

Ác Nhân Thành Đôi

QUY
QUY
MONG
ĐU

Editor: Tiểu Huan

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẢI TẠI DIỄN ĐÀN CÙNG QUẢNG HẰNG

Mục lục

- [Chương 1: Hồng Bét](#)
- [Chương 2: Di Nương Cùng Thứ Nữ](#)
- [Chương 3: Hưng Sư Vãn Tội](#)
- [Chương 4: Dưa Thế Rời Nhà](#)
- [Chương 5: Lòng Người Ấm Ấp](#)
- [Chương 6: Khê Thủy Trấn](#)
- [Chương 7: Nhược Nhưng Không Khiếp](#)
- [Chương 8: Đào Hầm Từng Bước Một](#)
- [Chương 9: Tính Toán Của Mỗi Người](#)
- [Chương 10: Mời Này, Người Ăn Hay Không?](#)
- [Chương 11: Thông Minh Và Tự Cho Là Thông Minh](#)
- [Chương 12: Đường Ra](#)
- [Chương 13: Kết Thúc](#)
- [Chương 14: Sinh Mạng Mới](#)
- [Chương 15: Khởi Đầu Mới](#)
- [Chương 16: Nơi Đặt Chân](#)
- [Chương 17: Hai Người Thành Ba Người](#)
- [Chương 18: Kiếm Tiền](#)
- [Chương 19: Tìm Đường Đi Khác](#)
- [Chương 20: Tiêu Tiền Như Nước](#)
- [Chương 21: Tỷ Tỷ, Tỷ Còn Có Đệ](#)
- [Chương 22: Độc Nhất Vô Nhị](#)
- [Chương 23: Luống Cuống Tay Chân](#)
- [Chương 24: Gặp Nạn](#)
- [Chương 25: Ân Nhân Cứu Mạng](#)
- [Chương 26: Khả Năng Mới](#)
- [Chương 27: Lại Gặp Nhau](#)
- [Chương 28: Báo Ân](#)
- [Chương 29: Bạch Chiêm](#)

Chương 30: Đông Đi Xuân Đến

Chương 31: Tặng Người

Chương 32: Có Tiền

Chương 33: Bạch Công Tử Bất Mẫn

Chương 34: Khả Nghi

Chương 35: Bại Lộ

Chương 36: Cửa Hàng Mới

Chương 37: Thoả Thuận Hai Bên

Chương 38: Tiếp Tục Nghi Ngờ

Chương 39: Hiểu Biết

Chương 40: Chúc Mừng

Chương 41: Hoàn Cảnh Khiến Con Người Trở Nên Bất Đồng

Chương 42: Đến Liễu Gia

Chương 43: Bệnh Của Liễu Tam

Chương 44: Tâm Tư Minh Bạch

Chương 45: Liễu Tứ Tiểu Thư Tìm Người

Chương 46: Chuyện Xấu

Chương 47: Từng Người Giờ Trò Xấu

Chương 48: Giả Bộ Hồ Đồ Không Biết Gì

Chương 49: Tự Loạn Đầu Trận Tuyến

Chương 50: Chuyển Nhà, Chung Sống

Chương 51: Lợi Dụng Hay Bị Lợi Dụng?

Chương 52: Lên Tuyết Thiên Sơn

Chương 53: Theo Đuôi Tới

Chương 54: Bí Mật Bại Lộ

Chương 55: Tâm Động

Chương 56: Đồng Hành Trong Gió Tuyết

Chương 57: Sinh Tử Do Trời

Chương 58: Tâm Tư? Tình Ý

Chương 59: Khúc Mắc

Chương 60: Phát Sinh Biến Cố

Chương 61: Cùng Cười Ngựa

Chương 62: Bán Con

Chương 63: Sống Sót

Chương 64: Ném Vào Lửa Đi!

Chương 65: Tìm Nơi Nương Tựa

Chương 66: Quan Đến, Người Đi

Chương 67: Ta Là Đại Phu, Như Vậy Là Đủ Rồi

Chương 68: Trở Về Trang Gia

Chương 69: Không Biết Xấu Hổ

Chương 70: Goá Chồng Trước Khi Cưới

Chương 71: Trang Thư Đình Đến

Chương 72: Bái Tế

Chương 73: Thi Cử

Chương 74: Thành Toàn

Chương 75: Hối! Hận! Quá!

Chương 76: Người Cứ Việc Mảng, Ta Nhận!

Chương 77: Đưa Người Lên Kiệu Hoa

Chương 78: Hiệu Thuốc

Chương 79: Ngoài Ý Muốn

Chương 80: Khai Phúc

Chương 81: Nữ Nhân Khó Xử Nữ Nhân

Chương 82: Ngọt

Chương 83: Đáng Giá?

Chương 84: Nuốt Vàng!

Chương 85: Lấy Vàng

Chương 86: Y Thuật Mới

Chương 87: Đồng Gia Xuất Hiện

Chương 88: Lợi Ích Gia Tộc

Chương 89: Đến Liễu Gia

Chương 90: Trước Giải Phẫu

Chương 91: Giải Phẫu

Chương 92: Không Hiểu Thì Phải Học Hỏi

Chương 93: Sợ Sao?

Chương 94: Ta Muốn Học Y

Chương 95: Bệnh Truyền Nhiễm

Chương 96: Tình Huống Hồng Bét

Chương 97: Yêu Đi

Chương 98: Thánh Chi Đến

Chương 99: Một Phong Thư

Chương 100: Lời Đồn Về Nữ Phù Thủy

Chương 101: Tốt Xấu

Chương 102: Đồng Minh Đức Chịu Chết

Chương 103: Bạch Chiêm Tức Giận

Chương 104: Giá Trị

Chương 105: Bạch Chiêm Tính Kế

Chương 106: Đưa Người Vào Quặng Sắt

Chương 107: Đánh Ngắt Rời Mang Đi

Chương 108: Lão Thái Thái Vô Si

Chương 109: Liễu Tam Bệnh Nặng

Chương 110: Âm Sát

Chương 111: Ngọt Ngào

Chương 112: Bộc Phát!

Chương 113: Sấm Dậy Hoàng Cung

Chương 114: Quyết Định Của Hoàng Đế

Chương 115: Hoạn Nạn Gặp Chân Tình

Chương 116: Đồng Gia

Chương 117: Gặp Mặt Nhị Lão

Chương 118: Dạy Đỗ Nghiệt Tử

Chương 119: Đồng Gia Tam Lang

Chương 120: Không Phải Cứ Họ Đồng Thì Sẽ Nhận Thân Thích

Chương 121: Tiến Cung

Chương 122: Đưa Ra Quyết Định

Chương 123: Trở Lại Đồng Gia

Chương 124: Nam Đài Phủ

Chương 125: Tiếp Nhận

[Chương 126: Việc Hôn Nhân](#)
[Chương 127: Cự Thân](#)
[Chương 128: Thu Đồ Đệ, Mở Y Quán](#)
[Chương 129: Y Quán Cùng Tế](#)
[Chương 130: Mổ Bụng Lấy Thai Nhi](#)
[Chương 131: Truyền Máu](#)
[Chương 132: Trong Lúc Vô Hình Đã Có Thứ Gì Đó Thay Đổi](#)
[Chương 133: Cập Kê](#)
[Chương 134: Nửa Đêm Cầu Chữa Bệnh](#)
[Chương 135: Cứu Người](#)
[Chương 136: Gió Nổi Lên](#)
[Chương 137: Nhà Có Sói Và Hồ](#)
[Chương 138: Lời Ước Định](#)
[Chương 139: Tìm Nơi Nương Tựa](#)
[Chương 140: Người Bạch Gia](#)
[Chương 141: Bạch Gia, Bạch Chính Thụ](#)
[Chương 142: Có Chuyện](#)
[Chương 143: Còn Sống Hay Đã Chết](#)
[Chương 144: Cầu Cứu](#)
[Chương 145: Mất Trường Tử](#)
[Chương 146: Bạch Chiêm Bị Bệnh](#)
[Chương 147: Căn Nguyên](#)
[Chương 148: Bị Bắt](#)
[Chương 149: Thịnh Nộ!](#)
[Chương 150: Thế Giới Động Vật](#)
[Chương 151: Sát Khí Khắp Nơi](#)
[Chương 152: Vây Giết!](#)
[Chương 153: Gặp Nhau!](#)
[Chương 154: Phù Thủy, Thì Như Thế Nào?](#)
[Chương 155: Bị Tật!](#)
[Chương 156: Người Còn Hỏi Vì Sao?](#)
[Chương 157: Trong Cung](#)

[Chương 158: Cách Phòng Thủ Tốt Nhất Là Tấn Công](#)
[Chương 159: Người Nào Hạ Vũ Khí, Không Giết!](#)
[Chương 160: Một Kiếm Giết Ba Hoàng Tử!](#)
[Chương 161: Giao Phong](#)
[Chương 162: Thà Giết Lầm Còn Hơn Bỏ Sốt!](#)
[Chương 163: Lời Khó Nghe](#)
[Chương 164: Lại Giết Người](#)
[Chương 165: Kế Vĩ Đi!](#)
[Chương 166: Chuyện Tiếp Theo](#)
[Chương 167: Có Rất Nhiều Người Nguyện Ra Sức Vì Hân](#)
[Chương 168: Giám Quốc?](#)
[Chương 169: Giám Quốc! \(2\)](#)
[Chương 170: Lui Hay Không Lui](#)
[Chương 171: Nàng Sợ Cái Gì!](#)
[Chương 172: Dùng Ba Người](#)
[Chương 173: Nhân Tuyển](#)
[Chương 174: Đường Sống Trong Chỗ Chết](#)
[Chương 175: Cần Các Ngươi Để Làm Gì?](#)
[Chương 176: Thời Kỳ Giáp Hạp](#)
[Chương 177: Trước Khi Lên Chiến Trường](#)
[Chương 178: Chi Dạy](#)
[Chương 179: Nhạc Vương Gia](#)
[Chương 180: Về Núi](#)
[Chương 181: Đánh Cược](#)
[Chương 182: Lời Nói Sắc Bén](#)
[Chương 183: Giải Phẫu](#)
[Chương 184: Bồ Cáo Thiên Hạ](#)
[Chương 185: Trưởng Thành](#)
[Chương 186: Động Đất \(1\)](#)
[Chương 187: Động Đất \(2\)](#)
[Chương 188: Động Đất \(3\)](#)
[Chương 189: Động Đất \(4\)](#)

[Chương 190: Ngày Sau Đó](#)
[Chương 191: Xem Minh Là Nam Nhân](#)
[Chương 192: Bộ Tộc Mộc Hạ](#)
[Chương 193: Đột Phá!](#)
[Chương 194: Lời Đồn Nổi Lên!](#)
[Chương 195: Hiện Thực](#)
[Chương 196: Nhận Được Thật Tâm](#)
[Chương 197: Trở Về](#)
[Chương 198: Trở Về \(2\)](#)
[Chương 199: Tâm Tư Của Chu Tri Tiểu](#)
[Chương 200: Đồng Giường](#)
[Chương 201: Đại Hòa Thượng](#)
[Chương 202: Trang Chu Mộng Hồ Điệp?](#)
[Chương 203: Vẫn Là Giác Mộng Trang Chu?](#)
[Chương 204: Tìm Đường](#)
[Chương 205: Đoán Lo Trước Lo Sau](#)
[Chương 206: Đi Vào Giác Mộng](#)
[Chương 207: Tìm Bùa Hộ Mệnh](#)
[Chương 208: Tìm Đường Trở Về](#)
[Chương 209: Trở Về](#)
[Chương 210: Lá Thư](#)
[Chương 211: Chuyện Sau Đó](#)
[Chương 212: Người Chưa Đi, Trà Đã Lạnh](#)
[Chương 213: Phúc Thọ, Báo Ứng](#)
[Chương 214: Trang Gia Xuất Hiện](#)
[Chương 215: Phụ Tử Xung Đột](#)
[Chương 216: Không Bằng Heo Chó](#)
[Chương 217: Chó Cắn Chó](#)
[Chương 218: Trảm](#)
[Chương 219: Hoàng Thượng Triệu Kiến](#)
[Chương 220: Đàm Hôn Luận Gả](#)
[Chương 221: Rời Khỏi Triều Đình](#)

Chương 222: Khiêu Khích

Chương 223: Hậu Quả Của Khiêu Khích

Chương 224: Cửa Ải Cuối Năm Lai Khách

Chương 225: Cơm Tất Niên

Chương 226: Quà Cưới Khắp Thành

Chương 227: Muốn Trở Về? Ăn Năn Đi

Chương 228: Đồ Cưới

Chương 229: Đại Hôn (1)

Chương 230: Đại Hôn (2)

Chương 231: Phiên Ngoại 1: Trở Về

Chương 232: Phiên Ngoại 2: Hoàn

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 1: Hồng Bét

Trang Thư Tình vừa tỉnh lại liền cảm thấy nàng sắp điên rồi.

Không phải do nàng trông thấy căn phòng cũ nát này, thoát nhìn mười phần là cách bày trí của cổ nhân.

Cũng không phải bởi vì trong đầu hiện lên nhiều ký ức lộn xộn, rối loạn, lại càng không phải vì đầu giống như bị người dùng chùy gõ vào đau điếng.

Mà là do đứa bé trước mắt, hắc dè dặt cẩn thận bưng một cái bốc lên hơi nóng, cuồn cuộn in sâu vào đầu nàng, cũng bởi vì chút ký ức không thuộc về bản thân của nàng mà nổi lên xót xa.

Đứa nhỏ là đệ đệ của khối thân thể này, Phương Thư Hàn.

Bởi vì gầy mà vóc dáng có vẻ càng thêm cao, một bộ quần áo trắng bạch, rộng thùng thình mặc trên người, mặt hơi xanh, không cần đại phu xem qua, người bình thường cũng có thể nhìn ra đứa nhỏ này không được chăm sóc tốt.

Vì quá mức chuyên tâm nên khi Phương Thư Hàn đến gần bên giường mới phát hiện người trên giường đã tỉnh dậy.

Tay nhoáng một cái, thứ nước ở trong chén không biết là canh gì, chỉ thấy hơi nghiêng một chút, liền đổ ra tay, động tác của hắc co rúm lại một chút, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng đau, tận lực không hoảng hốt, đặt chén lên cái bàn bên giường, cũng không lau nước trên tay, mà xúc động nhào

lên giường, hốc mắt rưng rưng, cố nén không để rơi xuống, “Tỷ tỷ, người tốt cục tinh dậy, đệ còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng...”

Mặc cho đầu đang vô cùng đau đớn, Trang Thư Tình nhẹ nhàng vuốt đầu đứa nhỏ, nghiêng đầu nhìn vào trong vào chén, là tinh gạo ngao thành cháo.

Lấy địa vị trong nhà của hai tỷ đệ này, người nào lại đi lấy gạo cho các nàng?

Nghĩ vậy, Trang Thư Tình liền trực tiếp hỏi: “Từ đâu đến?”

Trang Thư Hàn cúi đầu căn môi không trả lời.

Hắn cũng có điểm thông minh, biết sẽ không có ai quan tâm đến nơi ở của hai tỷ đệ nàng, liếc mắt nhìn lại Trang Thư Hàn, trừ bỏ dinh dưỡng không đầy đủ thì cũng không có chỗ nào không tốt, Trang Thư Tình nhẹ giọng hỏi, “Nói cho tỷ tỷ biết là từ đâu đến? Tỷ tỷ sẽ không trách đệ.”

Trang Thư Hàn nghe vậy mới ngẩng đầu lên, nhỏ giọng trả lời, cơ hồ như không nghe thấy, “Tối qua đệ chờ mọi người đều ngủ liền đến phòng bếp trộm.”

Trang Thư Tình không đồng ý nhú mày, “Thư Hàn, đệ sai rồi.”

Trang Thư Hàn đương nhiên biết này không tốt, nhưng là tỷ tỷ hôn mê bất tỉnh, hắn đi cầu phụ thân thỉnh đại phu xem bệnh cho tỷ tỷ, phụ thân lại nghe lời nói của nữ nhân kia, nói tỷ tỷ ngủ một giấc sẽ tốt, nhưng tỷ tỷ đều đã ngủ hai ngày, hắn làm sao có thể tin, nếu như tỷ tỷ không tỉnh lại, không cần biết là trộm gạo trong nhà để hầm cháo, thậm chí trộm bạc để thỉnh đại phu cho tỷ tỷ hắn cũng dám làm.

Nếu người nói nói hắn sai là phụ thân hoặc là những người khác trong nhà, hắn đều tuyệt sẽ không nhận, nếu hắn sai, so với hắn thì bọn họ càng

sai, có tư cách gì mà nói hăn?

Cón nếu là tỷ tỷ, hăn tiếp thu.

Trang Thư Hàn đang muốn nhận sai, chợt nghe tỷ tỷ mình nói: “Đây là nhà người, người lại là trưởng tử, tại nhà mình lấy gạo, chỉ là một chút gạo, còn là cho tỷ tỷ đang bị bệnh ăn, thì cho dù đến nha môn lý luận, cũng không có người nào có thể nói người trộm.”

Trang Thư Tình bình tĩnh sửa lại cho hăn, cũng không nói quá nhiều, miễn cho việc nàng đem hăn dạy đến sai lệch, đứa nhỏ này nhỏ như vậy, lại trong hoàn cảnh thế này, nguyên thân chủ yếu cũng là do tính tình quá lương thiện, vốn nàng nên che chở đệ đệ, nhưng ngược lại còn để hăn chiêu cố không ít, đứa nhỏ này tính cách đã có chút cực đoan, không được khinh thường, nếu hăn đi vào con đường sai trái nàng muốn khóc cũng không có chỗ để khóc đi.

Có phụ thân bằng không, có tổ mẫu cũng bằng không, vậy thì, người thân của nàng cũng chỉ có một người đệ đệ này thôi.

Trang Thư Hàn mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt sáng lên, tỷ tỷ nói hăn không có trộm, tỷ tỷ nói việc hăn làm là đúng, tỷ tỷ không có trách hăn lại chọc phụ thân tức giận!

Nước mắt vốn đã kiềm lại đột nhiên liền rơi xuống, hăn không sợ bị đánh, hăn sẽ lớn lên, một ngày nào đó hăn sẽ đem những thứ hiện tại phải thừa nhận này trả lại bọn họ gấp trăm lần ngàn lần, hăn chỉ sợ một điều duy nhất, là tỷ tỷ sẽ giống như nương rớt cuộc vẫn là không chịu tình lại, hăn đã không còn nương, nếu cả tỷ tỷ cũng...

Lúc trước tỷ tỷ nếu không phải vì bảo vệ hăn, cũng sẽ không bị phụ thân dùng nghiến mực đập bị thương nghiêm trọng như vậy, hai ngày nay tỷ tỷ không có tình lại, hăn sợ đến không thể nào nhắm mắt lại, mệt nhọc liên ần cho bản thân bị thương, nếu hăn đau thì sẽ không mệt nhọc.

Hắn phải đợi tỷ tỷ tỉnh lại, hắn muốn nói cho tỷ tỷ hắn sẽ ngoan, trước khi hắn lớn sẽ không đi phản kháng mấy người kia, hắn không để tỷ tỷ thay hắn chịu khổ...

Cũng biết là bản thân khối thân thể vẫn là một đứa nhỏ, đã phải chịu nhiều uất ức, hiện tại biểu tình càng làm người ta thương tiếc, Trang Thư Tình mũi chột chua xót, đem đứa nhỏ kéo đến cạnh bản thân, nắm bả vai gầy yếu của hắn, nhẹ vỗ nhẹ lưng hắn, không nói lời nào, không tiếng động như đang an ủi con thú nhỏ bị thương.

Rất nhanh, trước ngực liền ấm ướt.

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn mông lung về phía trước, cảm xúc phập phồng.

Nàng đáy lòng cũng khó chịu, vì đứa nhỏ này, cũng vì chính mình.

Nàng là Trang Thư Tình, nhưng không còn là Trang Thư Tình như trước đây nữa.

Từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, không biết cha mẹ là ai, không biết chính mình sinh ra ở đâu, cũng may nàng vận khí đủ tốt, tại cô nhi viện kia tuy rằng ngày qua ngày kham khổ, cũng không làm cho lòng nàng có nhiều tâm sự, cứ vậy nàng bình an lớn lên, hơn nữa cũng không cản trở nàng học tập.

Chính nàng cũng không chịu thua kém, liên một hơi học xong đại học, khi đó, lòng nàng đều tràn đầy hân diện, đúng tám năm học trường y nàng đều dựa vào học bổng đạt được mà tiếp tục học lên, hơn hai năm sau liền thành bác sĩ phẫu thuật, cuộc sống của nàng rõ ràng là mới bắt đầu, lại bị hiện thực khốc liệt cướp mất.

Sự cố điều trị xảy ra không liên quan gì đến nàng, nhưng đều bắt nàng gánh chịu, bởi vậy nàng bị thu hồi chức vụ bác sĩ, lý lịch của nàng liền có

thêm vết nhơ, những người đó sợ nàng sẽ có ngày nổi danh nên nghĩ cách bôi đen nàng, các bệnh viện khác cũng không dám lại mời nàng, bị khinh nhường nàng lại không còn cách nào sống yên.

Tứ giận sao? Đương nhiên là tức giận, nhưng hiện thực cũng không bởi vì người tức giận mà có thể cải biến, nàng không có bối cảnh, không có chỗ dựa vững chắc, cô nhi viện có nhiều đứa trẻ như vậy, không thể đem thời gian hao tổn cho mình nàng, cần rằng một cái liền qua hai năm, nàng đổi nghề làm bác sĩ thú y.

Nhưng do lời đồn đãi mà không một ai tín nhiệm nàng, động vật cũng không.

Viện trưởng sau khi nàng lớn lên có nói qua, nàng là bị một tiểu cầu đưa đến cửa cô nhi viện, để tại đại sảnh, nếu không bởi vì nó, nàng tuyệt đối không có khả năng được ở đây.

Sau này nó liền ở trong cô nhi viện giữ nhà, cho đến chết đi.

Nàng hồi nhỏ tuy rằng không hiểu được suy nghĩ của tiểu cầu kia, nhưng cảm tình cùng có rất tốt, khi nó chết nàng còn vì thương tâm nên khóc một trận.

Cũng là theo khi đó bắt đầu nghiệm ra, cho dù có tâm có tiền thì người có thể nuôi dưỡng sủng vật, có thể cho nó hết thảy, nhưng không cách nào cho nó trường thọ, sinh ra đã chịu thiệt, chỉ mong trước khi chết được sống an ổn.

Nhớ lại truyện cũ, cuối cùng nàng lại thành bác sĩ thú y, chết trước mặt nàng không biết có bao nhiêu động vật, trước còn cảm thấy rất khó chịu nhưng lâu dần cũng trở thành thói quen.

Rõ ràng nàng đều đã quen, rõ ràng nàng đều đã chịu nhiều uỷ khuất, rõ ràng nàng có thể khẳng định thực lực bản thân, giúp cho tình trạng của

cô nhi viện không còn khó khăn, không còn tai họa, cũng không chịu kích thích gì, nhưng thế nào vừa ngủ dậy liền trở thành cổ thân thể này?

Chủ nhân thực sự của khôi thân thể này đâu? Phải chăng hồn vía đã đến thế giới của nàng? Nếu các nàng là trao đổi thân thể, như vậy, tất cả trách nhiệm ở đây đều đặt trên vai nàng sao?

Nàng nghĩ không ra, cũng không nghĩ nữa, cô nhi viện tuy rằng cũ nát, nhưng lại là nơi cho nàng hết thảy, viện trưởng đã già, thân thể cũng không tốt, nàng hôm qua mới cùng đồng học hẹn thời gian để viện trưởng đi làm kiểm tra sức khỏe, Đào Tử lúc trước còn gọi điện thoại cho nàng nói có việc muốn nàng hỗ trợ ý tưởng, A Quân nói muốn làm quân nhân, nàng phải đi giúp đỡ, tìm xem quan hệ, trong viện những đứa bé sơ sinh lại được đưa đến, nàng mua mấy hộp sữa bột còn chưa có đưa về...

Trang Thư Tình nâng lên một bàn tay áp trụ mắt, không để thứ chất lỏng trong mắt chảy ra, vừa rời đi thì nàng liền nhận thấy, thí ra ở thế giới kia nàng có nhiều ràng buộc như vậy, nguyên lai, nàng không buông xuống được nhiều như vậy.

Nếu viện trưởng biết nàng chết, bà sẽ thấy khổ sở đến mức nào, chỉ mong, chỉ mong thân thể viện trưởng có thể khỏe mạnh, cho dù nàng không thể gánh hết trách nhiệm, cũng đừng vì nàng mà khóc.

Nước mắt biểu hiện cho sự yếu đuối, nàng phải mạnh mẽ lên.

Hai tỷ đệ, từng người đều có suy nghĩ riêng, ở bên ngoài lại truyền đến nhiều tiếng bước chân.

Trang Thư Hàn nghe tiếng bước chân liền biết người đến là ai, lập tức ngẩng đầu lên nhìn qua, ánh mắt của hắn cùng ánh mắt giống như ánh mắt hung ác của sói con.

Trang Thư Tình thấy thế liền hiểu rõ, cảm xúc nhất thời thu lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía cửa.

Trong trí nhớ không có hảo cảm gì với di nương cùng thứ muội này, trước mắt liền thấy hai người một trước một sau từ bên ngoài đi tới, vô tư như đang ở phòng của mình, không thèm nhìn Trang Thư Hàn đang phẫn nộ, và cái người đang còn nằm trên giường, đầu bị thương.

Thậm chí, mặt mày còn mang theo vẻ đắc ý, di nương là toàn không cố kị, thứ muội cho dù không tỏ vẻ ra bên ngoài nhưng trong mắt nàng cũng không hề che giấu khoái ý.

Dựa vào quy củ, Trang Thư Tình là con vợ cả, một di nương và thứ muội đứng trước mặt nàng, một chút địa vị cũng không hề có, nhưng ở nhà lớn, mẫu thân sau khi qua đời nàng lại bị bức phải gọi người kia là nhị nương, không gọi có thể, chỉ là cuộc sống sẽ càng thêm khó khăn.

Ánh mắt của Trang Thư Tình không tệ, cũng khéo léo, biết không thể chịu thiệt thòi trước mắt, liền sửa lại xưng hô, nhưng dù nghĩ như vậy thì Trang Thư Tình cũng không thể nào nói ra miệng.

Nhìn kể nữ không còn giống như trước kia vội vàng chào đón hành lễ, cũng không gọi nàng 'đại tỷ', chỉ là một bộ dáng không mặn không nhạt nhìn nàng, Trần Kiều Nương tức giận trong lòng, thấy trong phòng không có người khác liền chộp lấy cái cốc trên bàn muốn chuẩn bị ném qua.

thanh âm không quá lớn của Trang Thư Tình liền truyền đến, “Ném chuẩn một chút, trúng đầu thì càng tốt, tốt nhất là để hôm nay Trang gia xử lý một chút tang sự, cũng để cho di nương không thể cứ mãi nhắm mắt làm ngơ.”

Trần Kiều Nương sửng sốt, cái cốc trong tay giơ lên trong lúc nhất thời không biết nên ném hay không.

Trang Thư Tình không phải một người dễ bản thân phải chịu thiệt, không muốn da thịt phải chịu khổ, cũng không để Trần Kiều Nương phải ngạc nhiên lâu, liền thay đổi khẩu khí nói: “Đầu ta vô cùng đau đớn, còn phải nhờ di nương mời đại phu đến phủ xem bệnh cho ta.”

”Muốn tìm đại phu?” Trần Kiều Nương nhất thời cảm thấy chính mình chiếm thế thượng phong, “Bất quá chỉ là chút thương tổn da thịt, như vậy đã phải mời đại phu đến xem, người thật đúng là, tính cách của một thiên kim tiểu thư cũng không có?”

Không đợi Trang Thư Tình trả lời, Trần Kiều Nương vận duy trì vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Người nha, thiên kim tiểu thư, nương người đã chết, hiện tại bên trong nhà lớn ta là người làm chủ, muốn xem đại phu? Cầu xin ta, có thể ta sẽ cân nhắc, suy xét một chút.”

”Ta vì sao phải cầu người?” Trang Thư Tình vẻ mặt giả vờ kinh ngạc, người nào liếc mắt đều có thể nhìn ra nàng ta đang giả bộ, “Ta là đích nữ của Trang gia, nhà lớn tất cả ăn mặc chi phí đều là tiền bạc nương của ta năm đó mang đến, bạc ta dùng bất quá là của nương ta, có quan hệ gì với di nương sao?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 2: Di Nương Cùng Thứ Nữ

Trần Kiều Nương làm sao có thể đem một nha đầu chưa trưởng thành để ở trong mắt, nghe vậy liền cười lạnh, “Nương người lúc còn sống có thể bảo vệ cho các người, hiện tại chết rồi, để lại hai người tỷ đệ các người, lão gia cũng không yêu thích các người, cho dù người chết thì như thế nào? Người chớ có chọc ta, một khi ta tức giận, liền đem người gả cho tên vô lại ở thành đông, hoặc là gả què thành tây, đến lúc đó người có năng lực gì làm khó dễ được ta? Ta là muốn hỏi người một chút, hôm nay ai cho người gan lớn như vậy, lại dám cùng ta nói chuyện?”

”Di nương thực tính toán gả ta cho đi ra ngoài? Theo luật lệ đại chu, đồ cưới của nữ tử chỉ có nhi nữ có quyền kế thừa, những người khác động đó là phạm luật, tại Trang gia này hết thấy như thế nào di nương hẳn là người rõ ràng nhất mới đúng, di nương đây là khi dễ tỷ đệ chúng ta sao? muốn đem đồ cưới của nương ta đưa cho nhi nữ của người, cũng phải xem luật pháp có buông tha cho người được không, về phần di nương nói gả ta cho tên vô lại hay là gả què...”

Trang Thư Tình cười đến xuân phong đẹp đẽ, “Nếu là phụ thân ném mặt mũi đi không cần nữa, thì ta có sợ gì?”

”Người...” Trần Kiều Nương tức giận đến phát run, ghen hòng không nói nên lời.

Trang Thư Đình thấy thế bước lên phía trước đỡ lấy nàng, nhìn về phía Trang Thư Tình ánh mắt rõ ràng mang theo sự độc ác, nói lên lời lại thông thả thanh âm nhỏ nhẹ đều có một cỗ khí chất của tiểu thư khuê các,

“Tỷ tỷ, nương ta dù sao cũng là trưởng bối, ta mặc dù không hiểu luật lệ đại chu, nhưng cũng biết thế nào là gia pháp của Trang gia, nếu là phụ thân cùng tổ mẫu biết được sẽ phạt người”

Trong trí nhớ của Trang Thư Tình, cho tới bây giờ nàng đều chỉ có thể ngưỡng vọng Trang Thư Đình.

Nàng tính tình khiếp nhược (sợ hãi + nhu nhược), khi mẫu thân còn sống khi chỉ biết trốn phía sau mẫu thân, có mẫu thân che chở một ngày, nàng còn là đại tiểu thư của Trang gia, ai cũng không thể khi dễ được nàng, kể từ lúc mẫu thân qua thì đời hết thấy liên thay đổi, đại tiểu thư cao cao tại thượng bây giờ đến hạ nhân cũng không bằng, mỗi ngày đều phải làm việc, ăn mặc cũng kham khổ, vì để đệ đệ không bị ai đánh mắng, để hãnh có thể ăn no, tính tình cũng là càng thêm yếu đuối.

Mà Trang Thư Đình lại như phượng hoàng trong bầy gà, trước kia đại nương quản gia, khắp nơi đều là quy củ, thậm chí người cũng không cho có dù chỉ một chút khuyết điểm, mà hiện tại Trang Thư Đình sinh ra thật tốt, khí chất cũng so với thiên kim tiểu thư kia không có chút nào thua kém, hơn nữa lại xinh đẹp như hoa, thiện lương dịu dàng, chưa đến một năm tiếng tốt liền truyền khắp thị trấn, về sau tự nhiên sẽ có chỗ tốt để gả.

Mà Trang Thư Tình đích nữ không có khí độ của đích nữ, thứ nữ lại xuất sắc như thế, không biết bao nhiêu người nói xấu sau lưng, tại Trang gia hai tỷ muội cũng là bị khi dễ, Trang Thư Tình nghe những lời này cũng chỉ có thể âm thầm hao tổn tinh thần, nói nàng đi tranh giành?

Hiện tại sinh hoạt của tỷ đệ các nàng đều không được đầy đủ, bảo nàng có thể đi tranh như thế nào? Để hai tỷ đệ các nàng không đói bụng mới là tốt nhất.

Nếu là dĩ vãng, bị Trang Thư Đình như vậy chỉ trích, Trang Thư Tình đầu đều cúi xuống thấp gần như chạm đến đũng quần, thế nhưng hôm nay

nàng lại cứ nhiên dám chống lại tầm mắt của Trang Thư Đình, trong mắt như có vô số sóng ngầm mãnh liệt, Trang Thư Tình là người trong cuộc trông không rõ, nhưng nàng lại rõ ràng, phương pháp của Trang Thư Đình bất quá là học từ mẫu thân khối thân thể này mà thôi.

”Nếu là muội muội thật sự quá phận, vậy mời phụ thân cùng tổ mẫu tới phân rõ phải trái như thế nào?”

“...” Trang Thư Đình giật thót, nếu là không có nàng đi nói, phụ thân cùng tổ mẫu như thế nào sẽ biết?

”Hoặc là muội muội có thể chỉ điểm cho ta một chút, vừa rồi trong lời nói có chỗ nào không đúng, chẳng lẽ, luật lệ đại chu hướng luật không phải quy định như vậy sao?”

Trang Thư Đình lại bất động, luật pháp nàng quả thật không hiểu, nhưng điều lệ này nàng như thế nào có thể không biết!

”Muội muội cũng không nói được lý do, vậy liền nhờ muội muội thỉnh đại phu qua phủ.” Trang Thư Tình khẽ vuốt thái dương, “Nếu là muội muội cũng cảm thấy khó xử, kia tỷ tỷ liền tự mình xuất phủ đi y quán xem đại phu đi.”

”Không cần tỷ tỷ xuất phủ, muội muội nhất định đem đại phu mời đến, tỷ tỷ cứ yên tâm tĩnh dưỡng.” Trang Thư Đình nhanh chóng đáp ứng, cũng không biết này Trang Thư Tình là bị cái gì kích thích, nhìn cùng quá khứ tương phản như hai người, nương hiện đang nói cái gì đều không chiếm được lý, chẳng bằng trước cứ ứng phó cho xong rồi nói sau.

Trang Thư Tình chậm rãi gật đầu, “Thư Tình giữ nhị vị ở lại thêm nữa, di nương, muội muội xin cứ tự nhiên.”

Trần Kiều Nương cắn răng, nhưng cũng không có phản bác lời nói nữ nhi, Thư Đình trước giờ đều có chủ ý, nàng nếu như nói như vậy tất nhiên

là có đạo lý của nàng, chỉ cần ở một bên quan sát là được rồi.

Trang Thư Tình làm sao không thấy được, nàng cũng không cần biết mẹ con hai người hội tính toán cái gì, trước cứ chuẩn bị rời đi nơi này rồi tính sau, Trang gia đều không phải nơi có thể ở lâu, phụ thân cho dù cặn bã cũng là cha ruột, lời phụ thân không nghe chính là ngỗ nghịch, còn có một vị tổ mẫu, nếu là như bị Trang Thư Đình giựt giây, thực sự đem nàng gả lung tung cho người ta, kia mới thật sự là làm cho người ta căm giận.

Dẫm đạp lên người khác để thoát khỏi thống khổ của bản thân, chuyện như vậy nàng không làm được.

Cúi đầu nhìn về ánh mắt không thể tin Trang Thư Hàn, Trang Thư Tình cười cười, vì đứa nhỏ này, nàng tất yếu phải suy nghĩ cách để nhanh chóng ly khai nơi thị phi này.

Trong lòng có hận không phải chuyện xấu, nếu hận có thể thúc giục hấn hướng về phía trước thì đó là chuyện tốt, còn nếu tâm trí bị hận ý chiếm giữ, thì cả đời này của hấn sẽ bị phá hủy, theo như quan sát nàng cũng nhìn ra được hận ý của hấn, giờ ở trong lòng Thư Hàn, lại có thể như vậy buông xuống, cũng là tốt.

Thấy tỷ tỷ nhíu mày, Trang Thư Hàn trong lòng cái gì cũng đều không có, sốt ruột hỏi, “Tỷ tỷ, có phải hay không miệng vết thương lại đau?”

”Tỷ tỷ không có việc gì.” Trang Thư Tình nhanh chóng trả lời cảm thấy đứa nhỏ này vì nàng bận tâm hao tổn tinh thần, nàng lại không thể làm cái gì, “Tỷ tỷ chính là... Nhớ mẫu thân.”

”Đệ cũng nhớ người.” Trang Thư Hàn thì ào nói xong, “Nhưng mà đệ sắp không còn nhớ rõ mẫu thân trông như thế nào...”

Nàng nhớ rõ, trong trí nhớ khuôn mặt kia rất rõ ràng, mẫu thân khối thân thể này họ Đồng, khuê danh Uyển Như, là Đồng gia nữ nhi ở kinh đô,

theo tăng tổ phụ lên triều làm quan mà chuyển đến, vị tổ phụ kia là một đại quan nhất phẩm, là danh môn vọng tộc.

Như vậy nữ nhi người ta, gia đình là cửa son nhà giàu, chính là chường gia nương tử, nhưng không nghĩ đến vừa thấy cha nàng liền lâm cả đời, tại kinh đô xét khảo trong lúc vô ý gặp phải Trang Trạch Lương đang đi thi, một nữ tử được gia đình bảo vệ, đơn thuần như giấy trắng, một người còn lại là có tâm tiếp cận, vọng tưởng đặt lên phú quý của đồng gia.

Đồng Uyển Như tuy rằng đơn thuần cũng không ngu xuẩn, trong lòng rất rõ ràng trong nhà tuyệt đối không có khả năng nàng gả cho gia đình nhỏ như Trang gia, lúc đó cũng không biết lá gan từ đâu đến, thu thập đồ trang sức của chính mình mang theo tiền riêng nhiều năm đi theo Trang Trạch Lương trốn mất.

Nguyên tưởng rằng chính mình được gặp được mỗi lương duyên cả đời, nghĩ đợi sau khi sinh hạ sẽ về nhà mẹ đẻ, chỉ cần thấy nàng hạnh phúc, cha mẹ định sẽ đồng ý, lại nào biết được vừa khi nàng đi liền hủy cả một đời.

Trang Trạch Lương dù chưa thành hôn, trong nhà từ nhỏ đã đính hôn với biểu muội, đồng Uyển Như không có khả năng làm thiệp, lúc đó liền nghĩ quay lại nhà mình, nhưng làm sao Trang Trạch Lương kia có thể bỏ qua miếng thịt béo này, cũng không biết hẳn là nói như thế nào thuyết phục biểu muội, cuối cùng chủ động đem vị trí chính thê nhường ra, Đồng Uyển Như liền nguyện gả cho Trang gia, sau khi thành thân một năm lại không thể không thuận theo trượng phu nạp biểu muội kia làm thiệp, mà khi đó, nàng đã có thai.

Lúc đó, nàng cũng cho rằng chính mình cần nhẫn nại thì mọi chuyện sẽ tốt, lại không nghĩ rằng nhẫn nại này mới chỉ là bắt đầu.

Sau đó Trang Thư Tình không cần nghĩ đều có thể minh bạch chuyện gì xảy ra, đã từng là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng nàng làm sao có thể nhận nhận, Trang Trạch Lương đó là người ham tươi mới, sao lại so được với cảm tình thanh mai trúc mã cùng biểu muội, biểu muội kia cơ bản không phải là loại người dễ đổi phò, từ thê trở thành thiếp, như thế nào có thể cam tâm.

Đồng Uyển Như chính là đơn thuần nhưng không ngu, tại bị Trang Trạch Lương đào đi hơn phân nửa tài sản sau cuối cùng cũng phản ứng kịp, kia là biết chính mình tự bản thân sai lầm, nhưng là, lúc ấy đã muộn.

Bây giờ tình thế như vậy, nàng nếu hồi đồng gia sẽ chỉ là đem đến cho Đồng gia hổ thẹn, mẫu thân họ Đồng có cha mẹ sủng nàng, huynh trưởng bảo hộ nàng, đem Trang Trạch Lương trả giá đại giới, còn một đôi nhi nữ nàng sẽ như thế nào?

Bọn họ thủy chung là họ Trang, không có nàng che chở, tuyệt sẽ không đối xử tử tế với đứa nhỏ của nàng.

Chính là minh bạch điểm này, cũng là chặt đứt đường lui của nàng, chỉ có thể ở lại Trang gia ngày nào hay ngày nấy, cho đến khi dầu hết đèn tắt, vào một năm trước hậm hực mà chết.

Lúc đó, đồng Uyển Như ba mươi tuổi, nàng không còn cách nào khác đành phải dứt bỏ hai đứa nhỏ của nàng, trưởng nữ mười ba tuổi, ấu tử chín tuổi.

Mất đi che chở của mẫu thân, cùng với một năm trước so sánh, hai người cơ hồ không muốn nhớ lại.

Trang Thư Tình thở dài, này cũng thật không phải cục diện tốt, cũng không biết nàng có phải hay không trời sinh không có duyên với cha mẹ, chính là thay đổi cái xác cũng là nường chết cha không thương.

Cúi đầu nhìn về phía đứa nhỏ đang xuất thần, Trang Thư Tình lại thở dài, nhìn hắn cổ áo chẳng biết lúc nào mở ra, theo bản năng liền sửa sang lại cho hắn, mới vừa rồi nguyên bản còn đang ngăn người liền mạnh mẽ nhảy lên, âm thanh hô đau kia tuy rằng bị hấn áp ở trong miệng, nhưng vẫn lọt vào trong tai.

Trang Thư Tình nhất thời trầm mặt, “Lại đây.”

”Tỷ tỷ...”

”Còn nghĩ giấu giếm ta sao?”

Trang Thư Hàn cắn môi, chần chờ đến gần, hắn cảm thấy tỷ tỷ từ khi ngủ say hai ngày hai đêm, liền trở nên không giống trước đây, ít nhất trước kia tỷ tỷ tuyệt sẽ không như vậy hung dữ, cũng sẽ không cùng nữ nhân kia tranh luận, đem người chọc cho tức giận rồi đi.

Bất quá tỷ tỷ như vậy thật tốt, thật tốt.

Trang Thư Tình nâng tay cởi bỏ cổ áo của hắn, tại cổ áo phía dưới một chút liền có thể thấy được vết thương che kín.

Run run tay cầm quần áo mở ra, Trang Thư Hàn muốn ngăn trở, lại bị nàng liếc mắt trừng cho không dám phát ra tiếng động.

Nhìn thân thể gầy yếu non nớt cơ hồ chỉ còn da bọc xương, dấu vết trước ngực xanh xanh tím tím đâm vào trong mắt đến phát đau, mũi lên chua xót.

Nàng gặp qua những lão nhân không được đối xử tử tế, gặp qua những nữ tử bị chồng bạo ngược đánh cho vết thương đầy người, cũng gặp qua rất nhiều động vật bị ngược đãi, cảm thụ kia đều không có khắc sâu như hiện tại.

Có lẽ là bởi vì hân còn quá nhỏ, lại rất hiểu chuyện, có lẽ, là cảm xúc của cơ thể này lưu lại.

Ngược lại nghĩ đến trong trí nhớ tự bản thân, tiểu thân thể này cũng là có rất nhiều loại vết thương như vậy, xót xa biến thành phần nộ.

Nữ tử cổ đại đều trọng danh tiết, trên người chính là một cái vết thương đều khó gả cho người trong sạch, nếu là vết thương là đến từ di nương cũng liền thôi, như không chỉ như thế...

Đúng vậy, vết thương của nàng là tổ mẫu tự tay đánh, trên danh nghĩa là dạy giỗ.

Trang Thư Hàn này một thân thương cũng không phải là từ những người khác, là từ phụ thân của hân, một người đọc sách hơn thánh hiền mười năm, hiện tại cũng có thanh danh bên ngoài, Trang Trạch Lương.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 3: Hưng Sư Văn Tội

Trần Kiều Nương biết được lợi hại trong việc này, trừ khi là ở những nơi người khác không để ý tới thì sẽ bồi thêm trên người nàng mấy vết thương, chứ khi ở bên ngoài sẽ không động tay động chân với các nàng, nhưng là mỗi lần tỷ đệ bọn họ bị phạt, ở phía sau gây sóng gió tất nhiên là nàng.

Kia hai mẹ con bọn họ không chiếm được tiện nghi của nàng ở nơi này, tất nhiên sẽ đến trước mặt tổ mẫu nói này nói nọ về tỷ đệ nàng, nàng biết chính mình trước hết hẳn là nghĩ cách đối phó với việc này, nhưng ánh mắt thế nào đều không dời mắt khỏi lên vết thương.

Không thể tiếp tục gây người, thật sự không thể tiếp tục gây người nữa, nếu Trang Trạch Lương ngày nào đó xuống tay dứt khoát đem Thư Hàn đánh đến...

Trang Thư Hàn trên mặt hơi có chút hồng lộ ra, nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch, ngực hẳn không che dậy ở trước mặt tỷ tỷ rất không được tự nhiên, trông tỷ tỷ như đang thất thần, vội cầm quần áo lung tung mặc vào, bưng cháo đưa đến trước mặt tỷ tỷ, nuốt nước miếng một cái nói: “Tỷ tỷ, cháo sắp lạnh rồi, người trước ăn đi.”

Nói chưa dứt lời, Trang Thư Tình liền cảm thấy đói lả, xem Thư Hàn trong mắt đều rơi vào trong chén nhanh muốn giải quyết hết cháo, nhưng còn làm bộ như chính mình một điểm cũng không muốn, nàng cũng không nói cái gì, tiếp nhận cái chén cúi đầu ăn từng ngụm từng ngụm nhỏ, một hơi

uống hết nửa bát liền dừng lại, đưa chén trở về, “Tỷ tỷ ăn no rồi, người ăn đi.”

Trang Thư Hàn lắc đầu, “Tỷ tỷ bị thương, cần phải ăn nhiều một chút, ta không đói bụng.”

”Ta đều nghe được cái bụng trống rỗng của người đang kêu như bày không thành kế (*), thanh âm lớn như vậy sợ ngoài cửa còn có thể nghe thấy, còn nói không đói bụng, mau ăn.”

(*) không thành kế: bạn nào chưa biết thì vào đây đọc: <http://vietnamese.cri.cn/chinaabc/>

Trang Thư Hàn sờ sờ lỗ tai cúi đầu, bị tỷ tỷ nhận ra mình nói dối có chút ngượng ngùng, nhưng thái độ lại kiên quyết, tỷ tỷ mới ăn nửa bát làm sao có thể no, chính là an ủi hăn, muốn để hăn ăn.

”Nghe lời, mau ăn đi, tỷ tỷ có chuyện muốn cùng người nói.”

”Tỷ tỷ...”

”Tỷ tỷ tính toán rồi đi Trang gia, người có muốn đi cùng tỷ tỷ?”

Trang Thư Hàn mạnh mẽ ngẩng đầu lên, động tác rất mạnh, đầu liền có chút choáng váng, lúc này căn bản cũng không cố hơn được nữa, nếu không vì tỷ tỷ, hăn đã sớm rời đi Trang gia, chính là ở bên ngoài xin cơm, cũng so với Trang gia tốt hơn.

Ở bên ngoài chính mình có thể tự do tự tại, ở Trang gia, quan hệ huyết thống này khiến hăn sống cũng không dễ chịu, thà là không cần, hăn tình nguyện chết ở bên ngoài, cũng không muốn ở Trang gia chịu người khi dễ.

”Tỷ tỷ... Thật sự quyết định?”

”Ân.” Trang Thư Tình đau lòng sờ mặt đứa nhỏ, “Không ly khai, hai tỷ đệ chúng ta cả đời này đều khó có thể sống.”

”Nhưng mà, lúc trước tỷ tỷ cũng không nghĩ như vậy...”

Trong trí nhớ có lần Trang Thư Hàn nói với tỷ tỷ muốn đi thỉnh bên ngoại tổ phụ làm chủ cho hần, Trang Thư Tình sống chết khuyên hần không cần làm như vậy, lại nói Trang gia không tốt nhưng cũng là nhà của bọn họ, bọn họ không có lựa chọn, rời đi Trang gia không chừng sẽ chết ở bên đường, nhìn thái độ kiên quyết của tỷ tỷ, Trang Thư Hàn mới không thể không khoá chặt tâm tư.

Hiện tại nàng không thể phủ nhận sự lo lắng của nàng bây giờ, bởi nàng không còn là Trang Thư Tình lúc trước, nàng là một người hiện đại hai mươi tám tuổi, đương nhiên sẽ vì bọn họ mà suy nghĩ.

Cầm chén mạnh mẽ nhét vào trong tay Trang Thư Hàn, Trang Thư Tình nhẹ giọng nói: “Không cần lo tỷ tỷ lúc trước nghĩ như thế nào, hiện tại tỷ đã suy nghĩ cẩn thận, mau ăn cháo đi, một hồi nữa tổ mẫu khẳng định sẽ đến xem chúng ta, người không có khí lực thì làm sao chiều cổ tỷ tỷ.”

Trang Thư Hàn cho dù tâm tư đã sớm trưởng thành nhưng nói sao cũng chỉ mới mười tuổi, vừa nghe tỷ tỷ nói muốn hần hỗ trợ cũng không có nghĩ nhiều, liền cầm bát cháo lên uống, cho đến khi không còn một giọt bên trong mới đặt chén xuống.

Trang Thư Tình còn lo lắng hần sẽ đem bát liếm một lần, cũng may có mẫu thân xuất thân là thiên kim tiểu thư, nên đem hần giáo dưỡng rất tốt.

”Đúng rồi tỷ tỷ, không thành kế là có ý tứ gì?”

Trang Thư Tình cười, cũng không nghĩ ngợi lung tung, đem chuyện về không thành kế này kể cho hần một lần.

”Hừ, nếu là ta thì còn lâu mới mắc mưu, nào lại có đạo lý không dám công thành liền đem quân rút lui, mặc dù không phá thành cũng không nên đem toàn quân rút đi, mười vạn binh mã sợ trúng kế không dám tiến công, vậy sao không thể vây thành? Cắt đứt nguồn nước, lại chặt đứt lương thảo, có phải hay không chưa đến mười ngày nửa tháng liền còn có thể cầm cự được?”

Trang Thư Tình nghe được giật mình trong nháy mắt, này thật sự là đứa nhỏ mười tuổi?

Trong trí nhớ, Trang Trạch Lương trừ bỏ cung cấp chút t*ng trùng sinh ra hai tỷ đệ bọn họ, cũng không có dạy bọn họ cái gì, còn bọn hắn mẫu thân xuất thân thiên kim tiểu thư kia đều dạy bọn họ đối xử bình đẳng, bốn tuổi liền cho bọn hắn tự mình học hỏi.

Nàng nhớ rằng, từ lúc nàng có thể nhận thức được thì nàng chưa từng được yêu cầu phải học tập, nguyên lai, nàng đối với phương diện này cũng không có hứng thú, nương không dạy nàng liền không học, khi thấy đệ đệ học hành vất vả, sẽ chủ động đến phòng bếp làm điểm tâm ngon đưa qua cho đệ đệ.

Nên nàng cũng không biết đứa nhỏ này học tập tốt như vậy.

Bị tỷ tỷ nhìn, Trang Thư Hàn liền thay đổi dáng ngồi, nhẹ hỏi, “Tỷ tỷ, ta có phải hay không nói sai điều gì rồi?”

”Không, không có, tỷ tỷ chính là không nghĩ tới Thư Hàn có thể nghĩ đến xa như vậy.” Trang Thư Tình phục hồi tinh thần lại lắc đầu liên tục, ần ần mang theo chút hưng phấn, đứa nhỏ này thông minh như vậy, nếu dạy tốt thì chính là tiền đồ rộng mở?

Mẫu thân lúc đó dạy được nghiêm cẩn như vậy, cũng là ngóng trông hắn có thể có tiền đồ đi, chỉ cần hắn có tiền đồ, nàng mới có mặt lại về nhà mẹ đẻ.

Đáng tiếc, nàng không thể đợi đến lúc đó.

”Chờ rồi đi Trang gia, tỷ tỷ đưa người đi học đường đọc sách.”

Trang Thư Hàn nhân tình sáng lên, chợt lại âm ỉ xuống dưới, hẳn đương nhiên muốn đi học đường, nhưng tình huống hiện tại bọn hắn...

Trang Thư Tình sờ sờ đầu của hắn, đứa nhỏ này nhỏ như vậy, không nên có nhiều suy nghĩ như vậy, những suy nghĩ này vốn nên là chuyện của người lớn, “Yên tâm, hiện tại đệ còn có tỷ.”

Được tỷ tỷ ủng hộ, Trang Thư Hàn cảm thấy rồi rã cực kỳ, vụng trộm nghĩ, nếu tỷ tỷ có thể một mực như vậy thì tốt rồi.

Đánh lễ vừa rồi nàng tại nơi này không chiếm được tiện nghi của mẹ con hai người kia thì cũng nên có chuẩn bị, Trang Thư Tình nheo lại mắt nghĩ nghĩ, ghé sát vào tai đệ đệ nhỏ giọng nói nhỏ: “Đi tìm ngọc bội của mẫu thân đem ra, một hồi nếu tổ mẫu ở đây đệ không cần chống đối nàng, đợi tỷ tỷ giả bộ bất tỉnh rồi người mới hành động, không cần phải nói gì cả, liền cầm cái chổi đuổi người, sau đó công tỷ tỷ đi tìm đại phu, nơi nào có y quán đệ biết chứ?”

Trang Thư Hàn dùng sức gật đầu, tay nắm thật chặt, “Ta đã thấy mẫu thân mời Cao đại phu đến chẩn bệnh, ta đã theo hắn đi lấy thuốc, hồi xuân đường là nhà của hắn, nương đã nói qua, hắn là người tốt.”

”Tốt lắm, chúng ta phải đi hồi xuân đường.” Trang Thư Tình trong đầu thật nhanh xoay chuyển, Trang Trạch Lương dựa vào thê tử mà đi lên, lúc trước cũng không dư giả, tuy hiện tại cũng có thể xem như người giàu có, nhưng chưa hẳn dám nào đến hồi xuân đường.

Trong trí nhớ Cao đại phu mặc dù không có từ tâm, nhưng nhìn tỷ đệ bọn họ hai người bộ dạng chật vật cũng phải mềm lòng, dù sao phía trước

lúc gặp nhau bọn họ cũng không phải là thảm cảnh như vậy, chỉ cần hành động cứng rắn, nàng liền có biện pháp ra khỏi cửa của Trang gia.

Vài chủ tử của Trang gia đều biết đến bộ dạng này của tỷ đệ bọn họ không thể xuất môn cho người ta nhìn thấy, bình thường cũng không cho bọn hã ra ngoài, lúc này, nên phải để bọn học trả giá đại giới một chút, không đem bọn họ dọa, bọn họ còn khi dễ tỷ đệ các nàng, nhìn cánh tay cùng cẳng chân gãy yếu của hai người, không mạnh tay thì không có nửa điểm phần thắng.

”Còn có thể công được tỷ tỷ sao?”

”Công được” Trang Thư Hàn cắn răng, “Tỷ tỷ gãy đi rất nhiều.”

Đâu chỉ là gãy, là đã bị người ép buộc chết, Trang gia, thật đúng là có đủ lương tâm.

”Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu? Phải đi kinh thành tìm đến ngoại tổ sao?”

”Không, chúng ta trở về dòng họ.”

”Trở về dòng họ? Vì sao? Vậy không phải...”

”Người cho là tỷ tỷ là đem hai tỷ đệ chúng ta tỷ đưa vào hang sói? Tỷ tỷ cũng không ngốc.”

Trang Thư Tình sờ sờ miệng vết thương đầu, đầu liền bị một trận co rút đau đớn, nhưng cũng bởi vì đau đớn này khiến cho đầu óc của nàng cực kì bình tĩnh, “Trang Trạch Lương từ khi giàu có thì không trở về Khê Thủy Trấn, càng không cần phải nói dẫn đệ tử trong tộc ra ngoài, chưa vì tộc làm chuyện gì, dù có đệ tử trong dòng họ đến tìm thì cũng cực kì lãnh đạm, qua loa đuổi đi, người trong dòng họ đối với hã liền không có cảm tình, Thư Hàn, người về sau nhất định sẽ có tiền đồ, nên là vì tương lai của người, ta cũng muốn chặt đứt tằng quan hệ này, không cho hã có cơ hội chèn ép lên

trên đầu người, lấy danh nghĩa phụ thân chi phối cuộc sống của người, hẳn không xứng.”

Trang Thư Hàn rốt cuộc chỉ có mười tuổi, chưa từng suy nghĩ cẩn thận, nghe được tỷ tỷ nói như vậy cũng cảm thấy không có sai, nếu một ngày kia hẳn làm quan, vậy cha hẳn chính là quan lão gia? Không được, nhất định không được.

”Được, chúng ta...” Lời còn chưa dứt, bên ngoài liền truyền đến tiếng vang, Trang Thư Hàn nhanh chóng nhìn tỷ tỷ đưa mắt liếc nhìn, nhìn thấy tỷ tỷ đối hẳn gật đầu, hẳn vội đứng dậy đem ngọc bội giấu ở tầng thấp nhất của ngăn tủ đưa ra bên người giấu đi, sau đó giống như tiểu hầu tử linh hoạt ngồi trở lại bên giường tỷ tỷ.

Vừa ngồi xuống, liền có mấy người nối đuôi nhau đi vào.

Đi ở đằng trước là một lão thái thái thân vải bồi để màu tím mang một đôi giày mới tinh, đầu đội khăn trùm cùng màu, chính giữa đính một viên trân châu chỉ có thể xem như trung đẳng, nhưng là bị màu tím đồng đều cực kì thu hút, mắt sếch môi mỏng, chỉ liếc mắt nhìn liền cảm thấy khắc bạc không tốt để sống chung.

Trên thực tế, Trang lão thái thái là có tiếng không tốt, có một hảo nhi tử mệnh tốt, mặc dù không có thể có công danh, nhưng cũng có thân phận cử nhân, thấy huyện lão gia cũng không cần quỳ lạy, còn câu được một thiên kim đại tiểu thư, mang đến tiền tài cho một gia đình nhỏ bé như hẳn, người ta chẳng những chuyển ra khỏi Khê Thủy Trấn, mà tại cái huyện này cũng có vài mặt tiền cửa hiệu, ngày qua ngày dư dả không nói, còn dưỡng ra Trang Trạch Lương một thân hào hoa, chỉ cần ra bên ngoài liền được mấy tiểu cô nương người ta xem trọng.

Trang Thư Tình cười lạnh, nếu không phải sinh ra có gương mặt tốt, lại há có thể làm mẫu thân ngọc ngà kia của nàng động tâm, thậm chí

chi còn liều lĩnh.

Lão thái thái từ trên cao nhìn xuống người đang nằm trên giường, thanh âm lạnh ngạnh, “Câm rồi à?”

Trang Thư Tình nghe thấy, không mẫn không nhạt ở trên giường hành lễ, “Cháu gái thỉnh an tổ mẫu.”

Trang Thư Hàn đồng thời khom người làm lễ.

Lễ tiết không thể soi mói, nhưng thái độ kia thật sự không giống như đối với tổ mẫu, Trang lão thái thái trong lòng tức giận, càng cảm thấy được hai người này không được thành tâm.

Trang Thư Đình vô thanh vô tức chuyển cái ghế dựa đem tới phía sau lão thái thái, lại tự nhiên đỡ nàng ngồi xuống.

Dem hai người so sánh, lão thái thái từ đáy lòng cảm thấy hai tỷ đệ này mọi thứ không bằng.

Hiền lành vỗ tay Trang Thư Đình, lão thái thái vừa quay đầu về mặt liền lạnh xuống, “Nghe nói người làm cho Trần di nương tức giận đến khóc? Nàng tuy rằng thân phận là di nương, nhưng tốt xấu vẫn trưởng bối, của người thế nào đâu óc một hồi bị thương đến không biết tôn ti trật tự gì sao?”

”Nguyên lai tổ mẫu cũng biết cháu gái bị thương ở đâu.” Đã biết, người lại có thể làm gì? Có đến đem mắt liếc nhìn qua sao? Có hỏi qua một tiếng sao? Hiện tại lại bởi vì mẹ con hai người kia nói này nói nọ liền đến hưng sư vấn tội, thật đúng là tổ mẫu tốt!

Trang Thư Tình cảm thấy tình thương như vậy thật không đáng giá thà rằng không cần, càng cảm thấy kiên định với quyết định của mình, một Trang gia như vậy, không thể ở lại.

Không đợi lão thái thái nói chuyện, Trang Thư Tình ngược lại nhìn về phía Trang Thư Đình, “Muội muội nói sẽ ở trước mặt tổ mẫu vì tỷ đệ chúng ta nói tốt, không biết muội muội nói có giữ lời?”

Nói tốt? Lão thái thái không hiểu nhìn về phía Trang Thư Đình, “Người đáp ứng nàng nói cái gì?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 4: Dựa Thế Rời Nhà

Trang Thư Đình trong mắt xoẹt qua một tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, nàng không nghĩ sẽ đem nội tình của Trang Thư Tình nói ra trước mặt tổ mẫu, nhưng chỉ có vậy mà muốn cho tổ mẫu nghi nàng, đừng có nằm mơ.

Nàng không trực tiếp trả lời Trang Thư Tình, mà làm nũng kéo kéo ống tay áo lão thái thái, mắt lộ ủy khuất, “Tổ mẫu, cháu gái thật sự không có nói qua tỷ tỷ nửa câu nói bậy.”

Lão thái thái nguyên bản đang ở hồi tưởng nàng là thế nào giải thích, nhưng thấy hành động này thì đảo mắt một cái liền bỏ qua, theo quán tính liền bảo vệ Trang Thư Đình: “Tổ mẫu biết, tổ mẫu sao có thể không rõ tính tình của người, tâm địa Đình nha đầu người thiện lương, làm sao có thể là người xấu được.”

Nói xong tầm mắt dời về phía một đứa cháu gái khác đang nằm trên giường kia, “Người chó có châm ngòi sinh sự, hồi này tỷ đệ các người gây chuyện, không phải người muội muội này thay các người đến nói tốt, người còn không biết của nàng một mảnh hảo tâm.”

Thật đúng là một mảnh hảo tâm, như không có hảo tâm của nàng, tỷ đệ các nàng như thế nào bị đem đến tận đây? Trên đầu nàng này làm sao có thể bị thương thành thế này?

Trang Thư Tình vốn là cố ý kích lão thái thái động thủ, cũng không áp chế trong lòng, miệng nhất định phải nói cho thống khoái, trọc cho đối

phương tức chết, “Tổ mẫu nói là một mảnh hảo tâm thì coi là một mảnh hảo tâm đi, dù sao ta làm cái gì đều sai, muội muội làm cái gì, nói cái gì đều đúng, nàng là tâm can bảo bối của tổ mẫu, cháu gái so không được, cháu gái trong lòng đều nhớ kỹ.”

”Nhớ kỹ? Nhớ kỹ cái gì? Nhớ kỹ Trang gia đối với người không tốt? Vẫn là nhớ kỹ ta cái tổ mẫu này dạy không được người?”

”Cháu gái ngu dốt, còn thỉnh tổ mẫu báo cho biết Trang gia đối cháu gái tốt ở nơi nào?” Nói chuyện, Trang Thư Tình cố ý khẽ vuốt lên vết thương trên đầu, “Tổ mẫu lại đối với cháu gái thật tốt, Cháu gái bị thương đã có hai ngày, tổ mẫu lại chưa từng đến hỏi qua người một tiếng? Người còn nghĩ tới đích nữ tôn (*) này của người có phải hay không chết ở trên giường này rồi?”

(*): Cháu gái con vợ cả

Từng chữ nhàn nhạt từ trong miệng nói ra, là từng chữ từ trong tâm!

Một tiếng đích nữ tôn càng là càng Trang Thư Đình hận đến cắn răng, nàng mới là con vợ cả mới đúng, nếu thân phận nàng là con vợ cả, thì dựa vào thanh danh hiện tại của nàng nhất định có thể gả được đến chỗ tốt!

Lão thái thái cũng thay đổi sắc mặt, nghĩ tới nghĩ lui, nàng đúng là không quan tâm.

Trang Thư Diệu tuy là thứ tử, cũng không có nghiên cứu học vấn nhiều, nhưng là đều dễ được người cao hứng, cùng người ở chung hẳn đều có nhiều thủ đoạn, lúc này xem tổ mẫu bị nói trụ, lo lắng nếu tiếp tục như vậy sẽ gây bất lợi cho bọn họ, tiến lên một bước đỡ tổ mẫu, lạnh lùng nói: “thái độ đối với tổ mẫu như vậy, đại tỷ có phải thấy mình rất làm càn không.”

”Ta là đích nữ của Trang gia, người bất quá là thứ tử, lại lấy tư cách gì đến giáo huấn ta?” Trang Thư Tình dễ dàng nói trở về, trên mặt thậm chí vẫn là vẫn theo ý cười, kia biểu tình dừng ở tỷ đệ Trang Thư Đình, trong mắt chính là châm chọc không che dấu, đem hai tỷ đệ tức hộc máu, trong lúc nhất thời nhưng cũng phát tác được.

”Hắn không giáo huấn người được, lão thái bà ta thì được.” Phục hồi tinh thần lại, lão thái thái then quá hoá giận, đỡ tay Trang Thư Đình mà đứng lên cười lạnh nói: “Tinh thần tốt như vậy, trước đều tốt lắm, một khi đã như vậy, thì đến phía sau phật đường quỳ gối hai canh giờ, đầu óc bình tĩnh rồi, tự mình cẩn thận suy nghĩ cái gì có thể nói, cái gì không thể nói.”

Lão thái thái tin phật, Trang Trạch Lương hiếu thuận, đặt mua cho nàng một phật đường nho nhỏ.

Nhưng dù niệm nhiều kinh hơn nữa, mà không có phật tâm cũng là uổng công, Trang Thư Tình trên mặt tràn đầy trào phúng.

Cái dạng hiện tại này của nàng không cần nói quỳ hai canh giờ, chính là nửa canh giờ đều sẽ chịu không nổi, hiện tại suy yếu thành như vậy, nói không chừng còn có thể để lại chút di chứng, lão thái thái tâm ngoan, nàng cũng không ngốc, “Lão thái thái là muốn ta chết tại Trang gia sao? Năm trước mới làm tang sự, năm nay nếu lại đến một hồi, ngài sẽ không sợ Trang gia sẽ bị miệng đời nói ra nói vào? Không sợ nương ta nửa đêm tìm đến ngài ôn chuyện? Vẫn là nói... Các người tất cả mọi người đã quên, Trang gia là bởi vì sao mới có hôm nay.”

”Pằng!” Trước khi Trần Kiều Nương giơ lên tay ném thì cái cốc bị lão thái thái ném tới, đường đường chính chính nện ở trước miệng vết thương của Trang Thư Tình.

Mắt thấy máu theo mảnh vải màu trắng thấm ra ngoài, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Lão thái thái cũng ngây dại, trong lòng cơn tức nhất thời ném đi.

Ở trong lòng nàng, con trai của nàng chính là người có tiền đồ, càng không muốn nghe được Trang gia có hôm nay là dựa vào Đồng Uyển Như, nói như vậy, Trang Thư Tình cố tình liên phạm vào điều nàng kiêng kị, nàng sao có thể nhẫn được.

Một mực chịu đựng không có lên tiếng, Trang Thư Hàn lúc này vội xông đến, trong lòng nhớ kỹ lời nói lúc trước tỷ tỷ đã nói qua, nhưng cũng là thực sốt ruột, nói là diễn trò, nhưng tỷ tỷ miệng vết thương lại chảy máu cũng là thật sự.

”Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”

Trang Thư Tình trước mắt một trận một trận biến thành màu đen, rất muốn thật sự hôn mê, nhưng nàng không thể, sau chuyện này nàng không thể tự lo lắng tất thảy, Trang gia, một khắc cũng không thể ngây người nhiều ở đây.

Lại ngây ngốc tiếp thì bọn họ không biết còn phải ăn bao nhiêu thiệt thòi.

Đối diện hạ ánh mắt, Trang Thư Tình nhắm mắt lại hướng nghiêng về một phía đi.

”Tỷ tỷ, người đừng dọa ta, tỷ tỷ, tỷ tỷ, người không cần giống như nương rời đi ta...” Tình thực, ý thiết, Trang Thư Đình nghe cảm thấy đều có chút hoảng hốt, nàng chán ghét Trang Thư Tình, so với Trang Thư Hàn chán ghét càng sâu, nàng một mực ở trong đáy lòng cảm thấy, nàng mới phải là đồng nữ nhi của Uyển Như.

Không có người biết nàng có bao nhiêu hâm mộ Trang Thư Tình có người mẫu thân như vậy, càng không có người biết, nàng có bao nhiêu lần muốn làm con gái của người kia!

Nếu nàng có Đồng Uyển Như dạy, nhất định sẽ là nữ tử tài hoa nhất Lãnh sơn huyện này.

Trang Thư Tình ngu ngốc lại có một người mẫu thân như vậy, nhưng cái gì đều không có học được, Đồng Uyển Như sống so với chết thì càng thêm chật vật, điều này làm cho nàng cảm thấy vì Đồng Uyển Như không đáng giá.

Nữ nhi của Đồng Uyển Như, có thể nào không tiền đồ như thế

Lão thái thái trong lòng cả kinh, tiến lên dò xét thăm hơi thở, xác định nhân còn sống sau nhẹ nhàng thở ra, quay đầu liền xô xích Trang Thư Hàn, “Khóc cái gì, còn chưa có chết.”

Trang Thư Hàn ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác như là muốn cắn người, “Lão độc phụ, nếu như tỷ tỷ ta chết, ta sẽ giết mấy người không có lương tâm các ngươi, lại đem đám người xấu xa này của Trang gia hỏa thiêu sạch sẽ, xem các ngươi xuống đất thế nào gặp nương ta, thế nào có mặt đi gặp Trang gia liệt tổ liệt tông!”

Rồi quay lại, Trang Thư Hàn ngồi vào mép giường, cầm lấy tay tỷ tỷ miễn cưỡng để lên lưng mình, lại dùng lực hướng lên trên vai, lưng la lưng lay công người đứng lên, nhìn cũng không thèm nhìn những người khác liền ra bên ngoài chạy đi.

Lão thái thái ôm ngực hô hấp dồn dập, ánh mắt trắng dã, một bộ dáng muốn ngất xỉu đi, phục hồi tinh thần lại, mấy người thấy thế cũng bất chấp lao ra đi, bước lên phía trước đỡ lão thái thái ngồi xuống, Trang Thư Đình cởi bỏ cổ áo lão thái thái, một chút một chút ấn ngực nàng, nói: “Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra...”

Một hồi lâu sau, lão thái thái mới hoãn lại, nước mắt lại đột nhiên chảy xuống, Trần Kiều Nương cho rằng nàng là bị tức giận, cảm thấy vui mừng

khôn tả xiết, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ mặt sốt ruột, “Nương, ngài đừng tức giận, Thư Hàn còn nhỏ, không hiểu chuyện...”

Lão thái thái nâng mắt lên thấy nàng, chưa nàng để hoàn nói xong liền chặn miệng lại, lẳng lẳng chính mình lau lệ, cũng không để Trang Thư Đình đỡ nàng, tự bản thân chống ghế dựa đứng dậy, đỡ tay bà tử bên người mới đứng vững, thanh âm có chút đậm, “Phái người đuổi theo xem hai tỷ đệ kia xem chúng đi nơi nào, mang người báo tin cho Lương nhi.”

”Vâng, nương, ta đưa ngài trở về nghỉ ngơi.”

”Không cần, ta biết đường.”

Nhìn theo người đi xa, Trần Kiều Nương nghi hoặc đưa mắt về phía nữ nhi, “Lão thái thái này rốt cuộc là tức giận hai tỷ đệ kia? Thế nào giống như cả chúng ta cũng không muốn gặp?”

Trang Thư Đình cũng không giải thích, chỉ nói: “Trước mặt kệ đó, đuổi theo Trang Thư Hàn mới là việc trước mắt, không thể làm cho bọn họ rời đi Trang gia.”

”Cũng đúng.”

Mà lúc này, Trang Thư Hàn đã cống tỷ tỷ ra khỏi Trang gia, biểu tình hung ác kia, không có một hạ nhân nào dám ngăn cản.

Trang Thư Đình nghe hơi thở hắt ra liền biết hắt đã sắp không còn khí lực, đợi rời đi Trang gia liền thấp giọng nói: “Để tỷ tỷ xuống, chúng ta cùng đi, nhanh một chút, đừng để bọn hắt đuổi theo.”

”Đệ còn công được...”

”Nghe lời.”

Trang Thư Hàn mím môi, rốt cuộc vẫn là không cố chống đỡ, hai người đi so một người cồng còn đi nhanh hơn.

Lúc này trên đường không hề thiếu người đi đường, nhìn hai đứa nhỏ chưa lớn đều là một bộ dáng tùy thời đều có thể ngã xuống thì đều nhìn lại, nhiều lần, một chiếc xe ngựa ngừng tại bên cạnh hai người, rèm cửa sổ vén lên, lộ ra một gương mặt tròn tròn, tuy là sắc mặt tái nhợt, nhưng thanh âm lại ngọt giòn, “Là bị thương sao? Muốn đi y quán? Ta đưa các người một đoạn đường.”

Trang Thư Tình là thật muốn chống đỡ không được, nghe thế thanh âm ở trong lòng liên kêu vài tiếng A di đà phật, thanh âm có chút suy nhược nói: “Đa tạ tiểu thư trượng nghĩa, phiền toái tiểu thư đưa chúng ta đi hồi xuân đường.”

Xe ngựa đi đường mang theo một nha hoàn, và hai bà tử sai xử cùng nhau đem hai người đưa lên xe ngựa.

Trang Thư Hàn tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng cũng chỉ có thể lưu ở bên ngoài, Trang Thư Tình bị mang vào bên trong xe ngựa.

Ẩn vào miệng vết thương để mình thanh tỉnh chút, Trang Thư Hàn nhìn về phía một tay người nọ, đối với tỷ tỷ ở bên trong rất lo lắng, ân tình vô cùng trân quý, cũng làm người bên ngoài ấn tượng khắc sâu.

Dựa vào bên trong xe ngựa là một thiếu nữ ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, có một tia vui mừng trên gương mặt tròn tròn, lúc này bởi vì trên mặt mang cười, lộ ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu, phá lệ chọc người yêu thích, nhưng là làn da tái nhợt quá mức đem khuôn mặt này kém cỏi vài phần, lại nhiều ra một phần nhu nhược.

”Thư Tình tạ đa tạ tiểu thư giúp đỡ.”

Đưa tay nâng lên, vị tiểu thư kia hỏi, “Nhìn người tuổi cũng không lớn, sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?”

Trang Thư Tình khẽ cười khổ, nhưng không có nói ra việc của Trang gia, ngược lại nói: “Tiểu thư nhìn giống như là có chút khó chịu.”

Bệnh của tiểu thư nhìn rất rõ ràng, nha hoàn đang ngồi quỳ liền thở dài, “Lần này đến Lãnh sơn huyện vốn là vì tìm y mà đến, kia nghĩ đến đối phương cũng bất quá hư danh thôi.”

Trang Thư Tình tâm vừa động, trên mặt lại mang nụ cười vô, “Nguyên lai tiểu thư không phải người ở đây.”

Tiểu thư buông thư quyển trong tay, sáng khoái nói: “Nhà ta ở Hội Nguyên Phủ.”

Đại chu trừ kinh đô thì chia làm sáu phủ, Hội Nguyên Phủ là một trong số đó, mà Lãnh sơn huyện là một thị trấn nhỏ thuộc Hội Nguyên Phủ.

Nguyên bản Trang Thư Tình cũng không có nghĩ xa như vậy, chỉ nghĩ đến khi về dòng họ liên đem mối quan hệ xử lý rồi mới làm cái khác, hiện tại nhưng lại cảm thấy, đi Hội Nguyên Phủ là cái lựa chọn không sai.

Cẩn thận nghĩ, Trang Trạch Lương ở Lãnh sơn huyện lời nói có thể có trọng lượng, nhưng đến Hội Nguyên Phủ, hấn tính là cái gì? Nếu để người biết hấn làm ra mấy chuyện này, chỉ càng làm cho người ta xem thường.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 5: Lòng Người Ấm Áp

Nghĩ đến đây, đối với chủ ý nhất thời nghĩ ra liền kiên định hơn nhiều, tuy nhiên điều kiện là dưới tình huống đứa nhỏ không cần sinh hoạt tại địa phương nhỏ, đó chính là ếch ngồi đáy giếng.

Mở rộng tầm mắt, tài năng sẽ có tiền đồ, tài năng đến lòng dạ cùng khí độ, cuối cùng sẽ là gia quốc thiên hạ, ít nhất nàng cho rằng như vậy.

Trước mắt đại gia tiểu thư này không nhất định có thể giúp cho nàng, nhưng kết một cái duyên tốt thì không hẳn là không thể, thời đại này không có nhiều sủng vật như vậy đến tay nàng chữa trị, bác sĩ thú y tự nhiên cũng không có chỗ để sử dụng, nàng học y nhiều năm tự nhiên không có quên, nhưng là...

Nếu như thực hiện phẫu thuật tại thời đại này, nàng tất nhiên sẽ không muốn chết một lần nữa!

Đánh giá hồi xuân đường cách cũng không xa, Trang Thư Tình cảm thấy trăm chuyển ngàn hồi, lời nói ra lại không nóng không vội, khiến cho người ta cũng không vì nàng trước mắt một thân chật vật mà khinh thường.

”Nói ra sợ tiểu thư chê cười, ta còn chưa ra khỏi huyện nhỏ này, không biết Hội Nguyên Phủ cách Lãnh sơn huyện này có xa lắm không?”

Tiểu thư nghĩ nghĩ, “Đi đường bộ thì đại khái bảy ngày, ngồi thuyền thì nhanh hơn chút, hai ngày rưỡi là đến.”

Bảy ngày, cứ nhiên lâu như vậy, này thật muốn chết người, Trang Thư Tình không biết có phải hay không muốn liều một phen.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tiểu thư đối diện, mặc dù mặt có chút trắng bệch, nhưng ánh mắt lại trong suốt sáng ngời, mũi thẳng thắn, cảm no đủ, theo tướng mạo đoán liền biết là người thiện lương, có lẽ...

”Cô nương đây có việc muốn ta hỗ trợ sao.”

Là trần thuật không phải nghi vấn, có thể thấy được đối phương cũng không phải loại thiên kim tiểu thư không hiểu sự đời, Trang Thư Tình tâm nhất chuyển, gật đầu nói, “Đúng vậy, nhưng ta không biết là có phiền toái gì tiểu thư không.”

Nha hoàn ở bên trong xe ngựa cố định mở ngăn kéo đưa ra một đĩa điểm tâm gật đầu đưa tới trước mặt tiểu thư, tiểu thư đem đĩa đưa đến trước mặt Trang Thư Tình, “Ai cũng đều có lúc khó xử, ta với người có duyên cũng nhìn hợp mắt, nếu người không ngại, có thể giúp được, ta cũng không để ý giúp một tay.”

Hai tỷ đệ tại Trang gia đều không có lúc nào ăn no, dạ dày đã bị bỏ đói đã lâu, nửa chén cháo kia cũng không phải lúc nào cũng được ăn, nàng đều đã cảm thấy đói bụng, Thư Hàn sợ là càng đói, Trang Thư Tình trình trọng nói cảm ơn, chính mình ở bên trong cầm một khối, còn dư lại tam khối đều bị nàng đưa cho Trang Thư Hàn ngồi ở ngoài xe.

Tiểu thư kia nhìn, trong mắt hơi lộ thần sắc, nhưng cũng không nói thêm gì.

Nhanh chóng tiêu diệt một khối điểm tâm, trong bụng được lấp đầy, đầu giống như cũng không còn đau như trước, Trang Thư Tình sờ sờ miệng vết thương trên đầu, thản nhiên nói: “Mong tiểu thư đừng chế giễu, thật sự là đói nên có chút choáng, gia mẫu đã qua đời, nhà có tổ mẫu bất công cùng phụ thân không quan tâm, thiên vị di nương cùng thứ đệ thứ muội, chúng ta

tỷ đệ những ngày qua thật sự không được tốt, vết thương trên đầu ta cũng là lúc trước bị phụ thân dùng nghiến mực đập trúng, lại bị thứ muối nói xấu trước mặt tổ mẫu nên bị người dùng cái cốc đập phải, đệ đệ tính tình quật, tức giận nên bị đánh cho một thân thương tích, ta nghĩ có một ngày tỷ đệ chúng ta sẽ chết ở một góc xem chừng cũng không ai biết, nên liền mượn cơ mang theo đệ đệ trốn thoát, may mắn gặp gỡ tiểu thư thiện tâm, bằng không sợ là, trốn chưa ra liền cũng bị đem trở về.”

Con trai trưởng cùng đích nữ thế nhưng đối xử thâm như vậy, nàng thư thật không thể có biện pháp tưởng tượng, nghe được thì liên tục nhíu mày, nghe xong nhin không được hỏi, “Người tổ gia bên ngoài không hỏi qua? Trong tộc cũng không có người can thiệp?”

”Tổ gia bên ngoài không phải là không hỏi qua, mà là không biết, ta muốn nhờ tiểu thư giúp đỡ là cũng cùng việc này có liên quan.”

”Người nói.”

”Ngài chờ một lát.” Trang Thư Tình vén màn xe lên, “Thư Hàn, đem ngọc bội cho tỷ tỷ.”

Trang Thư Hàn không chút do dự đem ngọc bội lấy ra giao cho tỷ tỷ, không khỏi có chút lo lắng liếc mắt nhìn chỗ bị thương tỷ tỷ.

Trang Thư Tình lúc này lại tốt không hơn nhiều lắm, lùi về sau đem ngọc bội hai tay trình lên, “ Hai tỷ đệ chúng ta trốn ra bên ngoài không có một xu, đây là vật gia mẫu lưu lại, ta nghĩ trước đem nó đi cầm, có bạc ta có thể đi tìm ngoại tổ, chỉ là tỷ đệ chúng ta tuổi đều còn nhỏ, hiện tại bộ dáng này nếu đi vào hiệu cầm đồ sợ là bị khi dễ, cho nên...”

”Người muốn ta giúp người đi cầm?”

”Vâng.”

Tiểu thư tiếp nhận ngọc bội nhìn qua, ôn nhuận ấm áp, quả thật là ngọc tốt, trả hai trăm lượng cũng không thành vấn đề, nhưng hai tỷ lệ này đem đi cầm... Có thể bị ép đến năm mươi lượng cũng đã là người ta còn có chút lương tâm.

”Bán đứt hay còn muốn chuộc về?”

Trang Thư Tình trong mắt dẫn theo cười, “Phải chuộc về, đây là vật niệm tưởng cuối cùng nương ta lưu lại, hai năm nữa ta tất sẽ đến chuộc đồ.”

Tiểu thư trên mặt lộ ra hai má lúm đồng tiền, đột nhiên chuyển đề tài, “Trước người hỏi ta Lãnh huyện sơn cách Hội Nguyên bao xa, người hay không có tính toán đi đến đó? Vậy tổ gia người ở nơi đó sa?”

”Không dối gạt tiểu thư, ta xác thực có tính toán mang đệ đệ đi Hội Nguyên Phủ.”

”Ta họ Liễu, trong nhà là con thứ ba, là Hội Nguyên Liễu gia ma ồm Liễu Tam tiểu thư, người tùy tiện đều có thể nghe được, khối ngọc này, liền cầm cho ta đi.”

”Tiểu thư...” Nha hoàn đỏ hốc mắt, nào có người tự nói mình như vậy.

”Bên ngoài truyền ra cũng là sự thật, không có thuốc thì sống không được, không phải ma ồm thì là cái gì.” Liễu Tam tiểu thư vuốt ve ngọc bội, thật thích cảm giác ấm áp này, “Như thế nào?”

Câu nói kế tiếp là nói với Trang Thư Tình, Trang Thư Tình căn môi không nói, có thể kiếm được bạc vào tay nhanh như vậy tự nhiên là ngàn tốt vạn tốt, có bạc nàng có thể cách xa hố lửa Trang gia.

Nhưng là...

”Liễu tiểu thư, ngọc bội ta không thể bán đứt được...”

”Sợ về sau người cầm bạc đến chuộc thì ta sẽ không trả người?” Liễu Tam tiểu thư cười đến càng thêm vui mừng, tuy là nói ra lời nói lại không hề có chút nào vui mừng, “Bất quá người nếu muốn đến chuộc đồ thì đến nhanh một chút, nếu đã muộn ta đã chết, thì ngọc này sợ là thật sự không thể trở về.”

”Tiểu thư!”

”Tam tiểu thư, đã đến hồi xuân đường.”

”Sao lại kích động như vậy, ta nói giỡn.” Nhẹ giọng trấn an nha hoàn, tam tiểu thư nhìn về phía Trang Thư Tình, “Người nếu tin hiệu cầm đồ hơn, ta cũng nguyện ý giúp người việc này, cùng người đi cầm.”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Bệnh của tiểu thư có phải là có từ trong bụng mẹ?”

”Lời này ta nghe rất nhiều, nhưng tìm bao nhiêu đại phu cũng không chữa khỏi?” Liễu Tam tiểu thư một lần nữa cầm lấy thư, đem ngọc bội đặt ở lên trên rồi gó lại, nàng xem qua nhiều đại phu, ăn qua nhiều dược, đã sớm lần lượt hi vọng rồi lại thất vọng đã nhìn thấu được sinh tử, đến Lãnh sơn cũng bất quá là không muốn mẫu thân khổ sở thôi.

Kết quả mất hứng mà về, nàng đã sớm đoán được.

”Ta từng kết bạn với một dị nhân, theo hắn học được vài thứ, đợi đến Hội Nguyên Phủ, ta nhất định đến môn bài phòng tam tiểu thư.”

Người này vừa nghe liền đồng ý đem ngọc bội cầm giúp nàng, Liễu Tam tiểu thư cũng không để ý nhiều đến lời này của nàng, quay đầu nói: “Mai nhi, cầm ngân phiếu một trăm lượng, lại thêm một trăm lượng nhỏ gạch ngân phiếu đưa cho nàng.”

Mai nhi tâm tư tinh tế, ngân phiếu cùng tiền tổng cộng là 192, ngoài ra mười hai thứ là ngân phiếu cùng với mấy khối bạc vụn.

Còn không quên dặn, “Tiền tài không cần để lộ ra, ngân phiếu ở bên người phải cất kỹ, bạc cũng nên phân ra để ở nhiều chỗ, tốt nhất là đổi thành tiền đồng để trên người...”

Nghĩ một lát, mai nhi quay đầu hướng tiểu thư nhà mình cầu tình, “Tiểu thư, bằng không dẫn bọn hắc đoạn đường đi, trên người mang theo này rất nhiều bạc, nô tì nhìn đều cảm thấy không an toàn.”

”Kia cũng phải xem bọn hắc có nguyên ý hay không.” Liễu Tam tiểu thư cười, nàng cũng có chút ánh mắt nhìn người, tiểu cô nương này nếu có chút ý muốn cùng nàng đi xe thì sẽ không cần nàng cầm ngọc bội giúp, nhưng cùng đi xe chẳng phải là càng tiện lợi hơn sao?

Trang Thư Tình ở trước mặt hai chủ tớ vừa cất đi ngân phiếu, vừa đáp lời, “Ta cũng nghĩ sẽ làm phiền tiểu thư đưa cũng ta một đoạn, như vậy sẽ bình an đến Hưởng Hội Nguyên, nhưng trước mắt tỷ đệ chúng ta cũng không thể cứ như vậy mà đi, có một số việc không xử lý dù chỉ một chút cũng sẽ lưu lại hậu hoạn, giờ có bạc ta cũng không lo lắng nhiều, không bao lâu nữa, tam tiểu thư định có thể nhìn thấy ta ở Hội Nguyên Phủ.”

”Ta đây sẽ chờ.” Liễu Tam tiểu thư hơi nâng cằm cười, “Đến Hồi xuân đường.”

Trang Thư Tình trịnh trọng cúi người thi lễ, “tình cảm hôm nay, ngày sau tất trả.”

Vén lên màn cửa sổ lên, nhìn tỷ đệ hai người nâng đỡ nhau vào hồi xuân đường, Liễu Tam tiểu thư thở dài một hơi, nhân sinh dù ai đi nữa cũng có cái xấu của nó, nàng là như thế, hai tỷ đệ kia so với nàng cũng không tốt hơn là bao, “Đi thôi.”

Hồi xuân đường tại Lãnh sơn huyện cũng tính là có chút danh tiếng, người thường xuyên đến chữa bệnh cũng không ít, Cao Tử Lâm vừa viết phương thuốc tốt đưa cho đệ tử đi bốc thuốc, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy hai người ở cửa vào.

Trí nhớ của hắn luôn rất tốt, trong ngày những người thường đến chữa bệnh hắn đều nhớ rõ, huống chi là hai đứa nhỏ kia của Trang gia, nhưng lúc này bộ dáng bọn họ thật sự là...

Trang Thu Tình một bộ dáng muốn đi xử án mà hồi xuân đường của hắn chính là trở thành là công đường, đại phu hắn là người xử án sao? Nhưng dù sao đi nữa hắn cũng bước nhanh hướng cửa, “Trang tiểu thư đây là bị thương? Mau theo ta đi bên trong.”

Hồi xuân đường ở bên trong có một nhã gian, những nữ quyền bình thường có chút thân phận đều sẽ đến nơi đó chữa trị.

Trang Thu Tình đúng là ước gì được như thế, nắm tay đệ đệ cùng nhau đi theo sau lưng Cao Tử Lâm.

Cao Tử Lâm cũng không hỏi nhiều, nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương của nàng, trong lòng lại thầm cân nhắc qua các.

Thật ra đối với Trang phu nhân hắn là thật có cảm tình, không, phải nói phàm là người cùng nàng kết giao qua đều đối xử rất tốt, thông dong rộng lượng, đối với ai đều là vẻ mặt tươi cười yếu ớt, đáng tiếc nữ tử như vậy lại không được quý trọng, ngày qua ngày cuộc sống cũng không được như ý.

Từ khi Trang phu nhân qua đời, hắn vẫn là chưa thấy qua hai đứa nhỏ này, cùng khi đó so sánh quả thực như thay đổi thành người khác, chính là không biết miệng vết thương này...

”Tỷ đệ chúng ta là trốn đến đây.”

Động tác của Cao Tử Lâm dừng một chút, nhưng lông mày cùng không có nhăn lại, chỉ liếc mắt nhìn Trang đại tiểu thư, rồi tiếp tục sức thuốc lên vết thương, “Ta sẽ không cấp Trang gia mật báo.”

Trang Thư Tình lắc lắc đầu nhỏ, “Nương còn sống từng nói qua Cao đại phu là người có tâm, Thư Tình mặt dày tìm đến không phải chỉ vì xử lý vết thương này, mà là cầu Cao đại phu hỗ trợ.”

”Trang tiểu thư mời nói.”

”Chúng ta không thể ở nơi này quá lâu hơn được, không bao lâu nữa Trang gia nhất định sẽ tìm đến, ta tuy ít ra ngoài, nhưng cũng biết người bên ngoài nhân không thể dễ dàng tín nhiệm, mà Cao đại phu là người nương từng nhờ cậy qua, cho nên... Thư Tình mới nghĩ cầu Cao đại phu giúp đỡ thuê một chiếc xe ngựa.”

Xe ngựa không phải trọng điểm, mã phu mới là chính, Cao Tử Lâm trong lòng âm thầm gật đầu, đối với tỷ đệ nhìn như lỗ mãng này nhưng cũng có thể nhìn ra là hành động đúng đắn, búng bó tốt rồi nói: “Các người ở trong này ngồi một lát.”

Trang Thư Tình mang theo đệ đệ đứng dậy hành lễ nói lời cảm tạ, “Tạ ơn Cao đại phu đã giúp đỡ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 6: Khê Thủy Trấn

Cao Tử Lâm hơi nâng mắt, nhìn về phía tiểu cô nương phía trước, mặt mang theo thần sắc kiên nghị, “Trước kia không nhìn ra, hiện đang người rất có phong thái của mẫu thân người khi xưa, đại ân thì ta không thể giúp, chỉ có thể nói thêm cho người một câu, bên ngoài phải có tầm nhìn xa hơn, không phải người quen thuộc thì không nên tin tưởng, làm sao biết được có bao nhiêu người người có thể tin tưởng hoàn toàn.”

”Vâng, Thư Tình ghi nhớ.”

Cao Tử Lâm khẽ gật đầu, lại liếc nhìn tỷ đệ hai người rồi đem mắt rời đi.

Trang Thư Hàn theo đi tới cửa, nhìn một hồi rồi trở về bên người tỷ tỷ, nói: “Cao đại phu đi từ cửa sau, hẳn là nên từ cửa sau ly khai.”

Trang Thư Tình đầu vô cùng đau đớn, vừa nhu nhu huyết thái dương vừa nói, “ Cao đại phu là người có tâm, đã đáp ứng rồi thì sẽ giúp, Trang gia không phải nhà đại phú, lại không có quyền trên tay, có thể không e ngại nhiều quá về chúng ta là bởi vì chúng ta cũng là tiểu bối nhà họ Trang, một chữ hiếu có thể chèn ép chúng ta cả đời, những người khác thì lại chưa hẳn đưa hẳn nhìn vào mắt.”

Trang Thư Hàn dăm chiêu gật đầu, “Ta đây về sau nếu trở nên lợi hại, có phải hay không, không cần phải e ngại Trang gia?”

”Người muốn trở thành cùng một dạng người với Trang gia sao?” Trang Thư Tình quay đầu đi nhìn hẳn, “Giống như bọn họ, chúng ta cùng

một dạng đi báo thù?”

Theo bản năng Trang Thư Hàn biết là không thể gặt đầu, nhưng mà trong lòng hẳn thực sự nghĩ như vậy, Trang gia có thể đối với bọn họ như thế, thì hẳn vì sao không thể trả thù lại?

Trang Thư Tình làm sao nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hẳn, cũng không giảng đạo lý gì lớn, nói ra lời nói đơn giản mà xác thực, “Người không cần làm cái gì cả, có thể khiến đối phương thống khổ không muốn sống, đây mới là mục đích cao nhất của trả thù, một khi chúng ta thoát ly quan hệ cùng Trang Trạch Lương, về sau tiền đồ của người càng tốt thì hẳn càng thống khổ, càng hối hận, rõ ràng là hẳn có thể được lợi nhưng lại cùng hẳn một chút đều không có dính dáng, đến lúc đó nhìn bộ dáng thống khổ của hẳn, trong lòng hận cái gì cũng đều mất hết.”

Hành động của bọn họ thực sự rất ngu xuẩn, nếu đổi lại là nàng, nàng mỗi ngày đều cho đối phương ăn uống đầy đủ, quan tâm cẩn thận, đối lấy thật tâm của đối phương, như vậy khi đối phương trưởng thành, người làm phụ mẫu đó dù có hay không đưa đầy đủ toàn bộ đồ cưới của mẫu thân khi xưa cho nàng, nể tình lúc trước nàng tất nhiên sẽ không đi so đo, như vậy quang minh chiếm đoạt, chẳng phải là so với bọn hẳn thực hiện tốt hơn?

Trang Thư Tình gọi lên khoe môi, kẻ ngu dốt tự nhiên nghĩ không ra biện pháp như vậy, nàng cũng không xem trọng mấy người kia.

Trang Thư Hàn nỗ lực tiêu hóa lời nói của tỷ tỷ, dần dần cũng liên hiểu ra ý tứ: Chỉ cần hẳn tiền đồ, Trang Trạch Lương mới có thể thống khổ!

”Đừng nóng vội, người còn nhỏ, từ từ sẽ đến, chờ đi tới Khê Thủy Trấn người xem tỷ tỷ làm thế nào, người chỉ cần còn sống liền không có khả năng không kiêng nể gì, chúng ta bị quản chế bởi Trang Trạch Lương, Trang Trạch Lương bên trên còn có trường bối Trang gia, cùng trang thị tộc

lớn thứ vậy, chỉ cần lợi dụng tốt chúng ta nhất định có thể thoát ly khốn cảnh này.”

Trang Thư Hàn nghiêm cẩn nghe, một chút cũng không cảm thấy tỷ tỷ hô thẳng tức danh phụ thân có cái gì không đúng, hẳn đã sớm ngầm thừa nhận không xứng người kia là phụ thân rồi.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Trang Thư Hàn căng thẳng trong lòng, người liền đứng lên, mắt đầy cảnh giác nhìn về phía cửa.

”Ngồi xuống, Cao đại phu có ánh mắt thanh minh, không phải đâm người kia.” Dù nàng không tin cũng không thể biểu hiện ra mặt, vậy sẽ khiến người hỗ trợ chân tâm thất vọng đau khổ, nghĩ đến người bên ngoài đã đến cửa, Trang Thư Tình đem lời nói phía sau nuốt trở về.

Người vào là đệ tử của Cao Tử Lâm, ở ngoài cửa tất nhiên là nghe xong đoạn đối thoại vừa nãy của tỷ đệ bọn họ rồi đi, đối với ý muốn đáp ứng tốt cho đôi tỷ đệ này cũng nhiều hơn một phần hảo cảm, trên mặt ý cười đều chân thành đi rất nhiều, đem vài cái giấy dầu bao mở ra, “Ở trong phòng bếp cũng không có gì ăn, ta liền đi ra ngoài mua chút, các người tạm thời ăn một chút để lót bụng.”

Này thật sự là đều cần thiết trước nhất của hai người, hai tỷ đệ vội đứng dậy nói lời cảm tạ.

”Không cần như thế, ta cũng chỉ làm tốt chuyện sư phụ giao cho.” Nam tử trông khoảng mười bảy mười tám tuổi nâng tay ý nói không đáng, “Bên ngoài bận rộn, ta đi ra ngoài, có việc gì thì cứ vẫy tay ra hiệu cho ta ở cửa ta liền đến xem.”

Trang Thư Tình lại một lần nữa tạ, khi người đi rồi liền nhìn về phía đệ đệ, “Như thế nào? Hiện tại có phải hay không tín nhiệm Cao đại phu một ít?”

Trang Thư Hàn kỳ thực vẫn là không tin, chần chờ một lát mới gật gật đầu.

Trang Thư Tình làm như không thấy được chần chờ của hần, nói chính nàng hoàn toàn tin cũng là nói dối, nhưng mà... Nàng ở địa phương như cô nhi viện lớn lên, sẽ biết đứa nhỏ không có cảm giác an toàn hần là như thế nào, nếu người dẫn đường không có khả năng sẽ làm cho bọn họ đi chệch đường, vì điều này, nàng lúc đó đã cố gắng học qua tâm lý học.

Thư Hàn hiện tại cũng bị vây trong tình huống như vậy, một năm trước không có người giúp hần, bị người thân đối đãi như vậy, còn có một tỷ tỷ yếu đuối phải bảo vệ, nên làm cho hần trở nên không dám tin tưởng bất cứ ai, nếu có người tiếp cận liền theo bản năng liền dựng thẳng lên toàn thân đâm lấy người để tự bảo vệ mình.

Nàng đau lòng, nhìn hần tựa như thấy được mấy đứa nhỏ nàng đã từng che chở.

”Thư Hàn, chúng ta từ từ sẽ đến, tin tưởng tỷ tỷ, chúng ta về sau nhất định có thể trải qua những ngày tháng tốt đẹp.”

Lần này Trang Thư Hàn gật đầu thật sự lưu loát, trải qua chuyện ngày hôm nay, hần liền tin tưởng tỷ tỷ nhất định có thể thực hiện được điều nàng nói.

Cao Tử Lâm cũng không để bọn họ chờ lâu, vừa đem đồ ăn đều nhét vào bụng thì Cao Tử Lâm liền trở lại, “Đi từ cửa sau đi, Trang gia phái người ra ngoài tìm các người.”

Trang Thư Tình gật đầu, im lặng không tiếng động nằm sau lưng đệ đệ cùng Cao Tử Lâm đi ra cửa sau.

Cửa sau đang đóng.

Cao Tử Lâm ở trước cửa xoay người lại, từ trong lòng lấy ra một cái túi tiền mới nhẹ nhàng để vào tay Trang Thư Tình, thấp giọng dặn, “Xe ngựa là ta thuê, không cần các người trả tiền, ở đây có mấy lượng bạc vụn cùng một ít đồng tiền, tiền này dùng cũng có thể giúp các người chống đỡ một đoạn thời gian, ở bên ngoài các người nên cẩn thận hơn, không nên dễ tin người.”

Trang Thư Tình cho tới bây giờ cũng không tin trên thế giới này có người tốt thuần túy, từ nhỏ tự mình mò mẫm lẫn lộn, nàng quá rõ ràng cái gọi là người tốt, làm gì có thứ gì mà không có cái giá của nó, nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra Cao đại phu có thể không tồn tại cái gọi là lòng dạ xấu xa, không chần chờ một chút, cũng chẳng sợ trong lòng hai người bọn họ lém có đề phòng, vẫn đem bạc này đưa cho họ, vậy hai trăm lượng kia có thể sẽ không cần dùng đến, về sau còn có rất nhiều việc phải sử dụng đến tiền.

”Ân tình của Cao đại phu, tỷ đệ chúng ta vĩnh viễn nhớ kỹ, về sau ổn thỏa sẽ hồi báo gấp bội.”

Cao Tử Lâm thở dài một cái, “Năm đó khi xem bệnh Trang phu nhân, nàng từng giải thích nghi hoặc cho ta, hiện tại coi như là ân của nàng, Trang phu nhân có nhiều chuyện phải suy nghĩ, nàng nhất định là kỳ vọng các người có thể bình an lớn lên.”

”Vâng, Thư Tình định sẽ dạy đệ đệ thật tốt, không để nương phải thất vọng.”

”Không còn sớm, đi thôi.”

Cao Tử Lâm đưa bọn học ra cửa sau, một chiếc xe ngựa không cũ không mới đậu ở chỗ này, người đánh xe là một nam tử trung niên có tướng mạo trung hậu.

”Yên tâm, người này cùng ta có giao tình, là người lương thiện, thật thà.”

Trang Thư Tình gật đầu, không nói nhiều lời, liền kéo kéo đệ đệ lên xe ngựa.

Nghे được Cao Tử Lâm lại cùng xa phu nói vài câu, Trang Thư Tình nhìn về phía đệ đệ, “Nhớ kỹ ân tình Cao đại phu.”

Cao Thư Hàn dùng sức gật đầu, nắm tay thật chặt.

Xe ngựa chạy ra khỏi ngõ nhỏ thì Trang Thư Tình mới đưa tay vén màn xe lên nói một câu, “Phiền toái xa phu đưa chúng ta đi Khê Thủy Trấn.”

Nam tử gật gật đầu, “Lộ trình khoảng ba canh giờ, đi nhanh thì trước khi trời tối có thể đến nơi, ngồi chắc vào.”

Xe ngựa bình thường chắc cũng có đón khách, khó tránh khỏi có nhiều hương vị, Trang Thư Tình chịu khổ lớn lên, cũng không có so đo, lúc này muốn so đo cũng cố không được, đầu đau như muốn nứt ra rồi.

”Thư Hàn, chúng ta thay phiên nghỉ ngơi, tở tở trước năm một chút.”

Trang Thư Hàn vội vàng ngồi ổn định, đem hai chân mình duỗi thẳng, chỉ vào đùi của mình nói: “Tở tở, nằm đây.”

Trang Thư Tình nằm xuống bên người đệ đệ, “Như vậy là được, có chuyện gì thì kêu tở tở tỉnh lại, tở tở ngủ một lát.”

”Tở tở yên tâm, ta trông cho tở.”

Trang Thư Tình chỉ muốn nghỉ ngơi một lát, lại không nghĩ rằng vừa nhắm mắt lại liền ngủ sâu, rõ ràng nàng có quá nhiều sự tình xảy ra, rõ ràng

nàng có ngàn vạn lo lắng, nhưng thân thể này thật sự là quá mức hư nhược rồi, cứng rắn nhịn lâu như vậy đã đến cực hạn.

”Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỉnh tỉnh.”

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt trước mắt này cơ hồ nháy mắt liên tục táo lại, vội hai tay chống ngồi dậy, thanh âm không còn thanh thúy, “Đến nơi nào rồi?”

”Tỷ tỷ, chúng ta đã đến Khê Thủy Trấn.”

Biết đệ đệ là đau lòng mình, muốn cho mình nghỉ ngơi nhiều một chút, Trang Thư Tình làm sao có thể trách hấn được, sửa lại quần áo cho hăn liền lôi kéo người xuống xe ngựa.

Lúc này đã là trời chiều đã ngả về tây, người làm việc ở đều xách theo nông cụ trở về, mọi người thấy bọn họ không khỏi đều nhìn qua một chút.

Trang Thư Tình lúc nhỏ đã tới nơi này, có chút ký ức mơ hồ, nàng cũng không để mã phu đưa đi thêm, nói vài câu khách khí rồi liền nắm đệ đệ hướng Trang gia bước vào.

Tại đây Khê Thủy Trấn, Trang gia xem như đại gia tộc số một số hai, đếm số người cũng không biết là bao nhiêu, cũng không biết được những người sống trong Trang gia như thế nào, con dâu khi gả vào Trang gia đều đặt nghĩa vụ sinh con làm đầu, như Đồng Uyển Như chỉ sinh hai tỷ đệ bọn họ, tại Trang gia đều xem như người sinh không tốt, sinh ra năm sáu đứa mới là bình thường.

Tổ tiên Trang gia cũng từng làm quan trên triều, chỉ tiếc sau này người sau không bằng người trước, nhưng căn dựa vào điểm này của tổ tiên ngày qua ngày cũng coi là dư giả.

Tộc trưởng của nhất đại Trang gia là Trang Trạch Dân, năm nay vừa mới bốn mươi, đúng là thời điểm trẻ trung khoẻ mạnh, hắn có dã tâm, nhưng không có điều kiện, vốn cho là Trang Trạch Lương có thể một phen nâng đỡ đệ tử trong nhà, nhưng nghĩ đến đối phương căn bản là coi bọn hắn như thân thích nghèo đến để tổng tiền, không cần nói dẫn dắt, chính là gặp mặt một lần đều không đồng ý, dần dà cũng liền không có người lại đi dính vào cửa thân thích này.

Cho nên, lúc hắn nghe nói Trang Trạch Lương một đôi tử nữ cầu kiến thì kinh ngạc nhếch mày thật cao, thế nào bọn họ không đi trêu chọc, đối phương ngược lại nhớ đến bọn họ?

Người thông truyền là lão nhân của Trang gia, quản gia làm việc cho trang gia nửa đời người, nói chuyện cũng không cố kỵ nhiều, dừng một chút lại nói: “Trang thất gia cũng không phải nghèo khó gì, như thế nào hai cái nhỏ kia, nhìn... không tốt lắm.”

Trang Trạch Lương là hậu nhân thứ bảy của Trang gia.

Trang Trạch Dân thu hồi quyển sách đứng dậy, “Đã đến dù sao cũng phải gặp một lần, một đứa nhỏ mang theo một đứa nhỏ khác làm sao có thể đi xa như vậy, Trang Trạch Lương hắn rõ là đã có chuyện gì xảy ra?”

Trang Trạch Dân chỉ cho rằng lão bộc nói không tốt lắm chỉ là tinh thần không tốt lắm, lại không nghĩ rằng là không tốt như vậy, cách một tầng băng gác đều có thể nhìn đến máu bị thấm ra, một tiểu cô nương, thế nào bị thương thành như vậy?

Hắn không hỏi, chính là nhãn mi lại thể hiện đáy lòng hắn có nghi hoặc.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 7: Nhược Nhưng Không Khiếp

Trang Thư Tình lôi kéo đệ đệ một phen xuống, đặt mình trong thế yếu, nhưng cũng không để người cảm thấy yếu đuối đến khả khi, “Nguyên bản miệng vết thương là do phụ thân dùng nghiến mực đập trúng, ta nằm hôn mê trên giường hai ngày, kém chút thì đi gặp mẫu thân, trong nhà không người hỏi đến, ngay cả chén nước cũng không có người đưa tới, đệ đệ lấy trộm năm gạo trong nhà đem hầm cháo cho ta để duy trì tính mệnh, thì bị đánh thương cho tích đầy người, Thư Hàn, cởi áo ra cho đại bá nhìn một chút.”

Trang Thư Hàn lưu loát nghe theo, người gây trơ xương trên đó còn che kín dấu vết xanh tím, mới có cũ có.

”Sau khi ta tỉnh lại di nương cùng thứ muội lại đến gây chuyện, không chiếm được tiện nghi liền chuyển đến tổ mẫu, tổ mẫu trách ta không tôn trọng trưởng bối, dùng cái cốc đập lên miệng vết thương, vì thế thương tích càng thêm nghiêm trọng, đại bá, cũng không phải ta muốn làm mất hết thể diện của phụ thân, xé mở nội tình bên trong, nhưng mẫu thân qua đời bất quá mới có một năm đã trở nên như vậy, ta không thể tưởng tượng sau này tỷ đệ chúng ta sẽ như thế nào, ta không nghĩ một ngày kia tỷ đệ chúng ta chết ở một góc cũng không có người nào biết, bị người dùng chiếu đem lên núi hoang, như vậy khi xuống dưới, ta phải ăn nói như thế nào với nương?”

Ánh mắt Trang Trạch Dân không rời nhìn tấm lưng trần của đứa nhỏ, hẳn không thể tưởng tượng, phải là người nhân tâm thế nào mới có khả năng đối đãi với con trai ruột của chính mình như thế!

Hắn tự nhận mình không phải là một phụ thân hiền lành, nhưng sẽ không động thủ đánh đứa nhỏ thành ra như vậy, phạt một đứa trẻ, sao lại có thể ác độc như thế... Làm sao có thể làm được?

”Cha người...”

”Hắn không biết chúng ta đến nơi này, không sợ nói rõ cùng đại bá, ta có bản lĩnh mang theo đệ đệ trên người không có một xu an toàn đi đến trước mặt ngài, cũng sẽ có bản lĩnh đi kinh đô tìm ngoại tổ phụ, bên nhà ngoại tổ dù không đau tý đệ chúng ta, cũng sẽ không có khả năng thấy tỷ đệ chúng ta có như vậy mà bỏ mặc, đến lúc đó, chúng ta cùng đại bá cũng không thể gặp được?”

Nếu được Đồng gia nhớ tới, về sau nếu như bọn họ có tiền đồ thì người của Trang gia cũng đừng nghĩ đặt hy vọng lên người bọn họ, Trang Trạch Dân nhìn về phía tiểu bối cơ hồ đang uy hiếp hắn, “Vậy người vì sao đến đây?”

Trang Thư Tình ánh mắt sáng lên phảng phất như muốn thiêu cháy, toàn thân phát ra tự tin, “Bởi vì ta họ Trang, ta biết điều gì tốt điều gì xấu, biết dòng họ là gốc rễ của ta, ta không thể vì một người mà liên lụy toàn bộ Trang gia!”

Trang Trạch Dân năm năm trước đã gặp qua đôi tỷ đệ này, đệ đệ trưởng thành chút, trong mắt mang theo hận ý, còn tuổi nhỏ nhưng mi gian có thể thấy được thần sắc kiên nghị.

Mà biến hóa lớn nhất chính là Trang Thư Tình.

Trong ký ức của hắn Trang Thư Tình chỉ biết tránh ở phía sau mẫu thân nàng, bộ dáng sợ hãi nhu nhược, tuy rằng ăn mặc tinh xảo, nhưng khí sắc cũng không tốt so với hiện tại, cũng không có xuất sắc như hiện tại.

Đúng vậy, xuất sắc, hắn chỉ có thể dùng từ này để hình dung nàng.

Không phải đứa nhỏ nào từng tuổi này đều có thể lớn mật như vậy, càng không thể ở trước mặt hăn đem lời trước lời sau của nàng tầng tầng liên kết chặt chẽ, mặc dù kinh ngạc gan lớn của nàng, tuy đến cầu trợ giúp lại bị vây trong thế yếu, nhưng lại khiến người không thể xem nhẹ nàng.

Hắn nếu có được một đôi nhi nữ như vậy, nhất định sẽ liều mạng đi bồi dưỡng, sao phải sâu não tìm cách chấn hưng gia tộc?

Trang Trạch Lương kia là đang nghĩ cái gì? Mắt mù sao?

”Các người mau đứng lên, Thư Hàn, đem quần áo mặc vào.”

Trang Thư Hàn trước đỡ tý tý đứng lên rồi mới lung tung mặc quần áo, “Đại bá, đầu tý tý vô cùng đau đớn, có thể hay không để tý tý ngồi xuống nói chuyện?”

”Đều ngồi xuống đi.” Trang Trạch Dân thở dài, biết rõ hai người này sẽ đem đến cho cuộc sống đang bình thường trở nên gợn sóng, nhưng đối với hai hài tử tương thân tương ái này, hăn cũng thật sự là không hạ quyết tâm được, “Tình nha đầu, người đã mang theo đệ đệ đến đây, chắc trong lòng cũng đã tính toán qua, nói một chút cho ta nghe thử.”

Trang Thư Tình tại ghế ngồi xuống, ngẩng đầu sửa lại quần áo cho đệ đệ rồi mới trầm tĩnh đáp lời, “Đại bá, ta nghĩ tự mình sẽ bỏ tên khỏi môn tường.”

”Chuyện đó không có khả năng.” Trang Trạch Dân không chút nghi ngại liền phủ quyết, “Trên đời này chỉ có cha mẹ đem nhi nữ đuổi ra khỏi môn tường, không có chuyện nhi nữ tự mình làm vậy, còn nữa, phụ thân người cũng sẽ không đồng ý, hăn không ném nổi bản mặt này.”

”Chỉ cần trong tộc không ngăn trở, ta tự có biện pháp khiến hăn đồng ý.”

”Có một số việc đều không phải người mượn thực lực tổ gia bên ngoài liền có thể thành, Đồng gia có quyền thế ta tất nhiên biết, nhưng mà Tình nha đầu, người họ Trang, chuyện của Trang gia ngoại nhân không có quyền nhúng tay vào, chẳng lẽ người muốn để cho Đồng gia gánh cái danh ý thế hiếp người? Theo ta biết, Đồng gia không phải người như vậy.”

Trước mắt triều đại này có lệnh khai sáng, cũng không cấm ngôn luận, có bao nhiêu gia tộc có tiếng ở kinh thành dân chúng đều có thể nghe thấy một chút, dù là việc của hoàng gia, thì cũng là đề tài trọng tâm của dân chúng trà dư tửu hậu.

Huống chi Trang gia cùng Đồng gia còn có một tầng quan hệ như vậy, nhưng cũng không ai dám cùng nương người tiểu thư Đồng gia kết giao giao hệ, đối với động tĩnh của đồng gia cũng quan tâm một hai.

Trang Thư Tình cười, nhưng trong mắt không có ý cười, “Đối phó với toàn gia nhân kia, không cần dùng đến Đồng gia, phụ thân có ngày hôm nay toàn nhờ vào mẫu thân, từ sau khi ta ra đời, nương liền bắt đầu cho ta toàn đồ cưới, tuy rằng tiền bạc mang đến cơ hồ bị vét sạch, nhưng nương ta cũng không phải kẻ ngu dốt, từ lúc ban đầu đã vì kế sinh nhai mua vài cái cửa hiệu mặt tiền, hàng năm tiền lãi đó cũng bị cha ta nghĩ cách đoạt đi hơn phân nửa, còn dư lại cũng chỉ là chút đồ cưới nhiều năm vì ta tích góp được đầy đủ như trước, có người không khỏi đỏ mắt ghen tỵ, chỉ muốn ta đáp ứng buông tay một chút đồ cưới này, sẽ có người nghĩ biện pháp tìm mọi cách để thúc đẩy việc này xảy ra.”

Trang Trạch Dân cau mày, mặc dù hai đứa nhỏ này đáng thương, nhưng sự việc này quan hệ đến thể diện dòng họ, kể sách quá tuyệt tình cũng không được.

”Đại bá, tỷ đệ chúng ta tuy rằng tự mình thoát ly khỏi môn tường, nhưng không thoát ly gia tộc, chúng ta vẫn là người của Trang gia, người có gốc rễ giống như lục bình, chỉ cần gốc rễ vẫn còn, trong lòng mới có thể

kiên định, đó là lí do ta cùng Thư Hàn cần phải có trường bối ra mặt thì chuyện mới có thể thành, đến lúc đó nói không chừng còn phải phiền toái nhiều đến đại bá.”

Trang Trạch Dân giương mắt xem nàng, mắt lộ kinh ngạc, hẳn nếu không lý giải sai, ý tứ trong lời nói của Tình nha đầu này chẳng lẽ là muốn làm con thừa tự của đại phòng (*) bọn họ?

(*): Ta nghĩ là con thừa tự của vợ cả Trang Dạ Trạch

Nhìn hai tỷ đệ ánh mắt đồng dạng kiên định, thanh âm trong lòng Trang Trạch Dân nói cho hẳn biết, đáp ứng, nhất định phải đáp ứng, nói không chừng hẳn việc này hiện tại giúp bọn chúng một phen, có thể khiến Trang gia thu lợi lớn gấp ba.

Cổ họng có chút khàn, Trang Trạch Dân không khỏi ho nhẹ hai tiếng, xác nhận nói: “Người là nói...”

”Đại bá thân là tộc trưởng phải lấy đại cục làm trọng, nếu hai tỷ đệ chúng ta cố làm cho đại bá khó xử, chính là tiểu bối bọn ta không hiểu chuyện, không bằng đại bá liền cùng phụ thân ta nói chuyện, rằng chúng ta tạm thời do đại bá cùng đại nương chiếu cố, như vậy đại bá cũng có thể yên tâm.”

Nếu nói lúc trước Trang Trạch Dân còn có chút do dự, nghe được Trang Thư Tình nói như vậy cũng không còn đắn đo nhiều nữa, hẳn không sợ Tình nha đầu sau khi xong chuyện liền trở mặt, chỉ cần nàng còn mang họ Trang, những lời này vừa nói ra chính là hướng mọi người trong tộc có nhân chứng xác thực, như vậy miễn cho việc sau này đối với huynh đệ nuôi lời liền cũng không còn mặt mũi, rất tốt.

Không cần suy nghĩ hiện tại Trang Trạch Dân một ngụm liền đáp ứng, trên mặt hẳn cũng là không nhanh không chậm gật đầu, “Việc này một mình ta cũng không được làm chủ, trước hết phải mời các tộc lão đến để

cùng ra quyết định, nhìn các người cũng mệt mỏi, trước đi ăn một chút gì rồi hảo hảo nghỉ ngơi là trước hết, quản gia, báo cho hạ nhân chuẩn bị, không được chậm trễ.”

”Vâng, tiểu thư thiếu gia bên này, mời.”

Trang Thư Tình đỡ tay đệ đệ đứng lên, đầu óc nhất choáng váng lại ngồi trở về.

”Tỷ tỷ...”

”Tỷ tỷ không có việc gì.”

Trang Trạch Dân nhú mày, “Ta nhờ người thỉnh đại phu đến xem cho người.”

”Đa tạ đại bá.” Trang Thư Tình cũng không cự tuyệt, đầu của mình đương nhiên sẽ biết nặng nhẹ, vết thương ở trên đầu, sợ là có chút chấn động não, muốn nói không nghiêm trọng tất nhiên là không có khả năng, nguyên thân là trước đó đã phải trả giá cả tánh mạng, sợ là phải tốn nhiều thời gian cùng chăm sóc mới được như trước kia.

Ở Khê Thủy Trấn nơi này an ổn dưỡng thương vài ngày cũng tốt.

Trang gia tại Khê Thủy Trấn là đại địa chủ, tuy rằng không phải có người hầu thành đàn cùng cuộc sống xa hoa, nhưng cũng là nhà trong nhà ngoài hạ nhân hầu hạ cũng không thiếu.

Quản gia đem hai người đưa đến an trí tốt tại hậu trạch, sau đó không lâu, phu nhân của Trang Trạch Dân Chu thị liền mang theo hai nha hoàn đưa thức ăn tới.

Đồ ăn còn bốc lên hơi nóng, khiến Trang Thư Tình một năm cơ bản chưa có bữa nào ăn no không khỏi nuốt nước miếng một cái, hăng rất nhanh

phản ứng kịp chính mình thất thố, vội vàng chuyển mở đầu đi, tai đều đỏ.

Trang Thư Tình cũng đói, dù nàng mới tiếp nhận thân thể này không lâu, không phải loại người không tim không phổi, hơn nữa thân thể cũng không còn cố gắng được, nhưng vẫn nhớ rõ lời kéo đệ đệ đứng dậy hành lễ, “Bá nương.”

”Mau đứng lên, người trong nhà không cần những nghi thức xã giao này.” Chu thị mỗi tay kéo hai người đứng lên, xem bộ dáng chật vật của hai người hốc mắt hơi có chút ảm, cũng không nói nhiều liền vội cùng nha hoàn cùng nhau bày thức ăn hảo, thúc giục hai người mau ăn.

Trang Thư Tình cười cười với Chu thị, cầm lấy đĩa gấp vài miếng thịt bỏ vào trong chén cơm đầy ắp như ngọn núi nhỏ của đệ đệ, “Ăn đi, không cần cùng bá nương khách khí, ăn no mới dừng lại.”

Trang Thư Hàn liếc mắt nhìn tỷ tỷ, rõ ràng là rất đói, nhưng vẫn ăn cơm nhã nhận, lại nửa điểm cũng không chậm, rất nhanh một chén cơm liền thấy đáy, lúc này Trang Thư Tình một chén kia mới ăn non nửa.

Nha hoàn lại cấp thêm một chén, hơn nữa áp quá chặt.

”Ăn chậm một chút, cẩn thận dạ dày bị đau.”

Trang Thư Hàn không còn đói bụng như trước, nghe lời thả chậm tốc độ.

Nha hoàn còn muốn đưa hũ chén thứ ba khi hũ lắc đầu, “Ăn no rồi.”

Nhìn hũ như vậy nghe lời nói của tỷ tỷ, Chu thị cười đến càng thêm nhu hòa, tình cảm hai tỷ đệ phá lệ khiến người ta cảm động.

Trang Thư Tình chỉ ăn một chén liền ngừng lại, đối với sự kinh ngạc của Chu thị giải thích nói: “Lúc trước mỗi bữa đều ăn không nhiều, hiện tại

đã đủ, nếu ăn nữa sợ là không chống đỡ được mà phát bệnh.”

Chu thị cũng sẽ không khuyên nữa, ý bảo nha hoàn thu thập bát đĩa, cầm lấy tay Trang Thư Tình ôn nhu nói: “Chúng ta lúc trước cũng không biết tỷ đệ các người khó khăn được như vậy, bằng không thế nào cũng sẽ không...”

Dừng một chút, chu thị vỗ vỗ tay nàng, “Đại bá người đã biết chuyện liên vạn lần sẽ không có đạo lý mặc kệ, các người biết tìm được đến đây đó là hiểu chuyện, chuyện như vậy nếu nói ra ngoài, thể diện Trang gia đều mất hết, chuyện này về sau không có tiêu bồi nghị luận là rất khó, các người chỉ cần sống tốt, ở đây không có ai có thể khi dễ các người.”

Lời này là lời nên nói, nhưng cũng có vài phần chân tâm, ấn tượng Trang Thư Tình đối với Chu thị cảm thấy cũng không kém, nghe vậy liền toát ra vài phần tin cậy, “Nhọc đại bá cùng bá nương đã lo lắng.”

Lại vỗ vỗ tay nàng, Chu thị đang chuẩn bị nói thêm cái gì đó, bên ngoài liền có nha hoàn thông truyền, “Phu nhân, đại phu đến.”

”Mời vào đi.”

Đến đây là đại phu họ Hứa, tại thị trấn này cũng có chút danh tiếng, thường lui tới vài gia tộc ở trấn trên, tiến vào cũng không có vẻ câu nệ.

”Hứa đại phu, nhọc người xem qua cho chất nữ của ta.”

”Trang phu nhân khách khí.” Hứa đại phu buông cái hòm thuốc, trước xem mạch cho Trang Thư Tình, sau nói: “Cho ta nhìn xem miệng vết thương.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 8: Đào Hầm Từng Bước Một

Trang Thư Tình tuổi暮 năm nay là mười bốn, đã là đến tuổi có thể định thân, Chu thị cũng không tự tiện thay nàng làm chủ, im miệng không nói.

Trang Thư Tình gật đầu, “Đại phu thỉnh tự nhiên.”

Hứa đại phu đáp ứng rồi tiến lên, Trang Thư Hàn động tác nhanh hơn, “Ta đến.”

Nói xong cũng không chờ những người khác phản ứng, lướt ngang một bước ngăn ở phía trước Hứa đại phu, dè dặt cẩn trọng đem băng gạc trên đầu tỷ tỷ gỡ ra, lộ ra cái trán cùng một vết thương kéo dài từ mép tóc đến phía trên đầu, Chu thị đứng gần, đoán độ dài sợ là cũng không chỉ đến hai tấc, trong lòng âm thầm mắng nghiệp chướng.

Hứa đại phu nhìn, “Vậy có thấy nóng lên?”

”Có, tại đã nằm trên giường hai ngày.”

”Nhiệt độ giảm đi nhiều sau này sẽ không để lại di chứng lớn, đại phu lúc trước cho người dùng thuốc tốt, nơi này của ta sợ là so ra còn kém.”

”Không lo, chỉ cần dùng thuốc này, miệng vết thương sẽ trở nên tốt.” Mặc kệ là miệng vết thương trên thân thể hay là tâm lý, đều sẽ tốt.

Hứa đại phu không khỏi liếc mắt nhìn cô nương này, miệng vết thương nghiêm trọng như vậy thế nào lại không đau, nhưng tiểu cô nương này trên

mặt cũng không lộ ra nửa điểm biểu tình đau đớn, tính nhẫn nại rất cao.

Một lần nữa đắp thuốc lên miệng miệng vết thương, lại viết thêm phương thuốc kèm theo, Chu thị để quản gia tự mình đi lấy thuốc.

”Bá nương cũng không nhiều các tỷ đệ người, đều hảo hảo nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

”Cám ơn bá nương đã lo lắng.”

Hai tỷ đệ quả thật là mệt mỏi, Trang Thư Tình sờ đệ đầu đệ, “Đêm nay sẽ không có chuyện gì, đi ngủ đi, ngày mai bắt đầu phải giữ vững tinh thần, sống lưng phải thẳng thì càng nắm chắc khí thế, bọn họ mới càng không dám làm gì chúng ta cả.”

”Đệ đã biết, tỷ tỷ, ta không ngủ ở phòng bên cạnh, liền ngủ đây này đi, ta để chăn nệm dưới đất là được.” Tỷ tỷ bị thương thành như vậy, hẳn không nhìn thì thế nào có thể yên tâm.

”Nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch, đệ muốn cho người ta mượn cơ chế giễu chúng ta sao, ngoan, đi ngủ đi, đệ ở cách vách, có chuyện gì tỷ tỷ gọi đệ một tiếng là được.”

”Nhưng mà...”

”Nghe lời, chuyện của chúng ta hiện tại trong tộc nhất định đã truyền ra, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chúng ta chăm chăm, chúng ta càng biểu hiện tốt, bọn họ mới có thể càng hướng về chúng ta.”

Trang Thư Hàn một điểm liền thông, mân mân môi nói, “Tỷ tỷ có việc nhất định phải gọi đệ.”

”Đã biết, nhất định gọi đệ.”

Chính đường Trang gia trong ngày thường cũng không thường dùng đèn, nhưng buổi chiều hôm nay đèn đuốc sáng trưng.

Quản gia tự mình canh giữ ở cửa, các hạ nhân khác đều cách thật xa.

Không khí trong phòng rất trầm mặc.

Một hồi lâu sau, người ngồi ở chủ vị là một lão nhân trên mặt đã nhiều nếp nhăn nhẹ gõ bàn, “Người thấy vừa ý nữ oa kia?”

”Vâng, phụ thân.” Trang Trạch Dân thái độ cực kì tôn kính, “ Tại vì ngài là không tận mắt thấy được vẻ mặt lúc đó của Tình nha đầu, rõ ràng là tới cầu ta hỗ trợ, lại không có giấu giếm nửa điểm khiếp ý, bộ dáng kia đến nam nhi cũng không thể cùng nàng so sánh, đáng tiếc nàng là một thân nữ nhi.”

”Người cũng biết nàng là một nữ oa? Nếu có tiền đồ thì sau này cũng phải gả cho một người chồng tốt, người còn tưởng về sau dựa vào nàng dẫn dắt Trang gia?” Lão nhân đã làm tộc trưởng vài thập niên, tuy rằng vài năm nay đã không có việc phải để ý, nhưng uy nghiêm thì vẫn còn, “Trang gia chúng ta có một Trang Trạch Lương như vậy là đủ rồi, người cũng đừng nghĩ sẽ trở nên giống hần?”

”Nhi tử tất nhiên là không dám nghĩ như vậy, nhi tử chính là cảm thấy có một tỷ tỷ như vậy dạy dỗ, Trang Thư Hàn về sau tất sẽ không kém bao nhiêu, huống chi nhi tử thấy Thư Hàn cũng là đứa nhỏ cực kì có hiểu biết, có thể nhìn thấy lúc trước được đệ muội dạy dỗ thật tốt.”

Giương mắt nhìn thoáng qua, Trang Trạch Dân tiếp tục nói: “Một đôi nhi nữ như vậy Trạch Lương không biết đối xử tử tế, ta nhưng cũng không nghĩ không lương tâm như vậy, để cho tỷ đệ bọn hần đối với Trang gia triệt để lạnh tâm, theo như lời của Tình nha đầu, nàng có thể dựa vào thực lực bản thân trong tình huống khó khăn như vậy mang theo đệ đệ đến Khê Thủy Trấn, nàng cũng không đi tìm ngoại tổ tại kinh đô, bởi nàng biết

chính mình là người của Trang gia, chúng ta cũng không thể trong hoàn cảnh như vậy, thấy tỷ đệ bọn họ khó khăn mà có thể bỏ mặc, đã biết là ngăn cản không được, vậy thì kết một cái thiện duyên cho Trang gia, trăm lợi mà không có một hại, về phần Trạch Lương nơi đó...”

Trang Trạch Dân khẩu khí một chút, “Tình nha đầu nói nàng có biện pháp làm cho bọn họ nhả ra.”

Lão nhân giơ cao mi lên, “Việc gì lại có thể đã động bọn họ?”

”Dạ, Tình nha đầu nói có người đổ mắt với số đồ cưới mà nương của nàng tích góp được cho nàng, chỉ cần nàng buông tay, thì sẽ có người khiến cho Trang Trạch Lương phải gật đầu đồng ý.”

Đó quả thật là một nha đầu biết tính toán chu toàn, lão nhân nhìn về phía mấy người khác đang ngồi trong phòng, “Các người thấy thế nào?”

Ngồi ở bên tay trái mỗi một lão nhân tại vị trí nào cũng đều nhíu mày, “Theo ta thấy, liền đem hai đứa nhỏ kia trả cho lão Thất đồng thời nói hăn trở về học lại quy củ, như thế nào con trưởng và con thứ lại chẳng phân biệt được, còn ra thể thống gì.”

”Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, ta thấy cũng không cần, miễn cho chúng ta đem người đến lại để hăn dạy cho hồng.” Một lão nhân khác hiển nhiên không đồng ý, “Đồng thị mắt của nàng có lẽ mù rồi nên mới vì cái người không lương tâm như vậy bỏ xuống hết thảy, tuy rằng có một chút ngu xuẩn, nhưng sau này cũng là không bỏ xuống được hai đứa nhỏ, muốn bọn hăn có thể có tiền đồ, chúng ta giúp một phen cũng không có gì là xấu.”

”Đại ca, chờ chúng ta thấy người rồi lại quyết định tiếp đi.”

Liếc mắt nhìn người kia, Trang Bình Chí gật đầu, đứng dậy nói: “Bây giờ cũng không còn sớm, trước đều đi về suy nghĩ một chút, ngày mai lại

quyết định, Trạch Dân, hảo hảo chiêu đãi hai tỷ đệ kia, trừ bỏ những thứ khác không nói, kia dù sao cũng là con cháu Trang gia ta, làm trưởng bối nhiều hơn một phần thiện ý cũng tốt.”

”Vâng, cha yên tâm.”

Một khắc khi nàng mở mắt ra liền bắt đầu hao hết tâm tư để cân nhắc, mặc kệ là tinh thần hay là thân thể đều đã đến cực hạn, nên Trang Thư Tình ngủ một giấc thật sâu, dù có người đến cũng sẽ không biết.

Ngược lại Trang Thư Hàn có tâm tư đề phòng rất nặng, ngủ cũng không được an ổn, ngày kế tinh thần tự nhiên cũng sẽ không tốt như tỷ tỷ.

Lột quả trứng gà để vào trong chén đệ đệ, Trang Thư Tình nhẹ giọng nói: “Ta nghe nương nói qua trong Trang gia chỉ có Trang Trạch Lương là một người khác tính, những người khác đều được có bản tính thuần hậu, người không cần đề phòng như vậy, thừa dịp mấy ngày nay hảo hảo tính đường, chờ sự tình qua đi chúng ta sẽ nhất định rời khỏi, trên đường tránh không được phải lang bạc kỳ hồ (*), đến lúc đó dù đệ muốn ngủ một giấc an ổn đều không có được.”

(*) sống lang thang nay đây mai đó

Trang Thư Hàn trầm mặc ăn xong mới nói: “Ta chính là không tin tưởng được người Trang gia.”

”Chẳng phải đều là họ Trang như nhau sao.” Trang Thư Tình ôn nhu khuyên giải, “Một người họ Trang xấu xa thì đâu phải tất cả những người mang họ Trang đều là người xấu? Cũng giống như nếu có một người họ Đồng không tốt thì những người có họ Đồng đều không phải là người tốt cả sao? Đối với bất cứ ai đều không được có thành kiến với họ, là tốt hay là xấu đều phải qua tiếp xúc mới biết được, tự tiện cho rằng người đó là kẻ xấu là không nên.”

Lại qua một hồi sau, mới có thanh âm của Trang Thư Hàn truyền ra, “Ta nhớ kỹ, tỷ tỷ.”

Chu thị trong lòng thầm khen một tiếng, ở ngoài cửa lại đứng một lúc sau mới tăng tiếng bước chân lên rồi bước tiếp, chưa đến cửa, đã trực tiếp ở ngoài cửa hỏi thăm: “Tỳ đệ hai con ngủ có đủ giấc không? Ăn có ngon miệng không?”

Hành động này khiến cho Trang Thư Tình trong lòng có một phần hảo cảm, đứng dậy cười chào, “Nhọc bá nương phải quan tâm, hết thấy đều tốt.”

Chu thị nâng gót chân tiến bước vào cửa, tại một bên bàn ngồi xuống, “Ăn có no không? Có hay không muốn ăn thêm chút nữa?”

”Đủ rồi ạ, dạ dày nhỏ, ăn nhiều sẽ khó chịu.”

Nha hoàn thu dọn bát đĩa xuống, chu thị quay đầu tiếp nhận đồ vật trong tay nha hoàn, “Vội vội vàng vàng nên không kịp may mới, đây là mấy bộ đồ của đường ca đường tỷ người, tỷ đệ các người còn không còn mặc, dù sao các người cũng đang còn giữ tang mẹ ăn mặc mộc mạc chút, cũng biết là thiệt thòi cho các người, nhưng trước cứ mặc tạm, chờ có mấy tấm vải mới sẽ may vài bộ cho các người đổi.”

Trang Thư Tình thoải mái nhận lấy, lại nói cảm ơn, Chu thị đánh giá qua hai tỷ đệ cũng không phải là tiểu môn hộ keo kiệt, cũng không có đại gia tiểu thư tự cao tự đại, mà ngược lại rất hào sảng tự nhiên.

Chu thị nhìn thấy thích, trong giọng nói cũng mang theo ý cười, “Các người mới trở về Trang gia chưa được bao lâu, người nhận được cũng không nhiều, ý tứ đại bá các người là chờ các người dưỡng thương tốt rồi sẽ đưa các người đi gặp thân thích, miễn cho bị người ta nói ra nói vào, Thư Tình người cảm thấy như vậy có tốt?”

”Tạ đại bá cùng bá nương thông cảm, bộ dáng lúc trước của chúng ta quả thật không dám gặp người, hơn nữa miệng đời cũng nhiều thị phi.”

”Những người khác thì không quan hệ, nhưng những lão nhân trong tộc cũng phải gặp qua một lần.” Chu thị châm chước mở miệng, “Tối hôm qua lão gia liền đem chuyện của bọn người báo cho trưởng bối trong tộc biết, việc này trước mắt chưa được giải quyết, các người không ra mặt không được.”

”Ta cũng nghĩ như vậy, vốn là là chúng ta nên đi bái kiến trưởng bối.”

Thấy Trang Thư Tình trên mặt cùng trong mắt đều không có nửa điểm kháng cự, Chu thị nhẹ nhàng thở ra, nàng tuy là phụ nhân, vừa vặn là chủ mẫu của một gia tộc, so với nhiều phụ nhân khác tất nhiên sẽ nhiều hơn một phần kiến thức, biết được lợi hại trong việc này, nếu là đứa nhỏ không hiểu chuyện phải dựa trên danh nghĩa của nàng tất nhiên là không muốn, nhưng hai đứa nhỏ có hiểu biết như vậy, nàng nguyện ý tiếp nhận, hơn nữa quan tâm hơn một phần.

Chính là, “Thư Tình, người thật sự... đã nghĩ tốt?”

Trang Thư Tình không chút do dự gật đầu, “Đứa nhỏ không có nương che chở như thế nào cũng sống không nổi trong nhà, ta năm nay đã mười bốn, đạo hiếu cũng không thể giữ trong cả đời, ta không dám tưởng tượng bọn họ sẽ đem ta gả cho loại người như thế nào, chuyện này là liên quan đến chuyện cả đời, ta không thể chấp nhận được nên ta cũng không dám nghĩ nhiều, ta cũng biết bọn họ làm sao có hảo tâm thay ta tuyển hộ người trong sạch, còn có... Thư Hàn.”

Nắm tay đệ đệ mở ra trước mặt Chu thị, “Hai tay này, hẳn là phải cầm bút viết chữ, thế nhưng lại cầm búa chẻ củi, nếu như hẳn là một đứa nhỏ ngu dốt cũng liền thôi, nghe lời chút cũng không có làm sao, nhưng không phải, hẳn thông minh, nhưng không thể phản kháng với tất cả những bất

công, hiện tại tuổi của hân còn quá nhỏ, trong lòng thế nhưng đã có hận, nếu như trưởng thành, đợi đến khi hân có thực lực để phản kháng, hân sao còn có thể để người khác khi nhục? Nếu đến lúc đó hân đi báo thù, hân cả đời cũng không thể ngóc đầu dậy, ta không thể để tương lai Thư Hàn hủy ở căn nhà kia.”

Một đôi tay nho nhỏ lại có biết bao nhiêu vết thương mới cùng vết thương cũ chưa khép miệng, dù có khép lại, cũng sẽ để lại những dấu thối dài màu hồng nhạt, Chu thị không khỏi nắm chặt khăn tay, lấy tình huống trong nhà Thất thúc gia, làm sao có thể cần một tiểu hài tử đi làm mấy việc này, rõ ràng chính là tại ép buộc hân, trách không được hai người muốn trốn tới đây.

Làm khó Thư Tình có thể nghĩ xa đến như vậy.

”Thư Hàn, người có một tỷ tỷ tốt biết tính toán cho người.”

Trang Thư Hàn đang một mạch trầm mặc không một chút do dự gật đầu, may mắn hân có một tỷ tỷ tốt.

”Các người đều là đứa nhỏ có hiểu biết.” Chu thị ánh mắt nhìn đôi tay đang nắm chặt không rời của hai tỷ đệ Trang Thư Tình, “Lời người nói với lão gia cùng ta, ta cũng đại khái đã biết ý tứ của người, nếu đã muốn thoát ly thất thúc, lại không muốn trở thành con thừa tự của bất kì phòng nào trong Trang gia phải không?”

”Đúng vậy, ta cũng không sợ cùng bá nương nói thật, ta không nghĩ sẽ xuất hiện một đôi cha mẹ muốn dùng thân phận phụ mẫu để bắt ép tỷ đệ chúng ta.”

”Nếu người cố sống chết không nhận, lão nhân trong tộc sẽ không đồng ý, cũng sẽ không để cho hai tỷ đệ các người một mình chống đỡ xuất hiện tại môn đình, Thư Hàn dù sao còn quá nhỏ chút.”

Đây là vấn đề Trang Thư Tình luôn nghĩ đến kể từ khi đưa ra quyết định, “Không biết trong tộc hay không có người bị tuyệt hộ (*)?”

(*) mất khi chưa có con, không có người trông coi hương khói.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 9: Tính Toán Của Mỗi Người

Chu thị ngẩn ra, biện pháp này quả thật là rất tốt, chỉ cần hai tỷ đệ trên danh nghĩa đã có nơi an trí, trường bối trong tộc cũng sẽ không sống chết giữ lấy không tha.

Có bà tử tiến vào bẩm báo, “Phu nhân, lão gia mời tiểu thư cùng công tử đến chính đường.”

”Vài vị trưởng bối đều đến?”

”Vâng.”

Chu thị lôi kéo hai tỷ đệ đứng dậy, “Đối một thân xiêm y rồi đi qua, lão nhân tính tình rất cố chấp, các người không cần cãi cứng, nhỏ nhẹ một chút, người là đứa trẻ thông minh, biết nói làm sao cho mình tốt nhất, dù trưởng bối nói gì phạm là trong lòng có tức giận, thì cũng nên nhẫn nhịn, sự tình có thể thành thì tốt.”

Này xem như biểu đạt thiện ý rất lớn, Trang Thư Tình trịnh trọng gật đầu, “Vâng, Thư Tình nhớ kỹ.”

Hai tỷ đệ bước vào chính đường không một người nói chuyện, không khí cũng không tính là khẩn trương, Trang Thư Tình trong lòng liền có tính toán.

Mọi người đều có tâm tư, nhưng phải xem cái tư tâm này đối với tỷ đệ bọn họ có lợi hay có hại, hiển nhiên, tình huống trước mắt đối với nàng mà nói cũng không quá xấu.

Tuy là Trang Trạch Lương không có chút lương tâm, đối với trong tộc không có nửa phần cống hiến, sự tình cũng sẽ không thuận lợi như vậy, tự làm bậy không thể sống, câu này chính là nói hần.

Vết thương trên đầu Trang Thư Tình rất dễ thấy, hơn nữa hai tỷ đệ thân thể gầy yếu, sắc mặt trắng xanh, không cần nói cái gì cũng đã thuyết minh hết thảy.

Lão nhân lớn tuổi đang ngồi ở vị trí chủ thượng, “Hoang đường, hoang đường.”

Trang Thư Tình nhìn về phía Trang Trạch Dân, Trang Trạch Dân hiểu ý, cấp hai người giới thiệu nói: “Ngồi ở vị trí chủ thượng là tổ bá phụ (ông bác), vài vị bên kia đều là các vị tổ thúc thúc (ông chú).”

Trang Thư Tình gật đầu, dẫn đệ đệ tiến lên chào, “Thư Tình (Thư Hàn) vẫn an tổ bá phụ, cùng các vị tổ thúc thúc.”

”Miễn lễ, miệng vết thương đã khá hơn chưa?”

Người hỏi chuyện là tổ bá phụ, Trang Thư Tình cung kính đáp lời, “Hồi tổ bá phụ, đại phu đã xem qua, uống thuốc cũng tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt.” Lão nhân cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, đề tài vừa chuyển liền trở về chính sự, “Chuyện của người Trạch Dân đã cùng chúng ta nói qua, gọi người đến chính là muốn hỏi người một câu, người nhất định phải làm như vậy?”

”Dạ, tổ bá phụ, tỷ đệ chúng ta đã hạ quyết tâm.”

”Người cũng biết việc này sẽ như thế nào, việc hôn sự của người sẽ trở nên khó khăn? người ta sẽ không lấy một cô nương có bối cảnh không tốt như người.”

”Ta biết, nhưng việc lập gia đình của ta so với việc trước mắt thì không khó khăn bằng, ta không tin bọn họ sẽ giúp ta lựa chọn mỗi hôn sự tốt, thay vì rơi vào hố lửa bị người ta chà đạp cả đời, chẳng bằng dứt khoát dứt ra, ít nhất sẽ không có người có thể khi dễ ta.”

Trang Thư Tình ánh mắt không lùi bước, trong giọng nói không thấy nửa điểm khiếp ý, người ở đây không thể không tin tưởng trong lòng nàng thật sự là nghĩ như vậy.

Một việc có quan hệ tới hơn nửa đời người cũng không nguyện ý buông tha cho một nữ tử, có thể thấy được nàng đối với quyết định mình đưa ra có bao nhiêu kiên quyết.

Trách không được Trạch Dân muốn thúc đẩy việc này, cũng tiếc cho Tình nha đầu là một thân nữ nhi, nếu như nàng là nam nhi...

Nghĩ đến Trang Trạch Lương có mắt không biết lựa vàng xem ngọc, lão nhân lắc đầu, hẳn có phải hay không đã quên Trạch Lương kia là cưới thiên kim nhà ai, còn là người bỏ trốn, thanh danh đã hỏng, tóm lại cũng là người nhà của mình, nếu tỷ đệ Tình nha đầu không cầu bọn họ giúp đỡ, về sau chưa hẳn sẽ có tiền đồ lớn.

”Như mà phụ thân người bên kia thực khó xử lý, tên của các người là từ trên danh nghĩa phụ thân người mà được đặt ra, phía sau người còn có tính toán gì chăng?”

Trang Trạch Dân cúi đầu nhìn về phía người đang đứng ở trung tâm chính đường, thấy tấm lưng thẳng tắp của chất nữ, nhớ tới lời nói tối hôm qua đã cùng thê tử thương thảo qua, chỉ cần Tình nha đầu nguyện ý, hẳn nhất định sẽ gặt đầu, nhiều hơn một đôi tử nữ như vậy đối với hắn mà nói tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại.

”Hồi tổ bá phụ, Thư Tình nguyện ý để trưởng bối trong tộc dạy dỗ, chỉ là tỷ đệ chúng ta đã lớn, nhập vào phòng nào đều không thích hợp, dù là từ

ái của trưởng bối, nhưng cùng các thế hệ bên trong khó mà không xảy ra mâu thuẫn, ai cũng không nguyện ý đem yêu thương của cha mẹ xẻ chia cho người ngoài, đổi lại là ta, ta cũng không muốn, còn nếu muốn tử đệ chúng ta trở thành con thừa tự, nhất định sẽ cùng với phụ thân ta trở mặt, với Trang gia mà nói cũng không phải chuyện tốt, ý tứ của ta là, không biết Trang gia có người tuyệt hộ, đem tên tự của chúng ta tử đệ trước ghi vào gia phả, mong một mười lăm tất sẽ không quên dâng hương, đến thời điểm tế bái cũng tuyệt không chối từ, không biết chư vị trưởng bối có đồng ý với kế này.”

Vài vị lão nhân ngồi bên dưới nhìn nhau, bọn họ không nghĩ tới Trang Thư Tình sẽ nghĩ như ra một chiêu như vậy, chính là đem dụng tâm của Trang Trạch Dân nói ra rõ ràng, dù là bọn họ, cũng không thể nghĩ ra biện pháp như vậy.

”Người có thể nghĩ như vậy?”

”Đúng, ta nghĩ như vậy là tốt nhất.” Trang Thư Tình nghiêng đầu nhìn về phía đệ đệ, “Thư Hàn về sau tuyệt đối có thể ra khỏi cửa, hiện tại Đồng gia trước giờ đã chặt đứt những thứ có khả năng trợ giúp Trang gia kinh doanh buôn bán ở kinh thành, nương ta là người Đồng gia, trong huyết mạch chúng ta đang chảy một nửa dòng máu của Đồng gia, nếu như nghe qua cuộc sống chật vật như vậy của chúng ta, người của Đồng gia trước mặt sao có thể không động thất lưng? Là tử nữ nhà người chịu thiệt, sao có thể để người đã không còn ở nhân gian bị người nói lung tung, chỉ cần Thư Hàn có tiền đồ, thì nương ta chết mới có thể nhắm mắt.”

Bọn họ có tâm tư, chắc sẽ nhìn ra thiện ý ở trong đó, cũng sẽ không chèn ép việc buôn bán của Trang Trạch Lương, theo lý, bọn họ nên giận, nhưng nghe được một phen sự tình như vậy, dù là người nóng tính cũng sẽ không thấy tức giận thật sự, ngược lại còn cảm thấy có chút thương xót, một cô nương mười bốn tuổi, nhưng cho dù không phải cô nương mười bốn

tuổi cũng không thể sống qua mỗi ngày như vậy, mà là do Trang gia Trang Trạch Lương tạo nghiệt.

”Trạch Dân, phái người đi thị trấn, đem toàn gia kia mời trở về, hiện tại liền đi.”

”Vâng.”

Lão tộc trưởng Trang gia Trang Bình Chí cả đời đối ai đều là nghiêm mặt, nhưng hôm nay, thái độ đối với Trang Thư Tình có thể coi là nhu hoà, “Việc này ta sẽ tận lực thúc đẩy, sẽ theo như lời của người, chặt đứt trói buộc việc kinh doanh buôn bán ở kinh thành, để hãn tự do xa chạy cao bay, ta cũng hi vọng các người có năng lực, có thể tận lực quan tâm Trang gia, hơi ấm của tổ tiên còn dư lại đã sớm hao hết, Trang gia đang ngày càng sa sút, khi một đám lão nhân ta lần lượt ra đi, Trang gia không biết sẽ biến thành bộ dáng nào, sống ở đời, con người luôn theo đuổi lợi ích, ta không muốn hậu bối trong nhà đều giống như phụ thân người, người tuy là nữ tử, so với nam tử bình thường đều có quyết đoán, về sau chưa hẳn là không có một tương lai tốt, Trang gia, nói không chừng còn phải trông cậy vào hai tỷ đệ các người.”

”tổ bá phụ, chúng ta họ Trang, điều này cả đời đều không thể sửa đổi được, chúng ta tuy là nhi nữ của Trang Trạch Lương, nhưng tuyệt sẽ không làm ra chuyện tuyệt tình giống như hãn.” Trang Thư Tình nhìn về phía đệ đệ, “Thư Hàn, người nói phải hay không?”

”Vâng.” Đây là câu đầu tiên sau khi Trang Thư Hàn tiến vào, leng keng mà hữu lực, nói năng có khí phách, “Ta tuy hận phụ thân, cũng sẽ không hận Trang gia, tổ bá phụ không cần lo lắng.”

Trang Bình Chí miệng mở ra, nhưng không nói nên lời, hãn vừa rồi có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chính là không nghĩ ý tứ của tỷ đệ hai người sẽ vì một Trang Trạch Lương mà hận theo cả toàn bộ Trang gia, Tình nha

đầu lờn chưa nói ra miệng, nhưng nàng nói năng uyển chuyển, lại biểu lộ thái độ đúng mực, cũng không để người coi thường.

Tiểu tử này lại thẳng tắp đem lời chỉ ra, thật không biết nên nói cái gì tốt.

”Tổ bà phụ đừng trách móc, hẳn hiện tại chính là một thân đầy gai, đợi ngày nào chính hẳn tự đem tất cả gai không thừa một cái rút ra, thì khi đó mới có thể trưởng thành.”

Trang Thư Hàn mân mân miệng, bị tỷ tỷ chê cười cũng không có phản bác.

Trang Bình Chí mỉm cười, tiểu tử tuy có điểm hay tức giận, nhưng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có người tỷ tỷ có thể thu thập tốt hẳn.

”Trường tỷ như mẹ, về sau người nên quan tâm hẳn nhiều hơn, tiểu tử người cũng phải đem lời tỷ tỷ người, ngẫm nghĩ, nàng vì người mà từ mặt phụ thân thân sinh cũng không có khác hơn gì.”

”Ta biết.” Không biết là lời đó có khiến Trang Thư Hàn cảm thấy xúc động, mà vẻ mặt nhu hòa xuống, thái độ đều tốt lên không ít.

Đợi hai tỷ đệ vừa đi, Trang Bình Chí nhìn về phía mấy người khác, “Như thế nào?”

Một lão nhân đang hút thuốc lá trên miệng liền bỏ xuống, chắc một tiếng nói: “Trang Trạch Lương bị mù sao? một đôi nhi nữ như vậy nếu hảo hảo bồi dưỡng, về sau có thể kém sao? Đem hai hài tử bức thành như vậy, hẳn cũng đủ ác độc, đại ca, ý tứ liền theo người xử lý, Trang gia tương lai nói không chừng thật đúng phải dựa vào hai đứa nhỏ này.”

Trang Bình Chí khẽ gật đầu, nhìn về phía ba người khác, “Các người thì sao? Ý kiến gì?”

Ba người nhìn nhau, “Liên xử lý theo lời đại ca.”

Khi Trang Trạch Lương đến thì đã là ba ngày sau, tuy rằng việc này của nhi nữ đã làm hấn đánh mất mặt mũi, nhưng vẫn là nghĩ theo một hướng khác đem thể diện tìm về.

Hai thứ tử cùng thứ nữ ưu tú của mình tất nhiên cũng mang theo, nguyên bản tính toán không mang theo Trần Kiều Nương, nhưng nàng năn nỉ hơn nửa buổi tối, rốt cuộc cũng phải đồng ý, chỉ có mẫu thân không muốn ra khỏi cửa, lưu ở trong nhà.

Bốn người đều là một thân xiêm y mới tinh, dùng vật phẩm cùng trang sức tốt nhất trang điểm, mẹ con Trang Thư Đình ngồi trong xe ngựa, Trang Trạch Lương mang theo thứ tử ở ngay cửa xe, vừa xuống ngựa, liền rêu rao khắp nơi.

Trang Thư Đình ngay từ đầu cũng không tán thành bọn hấn làm như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt cùng bộ dáng hãnh diện của phụ thân, liền đem lời khuyên nuốt trở về.

Nhà của Trần Kiều Nương cũng là người của Khê Thủy Trấn, nhưng lúc nàng gả tới Lãnh sơn huyện, so với dĩ vãng thì lúc này trở về chính là bất đồng, nàng rốt cục không còn là thiệp thất, bộ dáng hãnh diện kia so với Trang Trạch Lương càng sâu, đầu đầy châu thoa, chỉ hận không thể lấy tất cả trang sức trong hộp đều đem dùng hết.

Dù là Trang Thư Đình bình thường luôn mộc mạc giản dị hôm nay cũng bị nàng mạnh mẽ đeo lên mấy thứ trang sức.

Không biết vì sao, Trang Thư Đình lại cảm thấy bất an, có loại việc này có cảm giác không thuận lợi.

Trang gia nhà cũ đất chiếm tương đối nhiều, ba năm tu sửa lớn một lần, hàng năm đều sẽ có một hồi tu sửa nhỏ, tại đây thôn trấn này cũng

đứng số một số hai.

Trang Trạch Lương đứng trước đại môn, nhìn tòa nhà này nghĩ, đáng tiếc là ở thôn trấn, nếu ở thị trấn có tòa nhà lớn như vậy thì tốt rồi.

Quản gia ra đón, chào qua không nhanh không chậm nói: “Thất gia, tộc lão tại chính đường chờ ngài, truyền lời ra là muốn mời ngài qua đó.”

Trang Trạch Lương hai tay mất tự nhiên gật gật đầu, cũng không cùng quản gia liếc mắt nhìn, thẳng hướng bên trong bước vào, Trang Thư Diệu thần thái học hẳn mười phần có đủ.

Trang Thư Đình ngẫm cảm thấy bức, nhưng cũng không thể không nề hà, đi ở cuối cùng cấp quản gia nói lời không phải, “Phụ thân đã nhiều ngày không có trở lại, đối trong tộc trưởng bối thật sự thấp thỏm, lúc này có chút sốt ruột, quản gia chớ trách.”

Lời này cùng hành động vừa rồi của Trang Trạch Lương nói quản gia không khác gì là dang dở tiểu hài tử, chính là nửa úp nửa mở nói hẳn là tiểu hài tử? Quản gia mặt đen lại, nhưng trên mặt cũng là khách khí chu đáo, “Thập tứ tiểu thư nói sai rồi, Thất gia là chủ lão nô là bộc, đều đó là nên làm, Thập tứ tiểu thư mời vào bên trong.”

Ở Trang gia phân biệt ra, Trang Thư Đình ở trong đám tỷ muội chỉ xếp thứ mười bốn, Trang Thư Tình xếp thứ mười hai, Trang Thư Hàn ở trong đám thiếu gia xếp thứ chín.

Trang Thư Đình biết rõ quản gia là có lệ nói với nàng, lúc này cũng chỉ có thể áp chế, nhanh chóng theo vào, phụ thân lúc này có chút không ổn, là quá tự đại, cùng lúc trước không có nửa điểm bình tĩnh, nàng không nhìn chút thật sự lo lắng.

Ở trong chính đường, Trang Thư Tình cùng Trang Thư Hàn sớm đã đến, tiểu bối tất nhiên là không có nơi ngồi, nhưng nàng đang bị thương,

Trang Bình Chí ngoại lệ để người cấp nàng để một cái ghế con ngồi bên dưới.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 10: Môi Này, Người Ăn Hay Không?

Trang Trạch Lương vừa nhìn liền đối với nữ bất hiếu này muốn phát tác, Trang Thư Đình vội ở phía sau kéo kéo quần áo của hắn, để hắn phục hồi tinh thần lại, nhả lại một bụng đầy giáo huấn hướng về phía trước thủ trưởng vái chào.

Trang Thư Đình đứng dậy, nhàn nhạt nhìn, vẻ mặt kia dừng ở trong mắt Trang Trạch Lương không khỏi giật mình, trong trí nhớ của hắn, Uyển Như cũng thường dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, quá giống, thật quá giống.

Nhưng vì sự giống nhau kia, làm cho cơn tức của hắn càng lớn hơn, Đồng Uyển Như khinh thường hắn còn có thể nói được, Trang Thư Đình là nữ nhi của hắn, có cái tư cách gì để khinh thường hắn?

”Đã đến tuổi định hôn người còn nơi nơi chạy loạn, người không biết xấu hổ cũng không cần liên lụy mọi người.”

”Định hôn?” Trang Thư Đình ánh mắt lộ ra khí thế bức người, “Không biết phụ thân là muốn đem ta cho tên vô lại ở thành đông, hay là người què ở thành tây kia?”

”Vớ vẩn, nữ nhi Trang gia ta có thể nào gả cho người như vậy?”

Nếu người không biết chuyện nghe xong, sợ là sẽ cảm thấy này phụ thân thật sự sủng ái nữ nhi, nhưng Trang Thư Đình biết, hắn chính là bỏ không được mặt mũi, nhưng dù thế, nàng một lần cũng không muốn ở tại đây đôi co với hắn, “Nga? Nói như vậy là di nương tự tiện làm chủ sao?”

Trang Trạch Lương nhìn về phía Trần thị, đầy mắt bất khả tư nghị, một người xem việc săn sóc chồng con là việc lớn tại sao lại nói vậy?

Trần di nương xinh đẹp trong nháy mắt xoẹt qua hoảng loạn, nhưng nhớ rằng lúc đó cũng không có những người khác ở đây, nhất thời tâm liền trấn định lại, “Ta khi nào nói qua nói như vậy, chớ có hắt nước bẩn lên người ta!”

Trang Thư Tình đều lười cùng nàng tranh cãi, xem biểu tình trên mặt phụ thân thì ra là thế, liền lời cũng đều lười nói.

Trang Bình Chí ho nhẹ một tiếng, “Gọi người trở về là đáp ứng việc này của Tình nha đầu có chút khẩn cấp, nàng là không muốn ở lại làm nữ nhi của người, nên muốn thỉnh cầu dòng họ làm chủ, để nàng cùng Thư Hàn tự đuổi khỏi môn tường, người nói như thế nào?”

”Điều đó không có khả năng, trên đời này làm gì có chuyện như vậy!” Trang Trạch Lương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nếu để nữ nhi bất hiếu này được như ý, hẳn còn muốn hay không làm người?

Tuyệt không có khả năng này!

”Tình nhi là người nhất gan, làm sao có thể làm ra loại quyết định như vậy? Nói, là ai khuyến khích người?”

”Trang Thư Tình lúc trước đã chết, bị người dùng nghiên mực đập một cái trên đầu đã chết.” Trang Thư Tình lạnh lùng cười, “Hiện tại còn sống, chỉ là một cô hồn dã quỷ muốn sống sót, người thân là phụ thân, lại để nữ nhi đang bị thương nằm trên giường sốt cao không lui, lại không thỉnh đại phu xem giúp, cũng không đến liếc mắt nhìn một cái, một khi đã như vậy, ta cần gì phải làm nữ nhi của người?”

Ánh mắt đảo qua trên người mấy người, Trang Thư Tình cười càng thêm lạnh, “Phụ thân có phải hay không đã quên mẫu thân qua đời chưa

đến một năm, theo luật lệ đại Chu, trong vòng một năm người phải mặc áo tang, bên ngoài là tổ y, thiếp thất trong vòng một năm không được đeo vàng bạc, không mặc đồ màu đỏ, thứ tử thứ nữ cùng con trai trưởng và đích nữ, phải giữ đạo hiếu ba năm, các người, có ai làm được?”

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, lão nhân trọng quy củ, bị Trang Thư Tình nhắc tới liền cảm thấy gia tăng nhiều bất mãn, cán cân trong lòng có chút ngoài ý muốn nghiêng về hướng Trang Thư Tình.

Đại chu hướng đến hiếu trị thiên hạ, phương diện này luật pháp phá lệ nghiêm khắc, đã nhiều ngày Trang Thư Tình cũng nhàn rồi, nên cùng Trang Trạch Dân mượn luật pháp đại Chu hảo hảo cân nhắc một phen, Trang Trạch Lương người như vậy, muốn ở trên người hắn tìm khuyết điểm thật sự rất dễ dàng.

”Lão Thất, người quả thật có thể làm được.” Trang Bình Chí vẻ mặt nghiêm khắc nhìn mấy người, càng là ở trên đầu Trần thị nhìn nhiều thêm vài lần, Trần thị cảm thấy dâng lên ý sợ hãi, hướng Trang Trạch Lương phía sau trốn đi.

Trang Thư Tình cũng không nghĩ như vậy là bỏ qua, “Phụ thân cũng biết, bá nương tự thời điểm đưa quần áo cho ta cùng Thư Hàn chuẩn bị tắm rửa đều biết kính người chết nên chọn cho chúng ta một thân mộc mạc, tránh cho làm hỏng quy củ, bá nương cùng mẫu thân tuy ít lui tới nhưng vẫn nhớ kỹ, mẫu thân người bên gối của phụ thân, vì sao đến điểm ấy cũng có thể ném ra sau đầu? Phụ thân, phụ thân có còn còn nhớ rõ mẫu thân vì người trả giá bao nhiêu? Phụ thân chắc còn nhớ rõ, năm đó nàng vứt bỏ hết thảy để cùng người trốn đi, nàng chỉ còn ngài có thể dựa vào, phụ thân cũng biết, một nữ tử thì có được bao nhiêu dũng khí, có bao nhiêu yêu một người mới có thể hy sinh đến như vậy? Ngài lại yên tâm thoải mái hưởng thụ hết thảy mọi thứ mẫu thân mang đến, lại đem nàng đạp hư đến như vậy, buồn bực mà chết, không biết nửa đêm ngài có bừng tỉnh, lại có một chút nào áy náy? Có một phụ thân như vậy, có cho ta cũng không cần, Thư Hàn

cũng không muốn, nương đã mất, ta phải che chở hần, ta dạy hần đạo lý đối nhân xử thế, nhất định không để hần trở thành người như ngài vậy, người sống một đời, thế nhưng ngay cả tình nghĩa nhi tử đều có thể ruồng bỏ, dù có sống cũng không chết sạch sẽ!”

Trang Trạch Lương không khỏi lui về phía sau một bước, khi phản ứng được lập tức đứng lại, trợn tròn tròn mắt phảng phất như nhìn đến quỷ.

Đây là nữ nhi của hần, hần không phải là sợ, nhưng lại có thể để hần sinh ra tâm ý sợ hãi từng này!

Một nữ nhi nhát gan không biết phản kháng là gì, thế nào vừa ngủ dậy gan liền trở nên lớn như vậy?

Hay là thật sự bị cô hồn dã quỷ chiếm thân?

Lắc lắc đầu, liền đem ý tưởng vừa nghĩ đến vứt đi, hần thật sự là điên rồi mới có thể nghĩ được như vậy! Trước mắt là lại tin tưởng lời nói này sao?

Uy nghiêm của phụ thân hần, đều bị đứa con gái bất hiếu này làm mất hết!

”Trang Thư Tình, trên đời này làm sao có người nhi nữ nào có thể chỉ trích phụ thân mình như vậy? Người muốn lấy luật pháp đại Chu nói chuyện, vậy luật pháp nào củ đại Chu lại có nói qua tử nữ có thể ngỗ nghịch với phụ thân?”

”Ta không muốn phạm luật, cho nên không muốn làm nữ nhi của người.” Trang Thư Tình trong mắt tràn đầy bi thương, kia không phải là cảm xúc của nàng, mà là phản ứng của bản thân khối thân thể này, có lẽ nàng hồn phách cũng chưa có tiêu tán, có lẽ, nàng cũng không hề cam lòng,

“Cho dù phải trả giá cả đời này, ta cũng nguyện ý, sau khi chết gặp lại mẫu thân, ta cũng không cảm thấy hối hận với người.”

Trang Trạch Lương trong lòng vừa sợ lại e ngại, tầm mắt vừa chuyển hướng nhìn về phía con trai trưởng, không cần suy xét lời nói đã phun ra khỏi miệng, “Thư Hàn còn nhỏ, người có thể nào thay làm ra quyết định hãn như vậy? Người có nghĩ tới người làm như vậy sẽ hủy đi tiền đồ của hãn? Một người ngay cả phụ thân cũng không cần, cho dù người mượn được thế lực của Đông gia để bước vào sĩ đồ cũng sẽ bị người ta xem thường, đương kim thánh thượng dù có thiếu người, cũng tuyệt không dung thứ người như vậy.”

Trang Thư Tình hạ quyết tâm muốn hung hăng làm xấu mặt Trang Trạch Lương, có lẽ là do cảm xúc của bản thân khối thân thể này, hay cũng có lẽ, là do nàng đem nuôi hận của đời trước do từng bị cha mẹ bỏ rơi mang theo đến đây.

Giữ chặt tay đệ đệ đang muốn tiến lên, đưa hãn bảo hộ ở phía sau mình, mỗi chữ đều chắc chắn, “Thư Hàn bốn tuổi từ trước đến giờ đều theo mẫu thân học võ lòng, mỗi một chữ hãn biết đều là mẫu thân dạy, những lễ nghi hãn biết, mỗi một cái đạo lý hãn học đều là từ nương, cho dù khi nương đang triều miên trên giường bệnh cũng không từng thả lỏng nửa phần, người cũng biết Thư Hàn sáu tuổi liền nhận biết được tất cả mặt chữ, bảy tuổi có thể xuất khẩu thành thơ, tám tuổi có thể xem hiểu những bát cổ văn tối nghĩa, đến khi mẫu thân qua đời, hãn đã có thể giải được đề thi? Người cũng biết cần phải cho hãn ăn uống đầy đủ nhưng người không có, vậy mà trong một năm nay hãn cũng không có nửa điểm thả lỏng?”

Nâng tay lên sờ miệng vết thương chính mình, Trang Thư Tình làm không thấy được người trong phòng này trợn mắt há hốc mồm nhìn, trên mặt tất cả đều là lãnh ý, “Người có biết tại sao ngày đó hãn tiến vào thư phòng của người? Bởi vì mẫu thân qua đời, còn chưa có mua đủ sách cho hãn, hãn không thể không đi thư phòng tìm, người đã bao lâu chưa đến thư

phòng? Nếu không có có người nhân lúc đó, phá hủy những thứ bài trí xa xỉ trong thư phòng để giả họa cho hần, lại cố ý đem người dẫn tới, hần cho dù cầm nhiều sách hơn nữa người cũng không biết được, nhưng người là xử lý như thế nào? Hỏi cũng không hỏi liền cầm cái nghiên mực đập tới, lúc đó trong lòng người có còn nhớ rõ hần là con trai của người? Người có vì hần hỏi qua chút nào, đã làm qua chuyện gì? Thánh thượng lấy hiếu trị thiên hạ, cũng là bởi vì người cho rằng trưởng giả sẽ vì tiểu bối bận tâm cả đời, đáng giá để tiểu bối hiếu kính, người có từng để tay lên ngực tự hỏi, người có đáng giá?”

Trang Thư Đình mắt thấy thần sắc trên nét mặt già nua của những lão nhân tộc càng ngày càng khó coi, mắt thấy một nhà bọn họ đang ở thế hạ phong lại trở mình không được, Trang Thư Đình lã chã chực khóc đứng ra một bước, muốn đem đề tài đưa qua một khúc rẽ, “Mặc kệ nói như thế nào, tỷ tỷ, người đều là nữ nhi của phụ thân, có thể nào nói phụ thân như vậy...”

”Đối với tỷ đệ các người mà nói hần xứng đáng với chức vị phụ thân, phi thường xứng đáng, tự mình dạy thứ tử học vỡ lòng, đưa hần đi học đường có tiếng để đọc sách, vì hần thao hết tâm, đối với người, trong ngày sinh nhật của phụ thân đều đưa lễ vật cho người? Thấy đồ ăn ngon đều cho người mua trở về cho người? Người này một thân phái đoàn đi ra ngoài, không biết người ngoài sẽ cho rằng người mới là Trang thất gia Trang đại tiểu thư đi, ai có thể nghĩ đến người ở Trang thất gia chính là một thứ nữ!”

”Người, người đây là ghen tị...”

”Trước kia đã từng ghen tị qua, nhưng là hiện tại, ta thậm chí nghĩ thoát ly hết thảy liên quan đến các người.” Trang Thư Đình hồi tưởng bản thân trong quá khứ, liền hướng đệ đệ đang mím chặt môi an ủi cười, trong lòng vui mừng, tự nhiên vãn vãn cổ áo cho hần, vẻ mặt dần dần bằng phẳng xuống, “Ta có Thư Hàn là đủ rồi, chúng ta liền nhìn xem, về sau là tỷ đệ các người sống được tốt hay là tỷ đệ chúng ta tốt, là các người có tiền đồ hay là chúng ta có tiền đồ, Trang Thư Đình, người nếu không muốn về sau

chỉ có thể gả ở Lĩnh sơn huyện này thì nhanh đem tâm tư dùng ở địa phương khác đi, tỷ như nói ở kinh thành chẳng hạn, vì biểu thị lòng biết ơn, ta sẽ đem ta đồ cưới nương tích cóp được cho ta đều đưa cho người, người không phải vẫn một mực ao ước điều này sao? Thế thì liền như người mong muốn, thế nào?”

Trang Thư Đình sắc mặt nhất thời trắng, nàng là thật không nghĩ tới Trang Thư Tình gan đột nhiên trở nên lớn như vậy, đem hết thảy đều nói ra ngoài sáng, nếu nàng không thể phản bác, nàng chính là muốn những đồ cưới này, đại nương có bản lĩnh, ở dưới tình huống như thế vẫn là có thể đen những đồ cưới xa xỉ tích cóp được đưa cho Trang Thư Tình, chỉ cần đem những thứ này lấy tới tay, nàng về sau về nhà chồng nhất định có thể sống qua rất khá.

Nhưng nếu nàng phản bác, Trang Thư Tình liền sửa miệng thu hồi những lời này, nàng cũng đừng nghĩ lại quang minh chính đại đem mấy thứ này lấy tới tay.

Nàng xem như đã nhìn ra, Trang Thư Tình lúc này quả thật đã tính toán triệt để làm xấu mặt nàng, sự tình náo thành như vậy, không có khả năng có đường sống quay về.

Xem đủ trò hay Trang Trạch Dân lúc này rốt cục mới đứng dậy, “Thất đệ, sự việc này cũng không phải trước mắt có thể giải quyết, bây giờ cũng không còn sớm, hôm nay trước hết nghỉ ngơi đi, việc này ngày mai lại nghị luận tiếp, như thế nào?”

Bị Trang Thư Tình nói một phen chèn ép đến góc tường, Trang Trạch Lương còn đang ước gì có cái bậc thềm cho hấn hạ xuống, liền liên tục gật đầu, cũng không cùng trưởng bối nói xin lỗi một tiếng liền vội vàng xoay người rời đi, trong đầu lộn xộn, tất cả đều những lời nói kia của nữ nhi.

Trần di nương xinh đẹp nhanh chóng mang theo một đôi nhi nữ theo sau.

Trang Bình Chí dùng sức dừng một chút ánh mắt biểu đạt hẩn bất mãn, đích không đích cũng không thứ, thật sự là hoang đường, lão Thất mấy năm nay ngày càng không biết điều.

Lại nhất tư cập Tình nha đầu vừa rồi kia lời nói, trong mắt nhất thời sáng lên đến, “Thư Hàn thật sự có thể giải được đề?”

Mới có mấy tuổi như vậy đã có thể giải được đề thi, dù có nói là thần đồng cũng tuyệt không quá đáng.

Trang Thư Tình đã rõ ràng nhân tình ấm lạnh, làm sao nhìn không ra suy nghĩ trong lòng lão nhân này, vẻ mặt giả bộ ngượng ngùng cúi đầu, “Đúng là không có thực sự lợi hại như vậy, ta chính là trong lòng khó chịu phụ thân đối với Thư Hàn không quan tâm, nên cố tình nói với hẩn như vậy, bất quá Thư Hàn quả thật là do một tay mẫu thân dạy dỗ, mẫu thân xuất từ gia đình như vậy, Thư Hàn lại được học từ người, tất nhiên sẽ không kém.”

Điều này cũng đúng, Trang Bình Chí hiểu rõ gật đầu, cũng sẽ không lại hỏi thăm.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 11: Thông Minh Và Tự Cho Là Thông Minh

Trang Trạch Lương đi mấy bước mới biết rằng, mình đang cách Trần Kiều Nương cùng một đôi nhi nữ thật xa, trước mắt thỉnh thoảng hiện lên một gương mặt, cười yếu ớt, tin cậy, cùng với lãnh đạm.

Ngay từ đầu hẳn đã tồn tại tâm tư mắt cao hơn đầu, nên đối với một nữ tử như vậy động tâm thật sự là chuyện rất dễ dàng.

Hẳn là thật có yêu Đồng Uyển Như.

Cho dù nàng thủy chung là tiểu thư được muôn vàn sủng ái của Đồng gia, nhưng dù có cùng hẳn ngã xuống bụi rậm cũng không tổn hại đến kiêu ngạo của nàng, khi đó nếu nàng có thể mềm mại một ít, không cần dùng ánh mắt kinh thường như vậy nhìn hẳn, không đuổi hẳn ra phòng khác, hẳn lại như thế nào có thể...

Trần di nương cùng hẳn có tình cảm thanh mai trúc mã, nhưng trăm lần ngàn lần cộng lại cũng không thể so được với mị lực của Uyển Như, nhưng so về hiếu ý ôn nhu Uyển Như cũng không bao giờ đối với hẳn như vậy. (Tiêu Huân: Yêu một người mà lại đem ra so sánh thiệt hơn như vậy)

Thời gian lâu, hẳn tất nhiên là hướng những địa phương thoải mái mà đi.

Uyển Như qua đời hẳn cũng đau khổ, nhưng khi nghĩ rằng sẽ không có người nào lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hẳn, hẳn lại cao hứng, rốt cục hẳn đã giải thoát rồi.

Nhưng mà hôm nay, hấn ở trên người nữ nhi của chính mình lại thấy được ánh mắt như vậy, khinh thường, khinh thị, phảng phất hấn là con rệp nhỏ bé.

Khuôn mặt tương tự nàng làm cho hấn rất cực nhớ lại, đó là nữ nhi của hấn cùng Uyển Như, đó là nữ nhi đã từng nhát gan yếu đuối, nhưng lại mất tin cậy vào hấn, sau cuối cùng lộ xác, trở nên càng lúc càng giống nàng.

Nghĩ đến ngày ấy nàng thay Thư Hàn cản hấn tiện tay dùng nghiên mực đập đến, té xỉu ngay trước mắt hấn, lộ ra ánh mắt không thể tin, Trang Trạch Lương bước chân đều dừng lại, rõ ràng nhìn thấy nàng máu chảy đầy mặt, rõ ràng biết nàng bị thương không nhẹ, nhưng hấn thế nào không liếc mắt nhìn một cái?

”Lão gia, làm sao vậy?” Trần Kiều Nương hơi thở dồn dập đuổi theo, nguyên tưởng rằng lão gia sẽ chờ nàng, đợi đến gần mới phát hiện đều không phải như thế, sắc mặt lão gia quá khó coi.

Phục hồi tinh thần lại, ánh mắt Trang Trạch Lương bình tĩnh nhìn nữ tử từ nhỏ cùng nhau lớn lên này, từ thê thành thiếp quả thật là ủy khuất nàng, nhưng mà, nàng có phải hay không thật sự rộng lượng vô tội như vậy?

”Ta nhớ là lúc ấy có dặn cho người, nói người thỉnh đại phu qua phủ xem vết thương cho Tình nhi, người có làm không?”

Trần Kiều Nương cảm thấy cả kinh, cố gắng trấn định lộ ra bộ dáng cùng vẻ mặt ủy khuất, “Thiếp lúc đó trở về báo với nương, nương nói chỉ cần cầm máu sẽ không trở ngại, năm khoảng hai ngày thì tốt rồi, thiếp thân vốn cũng tính toán mời nhưng nương không cho thỉnh đại phu, thiếp thân nào dám ngỗ nghịch nương.”

Đây là thiếu phụ xinh đẹp này cùng Uyển Như bất đồng.

Trang Trạch Lương xem trước mắt này cũng không phải bình hoa, hắc tử nhỏ đã mất phụ thân, là mẫu thân một tay nuôi hắc tử lớn lên, Trần di nương lúc trước phụng dưỡng mẫu thân như mẹ ruột, Uyển Như lại không làm được như thế, mặc dù nàng không cao cao tại thượng, nhưng lại thủy chung cùng nương không thân cận, nương không thích nàng, không thiếu lời trong lời ngoài chỉ trích nàng, khiến hắc tử cảm thấy cũng bất mãn.

Đúng rồi, thì ra là như vậy, thiếu nữ xinh đẹp đều có chút tiểu tâm tư, lại từ trước đến giờ đều coi hắc tử như trời của nàng, mà Uyển Như... Uyển Như...

Trang Trạch Lương cảm thấy hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ tới lời Tình nhi vừa rồi mới nói qua, đúng vậy, lấy thân thế của Uyển Như, nàng từ bỏ dòng họ của mình, nếu nàng không có thương hắc tử sâu sắc như vậy, thì sao có thể bỏ xuống hết thảy để gả cho hắc tử.

Đã từng, hắc tử cũng là trời của Uyển Như.

Nhưng mà, từ lúc nào đã bắt đầu không phải vậy?

”Lão gia, ngài không tin lời nói của thiếp thân, vậy thì ngài trở về hãy hỏi nương, thiếp thân không có nửa câu nói dối.”

”Không phải ta không tin ngươi.” Trang Trạch Lương lấy lại bình tĩnh, nhìn một đôi nhi nữ bình thường hắc tử luôn kiêu ngạo đều đuổi đến đây liền thuận thế chuyển đề tài, “Trong nhà hạ nhân cũng đã thu thập xong rồi, trở về đi.”

Trần di nương xinh đẹp nhìn đến ánh mắt của nữ nhi, vội ôn nhu đi theo.

Trang Thư Đình tinh thần có chút không tập chung, hôm nay nhìn thấy Trang Thư Tình, làm trong lòng nàng cảm thấy thật bất an.

Còn có những đồ cưới kia, nhất định phải lấy tới tay, nương có tổ mẫu làm chỗ dựa, chỉ chờ hết thời gian giữa tang đi qua liền có thể trở thành chính thê, đến lúc đó nàng danh chính ngôn thuận trở thành tiểu thư dòng chính, nghị thân cũng có càng nhiều lựa chọn, nếu lại có những đồ cưới xa xỉ kia, thì nàng cả đời này cũng sẽ không cần sầu não lo nghĩ.

Lúc này trời cũng đã tối, là lúc dùng cơm chiều, Trang Trạch Lương đi gặp thân thích, hiếm thấy không mang theo Trang Thư Diệu.

Trang Thư Đình vừa lúc có việc muốn cùng mẫu thân thương nghị, an ủi đệ đệ lòng đang tràn đầy buồn bực vài câu nên nhẹ giọng nói: “Ta cùng nương có vài chuyện muốn nói, người ở bên ngoài trông chừng, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Chuyện như vậy trước kia cũng làm không thiếu, Trang Thư Diệu không có gì kháng cự đi ra ngoài cửa.

Nơi này dù sao không quen thuộc như ở nhà, Trần Kiều Nương cũng theo bản năng thả chậm thanh âm, “Đình Nhi, ta thế nào cảm thấy Trang Thư Tình hiện tại có chút đáng sợ? Phải hay không bị quỷ ám lên thân?”

Trước kia nói cũng không dám nói lớn, hiện tại lại...

Trang Thư Đình hiện tại trong lòng đều tràn đầy là này đồ cưới, nghe vậy nhướn mày, “Kia quản nàng nhiều làm gì, nương, chúng ta hiện tại là cần phải làm như thế nào mới có thể thuyết phục cha gạt đầu đồng ý.”

”Cha người là người trọng thể diện như vậy sẽ không có khả năng đồng ý.” Trần Kiều Nương cũng đỏ mắt những đồ cưới này, muốn nói Đồng thị kia đúng là có bản lĩnh, rõ ràng trong tay cũng không có dư dả gì, nhưng khi đặt mua cái gì cũng đều là Trần Kiều Nương nàng so ra kém xa, nếu có thể danh chính ngôn thuận lấy tới tay, điều đó là không thể nào tốt hơn.

”Chủ yếu phải khiến cha đồng ý.” Trang Thư Đình căn môi, cảm thấy vội vàng xao động, nàng làm sao không biết cha là cái người sĩ diện, nếu là tự mình trực xuất đi cũng liền thôi, hiện tại nhưng là Trang Thư Tình muốn tự đuổi ra khỏi môn tường, lấy tính tình của cha nhất định sẽ sống chết cũng không gật đầu đồng ý.

Nhưng là, nếu như đôi tỷ đệ kia thật sự tự muốn đi ra ngoài, về sau nàng chính là đích trưởng nữ.

Cái này đối nàng rất có chỗ tốt.

”Nương, người có nhớ hay không cha từng nói qua muốn đi Hội Nguyên Phủ sống?”

”Đã nói qua, nhưng tổ mẫu người không đồng ý, trong nhà có mấy cửa hàng kia, ở Lãnh sơn huyện tất nhiên sẽ có được cuộc sống dư dả, tới Hội Nguyên Phủ loại địa phương này chi sợ là sẽ không sống được tốt, thế nào? Người nghĩ gì về việc này?”

Trang Thư Đình dựa vào Trần Kiều Nương ngồi xuống, “Nương, ngài nói là Hội Nguyên Phủ tốt hay là Lãnh sơn tốt?”

”Vô nghĩa, tất nhiên là phủ thành mới tốt.”

”Ngài nói ta là gả tại Lãnh sơn tốt hay là Hội Nguyên Phủ tốt?”

“...” Trần Kiều Nương đầu tiên là sửng sốt, lập tức phản ứng kịp ý tứ trong lời nói nữ nhi.

Thấy nương đã hiểu, Trang Thư Đình cười, “Nương cảm thấy ta như vậy, bọn họ có nhìn tới không? Dù là gả không được vào cửa son nhà giàu, nhưng nhà ta gả cũng không phải một cái huyện nhỏ như Lãnh Sơn có thể so sánh, chỉ cần vào cửa, lấy thủ đoạn của ta còn sợ không thể giúp đỡ nhà mẹ đẻ? Bỏ qua một bên không nói, đệ đệ cũng cần có một khởi điểm tốt,

nường nói phải hay không? Chỉ cần đem mấy thứ đồ cưới kia lấy tới tay, trong tay nường toàn là bạc không ngại cầm một ít đem ra, thứ nhất để cha biết không chỉ đại nường vì Trang gia, vì hấn trả giá, người cũng nguyện ý đem những gì chính mình có hoàn toàn đưa cho hấn, mặt khác, bạc dù sao cũng dư dả, tổ mẫu nơi đó muốn nhả ra sẽ không khó.”

Muốn đi Hội Nguyên Phủ sao? Trần Kiều Nường tất nhiên là đã nghĩ đến, phi thường nghĩ, nhưng mà lúc trước không có điều kiện, hiện tại nghe nữ nhi nói như vậy, nàng tâm tư triệt để bị lung lay.

Hai mẹ con đầu gối với nhau thương nghị hồi lâu mới tán đi, không lâu sau Trang Trạch Lương liền trở lại, sắc mặt thấy không phải tốt.

Trần Kiều Nường tiến lên thoát ngoại sam bên ngoài cho hấn, lại tự mình đi ngâm trà, cuối cùng còn cực kì hiếu ý ôn nhu đứng ở phía sau đấm lưng hấn.

Nhìn nàng vì mình vội trước vội sau, Trang Trạch Lương sắc mặt mới hòa hoãn xuống, giữ lấy đôi tay trên vai hấn, nói: “Khó được mấy khi trở về, ngày mai ta cùng người trở về nhà mẹ đẻ một chuyến.”

Trần Kiều Nường nhân thể ôm cổ hấn, đầu tựa vào gáy, thổ khí như lan, “Không vội, lúc đi lại trở về một chuyến là được, trước chuyện của lão gia quan trọng hơn.”

Trang Trạch Lương cười, vẫn là Trần di nương xinh đẹp hiếu chuyện.

Nhân tâm vốn là trời, hấn chính là trời hấn thích sao thì làm vậy? Ai dám nói chính mình chuyện gì đều cũng có thể làm công chính công bằng, về phần một đám người lời trong lời ngoài nhắc nhở hấn?

Đều là bởi vì nữ nhi bất hiếu kia, làm thể diện hấn mất hết.

”Lão gia, ta có câu không biết có nên nói hay không.”

”Muốn nói thì nói.”

”Nhưng ta sợ nói ra lão gia người lại mất hứng, cảm thấy ta xu lợi, chỉ biết nhìn dưới mí mắt.”

”Nguyên lai người cũng biết khuyết điểm này của người.” Trang Trạch Lương lôi kéo người đến trước mặt mình ngồi xuống, “Nói đi.”

Trần Kiều Nương cắn môi, nhìn một bộ dáng muốn nói lại không dám nói, khiếp khiếp sợ sợ, rõ ràng là một phụ nhân ba mươi tuổi, lại làm ra loại thần thái này nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

Phảng phất do dự thật lâu, Trần Kiều Nương mới mở miệng, “Thiếp thân nhớ rõ lão gia lúc trước có nói qua muốn chuyển nhà đến Hội Nguyên Phủ, nhưng lại bởi vì một chút việc nên không thành.”

Lời này ra Trang Trạch Lương liền cảm thấy tâm vừa động, Lân sơn huyện so với Khê Thủy Trấn tốt với, nhưng rốt cuộc vẫn là quá nhỏ, tuy mấy hộ như vậy có thể khiến hân xem trọng, nhưng nếu đi tới Hội Nguyên Phủ, đó mới là địa phương có nhiều người quyền quý.

”Thiếp thân thấy Tình nhi cùng Hàn nhi quyết tâm như vậy, nếu cố tình dẫn người trở về, thì về sau chỉ sợ sẽ tìm cơ hội đào tẩu, đến lúc đó nếu như bọn hân trực tiếp đi tới kinh đô, kia mới là chuyện phiền phức, lão gia cũng biết nương không thích tỷ đệ bọn họ, khó tránh khỏi sẽ có những lúc hà khắc, đứa nhỏ hiện tại đã có tâm tư phản kháng, dù sao cũng không thể nhốt bọn họ cả đời, Tình nhi đã nguyện ý đem đồ cưới của nàng để giải quyết việc này, thiếp thân cảm thấy nên tùy vào tâm ý bọn họ, tóm lại bọn họ vẫn đang phản kháng, liền để bọn họ dưỡng tại Khê Thủy Trấn này cũng không phải không tốt, có những đồ cưới kia thiếp thân sẽ không cần lại tốn bạc đi đặt mua đồ cưới cho Đình nhi, thiếp thân mấy năm nay cũng có chút tiền riêng tiết kiệm được đều có thể lấy ra, nói nhiều cũng không nhiều, đi Hội Nguyên Phủ đặt mua mấy cái mặt tiền cửa hiệu may ra là đủ, chúng ta

lại đem mấy mặt tiền cửa hiệu ở Lãnh sơn huyện đều thu vào tay, đến lúc đó thì ăn uống cũng không lo, nường cũng không thể tìm lí do ngăn cản được, lão gia nói thiếp thân lo lắng có đạo lý hay không?”

Trang Trạch Lương nghe được thì tâm đã động, nhưng mà...

”Đình nhi là người có chủ ý, chỉ cần tìm cho nàng một người trong sạch, về sau đình có thể giúp đỡ Diệu nhi, lão gia, hàn nhi cùng ngài bất đồng suy nghĩ, về sau người chúng ta có thể trông cậy vào chỉ có Diệu nhi, vậy cũng nên vì hấn lo lắng nhiều hơn vài phần, Lãnh sơn dù sao cũng chỉ là thị trấn, cơ hội ở có phủ thành sẽ càng nhiều hơn, đến lúc đó cho hấn bá một tiên sinh tốt làm thầy, về sau không chừng có thể làm cho Trang gia rạng rỡ tổ tông.”

Lời này của Trần Kiều Nương chính là nói đến những gì ở trong lòng của Trang Trạch Lương, hấn nếu không có cái ý nghĩ kia, sao lại có thể đặt tên con trai nàng là Diệu.

Xem lão gia lúc này ý đã động, Trần Kiều Nương thông minh không tiếp tục nói nữa, nói nhiều sai nhiều, thay vì để lão gia nghe thêm, chẳng bằng chính hấn tự cân nhắc.

Nàng biết nam nhân này, chỉ cần cho hấn một ít gợi ý, hấn nhất định có thể theo từ cái gợi ý kia mà tự mình nghĩ ra, huống chi, hấn vốn đã có ý muốn chuyển đến Hội Nguyên Phủ.

Buông tầm mắt xuống, Trần Kiều Nương ôn nhu nở nụ cười, Đồng thị không đủ thông minh, lúc trước lão gia cũng không phải không thích nàng, thường túc trực trong phòng mình cũng chỉ vì muốn kích thích nàng thôi, đáng tiếc nàng dùng biện pháp sai lầm rồi, đem người càng đẩy càng xa, chính là vừa lúc tiện nghi nàng.

Không đúng, vị trí Trang phu nhân này, vốn là của nàng, hiện tại bất quá hết thầy đều đã trở về quỹ đạo cũ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 12: Đường Ra

Phía bên kia đang cân nhắc, thì Trang Thư Tình ở bên này cũng không nhàn rồi.

Trang Trạch Dân có tâm giúp tỷ đệ bọn họ, chính mình không nên thể hiện quá mức ân cần ra ngoài, chỉ để trưởng nữ của mình qua bên này cùng với muội muội trên danh nghĩa của mình nói chuyện kéo gần cảm tình.

Bởi vì cùng trang lứa lại xếp cùng hàng trong tộc, trưởng nữ Trang gia tên là Trang Thư Mẫn, đầu năm đã đính hôn, được Chu thị dạy dỗ rất khá, nhất cử nhất động mỗi tiếng nói cử động đều giống như cung nữ trong cung.

Trang Thư Tình cùng nàng nói chuyện liền biết được đó là bốn phận của nữ tử, thấy nàng một bên vừa thủ thi cùng nàng trả lời một bên vừa may vá thành thạo, nửa điểm sai lầm cũng không có, trong lòng thật sự bội phục không thôi.

Dùng kim khâu nàng cũng biết, không thiếu lần nàng vì các đệ đệ, muội muội trong cô nhi viện mà may vá, tự nhận làm cũng không tệ, nhưng cùng vị trước mắt này nhất so sánh thì thật sự là không có bản lĩnh.

Chính là đáng tiếc, rõ ràng một tay kim chỉ tốt, nhưng bức đồ án dùng để khâu này lại quá mức bình thường một chút.

”Tỷ tỷ đây là tự khâu đồ cưới cho chính mình?”

Trang Thư Mẫn cúi đầu nhẹ nhàng ân một tiếng, sắc mặt có chút ửng đỏ, “Tóm lại là sau này mình cũng phải dùng đến, thời gian cũng còn dư dả, ta liền tự mình thuê, bên ngoài cho dù có tú nương làm, nhưng cũng không nhất định hợp tâm ý.”

”Nhưng cũng phải có đôi tay khéo léo như tỷ tỷ vậy thì mới được.” Thấy đối phương không lên tiếng, Trang Thư Tình lại nói: “Hoa văn này là tỷ tỷ tự mình vẽ?”

”Không phải, ta vẽ không tốt được như vậy, là mẫu thân nhờ người từ trên huyện mua về, nói là hoa văn này bây giờ lưu hành rất nhiều.”

”!” Đồ đơn giản như vậy còn phải đi mua bên ngoài? Vẫn đang rất thịnh hành? Trang Thư Tình nuốt nước miếng một cái, đột nhiên có loại cảm giác chính mình đang tọa ủng bảo sơn (gần giống như: ngồi trên núi vàng).

Ở cô nhi viện dưỡng dục nàng có viện phúc lợi làm việc sau khi lớn, theo phương diện nào đó mà nói thì rất là chính quy, thỉnh thoảng có người tiến đến làm việc công ích, có người sinh viên học mỹ thuật trở về, không biết vì sao rất là thích nàng, những lúc rảnh rỗi sẽ dạy nàng, nàng cũng học được cách phác họa cơ bản là thành thạo.

Sau này người sinh viên ấy trở hành lão sư, Trang Thư Tình cũng liền trở thành học sinh ngoài biên chế của người đó, hai người cũng đều bảo trì quan hệ vừa là thầy vừa là bạn rất nhiều năm, cho đến trước khi nàng chết hai người vẫn giữ liên lạc.

Tuy trình độ của nàng không tính là tốt, nhưng nhiều năm kiên trì như vậy, vẽ tranh hoa văn tuyệt đối là dễ như trở bàn tay.

”Tỷ tỷ, này hoa văn này giá như thế nào?”

Trang Thư Mẫn là theo sự uỷ thác của phụ thân mà đến, hơn nữa bản thân nàng cũng thích vị đường muối cực có hiệu biết này, thấy nàng cảm thấy hứng thú liền tinh tế giải thích cho nàng, “Phải xem là hoa văn thế nào, nếu cái giống như của ta, nường trả giá một trăm tiền đồng là có thể mua được, nhưng dù sao cũng không quan trọng hơn những thứ khác, cho nên cũng không dùng tốt nhất, tốt nhất mà nường mua cho ta... Là hoa văn đang được yêu thích, bởi vì nó là độc nhất cho nên chào giá sẽ quý hơn rất nhiều, hoa suốt năm lượng bạc, nếu người bán hàng rong thuê cho nữ nơi đó bán ra bình thường là hai mươi đồng, hơi tốt một chút thì năm mươi đồng là có thể mua được, trong tay bọn họ thứ gì cũng đều thật bình thường, người dùng cũng nhiều, giá cũng cao.”

Nàng một cái ngọc bội tốt như vậy mới cầm được hai trăm lượng, thế nhưng một cái hoa văn có thể bán ra giá tiền như vậy, phải hảo hảo cân nhắc thật kĩ, sinh hoạt của tỷ đệ các nàng cũng sẽ không cần lo nữa.

”Tỷ tỷ có thể cho ta xem hoa văn mà bá nường dùng năm lượng bạc để mua không?”

”Tất nhiên là có thể.” Thu thập tốt kim chỉ, Trang Thư Mẫn đứng dậy, “Nường mua cho ta không ít, người chọn lựa chọn xem có thích hay không, cứ mượn đi không sao cả.”

Ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, Trang Thư Mẫn thanh âm nhỏ xuống, “Người năm nay đã mười bốn, chờ sau khi giữ đạo hiệu đã mười sáu, cũng nên vì chính mình tính toán, ta không thể giúp người cái gì, một chút tâm ý này cũng là muốn giúp cho người.”

Trên đời này, chuyện thuê hoa trên gấm dễ dàng, nhưng trong ngày tuyết đưa than lại rất khó, Trang Thư Tình thật may mắn một đường này đi đến, nàng gặp qua đều là những người làm cho tâm nàng ấm, nếu như không có bọn họ, nàng biết được sự tình sẽ không thuận lợi như vậy.

Cho dù là có tâm, cũng không thể có được mấy phần là thiện ý.

Chủ động nắm tay Trang Thư Mẫn, Trang Thư Tình trong mắt hiện lên ý cười, “Ta sẽ không khách khí.”

Đi đến phòng của Trang Thư Mẫn, Trang Thư Tình không chỉ nhìn qua những thứ bá nương mới mua này, đem những vật trong ngày thường Trang Thư Mẫn thường sử dụng lần lượt nhìn qua một lần, trong lòng dần dần liền có ý tưởng.

Đợi trở về phòng, tìm mấy tờ giấy, Trang Thư Tình nhàn nhạt vẽ vài nét bút một lúc sau liền hoàn thành một bức chim nhạn xếp thành hình tròn ốc bay lên chín tầng mây.

Nàng học hội họa tuy không có tiếng nhưng cũng có gốc, lão sư kia dạy nàng cũng tùy ý, kia mỗi loại nàng đều học qua, chỉ có đều không quá tinh thông, tuy không mấy trang nhã, nhưng dùng để mưu sinh lại rất thích hợp.

Mấy ngày nay nàng đã lo lắng nhiều về con đường sau này sẽ đi như thế nào, trên người chỉ có chút bạc như vậy, miệng ăn lại như núi lở tất nhiên là không thể, bác sĩ thú y ở trong này cũng không thể làm được, nàng cũng không thể đi đỡ đở cho heo, Trang Thư Đình còn không cười chết nàng, nếu muốn tiếp tục làm bác sĩ...

Trang Thư Tình mím chặt miệng, học nhiều năm như vậy, sẽ không nghĩ lại cầm dao giải phẫu mặc áo choàng trắng vào lừa chính mình, nếu như mình giải phẫu người không thành công ở thế giới kia thế sẽ không cố kỵ nhiều, nhưng mà ở thế giới này, làm đại phu so với làm thú y càng không được.

Nàng học Tây y, giải phẫu là phương pháp quen thuộc của Tây y, nếu như bệnh trên người có thể dùng dao để giải phẫu... Thế giới này ai có thể

tiếp thu? Sợ là quay người lại liền có quan sai tới bắt nàng đi, nhưng nếu nàng mở một vu y thiêu thừa thì không hẳn là không thể.

Nếu hai con đường này đều không thể thực hiện được, nàng tất sẽ tìm ra được một đường ra khác, nuôi lớn một hài tử không phải dễ dàng, muốn dưỡng ra một đứa nhỏ có tiền đồ lại càng không dễ dàng, mà hết thảy này, đều có điều kiện kiên quyết là phải có tiền phòng thân dưới mọi tình huống.

Hiện tại cuối cùng đã có chút rõ ràng.

Nghĩ đến Trang Thư Mẫn đang làm đồ cưới, dụng tâm vẽ vài bức tranh mới mẻ độc đáo, tính toán trước khi chia tay làm lễ vật đưa cho nàng.

Sáng sớm ngày kế, Trang Trạch Lương liền phái người đến nói thân thể có bệnh nhẹ, một nhà bốn người đều không thể có mặt.

Lúc trước còn cảm thấy việc này tất không thể thành nhưng xem tình hình này không khỏi âm thầm lắc đầu, Trang Thư Tình càng thấy vui vẻ trong lòng, biết rằng Trang Trạch Lương đây là bị dao động, nhất thời không có thể dứt khoát quyết định, dao động mới tốt, những vật ngoài thân có thể đổi lấy tự do của bản thân, không có gì giá trị hơn việc này.

Khi Trang Trạch Dân chấp tay sau lưng đến đây, thì thấy hai tỷ đệ kia mỗi người chiếm cứ một góc bàn tập trung tinh thần múa bút, tuy rằng không biết bọn họ tại viết cái gì, nhưng thấy hai đứa nhỏ kia dụng tâm sức lực như vậy liền cảm thán.

Lão Thất thật sự là bị mù mắt.

Lắc lắc đầu, Trang Trạch Dân ho nhẹ một tiếng.

Trang Thư Tình ngẩng đầu, vội vàng buông bút đứng dậy chào, “Đại bá.”

Trang Thư Hàn cũng buông xuống bút đứng lên.

”Đang luyện chữ?”

”Thư Hàn đang luyện chữ, việc tập viết này cũng giống như đi ngược dòng nước, nếu không tiến lên thì sẽ bị lùi lại, chính hần có ý chí tiến lên, ta làm tỷ tỷ cũng không có đạo lý ngăn trở.” Cũng không nói chính mình đang làm cái gì, Trang Thư Tình liền nói sang chuyện khác, “Đại bá đến đây là có việc?”

Trang Trạch Dân đem thứ vẫn để sau lưng đưa ra cho bọn họ, mỗi tay đều cầm ba quyển sách.

”Ta không giống cha người thích đọc sách, tích cóp được cũng không nhiều như hần, đây là mấy quyển ta thấy đưa cho Thư Hàn hần là thích hợp, Thư Hàn, người cầm, coi như đây là lễ vật đại bá cho người.”

Trang Thư Hàn nhìn về phía tỷ tỷ.

”Đại bá đưa cho đề thì nên nhận lấy đi.”

Trang Thư Hàn nghe vậy mới đưa hai tay tiếp nhận, “Cám ơn đại bá.”

Trang Trạch Dân nguyên bản nghĩ sờ đầu của hần, nhưng tay gần đến lại sửa thành vỗ vai của hần, “Hồi nhỏ chịu chút khổ không sao, lấy tính tình khổ luyện của người về sau sẽ không thiệt thòi, cha người tuy rằng mấy năm nay càng ngày càng không biết thành cái dạng gì, nhưng hần thời niên thiếu có thể trúng cử liền đủ để thấy được hần có đầu óc tốt, người là con của hần, còn có mẫu thân người là người của Đồng gia dạy dỗ, tất nhiên sẽ không thể không tốt được, không cần lãng phí tài năng thiên phú của mình, phải hảo hảo dụng công học hành.”

”Vâng.”

Nhìn hẳn đáp ứng mình không phải chỉ cho có lệ, Trang Trạch Dân cảm thấy an tâm, “Không quấy rầy người bận rộn nữa, Tình nha đầu người lại đây, chúng ta đổi địa phương nói chuyện.”

Trang Thư Tình đứng dậy đi theo, cầm tay đệ đệ ý bảo hẳn yên tâm.

Hai người đi tới nhà chính.

”Nhìn phản ứng hôm nay của cha người hẳn là bị Trần thị nói cho giao động, sự việc này không thể tiếp tục kéo dài nữa, truyền ra ngoài sẽ đối Trang gia không tốt, ngày mai phải giải quyết, về phần danh nghĩa tỷ đệ các người.”

Trang Trạch Dân nhìn về phía chất nữ, chủ ý đường đường chính chính như vậy, “Người thật sự muốn như vậy? Dù làm con thừa tự của ta trên danh nghĩa, ta cũng sẽ không ngăn cản tiền đồ của Thư Hàn, việc hôn nhân của người ta cùng bá nương người cũng sẽ suy nghĩ cho người, như vậy đối với tỷ đệ các người cũng tương đối tốt.”

”Đại bá cùng bá nương có lòng che chở Thư Tình đều biết đến, ta cũng không phải người không biết phân biệt tốt xấu, nhưng mà đại bá, người với người muốn ở chung bắt buộc phải có cảm tình gắn bó, chúng ta vốn không coi tình cảm là thâm hậu, đến lúc đó ở chung sẽ có nhiều việc xảy ra, lúc đó bao nhiêu tình thân cũng đều mất hết, ta và Thư Hàn cũng xem như là người thiếu hụt về tình cảm, đại bá cùng bá nương mang đến ôn nhu cho chúng ta, chúng ta có thể cả đời đều nhớ tới, về sau dù có ở xa, cảm tình ngược lại cũng càng tốt, chờ tình cảm thâm hậu chúng ta sẽ trở về, mâu thuẫn mới sẽ không thể hơn cảm tình, ta hi vọng Thư Hàn có thể giương cánh bay cao, chỉ cần hẳn còn ở trong căn nhà này, về sau nếu hẳn mệt mỏi nơi này chính là bến cảng của hẳn, mà ta, tại thời điểm Thư Hàn không cần đến ta nữa, ta cũng cần phải có một nơi có thể để ta yên tâm buông xuống, vượt qua nửa cuối đời người, cái gì có thể so sánh với Khê Thủy Trấn, nguyên quán của Trang gia tốt hơn được nữa?”

Trang Thư Tình cười cười, “Để đại bá chê cười, nhưng ta là thật tâm xem đại bá là người thân mới có thể thản thơi thừa nhận như thế, mà không dùng nhiều lý do khác để trả lời qua loa tắc trách, ta hi vọng có thể cùng đại bá làm người thân, về sau sẽ có việc cần lo lắng, và có người cần quan tâm, con người sống ở trên đời nếu ngay cả người để lo lắng cũng không có, thì không khỏi thật có chút đáng buồn, Thư Hàn một năm nay bị thương nhưng cũng rất ngoan, lại có chút để tâm vào những chuyện vụn vặt, ở một số phương diện ta có thể khuyên giải an ủi, nhưng cũng có một số phương diện cũng cần đến thân tình ấm áp, ta cho hẳn biết được, không phải bất cứ ai sở hữu thân tình đều giống như phụ thân như vậy vô tình cùng đạm mạc, đó là một người phụ thân vô tình, đã sớm mất đi mẫu thân, ta cũng hi vọng Thư Hàn có thể có được hết thảy những thứ tốt đẹp, nếu như muốn cho hẳn tâm tính bình thường lớn lên, thân tình là thứ không thể thiếu.”

Trang Trạch Dân cảm thấy cổ họng có chút nghẹn, hẳn biết hẳn nên nói cái gì đó, nhưng hẳn nửa lời cũng nói không nên lời.

Tình nha đầu nhìn thấu tường tận, cũng vì nguyên nhân nàng có khả năng tìm ra được phương thức ở chung thích hợp nhất, có khả năng tìm ra con đường tốt nhất để dẫn Thư Hàn đang rúc trong sừng trâu chui ra ngoài.

Một cô nương mười bốn tuổi, như thế nào có thể nghĩ được sâu xa như vậy?

Nàng đã hạ quyết tâm đời này không gả, đem đệ đệ bồi dưỡng thành tài sao?

Nàng đối với mình, như thế nào mới có thể ngoan tâm được như vậy!

Cả đời người nói dài cũng không dài, nói ngắn lại cũng không ngắn, nàng có biết một người qua vài năm sẽ có bao nhiêu cô độc?

Nhưng cuối cùng, hẳn cũng đã bình hòa được tâm trạng, có chút ôn nhu nói: “Ý tứ người ta đã hiểu, Lão Tứ một chi bên kia hương khói đã bị

chặt đứt, tỷ đệ các người liền thừa kế một chi kia đi.”

Đã thành, Trang Thư Tình âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy chân thành đã quỳ xuống, “Thư Tình tạ đại bá thành toàn.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 13: Kết Thúc

Ngày kế tiếp, gian chính đường kia vẫn như trước, vẫn là những con người đó, nhưng Trang Trạch Lương lại không còn mười phần phấn khích như lúc mới đến.

Bốn người quần áo cũng đều đổi thành tố sắc, Trần thị trên đầu châu thoa đều lấy hết, chỉ dư một ngân thoa để vấn tóc, bộ dáng này cuối cùng cũng khiến sắc mặt mấy lão nhân hòa dịu một chút.

Trang Trạch Lương vẻ mặt phức tạp nhìn ánh mắt sắc bén chống lại hẳn không lùi bước của nữ nhi, rõ ràng trong lòng đã có quyết định, nhưng vì sao, hẳn cảm thấy sau này mình nhất định sẽ hối hận?

”Tình nhi, người đã lo lắng tốt hết chưa? Đem cả đời người để đánh đổi có đáng giá không?”

”Ta không tin được người, không tin được tổ mẫu, càng không tin được Trần thị, có khi nào các người vì ta mà làm chủ hôn nhân? Hoặc là người có lợi, hoặc là Trần thị có lợi, về phần hạnh phúc của ta cho tới bây giờ không ở nằm trong phạm vi suy tính của các người, phụ thân, ta so với người còn hiểu biết người hơn, tâm người lớn, nhưng không kháng cự nổi bên gối thổi gió, trong lòng người thủy chung chỉ có chính mình, Trần thị chính là dựa vào điểm này ở người nên đem người dễ, mặc kệ không hỏi về chuyện ở hậu trạch Trang gia, ta là đích nữ Trang gia, là nữ nhi Đồng thị, nếu ta chỉ vì một cái di nương mà dẫn đo thì sẽ hủy cả một đời, nương ta chết cũng không thể an tâm.”

Trang Thư Tình nhếch miệng, rõ ràng là cười, nhưng mặc kệ là trên mặt hay trong mắt đều không có nửa tia tiêu ý, chỉ làm cho người cảm thấy bi thương.

”Nghĩ đến phụ thân là đã quyết định tốt, Thư Hàn, lại đây quỳ xuống.”

Trang Thư Hàn mân mân miệng, không nghĩ sẽ phải quỳ trước nam nhân này, nhưng bởi vì lời nói tử tử liền dứt khoát quỳ được, thấy tử tử dập đầu cũng dập đầu theo.

”Đây là một lần cuối cùng ta kêu ngài phụ thân, từ nay về sau, ta và Thư Hàn cùng một nhà các người sẽ không có liên quan, mặc kệ về sau chúng ta có nghèo khó, túng quẫn, hay là thăng tiến nhanh chóng, tất cả đều do tử đệ chúng ta tự mình chịu trách nhiệm, tựa như mẫu thân, tự mình lựa chính đường đi cho mình, quỳ đã xong, nguyện phụ thân sau này thân thể an khang, tâm tưởng sự thành (*).”

(*) giống như muốn gì được nấy, nhưng ta để vậy cho hay

Làm được thật tốt!

Trang Trạch Dân ở trong lòng âm thầm khen ngợi, xem phụ thân cùng vài tộc thúc mắt đồng dạng lộ ra vẻ hiền hoà liền biết Tình nha đầu bước này đi được có bao nhiêu đúng đắn.

Dứt bỏ một nhà lão Thất còn được vài phần kính trọng của lão nhân trong tộc, nếu như bọn hắn thật sự không thể thăng tiến nhanh, thì trong tộc cũng sẽ có một chỗ cho bọn họ.

Ở trên người lấy ra một cái chìa khóa nhỏ đưa cho Trần thị, “Đây là thứ người luôn muốn tìm, một năm chiếu cố này, tử đệ chúng ta ghi nhớ trong lòng.”

Trần thị động tác nhanh chóng tiếp nhận chìa khóa, nghe đến câu sau khuôn mặt có chút cứng đờ, nghĩ cười một cái để ứng phó nhưng thế nào cũng cười không nổi, ánh mắt trốn tránh, cuối cùng cái gì cũng chưa nói ra đã trốn ở phía sau Trang Trạch Lương.

Trang Thư Tình cũng lười để ý toàn gia này, hướng trường bối bái biệt liền lui ra ngoài.

Trang Thư Hàn nắm chặt nắm tay nhìn về phía nam nhân đã không còn là phụ thân của hắn kia, “Người sẽ hối hận, một ngày nào đó ta sẽ khiến người biết quyết định hôm nay của người có bao nhiêu sai lầm.”

Nói xong cũng không nhìn sắc mặt của Trang Trạch Lương có bao nhiêu khó xem, bước nhanh đuổi theo tỷ tỷ.

Từ nay về sau, hắn cũng chỉ còn có tỷ tỷ.

Hắn biết tỷ tỷ làm hết thảy điều này đều vì hắn, hắn cũng biết, tỷ tỷ làm như vậy về sau muốn gả cho người trong sạch cũng không dễ dàng, trừ phi hắn có thể nhanh chút có tiền đồ, tiền đồ đến tay mới có thể che chở tỷ tỷ, tới khi đó, tỷ tỷ mới có tương lai đáng giá.

Tỷ tỷ sáu năm sau đã hai mươi tuổi, hắn chỉ có thời gian sáu năm.

Nếu như sáu năm sau hắn làm không được, tỷ tỷ khi đó hai mươi tuổi đã không có cơ hội.

Cẩn cẩn môi, nhẫn xuống chua xót trong lòng, Trang Thư Hàn bước chân không ngừng, ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, trời xanh mây trắng, hôm nay là thời tiết thật tốt, hắn cả đời đều sẽ nhớ rõ hôm nay thời tiết hôm nay là tốt nhất, hôm nay hắn như được sinh ra một lần nữa.

Trang Thư Tình quay đầu nhìn bộ dáng của hắn không khỏi cũng ngẩng đầu theo, cười nói: “Cuối thu thời tiết thật tốt, thích hợp nhất là xuất

hành, Thư Hàn, chúng ta ngày mai liền rời đi nơi này, thế nào?”

”Ở lại vài ngày đi tử tử, chờ miệng vết thương trên đầu người tốt một chút chúng ta sẽ rời đi, tử tử đã nói, ở bên ngoài trong một thời gian ngắn không có cách nào an ổn, người thân thể căn bản còn yếu, nếu không dậy nổi thì đừng ép buộc bản thân mình.”

”Người vẫn là nhớ rõ ràng như vậy.” Trang Thư Tình thu hồi tầm mắt nhìn về phía đệ đệ, chiều cao so với nàng cũng không sai biệt lắm, “Về sau người chính là trụ cột của một gia đình, tử tử nghe người, lại ở nơi này thêm vài ngày.”

Đúng, hắn là trụ cột của gia đình, hắn muốn gánh được cái nhà này đi lên, thì phải nhớ kỹ thù hận này cũng không thể khiến hắn có tiền đồ, nhìn miệng vết thương trên đầu tử tử, Trang Thư Hàn hít sâu một hơi, trong lúc đó phảng phất như một hơi liền lắng đọng xuống.

Trang Thư Tình xem ở trong mắt, chính là cười cười, áp lực có thể khiến cho con người trưởng thành, lại có nàng ở bên khuyên giải, nàng tin tưởng thù hận này tuyệt sẽ không trở thành trở ngại của hắn trước chương ngại vật.

Trang Trạch Lương toàn gia hôm đó rời đi.

Trước khi rời đi, Trang Thư Đình đến một chuyến.

Trang Thư Tình nhàn nhạt nhìn nàng, chờ nàng mở miệng thuyết minh ý đồ của mình.

”Người khinh thường ta.”

Trang Thư Tình gật đầu, “Đúng là có chút.”

”Là bởi vì ta là di nương sinh ra? A, nếu là ta có một người mẹ ruột như đại nương vậy, nhất định so với người sẽ xuất sắc hơn gấp trăm lần, người dựa vào cái gì khinh thường ta?” Không có những người kia ở đây, Trang Thư Đình không tiếp tục che giấu ghen tỵ của nàng, nàng bất mãn, cả người đều hoá thành gai bén nhọn có thể đâm người.

Trang Thư Tình cảm thấy buồn cười, đây là vì nương mình mà bất bình? Bởi vì nàng sinh nữ nhi không đủ xuất sắc? Nàng đột nhiên có chút có thể lý giải được tâm tư Trang Thư Đình, thân là thứ xuất, hết thảy đều phải vì chính mình tranh thủ, đứng ở lập trường của nàng cũng không sai, nếu người nàng nhắm vào là người khác, nàng cũng có thể cười trừ, đáng tiếc, nàng nhắm vào chính mình, nàng làm hết thảy đều là vì muốn Trang Thư Tình nàng không thể tốt hơn nàng ta.

”Trang Thư Đình, ta chỉ có một câu nói muốn nói với người.” Thấy bộ dáng đề phòng của nàng, Trang Thư Tình cười đến càng vui vẻ, “Kiến thức của người hạn hẹp, cũng không phải thiên hạ tất cả mọi người cũng đều không giống như trong mắt của người, nếu như người từng đối với ta có nửa phần chân tâm thiện ý, nương ta cũng tất nhiên sẽ không ghét người, nhưng người thử ngẫm lại, từ nhỏ đến lớn, người cùng ta nói mỗi một câu nói, mỗi một cái biểu tình có từng phát ra từ chân tâm? Nương ta xuất thân từ gia đình như vậy, sao lại nhìn không ra? Thông minh bị thông minh trị, câu này là nói chính người, không biết Trần Thị trăm phương nghìn kế muốn tính toán cho người lại biết người không muốn làm nữ nhi nàng thì sẽ nghĩ như thế nào?”

Trang Thư Đình sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cái gì cũng không lại nói, tông cửa xông ra.

Là nàng thất sách, đã quên hiện tại Trang Thư Tình không giống như lúc trước yếu ớt nằm sấp mặc cho người khi dễ, nhìn Trang Thư Tình như vậy, đột nhiên liền có loại loại cảm giác đang đối mặt với đại nương, tâm như cảm thấy dù thế nào cũng đều giấu không được.

Nhưng chuyện tệ hơn còn ở phía sau.

”Bá... Bá nương, Mẫn tỷ tỷ.”

Các nàng nghe được bao nhiêu? Hẳn là... Hẳn là mới đến đi?

Chu thị nhàn nhạt đối với nàng gật đầu, lướt qua nàng vào cửa, Trang Thư Mẫn tính tình tốt, nhưng trong lòng lại không yêu thích thứ muội tâm cơ thâm trầm này, cũng không thể như nương nàng vẽ mặt bình thường đặt nhân lượng ở trong lòng, vì thế nói: “Vừa rồi ta đi tới nơi của Thất thúc, thấy đều đã thu thập thỏa đáng, xác nhận muốn đi rồi, Đình muội muội vẫn là mau chút đi thôi.”

Trang Thư Đình chật vật gật đầu, phúc thân rất nhanh rời đi, tốc độ mau như là phía sau có ai đang đuổi theo nàng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 14: Sinh Mạng Mới

Trong phòng, Chu thị đỏ vành mắt nắm tay Trang Thư Tình tay, một hồi lâu cũng không có nói được ra lời, đợi lúc sau trở lại bình thường thanh âm đều đều liên tục nói: “Rất khi dễ người, rất khi dễ người, người hồi nhỏ có thể nào bị người khi nhục như vậy.”

”Bá nương không cần vì người như vậy mà tức giận, đều không đáng, huống chi ta cũng không ăn thiệt, nàng đều bị ta nói trở về, hồi nhỏ... Đại khái là mong bản thân mình nhường nhịn có thể đổi lấy chân tâm của muội muội đi.”

Chu thị trong lòng càng thêm chua xót khó chịu, “Trần thị dạy nữ nhi thế nào, dưỡng thành tính tình như vậy, Trần thị dù không tốt cũng là mẹ đẻ của nàng, nàng cư nhiên...”

Trang Thư Tình nhắc tay qua đến nắm giữ tay của Chu thị, nét mặt tươi cười như hoa, không mang theo nửa điểm buồn bã, “Này càng thêm thấy được mệnh lực của nương ta thật lớn a, ta thật cao hứng đâu! Khi nghĩ đến Trần thị có một nữ nhi như vậy ta liền cao hứng, ta không có lòng dạ rộng rãi như vậy, là do báo ứng mà Trần thị tìm mọi cách tính kế nương ta.”

Chu thị trong lòng cũng nghĩ như vậy, đổi thành ai trong lòng cũng đều sẽ nghĩ như vậy, nhưng không có người sẽ như vậy mà nói ra, cố tình Tình nha đầu này lại nói ngay ra, nàng nghe xong đều cảm thấy hết giận, phảng phất như nói ra ý nghĩ trong lòng nàng.

Ngầm đồng ý với lời của Trang Thư Tình, Chu thị không có nửa câu trách cứ nàng không đúng, mà đổi đề tài để tránh đi, “Thư Hàn không ở đây sao?”

”Hắn đi tìm đại bá, nói là muốn mượn mấy quyển sách để xem.”

”Thực dụng công, về sau nhất định sẽ có tiền đồ.” Nghĩ đến chính mình có hai đứa con trai nhưng lại đối với đọc sách đều không có hứng thú, Chu thị cảm thấy có chút hâm mộ.

Trang Thư Tình cười cười, không có cha mẹ che chở đứa nhỏ luôn hiểu chuyện được sớm một ít, bởi vì bọn họ cần hết thảy đều phải dựa vào tài năng chính mình mới có được, không có người sẽ tự mình đưa đến trước mặt bọn họ, dù là có, cũng không dám tiếp thu, thiên hạ cho tới bây giờ đều không có thứ gì mà không phải trả giá.

Một hồi sau, Trang Thư Hàn liền trở lại, mẹ con hai người cũng không lại quấy rầy thêm nữa.

Xem đệ đệ an tĩnh đọc sách, Trang Thư Tình mài mực tiếp tục vẽ tranh, nàng được thừa dịp giấy và bút mực đều là có sẵn nhiều họa một ít mới được.

Lại một ngày mới, Trang Bình Chí khai ở từ đường bái tổ tiên, đưa tỷ đệ bọn họ bái thiên tế trời tiến nhập trên danh nghĩa của Lão Tứ Trang Trạch Hải, một chi này bởi vì Trang Trạch Hải sớm mất mà chặt đứt hương khói, hiện tại coi như là có thể tiếp tục.

Hai tỷ đệ cầm nén hương cúi đầu, như trước vẫn còn họ Trang, nhưng lại cùng Trang Trạch Lương vô có can hệ.

Chuyện của bọn họ đã sớm truyền đi trong tộc, hết thảy thu don tốt bụi bặm, Trang Trạch Dân mới tự mình mang theo tỷ đệ bọn họ đến các phòng, có người mềm lòng đỏ hốc mắt, liên tục nhận lời chúc, từ trong tay bọn họ

lấy hồng bao, dù là kém coi nhất, cũng chỉ là không lăm thân cận thôi, Trang gia trừ bỏ Trang Trạch Lương một nhà sai lệch kia, thì gia phong kỳ thật không sai.

Chuyện lo lắng đã thành, mắt thấy đệ đệ càng lúc càng có thể đảm đương, Trang Thư Tình yên tâm trong lòng, an tâm dưỡng thương bảy ngày rồi mới rời đi.

Trang Trạch Dân tuy rằng sớm biết quyết định của nàng, lúc này cũng nhìn không được mở miệng khuyên, “Đồng gia là đại gia tộc như vậy muốn suy tính gì đó đều có quá nhiều thứ, dù là có trường bồi đau lòng cho người, cũng sẽ có nhiều người hơn nhắm vào người, Trang gia so với Đồng gia tất nhiên là khác xa không bằng, nếu có gia tộc có thể sánh bằng với Đồng gia cũng không nhiều, Thư Hàn đi Đồng gia có lợi cho hắn, Tình nha đầu người không ngại đưa hắn đi xong rồi trở lại, chờ khi người giữ đạo hiếu xong, ta cùng bá nương người nhất định làm chủ cho người, tuyển giúp người trong sạch.”

”Thư Hàn giao cho ai ta đều lo lắng, đại bá, ta có một người đệ đệ như vậy, toàn tâm toàn ý vì hắn suy nghĩ cũng chỉ có người tỷ tỷ này.”

Trang Trạch Dân có đầy bụng lời nói lại vì một câu vô cùng đơn giản như vậy mà lời nói đến miệng cũng chỉ có thể nén lại, thở dài một hơi, không có lưu lại.

Chu thị phân phó hạ nhân làm không ít lương khô, lại cùng nữ nhi nhiều đêm không nghỉ làm một bộ xiêm y, tính cả mấy bộ lúc trước làm đều xếp ở cùng nhau, mặt khác đem một bao bạc vụn nhỏ kẹp trong quần áo, nàng không dám cho hơn, có bạc này, trên đường đến kinh đô cũng ít đi một chút khổ sở.

Trang Thư Tình trầm mặc nhận lấy gấu gao ôm vào lòng, cúi đầu đa tạ.

Chu thị vén vén tóc bên thái dương cho nàng, ôn thanh nói: “Khi nào người thích trở lại thì hãy trở lại, bá nương nơi này không thiếu người một đôi đũa cùng một thân xiêm y.”

”Thư Tình nhớ kỹ.” Sống qua hai đời lần đầu tiên cảm nhận được như thế nào là thân tình nặng nghìn cân, Trang Thư Tình trong lúc nhất thời đều không biết phản ứng thế nào mới tốt, chỉ có thể ở trong lòng dùng sức nhớ kỹ phần tâm ý tốt đẹp này.

Trang Thư Mẫn tiến lên đưa cho nàng nhất cái hộp gỗ, “Tuy rằng chỉ mới ở chung vài ngày, nhưng ta biết người ở bên ngoài chịu khổ cũng nhất định sẽ không về, ta đầu năm sau sẽ phải lập gia đình, khi người cần người nhờ cậy sẽ không có tỷ muội bồi tại bên cạnh người... Cây trâm bạc này là lễ vật tỷ tỷ đưa cho người trước, Tình muội muội, người phải sống thật tốt.”

Trang Thư Tình mắt cay cay, dùng sức ân một tiếng, “Ta sẽ sống thật tốt, Mẫn tỷ tỷ không cần lo lắng cho ta, tâm hồn của người ta cũng không về được, nhưng lễ vật đã chuẩn bị, người đừng ghét bỏ.”

”Đây là...” Mở ra một sấp tờ giấy ở cùng nhau, hình ảnh ở trên cùng kia khiến cho ánh mắt nàng tỏa sáng, bất chấp xe ngựa chút nữa chạy, gấp giọng hỏi, “Tình muội muội là người vẽ?”

”Ân, ta vẽ thử, tỷ tỷ cảm thấy như thế nào? Có hợp tâm ý người không? Nếu là cái này thực đẹp, có phải hay không sẽ có người mua?”

”Nhất định có người mua, nhất định có.” Trang Thư Mẫn vừa nói xong biên gật đầu, “Dù cho Đồng gia đối đãi với các người không tốt, có tay nghề này các người về sau cũng không cần lo lắng sẽ bị đói, không, không chỉ sẽ không bị đói, tình muội muội, nói không chừng người còn có thể vì chính mình tích góp một chút đồ cưới, hoa văn trình độ bậc này, người nhất định không cần chào hàng, nếu không trả năm trăm văn tiền, không, không trả một lượng bạc không thể bán, nhớ kỹ không?”

Chu thị nghe được lời của nàng liền nhìn thoáng qua, mắt không khỏi cũng lộ dị sắc, vội vàng cầm qua một trường xem thử, này thật đúng là... Một điểm không thể so ra không kém với thứ nàng dùng nhiều tiền mua về.

Có cái này đến trước môn đường, nàng cũng có thể yên tâm một chút.

Tình nha đầu thông minh, lại có tay nghề này phòng thân, về sau sống sẽ không kém.

”Tỷ tỷ nói như vậy ta liền an tâm, phía trước còn một mực lo lắng có phải hay không không thích hợp, thứ này tặng cho tỷ tỷ làm quà tân hôn lễ.”

Con đường phía trước tuy rằng được chính mình tự mò mẫm đi về phía trước, không có người giúp đỡ, cũng không có đường thối lui, nhưng cuối cùng đã thấy được một điểm hi vọng, còn phải thích ứng với cái thế giới này, nàng tin tưởng chính mình có thể ngày qua ngày sống thật tốt.

Vì không muốn bại lộ chính mình không phải đi kinh đô nhập vào Đồng gia, mà là muốn đi Hội Nguyên Phủ, Trang Thư Tình chỉ làm cho Trang gia mã phu đưa tỷ đệ bọn họ đến Lãnh sơn huyện, lấy cớ phải đi về thu thập vài thứ này nọ liền mang người dời đi.

Về phần đại bá có hay không sẽ tin tưởng việc lấy cớ như vậy, kia đều chuyện râu ria, dù sao hắn cũng không có khả năng đuổi theo để hỏi kết quả.

Lại đến hồi xuân đường, tỷ đệ hai người quang minh chính đại đi vào, cũng rất cục không còn một bộ dáng chật vật như trước.

Cao Tử Lâm bỏ qua chuyện trong tay đem hai người dẫn tới nhĩ gian, nhìn vẻ mặt bọn hắn liền biết chuyện mưu đồ kia của tiểu cô nương đã thành, hắn cũng không hỏi thăm nhiều, chính là nói: “Không nghĩ tới các người còn có thể trở về, về sau có tính toán gì không sao?”

”Không dối gạt Cao đại phu, chúng ta tính toán đi Hội Nguyên Phủ, lần này đến thứ nhất là muốn cảm ơn Cao đại phu đã hỗ trợ, thứ hai cũng là muốn thông qua Cao đại phu thuê mã phu lúc trước kia, những người khác ta không tin được.”

”Cái này không khó, hãn có đôi khi cũng sẽ đi đến Hội Nguyên Phủ, các người tính toán khi nào thì xuất phát?”

”Buổi sáng ngày mai.”

”Đi, các người đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở đâu? Ngày mai ta nói hãn trực tiếp đến nơi đó tìm các người.”

”Trước khi đến ta đã đặt phòng ở quán trọ vinh quy rồi, phiền toái Cao đại phu.”

Quán trọ Vinh quy cách hồi xuân đường rất gần, cho dù trở về thị trấn cũng không về nhà, Cao Tử Lâm biết hai người kia cùng Trang gia đã triệt để kết thúc, thật không biết nàng sử dụng biện pháp gì có thể khiến cái người sĩ diện như Trang Trạch Lương kia nhả ra.

Thật muốn dạy ra một nữ nhi giống như nàng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 15: Khởi Đầu Mới

Trời mới tờ mờ sáng, Trang Thư Tình đã thức dậy, chuẩn bị một thân xiêm y trông có vẻ bụi bặm mệt mỏi, cũng để để thay một bộ đồ mộc mạc tối màu, tại đường sảnh dùng điểm tâm không bao lâu hán tử trung niên kia đã đến.

Hai tỷ đệ lên xe ngựa, ra khỏi thành.

Vén màn xe, cuối mùa thu, thái dương chiếu lên người thật ấm áp, Trang Thư Tình kêu Trang Thư Hàn cũng ngồi xuống, “Không biết đại thúc họ gì.”

”Hồi tiểu thư, ta họ Trịnh, Trịnh Thất.”

”Trịnh đại thúc.” Trang Thư Tình dựa vào xe ngựa một chút rồi tiếp tục cùng hán đáp lời, “Cao đại phu có cùng thúc nói qua?”

”Cái này không nhọc tiểu thư lo lắng, Cao đại phu đã nói, đi đến Hội Nguyên Phủ thời gian khoảng bảy ngày đường, nếu thời tiết tốt có thể đi nhanh hơn, sáu ngày liền có thể đến, thu ba lượng bạc.”

Khi nàng biết về một bức hoa văn có thể bán một lượng bạc hoặc nhiều hơn, Trang Thư Tình cảm thấy ba lượng bạc thực cũng không tính là nhiều, lộ trình xa như vậy, nàng cho rằng ít nhất cũng phải năm lượng bạc.

Nàng đã hỏi thăm qua, ngồi thuyền là chín lượng bạc, nguyện ý xuất bấy nhiêu bạc ngồi thuyền đều là những người giàu có, dân chúng bình thường xuất hành đều ngồi xe bò, tốt hơn một chút sẽ ngồi xe ngựa.

Nguyên bản nàng cũng tính toán sẽ cần rằng ngồi thuyền, hai người cộng lại là mười tám lượng, nàng có đủ tiền, nhưng khi nghĩ đến sinh hoạt về sau liền nhận nhin cái xúc động này, bao nhiêu bạc này phải lưu trữ lại phòng trường hợp khẩn cấp, đến Hội Nguyên phải thuê phòng ở, còn phải sinh hoạt, nơi nào cũng đều phải cần tiền, chút tiền ấy của nàng đều không thể lãng phí.

Nhưng nàng cũng biết được bạc này là Cao đại phu lại giúp đỡ cho, trong lòng ghi nhớ nhân tình này, nàng cũng không có quá nhiều so đo, nhân tình về sau luôn có thể trả lại, hiện tại nàng nếu muốn chuyển đến một nơi ở mới sao có thể sống được mà không có lòng tốt giúp đỡ.

Dọc theo đường đi coi như thuận lợi, ông trời có mắt không có đổ mưa, xa phu đi chín con đường, biết một ngày đi bao nhiêu dặm đường là thích hợp, cái nào khách sạn không có hắc nhân, đại khái là Cao đại phu lúc trước từng có dặn, tính toán một đường ăn ở đều do hăn sắp xếp an bày, thời điểm cần dùng tiền đều do Trang Thư Tình trả, cũng là không bị tổn hại gì.

Trang Thư Tình mang một bánh đã ít đi, còn có chút bánh quy, bao Trịnh Thất ăn ở trọn gói, Trịnh Thất cảm thấy hai tỷ lệ này đối với mình tối, đương nhiên cũng đối với bọn học tốt hơn vài phần, mặc kệ Trang Thư Tình hỏi cái gì, chỉ cần hăn biết được đều tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (*).

(*): không biết thì sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết toàn bộ.

Đợi khi đến Hội Nguyên Phủ, Trang Thư Tình đối với thế giới này hiểu biết lại càng sâu thêm rất nhiều, ít nhất tâm trạng không còn xấu như lúc trước.

Nhờ đệ đệ đi sạp bên cạnh mua chút bánh bột ngô, Trang Thư Tình nhìn về phía Trịnh Thất, “Phiền toái Trịnh đại thúc nhắc cho Cao đại phu

một câu, tình cảm của đại phu tử đệ chúng ta luôn ghi nhớ trong lòng, về sau định hậu báo.”

Trịnh thất liên tục gật đầu, “Nhất định, nhất định.”

Ý bảo đệ đệ đem giấy dầu bao đưa qua qua, “Một đường này đa tạ Trịnh đại thúc, chút lòng thành nhỏ, mong đại thúc nhận lấy.”

Trịnh thất hàm hậu sờ sờ cái ót, cuối cùng vẫn tiếp nhận, hẳn có cả một đại gia đình cần nuôi dưỡng, có thể tiết kiệm chút nào hay chút ấy.

Nhìn hướng xe ngựa rời đi, Trang Thư Tình sửa sang lại xiêm y cho đệ đệ, “Chúng ta trước tìm một khách điểm đặt chân, ngày mai lại đi tìm phòng ở.”

Trang Thư Hàn đáp ứng, nhận lấy bao đồ tự mình xách lên vai.

Đại Chu chia thành sáu phủ, Hội Nguyên Phủ là phủ thành cách kinh đô gần nhất, tất nhiên cũng phá lệ phồn vinh, trên đường cái, ngựa xe như nước, những ánh mắt nhìn về phía hai tử đệ khó tránh khỏi lộ ra chút hèn mọn.

Sinh hoạt tại địa phương tốt con người sinh ra liền mang theo cảm giác ưu việt, thậm chí có chút tính tình bài ngoại, nhưng bọn họ tuyệt sẽ không nói ra, chỉ biểu hiện sự mất tự nhiên.

Đã từng sinh hoạt tại thành phố lớn Trang Thư Tình thật lý giải được loại tâm tính này, toàn làm xem như không thấy, lôi kéo đệ đệ ngẩng đầu ưỡn ngực thông qua ngõ nhỏ đi tới phía sau ngã tư đường, khách điểm ở phố lớn, bọn họ không đủ tiền chi trả.

Nhưng cho dù là ở địa phương hẻo lánh, Trang Thư Tình cũng tốn đến 480 văn tiền đặt ra hai gian phòng trung đẳng.

Nhà trọ Vinh Quy tại Lãn sơn huyện chỉ cần bốn mươi văn tiền một đêm, giá ở đây gấp sáu lần, từ đó có thể thấy, những vật khác khăng định cũng không rẻ.

Trang Thư Tình càng thêm cẩn thận đem tiền gói lại.

Hảo hảo ăn một chút, hai tỷ đệ đóng cửa lại tính toán sổ sách.

Cầm ngọc bội được hai trăm lượng, Cao đại phu cho năm mươi hai, bá nương đưa mười hai, dọc theo đường đi dùng một lượng, còn lại hai trăm mười ba lượng cộng thêm hai trăm tiền đồng.

”Đây chính là toàn bộ gia sản chúng ta.” Trang Thư Tình đem ngân phiếu tách ra giấu tốt, lại đem bạc vụn đều khâu ở vài góc áo của đệ đệ, mặt khác lại đếm thêm cho hẳn năm mươi tiền đồng, “Thời điểm nên dùng tiền thì phải dùng, đừng tiết kiệm quá, người là lúc đang lớn, lúc trước nhiều thiệt thòi, hiện tại phải bắt đầu chậm rãi bồi bổ lại, chờ cuộc sống ổn định, tỷ tỷ liền nghĩ biện pháp đem hoa văn bán đi, rồi lại tiếp tục vẽ, không cần lo lắng sẽ không có tiền, những thứ này người đều không cần bận tâm, đi thư tứ nhìn thứ xem, giấy và bút mực tỷ tỷ có thể mua giúp cho người, muốn mua sách gì tỷ tỷ cũng không biết, vậy nên tự người đi mua.”

Trang Thư Hàn cầm lấy tiền đồng, chần chờ nói: “Sách thật sự rất quý...”

”Ta biết.” Trang Thư Tình vỗ vỗ nơi giấu ngân phiếu, “Số bạc này chính là bị cho người dùng để mua sách, sinh hoạt tiêu dùng của chúng ta cũng sẽ không có bao nhiêu, khinào tốt một chút tỷ tỷ sẽ đi tìm cho người một học đường tốt để đọc sách, bất quá tỷ tỷ có chuyện muốn nói trước với người.”

”Vâng, tỷ tỷ nói ta đều nghe.”

”Ta này còn chưa nói đâu.” Trang Thư Tình cười, “Đọc sách là đúng, hiện tại chỉ có đọc sách mới có tiền đồ, nhưng đọc sách cũng không cần đem chính mình đọc thành con một sách, con đường đọc sách là để làm gì? Chính là làm quan, làm quan là dựa vào những thứ học trong sách là đã có thể làm quan tốt sao? Đương nhiên không phải, nếu không thì người trong khắp thiên hạ chỉ cần đọc chút sách thì đều có thể làm quan rồi, làm quan phải hiểu rõ tình người, bất tử cân não, còn phải biết gạo giá bao nhiêu, bao nhiêu tiền một cân, muối giá di động có bình thường hay không, như vậy mới sẽ không bị cấp dưới nắm thóp.

Đương nhiên, nếu người hướng về phía tham quan, những lời này nói cho người đều vô dụng, nhưng ta không hy vọng có một đệ đệ làm tham quan, tham bạc khi dùng sẽ phỏng tay, người không muốn ta bị chê cười, làm chuyện gì phía trước hãy nghĩ đến Trang Trạch Lương, ngấm lại Trần thị, Trang Thư Đình cùng Trang Thư Diệu, ngấm lại nương, ngấm lại ta, ngàn vạn đã nghĩ kỹ rồi hãy làm, Thư Hàn, sinh hoạt làm cho người sớm nhận ra được, ta biết người nghe hiểu được, những lời này nhất định phải hảo hảo nhớ kỹ, biết không?”

Trang Thư Hàn dùng sức gật đầu, “Ta sẽ không làm cho bọn họ có cơ hội chê cười tỷ tỷ, bất kính với nương.”

”Vậy người liền đưa ra mục tiêu cho chính mình, sau đó hướng tới mục tiêu kia mà nỗ lực, tỷ tỷ biết người nhất định làm được.”

Trang Thư Hàn không chút nghĩ ngợi nói: “Tỷ tỷ, ta muốn làm quan.”

”Người đọc sách đều muốn làm quan, nhưng là trước đó người phải qua đợt xét khảo từ tiểu học trở thành tú tài, sau đó tham gia thi hương thi hội, cuối cùng lèo lên đi kinh đô đại khảo, đại khảo qua mới có cơ hội làm quan.”

”Chỉ cần tỷ tỷ và ta có kết cục tốt, ta nhất định có thể trước bắt đầu trở thành tiểu học trò.”

”Không vội, trước đem điều cơ bản cốt yếu học tốt đi rồi lại nói cái khác, người còn quá nhỏ, nếu là trúng tuyển sẽ bị lây nhiễm những tật xấu của thiên tài, thanh danh sớm truyền xa chưa hẳn là chuyện tốt.”

”Tỷ tỷ, cho dù có khảo trúng ta cũng sẽ không kiêu ngạo, ta không nghĩ trì hoãn.” Sáu năm, hẳn chỉ có sáu năm, qua lúc này, hẳn bắt đầu nỗ lực sẽ không còn công dụng gì nữa, hẳn không nghĩ tỷ tỷ sẽ vì hẳn mà trì hoãn cả đời.

Trang Thư Tình không biết hẳn đang nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy quá mức nóng vội, bất quá hiện tại nàng còn chưa có biết rõ ràng chương trình của khoa khảo này, chờ ổn định lại rồi lại nói sau, nàng cũng sẽ không đả kích hẳn, “Tỷ tỷ cho người thêm một trăm hai mươi lượng ngân phiếu, người cẩn thận giữ lại, có sách gì cần người liền mua, không cần lo lắng cái khác, hết thầy đều có tỷ tỷ vì người lo lắng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 16: Nơi Đặt Chân

Trang Thư Tình không có nghĩ đến việc cho hài tử cầm một xấp ngân lượng như vậy ở nhà dân chúng bình thường mà nói có thể dùng đủ trong nhiều năm cũng dư giả, thông qua hiểu biết trong khoảng thời gian này, nếu nàng thực đem Thư Hàn trở thành một đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu để chiếu cố thì đó mới là mười phần sai.

Cổ đại mười lăm mười sáu tuổi đã thành thân, mười tuổi đã xem như là tiểu đại nhân, huống chi Thư Hàn còn so người bình thường sớm thông minh hiểu chuyện, nàng lựa chọn lấy phương thức của người lớn cùng hẳn ở chung.

Suy nghĩ liền an định lại một chút, Trang Thư Tình chỉ định ở tại khách sạn một buổi tối, dặn đệ đệ vài câu, liền đi ra cửa.

Đi đến nơi lái buôn thường tập trung mà Trịnh Thất đã nói qua, Trang Thư Tình trước ở một chỗ không xa đánh giá một hồi, liền nhận định một người nam nhân vừa đi qua.

Sở dĩ nàng nhận định nam nhân này, vì nàng thấy trong suốt khoảng thời gian từ này đến giờ hẳn cũng không nói chuyện cùng người đi đường để chào hàng, mà lại an tĩnh ngồi ở một chỗ đọc sách.

Hẳn là một nam nhân biết chữ.

Hình như chỉ khi có người kêu tên của hẳn thì hẳn mới ngẩng đầu đáp lại, một lát có người từ trong nhà mang theo thức ăn tới chia một nửa cho

hắn, trong một tập thể như thế này hắn cũng không cùng những người khác nói chuyện, làm việc.

Người này phá vỡ hình ảnh về những người đọc sách ở trong lòng Trang Thư Tình.

Trong lòng nàng có một chút tò mò, nếu như đem so sánh, cũng sẽ nguyện ý cùng người như vậy giao tiếp, người như vậy một khi thành tài sợ là so với những hán tử lỗ mãng khác cao không thể với được.

Nhưng có đôi khi, người biết chữ đó lại chưa khai mở đầu óc mình, một ít quy củ vô hình liền có thể trói buộc hắn, dù sao đi trên một con đường đều có những khó khăn, dù có trải qua nhiều thêm lần này cũng không sao.

Trang sách bị một bóng người che khuất, nam nhân ngẩng đầu, vẻ mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa, hắn không chủ động mở lời chào, vẫn một mực như bình thường, khi có người đến cửa cũng không nghiêm cẩn ra ngoài chào đón, cũng chẳng sợ đó là một tiểu cô nương nhìn tuổi không lớn lắm.

”Cô nương có việc?”

Cái lái buôn khác đều nhìn lại đây.

Trang Thư Tình khẽ gật đầu, “Ta nghĩ thuê một chỗ phòng ở, không cần quá lớn, cũng không quá nhỏ, không biết đại ca có còn phòng trống?”

”Tất nhiên là có.” Nam nhân đem phiếu tên kẹp vào trong sách, nhẹ nhàng đóng sách lại, động tác đều lộ ra vẻ yêu quý khiến Trang Thư Tình buông xuống chút phân vân trong lòng, “Cô nương chính mình có thể làm chủ?”

”Đương nhiên, ở đây cũng không chỉ có một mình ta.”

Nam nhân khẽ gật đầu, đứng dậy nhìn qua người bên trong trong một cái, nói: “A Lại, ta đi một chút, người cho người xuống thay chỗ của ta.”

”Yên tâm, lái nữa sẽ có người khác thay.”

Nam nhân này rất rõ ràng, một khắc cũng không ngừng mang nàng nhìn ba phòng ở, lộ tuyến xây dựng rất tốt, dường như không có lặp lại, chỉ là mất hơi nhiều thời gian.

Nhưng Trang Thư Tình cũng không thật vừa lòng, nếu không phải quá lớn, thì tiền thuê cũng sẽ không rẻ, nàng cùng Thư Hàn chỉ có hai người không cần ở một nơi lớn như vậy, hoặc là ở những nơi phức tạp, những nơi như vậy đối với một cô nương như nàng rất bất lợi.

”Thật sự rất có lỗi, mấy địa phương này cũng không thích hợp lắm, nhọc đại ca mang ta đi xem nơi khác.”

Nam nhân một đường thủy chung cùng Trang Thư Tình duy trì im lặng, lúc này cũng không vội đi, mà hỏi, “Cô nương có thể hay không nói kỹ càng một chút về nơi mà người muốn chuyển đến, nhà ở cho mấy người, có kiêng kị cái gì, trong lòng ta cũng có thể chuẩn bị trước.”

Trang Thư Tình giương mắt nhìn hẳn, nàng là một người hiện đại, không có quá nhiều cổ kỵ, cũng biết ánh mắt của bản thân kỳ thực là có chút thất lễ, “Cũng là ta hàm hồ, ta có một đệ đệ mười tuổi cần chiếu cố, cũng không còn ai khác, chúng ta cần một chỗ ở an tĩnh nhưng không quá yên lặng, địa phương nhỏ một chút cũng không sao, nhưng mà phòng ở không thể quá kém, lát giường cũng không thể có người loạn thất bát tao, tỷ đệ chúng ta vì tìm người thân mà đến, trước khi tìm được người, thì an toàn là trước hết nên ta rất lo lắng.”

Nguyên lai là đến tìm người thân, nam nhân gật đầu, nhưng không có nhiều chú ý lắm, thấy được tiểu cô nương này suy nghĩ chu đáo đến mức

một nhọc, hai đứa nhỏ này tuổi cũng không lớn lắm không cần cố kị nhiều...

”Ở đây ta biết có một nơi, bất quá đối phương ở goá, không biết người có để ý?”

”Tất cả điều kiện khác đều có thể thỏa mãn?”

”Đương nhiên, có khi so với những yêu cầu của người càng tốt hơn, giá cả cũng có thể thương lượng.”

Xem ra người kia là cùng nam nhân này có giao hảo, Trang Thư Tình cười, “Thỉnh cầu đại ca dẫn đường, có phải thích hợp hay không thì xem qua mới biết được.”

Hai người tới một chỗ khép chặt cửa phía trước, nam nhân tiến lên gõ cửa.

Rất nhanh, cửa từ bên trong mở ra.

”Tiểu đệ, sao người lại tới đây? Vị này là...”

”Tỷ, chúng ta vào nhà nói.”

Phụ nhân trẻ tuổi vội vàng tránh ra một bên, Trang Thư Tình hướng phụ nhân dịu dàng nở nụ cười, hiểu rõ đây là hai tỷ đệ, trong lòng nàng liền có chút minh bạch.

Đứng trước cửa thị phi nhiều, dù không sợ nam nhân này là đệ đệ của mình, nhưng nữ nhân cũng cố kị miệng đời nên đóng cửa lại, Trang Thư Tình nhìn liền càng yên tâm.

Nàng trên mặt biểu hiện là tin tưởng một người, nhưng trong lòng thủy chung vẫn là đề phòng, chính là người bình thường tuyệt nhìn không thấy được.

Đây là một tứ hợp viện nho nhỏ, ba gian phòng ốc, sương phòng này có năm gian, sân không lớn, có thể phơi chút đồ ăn, đây thường buộc một tấm chắn, nhìn khắp nơi đều thu thập được gọn gàng ngăn nắp.

Chủ ốc trung gian là chính đường, hai người sau khi ngồi xuống phụ nhân liền mang trà lên cho bọn họ, chờ tiểu đệ nói ra lí do vì sao đến đây.

”Tỷ, tiểu cô nương này muốn thuê phòng ở...”

”Tiểu đệ, người thế nào lại đi làm nghề này? Cha không phải nói không cho người tiếp tục đi làm sao? Người là người đọc sách, có thể nào dính tay vào việc này, hủy tiền đồ của người thì như thế nào cho phải?”

”Nhưng mà trước đó, cha cùng nương phải tiếp tục uống thuốc, một nhà chúng ta mấy miệng cũng phải ăn mới có thể sống.” Nam nhân nhàn nhạt đáp lời, buông mi mắt xuống trong đó xoẹt qua một chút không cam lòng, nhưng rất nhanh lại che đi, hẳn là nam đinh duy nhất trong nhà, trong thời điểm này sao có thể nào chỉ lo cho chính mình.

”Nơi này của ta còn có chút bạc, ta liền đi lấy...”

”Tỷ, chúng ta hôm nay không nói việc này.” Nam nhân cường ngạnh đánh gãy lời nói của phụ nhân, “Không muốn cho người ta nhìn thấy mà chê cười.”

Phụ nhân cắn môi, chần chờ lại ngồi trở lại.

Đây là một nữ nhân không biết có nhiều chú ý, Trang Thư Tình ở trong lòng liền phán đoán.

Nam nhân liền hạ giọng, thanh âm nhu hoà, “Tỷ phu qua đời đã hai năm, phòng ở nơi này cũng không có ai, chẳng bằng cho thuê, cũng có thể để tỷ thu thêm chút tiền, nếu người bình thường ta cũng sẽ không mang đến đây, tiểu muội muội này chỉ có một đệ đệ, đến Hội Nguyên Phủ này tìm

người thân, các nàng cần một nơi an toàn để đặt chân, tỷ ở nơi này bình thường cũng không thể cho người khác thuê, ta liền mang nàng đến đây nhìn một chút, tiểu muội muội, người có thể đi chung quanh xem thử có vừa lòng không.”

”Thời điểm lúc vào ta đã xem qua, thật không sai, sẽ không biết đại tỷ có bằng lòng hay không cho tỷ đệ chúng ta thuê.”

”Này...” Phụ nhân có chút tâm động, có thể thu thêm tiền tất nhiên là tốt, phu gia cũng không có người khác, chỉ cần nàng trông chừng quy củ, trợ cấp nhà mẹ đẻ cũng không người nào có thể nói nàng cái gì.

”Vậy đến thương lượng một chút tiền thuê đi.” Nam nhân lướt qua phụ nhân trực tiếp nói, “Đông sương phòng để không ít thứ, tây sương phòng cũng không thể ở, năm gian phòng ở đều cho người thuê, một tháng tám trăm văn tiền, người xem coi thế nào?”

Lấy hiểu biết của Trang Thư Tình, Hội Nguyên Phủ giá hàng cực cao, một gian khách sạn bình thường, bất quá là phòng khách bình thường đều nhu 240 văn tiền một buổi tối, tám trăm văn một tháng, có những năm gian phòng ở, này chẳng những không có thiếu nàng, mà còn so với giả cả bình thường tiện nghi không ít.

Dù là đến nơi khác cũng không nhất định sẽ rẻ như vậy, ánh mắt nhìn người của nàng vẫn là còn tốt, Trang Thư Tình không khỏi có chút tự đắc.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 17: Hai Người Thành Ba Người

“Về phần tiền thuê, theo như quy củ thì một nửa tiền thuê hàng tháng, người đưa cho ta bốn trăm văn.”

”Tiểu đệ, tiền thuê liền tính...”

”Quy củ không thể phá.” Nam nhân nhìn về phía Trang Thư Tình, “Đây là luật lệ.”

”Ta đã hiểu, vậy liền chuẩn bị văn thư.”

Nghe vậy liền biết tiểu cô nương này đã quyết định, lập tức nam nhân tìm giấy viết ra rồi chia làm hai, Trang Thư Tình nhận lấy nhìn mới biết được hẳn tên là Trương Thư Thành, phụ nhân kêu Trương Tú Nhi.

Tiền thuê hàng tháng sẽ thu 1200 văn tiền, ngay lập tức Trang Thư Tình thanh toán một lượng bạc cùng hai trăm văn tiền, tiếp theo liền đi khách sạn thu dọn đồ đạc đến nơi ở mới, đến buổi trưa hết thấy đều thu thập thỏa đáng.

Trương Thư Thành lúc này đã đi, Trương Tú Nhi nhiệt tình giúp đỡ dọn dẹp, vị phụ nhân này cũng rất thích tỷ đệ hai người.

Có đứa nhỏ hiểu biết ai mà không thích, huống chi nàng về sau sẽ không có khả năng sẽ có đứa nhỏ, đối với đứa nhỏ này càng có cảm tình.

Cơm trưa ba người cùng nhau ăn, Trang Thư Tình nói đệ đệ đi mua một cân thịt ba chỉ về, một bữa cơm càng kéo gần khoảng cách lại.

Đuổi Trang Thư Hàn trở về phòng, Trang Thư Tình ánh mắt thành khẩn nhìn về phía Trương Tú Nhi, “Tú Nhi tỷ, tỷ đệ chúng ta mới đến, có nơi nào làm không tốt tỷ cứ nói, người có quy củ gì cũng xin nói rõ, hết thấy đều thẳng thắn từ bây giờ sẽ tốt hơn là về sau sẽ mất hứng, tỷ nói có phải hay không?”

”Là cái này đúng là có lý.” Từ lúc hai đứa nhỏ này chuyển vào, nét cười trên mặt Trương Tú Nhi cũng khá cởi mở, nàng nói: “Ta gả vào đây một năm tiên phu đã qua đời, hai năm nay vẫn một mực làm người trông chừng căn nhà này, trừ bỏ người nhà mẹ đẻ thường đến thăm ta, cũng là người giao khăn tay sẽ tới, nàng gả tại thành Nam, nơi này là thành Bắc, một tháng nàng sẽ tới hai lần, các người thấy nàng thì nhượng chút lễ, mặt khác ta dù sao cũng ở goá, về sau là các người tìm được người thân, nếu là nam khách nhớ rõ là không nên mang người tiến vào, có đôi khi miệng lưỡi người đời chính là một con dao dùng để cắt thịt người, nếu không thấy máu sẽ không dừng tay, những cái khác thì cũng không có gì.”

”Được, ta nhớ kỹ.” Trang Thư Tình nhìn bên trong rổ kim chỉ có hoa khung thêu cảm thấy vừa động, “Tú Nhi tỷ, cái kia ta có thể nhìn một chút không?”

”Cái này?” Trương Tú Nhi cầm lại đây đưa cho nàng, “Có cái gì không thể nhìn, cũng không phải thứ quý giá gì.”

Còn nhớ thời điểm thịnh hành tranh thêu chữ thập Trang Thư Tình cũng thêu qua mấy tấm, nhưng thêu rất tốn thời gian, nàng lại không có thời gian, sau này liền không thêu nữa, nhưng vẫn còn nhớ rõ.

Chính là so với tranh thêu thật sự này đều rất tốt, chỉ cần chiếu theo hình vẽ thì thêu chữ thập thật sự cũng không khó.

Đường may bằng phẳng tinh mịn, đồ án tinh xảo, các màu thêu không có một tia tạp sắc, tại thế giới này nữ nhân phần lớn chỉ cần học nữ công,

đó là nguyên nhân Trang Thư Tình thấy may vá sống qua ngày cũng không có gì là không tốt, nhưng mà hiện tại, nàng lại không tin tưởng sẽ đi cầm kim để thêu.

Có ý tưởng là một chuyện, chân chính bắt đầu lại là một chuyện khác.

Nhưng mà tay nghề của Trương Tú Nhi này nếu so sánh, không chỉ nàng, chính là Trang Thư Mẫn so ra cũng đều kém cỏi không ít.

”Tú Nhi tỷ đây là thêu cho chính mình dùng hay là...”

”Mỗi ngày ở nhà chính là đều thêu cái này, ta không cần dùng nhiều, cứ cách nửa tháng sẽ có người trong cửa hàng tới cửa thu, tuy rằng giá so với chính mình đi bán rẻ hơn, nhưng xét theo nhiều phương diện, thì ít thì phi hơn, một mình ta không cần chi tiêu nhiều, nhưng mà nhà mẹ đẻ vài năm nay lại không yên ổn.”

Đại khái là do ít khi có người bồi nàng nói chuyện, Trương Tú Nhi thờ dãi nói, “Trên ta nguyên bản còn có huynh trưởng, ở bên ngoài làm thêm cho người ta nhưng lại sảy ra rủi ro, dẫn đến cái chết, tẩu tử khi đó lại đang mang thai, vừa nghe tin tức này liền động thai khí, đứa nhỏ ngay lập tức được sinh ra, nhưng chính nàng lại không chống đỡ được, cũng đi theo đại ca ta, nương thân thể vốn không tốt, nằm trên giường một thời gian dài cũng không đứng dậy được, vẫn là sau này muốn có đám để ý hôn sự của ta chuyện đó mới trở lại bình thường, cha ở bên ngoài làm làm việc, cuộc sống mệt mỏi, vài năm nay thân thể càng không tốt, tiểu đệ... Tiểu đệ là người đọc sách duy nhất trong nhà, cũng không thể theo học tiếp nên đành thôi học, đi làm việc này biết là có thể sẽ hủy đi tiền đồ của hã, nhưng có hã mới miễn cưỡng khai thông tình trạng quần bách trong nhà, ta mặc dù có tâm, có thể giúp một tay nhưng ở một số địa phương khác cũng là có hạn.”

Nói tới đây, Trương Tú Nhi vừa cười, “Hiện ở nhà có thể nhiều tiền thu hơn ta cũng cảm thấy cao hứng, có tám trăm văn tiền này, ta lại làm chút đồ thuê sống qua ngày, đó là trừ bỏ một mình ta muốn tiết kiệm chi tiêu hằng ngày, giúp đỡ trong nhà một lượng bạc luôn không thành vấn đề, đệ đệ cũng có thể có nhiều thời gian đọc sách hơn.”

Người còn sống liền không dễ, nữ nhân lại càng không dễ, tại cái thế giới nam nữ không được đối xử bình đẳng là như vậy, ở hiện đại, cho dù chồng có mất, thì chỉ cần ra mặt tìm một việc làm là có thể nuôi sống chính mình, còn ở đây, lại chỉ có thể ở trong phòng từng ngày từng ngày, cho đến ngày chết thì mới có thể giải thoát.

”Tú Nhi tỷ người đợi chút.”

Trang Thư Tình trở về phòng, đến chỗ đựng xấp hoa văn, ở bên trong lựa ra mấy tấm đưa đến trước mặt Trương Tú Nhi, “Trong ngàn vạn người, có thể ở lại dưới cùng một mái nhà đó là do chúng ta có duyên, cái này, coi như là lễ vật ta tặng cho Tú Nhi tỷ tỷ.”

Trương Tú Nhi mở ra, chỉ liếc mắt nhìn liền vội đem trở về, “Cái này muốn mua cũng không phải ít tiền, ta một người lớn như vậy sao có thể lấy của một cô nương nhỏ như người, mau thu hồi đi.”

”Đây là ta vẽ, văn chương trên đó không phải của người khác, ta không cần mua, Tú Nhi tỷ tỷ không nên chối từ, muốn bao nhiêu ta có thể vẽ ra bao nhiêu.” Trang Thư Tình tươi cười tinh nghịch, chọc cho người yêu thích.”

Trương Tú Nhi kinh ngạc, chợt như là nhẹ nhàng thở ra, “Đây là người họa? Lúc trước ta còn lo lắng hai hài tử các người miệng ăn núi lở, xem ra ta đã lo xa, cái này có thể bán không ít tiền, người nhưng đừng ra ngoài bán lung tung.”

Dừng một chút, Trương Tú Nhi lại nói: “Người ta giao khăn tay là một tú nương ở cửa hàng có chút danh tiếng, nếu không người đừng có bán vội, ta cho người đưa tin cho nàng, để nàng đến đây một chuyến, những người khác ta khó mà nói được, nhưng nếu nàng nể mặt ta sẽ không khi người nhỏ mà áp giá người.”

Trang Thư Tình mừng rỡ, “Tự nhiên là không thể nào tốt hơn, ta còn đang lo lắng ở đây lạ nước lạ cái sẽ bị người khi dễ, cảm ơn Tú Nhi tử.”

”Ta mới nên tạ người, thật lâu rồi ta không có cao hứng như vậy, bình thường lời ta nói trong một tháng sợ là còn không nhiều bằng ngày hôm nay, người thật muốn cảm tạ ta thì đừng vội vã chuyển ra ngoài, ở trong này bồi giúp ta, cả đời này a, thật sự là quá dài.”

”Việc khác thì khó mà nói, nhưng riêng việc này ta có thừa, chỉ cần Tú Nhi tử không chê chúng ta tử đệ phiền.”

”Thật sự?”

”Thật.”

Trương Tú Nhi mừng rỡ, hốc mắt đều hơi hơi phấp phồng, nàng thật ra là một người yếu đuối, loại tịch mịch này, ăn sâu vào tận xương tủy.

Trương Tú Nhi là chủ nhà tốt, tính tình ôn nhu, không tính toán chi li, cũng bởi vì tịch mịch lâu ngày, sợ hai tử đệ này không sống quen nếu mất hứng sẽ rời đi, càng là dụng tâm đối đãi với bọn họ tốt, ăn uống nghỉ ngơi, Trang Thư Tình chưa nghĩ ra thì nàng đã nghĩ ra, hơn nữa chuẩn bị đầy đủ hết đưa đến trong tay hai người.

Dù là một người đối với người khác không dễ dàng buông xuống phòng bị như Trang Thư Hàn thì thái độ đối với Trương Tú Nhi cũng không khỏi mềm đi vài phần.

Trang Thư Tình nhìn hắn như thế, coi như đã quên mặt khác nàng cũng là một người không dễ tin tưởng người khác, tiền thức ăn không phải chỉ cho một người, qua vài ngày, Trang Thư Tình liền trả tiền thức ăn rõ ràng cho Trương Tú Nhi.

Trương Tú Nhi lúc này nửa câu cũng không từ chối, sảng khoái nhận lấy, phảng phất như sợ Trang Thư Tình thay đổi chủ ý sẽ rời đi, bình thường chỉ cần một bàn liền có đủ cho ba người ăn cơm, muốn nàng thêm tiền nàng đều nguyện ý.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 18: Kiểm Tiền

Hôm sau, Trang Thư Tình cũng mua giấy và bút mực về. Tuy rằng những thứ mua được không tính là cực tốt, nhưng cũng không phải quá kém.

Nàng có cảm giác mình thật sự đã trở thành một người mẹ, nguyện ý vì đứa con của mình mà làm hết thảy mọi việc, chỉ cần hãnh thành công là được.

Trang Thư Hàn cũng cẩn thận đem mười hai lạng bạc mua hai quyển sách, mỗi ngày nâng niu không rời.

Trang Thư Tình thấy như vậy cũng không ổn, rõ ràng cần phải sắp xếp thời gian biểu cho hẳn, cứ cách nửa giờ liền nói hẳn đứng lên đi lại một lát. Sau khi ăn cơm xong, sẽ nghỉ ngơi nửa canh giờ (*), càng đừng nghĩ tới chuyện buổi tối thắp đèn để đọc sách, thời đại bây giờ nếu có vấn đề gì về mắt chắc chắn sẽ không có cách chữa trị.

(*) một tiếng. Một canh giờ là 2 tiếng

Trang Thư Hàn cũng rất biết nghe lời, tỷ tỷ nói như thế nào hẳn liền làm như thế đó, không cần nghĩ ngợi thêm chút nào. Tuy bây giờ còn chưa kiểm ra tiền, Trang Thư Tình cũng không tiết kiệm quá mức chi phí ăn mặc, hai ngày ăn một bữa thịt, còn có hôm lại mua một chút xương đầu rẻ tiền về hầm canh cho Trương Thư Hàn. Không chỉ có hai tỷ đệ uống, Trương Tú Nhi cũng có phần, trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt ba

người rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều. Trương Thư Thành từng đến thăm một lần, thấy bọn họ ở chung tốt như vậy cũng an lòng.

Mấy ngày sau khí trời càng lạnh, ban ngày mặt trời vừa lên, ba người sẽ đều ngồi gốc ở trong sân. Ở một bên Trương Tú Nhi làm nữ hồng, hai tỷ đệ liền nâng cái bàn ra, mỗi người chiếm một góc, một người đọc sách luyện chữ, một người vẽ hoa văn. Rõ ràng ba người quen biết nhau không lâu, nhưng nhìn vào đều thấy thoải mái giống như người một nhà.

”Đốc đốc đốc...”

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn hướng Trương Tú Nhi.

”Chắc là người tới lấy khăn tay của tỷ.” Trương Tú Nhi buông công việc đứng dậy, phúi nhẹ mấy sợi chỉ trên người cùng trên đầu, bước ra mở cửa cửa.

”Dệt nương, người đã đến rồi.”

”Hiếm khi người chủ động đi tìm ta, làm sao ta lại không đến cho được.”

Người vừa tới nói chuyện ôn nhu, dắt tay Trương Tú Nhi cùng bước vào sân. Đợi vào trong viện, thấy còn có người khác ở đây, bước chân Dệt nương dừng lại: “Đây là...”

”Hai tỷ đệ đến Hội Nguyên tìm người, tạm thời ở trọ nhà ta.” Trương Tú Nhi mời Dệt nương ngồi xuống, lại nhanh nhẹn đi bưng trà đến, rồi lại cầm một cái ghế con ngồi xuống bên cạnh.

”Tỷ tỷ gọi là Trang Thư Tình, đệ đệ gọi là Trang Thư Hàn, đều là những đứa nhỏ có hiếu biết, đây là Dệt nương, các người cũng gọi nàng là tỷ tỷ đi.”

”Dệt tỷ tỷ.”

Dệt nương đề xuống nghi hoặc trong lòng, gật đầu mỉm cười: “Đều là hài tử ngoan, có các người ở bên cạnh chiếu cố Tú Nhi, tỷ cũng an tâm hơn.”

”Thật ra Tú Nhi tỷ chiếu cố tỷ đệ chúng ta.” Trang Thư Tình trả lời một câu, đem sách vở của đệ đệ gom lại, rồi nói: “Thư Hàn, đệ vào nhà đọc sách đi.”

”Vâng.” Trang Thư Hàn đứng dậy, cũng không nói gì thêm, chỉ chấp tay vái chào Dệt nương, ôm lấy sách vở giấy bút vào phòng.

Trong khoảng thời gian này được ăn ngon, lại không có việc gì lo lắng, trên người hẳn càng có thêm chút thịt, khí sắc cũng rất tốt, thiếu niên nho nhỏ nay đã lộ ra bộ dáng tuấn tú. Bộ dạng tỷ đệ bọn họ đều rất giống mẫu thân, lại không có chút nào giống với Trang Trạch Lương.

Mặc dù Dệt nương còn có chút cảm giác xa lạ với tỷ đệ hai người, nhưng lúc này nhìn thấy một bộ dáng tiểu đại nhân của Trang Thư Hàn, không nhịn được nở nụ cười: “Được dạy bảo rất tốt.”

”Thư Tình làm tỷ tỷ rất tốt.” Tuy Trương Tú Nhi không được Trang Thư Tình kể rõ lại chuyện trong nhà mình, nhưng đã nhiều ngày ở chung, nàng cũng nhìn ra được người tỷ tỷ này có bao nhiêu dụng tâm, thật sự là không thua gì sự quan tâm của cha mẹ.

Dệt nương nhìn tiểu cô nương một thân áo trắng thuần khiết, gương mặt trái xoan nho nhỏ, cái mũi thanh tú, đôi môi không son mà hồng, nhưng xuất sắc nhất vẫn là ánh mắt kia, lúc cười rộ lên, đôi lông mày cũng cong lên, khiến người khác nhìn thấy cũng không kìm lòng được mà muốn cười theo, cho dù không cười theo thì cũng phải có hai phần vui vẻ, người như vậy, trời sinh luôn khiến cho người khác có ra lòng yêu mến ngay từ lần đầu gặp mặt.

”Thư Tình, đem mấy hoa văn muội vẽ ra cho Dệt nương xem đi.”

Hiện tại, Trang Thư Tình rất có lòng tin tưởng đối với những hoa văn mình vẽ, nghe vậy liền đi chọn ra mấy hoa văn đã được hong khô đưa cho Dệt nương xem.

”Gọi người qua đây là muốn cho người xem thứ này, khả năng vẽ hoa văn của Thư Tình rất tốt, ta thấy còn vẽ đẹp hơn cả hoa văn của những vị tú tài kia, mọi thứ ở đây muội ấy đều lạ lẫm, nếu vội vàng ra bên ngoài bán ta sợ muội ấy bị chèn ép. Người quen biết nhiều tú nương, dù là người mua không được bao nhiêu, nhưng cũng có thể giúp muội ấy kiếm chút tiền, Thư Tình là một tiểu cô nương, xuất đầu lộ diện ra bên ngoài cũng không tốt.”

Trương Tú Nhi nói chuyện rất dụng tâm, Dệt nương cũng đã nhìn qua nhìn lại năm bức hoa văn kia vài lần, bức nào nàng cũng thích.

Tú Nhi nói rất đúng, những hoa văn này vẽ mới mẻ độc đáo hơn các tú tài rất nhiều, nếu tất cả các bức hoa văn của Trang Thư Tình đều đẹp như vậy, lỡ đâu hôm nay nàng không đến đây, không biết đã bỏ lỡ cơ hội tốt tới mức nào.

”Có thể cho ta xem những bức hoa văn còn lại hay không?”

Nhìn qua nét mặt của Dệt nương, Trang Thư Tình liền biết nàng ấy đã bị hấp dẫn, sáng khoái vươn tay lấy hơn mười bức hoa văn đưa tới.

Dệt nương nhanh chóng xem hết tất cả, xem xong liền vỗ bàn: “Tỷ sẽ mua tất cả, muội định chào giá bao nhiêu một bức?”

”Nghe Tú Nhi tỷ nói Dệt tỷ tỷ là một tú nương ưu tú, khẳng định tỷ hiểu biết rõ giá thị trường hơn so với muội, tỷ xem rồi ra giá đi, Tú Nhi tỷ là người tốt, muội tin Dệt tỷ tỷ có thể thương xuyên đến thăm tỷ ấy thì cũng không phải là người hay bắt nạt người khác.”

”Thật sự là một tiểu cô nương khéo miệng.” Dệt nương liếc mắt nhìn Trương Tú Nhi: “Đây là một nha đầu có thể nhìn thấu lòng người, chỗ nào cần người lo lắng sao.”

Trương Tú Nhi mỉm cười: “Như thế có gì không tốt sao? Ta thích muội ấy như vậy hơn.”

”Vậy cứ theo ý muội đi.” Dệt nương lại cúi đầu đếm một lần: “Nơi này có

mười bảy bức, có hai bức quá mức đơn giản, năm trăm văn một bức, năm bức này mỗi bức trả 1200 văn tiền, bốn bức này mỗi bức 1600 văn tiền, còn lại sáu bức này hai lượng một bức, muội có vừa lòng với mức

giá này không?”

So với giá nàng nhắm tính lúc trước còn cao hơn, đương nhiên Trang Thư Tình hoàn toàn không có ý kiến gì, chỉ là mười bảy bức đã có thể bán nhiều tiền như vậy, nàng còn có mười bảy bức nữa, hơn nữa về sau còn có thể vẽ tiếp, không lo không có tiền.

”Dệt tử tử là người phúc hậu, muội nghe theo quyết định của tử.”

”Chẳng qua lúc ra ngoài tử không biết sẽ có vụ mua bán này, hiện tại tử không mang theo nhiều bạc, mấy thứ này cứ để ở đây, tử trở về một chuyến, buổi chiều sẽ qua.”

”Không sao.” Trang Thư Tình đem những thứ này đẩy qua phía Dệt nương, bạn của Tú Nhi tử, cũng không cần phải đề phòng quá mức: “Lúc nào Dệt tử tử sang đây rồi đưa bạc sau cũng được.”

Dệt nương nhoẻn miệng cười: “Cũng được, chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu, vậy đi, tổng cộng là hai mươi lăm lượng hai vạn

bốn trăm văn tiền, trước tiên tỷ sẽ đưa muội số lẻ, hai mươi lượng nữa ngày mai tỷ sẽ đưa qua.”

”Dệt tỷ tỷ là đường làm ăn của muội, bốn trăm văn liền không tính, sau này

còn phải làm phiền dệt tỷ tỷ quan tâm.”

”Vậy tỷ không khách khí đâu.” Lấy ra từ trong hà bao năm lượng bạc vụn, Dệt nương cẩn thận cất mấy bức hoa văn lại. Đột nhiên đi ra ngoài một chút đã mất hai mươi lăm lượng hai, nghĩ tới đây nàng cũng có chút

đau lòng, nhưng khi nghĩ sẽ đem những bức hoa văn đa dạng này bán ra, về sau nhất định sẽ được hoan nghênh lớn. Nhăm tính có thể sẽ kiếm được gấp mấy lần số vốn đã bỏ ra, tâm tình nàng cũng hòa hoãn đi nhiều.

” Mấy đồ thêu như vậy muội vẫn còn sao?”

”Tất nhiên là còn, Dệt tỷ tỷ chờ một lát.”

Trang Thư Tình đi vào phòng, Dệt nương nhỏ giọng nói với Trương Tú Nhi:”Cô nương như vậy, nhà bình thường sẽ không dưng ra được, người có hỏi rõ ràng lai lịch của hai tỷ đệ này chưa?”

”Ngay từ đầu cũng hỏi thăm hai câu, Thư Tình chỉ nói mẫu thân qua đời, tới tìm người thân nương tựa, sau đó cũng không kể thêm chuyện khác, ta cũng không hỏi nhiều hơn. Nếu trong nhà không có chuyện gì khó xử, một tiểu cô nương đang tuổi đàm hôn luận gả như nàng làm sao lại mang theo đệ đệ xuất đầu lộ diện ra bên ngoài? Ta cũng nhận định, làm bạn

cùng bọn họ rất tốt, tra hỏi rõ ràng để làm gì cơ chứ?”

Nghĩ đến tỷ muội cùng nhau lớn lên từ bé của mình, tuổi còn trẻ đã phải thủ thân cho chồng, bên cạnh lại không có một đứa con, hốc mũi Dệt

nường có chút chua xót, cố nén nước mắt. Đúng vậy, người sống ở đời đều có những điều khó nói, hỏi nhiều như vậy làm gì chứ?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 19: Tìm Đường Đi Khác

Thấy Trang Thư Tình đi đến, hai người liền ngừng câu chuyện.

”Nhiều như vậy sao?”

”Mấy ngày nay muội vẽ liên tục, dưới này là mấy bức vẽban đầu, có chút mới lạ, Dệt tỷ tỷ nhìn xem có thể bán được không.”

Dệt nương cẩn thận lật một bức xem, mặt trên đều không có vẽ gì mới, lại nhìn đến mặt sau, cũng xem kỹ từng bức rồi đặt xuống: “Mấy bức này không được.”

Trang Thư Tình nhặt lên xem thử, cảm thấy cũng không vừa lòng lắm.

”Tỷ quen biết rất nhiều tú nương, muốn bán mấy bức này cũng không khó. Nhưng theo ý kiến của tỷ, nếu bán cho những người khác sẽ không giống như bán cho tỷ. Trước tiên, không nói tới việc các nàng có thể dứt khoát đưa ra nhiều bạc như vậy hay không, chính là nếu như lấy ra, mỗi lần muội đều bán nhiều như vậy, tất nhiên các nàng sẽ ép giá. Thế này chẳng khác nào muội đang cạnh tranh với chính mình, cũng chỉ có một mình muội mệt mỏi, các tú tài bán hoa văn là vì sống tạm, vì muốn mua thêm vài quyển sách. Dù sao bọn họ cũng là người đọc sách, việc trước hết phải làm là đọc sách, nên một tháng bán một bức là đủ rồi, cho nên giá hoa văn chắc chắn sẽ không giảm xuống. Những bức vẽ này của muội, tuy rằng đều có chất lượng tốt, nhưng số lượng lại quá nhiều, tất nhiên bọn họ sẽ cố gắng ép giá xuống, về sau nếu muốn nâng giá trở lại sẽ càng khó hơn.”

Đúng rồi, ánh mắt nàng thật thiện cận, chỉ muốn nhanh chóng kiểm chút tiền để chuộc lại ngọc bội, lại đã quên mất quy tắc của thị trường.

Trang Thư Tình trịnh trọng cúi đầu với Dệt nương: “Cám ơn Dệt tỷ tỷ đã nhắc nhở, do muội bột chộp thiếu suy nghĩ.”

Dệt nương nâng nàng dậy, ôn nhu cười: “Muội không chê tỷ nói nhiều là tốt rồi, nếu có cơ hội, muội nên tiếp xúc với việc thêu trang, nếu có thể được các nàng coi trọng, thì tiền đến tay liền ổn định.”

Trang Thư Tình cảm thấy động tâm, mơ hồ liền có ý tưởng, cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, nói: “Tài nghệ của muội không bằng ai, thêu tranh làm sao có người để ý.”

Kỳ thực Dệt nương vừa nói xong cũng lập tức hối hận, nàng là một mình tú nương, nguồn tiêu thụ vốn không bằng như thêu tranh, nếu có hoa văn xuất sắc, lại dựa vào một tay thủ nghệ cùng tài năng giỏi là có thể mở một cửa tiệm. Những người thêu tranh cũng có thể tự đi lấy hoa văn về, đó chẳng khác nào tự mình chặn mất đường sống sao?

Nghe được Trang Thư Tình nói như vậy, tất nhiên nàng sẽ không khuyên nữa, chỉ hận không thể khuyên Trang Thư Tình không cần có cái tài năng ấy mới tốt.

”Trên thị trường, hoa văn trên diện rộng rất khan hiếm, muội chỉ cần dụng tâm một chút ở mặt này, hơn nữa giá cũng sẽ cao hơn rất nhiều. Trước mắt giá bán cao nhất là một trăm lượng cho một bức bát trang bình phong, tỷ cũng có may mắn được thấy tấm bình phong này một lần, đó là bức bình phong đẹp nhất mà tỷ từng thấy. Vậy nên cho dù muội không bán được cái giá kia, thì mười hai hay hai mươi lượng cũng đã tốt rồi. Chủ yếu chỉ cần hạn chế số lượng một chút, không cần làm hỏng giá trên thị trường.”

”Muội nhớ kỹ, cám ơn Dệt tỷ tỷ nhắc nhở.” Trang Thư Tình thành tâm nói lời cảm tạ, lúc trước, nàng đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Vừa mới trả xong nợ, Trang Thư Tình hào phóng mua đến hai cân thịt, lại mua thêm một con cá, tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn đa dạng.

Bởi vì có khách, nên Trang Thư Hàn dùng cơm trong phòng.

Ba nữ nhân ngồi một bàn, bên trong Trang Thư Tình là một linh hồn thuần thực, trí tuệ cũng không thấp, cùng nhau trò chuyện rất vui.

Hôm sau, lúc Dệt nương đưa bạc đến còn dẫn theo ba người, đều là tú nương.

Trang Thư Tình học tốt lời khuyên, cũng chỉ lấy ra mười bức hoa văn chia cho các nàng, có Dệt nương ở đây, tất nhiên giá bán cũng được đẩy lên cao, hơn nữa các tú nương còn nói về sau sẽ thường đến chỗ nàng mua hoa văn.

Nhớ tới việc Trương Tú Nhi đang ở góa, Thư Hàn cũng bận học tập, luôn có người đến người đi sẽ không tốt, Trang Thư Tình định ra rõ ràng, mỗi tháng vào ngày mười tám, hai mươi tám mới bán đồ.

Như vậy, nàng cũng có thể dành chút thời gian lo lắng những chuyện khác.

Trương Tú Nhi thấy mỗi ngày nàng đều chạy ra ngoài, nhìn vài ngày cuối cùng không thể nhìn thêm nữa, đợi đến khi người trở về liền kéo nàng lại khuyên nhủ: “Tỷ biết muội vội vã tìm người thân, nhưng việc này thật sự không cần gấp như vậy, hiện tại muội đã đến tuổi nghị thân, việc này cần phải giữ ý một chút, đừng có cả ngày đều chạy ra bên ngoài, Hội Nguyên Thành lại lớn như vậy, bị người ta thấy thế về sau sẽ bất lợi cho muội.”

Từ ngày Dệt nương tới, trong đầu Trang Thư Tình liền xuất hiện một ý tưởng.

Nàng không thể làm đại phu, nhưng mấy cái bệnh cảm mạo ở thời đại này đều có thể rút ngắn tuổi thọ con người, nàng cũng không nghĩ sẽ hoàn toàn buông tha cho ý tưởng ấy. Ít nhất say này vào thời điểm Thư Hàn có gì bất trắc, nàng sẽ không bởi vì không có chuẩn bị mà chân tay luống cuống, nếu biết chút ít về y học, thời khắc mấu chốt sẽ có thể cứu người.

Cho nên nàng muốn lặng lẽ chuẩn bị một bộ dụng cụ giải phẫu, đến khi cần cũng có thể sử dụng, nhất định không phải chỉ một chút bạc là đủ. Về sau Thư Hàn muốn vào học, cũng sẽ phải chi rất nhiều, còn có chi tiêu hằng ngày của bọn họ, còn muốn chuộc lại ngọc bội, nơi nào chỗ nào cũng đều cần đến tiền.

Nàng vốn cho rằng có tài cán vẽ vài bức hoa văn có thể giúp nàng giải quyết mọi vấn đề, nàng cũng tính toán sẽ giống như trước đây sống an ổn yên ổn hai năm, nhưng lời nói của Dật nương lại chặt đứt ý niệm của nàng.

Tất nhiên nàng sẽ nghĩ một con đường phát triển khác.

Trong lòng nàng đã lóe lên một chút ý tưởng về con đường này.

Nàng không lo không có hoa văn mới, cứ bán đi như vậy sẽ làm hư thị trường, nếu chỉ biết bán qua tay vài tú nương, không bằng bản thân tự ra bên ngoài bán thành phẩm?

Mấy ngày nay nàng ra bên ngoài cũng không làm gì khác, chính ở chợ xem giá thị trường, đồng thời cũng đã tìm ra cửa hiệu mặt tiền.

Nàng biết có một số việc nếu đã có ý tưởng thì phải hành động lập tức, nếu cứ chần chừ thì cái gì cũng làm không thành.

Con đường này nếu bước đi mặc dù có thể sẽ không thành công, kể cả việc nàng đã lường trước tổn thất, cùng lắm đến lúc đó lại nghĩ biện pháp khác thôi.

Tại hiện đại sống gần ba mươi năm, lại có xuất thân như vậy, nàng đã có thói quen độc lập, cũng có thói quen tự quyết định mọi việc, nhưng lại quên mất bây giờ đã có người lo lắng cho nàng.

Người phụ nhân có lẽ yếu đuối, có lẽ không tính bản lĩnh, có lẽ lợi dụng tỷ đệ bọn họ đến để xua đi tịch mịch, nhưng sự quan tâm của nàng dành cho mình cùng Thư Hàn đều rất chân tâm thật ý. Trang Thư Tình vốn cũng tính toán chờ cửa hàng mở ra, sẽ nhờ nàng làm tú nương, lúc này cũng sẽ không che giấu nữa.

”Tú Nhi tỷ, muội tính mở một cửa hàng.”

Trương Tú Nhi ngăn ra: “Muội đi ra ngoài không phải tìm người thân, mà là đi xem mấy cửa hiệu mặt tiền?”

”Tìm người thân không chắc chắn có thể tìm được, muội phải lo lắng rất nhiều cho Thư Hàn, về sau đệ ấy tất yếu phải học lên, vì thế sẽ có nhiều chỗ cần tiêu tiền, muội sẽ vẽ hoa văn, có thể mời tú nương làm thành phẩm bán trong cửa hàng, vậy sẽ tốt hơn chỉ bán hoa văn.”

”Nhưng muội bán hoa văn một tháng cũng có thể kiếm không ít tiền, tính toán sơ lược, qua một năm có thể kiếm hai ba trăm lượng bạc, so ra đã hơn rất nhiều người.”

Một năm chỉ đủ cho nàng chuộc ngọc bội, nàng làm sao có thể thỏa mãn, Thư Hàn càng lúc càng lớn hơn, nàng sẽ không thể lo nổi, nhưng trong lúc này nàng không thể nói hết cho phụ nhân thiện lương nhất gan này hiểu, đành phải hàm hồ nói: “Muội có rất nhiều chỗ cần dùng đến tiền, số tiền đó sẽ không đủ.”

Trương Tú Nhi có chút hoảng, nàng không biết việc gì lại cần nhiều tiền như vậy, nàng lo lắng trước khi Thư Tình kịp kiếm tiền thì thanh danh đã hỏng hết, hủy cả một đời.

”Tú Nhi tỷ không cần lo lắng, muội vốn cũng không tính nghị thân, nương qua đời một năm, muội còn phải giữ đạo hiếu hai năm, hiện tại không cần nhắc đến việc này.”

Trương Tú Nhi giật mình, đúng rồi, hai tỷ đệ đều ăn mặc mộc mạc, lúc trước nàng cứ tưởng là hai người túng quăn, không có tiền mua thêm quần áo mới, thì ra là còn trong thời kỳ giữ đạo hiếu.

Không biết nên khuyên thế nào nữa, lại không muốn để Thư Tình tiếp tục bên ba bên ngoài, Trương Tú Nhi thở dài, nói: “Muội quên đệ đệ tỷ đang làm gì rồi sao? Muốn tìm cửa hiệu mặt tiền phải thì hỏi hấn mới đúng, dù là hấn không biết, cũng có thể đi hỏi thăm giúp, ngày mai tỷ gọi hấn đến một chuyến, muội đừng đi ra ngoài nữa.”

Trang Thư Tình cười rạng rỡ: “Tốt.”

Sáng hôm sau, Trương Thư Thành lại tới, trong tay còn cầm một cái vò.

”Nương làm dưa muối, nói đệ mang qua cho tỷ một vò.”

Trương Tú Nhi nhận lấy, vẻ mặt tràn đầy vui mừng: “Tỷ đã quên cách muối dưa, chỉ thích ăn của nương làm, đệ ngồi đi, tỷ đi châm trà cho đệ.”

Nhìn tỷ tỷ bận việc, Trương Thư Thành hỏi: “Người khác giúp ta trông bàn, đệ phải nhanh chóng quay về, tỷ kêu đệ lại đây có chuyện gì?”

”Là ta tìm huynh.” Trang Thư Tình từ ngoài tiến vào, kêu một tiếng Tú Nhi tỷ liền ngồi xuống một bên: “Ta muốn thuê cửa hàng, Tú Nhi tỷ đau lòng ta, không muốn ta ở bên ngoài bên ba, liền gọi huynh đến, làm phiên đại ca đến đây một chuyến rồi.”

Trương Thư Thành nhướng mày: “Muội muốn buôn bán?”

”Ân, có quyết định này.”

”Muội mới bao lớn? Đệ đệ muội mới mới bao lớn? Dù cho trong tay muội có tiền vốn, nhưng không có năng lực thì mua bán thế nào? Dù là làm, nhưng sẽ có người tín nhiệm các người, nguyện ý mua hàng của các người sao?”

”Là muội làm, không phải Thư Hàn.” Trang Thư Tình sửa chữa lại, nói: “Đại ca không cần lo lắng những việc ấy, nếu trong tay huynh có cửa hiệu mặt tiền thích hợp thì cho muội thuê trước là được.”

”Tất nhiên ta có cửa hiệu mặt tiền, muội còn sợ sẽ không thuê được sao, đương nhiên ta sẽ không đẩy tiền tài sắp vào trong tay ra bên ngoài.” Tiếp nhận trà của tỷ tỷ đưa tới, vẻ mặt Trương Thư Thành nhàn nhạt nhìn Trang Thư Tình: “Muốn mặt tiền cửa hiệu bao lớn? Có yêu cầu gì thêm không?”

”Mặt tiền cửa hiệu trung đẳng là được, muội tính bán đồ thô, có khả năng sẽ bán thêm mấy bức tranh thô khác, cho nên chung quanh cửa hiệu mặt tiền không thể có cửa hàng làm việc bán, tốt nhất là chung quanh phải tương đối sạch sẽ, bán gì cũng được, thượng vàng hạ cám (đủ các loại, từ tầm thường đến cái quý nhất), trong tay đại ca có hay không?”

”Có hai chỗ, hiện giờ ta dẫn muội đi xem một lát?”

”Được, đại ca chờ, muội đi một chút sẽ trở lại.”

Trang Thư Tình đi đến phòng đệ đệ.

”Tỷ tỷ phải đi ra ngoài một lát, một lúc nữa đệ đi mua chút thịt về, nói không chừng Trương đại ca sẽ ở chỗ này ăn cơm.”

Trang Thư Hàn lắc đầu: “Đệ đi cùng với tỷ tỷ.”

”Không cần...”

”Không được, đệ là nam nhân trong nhà, việc này vốn phải để đệ đi làm, chỉ vì đệ nên tỷ tỷ mới phải mệt nhọc, như Tú Nhi tỷ đã nói, tỷ tỷ vẫn nên cố gắng hạn chế ra ngoài mới tốt, hiện tại đệ còn tốt hơn tỷ tỷ, đứng ra đệ nên ra mặt mới tốt.”

Đệ đệ biết đảm đương như vậy, Trang Thư Tình vừa vui mừng lại vừa xót xa, chỉ khi có cuộc sống khó khăn thì đứa nhỏ mới có thể sớm hiểu chuyện, trước đây nàng vẫn nghĩ rằng muốn trở nên nổi bật thì phải có trả giá.

Đứng đó ngây người một lát, Trang Thư Hàn đã thu thập thỏa đáng, trong khoảng thời gian này cũng đủ để nàng hiểu, hiện tại có nói cái gì cũng không cãi được ý kiến của đệ đệ, nghĩ tới mấy ngày nay mỗi ngày hẳn đều đọc sách, ra ngoài một chút cũng tốt, rõ ràng cái gì cũng không nói liên đi ra cửa.

Bên ngoài, Trương Tú Nhi đã ở thấp giọng dặn tiểu đệ: “Nếu như thấy được, đệ nên giúp áp tiền thuê xuống một chút, đừng trả giá cao, nếu để tỷ biết tỷ đệ các nàng chịu phải thiệt thòi gì, về sau đệ đừng tới cửa nhà tỷ.”

Trương Thư Thành bất đắc dĩ liếc mắt nhìn tỷ tỷ đang nói lảm nhảm, cũng chỉ có nàng xem ai cũng đều tốt, cứ coi hai tỷ đệ ấy là những đứa nhỏ không có hiểu biết, cũng không nghĩ xem bọn họ là người dễ dàng chịu thiệt như vậy sao?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 20: Tiêu Tiền Như Nước

Thấy hai tử đệ đã tới đây, Trương Tú Nhi mới buông tha cho tiểu đệ: “Thư Hàn cũng đi? Cũng tốt, ngày nào cũng đọc sách sợ sẽ hỏng mắt, tử ở nhà làm cơm chờ các người trở về. Tiểu đệ, làm xong việc thì đệ cũng nên về đây cùng họ.”

Thật ra là muốn hắt dẫn người trở về thôi chứ gì! Trương Thư Thành bất đắc dĩ gật đầu.

”Tú Nhi tử, mấy ngày rồi tử cũng không ra ngoài, hay chúng ta cùng đi?”

Đương nhiên Trương Tú Nhi muốn, nhưng một goá phụ, đâu thể làm như vậy: “Tỷ không đi được, trên đường các người cẩn thận một chút.”

”Cùng đi đi, đệ sẽ thuê một chiếc xe ngựa.” Trương Thư Thành trực tiếp nói, hắt biết, lần xuất môn gần đây nhất của tử tỷ là khi về nhà mẹ đẻ hai tháng trước, cũng chỉ có một mình hắt, nhưng hắt cũng không làm tốt như vậy, nếu có hai hài tử này đi theo, tử tỷ sẽ không có nhiều cỗ kình như vậy.

Xe ngựa được thuê đến, mã phu là Trương Thư Thành, Trang Thư Tình nhìn hắt cầm roi ngựa trong tay, cảm thấy người cổ đại thật sự đa tài, cầm được bút, vung được roi, còn làm mua bán được.

Thấy tiểu đệ nói vậy, Trương Tú Nhi vốn muốn ra ngoài hít thở không khí, đương nhiên sẽ không lại từ chối tâm ý này, nâng váy nhẹ nhàng bước chân lên xe ngựa, cả người có vẻ rất cao hứng.

Trang Thư Tình nhìn thấy mà xót xa không thôi, này nữ nhân thời đại này thật không dễ làm.

Hai gian cửa hiệu mặt tiền, một gian ở phía đông chợ, một gian ở phía tây, mọi người đi phía tây trước rồi mới qua phía đông.

”Có thấy được hay không?”

”Nhà phía đông này cũng được.” Muốn nói diện tích cửa hiệu mặt tiền cũng không sai biệt lắm, xung quanh cửa hiệu mặt tiền ở phía đông này hoặc là cửa hàng làm đồ may sẵn, hoặc là cửa hàng bán vải dệt, còn có một nhà viết thư, so với chợ bên phía tây kia thì hơn nhiều lắm, đường dành riêng cho người đi bộ cũng bán riêng những món hàng khác nhau, đi tới nơi này mua này nọ, đương nhiên sẽ lo lắng từng chút.

Trương Thư Thành không hề bất ngờ khi thấy nàng lựa chọn như vậy: “Cửa hàng phía đông này tốt nhất trong ba thành, một tháng thu được mười hai lượng, hơn nữa cũng tốt nhất, chính vì thế tiền thuê mỗi tháng sẽ nhiều hơn. Nói cách khác, nếu muội muốn cửa hàng này, ngoài bốn mươi tám lượng rakhông tính tiền thuê thì ta.”

Bốn mươi tám lượng cũng khoảng một phần năm tài sản của nàng, đương nhiên Trang Thư Tình rất đau lòng, nhưng bước này chắc chắn phải đi, nàng nghĩ tới những ngày an nhàn sau này, những điều kiện ấy nhất định phải có.

”Muội chọn cửa hàng này, tiền thuê cũng là một nửa mỗi tháng sao?”

”Đúng.” MÀN xe bị kéo lên, Trương Tú Nhi ngồi ở sâu bên trong, giấu kín mặt, Trang Thư Tình cũng không cố kỵ gì nhiều, còn có đệ đệ, cuối cùng chỉ phải để đệ đệ ngồi ở góc tối bên ngoài.

Trương Thư Thành quay đầu nhìn thoáng qua, tiếp xúc với ánh mắt không đồng ý của tỷ tỷ liền ra vẻ như không có việc gì dời đi: “Cũng là lần

thứ haichúng ta hợp tác, ưu đãi cho muội một chút, chỉ cần nămlượng là được.”

”Thư Thành...”

”Tú Nhi tử, đừng nóng giận, Trương đại ca không nói sai, từ đầu đến cuối huynh ấy không hề khi dễ muội. Lúc trước muội có hỏi thăm giá thị trường bên này, một gian cửa hàng như vậy mà giá cho thuê chỉ có mười hai lượng đã là tiện nghi nhất rồi, Trương đại ca đã giúp muội không ít, thế nên muội không thể để huynh ấy chịu thiệt.”

Nghe xong lời nói, Trương Thư Thành cố ý ở bên trong hừ hai tiếng, hoàn cảnh cấp bách lúc này khiến hãnh không thể không thôi học, nhưng việc này cũng không có nghĩa là hãnh sẽ buông tha cho việc học tiếp, mấy tháng này làm ăn rất tốt, hãnh buôn bán lời không ít, chỉ còn mấy tháng nữa, chờ tích cóp được nhiều một chút, hãnh nhất định phải đi học tiếp.

Giảm một lượng tiền thuê cho Trang Thư Tình đã xem như là hưởng bộ rất lớn.

Trương Tú Nhi nhìn đệ đệ bất đắc dĩ, trong lòng ầm ầm cũng biết trong tay Thư Tình tạm thời coi như dư dả, cũng không nói thêm nữa, lại ngại chọc vào người, chỉ nghĩ trong lòng về sau bỏ tâm tư làm cơm nước hơn, phong phú một chút mới được.

Nhà của chủ cửa hàng cách đó không xa, đưa bạc, Trang Thư Tình trình trọng ký tên của nàng lên khế ước.

Trang Thư Tình không có can thiệp vào việc này, về sau hãnh nhất định phải làm quan, không thể dính tay vào nghề buôn bán, ghi trên danh nghĩa của tử tử cũng tốt, dù sao cũng được bảo đảm.

Việc thuê cửa hàng đã xong, Trang Thư Tình tràn đầy nhiệt tình. Xế chiều hôm đó liền kiểm nén không được, thăm hỏi địa bàn tại phòng Lí tẩu,

vài nơi qua lại liền an tâm để thu dọn.

Lúc trước nơi này là một cửa hàng quần áo, lúc trước chủ nhà hẳn có đến quét dọn qua, trừ bỏ chút bụi bặm cũng không cái ô bẩn gì lắm.

Có bốn gian phòng, đại khái có hai mươi bình trái phải, bên trong còn có cái phòng nhỏ bốn năm thước vuông, trước kia hẳn là nơi chất đồng vải dệt.

Thế giới này không có khái niệm trang trí, Trang Thư Tình cũng không tính toán làm quá mức, đi qua đi lại vài bước liền có chủ ý, nâng bước đi tới nơi cách vách.

”Thím.”

Phụ nhân đang cúi đầu xem quyển sách liền ngẩng đầu, nhìn thấy người tới chính là một lão bản mới mở cách vách, tuổi không lớn lắm, nhìn nhưng không hiểu thế sự lắm, làm ăn chính là cấm kị xem nhẹ người khác, nàng cũng không xem đối phương tuổi còn nhỏ, hoặc có khả năng làm đối thủ cạnh tranh mà lơ là cảnh giác.

”Có việc gì sao?”

Ánh mắt Trang Thư Tình đặt lên các chất liệu vải: “Không sợ nói cho thím biết, ta chuẩn bị mở một cửa hàng may, vừa lúc thím bán lại là vải dệt...”

Ánh mắt phụ nhân sáng ngời, thế này thì thật đúng là cái bánh thịt trên trời rớt xuống để cho nàng nhặt được, nhanh chóng từ sau quầy hàng vòng ra, giọng kêu tiểu nhị châm trà (đơn đã nịnh nọt).

”Chúng ta ngồi xuống rồi nói.”

Trang Thư Tình bình tĩnh ngồi xuống, đời trước nàng không phải là người làm ăn, nhưng nàng đã gặp rất nhiều người làm ăn, cũng hiểu một chút đạo lý: Càng cần thứ gì càng không thể biểu hiện quá mức vội vàng, người không vội đối phương mới có thể gấp, cuối cùng ai bảo trì bình thân tốt mới là người thắng.

Trước đây chợ này không có tiệm may quần áo, chính vì thế không có người nào lại cự tuyệt đường buôn bán này. Đương nhiên, nếu có thể càng gần thì càng tốt, về sau cũng giúp đỡ lẫn nhau rất tốt.

”Ta họ Vu, nếu muội không ghét bỏ đã gọi ta là Vu nương tử đi.” Phụ nhân phá lệ cười rất hài hòa, “Không biết muội tử xưng hô như thế nào?”

”Ta họ Trang, Vu nương tử cứ ta là Trang cô nương đi.”

”Trang cô nương.” Vu nương tử cười, xem ra Trang cô nương này không phải người trong nhà bình thường dưỡng ra, nhà dân chúng làm sao có cách xưng hô văn nhã này, người lớn tuổi bình thường chỉ cần gọi những cô nương nhỏ tuổi hôn một tiếng muội tử là được.

Trang Thư Tình không biết chính mình câu nói đầu tiên liền bị nghĩ như thế, nhìn trong cửa hàng xếp đầy vải dệt, diềm lệ, mộc mạc, cao nhã, thâm trầm... Thứ gì cũng có.

Dùng để bố trí mặt tiền cửa hiệu mà nói, nàng cảm thấy dùng cái kia màu xanh da trời sẽ không sai.

Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Vu nương tử cười, cũng có thể là nàng trời sinh có một gương mặt tươi cười: “Thích?”

Trang Thư Tình thuận thế gật đầu, đứng dậy đi qua nhìn kỹ, “Ta tính mua vài thước vải bông màu như thế này, hiện tại trong cửa hàng Vu nương tử có không?”

”Có, muốn mấy thước?” Vu nương tử đứng dậy đi tới.

”Trước cầnba thước, nếu không đủ ta lại đến lấy, dù sao cũng gần đây.”

Tiểu nhị thấy ánh mắt của lão bản nương, rất nhanh liền cầmvải tới.

”Vải này không quý, sáu trăm văn tiền một thước, tổngcộng 1800 văn, sau này là hàng xóm, giảm cho người hai trăm văn.”

Trang Thư Tình lấy tiền ra, một lần đi ra ngoài sáng nay đã mất hơn năm mươi hai lượng, lúc này nàng lấy ra cũng không đau lòng một chút.”

”Trang cô nương còn muốn thứ gì khác không?”

Đến đây, trong lòng Trang Thư Tình đã cảm thấy mình ở thế thắng lợi, trên mặt lại không hiện lên cảm xúc nào khác: “Ta làm thợ may, tự nhiên không thể không cần các loại vải dệt, không biết Vu nương tử tính toán ưu đãi tathế nào.”

”Thứ ta mạo muội hỏi nhiều một chút, Trang cô nương chuẩn bị làm thợ may như thế nào?”

”Vu nương tử lo lắng ta không biết gì?”

”Tự nhiên không phải.” Tuy là trong lòng thật sự nghĩ như vậy, Vu nương tử cũng tuyệt sẽ không thừa nhận, “Vảicũng chia ra rất nhiều loại, cầm, lắng, đoạn, quyên, la, sa...không biết người muốn loại nào?”

”Mỗi loại đều phải dùng, Vu nương tử đừng xem thường ta, chúng ta là hàng xóm, ta cũng là muốn nghĩ tốt, cho nên mới đến tìm người đầu tiên, nơi bán vải trên chợ cũng không chỉ có một nhà này.”

Trong nhà Vu nương tử có một phu quân bị bệnh, từ khigả tới đây sau này cửa hàng này vẫn do nàng hoàn toàn quản lý, hiện giờ đã hơn mười

năm, người đã xem qua đếm cũng không hết, tự nghĩ bản thân nhìn người í khi nhăm, chính là hôm nay, nàng đã quá xem thường cô nương này.

Mà lúc này, nàng vẫn cảm thấy hẫng nên nâng Trang Thư Tình nâng lên cao một chút.

Một cô nương vốn là khuê trung đợi gả lại ở bên ngoài bên ba làm việc này, nếu không có chút bản sự (*) phải lo lắng, nếu không có chút bản lĩnh thì tiền vốn xuất ra ngoài cũng là ném vào trong nước, việc ngu xuẩn như vậy như vậy làm gì có người làm, nàng ta cũng biết tiểu cô nương có đôi mắt sáng này là người thông minh.

(*) Bản sự: việc của bản thân

”Ta sẽ cho người một giá ưu đãi tối ưu, nếu người không tin ta, có thể đi mấy tiệm vải khác hỏi giá, sau đó chúng ta lại đến đàm phán.”

”Không cần, nếu lần đầu tiên giao tiếp đã đề phòng như vậy, sau này làm sao hợp tác nữa, ta cũng không nói với nương tử những lời sắc bén, nương tử đưa giấy bút cho ta, ta sẽ viết ra giá c, nương tử nếu cả có thể chấp nhận, nếu thấy hài lòng, thì về sau vải trong cửa hàng của ta đều lấy từ nơi này, như thế nào?”

”Tốt.” Dẫn người đến quầy, Vu nương tử dùng tay ra dấu mời.

Trang Thư Tình viết rõ giá đã sớm hỏi thăm lại đè ép xuống một chút, hơi sửa chữa đi một chút rồi cho Vu nương tử.

Quyên hai quán, đoạn năm quán, cấm bảy quán, lã ba quán, la ba quán, sa hai quán... Vu nương tử không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng tiểu cô nương tin tưởng mười phần, này giá vừa vặn trong tính toán của nàng, so với dự tính của nàng thì thấp hơn một chút, chẳng qua nếu so với nhiều khách hàng thì cũng không đáng kể, vì ích lợi này hoàn toàn có thể bỏ qua tất cả.

”Được, thì giá này, cần bao nhiêu? Ta thử xem có đủ hay không.”

Hai người thương lượng tốt một phen, trước tiên quyết định mọi việc, Trang Thư Tình đưa tiền đặt cọc rồi ôm bức vải màu xanh da trời quay lại, trước khi đi còn nhờ tiểu nhị của bố trang cầm vải qua.

”Đem này vải treo trên tường? Ba mặt tường toàn bộ đều treo?” Ánh mắt tiểu nhị nhìn Trang Thư Tình giống như thấy một người điên, nhà ai mua vải không phải đều may váy, làm thế nào Trang cô nương này lại cầm vải treo lên tường, thật lãng phí.

Trang Thư Tình không có cách nào giải thích cho hẳn đây là dùng vải làm giấy dán tường, màu xanh da trời có màu sắc nhu hòa, cũng không phải đặc biệt thua lỗ, dùng làm giấy dán tường quả không có sai.

Đợi đến tiểu nhị giúp nàng nói dùng hồ đem ba tầng cao thấp dán lại tốt, lại cách một đoạn khoảng dùng đinh cố định lại, căn phòng lúc đầu trống rỗng lập tức lịch sự tao nhã hơn, nhìn thuận mắt không ít.

Vải dệt cũng còn lại cũng không ít, Trang Thư Tình đem phòng nhỏ bên trong kia cũng dọn dẹp như vậy. Có lẽ với người khác, tốn những một lượng hai bạc để làm như vậy thì quả thật là điên rồ, nhưng là một người sống mười mấy năm tại thế giới hiện đại, nàng quá rõ tầm quan trọng của việc trang trí cửa hàng.

So với một cửa hàng được trang bị xa hoa cùng với một cửa hàng trang trí đơn giản trước, thì quần áo ở cửa hàng được trang trí công phu luôn có giá bán cao hơn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 21: Tỷ Tỷ, Tỷ Còn Có Đệ

Bận việc thoáng cái đã buổi trưa, thời gian trở về nhà liền chậm một chút, đi được nửa đường thì thấy Trang Thư Hàn tới đón nàng.

Tại thế giới xa lạ này, có người thân như vậy nhớ thương chính mình, còn chưa đến gần Trang Thư Tình liền lộ ra ý cười đầy mặt.

Trong đôi mắt đang mở to mắt kia, nhìn thấy trước hết cũng chỉ có đứa nhỏ nhỏ gầy này, vì để nấu một chén cháo cho nàng mà thành một thân bị thương, tuy là hẳn lúc đó không phải vì nàng, mà là vì tỷ tỷ đã mất của hẳn, nàng còn nhớ rõ khi hẳn che chở nàng ánh mắt giống như của một chú sói con.

Đứa nhỏ này, là nơi phát ra động lực mỗi khi nàng bước đi.

Song song đi một hồi, Trang Thư Hàn đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, về sau ta sẽ đến xem cửa hàng, tỷ chỉ cần vẽ hoa văn là tốt rồi, ta sẽ tính toán số sách, sẽ không bị mệt.”

Trang Thư Tình nghiêng đầu nhìn về phía tiểu thiếu niên, “Người không đọc sách?”

”Chỉ cần có tâm, ở nơi nào đều có thể xem.”

Mũi bay tới một mùi hương, nhìn nhìn chung quanh, Trang Thư Tình thấy được sạp bán bánh kem, bận việc thoáng cái đã buổi trưa, nàng đã sớm đói bụng.

Đi mua hai cái, một cái đưa cho đệ đệ, “Những thứ ăn vặt nơi nơi đều có, người nếu muốn ăn liền chính mình đi mua, tiền chúng ta vẫn còn, đừng tự ủy khuất mình, tỷ tỷ thật cao hứng người hiểu chuyện, nhưng lại càng đau lòng vì người quá mức hiểu chuyện, tỷ tỷ lớn hơn bốn tuổi so với người, hẳn là nên chiều cố người, chờ về sau tỷ tỷ già đi người lại chiều cố tỷ tỷ, chỉ cần đến lúc đó đừng chê ta phiền toái.”

”Ta khi nào cũng đều không ngại tỷ tỷ.” Căn một ngum bánh kem, liền cảm thấy vui vẻ, hẳn gần đây càng lớn lên, mỗi ngày đến giữa chiều liền cảm thấy đói bụng, lúc trước đều là tỷ tỷ chuẩn bị đồ ăn ngon cho hẳn, hôm nay tỷ tỷ không ở nhà, là Tú Nhi tỷ làm cho hẳn, rõ ràng tay nghề của Tú Nhi tỷ so với tỷ tỷ tốt hơn, nhưng hẳn vẫn cảm thấy không có tỷ tỷ làm hẳn ăn sẽ không hợp, ăn được cũng không nhiều, ngược lại ở đây cùng tỷ tỷ ăn cái bánh này lại cảm thấy ngon vô cùng.

Trang Thư Tình tận lực bảo trì dáng ăn, không khiến cho tướng ăn quá khó coi, nhưng tốc độ kia cũng không chậm, còn ăn xong trước Trang Thư Hàn, “Thư Hàn, về sau trong cửa hàng người không thể tới, người không phải sẽ thi khảo tú tài sao? Tỷ tỷ không ngăn cản người, trên huyện sang năm qua hai tháng sẽ mở, hiện tại đã là cuối tháng chín, ta đã nhờ Trương đại ca hỏi thăm một trường có chút danh tiếng, bất quá muốn vào học phải qua xét tuyển, tư chất quá kém người ta sẽ không nhận, người ở nhà chuẩn bị vài ngày, cảm thấy khi nào sẵn sàng tỷ tỷ sẽ đưa người đi.”

Trang Thư Hàn trong lòng đang đấu tranh giãy dụa, có thể vào trường danh tiếng hẳn đương nhiên cao hứng, lúc trước vẫn là mẫu thân tự mình dạy hẳn, sau này là dựa vào chính mình, hẳn muốn biết tiên sinh sẽ dạy cái gì, có lợi hại hơn so với nường không?

Nhưng mà nếu hẳn đi, chẳng lẽ thật sự để tỷ tỷ xuất đầu lộ diện trong cửa hàng? Vào cửa hàng mua quần áo sẽ không chỉ có nữ nhân, còn có nam nhân.

Mân mân miệng, Trang Thư Hàn lắc đầu, “Tỷ tỷ, ta không đi trường học cũng có thể thi được tú tài, nương nói qua ta thật thông minh, học cái gì cũng rất nhanh, ta cũng không có thả lỏng chính mình, nhất định có thể thi được.”

Trang Thư Tình kinh ngạc dừng bước lại, lúc trước nói đưa hẳn đi trường học không phải hai mắt đều tỏa ánh sáng sao? Thế nào hiện tại như thế nào lại không muốn đi nữa rồi?

”Người nói thật cho tỷ tỷ, vì sao lại thay đổi chủ ý?”

Đá một hòn đá nhỏ dưới chân, Trang Thư Hàn cố chấp mím môi.

”Thư Hàn, nếu có chuyện thì phải cùng tỷ tỷ nói, trong đầu người nghĩ cái gì tỷ tỷ sẽ không đoán được, nếu đoán không được tỷ tỷ sẽ tức giận, người muốn làm cho tỷ tỷ tức giận sao?”

”Đương nhiên không.” Trang Thư Hàn cúi đầu, thanh âm chắc chắn như trảm đinh chặt sắt.

”Ngẩng đầu nói chuyện, nói chuyện cùng người ta phải nhìn về phía đối phương, đây là lễ phép.” Trang Thư Tình nhấn nạt dẫn đường, mặc kệ là làm đại phu hay là làm thú y, đều cực cần nhấn nạt, nàng cũng không thiếu thứ này.

Trang Thư Hàn rốt cục nâng mặt lên, đại khái là không nghĩ tỷ tỷ sẽ tức giận, lúc này không có trầm mặc nữa, “Tỷ tỷ, ta sẽ thật nỗ lực, trước khi tỷ hai mươi tuổi nhất định sẽ có tiền đồ, ta không nghĩ sẽ để tỷ luôn phải xuất đầu lộ diện làm hỏng thanh danh của tỷ, tỷ tỷ, tỷ phải tin tưởng ta, ta nhất định sẽ để tỷ gả cho người trong sạch, không có cha mẹ làm chủ, tỷ còn có ta, ta nhất định sẽ không để người khác khi dễ tỷ.”

Tới gần hoàng hôn, chung quanh người đến người đi, các loại thanh âm không dứt bên tai, nhưng Trang Thư Tình nhìn không nhìn thấy, nghe

cũng không nghe rõ, nàng nghĩ, đến một ngày nào đó nàng chết đi thì trong đầu chắc chắn sẽ còn nhớ rõ một màn này, đệ đệ mười tuổi nói nàng phải tin hẳn, nói rằng không có cha mẹ thì còn có hẳn, nói sẽ không để người khi dễ nàng...

Từ khi nàng hiểu chuyện cho tới bây giờ đều là nàng chiều cố người khác, có nhiều người như vậy cần nàng, nàng cũng không có khả năng đòi bọn hắn tốt lên, bọn họ cũng quan tâm nàng, cũng sẽ làm một số chuyện cho nàng, sẽ ca hát cho nàng nghe, sẽ cẩn thận cùng nàng nói những việc bí mật nho nhỏ, sẽ dùng một chút tiền ít ỏi để đến sinh nhật nàng mua một cái bánh ngọt đơn giản nhỏ nhỏ cho nàng ăn, thậm chí có tiểu nam hài nói sau khi lớn lên muốn kết hôn với nàng.

Nhưng mà không có người nào nói qua, nàng còn có hẳn.

Đứa nhỏ mới có mười tuổi, lại tự mình nỗ lực lớn lên, muốn trở thành chỗ để nàng dựa vào.

Cảm giác thỏa mãn tràn ngập mọi góc ngách trong thân thể nàng, Trang Thư Tình đã quên nàng đang ở chỗ nào, đã quên tại đây là nam nữ bảy tuổi bất đồng tịch, đã quên ôm ấp không phải hình thức biểu đạt tình cảm của thời đại này, nàng đi nhanh về phía trước nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của đệ đệ.

Đệ đệ của nàng.

Từ khoảnh khắc này, nàng sẽ coi như đệ đệ ruột của chính mình mà đau, mà không chỉ có trách nhiệm.

Nàng có người thân, nàng nghĩ, loại cảm giác này thực ấm áp, thực thỏa mãn.

”Thư Hàn, tỷ tỷ không gả cho người khác, chỉ cần người có tiền đồ, tỷ tỷ làm gái lầu cũng không ai dám thuyết tam đạo tứ, nhân tâm là thứ khó

nắm bắt nhất, người có tiền đồ có thể gả ta cho một người trong sạch, nhưng trong lòng cũng không chắc chắn ta có thể hạnh phúc, nếu số mệnh kém một chút, nói không chừng ta sẽ giống như Tú Nhi tỷ đều trở thành goá phụ, đi ra ngoài đều phải cố kị miệng đời, nói không chừng còn thảm hại hơn so với Tú Nhi tỷ, muốn thay phu quân đã chết đi chiếu cố cha mẹ, nuôi nấng đứa nhỏ, thậm chí còn có thể bị nhà chồng mắng là khắc phu, nhận hết mọi khi dễ, mà người lại như thế nào không có thể lo lắng? Ta muốn không gả cho người khác, người nghĩ che chở ta như thế nào liền theo ý của người đi, ai có thể khi dễ ta chứ, dù cho về sau người có cưới một mụn la sát, ta nhất định cũng sẽ đem nàng thu thập được phục oán thiếp, để người gia đình an nhàn, này so với việc ta lập gia đình thì cuộc sống không phải trôi qua tốt hơn sao?” (Tiểu Huân: Tình tỷ tỷ chỉ nói được bây giờ thôi... còn về sau thì..)

”Ta sẽ không cưới mụn la sát.” Bị tỷ tỷ ôm khuôn mặt tiểu thiếu niên liền đỏ bừng, nghĩ đẩy tỷ tỷ ra, nhưng lại luyến tiếc cái ôm ấm áp này, hẳn, lâu như vậy rồi chưa từng được người ôm qua, rất lâu rồi.

”Nhưng mà nữ tử có thể nào không gả?”

Trang Thư Tình rốt cục buông hẳn ra, sửa lại một chút chỗ nhăn ở áo cho hẳn, cười nói: “Người là trụ cột trong nhà, chỉ cần người không buộc tỷ tỷ lập gia đình, tỷ tỷ liền không lập gia đình, người cảm thấy người khác vì tiền đồ của người mà cưới ta sẽ là người tốt sao? Thư Hàn, thành thân đều không phải cưới và gả là xong việc, cái này không phải là nhiệm vụ, ít nhất với ta mà nói thì không phải, dù là một người, ta cũng có thể sống được tốt, người không tin tỷ tỷ sao?”

”Ta dù không tin ai cũng không có chuyện sẽ không tin tỷ tỷ, ta chính là cảm thấy...”

”Đừng cảm thấy, chúng ta còn có hai năm để tang mẫu thân, không vội, hiện tại còn một số chuyện, người muốn xem cửa hàng sẽ không có

khả năng, đi làm chuyện chính mình nên làm, không cần người lao tâm vào chuyện này.”

”Nhưng là...”

”Việc này không được thương lượng, trừ phi người là ngại tử tử trôi buộc, muốn đem tử tử gả đi ra ngoài.”

Trang Thư Hàn không dám nói tiếp nữa.

”Đi thôi, nếu không trở về Tú Nhi tử sẽ sốt ruột.”

Trương Tú Nhi là sự nóng nảy, ở trong nhà nhìn ra cửa không biết bao nhiêu lần rớt cuộc mới đợi được người về, khẩn cấp mở cửa đem người mời vào.

”Sao lại trễ như vậy? Thư Tình, người không thể về muộn như vậy được.”

”Hại Tú Nhi tử lo lắng là ta không phải, về sau sẽ không như vậy.”
Trang Thư Tình kéo tay Trương Tú Nhi vào nhà, đồ ăn đã dọn xong.

Tiến lên đem bát cầm sẵn đồ ăn trên tay, hương thơm thức ăn xông vào mũi, một chén thịt nướng, một chén đậu đũa bên trong cũng có thể thấy được chút thịt, một đĩa rau xanh, còn có một nồi canh được hầm nồng đậm hương vị.

”Không phải hôm qua mới ăn thịt? Tú Nhi tử, người mỗi ngày làm phong phú như vậy ta cần phải tăng thêm chút tiền cho tử mới được.”

”Người lại thêm, ta liền mỗi ngày làm cho người làm một bàn đồ ăn lớn, đi rửa tay, đồ ăn đã lạnh rồi.”

Trang Thư Tình không nói thêm nữa, nàng sẽ không để Tú Nhi tử chịu thiệt.

Sau khi ăn xong, Trang Thư Tình để Thư Hàn đi thu thập bát đĩa, chính mình lôi kéo Trương Tú Nhi nói chuyện.

”Thư Hàn là người đọc sách, tay quý giá thật sự, sao có thể làm chuyện này, ta đến...”

”Trương đại ca vẫn là người đọc sách đã đâu, cũng kiếm tiền phụ giúp gia đình, chúng ta cũng không cần nghĩ đến việc của người ta, làm chút chuyện đó có là gì, không có ai quy định người đọc sách cũng chỉ có thể đọc sách, Tú Nhi tỷ, ta có chuyện này muốn nói cùng người.”

Trương Tú Nhi xem thái độ nàng nghiêm cẩn như vậy, vội ngồi thẳng lưng, đem việc khác bỏ qua, “Người nói.”

”Lúc trước là ta lo lắng không chu toàn, hẳn là nên đem thứ gì cần thiết chuẩn bị tốt rồi mới đi thuê mặt tiền cửa hiệu, mà lúc này mặt tiền cửa hiệu xem như đã thuê xong, giờ chỉ có thể gia tăng tốc độ làm thành phẩm của thợ may, trước tỷ dùng mấy trương hoa văn của ta làm một bức tranh thêu không phải không bán sao? Bán cho ta thì tốt rồi, còn có nơi đó của Dệt tỷ tỷ người cũng giúp ta đưa tin qua, nàng cùng vài cái tú nương đi lấy mấy bức tranh thêu kia ta đều mua, trong tay có bao nhiêu cũng đều bán cho ta, trước cứ quyết định như vậy rồi lại nói sau.”

”Ta hẳn là thay người nghĩ trước mới đúng.” Trương Tú Nhi ảo não vỗ đầu, “Mấy thứ kia của ta người cứ cầm, mua cái gì, vốn là dựa vào theo hoa văn của người mà làm, phần Dệt nương thì người cứ yên tâm, chỉ cần người còn, ta nhất định mang người đến.”

”Sao có thể khiến Tú Nhi tỷ chịu thiệt, lại nói ta vốn định sắp xếp cho tỷ làm việc ở chỗ ta, tỷ nếu mỗi lần đều làm không công vậy thì không được rồi.” Trang Thư Tình cười, xem Trương Tú Nhi ngượng ngùng lại nói: “Ta nghĩ sẽ thuê mấy tú nương có thủ nghệ tốt, ta đưa vải, các nàng bán tay nghề, nếu trong cửa hàng bán được bảy, thì các nàng được ba, làm càng

nhiều thì được càng nhiều, nói trắng ra thì cùng thêu tranh cũng không sai biệt lắm, chính là trước chưa đề cập đến quy định, Tú Nhi tỷ cảm thấy như vậy có thể làm không?”

Trương Tú Nhi chớp hạ ánh mắt, nàng chưa từng ở cửa hàng thêu bao giờ, cũng không thích hỏi thăm, không biết thêu tranh giá thế nào, chỉ phải dùng đến biện pháp đến tính.

Bức tranh thêu bình thường tiệm nghi không nói đến, nếu nàng bán đi tám trăm văn tiền một bức tranh thêu, hoa văn ít nhất được mua ba trăm văn, vải dệt cũng không thể dùng quá kém, tính ra cũng phải một trăm văn, thực tế có thể lấy được chính là một nửa, hoặc là chưa đến một nửa, như vậy so ba thành khác hơn chút...

”Sợ là có hơi thấp.”

”Không thấp.” Thấy đệ đệ đi ra, Trang Thư Tình ý bảo hân ngồi xuống bên cạnh mình, nàng cũng không nghĩ sẽ dưỡng ra một con mọt sách trừ bỏ đọc sách ra cái gì cũng đều không hiểu, đạo lý đối nhân xử thế đều phải học, nếu hiểu sẽ không phải ăn thiệt thòi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 22: Độc Nhất Vô Nhị

“Làm được một kiện đồ may khoảng hai, ba ngàn lượng, được ba cái là chín trăm văn tiền, Tú Nhi tỷ làm một kiện như vậy sống trong vòng bao lâu?”

”Thấy hoa văn trên trang phục không cần phức tạp, nếu chỉ dụng tâm bình thường thì một ngày là xong, nếu giá cao tất nhiên sẽ có lời, nhưng mà người cũng không thể toàn bán hết như vậy, dân chúng mua không nổi.”

”Ai nói ta tính toán bán cho dân chúng bình thường.” Trang Thư Tình ánh mắt tỏa sáng, phảng phất như nhìn thấy những thỏi bạc như có chân đang chạy vào túi của nàng, “Tất nhiên là bán cho kẻ có tiền mới thu được nhiều.”

Trương Tú Nhi thấy nàng như vậy cũng không muốn đả kích nàng, ngược lại nói: “Tú nương không khó tìm, cần tìm là người phải có tay nghề tốt, hoặc là làm một mình giống như Dệt nương, còn không thì chỉ cần cửa hàng khác đưa ra một cái giá hợp lý liền..., này tạm thời sợ là...”

Đây cũng là vấn đề Trang Thư Tình luôn tại nghĩ đến, mặc kệ là ở địa phương nào, nhân tài đều quan trọng nhất, không phải chỉ cần người làm việc, mà người còn là cam tâm tình nguyện lưu lại, không bởi người khác đưa ra một cái giá cao hơn thì vừa quay đầu liền từ bỏ người.

Ở một phủ thành lớn như vậy, cửa hàng thợ may cỡ nào nhiều, có những cửa hàng làm ăn lâu năm, cũng có những lực lượng ưu tú khác xuất

hiên, nhưng nhiều hơn vẫn là những hình thức làm ăn xuất hiện ngày càng nhiều trên thị trường.

Nếu nàng không bán trang phục, thì nàng có thể vẽ ra vô số hoa văn mới mẻ đa dạng, đây là thời điểm buôn bán tốt nhất.

Cũng giống như hiện đại —— gọi là dịch vụ cao cấp.

Ai mua quần áo mà không nghĩ sẽ mua thứ độc nhất vô nhị? Nàng liền bán ra thứ độc nhất vô nhị.

Nàng không tin bằng điểm ấy mà không đứng vững gót chân tại Hội Nguyên Phủ đứng đầu sáu phủ trên cả nước này.

Nhưng điều kiện kiên quyết là nàng có thể vẽ ra những hoa văn độc đáo.

”Tú Nhi tử là một người, còn về Dệt tử tử thì phải phiền toái tử đưa tin, ta cùng nàng gặp mặt cùng đàm phán.”

”Ta tất nhiên là không có vấn đề, muội muốn ta giúp như thế nào đều được, chỉ cần muội có thể dùng được thì đều tùy ý, nhưng lại nói Dệt nương có thể sẽ không đồng ý, theo ta biết, thời điểm nhiều nhất, nàng một tháng có thể kiếm ra hai mươi lượng, muội nếu đưa ra cái giá không thể cao hơn so với con số này, dù cho tử và nàng có giao tình thì cũng không có tác dụng.”

”Muội trước sẽ cùng nàng nói chuyện xem.”

Dệt nương tới rất nhanh, nàng tưởng là có hoa văn gì tốt, trên người còn mang theo một xấp ngân phiếu lớn.

Cho nên khi nghe Trang Thư Tình nói muốn mời nàng làm tú nương, nàng nhất thời không nói được lời nào.

”Dệt tử tử yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho người chịu thiệt.”

Một hơi uống xong nửa chén trà nhỏ, dệt nương tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, “Người tính toán đưa ra cái giá bao nhiêu để mời ta? Nếu như trả năm lượng bạc một tháng giống như thêu tranh sẽ không thể thỏa mãn ta, ta cũng không sợ nói cho người có biết, nhiều nhất một tháng ta có thể kiếm ra hơn hai mươi lượng, người có thể đưa ra cái này giá này mời ta, ta liền trở thành tú nương của cửa hàng người, như thế nào?”

Trang Thư Tình nửa điểm không lùi bước, trong mắt hết lên quang mang có thể cảm nhiễm người, “Dệt tử tử bán đi bức tranh thêu có giá bao nhiêu?”

”Chậm thì hai ba lượng, lâu thì mười hai tám lượng đều có, giá càng cao, hao tổn tất nhiên là càng nhiều, có khi mười ngày nửa tháng mới có thể hoàn thành một kiện.”

”Muội làm tất nhiên không giống như thêu tranh, đưa năm lượng bạc rồi tử làm trâu làm ngựa một tháng, muội sẽ đổi phương thức, hoàn thành một kiện giá đi bất kể là bao nhiêu thì chia ta bảy người ba, tất cả vải vóc, kim chỉ đều từ ta đưa ra, người chỉ cần thêu.”

Dệt nương nhanh chóng ở trong lòng hạ quyết định, lắc đầu, “Ta sẽ chịu thiệt.”

”Điều Dệt tử tử lo lắng ta biết.” Trang Thư Tình đem chén trà để trong lòng bàn tay, bộ dáng đã tính trước kỹ càng khiến Dệt nương cùng Trương Tú Nhi nhất thời đều đã quên nàng bất quá chỉ mới mười bốn tuổi, “Kỳ thực lúc trước ta cũng không có tính toán mở cửa hàng, cảm thấy bán hoa văn là tốt rồi, ngày ngày cũng có thể sống qua an nhàn, nhưng mà Dệt tử tử kịp thời nhắc nhở ta, khiến ta tránh phạm phải sai lầm, chỉ là kiếm tiền như vậy quá chậm, nơi ta cần dùng tiền rất nhiều, số tiền này thật sự không đủ.”

Uống ngụm trà, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Nếu bán nhiều hoa văn ra bên ngoài sẽ phá hỏng giá thị trường, ta liền tính toán mở cửa hàng, ta thì vẽ hoa văn, tú nương thuê ra thành phẩm, bán ở trong chính cửa hàng của mình, như vậy sẽ không phá hỏng giá thị trường, hoa văn của ta bán được hay không Dệt tỷ tỷ là người biết rõ, ta tự đại mà nói, hoa văn như vậy ta tiện tay liền có thể vẽ ra, nếu dụng tâm một chút tất nhiên sẽ càng tốt, lại dùng vải dệt tốt nhất làm ra, còn sợ bán không được sao? Nếu như một kiện có thể bán năm mươi lượng, với năm mươi lượng thì ba phần là bao nhiêu?”

Năm mươi lượng, Dệt nương nhanh chóng tính xuất ra, một tháng chỉ cần bán được ba lần như vậy nàng coq thể kiếm được một khoản lớn, không, không cần ba lần hai lần cũng sẽ không thiệt, nhưng mà, “Bán năm mươi lượng một kiện người mua sợ là không nhiều.”

”Chỉ cần hoa văn của ta đủ xuất sắc, chỉ cần tú nương tay nghề đủ tốt, dù là bán ra một trăm lượng cũng không kỳ quái, Dệt tỷ tỷ, người không nên coi thường lòng ưa thích cái đẹp của con người, bất luận là nam hay nữ.”

Nói chuyện, Trang Thư Tình lấy mấy trương hoa văn đem qua, vì để thuyết phục Dệt nương, mấy tấm hoa văn này nàng đã dùng rất nhiều tâm tư.

Một bức hoạ tràn ngập đồng thú, vài nét bút ít ỏi vòng quanh hai hài tử đang náo loạn đủ các loại tư thái, hoa văn bình thường như vậy nhưng không người nào có thể vẽ, bởi vì nhìn qua có vẻ rồi, nhưng bức này lại không như vậy, nhìn thấy chỉ làm người ta cười thầm.

Một bức phác họa khác không biết là vẽ hoa gì, có nụ hoa sắp nở, cũng có đã khoe sắc, một đóa một đóa từ lên cành cây buông xuống, đường cong cực kì đơn giản, nhưng lại rõ ràng là một đồ án phức tạp, một cái có

vẽ quá mức sắc sỡ, nhưng lại được Trang Thư Tình vẽ ra giản lược đến cực điểm, liếc mắt nhìn lại còn có thể rõ ràng nhìn ra tranh này là cái gì.

Còn có một bức càng đơn giản, lá rụng theo mùa, lá cây bay xuống, các loại hình dạng, các loại văn đường, bay bổng, Dệt nương nhìn, chỉ cảm thấy phảng phất như chính mình ở vào trong cảnh vật như vậy, chỉ cần nâng tay lên, sẽ có lá rụng bay xuống trên tay nàng, nói cho nàng biết, lúc này đã là cuối mùa thu.

Đắn đo suy nghĩ.

Nhìn tới tới lui lui vài lần sau, Dệt nương nghĩ.

”Ta thích nhất trương lá rụng này, nhìn đơn giản, muốn thêu được cũng không khó.”

Hoàn toàn là hiếm thấy, Trang Thư Tình cười đến mặt mày cong cong, “Nếu là Dệt tử tử ra tay, có thể bán bao nhiêu ngân lượng?”

Dệt nương vuốt ve đồ án, “Nếu như dùng tới vài dệt tốt, ít nhất là hai mươi lượng.”

”Nếu là bán ở bên trong cửa hàng ta, không trả bốn mươi lượng ta sẽ không bán.”

”Sẽ có người mua?”

”Có.” Trang Thư Tình có điểm giống như thương nhân, “Những thứ này treo ở chỗ nào, chỉ cần người mua họ thật tâm thích thứ gì đó cho dù dùng bao nhiêu bạc để mua cũng không tiếc, là một người gia cảnh bình thường cũng có thể căn cứ rằng hạ quyết tâm này, càng không cần phải nói những tiểu thư, công tử trong tay nhiều tiền dư dả, Dệt tử tử những thứ thành phẩm của các tử là trực tiếp bán cho khách nhân, đồng dạng cũng là bán cho cửa hàng, những thứ bọn họ trả giá mua về đâu chỉ thu mua từ

trong tay các người, nhưng mà hoa văn và vải dệt đều là tiền vốn tự các người bỏ ra, nếu tính toán như vậy, các người cũng không chịu thiệt, huống chi trong cửa hàng ta không chỉ bán đồ may, sau này chúng ta có thể bán những bức tranh thêu khác, tỷ như bình phong, hay những thứ linh tinh khác như bức họa.”

”Điều kiện tiên quyết là người phải có người mua, hơn nữa có thể bán ra cái giá cao nhất.”

Thật đúng là không thấy con thỏ không chịu thả ửng(*), Trang Thư Tình cảm thấy đã có chút không kiên nhẫn, nếu nàng không thể biểu hiện ra ngoài, dứt khoát liền đưa ra một con đường khác, “Dệt tỷ tỷ đã không tin được ta, chúng ta đây liền đổi phương thức khác, hoa văn tại nơi này của ta mua, những thứ khác họ làm ra về sau liền bán cho ta, cùng giá như khi người bán cho những người khác, như vậy có hợp tâm ý của người?”

(*)không thấy con thỏ không chịu thả ửng: câu này thường dùng trong thương nhân, mang nghĩa: chưa thấy cái lợi trước mắt thì sẽ không quyết định vội vã.

Dệt nương không nghĩ tới nàng trong nháy mắt liền suy nghĩ ra biện pháp như vậy, kỳ thực cái kia đề nghị trước nàng có chút tâm động, nhưng mà dù sao rất khó giữ được ổn định, nàng thật sự không tin một cửa hàng mới không có bất kỳ tính toán nào lại có thể bán ra cái giá cao như vậy.

Đối phương đã nói đến mức này, Dệt nương cũng thấy nếu lại cự tuyệt thì không tốt, như thế này, nàng cũng cảm thấy chính mình có chút khi dễ tiểu hài tử, trong mắt không tự giác liền mang theo chút xin lỗi, “Nhà của ta cũng không phải có nhiều người phú quý, ta dù sao cũng phải lo cho cuộc sống của ta, cho nên thật sự là... Người đừng trách tỷ tỷ.”

”Mỗi người đều có khó xử, ta làm sao có thể trách tỷ tỷ.” Trang Thư Tình thản nhiên cười, các nàng cơ bản không có tình nghĩ nhiều như vậy,

quan hệ ngày hôm nay cũng chỉ do lợi ích của mỗi người, “Hi vọng tỷ tỷ có thể giúp ta nhiều tìm vài tú nương quen biết, hoa văn ta sẽ bán rẻ hơn.”

”Có những lời này của người ta còn có thể nói gì, nhất định sẽ bán cho người vài thứ tốt, tất nhiên không thể so sánh với các tú nương thuê tranh khác.”

”Có cam đoan của Dệt tỷ tỷ trong lòng ta liền yên tâm hơn, tỷ tỷ thích bức hoa văn này? Vậy liền tặng cho tỷ tỷ.”

Trang Thư Tình chỉ là vẽ lên trên vài cái lá rụng phiêu phiêu kia.

Lúc này Dệt nương mới phát hiện chính mình một mực nắm chặt mấy trương hoa văn kia, quanh tờ giấy đều có chút nhăn, liền cảm thấy hơi ngượng ngùng đưa qua, “Sao có thể lấy của người, tuy ta quả thật thích, nhưng người cho ta nhiều tiện nghi như vậy rồi, tỷ tỷ liền cảm ơn người.”

”Dệt tỷ tỷ quản nhiều làm gì cứ nhận lấy, đây là chút lòng biết ơn của Thư Tình.”

Đưa đẩy nhau vài lần, Dệt nương cuối cùng vẫn nhận lấy, càng thêm cảm thấy mình chiếm tiện nghi của người ta, liền đối với cửa hàng của Trang Thư Tình để bụng vài phần.

”Người chỉ bán đồ may, vải dệt làm trang phục người có mua không? Sao không bán đồ may và vải dệt? Tự mình cũng có thể tiết kiệm chi tiêu.”

”Như vậy thì mặt tiền cửa hiệu phải lớn, tuy như vậy tất nhiên là tốt, nhưng cửa hàng kia của ta lại nhỏ, nếu còn chất đống thêm nhiều vải dệt thì khách nhân tiến vào đến nơi để xoay người cũng không có, trông sẽ có vẻ lộn xộn, làm sao còn có thể đưa ra cái giá cao, nếu chút chú ý này cũng không có thì sợ là cả cửa cũng sẽ không vào, vậy sẽ rất mất nhiều hơn được, không bằng dốc lòng vào một thứ, còn có thể cùng cửa hàng vải ở

cách vách giao thiệp tốt, về sau còn muốn cùng đối phương tạo quan hệ thuận lợi, thời điểm khó khăn thì cũng không đến nỗi một ngum từ chối.”

”Người nghĩ đến thật lâu dài, ta có chút tin tưởng người có thể thành công.” Dệt nương là người kỹ tính, đầu óc vừa chuyển đã là có mấy ý niệm xoẹt qua, “Nếu như mua bán thật sự làm ăn đi lên, ta có thể kéo mấy người tỷ muội cùng nhau trở thành tú nương chuyên chúc trong cửa hàng của người, như thế nào?”

”Chúng ta đây liền lấy ba tháng làm hạn định, trong ba tháng này các bức tranh thêu của người đều phải được bán cho ta, ba tháng sau nếu như ta buôn bán tốt, các người liền vào trong cửa hàng ta làm tú nương chuyên chúc, nếu đến lúc đó sinh ý của ta không đi lên, ảnh hưởng đến tiền lời của các người, các người có thể tìm người khác, Dệt tỷ tỷ có đồng ý?”

”Ta đồng ý, về phần những người khác ta trước qua các nàng trước, chậm nhất là ngày sau liền cho người tin chính xác.”

”Được.”

Trang Thư Tình cũng không tin, trong đầu nhiều tri thức vượt mức như vậy so với người khác, để khai trương cửa hàng tốt nhất, marketing là gì, nàng chưa ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao? Cái thủ đoạn này tại hiện đại dùng đến chán, trên đường cái đều chọc người ta phiền, ở thế giới này tùy tiện xuất ra một chiêu đều có thể nhắc lên chút sóng gió.

Nàng cũng không muốn thu về sóng to gió lớn, khởi điểm có chút sóng gió nhỏ khiến người ta biết được có như vậy thì việc mở cửa tiệm mới có thể thành.

A, cửa hàng lấy tên gì thì tốt nhỉ?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 23: Luống Cuống Tay Chân

Đã luyện vẽ nhiều năm, nên nhân tiện Trang Thư Tình một tay viết bút lông cũng không kém, xem đệ đệ bởi vì nàng không cho hấn vào cửa hàng làm việc mà mất hứng, cân nhắc đưa một phần đơn thích hợp ở thế giới này cho hấn.

”Cửa hàng chậm thì mười ngày, lâu thì nửa tháng mới có khả năng khai trương, cái này cũng không cần gấp, coi như là luyện chữ, đệ mỗi ngày viết khoảng một trăm tờ là được.”

Trang Thư Hàn xem những thứ trong tay này chia ra, hấn hiểu ra, cũng đại khái minh bạch ý tứ của tỷ tỷ, nhưng là hấn chưa bao giờ thấy qua có người làm như vậy, tỷ tỷ là nghĩ như thế nào?

Bất quá từ sau khi tỷ tỷ bị thương liền trở nên không giống như trước đây, nhưng mà hấn chính là thích tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ làm chuyện gì luôn có đạo lý, hấn chỉ cần làm theo là được.

Nhưng mà, “Lấy đông đi xuân đến làm tên, có phải hay không hơi lạ một chút?”

”Lạ mới có thể hấp dẫn ánh mắt khách nhân, những phường may khác tỷ đã nhìn qua, tỷ tin tưởng, chỉ cần có thể đưa bọn họ hấp dẫn đến cửa hàng sẽ không sợ bọn họ không nhớ được những đồ trong cửa hàng, chẳng sợ lúc này không mua, chờ bọn hấn có lúc cần nhất định sẽ nhớ đến có một cửa tiệm như vậy trước tiên.”

Trang Thư Hàn giật mình giật đầu, tỷ tỷ nói rất đúng.

”Vài chữ này đệ hảo hảo luyện tốt, từ đó mới đề biển hiệu, bất quá còn phải thiết kế biển hiệu cho cửa hàng, không có bao nhiêu thời gian nữa, nên thu thập mau chút.”

”Đệ? Đệ không được, tỷ tỷ, ta cũng không phải danh gia, chữ cũng khó viết...”

”Thư Hàn, đây là cửa hàng của chúng ta.” Trang Thư Tình đánh gãy hẳn, “Tỷ không biết là chữ củ đệ so với danh gia kia có gì gọi là kém cỏi, nhưng phải tự tin vào bản thân mới có thể kiêu ngạo, người không thể đến tự tin đều không có, người hiện tại không phải danh gia, ai có thể khẳng định hai mươi năm ba mươi năm sau người không phải? đại thụ muốn che trời cũng là từ cây nhỏ trưởng thành nên, chỉ cần chúng ta đi kiên định từng bước một, người khác tán thành hay không chỉ là râu ria.”

Trang Thư Hàn theo thói quen mím mím môi, “Tỷ tỷ tán thành rất trọng yếu.”

”Ai cũng không thể khiến tất cả mọi người vừa lòng, bất kỳ việc gì chỉ cần người tận lực, tỷ tỷ sẽ không cảm thấy người không làm tốt, người thân chân chính là cái gì? Chính là mặc kệ người giàu có hay là nghèo túng đều sẽ đối với người không rời không bỏ, mà khi người thành tựu hãy cân nhắc những ai thật sự đối với người tốt, đừng để Trang Trạch Lương trở thành cản trở trong lòng của người, dù cho người hận ông ta, trong lòng thấy liền không thoải mái, nhưng dù người không đến nơi đến chốn, cũng không mấy may ảnh hưởng gì đến ai, ông ta vẫn sẽ tiếp tục sống an nhàn qua ngày, là ai chịu thiệt? Ai đối người tốt? Ai mới đáng giá để trong lòng người luôn nghĩ đến, nhớ đến, những người khác, đều là người không quan hệ.”

Từ sau khi đến Hội Nguyên Phủ, Thư Hàn đã tốt hơn rất nhiều, không còn giống như ở Lãnh sơn, lúc nào cũng như một cây cung buộc chặt,

Trang Thư Tình đều thấy ở trong mắt, may mắn rằng quyết định của chính mình không có sai.

Trong khoảng thời gian này đây là lần đầu nàng nhắc tới Trang Trạch Lương.

”Tỷ tỷ mấy ngày nay sẽ rất bận, người trừ việc giúp tỷ tỷ làm mấy thứ này, còn phải hảo hảo đọc sách, ta nhờ Tú Nhi tỷ nói với Trương đại ca, bốn ngày sau mang người đến trường học.” Nghĩ một chút, Trang Thư Tình lại dặn dò một câu, “Tỷ tỷ biết người đã có thể giải được đề, nhưng tỷ tỷ hi vọng người sau khi tới trường không cần biểu hiện quá mức không giống người thường, người nên biết cây cao thì đón gió, người muốn thực tài năng ổn định, bị người khác nhìn chăm chăm có khi người đang ở giữa không trung lại có thể ngã xuống bất cứ lúc nào mà không hay, nhớ kỹ không?”

”Tỷ tỷ người yên tâm, ta đều hiểu, Trương đại ca đến xét khảo trước so với ta, hẳn rõ ràng đều nói ta thông minh, tiên sinh nhất ở trường định sẽ nhận ta.”

Cũng được, ít như vậy sẽ không quá lo lắng, Trang Thư Tình cười mỉa mắt, “Trương đại ca đó là nói lời khách khí, người cũng tưởng thật, bất quá có những lời này của Trương đại ca ta cũng an tâm hơn.”

Xem tỷ tỷ cao hứng như vậy, Trang Thư Hàn trên mặt cũng là một bộ dáng đầy ý cười, vốn là thiếu niên tuấn tú, cười rộ lên càng khiến người ta ánh mắt sáng ngời.

Trang Thư Tình rất là đặc ý, chỉ bằng bộ dáng này, về sau cũng không lo cưới không được ai.

Khai trương cửa hàng có rất nhiều việc vụn vặt, buổi chiều ngày kế, Dệt nương liền tự mình đến đây nói với nàng, nàng bên kia có năm người tỷ muội đã gặt đầu, thêm nàng cộng là sáu người, hơn nữa Tú Nhi tỷ ở đó là

bảy, tăng đuổi theo, cũng không làm quá mức phức tạp đa dạng, hẳn là cũng có thể đem cửa hàng chống đỡ đi lên.

Nàng mở không phải cửa hàng may tầm thường, mà là đồ thêu tinh xảo đa dạng chất lượng tốt.

Mua vải dệt làm đồ may sẵn hẳn là không còn kịp rồi, cũng may là có sẵn thợ may cũng đỡ phải thuê người, liền như tú nương có đôi khi sống tiếp, sẽ có khách hàng coi trọng đồ may mà mua trở về rồi lại chuyển giao đến cho các nàng, nhờ các nàng thêu ra những đồ án đẹp mắt.

bản thân Trang Thư Tình không phải học thiết kế, cũng không tính toán làm công cuộc cải cách lớn về trang phục, hủy đi quần áo độc hữu ý nhị của cái triều đại này, dù có thiết kế ra một cửa hàng độc nhất vô nhị, cũng chỉ là thêu trên đồ án.

”Mời người thiết kế y phục?” bên trong tiệm vải, Vu nương tử mắt lộ kinh ngạc, “Người giờ đến cả nương tử cũng không mời tốt liền đã đem cửa hàng thuê rồi, này không phải hao tổn bạc không công sao?”

Trang Thư Tình mặt có chút hồng, nàng hai đời đều là lần đầu tự mình buôn bán, rất nhiều thứ đều là đương nhiên, mỗi lần thực hiện thì mới biết được chính mình nghĩ đến thật sự rất đơn giản.

”Ta là làm đồ may sẵn ở cửa hàng, bây giờ bán cũng là mấy bức tranh thêu, cho nên...” Trang Thư Tình ngượng ngùng mân mân tóc, “Nương tử đừng cười ta, vì muốn mau chóng khai trương, ta đã mua một đám đồ may, về sau cũng không có bị động như vậy, ta muốn hỏi nương tử, nương tử có được một tay may vá tốt, hơn nữa tốc độ cũng mau, hay là về làm giúp ta, ta sẽ ra giá không thấp so với thị trường.”

”Người thật đúng là...” Vu nương tử đều không biết nên nói cái gì, xem đối phương gương mặt non nớt cũng không nói được gì, nghĩ đến nàng mới lớn như vậy liền phải gánh vác chi tiêu trong nhà, tâm liền cảm thấy

mềm, “Cái này trong khoảng thời gian ngắn ta có thể giúp người, nhưng tóm lại không phải kế lâu dài, cho dù một thứ không tốt cũng bị người khác quản chế.”

Trang Thư Tình gật đầu, “Ta biết, chủ yếu cũng là tiền vốn của ta không có đầy đủ, đến bước này cũng là do ta tự tính toán muốn làm gì thì làm, chờ cửa hàng khai trương, về sau nếu làm ăn tốt, ta sẽ thuê một đám nường tử chuyên vì ta mà làm.”

”Ta cũng chỉ hi vọng cửa hàng này của người thật có thể náo nhiệt rực rỡ, ta cũng dính chút may mắn.” Vu nương tử chỉ chỉ đồng vãi vóc ở quầy trước, “Vãi người muốn đều ở kia, muốn hay không nhìn qua?”

”Ta là người thường, thử cũng không thử ra được gì, tốt hay không, chờ thợ may làm xong là có thể đã nhìn ra, đến lúc đó nếu không tốt, nương tử cũng không chạy được.”

”Quý linh tinh.” Vu nương tử cười, xem nàng khai trương cửa hàng khai luống cuống tay chân như vậy chỉ biết nàng quả thật giống như người bình thường, nếu nàng không giống như người bình thường thì thứ không hiểu sẽ giả bộ là hiểu, nhưng nàng lại thản thản nhiên nhiên thừa nhận nàng không hiểu, lời nói lúc này kia cũng biểu lộ thái độ của nàng, thật sự là, cô nương như vậy không biết là loại gia đình gì có thể dưỡng ra.

”Ta ở cửa hàng vốn cũng là nhờ may vá để kiếm sống, nhận thức được làm nghề này phải có không ít nương tử, mới có thể làm xong chuyện của người, đúng rồi, người tính toán ngày nào thì khai trương?”

”Tùy tiện xem ngày, ta định là mười bốn ngày sau.”

”Kịp?”

”Hắn là không thành vấn đề.”

Vu nương tử là thật ngóng trông cửa hàng này của nàng có thể làm tốt, làm ăn càng tốt thì mới mua vải dệt của nàng càng nhiều, nàng tự nhiên sẽ phát tài theo, ở đây làm đồ may sẵn trước cũng phi thường để bụng, Trang Thư Tình sau khi thu được hàng mẫu liền thật vừa lòng, dọn ra, quay sang lại bận việc khác.

Tuy là vợ, nhưng nàng cũng không quên chuyện đệ đệ đến trường học.

Sáng sớm, Trương Thư Thành đã tới.

Trang Thư Tình cố ý để đệ đệ thay đổi một thân quần áo mới, trên đầu một trái một phải hai cái búi tóc cũng búi cẩn thận tỉ mỉ, lại cũng không dặn nhiều gì, để tránh cho hấn áp lực.

Trang Thư Tình dù sao cũng đã mười bốn, cùng Trương Thư Thành một đôi ra vào sẽ không tốt, Trương Thư Thành lo lắng chu đáo, là đi xe ngựa đến.

Trương Tú Nhi trong lòng là có chút gán ghép hai bọn họ, nhưng nhớ đến Thư Tình còn có hai năm hiếu kỳ, chỉ phải tạm thời đem về ý niệm này kiềm chế xuống.

Trường học ở phía đông, xe ngựa một đường lay động, Trang Thư Tình đại khái là có chút khẩn trương, mím môi không nói chuyện.

Trang Thư Tình thấy hấn như vậy có chút đau lòng, lại hướng Trương Thư Thành hỏi thăm, “Tiên sinh kia bao nhiêu tuổi? Đối học trò có nghiêm khắc không?”

”Tiên sinh họ Trần, khoảng năm mươi tuổi, từng là cử nhân, chính là sau này thi cũng không trúng liền đem tâm tư này bỏ đi, về nhà mở một trường học nhỏ, vài năm nay có chút danh tiếng, một lần dạy học trò đều có thử qua, hai mươi bảy người thì chỉ trúng có mười lăm, vốn là lúc đầu

không có khảo sát trước khi nhập học, nhưng vì sau này người đến quá nhiều nên thật sự không có biện pháp nào khác, hễ mới không thể không dùng phương pháp như vậy đem phần lớn người ở ngoài cửa từ chối.”

Trương Thư Thành nhàn nhạt quay đầu nhìn, tỷ đệ hai người liếc mắt nhìn nhau, “Thư Hàn không có vấn đề.”

Trang Thư Tình vỗ đệ đệ đầu một chút, “Có nghe thấy không, Trương đại ca nói người không có vấn đề, khẩn trương như vậy làm cái gì, dù là thực không thi được tỷ tỷ cũng sẽ không trách người, tiếp thụ giáo huấn mới là tốt.”

Trang Thư Hàn ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không nghĩ như vậy, nếu ngay cả nhập học cũng không qua được, hễ còn nói cái gì trong sáu năm phải có tiền đồ? Dù là tỷ tỷ thực không nghĩ sẽ lập gia đình, hễ cũng muốn mau chút có tiền đồ để tỷ tỷ có chỗ để dựa vào mới được.

Trương Thư Thành không cần quay đầu lại cũng biết tiểu tử kia trong lòng đang nghĩ cái gì, xét theo phương diện của bản thân mà nói bọn họ rất giống nhau.

Cuộc sống không phải vô ưu vô lo, trong lòng đều có người muốn che chở, cũng có một niềm tin mãnh liệt, cho nên hễ mới quan tâm chiếu cố nhiều hơn với hai tỷ đệ này.

Nhị tỷ chỉ cho rằng hễ là coi trọng tỷ tỷ kia mới có thể chịu khó đi lại như vậy, lại không biết hễ chưa từng nghĩ qua ý niệm kia, không phải Trang Thư Tình không tốt, mà là vì nàng rất tốt, biểu hiện của nàng đủ để chứng minh nàng xuất thân bất phàm, cùng hễ là khác nhau một trời một vực, hễ tự mình có thể hiểu được.

Đi đại khái một khắc (*) sau, xe ngựa mới dừng lại đến.

(*) Một khắc = 15 phút

Trang Thư Tình yên lòng, cũng may không tính quá xa, mỗi ngày đi tới đi lui nếu quá xa Thư Hàn sẽ rất vất vả.

Tiên sinh mở trường dạy học danh hiền truyền xa, cùng phu tử của Trương Thư Thành là cùng trường, cũng thể hiện rõ ràng rất đặc ý với môn sinh này.

Trần tiên sinh vừa thấy mặt liền hỏi: “Tính toán khi nào đi học trở lại?”

Trương Thư Thành hành lễ với thầy, cung kính nói: “Năm sau nhất định sẽ đi học trở lại.”

Trần tiên sinh liền nhíu mày, “Hiện thời mới mười tháng, người còn tính bỏ hơn hai tháng nữa? Người có biết là việc học giống như bơi ngược dòng nước, không tiến sẽ lùi không?”

”Học trò biết, nhưng cha mẹ đang bị bệnh, người làm con sao có thể chỉ biết lo cho chính mình, trước chỉ có thể bỏ qua việc học.”

Trần tiên sinh tại đây liền khảo hẩn mấy vấn đề, thấy hẩn quả thật là há mồm liền có thể trả lời, trên mặt mới lộ ra thần sắc vừa lòng, “Tư Minh muốn để người sang năm có kết quả, hẩn đối với người ký thác cùng kỳ vọng cao, người phải dụng tâm học hành, chớ để hẩn thất vọng.”

Dù là người trầm ổn Trương Thư Thành lúc này cũng có vài phần kích động, tiên sinh rốt cục để hẩn có kết quả.

”Vâng, học trò nhất định không phụ kỳ vọng của tiên sinh.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp Nạn

Trần tiên sinh lúc này giống như mới nhớ ra trong phòng còn có người, ánh mắt đảo qua Trang Thư Tình, cuối cùng dừng ở trên người Trang Thư Hàn.

Ánh mắt trong trẻo kiên định, sống lưng thẳng thắn, phảng phất chỉ cần một vai liền có thể gánh vác đau khổ, đúng, không sai, người đọc sách nên có khí chất này.

”Hãy xưng tên ra.”

Trang Thư Hàn tiến lên một bước, không dùng cách thi lễ của học sinh, mà là lễ nghi hậu bối bái kiến tiền bối, “Trang Thư Hàn gặp qua Trần tiên sinh.”

”Năm nay bao nhiêu tuổi?”

”Năm nay mới mười tuổi.”

”Thư Thành chắc có cùng người nói qua muốn nhập học phải qua xét khảo, trước khi nhập học có chuẩn bị qua?”

”Dạ, Trương đại ca đã nói qua.”

Trần tiên sinh hơi hơi nắm tay, trên mặt không hiện, nhưng trong lòng đối với thái độ không nhanh không gấp này của hắn mà cực kì yêu thích, “Xem qua mấy quyển sách?”

”Tam Tự Kinh, bách gia tính, Ngũ kinh đều xem qua, tứ thư cũng hơi có đọc lướt qua.”

”Nga?” Trần tiên sinh thấy hứng thú, “Nhìn xem có hiểu?”

”Không dám nói hiểu hết, cũng là do mẫu thân ở trên giường bệnh từng câu từng chữ dạy cho.”

Trần tiên sinh chỉ cho rằng phụ thân hãn đã qua đời, là mẫu thân ngâm đẳng nuốt cay nuôi dưỡng hãn lớn, nên một chữ cũng không đề cập đến phụ thân, “Người có một mẫu thân tốt.”

”Vâng, Thư Hàn có mẫu thân cùng trường tử tốt nhất trên đời.”

Trần tiên sinh bấm tay gõ lên bàn, từ Tam Tự Kinh hỏi đến bách gia tính, lại đến Ngũ kinh, thấy hãn đáp được hết liền quan tâm chú ý, lại lật bản án đầu Luận Ngữ, “Cầu chí ư nhân hĩ, vô ác dã, giải thích thế nào.”

”Chỉ cần dưỡng thành người có nhân đức, thì sẽ không đi làm chuyện xấu.”

”Trí giả bất hoặc, nhân giả bất ưu, dũng giả bất cù.”

”Người có trí tuệ sẽ không bị mê hoặc, người có nhân đức sẽ không ưu sầu, người dũng cảm sẽ không sợ hãi.”

”Kỷ sở bất dục, vật thị ư nhân.”

”Phàm là những thứ tự mình không muốn tiếp thu, không thể bắt ép người khác.”

“...”

Hai người vừa tới một hồi liền giao phong không có hồi kết, từ đơn giản nhất đến sau này dần dần gia tăng độ khó khăn, Trần tiên sinh ánh mắt

càng lúc càng sáng, hô hấp cũng tăng thêm một chút.

Luận Ngữ, Mạnh Tử, Đại Học, liền ngay cả trung dung đều không có buông tha, Trang Thư Hàn trả lời được thống khoái trôi chảy, nhất thời đem lời dạn dò của tử tử đều ném ở sau đầu.

Từ sau khi biết muốn đến trường, trong lòng hẩn một mực đều dẫn theo tâm tư bất ổn, sợ chính mình học không đủ dụng tâm, tiên sinh hỏi vấn đề nào đều đáp không được, cho nên khi tiên sinh vừa mở miệng hỏi hẩn liền đả thông tinh thần, không dám phân tâm dù chỉ một chút, chỉ sợ chính mình trả lời không tốt, tiên sinh sẽ không thu hẩn, khiến tử tử thất vọng.

Hẩn chưa có nhập học qua, cho nên không biết chính mình biểu hiện có bao nhiêu khiến người khác giạt mình, bởi vì hẩn đưa lưng về phía tử tử, cũng không nhìn thấy trong mắt tử tử đều là lo lắng.

Tuy Trang Thư Tình không thể ngăn cản, cũng như bình thường đều trầm mặc, lúc này Thư Hàn giống như đang toả sáng, giống như rốt cục đã có đất dụng võ, hận không thể đem những thứ mình biết được trong đầu đều đem ra hết.

May mắn nơi này không có người khác.

Trương Thư Thành không phải người nhiều chuyện, cũng sẽ không ra bên ngoài nói lung tung, về phần vị Trần tiên sinh trước mắt đến chòm râu đều đang run run này... Chỉ cần hẩn không phải loại người phẩm đức bại hoại, Thư Hàn một khi trở thành học sinh của hẩn, chỉ cần hẩn biết che chở, chứ không phải đem Trang Thư Hàn đưa đến chỗ chết là được.

Có thể dạy dỗ học sinh có tiền đồ, là điều mà mọi phu tử theo đuổi suốt đời.

Trần tiên sinh đứng lên, đem những vấn đề còn lại một người tiếp một người.

Mà Trang Thư Hàn, càng đáp càng lưu loát.

Một hồi lâu sau, Trần tiên sinh thoải mái cười lớn ra tiếng, “Ha ha ha, học sinh này ta thu, miễn cả học phí, người nếu mỗi ngày không có phương tiện quay lại, nơi này của ta có phòng trống, dọn dẹp một chút là có thể vào ở, người có nguyện ý?”

Tâm nhảy lên mấy lần rồi chợt trở xuống chỗ cũ, Trang Thư Hàn quay đầu nhìn nhìn tỷ tỷ, “Đa tạ tiên sinh hảo ý, học sinh ở phương Bắc, cách này cũng không xa.”

Trần tiên sinh có được một mần non tốt như hân, hận không thể đem mọi thứ tốt đều đưa đến trước mặt hân, sao có thể cho hân đem thời gian lãng phí trên đường đi, “Người không nên coi thường mùa đông ở Hội Nguyên Phủ, gió thổi đến xương cốt cũng đều đau, người cần gì ăn cái khổ này? Nếu bị bệnh chậm trễ chính là người.”

Trang Thư Hàn kiên định lắc đầu, “Tiên sinh không biết, học sinh chỉ có một người tỷ tỷ sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ vẫn đang trong thời gian để tang mẹ, cũng không yên lòng tỷ tỷ, cũng là do ta có nhiều bất tiện, ý tốt của tiên sinh, học sinh ghi nhớ trong lòng.”

Trần tiên sinh đối với hân càng thêm yêu thích, hân không phải chưa thấy qua học sinh có thiên phú, tuy từ nhỏ đã chuyên chú vào việc học, nhưng tâm tính cũng không kham hết được, người như vậy không ít, dù là có tiền đồ thì về sau cũng không đi được xa, Trang Thư Hàn hiểu chuyện càng làm cho hân cảm thấy chính mình thật được bảo vệ.

”Tốt, tốt, tốt.” Nói liền ba tiếng tốt, trần tiên sinh chỉ vào bức tranh Khổng Tử nói: “Trước dập đầu với thánh sư.”

Trang Thư Hàn xoay người nhìn về phía tỷ tỷ.

Trang Thư Tình đối hân gật đầu, hân mới quỳ xuống.

Sau đó, trần tiên sinh vung lên áo choàng ngồi xuống, không cần người nhắc nhở, Trang Thư Hàn hướng hần cung kính bái xuống, sau đó tiếp nhận trà thư đồng đưa tới dâng lên hai tay, “Tiên sinh uống trà.”

Trần phu tử vuốt râu cười to, đem trà làm rượu, uống một hơi cạn sạch.

May mắn không phải nước sôi, Trang Thư Tình vung trộm nghĩ, thấy trần tiên sinh đang dạy cho Thư Hàn những chuyện học sinh phải chú ý, nàng liền lặng lẽ rời đi, đem quà gặp mặt đã chuẩn bị tốt cầm lại đây.

Trần tiên sinh nguyên bản là chuẩn bị miễn học phí cho vị học sinh mới này, nhưng nhìn thấy mọi thứ nàng đều chuẩn bị tốt rồi cuộc cũng đành nhận lấy, trưởng tử như mẹ, người làm tử tử này thật đủ tư cách, Thư Hàn có thể ưu tú như vậy, người làm tử tử cũng có công không ít.

”Về sau Thư Hàn liền uỷ thác tiên sinh dạy, nếu hần có chỗ nào không đúng cũng thỉnh tiên sinh hảo hảo dẫn đường, tiên sinh như cha, ngày khác nếu như hần có chút thành tựu cũng là công của tiên sinh.”

Làm không được tốt thì cứ đánh, nói như vậy Trang Thư Tình cũng không nói được, nếu tiên sinh làm như vậy nàng không chừng còn tức giận, đệ đệ nàng, nàng còn không biết sao, thật sự rất biết nghe lời.

Nàng hoàn toàn không chú ý tới, suy nghĩ của nàng lúc này chính là đưa nhỏ nhà mình như thế nào cũng đều tốt, có sai cũng là lỗi người khác, cùng một dạng với ngàn vạn cha mẹ trong thiên hạ.

Trần tiên sinh thấy nàng dụng tâm, liền một hơi đáp ứng, “Người yên tâm, ta đảm bảo với người ta có khả năng dạy hần thành tài.”

Trang Thư Tình lại thi lễ, “Ta tuy là nữ tử, nhưng cũng biết trên đời này lời nói cũng có thể giết người, Thư Hàn mới mười tuổi, thật sự không nên quá mức ép buộc, cho nên...”

”Ý tứ người ta đã hiểu.” Trần phu tử vuốt râu, không tán thành lắm lắc đầu, “Người không bị ghét là kẻ tầm thường, hễ sớm nên thừa nhận tốt việc này, học sinh trước tiên đều phải chen lên trên, nói đến cùng còn muốn làm quan một phương, tuy nhiên trước khi làm quan phải học làm người, nếu nếu như trong quan trường đấu đá lẫn nhau ngay cả nói cũng không nói được đối phương, liền làm quan như thế nào? Người đối với Thư Hàn bảo hộ ta biết, nhưng nam nhi nên có dũng khí đối mặt với hết thầy mưa gió, mà không phải ở nơi ấm áp thoải mái không có phòng bị được người khác che chở, như vậy, thành công không dài.”

Trang Thư Tình không thể biện hộ, trong suy nghĩ nàng đã định, đưa nhỏ mười tuổi nên an nhàn trưởng thành, nhưng nàng đã quên, ở thế giới này, mười tuổi đều đã là tiểu đại nhân.

”Tỷ tỷ, ta có thể ứng phó, người không cần lo lắng.” Trang Thư Hàn đến gần một bước, rất khó có thể chủ động nắm giữ tay tỷ tỷ, Trang Thư Tình mới phát hiện, đưa nhỏ này tay không mềm mại lắm, cũng không nhỏ hơn so với nàng.

”Người đã đáp ứng cho ta sang năm tham gia đồng thử, xuất đầu dù sao cũng là chuyện sớm muộn phải làm.”

Nhưng mà trễ một ngày tài năng của người liền ổn định một ngày a, Trang Thư Tình vỗ vỗ tay hắc, không nói thêm nữa, đưa nhỏ này muốn trưởng thành, nàng như thế nào có thể ngăn cản.

”Sang năm liền tham gia đồng thử?” Trần phu tử sửng sốt, chột như có đâm chiêu gạt đầu, “Người học rất vững chắc, ta mới hảo hảo cho người thử một lần, nếu tốt cũng có thể thử lần khác.”

Trương Thư Thành thái dương co rút, hắc không nghĩ tới Trần tiên sinh sẽ đồng ý sẽ cho Thư Hàn tham gia đồng thử khi mới còn nhỏ như vậy, phải biết rằng, hễ sớm chừng hai năm trước đã nghĩ đến việc thi hương,

nhưng tiên sinh lại nói hăn chờ, chỉ vì để hăn học vững chắc hơn, việc này cũng được Trần tiên sinh một mực tán thành, thế nào đến Thư Hàn liền thay đổi?

Đáp ứng ngày mai sẽ nhập học, mấy người lên xe trở về.

”Trương đại ca, hôm nay đa tạ, không lại trì hoãn thời gian của người, ta cùng Thư Hàn đi trở về là tốt rồi, con đường này hăn cũng phải quen thuộc trước.”

Trương Thư Thành liếc mắt nhìn tỷ đệ hai người, cũng không nói lời vô nghĩa, ngồi lên xe, đánh ngựa rời đi.

Thời tiết đã có chút lạnh.

Đi đến ngã tư đường, không phải chạy trốn cũng không phải bồn ba hết nơi này tới nơi khác, thói quen sống chậm như vậy, Trang Thư Tình thật hưởng thụ, “Nếu như cửa hàng làm ăn tốt, tỷ tỷ mua một chiếc xe ngựa cho người, mùa đông đi đến trường cũng không phải chịu lạnh.”

Trang Thư Hàn há mồm nghĩ cự tuyệt, nhưng lại nghĩ, nếu thực sự dư tiền mua chiếc xe ngựa cũng tốt, về sau tỷ tỷ đi nơi nào cũng có phương tiện, về phần hăn, là tuyệt sẽ không dùng, một năm qua ăn nhiều đau khổ như vậy, hiện tại tính sành ăn cũng không thể được duy trì như trước.

Tiết kiệm thì khó mà xái tiền thì dễ, hăn biết tỷ tỷ kiếm tiền rất khó khăn, hăn không thể để cho chính mình cơ hội để sống xa xỉ.

”Ta đã hỏi thăm qua, cuộc thi đồng thử ở huyện này rồi, phủ thử cùng viện thử có ba cấp bậc, huyện thử sẽ về Lãnh sơn, người là thi đồng tử, ngoài những người cùng thôn bên ngoài có thể đậu Lãm sinh thì những người trong thôn rất rất nhiều, đại bá hăn là sẽ nguyện ý giúp việc này, lời nói của lúc này không biết Trần tiên sinh có nhiều học trò đã đậu Lãm sinh hay không, nhưng cho dù không nhiều, hăn muốn tìm một người để đi thi

cũng không phải là việc khó, người hảo hảo biểu hiện, hẳn sẽ không làm khó dễ người, bất quá còn về chuyện chúng ta đi Hội Nguyên Phủ sợ là không thể gạt được đại bá.”

”Dù biết thì đã sao? Đại bá biết thì càng cao hứng, Trang gia không chưa nói đến có người làm Lỗi sinh, ngay đến cả tú tài nhiều năm qua cũng không có lấy một người, nếu tiếp tục như vậy, Trang gia cùng những người tầm thường có gì khác nhau.”

Trang Thư Tình kinh ngạc, “Đại bá cùng đệ nói qua rồi?”

”Ân, mấy ngày kia ta đi thư phòng, đại bá thường cố gắng hỏi ta vài câu, kêu ta dụng tâm đọc sách.”

Trách không được đại bá coi trọng hai tỷ đệ bọn họ như vậy, lúc trước còn tưởng rằng nàng biểu hiện tốt, thì ra nguyên lai đại bá là coi trọng là Thư Hàn.

Mặc kệ thế nào đều tốt, chỉ cần đại bá duy trì, có chỗ cần giúp đỡ nghĩ đến hẳn cũng sẽ không cản lại.

”Thư Hàn...”

Trang Thư Tình đang muốn nói tiếp, nghe được phía sau truyền đến một trận xôn xao, sau đó là tiếng vó ngựa, một chiếc xe, con ngựa không biết bị cái gì kích thích, giống như bị điên, kéo theo xe ngựa điên cuồng chạy đến, người đi chung quanh đều sợ hãi hô lên, chạy khỏi móng ngựa.

Trang Thư Tình phản ứng đầu tiên chính là đem đệ đệ dùng sức đẩy ra, theo quán tính khiến nàng lui về phía sau một bước, chính mình muốn chạy lại chỉ cảm thấy bấp chân như nhũn ra bất động.

Tốc độ con ngựa kia rất nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mắt, Trang Thư Tình cho tới bây giờ đều không phải một người chấp nhận số

mệnh, ngay tại chỗ này lặn một vòng, liền tránh đi được, trên người bị trầy một mảng đau rất nóng bừng.

Nguyên tưởng rằng chính mình cuối cùng chạy thoát, nhưng lúc này ngựa lại hí dài một tiếng, cả thân hình đứng dựng lên, chếch hướng đi bắt đầu chạy.

Mà hướng đi là chạy đến chỗ Trang Thư Tình đang nằm còn chưa kịp đứng lên.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 25: Ân Nhân Cứu Mạng

“Tỷ tỷ...” Trang Thư Hàn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trong đầu trống rỗng, đợi khi hần phục hồi tinh thần lại thì đã nhào qua chỗ tỷ tỷ, mà con ngựa đang tung vó lên kia, cách hần có nửa bước chân.

Thấy một màn như vậy mọi người đều kinh hô ra tiếng, có một số người quay đầu đi, không dám nhìn thăm kịch sắp phát sinh.

”Tê!!”

”Phanh!!”

”A!!”

Liên tiếp phát ra nhiều thanh âm vang vọng cả con đường, sau đó, nháy mắt liền yên tĩnh.

Không đau đớn như hần đoán trước, rõ ràng đã đến xe ngựa trước mắt lại bị ném ra cách đó không xa, ngựa giãy dụa đứng lên, không biết bị thương như thế nào mà không đứng lên được, chỉ có thể phát ra một tiếng gào thét.

Trang Thư Hàn không thể tin tưởng mắt nhìn, sau đó mới nhớ tới tỷ tỷ đang bị mình đè lên, nhanh chóng đứng dậy, đỡ người lên, liên thanh hỏi, “Tỷ tỷ, có chỗ nào bị thương hay không?”

Đợi Trang Thư Tình ngẩng đầu lên, thấy vết thương trên mặt càng khiến Trang Thư Hàn nóng nảy, dung mạo đối với nữ tử là quan trọng hơn

cả, cũng không thể lưu lại dấu vết, “Tỷ tỷ, ta nhớ rõ ở gần đây có y quán, ta chờ người đến đó.”

Trang Thư Tình đương nhiên là đau, toàn thân xương cốt đều đau.

Nàng lăn một vòng rất vội vàng, vết thương là do bị cọ xát bởi đá cát nhỏ, trên người vốn đã có chút bị thương, lại bị đệ đệ dùng sức nhắc lên, nàng cảm thấy trong trong ngoài ngoài nơi nào cũng đều đau.

Mà lúc này không phải thời điểm quan tâm việc này, ngựa sẽ không vô duyên vô cớ nằm ngã xuống đất.

Nương theo khí lực của đệ đệ đứng dậy, Trang Thư Tình nhìn về phía người đang cách mình khoảng ba, bốn bước chân.

Một người nam nhân.

Một thân tử y, đầu đội tử quan, ngay cả ngọc bội bên hông cũng là màu tím, người bình thường sẽ không mặc đồ màu tím, càng không cần phải nói một người toàn thân đầy màu tím như vậy, nhưng người này lại giống như trời sinh thích hợp với màu tím, mà có lẽ do hắn có làn da trắng như bạch ngọc, mắt đen như mực.

Tướng mạo anh tuấn cùng khí thế bức nhân, đáng tiếc sinh ra có một đôi môi mỏng, nhưng không làm cho tướng mạo trở nên kém cỏi, mà người như vậy thường có số bạc tình. (Tiểu Huân: Ủầy... cái này thì không chắc à...tỷ tỷ đoán như vậy chứ biết đâu được... người đều không phải là của tỷ hết sao? *Cười gian*)

Chính là lúc này, vẻ mặt của hắn... Có chút kỳ quái.

Đánh giá nam nhân này trong nháy mắt, Trang Thư Tình thật sâu thi lễ, “Ân cứu mạng, Thư Tình xin bái tạ.”

Trang Thư Hàn nhú mảy, khuê danh nữ tử, có thể nào dễ dàng báo cho nam nhân xa lạ biết, dù là trong tình huống cứu mệnh thì cũng không nên.

Tiến lên một bước, hần đem tử tử bảo hộ ở phía sau.

Trang Thư Tình há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là không có phản đối.

Nàng không thể mãi đem Thư Hàn bảo vệ ở nơi an toàn, việc này sẽ cản trở hần trưởng thành.

”Thỉnh công tử báo cho biết tục danh, ân cứu mạng này, Thư Hàn ngày khác sẽ đến cửa nói lời cảm tạ.”

Nam nhân căn bản như là không có nghe thấy, nâng mắt lên nhìn lại, những người khác lúc này né tránh xe ngựa, nghĩ là đôi tử đệ này sẽ phải chết dưới móng ngựa nhưng không thể tin sẽ có người liều lĩnh đi cứu bọn họ, nói ra còn sợ người khác không tin, chính bản thân hần, cũng còn chưa lấy lại tinh thần.

Vừa rồi thế nào lại ra tay?

Nhìn về phía tiểu tử đối diện đang dấu người ở sau lưng, Bạch Chiêm giật mình.

Hần ngồi bên cửa sổ tầng hai ở trà lâu, trong lúc gặp nạn thấy tử tử đem đệ đệ đẩy ra, lại thấy đệ đệ xả thân bảo hộ tử tử tất cả hành động hần đều thấy ở trong mắt, không hiểu sao, liền nghĩ tới mẫu thân đã mất.

Tính tình của hần rất cương liệt cùng với nương sống rất tùy ý, nương không sợ bản thân chưa cưới đã mang thai còn bị người nhà mẹ đẻ khinh thường cũng không chịu sửa lại tính tình, nàng bỏ nhà tự mình sinh sống, mặc kệ lời khuyên can của mọi người mà sinh hạ hần, rõ ràng thương, hần

bảo vệ hần như mệnh, nhưng biểu hiện lại không tim không phổi, từ khi hần sinh ra nàng đều mang hần đi khắp nơi trên thiên hạ.

Đi qua Nam Cương đầy độc vật, nếu không phải đối phương cảnh giác, thì hần kém chút đều đem tài năng của phù thủy Nam Cương học hết, cũng đã đi qua đại mạc, đã từng ba ngày không có uống qua một giọt nước, mệnh của nương kém chút nữa đã mất, hần đã từng theo thuyền rời bến, lại bị lạc trên biển khơi, mất nửa năm mới tìm được đường trở về, cũng vì thế đã làm cải biến thể chất của hần, nương từng công hần leo lên những nơi băng tuyết bao phủ nhiều năm, đến nơi cao nhất của phương bắc để lấy băng liên.

Nương dạy hần rất nhiều, duy nhất là chưa từng dạy hần hận tên nam nhân hại nàng cả đời bị người đời chê trách.

Sau khi lớn lên hần từng hỏi nương có từng hận người đó không, hần nghĩ, chỉ cần nương nói hận, hần chắc chắn khiến nam nhân kia trả giá thật nhiều, mặc kệ hần có thân phận ra sao.

Nhưng nương lại nói nàng không hận, hần một mực đều nhớ rõ lúc đó mẫu thân đã cười, cười đến gương mặt đều tràn ngập hạnh phúc, nương nói nam nhân kia từng muốn dẫn nàng trở về, nhưng nàng không muốn, bởi vì nàng không thích bị trói chặt ở nơi đó, nàng không nói cho nam nhân kia biết nàng có thai.

Bởi vì nàng yêu nam nhân kia, cho nên nàng sinh ra đứa nhỏ của hai người rồi tự mình nuôi nấng lớn lên.

Nàng triền miên trên giường bệnh không lâu cho đến trước lúc ra đi, nàng mới nói cho hần biết phụ thân là ai, nguyên lai là người tôn quý nhất trên đời.

Nàng tự mình lựa chọn, không muốn đi tiếp nhận cái thân phận cao cao tại thượng kia mà tiêu dao nơi hậu thế, mặc kệ hần có muốn nàng đi

như thế nào nàng vẫn không đồng ý.

Mấy ngày trước khi qua đời kia, nương nói nhiều nhất đó là khi xưa nàng cùng nam nhân kia gặp nhau, yêu nhau, nàng nhớ rõ, nàng đã từng có những ngày tháng rất đẹp, phảng phất như đã quên mất mấy năm nay nàng một mình nuôi nấng đứa nhỏ có bao nhiêu vất vả, dù là như thế, khoe miệng nàng đều mang theo ý cười.

Hắn hiểu, nương không muốn trong lòng hắn sinh hận, chỉ vì nàng rõ ràng, nếu trong lòng hận một người sẽ không sống được vui vẻ.

Hắn cũng quả thật không hận, bởi vì nương không có hận, nương từng nói với nàng được biết nam nhân kia chính là hạnh phúc.

Nương sau khi qua đời hắn liền làm theo nguyện vọng của nương, đi một chuyến đến hoàng cung, đem di thư nương nhờ hắn đưa cho nam nhân kia.

Di thư kia hắn đã xem qua, thật phù hợp với tính tình nương, hắn biết nam nhân kia chỉ cần xem qua, chắc chắn trong lòng sẽ gọi lên những ký ức về nương, hơn nữa sẽ khó có thể nào quên, không sợ hắn sẽ quên nhiều năm trước từng có một nữ tử tốt đẹp như vậy cùng hắn sống qua những ngày tháng vui vẻ, hơn nữa ở thời điểm hắn không biết lại vì hắn dưỡng dục một hài tử.

Bọn họ bộ dạng rất giống nhau, không người nào có thể hoài nghi hắn không phải con trai của người đó.

Nhưng mà, hắn cự tuyệt hết thảy những thứ nam nhân này cho hắn.

Dù là đem kia vị trí cho hắn thì có tác dụng gì, nói chung sẽ không đổi về được nụ cười cả đời cho nương.

Mà cái nữ tử chưa trưởng thành trước mắt hắn này, rõ ràng bộ dạng so với mẫu thân nửa điểm cũng không giống nhau, nhưng lại khiến hắn nhớ tới mẫu thân.

Lúc mà chính hắn còn chưa có kịp phản ứng, thì đã đứng ở đây rồi.

Bởi vì chính mình ra tay kịp thời, nên nàng chưa bị thương, hắn thậm chí còn thấy có chút may mắn.

”Ai u...”

Thanh âm là từ trong xe ngựa truyền tới, nhớ đến âm thanh lúc nãy, Trang Thư Tình cảm thấy những người trong xe ngựa khẳng định bị thương so với nàng còn nghiêm trọng hơn, đương nhiên, cũng may mắn người bị thương là đối phương, bằng không nàng cùng Thư Hàn hôm nay có thể giữ được mệnh hay không đều không thể nói trước.

Thư Hàn lúc đó bảo vệ cho nàng, khi nhớ đến hậu quả của việc này, nàng không khỏi nắm lấy cánh tay đệ đệ, lòng vẫn còn tràn đầy nỗi khiếp sợ.

Trang Thư Hàn theo bản năng quay đầu, thấy tỷ tỷ sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ đầy mồ hôi, nhất thời đem việc khác đều để ở một bên, vội xoay người lại đỡ lấy tỷ tỷ, vội vàng hỏi, “Tỷ tỷ, có phải bị thương nặng hay không?”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Đều là thương tích nhỏ, không đáng gì, trở về bôi chút thuốc là tốt rồi.”

”Tốt, chúng ta liền trở về.” Trang Thư Hàn chỉ cho rằng tỷ tỷ là không muốn để hắn lo lắng mới nói như vậy, quay lại nhìn nam nhân đối diện cúi xuống thật sâu, nói một lần nữa: “Thỉnh công tử lưu lại tước danh, Thư Hàn ngày khác ắt thỏa sẽ tới cửa nói lời cảm tạ.”

”Bạch Chiêm.” Bạch Chiêm trả lời Trang Thư Hàn, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Trang Thư Tình chậm rãi nói ra tên của bản thân, không để ý tùy tùng chung quanh đã suýt rớt cằm, phân phó nói: “Đi lấy một chiếc xe ngựa lại đây, đưa bọn họ về.”

Một đám tùy tùng còn chưa có thấy qua hình tượng công tử nhà bọn họ bình dị gần gũi như thế, khi phục hồi tinh thần lại, không có người nào, thanh âm nào phát ra.

Bạch Chiêm mặt mày thoáng nhướng lên, ngữ điệu càng nhẹ đi vài phần, “Là ta tự mình đi lấy?”

”A? A, không, không, công tử, chúng ta đi, chúng ta đi.” Một đám người nhìn công tử nhà mình quá mức ôn nhu liền sợ tới mức hồn đều rớt xuống, người phản ứng nhanh nhất nhanh chóng đi lấy xe ngựa, công tử bọn họ từ trước đến giờ đều chưa từng ngồi xe ngựa, nên bọn họ đành phải đi 'mượn' của người khác.

Ân, mượn, còn phải xem công tử về sau có dùng nữa hay không mới được.

Phản ứng hơi chậm một chút đều cảm thấy thẹn hận bản thân mình không thôi, công tử như vậy bọn họ không có kinh nghiệm hầu hạ a!

Những người trong xe rốt cục đều bước ra ngoài, đầu tiên là một bà tử trắng kiện, búi tóc tán loạn, châu hoa đều rối loạn, nhìn chật vật không thôi.

Khi bò ra thấy có nhiều người nhìn chăm chăm nàng như vậy liền nhất thời nổi giận, “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy xe ngựa có con dấu của Liễu phủ hay sao? Nếu như tứ tiểu thư của chúng ta có mệnh hệ nào, tất cả các người đều chạy không thoát.”

Hung dữ như vậy liếc mắt nhìn mọi người, dừng ở trên người hai tỷ đệ Trang Thư Tình ánh mắt càng trở nên hung ác.

Rõ ràng là xe ngựa của các nàng tự mình gây họa, một đường không biết làm bị thương bao nhiêu người, còn kém chút gây ra án mạng, thái độ trước mắt này ngược lại là muốn trách lên người những người qua đường sao?

Người vây xem đều cảm giận, tuy nhưng nhớ đến đối phương là người Liễu gia, cũng chỉ dám ở trong lòng phát giận.

”Bà tử, mau nghĩ biện pháp, tiểu thư đầu bị đập, đã đổ máu.”

Bà tử nhất thời hơi thu lại khí thế, dùng cả tay chân bò vào lại trong xe ngựa, mọi người vây xem không biết tứ tiểu thư kia rốt cuộc bị thương như thế nào, trong lòng lại cảm thấy rất thống khoái.

Họ Liễu gọi lên ký ức của Trang Thư Tình, không biết Liễu gia này cùng Liễu Tam tiểu thư kia có phải hay không là một nhà.

Bạch Chiêm một mực nhìn Trang Thư Tình, Trang Thư Hàn trong lòng để ý, đứng ở phía trước tỷ tỷ ý đồ ngăn lại tầm mắt của hắn, hắn tuy mặc dù chỉ là đứa nhỏ nhưng tính cảnh giác lại rất cao, nhưng dù sao cùng nam tử trưởng thành so sánh thì vẫn là chịu thiệt không ít, huống chi Bạch Chiêm mặc dù là nam tử trưởng thành nhưng cũng là hạc trong bầy gà.

Trang Thư Tình là linh hồn của người thành niên, tất nhiên là sẽ cảm giác được tầm mắt Bạch Chiêm, dù sao tầm mắt kia cũng không có ác ý, nàng cũng không biết phải như thế nào.

Thích thì cứ nhìn, cũng không mất khối thịt nào trên người, dù sao cũng là nàng nhập vào một khối túi da có bộ dạng không kém, đi ở trên đường bị người chú ý là chuyện thường, nhưng mà cũng không thể giả bộ, hễ có nam nhân nhìn liền tạo ra một bộ dáng thẹn thùng tránh né.

Mặc kệ Liễu tứ tiểu thư trong xe ngựa cùng với Tam tiểu thư đã giúp nàng có phải cùng một nhà hay không, bây giờ nơi này đều là thị phi, nàng

chỉ là một người dân bình thường không nơi nương tựa, ai cũng đều không thể trêu vào, cho dù nàng không cố ý hại người cũng không có người có thể phân xử cho nàng, chần chẫn phải ăn một rồi, chẳng bằng trước cứ rời đi là thượng sách.

Vỗ vổ vai Thư Hàn, Trang Thư Tình từ phía sau đi ra một bước, đối với Bạch Chiêm cúi đầu, “Ân cứu mạng về sau sẽ bái tạ, tỷ đệ chúng ta trên người đều có vết thương, đi trước, xin cáo từ.”

”Không vội, xe ngựa sẽ đến.”

”Không dám nhọc công tử...”

”Sợ phiền phức?” Bạch Chiêm ngắt lời nàng, “Chỉ là một Liễu gia thôi.”

”Đối với công tử mà nói thì đó chỉ là một Liễu gia, nhưng đối với tỷ đệ chúng ta mà nói cũng là việc to lớn, dù ăn chút mệt thì cũng có thể bảo đảm bình an của bản thân.” Trang Thư Tình lại quỳ gối thi lễ, không nói gì nữa liền lôi kéo đệ đệ rời đi.

Tuy nàng không nghĩ tranh cãi đúng sai trong việc này, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, “Hai người các người đứng lại.”

Là bà tử kia vừa mới từ trong xe ngựa bò ra, “ Hai người mặc bạch y và lục y, chính là các người.”

Thư Hàn hôm nay mặc là một thân áo choàng trắng mới tinh, còn nàng là một thân xanh biếc, Trang Thư Tình thở dài, nàng chính là nghĩ giả bộ không nghe thấy cũng không được.

Chút thời gian ấy, hộ vệ đối phương đã đuổi đến, nghe thấy lời bà tử nói cũng không vì thế mà dừng lại, đem tỷ đệ hai người tính cả Bạch Chiêm cách bọn họ rất gần vây lại.

Thủ hạ của Bạch Chiêm vẫn không nhúc nhích, nhưng mà trong mắt hiện lên vẻ đồng tình khiến người ta không hiểu.

Quay đầu lại, Trang Thư Tình nhìn thấy bà tử kia cùng một nha hoàn tuổi còn trẻ đang giúp đỡ một nữ tử đi đến, tóc bên thái dương hơi loạn, trên mặt tràn đầy thần sắc ủy khuất, ánh mắt phiếm thủy quang vừa thấy đã thương, khuôn mặt vốn đã mỹ lệ giờ tăng thêm vài phần nhu nhược, khiến người nhìn không dời mắt được.

Nếu không có bà tử ác độc lúc trước, Trang Thư Tình cũng nguyện ý tin tưởng đây thật sự là một cô nương mềm mại, đáng tiếc, nàng trước tin tưởng có chủ tử thế nào liền có tội tở thế này.

Nàng cũng không nói chuyện, chờ hành động của đối phương.

Về phần Bạch Chiêm, nàng sẽ không ngốc nhận thêm nhiều việc, đem trách nhiệm đều đổ lên đầu mình, để hăn đi ra ngoài.

Bởi vì lời của hăn 'Bất quá chỉ là một liễu gia' hăn có thể nói như vậy thì nàng đã biết đây là người không dễ chọc, vẫn là việc không cần nàng ôm vào thân, nhưng có người sốt ruột khó nén hướng đùi nàng đẩy đẩy.

Trang Thư Tình thấy hăn không quản, hăn thoát thân là chuyện dễ dàng, nhưng nếu bây giờ hăn nguyện ý đưa tay giúp đỡ, thì tỷ đệ các nàng ngày hôm nay mới có khả năng thoát khỏi cái rắc rối này.

Về phần lợi dụng ân nhân cứu mạng có phải rất ti bỉ hay không... Nàng hiện tại cũng không nghĩ nhiều được như vậy.

Đợi khi Liễu tứ tiểu thư nhìn sang ánh mắt liền tỏa sáng, ánh mắt một mực hướng trên người Bạch Chiêm, nàng càng xác định chủ ý của mình là đúng.

”Bà tử, tuy rằng ta bị thương, nhưng cũng là ngựa của chúng ta không khống chế được mà chạy loạn, nếu không có vị công tử này ra tay trợ giúp, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, có khi còn dẫn đến chết người.”

Mọi người vây xem nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên là tiểu thư gia đình lớn, khí độ chính là không giống với người khác, người đã đẹp tâm còn đẹp hơn, trách không được có lời đồn đãi Liễu gia tử tiểu thư tài mạo song toàn, dù là chủ phủ phu nhân cũng vì trưởng tử nhà mình mà thỉnh bà mỗi tối cửa cầu thân.

Từ đầu đến cuối, Liễu tử tiểu thư đều không liếc mắt nhìn qua tử đệ hai người, lúc này nàng đợi, là phản ứng vị của vị tử y công tử này.

Có thể có thanh danh tốt truyền ra, tài mạo đương nhiên là nguyên nhân trọng yếu, tuy nhiên không có chút thủ đoạn khác của bản thân, cũng tuyệt đối không có khả năng vị trí thứ nhất đến phiên nàng lấy được, người có mắt sẽ biết nhận thức người nào có thể nhờ cậy.

Dù là liếc mắt nhìn, nàng liền có thể nhìn ra ba người này đều không phải cùng một loại người, người khác không biết nhìn, nhưng nàng lại biết tử y công tử một thân tử y kia dù có tiền cũng không mua được, tàn ti ngàn năm sản xuất ra chưa đến hai mươi thất vải, hàng năm đều nằm trong danh sách cống phẩm của triều đình.

Không cần nói bách tính bình dân, dù là quan lại bình thường cũng không thể thấy được, chỉ có người được thánh thượng cực kì sủng ái mới có khả năng được ban cho, đến nàng, phải được chủ phủ phu nhân ưu ái mới may mắn được nhìn thấy.

Thế nhưng người kia cũng không thêm trân trọng, vị trước mắt này không giống như những người bình thường khác nâng niu, mà lại đem vải

ti tâm này mặc lên người, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không giống như yêu quý lắm.

Phải là người như thế nào mới có khả năng đem thứ này coi như không có gì?

Việc người cầu thân trước mắt, công tử chủ phủ thân phận là cao nhất, nếu không có lựa chọn tốt hơn, hôn sự của nàng hẳn là liền định xuống, nhưng mà lúc này, nàng cũng không nghĩ gật đầu nữa.

Có một số người, không cần tiền hô hậu ủng, cũng không cần biểu hiện ra vẻ không ai bì nổi, chỉ cần đứng ở nơi đó liền có thể kiến nhân không dám nhẹ xem.

Nàng sẽ không nhìn nhầm.

Nhưng mà, thời gian đợi như thế này có phải quá dài hay không?

Bà tử kia rất nhanh nhạy, cũng biết tiểu thư mình hầu hạ nhiều năm có chủ ý gì, mắt thấy đối phương không tiếp lời, ánh mắt cũng đều không có cho tiểu thư nhà mình một cái, nhanh chóng đem lời nói tiếp, miễn cho tiểu thư khó xử.

”Tiểu thư tâm địa ngài chính là rất tốt, nếu không có bọn họ ngăn cản đường đi, chờ hộ vệ đuổi theo tất nhiên là có thể đem ngựa áp chế lại, ngài lại như thế nào có thể thành như vậy? Máu đều đã đem khăn tắm ướt, trở về phu nhân sợ là muốn lột da lão nô.”

Trang Thư Tình nhìn nơi nha hoàn đang dùng khăn che lại, ngay cả chút tơ máu cũng đều không thấy.

Tay mắt lạnh lệ giữ chặt người đang muốn phản bác, Trang Thư Tình đối với đệ đệ lắc đầu.

Mặc kệ đối phương là một tiểu thư liễu gia thì thế nào, tóm lại không phải là người tỷ đệ bọn hắn có thể trêu chọc vào, nén giận tuy thật sự ủy khuất, nhưng cũng là phương thức bảo toàn chính mình, điểm giác ngộ này nàng vẫn biết.

Bạch Chiêm lông mày giờ giờ lên, nếu là lúc này bị bao vây là nường hắn, phản ứng đầu tiên chỉ sợ sẽ là vùng vẫy lên, làm sao có thể để người ở trước mặt nàng bóp méo lý lẽ.

Người này, vừa giống nường, nhưng cũng không giống nường.

Bất quá từ biểu hiện của các nàng, có thể thấy được nàng là người thông minh, biết rõ cứng rắn đến cùng sẽ phải chịu thiệt nếu còn muốn tiếp tục tranh luận đó không gọi là người có dũng khí, mà phải nói là ngu xuẩn.

Hắn chính là thích người thông minh chân chính, mà không phải loại tự cho mình là thông minh này, kì thực thật buồn cười

” Ánh mắt người kia sao lại không thành thật như vậy a, ta phải móc ra xem thử nó như thế nào?”

Liễu tứ tiểu thư thế nào cũng không nghĩ tới đợi nửa ngày lại đợi được một câu nói như vậy, nàng biết, đây không phải uy hiếp, mà đối phương thực sự dám làm như thế!

Biết rõ nàng là tiểu thư Liễu gia còn dám làm như thế, hắn dựa vào cái gì?

Hay là... Hắn đến từ kinh đô?

Cái ý nghĩ này vừa xuất ra, Liễu tứ tiểu thư vừa sợ hãi lại vừa có một tia hưng phấn, nếu có thể gả đến chỗ thế gia đại tộc có chút gốc gác lớn thì đây...

Cẩn thận giấu tốt ánh mắt mình, Liễu tứ tiểu thư cúi đầu xuống, khẽ cắn môi đỏ mọng, giống như phải chịu ủy khuất rất lớn.

Bạch Chiêm nửa điểm mặt mũi cũng không cho, cười nhạo một tiếng, ý bảo xe ngựa đang bị ngăn cản ở ngoài vào đây.

Thủ hạ không dám trì hoãn, hai ba chiêu liền giải quyết nhanh gọn những người chặn đường, dắt xe ngựa đi đến trước mặt công tử.

”Đi lên.”

Lời này là nói với Trang Thư Tình, Trang Thư Tình chỉ chần chờ một cái chớp mắt, liền vội kéo đệ đệ lên xe ngựa, trên người nàng thật sự vô cùng đau đớn, lúc đó dùng không chút khí lực nào nhưng khi Thư Hàn nhào tới khẳng định cũng bị thương không nhẹ.

”Đưa tỷ đệ bọn họ trở về.”

”Vâng, công tử.”

Màn xe buông xuống, Trang Thư Tình trong xe ngựa đối với Bạch Chiêm vén áo thi lễ, lại không nói nửa câu.

Phần nhân tình này, nàng thiếu quá nhiều, qua hôm nay phải đi hỏi thăm một chút Bạch Chiêm này có lai lịch thế nào, có một số người nhân tình kiếm được cũng không phải tốt như vậy, chỉ mong lão thiên có thể giúp nàng một hồi, đừng làm cho cuộc sống của nàng ngày qua ngày càng khổ cực thêm.

”Cứu ta... Đau...” Nộn nộn thanh âm không biết từ nơi nào truyền đến, Trang Thư Tình theo bản năng trong xe ngựa nhìn một vòng, xe ngựa lớn như vậy, tuy rằng nhiều chỗ trống, nhưng cũng không thể giấu đứa nhỏ bên dưới được.

Vậy thanh âm kia là từ chỗ nào đến?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 26: Khả Năng Mới

Nàng làm bác sĩ mấy năm, phản ứng đã thành bản năng, nghe được thanh âm cầu cứu tuyệt sẽ không thể lơ đi.

Một lần nữa vén màn lên, ánh mắt nàng nhìn qua những người khác cũng không thấy ai có gì không ổn, chung quanh cũng không thấy được nơi nào có đứa nhỏ bị thương.

Bạch Chiêm tiến lên một bước hỏi, “Đã làm mất cái gì sao?”

”Đau... Đau...” Theo thanh âm giọng mũi khiến Trang Thư Tình tâm đều gấp, đang muốn hỏi hẵn có nhìn thấy đứa nhỏ bị thương hay không, ánh mắt liền chuyển đến vật nhỏ đang bị xách trên tay một người hộ vệ của Liễu gia.

Nàng không chỉ là bác sĩ, nàng còn là thú y, bằng kinh nghiệm của nàng, thấy máu còn lưu lại trên người tiểu gia hỏa liền chắc chắn nó bị thương không nhẹ.

”Đau... Cứu ta, cứu ta...”

Trang Thư Tình trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ quái ý, nàng không biết ý nghĩ cổ quái kia là do chuyện gì xảy ra.

Nhưng nghĩ Liễu gia cũng không phải là thứ gì tốt, mà lúc này cũng không chỉ có người của Liễu gia ở đây, có người của Bạch Chiêm, còn có rất nhiều dân chúng vây xem dân chúng, không có khả năng có đứa nhỏ bị thương mà không không một ai để ý tới.

Dù là tại hiện đại cũng còn không có hờ hững đến mức này.

Vậy thanh âm kêu cứu vừa rồi chẳng lẽ là...

Đây là cái tình hình gì? Nàng đời trước làm thú y hai năm cũng không có loại khả năng này a?

Nhiều nhất cũng là được miêu miêu cầu cầu thích một chút, hoặc cũng là những con thú bác sĩ khác trị không được thì nàng đều có thể thu phục, cũng chính là bị tiểu cầu đưa đến cửa cô nhi viện, lại bị tiểu cầu thủ hộ nhiều năm...

Nghĩ như vậy, thật là có chút cổ quái.

Xem nàng không nói chuyện, Bạch Chiêm theo tầm mắt nàng nhìn lại, “Thích?”

”Nó bị thương.”

Bạch Chiêm liền cảm thấy hưng trí, “Người muốn dẫn nó nhìn đại phu?”

Trang Thư Tình rốt cục đem tầm mắt chuyển qua trên người nam nhân, đến lúc này nàng mới phát hiện khoảng cách hai người thật sự là có chút thân cận, vội lui về phía sau một chút, quay người nhìn lại, mặt Thư Hàn quả nhiên đen.

Lúc trước thế nào lại không phát hiện, hẳn có tật xấu bất động một chút liền đen mặt? Cai này cũng không phải là thói quen tốt, phải sửa.

Người cổ đại tức giận đều không hiện ra mặt, đã hạ quyết tâm muốn có tiền đồ, một bộ dạng này nhất định phải học.

Bất quá trước mắt không phải thời điểm để so đo những thứ này, Trang Thư Tình cân nhắc nam nhân này có phải là người tốt hay không mới

có thể đem kia vật nhỏ này đưa cho hân, nàng xem như đã nhìn ra, Liễu tứ tiểu thư kia tuy một bộ dạng đơn thuần nhưng một khi hành động sẽ rất lợi hại.

”Chỉ cần mua chút thuốc, ta có thể trị.”

”Nga?” Bạch Chiêm thông thả bước qua, giống như là ở trong nhà mình, lại tự nhiên mang vật nhỏ tiện tay đặt vào cái giá đem tới, đợi đến khi những hộ vệ kia phản ứng kịp, đầu sỏ khiến ngựa không khống chế được đã không còn trong tay tự mình.

”Vậy cho người trị, qua hai ngày ta đến xem.”

Trang Thư Tình nhận lấy cẩn thận bảo vệ trong ngực, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, ánh mắt như muốn hỏi, 'Vì sao người muốn đến xem?'

”Bất cứ thứ gì qua tay ta thì tự nhiên nó là của ta, ta đến xem thứ của ta... Có gì không đúng?”

“...”

Trên đời còn có đạo lý này? Không chỉ là Trang Thư Tình, mấy người hộ vệ, Liễu tứ tiểu thư, cả những người đi đường đứng gần nghe được như thế đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Bạch Chiêm.

Chỉ có vẻ mặt thủ hạ của Bạch Chiêm lại rất tự nhiên, ở trong lòng bọn họ, lời này của công tử một chút vấn đề đều không có, công tử cầm trong tay thứ gì thì chính là của công tử, vô số chuyện trong thực tế có thể chứng minh.

Trang Thư Tình dứt khoát lui vào trong xe ngựa, màn buông xuống, làm nhưng không có nghe thấy lời nói vừa rồi kia, dù sao, mục đích của nàng đã đạt được.

Cảm giác được xe ngựa chuyển động, đánh giá đã cách xa nơi thị phi kia, Trang Thư Tình mới lại vén màn xe lên, hướng người ngồi đối diện ở ngoài xe nói: “Phiền toái đại ca ngừng ở y quán một chút.”

”Không thành vấn đề.”

Từng chút từng chút nhẹ nhàng vượt đầu tiểu gia hỏa, Trang Thư Tình đang nghĩ tới muốn hỏi tiểu gia hỏa này một câu để xác định vừa rồi có phải nó đang nói chuyện hay không, lại chợt nghe được nó nhọc nhọc rống lên hai tiếng.

Mà nàng lại nghe hiểu.

Nó đang nói, “Đau, đau quá.”

Cùng đạo thanh âm nộn nộn lúc trước giống nhau như đúc.

Thật sự là... Gặp quỷ.

Nàng khi nào thì có cái khả năng này? Rõ ràng đến thế giới này cũng có thời gian không nhiều, lúc trước thế nào không có nửa điểm dấu hiệu?

Còn có nam nhân kia, hai ngày sau sẽ không thật sự đến xem tiểu gia hỏa này đi?

Việc sau chồng lên việc trước, thật sự là đau đầu.

Xe ngựa vừa đi, Bạch Chiêm cũng liền không còn hứng trí tiếp tục lưu lại, nhắc chân liền đi, cái tiểu thư kiêu kiêu tiểu tiểu kia căn bản hăn không để trong mắt.

Tuy rằng ở trong mắt tiểu thư người ta, hăn là thứ trái cây thơm ngon ngào ngạt.

”Công tử xin dừng bước.”

Bạch Chiêm như là không có nghe thấy, ngay cả chút ngừng bước cũng không có, Liễu tứ tiểu thư vừa tức lại quẫn, mặt đỏ đến độ muốn nở ra máu, nàng lớn đến bây giờ, cũng chưa từng bị người đối đãi qua như vậy, niệm tưởng trong lòng nháy mắt đều ném ra sau đầu, không dùng đầu óc suy xét, lời nói đã thốt ra, “Công tử liền cứ như vậy mà đi sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận, chính là nàng muốn biểu đạt bởi vì hắn đem xe ngựa của mình ném đi, làm hại chính mình bị thương, nhưng người khác sẽ không cho rằng như vậy.

Nàng đều nghe được có người cười trộm, nếu không xử lý tốt, thanh danh của Liễu tứ tiểu thư nàng sẽ phá hủy.

Là nàng lỗ mãng.

Nhìn đến nam nhân cuối cùng dừng bước quay đầu nhìn nàng, Liễu tứ tiểu thư hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện chợt nghe đối phương nói: “Bản công tử không đi, còn chờ người đưa bản công tử trở về kinh thành sao? Nếu như có người biết cửa nhà ta đang mở, bản công tử sẽ lo lắng sẽ có những kẻ không mời mà đến.”

Liễu tứ tiểu thư trong đầu trống rỗng, cả môi cũng trắng bệch.

Trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác, thanh danh của mình nhiều năm bồi đắp liền bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nếu có thể, nàng thực hận không thể bổ nhào qua che kín miệng nam nhân kia, không để hắn nói ra những lời nói không thể chịu nổi đó, nhưng nàng hiện tại cái gì đều không thể làm.

Bạch Chiêm thấy sắc mặt của nàng một bộ dáng như tro tàn liền cười lạnh, người như vậy hắn đã thấy nhiều, thời điểm tính kế người khác thì đặc ý kiêu ngạo, khi thất thủ liền lợi dụng thiên phú lớn nhất của nữ nhân để bảo vệ thanh danh của mình, ngày khác lấy cơ hội ngóc đầu trở lại.

Chỉ nhìn ánh mắt nữ nhân này hẳn liền biết không phải người an phận.

Để hai tay sau lưng thong thả bước đến gần, nhìn một đám hộ vệ ánh mắt cảnh giác một vòng vây quanh Liễu tứ tiểu thư, Bạch Chiêm khinh thường đến cực điểm hừ một tiếng, nghênh ngang mà đi.

Không biết bao nhiêu người nghỉ chân ở ngã tư đường đều lặng im, giống như đã đi tới một thế giới không tiếng động, trước mắt Liễu tứ tiểu thư từng đột biến thành màu đen, chỉ hận sao khi nàng vừa sinh ra không lập tức đưa đến cho nàng một nam nhân xuất sắc như vậy, cái bóng dáng thẳng tắp kia hiện lên trước mắt, một bên là hận, một bên lại không chế không nổi suy nghĩ của chính mình.

Thẳng đến khi trở lại Liễu phủ, nàng đều chỉ nhớ kỹ nam nhân này, hận đến cắn răng, cũng không thiết tha gì cơm nước, dường như đã quên một đôi tỷ đệ khác, có lẽ, này cũng là dụng ý của Bạch Chiêm?

Hai tỷ đệ đã rời đi căn bản không biết sự việc xảy ra sau này, trước đi y quán tìm đại phu, xác định không có nội bộ thương sau mới mua thuốc về nhà, có cho chính mình dùng, cũng có thuốc trị thương cho vật nhỏ.

Ở trên đường khi Trang Thư Tình dùng kinh nghiệm của mình xem qua, vật nhỏ hẳn là mới sinh ra được vài ngày, cái đầu nho nhỏ chỉ có bàn tay là lớn, không biết làm sao có thể lẫn vào trong đám người, xương ở trước đùi bên trái hơi nứt ra, trên người cũng có vài vết thương, đại khái cũng chưa ăn được cái gì, hơi thở yếu ớt.

”Tỷ tỷ, đây là tiểu cầu sao?” Trang Thư Hàn bị vắng vẻ một bên không cam lòng nói, đối với thứ gì đó trong lòng bàn tay tỷ tỷ gì đó vung ánh mắt chán ghét.

”Không phải tiểu cầu.” Trang Thư Tình trả lời thật sự khẳng định, nàng nhìn thấy có chút giống như sói, bất quá nàng làm thú y cũng chưa

từng chữa qua chó sói, cũng không dám khẳng định trăm phần trăm, “Được, chờ nó lớn lên một chút mới biết được là thứ gì.”

”Mặc kệ là cái gì, có thể giữ nhà trồng viện là tốt rồi, ta muốn đến trường học, tỷ tỷ lại luôn bận việc trong tiệm, chỉ có Tú Nhi tỷ một mình ở nhà.”

Trang Thư Tình thật sự rất hiểu đứa nhỏ này, ai đối hần tốt một phần hần sẽ tốt lại mười phần, điểm ấy giống nàng, nhịn không được nhéo nhéo mặt hần, vô cùng thân thiết phụ họa, “Đúng, có thể giữ nhà trồng viện là tốt rồi, Thư Hàn có thể an tâm đi học.”

Trang Thư Hàn vừa vui sướng lại có chút ngượng ngùng, ánh mắt đều không biết để vào đâu mới tốt, đối với vật nhỏ đang bá đạo chiếm lấy lòng bàn tay của tỷ tỷ nhìn cũng chẳng chướng mắt như vậy.

Thanh niên ngồi ở trên càng xe nghe được đoạn đối thoại ở bên trong trên mặt cũng không khỏi có chút ý cười mềm mại, trong lòng có chút lý giải vì sao công tử như khối băng ngàn năm luôn lạnh nhạt lại rảnh rỗi để ý chuyện của người khác.

Queo khúc quanh, thanh niên kéo cương ngựa, xe ngựa liền ngừng lại, “Đến.”

Màn xe nhấc lên, Trang Thư Hàn ra ngoài trước.

Hần nhảy xuống xe ngựa, lại cẩn thận đỡ một bàn tay của tỷ tỷ xuống dưới, lúc này mới đối với thanh niên nói lời cảm tạ.

”Ta chính là tuân theo mệnh lệnh công tử làm việc, muốn tạ liền tạ công tử nhà ta đi.” Rồi chống vào càng xe ngồi lên, thanh niên vung roi, xe ngựa lung lay thoáng động rồi đi.

Cửa sau mở ra, Trương Tú Nhi trên mặt đang đầy ý cười nhưng nhìn đến bộ dáng chật vật của hai người liền kinh hô, vội vàng đem hai người kéo vào, liền thanh hỏi, “Đây là bị làm sao vậy? Buổi sáng ra ngoài còn tốt mà? Thư Thành không đưa các người về sao?”

”Không có việc gì, chính là không cẩn thận bị ngã xuống, Trương đại ca muốn đưa chúng ta về, ta nghĩ dù sao cũng phải để Thư Hàn đi quen với con đường này nên liền cự tuyệt, cũng không nghĩ sẽ bị ngã, Tú Nhi tỷ người đừng lo lắng, thực không có việc gì, nghiêm trọng nhất chính là trên mặt, xước một chút da, hai ngày thì tốt rồi.”

”Nữ hài tử trong nhà, mặt có bao nhiêu trọng yếu, nếu lưu lại sẹo thì nhìn người làm sao bây giờ.” Trong miệng nói được, Trương Tú Nhi cũng không nhàn rỗi, lấy nước ấm đến dè dặt cẩn trọng dùng khăn giúp nàng xử lý miệng vết thương, “Không được, phải đi mua chút thuốc về, bằng không trong lòng ta sẽ không an ổn.”

”Trên đường về thuận đường đã mua thuốc.” Trang Thư Tình thông minh đem cái hộp gỗ tử đưa cho Trương Tú Nhi, Trương Tú Nhi trừng mắt nhìn nàng, cũng không nói cái gì nữa.

”Thư Hàn đâu? Người có hay bị thương không?”

”Không có, ta tốt lắm.”

Từ ngoài nhìn vào thì quả thật không thấy hai tỷ đệ còn có thương tích ở chỗ khác, Trương Tú Nhi lúc này mới hoà hoãn sắc mặt, hạ quyết tâm lần tới thấy Thư Thành phải hảo hảo nói chuyện với hắn, nào có chuyện như vậy, một người đang yên đang lành đi ra ngoài trở về lại thành cái dạng này, may mắn là bị thương không nặng.

Bận xong người, Trương Tú Nhi mới chú ý tới vật nhỏ trong tay Trang Thư Tình, cúi đầu xuống nhìn nhìn, “Nhặt được?”

”Ân, thấy nó bị thương liền nhặt về, Tú Nhi tử, ta đi trước đắp thuốc cho nó, Thư Hàn, người lưu lại giúp Tú Nhi tử làm cơm trưa, đúng rồi Tú Nhi tử, lấy chút nước cơm cho vật nhỏ này, mới sinh ra vài ngày, sợ là cũng chưa uống sữa.” Trang Thư Tình bất động thanh sắc đem lời bỏ qua, ôm vật nhỏ về phòng.

Nàng được biết rõ ràng, nàng lúc trước không phải xuất hiện ảo giác.

Bất quá trước đó, nàng phải đem miệng vết thương xử lý, nhỏ như vậy đúng là một bộ dạng đang lớn, phải hảo hảo xử lý, thì vết thương này mới có thể nhanh tốt lên.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 27: Lại Gặp Nhau

Tìm chút vải sạch sẽ, lại lau qua nước ấm, đem vật nhỏ cẩn thận thu thập sạch sẽ, đắp chút thuốc lên miệng vết thương, đem chỗ bị gãy xương bên chân trái cố định tốt bằng ván gỗ nhỏ.

Trong quá trình này hẳn là đau, vật nhỏ đều khẽ run run, nhưng không có mấy may di động, ngẫu nhiên hừ hừ hai tiếng, khiến Trang Thư Tình càng thêm đau lòng.

Tìm bộ quần áo cũ lấy ra làm chỗ ở cho nó, Trang Thư Tình nhu nhu đầu nhỏ của nó, “Có thể nghe hiểu được ta lời nói hay không?”

Vật nhỏ cọ cọ lòng bàn tay nàng, “Rỗng rỗng.”

Cái này Trang Thư Tình liền xác định chính mình không phải sinh ra ảo giác, nàng thật có thể nghe hiểu nó lời nói, nó đang nói 'Thơm thơm'.

”Ta rất thơm?”

”Rỗng.”

Nghe được câu trả lời khẳng định, Trang Thư Tình đã có chút hiểu, động vật rất thông minh, ai là thật tâm đối đãi nó, ai có thiện tâm, ai mềm mại dễ khi dễ, loại người này khi chúng nó gặp mặt gần, nếu có thể tạo cho chúng nó cảm giác an toàn, thì dù đối phương có vẻ mặt hung ác chúng cũng chẳng sợ.

Tương phản, có một số người có gương mặt thiên sứ, nhưng tiểu động vật lại không hề thân cận, bởi vì động vật sẽ có loại cảm giác phát ra từ người bọn họ, bản đứng bản tính thật của họ.

Đời trước nàng mặc dù nghe không hiểu lời nói của chúng nó, nhưng đối với tập tính chúng nó cũng có thể lí giải, khi nàng bị người hãm hại ngã xuống đáy cốc, là chúng nó phụng bồi nàng, giúp tâm trí nàng bình tĩnh, cũng bởi vì như thế, tâm thái nàng mới xảy ra biến hóa, không lại là vì sinh tồn, vì nhiều tiền mới làm thú y, không phải vì trong lòng lúc nào cũng mong sẽ có một ngày có thể lại trở thành bác sĩ, mà là từ đáy lòng tiếp nhận nghề nghiệp mới của chính mình, dần dần mới thoải mái.

Thói quen bị động vật ngày ngày vây chung quanh, sau khi đến nơi này nàng có chút tiếc nuối, cũng nghĩ qua ít hôm nữa an ổn rồi sẽ đi nuôi một đám tiểu miêu tiểu cẩu, hiện tại có thể thực hiện trước, cũng tốt.

Nàng đã từng nhờ vào hiểu biết tập tính của chúng nó mới có thể hiểu được ý tứ mà chúng nó muốn biểu đạt, hiện tại có thể nghe hiểu lời nói chúng nó thế thì càng tiện, về phần những thứ khác, nàng tạm thời còn chưa nghĩ nhiều như vậy, nói không có hại cũng không phải.

Nhưng mà việc này không thể để người đời kì thị nàng khác người.

”Tỷ tỷ, ta vào được không.”

Sờ sờ đầu vật nhỏ, “Vào đi.”

Trang Thư Hàn bưng một chén nước cơm bốc hơi nóng tiến vào, liếc mắt nhìn vật nhỏ, đặt chén đến trước mặt nó.

Bát hơi cao một chút, Trang Thư Tình thử độ ấm, đem vật nhỏ để ở trên tay đưa vào miệng bát, vật nhỏ ngửi mùi hương, khẩn cấp há to mồm để uống, nếu không phải Trang Thư Tình phản ứng mau, kém chút cả người đều lăn vào trong chén.

”Không có ai tranh với người, chậm một chút.” Trang Thư Tình vừa buồn cười lại đau lòng, xem bộ dạng này thật sự là đói thảm.

”Tú Nhi tỷ nói cái bát này về sau để cho nó dùng.” Trang Thư Hàn nhu nhu đầu vật nhỏ, “Tỷ tỷ, chúng ta thật muốn nuôi nó sao? Bạch công tử kia... Có phải thật sự đến đây hay không?”

”Người là lo lắng hắn đến đây sẽ mang đến phiền toái cho chúng ta, hay là không muốn ta cùng hắn tiếp xúc?”

Trang Thư Hàn buông tầm mắt xuống, “Tỷ tỷ dù sao cũng là nữ tử...”

Cổ nhân tư tưởng chính là như thế, nam nữ thụ thụ bất thân, ngâm không thể lui tới, bằng không chính là lỗ mãng, sẽ là hồng thanh danh, thứ này nàng đều hiểu, nàng đã thích ứng, hơn nữa tận lực làm theo quy củ này.

Thật sự có một chút không tránh được tiếp xúc với nam tử, tỷ như nói Trương Thư Thành, lại tỷ như cái người Bạch Chiêm không mời mà đến kia.

”Thư Hàn, đệ phải biết rằng tỷ hiện tại không phải là đại tiểu thư Trang gia, cửa lớn không ra, cửa sau không gần, quy củ chúng ta muốn giữ, lại không thể giữ đến chết được, vẫn là nói người cảm thấy chúng ta lúc trước sống ở Trang gia ngày qua ngày tốt hơn so với hiện tại sao?”

Trang Thư Hàn đương nhiên không có ý đó.

”Ta biết người là vì tỷ tỷ, sợ thanh danh tỷ tỷ bị bôi xấu, còn nhớ rõ lời nói mà tỷ tỷ đã nói qua không? Tỷ tỷ không muốn gả cho người khác, thanh danh có hay không cũng không trọng yếu như vậy, Bạch công tử kia đối với chúng ta có ân cứu mạng, nếu hắn nếu thật muốn đến, chúng ta cũng không thể ngăn cản... Không được, ta thật sự là hồ đồ.”

Trang Thư Tình vỗ cái trán, nàng thật đúng là hồ đồ, đã quên Tú Nhi tỷ là một goá phụ, nếu như có nam nhân xa lạ tiến vào, thì mấy bà ba hoa kia còn không biết sẽ nói nàng như thế nào nữa.

Trang Thư Hàn còn tưởng rằng tỷ tỷ là suy nghĩ cẩn thận, vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng.

”Bạch công tử tuyệt đối không thể tới nơi này, đến lúc đó sợ là chỉ có thể đưa hãn vào trong cửa hàng, hai ngày này mau chút đem cửa hàng dọn dẹp tốt.”

Trang Thư Hàn đầu lại buông xuống.

Trang Thư Tình nhìn thấy buồn cười, vỗ đầu hãn một chút, “Tuổi còn nhỏ, nghĩ nhiều làm gì, đệ chỉ cần biết rằng miệng người khác không thể che lấp, làm người thì phải không để cho bọn họ có cơ hội đến thuyết tam đạo tứ chúng ta, nếu người có tiền đồ, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy ta làm tỷ tỷ thật tốt, sẽ bội phục ta, tự nhiên sẽ không có người nói này nói kia, cường giả là người đặt ra quy tắc, kẻ yếu là người phục tùng quy tắc, người muốn làm cường giả hay là kẻ yếu?”

Đương nhiên là cường giả.

Trang Thư Hàn liền định ra mục tiêu cho chính mình.

Cũng là từ hôm nay đến hết về sau, hãn không bao giờ dùng quy củ này tới yêu cầu tỷ tỷ, hãn rõ ràng không thể nhận hết che chở của tỷ tỷ còn muốn cùng những người bình thường bên ngoài thuyết tam giảng tứ đối với tỷ tỷ, lời như vậy sẽ thành một con dao nhỏ chĩa vào lòng tỷ tỷ.

Cùng Bạch Chiêm tuy rằng chỉ có gặp mặt một lần, Trang Thư Tình lại có thể khẳng định đó là người đã nói là làm, hãn nói hai ngày sau sẽ đến liền nhất định sẽ đến.

Tuy nàng không nghĩ tới đối phương thế nhưng sáng sớm đã tới rồi, là lúc Trang Thư Tình đưa đệ đệ ra cửa.

Bạch Chiêm lười biếng ngồi dựa trên xe ngựa, một thân tử như trước, “Không chào đón?”

”Đương nhiên không phải.” Trang Thư Tình không nghĩ sẽ chậm trễ thời gian đi học đệ đệ, đối hắc giao cho nói: “Ở trên đường để ý chút, đi nép vào một bên.”

”Ta biết, tỷ tỷ.” Từ ngày đầu đi học hắc không muốn nhọc tỷ tỷ đưa đón, hôm nay biết tỷ tỷ có việc, tất nhiên là càng thêm hiểu chuyện, tuy là trong lòng còn có lo lắng, nhưng cũng hướng Bạch Chiêm cúi người thi lễ rồi cáo từ rời đi.

Bạch Chiêm có chút tò mò tiểu cô nương này làm thế nào dạy đệ đệ, hắc còn tưởng rằng tiểu gia hỏa kia sẽ đối với hắc ngàn phòng vạn phòng, không nghĩ tới thế nhưng liền đi rồi.

Có chút ý tứ.

”Thỉnh Bạch công tử chớ trách, cũng không phải ta không biết lễ tiết, ngăn đón khách nhân không được vào cửa, mà do tỷ đệ chúng ta thuê phòng ở trong này, chủ phòng nơi này là một phụ nhân ở góa, nếu như ta cố ý khiến nàng bị người khác nghi ngờ thì đó là lỗi lầm của ta, ta ở phía trước có mở một cửa hàng, tuy rằng chưa có khai trương, nhưng cũng là nơi có thể đi, không biết Bạch công tử có thể đến đó hay không?”

Bạch Chiêm là loại người nào, từ lúc hai tỷ đệ mới đi ra khi liền biết bên trong còn có người không thể lộ diện, nguyên lai là một góa phụ.

”Vậy liền đi thôi.”

”Thỉnh công tử chờ.” Vén áo thi lễ, Trang Thư Tình xoay người vào cửa.

Trương Tú Nhi một phen lôi kéo nàng tránh xa nhà của Lí tẩu, cảm thấy cách được đủ xa mới nhỏ giọng nói: “Thư Tình, ai vậy? Người khi nào nhận thức? Ta thấy người này thế nào có chút nguy hiểm?”

Không thể để Bạch Chiêm đợi lâu, cũng không thể an ủi Trương Tú Nhi đang bất an, Trang Thư Tình dứt khoát nói: “Hắn lúc trước giúp ta cùng Thư Hàn một đại ân, không phải là người xấu, trở về ta lại cùng tỷ tỷ nói chuyện tỉ mỉ.”

Trương Tú Nhi có ngàn vạn cái lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể thả người rời đi.

Trang Thư Tình trở về phòng vật nhỏ được nàng đặt tên là Niệm Niệm nhanh chóng được ôm lên, lại lấy thêm chút bạc để trên người, rồi nhanh chóng ra cửa.

”Đã để công tử đợi lâu.”

Bạch Chiêm đối với xe ngựa nâng nâng cảm, “Không sao. Đi lên.”

Nam nhân này thật sự rất bắt mắt, đi với hắn cùng một chỗ bị người qua đường nhiều lần nhìn lên xe ngựa, Trang Thư Tình không có cách nào chỉ lựa chọn làm như không thấy.

Bạch Chiêm thật vừa lòng chính mình không có liệu sai.

Tận lực bỏ lại một đám thủ hạ để ra ngoài, tự nhiên chỉ có thể chính mình lái xe, vung roi ngựa, ngựa nghe lời đi về phía trước.

”Ở đâu?”

”Phía đông chợ.”

Sau đó, hai người đều trầm mặc xuống dưới.

Đợi cho tiếng người ồn ào trên đường cái Bạch Chiêm mới quay đầu nhìn nàng một cái, liếc mắt nhìn vật nhỏ trong lòng bàn tay nàng xác thực nói, “Còn sống?”

”Bị thương vốn không tính là nghiêm trọng, những nơi khác đều là bị thương nhỏ, bôi chút thuốc thì tốt rồi, chỉ có xương ở chân trái phía trước bị nứt, phải dưỡng lâu một chút mới có thể tốt.”

So với bộ dáng suy yếu ngày đó, hôm nay nhìn quả có thật tinh thần hơn, Bạch Chiêm thay đổi dáng ngồi thoải mái, tà tà dựa vào xe ngựa, chân này gác lên chân kia tự nhiên cúi xuống, bộ dáng nhàn nhã tự tại hơn nữa có tướng mạo tốt như vậy không biết đưa tới bao nhiêu ánh mắt.

”Rỗng rỗng.”

Trang Thư Tình thu hồi tầm mắt cúi đầu, Niệm Niệm hướng trong lòng nàng chui vào.

Không cần nó nói nàng cũng biết nam nhân này rất nguy hiểm, mà lúc này, nếu không phải nàng cũng không muốn trêu chọc đến người như vậy.

Một đường trầm mặc đến chợ, xe ngựa ở trước cửa hàng liền dừng lại.

Vừa lúc Vu nương tử ở cách vách tiễn khách nhân ra ngoài, nhìn thấy nàng cùng một nam nhân sóng vai đến tuy có hơi do dự một chút, nhưng vẫn đến chào hỏi, “Đến.”

”Nương tử sáng sớm liền buôn bán tốt như vậy, hôm nay nhất định không kém.”

Làm buôn bán đều thích nghe lời tốt như vậy, Vu nương tử nghe vậy liền tươi cười rạng rỡ, “Người có thừa lời tốt, chỉ có cái miệng khéo như

vậy, về sau làm ăn buôn bán chắc chắn không kém đâu.”

Dừng một chút, Vu nương tử theo lễ phép hỏi một chút, “Vị này là...”

”Đây là...”

Bạch Chiêm thú vị chờ xem nàng thế nào giới thiệu chính mình.

”Đây là Bạch công tử, từng có đại ân với tỷ đệ chúng ta.”

Vu nương tử giật mình, “Nguyên lai là ân nhân, người thế nào lại không mời ân nhân vào trong cửa hàng, ngay cả trà nóng đều không có, một hồi ta để tiểu nhị đưa tới cho người.”

”Đa tạ nương tử.”

Vu nương tử vẫy vẫy khăn, tiến vào trong cửa hàng.

Trang Thư Tình tự mình đi mở cửa.

Bạch Chiêm dường như không có xương cốt hai tay ôm ngực dựa vào trên ván cửa, “Người đối ai đều thành thực như vậy?”

”Công tử cảm thấy không ổn?”

”Có chút ngoài ý muốn, ta cho rằng người thành thực trên đời này đều chết hết rồi.”

”Chính là công tử chưa tiếp xúc tới thôi.” Vào cửa, cố sức đem tấm ván gỗ từng khối lấy xuống, Bạch Chiêm nhìn, ép xuống suy nghĩ muốn tiến lên hỗ trợ.

Hắn thậm chí có chút ngửa tay, muốn thử xem này tấm ván gỗ này có thực sự rắn chắc hay không.

Một lát sau liền mở ra rất nhanh.

Cửa liền mở ra, Bạch Chiêm vào, nguyên tưởng rằng cửa hàng chưa khai trương sẽ lộn xộn, đi vào mới phát hiện trong phòng cái gì cũng đều không có, cũng không giống như cửa hàng.

Trong phòng càng lúc càng sáng, lúc này trên tường đặc biệt liền nhìn ra.

”Cũng là cửa hàng mới, người tính toán bán cái gì.”

”Đồ may.” Vỗ vỗ tay, Từ cửa trước ôm Niệm Niệm tiến vào căn phòng sạch sẽ, lại đi vào phòng nhỏ bên trong đem hai chiếc ghế nhỏ ra, “Địa phương đơn sơ, mong công tử bao dung.”

Bạch Chiêm cũng là không có gì cố kị, dùng chân câu ghế lại tùy ý ngồi xuống.

Nếu Liễu tứ tiểu thư ở trong này, đại khái sẽ hận không thể lột tàn ti ngàn năm trên người hắc làm thành xiêm y, miễn cho bị hắc đạp hư như vậy.

Vu nương tử trong thời gian này để tiểu nhị nhắc ấm nước sôi qua đây, còn có thêm hai tách trà, trong chén thả lá trà, tuy rằng lá trà rất thô ráp, nhưng có trà này dù sao cũng là thứ quý giá, bình thường chính mình cũng luyện tiệc uống, có thể để Trang Thư Tình cầm đến đãi khách đã xem như coi nàng thành người thân thiết.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 28: Báo Ân

Từ sau khi đến thế giới này, đây là lần thứ hai Trang Thư Tình nhìn thấy lá trà.

Lần thứ nhất là ở nhà đại bá, nàng cùng Thư Hàn đã uống qua loại trà người ta dùng trà lá bọ để nấu.

Tuy trước mắt lá trà này cũng đã là rất tốt, nàng đời trước thích uống trà, có cơ hội liền khẩn cấp đem nước sôi rót vào trong chén, còn theo quán tính cực kì lưu loát tẩy sạch trà.

Bạch Chiêm xem động tác này của nàng liền biết là một người quen uống, mặc dù trà này tuy thô cũng không phải loại thượng hạng gì, thấy nàng còn phải thuê chỗ ở, liền biết không phải là người dư dả, tuy rằng nàng nhìn cũng không phải tiểu nha đầu xuất thân nghèo khó.

Nhưng nói nàng xuất thân ở gia đình lớn, thì lại không có tiểu thư nhà nào sống giống nàng như vậy, cũng ít có này sự lưu loát không kìm được, ở mặt ngoài xem nàng đều theo quy củ, nhưng muốn nói nàng thực coi trọng, cũng chưa hẳn.

Trước mắt hai người ở chung liền có chút hơi ngại, hẳn là tùy tâm sở dục, còn nàng thì? Nữ tử thế gia có bao nhiêu người có thể sống như nương hần tự tại như vậy, đây sẽ là một người khác sao?

Muốn nói nàng là hạng người tâm cơ thâm trầm, mượn việc đến đây để leo lên giường hần... Có thể khiến hần nhìn không ra nửa phần, phải là

người có thủ đoạn cao như thế nào? Hẳn không tin tiểu cô nương này có bản lĩnh đó.

Bất kể như thế nào, nàng có gan lớn là sự thật, điểm ấy rất giống nương.

Trang Thư Tình một lần nữa đem hai cốc đều nhúng vào nước sôi, một ly đưa cho Bạch Chiêm, một ly tự mình bưng lên, ngửi hương trà nhàn nhạt, cảm thấy toàn thân đều thoải mái.

Thấy đối phương chậm chạp không nói chuyện, Trang Thư Tình chỉ có thể chủ động mở ra đề tài, “Đáng lẽ nên là tỷ đệ chúng ta tới cửa nói lời cảm tạ, đối với chúng ta, ở Hội Nguyên Phủ này chỉ biết ít người, dù có hỏi thăm cũng không ai biết Bạch phủ ở đâu...”

”Hoài nghi ta đưa cho người là giả danh?”

”Đi không thay tên, ngồi không đổi họ, câu này chính là nói người như Bạch công tử vậy, ta chưa bao giờ từng chất vấn qua điểm ấy.” Nhàn nhạt làm ướm miệng trà, cảm giác lá trà nhàn nhạt ở trong miệng tản ra, Trang Thư Tình mới lại nói: “Ta chỉ nhận biết dân chúng, mà Bạch công tử lại không phải dân chúng bình thường, đương tự nhiên sẽ không biết cửa lớn Bạch phủ ở hướng nào, nói ra cũng chỉ là nghĩ muốn cho Bạch công tử biết, Bạch công tử có ân cứu mạng tỷ đệ chúng ta, việc đó trong mắt công tử thì không xem ra gì, tỷ đệ chúng ta cũng không phải loại người có ân không báo, nếu như Bạch công tử có yêu cầu gì, chỉ cần làm được, tỷ đệ chúng ta tuy rằng không phải người làm được việc lớn, nhưng cũng sẽ tận lực làm được.”

Mở miệng một tiếng là ân cứu mạng, nghe xong Bạch Chiêm đã muốn ê răng, chuyện tốt quả nhiên làm không được.

”Ta cái gì cũng không cần, ở chỗ các người lại có cái gì?” Nhìn chung quanh một chút, “Không phải sắp khai trương cửa hàng thêu sao? Người

sau khi khai trương liền đưa đến cho ta một kiện trang phục việc này chúng ta liền huề nhau.”

Buông một ngụm trà, Bạch Chiêm đứng dậy đi ra ngoài, hăn hôm nay nhất định là đầu óc không rõ ràng mới có thể cố ý bỏ ra ngoài tìm một người như vậy để nói chuyện, giống như hiệp ân đến báo đáp, tuy rằng hăn vốn cũng không phải là cái người tốt gì.

Nhưng vì sao hôm nay liền cảm thấy có chút ghen khuất đi?

Bạch Chiêm đi được một đoạn khá xa, mới có chút giật mình, một lát sau khi bị cái ân cứu mạng này làm cho kích động, cảm giác không thích hợp hoàn toàn rút đi, Bạch Chiêm tỉnh táo lại.

Tiểu cô nương kia dùng lời này để đuổi hăn, kỳ thực căn bản là không muốn gặp lại hăn, bởi vì hăn là ân nhân cứu mạng của tỷ đệ các nàng, nàng lại không thể vong ân phụ nghĩa, cho nên mới xuất ra một chiêu như vậy...

Chỉ hai lần gặp mặt nàng liền nắm chắc tỳ khí của chính mình, hơn nữa lần gặp mặt này lại dùng phép khích tướng, lấy việc này chặt đứt lui tới, hăn cư nhiên thật đúng liền dễ dàng lọt bẫy như vậy, ha ha, này cũng thật có ý tứ.

Trang Thư Tình đứng ở ngoài cửa nhìn theo xe ngựa đã đi xa, thở ra một ngụm dài.

Nàng không sợ báo ân, chỉ sợ rõ ràng có ân ở phía trước nhưng không cách nào báo.

Có thể sống được tự cao tự đại như vậy, Bạch Chiêm xuất thân nhất định bất phàm, cũng nhất định là sống qua những ngày tháng trôi chảy, cho nên nàng một mực đem ân cứu mạng treo ở ngoài miệng, nếu đối phương không da không mặt cũng liền thôi, nhưng phàm là người tự phụ sẽ nghĩ nhiều, sẽ cảm thấy nàng đối với đối phương chỉ là báo đáp lại hiệp ân,

muốn đối phương có thể vào thời điểm này đưa ra một cái yêu cầu, sự tình liền giải quyết.

Kết quả quả nhiên liền như nàng suy nghĩ.

Ân cứu mạng là thật sự, lại vì một kiện trang phục liền có thể triệt tiêu, sử dụng một chiêu như vậy cũng là cấp bách nên đành bất đắc dĩ, tỷ đệ các nàng hiện tại không nơi nương tựa, ai đều không thể trêu vào, càng không thể gặp phải người như vậy, cho dù là giao hảo cũng không được, nếu cứ để người tùy tiện mà đến tất nhiên sẽ phiền toái.

Đối phương không có chỗ nào cố kị, nàng lại không được, nàng cũng không biết, cùng nam nhân kia nói nhiều câu như vậy là phạm vào bao lỗi lớn, nhưng vì Thư Hàn, nàng cũng không thể khiến thanh danh quá mức hỏng bét, ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn.

Ân tình này nàng sẽ ghi ở trong lòng, nguyện chúc cho ân nhân mạnh khỏe.

Đem Niệm Niệm ôm vào trong ngực, Trang Thư Tình nhu nhu đầu nhỏ của nó, “Ta có phải có chút vô sỉ hay không?”

Niệm Niệm cọ cọ nàng, nó không hiểu vô sỉ là có nghĩa gì, chỉ nhìn ra được là chủ nhân hiện đang khổ sở.

”Vô sỉ thì vô sỉ đi, đệ đệ mới là trọng yếu.”

”Rống...”

”Ta không có khổ sở.” Lại nhu nhu đầu nhỏ của nó, “Mới sinh ra hắn là bộ dạng rất nhanh sẽ lớn, người thế nào lại không lớn lên vậy? Phải mau lớn, vóc dáng nhỏ như vậy, như thế nào trông nhà trông cửa.”

”Rống rống...”

”Sẽ lớn lên a, kia cũng phải lớn nhanh chút mới được.”

Một người một thú nói chuyện cao hứng, Trang Thư Tình cuối cùng đem phần áy náy trong lòng này đè ép đi xuống, làm đều đã làm, biểu hiện như vậy là cho ai xem! Có một số việc, trong lòng nhớ kỹ là tốt rồi.

Thật dụng tâm vẽ hoa văn, ở chỗ Vu nương tử chọn ra tơ lụa quý nhất, Trang Thư Tình giao cho Trương Tú Nhi.

Lúc này, Trang Thư Tình liền có chút may mắn cửa hàng không lớn, bằng không ngày ấy khai trương sợ là không chống đỡ được.

Còn có bảy ngày trước khi khai trương, nàng thuê thợ mộc tới theo yêu cầu mà làm những thứ cần thiết.

Có những ngăn tủ lớn nhỏ không đều, có cái cao, còn có một chút kỳ kỳ quái, khiến cho người xem đều không hiểu nó là cái gì.

”Cái này dùng làm cái gì?” Vu nương tử cầm thứ được tạo ra từ gậy trúc đưa qua xem.

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn thoáng qua, “Dùng để treo quần áo, nương tử không biết dùng cái này so với dùng dây thừng treo nhìn tốt hơn sao?”

Vu nương tử làm cái nghề này, nghe nàng vừa nói liền đã hiểu, khoa tay múa chân gật đầu nói: “Đúng là tốt hơn nhiều, xiêm y hình dạng còn ở đây, như vậy mỗi kiện trang phục đều có thể treo chỉnh tề, lúc nhìn cũng nhẹ nhàng khoan khoái, Thư Tình, cái đầu nhỏ này của người sao lại nghĩ ra được những thứ này?”

Nàng đâu có cần phải nghĩ nhiều, người hiện đại nhà ai giặt quần áo mà không phải dùng giá phơi, nàng nguyên bản là vẽ mấy kiểu khác nhau đưa cho thợ mộc làm, lại đem tác dụng nói ra, thợ mộc kia nói dùng gậy

trúc thì hiệu quả càng tốt, nàg cũng tưởng tượng ra được, dùng gậy trúc làm giá áo ba cạnh, quần áo treo ở hai cạnh có thể tạo ra độ cong, chỗ ở bả vai kia cũng sẽ không bị biến hình.

Nói đến cùng, cổ nhân cũng không quá ngu xuẩn, hiện đại hết thấy đều là do cổ nhân tích lũy được mới có.

”Thư Tình, thứ này trong nhà cũng dùng được đi.”

Trang Thư Tình cười, “Đương nhiên, chính là nhân tiện còn muốn làm ngăn tủ treo quần áo mới được.”

Nghĩ đến còn có thể phải chi thêm, Vu nương tử liền tạm thời thu lại ý niệm, làm một cái ngăn tủ cũng không phải rẻ, nàg vẫn là ngẫm lại.

Thợ mộc lại làm ra những cái giá có độ dày bằng bàn tay, cách một đoạn liền có một móc câu trên tấm ván gỗ, khi Trang Thư Tình khoa chân múa tay cố định ở ba mặt tường trên cùng, sau đó lại tính toán khoảng cách ở bên trong rồi đóng đinh một loạt.

Vu nương tử nhìn nhìn giá phơi trong tay, bỗng chốc liền đã hiểu.

Tưởng tượng một chút cửa hàng này khi dọn dẹp sẽ có bộ dáng gì, ngẫm lại những cửa hàng may chính mình từng đi vào, Vu nương tử nở nụ cười, nàg hiện tại tin tưởng cửa hàng này nhất định có thể náo nhiệt rực rỡ.

Cách ngày khai trương chỉ còn hai ngày, Dệt nương cùng mấy người đều cùng nhau trực tiếp tới cửa hàng.

”Ta hồi lâu không liều mạng như vậy rồi, Thư Tình, cửa hàng kia của người nhất định sẽ buôn bán náo nhiệt, vài người chúng ta cũng liều sống liều chết giúp cho người.”

Trang Thư Tình nhất thời có áp lực, “Ta sẽ tận lực không để các người thất vọng.”

Dệt nương cười, “Không mời chúng ta vào nhìn một cái?”

Trang Thư Tình nhanh chóng tránh thân ra, nàng mấy ngày nay cũng có chút sốt ruột, chỉ sợ hết thấy đều không chuẩn bị tốt, thợ may cũng không đủ để mở một cửa tiệm, nhìn đến các nàng vài người lại đây, nàng này tâm mới an ổn xuống dưới.

Dệt nương nhìn hoàn toàn cùng tưởng tượng của bản thân bất đồng cửa hàng, sạch sẽ, cảm giác cũng thật thoải mái, nhưng là có phải quá mức... Quá mức sạch sẽ hay không, nhìn cũng không giống như một cửa hàng thuê.

Mấy người khác cũng nghĩ như vậy.

Trang Thư Tình nhìn ra các nàng nghi hoặc, hỏi, “Đồ may Tú Nhi tỷ đã mang đến chưa?”

”Không, đều ở trên xe ngựa.”

”Các người giúp ta một cái, đều chuyển hết vào.”

Vốn chính là đưa thành phẩm tới, mấy người đều không nói thêm gì, giúp đỡ chuyển mấy chuyển.

Trang Thư Tình lấy ra một cái trúc giá đem mỗi kiện áo dài treo tốt, lại dùng y xiên thật dài đem treo lên cái móc câu trên tấm ván gỗ, gió nhẹ tiến vào, vạt áo nhẹ nhàng vẫy vẫy.

”Như thế nào?”

Dệt nương nhìn một hồi lâu, “Ta đều muốn mua về hết.” Nói xong chính mình cũng cười “Nhanh chóng treo tất cả lên nhìn xem.”

Mấy người cùng nhau bận việc, rất nhanh đã đem ba mặt tường đều treo đầy, vạt áo phía dưới kia cách mặt đất một chút khoảng cách, cũng không cần lo lắng vạt áo sẽ bẩn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 29: Bạch Chiêm

Trang Thư Tình đứng ở trong gian phòng vừa nhìn vừa giơ móc treo quần áo, đổi vị trí cho xiêm y, cho những xiêm y cùng màu xếp cùng một chỗ, như vậy nhìn tất nhiên sẽ không rối mắt.

”Rõ ràng nơi này có không ít là do ta làm được, hiện nhìn thế nào lại cảm thấy tốt như vậy?” Dệt nương thở dài nói, trước lúc nàng đến trong lòng nàng còn có chút lo lắng, hiện tại lại chỉ cảm thấy giữa người với người thế nào lại có khác biệt lớn như vậy.

Bất quá một tiểu cô nương mười bốn tuổi, thế nào có thể nghĩ được những chuyện mà người khác đều không thể tưởng được như vậy?

”Sợ là khi người khai trương không đến mấy ngày, không ít cửa hàng khác đều sẽ học làm theo người.”

”Không ngại, bọn họ sẽ không thể đem tất cả mọi thứ trong đầu ta đều học hết.”

Dệt nương gật đầu, đúng vậy, Thư Tình nói lời này là đã có tính toán trước.

”Dệt tỷ tỷ, còn có các vị tỷ tỷ khác, kế tiếp sẽ phải vất vả, lại phải tay thay ta đưa ra không ít công sức, nếu làm không tốt sẽ khiến cửa hàng chặt đứt mối buôn bán làm ăn.”

”Có chuyện có thể kiếm bạc, chúng ta đương nhiên dụng tâm, bất quá người từng nói qua hoa văn cũng có thể dùng, nơi này của ta không còn

mấy trường...”

”trong khoảng thời gian này ta vẽ không ít, đều để ở nhà, các người cùng ta đi lấy.”

Đem cửa hàng đóng lại, Trang Thư Tình đi theo mấy người cùng nhau lên xe ngựa, không thấy được ở chỗ cách nàng không xa một chiếc xe ngựa ngừng lại, người trong xe ngựa, nàng biết.

Đây không phải Bạch Chiêm từ sau ngày đó bây giờ mới gặp lại sao, tâm tình cũng là không thể một hồi liền bình tĩnh.

Nếu hắn không đi tra về nàng thì theo như biểu hiện của Trang Thư Tình, hắn tuyệt sẽ không nghĩ đến nàng từng có những ngày như vậy.

Ánh mắt nàng yên bình, không có oán hận, không có không cam lòng, giống như căn bản không đem việc đáng thương hại này để ở trong lòng, cũng không biết vì thoát ly cuộc sống như vậy mà phải trả giá đại giới, chính nàng sẽ có cục diện như thế nào?

Nàng thông minh như vậy, lại như thế nào có thể không biết.

Ở điểm này, nàng cùng nương rất giống nhau.

Nương năm đó cũng biết rõ chưa cưới mà sinh con sẽ đưa mình vào loại hoàn cảnh khó khăn như thế nào, nhưng người vẫn nghĩa vô phản cố (*) đưa hắn sinh hạ ra, hơn nữa từ đầu đến cuối đều cho hắn toàn bộ quan ái (**), hắn tuy rằng mười bảy năm qua không biết cha mình là ai, nhưng trong lòng cũng chưa từng có oán hận, bởi vì hắn sống được khoái hoạt, thậm chí còn có thể nói là tiêu dao.

(*) Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước

(**) Quan ái: Tình thường + sự quan tâm

Chẳng sợ nương biết rõ hần không phải người trời sinh tính tình thuần lương, vẫn cũng chưa từng đánh hần, mang ý nghĩ cải biến hần, nàng chỉ nhìn, thời điểm thích hợp sẽ kéo hần một phen, cho hần biết cái đường kia không thể đi, việc kia không thể làm, phần lớn thời gian là để hần thuận theo tâm ý của bản thân mà làm việc.

Phụ thân bởi vì áy náy, đối hần càng là muôn vàn dung túng, thứ tốt đều đưa đến nơi này cho hần, mặc kệ hần có dùng hay không.

Bốn năm đều một mực như thế.

Biết bản tính của hần liền cho rằng hần sẽ trở nên ngày càng vô pháp vô thiên, chuyện xấu đều làm hết, nhưng hần lại ngoài dự đoán mọi người không có thành như vậy.

Không phải vì hần đột nhiên thông suốt, cũng cũng không phải hần lành bệnh, chỉ vì hần thủy chung nhớ rõ ánh mắt của nương trước khi qua đời, nương lo lắng hần, dù nàng sắp chết cũng vẫn nhớ, nhưng chưa từng bao giờ nói ra miệng, chưa từng lấy bản thân mình đi kiểm kẹp nhi tử, bắt hần phải thay đổi.

Bởi vì nàng biết vậy sẽ khiến người con như hần không sống được những ngày tháng vui vẻ, cũng bởi vậy, nàng mới có thể để nhi tử đi gặp nam nhân kia, chỉ cần hần che chở nhi tử, dù là nhi tử làm ra chuyện gì sai cũng còn có người có thể che chở hần.

Chẳng sợ việc sai kia có bao người người oán trách, việc đó không so được với việc nhi tử hảo hảo còn sống.

Nhưng hần lại tự trói buộc chính mình.

Trừ bỏ nương bên ngoài không người nào biết hần trời sinh tính tình có chỗ thiếu hụt —— hần không có năng lực phân biệt thị phi.

Hắn không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì khiến nương chết cũng không an tâm hay không, không biết nếu nương còn sống, có phải khi hắn làm chuyện sai thì sẽ giữ chặt lấy hắn hay không, cho nên hắn chỉ có thể làm những việc khi nương còn sống hắn đã từng làm qua, mà nương không có ngăn cản, chẳng sợ cuộc sống như vậy khiến hắn sống không ý nghĩa, hắn cũng chỉ là mỗi một ngày đều sống qua như vậy.

Trang Thư Tình xuất hiện tựa như một viên đá được ném vào mặt nước làm gợn lên những đợt sóng nho nhỏ, kể từ khi bốn năm nay, không, là từ khi hắn có ký ức tới nay lần đầu tiên đối với một người cảm thấy hứng thú.

Cho nên hắn sai người tra xét nàng.

Tra được kết quả khiến hắn bất ngờ.

Thình gia tộc tự mình thoát ly khỏi môn tường, dù là dân chúng nhà bình thường cũng sẽ không muốn cưới một nữ tử như vậy, nàng đối với mình lại có thể nhẫn tâm như thế?

Nàng rõ ràng là lấy cớ đi kinh đô tìm ngoại tổ phụ để rời đi Trang gia, cuối cùng lại ở Hội Nguyên Phủ dàn xếp mọi thứ, mà không phải tìm người thân thích mà leo lên, không cần nói bọn họ có bao nhiêu tuổi, dù có là người lớn hơn bọn họ vài thập niên cũng sẽ không đưa ra loại quyết định như vậy.

Hắn dù chưa sống tại kinh đô, nhưng cũng biết kinh đô có một Đồng gia, người nhà như vậy đều là mặt mũi lớn hơn trời, nếu như đôi tỷ đệ này đến tìm, chưa cần nói sẽ đối tốt bọn họ như thế nào, áo cơm không lo là khẳng định, ít nhất không cần xuất đầu lộ diện ở bên ngoài kiếm ăn.

Nếu như đệ đệ kia của nàng không chịu thua kém thì cũng liền thôi, nàng còn có thời gian xoay sở, nhưng mà không phải, nàng liền đem cả đời

này trả giá, người không có khả năng thì không thể tưởng được, vẫn là nói, nàng đối với Trang Thư Hàn thực sự có tin tưởng lớn như vậy?

Nhưng chỉ có một người như vậy, nàng lại có thể đi vào mắt hắn.

Sau khi biết nàng từng bước một thận trọng như thế nào rời khỏi Trang gia, hắn liền cảm thấy nàng mạnh mẽ hơn so với phần lớn những người này.

Nương nói qua có mất mới có được, nàng trả giá thanh xuân của mình, mới có thể có được một đứa con, khi chết cũng cảm thấy vui vẻ, bởi vì vậy nàng cam tâm tình nguyện trả giá đại giới, cho nên nàng cả đời sống so với đại đa số người đều thoải mái hạnh phúc.

Mà Trang Thư Tình còn có thể buông tay với số đồ cưới của nàng, để có cơ hội rời đi cái vùng bùn kia, hắn nhìn ra được, nàng bây giờ, cũng rất hạnh phúc.

Nếu nương còn sống, nhất định sẽ thật thích nàng đi.

Một đêm trước khi khai trương, Trương Tú Nhi xuất ra một tay nải nhỏ.

”Người cả ngày ôm Niệm Niệm ra ra vào vào, phải làm chút gì cũng không có tiện, ta xem bộ dạng nó cũng không có bao lớn, liền làm cái cái này, chính là nó lại lớn lên một chút thì làm cái khác cũng được.”

Một bao nhỏ màu tím, một dây lưng thật dài, bên ngoài thêu đồ án tinh xảo, Trang Thư Tình nhìn kỹ, cư nhiên là mạn đà la.

”Ta cảm thấy này hoa rất đẹp mắt, chiếu theo tử y người nói, thêu lên một bông hoa màu đen thật đẹp mắt, chính là rất đẹp để quý giá, người bình thường ai dám mặc như vậy, cho nên bao này ta thử dùng màu tím nhạt làm chủ, chỉ màu tím để thêu hoa, có phải rất đẹp hay không?”

Trang Thư Tình mơn trớn hoa màu tím, cũng không nói mạn đà la không phải màu tím cũng không phải màu đen, nhấc lên khuôn mặt tươi cười nói: “Tú Nhi tỷ tay thực khéo, hoa này thêu thật đẹp, Thư Hàn, đem Niệm Niệm ôm vào đi.”

Niệm Niệm đương nhiên là có thể nghe hiểu lời nói, cũng thích hương thơm trên người Trang Thư Tình, nhưng mà nàng thật sự bận quá mức, Trang Thư Hàn là người thứ hai nó có thể tiếp thu.

Lúc này nó liền ghé vào trên đùi Trang Thư Hàn.

Nghe vậy cũng không cần người ôm, nâng lên đôi chân nhỏ nhắn tự mình lặn vào trong bao.

Đối với nó mà nói có thể mỗi ngày ở cùng bên cạnh chủ nhân là tốt nhất.

Trang Thư Tình điều chỉnh vị trí cho nó, đeo lên lưng, rất tốt, rất vừa vặn cũng không nặng, cũng sẽ không nhẹ quá, có cảm giác tồn tại.

”Ta hiện tại chỉ hi vọng người lớn chậm một chút, nếu lớn quá nhanh ta cũng không nổi người.”

”Rỗng rỗng...”

Trang Thư Tình ngừng động tác một chút, gia hỏa này đang nói nó vốn không lớn nhanh! Nàng cùng Thư Hàn lúc trước còn phải trông cậy vào nó có thể giữ nhà, vóc dáng nhỏ như vậy, thực dùng để giữ nhà hộ viện sẽ bị người giẫm chết cũng không biết đi.

Búng cái trán của nó, thấy nó trốn tránh, nếu đi ra vài người cũng sẽ bị nó chọc cười, gia hỏa này, thật sự là quỷ linh tinh.

”Tỷ tỷ, ta xin phép tiên sinh rồi, ngày mai ta đi cửa hàng giúp người.”

”Người thế mới học vài ngày liền nghỉ học.” Trang Thư Tình cũng búng cái trán của hần một chút, “Lúc này không tính, nhưng chuyện như vậy lần tới phải thương lượng với ta.”

Xem tỷ tỷ tha cho hần dễ dàng như vậy, Trang Thư Hàn nhất thời càng vui vẻ, “Ta giúp tỷ tỷ thu tiền.”

”Nếu thu sai đi, xem ta thế nào thu thập người.”

Trang Thư Hàn cười, khiến nàng cũng không trụ được, ý cười theo trong mắt đều lộ ra, Trương Tú Nhi nhìn, trong lòng tất cả đều là lo lắng.

”Ngày mai không cần vội, đều nghỉ ngơi sớm một chút, ta không đi cửa hàng giúp mọi người được, ngày mai ta sẽ làm tốt đồ ăn đưa đến cho tỷ đệ hai người.”

Trang Thư Tình ước gì Tú Nhi tỷ có thể đi ra cửa nhiều một chút, làm gì có ai ngăn cản, nhưng nàng vẫn vội vàng đáp ứng.

Ngày kế, ba người đều thức dậy khi trời mới tờ mờ sáng.

Nghĩ chính mình cùng Thư Hàn có một cửa hàng, Trang Thư Tình hảo hảo đem hai người dọn dẹp một phen, chẳng những mặc một thân quần áo mới, nàng còn khó có lúc dùng chút trang sức, không phải thứ quý trọng gì, chỉ cần một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo này nhưng cũng phá lệ xuất sắc.

”Thư Tình nhà chúng ta chính là lớn lên thật tốt, Thư Hàn cũng thật anh tuấn.” Trương Tú Nhi nhìn cái này lại nhìn cái kia, ánh mắt kia giống như là đang nhìn đứa nhỏ của chính mình, khiến Trang Thư Tình một trận lúng túng, nếu thật sự tính ra, nàng còn lớn hơn Trương Tú Nhi mấy tuổi.

Khi hai tỷ đệ đến chợ cũng chỉ có mấy cửa hàng mở cửa, tiệm vải cách vách cũng còn chưa mở cửa.

Nhưng trước cửa lại có một chiếc xe ngựa, người trong xe này có phải đến nhằm chỗ hay không?

Bạch Chiêm nhảy xuống xe ngựa, “Còn chưa mở cửa?”

Trang Thư Tình cảm thấy đuối người là không nên, vậy liền đi mở cửa, lúc này, Bạch Chiêm cuối cùng cũng đi hỗ trợ mở ván cửa.

”Bạch công tử, ta tự mình làm là tốt rồi.”

Bạch Chiêm một tay mang một khối đá qua một bên, dùng khẩu khí nghiêm cần nói lại: “Kỳ thực ta muốn thử xem một quyền có thể khiến nó hoàn toàn làm vỡ nát hay không, nếu một quyền của ta cũng không thể chịu, thì đề phòng cướp thế nào.”

Trang Thư Tình không nói chuyện nữa, nàng cảm thấy chính mình cùng người kia tần suất não hoàn toàn bất đồng, nói không được một câu đi.

Đợi cửa mở, chuyện thứ nhất Trang Thư Tình làm chính là đem quần áo làm cho Bạch Chiêm cầm vội tới đưa cho hắn, “Đây là kiện trang phục đáp ứng tạ lễ cho Bạch công, so không được với những bộ công tử thường mặc, nhưng cũng là thứ tốt nhất ta có thể làm được, công tử chớ ghét bỏ.”

Trời còn chưa sáng hẳn, Bạch Chiêm đem bụi vuốt xuống, cầm tới cửa xem trước xem sau.

Trường bào này Trang Thư Tình tốn nhiều tâm tư, không nói qua vải dệt liền mất của nàng sáu lượng bạc, chính là mạn đà la kia mỗi một đoá đều dụng hết mọi hình thái, trên nhụy hoa mỗi một bông đều có điểm bất đồng.

Trương Tú Nhi có một đôi tay khéo, đem hoa mạn đà la này thêu giống như vật thật.

”Đây là hoa gì?”

”Mạn đà la.” Trang Thư Tình không có nói điển cố của mạn đà la, cũng không có nói tại sao nàng ở trên quần áo hắt dùng tới mạn đà la, là vì nàng cảm thấy này nam nhân ngày đó khi cứu tử đệ bọn họ trên mặt lộ ra ôn nhu biểu tình giống như lời nói về hoa mạn đà la này: Ác ma ôn nhu.

”Mạn đà la a.” Bạch Chiêm vô ý thức đi nói theo một câu, trầm mặc một hồi nói: “Màu tím là ta màu sắc nương ta thích, màu đen, là ta thích.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 30: Đông Đi Xuân Đến

Bạch Chiêm giống như là sáng sớm cố ý tới bắt nàng tạ lễ, đồ lấy tới tay ngậy ngốc hồi lâu liền rời đi.

Trang Thư Tình trong lòng thoáng có chút cao hứng, ném đi lý do tại sao, tập trung vào việc cửa hàng.

Trang Thư Hàn vẫn một mực không nói gì đột nhiên mở miệng, “mẫu thân của hã khẳng định cũng mất.”

Thấy tỷ tỷ nhìn phía hã, hã tiếp tục nói: “Hã vừa rồi biểu tình giống như khi tỷ tỷ hoài niệm mẫu thân, ta cũng nhớ kỹ nương thích ăn cái gì, nương thích mặc cái gì quần áo màu sắc nào, nương thường hát dân ca ta ngẫu nhiên cũng sẽ hát vài câu ở trong lòng, ta rất sợ sẽ quên những thứ này, thật giống như nếu quên hết liền sẽ quên nương.”

”Ân, chúng ta đều nhớ kỹ nương.” Nhìn hã đỏ hốc mắt, Trang Thư Tình vỗ vỗ lưng cho hã, đỡ lấy bờ vai của hã đem hã xoay người sang chỗ khác, “Chúng ta sống được tốt nương liền an tâm, trước không nghĩ những thứ này nữa, mau cầm cái chổi lông gà đi quét bụi, nhớ kỹ canh thời gian, giờ lành vừa đến phải đem khăn đỏ trùm trên bảng hiệu kéo xuống, đệ là nam nhân trong nhà, việc này đều do đệ làm.”

Trang Thư Hàn đứng lên ưỡn ngực, trước khi giờ lành trước đến liền chạy ra cửa nhìn một hồi, chỉ sợ sai canh giờ.

Đem đệ đệ đuổi ra ngoài, Trang Thư Tình thở dài một ngụm, trong lòng đề phòng đối với Bạch Chiêm đột nhiên liền không còn nặng như

trước.

Một người có thể bởi vì mẫu thân thích màu tím mà thủy chung mặc một thân tử trang, dù là người không tốt cũng không hoàn toàn là người xấu như vậy.

Nàng không nghĩ biểu hiện của hắc không giống người thường, cũng một mực trói buộc chính mình làm việc trong quy tắc, tuy nàng thủy chung không phải người ở thế giới này, thứ nàng tiếp thu không phải quan niệm cùng giáo dục ở đây, người hẳn cảm tất nhiên là cảm giác được, Bạch Chiêm có thể nhìn ra nàng là người dị thường tuyệt không chút kỳ quái.

Tuy người khác muốn nàng sống giống như các cô nương tiểu thư khuê các ở cổ đại... Nhưng nàng không có điều kiện như vậy, cũng không có người dạy nàng sống thế nào để giống như một cổ nhân.

Chợ càng ngày càng đông, khi thời gian đã đến, khăn đỏ vừa mở, người trên chợ nghe thấy tiếng động đều kéo đến cửa hàng đề tên là ‘cửa hàng thêu đông đi xuân đến’, cùng các cửa hàng khác bất đồng là, trên bảng hiệu còn có một hàng chữ nhỏ: Trang phục độc nhất vô nhị.

Ở trước cửa không có động tĩnh gì, Hội Nguyên Phủ trên đường phố hôm nay so với ngày thường còn muốn náo nhiệt vài phần.

Một đám trẻ con không quá mười tuổi, mấy tiểu tử bất quá mới bốn năm tuổi hỗn độn trong đám người, cầm trong tay một chồng giấy, ngăn đón những người đi đường phát tờ giấy trong tay, trên mặt luôn tươi cười, đem tờ giấy bỏ vào trong tay người này rồi lại bỏ chạy đi tìm mục tiêu kế tiếp, mặc dù là người ít khi nóng giận cũng thật sự là tức giận không đứng dậy được.

Nếu như có vận khí tốt thì mới đọc xuống tới năm dòng kế tiếp, tất cả đều là một dạng chữ viết cùng một nội dung duy nhất: Muốn độc nhất vô

nhị sao? Chợ đông 140 hào cửa hàng thêu ‘đông đi xuân đến’ nhất định có thể thỏa mãn người, mong hạ cố quan tâm.

Chỉ cần có chút nhàn lại có chút tiền, người đều muốn nhìn một chút đó là một cửa hàng như thế nào, dám đồng ý nói độc nhất vô nhị, phải biết rằng người có địa vị đều người đặc biệt tới cửa yêu cầu xiêm y mỗi mùa, đây mới là độc nhất vô nhị.

Khi đi vào trong cửa hàng bọn họ mới biết được cái gọi là độc nhất vô nhị là chuyện gì, cửa tiệm chân này chính là bán xiêm y dạng thêu.

Trong cửa hàng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, xiêm y chỉnh tề treo trên tường, nhìn lại vừa xem liền hiểu ngay, hơn nữa những thứ thêu lên sẽ y phục cũng không giống nhau, nếu như một kiện bị người khác mua đi, thì cái dạng thêu này liền không bao giờ có nữa, đây mới là nguyên nhân cửa tiệm dám nói chính mình độc nhất vô nhị.

Vào trong cửa hàng người đến càng ngày càng nhiều, hỏi cũng càng lúc càng đông, “Ta thích cái này, nhưng kiện này ta mặc không vừa, có thể sửa không?”

Đã không biết là lần thứ mấy hỏi qua vấn đề này, Trang Thư Tình vẫn chịu khó giải thích nói: “Quần áo tất nhiên là có thể sửa, nhưng dù là sửa lớn hay là sửa nhỏ đều khẳng định không có đẹp mắt như hiện tại vậy, ở cái dạng thêu này mọi thời điểm đều có tú nương chỉnh thể lo lắng, ở vị trí này thêu đẹp mắt nhất, sửa lớn sửa nhỏ vị trí liền thay đổi, ta cũng không dám cam đoan nói nhất định còn có thể hợp tâm ý ngài như hiện tại.”

”Cái dạng thêu này ta thích, ta mua nhưng không mặc, người ẩn theo số đo của ta làm ra một kiện như thế này cho ta có được không?”

”Chỉ cần hai kiện ngài đều trả tiền, tất nhiên là có thể.”

”Có phải là ta muốn dạng thù như thế nào người đều có thể làm ra cho ta hết?”

”Nếu vẽ ra một dạng thù đẹp mắt thì phải có lời nói cuối cùng mới được, từ trong cửa hàng ta đi ra, ta không thể lấy chiêu bài nhà mình.”

”Nơi này của người có dạng thù cho ta lựa chọn hay không?”

”Có, bất quá ngài phải chờ, vị khách nhân này, cả quần áo lẫn hoa văn lại cho người.”

“...”

Trang Thư Tình biết phát truyền đơn nhất định sẽ có hiệu quả, đối với cổ nhân mà nói rất thích những thứ mới mẻ, tuy nàng không nghĩ tới sẽ đưa đến nhiều người như vậy, nam nhân đứng một bên, nữ nhân đứng một bên, phân biệt rõ ràng, hơn nữa sau khi tiến vào xem qua sẽ có hứng thú lớn như vậy, liền vận dụng một hồi công phu, người trong cửa hàng đã đông hơn phân nửa.

Vu nương tử thấy thế liền nhanh chóng lại đây hỗ trợ, Trang Thư Tình lúc này mới có thời gian đi vào phòng trong lấy quần áo cùng giá áo ra treo lên tiếp.

Sau đó lại là một vòng vấn đề mới.

Đã có năm khách nhân hỏi có hoa văn lựa chọn để lựa chọn hay không, Trang Thư Tình liền dẫn người đến một bên, lấy ra một xấp hoa văn thật dày, “Vài vị có thể nhìn xem có thích những thứ này không, ta có thể cam đoan những thứ này trên thị trường không có.”

”Như thế nào cam đoan?”

Trang Thư Tình chỉ chỉ đầu chính mình, “Đây đều là ta vẽ ra, ta không bán ra bên ngoài, đương nhiên là không có.”

Năm khách nhân đều là nữ tử, có phụ nhân cũng có cả những cô nương tuổi cập kê, “Đây đều là người vẽ?”

”Đúng, vài vị chậm rãi xem.”

Hoa văn đều là một trương mỏng manh, nếu như muốn giấu cũng không phải là việc khó, nhưng Trang Thư Tình là biểu hiện phá lệ tin tưởng các nàng, nên khi một nhóm người đối mặt với nàng, nàng lại quay đi, nhưng mà thời gian đưa lưng về phía các nàng lâu như vậy cũng không quay đầu một lần.

Năm cái người nhìn nhau, đối với lão bản cô nương này rõ ràng sinh ra vài phần hảo cảm, cảm giác được người tín nhận luôn luôn rất tốt.

Ứng phó xong một vị khách nhân, Trang Thư Tình khéo mắt dư quang phiêu du nhìn ra bên ngoài, người đều muốn mặt mũi, mặc dù năm người này bên trong đều có cái ý tưởng kia, cũng sẽ đề phòng bị những người khác một từ nói toạc ra ở trước mặt nhiều người như vậy, không nói chính mình khó khăn, nhưng mà người ở Hội Nguyên Phủ đều muốn được sống yên ổn.

Biết được khớp xương trong đó, nàng mừng rỡ giả bộ hào phóng.

”Tiểu chương quây, cái này bán bao nhiêu?”

Trang Thư Tình thu liễm suy nghĩ này, tiếp tục bận việc.

Đã là giữa trưa tháng mười, Trang Thư Tình lúc này trán cũng đã ướt mồ hôi, hẳn không chỉ muốn thu tiền, nhưng vì tỷ tỷ bận quá mức lại còn phải chào hỏi khách khứa, lúc này hẳn liền âm thầm may mắn chính mình xin phép đến hỗ trợ, hơn nữa dùng thời gian buổi sáng đem giá cả đều nhớ

kỹ, bằng không chỉ bằng một người là tỷ tỷ ở đây thật không biết sẽ vội thành dạng gì.

Năm người bên kia đều chọn được hoa văn tốt, Vu nương tử dẫn người vào buồng trong đem số lượng kích cỡ đưa cho các nàng, nhất nhất nhớ kỹ, nhận lấy tiền đặt cọc sau giao cho Thư Tình, nói các nàng mười ngày sau tới lấy đồ may.

Một buổi sáng này nàng cũng mệt đến ngất ngư, nhớ tới trong cửa hàng của mình nàng cũng thật lâu rồi không vội qua như vậy, thật hy vọng khi nào thì cũng có thể có vài ngày được như vậy.

Trương Tú Nhi giữa trưa đến đưa cơm, đứng ở ngoài cửa một hồi lâu không dám tiến vào, trong lòng cũng hiện lên lo lắng, trong tiệm này nam khách thật sự quá nhiều.

Cũng may đã là buổi trưa, không bao lâu khách nhân liền tán đi ít nhiều.

”Tú Nhi tỷ, người đã đến rồi.” Trang Thư Tình đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng, nhìn thấy người ánh mắt đều sáng, khiến hư Hàn trước nhìn, liền lôi kéo người vào buồng trong.

”Vu nương tử, người cũng mệt mỗi một buổi sáng, bây giờ cùng chúng ta ăn trước một chút, buổi chiều tránh không được còn nhờ nương tử đến hỗ trợ.”

Vu nương tử vẫy vẫy cánh tay, “Một bữa cơm đã nghĩ muốn sai ta? Tiền công có phải cũng nên cấp một chút hay không.”

”Cấp, đương nhiên phải cấp, nhưng cơm vẫn phải ăn.” Trang Thư Tình đem đồ ăn lấy ra, cũng may Trương Tú Nhi chuẩn bị số lượng lớn, hơn nữa nàng cũng không ăn, chỉ nói mình ở nhà đã ăn rồi, còn có đưa một phần cho tên tiểu gia hoả kia.

”Muội tử làm đồ ăn này thực ngon.” Vu nương tử tuy rằng là thương nhân thông minh lanh lợi, nhưng làm người cũng cực kì lạnh lẽ, chưa đến một hồi liền cùng Trương Tú Nhi đối đáp mấy câu.

Cũng vì thế mà đến lúc này nàng mới biết được cái tiêu cô nương đem việc buôn bán làm được đến phong sinh thủy khởi (*) này dĩ nhiên là thuê phòng ở lại, hơn nữa là phụ nhân ở cái tuổi này còn trẻ như vậy đã phải thủ tiết.

(*)phong sinh thủy khởi = gió nổi nước lên: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc

Trách không được ngày đó có ân nhân đến cũng là phải đi đến cửa hàng, lo lắng được như vậy cũng là đã chu toàn.

Thình thoảng vẫn có khách đến, hai tỷ đệ thay nhau ăn cơm, một chút nghỉ ngơi cũng không có, Trương Tú Nhi cao hứng trong cửa hàng buôn bán tốt, lại lo lắng Thư Tình ăn như vậy sẽ không tiêu.

Hôm nay còn có Thư Hàn ở bên cạnh, trong cửa hàng có người đến hỗ trợ, nhưng Thư Hàn còn phải đến trường, người khác cũng không có khả năng một mực hỗ trợ, trong tiệm này trong ngoài đều bận việc sao chỉ có thể có một người là Thư Tình, thân thể thế nào chịu được.

”Tú Nhi tỷ, tình huống trong cửa hàng người cũng thấy đấy, thật sự bận quá mức, người có hay không biết người nguyện ý làm việc để kiếm một phần tiền?”

Thừa dịp này khách nhân không còn nhiều, Trang Thư Tình lôi kéo Trương Tú Nhi hỏi.

”Nữ nhân cũng được?”

”Trong cửa hàng son phấn cũng không phải là có tiểu cô nương làm tiểu nhị sao? Ta muốn là ở trong cửa hàng thuê mấy nam nhân, còn không biết phải mời đến người nào?”

”Tuy trong cửa hàng người cũng có nam khách nhân, làm đồ may sẵn khó tránh khỏi có thời điểm cần người bên cạnh đo lường kích cỡ, dùng tiểu cô nương cũng không thích hợp đi.”

Trang Thư Tình xoa đầu, này thật đúng là chuyện phiền toái, “Tuổi còn nhỏ cũng không sao đâu? Khoảng mười tuổi, cũng không thể còn truyền ra lời nói này nọ lung tung.”

”Khó nói, ta đến hỏi Thư Thành, tiểu cô nương không khó tìm, cũng có tiểu cô nương trong nhà muốn ra ngoài tìm việc làm, ở trong cửa hàng làm so với bán mình làm nô tì thì tốt hơn nhiều.” Trương Tú Nhi thanh tú cau mày, “Trong tay muội không phải còn chút bạc nào sao? Nếu thật sự không được thì đi mua hai người, nam nữ đều được, có tăng quan hệ chủ tớ này ở đây, ai cũng nói không được gì.”

Trang Thư Tình liền thấy hiểu ra, nàng thế nào đã quên đó là một có thể mua người a, nàng không làm địa chủ, mua để trong cửa hàng cũng là tốt.

”Nhìn ánh mắt này của người sáng lên này.” Trương Tú Nhi không khỏi bật cười, “Ta đi rồi sẽ trở về, buổi tối không nên về quá muộn.”

”Trễ không xong, phải hạn chế bán mới được, bằng không đồ trong cửa hàng đều phải bán không ra.” Trang Thư Tình chỉ vào ngăn tủ trên kia một nói, “trừ hàng toàn ở nơi đó, Tú Nhi tỷ người nói cho Dệt tỷ tỷ một cái tin, khiến các nàng gia tăng người làm, ngày mai trước cứ đưa một ít đến đây cho muội.”

”Ừ, ta đã biết.” Xem có khách vào cửa không, Trương Tú Nhi không lại nói nữa, cầm theo rổ củi đầu rời đi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 31: Tặng Người

Kiểm tiền rất mệt.

Một ngày này, Trang Thư Tình triệt để hiểu được những lời này, nhưng khi thấy đệ đệ nói cho nàng biết hôm nay kiếm được bao nhiêu, mệt mỏi đều biến mất.

Trang Thư Hàn vừa cẩn thận đếm lại một lần, ngẩng đầu lên lầm bầm nói: “Tỷ tỷ, quả thật là 273 lượng, đệ không đếm sai.”

Trước hôm nay, hắn còn vụng trộm lo lắng cửa hàng có buôn bán tốt, nếu buôn bán không tốt hay không, tỷ tỷ khổ sở thì làm sao bây giờ.

Muốn học tiếp thì phải có tiền, muốn mua sách bút phải cần một khoản chi lớn, hắn còn tưởng về sau có phải tiết kiệm nữa hay không, tiên sinh thích hắn, nếu hắn đi mượn tiên sinh, tiên sinh hắn là cũng sẽ cho hắn mượn.

Nhưng mà hiện tại, hắn lo lắng giống như đều dư thừa, một ngày liền buôn bán lời nhiều như vậy, tính toán, tỷ tỷ chỉ cần vất vả một năm liền đủ bọn họ mấy năm sinh hoạt sau này.

Trang Thư Tình búng mi tâm hắn một chút, nhìn thấy chỗ đó đỏ lên lại lấy tay nhu nhu, “Đệ còn tưởng mỗi ngày khác đều có thể buôn bán tốt như vậy sao, hôm nay mới khai trương, phát ra nhiều đơn truyền như vậy tóm lại là có thể dùng được, không có ai mỗi ngày đều đến mua xiêm y, bất quá cũng là mở đầu tốt, còn có không ít người là thanh toán tiền đặt cọc, tự mình chọn hoa văn làm xiêm y, đây mới là đường làm ăn tỷ tỷ muốn hướng

đến, bằng không làm như thế nào có thể thiết kế được độc nhất vô nhị, tốt lắm, những thứ này cũng không phải người muốn đều có thể làm được, biết trong cửa hàng buôn bán không kém, người cũng có thể học theo, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Trang Thư Hàn mân mân môi, hẳn rõ ràng đều không có biểu hiện ra ngoài...

Đem đệ đệ đuổi ra ngoài, Trang Thư Tình nâng những gói tiền nặng trĩch rồi cục lộ nụ cười, đây xem như là khởi đầu phi thường tốt đẹp.

Không có ai biết khi những khách nhân từng người từng người tiến vào cửa hàng thì trong lòng nàng có bao nhiêu bất ổn, vì muốn đem cửa hàng này phát triển lên, chút bạc trong tay nàng có thể chi trả được hết những thứ khác không, tiền thuê nhà là một việc, tiền công của tú nương mới là trước hết.

Mấy người Dệt nương thật sự là liều mạng giúp nàng đẩy nhanh tốc độ, số lượng rất khả quan, tiền công cũng tương đối khả quan, may mắn là buôn bán tốt

Có lẽ, nàng có thể hỏi thăm một chút nơi nào có thợ rèn tài nghệ tốt.

Còn có Liễu tam tiểu thư...

Khi nghĩ đến Liễu gia, Trang Thư Tình liền nghĩ đến Liễu tứ tiểu thư ngày hôm đó khiến hại tỷ đệ bọn họ chịu khổ, muốn hai người này thật sự là một nhà, cửa lớn Liễu gia, nàng thật đúng là không muốn đến.

Nhưng ngọc bội của nương nàng tất yếu phải cầm lại, nàng chiếm cứ thân thể người ta, không thể đến thứ người ta nâng niu cũng giữ không được.

Trong một thời gian ngắn nữa thôi, khi nào cần thiết sẽ đến cầm lại.

Dệt nương có được tin tức, ngày thứ hai khi Trang Thư Tình mới mở cửa không bao lâu lại tới, cũng biết là nàng đã sớm ra ngoài.

”Buôn bán thế nhưng tốt như vậy?” Dệt nương đếm những thứ bên trong cửa hàng thấy cũng chỉ còn lại quần áo liền kinh hô ra tiếng, cả ngày hôm qua nàng đều đứng ngồi không yên, chỉ sợ những thứ này không bán được, tài lộ của mình sẽ chịu ảnh hưởng, hiện tại xem ra nàng thật sự là lo lắng vô ích.

”Cho nên còn phải vất vả Dệt tử tử, trong cửa hàng nếu thừa những hàng hóa này, sợ chống đỡ không nổi hai ngày, thì đồ đã hết.”

”Ta đem hàng mấy ngày nay mang đến hết cho muội, sau khi trở về ta lại thúc giục các nàng, biết buôn bán được, các nàng cũng có nhiệt tình.” Dệt nương một ngụm đáp ứng, biểu hiện so với lúc trước thống khoái không ít.

Trang Thư Tình cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết các nàng có thể chống đỡ quá ba tháng quy định hay không, chỉ sợ không bao lâu nữa, sẽ có người nghĩ cách ép nàng xuống.

Người đều là xu lợi, chỉ cần có thể đem người lưu lại, nàng cũng không cần phải đi bước này, chỉ hy vọng các nàng không nên coi thường nàng chỉ là một đứa nhỏ.

Hai người đang nói chuyện, thì một người tiến vào cửa.

Là Bạch Chiêm.

Như trước một thân tử y, đúng là bộ trang phục Trang Thư Tình đưa kia.

Trang Thư Tình ngăn người mới một hồi mới ra đón người vào, “Bạch công tử.”

Bạch Chiêm từ trong tay tùy tùng tiếp nhận một thất vải đưa cho nàng, “Mạn đà la, dùng vải này làm.”

Trang Thư Tình theo bản năng nhận lấy, sau đó mới nhớ lại hỏi, “Phải làm mấy bộ? một thất vải này có thể làm được không ít.”

”Có thể làm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.”

”Hình thù toàn bộ là mạn đà la?”

”Ân.”

”Tất cả đều dùng chỉ màu đen thêu lên?”

”Ân.”

“...” Theo góc bác sĩ xem xét, Trang Thư Tình cảm thấy trong lòng người này có chút vấn đề, có chút chấp nhất.

Nghĩ nghĩ, Trang Thư Tình thử thăm dò hỏi: “ Một kiện trong đó thử dùng chỉ màu bạc thêu thử xem có tốt không? Ta cảm thấy hẳn là so với màu đen càng đẹp hơn.”

”Dùng màu đen.” Bạch Chiêm không chút nghĩ ngợi liền phản bác, thấy Trang Thư Tình không nói cái gì nữa trong lòng hẳn lại có chút cảm giác gì đó không đúng, dùng một chút lại nói: “Một kiện dùng màu bạc.”

Trang Thư Tình không nghĩ tới hẳn sẽ đồng ý, sững sốt hồi lâu liền nở nụ cười, xem ra còn không phải không có thuốc nào cứu được nữa, “Ta tìm tú nương lúc trước làm cho người.”

”Không thể kém hơn so với cái này.”

Thấy hẳn nói chuyện tốt như vậy, Trang Thư Tình lá gan càng lớn hơn, trong tiệm này nàng đều dùng loại vải bình thường, không có loại ả

nào tốt nào để thu hút khách nhân, không bằng...

”Bạch công tử, giá trước ta ưu đãi cho ngài, chờ quần áo làm xong có thể treo lên hai ngày ở trong cửa hàng ta hay không?”

Bạch Chiêm không biết nàng có chủ ý gì, mặt mày thoáng nhường liền đáp ứng, bất quá phải làm cho hẳn hai bộ trước, một bộ sau mới có thể treo trong cửa hàng.

Nàng không nhận ra được đây là loại vải gì, nhưng luôn có người biết nhìn hàng, đến lúc đó nhất định mỗi ngày sẽ đến cửa hàng, chờ xem đến lúc đó khách nhân sẽ là có loại biểu tình gì.

Có khách tới cửa, Trang Thư Tình thuận thế rời đi chào hỏi khách khứa.

Bạch Chiêm trong lòng không hiểu sao có chút không thoải mái, chờ khách nhân đi liền ra phía trước hỏi, “Không thuê thêm người sao?”

”Tạm thời đi thuê có chút không thích hợp, ta tính đi mua hai người về.”

”Nam nhân hay nữ nhân?”

”Xem tình huống ngày hôm qua, ta thấy nam khách nhân cũng không thiếu, vậy thì sẽ phải mua một nam nhân, cũng không thể để cô nương người ta đi đo kích cỡ cho nam nhân.” động tác Trang Thư Tình dọn dẹp quần áo đột nhiên dừng lại, thật là, nàng và Bạch Chiêm nói cái này làm gì a?

Cũng may Bạch Chiêm sau khi nghe xong liền rời đi, bằng không thật đúng là không biết nói cái gì nữa mới tốt.

Dệt nương ở một bên nên cuộc đối thoại của hai người cũng nghe được ít nhiều, thấy người đi rồi liền tiến đến hỏi, “Nhìn công tử này rất có khí phách, muội nhận thức sao?”

”Có ân với muội và Thư Hàn.” Trang Thư Tình không nghĩ sẽ lại nói tiếp chủ đề này, thẳng thừng giục người về nhà, “Mau trở về làm việc bằng không sẽ nghèo rớt mồng tơi.”

Mới mở cửa không lâu liền có khách tiến vào, còn là người đi thành đàn, Dệt nương tất nhiên là tin tưởng lời này, cũng không ở đây lâu hơn nữa, cuộc sống kiếm được nhiều tiền cũng không hơn được.

Sai khi Bạch Chiêm rời đi không xa, thủ hạ kia không biết từ đâu dắt xe ngựa lúc trước Trang Thư Tình từng ngồi.

Người ngồi ở càng xe là thanh niên ngày đó đưa tỷ đệ hai người về nhà.

”Công tử.”

”Trở về.”

”Vâng.”

Trang Thư Tình không có nghe ngóng được gì về Bạch phủ, kỳ thực phủ ở là ngay trong nội thành.

Cửa lớn cũng không thấp hơn so với bất kỳ nhà nào, có quyền đặt hai tôn thạch sư (sư tử đá) ở trước bậc thềm nhà, ngay cả trên cửa cũng không giống các nhà bình thường khác treo bảng hiệu, người biết rõ nội tình tất nhiên biết đây là Bạch phủ, cũng biết Bạch phủ này có bao nhiêu không dễ chọc, người không biết căn bản sẽ không biết ở Hội Nguyên Phủ này còn có một Bạch gia như vậy.

Xe ngựa trực tiếp chạy vào cửa viện phía trước, cho dù là người lúc này đang còn khoa chân múa tay vù vù xé gió cũng đều lập tức ngừng lại, “Công tử đã về.”

”Trần Nguyên đi theo ta.”

Có một mẫu thân xuất thân giang hồ, Bạch Chiêm làm việc tất nhiên cũng mang theo thói quen của giang hồ, trong phủ cũng không có quy củ nghiêm túc, nhưng mà cái gì không thể làm trong lòng bọn họ cũng đều rõ ràng.

Chỉ cần không phạm vào lỗi không thể phạm, người trong phủ sống kỳ thực đều tốt.

”Người từ trong phủ chọn ra một nam hai nữ, nghĩ biện pháp bán cho Trang Thư Tình.”

Thời gian Trần Nguyên đi theo Bạch Chiêm dài nhất, cũng được hăn tín nhiệm nhất, tất nhiên rõ ràng công tử nhà hăn gần đây đang làm những chuyện gì.

Nguyên tưởng rằng công tử là tìm lạc thú mới, hăn cũng vui vẻ được công tử giao việc làm, miễn cho công tử ép buộc bọn họ, nhưng trước mắt tình huống này có chút không thích hợp a, công tử có phải có hơi chuyên tâm một chút hay không?

Đem người trong phủ bán cho Trang Thư Tình, thiếu điều quỳ xuống cầu xin đối phương để người của bọn họ đến làm việc cho nàng đi?

Nhưng vấn đề là, công tử hoàn toàn không biết việc này có cái gì không thích hợp!

Hăn nên nhắc nhở một chút hay không?

Ý niệm này vừa vút qua trong đầu một chút đã bị Trần Nguyên quăng đi, vẫn là để công tử tự mình hiểu ra đi, chuyện này ép buộc cũng là loại lạc thú không phải sao? Nhưng mà phải hướng người ở trong phủ nhắc nhở một tiếng, đối với Trang Thư... Không, Trang cô nương về sau phải khép nép quan tâm một chút mới được, mặc kệ là lạc thú nhất thời của công tử hay là công tử thật sự động tâm, kính một chút cũng không sao.

Liên tục bốn ngày liền, Trang Thư Tình thật sự là chống đỡ không được, thanh âm khàn đến độ nói không ra lời.

Trang Thư Hàn một câu hăn muốn đi hỗ trợ vừa đến bên miệng đã bị Trang Thư Tình liếc một cái trừng mắt nhìn trở về, nàng hiện tại không muốn nhiều lời một chữ!

”Như vậy không được, Thư Tình, người vẫn là nhanh chóng đi mua hai người đi, đừng để thân thể mệt muốn chết rồi.”

Trang Thư Tình gật đầu, việc này tất yếu lập tức thực thi.

Uống ngụm trà, Trang Thư Tình thanh âm nói: “Giữa trưa khách nhân ít, ta để Vu nương tử giúp đỡ xem tiệm, ta đi chọn hai người.”

”Người đi tìm Chu ma ma, danh tiếng nàng tốt, không bán người có vấn đề.”

Chu mama có phải có danh tiếng tốt hay không Trang Thư Tình không dám cam đoan, nhưng nàng bán người là thật không sai, đi tới bất quá một lát, nàng liền mua ba người trở về, so dự tính nhiều hơn một người, một nam hai nữ, nam tên là Hương Tả, còn nữ, người vóc dáng cao tên là Từng Yến, người thấp một chút tên là Chu Châu.

Nàng nguyên bản chỉ tính mua Hương Tả và Từng Yến, nhưng hai người cầu tình nói ba người là đồng hương, nàng nhất thời mềm lòng, liền dùng nhiều hơn mười lượng bạc mua ba người học về.

Trên đường trở về, Trang Thư Tình hỏi, “Thấy các người cũng không giống như người cuộc sống khó khăn, làm sao có thể bán đứt chính mình?”

Ba người kín nhìn nhau, bọn họ cũng không nghĩ ra a, công tử nói một câu, bọn họ sao có thể không đến, vì để cho bọn họ thoát nhìn giống người bán mình một chút, ba người đều phải nhịn đói hai ngày, cũng không cho bọn họ ngủ hai buổi tối, thoát nhìn cùng giống như người chạy nạn.

Hương Tả đáp lời nói: “Gia hương gặp thiên tai, đệ đệ và muội muội còn nhỏ, là anh cả trong nhà đành phải làm việc kiếm ăn, gia chủ yên tâm, chúng ta đều là người chịu khổ được.”

Trang Thư Tình cũng không đa nghi, trên thực tế hôm nay Chu mệ ma cho nàng xem người cũng không quá khó coi, trên quần áo mặc dù có chút mụn vá, nhưng cũng đều sạch sẽ, nếu không phải sắc mặt nhìn không tốt, thì cũng không mấy khác biệt với dân chúng bình thường.

Nàng cũng chưa từng thấy qua những người bán mình, tất nhiên cũng không biết cái này có cái gì không đúng.

Nghe thấy nam nhân nói vậy liền cười: “Ta cũng không thể cho các người chịu nhiều khổ, cũng không có nhiều khổ như vậy, ta mở cửa hàng, thật sự bận quá mức mới tính mua hai người đến hỗ trợ, các người ngày thường chỉ cần ở trong cửa hàng hỗ trợ ta là tốt rồi, về sau cũng đừng gọi ta là gia chủ, gọi ta chương quầy là được.”

”Vâng, chương quầy.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 32: Có Tiền

“Ngoài ra còn có một việc, hiện tại ta đang thuê nhà ở, nơi đó nam nhân ra vào cũng không tiện. Cho nên Hường Tả, người ủy khuất một chút, trước tiên cứ ở trong cửa hàng. Qua một thời gian ngắn ta lại đi thuê chỗ ở cho người.”

Trong mắt Hường Tả xoẹt qua một điểm dị sắc không thể nhận ra, đi theo công tử, người nào mà không biết, có người đối xử tử tế với hạ nhân, cũng có người lo lắng cho hạ nhân, nhưng sẽ không có khả năng vì không tìm được một chỗ ở tốt cho hần mà gương mặt lại hiện lên vẻ áy náy.

Điều này khiến Hường Tả nhìn chủ tử mới mà công tử sai hần tới hầu hạ bằng một con mắt khác, hần cũng nhận thấy, nàng không đối đãi với hần như với hạ nhân, hoặc là vì trong nhận thức của nàng, nàng cũng không vì bọn họ là hạ nhân mà xem nhẹ.

Bất kể như thế nào, người như vậy rất khó khiến người ta không yêu thích.

Hường Tả nhẹ nhàng thở ra, nếu như công tử thật sự đưa hần đi hầu hạ một đại tiểu thư điều ngoa, hần cũng chỉ có thể chấp nhận, tuy nhiên khi biết được chủ tử mới này là người dễ hầu hạ, hần vẫn thật cao hứng.

Trang Thư Tình nào biết được suy nghĩ của Hường Tả, không có biện pháp, nàng sống gần ba mươi năm ở thế giới kia, luôn nghĩ cả đời sẽ suy nghĩ vì các em trai, em gái trong cô nhi viện, đột nhiên thân phận lại có sự

thay đổi lớn như bây giờ, quan niệm đã hình thành từ lâu trong đầu nàng cũng không thể nói bỏ là bỏ.

Dù nàng biết ở đây, cũng có một số nhà có tiền đối với hạ nhân động chút là đánh mắng, coi mạng người như cỏ rác, theo như pháp chế của xã hội nàng sống kiếp trước, đối với xã hội phong kiến lúc này, nàng còn chưa thích ứng được.

Nói lại rõ ràng chuyện trong cửa hàng xong, lại ở bên cạnh chiếu cố một ngày, Trang Thư Tình cứ yên tâm nhàn hạ, tuy rằng hoa văn còn đủ dùng, nhưng mỗi một ngày lại giảm bớt, còn ở chỗ mấy dẹt nường cũng càng ngày càng giảm đi, thời gian rảnh của nàng lại càng ngày càng ít.

”Trách không được mưa càng lúc càng lạnh, một lát nữa mưa đến, không mặc thêm áo sẽ chịu không nổi.” Trương Tú Nhi cẩn thận bỏ đồ thêu xong vào trong rổ, xoa xoa tay, tuy rằng nàng không biết đây là loại vải dẹt gì, nhưng cầm ở trong tay tất nhiên biết là vật quý giá, trong ngày thường đều thật chú ý, sợ làm dơ, làm hỏng.

Khi tỷ đệ Thư Tình chuyển đến sống, cuộc sống của nàng ngày càng tốt hơn nhiều, không chỉ có người làm bạn, sinh hoạt cũng dư dả không ít.

Hiện tại Thư Tình lại đem tiền đặt cọc trả cho bộ áo nàng làm, không cần nàng làm nhanh, chỉ cần làm tốt, lúc trước dẹt nường không đồng ý với đề nghị này nhưng nàng không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, vốn chỉ nghĩ sẽ giúp được cho Thư Tình, bất quá mấy ngày trôi qua nàng cũng biết là nàng chiếm tiện nghi.

Nàng không phải người khôn khéo, nhưng cũng biết đạo đạo lí làm người, bạc hàng tháng nàng có thể kiếm ra đều nhiều hơn lúc trước mấy lần.

Đây ít nhiều đều nhờ Thư Tình.

Tay Trang Thư Tình cũng có chút cứng, dứt khoát buông bút hoạt động thả lỏng bàn tay, vừa xoa tay vừa nói: “Đã đến giữa tháng mười, trời ngày càng lạnh, ta tính đi mua một chiếc xe ngựa, Thư Hàn đều đi học vào lúc sáng sớm như vậy, đúng là thời điểm không tốt, nếu vì lạnh mà phát bệnh ta sẽ đau lòng.”

”Có dư tiền mua cũng tốt, nhưng mà mã phu người cũng phải thuê một người...”

”Để Hướng Tả giúp ta đưa Thư Hàn đến trường học cũng được, dù sao cũng không dùng được bao lâu, không cần tiếc số tiền kia.”

Nhớ tới khi nàng mua ba người kia, Trương Tú Nhi cũng cảm thấy chủ ý này không sai.

Trang Thư Tình còn rất nhiều chuyện phải suy nghĩ, nàng nghĩ muốn nhờ tú nương làm thêm hai cái nữa, còn muốn cố định một đội ngũ làm đồ may sẵn, nắm giữ ở trong tay người khác tổng không phải như vậy hồi sợ, nhờ là có người nổi lên ý xấu, nắm chặt lấy nguồn cung cấp này, chịu thiệt vẫn là nàng.

Vừa nói ra chủ ý này, Trương Tú Nhi liền vội gật đầu: “Tuy rằng ta không hiểu việc này, nhưng cũng biết đạo lý tiền tài động lòng người, cửa hàng của người làm ăn buôn bán tốt, khó tránh khỏi có người đỏ mắt, đến lúc đó chuyện không may sẽ đến, người chỉ là một tiểu cô nương sao có thể đấu lại với tất cả bọn họ, vẫn nên nắm tốt tất cả trong tay mình.”

”Đúng vậy, về phần những tú nương kia thì phải nhờ đến Dệt tỷ tỷ hỗ trợ, xem có thể tìm thêm vài người nữa đến hay không, mặt khác còn phải tìm vài người đến làm đồ may sẵn, việc này Tú Nhi tỷ có biện pháp gì không?”

” Cô nương nhà ai cũng đều sống bằng một tay kim chỉ, muốn tìm ra mấy người có thủ nghệ tốt cũng không khó, cái này ta có thể đi hỏi thăm

một chút.”

”Vậy thì ta sẽ không khách khí với Tú Nhi tử.” Trang Thư Tình trêu ghẹo câu, thở dài: “Ta không phải là người ở địa phương này, có một số việc muốn làm được phải dựa đến những người ở đây, may mắn khi ta đến Hội Nguyên Phủ đều gặp được những người hảo tâm.”

”Mọi người đều như vậy, người đối tốt với người khác thì người ta mới đối tốt với người, người nếu không tốt thì Thư Thành cũng sẽ không đưa người đến chỗ của ta, đương nhiên cũng sẽ không nói đến những chuyện sau này.” Trương Tú Nhi nhìn sắc trời: “Người tiếp tục làm, ta đi chuẩn bị cơm trưa, một lát nữa Tùng Yến sẽ trở lại.”

Trong cửa hàng có nam nhân, Trương Tú Nhi sẽ không tiếp tục đi đến cửa hàng, này hai ngày đều là Tùng Yến trở về lấy cơm trưa.

Trời mưa không lớn, nhưng lại mưa liên tiếp ba ngày, đi ra ngoài đi vài bước thì giày liền ẩm, Trang Thư Tình dứt khoát không ra khỏi cửa, thấy hoa văn đã vẽ đủ liền cân nhắc đến việc khác.

Cửa hàng buôn bán ổn định, tuy rằng không có tốt như ngày đầu tiên, nhưng mỗi ngày đều thu vào khoảng 150 đến 200 lượng, như vậy tiền trong tay nàng hiện đã dư giả, liền sẽ có chỗ để dùng.

Trang Thư Tình theo Trương Thư Thành đi xem xe ngựa, phu xe thì không cần, nên giá sẽ không quá đắt, nàng dự đoán sẽ khoảng một trăm lượng, thấy cũng không phải không kham nổi.

Cũng đã chọn được năm người làm đồ may sẵn, tuy rằng còn hơi ít một chút, nhưng là chỉ cần làm ăn phát đạt, sẽ khiến các nàng nhìn thấy lợi ích thực tế về sau, bằng hữu sẽ mang theo bằng hữu, số người đến cửa hàng sẽ nhiều hơn, bây giờ còn có Vu nương tử giúp đỡ bên kia, nàng cũng không cần gấp như vậy.

Chỉ có chuyện tú nương không dự tính được thuận lợi này.

Hội Nguyên Phủ có mười hai tiệm thêu có danh tiếng, tú nương tay nghề tốt đã sớm bị chia ra mỗi nơi, những người giống như Dệt nương bởi vì nhiều nguyên nhân mà phải làm một mình thì cũng là rất ít, cửa hàng của nàng mới khai trương liền buôn bán thuận lợi như vậy. Hiện tại những người cùng nghề đã sớm để tâm, biết nàng muốn lôi kéo người về, sẽ càng cẩn thận đề phòng.

Tay nghề không tốt thì tú nương cũng không thể dùng.

Thợ may ở nhà hay thợ may ở cửa hàng đều có thể làm được, đông đi xuân tới, để có lời thì phải có dạng đồ thêu độc nhất vô nhị, cho dù nàng có là một họa sĩ điêu luyện sắc sảo, thì cũng cần phải có tú nương tay nghề tốt và tài năng, có thể làm được những đồ thêu bán ra với giá cao nhất.

”Dệt tỷ tỷ, chỉ cần tỷ có thể giúp ta kéo người về, không cần chờ ba tháng sau, ta lập tức lấy đề nghị giống như lúc trước ta nói với tỷ làm điều kiện trao đổi. Tỷ cũng thấy việc làm ăn buôn bán trong cửa hàng rồi đấy, không cần gạt người, người bán hai, ba cái cũng không bằng đưa qua tay ta liền có thể bán mười hai. Tuy rằng chia như vậy mà nói, người chỉ có thể nhận được ba phần như lúc trước, nhưng hoa văn cùng vải dệt đều không cần người trả tiền, không nhiều hơn, thêm một hai cũng không được, một kiện người làm ra nhiều nhất cũng kiếm được một lượng bạc, cũng không xem là giá cao, dù là giá gốc cũng không được như thế này, bức tranh thêu hoa văn mà bọn họ làm được, nếu như treo ở trong cửa hàng bán mười lượng, ta bán cho khách hàng ít nhất phải hai mươi lượng, nhưng ta sẽ từ trong tay các người thu lên, nếu như là giá bình thường như lúc trước, bút trưởng này bao nhiêu tiền chắc Dệt tỷ tỷ không cần ta nhiều lời chứ.”

Vào ngày đầu tiên cửa hàng khai trương, Dệt nương liền hối hận.

Sớm biết cửa hàng làm ăn tốt như vậy, ban đầu nàng nên đồng ý đề nghị của Trang Thư Tình, mắt thấy túi tiền to chuẩn bị đưa vào túi của chính mình sẽ bị người khác đoạt mất, mấy ngày nay nàng cũng ăn không ngon ngủ không yên.

Lại nghe được nàng nói lên giá đã định, nàng liền vỗ ngực mở miệng: “Yên tâm, điều kiện của người đương nhiên là tốt, ta cũng sẽ cố kiếm đến vài người cho người xem qua, chỉ cần đem đồ thêu này bày lên giá, ta cũng không tin không có người động tâm muốn mua về.”

Trang Thư Tình cười cong cong khoé mắt, nhìn giống như một tiểu hồ ly: “Không cần làm cho những tiệm thêu khác bất mãn mới tốt, chúng ta chỉ là cửa hàng nhỏ, đặc tội không nổi.”

”Yên tâm, ta sẽ không như vậy.”

Tiền người đi, Trang Thư Tình liền nở nụ cười, có tiền có thể bắt quỷ xay cối, có tiền cũng có thể khiến cho người ta tận tâm tận lực làm việc. Đời trước của nàng tuy không phải người làm ăn, nhưng lại bị người ta đào hố, đời này nàng không nghĩ sẽ rơi vào hố mà người khác đào một lần nữa, tất nhiên sẽ phải chịu thiệt ăn hơn, nói chung nếu mắt biết nhìn xa hơn mới không uổng công so thiệt hơn cùng người khác.

Giữa trưa Tùng Yến trở về lấy cơm còn thuận tiện nói một câu: “Chương quây, có vị Bạch công tử tìm ngài, nói là buổi chiều sẽ lại tới.”

Đây là muốn gặp nàng ở cửa hàng vào buổi chiều, Trang Thư Tình và Tùng Yến cùng đến cửa hàng, không có nửa điểm muốn đến làm nghịch ý hãnh, người như Bạch Chiêm sẽ không có chỗ nào cố kị, nàng trước hết muốn giữ thanh danh của Tú Nhi tử, không thể để cho hãnh đi vào nhà.

Vừa sắp xếp hoa văn, Bạch Chiêm đã tới rồi.

Như trước là kia một thân tử y thêu mạn đà la.

”Bạch công tử tìm ta có việc?”

”Người đoán xem ta mặc bộ quần áo này mấy ngày rồi?”

“...” Có quan hệ gì với nàng sao? Cũng không thể nào mặc từ ngày đó lấy tới hôm nay đi.

”Ta muốn thay đổi.”

Trang Thư Tình ngó ra, âm thầm cảm thấy may mắn khi thuận tay đem theo kiện trang phục ngày hôm qua Tú Nhi tũ vừa làm xong, nghĩ rồi liền đi vào phòng trong lấy ra đưa cho hắn: “Mới làm được một kiện, tốc độ tuy chậm một chút, nhưng ta cam đoan là chất lượng tốt.”

Vải dệt thiên tâm ti làm thành xiêm y, cầm ở trong tay cảm giác rõ ràng không giống với những loại vải khác, Bạch Chiêm dừng ánh mắt trên một đóa đóa hoa bỉ ngạn, không biết vì sao, hắn lại cực kỳ thích loại hoa này, lúc trước hắn chưa từng xem qua hoa.

”Mượn phòng dùng một chút.” Nói xong cũng không đợi Trang Thư Tình đáp ứng liền thẳng hướng đi vào trong phòng.

Hương Tả vội nói: “Chưởng quầy, ta vào xem.”

Trang Thư Tình gật đầu, cảm thấy cũng có chút hoài nghi Bạch công tử có phải không tự mặc quần áo được.

Nàng đúng là xem thường Bạch Chiêm, hắn nhiều năm chạy theo mẫu thân ở bên ngoài, còn có thể làm ra những chuyện vượt qua tất cả dự kiến của mọi người.

Hương Tả đi ra liền đóng cửa lại, hành lễ rồi tiến lên giúp đỡ hắn sửa sang lại.

Bạch Chiêm hắt một thân đại gia động tác thoải mái, nhàn nhàn hỏi: “Buôn bán thế nào?”

”Xem cửa hàng này làm ăn cũng không phải quá tệ, mỗi ngày thu vào khoảng hơn 150 lượng, không quá nhiều cũng không phải quá ít.” Chuyển hướng tiếp tục sửa đồ, Hương Tả thấp giọng nói: “Chương quầy lúc trước hắt chưa từng buôn bán, rất nhiều chuyện lúc trước cũng không nghĩ đến, hiện tại mới bắt đầu đều đem lỗ hổng từng chút từng chút lấp đầy, thuộc hạ sợ sẽ khiến nàng hoài nghi, một số việc cũng không dám xen mồm vào.”

”Việc này các người không cần phải xen vào, khiến nàng chịu thiệt một chút, khi chịu thiệt thì tự nhiên sẽ có kinh nghiệm.” Bạch Chiêm giống như đã quên ba người này là hắt phái đến, khiến hắt nói như không xem ra gì vậy, trước mắt đã có tính toán gì?

Hương Tả chỉ dám trợn trắng mắt ở trong lòng, không cần trần đại tổng quản nhắc nhở hắt cũng tuyệt sẽ không đi chọc vào công tử, để công tử tự đi ép buộc mình sẽ tốt hơn đến ép buộc những người đáng thương như bọn họ.

”150 lượng có đủ để mua một bộ trang phục này không?” Bạch Chiêm nhìn người cầm tay áo hắt run lấy bấy, hỏi.

Hương Tả không biết phản ứng sao cho thích hợp nhất, vải thiên tầm ti dù cho có tiền có thể mua được sao? Còn nghĩ dùng 150 lượng để mua một bộ? Dù là một góc vải nhỏ trên tay áo cũng không mua được đi?!

Đợi không thấy hắt đáp lại, Bạch Chiêm nhíu mày nhìn, lại hỏi, “Có thể hay không?”

”Công tử, vải thiên tầm ti dù có tiền cũng không mua được...”

”Thì ra không thể.” Bạch Chiêm tự mình lý giải ý nghĩa trong lời nói của Hương Tả, sinh ý trong cửa hàng phải tốt một chút mới được. Mỗi ngày

đều bận việc như vậy mà ngay cả một bộ quần áo cũng mua không nổi, việc buôn bán này sao có thể nói là tốt. ()

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 33: Bạch Công Tử Bất Mẫn

Sợ Trang Thư Tình nghi ngờ, hai người thu thập thỏa đáng liền đi ra ngoài, cầm trong tay xiêm y công tử đã mặc vài ngày, Hường Tả vụng trộm ngửi, quả thật là có chút mùi lạ, xiêm y này công tử rốt cuộc mặc mấy ngày? Đại tổng quản sẽ mặc kệ không lo sao?

Là bởi vì chương quây đưa một thân quần áo làm tạ lễ, nên mấy ngăn tủ cùng mấy hòm lớn đựng xiêm y cũng không có mặc?

Hắn cảm thấy thương cảm cho vị kia hàng năm gần đem nửa xấp vải thiên tâm ti đưa tới cho công tử, kho phòng cũng chỉ thu lại vài thất, bằng không theo như bản tính soi mói cùng to gan lớn mật của công tử, sợ là sẽ trực tiếp đến kho phòng của vị kia tìm.

Bất quá nếu như công tử làm như vậy, vị kia ngược lại sẽ càng cao hứng đi, dám ở trước mặt vị kia thể hiện sự bốc đồng, lại còn đúng lý hợp tình như vậy, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có một mình công tử nhà hắn.

Hường Tả suy nghĩ, trong lòng không có loại cảm giác ủ rũ, cũng không có chút tủi thân nào vì bị công tử bán mà sẽ không cam lòng, bởi vì công tử càng lúc càng lười hoạt động, người trong phủ đều nhàn đến bệnh, có thể có việc cho hắn làm đã là tốt lắm rồi.

Bạch Chiêm trực tiếp đi đến trước mặt Trang Thư Tình, ngăn trở tầm mắt của nàng, Trang Thư Tình nghĩ làm bộ như không thấy hắn cũng không được.

Bất đắc dĩ ngẩng đầu lên hỏi, “Bạch công tử có vừa lòng không?”

”Vừa người.” Nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu, “Ba ngày làm một bộ có đủ hay không?”

”Không đủ, ít nhất phải bảy ngày mới được, đồ án đa dạng như vậy thật không dễ theo, giá cũng quý hơn so với bình thường.” Trang Thư Tình cố ý nhắc nhở hằm nên trả tiền.

Bạch Chiêm thiếu cái gì chứ không thiếu tiền, sảng khoái lấy ra một tấm ngân phiếu đưa tới.

Trang Thư Tình nhận lấy nhìn nhìn, tận lực bảo trì trấn định đẩy trở về, “Thật có lỗi, cửa hàng nhỏ, không có đủ tiền thối trả cho ngân phiếu một ngàn lượng của công tử.”

Kì thực trong lòng đã có tính toán, nàng cũng không nghĩ sẽ tặng không, chỉ tính toán thu hai mươi lượng của hằm, dù sao thì chính mình chịu thiệt một chút, nhiều lắm thì nhờ Tú Nhi tỷ làm xong nhanh một chút, dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, nhưng mà người ta vừa ra tay chính là một ngàn lượng, đây là muốn nói với nàng: Đến lấy đi, mau tới lấy đi, nàng sẽ chống cự lại được cơ hội tốt như vậy sao?

Nhưng thật ra Bạch Chiêm chỉ nghĩ, một ngày nàng cũng chỉ có thể kiếm được 150 lượng, một kiện trang phục nếu đưa một ngàn lượng thì quả thật sẽ hơn rất nhiều, thu hồi ngân phiếu một ngàn lượng, lấy một tấm ngân phiếu một trăm lượng mang theo bên người đưa qua.

Thổ hào (*), Trang Thư Tình đưa mắt nhìn âm thầm nghĩ, nhưng lần này là lưu loát nhận lấy, “ Tiền công của cả ba kiện trang phục ta đã thu.”

(*) Thổ hào: Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn

Ba kiện mới có một trăm lượng? Trách không được kiếm ít như vậy, Bạch Chiêm cảm thấy, hằm nên để một số người bỏ ra nhiều tiền hơn một chút.

Có chuyện phải làm, Bạch Chiêm không tiếp tục lưu lại, liếc mắt nhìn Hường Tả rồi ly khai.

Hường Tả hiểu ý, thấy người đã ra ngoài một hồi mới làm ra biểu tình vừa nhớ tới trên mặt, ảo não nói: “ Xiêm y của Bạch công tử còn ở nơi này, chường quày, ta đuổi theo trả lại.”

Trang Thư Tình cũng không nghĩ nhiều, vẫy vẫy tay ý bảo hãy nhanh đi.

Bạch Chiêm ngay ở con hẻm trước chợ chờ hẵn.

”Công tử có gì phân phó.”

”Những người đó đến cửa hàng, người đem giá nâng lên một chút.”

Hường Tả đương nhiên sẽ không đi hỏi những người đó là người nào, bọn họ chỉ có thể là những người có nhiều nhược điểm ở trong tay công tử, tùy thời chờ để công tử thu thập, ngấm lại người ở Hội Nguyên Phủ này cũng thật đáng thương, có một vị tổ tông như vậy ở Hội Nguyên phủ, dù có ở trên người nữ nhân mà tiêu dao cũng không thể tận tâm, lúc nào cũng phải mở to mắt mà lưu tâm, miễn cho lại bị công tử nắm được thóp.

Nhưng mà, “Công tử, những thứ trong cửa hàng đều được chường quầy định ra giá rồi, nếu vượt qua quá nhiều sợ là sẽ không tốt lắm.”

”Đó là chuyện mà người phải lo lắng.” mặt Bạch Chiêm không biểu cảm nhìn hẵn, “Làm nguyên một ngày mà ngay cả một bộ trang phục của ta cũng mua không nổi, dọa người.”

”!!!” Việc này thì ra là như vậy sao? Công tử có biết một cửa hàng bình thường một ngày có thể kiếm ra bao nhiêu? cửa hàng này của chường quầy ở phía đông chợ này đã xem như độc nhất!

Hướng Tả dùng sức nuốt nước miếng một cái, biết có cùng công tử phân rõ phải trái cũng vô dụng, công tử cho rằng điều đó đúng thì nó sẽ không bao giờ sai, nói nhiều hơn nữa đều chỉ có thể chứng minh bản thân mình vô dụng, phàm là người trong phủ đều có nhận thức này, chỉ có thể trước căn rằng sau đáp ứng.

Bạch Chiêm lúc này mới vừa lòng, tay chống lên xe ngồi lên, nghĩ nghĩ rồi lại nhảy xuống, “Nàng nhờ người đi mua xe ngựa, người đem cái xe ngựa này cho nàng.”

Hướng Tả tiếp nhận giáo huấn, không tiếp tục hỏi nếu chưởng quầy nhận ra xe này thì làm sao bây giờ, nếu hắc hắc, công tử lại tiếp tục nói với hắc hắc kia, “Đó là chuyện mà người phải lo lắng.”

Nói rồi Bạch Chiêm chấp tay sau lưng đi mất, Hướng Tả cầm xiêm y đưa tới cho một người đang ở chỗ tối bảo hộ công tử.

Đây là người ở kinh đô mà vị kia phái tới, cùng bọn họ nước sông không phạm nước giếng, vì nhàn rỗi nên ngâm luận bàn mấy lần với bọn họ, có mà công tử phân phó thì chuyện hợp tác giữ bọn họ cũng thường xảy ra.

Mặc kệ vị kia đối với những đứa con khác của hắc hắc là thái độ gì, còn với công tử thật sự là không khác gì một người phụ thân bình thường, sợ công tử sống không tốt.

Bọn họ đã ngâm thảo luận, đều cảm thấy ở điểm này vị kia cũng chỉ là người bình thường, nhi tử càng không nghe lời ngài càng để bụng, dù có mắng công tử hai câu cũng đều vì yêu thương, nếu có ai nói công tử chỗ nào không giống vị kia, thì ngài thực sự sẽ đem vị trí ngài đang ngồi kia nhường cho người đó đi?

Ở điểm này, người trong phủ đều rất chắc chắn, ngoại nhân thì không biết được, nhưng bọn họ cùng người trong phủ thì rõ ràng, lúc công tử

mười bốn tuổi liền một mình đấu với một tiểu quốc, đó là một quốc gia tôn sùng việc thực hiện vũ lực, đơn giản mà trực tiếp gọi là Võ quốc, tuy rằng không có đất rộng của nhiều như đại chu, nhưng luận về vũ lực cá nhân, tùy tiện đem một người phụ nữ cũng có thể đánh ngã một tráng nam nhân của đại chu.

Quân vương bọn họ cũng không phải thừa kế, mà là ai có nắm tay lớn người đó có thể an vị tại vị trí kia, công tử thắng, đương nhiên chính là vương, nhưng công tử lại không có kiên nhẫn để quản việc, cũng chường mắt vị trí kia, phui mờ liền đi mất.

Cái kia tiểu quốc cũng rất lạ, chẳng những không để ý công tử bụng dạ khó lường, còn bỏ xuống lạy người tiếp nhận vị trí kia, một đường đuổi theo công tử đến đại chu, công tử bị cuốn lấy tức giận không thôi, nhưng mà lúc đó lão phu nhân vẫn còn sống liền quyết định thay hẳn, hẳn coi như có danh dự là thượng vương, nhưng mọi sự mặc kệ, vị trí kia vẫn cho người trước ngời, tất cả sự tình nên làm như thế nào và phải làm như thế nào thì cứ như cũ an bày, sự việc này sau mới lắng xuống.

Hắn cảm thấy việc lão phu nhân luôn nghĩ đến cùng với việc của bọn họ khẳng định là giống nhau: Thực sự để công tử làm quốc vương, võ quốc sẽ bị công tử ép buộc không biết thành ra cái dạng gì, vẫn là không cần tạo ra cái nghiệt kia.

Những thứ này vị kia ở kinh đô đương nhiên không có khả năng tra được, nếu không công tử chỉ kém viết rõ lên trên trán: “không muốn đi kinh đô”, đối với vị trí kia thì chỉ cười nhạt, nhưng càng như vậy, vị kia càng không thể yên tâm.

Nghĩ lâu, Hướng Tả vỗ cái trán, chạy chậm trở về cửa hàng.

”Đuổi theo?”

”Vâng, Bạch công tử đi chậm.”

Trang Thư Tình cũng không tiếp tục với chuyện vừa hỏi, lập tức liền chuyển sang đề tài khác, “Ta thấy còn dư lại chút hoa văn, hai ngày nữa sẽ định ra những trang phục khác nhau, hoa văn có chút tương đối phức tạp đem trưng bày?”

”Vâng.” Hương Tả đầu óc vừa động, từ đó mà nói theo: “Chương quây chớ có trách ta lắm miệng, ta cảm thấy những hoa văn phức tạp này ngài định giá quá thấp, khách nhân nguyện ý tiêu tiền vì những thứ này, khẳng định cũng là bởi vì những thứ đó làm cho bọn họ thích, này cũng là tâm sức của ngài, càng phức tạp càng có thể khiến bọn họ yêu thích, giá cũng là sẽ không đồng nhất, có một số người nói không chừng cũng bởi vì ngài định giá quá thấp khiến cho bọn họ cảm thấy hạ giá mới làm cho việc mua bán không thành, Từng Yến, Chu Châu, các người nói có đúng không?”

Hai người nhìn thấy ánh mắt hắc, liền khẳng định cùng việc công tử vừa ly khai có liên quan, vội hát đệm theo hắc, “Chương quây, chúng ta cũng cảm thấy như vậy, người xem cái này đơn giản mà đa dạng, ngài nên định giá là mười lượng bạc, nhìn cái này, so với cái vừa rồi kia càng đẹp mắt hơn, cũng phức tạp hơn nhiều, nhưng giá cũng chỉ có mười ba lượng, ta cảm thấy thật sự có chút tiện nghi.”

Nàng định giá đã là quá cao rồi! Tiền của hoa văn này, khách hàng tính tiền khi còn phải nhìn mặt mà liệu tiền kể cả việc đưa tiền công cho tú nương, giá tuyệt sẽ không thấp.

Trang Thư Tình nhìn về phía Chua Châu vẫn một mực không nói chuyện, “Người cũng như vậy cảm thấy?”

”Đúng vậy, chương quây, giá ngài định có chút thấp.”

”Đối với cửa hàng chúng ta thì những thứ ngày bán ra đã đắt hơn so với những cửa hàng khác.”

”Chường quây, Hội Nguyên Phủ không thiếu kẻ có tiền, những thứ này bán được càng quý thì càng có người mua, chúng ta chỉ làm kẻ có tiền phải bỏ bạc ra.,”

Trang Thư Tình không nói gì, “Các người sẽ không sợ đem cửa hàng này của ta làm cho phá sản luôn đi.”

Hướng Tả vỗ lồng ngực cam đoan, “Chường quây yên tâm, chắc chắn cửa hàng sẽ không suy sụp.”

Có công tử ở phía sau chống lưng, dù người muốn cửa hàng sụp cũng không được!

Nhu nhu cái trán, Trang Thư Tình cảm thấy so với việc mua ba người này, bản thân mình kỳ thực cần bán không phải là người mua hàng, nhưng bọn họ so với những khách hàng còn càng dễ dàng nắm giữ tốt hơn, mới khai trương không lâu đã tăng giá.

Rõ ràng nàng mới bỏ mặc không quan tâm!

”Chường quây...”

Trang Thư Tình xua tay, “Người đừng nói chuyện, người chết đều có thể bị người nói thành sống lại, gian cửa hàng này khách vẫn đang còn đó, không có những cải biến tất yếu, ta sẽ không chấp nhận, ta còn phải gánh vác một gia đình, chờ mọi chuyện tốt lên thì đến lúc đó đem những thứ trong cửa hàng bay biện xa hoa một chút, đến khi đó sẽ tùy người đi biểu diễn công phu sư tử ngoạn của mình, nhưng dù sao hoa văn cũng là của nàng, dù có tổn thất thì cũng chịu được.”

Như vậy càng tốt, Hướng Tả nhẹ nhàng thở ra, “Chường quây yên tâm, nếu cửa hàng có suy sụp, ngài đem ta đi bán.”

”Người trị giá mấy lượng?” Trang Thư Tình mắt đều đã muốn trợn trắng, dùng mười lượng bạc mua về, bán đi nhiều nhất cũng là cái giá này, để đổi lấy một cửa hàng?

”Khụ...” Hường Tả cũng nhớ tới chính mình là đang bán thân, thật đúng là không đáng giá bao nhiêu tiền.

Tùng Yến cùng Chu Châu hiềm hiềm nhin cười, nhìn thấy có khách tới cửa vội lấy cớ tránh ra.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 34: Khả Nghi

“Muốn bán giá cao, hoa văn đơn giản sẽ không thể dùng.” Trang Thư Tình kỳ thực còn có chút cao hứng, nếu có thể bán ra giá cao, như vậy một tháng có thể bán được bao nhiêu nàng đều nhận, không cần lãng phí nhiều thời gian cũng có thể kiếm được nhiều tiền, nàng cầu còn không được.

Nhưng dù sao nàng cần cũng cần phải suy nghĩ cho tương lai.

Bạc trong tay hiện tại cũng không ít, nhưng không thể nói trước về sau, nếu như tăng giá, khách nhận không tới mua tiếp, như vậy hại nhiều hơn lợi.

”Đúng rồi chường quây, nghe nói ngài muốn mua xe ngựa?”

”Ân? Người nghe Chu Châu nói?”

”Ân, ở nơi này ta không hề thiếu đồng hương, có một chút tin tức cũng sẽ biết được chút.” Hường Tả nói càng ngày càng tự nhiên như thật, “Trong số đó có một người làm quản sự một cửa hàng bán xe ngựa, ta đã hỏi hắn rồi, hắn nói có thể giảm giá cho chúng ta, ngựa cũng sẽ chọn cho chúng ta con tốt nhất, người xem...”

Nếu quả có lựa chọn khác, Trang Thư Tình cũng không muốn mọi chuyện đều đến làm phiền Trương Thư Thành, tuy rằng hắn chưa bao giờ tỏ vẻ bất mãn, nhưng đối phương dù sao cũng muốn kiếm tiền, có chút rảnh rồi đều ngồi xem sách, luôn đi quấy rầy hắn trong lòng nàng cũng bần khoản, nghe Hường Tả nói như vậy liền vội hỏi: “Tin được không?”

”Chường quây yên tâm, khế ước bán mình của ta còn ở trong tay ngài, nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn (*), đạo lý này ta hiểu, đối ai cũng không dám đối ngài.”

(*) Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại

Trang Thư Tình cũng nghĩ như vậy, ở cổ đại, khế ước bán mình so với hợp đồng ở hiện đại còn có giá trị hơn, nàng nếu xảy ra chuyện gì, hạ nhân một người cũng chạy không được, “Đi, người đi đến hỏi rõ ràng, giá không thể vượt qua một trăm lượng.”

”Tin tưởng ta, chường quây ngài chờ tin tức tốt.”

”Cho nên vừa mới mở cửa hàng muối thực sự đều đem giao hết cho bọn hắn?” Trương Tú Nhi đang thêu cũng ngừng lại, nàng không biết phải nói gì, bặc không giống bặc, chủ không giống chủ, cũng không có nửa điểm quy củ.

”Tú Nhi tỷ đang lo lắng bọn họ bán đứng ta sao?” Trang Thư Tình hai tay chống má, tươi cười nhàn nhạt, “Lúc trước không có kinh nghiệm, kỳ thực cửa hàng này cũng không đạt tới mong muốn của ta, tiền vốn đã sớm thu hồi đủ, vừa lúc ta cũng có chút ý tưởng mới, nếu thực để cho bọn họ lo hết, thì về sau ăn uống ta không cần lo.”

Muốn thật có thể làm ra vật phẩm xa xỉ, một ngày không cần biết phải bán bao nhiêu, chỉ cần có một hai khách nhân như vậy là đủ rồi, lợi nhuận đó có lớn bao nhiêu nàng tất nhiên là rõ ràng, cho nên nàng mới dám có cái ý nghĩa này, nói đến cùng, cũng là bởi vì nàng động tâm.

”Tuổi người còn nhỏ, ta cảm thấy bọn họ sẽ có suy nghĩ khi dễ chủ tử.” Nói ra lo lắng của bản thân, thấy Trang Thư Tình chắc chắn như vậy, Trương Tú Nhi cũng không nói thêm nữa, nếu bàn về đầu óc, mười người

như nàng cộng lại cũng không so được với Thư Tình, nàng làm như vậy tất nhiên là có đạo lý.

Trang Thư Tình cũng cảm thấy Hường Tả hơi có suy nghĩ quá mức một chút, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, lúc chọn mua ba người này thứ nhất là bởi vì bọn họ trông có vẻ sạch sẽ, thứ hai là bởi vì bọn họ biết chữ.

Nếu biết chữ đó là người có tri thức, người như vậy có thể nói đạo lý, nàng chỉ sợ nói với người không hiểu lý lẽ sẽ không nhận biết được người quan trọng.

Ngẫm lại chính mình đã đọc sách hai mươi mấy năm, nếu dùng thuộc hạ là người một chữ bẻ đôi cũng không biết, nghĩ như thế nào cũng không thích hợp.

Chuyện mua xe ngựa đều do Hường Tả đi xử lý, Trang Thư Tình cuối cùng cũng đi nhìn thoáng qua, xác định không phải ngựa già bị bệnh liên sàng khoái trả tiền, bảy mươi hai lượng, đối với một chiếc xe ngựa như vậy mà nói tuyệt đối là rẻ.

Ngựa là ngựa tốt, bên trong xe ngựa cũng rộng rãi, nhưng mà không biết vì sao, xe ngựa này nàng cảm thấy có chút quen mắt.

Hường Tả vô cùng trấn định giải thích, “Tuy không giống như loại xe tốt nhất, nhưng nhìn qua cũng không sai biệt lắm.”

Trang Thư Tình vén màn cửa sổ lên nhìn xe ngựa lui tới trên đường, tiếp nhận cái đáp án này.

Hường Tả nhẹ nhàng thở ra, vì không để chương quây nghi ngờ, ngày hôm qua hẳn nhờ người đem bên trong bên ngoài xe ngựa này đều thay đổi toàn bộ, không nghĩ tới vẫn khiến chương quây chỉ ngồi một hồi liền cảm thấy xe ngựa nhìn quen mắt.

Cũng may chưởng quầy không nghĩ nhiều.

”Hương Tả, đi vào nội thành nhìn một chút.”

”A, Dạ.”

Hội Nguyên Phủ chia làm nội thành và ngoại thành, có thể vào nội thành đều là người quyền quý, hoặc là thế gia cầm rỗi nhiều năm ở Hội Nguyên Phủ, không có tiền thì không có cái tư cách kia.

Ngoại thành là nơi dân chúng bình thường ở.

Nội thành và ngoại thành mặc dù có bốn cửa thành ngăn cách, hơn nữa còn có quan binh thủ vệ, nhưng không khỏi có chút lui tới.

Người trong nội thành cũng sinh hoạt bình thường, đương nhiên cũng có các loại cửa hàng khác nhau.

So với bên ngoài, chợ ở nội thành còn tinh xảo hơn mấy lần.

Đương nhiên, cái giá khăng định cũng cao không phải những cửa hàng ở ngoại thành có thể sánh bằng.

Trang Thư Tình không xuống xe ngựa, chỉ để cho Hương Tả thả chậm tốc độ, vén rèm cửa sổ lên đánh giá mỗi một gian cửa hàng.

Nhìn nhìn, nàng liền cảm thấy hầu bao chính mình còn có chút nhỏ, nghĩ cửa hàng ở đây gian, chút bạc này của nàng sợ là còn chưa đủ.

Ý nghĩa chân chính của những vật phẩm xa hoa trên này, tại những chợ bình thường đều không có cái giá như vậy, người chân chính có tiền hay có quyền cũng sẽ không đi vào trong cửa hàng làm xiêm y theo yêu cầu.

Nghĩ đến những vật phẩm xa xỉ này có thể mang đến nhiều lợi ích, muốn nàng buông tha cho ý niệm này, nàng lại thật sự không cam lòng.

”Hương Tả, người có biết thuê cửa hàng ở nơi này một tháng phải trả bao nhiêu bạc không?”

Hương Tả lo lắng thân phận hiện tại, không dám nói chuyện quá dọa người, “Nghe đồng hương nói qua, hình như một cửa hàng ít nhất đều thu một trăm lượng bạc một tháng.”

”Cửa hàng nhỏ nhất như thế nào?”

”Đại khái nhỏ hơn một chút so với cửa hàng hiện tại của chúng ta.”

“...” Thật đúng là nơi hẻm nhỏ và phố xá thật khác nhau.

Bất quá nàng một đường xem qua, thật đúng không có lấy một phân cửa hàng, tất nhiên, người ở nơi này ăn mặc chi phí đều trực tiếp đưa vào phủ, trong cửa hàng chỉ cần bán chút đồ tiêu khiển cho các thiếu gia, tiểu thư là tốt rồi, muốn khiến cho bọn họ để mắt, thứ nhất chất lượng tất nhiên là không thể thiếu, trừ những thứ chất lượng tốt ra thì những vật mới mẻ luôn có sức hấp dẫn.

Thật sự là nơi thích hợp để bán những vật xa xỉ.

Nhưng mà hoa văn nhiều lắm chỉ cần bỏ ra chút công sức suy nghĩ, cái khó chính là tú nương, lúc trước nàng nghĩ rất đơn giản, Dệt nương các nàng tay nghề tuy rằng rất tốt, nhưng các nàng không làm chủ được cuộc sống ở nội thành.

Nàng biết đi nơi nào tìm tú nương có tay nghề nhất đây?

Trang Thư Tình hiện tại có chút hoài nghi cửa hàng này thực sự có thể khai được hay không, nếu không có tay nghề thì có thể, nhưng không có tú

nường, hoa văn nường vẽ dù xuất sắc cũng không bán được.

”Hương Tả, người có biết ở Đại Chu, nơi nào có tú nường tay nghề tốt nhất?”

”Tất nhiên là tú nường trong cung không người nào có thể theo kịp.” Hương Tả giơ roi nhẹ nhàng lắc lắc, lập tức minh bạch chương quây đang nghĩ chuyện gì, vấn đề này người khác không thể giải quyết, nhưng bất quá chỉ cần công tử nói một câu là có thể giải quyết.

Trang Thư Tình dựa vào xe ngựa trợn trừng mắt, lời này cùng với chưa nói có gì khác nhau sao?

Tròng mắt Hương Tả vừa chuyển, “Hàng năm trong cung đều sẽ có tú nường lớn tuổi được xuất cung, hoặc là vào những nhà quyền quý làm ma ma dạy nữ hồng cho các tiểu thư, hoặc là được những cửa hàng thuê trang mời đi, chỉ cần có một cái giá tốt, chưa hẳn là không thể mời được người, chương quây, ta đi hỏi thăm một chút, nếu ta nhớ không lầm, không sai biệt lắm thì chính là lúc này.”

”Hương Tả, có chuyện gì mà người không biết không?” Trang Thư Tình vén màn xe lên, đưa lưng nhìn về phía nam nhân này, “Ta càng nghĩ càng không rõ, người như người vậy không tìm một công việc tốt mà làm, vì sao phải bán mình làm hạ nhân.”

Hương Tả biết chính mình nói nhiều, hoặc là từ vừa mới bắt đầu hẳn đã biểu hiện không giống với hạ nhân, không có biện pháp, hạ nhân trong Bạch phủ tất cả đều không phải dạng người giống hạ nhân, chỉ cần không tồn tại tâm tư phản bội, công tử cho tới bây giờ đều không làm khó bọn họ.

Càng là như thế, người trong phủ ngược lại càng đồng lòng, bởi vì bọn họ phục công tử, tâm phục khẩu phục, cho dù nói là sùng bái cũng không đủ.

Điều này dù là người khác cũng không có biện pháp học được, bởi vì trên đời này chỉ có một Bạch Chiêm, thiên phú tuyệt hảo, vì luyện tập được công pháp Bạch gia, nên có được một thân công phu lợi hại vô cùng, tự hình thành một trường phái riêng, hẳn không thể phân biệt được thị phi, rõ ràng là một người tùy hứng làm vậy, lại được Bạch thị dụng tâm dẫn đường nhiều năm, nếu không đã trưởng thành thành một thanh niên lòng tràn đầy âm u.

Lại bởi vì là nhi tử của người kia, kế thừa huyết mạch của ngài, trời sinh đã có khí thế của người ở trên cao, bởi vì hẳn sử dụng, nên không cần hẳn làm cái gì, thậm chí quy củ đều vô dụng với hẳn, bởi có người luôn vì hẳn phân ưu, khiến hẳn không lo trước lo sau, tùy ý tiêu dao tự tại.

Người như vậy, trời sinh chính là khiến người khác hâm mộ cùng ghen tị, nhưng người này, hiện tại lại đối với một người nổi lên tâm tư mà cũng không biết, ở trong tối đều động thuộc hạ, Hưởng Tả đương nhiên nhìn ra được.

Cũng tránh không khỏi, vậy liền làm tốt nhất có thể đi.

Ho nhẹ một tiếng, Hưởng Tả đang muốn giải thích một phen lại nghe được chương quỳ nói: “Ta đã không có thân thể thần bí, cũng không có gia sản bạc vạn, có gì có thể khiến người khác mưu đồ? Nghĩ không rõ ta sẽ không thèm nghĩ nữa, kế ước bán mình của người vẫn còn ở trong tay ta, nếu bị quan phủ đều tra ra, người nghĩ đến đầu tiên chính là người, người có làm cũng sẽ không đến mức muốn mạng của ta.”

Một hồi sau, Hưởng Tả mới trả lời: “Vâng, ta tuyệt sẽ không hại chương quỳ.”

Này coi như cam chịu để nàng hoài nghi, Trang Thư Tình trong lòng ngược lại an ổn xuống, có khả năng dùng người tốt, dù sao trong lòng nàng

cũng có chút đoán, người này, bao gồm Từng Yển và Chu Châu, có khả năng là Đồng gia phái tới không?

Nhiều năm như vậy, Đồng gia tìm được nữ nhi, lại biết được nữ nhi qua đời, nên tới tìm tử đệ bọn họ, bởi vì nàng không muốn cùng bọn họ trở về Đồng gia, nên đưa tới mấy hạ nhân chiêu cố bọn họ, như vậy cũng có thể.

Trừ bỏ Đồng gia, nàng thật sự nghĩ không ra còn có ai muốn dụng tâm như vậy.

PS (Tác Giả): Kỳ thực đoạn này kịch tình không lâu, nhưng ta mỗi ngày càng bận rộn, cho nên mới viết ép buộc như vậy, sau này những chương tiếp theo sẽ không có cảm giác như vậy, mặt khác còn có thể xen kẽ bối cảnh của Bạch Chiêm, cũng sẽ ngắn đi một chút, ân, sẽ tận lực không kéo dài.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 35: Bại Lộ

Không biết là khi mình nghĩ đến người của Đồng gia, thì Hường Tả làm việc ngược lại không che lấp nhiều như vậy, “Ở nơi này khai trương cửa hàng quả thật thích hợp, chỉ cần những thứ này hợp tâm ý bọn họ, các công tử tiểu thư đều có thể bỏ bạc ra mua, chúng ta lại ở giữa châm ngòi một chút, kích thích tâm tư so bì của bọn họ, không cần lo không buôn bán được.”

”Cửa hàng nơi này thuê có tốt không?”

”Cái này ta cũng chưa tính kĩ, bởi vì không biết chừng quây sẽ thuê cửa hàng lớn cỡ nào.” Ngừng lại một chút, Hường Tả lại nói: “Ta cảm thấy nếu quá nhỏ sẽ không được, còn có vẻ hẹp hòi quá mức.”

”Cửa hàng quá lớn thì ta thuê không nổi.” Trang Thư Tình tính toán một lúc, cắn răng một cái, lòng đã có quyết định, nói: “Tiền thuê hàng tháng không thể vượt qua ba trăm lượng, còn nữa, tốt nhất là có thể xong trong một quý (*).”

(*) một quý = Ba tháng

Theo quy củ, giao tiền thuê nhà còn phải giao tiền thế chấp, cộng lại ít nhất phải đến 1200 lượng, hiện trong tay nàng tổng cộng cũng chỉ có 1600 lượng, còn phải đặt mua cho cửa hàng những thứ đồ tốt một chút...

Vừa nãy còn cảm thấy bản thân mình có chút kham không nổi, một cửa hàng thuê rồi còn phải quét dọn trước sau một hồi.

Nhưng khi nghĩ đến những món hàng thượng phẩm cùng món lãi kếch xù, nàng liền không thể chặt đứt ý niệm này, chỉ mong rằng cửa hàng buôn bán ngày càng tốt.

Người a, quả nhiên là có lòng tham, Trang Thư Tình ở trong lòng thầm mắng chính mình một phen, rồi lập tức liền ném ra sau đầu, đi biện pháp khác.

Bạch Chiêm nửa híp mắt nhìn về phía Trần Nguyên, “Nói ngắn gọn, Hường Tả đã bại lộ.”

Trần Nguyên còn không kịp gật đầu, Bạch Chiêm lại nói: “Vô dụng.”

Trần Nguyên kém chút cắn đầu lưỡi chính mình.

”Công tử...”

”Hiện tại cửa hàng của ta có bao nhiêu?”

”Hồi công tử, người có sáu cửa hàng, ba cửa hàng tự buôn bán, ba cái còn lại thì cho người khác thuê.”

”Thu hồi hết, để nàng tự đến chọn.”

Trần Nguyên nuốt xuống một ngụm nước miếng, đề nghị: “Trang cô nương muốn khai trương cửa hàng may, nô tài thấy có một gian cửa hàng rất thích hợp, không bằng trước để Hường Tả mang nàng đến xem, nếu nàng cảm thấy tốt thì cũng không phải mất công đến xem những cửa hàng khác.”

”Người tự mình xử lý đi, cuối cùng chỉ cần nàng thuê cửa hàng của ta là được, đem bốn tú nương trong phủ đưa qua cho nàng, mặt khác, hỏi phụ thân vài người, bốn người là được rồi.”

Tính đứng dậy đi ra ngoài, Bạch Chiêm lại thêm một câu, “Nhớ rõ phải thu tiền thuê, nếu không nàng sẽ không an tâm, tự nhiên đưa cho nàng một cửa hàng nhỏ giá thuê một trăm lượng, Hường Tả có phải quá ngốc hay không? Nói cho hẳn biết, đem cửa hàng cho nàng thuê ta cũng chỉ thu một trăm lượng, mấy vấn đề khác hẳn tự mình giải quyết.”

Nhìn theo công tử một lần cũng không quay đầu lại mà cứ thế rời đi, Trần Nguyên có chút đau đầu, lại có chút cao hứng, công tử, nô tài sẽ thay người suy nghĩ, nếu lão phu nhân còn sống, nhất định sẽ rất vui vẻ đi.

Trang cô nương tuy rằng nhỏ tuổi, lại còn có hai năm hiếu kỳ, nhưng là một người tính cách quyết đoán, dám đảm đương, những nữ tử khác khó có thể gánh được những việc như vậy, nàng cực kỳ giống lão phu nhân, nếu quả có nàng đến dẫn đường cho công tử, công tử cũng sẽ không cần lo lắng khiến được lão phu nhân chết cũng không an tâm mà ra đi.

Lại nhận được một nhiệm vụ mới, Hường Tả nuốt xuống một ngụm khí, nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra biện pháp tốt, dứt khoát trực tiếp mang theo Trang Thư Tình đến xem cửa hàng.

Trang Thư Tình xuống xe ngựa nhìn lên cửa hàng.

Là một cửa hàng hai tầng, vị trí ở trung tâm, bên ngoài có khoảng 150 cái bình, một cửa hàng nhỏ tiền thuê cũng phải một trăm lượng, nhìn cửa hàng này, nàng cảm thấy có lấy toàn bộ bạc của nàng ra sợ cũng không thể thuê được một tháng.

”Hường Tả, người có chắc là người ta nguyện ý cho người thuê một tháng một trăm lượng?”

Hường Tả ho nhẹ một tiếng, “Chường quây, cửa hàng này tiền thuê chỉ cần một trăm lượng.”

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn cửa hàng, rồi lại nhìn về phía Hường Tả, “Là bản lĩnh của người có thể thông thiên hay là đầu chủ cửa hàng bị ngập nước?”

”Cần gì quản vì sao, chỉ cần giấy trắng mực đen rõ ràng, chương quỳ còn nghĩ sẽ thuê không được sao?”

”Không cần dùng phép khích tướng với ta, vô dụng.” Trang Thư Tình trở lại xe ngựa, nói ra một câu “Không thuê.”

Hường Tả bắt lực vỗ cái ót của mình, đi lên giải thích: “Chương quỳ, cửa hàng này là của người quen, biết là ngài muốn thuê mới cho cái giá này, những người khác dù nghĩ cũng không cần nghĩ, nếu không có tình bạn cố tri, cũng sẽ không vì chưa định xuống liền đưa chìa khoá cho ta, để cho chúng ta tự đến xem.”

”Cái gọi là người quen là người quen của ai? Có quan hệ gì tới ta, ta chỉ biết không phải người bình thường nào lại có cái bản lĩnh này, Hường Tả, người cũng đừng giấu ta, nói trắng ra đi.”

Này muốn nói như thế nào? về mặt Hường Tả đau khổ, cũng không thể nói hẳn là người của công tử, công tử không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, chương quỳ lại tình tường, để cho nàng biết việc này có liên quan tới công tử, nàng tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ tiếp nhận, nếu không khéo còn có thể tức giận.

Công tử đã tức giận với hẳn, nếu để sự tình trở nên tệ hơn... Hẳn không dám tưởng tượng hậu quả.

Đợi một hồi không thấy người đối diện nói, Trang Thư Tình thở dài, “Dù cho người có phải là người bên ngoại tổ ta phải tới hay không, thì ta cũng sẽ không trách người, chỉ có cảm kích, có cái gì lại không thể nói.”

Đồng gia? Đồng gia!

Hướng Tả nhất thời như sống lại, thừa nhận đương nhiên là không thể, việc này cũng không đối được cả đời, sẽ có một ngày người sẽ biết, phủ nhận?

Hắn cũng không ngốc!

Hướng Tả dứt khoát cúi đầu, bày ra một bộ cam chịu khiến Trang Thư Tình càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Bởi vì liên quan tới xuất thân, nàng là người coi trọng nhân tình của người khác, trong lòng cảm thấy cảm kích khi ngoại tổ lại quan tâm tới một đôi tỷ đệ chưa từng gặp mặt này, nghĩ nếu có lúc gặp mặt, nhất định phải hảo hảo đập đầu mấy cái, thay nường, thay cho Trang Thư Tình đã chết, cũng thay cho chính nàng.

Hướng Tả vụng trộm mở mắt, thấy vẻ mặt nàng hoãn lập tức được đăng chân lên đăng đầu, “Chưởng quầy, cửa hàng này vị trí vô cùng tốt, dù sao cũng là người quen, đối với người cũng có lòng chiếu cố, người xem...”

Bây giờ Trang Thư Tình nghĩ cũng không do dự, chớp mắt liền nhắc chân xuống xe ngựa, có người để ý mặt mũi Đồng gia mà nguyện ý chiếu cố, nàng cũng đang cần, việc gì phải già mồm cãi láo.

Lầu một của cửa hàng là một gian lớn, có không ít ngăn tủ lớn nhỏ, được chà lau sạch sẽ, hiển nhiên đã là tận lực dọn dẹp qua.

”Ta đã hỏi thăm qua, cửa hàng này lúc trước bán hàng ngoại, sau này đã chuyển đến nơi khác, nên nơi này bỏ trống không còn ai thuê.”

”Hàng ngoại?”

”Vâng, đại chu không có cấm đi biển, trên biển mặc dù có nguy hiểm, nhưng lại xem đến nhiều lợi nhuận vĩ đại, người rời bến cũng không thiếu.”

Trang Thư Tình đối với đại chu hiểu biết không nhiều, lúc này nghe vậy không khỏi âm thầm gật đầu, một quốc gia không đóng cửa giao lưu với bên ngoài ít nhất có thể cho thấy quân chủ có tầm nhìn xa, lấy sự phát triển của đại chu làm chính, chỉ cần người kế vị không bế quan để tự chui đầu vào rọ, thì an ổn vài thập niên cũng không thành vấn đề.

Thà làm chó thời bình cũng không làm người thời loạn, chỉ là một tiểu dân chúng, nàng cùng với những người khác cũng đều hy vọng có thể có được một cuộc sống an an ổn ổn mà qua ngày, vị ngòi ở trên kia không cần phải ép buộc người dân đã là đủ rồi.

”Những ngăn tủ này để ở trong phòng chính?”

”Vâng.”

Trang Thư Tình cũng không có hỏi vì sao trong phòng chính lại để những thứ này, chỉ nói qua, “Nói cách khác, người sau này có thể tiếp tục sử dụng?”

”Vâng.”

”Người có hỏi thăm rõ ràng.” Thuận miệng nhắc nhở một câu như vậy, cũng không chú ý tới mồ hôi Hướng Tả đều chảy ra, ở chỗ này dạo qua một vòng, cân nhắc nên đem ngăn tủ nào đặt ở vị trí kia, hẳn là nên mua chút gì đó mang lên bài trí, đề cao cấp bậc cửa hàng.

”Đi lên lầu nhìn xem.”

Bố cục trên lầu so với dưới lầu thanh nhã hơn nhiều, một gian lớn chia thành thành ba gian nhỏ, qua lại ba gian phòng bằng một cổng vòm nhỏ, trên cổng vòm trang trí rèm châu, theo động tác mà vang lên âm thanh vui tai.

Trong phòng không có giá lớn, cao nhất cũng chỉ đến trước ngực, trên tường cũng làm một số ngăn tủ nhỏ trang trí bên trong.

Trang Thư Tình có thể tưởng tượng được trước kia trên lầu này trưng bày những vật phẩm quý giá của nhiều địa phương, không cần nhiều, chỉ cần đặt mấy thứ ít ỏi cũng có thể kiếm về rất nhiều vàng bạc.

”Chương quỳ cảm thấy thế nào?”

”Rất tốt.” Trang Thư Tình đi chung quanh tham quan một, rồi nói: “Dưới lầu phân ra làm đôi một nửa để các loại vải dệt, một nửa thì bố trí thanh lịch, mang lên một bộ bàn trà tốt nhất để chiêu đãi khách nhân, ở trên tường treo lên vài món đồ thêu đa dạng tinh xảo, lại chế tác một bản hoa văn tinh mỹ treo lên, mấy cái giá này cũng đừng cất đi, bố trí ở chỗ này có thể sử dụng đến...”

Kỳ thực Trang Thư Tình còn nghĩ sẽ vẽ vài bản đưa ra cho thợ mộc để bọn họ làm mấy ma-nơ-canh bằng gỗ, nhưng là ngẫm lại rất khác người, dù sao cũng không muốn để lại ấn tượng xấu cho khách nhân, những bộ phận trên cơ thể đều rõ ràng như vậy, nếu thực sự làm ra lại tùy tiện để trong cửa hàng, không biết sẽ đưa đến những lời phê phán như thế nào.

Nàng muốn kiếm tiền, nhưng phải có điều kiện tiên quyết, đã làm thì phải làm cho an ổn.

Nàng không sợ bị người khác nói cái gì, nhưng là tuyệt không thể ảnh hưởng tới Thư Hàn.

Hương Tả nghe thấy rồi gật đầu, rất tán thành cách bày trí như vậy, khai trương cửa hàng ở nội thành, đầu tiên phải độc đáo, có tài năng và sự độc đáo mới thu hút được những công tử tiểu thư kia.

Nếu như có công tử ở sau lưng thì việc buôn bán của cửa hàng tất nhiên sẽ không tệ, nhưng đối với hiểu biết của hân với chương quỳ, nàng

nhất định sẽ không hy vọng cửa hàng này có thể làm ăn được là nhờ có công tử che chở

Hắn tin tưởng, dù không có công tử, lấy khả năng của chương quỳ, cửa hàng này nhất định cũng có thể buôn bán náo nhiệt.

”Ở trên lầu kia...”

”Trên lầu thì bố trí ẩm áp một chút, hai gian dùng để cho tú nương ở, một gian khác dùng để cho khách nhân lấy số đo và thử đồ, người ngấm lại xem, để vài tú nương bên trong, bọn họ có thể vừa làm vừa sống cũng có thể cùng nhau nói chuyện, bất quá có hai vấn đề cần giải quyết, nếu không, thì này cửa hàng cũng không thể khai trương được.”

”Chương quỳ, ngài nói đi.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 36: Cửa Hàng Mới

Trang Thư Tình quay người lại nhìn hăn, “Một là tú nương, trong cung khi nào mới cho người xuất cung, người có tin tức chính xác không? Dù có được tin tức chính xác, có thể mời về hay không? Mặt khác ta sợ rằng bạc của ta không đủ, không có bạc thì không thể bố trí mọi thứ một cách tốt nhất, không có bạc cũng không thể hấp dẫn những tú nương khác đến, tổng kết lại mà nói, kỳ thực cũng chỉ là một vấn đề: Bạc.”

”Tú nương không thành vấn đề, về phần bạc...” nói đến đây mà Hương Tả nhú lại tưởng chừng có thể kẹp chết một con ruồi, nếu như là người khác không có bạc còn muốn buôn bán, khẳng định hăn sẽ đem người đó chôn đến chết, nhưng mà người trước mắt này, có cho hăn cũng không dám.

Nói đến cùng, nếu không có công tử giúp cho chương quỳ có một nơi như vậy, bằng vào số bạc nàng có trong tay thì việc khai trương một cửa hàng nhỏ cũng chưa chắc có thể duy trì lâu dài, dù sao còn có một cửa hàng kia chống đỡ, mỗi ngày cũng có thể kiếm không ít bạc.

Nhưng cửa hàng này quá lớn, chỉ đến bố trí cũng không biết sẽ tốn bao nhiêu bạc, dù sao cũng không thể ở một địa phương tốt như vậy, lại dùng vật phẩm giá rẻ để bố trí, những thiếu gia tiểu thư từ nhà quyền quý thì không cần phải nói đến, trình độ nhân lực đều là loại một.

Kỳ thực mà nói, thứ công tử không thiếu nhất chính là bạc, nhưng cho dù công tử có đem hai tay dâng lên, khẳng định chương quỳ tuyệt đối cũng sẽ không muốn.

Trang Thư Tình thật rất thích cửa hàng này, vị trí tốt là một, kết cấu cũng rất tốt, thay đổi bố trí lại một chút, chỉ cần có thể hấp dẫn những công tử tiểu thư kia vào cửa, tất nhiên có thể để lại cho bọn họ ấn tượng khắc sâu.

Nhưng vấn đề thực tế không được giải quyết, nàng cũng chỉ có thể rời đi.

”Cửa hàng bên kia mỗi ngày đều có tiền thu, hơn nữa trong tay ngài cũng còn một ít, chưa hẳn sẽ không thành.” Hường Tả xoa xoa cằm, “tiền thuê hàng tháng là một trăm lượng, dù sao cũng là người quen, tiền thế chấp hẳn có thể miễn đi, còn dư lại có thể mua chút vải dệt để bài trí vậy thì cũng đủ.”

”Đầu tiên, tiền thuê hàng tháng một trăm lượng là quá ít, ít nhất cũng phải năm trăm lượng, bằng không trong lòng ta khó an tâm, tiếp theo, người đã quên đi thỉnh tú nương, về phần tiền bạc, muốn mời các nàng đến làm việc trong cửa hàng, nếu như không đưa ra một con số thoả đáng, người ta khẳng định sẽ không đến.”

Không phải hẳn đã quên mời tú nương đến làm việc, mà căn bản là vì tú nương không cần tiền, nhưng lời này hẳn không thể nói, đành phải nhận cái sai này, “Là ta sơ sót, phải lên kế hoạch một chút, tiền thuê... Chường quỳ, không cần năm trăm lượng, hẳn nói chỉ lấy một lượng.”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Cửa hàng như vậy, dù là tiền thuê đến tám trăm lượng cũng là quá rẻ, ta nói năm trăm lượng đã là chiếm tiện nghi của đối phương, nếu một lượng ta sẽ không thuê, Hường Tả, ta cho tới bây giờ không tin trên đời có cái bánh mật từ trên trời rơi xuống, chờ đến khi trong tay ta có đủ bạc, ta sẽ hoàn lại theo giá của thị trường.”

Hường Tả có chút minh bạch vì sao công tử bình thường luôn không để ý đến mọi thứ nhưng khi đối với chường quỳ lại bất đồng, nàng có quy

tắc làm việc của chính mình, sẽ không dễ dàng vì khó khăn mà lùi bước, nhất gan sợ phiền phức sao? Đương nhiên là không phải.

Chỉ là nàng phải vì chính mình mà suy nghĩ, không là của mình thì sẽ không thể lấy không, trên đời này có ít người có thể làm được như vậy, mà chương quỳ đã có cái tự chủ này, nhìn xem người khắp thiên hạ, khó ai có thể được như vậy.

”Ta đã biết, chương quỳ yên tâm, ta sẽ lấy giá năm trăm lượng đi đàm phán, chỉ là nếu như vậy thì số bạc trong tay ngài sẽ hồng một lỗ lớn, không bằng mỗi tháng ta thử chia ngày ra để đưa tiền thuê?”

Trang Thư Tình trầm ngâm một lát, “Nếu như đối phương có thể đồng ý đương nhiên rất tốt, Hương Tả, vất vả người.”

”Ta sẽ cố gắng hết sức.” Hương Tả cúi người thi lễ, lễ này không quan hệ tới công tử, cũng không liên quan tới mệnh lệnh của công tử, chỉ đơn thuần là tâm phục.

Hắn vẫn nhớ lão phu nhân đã từng nói qua một câu: Vũ lực cường đại không tính là gì, tâm cường đại mới là chân chính cường đại, đã nhiều năm như vậy, hắn lại ở trên người chương quỳ hiểu ra những lời này.

Lúc này, Hương Tả không thông qua lời của Trần Nguyên, mà tự mình đi cầu kiến công tử, đem lời nói của chương quỳ từng chữ từng chữ không thiếu không thừa thuật lại một lần.

Bạch Chiêm khoanh hai tay quanh ngực trầm mặc, trầm mặc thật lâu sau, ánh mắt lại toát ra ánh sáng hiếm thấy, “Vậy thì liền theo ý nàng, tiền thuê năm trăm lượng, mỗi tháng chia ra năm ngày cách nhau đến trả.”

An toàn qua cửa, Hương Tả thở dài một hơi, hắn thật sự không muốn so chiêu cùng công tử, càng sợ bị công tử ném tới võ quốc, ở nơi đó cái gì

cũng tốt, chỉ là tâm trạng của những nữ nhân kia giống như thời tiết khiến người không được bình thường là hẳn đây cũng chịu không nổi.

”Vâng, nhưng mà có một điểm, theo như ý tưởng bố trí cửa hàng của chương quần, số bạc trong tay nàng sợ là không đủ.”

”Cái này thì đơn giản, tùy tiện nói với mấy người kia, để cho bọn họ đi mua mấy bộ xiêm y quý nhất, mấy người bọn họ cộng lại, mỗi người mua năm sáu kiện quần áo thì cũng đủ khá khá bạc.” Khảy thứ gì đó trên bàn, ánh mắt Bạch Chiêm tà tà nhìn về phía Trần Nguyên, “Nếu như việc này cũng làm không xong, tất cả đều ném đi lấy than.”

Trần Nguyên hiêm hiêm nhin cười, đại khái là bị chủ tử ép buộc, chỉ cần một câu nói của chủ tử thì tất cả đều phải dùng hết sức mà làm việc, đôi lúc việc phải xử lý cũng chỉ đơn giản như hiện tại, tình huống như vậy cũng không chỉ xảy ra một hai lần, mà việc lại liên quan đến Trang cô nương trách không được chủ tử lại dặn dò một câu như vậy.

Vội vàng mấy ngày, Trang Thư Tình rốt cục cũng có thời gian đi ôn Niệm Niệm bị nàng vắng vẻ mấy ngày nay.

Niệm Niệm cúi kinh, đưa mông về phía nàng, không cho nàng ôm.

Được một ngày ở nhà nghỉ ngơi Trang Thư Hàn cũng khó được một bữa bỏ qua sách vở đến nói chuyện với tỷ tỷ, về mặt thú vị xem một người một thú so chiêu.

”Thực không cho ta ôm? Ta đây liền đi cửa hàng, vừa lúc đang có việc...”

Lời còn chưa dứt, Niệm Niệm liền tung người nhảy tới nằm sấp trên đùi nàng, một bộ dáng không cho phép nàng động dấy.

Trang Thư Tình nhin cười, một tay vò lông trên người nó, một tay gãi gãi cầm Niệm Niệm, “Ta không đi kiếm tiền, về sau người làm sao có thể mỗi ngày ăn thịt.”

Gia hỏa này tuyệt đối không phải tiểu cầu, làm gì có tiểu cầu nào mới nhỏ như vậy đã muốn ăn thịt, còn không phải thịt tươi sẽ không ăn, Trang Thư Tình càng khẳng định đây là một tiểu sói con, nhưng mà bộ dáng hiện tại này thật sự không có gì lực uy hiếp, dù biết là sói cũng sợ không ai tin.

”Rống rống...”

Trang Thư Tình nhướng mày, tiểu gia hỏa này đang nói không cần nàng nuôi, tự mình nó có thể kiếm mồi, hai tay mở miệng nó nhìn nhìn, thật đúng nha, bên trong đầy răng nanh, nhìn sắc bén dị thường.

Trang Thư Hàn thấy thế, vội kéo tay tỷ tỷ ra, sợ nàng bị thương.

”Yên tâm, nó sẽ không làm ta bị thương, có đôi khi động vật so với người càng có chút tình.” Nhẹ nhàng vuốt lông trên người Niệm Niệm, Trang Thư Tình nhìn về phía đệ đệ, hắn đang ngày càng trưởng thành, nàng cảm thấy đưa hắn đến trường quả nhiên là quyết định đúng đắn.

”Những thứ tiên sinh dạy có thể hiểu hết không?”

Nói đến cái này, Trang Thư Hàn có chút đặc ý nhỏ, tuy rằng dùng sức áp chế ý định để tỷ tỷ không nhận ra, nhưng lại muốn để tỷ tỷ vì hắn kiêu ngạo, “Tiên sinh nói đệ học lại những thứ này là lãng phí thời gian, đến trường chưa đến vài ngày liền một mình giảng bài cho đệ, tuy rằng tiên sinh hiện tại cũng dạy cho ta, nhưng tỷ tỷ đã nói qua không thể biểu hiện không giống với những người khác, nên đệ đã nói với tiên sinh là không cần thiết.”

Trang Thư Tình lại là kinh ngạc, áy náy, “Tại sao lại không thấy đệ nói? Thực xin lỗi, gần đây tỷ tỷ bận quá, không có lo lắng đến đệ.”

Trang Thư Hàn có chút đặc ý nhất thời biến mất, vội lắc đầu lại xoa tay nói: “Tỷ tỷ mỗi ngày đều mệt như vậy, đệ lại không giúp được gì, làm sao còn có thể làm phiền tỷ tỷ.”

Trong nhà có một đứa nhỏ hiểu biết thật đúng là khiến người ta vui mừng nhưng nhiều hơn lại là đau lòng, Trang Thư Tình sờ sờ đầu của hắn, “Tỷ tỷ không sao, tỷ tỷ tận lực sẽ đem mọi việc an bày xong trong năm nay, sang năm qua hai tháng nữa liền mang đệ về Lãnh sơn huyện tham gia đồng thử.”

Vừa nãy còn bị tỷ tỷ nhìn ra manh mối lớn nên ngượng ngùng, nhưng sau khi nghe được hứa hẹn của tỷ tỷ, Trang Thư Hàn nhất thời dứt bỏ tiểu tâm tư này, dùng sức gật đầu nói, “Đệ nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

”Đệ còn nhỏ, không đậu cũng không sao, không cần khiến bản thân quá áp lực, còn có, Trần tiên sinh nếu thấy đệ học hành không tốt cũng sẽ không nói ra chủ ý kia, tiên sinh cảm thấy đệ nên học thứ gì thì cứ học, không ai có thể nói đệ khác người, khiêm tốn là tốt, nhưng như vậy lại khiến tiên sinh vì muốn tốt cho đệ mà sầu não là không nên.”

”Tỷ tỷ, đệ đã hiểu.”

Trương Tú Nhi dừng ở cửa, thấy hai người đã nói chuyện xong mới nhắc chân tiến vào, nói: “Có người tỷ tỷ nào như muội vậy, lúc nào cũng ở bên người Thư Hàn nhắc nhở, trách không được Thư Hàn lại xuất sắc như vậy.”

”Đó là bởi vì chính đệ ấy không chịu thua kém người khác.” Hai tỷ đệ đồng thời đứng dậy, Trang Thư Tình ôm Niệm Niệm hỏi, “Trương đại ca đi rồi?”

Trương Thư Thành đến không lâu, hai tỷ đệ chỉ chào hỏi rồi trở về phòng, để lại nơi cho bọn hắn nói chuyện.

”Đi rồi.” Trương Tú Nhi ngồi ở trên ghế con, đem một túi lấy qua, theo quán tính vuốt ngón tay, việc này là do Trang Thư Tình dạy nàng làm, nói làm như vậy sẽ đỡ mỏi tay do làm nhiều, “Hắn nhận thức nhiều người, tỷ muốn thay hắn hỗ trợ tìm một nàng dâu về, biết làm tốt việc may vá, bếp núc, đã lựa được vài người, đều là những cô nương tốt, nha, người xem.”

Trong bao có đủ loại, hầu bao, khăn tay, áo yếm trẻ con, đai lưng... Tuy rằng vải dệt đều thật bình thường, nhưng tinh mịn bằng phẳng giống như để thêu ra được những đường may tinh tế như thế này liền đủ để thấy khả năng rất tốt.

”Tú Nhi tỷ cảm thấy như thế nào?”

Trương Tú Nhi cầm lấy kiện đồ trẻ con kia, “Cái này xuất sắc nhất, làm tốt hơn so với ta, mấy cái khác cũng không sai lệch lắm, muội nếu không tin có thể mời người đến, để các nàng ở trước mặt muội làm cho muội xem.”

”Là một giải pháp tốt, nhưng có quấy rầy Tú Nhi tỷ không?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 37: Thoả Thuận Hai Bên

Trương Tú Nhi cười: “So với lúc trước mỗi ngày qua đi như nước nhạt nhẽo, hiện tại không biết đã tốt hơn bao nhiêu lần, ta biết bây giờ Thư Tình người không phải không mua nổi một tòa nhà nhỏ, nhưng người vẫn nguyện ý ở nơi này... Người có biết ta vui vẻ biết bao nhiêu không.”

Đè nén lệ chảy ra ở khóe mắt, Trương Tú Nhi vừa cười: “Ta ước gì mỗi ngày trong nhà có thể náo nhiệt, nếu không bị ép buộc, ai lại muốn mỗi ngày ngay cả người để nói chuyện cũng không có, chỉ cần người đến không phải là nam nhân, người muốn cho ai tới hay bảo ai đi cũng không cần phải cố kị ta.”

Trang Thư Tình có thể tưởng tượng được trước kia Tú Nhi tỷ sống qua ngày như thế nào. Ở xã hội này, nữ nhân hoàn toàn ở tầng thấp nhất, mặc dù là một thiên kim tiểu thư ương ngạnh kiêu ngạo cũng chỉ có thể mặc cho người khác sắp xếp vận mệnh, không thể tự mình làm chủ chuyện hôn nhân. Sau khi lập gia đình, hết thảy đều phải phụ thuộc vào nam nhân mà mình được gả.

Càng không cần phải nói tới người bị mất đi trượng phu, lại không có đứa nhỏ để cậy vào, chưa nói đến Tú Nhi tỷ không có cha mẹ chồng để hầu hạ, bằng không thì cuộc sống càng không dễ chịu.

Càng như vậy, Trang Thư Tình càng cảm thấy bản thân tuyệt đối không thể lập gia đình, nhìn tình huống hiện tại của nàng, gả cho ai cũng chỉ có thể bị người khác khi dễ, nàng vẫn không nên đi chịu cái tội ấy.

Vì Thư Hàn, làm cái gì nàng cũng đều cam tâm tình nguyện, những người khác muốn ép nàng cả đời trở mình không được, dựa vào cái gì?

”Vậy phiền toái Tú Nhi tử nói một tiếng với Trương đại ca, mời vài người này đến để ta gặp mặt.”

Trương Tú Nhi cao hứng, liên tục gật đầu, chợt lại nghĩ đến cái gì, vội hỏi: “Sau đây? Để bọn họ tự làm ở nhà bản thân hay giống những nơi khác, mời người đến rồi vừa làm vừa sống cùng nhau?”

”Tốt nhất là mời tất cả đến, tú nương cũng như vậy, nhưng có lẽ sẽ không dễ dàng.”

”Vậy thì nên định ra các quy củ, muội cứ cấp tiền công cao hơn so với các cửa hàng thuê khác, các nàng cũng chưa hẳn không đồng ý, nhưng mà tất cả đều tập trung đến một lúc, nơi này của ta sợ là hơi nhỏ.”

Nếu không phải nơi này nhỏ, tất nhiên Trang Thư Tình sẽ không do dự mà đồng ý lập tức, biện pháp tốt nhất là đi thuê chỗ một lần nữa, có thể mua luôn là tốt nhất, hiện tại trước mắt nàng đang thiếu bạc...

Nhưng vấn đề này cũng không thể làm phiền Trang Thư Tình nhiều.

”Ta không nghe rõ, người lặp lại lần nữa.”

”Hôm nay tổng cộng thu được 533 lượng.” Giọng nói trấn định lập lại một lần, cũng đem bạc đưa qua, Chu Châu đem hai tráp bạc còn lại hai tay dâng lên.

Làm sao có thể...

Trước để Chu Châu đặt tráp qua một bên, Trang Thư Tình tiếp nhận trướng bạc, nhìn kỹ, nhưng trừ bỏ khách nhân đến nhiều hơn chút, hơn nữa bán đi ba kiện xiêm y quý nhất trong cửa hàng, cũng không gì khác thường.

Thu vào cứ nhiên lại gấp hai lần so với ngày khai trương, đây là do thời thế xoay chuyển sao?

Cứ tưởng rằng điều này chỉ là ngẫu nhiên một chút, Trang Thư Tình trừ việc vô cùng cao hứng một phen cũng không nghĩ nhiều. Nhưng ngày thứ hai ngày thứ ba, thậm chí đến tận ngày thứ bảy, mỗi ngày tiền thu được đều là năm trăm lượng hoặc hơn, nàng liền có chút đứng ngồi không yên.

Có gì đó khác thường, việc này đã vượt qua khả năng nàng có thể tiếp thu.

”Hương Tả, người thành thật nói cho ta biết, việc này có liên quan gì tới người hay không?”

Mấy ngày nay, Hương Tả luôn bận việc tại cửa hàng ở nội thành, chương quây giao cho hần lo toàn quyền chuyện này, cửa hàng bên này cũng không chú ý, nghĩ dù sao đã có Từng Yến cùng Chu Châu thì sẽ không có việc gì xảy ra, nhưng việc trước mắt đây là có ý gì?

Đứa ngốc mới không nhìn ra là có vấn đề!

Hần thầm nghĩ nên hồi phủ, đến trước mặt công tử hung hăng cáo trạng, hỏi một chút xem việc ngu xuẩn này do ai xử lý!

Như vậy thì có khác gì với việc trực tiếp đưa tiền chứ?

Nhưng mà bây giờ, hần còn phải che giấu!

”Chương quây, việc này kỳ thực rất bình thường, chứng minh có nhiều người chú ý tới cửa hàng của chúng ta, này không phải chuyện tốt sao? Cũng có thể mua về những bố trí ở cửa hàng mới.”

”Nhưng mà bạc này tới thật đúng lúc.” Trang Thư Tình tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn hần: “Hương Tả, tốt nhất người nên cầu

cho sinh ý mỗi ngày đều có thể tốt như vậy, bằng không chính là tự bê đá đập chân mình.”

Hương Tả im lặng, một hồi sau mới lại nói: “Chường quây, ta không rõ, dù tính là thực sự có người ở phía sau giúp ngài một tay cũng là tiền bạc hai bên đã thoả thuận xong, tiền trao cháo múc, chúng ta không có không duyên cớ chiếm tiện nghi người ta, ngài cần gì so đo?”

Đúng vậy, cần gì so đo người phía sau là ai? Một nơi mua một nơi bán, tiền bạc hai bên thoả thuận xong, Trang Thư Tình cười khổ: “Trong lòng ta bất an, cảm thấy con đường phía trước quá thuận lợi, phía sau có thể sẽ là đá sỏi. Cảm giác từ thiên đường rớt xuống địa ngục, ta đã từng nếm qua, tất nhiên là không hề dễ chịu, mặc kệ người phía sau là ai cũng mong dừng việc này lại, ta sẽ rất cảm ơn.”

Lời này, là nói cho hăn nghe, Hương Tả biết, nàng hiện tại biểu đạt rõ ràng, không sợ hăn làm như vậy là vì tốt cho nàng, nàng cũng không thích.

”Chường quây, ta sai lầm rồi, chuyện như vậy về sau sẽ không phát sinh.”

Lông mày Trang Thư Tình buông lỏng: “Nếu người nguyện ý nói cho ta biết người giấu mặt giúp ta là ai, ta sẽ càng vui vẻ.”

Hương Tả lắc đầu: “Đối phương từng dặn, thời điểm ngài nên biết thì sẽ biết.”

”Cũng tốt, hiện tại ta cũng không có khả năng báo đáp.” Trang Thư Tình vỗ vỗ chỗ bạc kiếm được: “Bạc đã đủ, cửa hàng mới nên mua gì thì mua cho xong đi, chỉ mong là có thể buôn bán tốt, bằng không nhiều bạc như vậy thả trôi sông không nói, còn thiếu không công của người ta một nhân tình lớn như vậy.”

”Chưởng quầy yên tâm, việc buôn bán nhất định sẽ tốt, đúng rồi, còn có một tin tức tốt muốn báo cho ngài biết, tin tức của tú nương cũng đã có, có bốn người nguyện ý làm việc trong cửa hàng.”

”Thật sự?” Trang Thư Tình nhất thời mừng rỡ, tú nương là căn cơ của cửa hàng, chỉ cần có tú nương, nhất là tú nương từ trong cung ra, nàng càng có chút vui mừng.

”Không dám lừa ngài, qua hai ngày nữa các nàng sẽ tới, trước đó, chúng ta phải mang các nàng đến tìm một nơi để tá túc.”

”Cái này thì không khó, ta tìm Trương đại ca hỗ trợ, trong tay hắn còn nhiều phòng chưa ai thuê.”

... Việc này có cần báo cho công tử biết không? Chưởng quầy giống như rất tín nhiệm cái người Trang Thư Thành kia!

Nghĩ nghĩ, Hường Tả liền bỏ qua chủ ý này, trước khi công tử biết được tâm tư của bản thân, tốt nhất không nên kích thích ngài ấy.

”Thuê một nơi chỉ là việc nhỏ.” Trang Thư Tình bấm tay gõ vào ghế dựa: “Ta nghĩ nên thuê nơi lớn một chút, người có thể ở lại, cũng có thể có nơi để người ta vừa làm vừa sống. Đến nay cửa hàng mới vẫn chưa được khai trương, tú nương thuê thừa may vá sống cùng với nương tử, việc ai người nấy làm như vậy cũng không phải tốt, nếu có người ở giữa gây rối, ta cũng không ứng phó được.”

Không cần giải thích nhiều, Hường Tả liền hiểu ý tứ của chưởng quầy: cũng đúng, cửa hàng thuê cũng không cần phải tập trung người ở cùng một nơi, tại nơi làm việc cũng thấy phiền toái, nếu có người có ý xấu, cũng có thể khiến tổn thất xảy ra thấp nhất.

Đương nhiên, nếu như người có thể nhân cơ hội mà tìm phòng cho thuê này ở gần nơi làm việc thì càng tốt hơn.

Thế nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để công tử nhúng tay, nếu như lại nói cho công tử biết, người lại sẽ đem ba toà nhà với tiền thuê giá rẻ đưa cho trường quây, dù cho trường quây không có ý đề phòng người khác cũng tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận.

Huống chi trường quây nhìn có vẻ cái gì cũng đều ít quan tâm, mặc cho hấn đi làm, nhưng kì thật lòng phòng bị lại rất mạnh, hiện giờ lại càng không tin tưởng hấn.

Sờ sờ mũi, vì công tử, Hường Tả hấn tạm thời cũng chỉ có thể nhận, chỉ mong về sau trường quây có thể hiểu được: hấn chỉ là người ở giữa nhận sai bảo, tuy hấn nhận mệnh lệnh của công tử mà làm việc, nhưng hiện tại lại thật lòng thật ý tính vì toán trường quây.

”Trường quây, ta có thể tìm được phòng nguyên, người xem có cần phải đi phiên toái người khác hay không?”

Trang Thư Tình lắc đầu: “Lời đã nói ra, không thể có đạo lý thay đổi giữa chừng, Trương đại ca đã giúp ta vài lần, bây giờ cũng không thể quá phận mà chiếm tiện nghi của người ta.”

Việc mua bán nếu thành, Trương Thư Thành sẽ thế rút ra chút tiền thuê, đây là lòng biết ơn của nàng, nàng làm là việc đương nhiên, đối phương thu về cũng là đúng lý hợp tình.

Hường Tả nghĩ thông suốt tất cả, cũng không nói nửa câu dư thừa, chỉ là vị trí của Trang Thư Tình ở trong lòng hấn lại cao thêm vài phần.

Nếu như Công tử thật sự muốn nhúng tay vào chút chuyện bên trong cũng không phải việc khó.

Bạch Chiêm sau khi nhận được tin tức, chỉ cho Hường Tả hai chữ: Vô dụng.

Sau đó liền bắt đầu ép buộc Trần Nguyên, Trần Nguyên bất đắc dĩ, theo như hiểu biết của hắn đối với Trang cô nương, Tư gia công tử kia có một tòa nhà mà Trang cô nương có thể sẽ coi trọng.

Bạch Chiêm liền vung tay lên, mua! (Camtusori:!! chữ đại làm đầu)

Nhưng mà cuối cùng, những chỗ hắn mua vẫn bị loại trừ ra ngoài.

Trang Thư Tình chọn một nơi bình thường dành cho dân chúng ở, sân thật lớn, có năm gian phòng chính, cộng thêm hai gian nhỏ bên trong, có thêm chín sương phòng, so với nơi ở của Trương Tú Nhi lớn hơn không ít, sau này dù có thêm vài người nữa cũng có nơi để an trí.

Mà nguyên nhân khiến Trang Thư Tình hạ quyết tâm thuê tòa nhà này chủ yếu vì tòa nhà này tuy rằng có chút cũ,nhưng lại gần với cửa hàng và nhà của Tú Nhi tử, qua lại rất tiện.

Bạch Chiêm vừa nhìn qua, mặt liền đen, nhanh tay mua lại chỗ phòng ở kia. Lúc này, Trang Thư Tình vẫn chưa biết, nàng vẫn như trước phải thuê tòa nhà của Bạch đại công tử.

Người trong Bạch phủ đều đang âm thầm bàn tán, đoán xem vị Trang cô nương này có phải là chủ tử mới của bọn họ hay không.

Trần Nguyên nghe được liền không chút do dự mà đè ép lại.

Nhưng bên trong cũng âm thầm theo phong trào.

Mà vị chủ tử duy nhất của Bạch phủ hiện giờ là người duy nhất không biết việc này.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 38: Tiếp Tục Nghi Ngờ

Vội vàng dọn dẹp phòng ở một phen để mời tú nương đến.

Lúc trước không có gặp mặt người ta, Trang Thư Tình cảm thấy còn có chút không yên, là người từ trong cung ra, đối với chủ tử trong cung thì khúm núm, nhưng khi ra khỏi cung ai cũng được xem trọng hai phần, tư thái đương nhiên sẽ không giống với người ở bên ngoài.

Nàng còn tưởng họ là người khó ở chung nên cũng không lộ diện, đưa bạc ra liền xong, là người ai cũng không thể cưỡng lại sự chói loá của bạc, nếu như các nàng thật sự không vừa mắt với số bạc này, cũng sẽ không tiếp nhận việc làm này.

Nhưng khi thấy được người, nhìn thái độ của đối phương đối với nàng ôn hòa như gió xuân, phản ứng của Trang Thư Tình liền chậm hai nhịp.

Quay qua liền nghiêm mặt dàn xếp bốn người xong xuôi, lại đàm phán chuyện tiền tiêu vật hàng tháng thỏa đáng, sau đó Trang Thư Tình mới vỗ vỗ mặt hỏi Hường Tả: “Có phải ta có thân phận gì khó lường hay không?”

”A?”

”Nếu không phải như thế, làm sao Đồng gia lại đem người có khả năng như vậy an bài đến bên ta? Còn có bốn tú nương này, các nàng là người từ trong cung ra, nhưng thái độ các nàng đối với ta giống như ta là chủ tử của các nàng, hay là ta nhớ lầm, các nàng bán mình cho ta sao?”

Hướng Tả nghe được, mí mắt nhảy lên, dù cho thường ngày mồm mép hẳn có nhanh nhẹn nhưng việc này một chút cũng không nói tiếp được.

Trang Thư Tình thật sự không thể hiểu, việc này rất bất thường, giống như có một đôi mắt ở nơi mà nàng không biết luôn nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nàng. Nàng cần gì liền đưa cho nàng thứ đó, nhưng lại không nói cho nàng biết tại sao, nhưng việc tốt như vậy, nàng cũng không dám tiếp nhận.

Nàng thủy chung tin tưởng trên đời này không có bữa ăn nào mà không phải trả tiền.

Vấn đề là, nàng lăn qua lộn lại cũng không thể nào suy nghĩ được bản thân mình có cái gì mà người khác mơ ước!

Không chừng là người biết nàng từ đâu đến, muốn ở trên người nàng lấy ra một chút đồ của thế giới kia?

Ngẫm lại cũng khiến cho người ta không rét mà run.

Một hồi lâu, Hướng Tả mới thốt ra một câu nói: “Chưởng quầy, người trong cung xuất ra cũng không thể nào tốt như tưởng tượng của ngài đâu, ra cung, lại là người cũng không còn trẻ, đến nhà cũng không có chỗ dung thân, các nàng cũng cần phải ăn cơm.”

Nhu nhu thái dương, Trang Thư Tình cảm thấy đầu có chút đau: “Tạm thời cứ tiếp thu lí do thoái thác của người, dù sao ta cũng không thể đuổi các nàng đi, trong thời gian này người đã vất vả, sau này khai trương cửa hàng người mỗi buổi sáng đưa các nàng đến chủ thành, tối lại đưa các nàng trở về.”

”Vâng.”

Đế tú nương nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau, Trang Thư Tình đem mấy bức hoa văn đến tìm các nàng: “Tuy rằng những thứ này là do ta tự vẽ ra, để mọi người tự thêu, nhưng trong cửa hàng cũng phải có vài món xiêm y làm chủ chốt. Các người chọn ở chỗ ta vài bức hoa văn, mỗi người làm một kiện, tốt nhất là có thể khiến người khác vừa nhìn mắt liền sáng ngời, dùng màu sắc lớn mật một chút cũng không sao, cũng có thể lấy nét mộc mạc làm sở trường, mai lan trúc cúc, luôn có một dạng có thể vào mắt.”

Bốn người nhìn nhau, không có bất kỳ một lời dư thừa nào, từng người chọn một bức rồi chú tâm làm việc.

Đại tổng quản đã nói, bạc tiêu hàng tháng trong phủ đều tính theo bản lĩnh, nếu cửa hàng buôn bán thuận lợi, bạc của các nàng tất nhiên cũng theo đó mà tăng, tương đương là một tháng có thể lĩnh hai phần tiền tiêu vật hàng tháng, điều kiện quyết định là phải dụng tâm làm việc, công tử đang nhìn vào bọn họ!

Trang Thư Tình lại cảm thấy các nàng nghe lời có chút hơi quá.

Nếu Trần Nguyên biết suy nghĩ trong lòng nàng cũng chỉ có thể thở dài, chỉ cần là chuyện công tử phân phó xuống, dù là hãn thì có đôi khi cũng phải dùng sức mới có thể qua được! Huống chi là những người khác.

Tuy rằng việc trong lòng đè nặng, nhưng chuyện nên làm Trang Thư Tình cũng không hàm hồ, tú nương làm đồ may sẵn, còn tất cả nương tử đều mời vào bên trong nhà, vài dệt này do nương tử từ cửa hàng vải của Vu nương tử đưa tới.

Tự làm ở cửa hàng, nhất thời mọi người sẽ có không thích ứng, xem ra một tháng có thể kiếm hơn bình thường hai lần, thậm chí càng nhiều hơn nữa cũng quy củ nhận.

Mặt khác lại thuê một phụ nhân đến nấu cơm quét dọn, bên này do Chu Châu làm quản sự, chuyện bên này tạm thời nàng cũng không cần phải

lo lắng.

Trang Thư Tình đem tâm tư đều đặt ở cửa hàng mới bên kia.

Làm xiêm y cho các công tử tiểu thư, loại vải dệt bình thường tất nhiên là không được. Dùng thời gian hai ngày, Trang Thư Tình mới quyết định chọn một xưởng dệt thường nhập vải vào cung, hơn nữa trên giấy trắng mực đen còn viết yêu cầu của nàng và những hậu quả của đối phương, rồi trình trọng ấn dấu tay.

Sau đó còn tìm các loại vật phẩm có thể bài trí, không thể quá quý, cũng không thể là phế vật, nhìn đến mắt đều mỗi, lâu trên lâu dưới tính lên tính xuống, qua mấy ngày mới miễn cưỡng chọn đủ.

”Ba mặt trên tường dùng vải dệt xanh da trời, nóc nhà cũng nên phô ra, nhưng tốt nhất là đổi màu sắc khác, vải dệt cũng phải chọn loại vải tốt một chút. Đến lúc đó người xem xem màu gì là thích hợp nhất, không cần bố trí tường dày như vậy, để chúng vừa phải, rồi rắc một ít, nhẹ nhàng phất phới theo gió sẽ đẹp mắt hơn, phía trên có thể đặt thảm, cảm giác giống như bên trong cửa hàng ở đâu cũng có thể nhìn thấy...”

Trang Thư Tình càng nói càng cảm thấy đau lòng, thảm thật quý a! Những vật khác cũng đều không phải giá bình thường có thể mua được! Nếu như không đông khách, nàng phải làm bao nhiêu mới có thể hồi lại vốn chứ?

Điều kiện tiên quyết là phải có khách đến!

Thở ra một hơi, Trang Thư Tình vẫy vẫy tay: “Trước cứ như vậy đi, hôm nay về trước.”

Hương Tả nhin cười đi đóng cửa, nhìn chường quầy mua những thứ này thật có ý tứ, không biết công tử có phải cũng nghĩ như vậy hay không, hẳn có nhìn thấy công tử vài lần.

Vào lúc ban đêm, Hương Tả đã bị công tử triệu trở về.

”Ước chừng khi nào thì giao hàng?”

”Thời gian còn chưa định, chương quầy nói đến cuối mới bày trí mấy thứ kia, cho nên xem đồ tốt đều phải đặt tiền cọc.”

Bạch Chiêm duỗi thẳng chân dài, nâng tay tựa đầu lên, tiện tay lấy bạch ngọc quan ném lên trên bàn, vài sợi tóc rối tung xuống, rõ ràng là một bộ dáng khiến người khác thoát nhìn nhu hòa nhưng ở trên người Bạch Chiêm lại càng hiển ra sự sắc bén lạnh liệt: “Tra xem người đứng đầu mấy cửa tiệm kia là ai, biết vậy mà vẫn ra cái giá kia ở trước mặt nàng, tốt nhất là đem người đưa đi.”

Trần Nguyên hít một hơi thật sâu, cảm thấy công tử nhà hãn không nên vừa nhìn liền thích quá nhiều người, nếu như chuyện này xảy ra, tiền a, không biết sẽ thâm hụt đến mức nào.

”Công tử, một nhà trong đó là của ngài.”

”Vậy thì càng tốt, trong phủ có cái gì thích hợp đều đưa qua đi.”

Không biết vì sao, Hương Tả cảm thấy rất muốn cười, tận lực nhịn xuống nụ cười chuẩn bị bật ra ở khoé miệng, nói: “Công tử, đây đều là vật phẩm mà chương quầy tự mình chọn, dù có thay đổi cũng không có khả năng không bị phát hiện. Trước hết không bằng thay đổi hết những thứ có thể thay đổi, còn những thứ khác vẫn cứ đưa đi, việc chọn mua một số thứ là nô tài chọn, sẽ tự mình đi nói với chương quầy, trong cửa hàng chỉ cần có một phần tư trân phẩm cũng đủ rồi.”

”Khó có lúc người thông minh ra một chút.” Không đợi Hương Tả nhẹ nhàng thở ra, Bạch Chiêm lại nói: “Một phần tư hình như còn thiếu, người tưởng mấy người ở thành này đều là người mù hay sao? Ít nhất phải có ba phần tư trân phẩm, nếu có thể thay đổi toàn bộ là tốt nhất.”

Hướng Tả mang vẻ mặt cầu xin nhìn về phía đại tổng quản, việc này khó khăn quá lớn! Người trong nội thành không phải là người mù, chương quây cũng không phải a! Nếu hãn thay đổi hơn phân nửa, chương quây làm sao có thể không nhìn ra được!

Công tử thật chính là muốn để cho chương quây nhìn ra đi! Bằng không thể nào mỗi lần đều khiến hãn làm việc có trăm ngàn chỗ hở!

Trần Nguyên dứt khoát bỏ hãn qua một bên, chuyện công tử quyết định có khi nào thương lượng mà hãn tìm được đường sống? Lúc này không đem hết chuyện đổ cho Hướng Tả cũng đã là buông tha cho hãn.

”Làm không được?”

Hãn nếu trả lời làm không được, công tử sẽ như thế nào?

”Đối người khác đến...”

”Công tử, thuộc hạ nhất định làm được!”

Hướng Chiêm vừa lòng, “Tự mình đi khố phòng chọn, thấy cái gì thích hợp thì lấy cái đó.”

”Vâng.”

Trần Nguyên đồng tình liếc mắt nhìn Hướng Tả, nhìn công tử tính toán vội vàng nói chính sự: “Công tử, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

”Quyền hạn ta cho chưa đủ lớn hay sao?” Bạch Chiêm đứng dậy, hãn cao hơn Trần Nguyên nửa cái đầu, mặt buông một bộ dáng giống như người ở trên cao nhìn xuống.

Trần Nguyên căng thẳng trong lòng, không giống như vừa rồi rời rạc nhàn nhã, mà trịnh mà trọng nói: “Quyền hạn công tử cho thuộc hạ đương nhiên rất lớn, nhưng thuộc hạ lại không phải là công tử.”

Bởi vì không phải hăn, cho nên có một số việc cũng không thể tự tiện thay hăn quyết định, Bạch Chiêm lý giải ý tứ trong lời nói của hăn, giận dữ cũng dụ đi: “Việc của Võ quốc?”

”Vâng, công tử anh minh, thái sư võ quốc gửi thư tới, từ tháng tư tới nay Võ quốc liên tục gặp thiên tai, mùa đông sợ là phải chịu khổ sở, mong ngài đưa ra chủ ý, dẫn dắt Võ quốc đi qua cửa ải khó khăn này.”

Địa vị Thái sư Võ quốc ở võ quốc tương đương với quốc vương, thậm chí quốc vương còn không bằng, thái sư còn giỏi hơn cả quốc vương. Nhưng từ trước tới nay trong lịch sử của Võ quốc chưa bao giờ có phát sinh việc thái sư soán vị, bọn họ an vị trên vị trí kia tận tụy cần trọng làm việc bọn họ nên làm.

Năm đó cũng là ông dẫn đầu tới tìm Bạch Chiêm, muốn Bạch Chiêm phải ngồi trên kia vị trí kia, dù cho sau này Bạch Chiêm biết thân thế của mình, hơn nữa không có nửa phần giấu diếm nói cho hăn biết, thái độ hăn cũng không có cải biến.

Trần Nguyên kỳ thực rất bội phục lão nhân kia.

Bạch Chiêm không hiểu: “Việc này có liên quan gì tới ta? Ta không phải đã sớm nói không cần để ý tới chuyện Võ quốc sao? Chẳng lẽ nói nếu ta mặc kệ bọn họ sẽ khiến cho Võ quốc bị diệt vong sao?”

Đương nhiên không có khả năng, Trần Nguyên không thể nói là do mình có một chút mềm lòng, hàng năm Võ quốc đưa tới cho công tử nhiều hiếu kính như vậy, dù cho ngài ấy không tại vị thì cái tâm ý này không thể xem nhẹ.

Bất quá việc hăn có thể làm cũng chính là nói ra một chút thôi, công tử đã nói không, mặc kệ là ai cũng không thể có biện pháp.

Khoan! Đợi chút!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 39: Hiểu Biết

Linh quang chợt lóe, Trần Nguyên liếc mắt nhìn công tử, quyết định thử một lần, “Công tử, nghe nói Trang cô nương mỗi ngày đều mang theo Tiểu sói con kia ra ngoài.”

Bạch Chiêm nâng nâng cằm, “Người muốn nói cái gì.”

Trần Nguyên kiên trì nói: “Thuộc hạ nhớ rõ ngày ấy Trang cô nương rõ ràng đã lên xe ngựa, lại đột nhiên đi ra ngoài nhìn một lượt xung quanh, cuối cùng phát hiện ở trong tay hộ vệ Liễu gia có một con sói con bị thương, thuộc hạ không hiểu, đã lên xe ngựa thì tại sao nàng lại biết con sói kia bị thương? Chẳng lẽ là có cảm ứng?”

”Vậy thì sao?”

Nuốt nước miếng một cái, Trần Nguyên tận lực để mình có thể đứng thẳng, “Nếu như Trang cô nương biết Võ quốc gặp tai hoạ...”

”Nàng sẽ không biết.” ánh mắt Bạch Chiêm nhìn Trần Nguyên có chút lạnh, “Đó là do nàng ở trên đường cứu giúp một tiểu cầu thôi, vì cuộc sống của bản thân sau này nàng sẽ không đi quản mấy việc như vậy, người thật sự cho rằng nàng là người quá thiện lương vì người khác mà bỏ qua cuộc sống của mình.”

Như thế nào...

Rõ ràng là vào thời điểm này sẽ tiếp tục ra tay cứu giúp sao? như thế nào lại liên quan đến con sói của Trang cô nương? Con người chịu khổ sao

có thể thờ ơ? Đây là cái đạo lý gì?

Bạch Chiêm gọi lên môi mỏng, đúng là khó có khi nở nụ cười, “Hội Nguyên Phủ mặc dù phồn hoa, nhưng không phải không có những đứa trẻ làm khất cái trên đường, lại càng không phải có người sống không nổi, nàng mỗi ngày đi ra bên ngoài sao lại không nhìn thấy điều đó, nhưng nàng có làm gì? Không có, nàng một lòng một dạ sống qua ngày tháng của chính mình, biết rõ Hường Tả không thể tín nhiệm nhưng vẫn dùng hãn như thường, biết rõ phía sau có người giúp nàng, nàng cũng không truy cứu quá mức, việc này đủ để thuyết minh nàng có chủ kiến của chính mình cùng với một loại dũng khí không phải người thường có thể có được, nàng biết ngoài mình ra không ai có thể trông cậy vào, cho nên sẽ không khuất phục số phận mặc cho trời quyết định, cũng sẽ không vì thế mà mềm lòng với những đứa trẻ mồ côi, Trần Nguyên, người đừng xem thường nàng, nàng nếu là một nữ tử bình thường như vậy, ta sẽ không có vài phần kính trọng đối với nàng.”

Trong đầu Bạch Chiêm Lúc này tất cả đều là một cái nhăn mày, một nụ cười của Trang Thư Tình, mà không tự biết rằng vẻ mặt mình bây giờ đang dần trở nên nhu hòa, “Nàng giống như nương, có một nguyên tắc đối nhân xử thế của chính mình, nàng, rất giống nương.”

Công tử dường như thật lâu rồi chưa có nói nhiều như vậy, Trần Nguyên hoàn toàn quên mất việc trọng điểm, nghe thấy công tử đề cập đến lão phu nhân, hãn không khỏi đem Trang cô nương cùng người so sánh, mới phát hiện nguyên lai hai người có nhiều chỗ tương tự như vậy.

Tuy rằng trang cô nương chỉ là một tiểu cô nương, lại không có thân thủ tốt như của lão phu nhân, nhưng cách nàng làm việc rất giống, dù là tính tình cũng cực giống, trách không được công tử sẽ đột nhiên chú ý tới một người chưa từng gặp mặt, lại cũng không biểu hiện như một người ham mê nữ sắc.

Hắn vẫn là xem nhẹ Trang cô nương, nhưng nhờ công tử nói cho hắn biết, Trần Nguyên liền thay đổi thái độ, “Thuộc hạ đã hiểu.”

Tâm tình Bạch Chiêm lúc này rất tốt, khó có thể vì việc của Võ quốc mà ban ra chỉ thị, “Người trong phủ không phải đều nhàn muốn mốc meo sao? Đi nhìn xem ai có thể đến đó giúp một tay thì điều hắn đi một chuyến, miễn cho khi mọi chuyện ổn định lão nhân kia lại đến trước mặt ta khóc lóc, thật phiền.”

Trong phủ không có người nguyện ý đi Võ quốc, không có biện pháp, đó là một nơi rất nóng, nam nhân hay nữ nhân đều đen hơn người của Đại Chu rất nhiều, ai chẳng muốn nhìn mỹ nhân trắng trắng non mềm, người nào lại đi nhìn một cục than đen, tuy rằng ngẫu Nhiên cũng có thể nhìn thấy một mỹ nhân da đen, cũng có thể xem là cảm giác tươi mới, nhưng quan niệm thẩm mỹ của đại đa số người đại chu cũng không sai biệt lắm.

Biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp lấy danh nghĩa công tử hạ lệnh, bằng không làm gì có người nào thích nhảy vào lửa để thiêu thân, Trần Nguyên suy nghĩ vừa chuyển lại nhớ đến một sự kiện khác, vội vàng bấm báo lại cho hắn.

”Bây giờ đã là tháng mười một, theo như bình thường, lão gia tử hắn là vài ngày sau sẽ tới, công tử xem có cần chuẩn bị những thứ gì, để mọi người trong phủ an bày.”

”Không cần, nên làm thế nào thì làm như thế đấy.” Đột nhiên nhảy ra một vị phụ thân, lại là một vị phụ thân có thân phận không bình thường, Bạch Chiêm cũng không quá xem trọng, đối với hắn mà nói thì người kia không khác gì người bình thường, cũng chỉ là bàn cơm nhiều hơn một người cùng ăn với hắn, đến thì đến, đi thì đi, hắn không quá quan tâm.

Cho người đưa đồ tới hắn đều thu tất cả, ngẫu nhiên có vài thứ hắn không vừa mắt sẽ đem trả lại cung, bất quá chuyện như vậy một năm đều

khó tránh được một lần như vậy.

Hắn không biết là như vậy có cái gì không đúng, vị ở trong cung kia cũng cảm thấy nhi tử dù chỉ một chút cũng không có gì sai, hai phụ tử một mực lấy phương thức như vậy để ở chung, ai cũng không nghĩ muốn sửa.

Những người liên quan trong phủ đều cảm thấy vị kia cũng chỉ giống như một vị phụ thân bình thường.

Tiết trời vào tháng mười một có chút lạnh, xác định Thư Hàn đã mặc thêm áo Trang Thư Tình mới để cho hắn ra ngoài.

Đối với việc hắn nhất định không chịu ngồi xe ngựa đến trường, Trang Thư Tình tuy rằng đau lòng hắn chịu khổ, nhưng cũng không cưỡng cầu, phạm là việc Thư Hàn đã quyết định nàng đều sẽ tận lực tiếp thu, đây là quá trình trưởng thành của một nam hài, nàng sẽ tận tình phối hợp, khiến hắn ngày càng trở nên tự tin, xuất sắc.

Hiệu quả thật rõ ràng.

So với cái lạnh khi ở Lãnh Sơn huyện, hiện tại Trang Thư Hàn không cần phải cảm nhận một lần nữa, bây giờ khi nói chuyện hắn đều nhìn thẳng vào mắt đối phương, hiện giờ đã trở thành một tiểu thanh niên tuấn tú, khi vui vẻ gương mặt nhỏ nhắn còn hơi mang theo ý cười, bây giờ là một bộ dáng quân tử ôn nhuận như ngọc.

Trang Thư Tình nhìn hắn lớn lên từng ngày từng ngày một, cảm thấy so với việc sắp khai trương cửa hàng mới còn khiến nàng vui mừng hơn.

Hương Tả đứng giờ xuất hiện tại cửa lớn ngoài viện, tận lực để bản thân thoát nhìn không có chút tâm tư gì, “Chương quỳ, trực tiếp đi chủ thành hay là đi chợ trước?”

”Đi chủ thành.”

”Vâng.” Hường Tả vùng vãi, ở trong lòng âm thầm cầu nguyện chư vị thần tiên, chưởng quầy nhất định không thể nhìn ra được mới tốt.

Mấy ngày nay đều ở nhà dựng tâm vẽ hoa văn, đây cũng là lần đầu sau khi cửa hàng bố trí tốt nàng mới quay lại đây.

So với tưởng tượng của nàng thì tốt hơn rất nhiều!

Giấy màu lam trên tường hiện thời không còn, nóc nhà màu tím nhạt, vải dệt bông xuống dưới một chút, khiến cho không gian phòng ở thoát nhìn rộng hơn một chút, hơn nữa thảm màu vàng nhạt, một bàn trà bằng gỗ cùng với một bộ tách trà hình hoa lê thanh nhã, nhìn chung giống như là một phòng khách thoải mái mà không phải cửa hàng, đem không khí của thương nhân giảm đến mức thấp nhất.

Mấy ngăn tủ lớn nhỏ lúc trước đều giữ lại, các vật phẩm trang sức được bày biện ở vị trí thích hợp, những vật trưng bày đều được an bày thoải mái trong cửa hàng, những thước vải dệt được chà lau sạch sẽ dựa song song vào tường, một số được treo lên, màu sắc phối hợp tốt, chẳng những không dư ra nhiều, còn khiến cho màu của căn phòng càng nổi bật.

Trang Thư Tình dạo qua một vòng ở chính giữa, rất vừa lòng với việc bố trí như vậy.

”Đi lên lầu nhìn xem.”

Hường Tả đi theo ở phía sau lặng lẽ ôm lấy đầu, dưới lầu là mặt tiền cửa hàng, tất cả bài trí đều cầm ra từ kho phòng của Bạch phủ, vì muốn thu hút cái nhìn của các công tử, tiểu thư.

Những người đó dựa vào thân phận sẽ không đem một thương nhân để vào mắt, nhưng chỉ cần làm cho bọn họ nhìn thấy những thứ này liền biết phía sau cửa hàng có người chống lưng, chỉ cần bọn họ không có mắt muốn đến tìm phiền toái thì mục đích có thể thành.

Theo như phân phó của Trang Thư Tình, trên lầu có hai gian phòng nhỏ, cách nhau một bức tường, một nơi cho tú nương sống, một dùng để đo kích cỡ cho khách nhân.

Cửa sổ và cửa chính của hai gian nhỏ đều treo rèm châu, trên cửa đặt hai tượng hình rồng nhỏ, phòng trong đặt tất cả đồ thêu chuyên dụng, nơi ở sát cửa sổ đặt một ghế quý phi, khi tú nương mệt mỏi có thể thay phiên nghỉ một chút.

Ngăn tủ trên tường đặt đầy các vật bài trí, ở nơi này Trang Thư Tình chỉ xem sơ qua một lượt, những thứ này có hợp ý hay không, có bao nhiêu tốt, là chất liệu gì cũng không quan tâm, ánh mắt đảo qua cũng không dừng lại lâu.

Cho đến khi xuống lầu, Hường Tả mới xác định chương quây không nhìn ra được cái gì, tâm treo cao vài ngày rốt cục cũng hạ xuống.

Vì để cho chương quây không nhìn ra được cái gì, hắn đem khối phòng công tử lật ngược cả lên, cuối cùng tìm ra vài thứ trường quây và những người bình thường liếc mắt nhìn đều lưu lại ấn tượng giống nhau, những thứ này trước đều đặt tại chỗ sáng, hiện đang nhìn, hắn là có thể lừa dối được.

Trang Thư Tình quả thật cái gì cũng đều không nhìn ra, đối với bày trí như vậy của cửa hàng mới cảm thấy thật vô cùng vừa lòng.

”Ta đã xem xong, ba ngày sau cũng không có gì kiêng kị, mấy ngày sau liền khai trương đi.”

Hường Tả đang định nói việc này với chương quây, nghe vậy liền cười nói: “Nửa tháng sau mới có ngày lành, nếu như chờ đến lúc đó thì phải hoãn thời gian lại, ba ngày cũng đủ đem những thứ trong cửa hàng sắp xếp xong, phải chuẩn bị thích hợp nhất, nhưng mà chương quây, người nghĩ có

phải nên mua thêm người? Chu Châu làm việc ở cửa hàng mới, cửa hàng bên kia cũng phải giúp một tay, sợ là không đủ người làm việc ở cửa hàng.”

Trang Thư Tình nhìn về phía Hướng Tả, “Vậy phải nên mua thêm mấy người về?”

Hướng Tả quay đầu đi, ho nhẹ một tiếng nói: “Chường quây, chúng ta không phải tùy tiện đi mua liền có thể mua được.” Nhưng mà chỉ cần công tử nghĩ, nhất định có thể đưa tới rất nhiều người giống như hân vậy.

”Đó là tốt nhất, người dù khiến ta bứt lo, nhưng cũng không cách nào khiến ta yên tâm.” Trang Thư Tình đến gần ngăn tủ bên trong, nơi đặt một pho tượng phật Di Lặc bằng bạch ngọc rất dễ thấy, nàng cũng không nhớ rõ mình lại nhìn trúng một pho tượng có dạng như vậy, đặt ở trong cửa hàng thực thích hợp?

Bất quá đã mua rồi thì thôi, nàng cũng không nghĩ phải tiêu tiền tiếp.

”Ngày mai ta đi mua hai cô nương tính tình thành thật làm việc trong cửa hàng, người coi như là quản sự bên cửa hàng này đi.”

”Vâng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 40: Chúc Mừng

Cửa hàng mới yên tĩnh khai trương.

Trang Thư Tình không có sử dụng thủ đoạn như lúc trước, ở cái chợ nhỏ kia thì thủ đoạn như vậy hữu dụng, nhưng tại nội thành này, nếu đem đi sử dụng ngược lại sẽ phản tác dụng.

Kẻ có tiền mỗi người đều có tật xấu, đều có một điểm chung, tuyệt không thể làm rớt giá trị con người trước mặt bọn họ.

Khai trương cửa hàng mới ở nội thành, trên con đường này thường xuyên qua lại sẽ không có chuyện mà một cái liếc mắt cũng không có, chỉ cần bọn họ tiến vào, Trang Thư Tình tin tưởng, dựa vào bố trí trong cửa hàng, những xiêm y tinh xảo treo trên tường, cùng với tài năng ăn nói của Hường Tả có thể đem người chết nói cho sống lại kia, thì không có khả năng không buôn bán được.

Cửa mở không lâu, Bạch Chiêm chấp tay sau lưng đến, đằng sau theo vài cái đuôi.

Ngẩng đầu nhìn chữ viết ở trên bảng hiệu có chút non nớt, đề là 'Lo lắng', vẻ mặt Bạch Chiêm ghét bỏ nói với Trang Thư Tình: “Ta viết còn tốt hơn nhiều.”

Bước chân Trang Thư Tình dừng một chút, lời muốn nói ra miệng toàn bộ đều nuốt vào, nhưng vẫn phản ứng nhanh chóng bảo vệ cho đệ đệ, “Cửa hàng ta, ta dùng bản vẽ của đệ đệ ta, cho dù Bạch công tử viết có tốt cũng không có quan hệ gì.”

Lần này đến phiên Bạch Chiêm bị ghen, Trần Nguyên theo bản năng lui về sau hai bước, những người liên quan phía sau cũng vội vàng lui về phía sau mong rằng có thể tự bảo vệ bản thân, phải biết rằng công tử không mở miệng thì không sao, nhưng cứ hễ mở miệng thì chính là giết người không đền mạng.

”Người nghĩ có quan hệ tới ta sao?”

Trần Nguyên lại yên lặng lui về sau hai bước, nỗ lực không muốn nghĩ tới ý nghĩa trong lời này có bao nhiêu kinh sợ người khác.

Trang Thư Tình suy nghĩ, lấy tư duy của người cổ đại, nàng hiện tại hẳn là nên phản ứng thế nào mới đúng, sắc mặt trắng bệch bừng mặt muốn chết muốn sống? Nhưng nàng làm sao có tài năng khiến cho gương mặt trắng bệch? Nếu không thì ghen đến đỏ mặt đi? Đỏ mặt thì nàng còn có khả năng làm được.

Bạch Chiêm đến gần nàng, “Nói chuyện.”

Nam nhân cao hơn nàng nửa cái đầu, Trang Thư Tình ngẩng đầu chống lại tầm mắt hắn, lời nói này khiến nàng nghe có chút phiền não, cũng lười áp chế chính mình.

”Bạch công tử là đang dùng thân phận gì tới hỏi ta? Nếu là ân nhân cứu mạng, ân tình ta đã ghi ở trong lòng, hơn nữa cũng theo yêu cầu của ngài mà tạ lễ, còn nếu là chuyện khác... Thứ cho ta ngu dốt, thật sự không nghĩ ra được ngoại trừ tầng quan hệ này ta còn có gì liên quan khác đến công tử?”

Nơi nàng ở là của ta, cửa hàng nàng thuê là của ta, người nàng dùng là của ta, những thứ nàng trưng bày trong cửa hàng đều lấy ra từ kho phòng của ta... Bạch Chiêm thầm trả lời trong lòng, nhưng dù không có đầu óc hẳn cũng biết lời này nếu như nói ra, nữ nhân này nhất định sẽ không chút do dự đem toàn bộ trả lại cho hắn.

Như vậy, muốn hãno trả lời vấn đề này như thế nà?

trên mặt Bạch Chiêm vẫn luôn bình thản nhưng bây giờ lại lộ ra biểu tình buồn rầu.

Trần Nguyên thiện ý tiến lên nhắc nhở, “Công tử, đây là lễ vật của ngài sao?”

Bạch Chiêm ánh mắt sáng ngời, đem vấn đề kia bỏ qua đầu, Trần Nguyên từ trong tay hãn tiếp nhận một hộp gấm được đóng gói tinh mỹ, “Cái này cho người, nghe nói hôm nay người khai trương cửa hàng nên ta đặc biệt đến chúc mừng.”

Nhìn đến ánh mắt đại tổng quản, Hường Tả lau mồ hôi trên trán tiến lên phía trước thi lễ nói: “Chường quây, công tử cũng là đến chúc mừng, vậy thì nên vào bên trong nói chuyện đi.”

Trang Thư Tình cũng không phải là người không nói đạo lý, tương phản, nàng nguyện ý cùng người khác nói đạo lý, nếu Bạch Chiêm càn quấy, nàng còn có thể đem người từ chối ngoài cửa, nhưng đối phương đã hạ mình đến đây, thái độ của nàng cũng không thể quá xấu, nghiêng người nhượng bộ, dù sao đi nữa, ân cứu mạng kia là thật, nàng cũng không mau quên như vậy.

Tâm tình Bạch Chiêm nhất thời tốt hơn nhiều.

Rõ ràng tối qua mới đến xem qua, nhưng này Bạch Chiêm vẫn giả bộ như mới thấy cửa hàng, nhìn đông nhìn tây, khóe mắt sáng lên khi nhìn thấy Trang Thư Tình tự mình châm trà cho hãn, tâm tình rất tốt thông thả bước chân qua ngòai xuống.

Ghế tựa rất mềm, ngòai rất thoải mái, Bạch Chiêm quyết định sau khi trở về phủ cũng cho người làm một bộ như vậy.

”Người không xem lễ vật ta đưa đến sao?”

“...” Bộ dáng này hình như ngầm có ý chờ mong, là nàng nhìn lầm rồi đi, giờ này khắc này, Trang Thư Tình ẩn ẩn cảm thấy nam nhân này kỳ thực cũng không có biểu hiện cao lãnh như tưởng tượng, bằng không hôm nay cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này.

Nàng thậm chí đoán hắn là vì cho nàng chỗ dựa mà đến, tuy rằng mặc kệ là nghĩ như thế nào, giao tình bọn họ cũng không tốt tới vậy.

Trong lòng trái lo phải nghĩ, nhưng trên tay Trang Thư Tình cũng không chậm, hai ba động tác liền đem hộp gấm mở ra.

Bạch Chiêm cũng nhìn theo động tác của Trang Thư Tình, từ trong hộp gấm lấy ra một bức tranh chữ, “Như thế nào, coi như phù hợp với ngày hôm nay đi?”

” Ngôn tất tín hành tất quả (*).” Trang Thư Tình nhẹ giọng đọc ra, đáy mắt hiện lên ý cười, “Rất thích, cảm ơn.”

(*)nói phải suy nghĩ cân nhắc, hành động phải kiên quyết

Bạch Chiêm vừa lòng, hắn thích nhìn thấy bộ dáng ày của nàng, giống như một con nhím nhỏ thu hồi gai nhọn đẩy mình lộ ra một mặt mềm mại, bất quá nói lời nói của hắn vẫn đậm đậm như trước không nghe ra chút gì, “Không cần cảm tạ ta, dù sao cũng không phải ta viết.”

Trần Nguyên quay đầu đi không đành lòng nhìn tiếp, nếu có thể, hắn muốn đem lỗ tai đều dán lại, ở trong lòng cân nhắc sau nay phải làm như thế nào để thay công tử cứu vẫn một chút.

Nói cho Trang cô nương đây là bản vẽ của hoàng thượng? Nếu không cận thận còn nói ra mối quan hệ của công tử và hoàng thượng, không được, rất phiền toái, chưa có mệnh lệnh công tử hắn cũng không dám lộ ra.

Vậy chỉ cần ám chỉ một chút về tầm quan trọng của bức tranh chữ này? Kỳ thực chỉ cần để Trang cô nương nhìn xuống dấu ấn bên dưới bức tranh liền sáng tỏ, cũng không cần phải sợ không giải thích tốt.

Trần Nguyên nghĩ tới nghĩ lui, quyết định giao việc này cho Hường Tả giải quyết, là người tài thì phải vất vả nhiều thôi.

Không biết chính mình lại bị phái đi khổ sai, Hường Tả hai tay nâng bản vẽ lên hỏi, “Chưởng quầy, cái này thu hồi hay là treo trong cửa hàng?”

”Thu...”

”Treo ở nơi dễ nhìn thấy.” Bạch Chiêm ngắt lời nàng, “Thu hồi làm gì, ta thấy treo lên ở chỗ kia cũng tốt, vừa lúc đang thu thập cửa hàng, cũng không cần thu lại cất đi.”

Trang Thư Tình càng thêm không dám treo, buôn bán có một việc cần chú ý đó là hòa khí sinh tài, nếu vì treo bức tranh chữ này lên mà đưa tới phong ba, nàng vẫn là nên đem gác nó lại.

Tự mình nhận lấy rồi cuộn lại bỏ vào trong hộp gấm, Trang Thư Tình nói:“Lẽ vậy tất nhiên là phải thu hồi mới thỏa đáng, Bạch công tử còn chưa đi trên lầu xem, Hường Tả, người mang công tử đi xem đi.”

”Vâng, công tử, mời.”

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn cái hộp kia một cái, rốt cuộc cũng không nói thêm nữa, vốn bản thân hắn cũng không biết là thứ này có bao nhiêu trân quý, hàng năm phụ thân đều ở lại, cũng viết không ít, với hắn mà nói cũng chỉ một bức tranh chữ thôi, tự hắn cũng có thể viết, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hắn nguyên bản không hề nghĩ ngợi nhiều liền đưa vài cái đến, là Trần Nguyên nói thứ này thời khắc mấu chốt không chừng còn có thể dùng

được nên hắn mới cầm đến.

Thu hồi thì liền thu hồi đi, trên địa bàn của hắn cũng không dùng được thứ kia.

Mời người đi rồi, Trang Thư Tình nhẹ nhàng thở ra, mỗi khi nhìn thấy vị Bạch công tử này nàng liền cảm thấy lo lắng đề phòng, cũng thấy hắn làm việc luôn có cử chỉ thành lĩnh bất ngờ, so với người khác rất khác nhau, thật không biết là dạng gia đình gì có thể dưỡng ra một Bạch Chiêm như vậy.

Trần Nguyên tiến tới nhẹ giọng nói: “Trang cô nương không cần suy nghĩ nhiều, công tử nhà ta cũng không ác ý gì.”

Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Ánh mắt hắn thuần túy như vậy, nếu như hắn thực muốn giở trò xấu, trực tiếp đem này cửa hàng hủy đi ta cảm thấy mới hợp với tính tình hắn.”

Đây là lần đầu tiên có người dùng hai từ thuần túy để hình dung công tử, cẩn thận suy nghĩ thì quả thật như thế, trên đời này còn ai có thể thuần túy hơn so với công tử? Trần Nguyên thật sâu thì lễ rồi lui về một bên.

Sau khi nghe được lời nói kia từ công tử, Trần Nguyên đối với Trang Thư Tình càng lưu tâm hơn vài phần, cũng càng không lý giải được rõ ràng hết ý trong lời của công tử, hắn quả thật là đã xem thường tiểu cô nương chưa cập kê này.

”Lo lắng? Vài ngày lại nhiều ra thêm một cái cửa tiệm như vậy, bán cái gì a?” Ngoài cửa truyền đến tiếng người, nghe thấy giọng nói thì người đã đến cửa.

Hai ngày trước có mua thêm hai vị cô nương một người tên là Dụ Quyên, một người tên là Long Diễm Diễm, không cần phải nghĩ, này lại là

từ Bạch phủ xuất ra, cho dù là Trang Thư Tình thay đổi người bán khác cũng không thể thay đổi kết quả.

Có thể mua được tất nhiên là miệng lưỡi lanh lợi, cũng là người cực có nhãn lực, lúc này Dụ Quyên liền ra nghênh đón.

”Không dấu gì tiểu thư, đây là cửa hàng bán y phục và đồ thêu, tú nương đều là người từ trong cung ra, đồ thêu đều là tốt nhất, nơi này của chúng ta còn cung cấp rất nhiều đồ thêu đa dạng để tiểu thư lựa chọn, tiểu thư mời ngồi bên này.”

Ánh mắt Tiểu thư kia đầu tiên là nhìn trên trần nhà, sau đó là trên tường, rồi lại nhìn ngăn tủ cách nàng gần nhất kia, ngăn tủ đan xen hợp lí cách nhau mấy ô vuông, mỗi một ô vuông đều bày biện vật phẩm.

Nếu là thứ đồ tầm thường tất nhiên không thể khiến cho Trần gia đại tiểu thư lộ ra vẻ mặt kinh sắc như vậy, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới trong lúc vô tình lại tiến vào một cửa hàng có thể nhìn thấy rước nhiều trân phẩm như thế này.

Giương mắt quan sát chung quanh, dời bước đến từng ngăn tủ phía trước nghỉ chân một lát, phát hiện thế nhưng không có một đồ thứ phẩm!

Đến thư phòng của cha nàng so với nơi này còn kém xa!

Bất quá chỉ là một cửa hàng bán y phục mà có thể phí tổn đến nhường này, người sau lưng rốt cuộc là ai?

Vừa nhắc đầu, Trần đại tiểu thư triệt để không thể bình tĩnh, bước nhanh ra trước đưa tay ra sờ sờ y phục kia, khẳng định suy đoán trong lòng, thế nhưng thật sự là...

”Trong cửa hàng của người có bán tấm ti ngàn năm?”

Vải dệt trong tiệm này mỗi một dạng Trang Thư Tình đều nhận biết được, nàng có thể khẳng định chưa từng nghe nói đến loại vải tằm ti ngàn năm này, lại thấy vị tiểu thư kia nhìn chăm chăm xiêm y trong tay, liền cảm thấy sáng tỏ.

Nguyên lai vải này gọi là tằm ti ngàn năm.

Vẫn một mực đi theo phía sau Trần đại tiểu thư, Dụ Quyên ôn thanh nói: “Tiểu thư kiến thức rộng rãi, lại có thể nhận biết được vải thiên tằm, đã nhận biết thì cũng hiểu được loại vải này trên thị trường không thể bán.”

”Vậy bộ xiêm y này...”

”Đây là của một vị khách nhân, tranh thêu trên xiêm y là từ cửa hàng chúng ta.”

Thì ra là thế, Trần đại tiểu thư cũng bất giác thất vọng, vừa bắt đầu nàng cũng không ôm hi vọng nhiều, bất quá người có loại vải dệt này lại có thể đến đây đặt thêu, cũng đồng ý đem xiêm y treo trong cửa hàng để thu hút khách, đủ để chứng minh cửa hàng này không đơn giản.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 41: Hoàn Cảnh Khiến Con Người Trở Nên Bất Đồng

Trong lòng nghĩ như vậy, thái độ trần đại tiểu thư liền tốt hơn rất nhiều, ngồi lại trên ghế, Long Diễm Diễm thành thạo đến trà cho nàng.

Lúc này bạch Chiêm từ trên lầu đi xuống, không cần ai tiếp đón, ném Hường Tả sang một bên rồi tự mình đi nhìn xung quanh

Trang thư tình lúc này không rảnh để ý đến Bạch Chiêm, lấy là một xấp hoa văn đưa cho Dụ Quyên để nàng đem đến cho khách nhân lựa chọn

Với nàng mà nói, Bạch công tử cũng chỉ là người quen biết vài lần, trừ bỏ tầng quan hệ kia, trong lòng nàng cũng chỉ coi hẵn như bằng hữu

Đương nhiên, địa vị và thân phận bọn họ có chênh lệch lớn như vậy, nàng tất nhiên sẽ vẫn như trước coi hẵn là một khách nhân thường đến cửa hàng

Trần tiểu thư ở bên kia lúc nhìn thấy trong cửa hàng có nam khách nhân liền có chút không được tự nhiên nhưng lại không thu được ánh mắt, tầm nhìn thường hướng qua chỗ Bạch Chiêm.

Bộ dạng của Bạch Chiêm rất tốt, không ngại vẻ mặt hắc lạnh nhạt, cũng không ngại hắc sinh ra có một đôi môi mỏng nhìn bạc tình, chỉ cần gương mặt tuần tú của hắc cũng đủ để che hết tất cả những khuyết điểm kia.

Huống chi ở trong mắt những người khác thì dù là một chút khuyết điểm hăn cũng không có.

Dụ Quyên ho nhẹ một tiếng, đưa hoa văn qua, “mời tiểu thư xem, đây là hoa văn trong cửa hàng chúng ta, tuyệt đối là độc nhất vô nhị, chỉ cần tiểu thư quyết định, về sau sẽ không xuất hiện trên y phục của người khác”

Trần đại tiểu thư lấy lại bình tĩnh, nguyên bản bộ dáng của nàng là không mấy để ý, nhưng khi nhìn đến những đồ thêu đa dạng xinh đẹp kia gương mặt liền nghiêm cẩn.

Nàng năm nay đã mười lăm, nếu như các cô nương nhà người khác thì đã xác định một mối hôn sự tốt chờ ngày để gả, nhưng nàng lại cố tình lại chậm chạp chưa có định xuống, tuy đồ cưới đã chuẩn bị nhiều năm nàng cũng lưu ý những thứ tốt trên thị trường đang được bán ra, nhưng vẫn chưa có thứ nào vừa ý.

Nàng rất rõ sau khi lập gia đình thì phải lo lắng chuyện đồ cưới

Những hoa văn này quả thật nàng chưa bao giờ gặp qua hơn nữa đều xinh đẹp cực kì nếu có thể mua về...

”Hoa văn này có bán không?”

Dụ Quyên đã sớm được dặn qua, lắc đầu nói:”tiểu thư thứ lỗi, chúng ta không bán hoa văn này chỉ bán thành phẩm.”

”Ta sẽ đưa ra giá cao”

”tiểu thư thứ lỗi cửa chúng ta không muốn làm hỏng thị trường” Tiếp nhận xiêm y Long Diễm Diễm đưa tới “tiểu thư người xem đây là thành phẩm do tú nương cửa hàng chúng ta làm ra, ngài là người sáng suốt sẽ nhìn ra được không phải tú nương tay nghề bình thường có thể làm được”

Quả thật là như thế nàng bình thường tự nhận nữ hồng của mình khó có người theo kịp nhưng lúc này không thể không thừa nhận tay nghề này so với nàng không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Trần đại tiểu thư nhìn bộ xiêm y màu vàng dùng chỉ xanh biếc thêu lên, đồ án rõ ràng đơn giản chỉ là vài cành liễu nhưng lại sống động như đang bay theo gió.

Du quyên thấy nàng tâm động lại hạ một lời trọng điểm không dỗi gạt tiểu thư thành phẩm và xiêm y trong cửa hàng chúng ta đều là do tú nương trong cung làm ra, các nàng đều ở trên lầu, một hồi nữa tiểu thư lên lầu chọn kích cỡ có thể nhìn thấy các nàng.

Trần đại tiểu thư mừng rỡ, “thật sự là tú nương từ trong cung làm ra?”

”Người buôn bán chú ý tới chính là thành tín, vạn lần không dám nói dối nữa lời, như vậy sẽ huỷ đi danh dự của cửa hàng.”

Trần gia cũng có đủ tú nương xuất thân từ trong cung, nhưng chỉ có một người quanh năm suốt tháng đến phiên nàng cũng chỉ có một kiện y phục mùa hè và một kiện y phục mùa đông, đồ làm ra tốt bao nhiêu nành tất nhiên biết rõ, chủ cửa hàng đã dám nói như vậy, bày biện trong cửa hàng đều là đồ quý giá, nghĩ một lát, cảm thấy không nên vì nhỏ mà mất lớn, dù cho là không phải tú nương từ trong cung làm ra, nhưng chỉ cần nhìn thành phẩm này liền biết tốt hay không.

Nếu đồ thiêu trong đồ cưới tất cả đều là nhất đẳng, nàng cũng có mặt mũi dùng nhiều bạc chút cũng đáng.

Nghĩ vậy trần đại tiểu thư cũng không do dự, ánh mắt một lần nữa dời về phía hoa văn, từ đầu tới cuối ngắm nhìn hai lần, chỉ vào mấy tấm mình thích nói: “mấy tấm này cũng giống như vậy?”

”Vâng.” Dụ Quyên lưu loát theo hướng nàng chỉ lấy hoa văn qua, “Vải dệt đều ở bên kia, tiểu thư có thể lựa chọn trong cửa hàng của chúng ta, nếu như ngài thấy tốt, lập tức định xuống, cửa hàng sẽ làm ra rồi cho người đưa tới cho ngài.”

Thành rồi, Trang Thư Tình áp chế hưng phấn trong lòng, có một khởi đầu tốt, tảng đá trong lòng kia cuối cùng cũng rơi xuống.

Cửa hàng này tốn nhiều bạc và tâm tư của nàng như vậy, bản thân nàng cũng không phải là người nhiều tiền, nên nàng cũng hơi lo lắng sẽ không thể hoàn lại vốn.

“Một bộ xiêm y người tính giá bao nhiêu?” Không biết lúc nào mà Bạch Chiêm đã tới trước mặt nàng, hứng thú đề nghị, “Không đến một ngàn lượng, vậy hẳn nên là tám trăm lượng đi?”

Công phu xử tử ngoạn mục của người này so với Hường Tả còn hơn nhiều, Trang Thư Tình thu hồi ánh mắt nhìn về phía hắn, “Định giá cao như vậy, Bạch công tử xác định cửa hàng này của ta còn buôn bán được hay sao?”

”Đương nhiên.” Bạch Chiêm nâng cằm xem nàng, không tin hắn? Hừ, chờ một lát hắn sẽ cho nàng biết việc buôn bán trong cửa hàng tốt bao nhiêu!

Trang Thư Tình giật giật khóe miệng, theo khẩu khí của hắn liền biết, đây là người không thiếu tiền, ngàn lượng bạc để mua một bộ trang phục, chuyện như vậy, có người dám làm sao? Không có người có thể làm như vậy, việc buôn bán này, nàng còn muốn duy trì lâu dài, làm sao có thể tự cắt đường lui của mình.

”Một bộ xiêm y giá bình thường từ 150 lượng đến 300 lượng, quý hơn cũng có, nhưng chất liệu phải quý giá hơn, hoa văn cũng phức tạp hơn nhiều, nhưng dù có quý cũng tuyệt đối sẽ không vượt qua năm trăm lượng.”

Trang Thư Tình liếc nhìn Bạch Chiêm đang nhíu mày, “Đương nhiên, nếu như Bạch công tử cảm thấy cái giá này vẫn còn rẻ, không phù hợp với địa vị của ngài, vậy ngài trả tám trăm lượng cho một kiện trang phục ta cũng sẽ nhận.”

”Tốt.”

”!!!”

Nhìn thấy Trang Thư Tình trừng lớn mắt, Bạch Chiêm tiếp tục châm dầu vào lửa, nói: “Tiền trang phục của mấy bộ trước ta sẽ nhanh chóng đưa qua.”

”!!!” Ai tới cứu nàng đi, nàng là đang nói mát hăn đó, hăn nghe không hiểu sao?

Không tính Trần Nguyên, những người khác đều nỗ lực làm cho chính mình dường như không tồn tại, nhất tề lui về phía sau một bước.

”Hương Tả.”

Hương Tả đang muốn lạng lẽ lui ra, nghe vậy chỉ đành dừng bước quay đầu, “Chưởng quầy có gì phân phó.”

”Ta đi lên lầu nhìn một chút, người hảo hảo chiêu đãi Bạch công tử.”

“... Vâng.”

”Bạch công tử xin cứ tự nhiên.” Không đợi người đáp lời, Trang Thư Tình đã nhanh chóng rời đi, tiền, nàng không ngửa mắt, nhưng bây giờ đối với con người này, nàng thật sự là bó tay!

Bạch Chiêm nhìn ra được Trang Thư Tình đang trốn tránh, nhưng hăn suy nghĩ thật kỹ cũng không thể hiểu được bản thân mình làm sai cái gì, liền

ngay lập tức hỏi người trước mắt, “Vừa rồi ta có nói lời gì không đúng sao?”

Hương Tả vô lực nhìn chủ tử nhà mình, hẳn thật rất muốn nói tất nhiên là công tử người không đúng, nhưng hẳn dám sao? Trong phủ ai dám nói việc chủ tử làm là không đúng!

”Công tử, ngài làm cái gì đều đúng.”

”Vậy sao ngài lại muốn né tránh ta?”

Hương Tả lén gạt nước mắt trong lòng đang dâng trào xúc động, hẳn cảm thấy lúc trước là bọn họ sai lầm rồi, bọn họ không nên bỏ mặc công tử, tuy rằng cả đời công tử không biết gạo bao nhiêu tiền một cân, rượu bao nhiêu tiền một chung, đối với những việc sinh hoạt bình thường công tử cũng chưa từng để ý, sẽ có người chuẩn bị thỏa đáng, công tử chỉ cần hưởng dụng là tốt rồi.

Nhưng hiện tại công tử lại động tâm, mà người khiến công tử động tâm lại không phải là người cái gì cũng không hiểu, không phải người chỉ biết nhận của người khác, ngài có chủ kiến, có suy nghĩ và trí tuệ, hơn nữa còn phải tự kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Một người tùy thời trên người đều có thể mang theo những loại ngân phiếu với mệnh giá cao, tùy ý chi tiêu, còn một người khi mua thứ gì cũng phải tính toán, quan niệm của hai người khác biệt quá lớn, dù cho về sau thực sự ở cạnh nhau, nhưng một việc nhỏ cũng thể khiến cho mâu thuẫn dễ dàng phát sinh, người còn sống trên đời tất nhiên sẽ có sai phạm, nếu không sửa, thì những việc nhỏ sẽ dần chồng chất thành lớn,

Thấy Dự Quyên mang theo vài loại vải tốt đưa tới cho khách nhân lựa chọn, Hương Tả dẫn công tử đến vị trí khác, thanh âm cũng nhỏ hơn một chút, “Công tử, chương quần không phải trốn tránh người, chỉ là không biết phải tiếp lời ngài như thế nào.”

”Vì sao.”

Nghĩ nghĩ, Hương Tả đành phải nói, “Ngài ở trong phủ mỗi bữa cơm đều phải bỏ ra một trăm lượng, những thứ lão gia tử đưa tới thì càng không cần nói, dù có bạc cũng chưa chắc có thể mua được, tựa như vải thiên tử, giá so với hoàng kim, mà một bữa cơm của chương quỳnh quy thành tiền cũng không quá một trăm văn, một bộ quần áo cũng dùng vải dệt bình thường nhất, sẽ không vượt qua hai lạng bạc, so sánh cùng ngài chính là khác biệt một trời một vực, với ngài mà nói một bộ quần áo trăm một ngàn lượng bạc thật sự bình thường, nhưng với chương quỳnh mà nói năm trăm lượng trở xuống mới là phạm vi tiếp thu của nàng, bởi vì nô tài kiên trì định cái giá đó ở trong cửa hàng nên nàng mới miễn cưỡng nhượng bộ, công tử, chương quỳnh và ngài là không phải là cùng một dạng người.”

Bạch Chiêm trầm mặc, mím đôi môi mỏng lại trông càng có vẻ bạc tình, biểu cảm lãnh đạm, đầu Hương Tả đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cắn răng không nói tiếp.

Hắn là thật sự rất bội phục chương quỳnh, nếu nàng có thể trở thành nữ chủ nhân trong Bạch phủ, hẳn so với ai đều cảm thấy cao hứng, nhưng hắn cũng biết chương quỳnh là một người có nhiều ngạo khí, dù hiện tại công tử làm việc này vì muốn tốt cho ngài, nhưng chương quỳnh cũng sẽ không thể tiếp nhận.

”Chính là chỗ này.” Hai người đứng rất gần cửa, nghe thấy có người nói ở bên ngoài liền nhìn lại.

Bạch Chiêm mất hứng nhăn mày lại, gọi bọn hắn tới sớm lại không đến, thế nào lại kéo dài thời gian tới bây giờ, nếu không phải từ đầu có một người đi vào cửa hàng thì không biết phải chờ đến bao lâu mới có khách nhân?

Những người vừa đến lại không nghĩ tới sẽ nhìn thấy công tử ở chỗ này, cố nén xúc động muốn xoay người rời đi, cố gắng bước qua ngưỡng cửa đi vào trong, đang muốn hành lễ thì nghe thấy một tiếng ho khan, giương mắt nhìn lại, đại tổng quản Bạch phủ Trần Nguyên đang hướng hẳn nháy mắt.

Hắn nhất thời liền hiểu được, làm như không có gì lướt qua người công tử.

Lúc trước khi nhận được phân phó, bọn họ liền nhận định công tử là vì muốn lấy lòng cái tiểu cô nương gọi là Trang Thư Tình kia.

Hiện tại mấy nhà bọn họ ai mà chẳng biết công tử coi trọng một tiểu cô nương cái xuất đầu lộ diện ở bên ngoài buôn bán, cửa hàng nhỏ ở phía đông chợ kia, nhà bọn họ ai mà không đến đặt hàng ở đó? quần áo tuy không kém, nhưng bọn họ cũng không thể mặc.

Hiện tại chạy đến nội thành mở cửa hàng.

Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, việc công tử đã lên tiếng chính là bắt buộc phải bỏ tiền ra, nhưng bọn họ không nghĩ tới lại gặp phải công tử ở chỗ này.

Xem bộ dáng đại tổng quản, tiểu cô nương kia còn chưa biết bối cảnh của công tử? Công tử rốt cuộc là thật sự quan tâm hay là chỉ tìm kiếm thú vui?

Chắc, mấy thứ trong cửa hàng này vừa nhìn liền biết là từ Bạch phủ mang ra, còn có xiêm y đang treo ở trên tường kia, rõ ràng là vải thiên tầm ti màu tím chỉ có công tử mới dùng.

Hoa văn rất đẹp, vậy là công tử đến nhờ cửa hàng này thuê đi, bọn họ tiếp tục làm việc của mình tùy ý chỉ định vài dạng hoa văn, lại đi chọn vài

dệt, những người tới để sai vặt lại báo kích cỡ của mình, đặt tiền cọc đầy đủ rồi rất nhanh liền rời đi.

Từ đầu tới cuối, bọn họ cũng không xem trọng Trang Thư Tình, với bọn họ, đây chỉ là niềm vui nhất thời của công tử mà thôi, hết thấy đều từ công tử, chứ bản thân tiểu cô nương kia có thể làm được cái gì?

Trang Thư Tình tạm thời không biết bản thân bị người khác xem nhẹ, mà Bạch Chiêm còn căn bản cũng không quá để ý, đám người Trần Nguyên Hưởng Tả cũng không hiểu thế tình, chính là do đi theo công tử nhiều năm, bọn họ đều lay tính tình tự cao tự đại của công tử, căn bản cũng không suy nghĩ sâu xa.

Trang Thư Tình ở trên lầu ngậy người một hồi lâu lại xuống một lần nữa, thấy Bạch Chiêm đã ly khai, nàng cũng nhẹ nhàng thở ra, lại có chút áy náy, đối phương cũng là có một mảnh hảo tâm, nhưng nàng lại không để ý đến...

”Chưởng quầy, đã có được sáu đơn đặt hàng.”

Nhận lấy nhìn nhìn, Trang Thư Tình cười, “Về sau nếu như mỗi ngày có sáu đơn đặt hàng như vậy cũng đủ rồi.”

Hưởng Tả cũng cười, “Thế này vẫn còn ít, ngài cứ chờ xem sau này.”

Một đơn lại thêm một đơn, việc buôn bán thuận lợi xác minh lời nói của Hưởng Tả, Trang Thư Tình nhìn một tấm lại một tấm hoa văn dần dần giảm bớt liền cười đến mị mắt, trong lòng cân nhắc, ngày mai, có thể đi Liễu gia.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 42: Đến Liễu Gia

Là nơi đứng đầu sáu thành lớn trên cả nước, Hội Nguyên Phủ cũng không thiếu nhà quyền quý, những gia tộc gia truyền có không ít nhà, Liễu gia cùng so sánh với những gia tộc khác cũng chỉ có thể xem như danh gia.

Nhưng bởi vì là lục bộ đường quan, địa vị Liễu gia ở Hội Nguyên Phủ rất vững chắc.

Hiện thời, thân là Lễ bộ Thượng thư Liễu Gia Hồng từ trên xuống dưới có bốn con trai, đứa con lớn là Liễu Đại và con trai thứ là Liễu Tứ đã đậu sĩ đồ, nhưng muốn đi đến địa vị của lão tử bọn họ thì phải xem tạo hóa.

Liễu tam tiểu thư là nữ nhi của Liễu nhị lão gia, Liễu tứ tiểu thư cũng xuất thân từ đại phòng.

Chuẩn bị đủ tâm lý, Trang Thư Tình mang theo tờ giấy cầm đồ Liễu tam tiểu thư lưu lại và một bao lớn gỗ cửa đại môn của Liễu gia.

Liễu gia Hồng ở vị trí lễ bộ thượng thư ngậy người vài năm, trị gia cũng coi như nghiêm cẩn, hạ nhân nghe thấy có người bán phỏng Tam tiểu thư liền cảm thấy khó xử, nhưng cũng để nàng chờ trước, rồi nhanh chóng phái người đi nội viện thông truyền.

Liễu tam tiểu thư vừa uống thuốc xong, ăn mút hoa quả còn cảm giác được vị ngọt trong cổ, nghe được thông truyền đầu tiên là sủng sớt, sau liền chột mồm nụ cười, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền, “Biết được làm nàng sẽ đến, nhưng mà không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, Thanh Thanh, người đi nghênh đón nàng.”

”Vâng.”

Thanh Thanh chính là nha hoàn phụng bồi tam tiểu thư đi Lãnh sơn tìm danh y, ấn tượng đối với vị tiểu cô nương kia cũng cực kì khắc sâu, nhìn thấy người ngừ khí cũng là nhẹ nhàng, “Không nghĩ tới cô nương lại đến nhanh như vậy, tiểu thư rất cao hứng a, mau đi theo nô tỳ.”

Trang Thư Tình đối với nha hoàn này rất có cảm tình, lúc đó là nàng săn sóc chuẩn bị cho nàng ngân phiếu và bạc vụn, còn cầu tam tiểu thư chở tỷ đệ các nàng đi một đoạn đường. Tuy rằng cuối cùng nàng khéo léo từ chối, nhưng phần tâm ý này lại nhớ kỹ.

”Đến đây đã một đoạn thời gian, chỉ là không có đủ bạc nên không thể đến gặp tiểu thư ngay được.”

Thanh Thanh cười đang muốn trả lời, nhưng nhìn thấy người đang từ một hướng đi đến vội hành lễ, “Nô tì thành an tứ tiểu thư.”

Liễu tứ tiểu thư giờ giờ khấn lên miễn lễ nàng, ánh mắt dừng ở trên người Trang Thư Tình, cảm thấy nàng nhìn có chút quen mắt, nghĩ nghĩ nhưng lại không nhớ ra, liền hỏi.”Đây là khách nhân của tam tỷ?”

”Vâng, cô nương từng có quen biết với tiểu thư.”

Liễu tứ tiểu thư khẽ gật đầu. Đang muốn quay người rời đi, nha hoàn bên người lại tiến lên một bước nhẹ giọng nói hai câu, liễu tứ tiểu thư nhất thời sắc mặt liền thay đổi, quay người nói “Người là cái nữ nhân ngăn cản xe ngựa của bốn tiểu thư. Hại bốn tiểu thư bị thương?”

Trang Thư Tình biết đây là việc không tránh thoát, ngày thường không đi thấp hương, gặp chuyện thì lại ôm chân phạt, quả nhiên vô dụng, rõ ràng Liễu gia này cũng không phải dạng vừa.

Nàng không phải cố nhân, không có sự nơm nớp lo sợ của thường dân khi nhìn thấy quý tộc, nàng cũng không muốn giả bộ, vén áo thi lễ, không thừa nhận cũng không phủ nhận, “Gặp qua Liễu tứ tiểu thư.”

Liễu tứ tiểu thư cũng không chút chú ý lời nói của nàng.” vị công tử Ngày ấy cứu các người giờ đang ở nơi nào? Xuất thân từ đâu?”

Vì ở trong nhà của mình nên không muốn giả bộ sao? Hội Nguyên Phủ Phủ đều nói rằng Liễu tứ tiểu thư cũng không phải là người cả vú lấp miệng em như vậy, Trang Thư Tình trong lòng oán thầm, giải thích đến một giọt nước cũng không rỉ.”Hồi tứ tiểu thư, ta không có nhận thức vị công tử kia, ngày ấy kém chút bị thương dưới vó ngựa, là vị công tử kia đã cứu hai tỷ đệ chúng ta, sau đó liền rời đi, ta cũng chưa từng hỏi thăm qua hân xuất thân từ đâu.”

”Thực chưa từng?”

”Chưa từng.”

Liễu tứ tiểu thư vẫn không cam lòng. Ngày ấy sau khi trở về nàng cho người đi hỏi thăm hồi lâu, cũng không thể nào hỏi ra nguyên do vì sao. Nàng thậm chí hoài nghi người kia căn bản không phải người ở đây, chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt, trùng hợp xuất hiện ở nơi đó, trùng hợp để nàng nhìn thấy thôi.

Nhưng mà càng nghĩ như thế, nàng càng tin tưởng đó là duyên phận của nàng.

Nếu không phải như vậy, sao lại cố tình ở loại thời điểm này, lấy phương thức như vậy để cho bọn họ gặp nhau?

Cho nên tuy nương đã vài lần đề cập đến việc hôn nhân cùng phủ chủ đại công tử nàng cũng chỉ hàm hồ cho qua chuyện.

Nàng nghĩ nhất định phải tái kiến nam nhân kia một lần, nếu như thật sự là duyên phận của nàng, nàng sẽ sống chết cầm lấy chứ quyết không buông tay, nếu không phải, thì phủ chủ đại công tử sẽ là lựa chọn của nàng.

Hiện tại nhìn thấy nữ tử này nàng mới nhớ tới, nói không chừng hai người này sau đó có gặp lại, hoặc là hai người có liên quan gì đó...

Khi nghĩ đến khả năng này, nàng liền quên luôn dáng vẻ đại tiểu thư, cũng quên luôn hình tượng nàng khổ tâm duy trì, chỉ muốn nghe được một hai câu về hắn.

Nhưng kết quả vẫn khiến cho nàng thất vọng.

Nam nhân kia chẳng lẽ thật sự ly khai Hội Nguyên Phủ rồi?

Thanh Thanh không biết trong đó có khúc mắc gì, thấy tứ tiểu thư không nói chuyện nữa liền thử thăm dò nói: “Tứ tiểu thư người xem, tam tiểu thư còn đang chờ...”

Liễu tứ tiểu thư gắt gao nhìn chăm chăm Trang Thư Tình, “Nếu như để ta phát hiện người lừa bốn tiểu thư, đừng trách bốn tiểu thư không khách khí.”

Trang Thư Tình bình thản, lựa chọn thái độ im lặng không nói ra một chút.

Liễu tứ tiểu thư chỉ có thể thả người.

Những cô nương ở Liễu gia, muốn nói tới người có thể cùng nàng tranh thủ tình cảm, cũng chỉ có một mình Liễu tam, bất quá chỉ là một người không cách nào rời thân khỏi thuốc, trừ tổ phụ để nàng vào mắt, trong phủ ai không xem trọng nàng một phen, nếu không phải chuyện tất yếu, nàng cũng không muốn cùng nàng chống đối.

Đợi đi xa, Thanh Thanh mới nhẹ giọng hỏi, “Cô nương gặp tứ tiểu thư rồi sao?”

Trang Thư Tình đem chuyện gặp nạn ngày ấy nói ra, “Nếu không có vị công tử kia cứu giúp, tỷ tỷ và tam tiểu thư sợ là bây giờ đã không còn có thể thấy ta.”

”Thì ra là thế, cô nương cũng là bị tai bay vạ gió, ta còn tưởng rằng...” Thanh Thanh cười cười, đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào, nàng im lặng, người bình thường sao có thể vô cớ va chạm vào xe ngựa Liễu gia.

”Về sau phải để ý chút, có đôi khi bị thương cũng không thể tìm người khác nói lý, hiểu không?”

Biết nàng thật tâm căn dặn, Trang Thư Tình cũng thành tâm tiếp thu.

Hôm nay thời tiết tốt, Liễu tam tiểu thư ở trong sân tản bộ, nhìn thấy hai người tiến vào cũng không để Trang Thư Tình chào liền lôi kéo nàng nhìn chung quanh một chút, “Khí sắc tốt hơn nhiều, trên mặt có thêm chút thịt, nhìn giống như cao hơn chút, xem bộ dáng bây giờ có thể thấy được cuộc sống tốt hơn trước nhiều.”

”Tạ tam tiểu thư quan tâm, ta hết thấy đều tốt.”

Liễu tam lôi kéo nàng cùng tản bộ, “Nhân dịp thời tiết tốt đi nhiều hơn một chút, chờ đến khi trời trở lạnh ta ngay cả xuất môn cũng không được, Thanh Thanh, vừa rồi thế nào lại đi lâu như vậy?”

Thanh Thanh đem chuyện gặp tứ tiểu thư, cả sự tình liên quan đều nói hết, cuối cùng nói một câu, “Nếu như trang cô nương thực sự để tứ tiểu thư nhớ đến sợ là không có chỗ gì tốt.”

”Nàng nhiều nhất chính là đi quấy nhiễu người vài lần, trừ chuyện này thì những thứ khác cũng không dám làm gì, thật vất vả duy trì cái thanh

danh tốt như vậy, hảo muội muội kia của ta đang yên đang lành lại nâng đá đập chân mình.” Liễu tam nói rất nhàn nhạt, nhưng cũng thấu triệt, sinh ra trong một gia đình như vậy, những thứ không muốn học cũng phải học được.

Thanh Thanh bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời yên lòng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “Tiểu thư, mặt trời hôm nay ấm áp, còn chưa có gió, ngài và Trang cô nương ra bên ngoài ngồi đi, nô tỳ đi chuẩn bị chút điểm tâm.”

”Cũng được.”

Thanh Thanh chỉ huy mấy tiểu nha hoàn vội trên vội dưới, nhưng vẫn nhớ rõ đi lấy cái áo choàng mặc cho Liễu tam, Trang Thư Tình nhìn liên cười, “Vừa nhìn liền thấy nàng là nha hoàn tốt biết vì tam tiểu thư suy nghĩ.”

Thanh Thanh ngượng ngùng chạy ra, chộc Liễu tam cũng cười, “Ta bảy tuổi thì nàng đến hầu hạ ta, lúc đó nàng cũng chỉ mới mười tuổi, nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy.”

Cảm khái xong, Liễu tam nhìn về phía Trang Thư Tình, “Đến Hội Nguyên Phủ đã bao lâu rồi?”

”Đến đây đã chín tháng hai tuần.”

Liễu tam gật đầu, cũng không hỏi thăm lúc đó xảy ra chuyện gì mà khiến nàng trở nên chật vật như vậy, ngược lại hỏi nàng sau khi đến Hội Nguyên Phủ phủ có chuyện gì.

Trang Thư Tình cũng không gạt, “Lúc trước ta có học vẽ tranh, ban đầu bán hoa văn, sau này có người nhắc nhở ta nếu bán nhiều như vậy sẽ làm hỏng thị trường, ta liền hiểu được, bản thân tự mình mở một cửa hàng làm y phục và đồ thêu, việc buôn bán cũng rất tốt, gần đây trong nội thành

có một nhà cho thuê, cách Liễu gia không xa, tam tiểu thư nếu nhàn rỗi thì có thể đến xem.”

Nói chuyện, Trang Thư Tình đem bao đồ mở ra, “Đây là hàng do tú nương trong cửa hàng thuê làm ra, tam tiểu thư nhìn xem có thích không.”

Liễu tam có hơi chút kinh ngạc, nàng biết chuyện này nếu xảy ra với một cô nương chắc chắn sẽ rất cực khổ, cũng không biết bao nhiêu tiểu cô nương sẽ vì những ngày tháng khó khăn mà bỏ cuộc, nhưng nàng lại không nghĩ cuộc sống của Trang Thư Tình có thể tốt được như vậy.

Ở nơi đất khách quê người, nàng nhất định sẽ không thể nào sống tốt hơn so với những gì nàng có thể làm được.

Đây là một kiện y phục màu vàng, màu sắc tuy là mộc mạc, không có gì phức tạp đa dạng, nhưng phía trên lại dùng chỉ màu xanh nhạt thêu lên ba vòng, những nơi khác cũng dùng một chút chỉ khác màu điểm lên cho tươi sáng, không quá đa dạng, nhưng lại như đang rót thêm sức sống vào chiếc váy này.

”Thật thích.” Liễu tam tinh tế nhìn, ngữ khí tăng thêm lại lặp lại một lần, “Thật sự rất thích.”

”Tam tiểu thư thích thì tốt rồi.” Trang Thư Tình cũng nhìn ra được nàng thật sự rất thích bộ xiêm y này, đối với người đến tặng lễ mà nói cũng là một loại khẳng định, tươi cười cũng lớn hơn rất nhiều, lại đem hai tấm ngân phiếu đưa đi qua, “Có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, có người dệt hoa trên gấm, có lẽ lúc đó tam tiểu thư chỉ tùy tay giúp một phen, nhưng mà đối với tỷ đệ chúng ta mà nói, người đã cho chúng ta một đại ân, hai chữ cảm ơn thực quá nhẹ, ta không nói hết.”

Liễu tam sáng khoái lấy ngọc bội từ trong hà bao ra, “Vốn là nghĩ muốn đeo lên, nhưng ngẫm lại vẫn không nên, người dưỡng ngọc, ngọc

dưỡng nhân, ta bệnh như thế này, đến lúc đó bệnh khí bị lây qua ngọc này, ngược lại sẽ càng hại người.”

Cầm ngọc bội lại, tâm Trang Thư Tình trấn định hơn rất nhiều, đây là vật duy nhất Đồng thị lưu lại, nàng một mực vẫn nhớ tới, chỉ sợ nếu không cầm lại được, vậy thì thật có lỗi khối thân thể này.

Thu ngọc bội lại, Trang Thư Tình truy vấn nói: “Xin hỏi tam tiểu thư, bệnh này của người là bị như thế nào?”

”Giống như lời nói khi mới gặp người vậy, là từ trong bụng mẹ bệnh ra, lúc đó nương ta bị kinh hách, ta sinh ra không đủ tháng.” Sự việc liên quan đến mình, Liễu tam vẫn như trước vẫn đậm phong khinh nói ra, “Bất quá là thật sự việc này có như thế nào, ai có liên quan, ta là người vô tội thì lại như thế nào? Hết thấy đau khổ đều là ta chịu, đây là sự thật.”

Trang Thư Tình làm như không nghe thấy lời này, “Ta bắt mạch cho tam tiểu thư.”

Chiêu thức ấy nàng không phải học ở trong trường, mà là khi nàng làm bác sĩ ở trong bệnh viện được một ông lão trung y dạy cho.

Đường đi đến tây y vĩnh viễn là người đến người đi tấp nập, còn đường đến trung y thì lại vắng vẻ rất nhiều, hơi có chút rảnh rồi nàng liền đến trung y nghỉ ngơi, thường xuyên qua lại liền nhận thức với ông lão trung y họ Khúc, nghe Khúc lão nói cũng nhận ra được không ít.

Nàng đối với trung y có hứng thú, tất cả thời gian nghỉ ngơi trong hai năm kia nàng đều cống hiến cho trung y, sau khi gặp chuyện không may nàng càng học được không ít công phu ở bên lĩnh vực này, cơ hồ giống như một nửa đồ đệ của Khúc lão.

Mấy năm ngưng lại việc học, nếu muốn học tinh thông tất nhiên là không có khả năng, nhưng, vọng, văn, vấn, thiết (*) cũng đã hiểu cơ bản, ở

trong này không có dụng cụ phụ trợ, xem mạch ngược lại thành biện pháp duy nhất để nàng có thể biết được tình huống cơ thể đối phương.

(*) phương pháp xem bệnh của trung y.

Sau một lúc lâu, Liễu tam thấy sắc mặt nàng trầm ngâm rất giống như như đang suy nghĩ đến vấn đề rất quan trọng, vì thế cười hỏi, “Nhìn ra được cái gì?”

”Ta có mấy vấn đề muốn hỏi tam tiểu thư, mong tam tiểu thư trả lời chính xác.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 43: Bệnh Của Liễu Tam

“Người cứ hỏi, đứng quá khách sáo.” Liễu tam thấy thái độ nàng nghiêm túc như vậy, không tự giác cũng thấy quan tâm, tuy rằng không dám ôm kỳ vọng nhiều, nhưng như vậy thật có thể khiến cho bản thân khỏe mạnh hơn, nàng không thể bỏ qua, nàng đâu nguyện ý mang một thân thể càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng dày vò mà sống qua ngày.

Một người khác, cũng mệt mỏi chính mình.

Trang Thư Tình lấy lại bình tĩnh, rất nhanh dò hỏi, “cuộc sống thường ngày của Tam tiểu thư có tốt không?”

”Chưa bao giờ tốt.”

”thân thể mệt mỏi, tứ chi vô lực, thường ngày ăn không được, có đúng không có?”

”Đúng.”

”Cảm thấy rất đau đầu đúng không?”

Liễu tam nghe đến đó, thần thái ban đầu một mực không để tâm rốt cục trong mắt cũng nổi lên gợn sóng, “Không đối gặt người, tật đau đầu này đã có nhiều năm, có khi ta đau đến nỗi các nàng phải trói ta lại, bằng không ta sẽ nhịn không được tự làm mình bị thương, những thứ khác ta đều có thể nhẫn, nhưng này cái, nhẫn không được.”

Trang Thư Tình gật đầu tỏ vẻ sáng tỏ, “Thỉnh tam tiểu thư há mồm cho ta xem đầu lưỡi.”

Liễu tam theo lời.

Trang Thư Tình nhìn nhìn, nhường người về phía trước dùng ngón tay cái và ngón trỏ kéo môi dưới của Liễu Tam ra, lại đẩy môi trên lên nhìn đầu lưỡi.

”lợi Tam tiểu thư có chảy máu ra không?”

Lúc này Thanh Thanh đã tới, đợi khi tới gần lại bị tiểu thư nhà mình vẫy tay ngăn lại.

”Từng có, trước kia còn tốt, ngẫu nhiên có một hai lần thôi, giờ lại bị thường xuyên.” Liễu tam gắt gao nhìn chăm chăm nàng, “Lúc ta còn nhỏ đại phu từng nói ta khó sống được, có thể sống đến bây giờ đã là kì tích, xem qua vô số đại phu, thay đổi nhiều phương thuốc, bệnh trạng cũng không có sự chuyển biến tốt, bị bệnh lâu ngày cũng coi như nửa đại phu, ta không dám nói mình biết xem bệnh, nhưng tình huống của bản thân thì vô cùng rõ ràng. Ta sống không được bao lâu, nếu người không nắm chắc thì cũng đừng cho ta hi vọng, hi vọng rồi lại thất vọng lâu dần sẽ khiến cho con người trở nên tuyệt vọng. Ta không muốn chết, lúc trước còn không chịu thừa nhận việc này, nhưng giờ...”

Trang Thư Tình phảng phất như không có nghe thấy, “Trước giờ sắc môi tam tiểu thư như thế nào?”

Liễu tam trầm mặc một hồi lâu rồi mới trả lời, “Không có chút máu.”

”Còn có một vấn đề cuối cùng, Liễu gia và bên ngoại của Liễu tam tiểu thư từng có người trẻ tuổi mà đã qua đời chưa?”

”Người trẻ tuổi là chỉ...”

”Trẻ nhĩ đến người lớn tầm hai mươi tuổi trở xuống.”

Liễu tam đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, khăn trương đem áo choàng bao chặt chính mình. Cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, “Có.”

”Tam tiểu thư có biết người thân đã qua đời kia khi chết là bộ dáng thế nào không?”

Liễu tam không nói chuyện nữa.

Trang Thư Tình hoàn toàn đã quên hiện tại chính mình không phải ở bệnh viện mà nàng quen thuộc. Chính mình cũng không phải đại phu, đối mặt với bệnh nhân không chịu phối hợp, liền theo bản năng dùng giọng nhẹ nhàng gợi ý, “Cái này rất trọng yếu. Phải biết rõ ràng điều này tam mới có thể tìm ra trứng bệnh, tin tưởng ta, ta sẽ không nói tới chuyện không liên quan tới bệnh tình của tiểu thư.”

Liễu tam nâng chén trà lên, trác có chút lạnh khiến cho nàng thêm bình tĩnh, quay đầu phân phó nha hoàn: “Đổi một chén trà khác.”

Thanh Thanh bước lên phía trước một lần nữa châm trà cho hai người, lại nhanh chóng liếc mắt qua Trang Thư Tình một chút rồi lui về phía sau đứng đúng vị trí của mình.

Đem tay chén trà nóng nắm trong tay, lo lắng xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền vào trong lòng, một lời cũng không khó nói ra miệng như vậy, “Đứa nhỏ của nhất phòng Tứ thúc nuôi đến một tuổi thì chết. Lúc đó vội vàng hạ táng, cho nên lúc chết như thế nào ta cũng không biết, nhưng ta đã từng nhìn thấy đệ đệ ta khi qua đời.”

Uống ngụm trà. ánh mắt Liễu tam không có tiêu cự dừng ở một chỗ, tiếp tục nói: “Đệ đệ mới chỉ có bảy tháng, thân mình nho nhỏ còn nằm trong tã lót, nhưng đầu lại đặc biệt lớn, cái trán lồi ra bên ngoài, mũi lại coi lại. Như là hoàn toàn không có mũi...”

Liễu tam nhắm mắt lại, hình ảnh ấy khiến nàng có quãng thời gian dài luôn mơ thấy ác mộng. Hiện tại nhớ lại, như lúc trước khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Trước kia cũng không nghĩ đến chuyện, bây giờ nghĩ lại, nhà đại bá vội vàng chôn đứa nhỏ có phải hay không cũng khủng bố như vậy, cho nên động tác bọn họ mới có thể nhanh chóng như vậy...

Có phải hay không chính mình một ngày kia cũng sẽ trở nên như thế?

Chỉ cần nghĩ đến có khả năng này, Liễu tam liền rung mình một cái, nếu thực sự có một ngày kia...

Mở mắt ra, Liễu tam nhìn về phía Trang Thư Tình, “Bệnh của ta có liên quan với bọn họ?”

”So sánh với những người kia, tiểu thư đã may mắn hơn rất nhiều.” trong lòng Trang Thư Tình đã có cân nhắc, nhưng mà không có xác định trăm phần trăm, những phần không xác định này, nàng cũng không có nơi để tìm đáp án, ca bệnh như vậy ở đây căn bản không có y bạ nào có thể nghiên cứu.

Liễu tam vừa nghe trong lòng nhất thời nhảy lên đồn dập, “Người có biết đây là bệnh gì không?”

”Những đại phu từng bắt mạch cho tiểu thư có nói qua là bệnh gì không?”

”Nhiều ý kiến kết luận là thiếu máu.”

”Nói thiếu máu cũng không sai, có điều không phải thiếu máu bình thường, thiếu máu chỉ cần trị liệu thích đáng cũng không nguy hại đến mạng người, bệnh của tiểu thư tuy là thiếu máu nhưng lại ảnh hưởng đến

tính mạng.” Trang Thư Tình lại hào một lần mạch, trong lòng cũng có tính toán.

Có một loại bệnh gọi là thiếu máu địa trung hải (*), ở khu Hoa Nam cũng không hiếm thấy, biện pháp trị liệu cũng không phải uống thuốc, bắt mạch là được, nàng đã từng phẫu thuật cho một người bị mắc bệnh này, tuy rằng không có khoẻ mạnh như người bình thường, nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

(*) thiếu máu địa trung hải, hay còn gọi là thiếu máu di truyền thalassaemia (Nguồn tìm hiểu thêm: <http://tudu.com.vn/vn/y-hoc-thuong-...o-sinh/benh-thieu-mau-di-truyen-thalassaemia/>)

bệnh trạng Liễu tam tiểu thư xem như đến giai đoạn giữa, chỉ cần làm phẫu thuật là có thể giải quyết nguy cơ, nhưng mà... Đối phương sẽ không tin nàng, mà nàng, hiện tại cũng không có bất kỳ điều kiện nào để tiến hành một ca phẫu thuật như vậy.

”Thư Tình... ta có thể cứu hay không?”

Trang Thư Tình cười khỗ, “Ta biết phải cứu như thế nào, nhưng không có được liệu, mà có cũng không làm được.”

Có được đáp án như vậy Liễu tam không hài lòng, “Như vậy là có thể cứu phải không? Nhưng mà thiếu cái gì?”

”Tam tiểu thư, không phải là ta không muốn cứu, cái khó là bản thân ta chỉ có thể tự mình chuẩn bị, ai cũng không giúp được ta.” Thấy sự vui sướng trên mặt Liễu tam tản đi một chút, Trang Thư Tình cảm thấy không đành lòng, nên cho nàng ấy một đường hi vọng, “Trước khi ta chuẩn bị tốt những thứ này, tam tiểu thư phải điều dưỡng thân thể cho tốt, không được ăn kiêng, dù ít hay nhiều cũng phải ăn một chút, có thể chuẩn bị giấy bút cho cho ta không?”

”Không phải đồ ta?”

”Tam tiểu thư còn nhớ rõ lời ta từng nói qua không? Ta từng kết bạn với một dị nhân, theo hẳn học được một chút y thuật khác với ở đại chu, tuy rằng chỉ là căn bản, nhưng thời khắc mấu chốt cũng có thể dùng một chút, hi vọng sau khi ta chuẩn bị tốt mọi thứ, tam tiểu thư phải có dũng khí để cho ta chữa trị.”

Liễu tam thành khẩn nhìn chăm chăm ánh mắt nàng một hồi lâu, không nhìn thấy ý tứ trốn tránh gì mới vừa lòng gật đầu, “Nếu không thử thì sinh mệnh cũng phải mất đi, ta có gì không dám? Chỉ là người phải nhanh chút, ta sợ là chống đỡ không được bao lâu.”

Viết xuống gì đó trên vài trang giấy. Trang Thư Tình được Thanh Thanh đưa ra liễu phủ.

Liễu tứ tiểu thư đã sớm phái nhân thủ sẵn ngoài cửa, nhìn thấy nàng đi ra vội đi theo, giờ này trong đầu Trang Thư Tình đang rất loạn. Sao còn có thể chú ý tới những việc khác.

Nếu Cao đại phu ở Hội Nguyên Phủ thì tốt rồi, vậy thì nàng có thể đến cửa hỏi đại phu loại thuốc tê nào có được tính mạnh nhất.

Giải phẫu cần có dụng cụ, còn phải đặt làm theo yêu cầu, mặc dù không thể giống toàn bộ, nhưng không phải là không thể làm ra được, chỉ là vấn đề thuốc tê, thì chuyện gì nàng cũng không thể làm, loại đau đớn này. Đừng nói là nữ nhân, ngay cả là nam nhân cũng nhịn không được.

Đứng trước hiệu thuốc, Trang Thư Tình dừng bước lại do dự một chút vẫn bước đi vào.

Cùng Kha lão trung y nửa truyền thừa nửa chỉ dẫn, hai người từng thảo luận qua cổ đại bao gồm bao nhiêu loại thuốc tê và cách thức phối thuốc, vốn đang tính toán thí nghiệm một phen. Không nghĩ tới không bao

lâu sau nàng liền xảy ra chuyện, tuy phương pháp phối thuốc này nàng không nhớ kỹ, nhưng không có nghĩa là không thể phối thử.

Theo như cách phối giữa các loại dược tương ứng, Trang Thư Tình đưa nhiều bạc sai tiểu nhị ra khỏi thành mua thêm dược, đợi khi nàng ra khỏi hiệu thuốc thì đã đến giờ Mùi.

Trương Tú Nhi lúc này không ở nhà, nàng liền đến cửa hàng thuê, ban ngày nàng đều qua bên kia, có Dệt nương và những chị em ở chung, còn có rất nhiều nữ nhân cùng nhau phụng bồi nói chuyện. So với chính mình một người ở nhà ngây ngốc còn tốt hơn nhiều.

Niệm Niệm khi cửa hàng mở trong nháy mắt đó liền nhảy tới, vững vàng đáp xuống đầu vai Trang Thư Tình rống không ngừng.

”Được rồi được rồi, ta bình thường đi nơi nào mà không mang theo người. Nhưng hôm nay đi Liễu gia, chính là người đi xe ngựa lúc trước bị người xông ra dọa, nếu như bị bắt thì không cứu được người nữa.” Đem thuốc bột đặt ở một bên, Trang Thư Tình đem tiểu gia hỏa này đặt xuống dưới, “Hôm nay cho người ăn thêm cơm được không?”

Niệm Niệm hừ hừ hai tiếng chính là đồng ý, Trang Thư Tình vốn là thích tiểu động vật, bộ dáng hờn dỗi này của nó càng chọc nàng cảm thấy ngứa tay ngứa chân. Cho đến khi bắt nó lại xoa cho bộ long trên người nó rất tinh rồi mới cả lên mới dừng tay lại.

Bởi vì biết mình có khả năng này, hiện tại nàng đều tận lực tránh gặp động vật. Cũng may khi ra ngoài nàng dùng xe ngựa, cũng không cần lo lắng sẽ trở thành bạn thân của chúng.

Nàng hiện tại, thật sự là không có điều kiện này.

Ăn Qua loa chút gì đó, Trang Thư Tình trở về phòng trải giấy mài mực bắt đầu vẽ

Nhưng lần này không phải vẽ hoa văn mà là công cụ nàng cần.

Mỗi một dạng đều tận lực vẽ cho thật tinh tế, chi tiết nhỏ cũng không tha, còn ghi chút thích viết ở bên cạnh.

Vẽ xong những dụng cụ phẫu thuật, do dự một chút lại vẽ một bộ dụng cụ dành cho thú y, nghĩ những thứ này cũng vẫn nên chuẩn bị luôn.

”Tỷ tỷ, đệ đã về.”

Trang Thư Tình mang tất cả những bức tranh đã vẽ sắp xếp xong mới bước ra ngoài đón, “Hôm nay trở về hình như sớm hơn so với mọi ngày?”

”Cũng không có sớm bao nhiêu, là giờ Dậu đến nhanh, tỷ tỷ đang vội?” Sờ sờ đầu Niệm Niệm, Trang Thư Hàn hỏi.

Trang Thư Tình vỗ cái trán, vẽ mấy công cụ này liền tốn của nàng nguyên một buổi chiều, thật đúng là...

Lôi kéo đệ đệ vào nhà, lại ấn hắn ngồi xuống, thần thần bí bí nói: “Nhắm mắt lại, tỷ tỷ tặng lễ vật cho đệ.”

Trang Thư Hàn tò mò nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra có cái lễ vật gì, ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại.

”Vươn tay.”

Nghe lời vươn tay ra, rất nhanh trên tay có chút nặng hơn.

”Nhìn xem đi.”

”Đây là...” Trang Thư Hàn từ trong mắt lộ ra vẻ cao hứng không kìm được, “Tỷ tỷ hôm nay đi liễu phủ?”

”Ân, trong lòng vẫn luôn nhớ tới, cầm lại mới thấy an tâm, đến, tỷ tỷ đeo cho đệ.”

”Tỷ, đây là vật nường lưu lại, tỷ đeo đi, đệ không...”

”Đeo được hết.” Trang Thư Tình không chút đắn đo cầm ngọc bội qua, vòng tay đeo lên cổ cho hắn, “Mẫu thân luôn hy vọng đệ có thể thành tài, bởi vì đệ là người cả đời này nường trông cậy vào, người làm mẫu thân nên thấy đau lòng cho đệ, hi vọng đệ có tiền đồ đồng thời cũng hy vọng đệ có thể bình an mà sống qua ngày, không cần quá vất vả, Thư Hàn, tỷ không lo lắng đệ bước đi chậm chạp, chỉ lo lắng đệ đi quá nhanh, con đường này cũng không phải dễ đi, có bao nhiêu tiến bộ thì phải trả giá bấy nhiêu, thậm chí càng nhiều, không cần bức bách chính mình, nường đang nhìn đệ, đệ cũng không muốn người lo lắng cho đệ phải hay không?”

Vuốt vuốtnoãn ngọc đeo trên cổ, thanh âm Trang Thư Hàn có chút chua chát, “Tỷ tỷ, đệ không mệt mỏi.”

Chỉ cần nghĩ đến bản thân có thể nỗ lực học tập, như vậy sẽ giúp tỷ tỷ có được những ngày tháng tốt đẹp, sẽ không còn có ai có thể xem thường tỷ tỷ, hắn liền không thấy mệt.

”Chờ đến lúc đệ cảm thấy mệt mỏi cũng là lúc đi hết cuộc đời này.” sửa sang lại cổ áo cho Thư Hàn, Trang Thư Tình lại vỗ vỗ đầu hắn, “Đáp ứng tỷ tỷ, được không?”

“... Vâng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 44: Tâm Tư Minh Bạch

Cho dù là cửa hàng ở phía đông chợ hay là cửa hàng mới khai trương ở nội thành, thì Trang Thư Tình cũng không có sức đến xem xét cả ngày.

Tuy rằng biết rõ là Hường Tả có vấn đề, nhưng mà thấy mỗi việc hăn làm đều vì muốn tốt cho nàng, nên nàng cũng nguyện ý tín nhiệm hăn.

Mang theo những hoa văn mới đến cửa hàng, hiện giờ trong cửa hàng đang tiếp ba khách nhân, ngay cả Hường Tả cũng không nhàn rỗi.

Ra hiệu bảo bọn họ cứ tiếp tục làm việc, Trang Thư Tình lên lầu.

Miễn cho các tú nương phải hành lễ, Trang Thư Tình đưa hoa văn cho các nàng, “Còn bận rộn như vậy sao?”

Đáp lời là nương tử đi đầu bốn người, động tác may vá vẫn tiếp tục rất thành thạo, “Mỗi ngày trong cửa hàng đều nhận được không ít đơn đặt hàng, nhưng chỉ có bốn người chúng ta, dù cho có không ăn không nghỉ cũng khó có thể làm hết được tất cả đơn đặt hàng, sợ là phải tuyển thêm vài tú nương nữa mới được.”

”Ta cũng đang nghĩ đến việc này, nhưng không phải tú nương nào cũng có tay nghề tốt như mọi người.”

Dụ nương tử nhanh chóng hạ mi mắt, động tác chậm một chút, “Chường quây, chúng ta có nhận thức vài tú nương, đều là tỷ muội từ trong cung ra, hiện tại còn chưa kiếm được việc làm...”

Trang Thư Tình nghe vậy liền hiểu ý các nàng, vội vàng nói tiếp, “Chỉ cần tay nghề tốt, nếu các nàng ấy nguyện ý đến đây, tiền tiêu vặt hàng tháng tất nhiên cũng sẽ giống như mọi người, mọi người cực nhọc làm việc cho cửa hàng, chút tiền công trả thêm tất nhiên là không thể thiếu.”

”Tiền thưởng thêm thì chúng ta không dám lấy, dù sao có người đến chia sẻ công việc cũng có thể giúp cho chúng ta thoải mái hơn một chút.” Dụ nương tử vội cự tuyệt, đây vốn là việc mà công tử phân phó cho các nàng, nàng bất quá chỉ cần ra mặt một chút thôi, tiền thưởng quây thưởng thêm tất nhiên là không dám nhận. Cuộc sống của các nàng hiện tại đã là rất thoải mái rồi. công tử làm việc hào phóng, tiền tiêu vặt mỗi tháng vốn đã không ít, hiện giờ việc buôn bán trong tiệm cũng tốt như vậy, tiền cố định hàng tháng của công tử không nói, chương quây còn đáp ứng sẽ phát thêm hồng bao cuối tháng cho các nàng, như vậy cũng đã đủ rồi.

Trang Thư Tình cũng không kiên trì nói thêm, chỉ cần cuối tháng cho các nàng hồng bao lớn hơn một chút là được.

”Các nàng ấy cũng là người ở Hội Nguyên Phủ Phủ sao? Khi nào thì đến?”

”Chương quây yên tâm, chúng ta đã trao đổi trước với nhau. Chưa tới hai ngày nhất định sẽ đến.”

Một hồi sau, Hương Tả đã đi lên. Nhìn thấy ánh mắt của Dụ nương tử trong lòng liền sáng tỏ, không nói thêm một câu.

Khó có khi Công tử chủ động đi nhờ lão gia tử, hoàng thượng mà đã cao hứng thì chẳng những đưa tới mười tú nương, mà ngay cả người cũng tới luôn rồi.

Không cần mười người phải đến. Chỉ cần một nửa thôi cũng đã đủ.

Hiện tại hẳn chỉ sợ công tử muốn đem cả mười người này đều đưa tới hết, tú nương khi được xuất cung vốn hút hàng, không đạo lý nào mà người khác không tranh nhau mời về, cửa hàng nhỏ như vậy lại có thể chứa nhiều tú nương đến làm việc như thế, như vậy, chưởng quầy sẽ càng không tin hẳn.

”Hương Tả người theo ta đến đây, ta muốn nói với người một chút chuyện.”

”Vâng.”

Đi tới gian nhỏ kế bên, Trang Thư Tình đem mấy bản vẽ đưa cho hẳn, “Người có biết ở Hội Nguyên Phủ nhà rèn nào có thể làm ra được những công cụ này của ta không?”

Hương Tả mở cửa sổ, cầm bản vẽ qua nhìn một chút. Quả thật là rất tinh xảo, người bình thường sợ là làm không được.

”Ta có biết một nơi, chưởng quầy nếu cho phép. Hiện tại ta liền qua đó hỏi thăm một chút, xem có khả quan không?”

Trang Thư Tình cười khổ đáp ứng, chính nàng cũng biết là không nên gấp, nhưng theo như tình huống của Liễu tam mà nói thì thực sự rất gấp, nếu tiếp tục kéo dài thời gian thì vấn đề sẽ trở nên càng thêm nghiêm trọng, có khả năng sẽ không có cách nào có thể giải phẫu.

Nhưng mà nàng hiện tại cũng không có cách nào tốt hơn, bây giờ hoàn toàn không có đủ điều kiện để bắt đầu. Dù dụng cụ giải phẫu có thể làm ra nhưng còn rất nhiều vấn đề khác cần giải quyết. Nàng không biết mấy vấn đề này có thể tìm được giải pháp hay không.

Chỉ mấy tháng trước nàng vì cuộc sống của mình, nàng căn bản không có thời gian suy nghĩ những việc này, hiện tại bây giờ nhàn rồi, suy nghĩ kỹ mới phát hiện có ngàn lời vạn chữ, tất cả đều có rất nhiều vấn đề.

Hướng Tả vội vàng trở về Bạch phủ.

Nhìn từ bên ngoài thì Bạch phủ cũng bình thường không có gì khác, nhưng không người nào có thể nghĩ đến, người tôn quý nhất trên đời hiện tại đang ở nơi này, giống như một người bình thường.

Lần đầu tiên lão gia tử ở đây hoàn toàn không phải như bây giờ, một đám cấm vệ quân vây chặt Bạch phủ đừng nói là người, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay lọt, nhưng mà việc này lại chọc giận đến Bạch Chiêm, một mình hắn đánh ngã tất cả cấm vệ tinh còn cửa nói, lại còn tuyên bố với lão gia tử, “Hoặc là người đổi nơi ở, hai là ta đổi.”

Lão gia tử tức giận việc con trai không để hắn vào mắt, vẫy tay ra hiệu cho mọi người lui ra, mang theo vài người hầu hạ thân cận rồi tiến vào Bạch phủ, hơn nữa hành lí mang theo càng lúc càng nhẹ dần.

Tất nhiên là có người có ý kiến, nhưng lão gia tử đã quyết tâm, ai cũng không có biện pháp, theo như lời của lão gia tử thì con của hắn có võ công cái thế, là người trên vạn người, có con trai hắn ở bên cạnh, ai còn có gan đến ám sát hắn!

Sự thật ngay trước mắt, ai cũng không thể có cách phản bác, mấy năm trôi qua việc lão gia tử đến đã trở thành thường lệ.

Lúc này hai phụ tử đang ở chơi cờ, một bên quân trắng, một bên quân đen, số lượng quân cờ còn dư lại trong hộp đều ngang nhau, không phân cao thấp, nhưng trong lòng hoàng đế rõ ràng, hắn thua.

Nhìn nhi tử khí vũ hiên ngang đối diện, hắn nghĩ vô số lần, nếu như từ nhỏ hắn được nuôi dưỡng bên người mình thì sẽ trở thành người như thế nào? Nhưng trong lòng hắn lại hiểu được rõ ràng, nếu không có lời nói và hành động của Bạch Thị, đốc lòng dẫn đường cho Bạch Chiêm, thì đứa con này của hắn sẽ không có khả năng trở nên ưu tú như vậy.

Lại một lần nữa, hần nhin không được hỏi, “Thực không muốn cùng ta hồi cung sao?”

Bạch Chiêm đem quân cờ trắng trong tay đặt lên bàn, kết thúc ván cờ, âm thanh của bàn cờ bằng ngọc và quân cờ chạm vào nhau nghe rất vui tai, “Một nơi lớn như vậy có cái gì tốt, nếu như ta không cố ý làm cho hoàng cung của ngài trở nên rối loạn, thì cũng là những người trong đó không hoan nghênh ta trở về.”

Người ở dưới mí mắt mình là hạng người gì, tính tình của bọn họ ra sao, hoàng đế làm thế nào có thể không biết, chỉ cần nằm trong phạm vi hần có thể tha thứ, hần sẽ mặc bọn họ ấm ỉ, coi như là ngồi xem náo nhiệt, nhưng hần đã quên, nếu như hần là người có thể tha thứ, thì nhi tử của hần lại là người không biết chữ nhẩn viết như thế nào, sợ là giống như lời Bạch Chiêm nói, đem hoàng cung xốc ngược lại đã coi là nhẹ.

”Được, không trở về thì sẽ không trở về, quanh năm suốt tháng ta cũng có nơi để đi, đúng rồi, con muốn tú nương làm gì? Người trong phủ không phải cũng có sao? Thiếu?”

”Việc riêng tư, ngài cứ mặc kệ ta.”

Hoàng đế buồn cười không thôi, “Tiểu tử ngươi, hỏi ta muốn người lại không nói cho ta biết con muốn để làm gì, hay là con rốt cục cũng suy nghĩ chính chắn, nguyện ý nạp vài người? Tú nương dù sao cũng đã lớn tuổi, để ta chọn vài người đưa tới cho con. “

”Không cần...” trong đầu Bạch Chiêm xoẹt qua một chút, bỗng chốc ngồi ngay ngắn lại, “Lấy thê tử?”

”Thế nào, đã lựa chọn được ai chưa?”

”Ngài đừng nói chuyện, để ta ngẫm lại.” Bạch Chiêm đứng lên đi qua đi lại vài vòng, hoàng đế nhìn hần đi đến vầng mắt, cũng không thèm nghĩ

hắn đang cân nhắc chuyện gì nữa, trái lại ngồi uống trà, chuyện nhi tử thường nghĩ, một chút cũng không giống với chuyện hắn nghĩ, còn không bằng tự mình uống trà.

Lá trà này cũng không biết nhi tử kiếm ở đâu ra, so với trà tiến cống cho hoàng cung còn tốt hơn nhiều, nhưng có hỏi hắn cũng không nói, hàng năm hắn đều đi xin trà của nhi tử đem về cung uống, đường đường là vua một nước, đến trà uống hàng ngày cũng phải đi lấy của người ta, có hỏi cũng không nói, hàng năm đều tặng vào cung cho hắn nữa cân, đường đường vua của một nước ngay cả uống trà cũng phải tiết kiệm, nhưng mà hắn cũng không còn cách nào, a, trà ngon.

Bạch Chiêm đang suy nghĩ một chuyện hắn vô cùng khó hiểu, nhưng hắn chỉ cần suy nghĩ theo một hướng, thì trong lòng hắn liền sáng tỏ.

Trách không được hắn đối với chuyện của Trang Thư Tình lại để bụng như vậy, trách không được hắn lại muốn đem tất cả những thứ tốt nhất cho nàng, trách không được, khi mà hắn không biết thì đã bất tri bất giác đem nàng bảo hộ dưới đôi cánh của mình, thì ra là hắn đã đặt nàng ở trong lòng!

Đúng rồi! Chính là như vậy!

”Phụ thân, ta đưa ngài trở về.”

Hoàng đế đang uống trà, nghe vậy kém chút quăng luôn cái cốc trên tay, tức giận đến dựng râu, trừng mắt nói: “hôm qua ta vừa tới.”

”Đã dâng hương cho nương xong, có thể trở về rồi.”

Nếu dùng cái cốc này để đập người thì hoàng đế lại cảm thấy có chút luyến tiếc, nhìn trái nhìn phải, thấy trên giường có cái gối lập tức cầm lấy ném qua, “Đứa con bất hiếu.”

Bạch Chiêm bình tĩnh tránh đi, vô cùng nghiêm cẩn giải thích, “Phụ thân, nhi tử thành thân có phải chuẩn bị sính lễ từ cha mẹ hay không?”

”Đó là tất nhiên... Đợi chút, con nói là con chuẩn bị thành thân? Là ai? Đối phương có thân phận gì?”

”Cái này ngài không cần lo cho, con đưa ngài trở về, ngài đem chìa khoá khoá phòng cho con, con sẽ tự đi tìm sính lễ.”

Hoàng đế thật sự tức đến không đứng dậy được, trừ bỏ đứa con trai này, hẳn thật không nghĩ ra ai còn có thể nói ra lời này một cách đương nhiên như vậy, tức hơn nữa là khi hẳn nghe được lời này trong lòng còn cảm thấy vui mừng, không có biện pháp, tiểu tử này cái gì cũng không thiếu, một năm rất khó có thể nghe được nhi tử nói với hẳn là muốn thứ này thứ nọ.

Còn nói gì nữa, nếu như không thân cận với mình, thì con trai cũng sẽ không mở miệng nói chuyện với hẳn, khi mà nghĩ như vậy, khóe miệng liền không tự chủ được mà cong lên.

”Muốn đến kho phòng của ta chọn sính lễ, cũng phải nói cho ta biết con dâu ta là ai, nói ra ta mới chấp nhận.”

”Là thê tử của con, tất nhiên sẽ không chọn sai người.” Bạch Chiêm nói cực thuận miệng, hiển nhiên là trong lòng cũng nghĩ như vậy, bất quá nghĩ nghĩ, dù sao người trước mắt cũng là phụ thân mình, quả thật là có tư cách biết, cũng không dỗi gặt nói, “Nàng gọi là Trang Thư Tình, tuổi mười bốn, có một đệ đệ mười tuổi đang đi học, nhà có mở hai cửa tiệm.”

“... Chỉ có như vậy?”

Vẻ mặt Bạch Chiêm không hiểu nhìn về phía phụ thân, “Chứ còn gì nữa?”

Da mặt Hoàng đế co rút hai cái, “Trang gia là thương gia?”

”Có quan hệ gì với Trang gia?”

“...” Hoàng đế đầu đầu nhéo mũi, “Trần Nguyên ở bên ngoài sao?”

Trần Nguyên đang nói chuyện cùng Hường Tả, nghe được chủ tử gọi hẳn lập tức liền cho Hường Tả một ánh mắt, đẩy cửa tiến vào, “Lão gia tử có chuyện gì phân phó?”

Ở Bạch phủ này không có hoàng đế, cũng không có hoàng tử, thống nhất xưng hô với hoàng đế là lão gia tử, hoàng đế nghe thấy liền cao hứng, bọn họ kêu cũng thật thuận miệng.

”Người đem bối cảnh của Trang...Trang cái gì...”

”Trang Thư Tình.” Bạch Chiêm bắt mãi chen vào nói.

”Đúng đúng đúng, Trang Thư Tình, Trần Nguyên, người đem bối cảnh của Trang Thư Tình nói cho ta biết.”

Trần Nguyên vừa nhìn liền biết lão gia tử lại bị công tử chèn ép, hẳn chẳng những không đồng tình, còn ần ần có chút hưng phấn khi thấy người gặp họa, haizz, không có biện pháp, bọn họ mỗi ngày đều bị công tử chèn ép đã quen, lúc nhìn thấy người khác bị công tử chèn ép tất nhiên là trong lòng cảm thấy thật cao hứng.

Tuy người trước mắt là hoàng đế, nhưng hẳn cũng không quên chủ tử của mình là ai.

Bạch Chiêm vung tay lên, “Không có gì không thể nói.”

Trần Nguyên tuân lệnh, đem tất cả mọi chuyện về Trang Thư Tình đều nói ra hết, tại Lãnh sơn huyện, ở Khê Thủy Trấn hay ở Hội Nguyên Phủ, một chút cũng không dấu diếm.

Người làm cha mẹ đều cho rằng đứa con nhà mình luôn ngàn tốt vạn tốt, ai cũng đều không xứng, hoàng đế tuy rằng là hoàng đế, nhưng hãn đối Bạch Chiêm cũng có tâm lý như vậy.

Ngay từ đầu hãn còn cảm thấy bối cảnh Trang Thư Tình kia thật sự không thể sánh được với con hãn, nhưng hãn dù sao cũng là hoàng đế, ngồi ở vị trí kia nhiều năm, hạng người nào chưa từng thấy qua, trừ bỏ thân phận thì không nói, cô nương này quả thật là không có kém cỏi hơn bất kỳ thiên kim thế gia nào.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 45: Liễu Tứ Tiểu Thư Tìm Người

Người thông minh tất nhiên là có rất nhiều, nhưng người có thể sử dụng sự thông minh của mình thì lại rất ít.

Trang Thư Tình này chính là một trong số ít đó.

Đã từng thấy nữ nhi vì cha mẹ mà trả hiếu, nhưng vì đệ đệ mà lại liên lụy đến trung thân đại sự của mình, đem tất cả ném qua một bên thì quả là hiếm thấy, thay vì nói nàng ngốc, chẳng bằng nói nàng là người có thể nhìn thấu.

Nhìn thân thế và bối cảnh hiện tại của nàng, một cô nương không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, gả vào nhà nào cũng sẽ bị người ta coi thường, nếu nàng tính không gả cho người ta mà sống an tĩnh suốt đời thì không sao, nhưng vì đệ đệ mà không để Trang gia vào mắt thì thật là...

Người đọc sách đều coi trọng thanh danh, đệ đệ kia của nàng cho dù về sau có chút tiền đồ nhưng lại khó có thể phụng dưỡng nàng.

cô nương này, có sự ngoan cố từ trong xương, đối với người khác và bản thân mình đều quá mức nghiêm khắc, cũng trách không được Chiêm Nhi lại coi trọng.

”Con đã biết nàng có mối liên quan đặc biệt với Đồng gia, cũng không nghĩ đến việc sẽ đưa tin tức cho Đồng gia sao?”

”Nàng nếu có thể dựa vào Đồng gia, lúc đó không cần đến Hội Nguyên Phủ, mà có thể trực tiếp tới kinh đô.” Biết mình có tâm tư đối với

Trang Thư Tình, bất kể là trong lời hay ngoài lời, Bạch Chiêm đều mang theo ý bảo hộ.

”Nếu như con muốn thành thân với nàng, thì khi nàng đến gặp Đồng gia cũng giúp cho nàng không cần phải cúi đầu.”

”Ai dám bắt nàng cúi đầu? Thái tử phi? Hoàng tử phi? Hoàng hậu?”
cầm Bạch Chiêm khẽ nâng lên, tràn đầy kiêu ngạo, “Ngài trở về hỏi bọn họ, người của ta, các nàng có dám hay không, chưa cần biết là có dám hay không ta cũng sẽ không để cho các nàng cơ hội.”

Sau khi biết hẳn còn một đứa con trai là Bạch Chiêm, hoàng đế tuy chiều theo ý của nhi không có chiều cáo thiên hạ, nhưng những người nên biết thì cũng cần phải biết.

Ngay từ đầu Bạch Chiêm đã không phải người có thể trêu chọc. Sau khi hấn giết gà dọa khỉ một phen, thì hiện tại người dám đánh chủ ý lên hấn đã ít lại càng ít, hấn biểu lộ ra là một người hoàn toàn không có ý định muốn tranh giành cái vị trí kia. Tất nhiên cũng không có ai ngốc mà đi đối đầu với một kẻ địch mạnh như vậy.

Hoàng đế biết, Bạch Chiêm có sự kiêu ngạo không ai bì được, nhi tử trưởng thành như vậy, kiêu ngạo của hấn cũng không hề che giấu!

Nhưng mà ý hấn muốn nói cũng không phải là cái này, “Những người đó không có gan, nhưng còn việc ở hậu trạch, không thể nào mà không xảy ra tranh chấp, không phải tất cả mọi chuyện con đều có thể nhúng tay vào.”

”Việc ở hậu trạch? Ta chỉ lấy một mình nàng, ở hậu trạch nàng là người độc nhất, những hạ nhân kia làm gì dám thể hiện ra mặt với nàng?”

”Ngốc, con coi những thiên kim tiểu thư ở hậu trạch đều là giấy sao? nếu như các nàng muốn Trang Thư Tình sống không dễ chịu, tất nhiên sẽ có rất nhiều biện pháp.”

Bạch Chiêm ngốc? Hẳn tất nhiên không ngốc. Nhưng mà hẳn không phải người có thể dễ dàng cúi đầu, hiểu được phụ thân đang nói đến cái gì, lời nói của hẳn cũng phá lệ không khách khí, “Ta không phải ngài. Phụ thân, ngài cần hậu cung giai lệ ba ngàn, ta chỉ cần một người là đủ rồi.”

Hoàng đế bị chặn họng không còn lời nào để nói.

Phụ mẫu thân người ta cả đời, con trai còn nguyện ý nhận người phụ thân là hẳn, hơn nữa cũng không có hận hẳn, việc này đủ để chứng minh Bạch thị dạy Bạch Chiêm rất tốt.

Ho nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn thấy người đứng bên ngoài nhìn có chút quen mắt, liền mượn cơ này để chuyển đề tài, “Có việc muốn bẩm báo với công tử nhà người sao?”

Hương Tả bởi vì lời nói vừa rồi của lão gia tử mà có hơi giật mình. Khi phản ứng kịp vội vàng cúi người xác nhận.

”Vào đi.”

”Vâng.”

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy công tử hỏi hẳn, :”Người không ở trong cửa hàng, trở về làm gì”

Lời ghét bỏ này khiến trong lòng Hương Tả cảm thấy một trận xót xa. “Công tử, chương quỳ đi tới cửa hàng, đưa cho thuộc hạ mấy bản vẽ này, cũng hỏi thêm nhà rèn nào có tay nghề tốt nhất.”

Vừa nghe là chuyện của Trang Thư Tình, Bạch Chiêm lập tức đứng lên, từ trong tay Hương Tả cầm mấy bản vẽ lên nhìn. “Những thứ này dùng để làm gì?”

”Chương quỳ không có nói.”

Hoàng đế cũng thấy tò mò, đứng dậy đi qua xem: “Kỹ xảo vẽ tranh rất thành thạo, thật sinh động, bất quá ta nhìn cái kéo này hình như không giống với loại kéo đại Chu ta thường dùng.”

Người có mắt đều nhìn ra được, thầm kinh bỉ trong lòng, đến trả lời Bạch Chiêm cũng lười, hỏi Trần Nguyên: “Ta nhớ rõ hình như có mấy người có thể làm được cái này?”

“Vâng.” Quan hệ đến võ quốc, Trần Nguyên cũng không có nói tỉ mỉ.

”Cầm đến cho bọn họ xem một chút, nói bọn họ lập tức trả lời.”

”Vâng.”

Hoàng đế nhú mày, “Thợ rèn Đại Chu tay nghề rất tốt, những thứ này đều có thể làm được.”

”Nhưng không cần thiết.” Bạch Chiêm cũng nhú mày, hai phụ tử vốn lớn lên rất giống nhau, cùng làm một động tác khiến người ta nhìn vào cũng phải thầm cảm thán, nhưng mà khí chất hai người lại không giống, một phong lưu phóng khoáng, một tuần tú kiêu ngạo.

”So không?”

”Không cần so.” Bạch Chiêm quả quyết cự tuyệt, quân phụ chính là quân phụ, trước là quân, sau là phụ, hãn có thể có một vị phụ thân như vậy, cũng không thể hoàn toàn tín nhiệm, tuy hãn không đem võ quốc vào trong mắt, nhưng đó cũng là một trong những lá bài tẩy trong tay hãn, chưa đến thời điểm mấu chốt hãn sẽ không lộ ra.

Trần Nguyên không có nói ra miệng, nhưng hãn biết, tay nghề mấy người kia đều là học được ở võ quốc, trở về cũng có lúc thường dùng đến, tất nhiên là tay nghề cực tốt.

Bạch Chiêm không để ý đến mấy người này, nhưng hắn cũng không muốn bị buộc phải nói ra.

Võ quốc cung phụng hắn mấy năm, hắn không thể mang quân sang xâm lược bọn họ.

Hoàng đế hí hí mắt, rốt cuộc không có nói thêm cái gì nữa.

Sau khi nhận thức đứa con trai này hắn cũng không thể tra ra hết mọi thứ từ nhi từ, khả năng tra được cũng rất có hạn, Bạch Linh Lung mang theo hắn chạy loạn khắp thiên hạ, có nhiều nơi ngay đến cả người cũng không có, căn bản không thể tra ra được cái gì.

Trong khoảng thời gian đó đã xảy ra những sự việc gì, kết quả ra sao, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng hắn tin tưởng hai mắt của mình, đứa con trai này, thật sự là nửa điểm cũng không nghĩ đến vị trí kia, hoặc là nói, người làm phụ thân như hắn cực kì chướng mắt.

Hắn chướng mắt nhưng lại thập phần phấn khích, loại phấn khích này là do cái gì, hắn không biết, tạm thời cũng không muốn tra xét nguyên do.

Có chút vấn đề nếu hỏi ra miệng sẽ khiến cảm tình có vết nứt, hắn thật vừa lòng hình thức ở chung như hiện tại.

”Dẫn ta đi nhìn nhìn con dâu tương lai.”

”Hiện tại?”

”Không thể sao?”

Bạch Chiêm nghĩ một lát, cũng không có gì là không thể, sau khi biết tâm tư của bản thân, hắn cũng muốn nhìn thấy người kia, nhưng sợ nói ra

sẽ doạ cho người chạy mất, không thể thành công ôm lão bà về nhà, nhưng mà, đi nhìn một chút cũng tốt.

”Đi.”

Bạch phủ cách cửa hàng không xa.

Lão gia tử dừng lại trước cửa, nhìn kia tấm bảng hiệu, gật đầu nói, “chữ viết tuy rằng có chút non nớt, nhưng cũng đã hiện ra khí khái, đệ đệ viết?”

Bạch Chiêm gật đầu, “Không cần người khác giúp đỡ, hẳn cũng sẽ có tiền đồ.”

”Người còn chưa có cưới tới tay, cũng đã yêu ai yêu cả đường đi rồi.”

”Ngài không tin thì cứ chờ xem đi.”

Còn thật là có tin tưởng như vậy? Lão gia tử có chút tò mò.”Khi nào cũng cho ta nhìn vị đệ đệ của nàng một chút đi.”

”Không cần, được ngài nhớ đến cũng không phải chuyện tốt gì.”

“...” Nhìn nhi tử bước vào trong cửa hàng, tay lão gia tử ngửa ngáy lợi hại.

Trang Thư Tình vừa lúc từ trên lầu đi xuống. Nhìn thấy người vừa vào bước chân cũng dừng một chút, vội chào hỏi, “Bạch công tử.”

”Buôn bán có tốt không?” Bạch Chiêm dăm dăm nhìn nàng, thuận miệng hỏi.

”Nhận được nhiều chiếu cố, việc buôn bán rất tốt.”

Lão gia tử vừa vào phòng, da mặt liền hung hăng co rút, vậy nghĩa là con trai hắn đã đem toàn bộ bảo bối của Bạch phủ chuyển đến nơi này sao? Thật tốt, Tầm ti ngàn năm hắn ban cho cũng may thành y phục treo trong cửa hàng này để lăm khách. Hỏi hắn muốn mấy tú nường kia không cần nghĩ cũng biết khẳng định là cửa hàng này cần, không phải nói là Trang Thư Tình mới cửa hàng sao. Đây hoàn toàn là do con của hắn mở!

”Vị này là...”

”Cha ta, cứ để người nhìn.”

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn thoáng qua, quả thật hai người rất giống, tiến lên một bước hành lễ. Dẫn hai người vào trong phòng, mời hai người ngồi xuống rồi tự mình châm trà.

Ánh mắt của lão gia tử hoàn toàn là một bộ dáng đang xem con dâu.

Trang Thư Tình có cảm giác được, tuy cảm thấy không hiểu nhưng cũng không để trong lòng.

”Nghe con trai ta nói cửa hàng này là do người mở, tuổi còn nhỏ mà lại lợi hại như vậy.”

”Ăn chùa không quan trọng nhai kỹ, không dám nhận khen ngợi của lão gia tử.”

Lời này hắn thích nghe, lão gia tử nâng chung trà lên nhìn nhìn, thật vừa lòng, đây không phải loại trà mà mỗi tháng nhi tử chỉ cho hắn nửa cân kia.

Hắn còn muốn nói chuyện, Bạch Chiêm đã sớm không kiên nhẫn, lưu loát đoạt lại chủ đề.”Vải dệt trong cửa tiệm có vẻ bình thường, lát nữa ta cho người đưa đến mấy thất vải, nếu thấy tốt thì mua. Sẽ không dám chặn giá của người.”

Đây đúng là chuyện khiến cho Trang Thư Tình luôn hao tổn tâm trí, trong cửa hàng có tú nường tay nghề nhất đẳng, cũng có hoa văn đa dạng nhiều kiểu dáng, độc nhất vô nhị, nhưng duy nhất không có vải dệt thượng đẳng tương xứng.

vải dệt bình thường nơi nơi đều có bán, thứ chân chính tốt cũng do nàng căn cơ nông cạn, không thể mua được.

”Lại phải nhọc Bạch công tử một lần nữa.” Đại khái là dù con rận có nhiều hơn cũng không sợ bị cắn. Trang Thư Tình đã không còn cảm giác kinh sợ, chỉ là trong lòng có chút cảm khái.

Không có người nguyện ý thiếu nhân tình người khác. Nàng lại bị động thiếu của người ta một lần rồi lại một lần, loại cảm giác này tuy là không tốt, nhưng lại không thể nào cự tuyệt.

Bạch Chiêm ý vị thâm tường nhìn nàng, “Lúc nào cũng có thể nói với ta.”

“...”

Không đợi Trang Thư Tình lý giải những lời này, Bạch Chiêm đã kéo lão gia tử rời đi, tốc độ thật nhanh giống như lúc đến.

Bởi vì Bạch Chiêm đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Nàng còn có hai năm tang kỳ.”

Lão gia tử sững sốt, chột chí vào hắc cười to, “Hai năm a, hai năm thật tốt, người cũng không cần vội vã đi khố phòng ta tìm sinh lễ.”

”Tìm, hai năm, mỗi năm đi tìm một lần, sinh lễ vậy cũng đủ rồi.”

Bất quá, rốt cuộc Bạch Chiêm cũng không có thúc giục lão gia tử lập tức hồi cung.

Hai năm, cũng đủ cho hẳn chuẩn bị.

Bạch Chiêm đi không bao lâu, Hường Tả đã trở lại, lập tức Trang Thư Tình liền quên mọi chuyện vừa nãy, bước nhanh đến hỏi, “Như thế nào?”

”Cũng may là không phải để chường quầy thất vọng, đối phương nói sẽ làm trước một dạng cho ngài xem, bất quá...”

”Cứ nói.”

”Vâng, đối phương không phải là thợ rèn bên ngoài, ta có thể đến tìm là do có quan hệ mới có thể khiến đối phương đồng ý, cho nên chường quầy nếu như còn những bản vẽ khác cũng chỉ có thể thông qua ta, đối phương sẽ không làm cho ngoại nhân.”

”Lại quan hệ tới Đồng gia? Đồng gia ở Hội Nguyên Phủ có mạng lưới quan hệ lợi hại như vậy?” Trang Thư Tình cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng trừ Đồng gia, nàng thật sự nghĩ không ra còn có ai có thể giúp nàng.

Tâm mắt Hường Tả có chút né tránh, không đáp lời.

Trang Thư Tình chỉ có thể âm thầm nghiêng rằng, nhưng vì bản vẽ này, nàng chỉ có thể nhẫn, những dụng cụ đó mình không thể tự tay làm ra, tâm nàng có chút bất an.

Nhưng phòng ngừa vạn nhất cũng còn hơn không có.

Nàng hiện tại cũng không dư thừa tâm tư đi nghĩ việc rối rắm này, thuốc tê chưa thể hoàn thành, thuốc giảm nhiệt cũng không tìm được loại được liệu thay thế, hiện giờ cái gì nàng cũng không thể làm.

Đang định giao chút việc cho Hường Tả, quay đầu lại nhìn thấy có người tiến vào, nàng cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.

Đừng nói là hiện tại, sợ là từ nay về sau sẽ có phiền toái quần thân.

”Liễu tứ tiểu thư.”

Sắc mặt Liễu tứ tiểu thư thật không mấy tốt, nàng phái người theo dõi Trang Thư Tình, nhưng lại không nghĩ tới thời gian nhanh như vậy nàng liền nghe được tin tức nàng muốn biết.

Vậy chẳng phải càng chứng minh, ngày hôm qua người này ở Liễu gia trợn mắt nói dối nàng sao?

Hiện tại nàng thế nhưng còn dám lấy một bộ dáng vô tội đối mặt với mình, hay cho một người vô tội!

Không chút nghĩ ngợi, Liễu tứ tiểu thư vừa tiến lên một bước liền vung tay, hoàn toàn đã quên ngày thường nàng ôn nhu hiền lành, dung mạo xinh đẹp, mỹ danh nức tiếng ở Hội Nguyên Phủ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 46: Chuyện Xấu

Tay giờ lên một nửa lại bị ngăn lại.

Người có gan ra tay với chưởng quầy Hường Tả cũng không khách khí, lạnh lùng nhìn về phía khuôn mặt nữ nhân đang vặn vẹo vì đau, trịnh trọng cảnh cáo, “Nơi này không phải nơi người có thể đến giường oai.”

Liễu tứ tiểu thư rất thông minh, bằng không nhiều thiên kim ở Hội Nguyên Phủ như vậy cũng không đến phiên nàng nổi danh, nhưng chuyện hôm nay nàng làm thật sự rất không thông minh.

Đầu tiên là bị Trang Thư Tình lừa, lại bị một hạ nhân cảnh cáo, trong đầu oanh một tiếng, nàng ta triệt để mất đi lý trí rồi, “Bất quá là một tiện nhân xuất thân hèn kém, nếu không có thủ đoạn khiến người khác vui lòng thì sao có thể có được như ngày hôm nay? Đưa ra cái giá tốt liền bám đuôi theo? Người đúng là đang tự cho rằng bản thân mình là nhân vật có thể khiến cho nghiêng trời lệch đất sao?”

Trang Thư Tình lẳng lặng chờ nàng nói xong, “Ta quả thật chỉ là người bình thường, không có cao quý như Liễu tứ tiểu thư, nhưng bây giờ chẳng phải Liễu tứ tiểu thư đang ý thể đến cửa hàng của ta giễu võ dương oai sao.”

”A, còn sĩ diện, người có cái tư cách gì để sĩ diện?” Liễu tứ tiểu thư dùng sức thu hồi tay của mình, chỉ mỗi một đồ vật trong phòng, “mỗi một đồ vật bày trí ở nơi này người có thể mua nổi hay sao...”

Hương Tả nhìn thấy tình huống đang trở nên không tốt, vội chặn lại câu nói, “Câm miệng!”

Liễu tứ tiểu thư cười lạnh, “Thế nào, đã dám làm mà còn sợ ta nói ra sao?”

Trang Thư Tình nhìn về phía Hương Tả đang còn muốn nói chuyện, “Để nàng ta nói, ta cũng muốn biết ta làm ra loại chuyện gì mà lại không thể gặp người.”

”Đây là đang giả bộ vô tội sao?” Thấy bộ dáng này của nàng Liễu tứ tiểu thư tức muốn học máu, ngày hôm qua chính nàng ta bày ra cái bộ dạng này lừa mình, Liễu tứ nói chuyện càng thêm không kiềm chế, “Bằng chút đồ vật này. Dù người có đem bản thân bán đi cũng mua không nổi dù chỉ một thứ, a, sai rồi, người bán mình cho người ta rồi mới có thể đem những thứ này về mới đúng. Ta thật sự là nhìn nhầm rồi, trách không được người không nói cho ta biết vị công tử kia đang ở nơi nào, người đương nhiên sẽ không nói ra rồi, nếu nói ra, người ta sao còn có thể để ý tới người.”

sắc mặt Trang Thư Tình hơi có chút trắng bệch, đời trước nàng trải qua quá nhiều khổ sở, vừa làm việc ngoài giờ vừa học lên đại học. Bị người khác khinh mạn không phải một lần hai lần, nhưng nàng vẫn nhẫn được. Đương nhiên, không ai lại muốn tự tôn của bản thân bị giẫm đạp, nhưng vì tương lai nàng phải nhẫn nại.

Hiện tại đồng dạng như thế, nhưng bây giờ không có nghĩa là nàng còn phải tiếp tục nhẫn nhịn loại vũ nhục này nữa.

”Nơi này mỗi một thứ đều là tự ta đi chọn, mấy cửa tiệm kia đều có thể làm chứng. Cũng không phải đồ quý giá gì.”

”Ha ha.” Liễu tứ tiểu thư chỉ vào tượng Phật Di Lặc làm bằng bạch ngọc, “Dùng dương chi bạch ngọc điêu khắc thành, người mua được sao? Cái này, thiện tài đồng tử chạm ngọc, cái này...”

Trang Thư Tình chờ dẫn nghe, trong đầu một mảnh trống rỗng, rõ ràng là mỗi một thứ đều là nàng đi chọn, vì sao từ trong miệng người khác nói ra lại có chênh lệch lớn như vậy?

Trong lòng nàng có quá nhiều việc, cửa hàng này cũng rất quan trọng. Nếu không có cửa hàng này thì sao nàng có thể kiếm được nhiều bạc như vậy, nàng dù có nhiều việc cũng không thể làm xong, nhưng mà ngày ngày đều có việc phải cân nhắc trong lòng. Nên những thứ không cần để ý nàng liền để cho Hương Tả xử lý, cho nên tâm tư của nàng cũng không đặt nặng ở nơi này.

Nếu không phải Liễu tứ chỉ cho nàng xem, nàng còn không biết trong cửa hàng của mình thế nhưng bài trí nhiều thứ đáng giá như vậy.

Nói đến thật thoải mái, tức giận của Liễu tứ tiểu thư rốt cục vơi đi, không tiếp tục vừa chỉ ra vừa xác nhận nữa, nhưng khi nàng ta vừa quay đầu lại nhìn thấy bộ dáng này của Trang Thư Tình, cơn tức nhất thời lại bị khơi lên, “Thế nào, Không tin?”

”Không, chỉ là ta đang suy nghĩ, mấy thứ này đến đây bằng cách nào.”

Liễu tứ tiểu thư vừa há mồm liền muốn phun ra lời khó nghe, Trang Thư Tình lại nói: “Đa tạ Liễu tứ tiểu thư hôm nay đã đến nhắc nhở, cửa hàng hiện tại không tiếp tục lưu người lại, tiễn khách.”

”Người...”

Dụ Quyên và Long Diễm Diễm sao có thể để nàng nói nữa, một người kẹp lấy một cánh tay của nàng ta, tay kia của Dụ Quyên thì đặt trên cằm cô, khiến cho Liễu tứ không phát ra một chút thanh âm.

Nàng đã sớm muốn làm như vậy!

”Đóng cửa không buôn bán nữa.”

Trong lòng Hương Tả âm thầm kêu to, lúc này lại chút chuyện dư thừa cũng không dám làm, lại không dám nhiều lời một câu.

Trang Thư Tình ngồi ở trên ghế một hồi lâu không nói gì, trong đầu cũng không thể nghĩ được chuyện gì, nếu hôm nay không nhờ Liễu tứ nháo như vậy, nàng còn không biết người sau lưng giúp nàng là ai, như vậy thì dù có sống cũng uổng phí một đời này, nhưng mà nàng càng không nghĩ ra, là ai a?

Dung mạo này tuy rằng không kém, nhưng để nói là tuyệt thế mỹ nhân cũng chưa đến mức như vậy, nàng cũng chưa từng làm ra chuyện gì kinh thế hãi tục, lại càng chưa từng biểu lộ tài hoa gì, mỗi một bước nàng đi đều nơm nớp lo sợ, nhưng rất cẩn thận đi vững vàng từng bước, chưa từng có chút nào liều lĩnh.

Trên đời không thiếu người thông minh, tuy rằng nàng nhiều hơn người ta ký ức của một đời, nhưng vẫn chưa từng coi bản thân mình giỏi hơn người ta!

Bởi vì nàng biết, có một số người không cần sống lâu hơn nàng một đời cũng đủ để đem nàng dẫm nát dưới chân, cả đời cũng không thể xoay người.

Nàng luôn cẩn thận chú ý như vậy, vì sao vẫn bị người khác chú ý?

Hắn muốn có gì từ bản thân nàng?

Nàng không nghĩ ra, cho nên, nàng nhất định phải có một đáp án.

”Hương Tả, mời chủ tử của người đến đây.”

”Chương quỳ...”

Trang Thư Tình nhìn về phía hăn, “Hoặc là người nói cho ta biết cửa lớn Bạch phủ ở đâu, tự ta sẽ đến bái phỏng.”

Yết hầu Hướng Tả đắng chát, chấp tay cúi người, bước nhanh rời đi.

Trang Thư Tình lại nhìn về phía Dụ Quyên và Long Diễm Diễm, “Hai người các người? Cũng là người của hăn sao?”

Ngày hôm nay Dụ Quyên nhìn thấy công tử và lão gia tử đến đây liền biết vị cô nương chưa trưởng thành trước mắt này vô cùng có khả năng sẽ trở thành một chủ tử khác của mình, chưa cần nói đến việc nhiệm vụ thất bại thì cuộc sống sau này của các nàng sẽ có nhiều khổ sở, nếu trong phủ thực sự có một chủ tử như vậy cũng không phải là chuyện xấu gì, so với việc hầu hạ mấy thiên kim tiểu thư này, vị ái nữ của đại thần nọ, thì thà rằng để Trang cô nương trở thành chủ tử của bọn họ còn tốt hơn nhiều.

Hiện tại Hướng Tả đã bại lộ, Từng Yến và Chu Châu bên cửa hàng kia là những người cùng được mua với Hướng Tả, chỉ sợ cũng không giấu được, nếu như để chương quỳ biết các nàng cũng là người công tử an bày tới, khẳng định sẽ khiến cho chương quỳ càng thêm tức giận, vậy...

”Chương quỳ, ta... Chúng ta là người ngài mua về, là người của ngài, ngài không cần đem chúng ta trở về nơi đó, về sau chúng ta sẽ nỗ lực làm việc, có phải hay không, Diễm Diễm?”

Long Diễm Diễm cũng phản ứng theo kịp, quỳ xuống liên tục phụ họa, “Chương quỳ, chuyện vừa rồi ta nghe đều thấy hồ đồ, ta và Quyên Tử giống nhau đều là người ngài mua trở về, làm sao có thể là người của người khác? Là chúng ta phúc lớn mới có một chủ tử tốt như ngài, ngài ngàn vạn lần phải tin tưởng chúng ta, chúng ta tuyệt đối trung tâm với ngài, quyết không hai lòng.”

Nói là nói như vậy không sai, nhưng nàng cũng không dám tin a! Trang Thư Tình cười khổ, vẫy tay ý bảo hai người đứng dậy.

Bạch Chiêm nghe được Hường Tả hồi báo, không có trì hoãn nửa điểm, lòng nghĩ hận không thể bay nhanh tới.

Mặc dù hần không biết là mình làm sai chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Thư Tình đang lẳng lặng ngồi ở chỗ kia chờ hần, hần không hiểu sao lại cảm thấy có chút chột dạ, tuy rằng hần cũng không biết loại cảm giác này có phải gọi là chột dạ hay không.

”Bạch công tử mời ngồi, Dụ Quyên, trà.”

An tĩnh ngồi đối diện một lát, Bạch Chiêm vẫn chưa nghĩ ra phải giải thích thế nào, từ giải thích này với hần mà nói thật sự rất mới mẻ, hành động hần làm luôn là trực tiếp ra tay.

”Ta lại không biết là mình lại có người như vậy giúp đỡ, nhưng mà ta cũng không muốn nghe thấy có người nói chuyện gì ở sau lưng, hết thảy bố trí của cửa hàng này đều là do ta đề ra, hoa văn trong cửa hàng căn bản cũng là của ta, về sau này lợi nhuận của cửa hàng ta sẽ chia làm...”

”Ta không muốn thu lợi nhuận từ bên này.”

Lời bị đánh gãy, biểu tình Trang Thư Tình cũng không có nửa phần biến hóa, “Với Bạch công tử mà nói, tiền lãi một tháng của cửa hàng đại khái cũng không đủ mua những vật bày trí ở trong này, nhưng với một người dân nhỏ nhoi như ta mà nói lại đủ dùng rất nhiều năm, thậm chí cả đời, ta không có lòng tham, cũng không muốn chịu khổ, mười phần ta lấy hai đã là Bạch công tử nhượng bộ, ta cũng sẽ cảm thấy an tâm.”

Lông mày Bạch Chiêm nhíu lại, “Ta không cần thiết.”

”Vậy thì mong Bạch công tử mang hết tất cả những thứ thuộc về ngài ở nơi này đi đi.” Trang Thư Tình chống lại tầm mắt hần, không chút nào thoái nhượng, “Bao gồm cả tú nương.”

chỗ đứng của cửa hàng này chính là tú nương và hoa văn, nếu không có tú nương xuất thân từ trong cung, thì phải dùng đến tú nương bình thường, như vậy thành phẩm làm ra cũng chỉ thuộc hạng trung.

Hương Tả và Trần Nguyên đuổi theo sau nhìn nhau, trong đầu Trần Nguyên quyết định rất nhanh liền đi lên đoạt lại lời nói của công tử nhà hân, “Chưởng quầy không muốn chiếm tiện nghi của người khác, nhưng chúng ta cũng không thể cầm quá nhiều, như vậy thì chia năm năm, như thế nào?”

”Vốn ta góp không đủ sao có thể nhận được một nửa, vừa khéo hai phần là đủ.” Trang Thư Tình không nghĩ đến người trước mắt này lại khiến cho nàng tức giận đến căn răng, tức không tức được giận không giận được, nhưng cũng không thể nào để cho người ta chịu thiệt, ánh mắt liền dừng ở trên người Trần Nguyên, “Cửa hàng buôn bán rất tốt, hai phần đã không phải số lượng nhỏ, ta sẽ không chịu thiệt.”

Trần Nguyên cười khố, “Cửa hàng này là một tay ngài làm ra, dù công tử có bỏ ra thì cũng chỉ là cho ngài mượn mấy thứ đáng giá đặt trong cửa hàng, thì những thứ này dù sao cũng chỉ là vật chết, nếu có ngày cửa hàng không mở cũng có thể thu hồi được, làm sao có thể nói là chiếm tiện nghi của cô nương.”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, thấy lời này cũng có lý, mấy thứ này mặc dù đặt ở đây, nhưng chỉ là đặt lên để trưng bày thôi, bất cứ lúc nào cũng không phải của nàng, hoàn toàn không cần tính toán chi li, đồng ý gật đầu, “Ba phần, nếu không, ta cầm tiền cũng cảm thấy không được tự nhiên, mong là mọi người đừng từ chối.”

Trần Nguyên tuy rằng biểu tình nhìn không có nhiều biến hóa lớn, nhưng hân rất rõ ràng mắt công tử như tia lửa đang chiếu vào hân, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, công tử nhà hân cũng là có ý tốt, nếu là người

khác không biết sẽ cao hứng thành cái dạng gì, nhưng Trang tiểu thư lại không giống như vậy.

kiêu ngạo của công tử liếc mắt liền có thể nhìn ra được, còn kiêu ngạo của Trang tiểu thư hoàn toàn là ở trong lòng, nàng khinh thường ân huệ cho không của người khác, cũng không có khả năng tiếp nhận.

Bạch Chiêm lại đột nhiên mở miệng, “Vậy thì ba phần.”

Hắn có rất nhiều biện pháp khiến cho việc buôn bán trong cửa hàng tốt lên, ba phần cũng sẽ không thiếu.

Trang Thư Tình khẽ gật đầu, “Vậy phiền toái mọi người làm đơn, giấy trắng mực đen rõ ràng.”

Trần Nguyên tiếp nhận ý tứ của công tử, ngay trước mặt mọi người viết điều khoản lên giấy, một phần khế ước nét mực còn chưa khô rất nhanh đã đặt trước mặt hai người.

Nhìn không thấy có vấn đề gì, Trang Thư Tình thoải mái ký xuống, rồi lập tức đứng dậy.”Khế ước bán mình của ba người Hướng Tả, Từng Yến và Chu Châu ngày mai ta sẽ đưa tới, cửa hàng này về sau cần Bạch công tử phải tốn nhiều tâm tư.”

Bạch Chiêm tùy ý đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng, khẩu khí chưa bao giờ nghiêm cẩn như vậy: “Ta không có ý muốn trêu đùa nàng.”

”Cũng bởi vì ta biết như vậy nên càng không thể nào trách công tử được.” Trang Thư Tình giương mắt nhìn hắn, trong mắt xoẹt qua một tia cảm xúc, ý nghĩa trong đó là gì, sợ là chính nàng cũng không giải thích được, “Tuy rằng ta không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế ta quả thật đã nhận ơn của Bạch công tử rất nhiều, đa tạ.”

Trịnh trọng vén áo thi lễ, Trang Thư Tình ôm Niệm Niệm đang ở một bên nhanh chóng rời đi.

Nàng cảm thấy hết mức khó chịu, không hiểu tại sao lại có chút ủy khuất, nhưng ủy khuất này nàng lại không thể nói ra miệng, càng khiến cho bức tức trong lòng nàng vơi đi.

Nghĩ rồi lại nghĩ, nàng lại cảm thấy bản thân mình quả thật là quá đáng, người tiện nghi chiếm hết đều là nàng, người ta theo nàng đến nơi này để được cái gì? Ủy khuất cũng là người khác ủy khuất, nàng ủy khuất cái gì?

Lòng tự trọng của nàng khi nào thì rách nát thành như vậy? Là vì, con người bất đồng sao?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 47: Từng Người Giở Trò Xấu

Hương Tả không dám trở về nhà chường quầy như lúc trước, liếc mắt nhìn về phía công tử.

Trên mặt Bạch Chiêm lúc này đều là vẻ không hiểu, hẳn thật sự không hiểu, vì sao rõ ràng là hắn đang giúp nàng, nàng cũng biết mình đang giúp nàng, nhưng sao lại mất hứng?

Nhưng vấn đề này có thể từ từ nghĩ sau đi, “Trần Nguyên, ta nhớ hình như có một loại thuốc có thể khiến cho tóc của người ta rụng hết phải không?”

Trong lòng Trần Nguyên vang lên một tiếng, “Công tử là muốn...”

”Nhàn rồi như thế, vậy thì đi làm chút việc cho nàng đi, đợi khi nào thuốc phát tác thì nói cho ta biết. “

”Vâng.” Trần Nguyên ần ần có chút hưng phấn, haizz, thật sự là hắn nhàn rồi đến mức meo rồi.

Bạch Chiêm đứng ở xa nhìn tấm lưng của Trang Thư Tình.

Hắn không dám đến gần, theo hiểu biết của hắn với nàng, có lẽ nàng sẽ cảm kích một mảnh hảo tâm của hắn, nhưng nàng sẽ không nhận lấy, cũng giống như chuyện trong cửa hàng này vậy.

Nàng nói thiếu nợ ân tình của hắn, nhưng lại không có nửa phần cao hứng, vì vậy, phần ân tình này nàng không muốn nhận, chỉ là vì hắn đã làm,

nên nàng không thể không tiếp nhận.

Cho nên nàng tức không được, giận không xong, chỉ có thể hờn dỗi.

Chậm rãi đi một lúc, hấn cũng có thể lý giải được một chút suy nghĩ của mình, không có người nào dạy hấn làm thế nào để lấy lòng một tiểu cô nương, hấn chỉ hành động theo bản năng giống như tiểu động vật đánh dấu địa bàn của mình, khi hấn còn chưa ý thức được tâm tư của mình với Trang Thư Tình thì hấn đã hành động rồi, cho nàng thứ tốt nhất, phái người đến bảo hộ nàng, hoàn thành việc nàng muốn làm.

Hiện tại hấn đã biết tâm ý của bản thân. Nhưng cục diện lại biến thành như vậy...

Bạch Chiêm thoáng có chút buồn rầu.

Tuy rằng hấn có tự tin là kết quả cuối cùng nhất định sẽ không thay đổi, nhưng quá trình này muốn hấn làm thế nào để vượt qua thật nhanh a?

Sau khi Liễu tứ hồi phủ liền trực tiếp đi tới sân của Liễu tam.

Nàng chường mắt cái người bệnh không thể cách xa thuốc này, nhưng trên mặt trước giờ đều đeo lên người bộ dáng tử muội tình tâm.

Tổ phụ yêu thích Liễu tam. Cháu gái ở trong dòng họ, chỉ có nàng có thể nhìn thấy tổ phụ, chỉ có nàng mới có thể tự do ra vào thư phòng của tổ phụ, luận về sự đặc thù tổ phụ đối với nàng, sợ là ngay cả tôn tử con dòng chính cũng không bằng nổi.

Nhưng một người không thể sống được, không thể có tương lai, thì chẳng thể làm nên được gì.

Hôm nay Liễu Tứ nàng là muốn đến nhìn bộ dáng yếu ớt đầy bệnh tật của nàng ta.

”Tứ muội sao hôm nay rảnh rồi lại đến chỗ tỷ tỷ?” Buông sách xuống, Liễu tam vén chăn nhỏ trên đùi lên cao để che lại cơ thể, hôm nay bên ngoài có gió lớn, ngay cả cửa nàng cũng chưa bước ra.

”Tất nhiên là đến xem tam tỷ.” Liễu tứ tiểu thư mím môi cười, “Tỷ lại đang xem sách sao? Cẩn thận bị thương mắt.”

”Tạ tứ muội quan tâm.” Liễu tam nhạt nhẽo đáp lại, trong đại trạch này, ai thật tâm, ai giả ý nàng đều nhìn rõ, dù có giả vờ cũng không thể gạt được nàng.

Thanh Thanh trầm trà, quy củ lui ra ngoài.

Thấy nàng nói chuyện vòng vo, Liễu Tam cũng không có đáp lời, chậm rãi đợi nàng nói ra ý đồ hôm nay nàng ta đến.

”Đúng rồi, tam tỷ, tỷ ở bên ngoài làm sao có thể nhận biết Thư Tình?”

”Duyên phận thôi.”

”Tam tỷ đừng dùng đến hai chữ duyên phận để gạt muội, chẳng lẽ còn có chuyện gì không thể nói thành lời sao?”

Nguyên lai là vì Thư Tình mà đến. Nghĩ đến chuyện Thư Tình từng nói với nàng, trong lòng Liễu Tam liền sáng tỏ, thì ra nàng ta vì nam nhân nên đến sao?

Mím cười một cái. Liễu tam nửa thật nửa giả nói: “Khi ta ra ngoài tìm danh y có cùng nàng gặp mặt một lần, hôm qua là nàng đến cảm tạ ta đã giúp nàng một chuyện, tứ muội hỏi cái này để làm gì?”

Liễu tứ tiểu thư cúi đầu giấu ác ý trong mắt, khi ngẩng đầu lên thì ý cười vẫn tràn đầy như trước, “Muội là đang lo lắng tam tỷ bị người ta lừa

thôi, tam tử ít ra ngoài, người nhận thức được cũng rất ít. Lòng người khó dò, không chừng có một số người muốn tìm cách khiến cho tử tử thương tâm, tam tử, tử nên đề phòng tốt vẫn hơn.”

”Nói ngắn gọn, muội đang nói Trang Thư Tình là người muốn rắp tâm hại ta?”

”Ta chỉ nói như vậy thôi, cũng không phải là chỉ nàng.”

”Người ta quen biết không nhiều, nàng là một người duy nhất, nếu như tứ muội không chỉ nàng thì chỉ ai?”

Liễu tứ tiểu thư bị hỏi ngược lại, trên mặt có chút không nhịn được, “Tam tử, muội có hảo ý muốn nhắc nhở tử, tử không tin thì thôi, sao lại bức người như thế, chúng ta là tử muội, ta làm muội muội của tử, còn có thể hại tử sao?”

”Tứ muội, muội nên trở về đi.” Liễu tam bưng trà tiễn khách.

Liễu tứ tiểu thư tức giận đến hận không thể tát một cái lên gương mặt lạnh nhạt kia của Liễu Tam, nhưng nàng không thể uổng công đến đây lần này, âm thầm hít sâu một hơi áp chế cơn giận trên mặt, nở nụ cười, nói: “Tam tử, tử vẫn nên cẩn thận một chút, chớ có để ngoại nhân dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt, đợi đến khi tử thấy được ý tốt của muội muội thì lúc đó đã muộn.”

”Cảm ơn ý tốt của muội muội, Thanh Thanh, ta mệt rồi”

Thanh Thanh vội vàng đi vào nâng tiểu thư nhà mình dậy, cúi đầu không nhìn tới vẻ mặt tứ tiểu thư lúc này.

Đợi khi xác định Liễu tứ tiểu thư đã đi rồi, Liễu tam mới thấp giọng dặn nói: “Thư Tình sợ là đã bị tứ muội lưu ý rồi, nơi này cách cửa hàng

nàng không xa, người nghĩ biện pháp đến cửa hàng của nàng một chuyến, nhắc nhở nàng một tiếng.”

”Vâng.”

Nhưng khi Thanh Thanh đến cửa hàng lại không nhìn thấy Trang Thư Tình.

Từ sau khi về nhà mấy ngày, nàng cũng không bước ra đại môn nửa bước.

Bạch Chiêm ở bên ngoài đợi rất lâu, dùng hết tự chủ, cố gắng không chế chính mình không phá cửa xông vào.

Trong mắt Trần Nguyên nhìn ra không biết là có bao nhiêu cảm thán, ai có thể nghĩ được một công tử vô pháp vô thiên như vậy lại có thể vì Trang cô nương mà nhẫn nhịn đến mức này, nếu như lão phu nhân biết được, hẳn là sẽ vỗ tay cười to đi.

”Vẫn tránh không gặp mặt?” Khó có thể nhìn thấy được bộ dáng mệt mỏi này của nhi tử, hoàng đế rất thoải mái, nhưng thoải mái qua đi lại cảm thấy bất mãn, con của hắn có chỗ nào không tốt? Đối phương lại không tìm không phối mà đối đãi với hắn như vậy.

Hắn đột nhiên có một chủ ý, nhưng chưa kịp nhắc đầu lên đã bị ánh mắt của nhi tử liếc trở về, được rồi, từ khi hắn sinh ra cũng chưa từng bị đối xử như vậy, cũng chưa từng suy nghĩ vì người khác, đúng thật là, không phải thứ tốt đẹp gì.

Nhưng mà vài ngày nữa, hắn phải lập tức hồi cung.

Nói đến nói đến cuối cùng vẫn là lão gia tử cảm thấy chua xót, nhi tử đối với hắn không có nửa điểm quan tâm như đối với con dâu a! Hơn một nửa cũng không có! Như vậy trong lòng hắn sao có thể thoải mái. Bạch

Chiêm không hiểu rõ hừ hừ hai tiếng, hần kỳ thực cũng chẳng sốt ruột như vậy. Trang Thư Tình dù sao vẫn còn quá nhỏ, huống chi nàng còn có hai năm hiếu kỳ, hần dù khẩn cấp nhưng cũng không thể lập tức cưới người về nhà ngay được. Con không bằng cứ từ từ mà tiến đến, coi như là... đúng, coi như là bồi dưỡng tình cảm đi.

Liếc mắt nhìn lão gia tử một cái, nhăm tính ngày, “ngài còn chưa quay về sao?”

Lão gia tử lập tức dựng râu tròng mắt, “Con dâu còn chưa có lấy về, mới vậy mà đã không đứng về phía ta nữa rồi?”

”Việc ngài trở về có liên quan gì tới thê tử của ta, nàng vẫn còn nhỏ, ta còn chờ được” Bạch Chiêm không chút để ý nhìn ra ngoài cửa sổ.

”Ngài đã ở đây năm ngày rồi. Cũng nên trở về đi.”

Đúng vậy, hần quả thật là cần phải trở về, một năm có thể có mấy ngày thư thái như vậy, hần cũng thấy đủ rồi, nhưng mà a, “Xác định là nàng sao?”

”Vâng.” Bạch Chiêm cảnh giác nhìn về phía phụ thân mình, “Ngài cũng đừng làm cái gì cả, ta tự mình thực hiện, nếu ngài làm hỏng chuyện của ta, cả đời ngài cũng đừng nghĩ muốn uống trà của con dâu.”

Quy củ trong cung khác biệt, trừ đứa con trai trước mắt này, hần thật đúng là không thể uống được, lão gia tử nhận mệnh thở dài. “Được, cái gì ta cũng không làm, chờ uống trà của con dâu. Con cũng đừng có đem người dọa chạy mất, nàng vẫn còn nhỏ a.”

”Cung nữ mười bốn tuổi tiến cung còn thiếu sao? “

“...” lão gia tử bị nghẹn, không muốn lại tiếp tục nói chuyện với tiểu tử hỗn đản không biết lớn nhỏ này nữa.

Cũng không phải chuẩn bị thứ gì, ngày kế lão gia tử liền trở về, lúc này Bạch Chiên hào phóng một phen, cho hoàng đế nhiều hơn nửa cân trà.

Lão gia tử cười đến mặt mày giãn ra, tâm tình tốt lên không ít.”Thế này mới tốt, đúng rồi. Con không phải nói muốn đi khố phòng chọn sính lễ sao? Khi nào thì đi? Nếu không thì cùng đi theo ta cũng được.”

Nghe được lời này, da mặt vị đại tổng quản đi theo hoàng đế nhiều năm liền co rút một hồi, nhớ đến thái độ hoàng thượng đối với mấy vị hoàng tử trong cung, lại liên tưởng một chút đến vị trước mắt này, thật sự là cách biệt một trời, nhưng hắn cũng nhìn ra được, hiện tại bây giờ, hoàng thượng hết sức cao hứng, tựa như là một vị phụ thân bình thường.

”Đại khái mười ngày nửa tháng, hoặc là sang năm, lúc ta đến ngài sẽ biết.”

”Hảo hảo, đều theo con, ta tự mình chọn vài thứ tốt bỏ vào, miễn cho những thức khác bị con ghét bỏ, nói chúng không phải đồ tốt.” Biết tính tình nhi tử nhà mình, lão gia tử bất đắc dĩ, có một nhi tử có ánh mắt độc ác như vậy cũng là chuyện rất thống khổ, đồ người thấy tốt nhưng ở trong mắt hắn lại không đáng giá một đồng, thứ đồ tầm thường khó có thể lọt vào mắt người khác, nếu như thực sự được hắn nhìn trúng, như vậy đủ để chứng minh những thứ đó có giá trị bất phàm, chỉ là do ánh mắt của người quá tầm thường, nhìn không thấy được đồ tốt.

Nhưng đồng thời hắn lại vô cùng kiêu ngạo, nhi tử như vậy để khiến người ta ao ước có thể sinh ra một lúc mười người trăm người.

”Có cái gì cần thì cứ nói với ta, phụ thân chúc con đạt thành ý nguyện, có thể nhanh chóng ôm được mỹ nhân về nhà, đi thôi.”

Bạch Chiêm đứng tại chỗ nhìn theo đội ngũ đã đi xa, đang định đến cửa hàng một chuyến, chợt nghe thấy Trần Nguyên hô gọi hắn: “Công tử, người đợi chút.”

Quay đầu lại, nhìn thấy thứ trong tay Trần Nguyên hấn cũng quên luôn ý định ban nãy muốn đi cửa hàng của mình, tiến nhanh lên phía trước đoạt thứ đó lại, nhìn chăm chú, thật nhỏ, thật tinh tế, đây là... kéo, là một chiếc kéo, nhưng lại có khác biệt rất lớn, nhưng mà hấn không thể không thừa nhận trình độ sắc bén này của nó.

Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua phía trên, rõ ràng là chỉ đụng một chút, nhưng phần da phía dưới lại bị cắt ra, vết cắt rất nhỏ, Bạch Chiêm nhìn cũng không thèm nhìn chút máu trên đầu ngón tay, ngẩng đầu hỏi, “Chỉ làm ra được kiểu này? Không phải có bốn bản vẽ sao?”

”Trang tiểu thư đối với thứ này đều yêu cầu rất cao, hơn nữa bất kỳ đồ vật nào chúng ta yêu cầu, bọn họ đều cẩn thận, bọn họ vừa tiếp tục làm, những thứ sau sẽ không quá khó khăn.

”Nói bọn họ làm nhanh lên một chút, trong tay Thư Tình sợ là không chỉ có mấy bản vẽ này thôi, còn nữa, trọng thưởng cho bọn họ.”

”Vâng.”

Tiếng vó ngựa dần dần đi xa, Trần Nguyên mặt mang ý cười, công tử tiến bộ a, biết lợi dụng lý do có sẵn này để tới cửa, có một số việc bọn họ không cần phải dạy, nhưng Trang tiểu thư thật lợi hại, chẳng những có thể khiến cho công tử càng thêm tự chủ, mà lực nhấn nại cũng cao hơn mấy phần.

Đây là chuyện tốt.

Chỉ cần Trang tiểu thư là chủ tử của bọn hấn, thì chuyện lão phu nhân lo lắng hấn là sẽ không xảy ra.

Trang Thư Tình vài ngày nay cũng không nhàn rồi, cửa hàng đã không còn là của nàng, tuy có vài phần thất vọng khi cầm ba phần tiền lãi kia,

nhưng vẫn dụng tâm vẽ không ít hoa văn, bản vẽ càng thêm đặc sắc xinh đẹp, càng hấp dẫn khách nhân.

Trừ việc vẽ tranh hoa văn, nàng cũng bắt đầu chậm rãi trau dồi lại những y thức lúc trước mình được học, nơi này không có sách thuốc để nàng ôn tập, nàng phải nhàn dịp mình còn chưa quên mà đem những điều nhớ rõ viết lại, coi như là ôn tập lại một lần nữa.

Những thứ này nàng đều dấu kĩ, ngay cả Trang Thư Hàn và Trương Tú Nhi cũng chỉ cho rằng nàng đang vẽ hoa văn.

Chuyện ở cửa hàng nàng cũng chưa nói, việc của Liễu Tam bây giờ quan trọng hơn cả.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 48: Giả Bộ Hồ Đồ Không Biết Gì

Niệm Niệm thả người nhảy lên bàn, cũng không biết mấy thứ đang đặt trên này có tác dụng gì lại chiếm hết tâm tư của chủ nhân nó, bất mãn kêu “Ngao ô...”

Trang Thư Tình buông bút hoạt động ngón tay một chút, “Đói bụng rồi sao? Hay là khát nước?”

Niệm Niệm làm nũng cọ cọ nàng.

Trang Thư Tình cười, trong khoảng thời gian này Niệm Niệm đột nhiên trưởng thành rất nhanh, ý tứ biểu đạt càng ngày càng rõ ràng, tiếng kêu cũng dần thay đổi, nàng hiện tại khẳng định đây là một con sói con, nhưng lại không biết vì sao mà cái đầu của Niệm Niệm vẫn như vậy, một chút cũng không dài ra.

”Muốn đi chơi sao?”

Niệm Niệm lại cọ cọ nàng, nâng móng vuốt lên cho nàng xem.

”Lại ra ngoài chạy loạn.” Trang Thư Tình ôm lấy Niệm Niệm vò loạn bộ lông trắng bạc trên người nó, đe dọa “Cẩn thận bị người ta ôm đi mất.”

Niệm Niệm hừ hừ hai tiếng, một bộ dạng kiêu ngạo, lỗ tai giật giật, kêu một tiếng, nâng lên chân trước chỉ chỉ cửa viện.

”Ân, có xe ngựa đến đây sao?” Trang Thư Tình sửng sốt, trước cửa ồn ào.

Người đến là ai trong lòng Trang Thư Tình cũng có thể đoán được, nhưng bởi vì biết, nàng mới không muốn đi ra ngoài cửa.

Nàng không muốn gặp người kia, cũng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt mới thích hợp.

Nhưng nàng cũng biết đối phương không phải người bị quy củ buộc chặt, nàng không ra, người ta cũng không nhất thiết không thể vào được.

Niệm Niệm nhìn chủ nhân một cái, “Ngao ô...”

Trang Thư Tình thở dài, đứng dậy đi ra ngoài đại môn, nàng có nhiều điều phải cố kỵ nhưng làm sao có thể chiếm thượng phong trước mặt người kia.

”Két...”

Bạch Lhiêm nhìn người mở cửa, ừm, khí sắc rất tốt, tay áo dính chút mực. Là do nàng đang ở nhà, nên trên đầu chỉ có một đóa quỳn hoa nhỏ màu trắng, mặc một thân bạch y. Khiến cho nàng càng thêm thanh lịch.

”Bạch công tử tới có việc sao?”

ánh mắt Bạch Chiêm có chút lộ liễu, hẳn không biết thu liễm, cũng không biết là chuyện này có gì không đúng, với hắn mà nói, chuyện hắn hết thấy đều là đương nhiên, không có người nào có thể ép buộc hắn làm việc mình không thích.

”Cái này là thứ nàng muốn làm.”

Đưa cái kéo đựng trong hộp đến trước mặt Trang Thư Tình. Tất nhiên là không tinh xảo được so với kéo làm ra ở hiện đại, nhưng dù lớn hay nhỏ, thì độ linh hoạt đã vượt qua ngoài dự đoán của nàng. Lúc trước, đối với kỹ thuật ở thế giới này, nàng căn bản không dám ôm nhiều kỳ vọng.

Khi biết Hương Tả là người của Bạch Chiêm, nàng liền biết bản vẽ này đang ở trong tay ai.

Đây là thứ nàng một mực muốn làm cho bằng được. Nàng không thể từ chối.

Sao có thể dụng tâm như vậy a, Trang Thư Tình kém chút thật sự đã tự cho rằng bản thân mình có một dung nhan tuyệt thế, khiến đối phương phải kinh diễm.

”Mấy thứ khác vẫn còn đang làm, ta không biết những thứ này dùng để làm gì, nhưng ta đoán trong tay nàng hẳn là còn có những bản vẽ khác, ta dám nói ở Hội Nguyên Phủ này không ai có thể làm được tốt hơn so với người của ta.”

Trong lòng Trang Thư Tình cũng biết như thế.

Ở một địa phương nhỏ, ốm đau cũng có thể đe dọa đến tính mạng này, nàng tất yếu đã có chuẩn bị, cả đời này, chắc chắn sẽ có chỗ phải dùng đến.

”Ta trả tiền...”

”Ta không cần.” Bạch Chiêm là người thông minh, làm sao có thể nhìn không ra mấy thứ này đối với nàng rất quan trọng. Tâm triệt để buông lỏng, nói: “Những thứ này ta không lấy tiền.”

“VẬY...”

Trang Thư Tình đang muốn nói vậy thì quên đi, Bạch Chiêm lại cắt lời của nàng.”Bất quá có thể dùng thứ khác để trả.”

”Thứ đáng giá để ta để ý nhất chính là ba phần tiền lãi.”

”Bạc, ta chương mắt.”

Trang Thư Tình âm thầm nghiên rắng, biết rõ này nam nhân này đang gài bẫy nàng, nhưng nàng lại không có cách nào khác để cự tuyệt, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu.

”Bạch công tử, mời nói.”

”Nói ở đây?”

”Có gì không thể nói với người khác, trừ phi Bạch công tử biết lời nói của mình có gì đó không ổn.”

Bạch Chiêm gọi lên khoe môi, “Lời nói như thế nào mới là không ổn?”

“...” Trang Thư Tình cho rằng hẳn đang lấy lời này để bắt bẻ nàng. Nàng quả thật cũng không thể nói ở trước nhà của Tú Nhi tử, đành phải nhượng bộ: “Công tử chờ một chút.”

Bạch Chiêm vừa lòng lui ra phía sau một bước. Hai tay vòng lên ngực xem đám người sắp xếp thỏa đáng.

Sau khi trở ra, Trang Thư Tình thay một thân xiêm y màu xanh nhạt, trên đầu cũng không cài thứ gì, nhìn tuy rằng vẫn mộc mạc, nhưng cũng khiến cho người khác liếc mắt đã biết mình đang trong thời kì hiếu tang.

Người đang hiếu tang không thể tiến vào nhà người khác, quy của này, nàng hiếu, nơi này của Tú Nhi tử cũng coi như là một nửa nhà của nàng, cũng không có cổ kị gì.

Không dùng đến tuần mã cao lớn ở một bên, hai người đi bộ cách nhau khoảng cách hai bước, Bạch Chiêm đi phía trước, Trang Thư Tình đi sau, một trước một sau đến phố chính, vào trà lâu.

Nhìn hẳn vào nhã gian, Trang Thư Tình cũng không có phản đối, lần gặp mặt này nàng cũng không tình nguyện, nhưng thay vì tránh, chẳng bằng thẳng thắn nói ra, mình rốt cuộc có cái gì để hẳn coi trọng, nói đến cùng đáy lòng nàng cũng có vài phần tò mò.

Bạch Chiêm dùng thứ tốt nhất trong quán, đun lá trà trong hộp, nhìn cũng biết, trà này rất khó nhập khẩu, cửa mở ra một chút, người ở phía dưới tiến lên hô, “Trà đến.”

Giọng nói vừa dứt, có người từ dưới ném một bao gì đó lên, Bạch Chiêm nhìn cũng không thèm nhìn, cúi mặt pha trà, mặt mày như họa.

Một người thông dong như vậy, tùy ý như vậy, càng thấy được thân phận hẳn bất phàm.

Nhìn cổ tay hẳn tung bay, hương trà dần dần tản ra, tâm Trang Thư Tình dần dần an ổn.

Hơi nước lượn lờ, Bạch Chiêm nhìn nữ tử trầm tĩnh phía trước, biết rõ nàng năm vừa mới mười bốn, nhưng mỗi lần gặp mặt, hẳn đều quên mất số tuổi thật sự của nàng, nàng gặp chuyện rất bình tĩnh, giống như hiện tại.

Rõ ràng trong lòng có cảnh giác, rõ ràng không đồng ý đối mặt với hẳn, nhưng dù có đối mặt giải quyết mọi chuyện cũng không chút rụt rè.

”Có thể nói cho ta biết, nhưng dùng cụ này có tác dụng gì không?”

Trang Thư Tình nâng mặt lên, bình thản trả lời, “Mổ bụng người.”

Bạch Chiêm làm sao có thể bị dọa, ngược lại còn gật đầu nói: “nhỏ gọn tinh xảo, quả thật rất thích hợp, còn bao nhiêu nữa?”

Không đem theo Niệm Niệm trên người, ngày thường đều đặt nó vào trong túi Tú Nhi tử làm cho nàng, nhưng bây giờ trong túi chỉ có bản vẽ của

nàng, hôm nay là đến để đàm phán mua bán, nàng tất nhiên là mang hết toàn bộ.

Đem túi đặt lên bàn trà, “Toàn bộ đều ở trong này, không đổi gặt Bạch công tử, ta quả thật rất muốn làm được những dụng cụ này, không biết Bạch công tử muốn dùng điều kiện thế nào để trao đổi.”

”Ta chưa nghĩ ra.” Bạch Chiêm thấy Trang Thư Tình nhìn thẳng vào mắt hắn, cảm thấy rất vui vẻ, “Quả thật chưa nghĩ ra, nàng còn có hai năm hiếu kỳ, ta không thể động tâm tư khác. Nhưng trừ việc này ra ta không thể nghĩ ra được nàng còn có thứ gì mà ta cần.”

Ý tứ này đã biểu đạt quá rõ ràng, thậm chí lời nói ra cũng không ngoài dự đoán của Trang Thư Tình, công tử thế gia đùa bốn con gái nhà lành. Sau khi chơi xong thì vứt bỏ, tiểu thuyết phim ảnh đều có, nhưng mà Bạch Chiêm này so với người bình thường lại có thể bỏ ra nhiều công sức như vậy.

Nàng rất muốn nói rõ ý tứ cự tuyệt của bản thân, nhưng nàng lại không làm được, nàng cần những dụng cụ này, trừ phi tự bản thân người này có thể bỏ đi cái tâm tư kia, bằng không nàng có nói cái gì cũng không thể.

Cũng may nàng còn có hai năm hiếu kỳ, hai năm sau không nói trước được cái gì, có khi, người ta đã sớm ném nàng ra sau đầu. Như vậy, có cái gì lại không thể đồng ý. Đến lúc đó nàng cứ giả bộ hồ đồ không biết.

”Vậy chờ Bạch công tử nghĩ tốt rồi chúng ta sẽ tiếp tục đàm phán tiếp cuộc giao dịch này.”

Thật vất vả mới mang được người ra ngoài, Bạch Chiêm làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cơ hội này, đầu óc vừa chuyển liền có chủ ý khác, “Ta nghĩ tốt rồi.”

Nhanh như vậy? Trang Thư Tình ần ần có dự cảm không tốt.”Bạch công tử, mời nói.”

”Chuyển ra khỏi ngôi nhà kia, nàng hiện tại buôn bán cũng lời không ít bạc, muốn mua một ngôi nhà hẳn là không khó, nếu như không đủ, ba phần tiền lời trong cửa hàng có thể ứng trước cho nàng.”

Nàng mua được.

Việc buôn bán ở cửa hàng cũ vẫn rất ổn định, mỗi ngày ít nhất cũng có một trăm lượng, nhiều nhất cũng có ba bốn trăm lượng bạc, nàng không cần phải lo lắng nhiều, sau khi nàng biết được sự tình, nàng vẫn đồng ý nhận lấy ba phần tiền lãi này, bởi vì nàng biết người ta không để chút bạc này vào trong mắt, nàng cũng không thể làm cho chuyện trở nên quá khó coi.

Bạc trong tay nàng hiện tại thực sự đã dư giả.

Nhưng mà.”Ta ở nơi nào thì có liên quan gì tới việc này?”

”Yêu cầu của ta rất đơn giản, đó là có thể tự do ra vào nhà của nàng, hoặc là nói nàng phải ở một nơi để ta có thể tùy thời ra vào.”

”Bạch công tử đem thanh danh của ta đặt ở chỗ nào.”

”Ai dám lăm miêng, ta trực tiếp cắt lưỡi kẻ đó.”

Rõ ràng là lời nói kiêu ngạo vô cùng, nhưng khẩu khí lại vô cùng bình thản, đây là đặc quyền của quý nhân. Mà nàng, thì tính là cái gì?

Bối cảnh cách xa như vậy. Lại không có trường bối nâng đỡ, bên dưới còn có một đệ đệ tuổi nhỏ cần chiếu cố, nàng chính là người dưới đáy xã hội, sống phải cẩn thận chặt chẽ, tận lực không đi trêu chọc phiền toái, dù có bị đánh gãy răng cũng phải úy khuất mà nuốt xuống, dù cho lần đó kém

chút nữa nàng đã phải nát thây dưới móng ngựa, nhưng không có người có thể cho nàng một cái công bằng, không có nơi nào có thể phân rõ phải trái cho nàng.

Không có gì so với việc an ổn mà sống quan trọng hơn.

”Không cần lộ ra loại vẻ mặt này.” Bạch Chiêm thêm trà cho nàng, bàn tay ở giữa không trung miêu tả mặt nàng một chút, “Như là muốn khóc nhưng lại không có nước mắt.”

”Bởi vì nước mắt không cần dùng đến.” Trang Thư Tình cúi đầu uống trà, “Ta đã đáp ứng với Tú Nhi tỷ sẽ không chuyển đi.”

”Trương Tú Nhi là quả phụ, đệ đệ nàng đã mười tuổi.”

Trong lòng Trang Thư Tình rên lên một tiếng, nàng luôn dùng cuộc sống ở hiện đại mà gán ghép cho nơi này, nhưng mà đã quên ở đây là cổ đại, cũng đã quên người ở đây luôn trưởng thành sớm, mười sáu tuổi thành thân cũng là chuyện thường, nếu tính như vậy, các nàng quả thật không thể ở nơi đó lâu hơn.

Khi đó Trương đại ca dẫn bọn họ đến nơi của Tú Nhi tỷ, cũng là vì nghe nàng nói muốn tìm người thân, nghĩ tỷ đệ bọn họ cũng sẽ không ở lại lâu.

”Ta chỉ có yêu cầu này, nếu nàng đồng ý liền đưa bản vẽ cho ta.”

Loại yêu cầu này nghe qua tuy đơn giản, nhưng thật sự là đơn giản sao?

Trang Thư Tình cười lạnh, đây thật là ý kiến hay, nàng chỉ là một thường dân, lại thường có quý nhân đến cửa, dù cho giữa bọn họ thật sự trong sạch thì có ai tin chứ? Khi hắc đã chán ngấy trò chơi này, một cước liền đem nàng đá văng ra, đến lúc đó sao còn có ai dám tới cầu hôn?

Đối thành người khác sợ là tránh không kịp, nhưng đối với người đã hạ quyết tâm không thành thân là nàng mà nói cũng không sao cả.

Về sau không thành thân, cũng bớt lo bớt việc.

”Có thể.”

Ánh mắt Bạch Chiêm sáng ngời, cánh tay duỗi ra đem gói to kia cầm qua, giống như đang cầm đồ của mình vậy, lấy ra một bản vẽ nhìn sơ qua.

Hình dạng khác nhau, nhưng giống nhau là đều thật tinh xảo, có thể dựa trên kết cấu này làm thành vũ khí thử xem.

”Bạch công tử nếu như không có việc gì khác vậy thì ta liền trở về.”

Bạch Chiêm nhận được cái gói này, đem bản vẽ bên trong lấy ra hết, trả lại gói đồ cho nàng, đứng dậy nói: “Đi thôi.”

”Ta biết đường.” Nhàn nhạt cúi người thi lễ, Trang Thư Tình mở cửa rời đi, cam tâm tình nguyện chuyển đi cùng với việc bị buộc chuyển đi thì nàng sẽ không cảm thấy có chút nghe khuất như vậy.

Bất quá nàng cũng không có gì khả năng phản bác lời của hắn, giao dịch đã thành.

Bạch Chiêm cũng không đuổi theo, đến bên cửa sổ, tầm mắt hắn nhìn theo người rời đi, xác định có người ở sau lưng bảo vệ nàng mới ngồi trở lại.

Trần Nguyên thần không biết quỷ không hay từ đâu xông ra nói, “Công tử.”

”Tình huống bên kia như thế nào.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 49: Tự Loạn Đầu Trần Tuyển

Công tử khó có khi chủ động hỏi chuyện hãn, Trần Nguyên nghĩ cũng không cần nghĩ lập tức đi thẳng vào chủ đề chính, “Thuộc hạ vừa vừa nhận được tin tức, Liễu Tứ tiểu thư bị mắc bệnh lạ, tóc trên đầu đã bị rụng hết một nửa, những đại phu có tiếng ở Hội Nguyên Phủ đã mời đến toàn bộ nhưng cũng vô dụng.”

Bạch Chiêm tập chung nhìn những bản vẽ, ánh mắt cũng không liếc nhìn Trần Nguyên một cái, “Nếu như có người giải được hiệu lực của thuốc, thì chỉ có thể là do Thanh Dương Tử kia vô dụng, hàng tháng mất trắng nhiều bạc như vậy để mua thuốc cho hãn, đến chút chuyện này mà cũng không làm được thì còn nhặt hãn về làm gì.”

Thanh Dương Tử là một đạo sĩ, Bạch Chiêm nhặt được ở trên đường, tất nhiên là Bạch Chiêm hãn không phải là người tốt gì, chẳng qua là do lúc Thanh Dương Tử tỉnh lại thì cũng vừa khéo lúc hãn đi qua, bám hãn gắt gao không tha, Bạch Chiêm cũng không quá để ý, liền mặc hãn đi theo.

Sau này mới biết được là do hãn không cẩn thận ăn phải thuốc liệt nửa người do hãn chế ra, nếu không phải Bạch Chiêm nhặt hãn về, sợ là mệnh cũng đã không còn, càng không cần nói đến chuyện tìm được liệu để chữa khỏi cho chính mình.

Nhìn thấy chân của Bạch Chiêm, hãn không chút do dự lập tức liền ôm lấy, tính thời gian thì hãn đi theo Bạch Chiêm cũng đã ba năm.

Liễu phủ.

Những nha hoàn bà tử hầu hạ trong tiểu viện của Liễu tứ tiểu thư mấy ngày nay đều phải nhón chân mà đi, sợ rằng chỉ cần phát chút động tĩnh thôi cũng kích thích đến tứ tiểu thư.

Nhưng dù dù có cẩn thận thì cuộc sống hiện tại của các nàng cũng không thể tốt hơn chút nào, bị đập bằng chén trà vẫn còn nhẹ, ngay cả đại nha hoàn Minh Nguyệt hầu hạ bên người cũng bị Tứ tiểu thư tìm cơ đánh đập.

Bên trong phòng, đại phu nhân khẩn trương mở to mắt nhìn đại phu, liên tục hỏi: “Như thế nào? Đây rốt cuộc là bệnh gì?”

Đã là đổi đại phu thứ năm, nếu như không thể tra ra vấn đề thì...

Sáng hôm trước, lúc nhìn thấy nữ nhi bảo bối tình lại nhưng tóc trên đầu gần như đều bị rụng hết, chỉ còn lơ xơ lại vào lọn. Đại phu nhân liền cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đại phu nhíu mày nghĩ, rồi lại lắc đầu, “Thân thể tứ tiểu thư rất tốt. Thứ cho lão phu học nghệ chưa tinh, thật sự tìm không ra được nguyên nhân của vấn đề, mong phu nhân mời người cao minh khác.”

”Cút! Cút! Đều cút hết cho ta!” Liễu tứ tiểu thư bao đầu lại, thời gian chỉ mới vài ngày nàng đã gầy đến nỗi hai gò má đều hóp vào trong, mắt trợn ra thật lớn, đại phu sợ tới mức lui về phía sau một bước, vội vàng hành lễ cáo lui với đại phu nhân.

Những ma ma bên người đại phu nhân lập tức lui ra ngoài. Tình huống tiểu thư bất luận là thế nào cũng không thể truyền ra ngoài, miệng của tất cả đại phu đều phải được ngăn chặn.

”Nương, Nương, người cứu con, mau nghĩ biện pháp cứu con, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, làm sao con còn có thể ra ngoài gặp người. Không bằng con chết đi.” tinh thần của Liễu tứ tiểu thư hoàn toàn hoảng loạn,

nàng ta ngẩng đầu lên khiến cho khăn bao ở trên đầu rơi xuống, mấy sợi tóc dài ngắn khác nhau tản ra, lộ ra đỉnh đầu ở giữa trống không bóng láng, trên khăn vải còn có một lọn tóc bay bay xuống dưới.

Liễu tứ tiểu thư thấy thế càng thêm uất ức, tựa vào lòng đại phu nhân gào khóc.

Đại phu nhân phụng bồi bên nàng cũng gạt nước mắt, sắc mặt ảm đạm, không giống như dáng vẻ thường ngày người ta gặp bà.

”Rồi sẽ có biện pháp, sẽ có biện pháp thôi. Nương đang nghĩ biện pháp.” Vỗ nhẹ lưng nữ nhi, đại phu nhân nỗ lực khiến bản thân táo lại, đời này của nữ nhi không thể bị hủy đi như vậy. Con gái của bà còn trẻ như vậy, lại là lúc nghị thân, làm sao có thể... Làm sao có thể...

Bà chỉ có một trai một gái, nếu như chuyện nữ nhi có bệnh lạ bị truyền ra, sợ là sẽ bị đàm tiếu, thậm chí có thể nói ra những lời khó nghe.

Đúng, nàng không thể hoảng. Không thể loạn.

Liễu tứ tiểu thư ngẩng đầu lên, vẻ mặt luống cuống.”Nương, nương, nếu trị không hết thì làm sao bây giờ, nếu... Nếu tóc rụng hết nhưng không bao giờ dài ra nữa thì làm sao bây giờ, Con... Có phải con chỉ có thể vào am làm ni cô thôi hay không?”

”Sẽ không, tóc ai rụng rồi cũng sẽ mọc lại, ngay cả những hòa thượng và ni cô kia cũng phải cạo tóc định kỳ, tóc con tốt hơn nhiều so với bọn hắn, sao có thể không bao giờ dài nữa?”

”Không giống, con và bọn họ không giống, con là bị bệnh, không phải cạo tóc như bọn họ.” Vừa nói chuyện, nước mắt vừa chảy xuống, chỉ cần lấy tay xoa nhẹ một chút, tóc sẽ rụng đầy tay, “Nương, người xem, như thế này làm sao có thể giống với bọn họ, con bị bệnh, con bị bệnh, nhưng lại tìm không ra nguyên nhân gây bệnh, sẽ giống như Liễu tam kia...”

Liều tam...

Liều tứ tiểu thư đột nhiên dừng tiếng khóc, đầu óc bắt đầu trở nên tỉnh táo lại, nhưng suy đoán trong lòng khiến nàng càng thêm sợ hãi, “Nương, con và Liều tam là tỷ muội, người nói con có phải bị bệnh giống như Liều tam hay không?”

”U Nhi, con không cần nghĩ loạn.”

Liều tứ tiểu thư lúc này sao còn có thể nghe được những lời khác, “Báo ứng, đây chính là báo ứng, trước kia con ngầm chê cười nàng ta là cái ẩm sắc thuốc, nhưng tốt xấu gì dung nhan của nàng cũng không có vấn đề, tóc của nàng vẫn còn, nàng ta đi ra ngoài cũng không có bất kì ai nghị luận, chỉ trỏ, còn con thì sao? Về sau ngay cả cửa cũng không thể ra, còn bị những tỷ muội khác ngầm chê cười, giống như những chuyện trước kia con làm với Liều tam, nương, đây là báo ứng, ha ha, báo ứng!”

Đại phu nhân ôm cổ nữ nhi của bà đang sắp điên lên vì sợ hãi, cứng giọng an ủi, “Con đừng đem sự tình suy diễn như vậy, đại phu đều nói thân thể con tốt, chỉ là bị rụng tóc mà thôi, nói không chừng là do con ăn phải cái gì mới có thể bị như thế, con đừng tự doạ chính mình, U Nhi, U Nhi, con đừng tự doạ mình a.”

Liều Trí U lên tiếng khóc lớn, nàng không làm việc gì đại gian đại ác, nàng cũng không coi mạng người như cỏ rác, bất quá chỉ ngầm sử dụng chút thủ đoạn nhỏ để mình sống tốt hơn thôi, vì sao lão thiên gia lại đối với nàng như vậy!

Bên này tuy rằng sống chết giấu giếm, nhưng mỗi ngày đều đối đại phu vào cửa, sao còn có thể giấu giếm sự thật, tin tức Liều tứ tiểu thư sinh bệnh lạ đã bị hạ nhân trong nhà ngầm truyền ra ngoài.

Cũng nhờ có những người “hảo tâm” đi truyền báo tin tức mà lời đồn đãi này dần dần truyền ra bên ngoài phủ.

Liễu đại phu nhân dùng sức nắm bái thiếp trong tay, sắc mặt trầm như nước.

Đại lão gia vừa về nhà, chưa kịp nói gì đã đến chỗ Liễu tiểu thư, “Chuyện gì mà lại gấp như vậy, còn cho những người đó ở ngoài nha môn đón ta? Bệnh của U Nhi nặng hơn sao?”

Đại phu nhân đem bái thiếp đưa qua, cái gì cũng không nói.

”Trương phu nhân muốn đến?” Đại lão gia nhất thời thay đổi sắc mặt, “U Nhi thành ra dạng này sao có thể cho người khác nhìn thấy?”

Đúng vậy, sao có thể để người khác nhìn thấy, đối phương lại là phủ chủ phu nhân, nhưng Liễu gia sao có thể từ chối người ta.

”Lão gia, người lặng lẽ chuyển U Nhi đi đi, tránh chuyện này trước đã, sau khi bệnh trị khỏi rồi thì lại nói tiếp.”

”Hiện tại?”

”Đúng, hiện tại, nhân lúc Trương phu nhân còn chưa tới, nhanh chóng đưa người đi, bộ dáng này của U Nhi tuyệt đối không thể đi gặp người, bằng không cả đời này sợ là sẽ bị hủy đi.”

Liễu đại lão gia bước chân đi ra rồi lại quay lại, “Quyên cho Ngân Âm tự một ngàn lượng tiền nhan khói, để U Nhi ở đó một thời gian ngắn, Trương phu nhân nếu tới thì nói U Nhi phải đi cầu phúc cho người nhà.”

”Vâng, lão gia, ta đi an bày ngay.” Đại phu nhân rất cục an lòng một chút. “Ở chỗ của cha có nên...”

”Trong phủ đều truyền ra chuyện như vậy, nàg cho là cha không biết sao?” Liễu đại lão gia hừ một tiếng, “Cha chỉ là lười quản thôi. Nếu như thật sự truy cứu tới cùng thì chúng cũng không thể nào còn đứng ở đây.”

Mặt Đại phu nhân trắng bệch, trong khoảng thời gian này là do nàng làm việc không có quy củ, bằng không thì sẽ không thể nào xuất hiện loại chuyện lớn như vậy, nhưng lúc này có nói cái gì cũng đã muộn, chỉ cần U Nhi không lộ mặt ra, thì bên ngoài có truyền ra chuyện gì cũng chỉ là đồn đại, chờ khi U Nhi hết bệnh rồi thì lời đồn cũng sẽ tan biến.

Đúng, chính là như vậy.

”Còn đứng ở chỗ này làm gì. Trương phu nhân không bao lâu nữa sẽ tới cửa.”

Đại phu nhân hít sâu một hơi, chuyện sau để sau này hãy nói, làm tốt việc trước mắt mới là đúng đắn.

Liễu Trí U vừa nghe nói nương muốn đưa mình đi liền hoảng sợ, “Nương, người mặc kệ con có phải hay không? Người muốn ném con đi phải không? Liễu tam từ nhỏ bị bệnh như vậy nhưng đều được xem như bảo bối mà nuôi dưỡng, vì sao mới lượt con liền bị vứt bỏ...”

Lòng đại phu nhân đau như bị dao cứa, mà con dao này lại do nữ nhi tự tay đâm vào, ôm ngực vừa nóng vừa giận nói: “Con nói mê sảng cái gì, nếu như ta không phải vì muốn tốt cho con, thì con còn có thể đi sao? Bây giờ ở bên ngoài những lời đồn đều đã lan rộng, Trương phu nhân đưa bái thiếp đến, con cho là bà ấy thật sự đến gặp nương sao, là tới để nhìn con đó, về sau con có còn muốn gả cho một gia đình tốt không?”

”Trương phu nhân muốn đến...” Liễu Trí U nháy mắt tỉnh táo lại. Không cần người khác thúc giục tự mình bắt đầu dọn dẹp, hiện tại nàng thành ra cái dạng này nhất định không thể để cho người khác nhìn thấy, nhất định không thể.

”Không cần lo lắng. Con cứ từ từ, nương sẽ phái người đi chuẩn bị, đại sư trụ trì của Ngân Âm tự vốn có thiện ý, so với mấy đại phu có chút y danh mèo quào kia còn cao minh hơn, nhất định có thể trị tốt cho con.”

Liều Trí U liên tục gật đầu, nước mắt đều đã chảy xuống. bộ dáng kia thoát nhìn thực rất đáng thương, đại phu nhân nhìn thấy vậy, nước mắt cũng rơi theo.

Đây là nàng nữ nhi mà bà nuôi lớn mười mấy năm a!

Tiền Liều Trí U đi trước. Chuẩn bị thỏa đáng nghênh đón Trương phu nhân tới cửa, nhưng đã đến giờ cũng không có đợi thấy người đến, chỉ có ma ma bên người Trương phu nhân đến đây đưa lên một câu xin lỗi, nói trong nhà có chuyện ngoài ý muốn chỉ có thể thất ước.

Đại phu nhân đột nhiên liền hiểu được, chuyện Hội Nguyên Phủ có thể giấu giếm bất luận kẻ nào cũng không có khả năng giấu được Trương gia, chuyện U Nhi vừa đi phỏng chừng sau lưng Trương gia đã biết, nàng chỉ cần đến đả thảo kinh xà liền có thể biết được đáp án.

Nếu không đi?

Lúc trước U Nhi luôn khiến cho Trương phu nhân yêu thích không thôi, được Trương phu nhân kính trọng vài phần, người đã đến sao có thể không lộ mặt ra?

Nói bị bệnh? Vậy thì đúng rồi, Trương phu nhân tới thăm tiểu bối, vẫn như trước, không thể giấu được.

Bái thiếp vừa đưa ra, cũng đã đem tất cả đường lui cắt đứt.

Mấy ngày tâm thần nặng nề, lại được biết sự thật này, đại phu nhân rốt cuộc chống đỡ không được, thân mình nghiêng ngả hôn mê bất tỉnh, nguyên một phòng lớn nhất thời rối loạn.

Liều tam mấy ngày chưa ra ngoài, sau khi biết được tin tức mang theo mấy thứ thuốc bổ, mặc quần áo và áo choàng đặc chế bước vào sân, Đại

phu nhân bị bệnh nàng cũng nên đi để làm tận cái hiếu tâm, không phải sao?

Nàng cũng biết được, những năm gần đây đại bá mẫu ngoài sáng trong tối khiến cho mẫu thân nàng khó khăn bất lực như thế nào nàng đều biết hết, không những thế, miệng còn nói lời ác khí, giờ bị như vậy cũng là báo ứng.

Những lời đồn đãi truyền khắp toàn thành Trang Thư Tình lại hoàn toàn không biết.

Những căn nhà Trương Thư Thành đề nghị nàng đều không thấy vừa lòng, trong thời gian chờ đợi này nàng cũng không nhàn rỗi, nàng đang chế tạo loại thuốc tê, nhưng mà không phải thí nghiệm trên người động vật, là thí nghiệm trên người bản thân.

Sau vài ngày, miệng vết thương trên cánh tay cũng nhiều hơn, nhưng thuốc tê lại không hề có chút tiến triển.

Nàng quả nhiên đã suy nghĩ quá đơn giản.

Vừa ăn cơm vừa thất thần, Trang Thư Hàn nhìn không nhịn được, huých cánh tay tỷ tỷ một chút, nhìn thấy rõ ràng động tác của tỷ tỷ co rúm lại rồi một tiếng thở nhẹ, sắc mặt nhất thời thay đổi, lời muốn nói ra cũng nuốt về, buông bát đĩa xuống nắm lấy tay tỷ tỷ, vén lên một đường trên tay áo.

Trương Tú Nhi kinh hô ra tiếng, “Đây là có chuyện gì? Thư Tình, muội làm sao có thể bị thương? Bôi thuốc chưa? Xem đại phu chưa?”

Trang Thư Hàn nghiêm mặt nhìn về phía tỷ tỷ, một bộ dáng đang chờ nàng giải thích.

Thật đúng là có khí thế của trụ cột gia đình, Trang Thư Tình vỗ vỗ tay hân, buông tay áo xuống, “Không cần thận làm thương, chỉ làm da bị thương, cũng không chảy nhiều máu, đã bôi thuốc vài ngày rồi, sẽ mau tốt thôi, không cần lo lắng.”

”Đây là vết thương bị dao nhỏ cắt, tỷ tỷ đừng phải chổ nào, mà miệng vết thương lại chĩnh tề như vậy, không có khả năng là không cần thận, mấy ngày nay tỷ tỷ đều ở nhà, cũng ít ra cửa hàng hơn, tất nhiên không thể là người khác làm tỷ bị thương, tỷ tỷ, đây là tỷ tự làm mình bị thương có phải không?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 50: Chuyển Nhà, Chung Sống

Có một đệ đệ quá mức thông minh có đôi khi cũng không phải chuyện tốt, chỉ cần nghĩ muốn cho chuyện im lặng mà qua cũng không được, Trang Thư Tình buồn rầu nghĩ, nhưng kiêu ngạo trong lòng cũng càng sâu, đứa nhỏ thông minh như vậy, là đệ đệ của nàng đó.

”Tỷ tỷ đang làm một chuyện quan trọng, cho nên mới bị thương, tỷ tỷ cam đoan, về sau sẽ không.”

”Đưa thứ tỷ đang làm cho đệ xem.” Những thứ nguy hiểm như vậy sao có thể để tỷ tỷ cầm, Trang Thư Hàn cũng không tiếp tục ăn cơm nữa, đứng dậy liền muốn kéo người về phòng, đột nhiên nhớ đến trên tay tỷ tỷ đang có thương tích, vậy tay kia không biết có bị thương hay không, vươn tay cầm lấy áo của nàng nhẹ nhàng vén lên.

Trang Thư Tình bất đắc dĩ, nhưng được đệ đệ quan tâm cũng thấy thật vui vẻ, cười cười an ủi Trương Tú Nhi, theo đệ đệ về phòng.

”Được rồi được rồi, việc nhỏ mà thôi, không đến mức phải tức giận như vậy.”

”Đây không phải việc nhỏ.” Trang Thư Hàn nghiêm mặt, “trên người nữ tử sao có thể lưu lại vết thương, dù cho là tỷ không muốn lập gia đình cũng không thể tự làm đau mình như vậy.”

”Đúng đúng đúng, tỷ tỷ cam đoan về sau sẽ không làm như vậy, đừng nóng giận, được không?” Trang Thư Tình chớp ánh mắt, nỗ lực khiến bộ

dáng của mình giống như đứa trẻ đã biết sai lầm, đang nhận lỗi, việc này khiến nàng có chút không quen, cũng không biết là giả bộ có giống không.

Bất quá thấy thần sắc đệ đệ đã dịu đi cũng không còn tức giận như vừa rồi.

”Tỷ, tỷ đem những thứ đó đưa cho đệ, những thứ có thể làm tỷ bị thương không được phép giữ lại.”

“...” Nàng đi nơi nào tìm ra được những thứ này lần nữa chứ!

”Tỷ tỷ!”

Tăng thêm ngũ khí khiến Trang Thư Tình thở dài, ấn đệ đệ ngồi xuống, rồi lại ngồi đối diện hẳn, vẻ mặt nghiêm túc, “Thư Hàn. trong tay tỷ tỷ không có vật gì nguy hiểm, ít nhất hiện tại không có.”

Vỗ về miệng vết thương trên cánh tay, “Miệng vết thương này quả thật là do tỷ làm ra. Là vì tỷ muốn thí nghiệm một loại thuốc, tỷ tỷ tự mình học được chút y dược, còn những chuyện khác, đệ cũng đừng hỏi nhiều, bất quá tỷ tỷ đáp ứng đệ, về sau sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy nữa.”

Trang Thư Hàn suy nghĩ một hồi lâu, mỗi ngày hẳn đều đi sớm về trễ. Tỷ tỷ hiện tại lại nhàn rồi, nên việc tỷ tỷ nói học được chút tri thức về y dược hẳn đương nhiên tin tưởng. Nhưng lại động dao lên bản thân...

”Thực sự sẽ không?”

”Nhất định sẽ không.”

”Được rồi, vậy đệ miễn cưỡng đồng ý.”

“Ừ.” Trang Thư Tình cười, tiểu gia này thật là, càng ngày càng dài dòng.

Trang Thư Hàn bị cười đến mất tự nhiên, mặt có chút nóng, bỏ qua một bên đứng dậy nói: “Đi ăn cơm trước.”

Trương Tú Nhi nhướng người lên nhìn. Thấy hai tỷ đệ một trước một sau quay trở lại, không khí cũng không còn khẩn trương như trước, liền cảm thấy yên lòng, xới đầy hai chén cơm đưa cho hai người, cười nói: “Mau tới đây ăn, đồ ăn đều đã nguội.”

Sáng sớm ngày kế, Trương Thư Thành đến chỗ của Trương Tú Nhi.

Lúc trước không biết thế nào nói với Tú Nhi tỷ chuyện chuyển nhà, nhưng dù sao đó cũng là chuyện phải làm, Trương Thư Thành biết nàng có yêu cầu chuyển nhà. Đến đây thì khẳng định đã tìm được nơi thích hợp, dù sao chuyển nhà cũng không thể vụng trộm chuyển đi.

Sau đó còn không biết Tú Nhi tỷ sẽ thương tâm như thế nào.

Gọi Trương Tú Nhi đang bận việc lại, Trang Thư Tình không nói nửa câu vô nghĩa.”Tú Nhi tỷ, muội tính chuyển đi.”

Trương Tú Nhi phản ứng đã có chút vượt qua đoán trước của nàng, thở dài một hơi nói: “Muội không nói thì trong lòng ta cũng đã đoán được, việc buôn bán của cả hai cửa hàng đều tốt, thuộc hạ lại có rất nhiều người làm việc, nơi này của ta quả thật không thể ở lại lâu dài. Cũng không còn cách nào khác.”

Tuy rằng lý do này với Trang Thư Tình mà nói cũng không phải vấn đề chính, nhưng nàng cũng không phủ nhận.” Mấy tháng nay Thư Hàn đã cao hơn rất nhiều, đệ ấy ở nơi này sợ là sẽ đưa tới cho Tú Nhi tỷ nhiều thị phi, Trương đại ca hẳn là cũng có lo lắng như vậy.”

Trương Thư Thành không nói gì, trầm mặc coi như đồng ý.

”Làm khó muội luôn phải suy nghĩ chu đáo mọi chuyện.” Trương Tú Nhi vỗ vỗ tay nàng, “Yên tâm chuyển đi, không cần lo lắng cho tử, mỗi ngày đều có rất nhiều tử muội phụng bồi ta, so với lúc trước lẳng lặng mà sống qua ngày đã tốt hơn rất nhiều, dù sao ta cũng làm ở cửa hàng của muội, không sợ không thể thấy được muội.”

Thái độ Tú Nhi tử khiến Trang Thư Tình tâm an không ít, lúc trước là nàng suy nghĩ không chu toàn, cho người ta nhiều hứa hẹn như vậy, thế mà mới chưa bao lâu đã thất hứa, việc này đối với một người coi trọng lời hứa như nàng giống như tự đánh bản thân mình một bạt tai.

”Muội và Thư Hàn nếu có rảnh sẽ đi qua thăm tử.”

”Tốt, muội phải nhớ kỹ lời này đó.” Hốc mắt Trương Tú Nhi đã ửng đỏ, “Hẹn người ta đến xem nhà thì đi nhanh đi, ta cũng phải đi làm nữa.”

Tòa nhà này rất hợp tâm ý nàng, giá cả trong phạm vi có thể tiếp thu, Trang Thư Tình thống khoái thanh toán bạc.

Trương Thư Thành cầm lên một phần kế ước của mình, nhìn vị cô nương chưa trưởng thành trước mắt này có thể thoả mái mà lấy ra số bạc có thể khiến cho một gia đình nghèo sống qua một đời áo cơm không lo như vậy, hẳn cảm thấy thật may mắn là mình chưa có bất kỳ tâm tư nào với nàng.

Không phải đối phương không tốt, mà là nàng quá tốt.

Trong khoảng thời gian ngắn nàng lại có thể làm được chuyện như vậy, người a, có mấy ai làm được như nàng? Nhưng nàng chẳng những có thể làm được, mà còn có thể làm rất tốt.

Người như vậy, hẳn với không tới, cũng không thể nào thuộc về hẳn.

”Từ khi đến Hội Nguyên Phủ đã phiền toái Trương đại ca không ít, thật sự đa tạ.”

Trương Thư Thành giơ giơ ngân phiếu trong tay lên, “Muốn tạ cũng đã tạ, muội phiền toái mỗi một việc ta đều có lợi, phiền toái như vậy ta còn chê ít.”

Trang Thư Tình cười, quay đầu nhìn tòa nhà, nơi này, sau này sẽ là nhà nàng, là gia đình của nàng và Thư Hàn, chờ đến khi Thư Hàn trưởng thành, đến thời điểm thành thân nàng sẽ mua một chỗ khác làm tân phòng cho bọn họ, nơi này, là nơi để nàng sống đến già.

Nhân dịp trường học cho nghỉ một ngày, hai tỷ đệ lặng yên không một tiếng động chuyển đến nhà mới, Trương Thư Thành giúp đánh xe, qua lại hai chuyến cũng không quá mệt mỏi.

Cũng không thể ở lâu bên ngoài, Trang Thư Tình lưu Trương Tú Nhi lại cùng nhau ăn bữa cơm tân gia.

Nhà mới tuy rằng là ở ngoại thành, nhưng lại không giống như chỗ của Trương Tú Nhi, nhà ở phía nam cũng tương đối sạch sẽ, nơi này cách nội thành không xa, mặc kệ phương diện đi lại hay chỗ ở đều rất hợp tâm ý nàng.

Trang Thư Tình là thật sự tính sẽ ở nơi này cả đời, cho nên những việc này nàng đều rất để bụng.

Những thứ không hợp tâm ý đều thay mới toàn bộ, nhưng những thứ thay đổi cũng không nhiều, chủ nhân lúc trước của căn nhà này rất dụng tâm bố trí, phần lớn những đồ vật trong nhà đều có thể lưu lại, Trang Thư Tình cũng không phải người quá thực dụng, nên cũng không để ý nhiều.

Dàn xếp xong ngày thứ hai, nhà mới của nàng liền nghênh đón người đã dự kiến trước.

Dem những thứ Trang Thư Tình cần đều đã làm tốt đưa tới cho nàng, Bạch Chiêm tùy ý nhìn, rất vừa lòng những thứ trong phòng không có thay đổi nhiều, hiển nhiên ngôi nhà này rất hợp tâm ý nàng, cũng không uổng công hẩn tìm toàn bộ những căn nhà ở Hội Nguyên Phủ, rồi nói Trần Nguyên mua lại ba nơi, cuối cùng cũng không có tính sai.

”Không mua thêm hạ nhân sao?”

Đương nhiên là muốn, căn nhà này tuy rằng thiết kế khéo léo nhưng lại chia ra hai phần trước và sau, hai nơi đều rất rộng, nếu như có người quản lý thì việc gì nàng cũng không cần làm, nhưng mà...

Nghịch nghịch những dụng cụ phẫu thuật quen thuộc đến cực điểm kia, Trang Thư Tình yêu thích không muốn buông tay, cũng giúp cho nàng tìm lại cảm giác quen thuộc khi sử dụng, Trang Thư Tình mở mắt ra, “Ta không muốn mua thêm người khác.”

Đây chính là một ngày bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng đi.

”Ta cũng sẽ không cho người đến.” Bạch Chiêm sờ sờ mũi cũng không biện giải cho mình, khó có lúc hẩn cảm thấy có chút ngượng ngùng, là do Trang Thư Tình đoán đúng ý nghĩ của hẩn a.

An toàn là vấn đề lớn, hẩn sao có thể yên tâm giao cho người khác.

”Nếu thực sự như vậy thì tốt.” Trang Thư Tình nhìn không thấu người này, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, nàng cũng không tin, nàng không nói cho hẩn biết chỗ nàng mua người, sao đột nhiên lại có thể bị hẩn nhét người vào.

”Những thứ này đều có thể làm được hết sao?”

”Có mấy thứ có chút khó, nhưng vấn đề hẩn cũng không lớn.” Hẩn đã điều người đi võ quốc, dù có vấn đề cũng sẽ không thành vấn đề.

Đề tài quyết định xong, cả hai người đều trầm mặc.

Trang Thư Tình không biết nói cái gì, dù sao lúc trước hai người cũng không thoải mái, nàng đối với người này có chút bài xích, Bạch Chiêm còn đang không biết nàng có vấn đề gì, người đều đã ở trước mắt, thì còn có vấn đề gì? Hẳn thật sự an tâm.

Bất quá hẳn cũng đã nhìn ra được đối phương không được tự nhiên, liền chủ động mở miệng, “Nàng...”

”Người...”

Đồng thời mở miệng hai người nhìn nhau, tâm tình Bạch Chiêm rất tốt “Nàng nói đi.”

Trang Thư Tình suy nghĩ một chút, rồi hỏi, “Bạch công tử có biết đại phu nào ở Hội Nguyên Phủ có y thuật tốt nhất không?”

Bạch Chiêm cả kinh, nhanh chóng ngồi thẳng người, không quan tâm đến lễ nghĩa tiến lên lôi kéo nàng, xem trái xem phải, “Chỗ nào không thoải mái? Là nơi nào... Hay là có chuyện gì?”

Lôi kéo một chút, tay áo Trang Thư Tình bị vén lên, vừa khéo lộ ra mấy chỗ vết thương, Bạch Chiêm nhíu mày đẩy tay áo lên, miệng vết thương chung quanh đều lộ ra.

Do đã bôi thuốc vài ngày nên miệng vết thương đã khép lại, nhưng muốn vết thương lập tức biến mất là chuyện không thể.

Bạch Chiêm gắt gao nhìn chăm chăm Trang Thư Tình, gần từng chữ hỏi, “Sao! Lại! Như! Vậy!”

Trang Thư Tình muốn thu tay, nhưng lại bị tay đối phương kìm lại, nàng vừa đau, vừa muốn thu tay lại.

Nhất thời nàng cũng có chút giận, “Bạch công tử, đây là chuyện riêng của ta, không có liên quan đến công tử.”

Lời này không phải lần đầu tiên Bạch Chiêm nghe được, nhưng mỗi một lần nghe đều cảm thấy tức giận, nhất là lúc này, tính cách vô pháp vô thiên liền lập tức nổi lên, “Vậy lập tức trở thành có quan hệ thì như thế nào?”

Trang Thư Tình mạnh mẽ ngẩng đầu, phát hiện nam nhân này nói thật, hơn nữa còn có dấu hiệu sẽ lập tức thực hiện, nếu như gặp phiền toái với người này, nàng tuyệt đối không thể nói lí lẽ, chỉ có mang ô danh trên lưng.

Gần như không cần cân nhắc, Trang Thư Tình liền lựa chọn, “Ta nói.”

Bạch Chiêm bất động, không nói chuyện, chỉ nhìn nàng.

”Ta đang điều chế một loại thuốc, chỉ có thể thử nghiệm lên bản thân mới có thể biết được thuốc có tác dụng hay không.”

”Cho nên vết thương này là tự nàng làm ra.” Bạch Chiêm khẳng định, mắt chuyển qua chỗ vết thương, hắn liền nghĩ, “Nàng không phải đại phu, việc này không phải chuyện nàng phải làm.”

Trang Thư Tình lúc này thật sự nổi giận, “Bạch công tử, ta nên làm cái gì, không nên làm cái gì cũng không tới phiên ngài quyết định, cho dù ta không phải đại phu, ta cũng có thể trở thành đại phu!”

Nhìn nàng phần nộ mà ánh mắt càng thêm sâu thẳm, Bạch Chiêm có chút bị cuốn hút, cũng quên mất mình đang tức giận, “Nàng muốn làm đại phu?”

Cảm giác được người đang cầm tay nàng không còn khẩn trương như lúc trước, Trang Thư Tình mạnh mẽ thu hồi tay lại vòng ra sau lưng, nhưng

vẫn nhận thấy xúc cảm trên tay vẫn chưa biến mất, không được tự nhiên cọ cọ lên áo, “Chưa từng nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ.”

Bạch Chiêm nhìn nàng một hồi, “Nàng muốn điều chế loại thuốc gì?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 51: Lợi Dụng Hay Bị Lợi Dụng?

Thân phận của Bạch Chiêm không đơn giản, Trang Thư Tình không phải người mù, tất nhiên là nhìn ra được, người như vậy có thể tiếp xúc được là quá xa vời so với một người bình thường như nàng, địa vị, đặc quyền giai cấp, là thứ nàng không thể sánh bằng, cho nên nàng mới có thể hỏi về chuyện đại phu với hấn.

Sở trường của nàng không phải điều chế thuốc, tự mình làm ra thì nàng không có khả năng đó, mà phải mượn lực ở ngoài...

Bạch Chiêm là người duy nhất nàng có thể nghĩ đến.

Trang Thư Tình lúc này mới phát hiện, nàng theo bản năng lựa chọn như vậy, bởi vì hấn đã từng giúp nàng vài lần, nên ở trong lòng nàng, hấn có vị trí không giống với người thường?

Hay là nói, bởi vì có hấn trợ giúp, nàng liền nổi lên tâm tư lợi dụng hấn?

Trang Thư Tình mím môi, cần gì quản tại sao, có thể giải quyết vấn đề này mới là chuyện quan trọng nàng cần làm, dù là lợi dụng thì như thế nào?

Thế giới này, người và người đều không phải lợi dụng và bị lợi dụng sao? Chắc, việc gì nàng phải đi nghĩ những chuyện không liên quan, trước mắt, việc Liễu Tam mới quan trọng hơn cả.

Hít sâu một hơi, Trang Thư Tình chống lại tầm mắt Bạch Chiêm, bởi vì hấn quá mức dùng sức mà có chút khí thế bức nhân.

”Ta cần một loại dược liệu có thể khiến người ta mất đi tri giác, dù có lấy dao cắt thịt trên người, cũng không cảm thấy đau, người sử dụng có thể mất đi tri giác trong thời gian dài, nhưng điều kiện là không thương hại đến đối phương.”

Bạch Chiêm nhú mày, đề tài này Thanh Dương Tử hẳn là sẽ rất thích.

”Theo ta hồi phủ.”

”Lý do.”

”Trừ ta ra nàng muốn người khác có thể tự do ra vào nơi này?”

Dù sao thì ta cũng chưa từng hoan nghênh người đến, Trang Thư Tình ở trong lòng nói thầm, nhưng không có do dự nhiều, thu thập một số thứ liền rời đi theo Bạch Chiêm.

Nếu như nàng không hiểu sai lời nói của Bạch Chiêm thì hẳn là hẳn biết một người có thể giúp nàng.

Chỉ mong là nàng đoán không sai.

Nàng không chút ngoài ý khi thấy Bạch phủ ở trong nội thành.

Chỉ là chuyện ngoài ý muốn với nàng còn nhiều hơn như vậy.

Không có bảng hiệu, một bước tiến vào đại môn, nàng liền nhìn thấy bên trong có mấy người đang đánh nhau đến mây bay nước chảy, càng xem càng náo nhiệt. Lại nhìn về phía bên cạnh một chút, thấy hai người bên kia cũng đang đánh nhau, cạnh đó còn có một bàn ba người đang ngồi phẩm trà, cũng có người đang đánh cờ.

Bạch phủ này so với Bạch phủ trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn khác nhau, nếu như không biết vị trước mắt này là quý nhân, nàng sẽ lập tức cho rằng đây là cứ điểm của môn phái trong giang hồ mới đúng.

Nhưng mặc kệ là những người này đang làm việc gì, khi nhìn thấy Bạch Chiêm đều dừng tay thi lễ, suy nghĩ của nàng liền trở lại.

Nàng không quay đầu. Cho nên không thấy được những người phía sau vẻ mặt hứng thú dạt dào cho nhau một cái ánh mắt, bọn họ đều tham gia ván bài này. Nếu như công tử đã dẫn người về nhà, vậy hẳn là đã có kết quả đi.

Trần Nguyên bước nhanh đến nghênh đón, ngăm trừng mắt nhìn đám người đang xem náo nhiệt mà không biết sợ là gì này, “Công tử, Trang tiểu thư.”

Trang Thư Tình cũng không dám nhận lễ của hắn. Thối lui nửa bước tránh ra, nhàn nhạt vén áo thi lễ, “Không dám nhận lễ của quản gia.”

Trần Nguyên lại nào dám chịu lễ của nàng, vội đổi đề tài khác, “Công tử có gì phân phó.”

”Gọi Thanh Dương Tử lại đây.”

”Vâng.”

Bạch Chiêm mang theo người về chính viện ngồi xuống.

Nơi này an tĩnh hơn, hạ nhân tới lui đều rất nhẹ nhàng, nha hoàn đi lại vạt áo cũng không đụng đưa nửa phần, so sánh với nơi này, Liễu phủ mà nàng từng đi qua rõ ràng là kém cõi hơn một bậc.

Nghĩ đến Liễu phủ Trang Thư Tình liền nghĩ đến Liễu tam tiểu thư đang bị bệnh tật tra tấn.

Nàng là bác sĩ. Đời trước nàng bỏ ra một phần ba quãng đời nghiên cứu trong ngành, dù cho thay đổi thân xác cũng không có cách nào thay đổi được sự thật này.

Rõ ràng biết bệnh nhân bị bệnh gì, rõ ràng mình có thể trị. Nhưng bởi vì những nguyên nhân khác mà không thể trị bệnh cho họ, nàng thật sự làm không được.

Có một thân thể khỏe mạnh ai mà không muốn, nào có ai lại muốn mình phải chịu đau đớn, nhưng vẫn có người đang phải thừa nhận nỗi đau ấy, giống như Liễu tam, thân thể đã phải chịu đựng sự dày vò mười mấy năm nay.

Nàng thậm chí đã suy nghĩ. Chỉ cần những thứ này được chuẩn bị đầy đủ xong tất cả, không sợ nàng bị người khác lên án. Chỉ cần người bệnh tin nàng, nàng nguyện ý tiếp tục cầm dao phẫu thuật.

Nàng chưa bao giờ coi việc cứu vớt thế nhân làm nhiệm vụ của mình, nàng chỉ là cảm thấy không thể chịu được khi nhìn thấy người khác phải chịu tra tấn vì bệnh tật.

Trước đó không lâu nàng còn vốn chỉ định chuẩn bị cho cuộc sống bình thản sau này của bản thân, mặc kệ người khác có như thế nào, nàng chỉ vì nàng, vì người thân của nàng, nếu không phải bị ép buộc nàng cũng sẽ không đi tới hiểm cảnh.

Còn hiện tại bây giờ? Con người a, trời sinh quả là mâu thuẫn?

”Đang nghĩ cái gì?” Bạch Chiêm đem trà đổ vào một chén nhỏ đưa tới tay Trang Thư Tình.

Ở trong phòng an tĩnh, nhìn thấy một màn như vậy khiến cho khoẻ mắt những hạ nhân đang ẩn mình kia đều cảm thấy rung mình, trà của công tử, dù có là lão gia tử cũng ít khi mới có thể uống được! vị trước mắt này, sợ là thật sự sẽ trở thành nữ chủ nhân của Bạch phủ, nhìn thái độ của công tử, bọn họ tất nhiên phải càng thêm cung kính mới được.

Bị hương trà thơm nồng vây quanh, chút bài xích trong lòng Trang Thư Tình rút đi rất nhiều, từng bảo hộ mình kia cũng bất tri bất giác có một tia buông lỏng.

”Người nhàn rồi nên nghĩ nhiều, có nghĩ gì thêm cũng vô dụng, chờ sự tình xảy ra trước mắt, những điều nghĩ dù nhiều hơn nữa cũng trở nên không tưởng.”

Bạch Chiêm miễn cảm cảm giác được nàng đã thả lỏng, mặt mày vô ý thức mang theo một chút ý cười yếu ớt, “Vậy thì không cần nghĩ nữa, trời cũng không thể sụp xuống được.”

Đúng vậy, Trời cũng không thể nào sụp xuống được.

Trang Thư Tình uống một ngụm trà, hương trà quán quanh đầu lưỡi khiến tâm tình nàng càng thêm thả lỏng.

”Công tử, Thanh Dương Tử đến.”

”Đi vào nói chuyện.”

Trần Nguyên giương mắt nhìn hai người, so với bộ dáng đối trọi gay gắt lúc trước thì hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, thấp thỏm trong lòng cũng liền buông xuống.

Thanh Dương Tử một thân áo choàng đạo sĩ như trước, nhưng mà nhìn chiếc áo này thật sự là bản không thể nào nhìn được.

Thấy công tử nhíu mày, Trần Nguyên cười khổ, hẳn đã nói người chuẩn bị để tên này tắm rửa sạch sẽ rồi hãy đến gặp công tử, nhưng gia hỏa này sống chết không chịu, nói sẽ chậm trễ công tử, khiến cho Trần Nguyên thực hận không thể trực tiếp đánh người hôn mê rồi ném vào nước.

”Trừ nhà xí, bảy ngày nay hẳn không ra khỏi phòng.”

Thanh Dương Tử tuyệt không cảm thấy việc này có cái gì không đúng, bị người của hiệu thuốc bắt được nên tâm tình của hắn đã không tốt, nghe thấy Trần Nguyên nói như vậy lập tức liền phản bác, “Bảy ngày thì tính cái gì, một tháng không di chuyển cũng không có gì ngạc nhiên.”

Thấy hắn nói tự nhiên như vậy, da mặt Trần Nguyên hung hăng co rút, lườm phản ứng lại hắn, có bản lĩnh thì đi trêu chọc công tử đi.

Thanh Dương Tử dám sao? Đương nhiên là không dám, thái độ lúc hắn đối với Bạch Chiêm liền lập tức liền thay đổi, cười đến mười phần nịnh nọt, “Công tử, ngài tìm ta có việc sao? Có phải còn muốn lấy thêm loại thuốc rụng...”

”Khụ...” Trần Nguyên vội đánh gãy lời nói của hắn.

Thanh Dương Tử nháy mắt mấy cái. Lời này không thể nói? Bộ đáng hiểu ra gật đầu, “Công tử ngài muốn loại thuốc khác? Chỉ cần ngài nói, dù cho ta không có cũng có thể luyện ra cho ngài.”

Trang Thư Tình bật cười. Nàng thích người thẳng thắn.

”Vị công tử này...”

”Ta gọi là Thanh Dương Tử.”

Tươi cười của Trang Thư Tình càng sâu, “Thanh Dương Tử, người có loại dược có thể khiến người khác mất đi tri giác hay không? Dù có động dao ở trên người, hay cho dù có chảy máu cũng không cảm thấy đau đớn.”

”Có, rất dễ, người muốn sao?”

”Không phải cho kẻ thù dùng.” Trang Thư Tình đem yêu cầu của thuốc này nhất nhất nói ra.

Tóc Thanh Dương Tử bị hấn vò bừa đến lộn xộn, “Chưa có thử qua loại thuốc này, chắc là không khó lắm. Ta đi thử xem.”

Nói xong hấn liền thực cao hứng chạy mất, Trần Nguyên ở bên ngoài. Ở trong Bạch phủ này, có thể dọa người nhất chính là gia hỏa này! Cố tình ở trước mặt Trang tiểu thư lại..., mong là công tử sau khi quay đầu trong cơn tức giận đừng có đem Thanh Dương Tử đi rút gân lột da.

Lúc này Trần Nguyên lại liệu sự sai lầm rồi.

Thấy vẻ mặt Trang Thư Tình so với lúc này còn vui vẻ hơn, Bạch Chiêm hiện tại càng thêm cao hứng, nghĩ về sau có phải nên thường xuyên đem Thanh Dương Tử theo hay không. Có thể khiến Thư Tình cười coi như là có tác dụng, dù sao cũng so với việc cả ngày ở trong hiệu thuốc lãng phí dược liệu còn tốt hơn rất nhiều.

”Thanh Dương Tử là đại phu sao?”

”Hấn chính là đạo sĩ, những thứ khác không học được, nhưng lại có được một tay nghề luyện được tuyệt đỉnh, người muốn có loại dược gì chỉ cần tìm hấn, hấn đều có thể làm ra được, nhưng thuốc hấn làm đều lung tung lộn xộn, nhiều khi chính hấn còn ăn nhầm thuốc của chính mình.”

Từ Bạch Chiêm mà biết chút chuyện của Thanh Dương Tử, Trang Thư Tình đối với hấn tin tưởng hơn mấy phần. một chuyện này đến Bạch phủ cũng coi như là có ích.

Trần Nguyên liếc mắt nhìn công tử, trong lòng cảm thán, công tử thật cẩn thận, công tử rất ôn nhu, công tử cười có thể khiến người khác vui mừng...

Đảo mắt đã là giữa tháng mười hai, tuyết trắng bay tán loạn, cách cuối năm ngày càng gần.

Trang Thư Tình mua hai nam ba nữ, nam nhân lớn tuổi một chút gọi là Chu Thất, từ giờ hẳn là người gác cổng. Một đứa nhỏ chín tuổi làm thư đồng cho Thư Hàn, đặt tên cho hẳn là Nguyệt Minh. Một phụ nhân ba mươi tuổi làm nương tử quản việc trong nhà, một đôi tỷ muội mười lăm tuổi tên là Bảo Châu và Nam Châu phụ trách dọn dẹp quét tước trong nhà.

Sau khi có thêm những người này, chuyện trong nhà cũng không cần Trang Thư Tình nhúng tay vào, nhưng mà nàng cũng không quen được người khác hầu hạ, chuyện trong nhà mình có thể tự làm được nàng đều làm.

Mấy ngày nay Trang Thư Hàn rốt cục phải sử dụng xe ngựa, không phải vì bản thân mình.

Tiên sinh đột nhiên đề cập với hẳn là muốn mời tỷ tỷ đến để nói chút chuyện, hẳn tất nhiên không dám gạt tỷ tỷ, chỉ là do không biết tiên sinh muốn nói chuyện gì, từ ngày hôm qua đã bắt đầu cân nhắc, đến bây giờ cũng đang không ngừng cân nhắc, trong lòng càng thêm không yên.

Trang Thư Tình nhìn thấy bộ dáng đứng ngồi không yên của hẳn mà buồn cười, “Không làm việc gì sai trái, không sợ quý gõ cửa, bộ dạng này của đệ không phải đã làm ra chuyện xấu gì rồi chứ?”

”Đương nhiên là không có.”

”Vậy sao từ nãy đến giờ ta thấy đệ trong lòng không yên.” Vén rèm lên nhìn bông tuyết tung bay bên ngoài cửa sổ, ngữ khí Trang Thư Tình dịu dàng, “ thời điểm khó nhất đều đã trải qua, hiện tại chúng ta có nhà của mình, trong cửa hàng mỗi ngày đều có tiền thu, bạc trong tay tỷ tỷ cũng đủ để đệ học về sau, còn có thể có việc gì không vượt qua được, điều cần thiết là phải an tâm hơn.”

Trang Thư Hàn nghe vậy tâm liền buông xuống, việc duy nhất hẳn sợ, chính là trong lúc mình vô ý sẽ làm ra chuyện sai gì khiến cho tỷ tỷ thương

tâm.

Trần phu tử nhìn tỷ đệ hai người, tay chỉ vị tỷ tỷ.

”Mời Trang tiểu thư tới là do lão hủ có việc muốn thương lượng, có chỗ nào không chu toàn xin tiểu thư chớ trách.”

”Tiên sinh không cần như vậy, có việc chỉ giáo Thư Tình xin cứ nói.”

Vuốt vuốt chòm râu, Trần phu tử đem mấy bản án thư trên bàn đưa qua, “Đây là những đề thi lão hủ từng xem qua, mặc kệ là dụng từ dùng câu hay là lập ý giải đề, sai lầm ta có thể tìm ra đều rất ít, đây là những đề mà lão hủ tự mình đưa ra cho Thư Hàn, hoàn toàn không phải bạn bè cùng lứa tuổi có thể so sánh với hần.”

Trần phu tử nói rất chậm, như là vừa nghĩ vừa nói, “Lão hủ ở trong vòng tròn văn nhân này lăn lộn cả đời, người thông minh gặp qua đếm không hết, nhưng đã thông minh lại có được quyết tâm như thế thì rất là hiếm thấy, Trang tiểu thư, lão hủ không thể không nói một câu này, Thư Hàn là một mầm non tốt, khó có được xưa nay, lão hủ muốn nhận người này làm đệ tử, nhưng...”

Cười khở lắc đầu, “Không đối gạt Trang tiểu thư, ý niệm này lão hủ ở trong lòng đã suy nghĩ rất lâu, cho đến hôm nay cũng chưa có hạ được quyết tâm này, không phải Thư Hàn học không tốt, mà là lão hủ lo lắng bản thân mình không thể dạy những thứ tốt nhất cho hần.”

Mỗi một câu nói đều là khen ngợi, nhưng Trang Thư Tình không có lộ ra nửa phần vui mừng, nàng chỉ sợ sau này sẽ có sự chuyển biến lớn, chuyện như vậy nàng gặp cũng không ít.

”Trần tiên sinh có chuyện không ngại cứ nói thẳng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 52: Lên Tuyết Thiên Sơn

Trần phu tử đứng dậy đi lại vài lần, chau mày, hiển nhiên, chính là việc khiến cho hắn đang còn do dự đến bây giờ.

Trang Thư Tình không dám thúc giục, trong lòng đang chờ đối phương nói ra.

Thở dài một tiếng, Trần phu tử tự giễu nói: “Để cho Trang tiểu thư phải chê cười, người làm tiên sinh, gặp được đệ tử tốt lại không thể thu nhận, thật sự là loại tiếc nuối, nhưng mà lão hủ muốn giới thiệu một người, người kia bất luận là ở phương diện gì tuyệt đối đều hơn hẳn lão hủ, có người tiên sinh như ngài ấy dẫn dắt, Thư Hàn trong tương lai có thể vượt xa hơn so với nhận người như lão hủ làm tiên sinh.”

Thì ra là thế!

Tâm trạng đang treo cao nhất thời buông xuống, Trang Thư Tình lắc đầu, “Dù so về học thức, người ấy còn hơn cả tiên sinh, nhưng tấm lòng của tiên sinh ít người có thể có được, dù cho tiên sinh có muốn nhận Thư Hàn làm đệ tử, đó cũng là phúc phận của hắn.”

Lời này khiến cho Trần Hiền vui mừng cười lớn, “Lời này Trang tiểu thư chớ có nói, lão hủ không phải người quá kiên định, lại nghe được lời này thì lại càng không có mặt mũi nào để nhận Thư Hàn.”

”Lời này tiểu nữ nói chính là thật.”

Bởi vì là lời thật mới khiến cho người khác tự đắc a, nhưng ý đã quyết, Trần phu tử cũng sẽ không thừa nước đục thả câu, “Lão hủ nghĩ muốn giới thiệu cho Thư Hàn sư huynh của lão hủ, hẳn là Quan Học của Hội Nguyên Phủ Tô Văn, bất quá yêu cầu của sư huynh cực cao, nhiều năm trôi qua như vậy cũng chỉ thu hai người làm học sinh, có thể nhận Thư Hàn hay không còn phải tùy thuộc vào tài năng của hẳn, nếu như không thành, vậy chỉ có thể chấp nhận lão hủ rồi.”

Đối với thế giới này Trang Thư Tình đã có chút hiểu biết, Đại Chu tổng cộng cũng chỉ có sáu phủ, có thể ở một phủ làm Quan Học thì há có thể là người bình thường, Thư Hàn sợ là đã chạm được một cơ duyên lớn.

Suy nghĩ một chút, Trang Thư Tình đứng dậy tạ lễ, “Tạ tiên sinh che chở gia đệ. Người làm tử tử như Thư Tình chân thành cảm tạ.”

”Là bản thân Thư Hàn không chịu thua kém, ta thật sự không đành lòng để cho hẳn bị mai một, hoa tốt phải trồng nơi đất tốt. Lại cần phải chăm chỉ tưới nước bón phân thì mới có thể nở rộ đến mức đẹp nhất, lão hủ chờ đến ngày Thư Hàn có thể vinh quy bái tổ, tiền đồ rộng mở, vinh quang chói lọi.”

Vinh quang chói lọi nàng không dám nghĩ đến, nhưng nếu có thể an ổn mà đi lên, đến lúc đó cho nương một chức cáo mệnh phu nhân, bọn họ liền có thể đúng lý hợp tình mà trở về nhà ngoại tổ, đó là tưởng niệm cuối cùng khi nương đang còn mê man trên giường bệnh, trừ cái này. Trong tâm tư nàng cũng vô cùng muốn nhìn thấy bộ mặt hối hận không kịp của Trang Trạch Lương.

Hôm đó, Trần phu tử rốt cuộc kềm nén không được liền mang theo Thư Hàn đi tìm Tô Văn. Trang Thư Tình ở nhà đứng ngồi không yên chờ đợi tin tức.

Nếu như Thư Hàn có thể có một khởi điểm tốt, thì nhất định có thể tiến xa hơn.

Người sống ở đời, đi khắp thiên hạ, quan hệ giữa người và người chính là là một phần không thể thiếu. Nếu có chút che chở này, ít nhất sẽ đỡ bớt phần nào gánh nặng khi chỉ có đệ đệ của nàng tự bản thân, một mình bước đi trên con đường kia.

Âm mưu hay dương mưu cũng không có quan hệ, chỉ cần bản thân mình có đủ lợi hại thì ai cũng không thể làm cho mình bị thương, nhưng mà nếu như không có người dắt tay đi trước, vậy thì không khỏi quá mức cô đơn.

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, tâm thật sự không thể buông lỏng, Trang Thư Tình dứt khoát đi xem những công cụ vừa mới làm xong kia.

Bạch Chiêm, người này rất lợi hại, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể làm ra hơn phân nửa, tuy là không thể làm giống hoàn toàn như hiện đại. Nhưng có thể tinh mỹ như vậy đã là quá tốt.

”Két...”

Cửa bị Niệm Niệm đẩy ra, gió lạnh theo đó ùa vào, thổi tan hơi ẩm trong phòng.

Trang Thư Tình nhanh chóng tiến lên đóng cửa. Nhưng mới vừa đi được một bước đã bị Niệm Niệm dẫm lên làn váy của nàng, thanh âm ngao ô bèn nhọn chói tai, biểu đạt không giống như bình thường, ý tứ cũng không biểu đạt hoàn chỉnh.

”Niệm Niệm, đừng nóng vội, chậm rãi nói. Chậm rãi nói.”

”Ngao ô...”

”Bị thương? Ai bị thương? Tộc nhân của người?”

Niệm Niệm gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, căn làn váy của nàng kéo ra ngoài.

Trang Thư Tình đem nó ôm lên. Mặc kệ nó nhảy như thế nào cũng mạnh mẽ nhét vào trong gói to, nói: “Muốn ra ngoài cũng phải chuẩn bị một chút, bên ngoài tuyết đang lớn, nhiệt độ không khí lạnh như vậy, có khi chưa cứu được người, mà còn hại chính bản thân mình.”

Nhìn đến những dụng cụ phẫu thuật đang bày ra ở trên bàn, Trang Thư Tình cầm theo mấy dụng cụ thú y sử dụng nhất đem tất cả gói lại tốt, ánh mắt nhìn lại những thứ trong tay, theo bản năng cơ hồ vẫn còn cảm thấy thiếu

Còn có cái gì? Trang Thư Tình nhìn chung quanh một chút, đúng, lò sưởi tay, cái này phải đem đi, xiêm y phải đổi cái khác dày hơn, áo choàng phải dùng kiện da lông, cũng phải mang theo một chút đồ ăn.

Tận lực chuẩn bị chu toàn, Trang Thư Tình gọi Chu Thất chuẩn bị xe ngựa.

”Tiểu thư muốn đi đâu?”

”Ra khỏi thành.”

”Vâng.” Buông màn xe, Chu Thất hướng Bảo Châu ra hiệu, xe ngựa mới vừa đi, Bảo Châu liền chạy vội tới Bạch phủ, Nam Châu gắt gao ngồi ở sau xe ngựa.

Trang Thư Tình không biết, năm người nàng mua về, chỉ có đứa nhỏ tên Nguyệt Minh là người ngoài, những người khác đều do Bạch Chiêm an bày, ở phương diện này, Bạch Chiêm rất kiên trì cố chấp, theo hãn, nữ nhân

của mình đương nhiên phải ở hoàn toàn dưới sự bảo vệ của người nhà mới có thể chu toàn, bất kỳ chuyện vạ nhất nào xảy ra đều phải ngăn chặn.

Về phần nếu như Trang Thư Tình có bất kì hậu quả nào... Vậy thì toàn bộ đều đi lấy than!

Trong xe ngựa, Trang Thư Tình luôn nhẹ giọng hỏi Niệm Niệm, ở trong tai Chu Thất thì lại giống như là đang lầm bầm lầu bầu, chỉ nghe được lời chỉ đường của Trang Thư Tình, tin tức hẳn nghe được khiến cho hẳn vung roi ngựa không thể khống chế được lực đạo, ngựa hí dài một tiếng, phát ra tiếng phì phì trong mũi rồi tiếp tục phi đi như bay.

Dưới sự chỉ huy của Trang Thư Tình, xe ngựa dừng ở chân núi.

Núi dần dần hiện ra, những toà nhà dần dần thấp lại.

Nhìn thấy Trang Thư Tình nhắc chân muốn đi lên núi, Chu Thất vội ngăn lại, trong lòng cầu nguyện công tử có thể tới mau một chút, một khi đã vào núi, chuyện ngoài ý muốn xảy ra còn nhiều hơn, hẳn thực lo lắng không thể chu toàn được tất cả.

”Tiểu thư, ngọn núi này có mãnh thú, không thể đi vào.”

Mặt Trang Thư Tình vốn trắng, hiện tại bị gió lạnh thổi qua đã thành xanh, nàng cũng không muốn tiến vào núi tuyết thiên sơn, quá nhiều nguy hiểm, nhưng Niệm Niệm nói nơi này là nhà của nó, lúc trước nó vụng trộm trở về, nguyên bản là muốn đem tới cho tộc nhân kinh hi, không nghĩ tới người bị chấn kinh lại là nó.

Nơi nơi ngập tràn màu đỏ, có tộc nhân đã mất đi độ ấm, có tộc nhân thì miệng vết thương còn đang đổ máu, dù có hái những lá thuốc mà nó biết được đắp lên người của họ cũng không thể tìm được máu, nếu như máu chảy khô, vậy bọn họ sẽ chết.

Niệm Niệm ý lại Trang Thư Tình còn hơn cả cha mẹ, nhìn thấy tình huống như vậy suy nghĩ đầu tiên là cứu chủ nhân của nó, đó là tộc nhân của nó, là tộc nhân đem nó đỡ ra từ bụng của mẫu thân nó, nếu như bọn họ đều chết hết, chỉ chừa lại một con sói duy nhất là nó thì phải làm sao bây giờ!

Bộ dáng sốt rột của Niệm Niệm khiến cho Trang Thư Tình đau lòng muốn chết, đem đầu của nó ấn vào trong gói, ngẩng đầu nói: “Ta muốn vào núi, người ở chỗ này chờ.”

”Tiểu thư...”

”Không muốn chờ thì trở về đi.”

Chu Thất cắn răng một cái, “Ta đi với tiểu thư vào núi.”

Trang Thư Tình nhìn hẩn một cái, không có phản đối, nói đến cùng thì nàng cũng có chút sợ, so với đi một mình thì đi cùng với một nam tử cũng đỡ sợ hơn nhiều, tuy rằng Niệm Niệm nói nó có thể bảo hộ nàng, hơn nữa có thể khiến tộc nhân của nó đều bảo hộ nàng, nhưng không phải ngoài sói ra sẽ không có những loài khác, bằng không nàng cũng sẽ không xuất hiện tại nơi này.

Từ trong xe ngựa lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén, Chu Thất giải thích nói: “Sợ trên đường gặp chuyện gì, đặt để ngựa vạn nhất.”

Trang Thư Tình lúc này sao có thể so đo nhiều như vậy, “Vào núi đi.”

Chu Thất đi trước, đem những cành cây chặn đường chặt gãy, nhưng cho dù là vậy, lúc Trang Thư Tình đi cũng không được nhẹ nhàng, tuyết trên núi đọng lại rất nhiều, một bước đi chân sẽ bị lún xuống, không thể thấy cẳng chân, chỉ đi một hồi đã ra mồ hôi, dứt khoát cởi áo choàng lớn ra ném cho Chu Thất, thế này mới đi nhanh được một chút.

”Chu Thất, đi bên này.”

Chu Thất nhìn nàng, nhíu mày, “Tiểu thư, nơi này không có đường.”

”Đường là do người mở.” Lại đem đầu Niệm Niệm ấn vào, Trang Thư Tình uống một ngụm trà mang theo, leo núi thật sự là quá mệt.

Bên này đi đường không thoải mái, bên kia Bạch Chiêm nghe được tin tức, trên mặt cơ hồ đều ngưng thành băng, trời lạnh như vậy lại đi ra ngoại thành, nàng muốn làm gì?

Cố tình hôm nay hăn lại không có ở trong phủ, khi nghe được tin tức thì đã muộn chút, đáng chết!

”Trần Nguyên đi theo ta.”

Người bị điểm danh lại là đại tổng quản, những người không bị điểm danh ở Bạch phủ đều có chút cảm phần nhìn chăm chăm, trách không được, bọn họ quá nhàn rồi.

Trần Nguyên nỗ lực đè nén tươi cười ở khóe miệng, tiếp nhận dây cương xoay mình lên ngựa, lập tức đuổi theo công tử, đi xa rồi mới dám nhếch khóe miệng lên, đám người kia không có kích thích không chịu được, nhưng không có bọn họ cùng bảo vệ, áp lực của hăn thật sự là rất lớn đó.

Đi theo dấu hiệu Nam Châu lưu lại, hai người lập tức đã đuổi tới chân núi, thấy được xe ngựa của Trang Thư Tình.

Bạch Chiêm nghĩ, chờ khi nhìn thấy người nhất định phải hảo hảo thu thập một chút, thời tiết như vậy lại đi vào núi tuyết thiên sơn, nàng muốn chết phải không?

”Công tử, nơi này.” Trần Nguyên tìm được ký hiệu Nam Châu lưu lại vội cao giọng hô.

Bạch Chiêm không tiếp tục trì hoãn, nhảy lên vài cái đã không thấy tăm hơi, Trần Nguyên lập tức đề khí đuổi theo, hắn cũng tò mò Trang tiểu thư muốn tiến vào núi làm cái gì.

Lúc này Trang Thư Tình cũng vừa mới tới địa bàn của sói.

”Tiểu thư lui ra phía sau!” Theo lời nói Chu Thất lùi về sau, phía trước có hai con sói lông màu trắng bạc bước tới, đầu cao hơn nửa người, Trang Thư Tình ở phía sau Chu Thất nhìn thấy hình ảnh này, thân thể đều cứng lại.

Trong lòng lại có loại suy nghĩ không hợp thời điểm: Niệm Niệm về sau cũng to cao như vậy? Không có khả năng đi, nó căn bản sẽ không đâu!

Chu Thất tay cầm chủy thủ đem tiểu thư bảo vệ ở sau người, nếu như chỉ có hai con sói này thì hắn không sợ, nhưng phía sau sẽ là cả một bầy sói, tuyệt đối không chỉ có hai con như vậy.

Rất nhanh, Chu Thất liền phát hiện ra vấn đề, hai con sói này không có ý muốn công kích bọn họ!

”Ngao ô...” Niệm Niệm nỗ lực từ trong túi nhảy ra, nó ngửi thấy được hương vị của tộc nhân.

Nghe hiểu được ý tứ của Niệm Niệm, Trang Thư Tình nỗ lực khiến bản thân trấn định lại, nghĩ nàng cũng làm thú y hai năm, sói cũng là thú, bất quá thì nó không chê thịt người thôi, coi chúng là động vật bình thường là được.

”Chu Thất, người tránh ra.”

Chu Thất do dự tránh ra nửa bước, lộ ra nửa người Trang Thư Tình.

Niệm Niệm lại ô ô một tiếng, hai đầu sói kia chuyển thân hướng đến chỗ nàng đến.

”Đuổi kịp rồi.”

Lúc trước không thể đi đường theo cách bình thường, Trang Thư Tình đi một chút liền nghiêng ngã chao đảo, cũng may tuyết dày, ngã xuống cũng không đau, chỉ là thoạt nhìn có chút chật vật.

Đợi đến khi vất vả ngẩng đầu lên, Trang Thư Tình liền bị hình ảnh giống như một lò sát sinh trước mắt làm cho không thể nhúc nhích được.

Ngã thì chưa tính là cái gì, tuyết và bùn đất đều dính lên người chưa tính cái gì, nhưng tuyết và bùn đất đều biến thành màu đỏ, bảy tám con sói rõ ràng đã chết đến cứng ngắc vẫn tụ lại một chỗ, những con bị thương hỗ trợ sưởi ấm cho nhau, liếm liếm vết thương an ủi.

Không sợ chúng nó ngửi thấy mùi con người mà lộ ra công kích, Trang Thư Tình cảm thấy xót xa không thôi.

Anh hùng bước đến đường cùng vẫn không cúi đầu rơi lệ, còn nói chi đến loài sói hung mãnh chỉ nghe theo mệnh trời cũng có thể khiến tâm người mềm thành như vậy.

Chu Thất cảm thán một câu.

”Ngao ô...”

Niệm Niệm giãy dụa từ trong túi nhảy ra, căn làn váy Trang Thư Tình kéo nàng đến bảy sói, Chu Thất phát hiện, khi tiểu thư tới gần tất cả chúng nó đều thu hồi móng vuốt sắc bén.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 53: Theo Đuôi Tới

“Chu Thất, người không đi qua sao.” Trang Thư Tình quay đầu nhìn, ý muốn Chu Thất đuổi kịp, mồ hôi ẩm ướt sau lưng khiến nàng cảm thấy khó chịu, nàng đem áo choàng nới chặt hơn chút nữa, tận lực không để gió lạnh nhiễm vào người

Đếm một hồi, sói bị thương có mười bốn con, mà những con nằm ở trong không thể động, đều bị thương nặng, vết thương nhẹ này liếm một chút sẽ không sao, nhưng những vết thương nặng như vậy..., ở thế giới cá lớn nuốt cá bé, chúng nó không có tư cách để thả lỏng.

Bị vây ở trung gian, ánh mắt có chút tán loạn, rõ ràng đã hít vào nhiều mà sao thở ra lại khó khăn như vậy, nhưng chút suy nghĩ này trong lòng Trang Thư Tình nháy mắt đều ném ra sau đầu, đang muốn nói chuyện với Niệm Niệm, đột nhiên nhớ tới Chu Thất còn bên người, quay đầu vừa khoát tay vừa nói: “Chu Thất, người dùng chủy thủ đi tước một ít tấm ván gỗ rộng như vậy đến giúp ta, cũng xem thử có thể đốt chút lửa lên hay không, nấu thêm chút nước, chỗ tuyết ở đây đều có thể dùng được.

Chu Thất giấu diếm ánh mắt của bản thân, đáp ứng xong liền chạy đi.

Trang Thư Tình sờ sờ đầu Niệm Niệm thấp giọng nói: “Nhờ tộc nhân của người tìm một ít dược thảo mà các người biết đem tới cầm máu cho bọn chúng.”

Niệm Niệm nghe vậy, đồn dập kêu vài tiếng với những tộc nhân của nó đang ở cách đó không xa.

Rất nhanh, bầy sói liền phân ra tìm thuốc, còn dư lại mấy con sói đem vòng bảo hộ lui vào một chút.

Hít sâu một hơi, Trang Thư Tình không tiếp tục chậm trễ, cẩn thận đi đến bên người con sói bị thương nặng nhất kia, đem những dụng cụ phẫu thuật đã chuẩn bị tốt đến, cẩn thận kiểm tra cho chúng.

Những vết thương trên người đều sâu tới xương, miệng vết thương giống như những cái động nhỏ, da thịt mất hoàn toàn, còn có mấy chỗ xương cốt bị chặt đứt, những thứ này vốn không phải vết thương nhẹ. Nhưng vết thương trí mạng nhất lại ở trên đầu.

Một đạo miệng vết thương dài tận xuống khoé mắt bên trái, lỗ tai trái không còn, tròng mắt cũng không có. Ngay cả thịt ở lưng cũng bị mất một khối, đầu lâu đều lộ ra.

Tay trái của nàng cố gắng giữ lấy tay phải, “Niệm Niệm, để cho tộc nhân của người ra đi yên bình đi.”

”Ngao ô...” Một tiếng non nớt mang theo bi thiết vang lên, tiếng sói tru bắt đầu cao thấp nối tiếp.

Âm thanh bi thiết lan tràn, Trang Thư Tình gần không được sự khó chịu trong lòng, làm bác sĩ lại không cứu được bệnh nhân của mình. Làm thú y không lại cứu được động vật, không cần bất luận người nào đến khiển trách. Trơ mắt nhìn một sinh mệnh ở trước mặt mình mất đi sinh khí chính là trừng phạt lớn nhất đối với bọn họ.

”Ngao ô...” Theo một tiếng nối một tiếng càng thêm thê lương truyền đến, một con sói to lớn, chứng kiến toàn bộ mọi chuyện, từ sâu trong rừng rậm đi tới.

Trên người vết máu loang lổ, bộ lông trắng muốt nhả lại với nhau, mơ hồ có thể thấy được miệng vết thương trải rộng trong đó. Nhưng điều

này tuyệt không ảnh hưởng tới uy vũ của nó.

Niệm Niệm như tia chớp bổ nhào qua, “Ngao ô...”

Con sói trắng cọ cọ Niệm Niệm, đặt nó đến trên lưng mình rồi đi tới chỗ Trang Thư Tình.

Chu Thất nghe được thanh âm liền bằng khả năng nhanh nhất chạy tới, nhưng hăn không dám nhúc nhích, chỉ sợ động tác của mình khiến cho con sói kia hiểu lầm, tiến lên công kích tiểu thư.

Hăn nhìn ra được, đây là con sói đầu đàn, là ánh mắt kiêu ngạo một khi đắc thắng trở về.

”Ngao ô.”

Nó đang nói lời cảm tạ với mình, tâm Trang Thư Tình đang treo cao nhất thời trùng xuống dưới. Xoa xoa lòng bàn tay ướt sũng trên gấu váy, Trang Thư Tình gật đầu.

Nhưng con sói kia chỉ ở lại một lát, rất nhanh liền đi, Trang Thư Tình đi đến trước mặt một con sói khác. Con sói này bị thương cũng không nhẹ, chỉ là miệng vết thương không trúng chỗ trí mạng, xương cốt bị lệch vị trí sẽ trở lại vị trí cũ, dùng tấm ván gỗ cố định, phun lên miệng vết thương một ngụm rượu tề, dùng băng cầm máu lại. Lại đem thuốc những con sói kia hái được qua cầm máu, cắn nát ra rồi đắp lên miệng vết thương, nàng chỉ có thể làm như thế này.

Đáng tiếc, muốn giải phẫu phải có chỉ khâu lại, nàng còn chưa có chuẩn bị tốt. Khâu lại có thể khiến miệng vết thương phục hồi như cũ nhanh hơn.

Nghiêng đầu cọ cọ ở trên vai, Trang Thư Tình chuyển hướng tiếp theo.

Tại nơi cách nàng không xa, Chu Thất rốt cục đã nhóm được lửa, không biết từ đâu tìm được một cái bình, rửa sạch sẽ rồi vò một nắm tuyết bỏ vào bình đặt lên trên đồng lửa.

Thấy tiểu thư không có phân phó, hăn tận lực đem tuyết ở xung quanh quét hết đi, nếu tuyết chảy thành nước sẽ rất phiền toái, tiểu thư làm việc cũng không có tiện.

Dưới tiết trời không có gió, nhiệt độ cơ thể khiến Trang Thư Tình rốt cục có thể vứt bỏ lớp áo choàng dày này, thân thể nhất thời nhẹ nhàng, động tác trên tay cũng nhanh hơn rất nhiều.

”Ngao ô!”

Bầy sói cảnh giác dời về một phía, con sói đầu đàn cũng thay đổi vị trí, đem những con sói bị thương và Trang Thư Tình bảo hộ ở phía sau.

Tim Trang Thư Tình đập như sấm, nơi này trước đó không lâu mới trải qua một hồi thảm đấu, nếu như đối phương lại quay trở lại...

Tay có chút run rẩy, Trang Thư Tình nỗ lực khiến bản thân trấn định lại, cắn răng tiếp tục làm việc, ở việc làm một bác sĩ nàng không thể thực hiện, vậy không thể đến việc làm thú y nàng cũng không xứng.

”Ngao ô, ngao ô!” tiếng kêu dồn dập đến từ Niệm Niệm, Trang Thư Tình nghe hiểu được ý tứ của nó, đột nhiên quay đầu.

Người đi tới là Bạch Chiêm!

Tâm quá mức khẩn trương không thể suy nghĩ gì hơn, Trang Thư Tình đặt mông ngồi trên mặt đất, ôm cổ Niệm Niệm, cơ hồ là dán lên lỗ tai nó nói: “Kêu tộc nhân của người đừng thương tổn bọn họ, mau.”

Đầu sói nghe thấy được, không cần Niệm Niệm thuật lại đã thu lại ý đồ nổi lên công kích, chỉ là tư thế cảnh giác vẫn không giảm.

Nam nhân này rất nguy hiểm, so với kẻ địch lúc trước nó liệu chết đã bại còn khiến nó cảm thấy nguy hiểm hơn, tình huống trước mắt không tốt, bộ tộc sói trắng sợ là sẽ phải nhận lấy tai họa ngập đầu.

”Bạch công tử người... Như thế nào tới nơi này.” Không đợi Bạch Chiêm trả lời, Trang Thư Tình lại vội vàng nói: “Người nhanh chóng rời đi, nơi này không phải nơi người nên đến, đi mau.”

Bạch Chiêm vốn tích góp từng tí một tức giận trên đường nhưng nghe thấy tiếng sói tru liên hồi hóa thành lo lắng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, nhìn thấy nàng một thân chột vật bị vây sói vây chung quanh, nếu không có nắm chắc là những con sói này đang bảo hộ nàng chu toàn, hẳn đã xông phía trước đem người ôm vào ngực an ủi tâm tình đang treo cao của mình.

Tâm của hắn chưa từng hoảng loạn như vậy!

Nghe thấy nàng nói như vậy thì cảm thấy cao hứng, nàng đang lo lắng cho an nguy của hắn, nhưng lại tức giận nàng không đem an nguy của mình đặt lên đầu, chuyện nàng làm, so với đi chịu chết thì có cái gì khác nhau.

”Ta không nên tới, nàng nên tới sao?” Đợi sau khi hiểu được những con sói này là đang bảo hộ chứ không phải làm nàng bị thương, tâm đặt trên cổ họng của Bạch Chiêm mới hạ xuống một chút, lại nhìn đến những dụng cụ nàng cầm trong tay, cảm thấy nhất thời hiểu ra vài phần, “Nàng đang... trị liệu cho chúng?”

”Uhm.” Bầy sói có chút xao động, Trang Thư Tình cảm thấy sốt ruột, âm thanh thúc dục liên tục: “Thân phận của người ở trong này không được, mau rời đi, người có thể xuất hiện tại nơi này ta đã nhớ ân tình của người, nhưng việc này người không nên động tay vào, chúng nó sẽ không thương hại ta, đi mau.”

Bạch Chiêm bình tĩnh nhìn nàng, không có một chút lui bước, hấn trái qua vô số hiểm cảnh, mấy lần sống sót từ trong đường tơ kẽ tóc, chỉ là một bầy sói sao hấn có thể đặt trong mắt, “Nếu nàng không muốn bầy sói này toàn bộ chết hết thì mau nói chúng nó thối lui, chỉ cần chúng nó không công kích ta sẽ không động thủ.”

”Bạch Chiêm!”

”Muốn ta đi cũng có thể, nàng đi cùng ta.”

đáy mắt Trang Thư Tình nổi lên hơi nóng, nàng là thú y, dù có tín nhiệm Niệm Niệm, nhưng bị một đám sói vây quanh làm sao có thể không sinh ra sợ hãi đây, Chu Thất là hạ nhân, nàng không dám phó thác tín nhiệm, nhưng lúc này phải tìm cách đuổi người đi, tránh cho hấn biết bí mật của mình.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Bạch Chiêm, trong lòng nàng liền sinh ra một chút tâm an, nếu không có sự tự chủ còn tại, nàng sẽ lập tức gật đầu đồng ý, nhưng mà, đây là trong hang sói!

Bạch Chiêm cho nàng cảm giác quả thật là người cường đại, nhưng đây là khi đối mặt với người, thân phận của hấn, tài phú của hấn ở trong hang sói không có tác dụng.

Áp chế suy nghĩ trong lòng, Trang Thư Tình không phát hiện thanh âm chính mình nói có chút phát run, “Ta nhận phần tâm này của Bạch công tử, nhưng nếu Bạch công tử có hiểu, thì mong rằng sau khi Bạch công tử trở về thay ta trấn an đệ đệ ở nhà, đừng nói cho đệ ấy biết ta đang ở nơi nào, ta... xử lý tốt chuyện nơi này rồi sẽ trở về.”

Bước đi của Bạch Chiêm không ngừng lại, như là không cảm giác uy hiếp của bầy sói, từng bước từng bước tới gần, Trần Nguyên một tắc cũng không rời.

”Ngao ô...” Bầy sói càng thêm xao động, ý cảnh cáo càng sâu.

”Ta nói, muốn đi phải cùng nhau đi.”

”Bạch Chiêm!” tâm Trang Thư Tình lại trở nên nóng vội, một lần nữa kêu tên đầy đủ của hắn, “Chúng sẽ không làm hại ta, nhưng ta không cách nào cam đoan chúng sẽ không làm hại người!”

Ánh mắt hắn và Trần Nguyên hướng đến bầy sói, Bạch Chiêm thì nhìn về phía con sói đầu đàn, “Nói chúng nó thối lui, không nên ép ta động thủ.”

Con sói đầu đàn cúi đầu rít gào một tiếng, ánh mắt trở nên hung ác, tôn nghiêm của nó khiến nó không thể lui bước, tình cảnh hiện tại của bộ tộc sói trắng cũng không cho phép nó lui bước!

”Toàn bộ các người cũng không phải đối thủ của ta.” Bạch Chiêm ngạo nghễ thẳng lưng nhìn xuống, khí thế càng ngày càng mạnh, bộ dáng kia lại càng muốn ép đối phương không thể động thủ.

lúc này Trang Thư Tình tin tưởng, nam nhân này thật sự không sợ, cũng không hề lo lắng.

Trong lòng không hiểu được liên an lòng, căn rằng đánh vỡ hai phương đang giằng co, “Để hắn lưu lại, hắn có thể giúp ta.”

Đầu sói quay đầu nhìn nàng, hung ý còn chưa lui, bộ dáng rất dọa người.

”Ta khí lực nhỏ, sói cái trong đàn quá lớn, mỗi một con sói đều có vài vết thương lớn gây nguy hiểm tính mạng, một mình ta cứu không được, hắn có thể giúp ta.”

”Ngao ô!”

”Đương nhiên, chỉ cần các người không động thủ, hãn cũng không làm các người bị thương, nếu như không tin được, các người có thể đề phòng nhiều hơn.”

Sói đầu đàn còn đang do dự, nó tin nữ nhân này, bởi vì nàng vì cứu tộc nhân của nó mà đến, hơn nữa nàng yếu đuối, không tạo thành thương hại với chúng nó.

Nhưng này nam nhân bất đồng! Sát khí nặng như vậy, ở trước mặt hãn nó không nhịn được muốn cướp cơ hội ra tay công kích đối phương, giống như chỉ có như vậy nó mới có một tia cơ hội thắng được hãn.

”Chúng nó không chờ đợi nổi.” Trang Thư Tình chỉ vào những miệng vết thương nàng còn chưa có xử lý qua, “Máu nếu chảy khô ta dù là thần tiên cũng cứu không được.”

Đầu sói nhìn nhìn hai người, ngẩng đầu tru một tiếng, tránh thân mình ra.

Trang Thư Tình giơ cánh tay lên lau mồ hôi trên trán, nói chuyện một hồi, trán nàng đã thấy lạnh lẽo.

Mà lúc này Trang Thư Tình thoát nhìn cũng chặt vật không kém là bao, máu đỏ thẫm, nước thảo được xanh biếc, đất màu nâu, nhưng một Trang Thư Tình như vậy lại khiến cho bất luận kẻ nào cũng không thể xem nhẹ.

Tuy rằng không biết nàng làm sao có thể biết được tin tức mà tiến vào núi, hơn nữa xem ra là vẫn đang cứu trị cho bầy sói, đáy lòng Trần Nguyên dâng lên kính nể thật sâu, có thể đối mặt với một đám sói mà còn có thể giữ vẻ thản nhiên như vậy, người hãn có thể biết như thế, không nhiều, chấp tay vái chào, “Có gì có thể giúp một tay, Trang tiểu thư chỉ cần phân phó.”

Trang Thư Tình cười khỗ, “Lúc trước không phải đã nói rồi sao, ta khí lực nhỏ, một mình ta nâng lên không nổi, nếu các người cố ý lưu lại giúp ta, ta đây liền không khách khí mượn sức lực của các người một chút, đại tổng quản, thảo dược này đều giúp cầm máu, người dùng tuyết rửa đi, nhai nát rồi đắp lên nơi đổ máu, giống như vậy, sau đó nắm chặt mạch máu một hồi sẽ có tác dụng.”

Bạch Chiêm đảo mắt nhìn nàng, “Ta thì sao?”

”Người đi theo ta, ta nói người làm.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 54: Bí Mật Bại Lộ

Bạch Chiêm đối với an bày như vậy cực kỳ vừa lòng, bây giờ khoảng cách giữa hai người không như trước, Thư Tình đã mở rộng lòng hơn với hắn, hắn thật không nghĩ có thể nhanh như vậy.

Trần Nguyên nhìn được thảo dính bùn, còn chưa đưa vào trong miệng đã cảm thấy miệng toàn bùn, chỉ Thanh Dương Tử mới có thể thích việc này.

Sự thực chứng minh Bạch Chiêm có một đôi tay khéo léo, Trang Thư Tình vừa hướng dẫn qua là hắn liền xử lý tốt miệng vết thương, nhìn so với người hai năm làm thú y như nàng cũng không kém bao nhiêu.

Trang phục quý giá vô cùng bị nhiễm bẩn hắn chẳng quan tâm, làm việc rất vui vẻ, chỉ một lúc sau không cần Trang Thư Tình nói thêm gì liền xử lý rất lưu loát, người so với người sao lại có khác biệt lớn như vậy, đáng lẽ trong lòng Trang Thư Tình còn cảm thấy bất bình một chút, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy may mắn vô cùng, nếu có chút nhàn rỗi thì đi làm việc khác còn có ích hơn, cần gì suy nghĩ nhiều.

Nhìn sắc trời cũng đã qua giờ Thân, ở trên đỉnh núi một đêm, dù không có nguy hiểm nàng cũng không nên tiếp tục ở lại.

Nếu Bạch Chiêm không tới thì đành ngủ trên xe ngựa, chờ hừng đông sẽ vào thành, nhưng một người trị thương cho nhiều sói như vậy, nàng nhanh tới đâu cũng không thể tự mình làm hết được, qua đêm nay sợ là sẽ càng thêm nhiều con sói bị chết.

Đây đã là kết quả tốt nhất có thể, nếu như tại thời điểm này hẳn không bất ngờ xuất hiện, chỉ một mình nàng thật không có khả năng nghĩ ngợi.

Mân mân môi, trong lòng Trang Thư Tình đã rõ ràng, lúc này, nàng không thể xúc động, nàng nên nghỉ chu toàn một chút mới tốt.

May mắn Bạch Chiêm đến. Hiện tại có hẳn và Trần Nguyên hỗ trợ, nói không chừng trước khi trời tối bọn họ có thể xuống núi.

Trên người đột nhiên ấm áp, một chiếc áo lông màu tím choàng lên đầu vai nàng. Theo bản năng nhìn, lại lạc vào bên trong đôi mắt không một tia tạp sắc, Trang Thư Tình đột nhiên nhớ tới mình đã từng nói qua, nam nhân này, là một người thuần túy khó có được, hẳn chỉ làm theo tâm ý của bản thân.

”Nàng nên nghỉ một chút.”

Trang Thư Tình cúi xuống, bất giác mỉm cười. Đi chà xát tuyết để rửa tay sạch sẽ, trái áo choàng đã bẩn của mình xuống để ngồi. Lấy ra hai cái bánh nàng đã mang theo, bẻ hơn phân nửa đưa cho Trần Nguyên, Trần Nguyên nào dám ăn, vội lắc đầu nói không đói bụng.

Trang Thư Tình cũng không ép. Cầm cái bánh khô cứng bẻ một miếng đưa vào miệng, sau đó lại bẻ một khối lớn đưa đến bên miệng Bạch Chiêm.

Bạch Chiêm không hề nghĩ mình có thể có đãi ngộ này, không chút do dự liền há miệng cắn xuống miếng bánh tuyết đối không thể là mỹ vị này, bình thường căn bản không có khả năng xuất hiện trên bàn cơm của hắn, nhưng hắn lại cảm thấy bánh này ăn ngon vô cùng.

”Trước kia nghe được có người nói khi đói có thể ăn được nguyên con trâu, hiện tại ta thật sự có cảm giác này.”

Chu Thất trầm mặc đi tới mang theo một cái ống trúc được bọc một lớp lá dày, nước bên trong bốc khói nghi ngút.

Trang Thư Tình rất cảm kích, nghĩ đến hân một mảnh trung tâm theo nàng tiến vào núi. Đối mặt bày sới cũng không bỏ lại nàng, bẻ nửa miếng bánh đưa qua.

Chu Thất lắc đầu, “Ta đào được hai con thỏ chôn trong đồng lửa. Một hồi là có thể ăn, tuy rằng gầy một chút, nhưng cũng có thể lấp đầy mấy cái bụng rỗng, tiểu thư không cần lo cho ta.”

Trang Thư Tình cũng không nói thêm, trong lòng ghi nhớ, tự nhủ sau khi trở về nhất định phải báo đáp hân.

Nàng thối thối cho nước nguội, định đưa lên miệng nhưng bất chợt dừng lại rồi đưa đến bên miệng Bạch Chiêm, nước của người khác uống rồi nàng vẫn có thể uống, nhưng Bạch Chiêm nói gì cũng là thiếu gia sao có thể chịu được nước người khác đã uống qua.

Bạch Chiêm cao hứng đến tim đập rộn, cũng may còn nhớ rõ Thư Tình cần uống nước, nên chỉ uống hai ngụm nhỏ rồi thôi.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy người con gái mình thích, uống nước mình vừa uống qua, khóe miệng tuy rằng dùng sức kềm lại, nhưng vẫn lộ ra một bộ dáng tươi cười ngây ngô.

Đương nhiên, Trần Nguyên đi theo công tử rất nhiều năm tất nhiên là nhìn ra, nhưng mà Trang Thư Tình lại tuyệt đối nhìn không ra.

”Ngao ô!” thanh âm nho nhỏ đáng yêu truyền đến, Niệm Niệm theo thói quen nhảy lên đùi Trang Thư Tình ngồi, hai cái chân trước chỉ chỉ một loại quả lạ nàng không biết.

Bạch Chiêm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, mắt lộ kinh ngạc, “Ngọn núi này cư nhiên có thánh tâm quả?”

Được Niệm Niệm hiến vật quý, Trang Thư Tình nhận lấy nhìn qua nhìn lại một chút, “Rất quý?”

”Cũng không tính là rất quý, nhưng cũng khó có được.” Nghe được thanh âm sần sật truyền đến, Bạch Chiêm vừa nhìn, thật là, cả cây đều kéo lại đây, cũng may cây này không lớn.

Trang Thư Tình cũng thấy, hơn nữa theo tiếng kêu của Niệm Niệm liền hiểu được ý tứ của chúng.

Tuy rằng chúng không nói, nhưng lại đang dùng hành động biểu đạt sự biết ơn với nàng, động vật so với người còn nhớ ân tình hơn, nàng luôn luôn biết, chỉ là tình hình hiện tại vẫn khiến nàng rất lo lắng.

Một mối cũng giảm phần nhiều, sờ sờ đầu Niệm Niệm, Trang Thư Tình ôn nhu đến gần con sói đầu đàn nói: “Các người là tộc nhân của Niệm Niệm, Niệm Niệm lại là người nhà của ta, ta rất vui có thể giúp đỡ các người lúc cần thiết.”

Sói đầu đàn khi đến gần vốn đã thu liễm hung tính, nghe được nàng nói như vậy ánh mắt càng ôn hòa vài phần, tránh xa con người là quy tắc truyền thừa trong tộc nhân, đã khắc sâu vào máu thịt, con người giả dối khiến cho những tộc nhân đời trước của nó nhận không biết bao nhiêu đau khổ, nó vốn là không tín nhiệm, nhưng tiểu gia hỏa này tin nàng, may mắn tiểu gia hỏa tin nàng, hơn nữa còn kiên trì dẫn nàng đến đây.

Trần Nguyên kinh ngạc nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, ở bên cạnh công tử trời nam biển bắc, gặp qua không ít việc lạ, nhưng có thể cùng động vật nói chuyện tuy rằng có chút đặc biệt, nhưng so với việc thi thể có thể đi lại khiến hân dể dàng tiếp thu hơn nhiều.

Bạch Chiêm điềm nhiên như không, ngược lại Trang Thư Tình có chút bất an, bí mật này nàng không dám nói với bất kì ai, chỉ sợ bị người ta cho là yêu quái mà trói lại đem đi hoả thiêu, không cần giấu giếm thật sự cảm thấy thoải mái nhưng lại có chút lo lắng.

”Người không thấy kỳ quái sao?”

”Nàng ăn thánh tâm quả đi.” Bạch Chiêm đưa thánh tâm quả cho nàng rồi mới nói tiếp: “Lúc ta hai tuổi đã ăn qua một loại hoa, loại hoa này có chân, có thể chạy khắp mọi nơi, nương ta đuổi theo mười ngày mới bắt được nó, ta còn ở trong biển lửa nhìn thấy cự xà hai đầu, ở đầm băng nhìn thấy Giao long đầu dài hơn mười trượng, có ba cái chân, ánh mắt nó có thể biểu đạt ý tứ..... Nàng thì tính cái gì.”

Vốn đang cảm thấy mình có chút kỳ kỳ quái quái Trang Thư Tình hiện tại liền an lòng, cùng với những thứ trong lời của hắc so sánh, bản thân mình và những động vật kỳ lạ kia quả thật không tính là cái gì, mà hiện tại, nàng chỉ cảm thấy là nàng nghĩ nhiều, cho nên nàng không nghĩ ngợi nữa, tảng đá bấy lâu đè nặng trong lòng 'Phanh' một tiếng rơi xuống, Trang Thư Tình tươi cười cũng tự nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Ăn xong thánh tâm quả, vừa giòn vừa ngọt hương vị tràn ngập trong miệng. Tinh thần khí lực nhất thời trở về không ít, Trang Thư Tình vừa tiếp tục thanh lý miệng vết thương, vừa hỏi, “Người đã đi qua rất nhiều nơi?”

”Trước tám tuổi ta đi với nương đến rất nhiều nơi, sau tám tuổi mang theo vài người trong nhà muốn đi nơi nào liền đi nơi đó, mười bốn tuổi đến mười sáu tuổi nơi nào cũng không đi nữa, nương sinh bệnh, sau đó nương qua đời, từ đó không còn ai quản ta, ta cũng không muốn đi đâu.”

Trần Nguyên dừng lại động tác chà xát tẩy rửa dược thảo, vẫn là lần đầu công tử đem chuyện bản thân nói kỹ càng cho người khác nghe.

”Thật có lỗi, ta...”

”Là ta nguyện ý nói.” Xử lý tốt một miệng vết thương, Bạch Chiêm đem con sói trước mặt toàn thân đều xem qua một lần. Quả thật không còn vấn đề gì mới chuyển sang con tiếp theo, Thư Tình nghiêm cẩn muốn cứu chúng nó như vậy, nếu dùng hết tâm lực mà chúng vẫn chết, trong lòng nàng chắc chắn sẽ không dễ chịu.

”Thiên hạ rộng lớn, tuy phụ thân ta cho rằng trên đời này chỉ có Đại Chu là vĩ đại nhất, nhưng nếu nàng muốn nhìn những thứ mà ta đã nói, ta sẽ mang nàng đi, muốn đến nơi nào cũng được.”

Động tác của Trang Thư Tình ngừng lại một lát, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Thời gian tiếp theo hai người cũng không nói nữa.

Trang Thư Tình cho rằng mình đang gọi lên chuyện thương tâm của người khác, sợ mình lại lỡ lời, dứt khoát im lặng là vàng. Bạch Chiêm nghĩ càng đơn giản, mùa đông trời tối sớm, mau làm xong việc rồi xuống núi!

Động tác mọi người đều nhanh hơn, Chu Thất lại tìm mấy cái có thể nấu nước đặt trên lửa, bỏ tuyết vào, chỉ chốc lát tuyết tan, nước sôi, bỏ những dụng cụ cần sát trùng vào bên trong xong liền đi làm việc.

Chỉ là Nam Châu trốn ở một nơi bí mật gần đó cũng không nhàn rỗi, cảnh khô có thể đốt cùng với xoong chảo chum vại tất cả đều do nàng tìm đến.

Dù là như thế, chờ đến khi tất cả đều xử lý xong trời cũng đã tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Chân Trang Thư Tình ngồi đến tê rần, lúc đứng lên lão đảo một cái, Bạch Chiêm nhanh nhẹn đỡ lấy, nàng mới không ngã ngồi xuống.

Ngượng ngùng cười một cái, “Chân đã tê rần.”

Bạch Chiêm ngồi xổm xuống đỡ chân nàng, không để ý nàng khẽ giãy giụa, hẩn ấn ấn, xoa nhẹ vài cái, một cảm giác thoải mái lan rộng toàn thân, cơn tê rần liền mất hết.

Cúi đầu nhìn người đang mặc tử y này, Trang Thư Tình cẩn nhẹ môi nhắc nhở chính mình, nhẹ giọng nói: “Tốt hơn rồi.” Dừng một chút, Trang Thư Tình lại bỏ thêm một câu, “Cám ơn.”

Bạch Chiêm tâm tình rất tốt ngẩng mặt nhìn nàng, “Muốn xuống núi.”

”Ừ“. Bỏ qua khác thường trong lòng, Trang Thư Tình xoay người nói với những con sói phía sau: “Hôm nay chuẩn bị không đủ, chỉ có thể làm được như vậy, ngày mai ta sẽ mang thêm thuốc lên núi, tối nay các người ở đây đợi chúng ta...”

Nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, Trang Thư Tình cảm thấy đêm nay sói có thể sống được cũng không nhiều, rốt cuộc không đành lòng, “Các người bình thường nghỉ ở đâu?”

Khi hỏi ra miệng liền biết lời này không thể hỏi, hang ổ của sói làm sao dễ dàng báo cho con người biết, huống chi thái độ của con sói đầu đàn đối với Bạch Chiêm rõ ràng mang theo cảnh giác, vì thế lập tức lại bổ sung”Gần đây có chỗ nào sạch sẽ cũng được, nơi này tuy rằng không có gió, nhưng dù sao cũng là bên ngoài, buổi tối nhiệt độ còn có thể hạ xuống, chúng nó sợ là...”

”Ngao ô...”

Nghe tiếng sói đáp lại Trang Thư Tình thật mừng rỡ, “Được, chúng ta giúp người.”

Nghe được hai chữ chúng ta, lông mày Bạch Chiêm dương cao đến độ như là muốn bay lên, ho nhẹ một tiếng hỏi, “Giúp nó cái gì?”

”Gần đây có mấy sơn động, nó nhờ chúng ta hỗ trợ đem sói bị thương qua.”

Nếu như sói làm việc này... Chúng nó chỉ có thể dùng cách kéo, xương cốt vừa cố định sợ là lại bị sai lệch.

”Chu Thất, người đi tìm xem gần đây có gỗ cứng hay không.”

”Có, ngay trên mặt đất có một ít, người muốn bao nhiêu?”

”Nhiều lắm, phải làm mấy cái.”

Dùng những cành gỗ cứng làm thành cái cáng đơn giản, Chu Thất và Trần Nguyên đem sói từng con từng con đưa vào sơn động cách đó không xa, Trang Thư Tình cùng đi qua nhìn, thật sự khô ráo, so với chỗ lộn xộn kia tốt hơn nhiều.

Chu Thất lại nhặt củi nhóm lửa bên trong hang động, ở trong mỗi sơn động đều đốt một đống lửa, lại để thêm củi khô ở một góc khi nào lửa gần tắt có thể để củi vào để lửa có thể cháy được lâu hơn một chút.

Mà lúc này, trời đã tối đen.

Bạch Chiêm đem thánh tâm quả trên cây đều hái xuống, đáng tiếc cây này chỉ có vài quả, thánh tâm quả là thánh phẩm bổ âm, rễ cây một khi rút ra sẽ rất khó sống lại, nhưng có thể cho người đến ngọn núi này tìm xem, nếu đã có thì không thể chỉ có một gốc này.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 55: Tâm Động

Lên núi dễ, xuống núi khó, lại thêm trời tối, Trang Thư Tình giờ mới cảm nhận rõ ràng câu nói này.

Dù được Bạch Chiêm đỡ thì cơ hồ cũng bước ba bước ngã một bước.

Bạch Chiêm muốn công nàng, nhưng nghĩ lại, người ta nguyện ý để hấn đỡ đã là tốt lắm rồi.

Cả ngày hôm nay không tức không giận, chỉ có lo lắng và đau lòng, như vậy thu hoạch cũng không ít.

Thư Tình dứt hấn ăn bánh, cho hấn uống nước, lại nắm tay dạy hấn cách sử dụng những dụng cụ kia, lúc ăn thỏ nướng, hấn lấy cớ không thể trì hoãn việc đang làm, để nhờ nàng dứt cho hấn một chút, nàng cũng không từ chối, khi xuống núi còn để hấn đỡ, hôm nay Thư Tình quả thực thuận theo khiến hấn cứ ngỡ mình đang mơ một giấc mộng đẹp.

Lên xe ngựa rồi, Trang Thư Tình dựa vào thành xe không nhúc nhích nổi, bàn tay bị nhét vào lô giữ ấm, ánh mắt cũng không mở ra, chỉ có khóe miệng nâng lên một độ cong nhàn nhạt.

Tâm Bạch Chiêm nhất thời cảm thấy thật ngọt, rút thăm ở bên dưới sàn xe đắp cho nàng, trước tới nay thanh âm chưa bao giờ ôn nhu như vậy, “Ngủ đi, lúc đến ta gọi nàng.”

Trang Thư Tình không có phản ứng, nàng đã ngủ.

Bạch Chiêm tận lực ngồi cách nàng càng gần càng tốt, nhiệt khí của hân rất tốt, ngồi càng gần thì chung quanh càng có thể ấm áp một chút.

Cái gì cũng không cần làm, trong đầu cũng không cần nghĩ, cứ như vậy nhìn người đang thở ra hít vào đều đều, tâm liền cảm thấy an ổn, hận không thể khiến cho con đường này đi thật chậm, để hai người mãi yên bình thế này, vậy sẽ không như lời Hường Tả, bởi vì hai người khác biệt, nên cuộc sống cũng có nhiều quan niệm bất đồng, nàng mỗi khi nhìn thấy hân đều có xúc cảm mâu thuẫn chính nàng cũng không biết.

Lúc này cửa thành đã đóng. Xe ngựa dừng trước cửa thành, sau khi kiểm tra lệnh bài, xe lại tiếp tục chuyển bánh vào thành.

Bạch Chiêm rốt cục đã nhận biết mùi vị tình yêu, bởi vì có sự khác biệt mà tâm sinh ra cảm xúc lo lắng, không biết lần sau gặp nàng có lại trở thành một nữ tử luôn mâu thuẫn với hân hay không, thật khiến hân phát sầu, thời gian qua trôi qua quá chậm, thật hận không thể lập tức lấy nữ tử đa nghi này về nhà sớm một chút.

”Về sau không được hung dữ với ta, đừng ghét ta, tránh ta” Thấp giọng than thở một câu, chỉ nghĩ đến việc Thư Tình sẽ không xa lánh, để phòng hân nữa, Bạch Chiêm liền cao hứng trở lại.

Xe ngựa ngừng.

Bạch Chiêm còn định để Thư Tình đang mệt mỏi tiếp tục ngủ một chút thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của mấy người.

”Chu Thất, tỷ tỷ ở trong xe ngựa sao?”

Thanh âm Trang Thư Hàn bởi vì bị lo lắng mà có chút khàn, không có người nào biết lúc hân mang theo lòng vui sướng trở về muốn chia sẻ cùng tỷ tỷ, nghĩ rằng tin tức này nhất định sẽ khiến tỷ tỷ vui mừng nhưng hân thật hệt hắc, hân đợi rất lâu cũng không thấy tỷ tỷ trở về.

Hắn kém chút cho rằng tỷ tỷ đã bỏ hắn rời đi, không bao giờ trở lại nữa!

Hắn kém chút cho rằng về sau chỉ còn một mình hắn sống qua ngày!

Bên tai nghe được tiếng nói này khiến Trang Thư Tình không cần người khác kêu đã tự động đứng dậy, vén màn xe lên liền nhìn thấy ánh mắt Thư Hàn mờ mờ, vành mắt đỏ ửng. Nàng biết, nàng đã dọa đứa nhỏ này.

Đã từng bị vứt bỏ nên rất sợ cái cảm giác bơ vơ, lạc lõng không người bên cạnh, đứa nhỏ này chỉ tin tưởng nàng, dựa vào nàng, hắn nhất định rất hoảng hốt khi không có nàng bên cạnh.

Đỡ tay Bảo Châu xuống xe ngựa, Trang Thư Tình không yên đi đến trước mặt đệ đệ. "Thư Hàn..."

Chưa đợi nàng nói xong, thân thể đã bị một lồng ngực có vẻ non nớt ôm chặt lấy, rõ ràng khóc đến như vậy mà thân thể vẫn ôm chặt lấy nàng, cũng không có chút âm thanh nào truyền đến, Trang Thư Tình cũng đỏ hốc mắt, nhẹ vỗ lưng hắn, không tiếng động an ủi.

Việc này mặc kệ là nguyên nhân gì, nàng làm có bao nhiêu đúng, có bao nhiêu tận tâm với công việc của mình. Nhưng ở trước mặt đệ đệ mà nói nàng đều đã sai rồi.

Sau khi chuẩn bị xong nàng nên lưu lại lời nhắn cho hắn, nếu không hắn cũng sẽ không gấp thành như vậy.

Bạch Chiêm từ trên xe ngựa nhảy xuống, có chút khó chịu nhìn hai tỷ đệ đang ôm nhau. Hắn không thể tiến đến đem hai người tách ra, nhưng hắn biết như vậy sẽ chọc giận Thư Tình nên không dám hành động, muốn kích thích Trang Thư Hàn vài câu, vừa mới há mồm liền nhìn thấy Trần

Nguyên lắc mạnh đầu với hăn, nghĩ tới cái quân sư kia ở phương diện này rất có chủ ý, chỉ đành mất hứng ngậm miệng lại.

Bảo Châu động tác nhanh chóng liếc mắt nhìn công tử. Bước tới đem áo choàng khoát lên người tiểu thư, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, tiểu công tử, bên ngoài trời lạnh, có gì vào nhà rồi nói.”

Tại thời điểm có ngoại nhân lại thất thố như vậy, đợi khi cảm xúc hơi bình ổn Trang Thư Hàn liền cảm thấy hoảng, khi nghĩ đến tỷ tỷ về trể lại ở cùng với nam nhân này, nếu như người không biết chuyện nhìn thấy, còn không biết sẽ bị đồn thành dạng gì, tỷ tỷ tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, Bạch công tử cũng không hiểu sao?

Tâm tư bảo hộ tỷ tỷ nhất thời khiến hăn tức giận, ngẩng đầu lên nhìn về phía nam nhân đối diện, vừa muốn nói lại nghĩ tới đây là ngoài cửa, bị người khác nghe thấy thì chịu khổ vẫn là tỷ tỷ nhà mình, chỉ đành cắn răng thấp giọng nói: “Bạch công tử chờ khi dễ hai tỷ đệ chúng ta không có nơi dựa vào...”

”Thư Hàn.” Trang Thư Tình vội đánh gãy lời nói của hăn, xin lỗi cười cười với Bạch Chiêm, “Bạch công tử không có khi dễ tỷ tỷ, trở về phòng tỷ tỷ sẽ nói rõ với đệ mọi chuyện xảy ra, trước xin lỗi với Bạch công tử.”

Trang Thư Hàn nhìn về phía tỷ tỷ, mắt đầy nghi hoặc.

”Nghe lời, trở về phòng tỷ tỷ sẽ nói với đệ.”

Tại trước mặt tỷ tỷ, Trang Thư Hàn đều một mực nghe lời, dù hăn thật sự không muốn xin lỗi, nhưng vẫn nghe lời tỷ tỷ tạ lỗi với Bạch Chiêm.

Trên mặt Bạch Chiêm không thêm để ý, nhưng thực tế trong lòng được Thư Tình bảo vệ mà đắc ý, “Không có việc gì, mau dẫn tỷ tỷ người vào nhà đi, hôm nay nàng rất mệt.”

Tiếp nhận dây cương Trần Nguyên đưa, sờ sờ đầu con ngựa mà hân yêu quý, xoay mình lên ngựa, Bạch Chiêm từ trên cao nhìn xuống, tiếp tục nói: “Buổi sáng ngày mai ta lại tới, thuốc ta sẽ nói Thanh Dương Tử chuẩn bị tốt, nàng đừng làm việc quá sức.”

”Đợi một chút.” Thấy người đang muốn đi, Trang Thư Tình vội gọi lại, “Ta cần chỉ tang màu trắng, hiệu thuốc không biết có thể mua được hay không?”

”Dùng làm gì?”

”Khâu miệng vết thương.”

”Thanh Dương Tử nếu không làm được, ta rút gân hân cho nàng dùng, sẽ không kém thứ kia.”

Đợi người đã đi xa, Trang Thư Tình mới phản ứng kịp, nàng chẳng những không cự tuyệt Bạch Chiêm ngày mai cùng đi theo, còn mơ hồ giống như đương nhiên như vậy.

”Tỷ tỷ, trời lạnh, chúng ta vào thôi.”

Dùng nước ấm tắm rửa, toàn thân đều ấm lại mới từ thùng gỗ bước ra, lại uống thêm chén trà nóng, ăn miếng cơm nóng, toàn thân từ trong ra ngoài đều ấm áp, Trang Thư Tình mới cảm thấy bây giờ mình như được sống lại.

Thân thể này lúc trước được chăm sóc không tốt, tâm mạch yếu nhược, sợ lạnh, cho nên vừa vào đông nàng rất ít đi ra ngoài, điều chế vài loại thuốc, mỗi ngày ở nhà điều trị cho bản thân, cũng may lúc trước bỏ công không uổng phí, bằng không hôm nay sẽ không chỉ đơn giản bị nhiễm lạnh như vậy.

”Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc đi đến nơi nào, thế nào khi trở về lại thành như vậy?” Nhịn lại nhịn, Trang Thư Hàn rốt cục nhịn không được hỏi.

”Nói hai ba câu không thể rõ ràng, đệ theo ta đến đây.” Trang Thư Tình cầm lấy bao đựng cụ phẫu thuật đi đến phòng bên, nơi này Trang Thư Hàn ngày thường cũng không đến, bước vào mới phát hiện bên trong thế nhưng để rất nhiều vật dụng kỳ quái.

Đem những dụng cụ đặc chế đặt ở trên bàn, chưa kịp rửa lại, bên trên còn dính máu thịt và lông sói.

Đã sớm chuẩn bị tốt một nồi nước trên bếp, nước bên trong đã sôi.

Trang Thư Tình đem từng món dụng cụ bỏ vào, lại dùng một cái gậy tương đối lớn đảo qua, đợi đến cảm thấy thời gian đã đủ, nàng lại đem những dụng cụ kia lấy ra đặt ở cái khay lớn bên cạnh, bên trong là loại rượu nồng độ cao, gần giống như cồn, dùng để khử trùng tiêu độc.

Trang Thư Hàn trầm mặc nhìn, không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hắn chỉ biết tỷ tỷ hiện tại lợi hại hơn nhiều so với tỷ tỷ nhất gan khiếp nhược lúc trước, hắn cảm thấy may mắn vì điều đó.

”Tỷ tỷ có thể nghe hiểu lời nói của động vật, hôm nay là vì tộc nhân Niệm Niệm bị thương, nên tỷ đi giúp, Bạch công tử không biết vì sao mà tìm được tỷ tỷ, luôn ở trên núi hỗ trợ tỷ, bằng không tối hôm nay sợ là đệ cũng không nhìn thấy được tỷ.” Trang Thư Tình cười cười, mang theo chút xin lỗi, “Là tỷ tỷ không suy tính chu toàn, vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ có thể trở về, không nghĩ lại ngoài ý muốn khiến đệ lo lắng, về sau sẽ không như vậy.”

Chỉ cần không phải Bạch công tử khi dễ tỷ tỷ là tốt rồi, dù sao tỷ tỷ đã nói không gả cho người ta, nhưng dù thế nào thì tình huống như vậy cũng

không tốt cho tử tử, còn một việc nữa, hẳn rất tò mò chuyện tử tử vừa nói “Tử tử, tử nói là có thể nghe hiểu được lời nói của Niệm Niệm hay là có thể nghe hiểu được lời nói của động vật? Miêu miêu cầu cầu cũng có thể sao?”

” Lời nói của tộc nhân Niệm Niệm tử cũng có thể nghe hiểu, miêu miêu cầu cầu thì không biết, từ khi biết có khả năng này tử liền tận lực tránh những nơi chúng nó thường lui tới.” Trang Thư Tình nghiêng đầu nhìn hẳn, “Tử tử như vậy, đệ sợ sao?”

Trang Thư Hàn lắc đầu, cực kỳ thành thật nói: “Chỉ cần là tử tử, đệ sẽ không sợ.”

Đã không phải tử tử trước kia đệ muốn bảo hộ, nhưng mà nhất định so với nàng càng thương đệ, so nàng càng có nhiều năng lực bảo hộ đệ, trong lòng Trang Thư Tình âm thầm tự nhủ, đến gần sửa lại cổ áo cho đệ đệ mình, “Có một số việc tử tử không thể giải thích rõ, nhưng mà tử tử sẽ nỗ lực làm một tử tử tốt, về sau nếu có chỗ đệ không thể giải thích, đệ cũng không cần hỏi nhiều, có được không? Tử tử dù có tự làm bản thân bị thương cũng tuyệt không làm đệ bị thương.”

”Đệ tin tử tử.” Tử tử có bí mật, Trang Thư Hàn đã sớm biết, có những việc không nên hỏi, hỏi rõ rồi có đôi khi khó đối mặt, cứ như bây giờ chẳng phải rất tốt sao!

Nghĩ đến mình còn có một việc vui chưa nói, đuôi mắt Trang Thư Hàn rốt cục hiện chút kiêu ngạo, “Tử tử, đệ đã là học trò của Tô tiên sinh, tại đó đã dập đầu kính trà, đáng tiếc tử tử không thấy.”

”Thật sao?” Trang Thư Tình mừng rỡ, “Tử tử biết đệ nhất định có thể thành tài, ngày mai... Không được, ngày mai tử tử còn phải lên núi một lần nữa, ngày sau tử tử sẽ cùng đệ đi bái tạ tiên sinh, đúng, còn có học phí nữa, cái này phải chuẩn bị kĩ càng một chút mới được.”

Nói liên miên một đồng lời, Trang Thư Tình vẫn là không bình tĩnh được, vừa làm nhiều việc vừa nựng yêu gò má đệ đệ, “Đệ đệ tỷ thế nào lại lợi hại như vậy? Tỷ tỷ cũng phải trở nên lợi hại hơn mới được, bằng không sẽ không phải là tỷ bảo hộ đệ nữa rồi.”

”Oa tỷ tỷ bắt nạt đệ!”

Hiếu được tình cảm của hắc dành cho nàng, Trang Thư Tình cười mỉa mắt, không có cha mẹ thì thế nào, có một đệ đệ vừa tài giỏi, ngoan ngoãn, lại rất yêu thương nàng đã đủ rồi, cuộc sống của nàng càng thêm có mục tiêu.

Đem mặt mình tránh ra, Trang Thư Tình nhu nhu, khó nén lo lắng hỏi, “Ngày mai còn phải lên núi? Vừa rồi đi tuyết đã rơi rất nhiều, qua đêm nay không biết sẽ lạnh đến thế nào, tỷ không thể để một mình Bạch công tử đi sao?”

”Việc này chỉ có tỷ tỷ hiểu rõ cách làm, hắc cũng không phải là người quan tâm đến những việc đó, chúng ta làm chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi.”

”Vậy hắc còn đi hỗ trợ!”

Bên tai phảng phất lại vang lên câu nói ủy khuất “Về sau không được hung dữ với ta, đừng ghét ta, tránh ta”, Trang Thư Tình cảm thấy có chút hoảng hốt, nam nhân này, lòng tham so với dự đoán của nàng càng nhiều hơn.

Rõ ràng là thiếu gia cao quý, lại không ngại máu làm bẩn tay giúp nàng làm những việc đó, trong mắt không mang theo nửa phần chán ghét, ăn một cái bánh lạnh như vậy, uống nước từ tuyết không mấy sạch sẽ...

Nếu như nói trong lòng nàng không cảm động, tại sao lại thất thần như vậy?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 56: Đồng Hành Trong Gió Tuyết

Tuyết rơi một đêm, đến sáng hôm sau cũng không ngừng.

Bạch Chiêm ngồi trong xe ngựa đi tới chỗ Trang Thư Tình.

Xe ngựa này được đặc chế trong cung, sau khi đưa đến hãn chưa từng dùng qua lần nào, nếu không phải Trần Nguyên buổi sáng nhắc nhở một tiếng, hãn cũng quên mất mình còn có một chiếc xe như vậy.

”Công tử, xe ngựa kia của Trang tiểu thư quá mức đơn sơ, nhỏ không nói còn không thể giữ ấm, tuyết lớn như vậy nếu dùng xe ngựa kia không phải là để tiểu thư chịu tội sao? Lại nói, xe ngựa này của ngài rộng rãi, ấm áp, có thể cùng tiểu thư vừa lên đường vừa trò chuyện, dù sao cũng là công tử đến để hỗ trợ, chẳng lẽ Trang tiểu thư lại cự tuyệt ngài, ngài muốn nói chuyện với tiểu thư trong xe ngựa hơn hay là đón gió tuyết cười ngựa hơn?”

Vì lời này của Trần Nguyên, hãn được tăng một tháng tiền tiêu vặt không nói, còn được thưởng rất nhiều thứ tốt, tâm tình tốt khiến Thanh Dương Tử thức trắng đêm liếc mắt xem thường.

Vừa tiễn đệ đệ rời cửa liền nghe thấy hạ nhân nói Bạch công tử đã đến, Trang Thư Tình vội vàng xách theo những đồ đã chuẩn bị tốt ra ngoài.

Bạch Chiêm ở trước viện chờ nàng, vừa thấy người thì câu nói đầu tiên là, “Xe ngựa của nàng sẽ bị gió lùa vào, ngồi xe của ta.”

Ngồi xe ai cũng được, Trang Thư Tình không có dị nghị gì, nhưng khi nhìn thấy xe ngựa dừng trước cửa nàng liền có chút bất động.

Đây là xe ngựa? Nay kỳ thực là một căn phòng lớn cổ đại được kéo bằng ngựa?! So với phòng nàng ít nhất cũng phải dài gấp ba, độ rộng cũng không phải xe ngựa kia của nàng có thể so sánh, xe ngựa của nàng chỉ dùng một con ngựa, chiếc này là bốn con.

Mặc cho mấy nha hoàn dẫn nàng lên một cái ghế thật dài, một người nâng, một người đỡ lên xe, Trang Thư Tình có chút thất thần, chờ vào bên trong, nhìn thấy hai gian trước sau của xe nàng chỉ có thể cảm thán.

Cởi giày ở gian ngoài, màn gian trong được vén lên, nhiệt khí ủa vào mặt, so với bên ngoài giống như hai thế giới.

Bạch Chiêm tiến vào theo sau, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Trang Thư Tình, thấy nàng có chút ngơ ngẩn vội hỏi, “Làm sao vậy? Không thoải mái?”

Trang Thư Tình nhẹ liếc mắt nhìn hắn, “Ta ở đây không quen, đang suy nghĩ lúc về, muốn ngồi xe ngựa kia của ta.”

”Nếu nàng ngại đây là xe của ta thì xe ngựa này về sau sẽ đưa luôn cho nàng, đã là xe của nàng vậy sẽ không còn cảm thấy không quen, ta thật không thường ngồi xe. “

”Thân phận của ta sao có thể dùng loại xe ngựa này.” Trang Thư Tình cảm thấy không khí có chút nóng, theo thói quen bỏ áo choàng, cởi ra dây buộc ở cổ. Không nghĩ tới lại càng gỡ càng rối, nút thắt không thể gỡ ra. Loay hoay hồi lâu cũng không thể tháo gút.

”Ta làm cho.” Gỡ dây thật cẩn thận, Bạch Chiêm cúi sát đầu ngưng thần mà gỡ.

Hắn không cảm thấy chuyện này có cái gì không đúng, Trang Thư Tình lại đang ra mồ hôi, định gọi nha hoàn vào hỗ trợ. Nhưng khi nhìn thấy nam nhân đang nghiêm cẩn đến cực điểm trước mắt lại nhất thời không nói được gì.

Bạch Chiêm đột nhiên giương mắt chống lại tầm mắt không kịp né tránh của nàng, tầm mắt hai người giằng co, không hiểu sao lại có chút hương vị mơ hồ như tình ý.

Chuyện như vậy khiến Trang Thư Tình cuống quýt buông tầm mắt xuống, “Có thể gỡ không?”

Bạch Chiêm nhìn sâu vào mắt nàng, kéo một cái gỡ được dây áo, áo choàng rơi xuống, Trang Thư Tình nhặt lên xoay người sang chỗ khác.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Nha hoàn mở cửa gian ngoài ra bẩm báo hai câu, “Công tử, Thanh Dương Tử nói hắn khó chịu trong người, cưỡi ngựa không được, muốn xin lên xe ngựa nghỉ ngơi.”

Bạch Chiêm có chút nghiến răng, người nói mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không thành vấn đề là ai? Mới một buổi tối liền chịu không được?

Lúc trước chỉ lo xem xe ngựa, Trang Thư Tình cũng không chú ý có những ai đi theo, dù sao hiện tại không khí giữa hai người quá mức mập mờ, đúng lúc cần có người đến phân tán, liền thuận thế hỏi, “Thanh Dương Tử cũng tới rồi?”

”Ân, hắn nghe nói nàng cần được trị cho khỏi. Hắn liền âm thầm muốn đi theo.”

Trang Thư Tình cười, “Cho nên một đêm hôm qua hăn cũng không ngủ?”

”Bình thường hăn mấy đêm không ngủ tinh thần vẫn rất tốt. Làm gì có chuyện không cười được ngựa, hăn chỉ là ngại trời lạnh không muốn cười ngựa.” Bạch Chiêm tức đến nỗi muốn đánh Thanh Dương Tử một trận, nhưng rốt cuộc cũng không thể làm gì, “Được, gọi hăn đi lên.”

Thanh Dương Tử được như ý nguyện, nhưng cũng chỉ dám ngậy ngốc ở gian ngoài, hăn nếu thật không biết xấu hổ dám đi vào bên trong, không cần công tử ra tay, Trần đại tổng quản chắc chắn liền chặt đứt được liệu cung cấp cho hăn.

Xe ngựa lại tiếp tục đi, Bạch Chiêm gõ lên vách tường ngăn cách hai gian, “Đi vào hầu hạ.”

Hai nha hoàn nhẹ chân bước vào, mặt mày cũng không dám nâng lên, đem vào một bếp lò nấu nước, lại mang thêm từng đĩa điểm tâm đặt lên bàn nhỏ.

Có nhiều hơn hai người, Trang Thư Tình thả lỏng hơn nhiều.

Bạch Chiêm thấy nàng rất cục cựa cũng không còn ngại ngần liền dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của hai nha hoàn, cầm một đĩa điểm tâm đưa cho nàng, “Mọi thứ được dùng nam châm cố định, không cần lo sẽ bị đổ.”

”Ta không lo.” Trang Thư Tình nhận lấy, cắn một ngụm, ăn rất ngon, “Có tiền, có quyền, sống qua những ngày như vậy, trách không được người sống ở đời đều liều mạng muốn trở thành người trên cao.”

”Lời này nghe có chút vị chua.”

”Vốn chính là đang ghen tị.” Lại cắn một ngụm, Trang Thư Tình thỏa mãn mị mắt, “Ta không có khả năng có thể trở thành người như vậy, còn

không cho phép ta nói sao?”

Thật sự là thắng thắn khiến người khác không biết phải nói tiếp thế nào, Bạch Chiêm thấy nàng ăn rất ngon, cũng cầm một khối đưa vào miệng, vẫn là cái vị kia, nhưng hẳn lại cảm thấy ngon hơn so với bình thường nhiều, “Chỉ cần nàng muốn, ta đều có thể cho nàng, chỉ là nàng không thích thôi.”

Trang Thư Tình nhất thời ảo não, “Bạch công tử, chúng ta đừng nói những lời này được không?”

Nàng đang sợ cái gì? Chỉ cần nàng nói ra, cái gì cũng đều có thể giải quyết, Bạch Chiêm thở dài, rốt cuộc vẫn là không có nói như vậy, thuận theo ý nàng nói: “Tốt, không nói nữa.”

Ăn điểm tâm, uống trà, chiếm hết tiện nghi của người ta, lại tức giận với người ta Trang Thư Tình cũng có chút ngượng ngùng, lại không biết nên nói chuyện gì đành ho nhẹ một tiếng, nói: “ Người biết Tô Văn không?”

”Biết, Quan học sư của Hội Nguyên phủ.”

”Thư Hàn đã báỉ hấn làm thầy, không phải học trò bình thường, là đệ tử chính thức.” Trang Thư Tình khó nén đắc ý, mười tuổi đã có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà được xem trọng, không phải ai cũng có thể.

Bạch Chiêm quả thật không nghĩ tới Trang Thư Hàn lại lọt vào mắt của Tô Văn, toàn Hội Nguyên phủ này cũng chỉ có Tô Văn được hấn nể mặt, không phải vì tài học, cũng không phải lực ảnh hưởng, mà vì hẳn là một người có lòng dạ chân chính, có thể bao dung người khác, có thể đảm đương trọng trách, nhận thức được người tốt, cũng là người biết dẫn dắt chỉ đường, trời sinh nên làm thầy dạy học.

Ánh mắt hần cao bao nhiêu Bạch Chiêm đều biết, nhưng có điều thật không nghĩ tới, một người mới đêm qua còn khóc trong lòng tỷ tỷ cư nhiên lại được Tô Văn kia thu vào cửa.

Xem ra sau khi trở về phải đi Tô phủ đi một chuyến mới được.

”Đã làm lễ bái sư chưa?”

”Thư Hàn nói đã dập đầu kính trà, có thể thấy được Tô tiên sinh rất thích đệ ấy.”

Khó được nhìn thấy bộ dạng đặc ý này của Thư Tình, Bạch Chiêm muốn nhìn lâu một chút, yêu thương nơi đáy mắt nhanh chóng dâng lên, “Tô Văn ở kinh đô cũng rất có tiếng, người bình thường hần không để trong mắt, lúc trước có thu hai học trò hiện thời một người đậu Tiến Sĩ vào hàn lâm nhận chức, nghe nói rất được trọng dụng, một người là tân khoa Trạng Nguyên, Thư Hàn về sau sẽ không kém bọn hần.”

Đại khái bậc trưởng bối đều cho rằng đứa nhỏ nhà mình là tốt nhất, nếu như Bạch Chiêm khen ngợi nàng, nàng liền thấy không được tự nhiên, nhưng là khen đệ đệ nàng, nàng thế nào cũng cảm thấy lời này thật dễ nghe, rõ ràng cao hứng đến khoé miệng đều cong lên, nhưng vẫn giả bộ nghiêm túc, “Hần sao có thể so được với người như vậy, chỉ cần không khiến Tô tiên sinh thất vọng là tốt rồi.”

”Nếu như hần có được tiền đồ, cũng không uổng sự hy sinh của nàng.”

”Hy sinh cái gì, ta không vĩ đại như vậy, chỉ đó là lựa chọn tốt nhất với hai tỷ đệ chúng ta thôi.” Khi nghĩ đến sau này tiền đồ của Thư Hàn không có một chút dính dáng gì đến Trang Trạch Lương nàng liền cảm thấy bản thân mình thật sự rất vui vẻ, thấy được tỷ đệ nàng sống tốt chắc chắn hần sẽ hối hận, tức chết hần.

”Ở chỗ ta có mấy quyển sách được Chử Sáng dùng để ghi lại chú thích, dù sao ta cũng không dùng, khi nào về sẽ đưa tới cho Thư Hàn.”

”Chử Sáng?”

”Được xưng là Chử tiên hiền, Chử tiên sinh, nàng không biết sao?”

Trang Thư Tình xấu hổ, nàng đối với thế giới này hiểu biết có hạn, ký ức cực hạn của cơ thể này cũng chỉ ở Lãnh sơn huyện, căn bản chưa từng nghe qua Chử tiên hiền này.

”Ta vốn không phải người đọc sách, lại đến từ địa phương nhỏ, quả thật không biết người này, bất quá người có thể được xưng hô như vậy tất nhiên là bậc thánh nhân, sách này quá mức trân quý, đưa cho Thư Hàn... Hẳn sợ là nhận không nổi.”

Bạch Chiêm nhú mày, “Không cần?”

Đương nhiên muốn! Nghe cái tên kia nàng liền biết đối với người đọc sách mà nói đó là một ngọn núi cao chỉ có thể ngưỡng vọng, sách của hẳn đối với Thư Hàn khẳng định rất có ích, nhưng không thể lấy của người ta như vậy...

Nàng nợ Bạch Chiêm không ít!

”Thực không cần?”

Trang Thư Tình tức giận ngẩng đầu, tầm mắt lại lọt vào ý cười trong mắt đối phương, nhất thời những thứ rối rắm trong đầu đều biến mất, “Muốn, đương nhiên muốn, coi như ta mượn Bạch công tử, đến khi Thư Hàn không dùng nữa sẽ mang đến trả công tử.”

Bạch Chiêm không nói gì, chỉ cười.

Cười đến khi Trang Thư Tình nghiêng rằng, nàng cũng cảm thấy lời này có chút không đúng, lại không biết nói gì cho phải.

Thật ra mấy quyển sách này là do Bạch Chiêm nhìn thấy có thứ nào ở Hội Nguyên Phủ xem thuận mắt đều cướp đoạt một lần mới thu hết vào tay, nếu nàng biết nàng sẽ không phải cần rút lương tâm vì chiếm tiện nghi của người ta.

Sau khi dần dần hiểu Trang Thư Tình, hẳn liền biết, đối với Thư Hàn tốt một phần so với tốt với nàng mười phần càng hiệu quả hơn, trong mắt nàng để ý cũng chỉ có một người đệ đệ này.

Nhưng rồi hẳn lại không cam tâm trong mắt nàng chỉ có đệ đệ, hẳn phải nhanh chóng kéo tên tiểu tử kia về phía mình mới được, cũng may tiểu tử kia cũng không khiến cho người khác ghét.

Có người phụng bồi nói chuyện, lộ trình dường như ngắn hơn nhiều.

Như trước là chân núi kia, xe ngựa ngừng lại.

Từ trong xe ngựa ấm áp như xuân bước xuống, ngẩng đầu nhìn những bông tuyết bay đầy trời, Trang Thư Tình rung mình một cái.

Phía sau có người đem áo choàng và mũ khoác cho nàng.

Không cần quay đầu lại cũng biết là ai, Trang Thư Tình dứt khoát làm như không biết, cũng không quay đầu, nói: “Đi thôi, sớm xong việc liền có thể về sớm.”

Bạch Chiêm một tắc không rời theo sau nàng, khi lên núi càng giống như sam bám nàng không xa nửa bước, Trang Thư Tình cũng không cự tuyệt.

Thanh Dương Tử đi ở phía sau kể tai nói nhỏ cùng Trần Nguyên, “Người đoán ta ở trong xe ngựa nghe được cái gì? Công tử có thể nói lời dễ nghe để dỗ người người có tin không? Ta thật sự tưởng tượng không ra bộ dáng lúc đó của công tử sẽ như thế nào, người có thể tưởng tượng ra không?”

Trần Nguyên lườm hắt một cái, “Cả ngày hôm qua đều nhìn thấy.”

”A? Thật?” Thanh Dương Tử vội vàng chạy theo đuổi kịp Trần Nguyên, “Người mau hình dung lại, kể cho ta nghe?”

”Về sau người còn sợ không nhìn thấy?” Trần Nguyên trợn trừng mắt, hắt chỉ sợ về sau mỗi ngày đều phải nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của công tử, thật sự là... Có chút không nói nên lời.

Càng đi, bước chân Trang Thư Tình càng chậm, không phải đường không dễ đi, mà là có người khiến nàng không thể không nghĩ nhiều, tại nơi rừng núi hoang sơ, lại có người vì nàng mở một con đường, những cành cây ven đường đều bị chém rớt, đại thụ cản đường cũng đổ xuống, đi đường núi giống như nơi đất bằng, nàng đi rất dễ dàng không chút trắc trở.

Ai có dụng tâm như vậy, không cần nói cũng biết.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 57: Sinh Tử Do Trời

Những con sói cần trị thương vẫn chờ trong sơn động, tiểu tử Niệm Niệm được sói đầu đàn chở trên lưng.

Vừa nhìn thấy thân ảnh Trang Thư Tình, Niệm Niệm phóng xuống đất, chạy tới, thanh âm non nớt bi thương truyền ra nhưng những người khác nghe thấy đều không hiểu.

Trang Thư Tình nhắm chặt mắt, trấn định nói: “Chết hai con, chỉ còn lại ba con đang trong tình trạng không tốt.”

” Nàng đã tận sức, sinh tử do trời.”

” Ta biết.” Trang Thư Tình mở mắt ra, đem Niệm Niệm đang thương tâm cẩn thận bỏ vào bên trong túi nhỏ vẫn đeo bên người, “Điều này đã tốt hơn so với dự đoán của ta.”

Sói đầu đàn gật gật đầu với mấy người họ, xoay mình dẫn đường đi đến sơn động.

Trên mặt đất cạnh đồng lửa còn chất đồng một ít cành khô, cũng may khói không lớn, lửa chưa tắt, không khí trong sơn động trầm lắng đầy bất an.

Khi Trang Thư Tình bắt đầu kiểm tra vết thương của lũ sói thì Thanh Dương Tử chen lấn tiến vào, hắc tuy không phải đại phu, nhưng y thuật cũng rất tốt, việc chẩn trị đối với hắc không có gì trở ngại, nhìn miệng vết thương kia chặc chặc nói, “Muốn sống, quá khó đi.”

”Dù sao cũng phải chữa trị đến cùng mới biết được, chỉ tang trắng mang tới chưa?”

”Mang theo, mang theo.” Thanh Dương Tử nhanh chóng lấy ra một cuộn đưa cho Trang Thư Tình.

Thứ này thật đúng là không phải hãn thì không ai làm được, dù vậy hãn cũng không thể làm được nhiều hơn, dù có thực sự rút gân hãn thì trong một buổi tối nhiều đây đã là cực hạn.

”Chu Thất, giống như hôm qua đun chút tuyết thành nước đi.”

”Vâng.”

Bạch Chiêm đá văng Thanh Dương Tử ra, “Ta giúp nàng.”

Thanh Dương Tử xoa cẳng chân bị đá đau than thở, “Việc này ta còn làm tốt hơn công tử.”

Trần Nguyên vội lôi kéo Thanh Dương Tử đi giúp Chu Thất nấu nước.

Chờ hai người bọn họ mang nước tiến vào, Trang Thư Tình đã đem những bộ dụng cụ xử lý sạch sẽ từ đêm trước mở ra, Thanh Dương Tử thấy những thứ mới mẻ liền tò mò đi qua, nhanh chóng tập trung tinh thần ngồi xổm bên cạnh Trang Thư Tình xem nàng muốn dùng như thế nào.

”Thịt bị hoại tử trên miệng vết thương đều phải cắt lọc hết. Công cụ chỉ có một bộ, ta làm trước, người xem rồi làm theo.”

Thanh Dương Tử liên tục gật đầu, Bạch Chiêm liếc hãn một cái, “Người Thư Tình nói là ta.”

” Vâng!”

Nghe hai người giành việc như vậy, có chút buồn cười, Trang Thư Tình mân mân miệng, ổn định lại tâm tình bắt đầu làm việc.

Dao mổ hạ xuống cắt thịt nơi hoại tử, con sói vẫn mê man không tỉnh, chỉ có thân thể theo bản năng run run, “Giữ lại.”

Bạch Chiêm nhanh chóng thay đổi vị trí hai tay vững vàng cố định lại con sói kia.

Trang Thư Tình ra tay rất nhanh, sử dụng dao mổ không chút ngập ngừng, bình tĩnh không giống như một nữ nhân.

Toàn bộ thịt hoại tử đều cắt lọc hết, Trang Thư Tình lại lấy ra một lọ rượu thuốc có tác dụng sát khuẩn mạnh đổ lên vết thương, thân thể con sói bị giữ chặt kịch liệt run rẩy.

Rất đau, người nhìn thấy đều biết.

Sau khi tẩy trừ toàn bộ vết thương trên thân sói, Trang Thư Tình nói: “Ta không có thuốc giảm nhiệt, chỉ có thể dùng biện pháp này, cảm giác được đau là tốt rồi, ít nhất còn sống, Thanh Dương Tử bôi thuốc cho chúng được rồi. “

Thanh Dương Tử cầm theo gói thuốc to bên người, lấy ra mấy viên màu xanh biếc bóp nát rồi rải đều lên vết thương.

Một bên Trang Thư Tình rửa sạch tay, lấy kim và chỉ khâu ra, nhúng qua rượu thuốc, rồi hơ kim trên lửa, nàng không có gắng vô trùng, phải tiếp xúc trực tiếp với vết thương nên có thể giảm thiểu nhiễm khuẩn tới mức nào thì hay mức đó.

Hít sâu một hơi, không khí lạnh tiến vào ngực, khiến cho tâm của nàng an tĩnh lại, động tác tay càng ổn định.

Kiểm tra lại dụng cụ đã chuẩn bị tốt, tiến hành khâu miệng vết thương, tay trái dùng kẹp nhỏ giữ chặt chỗ thịt bị nứt ra, tay phải cầm kim chỉ. Dùng lực cổ tay và cánh tay từ bên ngoài bắt đầu xỏ xuyên qua da thịt, từng mũi khâu rất đều đặn vuông vức, những chỗ da hở bắt đầu dần khép lại, may từ trên xuống, dùng kẹp nhỏ lật mép vết thương, kim nhanh chóng xỏ qua, kẹp nhỏ thuận theo luồng buộc lại, liên tiếp rút ra xỏ vào, đến cuối cùng dùng kẹp nhỏ lòn qua chỉ thắt gút cố định mũi may cuối, lấy kéo, cắt chỉ, hoàn thành đường may, về sau cũng lập lại như thế.

Để đạt hiệu quả tốt nhất, Trang Thư Tình liên tục vừa khâu vừa cầm máu.

Mấy người tính cả sói đều lảng lạng vây xung quanh nhìn, không dám có chút động tác, sợ ảnh hưởng đến người đang khâu may tuyệt diệu kia.

Mà lúc này Trang Thư Tình đã sớm không còn cảm giác với bên ngoài, bản thân tập trung cao độ, toàn tâm toàn ý xử lý vết thương, ngay khi tiến hành nàng liền trở lại là một bác sĩ, chỉ quan tâm bệnh nhân.

Cuối cùng cũng xong, tay Trang Thư Tình nhức mỏi rã rời, khối thân thể này mới mười bốn, rốt cuộc vẫn quá yếu.

”Bôi thuốc một lần nữa.”

Thanh Dương Tử hiện tại tuyệt không đau lòng những viên thuốc bảo bối của hắn, lập tức nghe lời đem viên thuốc bóp nát rắc lên vết thương.

Bạch Chiêm thấy nàng xoa cánh tay, liếc nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên lập tức hiểu ý, liền cố định con sói thay hắn, hắn vội đến cạnh Trang Thư Tình kéo tay nàng qua ẩn ẩn, xoa xoa huyết đạo cho nàng

”Đau, nhẹ chút.”

”Như vậy mới mau khô phục.”

Nghĩ một lát là đã tiếp tục, Trang Thư Tình nhả nài ngồi xuống.

Con sói này có ba chỗ hoại tử tình trạng rất xấu phải khâu hai lớp, khâu mũi lớn rồi khâu lại mũi nhỏ, lại thêm vài vết thương lớn, cái nào cũng cần khâu, càng không cần nói những con sói khác, con nào con nấy thật không có mấy chỗ lành lặn.

Kế tiếp, Bạch Chiêm tiếp nhận dao để cắt thịt hoại tử, việc khâu lại vẫn do Trang Thư Tình làm, sau đó Thanh Dương Tử bôi thuốc, phối hợp rất ăn ý.

Trang Thư Tình ngồi xổm xuống sờ sờ đầu con sói, giọng nói ôn nhumang theo cổ vũ, “Cố lên, chống đỡ qua là tốt rồi, đừng khiến cho bạn của người thương tâm.”

Mí mắt khép chặt giật giật, nhưng lại không thể mở ra.

Sờ sờ nó an ủi một chút, Trang Thư Tình lại tiếp tục công việc.

Không cần phân công, trước khi Trang Thư Tình động tay, Bạch Chiêm đã tẩy trừ toàn bộ miệng vết thương, Trang Thư Tình liền bắt tay khử khuẩn dụng cụ phẫu thuật

Mà khi Trang Thư Tình bận việc, ánh mắt Bạch Chiêm đều dừng trên người nàng không có rời khỏi.

Trước đây hắn không dám quang minh chính đại ngắm nhìn nàng, lúc bình thường mà nhìn như vậy chắc chắn sẽ khiến Thư Tình không được tự nhiên, thẹn quá thành giận không thêm cho hắn chút sắc mặt tốt, nhưng bây giờ Thư Tình lại không có cảm giác, Thư Tình nỗ lực cứu sống lũ sói, trên người như bao trùm một tầng sáng của ánh mặt trời, ấm áp khiến người nhìn không thể dời tầm mắt.

Trưa nay không giống hôm trước.

Nha hoàn từng người đưa từng hộp cơm lớn đến, đồ ăn còn nóng hổi khiến những người đang đói đến mức ngực dán vào lưng cảm thấy thật hạnh phúc.

Vừa ăn Thanh Dương Tử còn vừa hỏi, “Tiểu thư nói cái thuốc giảm nhiệt kia là thứ gì? Có tác dụng gì?”

Nuốt cơm vào miệng, Trang Thư Tình tận lực giải thích, đối với các loại thuốc, người này rất lợi hại, nàng tin hẳn có thể làm ra được, “Khi bị thương, nếu không xử lý tốt thì vết thương rất dễ chuyển biến xấu, sưng đỏ, sinh mủ, phát sốt thậm chí bị hoại tử, dù có là vết thương nhỏ cũng sẽ trở thành vết thương trí mạng, có phải như thế không?”

Thanh Dương Tử liên tục gật đầu, mấy người khác cũng dựng tai nghe.

”Mà quan trọng nhất là khi những tình huống này xảy ra thì cơ thể sẽ sốt cao không hạ, càng sốt tình trạng lại càng xấu, nếu có thể hạ sốt, chuyển biến sẽ tạm thời ổn định, chúng ta có thêm nhiều thời gian để chữa trị.”

”Cho nên thuốc hạ nhiệt rất cần thiết.”

”Người đã nhìn thấy loại thuốc này?”

”Đã thấy.” Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời trong xanh phía xa, ở thế giới kia, đây là loại thuốc rất thường được sử dụng, cúi đầu lau đi khóe mắt, “Nhưng ta không điều chế được.”

Thanh Dương Tử còn muốn hỏi, Bạch Chiêm đã lạnh giọng chen vào, “Không muốn ăn cơm thì lăn qua một bên, đừng ngăn cản người khác ăn.”

Thanh Dương Tử lập tức ngậm miệng.

Gắp một miếng thịt đặt vào chén Trang Thư Tình, Bạch Chiêm ôn hòa tựa như người vừa rồi lạnh giọng thốt ra lời nói kia không phải hăn.”Nàng mau ăn đi, đồ ăn sắp nguội rồi. “

Trang Thư Tình miễn cưỡng cười với hăn, cúi đầu ăn cơm.

Thấy hốc mắt nàng ửng đỏ, Bạch Chiêm trong mắt xoẹt qua một suy nghĩ sâu xa.

Lúc làm những dụng cụ này Thư Tình có nói là để mổ bụng phanh thây, khi đó chỉ cho rằng nàng giận dữ nên mới nói vậy, hiện tại xem ra là thật, mỗi một bộ dụng cụ đều qua tay hăn, hăn biết rõ những dụng cụ này không phải là toàn bộ.

Trước khi đến Hội Nguyên phủ nàng đã sống được mười bốn năm, những năm qua đơn giản đến cực điểm, cũng không có đi bất kỳ nơi đặc biệt nào.

Y thuật cũng không thể tự tưởng tượng ra. Nàng là học được từ đâu?

Vừa rồi nàng thương cảm, là vì sao?

Hăn muốn biết, nhưng lại không thể hỏi.

Sẽ có một ngày Thư Tình chủ động nói với hăn, hăn chờ đến ngày đó. Nhưng bây giờ nàng còn chưa mở rộng lòng với hăn, không biết hăn còn phải chờ đến bao lâu.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi một lát, mọi người lại bắt tay vào việc, đem miệng vết thương của con sói cuối cùng xử lý ổn thỏa, nói những lời động viên nó xong Trang Thư Tình liền nhắc thẳng thắt lưng.

Thật mệt.

Thân thể này quá yếu, về sau phải có kế hoạch rèn luyện mới được.

Một con sói kéo gốc cây thánh tâm quả đi tới. Vô cùng chân thành nhìn nàng.

Ánh mắt Thanh Dương Tử sáng lên bỗng nhào qua ôm lấy, “Thánh tâm quả! Là thánh tâm quả! Công tử, cho ta, cho ta.”

Cảnh này thật sự rất dọa người!

”Người khi nào thì biến thành nữ nhân rồi,giờ lại hỏi ta muốn thánh tâm quả!”

Trang Thư Tình nhú mày, nữ nhân mới có thể ăn sao?

Lấy tính cách của Bạch Chiêm tất nhiên không biết lời này có vấn đề, Trần Nguyên phản ứng mau, vội giúp công tử giải thích, “Thánh tâm quả là thánh phẩm bổ âm, nữ tử ăn vào rất tốt, nhưng là thứ này rất khó có được, dù xuất hiện cũng là cống phẩm đưa vào hoàng cung.”

Đãi ngộ này của nàng thật không thấp!

Trang Thư Tình nhìn Thanh Dương Tử ôm cây thánh tâm quả không buông tay hỏi, “Người muốn thánh tâm quả để làm gì?”

”Luyện dược.”

”Này, cho người một quả.”

Thanh Dương Tử vươn ba đầu ngón tay, nhìn thấy biểu hiện của công tử vai liền rút lại, thu hồi một ngón, “Hai quả.”

Nhìn hần buồn cười như vậy, Trang Thư Tình gật đầu nói, “Nếu như làm ra được linh đan diệu dược, ta có quyền lợi ưu tiên hưởng dụng không?”

”Không thành vấn đề.”

Chọn hai quả lớn nhất, Thanh Dương Tử ôm lấy chạy trốn thật xa, không dám nhìn đến công tử.

Bạch Chiêm lạnh nhạt liếc hẳn một cái, không để ý đến hẳn, cuộc sống sau này còn dài, chẳng cần gấp gáp so đo với hẳn.

Đem năm quả còn lại đều hái xuống, Bạch Chiêm hỏi con sói, “Cây này còn có không?”

”Ngao ô!”

”Nó nói phụ cận không có, nhưng một ngọn núi khác còn có mấy gốc cây.”

”Người có thể dẫn ta đi không? Chỉ cần hái quả, không cần bứng nguyên gốc như thế này về sau khi cần lại có cái mà dùng. “

Con sói nhìn Trang Thư Tình tỏ ý chấp thuận, xoay người đi hai bước lại dừng lại, như là đang đợi Bạch Chiêm.

Bạch Chiêm nói: “Ta rất mau sẽ trở lại, các người chiêu cố nàng cho tốt.”

”Vâng.”

Lấy tốc độ của sói và Bạch Chiêm, thì thời gian trở lại sẽ không lâu, trong khoảng thời gian này, Trần Nguyên, Chu Thất và Thanh Dương Tử đều là đề cao cảnh giác, chỉ sợ có chút biến cố gì làm Trang tiểu thư bị thương, trong lời nói cảnh cáo kia của công tử, bọn họ nghe được uy hiếp.

Dùng áo choàng bọc lại mười mấy quả, Bạch Chiêm về còn nhanh hơn sói, nhìn thấy Trang Thư Tình vẫn nguyên vẹn trước mặt mới yên lòng.

” Chúng ta xuống núi thôi.”

Sói đầu đàn lúc này đã trở lại, ánh mắt tràn đầy thiện ý khiến Trang Thư Tình không còn cảm giác đây là loài động vật ăn thịt hung mãnh, nàng đến gần sờ đầu nó, giọng nói ôn nhu, “ Chu Thất thu thập không ít cành khô đặt trong sơn động, người nhớ thêm củi thường xuyên, đừng để lửa tắt, ngày mai ta sẽ lại đến bồi thuốc cho chúng.”

Nhớ tới mình đã hứa với Thư Hàn ngày mai đi hái kiến Tô Văn, Trang Thư Tình dừng một chút lại nói “ Có thể ngày mai ta đến trễ hơn một chút, người đừng lo, ta nhất định sẽ đến, Niệm Niệm quá nhỏ ta mang về trước.”

Sói đầu đàn cọ cọ trong lòng bàn tay nàng tỏ ý nó hiểu được.

Trang Thư Tình vỗ vỗ đầu nó tạm biệt, sói xoay mình trở lại đàn, nàng vẫy tay từ biệt, trong mắt nàng chúng là bằng hữu, không phải loài thú hoang dã, hung hãn khiến người khác thấy liền tránh không kịp.

” Họ đi rồi “

” Ngao ô” Niệm Niệm có chút buồn bã rời khỏi trong vòng tay của Trang Thư Tình, thật luyến tiếc khi phải xa tộc nhân, nhưng nó không thể không có nàng bên cạnh.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 58: Tâm Tư? Tình Ý

Trở lại xe ngựa, cửa ngăn cách gian trong và gian ngoài không khóa, nhiệt độ từ lò sưởi tỏa ra làm không khí xung quanh xe thật ấm.

Từ trời tuyết mùa đông lạnh giá bước vào xe ngựa liền chuyển thành trời xuân ấm áp thanh tân, cảm nhận nhiệt khí từng chút một thấm vào người, Trang Thư Tình cảm thấy mỗi tế bào cơ thể đều được thả lỏng chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc thật sảng khoái, cả người nàng lộ ra dáng vẻ lười nhác, nhìn khác xa bộ dạng nghiêm túc thường ngày

“Thanh Dương Tử, loại thuốc tê kia có tiến triển gì không?”

Thanh Dương Tử vẫn còn ôm hai quả thánh tâm không buông, cười tủm tỉm giống như mèo trộm được thịt, vừa nghe thấy Trang Thư Tình hỏi vấn đề này nhất thời im bật.

Sở trường lớn nhất của hắn chính là luyện dược, hắn am hiểu tất cả các loại thảo dược, vốn cho là chỉ cần có người nói ra được công dụng của thuốc là hắn tức khắc có thể điều chế, nhưng cái thuốc tê này thực sự đã kích hắn không nhỏ.

Trang Thư Tình thấy hắn như vậy đã biết tiến triển không được thuận lợi, liền an ủi “Loại thuốc này vốn không phải dễ dàng làm ra, không điều chế được trong thời gian ngắn cũng là chuyện bình thường, người không cần thể hiện ra bộ dạng này.”

”Cũng không phải là không có tiến triển.” Buông thánh tâm quả xuống, Thanh Dương Tử xoa xoa cái ót, mấy sợi tóc không được cố định

kỹ, vài sợi rơi xuống thái dương, “Chỉ là liều lượng không khống chế tốt, nên...”

”Thanh đạo trưởng, mời dùng chén trà nóng.” Nha hoàn nhanh tay lật mắt đưa chén trà qua cho hắn, lúc Thanh Dương Tử tiếp trà thì chén có hơi bị nghiêng nên có chút trà hắt lên tay hắn.

Thanh Dương Tử theo bản năng giương mắt, liền thấy nha hoàn kia đang hung hăng trợn mắt nhìn hắn, lại nhìn qua chỗ công tử, tốt rồi, ánh mắt kia nếu có thể biến thành ám khí, hắn đã chết không biết bao nhiêu lần.

Hắn nói sai cái gì?

Chợt nghĩ tới lời nói vừa rồi của mình, Thanh Dương Tử nhất thời lạnh cả người, hắn hiện giờ đã biết mình nói sai cái gì, nếu như không có nha hoàn này chen vào, hắn đã đem câu 'Bốn người đã chết' này nói hoàn chỉnh, vậy khẳng định là hắn xong rồi, thất sách, quá thất sách.

Ngay cả đến sói, loài mãnh thú này nàng còn tận lực cứu chữa huống chi là con người, lại càng không thể nhẫn tâm đem người sống đi thử thuốc, nhưng mà đây là nàng yêu cầu, nên những người đó dù có chết một trăm lần cũng xứng đáng. (Tiểu Huân: Ta thực tò mò, nếu như tỷ biết tỷ vì cứu một người mà bốn người phải chết thì sẽ có phản ứng gì?)

Ho một tiếng, Thanh Dương Tử hướng ánh mắt cảm tạ thật sâu với nha hoàn này.

Trang Thư Tình tinh thần không quá tập trung, nửa híp mắt nên cũng không chú ý tới động tác nhỏ của bọn họ. Truy vấn nói: “Nên làm sao?”

”Nên... Nên, đúng. Nên ta đã điều chỉnh cách phối dược một lần nữa, Trang tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ có thể làm ra loại thuốc tê này, còn có, thuốc giảm nhiệt kia ta cũng sẽ suy nghĩ cách làm.”

”Đạo trưởng nếu thật có thể làm ra hai loại dược này thì đúng là tạo phúc cho bá tánh.” Trang Thư Tình ngẫm thờ dài, đâu chỉ là tạo phúc cho bá tánh, quả thực là tạo phúc toàn nhân loại, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có người nào lợi dụng loại thuốc này khiến người khác mất đi tri giác.

”Người không phải vẫn luôn muốn đến kho phòng của ta lấy dược liệu sao? Chỉ cần người có thể làm ra dược thuốc tê và thuốc giảm nhiệt, ta liền cho người đi đến đó lấy về ba loại, mặt khác, nếu như làm không được ta sẽ tính sổ toàn bộ với người.”

”Thật sao? Công tử, nếu như người gạt ta thì tâm nguyện cả đời này của nàng sẽ không thành sự thật đâu!” Hãn vừa dứt lời lập tức biết mình nói sai, sợ đến nỗi hai quả thánh tâm lăn từ trên người xuống cũng không màng nhặt lên.

Hãn thật sự sợ đến không còn cảm giác, hồn bay đầu mất, đối với hãn mà nói luyện dược là đam mê, để có dược dược liệu luyện dược hãn có thể đổi mạng, nếu vì hãn chọc giận mà công tử không cung cấp dược cho hãn thì thà giết hãn còn tốt hơn.

”Bỏ hãn lại đi.”

”Công tử, ta sai rồi. Ta sai rồi, người nhất định có thể ôm mỹ nhân về.” Thanh Dương Tử thật hận không thể đánh miệng mình, trong lòng hối hận không thôi, hãn thật sự là ngu xuẩn vô cùng, trong mắt công tử không thể nào chứa một hạt cát, hãn thế nào lại nói như vậy, vậy không phải là đang trù công tử bị rủi ro sao?

Nhưng hối hận cũng đã muộn.

Hai nha hoàn mỗi người kéo một cánh tay, dễ dàng ném hãn xuống xe ngựa.

Trần Nguyên đi ngựa bên cạnh, từ cao nhìn xuống, đánh giá vẻ mặt cổ quái của Thanh Dương Tử, “Người đang yên đang lành sao lại ngã xuống?”

Thanh Dương Tử đứng lên vỗ vỗ tuyết trên người, mở miệng cười, “Không sao, không sao, đại tổng quản, chỉ là công tử có chuyện muốn ta truyền đạt.”

Trần Nguyên nhanh chóng xuống ngựa, “ Chuyện gì?”

Thanh Dương Tử kề sát vào, ngón tay lạng lẽ bắn ra một tia thuốc bột, “Đại tổng quản, đắc tội, đắc tội, cho ta mượn ngựa dùng đỡ, đợi quay về sẽ tặng người một trăm viên trắng dương để bồi tội, yên tâm, dược này chỉ có thể chế trụ người trong nửa khắc, bằng tốc độ của người rất nhanh là có thể đuổi kịp xe ngựa công tử.”

Thật may công tử chỉ vút hắt khỏi xe ngựa cũng không nói đuổi hắt, hắt phải chạy trước tránh xa tầm mắt công tử, nếu không công tử thấy hắt lại chướng mắt thì khó nói lắm.

Thân Trần Nguyên không thể động, miệng không thể nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thanh Dương Tử xoay mình lên ngựa biến mất ngay trước mắt mình, tức giận đến đau răng. Thanh Dương Tử, người khá lắm, xem lão tử trở về làm thế nào thu thập người, dược liệu hàng tháng sẽ giảm đi một nửa, không, giảm một nửa rồi lại giảm tiếp một nửa, đến lúc đó ta sẽ chống mắt lên nhìn người đến cầu lão tử thế nào!

Nhưng mà sau khi trở về hắt mới phát hiện lượng dược liệu của Thanh Dương Tử chẳng những không thể giảm, đãi ngộ còn tăng thêm, hắt muốn cái gì liền phải cho hắt cái đó, chất lượng tất yếu còn là thượng hạng, tức giận này hắt nhìn xuống, đợi đến lúc có cơ hội hắt sẽ tính toán bộ sổ sách với Thanh Dương Tử.

Đương nhiên, hắt tạm thời không biết, có đôi khi không biết cũng là một loại hạnh phúc.

Ở bên trong xe ngựa, thấy Thư Tình không muốn tiếp tục đề cập đến đề tài này Bạch Chiêm vốn định kiếm chuyện khác để nói, thật không ngờ Trang Thư Tình lại chủ động trò chuyện với hắn, “Bạch công tử làm việc thật dụng tâm, ơn này người trong thiên hạ đều sẽ ghi nhớ.”

”Ta theo tâm ý bản thân mà làm, không cầu thiên hạ cảm tạ, chỉ cần nàng hiểu. “

Đối với người xuyên không như Trang Thư Tình, sống thời hiện đại bao nhiêu năm có thể không hiểu chuyện tình cảm sao, nhưng hiểu là một chuyện có thể chấp nhận hay không lại là một chuyện khác.

Học sinh trung học đã biết yêu đương, nhưng nàng thì khác, đã ba mươi tuổi còn chưa có mối tình chân tâm thật ý nào, cũng chẳng có ý định kết hôn.

Bây giờ Thư Hàn đã được bá danh sư, có Tô tiên sinh nâng đỡ bảo ban, đồ kị chắc chắn cũng nhiều hơn, nàng không muốn khiến cho chuyện trở nên quá mức phức tạp, Bạch Chiêm hẳn không ngại phiền phức nhưng nàng ngại.

Lại nói Bạch Chiêm ở nhà nàng tự do ra vào, dù nàng gật đầu hay không gật đầu thì cũng không còn quan trọng, Bạch Chiêm đã đem chuyện này thành chuyện hiển nhiên, Trang Thư Tình có thể ngại lời bàn tán sao, chỉ cần mình hiểu bản thân trong sạch thì có gì phải sợ.

Nàng chỉ có thể bày ra bộ dáng nghiêm nghị không thể xâm phạm, thấy bản thân mình có thể làm được như vậy quả thật rất lợi hại, nói không chừng người ta còn tưởng nàng đang hoan nghênh người nhà!

Vậy...Có thể suy nghĩ về phương diện yêu đương không? Tuy rằng số tuổi thật của nàng so với hắn lớn hơn nhiều, nhưng nàng vẫn rất ít kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, nàng lại không phải linh hồn thật sự của thân thể này, cảm thấy mình thân bất do kỷ, nàng có thể yêu sao?

Cùng với một người quyền quý như hãn bàn luận chuyện yêu đương nàng thật cảm thấy đây là đãi ngộ ông trời dành tặng nàng, không phải sao? Hãn cung cấp cho nàng mọi thứ nàng cần, lo cho nàng từng chút một, tôn trọng ý kiến của nàng, thấu hiểu tâm tư nàng.

Bạc, nàng không cần, vậy thử nhìn từ phương diện khác, thử cho nàng một chỗ dựa để nàng có thể tùy ý cáo mượn oai hùm (*)xem sao, chỉ cần nàng không cần giống như những nữ tử cổ đại, một bước cũng không được ra cổng, thì đặc quyền này cũng có thể chấp nhận.

(*)cáo mượn oai hùm ở đây ý là kẻ yếu mượn oai phong của kẻ mạnh để làm những việc vượt ngoài năng lực của mình.

Tình yêu, nàng đã từng chờ mong, thậm chí đã từng có, đến cuối cùng tuy người đối phương lựa chọn dung mạo không bằng nàng, dáng người không bằng nàng, phẩm tính cũng không bằng nàng, nhưng gia thế lại mạnh hơn nàng, nhưng dù sao thì khoảng thời gian đó cũng thật đẹp.

Loại hạnh phúc này, bầu không khí ngọt ngào này chỉ có tình yêu có thể đem lại.

Một khi đã như vậy, thì thử cảm thụ lại một lần, như thế nào?

Còn về phần kết quả ra sao... Chỉ cần nàng không ôm ảo tưởng, thì sẽ không đến nỗi thất bại thảm hại.

”Bạch công tử cảm thấy hiện tại như thế nào?”

”Sao?” Bạch Chiêm không biết nàng đang nghĩ chuyện gì, chỉ ngưng thần nhìn nàng.

Trang Thư Tình một tay nâng cằm lên, lười biếng nói: “Không có ích lợi lôi kéo, không có người khác làm phiền, cũng không có những nữ tử đến tranh thủ tình cảm khiến cho người khác đau đầu, ta không cần vàng

bạc phú quý của Bạch công tử, không cần quyền thế mưu lợi của ngài, không cần ngài nghĩ biện pháp đến đồ ngọt, không cầu ngài làm chuyện mà người khác không làm được, có trà thì cùng uống trà, đến bữa cơm thì mọi người cùng nhau ăn như người một nhà... Cách thức ở chung như vậy, có phải rất tốt hay không?”

”Uhm.”

”Chúng ta có thể như vậy sao?”

Trong lòng Bạch Chiêm xét qua một ý nghĩ, nhưng lại không dám khẳng định Trang Thư Tình rốt cuộc đang muốn biểu đạt ý tứ gì, “Nếu có thể như vậy...”

”Ta biết một cánh cửa mong manh không ngăn được Bạch công tử, cái gọi là thanh danh đối với Bạch công tử mà nói cũng không đáng giá để nhắc tới, mặc kệ ta làm cái gì, mặc kệ ta có thái độ gì cũng không thể thay đổi chuyện ngài đã quyết định, ta cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện, về sau cứ như vậy đi, bản thân ta đang có hiếu kỳ, đối với người ngoài, ngài không cần làm cho ta mất mặt đã là tốt rồi.”

Bạch Chiêm cơ hồ không thể tin được lỗ tai mình, ý tứ của Thư Tình là, đồng ý? Nguyên ý sau khi hiếu kỳ qua sẽ thành thân cùng hắn?

”Bất quá cũng mong Bạch công tử nói trước với thê tử sau này của ngài, khi nàng vào cửa ngài cũng đừng coi chỗ ta là một môn đình nhỏ để lấy uy phong của ngài mà đùa giỡn, hơn nữa chuyện ta nói với công tử cũng chỉ tồn tại đến khi Bạch công tử thành thân.” Trang Thư Tình buông tầm mắt xuống, “Đây là hạn định cuối cùng của ta, mong Bạch công tử tôn trọng ta một phần.”

Tới khi đó, nàng hắn là sẽ rời Hội Nguyên phủ.

Nhưng đây đã là kết quả tốt nhất nàng có thể nghĩ đến.

Người như Bạch Chiêm không phải nàng muốn không cần có liên quan liền sẽ thành không có liên quan, nàng càng đẩy người ra xa, đối với hân mà nói lại càng khiến hân mưu cầu bằng được, vậy thì liền đổi cách khác, đem quyền chủ động nắm trong tay, sẽ không khiến cho cục diện trở nên không thể khống chế.

Nếu như thực sự chọc hân giận, khiến hân cố ý muốn lấy nàng vào cửa, nàng căn bản không có sức phản kháng.

Đây là một xã hội nam quyền.

Huống chi, nàng cũng không phải kẻ đầu gối.

”Ta sẽ không cưới ai khác ngoài nàng. “ Bạch Chiêm bỗng nhiên liền hiểu thế nào là cảm giác đau lòng, hân không biết là bản thân mình làm sai việc gì, nhưng cũng biết Trang Thư Tình quyết định như vậy là vì bị hân từng bước ép sát.

Kết quả trở nên như vậy, hân thật may mắn khi bản thân mình không bị nàng bức điên.

Chống lại tầm mắt kinh ngạc của Trang Thư Tình, ánh mắt Bạch Chiêm cười đến nhu hoà, thoáng ánh lên tình ý chân thành, “Ta chưa có vợ, cũng chưa có đính hôn, lần trước cha ta đến cửa hàng để nhìn nàng, bởi vì ta nói với phụ thân là muốn cưới nàng.”

Lòng tràn đầy rối rắm, nhất thời đầu óc nàng như bị một hồi trống đánh mạnh, lời nói chân thành vừa rồi đã khiến tâm tình Tranh Thư Tình luôn chấn định xuất hiện vết nứt.

Làm sao có thể, làm sao có thể?

Người quyền quý đều chú ý môn đăng hộ đối, nàng thì có cái gì? Bạch Chiêm sao có thể có ý nghĩ như vậy, gia đình của hân lại có thể đồng ý sao?

”Tuy rằng ta thành thân với ai phụ thân không thể xen vào, nhưng người cũng chưa từng phản đối, còn nói sính lễ tùy ta đến khố phòng của người để chọn.”

Trang Thư Tình ngồi thẳng người, tròng lớn mắt, trong mắt đều là vẻ không dám tin.

Bạch Chiêm nắm bàn tay không quá mềm mại của nàng, do trong thời tiết như vậy mà lại hai ngày liên tục xử lý vết thương nên có chút sưng đỏ, “Ta biết nàng không tin, vậy thì nàng có thể chờ xem, hai năm sau ta nhất định cưới nàng vào cửa.”

”Ta không muốn có chung một phu quân với những người khác.”

”Sẽ không có người khác.”

Trang Thư Tình không tin, nàng không tin Bạch Chiêm có thể tốt như vậy, cũng không tin bản thân mình có mệnh tốt, có thể gặp được người như vậy.

” Cái gì nàng cũng không cần nghĩ, chỉ cần làm chuyện nàng muốn làm, đến một ngày nào đó nàng sẽ thông suốt.” Bạch Chiêm dùng sức nắm chặt tay Trang Thư Tình, nói ra lời chân thành nhất trong cuộc đời hắn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 59: Khúc Mắc

“Làm chuyện nàng muốn, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào, ta cũng có thể bảo hộ nàng chu toàn”

Một câu nói cứ thế lặp đi lặp lại trong đầu nàng, đến nỗi đầu óc nàng giống như không đủ dùng, chỉ có thể chứa được một câu như vậy.

Khi tắm rửa, khi xử lý những dụng cụ, khi chăm sóc cho Niệm Niệm, động tác Trang Thư Tình đều giống như máy móc, tất cả mọi thứ trong đầu đều là ánh mắt Bạch Chiêm khi nói lời này.

Nàng không tin, cũng biết không thể tin, nhưng đáy lòng lại muốn tin, tin tưởng nam nhân có thể nói ra lời nghiêm cẩn mà thâm tình này.

Nàng phải làm sao để tin đây?

Cả đêm Trang Thư Tình lăn qua lộn lại không ngủ được, buổi sáng thức dậy vành mắt đều đen, dùng chút son phấn mới mờ đi một chút.

Vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy đầu sỏ khiến hai mắt của nàng biến thành mắt gấu trúc đang vòng hai tay trước ngực dựa vào xe ngựa chờ nàng, bước chân nhất thời liền dừng lại.

Bởi vì phải đến bá kiến tiên sinh của Thư Hàn, tuy rằng Trang Thư Tình vẫn ăn mặc mộc mạc như trước, nhưng vài món trang sức đơn giản lại khiến nàng thoát nhìn thành thực hơn, càng thêm xinh đẹp.

Bạch Chiêm không chút nào che giấu ánh mắt tình si, thong thả bước chân đến gần nói: “Ta có chút quen biết với Tô Văn, ta đi với nàng đến chỗ hân.”

”Không cần phải như thế.” Trang Thư Tình lắc đầu, “Ta là tỷ tỷ Thư Hàn, bá kiến là việc phải làm, Bạch công tử...”

Trang Thư Tình muốn nói người lấy thân phận gì để cùng đi, nhưng lại nghĩ với tính cách của hân thì hân sẽ nói ra những lời kinh thế hãi tục khiến người khác biết rõ là không có đạo lý lại không thể biện giải,thôi thì đơn giản cho đỡ phiền,đành đem lời chưa kịp nói nuốt về, “Cũng là quen biết, vậy Bạch công tử ngày khác lại đến.”

”Nàng nghĩ nhiều làm gì, ta tới đó, hân mừng còn không kịp, ngày thường hân muốn mời,ta còn lười đi.”

Có thể tự cao tự đại như vậy đương nhiên cũng chỉ có một người này, Trang Thư Tình không muốn chậm trễ thời gian. Cũng không tranh cãi nữa, trực tiếp đi lên ghế dài trên xe ngựa, đang muốn đón đệ đệ, chợt nghe nam nhân kia nói: “Trần Nguyên, đem ngựa dắt lại đây.”

Dù Trang Thư Tình không hiểu cưỡi ngựa,cũng có thể nhìn ra đây là con ngựa tốt, tuy rằng nó chưa trưởng thành hân nên còn thấp hơn một chút so với ngựa của Trần Nguyên.

Vỗ vỗ đầu ngựa, Bạch Chiêm nhìn về phía Trang Thư Hàn, “Về sau người muốn đi theo Tô Văn?”

Trang Thư Hàn gật đầu, hân nhìn ra được tỷ tỷ đối với nam nhân này không giống như trước, nên hân cũng thu lại địch ý của mình.

”Thay vì mỗi ngày đi bộ, ngồi xe, chẳng bằng cưỡi ngựa cho tốt tiết kiệm không ít thời gian lại có thể theo Tô Văn học thêm nhiều thứ, giống ngựa này rất tốt, chưa đến hai tuổi, tặng cho người dùng rất hợp.”

Trang Thư Hàn cũng không đáp lời, nhìn về phía tử tử, Bạch Chiêm cũng nhìn nàng.

Khí thế bất đồng, cao thấp chênh lệch, diện mạo cũng không có một chút tương tự, nhưng ánh mắt đồng thời nhìn nàng lại khiến hai người thoát nhìn ngoài ý muốn có gì đó rất giống nhau.

Trang Thư Tình không dám nói mình rất hiểu Bạch Chiêm, nhưng có một điểm nàng biết, mỗi lời hắn nói đều đã định sẵn không cần dị nghị.

Vậy thì cần gì làm chuyện dư thừa.

“Cám ơn Bạch công tử đi.”

Trang Thư Hàn nhấp môi dưới, thanh âm không buồn, không vui, “Cám ơn Bạch công tử hậu tặng.”

Đại thắng như ý nguyện Bạch Chiêm một chút cũng không thấy bản thân mình có gì không đúng khi bắt nạt một đứa nhỏ, vỗ vỗ vai hắn bày tỏ thân thiết. Ngay trước mặt đệ đệ người ta liền theo đuôi tử tử lên xe ngựa.

“...”

một đường này, Trang Thư Hàn ngồi trên lưng ngựa cực kỳ không thoải mái.

Nhiệm vụ của Trần Nguyên chính là không để cậu em vợ tương lai này rớt xuống ngựa, hắn bám sát bên cạnh. Phóng ánh mắt nghiêm nghị, hắn ghé gần vào Thư Hàn hỏi, “Thật muốn để tử tử cậu hy sinh cho cậu cả đời?”

”Đương nhiên không muốn.” Trang Thư Hàn không chút nghĩ ngợi liền phản bác, “Nhưng mà Bạch công tử không xứng đôi với tử tử.”

”Cậu làm sao biết công tử nhà ta không xứng lệnh tử.” Nhìn vẻ mặt không đồng tình của Trang Thư Hàn, Trần Nguyên bật cười, “Cậu cảm thấy

nhân tài thế nào mới có thể sánh đôi cùng tỷ tỷ? Cậu có thể chắc chắn tìm được người so với công tử của ta càng có năng lực hơn, càng quan tâm Trang tiểu thư, yêu thương, lo lắng cho tiểu thư hơn? “

Hắn không thể cam đoan. Nhưng Bạch công tử và tỷ tỷ... Hắn thực thấy không có khả năng.

Khoảng thời gian này, hắn cũng nhận thức một ít người. Cùng trường, cùng bằng hữu, học sinh lúc trước của Trần tiên sinh, hắn từng hỏi thăm về Bạch công tử, nhưng không người nào biết Hội Nguyên phủ có một người như vậy.

Nếu như nói người này là một cái thùng rỗng, hắn không thể tin, ngôn hành cử chỉ, hạ nhân bên người, còn có chiếc xe ngựa trước mắt này không phải người bình thường có thể sử dụng.

Như vậy thì chỉ có một khả năng, người này so với hắn nghĩ còn lợi hại hơn, không phải ai cũng có tư cách hiểu biết gia thế, tin tức.

Tỷ tỷ nếu như gả cho một người có thân phận bối cảnh như vậy, hắn phải như thế nào mới có thể trở thành chỗ dựa cho tỷ tỷ? Gia đình quý tộc có thể chấp nhận tỷ tỷ sao?

Hắn thực rất lo lắng.

”Tiểu tử, chỉ cần học hành cho tốt, mau chóng có chút tiền đồ mới không phụ tấm lòng của tỷ tỷ, những chuyện khác không cần lo, công tử nhà ta rất thành tâm! Nếu như thực sự có một ngày hai người đường ai nấy đi, thì với tính tình bao che khuyết điểm của công tử cũng sẽ bảo hộ chu toàn cho tiểu thư, lãng phí thời gian suy nghĩ chuyện này không bằng xem thêm vài quyển sách, đối với tiền đồ sau này càng hữu dụng gấp trăm lần.”

Đúng vậy, hắn nghĩ nhiều hơn nữa thì có thể có năng lực gì, dù lo lắng đến ăn không ngon ngủ không yên, cũng không mấy may giúp được tỷ tỷ.

Hắn quá yếu ớt.

Nắm chặt dây cương, Trang Thư Hàn thề với mẫu thân đã qua đời của mình, hắn sẽ khiến mình trong thời gian ngắn nhất có đủ năng lực bảo hộ tỷ tỷ.

”Quản gia, dạy ta cưỡi ngựa đi.”

Trần Nguyên nhượng mày, “Ta rất sẵn lòng.”

Hôm qua Tô Văn thu nhận đệ tử liền biết được tỷ tỷ Thư Hàn muốn đến cảm tạ, hắn cố ý không ra ngoài vào buổi sáng dành thời gian ở nhà chờ.

Sư đệ đã nói qua với hắn bọn họ không có cha mẹ, chỉ có hai tỷ đệ sống nương tựa lẫn nhau, có thể dạy được đệ đệ xuất sắc như vậy, nghĩ đến vị tỷ tỷ kia nhất định có điểm hơn người, hắn không khỏi cảm thấy có chút trông mong.

Khi gặp mặt, hắn có chút giật mình, hắn không nghĩ tỷ tỷ cư nhiên nhỏ tuổi như vậy, nếu đi một mình hắn chắc chắn cho rằng là giả dạng.

Bất quá càng khiến cho hắn không thể tưởng, người đến cùng hai tỷ đệ Thư Hàn lại là Bạch Chiêm.

”Ta nơi này không có trà ngon.”

Bạch Chiêm sớm có chuẩn bị, liếc nhìn Trần Nguyên.

Trần Nguyên dâng lên một bao lá trà.

Thấy tư thái thủ hộ của Bạch Chiêm đối với Trang Thư Tình, Tô Văn mừng rỡ kém chút cười to.

Vốn tưởng rằng lúc trước thu hai người đệ tử có tư chất như vậy đã là nhân trung chi long (*), nhưng không ngờ hiện tại lại thu được một người so với hai người kia còn sâu hơn một bậc, đây vốn là chuyện vui lớn nhất trong đời hân.

(*) nhân trung chi long: Rồng trong loài người

Nhưng càng làm cho hân không nghĩ tới, tiểu đệ tử này cư nhiên có quan hệ như vậy với Bạch Chiêm!

Thật là một chuyện quá thú vị.

Nâng lá trà trên tay, ước chừng phải được nửa cân, không biết về sau còn có thể có chút trà này để uống hay không.

Trang Thư Tình thấy hai người không tiếp tục nói chuyện, Bảo Châu biết ý đem lễ vật đã chuẩn bị tốt đưa lên, mười cân thịt, một ít rau dại. Đây là quy củ từ lâu, nhưng mà nàng nghĩ Tô Văn có địa vị khác biệt, nàng lại bỏ thêm một bộ nghiêng mực tốt nhất cùng với một hồng bao.

Tô Văn cũng không nhìn kỹ, liếc mắt ý bảo quản gia tiếp nhận, thái độ đối với Trang Thư Tình như vân bối, “Sớm nghe sư đệ nói qua Thư Hàn có được hôm nay tất cả đều nhờ công lao gia tử, hiện tại nhìn thấy quả nhiên không sai. Bất quá so với tưởng tượng của ta tuổi hơi nhỏ một chút, tuổi tác không sai biệt lắm với nữ nhi ta. Về sau hãy thường đi lại quen biết nhau.”

”Tô tiểu thư nếu không ghét bỏ, tiểu nữ tất nhiên rất vui mừng.”

”Ha ha, tốt, đúng ra hôm nay tỷ đệ các người đến ta phải gọi huynh đệ tỷ muội bọn họ tới gặp, bất quá có Bạch công tử nên ta không dám.”

Làm như không thấy ánh mắt cảnh cáo của Bạch Chiêm, Tô Văn mỉm cười nói, “Nếu như được Bạch công tử nhìn trúng còn gì tốt hơn, nhưng nữ

nhi của ta lại đang chờ gả, chỉ khiến Bạch công tử chướng mắt, gốc nữ nhi của ta, toàn làm ta đau đầu.”

”Đưa trà đây.”

Tô Văn theo bản năng liền giấu trà ra sau, khi phản ứng kịp mới phát hiện hắn thật mất mặt trước tiểu đệ tử. Không khỏi cười mắng: “Không phải lấy của người chút lá trà thôi sao? Sao keo kiệt như vậy.”

”Trần Nguyên, mang phong thư đến cho cha ta, nói ta đưa cho Tô Văn nửa cân lá trà...”

”Được, được, được. Ta sợ người.” Tô Văn nhắc tay đầu hàng, theo như hắn biết, một năm hoàng thượng cũng chỉ được từ nhi tử này nửa cân trà hiệu kính, nếu biết Bạch Chiêm đưa hắn nửa cân, khỏi cần nói lá trà không được uống, không chừng hắn còn bị làm khó.

Hoàng thượng nếu thật quan tâm hắn, hắn chịu không nổi!

Bất quá.”Thứ tốt của người nhiều, tìm mấy thứ hữu dụng cho Thư Hàn, như vậy cũng không lãng phí.”

”Còn cần người nói sao, ta đã chuẩn bị tốt.”

”Vậy có thể tạm chấp nhận, nếu mấy thứ đó không tốt bằng đồ của ta thì ta không bỏ qua cho người đâu.”

”Là cái gì?”

”Sách của Chữ sáng tiên sinh.” Trên mặt Bạch Chiêm không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt lại giấu không được chút tự đắc, “Phân lượng có đủ hay không?”

Trang Thư Hàn cả kinh trừng to mắt, sách Chữ tiên hiền? Cho hắn?

Tô Văn cũng kinh ngạc, hẳn sống qua vài thập niên, dù trong tay hẳn cũng có một bản, nhưng không đầy đủ, hẳn không nghĩ tới Bạch Chiêm lại có trình độ này, hẳn rõ ràng nhất, loại sách này không dễ tìm chút nào.

”Mấy quyển?”

”Ba quyển.”

”Đại thiện, lễ này ta thay Thư Hàn nhận, Thư Hàn, cảm ơn.”

Này... Thật sự có thể nhận?

Trang Thư Hàn theo bản năng nhìn về phía tử tử, Trang Thư Tình khẽ gật đầu, “Trước tử tử đã nhận thay đệ, không sao, đệ cứ nhận lấy đi.”

”Vâng, tử tử.” ánh mắt Trang Thư Hàn phức tạp nhìn về phía Bạch Chiêm, “Tạ Bạch công tử hậu tặng.”

Lời này hôm nay hẳn đã nói hai lần, tuy vẫn không cam lòng như trước, nhưng qua việc này hẳn cũng thấy được Bạch Chiêm thật sự dụng tâm, nhìn không được nghĩ, nếu hẳn có thể một mực đợi tử tử thì tốt rồi.

Trao đổi một hồi, Trang Thư Tình đứng dậy cáo từ, “ Về sau, tiểu đệ xin giao tiên sinh, mong tiên sinh dạy hẳn đạo lý làm người, mỗi một bước đều có thể vững vàng tiến tới, đạt được tiền đồ, công lao của tiên sinh tiểu nữ ghi lòng tạc dạ.”

”Ta sẽ tận lực, có người tử tử như người, Thư Hàn chắc chắn sẽ có tiền đồ rộng mở.”

Nghĩ đến sau khi rời Trang gia, tử tử đều tự bản thân làm hết mọi chuyện, hốt mắt Trang Thư Hàn đỏ ửng, “Đúng, ta chắc chắn sẽ đạt thành công danh, không để nường ở dưới cửu tuyền không an lòng, cũng sẽ không để tử tử thất vọng.”

Trang Thư Tình vỗ vỗ cánh tay hăn, cái gì cũng không cần nói, một động tác nhẹ nhàng lại hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Bạch Chiêm nói khẽ: “Thư Tình, nàng lên xe ngựa chờ ta một lát.”

Trang Thư Tình đáp ứng, xoay người rời đi.

Tô Văn đưa Thư Hàn đến thư đường đọc sách xong quay lại, ý cười thu liễm, “Hoàng thượng cũng biết?”

”Chuyện của ta sao có thể để người kia làm chủ.”

Tô Văn nhú mày, không biết khuyên cái đầu lừa quật cường này thế nào.

Năm đó hoàng thượng có thể quen biết Bạch thị cũng bởi hăn, nhưng hăn không nghĩ sự tình sau này lại phát triển thành như vậy.

Hăn cùng Bạch thị là bà con cách mấy đời, Bạch Chiêm lúc nhỏ hăn có gặp qua, lúc đó hăn cũng không biết là huyết mạch của hoàng thượng.

Khi đó thân thể Bạch Chiêm không tốt, gầy yếu đến đáng thương, hăn không biết Bạch thị dùng biện pháp gì khiến Bạch Chiêm có thể thay hình đổi dạng, ngấm lại cũng biết không phải chuyện dễ.

Sau này Bạch thị qua đời không lâu, hoàng thượng hỏi thăm hăn chuyện về Bạch Chiêm, hăn mới biết sự thật, nguyên bản hăn còn sợ hoàng thượng có ý khác, không nghĩ ngài thế nhưng lại dung túng cùng sủng ái như vậy.

Hoàng tử khác không dám có hành động, không dám nói lời dư thừa, còn Bạch Chiêm chuyện gì đều thể hiện rõ ràng, ngay cả kính ý cũng không biểu hiện bao nhiêu, nhưng cố tình người được hoàng thượng quan tâm nhất lại chính là Bạch Chiêm.

Hắn yên tâm, nhưng cũng cảm thấy lo lắng, bất kỳ ai cũng không thể cam đoan hoàng thượng tuy đặc thù đối đãi nhưng có thể kéo dài trong bao lâu, ai có thể chắc chắn ngài không bao giờ thay đổi thái độ... Hắn không dám ôm cái vọng tưởng này.

Thôi, thôi, thôi, nếu thực đến lúc đó, bản thân hắn hy vọng có thể giúp đỡ một hai.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 60: Phát Sinh Biến Cố

Bạch Chiêm ở lại không phải vì nói chuyện này, “Mặc kệ làm thế nào, phải giúp Trang Thư Hàn trưởng thành, không cần biết xuất thân ra sao, chỉ cần đệ đệ nàng có tiền đồ, nàng mới có thể sống thật sự vui vẻ, Thư Tình muốn nhìn thấy Trang Trạch Lương hối hận, ta sẽ giúp nàng toại nguyện.”

”Trang Trạch Lương là...”

” Thân sinh phụ thân.” Bạch Chiêm lạnh lùng kể lại, “Vì một người thiếp thất liền đem chính thất ép buộc đến chết, sung ái thứ tử thứ nữ, kém chút khiến hai tỷ đệ không còn mạng, nếu không có... Hừ.”

Tô Văn sau khi biết hai tỷ đệ từng trải qua quãng thời gian như vậy, trầm mặc một lát mới ngẩng đầu nói: “Ở trên người Thư Hàn đúng là nửa điểm cũng nhìn không ra.”

”Lúc mới đến Hội Nguyên Phủ thì có thể nhìn thấy nét phẫn hận, không cam lòng trong ánh mắt, nhưng nhờ có Thư Tình dẫn đường, hiện tại hẳn đã hiểu không cần thù hận chỉ cần bản thân đạt được tiền đồ, có năng lực, đã khiến bọn người kia hối hận không kịp. Thư Hàn định đầu năm sau sẽ hồi hương tham gia thi đồng thử, người đừng ngăn cản, lấy bản lĩnh của hẳn chưa chắc không thể đậu.”

”Hẳn mới có mười tuổi!” Tô Văn không đồng ý lắm.

”Mười tuổi thì thế nào, dù học trò mười lăm tuổi cũng ít người trầm ổn như hẳn, tuổi lớn hay nhỏ không quan trọng, chỉ cần hẳn đủ bản lĩnh, hơn

nữa hăn cần có công danh, ta không sợ hăn nổi danh, ta chỉ sợ hăn không chịu nổi trọng dụng khiến Thư Tình thất vọng.”

”Ta đời này thế nhưng còn có thể nhìn thấy người xuy xét tính toán thật dụng tâm vì bảo hộ một người.” Tô Văn lắc đầu cảm khái, “ Người xem trọng hăn như vậy ta thực chờ mong ngày hăn công thành danh toại.”

Bạch Chiêm tay chấp sau lưng ung dung nói, “Chắc chắn.”

Trang Thư Tình đang miên man suy nghĩ một số chuyện, Bạch Chiêm đã trở lại, “Trở về hay lên núi?”

”Ta thứ gì cũng không mang, về lấy đồ trước, mặt khác cần mang theo chút được.”

”Được có sẵn, ta đưa nàng trở về.”

Đã quen đường, mọi người lên núi đều có chút nhẹ nhàng khoan khoái.

Lần nào đến Thư Tình cũng có quà, dược liệu quý, món ăn dân dã, hoa quả đặc biệt của trời đông giá rét, có lúc bày sới đào tặng nàng cả cây nhân sâm rừng hơn trăm năm.

Tuy rằng lo lắng nhiều, cũng vất vả nhiều, nhưng những gì đạt được thật đáng quý. Nàng cứu chúng không vì đợi chúng trả ơn nhưng những món quà ấy là tấm lòng của chúng, chúng thân cận với nàng, yêu mến, hoan nghênh nàng, nàng rất vui.

Giao thừa đến gần.

Cơm tất niên đã chuẩn bị phong phú, phần lớn những món trên bàn đều đến từ Bạch phủ, vì thế cơm giao thừa cũng nhiều thêm một người.

Bạch Chiêm hai mươi tuổi đầu, đây là bữa cơm hân háo hức chờ đợi nhất, hân nôn nóng không thể ngồi yên một chỗ, loay hoay ra vào phòng bếp phụ việc này giúp việc kia, món nào của Thư Tình cũng thơm ngon ngào ngọt, đôi tay thoăn thoắt khoáy đảo, lên món, bóng bẩy dầu mỡ không gì đẹp hơn.

” Bưng cẩn thận, đừng để bị phỏng?” Máy ngày không xuống bếp, thật vất vả làm xong mấy món cho tất niên, lên bàn cơm tay chân đã mỏi nhừ.

Bạch Chiêm không còn chút khí thế bức người như bình thường, tươi cười vui vẻ, chỉ vào đĩa cá nói: “Ta biết ăn cá chia tay năm cũ.”

Lại chỉ vào cái bánh mật hình sao.”Cái này gọi là năm nay càng tốt hơn năm trước.”

Chỉ vào sủi cảo, “Đây là bao vào phúc vận, đại cát đại lợi.”

”Ta chỉ biết bao nhiêu thôi “

”Ta còn tưởng người chỉ biết ăn.” Trang Thư Tình lại chỉ mỗi loại đồ ăn nói ra lời may mắn, “Cát tường như ý, mọi sự thuận lợi, sinh hoạt mỹ mãn, náo nhiệt vui vẻ, đoàn tụ đầy nhà...”

”Giống như tất cả lời dễ nghe đều bị nàng nói hết.”

”Nếu như mọi lời chúc đều thành sự thật, ta muốn nói ra càng nhiều.” Múc cho Thư Hàn chén canh, tay dừng một chút, cũng múc cho Bạch Chiêm một chén, cuối cùng mới đến phiên mình, “ Cùng ăn đi, sủi cảo làm rất nhiều, giờ Tý còn có thể ăn thêm.”

Ăn được lưng bụng, Trang Thư Tình bưng chén trà, mỉm cười, thân tình nói, “Lấy trà làm rượu, chúc cho chúng ta năm mới vui vẻ.”

”Ta rất vui vẻ.” Bạch Chiêm nâng trà uống một hơi cạn sạch, “Lần đầu tiên hiểu được bữa cơm gia đình có cảm giác gì.”

”Như thế nào?”

Trong khoảng thời gian ngắn tìm không thấy từ ngữ nào để miêu tả, Bạch Chiêm đặt tay lên ngực, “Nơi này, thật đầy.”

Trang Thư Tình không hiểu sao hốc mắt lại ẩm ướt, vội nghiêng đầu nhìn đệ đệ, “Thư Hàn, đệ thì sao? Vui vẻ không?”

”Đệ rất vui.” Trang Thư Hàn nhìn một bàn toàn đồ ăn, “Nhớ năm đó, chúng ta chỉ có thể ăn cơm thừa canh cặn, để những món ngon nhất lại cho nương, nương bệnh không thể xuống giường chẳng ai quan tâm, giao thừa không có đại cát đại lợi, càng không có sủi cảo, trong lòng đệ tức giận, vụng trộm đi tới sân của Trần thị, thấy bọn họ đang ăn cơm trên bàn lớn, thịt cá không thiếu thứ gì, trên bàn thật đầy đủ phong phú, một đám người cười đùa náo nhiệt, Trang Thư Diệu nhìn thấy đệ, hân hân cố ý cười lớn.”

”Lúc đó nghe âm thanh rộn ràng của đêm giao thừa đệ lại thấy... Thương tâm.”

Nhớ lại tình cảnh khi ấy, tuy đều không phải tự bản thân trải qua, nhưng Thư Tình vẫn không nén nổi nước mắt, hai đứa nhỏ ăn chưa no, lo chưa tới, lại mất đi che chở của mẫu thân, thì sẽ đáng thương đến mức nào, uống giá ăn sương, một chút đồ ăn cũng không có...

Trang Thư Tình đứng dậy, ôm đệ đệ vào lòng, giống như một năm trước, chỉ cần hai tỷ đệ ôm chặt, nương tựa nhau thì không gì không thể vượt qua, nhưng hiện tại vòng tay này không còn sự bi thương, nó giờ là tất cả yêu thương, tình tưởng, cố vũ. Thực tế bất đồng, thương cảm bất đồng, đã ly khai cả nhà Trang Trạch Lương, có thể làm chủ bản thân, ăn mặc không lo, tương lai rộng mở, một ngày không xa, những kẻ bội bạc đó sẽ hối hận.

Bạch Chiêm đi đến phía sau hai người, cánh tay rắn chắc hữu lực vòng qua, đem hai người đều ôm vào ngực.

Thu thập mấy người kia với hần mà nói chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng hần không nên xen vào.

Ân oán của hai tỷ đệ, chỉ có tự tay giải quyết mới có thể thống khoái.

Lần này, Trang Thư Tình không có đẩy cái ôm ấm áp này ra, Trang Thư Hàn cũng vậy, hần chấp nhận cái ôm này cũng như chấp nhận nỗ lực trở thành tỷ phu của Bạch Chiêm.

”Tốt rồi, năm mới đừng nói những lời thương tâm, ăn cơm đi, đồ ăn đã lạnh.”

Sau khi ăn xong, ba người tiếp tục uống trà để tiêu cơm.

Bạch Chiêm chưa rời đi, hai tỷ đệ cũng chẳng thúc giục.

Trang Thư Tình không hỏi về Bạch gia, không hỏi hần vì sao không ở nhà đón giao thừa, lại chạy đến nơi này của nàng, cũng không hỏi chuyện phụ thân hần, đối với nàng, những chuyện này không cần thiết.

”Tỷ đã hỏi thăm qua, thời gian thi đồng thử là mười sáu tháng hai, Thư Hàn, đệ có nói chuyện hồi hương để dự thi với Tô tiên sinh chưa?”

”Nói rồi, tiên sinh nói tuổi đệ còn quá nhỏ, phải có người ra mặt mới có thể dự thi, việc này tiên sinh sẽ nhờ nhị sư huynh giúp đệ viết thư giới thiệu.”

”Đây là việc tỷ lo lắng nhất, giờ có thể yên tâm rồi.” Trang Thư Tình cười, “Hiện tại chúng ta có tiền, cuối tháng sẽ ngồi thuyền trở về.”

Trang Thư Hàn tất nhiên không có ý kiến.

”Bạch công tử, cửa hàng này phải phiền công tử trông coi, ta đi rồi sợ sẽ không đủ hoa văn nên đã vẽ trước một xấp, nhất định không ảnh hưởng việc buôn bán của cửa hàng.”

”Đó chỉ là việc nhỏ, nàng không cần bận tâm.”

Cửa hàng này từ đầu là do hãn chiếu cố, sau này nàng chỉ làm cổ đông, đồ thù tinh xảo, mẫu thù mới mẻ độc đáo, tuy giá cả rất cao, nhưng càng cao càng thể hiện xuất thân cao quý của người mua, bọn họ tranh nhau so bì thể diện, việc buôn bán lên như điều gặp gió.

Ba phần tiền lãi hàng tháng đều khiến Trang Thư Tình cảm muốn phồng tay.

Vì mỗi tháng không phải vào cửa hàng, Trang Thư Tình cũng không cần lo trước lo sau, buôn bán ở cửa hàng chợ Đông không còn thiết yếu, hiện tại vẽ hoa văn có chút vất vả, nàng đang cân nhắc có hay không nên thu lại.

Bạch Chiêm ở lại đến giờ Tý ăn thêm một bát sủi cảo mới chịu rời đi.

Hãn thật muốn ở lý chỗ này, nhưng lại không thể khiến Thư Tình khó xử.

Ngày đầu năm, Trang Thư Hàn mang theo lễ mừng năm mới đến chúc tết Tô Văn, sau đó lại đi tới Trần gia ngồi lại một lát, cả hai vị tiên sinh đều biết hãn trong nhà chỉ có một mình gia tử, đều không lưu hãn lại dùng cơm.

Ngày nghỉ có hơn một tháng, nhưng Trang Thư Hàn tính cuối tháng sẽ đi dự thi, nên mới mừng chín đã đến Tô gia nghe Tô Văn chỉ dạy, vì người học trò này, Trần phu tử cũng thường đến Tô phủ.

Trang Thư Tình thấy thời tiết đẹp liền đi lên núi một chuyến, xác định vết thương của những con sói tiến triển tốt thì dọn dò những điều cần thiết

rồi trở về.

Tuy ở nhà nhưng nàng chẳng nhàn rỗi.

Do tuổi nhỏ, thể chất suy nhược nên hiện tại cơ thể cần bồi bổ, rèn luyện, thực đơn mỗi ngày đều sửa, lại nhờ đại phu kê vài thang thuốc bổ, một ngày uống hai lần, sau đó mỗi ngày đều có khoảng một canh giờ vận động thể lực, sau một thời gian cũng thấy chút thành quả.

”Ngày mai đi sao?”

”Ừ, đã đặt chỗ tại nhà dò.”

”Ta có thuyền, nàng không cần cùng người khác chen trên một chiếc thuyền.” Vì để trên đường đi có thể thoải mái, nên mọi thứ trên thuyền Bạch Chiêm hầu như đều thay đổi, hẳn chưa bao giờ có ý định để nàng rời khỏi tầm mắt mình.

Trang Thư Tình căn bản không nghĩ hẳn sẽ đi theo, lắc đầu nói: “Không cần, thuyền chở thuê cũng đâu có gì không tốt.”

”Không muốn ta đi?”

Đến khi Trang Thư Tình kịp phản ứng, trong lòng lại có chút vui mừng, ý mừng dần dần nổi lên mi, để lộ ra một chút chờ mong chính nàng cũng không biết, “Ta không phải có ý này, chỉ là cảm thấy đã khiến công tử lo lắng nhiều.”

Bạch Chiêm nở nụ cười, “Ta cam nguyện.”

Ba chữ kia dùng ở nơi nào cũng đều làm nàng cảm thấy ấm áp, khi nghe lời này tâm nàng nhất thời có một vị ngọt không tên len lỏi, mặt Trang Thư Tình ửng sắc hồng, nhưng vẫn bình bình thản thản biểu cảm không

ngượng ngùng, “Vậy thì liền theo như lời công tử, cũng tránh cho Thư Hàn bị chen chúc mà cảm thấy không quen.”

”Ngao ô!” Ngay lúc này đột nhiên có một thân ảnh xẹt qua, mang theo một túi nhỏ cột bên người chạy vội, phóng thẳng vào lòng Trang Thư Tình.

Động tác quen thuộc khiến Trang Thư Tình sinh ra cảm giác bất an, sẽ không phải là tộc nhân của nó lại xảy ra chuyện...

Niệm Niệm hiện tại giống như một số người khi sốt ruột giọng nói lắp ba lắp bắp, biểu đạt không thể rõ ràng, Trang Thư Tình ôn nhu vuốt ve lông nó, “Niệm Niệm, không vội, không vội, thả lỏng, thả lỏng.”

Lời trấn an của nàng thật có tác dụng, Niệm Niệm rất nhanh liền trở lại bình thường, tuy tiếng kêu vẫn dồn dập, nhưng không rối loạn như trước.

Trang Thư Tình nghe xong liền hết hoảng, “Chuyện xảy ra khi nào?”

”Ngao ô!”

Bạch Chiêm đến bên người, vỗ nhẹ lưng nàng, “Phát sinh chuyện gì?”

”Mạch Sơn, Bạch công tử có biết nơi này không?”

Bạch Chiêm lắc đầu, “Nơi đó xảy ra chuyện gì?”

”Mạch Sơn này vốn là địa bàn của vài loài mãnh thú, trong đó có hai con hổ một đực một cái, Niệm Niệm nói bọn chúng sinh được một hổ con, tiểu hổ chỉ lớn bằng nó, không biết làm sao lại bị người lấy cắp, bọn chúng theo mùi đi tìm, thấy trong một thôn nhỏ toàn bộ đều có mùi của hổ con, nhưng không tìm được, nên chúng phát điên, trong cơn giận dữ liền tấn công toàn bộ người thôn kia, Niệm Niệm nói rất nhiều người trong thôn đều bị thương.”

”Không có ai quản việc này?”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Không biết, Niệm Niệm chỉ nói có như vậy.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 61: Cùng Cười Ngựa

Nếu đối là bình thường, đối với chuyện như vậy Bạch Chiêm sẽ không hỏi nhiều một câu.

Hắn không phải quan phụ mẫu, dân chúng sống chết cũng không liên quan đến chuyện của hắn, nếu ai nói với hắn bọn họ đang gặp nguy hiểm, hắn nói rằng việc đó là do bọn họ tự tìm.

Mãnh thú tuy hung dữ, như cho tới bây giờ đều tránh xa loài người, là nhân loại tự mình đến chỗ của loài hổ trộm con của nó, có thể không tìm tới cửa sao? Cắn chết cũng là xứng đáng.

Nhưng chuyện này là bình thường.

Thư Tình không phải lúc nào cũng có thiện lương cùng đồng tình với, nhưng cũng không sẽ không thờ ơ với người bị thương, với nàng mà nói khi thấy người bị thương liền đưa tay giúp đỡ giống như là bản năng vậy, giống như lúc mới gặp Niệm Niệm, trước đó không lâu là bày sói, đối với động vật đã như thế, vậy thái độ đối với người bị thương cũng không khác là mấy.

Bạch Chiêm nhìn bộ dáng này của nàng liền biết được.

”Muốn chuẩn bị thứ gì?”

”Hả?” Trang Thư Tình trừng mắt nhìn, đến khi phản ứng kịp, “Người...”

”Nàng muốn đi, vậy thì chuẩn bị đi, không cần thiết phải suy nghĩ chuyện khác.”

”Ta lo là bản thân mình.” Trang Thư Tình cười khổ vươn hai tay, “ hai tay này có thể cứu người, cũng có thể cứu động vật, có thể hiểu được động vật, tập tính của chúng nhưng với người thì lại chưa hẳn, ta cũng không cần bọn họ biểu đạt cảm kích như thế nào, cũng không muốn bị người khác nói những lời khó nghe. Ta có thể chữa bệnh cho Liễu tam, chỉ cần điều kiện đủ, ta sẽ cứu nàng, giúp nàng không mất đi tánh mạng, nhưng mặc dù là vậy, đến bây giờ ta cũng không dám thực sự coi nàng làm bệnh nhân của ta, mổ bụng có thể trị được bệnh, ai sẽ tin chứ? Sợ là còn coi ta là yêu quái, sẽ trói lại đưa lên dàn hoả thiêu đi, đối với chuyện này, con người có thể bị sợ hãi bao phủ hết thấy, sẽ không cho rằng ta đang cứu người, mà....”

”Không ai dám thiêu nàng.” Thấy Thư Tình đang sợ hãi. Loại chuyện nàng nói khiến lòng Bạch Chiêm cực kì không thoải mái, “Không ai dám thiêu nàng, nàng có ta. Ta sẽ chống mắt lên nhìn, ai dám mảy may động đến nàng.”

Đứng dậy, ngạo khí của Bạch Chiêm lan toả, “Chúng ta hiện tại liền đi.”

”Thư Hàn...”

”Ta sẽ để người hộ tống hẳn về trước, hiểu rõ chuyện bên này ta sẽ cùng nàng hồi Khê Thủy Trấn.”

Trang Thư Tình thở ra một hơi, gánh nặng trong lòng đều mất hết, đã có người dám cho nàng hứa hẹn như vậy. Nàng còn có gì không dám làm!

”Mang theo Thanh Dương Tử, nói hẳn chuẩn bị nhiều được một chút.”

”Yên tâm.”

Bạch Chiêm vừa ly khai. Trang Thư Tình liền đến phòng của đệ đệ.

Trang Thư Hàn đang xem sách, nhìn thấy tỷ tỷ bước vào có chút kinh ngạc, là có chuyện gì sao, tỷ tỷ bình thường sẽ không đến quấy rầy hẳn.

”Tỷ tỷ có việc sao?”

”Ân.” Trang Thư Tình cẩn thận nói.”Đột nhiên phát sinh một chút việc, ngày mai tỷ tỷ có khả năng không thể đi với đệ, đệ...”

”Không sao, thời gian còn dài, đệ chờ tỷ tỷ cùng đi.”

”Không phải là chuyện này.” Ngồi thẳng một chút, nói câu kế tiếp, “Ngày mai đệ ngồi thuyền của Bạch công tử đi trước, sau khi chuyện ở đây lắng xuống tỷ sẽ đuổi theo, nhất định sẽ không làm hỏng đại sự của đệ.”

Khép sách lại. Trang Thư Hàn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Phát sinh chuyện gì, mà tỷ phải đem đệ bỏ qua một bên?”

”Làm sao có chuyện tỷ tỷ muốn bỏ đệ qua một bên.” Trang Thư Tình dở khóc dở cười, “Mọi chuyện của đệ với tỷ tỷ mà nói so với chuyện gì đều quan trọng hơn. Nhất định không thể chậm trễ, không đến vài ngày, tỷ tỷ nhất định sẽ tới nơi.”

”Rốt cuộc là chuyện gì.”

Thấy đệ đệ đang cố ý muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, nói một câu trọng điểm, “Có người bị thương. Có liên quan tới những động vật ở trên núi, nên tỷ tỷ mới quyết định đi xem sao. Chốc lát nữa sẽ đi liền.”

”Bạch công tử cũng đi theo?”

“... Ân.”

Trang Thư Hàn cũng không hỏi tiếp, thời gian này hần cũng đã nhìn ra được, nam nhân kia thực sự không dễ chọc, nhưng luôn bảo hộ tỷ đệ bọn hần cũng là thật, tiên sinh đã từng nói, nếu tiên sinh không thu nhận vị đệ tử là hần thì năm mơ cũng đừng đụng vào nửa cân trà kia của Bạch công tử.

Bởi vì hần chưa thấy nên không biết, lá trà kia không phải loại bình thường, trên thị trường căn bản không có bán, nghe cũng chưa từng nghe qua, nhưng đây mới thật sự chân chính là trà ngon.

Vì thế hần thật sự không dám nói cho tiên sinh biết, ở nhà, hần mỗi ngày đều uống loại trà này.

”Sau khi trở về, nói chuyện cần phải chú ý một chút, chuyện không nên nói thì đừng nói, dù là có người cố ý muốn hỏi cho ra bằng được, thì hết thầy đệ đều đẩy sang cho tỷ tỷ, khi tỷ đến sẽ tự mình ứng phó với bọn họ, đệ chỉ cần chú ý đến cuộc thi là chính.”

”Đệ đã biết, tỷ tỷ.” Nếu chỉ có chút điểm ấy mà ứng phó không xong, thì hần còn nói gì đến chuyện gánh vác gia đình, hần thật cao hứng vì tỷ tỷ lo lắng cho hăng, nhưng cũng không muốn trốn phía sau tỷ tỷ để nhận hết quan tâm, mọi việc đều để tỷ tỷ phải xuất đầu lộ diện.

Hần là nam nhân.

Giao chuyện cho đệ đệ xong, Trang Thư Tình quay đầu lại nói với Nguyệt Minh, đại khái đúng như câu nói chủ nào tớ nấy, Nguyệt Minh bất quá mới theo Thư Hàn gần gũi mấy tháng, tính tình kia đúng là càng ngày càng giống như Thư Hàn, rõ ràng là một gương mặt bánh bao, lại giả bộ nghiêm trang như đại nhân, khiến nàng vừa nhìn liền muốn véo một cái.

Sắp xếp cho mọi người trong nhà một chút, Trang Thư Tình để Bảo Châu đi theo đệ đệ, bản thân thì dẫn Nam Châu theo bên người, dù sao cũng không nhờ vả Bạch Chiêm nhiều.

Lấy một chiếc hộp đặc chế từ gỗ ngăn tủ ra, so với hộp đựng dụng cụ thú y thì lớn hơn một chút, bên trong cơ bản đều đầy đủ tất cả dụng cụ chuyên dụng cho phẫu thuật.

”Cầm lên liền có cảm giác như lại thấy được ánh mặt trời.” Trang Thư Tình lấy ra một con dao phẫu thuật nhỏ, linh hoạt sử dụng, cực kì thuận tay, vì để thích ứng với bộ dụng cụ mới này nên vào lúc rảnh rỗi thường lấy ra để luyện tập tay một chút.

Sau khi Bạch Chiêm chuẩn bị thỏa đáng liền mang theo người qua thì đã thấy tỷ đệ hai người đang chờ ở cửa, Nam Châu ở phía sau cầm theo một hộp gỗ rất bắt mắt.

”Sao lại chờ ở bên ngoài?” Sờ sờ mặt nàng, có chút lạnh lẽo, Bạch Chiêm có chút mất hứng liếc mắt nhìn Nam Châu.

”Vừa mới ra thôi.” Trang Thư Tình cũng trừng người trước mắt, ở cổng lớn động thủ động cước, thật sự là...

Trang Thư Hàn chịu đựng cảm giác muốn hất bàn tay để trên mặt của tỷ tỷ ra, ho một tiếng nhắc nhở Bạch Chiêm về sự tồn tại của mình, “Bạch công tử, an nguy tỷ tỷ ta liền giao cho ngài, mong công tử nhất định phải bảo hộ tỷ tỷ chu toàn.”

Nói xong, vái chào Bạch Chiêm thật sâu.

Bạch Chiêm nâng hân dậy, “Nói lời vô nghĩa, ta không bảo hộ nàng thì bảo hộ ai.”

Lời này muốn hân tiếp thế nào... Trang Thư Hàn nhìn về phía tỷ tỷ.

Trang Thư Tình suýt nữa bật cười, “Được rồi, trời lạnh, mau vào đi thôi, vài ngày sau tỷ tỷ nhất định sẽ hoàn hảo không chút tổn hao xuất hiện trước mặt đệ.”

”Tỷ tỷ nhất định nói được làm được.”

Trần an được đệ đệ đang lo lắng, Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm sau. Chỉ thấy ngựa, không thấy xe.

”Ta không biết cưỡi ngựa.”

”Ta biết là đủ rồi.” Bạch Chiêm vừa lòng nhìn Trần Nguyên, quân sư này nhiều lúc cũng đưa ra được một ý kiến hay.”Chúng ta đi đường tắt, xe ngựa không qua được.”

Đường đi ngắn hơn, Trang Thư Tình không có gì dị nghị, không phải chgig3 là bị ôm một chút thôi sao? nàng là một người hiện đại, có thể tiếp thu.

Bất quá, “nha hoàn của ta phải làm sao bây giờ?”

”Nàng có người mang đi. Đi thôi, không nên trì hoãn.”

Trang Thư Tình thực an tâm. Nhưng nàng lại không phát hiện, kỳ thực nàng không nhận ra mình còn tín nhiệm nam nhân này hơn so với chính bản thân.

Bạch Chiêm xoay mình lên ngựa, khom người xuống vươn tay ra, Trang Thư Tình đưa tay lên cho hắn. Thân thể bay vút trong không trung, rồi ngồi trên lưng ngựa.

Còn chưa chờ nàng thấy rõ ràng cảnh vật, trước mắt liền tối sầm lại, thanh âm Bạch Chiêm truyền đến, “Gió lớn, mặt của ngươi sẽ chịu không nổi, an tâm giao cho ta là tốt rồi.”

Trên lưng có một cánh tay hữu lực gắt gao chế trụ, không khiến nàng đau, nhưng lại cho nàng loại cảm giác cả đời đều không thể tránh thoát.

Yên ngựa bên dưới thật mềm, theo bản năng sờ một chút. Quả nhiên thật sự rất mềm, này không giống như là thứ Bạch Chiêm thường dùng, sờ một chút ra phía sau. Quả nhiên, chỉ có chỗ nàng ngồi mới vừa có.

Cảm giác được động tác của nàng, Bạch Chiêm giải thích nói: “Nàng chưa từng cưỡi ngựa, ngồi một lát sẽ cảm thấy khó chịu, để cái này lên có thể giảm bớt một chút.”

trong lòng Trang Thư Tình ấm áp, nhẹ nhàng ừm một tiếng. Dựa một chút vào thân thể ở phía sau.

Phát hiện nàng khó có khi thân cận hẳn như vậy, Bạch Chiêm vui mừng trong lòng. Đem người ôm càng chặt, thúc vào bụng ngựa, mã hí dài một tiếng, chạy chậm vài bước sau tốc độ càng lúc càng nhanh.

Được áo khoác thật dày bao bọc, rõ ràng có tiếng gió vù vù lọt vào tai, nhưng Trang Thư Tình lại không cảm giác được lạnh, cũng không thấy sợ hãi, cảm nhận được sự quan tâm của người phía sau khiến nàng cảm thấy an tâm.

Không biết chạy đã bao lâu, ngựa rốt cục chậm lại, trước mắt sáng ngời, gió lạnh quất vào mặt.

”Có sao không, có khó chịu chỗ nào không?”

Trang Thư Tình trả lời cực kỳ thành thật, “Hắn là không bị xước da, nhưng có chút đau.”

”Thanh Dương Tử có mang theo được, một lát để Nam Châu đến bôi thuốc cho nàng.”

”Ừm.” Trang Thư Tình nhìn phía trước, “Hình như có công sai?”

”Hắn là đã nghe được đến tin tức, huyện Chúc Đan Dương này, có công sai tới, có thể đoán được gian phát sinh việc này chắc không ngăn, Trần Nguyên, đến trước hỏi hiện tại là tình huống gì.”

Trần Nguyên dục ngựa đến trước, Bạch Chiêm theo sau đi tới, thả tốc độ của ngựa chậm lại.

Thanh Dương Tử cưỡi ngựa đuổi theo, thần thần bí bí nói: “Trang tiểu thư, loại thuốc tê kia có chút tiến triển.”

”Thật sao? Lập tức có thể dùng không?”

”Nếu như không sợ sẽ chết người thì đương nhiên là có thể.” Thanh Dương Tử căn bản không thấy được ánh mắt lạnh lẽo của công tử nhà hắn, hưng trí bừng bừng tiếp tục nói: “Cũng chưa thấy người chết, ta đã tìm người đến thử, còn sống.”

Việc này và việc coi con người như động vật để thí nghiệm có gì khác nhau, Thanh Dương Tử sờ sờ mũi, rốt cuộc biết lời này không thể nói ra miệng, nhưng Trang Thư Tình lại không dễ bị lừa gạt như vậy.

”Còn sống ý là chưa tỉnh, hay là vĩnh viễn cũng không thể tỉnh?”

“... Chưa tỉnh.”

”Có khả năng tỉnh lại hay không?”

“... Trang tiểu thư, hắn sẽ bị xử trảm vào mùa thu năm nay, trên lưng mang tội giết người, một nhà già trẻ tổng cộng bảy người đều không tha, hắn cũng không phải loại người vô tội.”

Bạch Chiêm dục ngựa đi nhanh hơn một chút.

”Ta không phải đứng ở phương diện đạo đức để chỉ trích người.” Trang Thư Tình vỗ vỗ tay bên hông, tươi cười có chút nhạt, cũng rất rộng

rãi, “Chỉ là giáo dục mà ta tiếp thu không cho phép ta đem sinh mệnh con người như cỏ rác, đại phu ra tay để trị bệnh cứu người, nếu như mất đi sự tôn trọng với tính mệnh con người, thì có tư cách gì để làm đại phu đây? Sự phụ của ta đã từng nói một câu, dù có là cừu nhân giết cha ngã xuống trước mặt chúng ta, thân là đại phu, trước hết phải cứu người sống lại rồi đem hắn đến chịu tội trước pháp luật, không cần biết kết cục của hắn cuối cùng có phải là chết hay không, nhưng đó cũng đến từ xét xử công bằng, mà không phải ý chí của người đại phu, đương nhiên, những thứ này chỉ có thể thích ứng với ta, ở nơi này, không phải ai cũng có thể tiếp thu. “

Thanh Dương Tử kỳ thực rất giống với Bạch Chiêm.

Đồng dạng là người không cần cái nhìn của thế tục, không đưa người khác để vào mắt, không thể phân biệt được thị phi, khác nhau chỉ là do Thanh Dương Tử si mê luyện dược, nên khi gặp được Trang Thư Tình, Bạch Chiêm tùy thời có thể bỏ qua.

Nhưng hắn cũng chỉ nghĩ là những quy củ này quả thật không thích hợp với mình, nhưng Trang tiểu thư cũng không trách hắn, khi hắn lấy lại tinh thần đã lập tức nở nụ cười, “Trang tiểu thư chỉ cần quản việc trị bệnh cứu người, những chuyện này cứ để ta lo liệu.”

Trang Thư Tình cười cười, cái gì cũng không nói, nơi này không phải xã hội văn minh, nàng chỉ cần không vi phạm lời thề của mình là được rồi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 62: Bán Con

Trần Nguyên bay nhanh trở về, sắc mặt trông không tốt cho lắm, “Công tử, hổ đực và hổ cái còn ở trong thôn, nha dịch nhận mệnh không để hổ rời khỏi thôn.”

”Người ở nơi này sống chết đều mặc kệ?”

”Điều thuộc hạ nghe được chính là như vậy.”

Hy sinh người của cả một thôn để chặn hai con hổ? Bạch Chiêm nhăn mày lại, “Nếu như ngăn không được thì sao?”

Ý của công tử chính là thả hai con hổ kia? Trần Nguyên vụng trộm liếc nhìn Trang tiểu thư, nếu không phải ở trước mặt Trang tiểu thư, công tử cũng sẽ không làm như vậy đi, tin rằng công tử sẽ trực tiếp giết chết rồi ném xác của hai con hổ đến trước cửa nha môn.

”Rống rống!” Tiếng gầm của hổ truyền đến, Trang Thư Tình ngồi ngay ngắn.

Bạch Chiêm cúi đầu, “Nó đang nói cái gì?”

”Nó đang gọi con của nó.” Trang Thư Tình nghiêng đầu nâng tầm mắt lên, “Ta đoán nó muốn dùng mạng của toàn bộ người trong thôn trang để đổi lấy mạng của con nó, vì hổ con, nó sẵn sàng cắn chết tất cả mọi người trong thôn, chỉ cần tìm được hổ con thì mạng của người trong thôn sẽ được bảo toàn, nhưng nếu bây giờ cứ tiếp tục giằng co như vậy sẽ khiến hổ đực

và hồ cái nghĩ rằng con của chúng đã chết, như vậy mạng của người trong thôn sợ là... “

Bạch Chiêm hiểu rõ gật đầu, “Muốn vào thôn?”

“... Ân, muốn vào xem, một người tạo nghiệt không có đạo lý nào mà toàn thôn phải chịu cùng.” So với người trưởng thành có quá nhiều tạp niệm, nàng càng lo lắng hơn cho những hài tử vô tội.

Làm tử tử của một đứa nhỏ nhiều năm, đem đứa nhỏ bảo vệ phía sau người đã dần trở thành bản năng của nàng.

”Vậy chúng taliền đi vào thôn, Trần Nguyên, người phái người đi ai, nếu còn sống thì mau mang đến đây.”

”Vâng.”

Cửa thôn bị không ít những người áo xanh vây quanh. Bên hông nha dịch đeo đại đao, có người nhướng cổ nhìn vào trong thôn, cũng có người đút tay vào túi đứng thẳng giậm chân. Hoặc là ngồi cùng nhau hút một hai cây thuốc lá để chống lạnh.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, mặc kệ là đang làm gì đều ào ào nhìn qua, có người gấp gáp cầm chuôi đao trong tay đứng dậy.

”Người tới là ai.”

”Nhường đường.” Bạch Chiêm lười nói lời vô nghĩa, kiềm cương ngựa lại, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, ngựa hí dài một tiếng, chống hai vó trước lên rồi lao đi nhanh chóng, người hai bên thấy thế đành phải nhường đường, ngựa một đường chạy thẳng vào thôn.

Trang Thư Tình kinh ngạc.”Cứ như vậy, có thể ngăn được hồ sao?”

”Ngăn? Nếu như thực để hai con hổ thoát ra thì bọn họ nhất định sẽ là người chạy trốn nhanh nhất, bằng khả năng của bọn họ cũng chỉ có thể hù dọa một số dân chúng.” Bạch Chiêm đã thấy được kia hai con hổ kia, trên người dính đầy máu, móng vuốt kia còn đang ấn một người xuống.

Cách đó không xa năm ước chừng có sáu bảy người. Trẻ có già có, nhỏ nhất phỏng chừng cũng chỉ có bốn năm tuổi.

Trang Thư Tình cũng thấy được, “Để ta xuống.”

Bạch Chiêm ôm người nhảy xuống, chân Trang Thư Tình có chút nhuễn, không khỏi dựa vào nam nhân phía sau.

Nam Châu ôm hộp gỗ tiến đến, “Tiểu thư.”

Trang Thư Tình nhìn chăm chăm hai con hổ kia cũng không có quay đầu, “Người ở chỗ này chờ, kia nào ta gọi thì người hãy tới.”

”Vâng.”

”Ta nhớ là thân thủ của Bạch công tử rất tốt.”

Bạch Chiêm gật đầu, đó là đương nhiên, “Không có người nào có thể trở thành đối thủ của ta.”

”Tốt. Nếu như lát nữa hai con hổ có công kích ta, công tử phải bảo vệ ta tốt.”

”Không nắm chắc thì đừng đi qua.” Hãn nghe thật rõ khiếp ý trong lời nói của nàng, Bạch Chiêm gắt gao giữ chặt cổ tay Trang Thư Tình.”Những người này dù có chết hết cũng không liên quan đến nàng.”

Trang Thư Tình đúng là thật sợ hãi.

Trước kia nàng cũng chỉ nhìn thấy những con hổ ở trong chuồng, được nuôi lớn trong sở thú, còn đây loài hổ lớn lên trong tự nhiên hung tính và sự hoang dại không có cách nào so được, mà hiện tại, nàng lại đối mặt với loài động vật nguy hiểm này, lại không có gì để ngăn cách, nàng cảm thấy sợ hãi.

Đương nhiên. Nàng có thể lập tức xoay người rời đi, nhưng mà...

Nhìn đứa nhỏ nằm khóc đến thanh âm đều lạc đi, khàn đục ở cách đó không xa. Nàng không có cách nào di chuyển bước chân.

Nàng sẽ nhịn không được mà nghĩ, ông trời cho nàng khả năng như vậy, có phải là vì muốn nàng đối mặt với những loại tình huống như thế này?

Trên tay có cảm giác ấm áp.

Trang Thư Tình cúi đầu, một nam nhân mà có được đôi tay như vậy, đến nàng là nữ nhân cũng phải ghen tỵ, trắng sáng như bạch ngọc, mười ngón tay thon dài, mỗi một đốt ngón tay nhìn không rõ lắm, nếu như không phải bàn tay này lớn hơn nhiều so với tay của nữ tử thì dù có nói là tay của nữ nhân không ai mà không tin, còn bàn tay nàng a, nhìn thật giống như bàn tay của nha hoàn hay làm việc nặng.

”Yên tâm, nếu như đến hai súc sinh này mà ta còn đối phó không được thì đã sớm chết từ lâu.”

Trang Thư Tình không có tránh tay ra, tim đập dần đều lại, nhẹ giọng nói: “Không cần biểu hiện địch ý ra với chúng, ta đến.”

Đối với Bạch Chiêm mà nói, sử dụng biện pháp mềm dẻo trước mặt đối thủ hẳn chưa từng làm bao giờ, bất quá vì Thư Tình, ngược lại còn khiến hắn sinh ra tâm lý bảo vệ, tâm tình liền đều tốt hơn nhiều.

Hồ đực hướng hai người rống lên một tiếng mang ý cảnh cáo, Trang Thư Tình dừng bước lại, vì hơi khẩn trương nên thanh âm có chút gấp,:”Con của người ta đã cho người đi tìm, cam đoan sẽ mang con của người toàn vẹn trả về, nhất định sẽ nhanh hơn nhiều so với việc các người đang làm, tạm thời các người đừng đả thương người ở đây, nhất là trẻ con.”

”Rống!”

”Ta biết là con người làm hại, nhưng trẻ con là vô tội.”

Thấy đối phương là con người nhưng có thể nghe hiểu được tiếng của chúng, hai con hồ từ từ đến gần Thư Tình, rống lên liên tục, tiếng sau so với tiếng trước càng thêm gấp gáp.

Bạch Chiêm muốn đem người bảo vệ ở phía sau, Trang Thư Tình nhận thấy hành động của hắn, vội vàng dùng sức nắm chặt tay của Bạch Chiêm, lúc này hắn mới kiềm nén hành động của mình lại.

”Ta biết, ta biết, các người đừng nóng vội, bằng hữu của ta đều là có bản lĩnh, nếu con của các người thật sự còn ở đây, bọn họ nhất định có thể tìm được.”

Lúc này hồ đực chỉ cách Trang Thư Tình có ba bước, thanh âm của nàng đè thấp lại, “Ta đã gặp qua bộ tộc sói trắng, cũng đã từng trị thương cho bọn họ, chỉ cần con của các người còn sống ta sẽ tận lực chữa trị cho nó.”

”Rống rống!”

”Đúng, là ta.”

Cho đến một lúc sau, Trang Thư Tình mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nói với Bạch Chiêm: “Chúng đã từng nghe về ta, hình như ta rất nổi danh ở dãy núi kia thì phải.”

Bạch Chiêm nhăn mày lại một chút.

Hắn nhớ tới tình cảnh khi đang tập trung tinh thần cứu trị cho bầy sói trắng trong gió tuyết.

Lão hổ chủ động nhường đường, Trang Thư Tình hiểu ý, vội chạy đến xem động tĩnh của đứa nhỏ trước mặt.

dò xét cơ thể của nó một chút, còn sống, tạm thời sẽ không có việc gì, Trang Thư Tình nhẹ nhàng thở ra, đang muốn cởi áo choàng của mình xuống lại bị Bạch Chiêm đè lại, ý bảo Trần Nguyên tiến lại.

Từ khi biết hôm nay tới đây để làm gì, Trần Nguyên liền dẫn theo hai kiện trang phục để dự phòng, thật đúng là không có sai, hiện tại liền có chỗ để dùng.

Áo choàng che lại thân mình đứa nhỏ, Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Đây là một chỗ ở dưới cây đa lớn, đến mùa hè quả thật là một nơi lý tưởng để nghỉ mát, nhưng hiện tại dưới đất đầy vết máu loang lổ, dưới gốc cây có bảy người nằm xung quanh, không phát ra tiếng động, không biết là đã chết hay đang hôn mê, bắt đầu có những tiếng hô lớn, “Cứu, cứu ta, cứu ta!”

Cửa của mỗi nhà vẫn đang một mực đóng kín lúc này liên tục mở ra, trên tay mỗi người kia đi ra đều cầm một thứ để đề phòng.

Một lão nhân được nâng qua, than thở khóc lóc hô to, “Đại nhân cứu ta!”

Nơi này không có ai gọi là đại nhân, cho nên không có mấy người để ý.

Trang Thư Tình nhìn người vây tới, hỏi, “Đứa nhỏ này là người nhà ai?”

”Nhà ta, nhà ta.” Một nam một nữ từ trong đám người run run chạy lại, nhưng cũng không tiến lên, nam nhân kia dương cổ lên nhìn vài lần, “Tiểu thư, con tôi còn thờ không?”

”Còn sống, chỉ là bị thương không nhẹ...”

”Vậy không trị được, không trị được.” Nam nhân rụt trở về, nữ nhân kia đứng lau nước mắt, nhưng không có bất kỳ động tác nào khác.

trái tim Trang Thư Tình lạnh băng, cả người cũng lạnh run, nàng biết ở cổ đại mạng người không đáng giá bằng tiền, chỉ cần có thể sinh tiếp, mỗi nhà đều đông đúc, dù sao cũng chỉ là mạng một đứa nhỏ thôi, nhưng mà... Có thể dễ dàng bỏ mặc như vậy được sao, nàng chỉ nói nó bị thương không nhẹ, không phải nói không thể trị hết.

Ngay đến cả loài hổ khi bị mất con còn tình nguyện đối địch với con người cũng phải mang con của nó trở về, còn người thì sao a?

Cúi đầu nhìn đứa nhỏ, da đều đã nứt toác nằm trên mặt đất, mặc dù gió không thổi nhưng tâm thật lạnh, vẻ mặt Trang Thư Tình từ trước đến nay chưa từng lạnh lẽo như vậy, “Đứa nhỏ còn sống.”

Lúc này đứa nhỏ giãy dụa mở mắt, tròng mắt tối như mực nhìn Trang Thư Tình.

”Liên luy đến cả nhà, còn không bằng chết đi, tiểu thư, không phải người làm cha mẹ chúng ta tâm ngoan, nhưng đứa nhỏ bị thương thành như vậy, phải uống thuốc, còn phải chăm sóc, trong nhà nghèo khó, thật sự là không thể nuôi nổi nữa rồi, nếu tiểu thư thấy nó đáng thương vậy thì mang nó đi, dù sao nó cũng là thịt từ trong người nường nó rơi ra, chúng ta nuôi nó đến bốn tuổi cũng coi như làm tròn trách nhiệm, người xem...”

Cha mẹ nhìn vết thương chồng chất của đứa con trước mắt, chẳng những không đau lòng, ngược lại còn muốn bán đi để đổi chút tiền, người ta nhà giàu muốn mua người, vậy thì bán đi, dù sao đứa nhỏ này cũng chỉ còn nửa cái mạng, giữ lại cũng chẳng được tích sự gì.

Cho rằng nàng là tiểu thư được nuôi dưỡng nơi khuê phòng, thì liền coi nàng là đại tiểu thư lúc nào cũng có thể phân phát thiện tâm sao, muốn bán nhi tử cho nàng để kiếm tiền?

Làm sao hẳn có thể!

”Người làm người như vậy, sao lại không bị hổ ăn luôn sao? Đúng rồi, đến hổ cũng chê người bẩn.”

Hai con hổ nghe thấy Trang Thư Tình nói chúng nó, nhẹ bước chân tới, đứng ở trước mặt nàng, mấy người kia liền vội vàng lui về sau, những người ở phía sau lui xuống không kịp bị ngã trên đất cũng không có người đỡ, bị dẫm lên người đau đến kêu to, đám đông rồi thành một nùi.

Trang Thư Tình nhìn cũng không thèm liếc nhìn bọn họ, ý bảo Nam Châu và Thanh Dương Tử tiến lại.

Lão nhân lúc ban đầu nói chuyện với bọn họ kia bị đẩy ra, hẳn quý xuông trước mặt Bạch Chiêm, “Đại nhân, ngài nhất định phải cứu chúng tôi, những người đi trộm hổ con đã bị bọn chúng cắn chết, nhưng cũng không thể vì không tìm thấy hổ con mà muốn toàn bộ người trong thôn đền mạng.”

”Vậy sao? Vậy người muốn ta phải làm như thế nào?”

Lão nhân thấy Bạch Chiêm không có cự tuyệt, trên mặt nhất thời liền vui vẻ, cao giọng nói: “Mong đại nhân bắt hai con mãnh thú này, để báo thù cho những người đã chết, đã bị thương trong thôn của chúng tôi!”

”Người chết quá ít.”

”A? Đại nhân là nói...” Lão nhân kia ngẩng đầu, là lỗi tai của hãn bị hư sao? Hay là hãn nghe lầm?

”Chết hết mới xứng đáng.”

”Đại nhân... Đại nhân sao có thể nói như vậy, người trong thôn lão hủ đều là lương dân...”

”Rất nhanh sẽ không đúng nữa.” Hướng gió thay đổi, Bạch Chiêm dời vị trí để che gió cho Thư Tình.

Lão nhân còn muốn nói tiếp, lại bị người khác che miệng lại kéo ra xa, công tử không muốn giết người trước mặt Trang tiểu thư, nhưng hôm nay lại ngoại lệ.

Trang Thư Tình nghe thấy, trong lòng liền cảm thấy thống khoái cực kỳ.

Nhiều người như vậy, thế nhưng lại không hề quan tâm đến sống chết của một người, chỉ lo lắng hai con hổ này sẽ làm bọn họ bị thương, hi vọng có thể trừ bỏ chúng, nàng không biết bọn họ sống cuộc sống như thế nào có thể khiến tâm bọn họ chết lặng như vậy, hay là vốn bản tính của họ đã như vậy, tâm a... thực ngoan (*).

(*) Ngoan: ngoan tuyệt, ngoan độc

Người thân đã chết, thương tâm khổ sở là chuyện bình thường? Là người cùng thôn, dù không phải người thân thì cũng nên đi cứu trợ, ắt cũng là việc thường tình? Rõ ràng là người còn sống, dựa theo bản năng và khả năng của mình, bọn họ chẳng phải cũng nên đến giúp đỡ ít nhiều sao?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 63: Sống Sót

Nhưng mà, lại không có một người để ý!

Điều này khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, loại sợ hãi này cơ hồ còn lớn hơn điều mà nàng thường tin tưởng, khiến nàng muốn bỏ những người này lại để chạy trốn.

Người bình thường mà còn ích kỷ đến loại trình độ này, như vậy còn những những kẻ khác thì còn thế nào! Lo lắng lúc trước có khả năng thành sự thật là rất lớn!

Chỉ là ngẫm lại liền cảm thấy da đầu run lên.

Cúi đầu chống lại ánh mắt ẩm ướt của đứa nhỏ, rõ ràng là đau đến gương mặt đều trở nên vằn vẹo nhưng vẫn quật cường gắt gao chịu đựng không kêu lên một tiếng, Trang Thư Tình cuối cùng cũng chỉ đành hờ dãi, nếu nàng lựa chọn quay lại chạy lấy người, thì so với những người này có gì khác nhau?

Nàng không cần biến mình thành loại người khiến người khác chán ghét đến mức độ này.

Sờ sờ đầu đứa nhỏ, thái độ Trang Thư Tình hòa hoãn xuống, “Tiểu đệ đệ, đệ sẽ không chết, nhưng mà sẽ rất đau, vì sống sót phải nhịn xuống, được không?”

Một lát sau đứa nhỏ mới gật đầu.

Mở từng tầng lớp lớp trong hộp gỗ ra, Trang Thư Tình lấy kéo cắt miếng vải để lộ ra nơi bị thương của đứa nhỏ, không khí lạnh như băng nhắc nhở nàng hiện đang ở ngoài trời, nhìn trái, nhìn phải, chỉ vào căn phòng gần nhất, Trang Thư Tình nói: “Đem những người bị thương chuyển hết vào phòng kia đi.”

Nhìn theo hướng tay nàng chỉ, một phụ nhân nhất thời hô to, “Đó là nhà ta!”

Không có người để ý nàng.

”Để ta ôm nó.” Bạch Chiêm tiếp nhận đứa nhỏ, cũng không để ý vết máu kia nhiễm lên xiêm y của hắn.

Trang Thư Tình cẩn thận nâng cái chân đang bị thương của đứa nhỏ lên. Tận lực không tạo thành nhiều thương tổn, quay đầu phân phó với đám người Trần Nguyên “Cẩn thận một chút. Cố gắng đừng khiến cho thương thế tăng thêm.”

Chưa được mấy bước, mấy người già trẻ trong nhà đều chặn bước chân của họ lại, vẻ mặt có chút dữ tợn, “Các người không phải quan gia, không thể tự tiện chiếm phòng ở của chúng ta.”

Trang Thư Tình nhìn bọn họ, nhất thời cảm thấy ngôn ngữ của bản thân vô cùng thiếu thốn, thậm chí nhin không được nghĩ. Nếu như các người không thương tổn đến loài mãnh thú này, vậy thì làm sao lại có nhiều người chết như vậy!

”Những người này. Là người dân cùng thôn với các người, ta bất quá chỉ muốn mượn phòng ở của các người một lát mà thôi.”

”Mượn tất nhiên là có thể, mười đồng tiền... Không, hai mươi đồng một canh giờ.”

Đây rốt cuộc là cái chuyện gì xảy ra? Trang Thư Tình có chút mờ mịt.

”Phanh!”

”A!”

Nam nữ già trẻ. Bạch Chiêm cũng không khách khí, một cước đá một cái rất dụng lực, nhưng cánh tay ôm đứa nhỏ lại không mấy may nhúc nhích, “Không cần phí lời với bọn họ, bên ngoài trời lạnh lẽo, mau vào nhà.”

Phụ thân bị đá văng ra hơi giãy dụa rồi bò lên, vượt qua, chạy đến chỗ Trần Nguyên muốn đánh một nhát xuống người hắn, nhưng vừa chạm đến thân mình liền không thể lay động.

Những người khác lại không dám đụng, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù.

”Đừng cho rằng chúng ta nhân từ mà các ngươi muốn được đăng chân lên đăng đầu. Các ngươi trả không được cái đại giới đó đâu. “

Hơn hai trăm người đồng loạt lui về phía sau, rồi lại lui thêm vài bước.

Trần Nguyên cười lạnh một tiếng, cũng là Trang tiểu thư có kiên trì. Đối lại là bất kì người nào trong bọn họ, đều đem mấy người kia ném vào miệng hổ, còn dục chúng nó mau ăn đi.

Chọn một cái bàn dài, bỏ mọi thứ trên bàn xuống, lại lót thêm một tầng áo thật dày, rồi đặt hài tử kia lên trên, Trang Thư Tình nhanh chóng dứt bỏ những tâm tư khác tiến vào trạng thái làm việc.

”Nam Châu. Người đi nấu vài bình nước nóng, hôm nay lạnh như vậy. Đứa nhỏ sợ là chịu không nổi, nhìn lại căn phòng xem có thể tìm vài chậu thanh hay không.”

”Vâng.”

”Bạch công tử và Thanh đạo trưởng ở bên cạnh giúp ta một chút.”

”Không thành vấn đề.” Thanh Dương Tử nhìn tầng tầng lớp lớp những dụng cụ trong hộp gỗ liền thấy hưng phấn, “Thật sự không cần thuốc tê sao?”

”Người lớn còn chịu không nổi, đứa nhỏ càng dễ dàng có chuyện ngoài ý muốn.” Lấy ba đôi bao tay bên trong ra, Hai người nhận lấy rồi học theo bộ dáng của Trang Thư Tình đeo bao tay vào.

Cái này cũng là do Bạch Chiêm tìm người làm ra, thật sự rất phù hợp, so với của hiện đại còn tốt hơn một chút, hình như là có cải tiến một vài chi tiết, Trang Thư Tình cảm thấy thủ hạ của Bạch Chiêm quả thật là có không ít người tài.

Chân của đứa nhỏ có hai chỗ bị thương, một chỗ ở cánh tay, một chỗ là ở đùi cũng may là chưa động đến động mạch chủ, bằng không đứa nhỏ đã sớm chết do bị mất máu quá nhiều.

”Muốn khâu lại?”

”Ừm, miệng vết thương quá lớn, không khâu lại sẽ không dễ lành được. bất quá xương ở chỗ cánh tay bị gãy, trước phải bó lại, tuy cái này ta đã từng học qua, nhưng tốc độ phải chậm một chút, Thanh Dương Tử, lấy túi thuốc của ngươi ra, cho đứa nhỏ uống mấy viên thuốc, khi ta bó xương hai người phải đề lại. “

Vừa nói xong, Trang Thư Tình lấy dụng cụ từ trong hộp ra, bỏ vào nước sôi để tiêu độc, đồng thời lấy kéo cắt mấy cuộn bông vải ra, cộng lấy thêm mấy chai nước cất,, đây đều là do nàng bỏ nhiều công sức mới làm ra được, nhưng hiện tại có lẽ là không dùng đủ.

”Không có thuốc giảm nhiệt, miệng vết thương rất có khả năng sẽ bị nhiễm trùng, đây mới là điều ta lo lắng nhất, Bạch công tử, nhờ công tử để

người của ngài chuẩn bị cho ta mấy tấm ván gỗ, giống như tấm ván mà Chu Thất chuẩn bị như thế này, ta có thể dùng để cố định chỗ xương bị gãy.”

Bạch Chiêm ra ngoài phân phó một tiếng.

Lúc này Trần Nguyên cũng mang theo bốn người còn sống nâng vào.

Đối với nam nhân vừa nhìn liền biết không dễ gì chọc vào này bọn họ không dám nhiều lời một chữ, nhưng đối với Trang Thư Tình, bản năng bọn họ biết được người này có thể cứu mình, vừa thấy liền ồn ào mở miệng, “Tiểu thư, ta bị thương nặng nhất, xin người thương xót cứu ta trước đi, ta đau đến sắp chết rồi!”

”Ta bị thương nặng nhất, tiểu thư, người xem...”

”Ai nói thêm nữa một chữ nữa, ta liền ném người đó ra ngoài.” Trang Thư Tình cũng không cảm thấy kỳ quái trước phản ứng của bọn họ, nếu như bọn họ không như vậy nàng mới cảm thấy kì quái, lòng của người trong thôn này, đều là một lũ ích kỷ đến cực hạn.

”Đều nói hoàn cảnh sống sẽ tạo ra mỗi loại người khác nhau, theo ta thấy loại hoàn cảnh sống như vậy, không tất yếu phải tồn tại. “ Trang Thư Tình nói một câu, nhìn thấy Nam Châu cầm bình nước nóng trở lại, nàng chỉ mấy chỗ trống cho Nam Châu đặt xuống, cầm kéo cắt ống tay áo ở cánh tay đưa nhỏ kéo ra, bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Mấy người kia cũng không dám nói tiếp nữa, dù cho đau đến chịu không nổi cũng chỉ nén âm thanh hừ hừ trong cổ họng.

Không có dụng cụ trợ giúp, đoạn xương bị gãy chỉ có thể dùng tay sờ vào để xác định vị trí, cũng may lúc đó Khúc lão dạy nàng rất dụng tâm, những thứ nàng học được đều tiếp thu rất sâu, lúc này mới miễn cưỡng dùng được.

Một hồi lâu sau mới xác định được vị trí xương cốt bị gãy, Trang Thư Tình nhờ Thanh Dương Tử cầm tấm ván gỗ đặt dưới chỗ tay bị gãy, “Cầm chắc chút, ta muốn khâu miệng vết thương lại trước sau mới có thể cố định lại.”

”Nhìn ta.”

Khả năng chịu đựng của đứa nhỏ này thật tốt, thủ pháp của nàng có chút không đủ thành thạo, lúc bó xương khẳng định là rất đau. Tuy trán của hắn đổ đầy mồ hôi lạnh nhưng cũng không kêu đau một tiếng.

Khi chuẩn bị khâu lại, Trang Thư Tình có chút không thể hạ thủ.

Loại này đau. Nàng biết, càng đau hơn so với lúc này, lúc bó xương tuy đau nhưng có thể nén một chút sẽ qua nhưng lúc khâu vết thương lại, không biết đứa nhỏ có thể chịu đựng được không.

Bạch Chiêm hiểu được điều nàng cố kìm, ấn vào mấy chỗ trên người đứa nhỏ, “Thủ pháp này chỉ dùng khi phải chịu nỗi đau thể xác, nhiều nhất chỉ có thể chịu đựng được nửa khắc, căn bản trong thời gian này sẽ không cảm thấy đau đớn. “

Không cần phải nói tiếp. Trang Thư Tình nửa điểm cũng không dám trì hoãn, dùng tốc độ nhanh nhất của mình khâu lại. Động tác kia nhìn giống như đang đem da thịt thành quần áo mà khâu lại, những thôn dân khác nhìn thấy mà da đầu run cả lên, một lát nữa không phải cũng làm trên người bọn họ như vậy đi.

”Giúp đứa nhỏ tỉnh lại.”

Bạch Chiêm vỗ nhẹ hai cái đứa nhỏ liền tỉnh lại, bộ dáng kia nhìn như thật sự mệt mỏi.

”Không cần lo lắng. Chưa đến nửa khắc, một lát nữa sẽ tốt.”

Dùng thuốc tốt nhất, lại dùng ghêm ván gỗ cố định lại vết thương trên cánh tay, Trang Thư Tình nhìn vết thương trên đùi đứa nhỏ, xương ở chỗ này không bị gãy, nhưng miệng vết thương lại rất sâu, rất lớn, nhất định phải khâu lại.

”Còn có thể dùng tiếp không?”

Bạch Chiêm lắc đầu.

Trang Thư Tình cắn răng, tâm cứng rắn quyết định.

Xử lý miệng vết thương bằng thuốc xong, Trang Thư Tình cầm lấy kim.”Giữ chặt tay của hã, không thể đụng tới vết thương trên cánh.”

Bạch Chiêm thoải mái ấn người xuống, ngay cả chân và đầu cũng không thể cử động dù chỉ một chút. Thân thể đứa nhỏ giống như bị sốtlay động không ngừng cũng đủ để thấy quá trình này có bao nhiêu đau đớn.

Mỗi một tiếng rên bị đè nén đến cực điểm khiến, trong mắt Thanh Dương Tử dâng lên cảm giác không đành lòng, cuối cùng đứa nhỏ bị đau mà ngất đi, trên người ướt nhẹp giống như từ trong nước bước ra.

Động tác tay của Trang Thư Tình vẫn ổn ổn định, vẫn lưu loát như trước, chỉ là phía sau lưng đã ẩm ướt, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống trán thể hiện tâm trạng lúc này của nàng cũng đang buộc chặt.

Dùng nước cất sát trùng miệng vết thương, rắc thuốc bột rồi dùng vải lót lại. Tiếp theo lấy vải bông đã xử lý qua băng lại, Trang Thư Tình nhẹ nhàng đè tấm ván gỗ xuống, xong việc nàng dùng tay chống đỡ thân mình mới không ngã ngồi xuống đất.

”Nam Châu. Dùng nước ấm lau qua cho đứa bé, rồi tìm quần áo sạch mặc vào.”

”Vâng.”

Bạch Chiêm đỡ nàng ngồi xuống, lau mồ hôi trên mặt cho nàng, tiếp nhận ấm nước tinh xảo Trần Nguyên đưa tới cho nàng uống vài ngụm.

”Hương vị có chút lạ, thả gì vào sao?”

”Bổ khí, lạ một chút nhưng cũng không quá khó uống.”

Trang Thư Tình thuận theo uống thêm vài ngụm, hương vị quả thật có chút lạ, nhưng tâm tình lúc này cũng không quá so đo xem nó là cái gì.

Sau đó Bạch Chiêm bỏ vào miệng nàng một khối đường, Trang Thư Tình ngậm vào, đến lòng của nàng cũng thấy ngọt.

Có sự chuẩn bị của Bạch Chiêm, sức lực Trang Thư Tình khôi phục nhanh chóng.

Đối với bốn người này, Trang Thư Tình cũng không khách khí như khi đối với đứa nhỏ, chỉ huy người ném bọn họ lên bàn mổ, động tác lưu loát không có bất kỳ cố kỵ.

Thời điểm nàng bó xương lại những người kia kêu lên giống như heo bị chọc tiết, thế nhưng còn không bằng so với một hài tử, Bạch Chiêm thấy âm ỉ, trực tiếp đánh người hôn mê, nhưng lại bị đau mà tỉnh lại, cả đầu đều choáng váng.

Xuống tay trực tiếp như vậy đúng là tiết kiệm được không ít thời gian.

Xử lý đến người thứ ba, bên ngoài truyền đến tiếng rống bi phẫn của hai con hổ.

Trần Nguyên ra ngoài một lúc liền trở về bẩm báo: “Tam Tử đã tìm được hổ con về, nhưng tình huống nhìn rất tệ.”

Thấy Thư Tình ngẩng đầu, Bạch Chiêm liền phân phó nói: “Gọi hân tiến vào.”

”Vâng.”

Có rất ít người lớn tuổi đi theo Bạch Chiêm, đa phần là người trẻ tuổi, Tam Tử là một tiểu tử rất có tinh thần, nhìn bộ dáng bất quá mới hơn hai mươi tuổi, trong tay ôm một con hổ nhỏ huyết nhục mơ hồ.

Trang Thư Tình lúc này liền bỏ qua bệnh nhân trong tay trực tiếp đi qua chỗ Tam Tử, người nằm ở trên bàn phẫu thuật giận nhưng không dám nói gì, trong mắt lại mang theo phần hận.

Thanh Dương Tử chụp một cái lên vết thương của hân, cười tủm tỉm nói: “Nếu như hổ con chết, có tin các người cũng không thể sống hay không? Người còn ra về, mệnh này của người cũng không quan trọng bằng mệnh của hổ con đâu.”

Nam nhân đau kêu lên một tiếng nhưng lại không dám biểu lộ ra bất kỳ sự bất mãn nào, bộ dạng uất ức kia khiến người khác đến nhìn cũng không thêm liếc mắt.

Lúc này, Hổ đực và hổ cái theo sau tiến vào, cúi đầu gào thét, muốn chạm vào con của mình nhưng lại không dám, bộ dáng trông mong nhìn Trang Thư Tình.

Mạng của tất cả người trong thôn này so sánh cũng không bằng, hai con hổ này khiến đáy lòng của Trang Thư Tình trở nên mềm mại, nhìn Tam Tử ý bảo hân đặt hổ con lên một bàn mổ khác ở bên kia, rồi trấn an nói, “ bị thương tuy nghiêm trọng, nhưng vẫn còn sống, còn sống tức là còn có khả năng sống sót, các người không nên gấp gáp.”

”Rống!”

”Ta biết ta biết, ta sẽ tận lực, nơi này nhỏ, các người ra ngoài trước đi.”

Hồ đực và hồ cái lưu luyến nhìn con của chúng, lui ra khỏi phòng nhưng cũng không đi xa, đứng canh giữ trước cửa, thật vất vả mới tìm được con của chúng, nếu không trông chừng dưới mí mắt sẽ không thể nào an tâm.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 64: Ném Vào Lửa Đi!

Mới sinh mấy tháng nên hổ con nhìn không khác một con mèo là mấy, chẳng những không uy phong lẫm liệt như cha mẹ, mà bộ dáng hiện tại bây giờ thật sự là rất thê thảm.

Vết bỏng trên người rất rõ ràng, lông trên người cơ hồ đều cháy rụi, khắp nơi đều là máu, những nơi bị thương nghiêm trọng nhìn vào máu me nhầy nhụa, da thịt dính lại với nhau, móng vuốt cùng tứ chi đều là huyết nhục mơ hồ.

Con người ngoan độc như vậy, chẳng trách vạn vật đều không thể chống lại.

Trang Thư Tình cúi đầu mắng một tiếng, động tác càng thêm ôn nhu, thối khí nhẹ nhẹ để giúp hổ con giảm bớt thống khổ.

Bạch Chiêm nhìn về phía Tam Tử, Tam Tử liền hiểu ý, giải thích nói: “Hổ đực và hổ cái ở trong thôn quấy phá đã truyền ra bên ngoài, người được sai đi trộm hổ con là con trai của Huyện lệnh, hắn có chút đầu óc, bết huyện Đan Dương cách Hội Nguyên Phủ rất gần, nếu náo lớn sẽ gây họa cho cha hắn, lúc thuộc hạ đuổi tới hắn đang định đem hổ con thiêu chết, đáng tiếc thuộc hạ chậm một bước, chỉ cứu được hổ con từ trong lửa ra. “

”Người đâu?”

”Thuộc hạ... Chỉ loôm hổ con mau chóng trở về, là thuộc hạ không chu toàn.”

”Người đến đó nhìn một chút, nhìn hẳn dùng cách nào thiêu con hổ này người làm như vậy với hẳn, nó bị thiêu bao lâu người đặt hẳn ở trên lửa bấy lâu, những người cản trở đều chịu tội chung.”

động tác Trang Thư Tình dừng lại một chút, sau đó tiếp tục, không có phát ra một lời.

Ác sao? Đương nhiên là ác, ở xã hội văn minh, hành động như vậy chính là phạm pháp, nhưng ở nơi này, nắm tay ai lớn, người đó có bản lĩnh!

Hành động Bạch Chiêm làm chính là hành động mà con trai Huyện lệnh làm với hổ con, những người kia, không một ai là vô tội.

Dù nền giáo dục văn minh nàng tiếp thu nhiều năm không cho phép. Nhưng ở thế giới này không phải nơi giày cho nàng những điều đó, nàng không có tư cách đem quan niệm của mình áp đặt lên người của hẳn, bắt buộc đối phương phải làm theo yêu cầu của nàng. Điểm này nàng quả thật không làm được.

Cường giả là người quyết định hết thảy, là người nắm kẻ yếu trong tay.

Đó là chuyện đương nhiên. Nàng bắt buộc phải thích ứng.

Bạch Chiêm vẫn một mực chú ý đến biểu tình của Thư Tình, kết quả khiến hẳn thật vừa lòng, tuy Thư Tình phản ứng như thế nào hẳn cũng sẽ làm theo, nhưng hẳn vẫn luôn hi vọng vào một lúc nào đó nữ nhân của hẳn có thể cùng hẳn sống vai.

Tam Tử cũng cảm thấy rất vui mừng, nếu như nữ chủ tương lai của Bạch phủ là một người tâm tư mềm mại. Bọn họ cũng thật sự rất đau đầu.

Chỉ có người đang nằm trên bàn mổ, vì cách bọn họ rất gần nên đều nghe được hết câu nói của Bạch Chiêm, hẳn chỉ hận không thể có thể ngắt đi. Cái gì cũng không nghe thấy.

Nhưng dưới mí mắt của nam nhân kia, hắn có muốn ngất đi cũng không dám, chỉ sợ nếu bị hắn chọc giận, nam nhân kia sẽ đem mình ném vào lửa thiêu luôn cho qua chuyện để đỡ phải bận rộn chân tay.

Trước khi rời đi, Tam Tử có chút chần chờ. Hỏi, “Công tử, người xem có phải nên đưa tin tức đến Hội Nguyên Phủ hay không?”

”Không cần, ở đây rất gần Hội Nguyên Phủ, nếu đến chuyện này hắn cũng không nghe được, muốn ngồi ở vị trí kia? nghĩ cũng đừng nghĩ.”

”Vâng.”

Sắc trời có chút đen, Bạch Chiêm thấy ánh mắt Trang Thư Tình đều đặt lên người hổ con, cố sức muốn làm nhanh chóng để cho nó thiếp đi một chút, Bạch Chiêm liền phân phó người thắp hết đèn lên, đưa đến gần Trang Thư Tình.

Căn phòng vốn hơi tối, bây giờ sáng sủa không ít, nhưng dù sao cũng không phải đèn mỡ. Nên khiến Trang Thư Tình có chút không dễ chịu.

”Không được, mau chuyển ra ngoài, thừa lúc sắc trời còn chưa tối phải nhanh chóng xử lý vết thương ổn thoả. “

Việc này dễ dàng. Chỉ là ở bên ngoài đang nổi gió lớn, Bạch Chiêm tự mình ra ngoài tìm bạt cản gió lại rồi mới chuyển bàn mỡ ra ngoài.

Đầu tiên là cưỡi ngựa, sau lại đứng vài canh giờ, Trang Thư Tình cảm thấy đôi chân bây giờ đang rất khó chịu, không cử động đã lâu, bây giờ vừa di chuyển liền muốn ngã quỵ xuống.

Bạch Chiêm ôm người ngồi xuống. Đồng thời cũng ngồi xổm xuống nâng chân Trang Thư Tình lên đặt lên đùi của mình, ấn vài huyệt đạo trên chân khiến nàng thoải mái không ít. Dùng ngữ khí ôn hoà cảnh cáo, “Nếu

như nàng không chút ý đến sức khỏe của bản thân, vậy thì sau này những người râu ria kia không cần cứu.”

”Đại phu cứu người phần lớn đều là những người râu ria, trừ người thân và bằng hữu ra những người khác đều không liên quan. “ Trang Thư Tình vỗ vỗ chân thờ dài, “Ta cũng không muốn thành như vậy, ngay cả đi đường cũng rất vất vả, nhưng khi ta làm việc đều hết sức chăm chú, cũng không thể nghĩ đến vấn đề này, về sau nhắc nhở ta một chút.”

Câu nói cuối cùng tuy Trang Thư Tình không quá để tâm, nhưng Bạch Chiêm lại cảm thấy thật cao hứng, hân thích hai chữ ‘về sau’ này.

”Được, về sau ta sẽ nhắc nhở nàng.”

Thanh Dương Tử nhìn thấy cảm đều muốn rớt xuống dưới, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng, nhưng lại bị Trần Nguyên dùng sức kéo ra ngoài, kéo đến cả người đều lão đảo, “Người nếu phá rối tâm tình đang tốt đẹp của công tử, người có tin lão tử sẽ ném người vào miệng hổ hay không?”

Thanh Dương Tử đau khổ gật đầu, hân kỳ thực cũng muốn tránh ra lắm, chỉ là đầu óc không phản ứng kịp thôi!

Chưa đến một phút sau, Trang Thư Tình ôm một cái bọc quần kín hổ con bên trong bước ra ngoài.

”Thanh Dương Tử, thuốc còn đủ hay không?”

Thanh Dương Tử mang túi thuốc đi qua, “Đủ.”

”Vậy người phải dùng một lượng lớn thuốc, hổ con bị thương nghiêm trọng hơn ta nghĩ nhiều.”

”Được.”

Bạch Chiêm thấy nơi này hẳn tạm thời không có việc gì cần đến, dứt khoát tránh ra ngoài làm việc khác.

Chờ đến khi xong việc thì trời đã tối, tất nhiên là hiện tại phải đi về nhà, chỉ là... Hẳn có trở về cũng không thể qua đêm ở Trang gia, hấp tấp đưa người về làm gì!

Bạch Chiêm biết Thư Tình đối với những người ở đây thật sự vừa tức vừa giận, nhưng đứa nhỏ bị vứt bỏ kia và hồ con nàng nhất định phải quan tâm, tình huống trước mắt muốn mang người về là không có khả năng.

Muốn lưu Thư Tình lại, rất dễ dàng.

”Trần Nguyên, dựng lều trại, thức ăn chuẩn bị phong phú một chút.”

Việc ấy tất nhiên không thể ngăn cản được Trần đại tổng quản vạn năng của chúng ta, chờ khi xương cốt Trang Thư đã muốn mềm xuống thì mọi việc cũng đã xong xuôi, vừa nhắc mắt lên liền nhìn thấy một tấm lều bằng mái vòm, thật sự rất khí phái, có chút giống như loại lều trại của vương tướng nàng đã thấy trên TV.

”Muốn vào bên trong nhìn thử không?”

Trang Thư Tình đang muốn đi vào nhưng nhìn lại bản thân, một thân đầy máu bị vấy bẩn, bản thân có chút khó chịu, “Ta đi xử lý một chút.”

Nam Châu bước lên phía trước đỡ nàng đi đến căn phòng ở phía trước, “Tiểu thư, nước đã đun rất tốt, chỉ là điều kiện không đủ cũng không được như ở nhà, ngài chỉ có thể lau sơ qua.”

”Việc này không thành vấn đề.” Trang Thư Tình cúi đầu nhìn thoáng qua, “Đã lau sạch còn phải mặc lại bộ đồ này mới là...”

”Tiểu thư không cần lo lắng, Bạch công tử đã mang theo giúp ngài.”

Nghĩ đến lúc này hẳn có chuẩn chị áo choàng cho nàng, Trang Thư Tình cảm thấy một hồi nữa mình phải đi cảm tạ hẳn mới được, nàng không nghĩ tới là hẳn hoàn toàn suy nghĩ cho nàng, cũng không ngờ bản thân mình khiến hẳn để bụng như.

Trong lều được thu thập rất thoải mái, khác xa với điều Trang Thư Tình hình dung, thậm chí có thể nói là xa hoa, có chút thời gian như vậy, không biết bọn họ khiếm từ đâu ra những thứ này.

Sàn thật mềm mại, không biết là loại da thú gì mà phủ kín một góc, ở giữa đốt một chậu than đang cháy hừng hực.

Ở bên trái đặt một cái bàn nhỏ, bên trên là đồ ăn nóng hổi, bên phải là giường, Trang Thư Tình lựa chọn nhìn như không thấy, không nói nhiều nếu không sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng mà lúc nàng đã đói đến mức không thể suy nghĩ được gì.

”Đến đây ăn cơm trước.”

”Ta không biết nên thụ sủng nhược kinh (*) hay là nên cảm thán Bạch công tử tâm tư thật chu đáo.” Trang Thư Tình ngồi xuống, giường mắt nhìn về phía nam nhân đang chia thức ăn ra chén cho nàng, “Đại khái là cảm giác được người che chở như vậy rất tốt, những thức khác ta thật cũng chẳng để ý như vậy.”

(*) thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo lắng

”Vốn là không cần để ý đến chuyện này, người dù có nói hay không thì có sao, quan hệ gì đến chúng ta đâu.”

Hai người bọn họ, rốt cuộc là ai bị ai đồng hóa, thật đúng là khó mà nói được.

Chỉ là Trang Thư Tình rõ ràng bản thân mình, so với lúc trước dè dặt cẩn thận, hiện tại bước chân nàng mại hơn rất nhiều, hơn nữa, gan cũng lớn hơn rất nhiều.

Cũng không có gì là không tốt, không phải sao? Ít nhất, cuộc sống của nàng thật thống khoái.

Cơm còn chưa có ăn xong, đầu Trang Thư Tình liền cảm thấy mệt mỏi, dần dần ngủ mất, đem người ôm lên trên giường, để Nam Châu tiến đến hầu hạ, Bạch Chiêm tự mình kéo xuống một màn ngăn cách, hăn chiếm một nửa còn lại.

Ở một nơi mà người dân không mấy lương thiện như vậy, hăn nếu không tự mình trông chừng sẽ cảm thấy lo lắng.

Nhưng rốt cuộc, Bạch Chiêm vẫn tôn trọng Trang Thư Tình.

Bên ngoài gió thổi khiến cây cối rung động, ớn lạnh nhất chính là tiếng gió rít bên ngoài, mạnh mẽ như có thể dời núi lấp biển, lều trại bị thổi có hơi nghiêng đi một chút, Trần Nguyên dẫn người ra bên ngoài cố định lại mới bình thường như cũ.

Nhưng dù có như thế, Trang Thư Tình cũng chưa từng tỉnh lại, trời rất mau liền sáng, khiến nàng lại mở mắt.

”Tiểu thư, trời còn sớm, người nghỉ tiếp đi.” Nam Châu ở bên giường trông chừng, thấy Trang Thư Tình chuyển người liền biết nàng sắp tỉnh lại, thấy thế vội kéo xiêm y ngồi dậy, lấy nước nóng vẫn còn trong ấm đổ ra chén rồi mang qua cho nàng uống..

Bạch Chiêm ở bên kia tai truyền đến thanh âm, “Thế nào đã tỉnh rồi?”

”Tôi hôm qua ngủ sớm, nên giờ đã ngủ đủ.” Trang Thư Tình tuyệt không giật mình khi thấy hăn ở đây, trên thực tế, giường chỉ có mình nàng

nằm đã khiến cho nàng có chút ngoài ý muốn, “Hiện tại là giờ nào?”

”Giờ dần canh ba.”

Quả thật còn sớm, Trang Thư Tình cũng không muốn huyên náo đến mọi người, nên lại nằm xuống, “Các người cũng ngủ tiếp đi.”

Nhìn thấy nàng nằm xuống, Bạch Chiêm đang định sẽ trở về ngủ tiếp, nhưng bên tai liền truyền thấy tiếng bước chân cùng với một tiếng ho khan.

Là Thanh Dương Tử.

Bạch Chiêm xoay người đứng dậy, không một tiếng động yên lặng ly khai khỏi lều trại.

”Công tử.” Thanh Dương Tử thấy người vội đón lại, “đứa nhỏ kia nửa đêm sốt cao không giảm, cho nó uống thuốc đều ới ra, đêm nay, sợ là chống đỡ không được...”

Nghĩ đến Thư Tình thật thích đứa nhỏ kia, Bạch Chiêm lập tức nói: “Người đi về lưu ý nhìn trước, chúng ta sẽ lập tức tới ngay.”

”Aizz, dạ.”

Bạch Chiêm vừa đi vừa đem áo khoác mặc vào, lúc trở về lều cũng không giấu tiếng bước chân, trực tiếp đi đến bên giường nói: “đứa nhỏ kia sắp chống đỡ không được.”

Trang Thư Tình biến sắc, lập tức ngồi dậy đeo giày vào.

Nam Châu cầm xiêm y đến lưu loát mặc vào cho nàng, Bạch Chiêm cầm áo choàng chờ ở cửa, thấy nàng đi đến liền nắm tay nàng đi ra ngoài.

Bên ngoài chỉ một cảnh tráng xoá mênh mông, thật sự lạnh lẽo, nhưng bàn tay nắm lấy tay nàng thật là ấm.

Tâm cũng liền dần dần an ổn.

Nàng từng gặp qua nhiều tử vong, loại cảm giác vô lực chỉ có thể nhìn thấy người bệnh tắc thở này không còn cách nào khác đã trở thành này thói quen, hiện tại, loại cảm giác này lại tới nữa, cũng may, lần này không chỉ có một mình nàng là người đối mặt.

”Nàng đã tận lực.”

Đúng vậy, nàng đã tận lực, nàng không khiến bản thân mình thất vọng.

Dùng sức nắm tay của đối phương, Trang Thư Tình bước nhanh hơn.

mở cửa phòng, lộ ra chút ánh sáng.

Mấy người chạy nhanh vào, Trang Thư Tình vượt qua những người khác đi lên trước, trầm tĩnh vừa hỏi tình huống vừa làm kiểm tra.

”Đại khái giờ tý bắt đầu nóng lên, ta dùng phương pháp tiểu thư dạy để giúp hạ nhiệt, ngay từ đầu quả thật rất hữu dụng, nhưng càng về sau người hẳn càng giống như bị lửa thiêu, sau đó cũng không có hạ nhiệt độ xuống. “

Không có đèn cường quang dùng trong phẫu thuật, kiểm tra sợ là làm không được, nhưng dựa vào độ nóng của cơ thể, Thư Tình đoán, sợ là khoảng bốn mươi một độ, nếu như không hạ nhiệt, tiếp tục kéo dài như vậy dù có lưu mệnh lại sợ là cũng có di chứng về sau.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 65: Tìm Nơi Nương Tựa

Còn có biện pháp khác có thể thay đổi tình hình không?

Trang Thư Tình liều mạng suy nghĩ, cách hạ sốt tốt nhất chính là chuyển nước biển, nhưng hiện tại không có thiết bị và dụng cụ, ngay chính cả nước biển cũng không có.

Sức lực của một người quá yếu, cho dù nàng dụng tâm chuẩn bị, cũng cần phải dùng nhiều thời gian hơn, dù có thể cũng là có hạn, tuy là Bạch Chiêm thủ hạ nhiều, nhưng vào một số tình huống...

Lắc đầu đem ý tưởng không thực tế này ra khỏi đầu, Trang Thư Tình quay người hỏi Nam Châu, “Có muối không?”

”Tiểu thư là muốn...”

”Muối thô không dùng được, muối tinh được chế xuất, có không?”

”Nói hầu gái đi tìm thử xem.”

”Nhanh lên.”

Đeo bao tay, Trang Thư Tình nhìn hai vết thương cẩn thận, “Chỗ trên đùi bị nhiễm trùng, trên tay tốt hơn, nhưng cũng có chứng viêm, đúng rồi, tình huống mấy người kia như thế nào?”

Thanh Dương Tử nhún nhún vai, “Tối hôm qua đã đem người để dưới gốc cây sau đó không để ý nữa, bọn họ sợ chết, hô gọi người nhà nâng đi rồi, nếu không thì sẽ còn gào đến bây giờ, theo như ta thấy thì người trong

nhà không tình nguyện nâng bọn họ đi, chắc, người một thôn này toàn là cực phẩm.”

”Nếu như thực đưabọn họ về, theo như bản tính muốn sống của bọn họ muốn giữ được mệnh sẽ càng khó khăn.” Trang Thư Tình sai người mở hộp gỗ ra, “Ngăn cuối cùng trong hộp có một bình rượu nhỏ, người cầm lại đây.”

Thanh Dương Tử rút nắp ra. Nhất hương rượu thơm bay ra, “Rượu này thật thơm, ta nếm thử một ngụm...”

Bạch Chiêm nhanh tay chặn cái chai lại. Dù sao cũng chỉ có một bình nhỏ, đại khái nhìn cũng có thể biết được số lượng không nhiều, người cũng biết là rượu cực thuần, không biết Thư Tình mất bao nhiêu khí lực mới làm ra được một chút như vậy.

Cầm vải bông chấm rượu, nhẹ nhàng ấn lên miệng vết thương trên cánh tay, nơi có bong bóng nhỏ đang nổi lên, đứa nhỏ không tỉnh lại, nhưng người lại đang run run.

Không cần nàng phân phó. Thanh Dương Tử liền ấn lên người.

”Làm như thế rất đau, không có biện pháp tốt hơn sao?”

”Có. Chỉ cần người có thể làm ra thuốc giảm nhiệt, nó sẽ không cần chịu tội như vậy.”

Thanh Dương Tử có chút nhụt chí, hẳn trước kia cảm thấy ở phương diện này bản thân mình không gì không làm được, nhưng đầu tiên là thuốc tê khiến hắn phải cúi đầu. Sau đó ngay cả thuốc giảm nhiệt cũng chậm chạp không có tiến triển, hắn đang mất lòng tin với chính mình.

”Kỳ thực còn có một biện pháp, tuy rằng không so được với thuốc giảm nhiệt, nhưng mà có thể giúp thương thể không chuyển biến xấu.”

Thanh Dương Tử theo bản năng liền hỏi, “Là loại thuốc gì?”

”Không phải thuốc.” Trang Thư Tình lại chấm chút rượu, cũng không có ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Tuy coi như là thuốc, nhưng cũng không khó điều chế như vậy, đầu tiên là cần một lượng muối. Tốt nhất là muối biển, dùng những dụng cụ bên trong hộp để điều chế với nước cất theo tỉ lệ nhất định, sau đó dùng một ống kim rồng ruột, đưa vào cơ thể, ở chỗ này.”

Chỉ chỉ chỗ tĩnh mạch ở trên cổ tay đứa nhỏ, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Nguyên lý tạm thời nói không rõ, đây hoàn toàn khác với loại chữa bệnh truyền thống của các người, hơn nữa lúc điều chế cũng không có đơn giản như vậy.”

”Nhưng mà hữu dụng.”

”Đúng, hữu dụng, hơn nữa rất mau sẽ thấy hiệu quả. Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, trị được phần ngọn không trị được gốc.”

Thanh Dương Tử có chút dăm chiêu gạt đầu.”Nó trị không hết chứng viêm, cho nên chỉ có thể giảm sốt, không khiến thương thể càng thêm chuyển biến xấu.”

”Không sai biệt lắm thì đúng là như vậy.” Trang Thư Tình nói trấn định, không có người biết lòng bàn tay nàng đều đang toát mồ hôi, cầm cái chai trong tay chặt một chút, tránh cho nó rơi xuống.

”Công tử, ta muốn chuyển đến chỗ của Trang tiểu thư.” Vừa nói xong không khí liền trầm mặc, lời nói của Thanh Dương Tử không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, nói xong lại nhíu mày bổ xung một câu, “Bất quá các người đã sớm hay muộn cũng là một nhà, được liệu về sau ta cần công tử vẫn cung cấp cho ta được không?”

tay Trang Thư Tình run lên, nắm chặt cái bình một chút, đứa nhỏ hừ hừ hai tiếng, chậm rãi mở mắt.

Lời nói vừa nghe nhất thời đều ném ra sau đầu, Trang Thư Tình nhướng người lên phía trước, ôn nhu hỏi, “Thấy sao? Còn có nhận rata hay không?”

Đứa nhỏ nhìn nàng một hồi lâu, rồi gật đầu, không nói một câu khiến cho nàng không thể không xót xa, “Tiểu đệ đệ, đệ tin ta không?”

”Muốn rời đi nơi này không?”

Đứa nhỏ không chút do dự gật đầu.

”Vậ tỷ tỷ liền mang đệ rời đi, nhưng mà đệ phải còn sống, mặc kệ có mệt hay khôn, trong bóng tối có cái gì hấp dẫn đệ, đệ cũng phải nghĩ, chỉ cần đệ còn sống thì có thể rời đi nơi này, nếu như đệ chết, vậy cả đời cũng không thể ly khai, có hiểu không?”

Đứa nhỏ cố sức suy nghĩ, nửa hiểu nửa không gật đầu, kỳ thực hẳn chỉ nghe đã hiểu câu đầu tiên, trong đầu hiện lên câu nói ‘cả đời cũng không thể ly khai’ kia.

Thương tiếc sờ sờ đầu của nó, “Tỷ tỷ mang đệ nhìn thế giới bên ngoài, tỷ tỷ còn có một đệ đệ, hẳn lớn hơn đệ nhiều, khi đệ nhìn thấy hẳn phải gọi là ca ca, hẳn rất thích nghiên cứu học vấn, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ nói hẳn chỉ cho đệ đọc sách, nhận biết chữ, có được không?, nếu như đệ muốn đọc sách, tỷ tỷ cũng sẽ đưa đệ đến trường đọc sách...”

Thấy tinh thần của hẳn càng ngày càng không tốt lại cố gắng chống đỡ không nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy khát khao về tương lai nhìn nàng, Trang Thư Tình cúi đầu áp chế nước mắt đang muốn rơi xuống, âm thanh có chút kìm nén nhưng vẫn tiếp tục nói: “Ca ca mới mười tuổi đã có thể đi thi, tỷ tỷ tin rằng hẳn nhất định có thể đậu, hẳn sẽ trở thành tú tài nhỏ tuổi nhất, đệ có biết tú tài là gì không?”

Đứa nhỏ miễn cưỡng lắc đầu.

”Để tỷ tỷ nói cho đệ, tú tài chính là người đọc sách, khi họ thấy quan không cần quỳ xuống, tô thuế trong nhà không cần phải nộp, tỷ tỷ đã tính hết rồi, chờ khi hần đậu tú tài, tỷ tỷ liền mua trăm mẫu ruộng tốt rồi ngồi yên làm tiểu địa chủ, đến lúc đó đệ chính là đệ đệ của địa chủ và tú tài, bất kỳ ai cũng không dám khi dễ đệ.”

Lúc trước trong nhà bên trên có hai ca ca một tỷ tỷ, dưới còn có hai đệ đệ, cha mẹ đau đại ca, cũng xót tỷ tỷ và đệ đệ, nhưng lại không quan tâm nhiều đến hần, cũng không quá thích hần, hần muốn được tỷ tỷ và ca ca quan tâm, so với việc được thoải sức mà ăn đồ ăn ngon còn khiến hần vui vẻ hơn.

Đứa nhỏ gật đầu, rồi lại gật đầu, giống như là lo lắng biểu hiện của mình không được tốt, dùng hết khí lực lớn nhất của hần để nói ra một câu, “Được.”

Nước mắt rốt cuộc nhịn không được lăn xuống, rơi xuống mặt đứa nhỏ, hần mở lớn mắt nhìn, cảm thấy vị tỷ tỷ trước mắt này thật sự rất xinh đẹp, so với những người hần từng gặp qua cộng lại còn đẹp hơn nhiều.

”Không, đau, không, khóc...”

Trang Thư Tình cắn môi gắt gao nhịn xuống âm thanh nước nở ở cổ họng để không phải bật thốt ra.

Hần đang phát sốt. Theo như nàng thấy không chỉ có miệng vết thương đau đớn, mà đầu còn có thể sẽ rất đau, sẽ có cảm giác khó chịu trong người. Trên người không có một chỗ thoải mái, người lớn còn chịu đựng không nổi, đứa nhỏ như vậy càng phải âm ỉ không nghĩ, nhưng hần lại không có rơi một giọt lệ, trái lại còn an ủi nàng, đứa bé nhỏ như vậy, sao có thể không khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Bạch Chiêm từ phía sau ôm vai nàng. vỗ nhẹ từng chút từng chút, không tiếng động an ủi.

Mắt đứa nhỏ dường như sắp không thể khống chế mà nhắm lại, Trang Thư Tình vội vàng dùng sức nắm tay hăn, “Không thể ngủ, nếu đệ ngủ thì sẽ không thể tỉnh lại nữa. Nhất định không thể ngủ có biết hay không!”

”Ân...” Đứa nhỏ nghe vậy lập tức nỗ lực trợn to mắt.

Trang Thư Tình hồi hận vô cùng, dựa vào người ở phía sau nghẹn ngào nói, “Nếu như ta đem theo loại nhân sâm lúc trước ở trên núi thì tốt rồi, nếu mang theo thì tốt rồi.”

Thanh Dương Tử nghe vậy lập tức lấy từ trong túi ra, “Ta không có nhân sâm năm trăm, chắc là hai trăm năm cũng được, đúng, chính là cái này.”

Trang Thư Tình mừng rỡ, “Mau. Cho hăn ăn đi.”

Đứa nhỏ đã không thể nuốt bất cứ thứ gì, Thanh Dương Tử dùng sức nâng cằm của hăn để thuốc thuận lợi đi xuống, lại cho đứa nhỏ uống chút nước.

Trang Thư Tình đem người hơi nâng lên một chút. Dặn bên tai đứa nhỏ, “Không được nhổ ra, chịu đựng, không được phun.”

Đứa nhỏ rất khó chịu, những thứ vào bụng đều có cảm giác bài xích, nhưng hăn nghe lời tỷ tỷ nói. Ngậm miệng liều mạng chịu đựng, yết hầu vài lần dùng sức nuốt xuống.

Hăn không thể chết ở chỗ này.

Hăn không cần chôn ở chỗ này.

Hăn không thích nói chuyện. Cha mẹ cho tới bây giờ cũng không thích hăn, ca ca đệ đệ cũng không thích hăn, hăn đã bị bán, hăn lập tức có thể rời khỏi nơi này, hăn không thể chết được!

Tỷ tỷ nói, nếu như hãn chết thì cả đời chỉ có thể ở lại chỗ này!

Hãn không cần!

Bởi vì dùng sức, răng đứa nhỏ ma sát đến rung lên khản khách, nhìn bộ dáng hãn nuốt thuốc xuống mà thống khổ như vậy, tầm mắt Thanh Dương Tử chuyển đi chỗ khác.

Trang Thư Tình hát những bài thiếu nhi nhỏ nhỏ bên tai hãn, hi vọng có thể giúp đứa nhỏ giảm bớt thống khổ, cho dù chỉ là một chút trợ giúp nhỏ, cũng tốt rồi.

”Tiểu thư, người xem, cái này có thể dùng được không.” Nam Châu rút cục một đầu đầy mồ hôi, cầm theo một hộp nhỏ đi vào, dùng thìa gỗ múc một chút muối trắng đưa đến trước mặt Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình liếm một chút, không thấy đắng, nhìn màu sắc quả thực đúng rồi, chủ yếu là đứa nhỏ giống như đã chống đỡ không nổi nữa.

”Hay là dùng cái này, ngăn cuối cùng dưới hòm thuốc còn có một lọ thuốc chưa có sử dụng, dùng cái kia cho hai thìa muối như vậy vào, mau một chút.”

”Vâng.”

Lúc này trời đã sáng hãn.

Thời gian qua lâu như vậy nhưng nàng lại cảm thấy thật chậm, sao nàng lại có loại cảm giác như vậy.

Tận lực tỉnh táo dùng nước muối tẩy trừ miệng vết thương, Thanh Dương Tử cũng không keo kiệt, nén đau lòng dùng lọ thuốc tốt nhất của mình, lại dùng rượu chà lau trên người để giúp hãn hạ nhiệt, Trang Thư

Tình tận dụng biện pháp cuối cùng nàng có thể dùng tới, thậm chí cho đứa nhỏ một chút máu.

Cũng không biết là lão thiên gia rốt cục đã mở mắt, hay là ý chí đứa nhỏ kiên cường, tâm kiên định không muốn rời đi nhân thế, nhiệt độ chậm rãi giảm xuống, tuy rằng còn hơi chút nóng, nhưng so với lúc trước còn tốt hơn rất nhiều.

Vỗ đứa nhỏ ngủ, Trang Thư Tình ngồi xõm xuống, lúc này nàng cười nhưng lệ đã rơi xuống.

Không có người bác sĩ nào lại hi vọng bệnh nhân chết trong tay mình, có thể lưu lại một sinh mệnh đối với bọn họ mà nói so với cho bọn họ tiền thưởng còn khiến bọn họ vui vẻ hơn.

Bạch Chiêm cũng trầm tĩnh lại, ôm lấy người ngồi xuống, ý bảo Trần Nguyên đem đồ ăn đưa vào.

”Hiện tại có thể ăn được một chút rồi chứ.”

”Thật đói.”

Trang Thư Tình thật sự rất đói bụng, uống xong hai chén cháo ngay cả nâng đầu dậy nàng cũng không muốn.

Bạch Chiêm lột một quả trứng gà đưa tới tay nàng, đồng thời tiếp nhận bát của nàng đi lấy chén thứ ba.

”Ăn quả trứng gà này cũng cảm thấy no rồi.” Trang Thư Tình buông bát lắc đầu, cắn lòng trắng trứng vào miệng, nhìn về phía Thanh Dương Từ đang vừa ăn vừa vây quanh đứa nhỏ nói, “Lúc này tại sao người nói muốn đi theo ta?”

Rốt cục đã nhắc tới vấn đề này, tinh thần Thanh Dương Tử nhất thời tỉnh táo, đặt mông ngồi xuống dùng cảm biểu đạt ý nghĩ của mình, “Trang tiểu thư người xem a, ta có thể điều chế thuốc, người lại có thể cho ta ý tưởng về những loại thuốc trước giờ ta chưa từng làm ra, cái này không phải là ông trời tác hợp cho... Ai u!”

”Ông trời tác hợp cho? Sao?”

”Công tử, ngài biết ý ta không phải, ta không có cái ý kia, dù ta có tâm cũng không có gan đi làm a!”

”Cótâm?” Bạch Chiêm ngăm nhìn hắn, “Loại tâm nào?”

”Công tử tha mạng!” Thanh Dương Tử hận không thể khâu cái miệng mình lại, giờ thì tốt rồi a, hắn chết chắc.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 66: Quan Đến, Người Đi

Sau khi ăn xong quả trứng gà Bạch Chiêm đưa, Trang Thư Tình nhìn Thanh Dương Tử, “Nơi của ta không có điều kiện tốt như ở Bạch phủ, người thực nguyện ý đến?”

”Toàn bộ Đại Chu cũng chỉ có một Bạch phủ, dùta điều chế ra bao nhiêu được, dù cho những được liệu đó không sử dụng đến, công tử cũng chưa bao giờ ngừng cung cấp nguyên liệu cho ta.” Thanh Dương Tử cảm thán một câu, “đời này của ta làm được hai chuyện ta thấy đúng đắn nhất, một là báai sư phụ của ta làm thầy, còn chuyện thứ hai chính là có thể đi theo công tử, ta tin tưởng quyết định hiện tại của ta chính là quyết định chính xác thứ ba trong đời này.”

Trang Thư Tình uống trà, xuabớt đi vị của lòng đỏ trứng trong miệng, nhìn về phía nam nhân bên cạnh, tuy đang ăn trứng gà nhưng thái độ vẫn ưu nhã như trước, “Ta tất nhiên là cầu còn không được, nhưng không biết công tử có nguyện ý thành toàn hay không.”

Ăn xong hai muống cháo cuối cùng, Bạch Chiêm lau miệng, đứng dậy nói:“Thanh Dương Tử đã theo ta mấy năm, nhưng chỉ có một câu nói duy nhất của hãnhợp lòng ta nhất.”

Không cần nghĩ nhiều, câu nói vừa rồi vẫn in trong đầu hãnh, haizz, không có biện pháp, thật sự là ấntượng quá sâu khắc.

”Dù sớm hay muộn chúng ta cũng trở thành người một nhà, theo ta với theo nàng có khác nhau.” Chắptay sau lưng nhìn về phía Thanh Dương

Tử đang cố gắng kìm nén nụ cười vui sướng, Bạch Chiêm khó có khi ôn hòa như vậy, “Vẫn giống như trước, người cần làm loại thuốc gì cứ nói với Trần Nguyên là được, hắn không dám ăn bớt của người, dụng tâm mà làm cho được loại thuốc nàng muốn, toàn bộ được liệu người đều có thể sử dụng.”

Thanh Dương Tử nhếch miệng, “Công tử nói chuyện cho tới bây giờ đều giữ lời, điểm ấy ta chưa từng hoài nghi.”

Nhẹ liếc hắn một cái, Bạch Chiêm đi ra cửa, hắn đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Lâu như vậy, người nên đến cũng phải đến.

Trang Thư Tình cúi đầu cười cười. Rất thuận lợi như dự kiến, trong lòng nàng giống như đã sớm nhận định, chỉ cần là thứ nàng muốn. Hắn nhất định sẽ cho nàng.

Thời gian ngắn vậy, thế nhưng lại khiến nàng sinh ra loại nhận thức này, là cuộc sống của nàng quá tịch mịch hay thủ đoạn của đối phương quá cao?

Nam nhân này, là người luôn nói được làm được.

Mỗi một việc đều âm đến tận lòng nàng.

Nàng là không có thói quen dựa vào người khác, nhưng bây giờ nàng lại nguyện ý khiến cho nó trở thành thói quen, cho dù chỉ có được trong một đoạn thời gian, cũng tốt rồi.

”Chờ khi ta trở về Lãnh Sơn huyện. Thì người liền chuyển qua đây đi, Thanh Dương Tử.”

”Không không không. Trang tiểu thư, công tử đã sớm nói tòa nhà kia chỉ có công tử và nữ tử mới có thể vào, còn những người khác, cửa lớn cũng không được mở.”

“...” Mân mân tóc. Trang Thư Tình cảm thấy quy củ như vậy cũng đúng, “Vậy người tiếp tục ở Bạch phủ? So với lúc trước có gì khác nhau?”

”Trang tiểu thư người yên tâm, công tử sẽ có an bài.” Công tử còn hận không thể đem toàn bộ Bạch phủ tự mình dâng lên cho ngài, chút việc nhỏ ấy còn không phải thuận tay liền có thể giải quyết sao.

Ngắm nhìn bên ngoài, Thanh Dương Tử nhíu mày, “Có người ồn ào ở bên ngoài, ta đi xem.”

Bên ngoài lúc này quả thật rất náo nhiệt, công sai vây quanh một nam nhân mặc quan phục, hùng hổ từ cửa thôn tiến vào, nhìn thấy hồ đực và hồ cái chẳng những không lùi. Ngược lại chỉ huy người phía sau nhanh chóng tiến lên phía trước đem hai con hồ bao vây lại.

Hắn hôm nay đến đây không phải đến tìm hồ.

Động vật tuy đối với con người có ác cảm nhưng lúc này chúng đã mệt, hồ cái vất vả mới tìm về được đứa nhỏ của nó nên tận lực che chở, hồ đực đứng lên gầm rú thị uy liên tục. Thông thả bước quanh vòng vây đang bao lấy nó.

Nó đi tới chỗ nào, người nơi đó liền lui về phía sau, tuy là nhiều người, nhưng cũng không dám tiến về phía chúng nó.

Nam nhân mặc quan phục nam hừ một tiếng, thẳng hướng đi đến chỗ Bạch Chiêm.

Hắn biết mình sẽ không tìm lắm người, có một số người. Vừa nhìn liền biết là người ở trên cao.

Nhưng nơi này, là Đan Dương huyện!

Là địa bàn của Hạ Lập Dương hãn!

Người nếu hoàng thân quốc thích. Là người có liên quan trong thế gia đại tộc trăm năm, tất nhiên hãn sẽ không dám chọc đến, nhưng một nơi nghèo nàn như vậy đến hãn làm Huyện lệnh cũng không mấy quan tâm lắm, như thế nào lại có người như vậy xuất hiện!

Hãn muốn nhìn, là loại người nào lại có thể đến đây phách lối!

Nghĩ đến nhi tử vẫn còn nằm ở trên giường kêu rên, cơn tức của hãn càng đè nén không được!

”Người là người rảnh rồi không việc gì làm nên đi chỗ mồm vào việc người khác đó sao?” Cách đối phương vài bước, hãn đứng lại nghiêng đầu ngẩng cằm hỏi.

Trần Nguyên nghĩ thầm, loại người như công tử, nhìn thôi cũng muốn trốn đi thật xa nhưng đẳng này hãn lại muốn chọc vào, người không có nhân lực như vậy lại có thể làm đến chức huyện quan phụ mẫu! Thấy hãn ngêu nga như vậy, rõ ràng đã nghiễm nhiên coi nơi này thành địa bàn của mình, nên muốn đến xưng vương!

Nhưng người trước mắt hãn đây mới thực sự là đại vương!

Bạch Chiêm phui phui áo choàng, không chút để ý nói ra lời rất nhẹ nhàng, “Còn có thể tới nơi này phát tác uy phong, xem ra con trai của người chưa có chết.”

Trần Nguyên thế này mới nhớ tới việc mà hôm qua mình còn chưa báo, liền tiến lên phía trước, cúi người báo lại: “đêm qua Tam Tử trở về, nói người kia bị bóng lưng và mặt, tuy rằng bị thương không nặng, nhưng khẳng định sẽ lưu lại dấu.”

”Các người...” Hạ Đứng Dương nhất thời cảm thấy mất mặt, “Người tới, người tới!”

Bộ khoái phía sau mặc công phục đỏ sậm, dắt ẩn đao ở thắt lưng tiến lên, còn chưa có đem người vây lại đã bị một lực lớn, lấy tốc độ cực nhanh tiến đến, đánh bay ra ngoài.

”Lớn mật! Lớn mật! Ngay cả công sai triều đình mà các người cũng dám động thủ, bản quan có thể đem bọn người các người xử quyết ngay lập tức!” Hạ Đứng Dương lui ra phía sau một bước, “Đánh, bất luận sống chết!”

Bạch Chiêm xoay người rời đi.

Hạ Đứng Dương còn tưởng rằng hăn sợ, đang muốn nói lời châm chọc, thì lại đột nhiên ngậy người, những tên thuộc hạ của hăn bình thường giúp được rất nhiều việc nhưng hôm nay là bị người ta coi thànhnh bao cát, đánh cho không ra hình người, một cước lại một cước, từng người lại từng người bị đánh.

Cuối cùng, những người kia đều đồng loạt bị đá vềphía hăn!

Muốn tránh đã chậm, bị người thứ nhất đè lên hăn chỉ đau một chút, đến người thứ hai hăn đã cảm thấy hô hấp hơi gấp, sau đóthì thở thôi cũng khó khăn, người thứ tư, thứ năm,thứ...

Cả quá trình cũng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của hăn!

Sau đó, không còn tiếng động.

”Đại nhân! Đại nhân!”

Trần Nguyên vỗ vỗ bả vai Tam Tử chỉ tay khen ngợi, “Nhân lúc tâm tình công tử nhà ta hiện đang rất tốt, nhanh chóng lăn hết đi.”

Chúng bộ khoái nhìn về phía bọn họ.

Bộ đầu nhanh chóng lau máu đang còn chảy trên mũi, rống to nói: “Rút.”

Người nhanh chóng rời đi, trong nháy mắt trong thôn lại an tĩnh lại.

Bình thường ở Đan Dương huyện này, bọn họ muốn như thế nào liền như thế nấy, hôm nay lại chạm phải gốc cây cứng rắn như vậy, dù cho bọn họ đã đem toàn bộ mấy trăm công sai của nha môn đến, nhưng không nghĩ tới là một chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Đám người trong thôn từ khe cửa nhìn lên ra rồi lại đóng kỹ cửa lại, vốn đang có chút ý kiến để kiêu nại những người đến làm phiền nơi ở của bọn họ nhưng...

Ngay cả quan lão gia cũng bị đánh chạy, bọn họ không thể trêu vào.

Trang Thư Tình chỉ đứng ở cửa nhìn một màn vừa rồi kia, đợi Bạch Chiêm đến gần liền hỏi, “Huyện lão gia?”

”Đại khái là vậy.” Bạch Chiêm nhìn nhìn phòng trong, “Tình huống như thế nào?”

”Đứa nhỏ sao? Còn chưa tỉnh.” Xoay người vào nhà, Trang Thư Tình cũng không hỏi thêm chuyện bên ngoài, “Ta muốn mang đứa nhỏ này đi.”

”Vậy thì mang đi.” Đã bị vứt bỏ, ở tại chỗ này cũng dư thừa, “Hiện tại liền đi?”

”Ta quả thật không thích ở này, trời vốn đã lạnh, nơi này lại càng khiến tâm ta cảm thấy lạnh lẽo, chỉ là đứa bé đang bị thương không thể cưỡi ngựa.”

”Ta nói người đi chuẩn bị xe ngựa.”

Nghĩ có thể rời khỏi nơi này, Trang Thư Tình lập tức có chút vui vẻ, tuy rằng hiện tại Thư Hàn đã xuất phát, nhưng ở nơi này nàng thực không thoải mái.

Bất quá, “Thanh Dương Tử, người đi xem tình huống vài người bị thương ngày hôm qua kia như thế nào, có xuất hiện những phản ứng khác hay không, nếu có người miệng vết thương bị cảm nhiễm, đem phương pháp này nói cho gia đình bọn họ biết.”

Thanh Dương Tử đang ngồi xổm quan sát cái hộp gỗ đựng thuốc và dụng cụ trước mặt nàng, nghe thấy nàng nói như vậy vội đứng lên, đi tới cửa lại lui về sau, “Trang tiểu thư, có thể giúp ta làm một cái hộp như vậy được không? Dùng để đựng thuốc của ta, như vậy nhìn sẽ gọn hơn so với việc gói lại như thế này.”

Thanh Dương Tử nhìn cái gói to mang theo người kia có chút ghét bỏ khẩy khẩy, bên trong có mười loại túi nhỏ khác, nhưng không so được với cái hộp gỗ này.

Trang Thư Tình sáng khoái gật đầu.

Thanh Dương Tử vui vẻ quay người đi, đến lúc về so với dự đoán thì có chút chậm.

”Làm sao vậy?”

”Ân?”

Trang Thư Tình đứng dậy, “Người thấy có họ có giống như bình thường không.”

Thanh Dương Tử chà xát mặt, “Ta tự nhận mình không phải là người lương thiện gì mấy, mặc dù sự phụ không phải thân thích của ta nhưng ta thật sự rất kính trọng người, khi người bị bệnh ta cam tâm tình nguyện chạy

trước chạy sau hầu hạ người, lúc người ra đi ta khổ sở muốn cùng đi theo người cho rồi, tránh cho người sang thế giới bên kia cảm thấy không quen, hay là lúc tiếp xúc với những người xa lạ ta cũng có thể chiếu cố ít nhiều, ngay cả người như ta mà cũng có thể như vậy, thế nhưng sao những người này lại có thể mất nhân tính như vậy, vì sợ người thân liên lụy đến bản thân mà giết chết họ?”

Mắt Trang Thư Tình theo bản năng nhìn về phía Bạch Chiêm, trên mặt toàn là mờ mịt.

Ngay từ đầu có phải nàng không nên cứu những người này hay không? Ngay cả khi chết dưới móng hổ còn tốt hơn chết ở trong tay chính người thân của mình!

Bạch Chiêm đứng ở phía sau nàng để nàng dựa vào, “Không tức giận sao?”

”Thân thể đều lạnh, sợ là hôm qua trở về không bao lâu thì...” Là hãn kiên trì đưa người trở về để cho gia đình chiếu cố, Thanh Dương Tử không biết là mình sai, hay là hãn không ngờ tới tâm của bọn họ có thể ngoan độc được như vậy.

Đó là cha hãn, là người cho hãn một nửa sinh mệnh! Không phải những người không cùng huyết thống! Cũng không phải người ngoài!

”Ba người khác như thế nào?”

”Còn sống, ăn cơm lạnh uống trà lạnh đắp chăn lạnh, tinh thần còn không có tốt như hôm qua.”

”Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.” Trang Thư Tình đột nhiên mở miệng, bình tĩnh lộ ra chút sắc bén, đi đến hộp dụng cụ của mình lấy ra một mảnh vải, đem tay đưa nhỏ lại buộc lại ở trước ngực, “Đi chậm một chút hãn là không sao.”

Thanh Dương Tử nhìn thấy công tử gật đầu liền lập tức đi ra ngoài truyền lời, hẳn cũng không muốn ở lại nơi này.

Bạch Chiêm đề tay Thư Tình lại, ý bảo Nam Châu đi giúp đưa nhỏ thu thập tốt, hẳn lôi kéo người ra khỏi phòng, “Không phải tất cả mọi người đều giống như nơi này chứ, còn không thì chỉ có nơi này xảy ra vấn đề.”

”Ta biết.” Trang Thư Tình nhìn cái không khí trầm lặng ở nơi này, “Nếu như toàn bộ người trên đời đều trở nên như vậy, thì có lẽ ta cũng không có khả năng rời khỏi Trang gia, chỉ là, tâm thật lạnh, sống ở nơi này lâu như vậy, ta sợ ta sẽ bị ảnh hưởng, cũng sẽ trở thành loại người như bọn họ.”

”Nàng sẽ không.” Bạch Chiêm nắm thật chặt áo choàng của nàng, “Không thích nơi này, vậy thì rời đi, cũng giống như khi rời đi Trang gia vậy.”

Không chờ bọn họ thu thập xong lều trại, Bạch Chiêm mang theo một số người ly khai trước, lúc về nhiều hơn một hải tử, cùng với ba con hổ lớn nhỏ.

Đi theo đường lúc trước.

Dọc theo đường đi, Trang Thư Tình đem bản thân dựa vào cơ thể ấm áp phía sau, chuyện gì cũng không nghĩ.

Nàng không muốn bản thân làm chuyện dư thừa, như vậy cũng giống như đang phủ quyết hoàn toàn chính mình, cho nên cái gì cũng không cần nghĩ.

Không phải tất cả mọi người đều như vậy, chỉ là người ở nơi này có vấn đề, đúng, chính là như vậy.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 67: Ta Là Đại Phu, Như Vậy Là Đủ Rồi

Trở lại căn nhà quen thuộc của mình, tay cầm chén trà, hương trà hương nước mũi, uống vào một ngụm, Trang Thư Tình hít thật sâu rồi thở ra một hơi.

Bạch Chiêm tiếp nhận lò sưởi tay Nam Châu đưa tới đưa tới, kẹp vào giữa hai tay cầm lấy ấm trà, “Thêm giúp ta.”

”Vẫn là trong nhà thoải mái.” Trang Thư Tình đem lò sưởi tay nhỏ dán vào ngực, “Không có gì là không tốt, ta có năng lực có thể cứu chữa người khác, nhưng không có nghĩa vụ nhất định là phải cứu, ai ta muốn cứu tất nhiên sẽ liều mạng dốc toàn lực, nếu như bản thân bệnh nhân đó không muốn sống, ta cần gì phải xen vào việc của người khác, lúc đó còn không bằng cân nhắc cân làm thế nào để nâng cao y thuật của mình.”

”Ta còn tưởng rằng nàng sẽ nghĩ nhiều.”

”Ta nguyên bản cũng cho là như vậy.” Trang Thư Tình cười, “Nhưng mà lúc này so với bất kỳ thời điểm nào ta đều cảm thấy thoải mái, cũng không cần phải nghĩ nhiều những chuyện không cần nghĩ, ta chính là đại phu, như vậy là đủ rồi.”

Mặt Bạch Chiêm cũng nhiễm lên ý cười yếu ớt, “Chỉ bằng vài người này thì có thể làm được cái gì? Nói chuyện cùng ta còn có chút hữu dụng hơn.”

”Ta cũng cảm thấy như vậy, về sau ta sẽ không khách khí.” Trang Thư Tình nháy mắt mấy cái, chủ động lấy lòng châm thêm trà cho Bạch Chiêm,

nàng đã chiếm không biết bao nhiêu tiện nghi của người ta, vậy thì phải chiếm nhiều một chút, nhưng chỉ có một người duy nhất này, mới có thể dung túng nàng làm vậy.

Nàng vốn là không phải linh hồn của thân thể này, cần gì đem bản thân mình rập vào khuôn khổ.

”Thư Hàn đã xuất phát, ta không muốn chậm trễ thêm nữa, chờ đứa nhỏ tốt một chút liền đuổi theo, chỉ là con hổ con kia...” Trang Thư Tình có chút buồn rầu nhú mày, “Để ở nhà thì không có người chiếu cố, nếu đi lại nhiều sợ là vết thương sẽ bị nhiễm trùng. Mang theo trên người cũng không thích hợp, làm sao bây giờ?”

”Vết thương nặng lắm sao?”

”Ân, bị bỏng vốn nhiều phiền toái. Huống chi tiểu gia hỏa kia cơ hồ toàn thân đều bị bỏng, cũng may là thời tiết như vậy, nếu như là mùa hè, ta sợ chỉ đành thúc thủ vô sách.”

Cũng may mắn nó là hổ, về sau lông sẽ mọc ra che được hết, sau khi lớn lên vẫn là bách thú chi vương uy phong lẫm liệt, nếu là người, đốt thành như vậy thì thật sự là sống không bằng chết.

”Nếu như nàng lo lắng thì mang nó theo đi, dù sao hai con hổ kia cũng tin nàng.” Hắn thấy động vật đa nghi như loài hổ nhưng lại chủ động giao ra đứa nhỏ cho mình. Bản thân còn không đi theo, loại tín nhiệm này là yên tâm từ đáy lòng.

Cũng trách không được trong lòng Thư Tình không thoải mái, tân tân khổ khổ cứu người nhưng lại không một người đến cảm tạ cũng liền thôi, còn kém chút không chỉ vào nàng mà mắng nàng xen vào việc của người khác.

Còn dĩa thú lại nguyên ý đem đũa nhỏ phỏ thác cho nàng, người ở phương diện này thế nhưng còn không bằng súc sinh.

”Đừng vì một chút việc nhỏ mà hao tổn tinh thần, không đáng giá.” Bạch Chiêm giống như đang an ủi đũa nhỏ sờ sờ cái ót nàng, “Ta mua tòa nhà bên cạnh, khoảng thời gian chúng ta không ở đây sẽ cho người đến dọn dẹp một lượt, ở toà nhà đó mở một đạo quán, về sau lui tới cũng tiện hơn. “

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn hần, “Là tiện cho ai?”

”Tiện cho ta.”

”Hừ.”

Bạch Chiêm nâng cằm lên cười, “Yên tâm. Chỉ có ta dám đi đến đó, đương nhiên, nàng tùy thời cũng có thể đi qua.”

”Đem Bạch phủ chuyển qua đây?”

”Một ít thôi. Những người đó rất âm ỉ, ép bọn họ ở lại trong phủ là được, hiệu thuốc của Thanh Dương Tử sẽ chuyển qua đây, có nàng chỉ hướng cho hần cũng tốt, hàng tháng chỉ cần bỏ ra chút dược liệu cho hần là được.”

Nghĩ đến tính tình Thanh Dương Tử, Trang Thư Tình nhin không được cười.”Hần làm cho ta loại thuốc gì? Làm sao có thể bán ra bên ngoài?”

”Hiệu thuốc của hần bình thường không có người đi vào, làm sao có thể ra ngoài bán.” Lại nói, có một số thuốc cũng phải ai cũng dám mua. Thuốc tráng dương này hình như là loại có thể dùng được nhất, hần toàn cầm đến hối lộ người trong phủ, nhất là Trần Nguyên.

”Được liệu cung cấp đủ, để hẩn tự làm, cũng không yêu cầu hẩn tạo ra lợi ích, cũng trách không được Thanh Dương Tử nói đi theo người là việc thứ hai mà cả đời hẩn cảm thấy đúng đắn.”

”Người khác thiếu nhưng ta không thiếu, nàg cũng có thể yêu cầu như vậy, ta cũng không phải không làm được.”

Khí phách nam nhân này rất soái a! mắt Trang Thư Tình sáng lên, “Sẽ không buông tay nửa đường?”

”Sẽ không.”

”Sẽ không bởi vì ta muốn thứ gì đó quá mức quái dị mà cự tuyệt?”

”Sẽ không.”

”Vỗ tay giữ lời.”

Bạch Chiêm không chút do dự giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía nàg.

”Chát!”

”Ta muốn một cây kim rồng ruột, muốn ống tiêm có thể chứa nước, còn có bộ dụng cụ này nữa, để ta vẽ cho người xem.” Trang Thư Tình đem giấy bút cầm đến, căn bản không cần nghĩ, cũng chưa hề nói lời miêu tả đã đặt bút xuống vẽ, giống như mỗi một dạng đều rất quen thuộc với nàg.

Bạch Chiêm nhìn những thứ có hình thù kỳ quái này không có hỏi nhiều một chữ, hẩn cũng không biết những thứ này có gì không đúng, thiên hạ rộng lớn, trí tưởng tượng của con người là vô hạn, dù có chút đặc thù nhưng hẩn trải qua nhiều, cũng không tính ngạc nhiên.

So với cái này, hẩn càng nguyện ý đem tâm tư dùng ở nơi khác, tỷ như, làm thế nào để xích lại nàg gần hơn một chút, thế nào khiến nàg có

thể theo bản năng mà dựa vào mình, làm thế nào để đem những thứ nàng muốn đưa đến trước mặt nàng.

Hắn không cần giống như mẫu thân, im lặng chịu đựng đến khi chết, cũng không cần giống như phụ thân, có hậu cung ba ngàn giai lệ, lại có thể ở trước mặt bất kì người phụ nữ nào ngài vừa mắt nói vài lời tri tâm.

Người hắn muốn, chỉ có một, hắn muốn thời thời khắc khắc đều có thể nhìn thấy người, có thể sờ được, khóc là khóc cười là cười, bất kỳ cảm xúc đều hiện hết ở trên gương mặt, cùng ngủ trên một giường, ăn cùng một mâm, đến khi chết đi cũng có thể nắm tay nhau bước vào quan tài cùng yên nghỉ, chỉ như thế mà thôi.

Hắn có thể có được, cũng chắc chắn có thể làm được.

Vẽ tranh xong, Trang Thư Tình ở mỗi một bức hoạ viết lên yêu cầu của nàng, nói: “Chỉ cần có thể làm được theo yêu cầu bên dưới, những bộ phận khác cũng có thể cải biến một chút, không chừng làm ra được càng tốt hơn nữa, nhưng nếu thật sự không thể làm thì cũng không cần bắt buộc.”

”Bọn họ sẽ làm được.” Bạch Chiêm cầm lấy một bức lên nhìn kỹ, trong lòng sinh ra vài phần chờ mong, nếu như hắn có thể đem mấy thứ này đưa đến trước mặt Thư Tình, nàng nhất định sẽ cười đến thật vui vẻ.

Nam Châu điểm chân tiến vào bẩm báo, “Tiểu thư, đứa nhỏ đã tỉnh dậy, nói muốn gặp ngài.”

Trên thực tế là vừa mở mắt liền đi tìm người, nếu không phải nàng ngăn lại, đáp ứng sẽ dẫn người đến trước mặt hắn, chắc đứa nhỏ này sẽ chạy đi tìm khắp phòng.

”Rốt cục đã tỉnh dậy.” Gia tăng tốc độ để vẽ xong bức cuối cùng, Trang Thư Tình buông bút trong tay đi đến căn phòng phía tây.

Bạch Chiêm đem nét mực hong khô, cầm từng bức trong tay, cũng vội vàng đi theo.

Vừa vào phòng chợt nghe thấy Thư Tình đang nhẹ giọng nói chuyện.”Còn có chút sốt nhẹ, miệng vết thương bị nhiễm trùng nhưng đã ổn rồi, Nam Châu. Em nói Dụ nương tử nhưng lúc rảnh rồi thì làm nhiều muối một chút, càng tinh tế càng tốt, đúng rồi, lúc mua muối thì hỏi một chút có muối biển hay không, là muối biển thì càng thích hợp.”

”Vâng.”

ánh mắt Đứa nhỏ đi theo bước đi của Trang Thư Tình, khi tỉnh lại trong một nơi hoàn toàn xa lạ, hẳn cảm thấy rất hoảng hốt. Cho rằng mình đã bị ném đi, nhưng cho đến khi hẳn nhìn thấy vị tỷ tỷ xinh đẹp này mới cảm thấy an tâm.

Đang đánh giá phòng ở. Hẳn liền cảm thấy bản thân mình thật sự là rất ngốc, trong nhà hẳn nghèo chung quanh gió lùa lạnh ngắt, nơi nào có thể tốt như vậy.

”Thích không?” Theo Nam Châu chuyển đến ghế tròn ngồi xuống, Trang Thư Tình chờ hẳn nhìn một vòng mới cười tủm tỉm hỏi.

Đứa nhỏ rất thành thật gật đầu.

”Vậy về sau đệ liền ở nơi này được không?”

Tiếp tục gật đầu.

”Chỉ có người thân của tỷ mới được ở nơi này. Đệ nguyện ý không?”

Lần này đứa nhỏ thành thật gật đầu giống như gà mổ thóc, vừa nhanh vừa vội.

Mũi Trang Thư Tình có chút xót, tươi cười càng thêm ôn nhu, “Tỷ tỷ cũng không để ý tên trước kia của đệ là gì, bây giờ đặt cho đệ một cái tên khác được không?”

”Được.” Tên trước kia hần cũng không muốn dùng, bọn họ đã bỏ rơi hần, hần cũng không cần có quan hệ cùng bọn họ.

Trang Thư Tình quay đầu, nhìn về phía nam nhân đang dựa ở cửa, “Ta nghĩ không ra tên nào tốt. Người đặt thử xem.”

Bạch Chiêm đi tới đứng sau lưng nàng, giống như một chỗ tựa có thể tùy thời cho àng dựa vào, “Cùng họ với nàng sao?”

” đệ đệ ta đương nhiên theo họ ta.”

”Vậy thì tên là Thư Hàng đi?”

Trang Thư Tình quay đầu nhìn về phía đứa nhỏ. Trấn an cười với đứa nhỏ “Tỷ không để ý đến những chuyện trước kia, đứa nhỏ hần rất hiểu chuyện, về sau nhất định sẽ giống như ta và Thư Hàn, vậy Thư Hàng đi.”

Đưa tay khoát lên vai Thư Tình, Bạch Chiêm nhẹ nhàng nắm lại, “Như vậy đổi lại, gọi là Trang Thư Cố đi.”

Cố. Đã có ý là chiếu cố, cũng có nghĩa là bỏ qua mọi chuyện cũ. Rất tốt, Trang Thư Tình quyết định, “Vậy quyết định là tên này đi, lúc trở về thuận tiện đem tên của hần nhập vào gia phả.”

”Trang gia có thể đồng ý không?”

”Ta và Thư Hàn được đưa lên làm con thừa tự vào một nhánh đã tuyệt hậu, bọn họ tuy là tôn, nhưng cũng không thể đứng ở trên đầu chúng ta vung tay múa chân thuyết giảng đạo lý quyết định mọi chuyện, còn nữa,

bây giờ Thư Hàn mới mười tuổi đã có thể đi dự thi, nếu có kết quả, bọn họ cũng sẽ cố kị một hai, đạo lý khi già không khi trẻ này chắc bọn họ hiểu.”

Trang Thư Tình có tin tưởng này, Bạch Chiêm tất nhiên lại càng không đem bọn người kia để vào mắt, “Khi nào thì đi?”

”Qua ba ngày nữa sẽ đi, tình trạng này của Thư Cố...”

”Nếu như nguyên nhân là hãn thì cũng không cần quá lo lắng, một đường ngồi thuyền, sau đó đi xe ngựa, hãn sẽ không bị thương.”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, “Vậy lại trì hoãn lại một ngày, ngày sau xuất phát..”

Ngày kế, Trang Thư Tình đi tới nơi của hồ con, hồ đực và hồ cái cách đó không xa, sau khi Bạch Chiêm huýt một tiếng thì rất nhanh sau đó liền bước ra từ rừng rậm.

Trang Thư Tình ôm hồ con đi ra trước, hồ đực và hồ cái đồng loạt ngồi xuống trước mặt nàng, “Ta muốn xa nhà một chuyến, có khả năng một tháng sau mới có thể trở về, nếu các người yên tâm, ta sẽ mang nó đi theo, nếu như không đồng ý, các người có thể giữ nó bên người, ta sẽ an bài một người đến đây thay thuốc cho nó mỗi ngày, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc để nó thương.”

Hồ đực và hồ cái cọ cọ đầu hồ con, dùng hành động biểu đạt tình thương của nó.

Lúc mọi người đều cho rằng chúng muốn lưu đứa nhỏ lại, thì hồ mẹ mang đứa nhỏ đẩy vào lòng Trang Thư Tình, cúi đầu gào thét.

Trang Thư Tình ôm lấy con hồ, bộ dáng bây giờ của nó không khác gì chú mèo con, “Các người yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ nó tốt, đến lúc về sẽ trả lại một đứa nhỏ hoạt bát cho các người.”

”Rống.”

”Ta sẽ nỗ lực không khiến các người thất vọng vì đã tín nhiệm chúng ta.” Đứng dậy, Trang Thư Tình thử thăm dò sờ sờ đầu hai con hổ, chúng nó đều không có ý né tránh.

Lúc rời đi, toàn thân bị quần vải bông, hổ con mệt mỏi hừ hừ gọi hai tiếng, như là nói lời từ biệt.

Sáng sớm ngày kế, đoàn người xuất phát đến Khê Thủy Trấn chậm hơn hai ngày so với Trang Thư Hàn.

Bạch Chiêm ít khi dẫn theo nhiều người ra ngoài như vậy.

Việc này cũng là nhờ Trần đại tổng quản nói với hãn, vì đến nhà mẹ đẻ của Trang tiểu thư, tình cảnh trước kia của Trang tiểu thư lại không mấy tốt, tuy rằng tộc nhân không có bài xích tỷ đệ bọn họ, nhưng cũng không nhất định sẽ đối đãi quá tốt, cái này là để phô trương thanh thế, mặc kệ những người đó có tâm tư gì, đối với tỷ đệ hai người cũng phải xem trọng hai phần.

Nói không trùng ở Trang gia cũng có thể giúp cho Trang Thư Cố một phen, cũng không khiến cho Trang tiểu thư tổn nhiều tâm tư.

Nghĩ đến những chủ ý gần đây của Trần Nguyên đều dùng rất tốt, Bạch Chiêm thoải mái đồng ý.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 68: Trở Về Trang Gia

Thuận buồm xuôi gió, giữa trưa ngày thứ ba liền đến Lãnh Sơn huyện.

Trang Thư Tình ở trên bến tàu nhìn chung quanh, trong lòng lại cảm thấy hưng phấn lạ.

Hai chữ quê nhà này thật sự chứa cảm tình quá nhiều cũng quá sâu, tuy nàng đối với nơi này không có nhiều ấn tượng, cũng không có bao nhiêu ký ức vui vẻ, nhưng khung cảnh trước mắt vẫn khiến nàng hoài niệm, thương nhớ thật nhiều.

”Đang nghĩ gì?” Thấy gió trên bến tàu càng lúc càng lớn, Bạch Chiêm khoác áo choàng kéo mũ trùm cho nàng.

”Lúc ta rời đi nơi này, trong lòng cảm thấy rất uất ức, ta tự nói với mình ngày trở lại phải thật vinh quang và vui vẻ, khiến cho Trang Trạch Lương biết quyết định của hã sai lầm rồi, muốn để cho Trần Kiều Nương phải dập đầu bồi tội trước mộ nương ta, để cho họ ngưỡng mộ nhìn cuộc sống của tỷ đệ ta tốt hơn họ nhiều, khiến cho họ phải ghen tỵ lại hận không thể bằng tỷ đệ ta, cho họ thấy rõ tỷ đệ ta có thể làm chuyện mà họ cho là không thể, đến lúc đó ta sẽ khoái hoạt rời đi, nhưng không nghĩ tới lại trở về đây nhanh như vậy, không có áo gấm vinh quy, tâm tình cũng không được vui vẻ.”

”Bọn họ sẽ hối hận.”

”Ta cũng nghĩ như vậy.”

Nàng từng ngồi xe ngựa này của Bạch Chiêm vài lần, bây giờ nhìn qua một vòng, Trang Thư Tình khó nói nên lời, chỉ cần yêu cầu thấp một chút thì ở Lãnh Sơn huyện cũng có thể thuê được xe ngựa tốt, cần gì phải phí nhiều tiền của và tâm sức như vậy.

Đoàn người không trì hoãn nhiều ở thị trấn, trực tiếp đi tới Khê Thủy Trấn.

Về phần chiếc xe ngựa này ở Lãnh sơn huyện gây ra bao sóng to gió lớn, cũng không liên quan đến bọn họ.

Khe Thủy Trấn là một nơi thật an bình, ruộng đất phần lớn đều rất tốt, chỉ cần không có thiên tai, thì hầu hết trong nhà mỗi người đều dồi dào lương thực, ở Lãnh Sơn huyện cũng có những gia đình giàu có, và những người dân thuần phác, cũng có mấy người đậu cử nhân, Trang Trạch Lương chính là một trong số đó.

Mà hai ngày nay, Khê Thủy Trấn vốn yên tĩnh lại vì Trang Thư Hàn trở về mà có không ít đề tài để nói.

Việc làm của Trang gia lão Thất từ lâu đã sớm truyền ra ngoài. Tuy rằng mọi người đều ngăm chửi bới Trang lão Thất không có lương tâm, nhưng đây dù sao cũng là việc nhà của người ta, bọn họ không thể xen vào.

Hiện tại thì tốt rồi, đứa nhỏ rời đi chưa tới nửa năm đã trở lại, hơn nữa còn là trở về để tham gia huyện cử!

Hắn mới bao lớn? Nhỏ như vậy đã đi thi, hoặc là bị Trang Thất bức điên rồi, còn không thì chính là bản thân hắn thật sự có bản lĩnh.

Nghĩ đến Trang Thất cưới nữ nhi của gia đình giàu có kia. Bọn họ càng tin tưởng đứa nhỏ này thật sự có bản lĩnh.

Nếu không thì Trang gia lão Thất việc gì phải nhờ quản sự đưa lễ vật đến cho Trang gia, làm như vậy còn không phải nói hăn muốn vẫn hồi quan hệ sao?

”Trang Thất kia thật sự là không biết xấu hổ. Trước thì đoạn tuyệt quan hệ, mắt thấy nhi tử có tiền đồ tốt lại nịnh nọt nghĩ cách đưa đưa nhỏ về? Trên đời nào có chuyện tốt như vậy.”

”Người sao lại biết hăn nhất định có thể thi đậu? Đứa nhỏ này mới bao lớn.”

”Ta tin tưởng hăn, nếu không có tài năng này thì cũng sẽ không mang đến loại chuyện dọa người như thế, đã dám đến thì trong lòng tất nhiên đã có chuẩn bị, không tin người cứ chờ xem.”

”Lại nói tiếp, vị tỷ tỷ kia đâu? Không phải hai tỷ đệ cùng nhau rời đi sao? Hình như chỉ có đệ đệ trở lại.”

”Tiểu tử đó có sai vật và nha hoàn hầu hạ, còn có vài đại gia hộ vệ, cần lo lắng cái gì.”

“...”

Trong trà lâu ở trấn trên mới gọi là náo nhiệt, có người từ bên ngoài chạy như bay tiến vào, thở hổn hển nói: “Trấn trên có, có quý nhân đến.”

”Quý nhân? Ai?”

”Vừa mới vào trấn.” Người kia bưng chén trà lên cũng không biết là chén của ai liền uống một hơi cạn sạch, “xe ngựa kia còn khí phái hơn so với của huyện lão gia.”

Người này trước kia ở trong trà lâu từng thối phòng hăn đã nhìn thấy xe ngựa của huyện lão gia, nghe lời này mọi người tin ngay. Lập tức liền có

nhiều người để lại tiền trà chạy vội tới cửa trấn.

Khe Thủy Trấn quanh năm suốt tháng cũng khó có được một hồi náo nhiệt, trà lâu rất nhanh đã không còn người nào, lão bản trà lâu dứt khoát đóng cửa đuổi theo bọn họ, náo nhiệt này hẳn cũng muốn nhìn một chút, bằng không về sau khi có người nói đến việc này. Hẳn dù không tiếp được lời cũng không đến nỗi bị dọa.

”Công tử, Trang tiểu thư đã đến.”

Trang Thư Tình đỡ tay Nam Châu bước xuống xe ngựa.

Gia đình canh gác trước cửa Trang gia còn tưởng xe ngựa này ngừng để hỏi đường, ba đời nhà hẳn làm việc ở Trang gia, rất rõ ràng Trang gia không có quý nhân như vậy.

Nhưng hẳn vẫn nghênh đón, dù sao thì, hẳn cũng nên tạo ấn tượng tốt với đối phương.

Nhưng hẳn vừa ngược mắt, liền nhìn thấy người từ xe ngựa bước xuống, nhất thời kinh hô ra tiếng, “Thập Nhị tiểu thư!”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu, “Thư Hàn đã đến chưa, đến khi nào?”

” Trời tối hôm kia Cửu công tử mới đến.” Người gác cổng vỗ đầu, quay lại nói với tiểu tử bên cạnh đang ngăn người: “Nhanh đi thông báo một tiếng, Thập Nhị tiểu thư đã trở lại.”

”A, dạ.”

Người gác cổng chăm chú nhìn xe ngựa xa hoa vô cùng kia, tầm mắt nhanh chóng đảo qua trên người vị công tử cao lớn bên cạnh, trong lòng thật ngưỡng mộ, chợt nghe thấy Thập Nhị tiểu thư nói: “Đây là Bạch công tử.”

”Dạ, tiểu nhân gặp qua Bạch công tử.”

Bạch Chiêm mở mí mắt ra, “Miễn.”

Người gác cổng trong lòng căng thẳng, nhất thời càng thêm cung kính, hẳn tuy rằng chỉ là một người gác cổng ở Trang gia, nhưng ánh mắt nhìn người vẫn có, Thập Nhị tiểu thư đây là...

Cũng không biết tiểu tử đi vào thông báo như thế nào, người của Trang gia lại xuất hiện rất nhanh chóng.

hơi thở Trang Trạch Dân có chút dồn dập bước ra đại môn, sau đó là Trang Trạch Lương, Trang Thư Diệu.

Không thấy được đệ đệ, Trang Thư Tình cau mày, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh, người đã ở trong này, còn lo lắng cái gì.

Tiến lên vài bước bái lễ, “Thư Tình bái kiến đại bá.”

”Mau đứng lên, mau đứng lên.” Trang Trạch Dân vội giúp nàng đứng dậy, trong lòng liên tục chuyển qua rất nhiều ý niệm, nhưng trên mặt lại không hiện ra nửa điểm, thân thiết lại không vội vàng, “Nghe Thư Hàn nói con sẽ trở hai ngày, nên không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy.”

Trang Trạch Dân vỗ cái trán, “Nhìn ta này, Thư Hàn đang đọc sách, ta một khi cao hứng thì tất cả đều quên mất.”

” Cũng là Đại bá nhớ thương ta.” Trang Thư Tình nhìn về phía Trang Trạch Lương, hơi hơi cúi đầu, lễ tiết nửa điểm cũng không thiếu, trên mặt cũng chỉ nhàn nhạt, “Xem ra cuộc sống của ngài rất tốt.”

Trong lòng Trang Trạch Lương lúc này có trăm vị hỗn tạp, đây vốn là nữ nhi hãn, nhi tử của hãn thì mười tuổi đã có thể dự thi, nhưng hãn lại tự chặt đứt quan hệ với bọn họ.

Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ thủy chung vẫn là nữ nhi và nhi tử của mình, huyết thống là loại qua hệ khiến người ta không thể cắt đứt.

Nghĩ như vậy, Trang Trạch Lương liền nuốt xuống bất mãn khi bị nữ nhi khinh mạn, vô cùng ôn hòa nói: “Ta rất nhớ tỷ đệ các người, trở về thì tốt rồi.”

Trang Thư Tình tựa tiểu phi tiểu nhìn nam nhân da mặt có thể so với tường thành trước mắt này, “Ngài còn nhớ rõ chuyện lúc trước sao, đã bao lâu kể từ khi ngài nói chuyện nhỏ nhẹ với ta? Năm năm trước? Hay là mười năm trước? Lúc ta cần thì ngài ở đâu, bộ dáng hiện tại này của ngài để cho ai xem? Cảm thấy chỉ cần cho ta chút sắc mặt tốt thì ta phải cảm động đến rơi nước mắt?”

”Trang Thư Tình, người làm càn...”

”Người mới làm càn!” Trang Thư Tình mắt lạnh nhìn về phía Trang Thư Diệu, lại nhớ tới lời Thư Hàn đã từng nói trong giao thừa ngày ấy, “Người không cam lòng là bởi vì Thư Hàn xuất sắc hơn người, hay là không cam lòng phụ thân của người một lần nữa lại để ý đến hai tỷ đệ bị vứt bỏ như chúng ta? Nếu như là cái thứ nhất, cả đời này của người sẽ cảm thấy không cam lòng, nếu là về sau, người có thể nói với phụ thân này của người lập tức rời đi, vừa lúc, ta cũng không muốn nhìn thấy các người.”

Mặt Trang Trạch Lương lúc đỏ lúc trắng, thấp giọng trách mắng: “Thư Tình! Con dù sao cũng là nữ nhi của ta, con không được trách lỗi cha, dù cho ta có làm sai chỗ nào, con cũng không thể nói ra lời ngỗ nghịch phạm thượng như vậy.”

”Lời này, từ lúc ta giao chìa khóa ra đã không còn đúng nữa rồi.” Nhìn đệ đệ từ bên trong chạy ra, Trang Thư Tình nở nụ cười, “Dùng đồ cưới của nương giúp ta chặt đứt tầng quan hệ này với ngài, cũng giống như buôn bán vậy, hai bên cùng có lợi, về sau cho dù Thư Hàn có bản lĩnh ngồi lên vị trí

quan nhất phẩm, thì ngài cũng đừng mơ tưởng chiếm được chút gì từ hăn, lời này, đến khi ta chết vẫn không thay đổi.”

”Đương kim thánh thượng lấy hiếu trị thiên hạ...”

Trang Thư Tình lười để ý đến hăn, bước về phía đệ đệ, “Tỷ tỷ giữ lời với đệ rồi chứ?”

Trang Thư Hàn dùng sức gật đầu, trong mắt lộ ra vui mừng, hai ngày này, mọi người đều rất khách khí với hăn, hạ nhân cũng chưa từng chậm chạp nửa phần, bên người còn có Bảo Châu, Nguyệt Minh đi theo hầu hạ, nhưng hăn vẫn rất bất an, lúc nào cũng ngóng trông tỷ tỷ xuất hiện, hiện tại tốt rồi, tỷ tỷ đã đến.

Thấy trên ống tay áo của hăn còn dính mực, Trang Thư Tình cười cười, quay đầu mới nhớ này giờ Bạch Chiêm bị gạt qua một bên.

”Đại bá, đây là Bạch công tử, lúc con ở Hội Nguyên Phủ đều là công tử đây chiếu cố mới không phải chịu thiệt.”

Hai tỷ đệ không có đi kinh đô, mà là lưu lại Hội Nguyên Phủ, Trang Trạch Dân nghe cháu nói lúc này cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng, chấp tay làm lễ, “Chúng ta ở nơi nông thôn quê mùa, cũng không biết phải nói lời cảm ơn thế nào, mong Bạch công tử ở lại Trang gia mấy ngày, để chúng ta có cơ hội biểu đạt tâm ý.”

Bạch Chiêm sớm đã biết rõ tình huống trong Trang gia, biết người này chính là tộc trưởng, lúc khó khăn chính hăn giúp Thư Tình, thái độ đối với hăn cũng thân thiết hơn hai phần, về phần Trang Trạch Lương, không có sĩ diện tự nhận là phụ thân của Thư Tình, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc qua.

”Trang tộc trưởng không cần khách khí, những chuyện ta làm vì Thư Tình đều là chuyện phải làm.”

ý tứ trong lời nói này...

Tuy rằng từ lúc nhìn thấy Thư Tình và nam nhân cùng nhau trở về, trong lòng Trang Trạch Dân liền lơ mờ biết rõ, chỉ là Thư Tình đang trong hiếu kì, làm như vậy, sợ sẽ khiến những lão nhân trong tộc cảm thấy bất mãn.

Liếc mắt nhìn hai người trước mặt, đều là bộ dáng bình bình thản thản cũng khiến hãn cảm thấy an tâm một chút, đang muốn dẫn người vào cửa, chợt nghe thấy Trang Thư Diệu cao giọng nói: “Trang Thư Tình, lúc đó là ai nói chúng ta phải để tang cho mẹ cả, còn lấy việc này phát tác tức giận với chúng ta? Hiện tại người đang còn trong hiếu kỳ lại cùng nam nhân tư thông... A...”

Trang Thư Hàn thu hồi chân, mặt thật lạnh, thanh âm cũng lạnh lẽo, “Nếu người chửi bới tỷ tỷ ta thêm nữa câu, có tin ta lấy mạng của người không!”

Trước mặt mọi người bị Trang Thư Hàn đá một cước, Trang Thư Diệu thật bị chọc giận đến điên rồi, há mồm liền muốn nói ra lời càng thêm khó nghe.

Trang Trạch Dân thấy thế, vội dùng ánh mắt bảo quản gia đem cái miệng của hãn che lại, hung hăng trừng Trang Trạch Lương không có nửa điểm động tác kia, hãn đây là muốn làm gì! Lúc như vậy mà chỉ nhìn?

Trang Trạch Lương vội đỡ Trang Thư Diệu, nhìn hành động của hãn, liền có thể hiểu được, chỉ là làm cho người khác xem.

Trang Trạch Lương ảo não không thôi, hãn vốn định chờ Diệu Nhi nói thêm hai câu sẽ giáo huấn nhi tử một chút để xoa dịu quan hệ của mình và hai tỷ đệ, không nghĩ tới động tác của Thư Hàn nhanh như vậy, làm hòng tính toán của hãn.

”Diệu Nhi, con sao có thể nói như vậy với tỷ tỷ, mau xin lỗi.”

Trang Thư Diệu tức giận muốn chết, nơi nào còn có thể xin lỗi, ngược lại bởi vì phụ thân không giúp hẳn mà càng thêm tức giận đến bốc hỏa.

Trang Thư Tình nhìn một màn khôi hài trước mắt, ngay cả tức giận cũng giảm bớt mấy phần, lười để ý đến hai phụ tử kia, nói thẳng với Trang Trạch Dân: “Đại bá, chúng ta vào đi thôi.”

Trang tộc trưởng đang chuẩn bị bộc phát lửa giận, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: “Để Bạch công tử chế giễu rồi, mời vào bên trong.”

Bạch Chiêm từ nãy đến giờ vẫn im lặng, nhưng lại rất tự nhiên đi đến bên cạnh Trang Thư Tình.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 69: Không Biết Xấu Hổ

Không ai thèm nhìn sắc mặt Trang Trạch Lương, hẳn thấy người đi vào cũng cần rằng nhắc chân đi theo.

”Cha!”

Trang Trạch Lương quay đầu, nhìn thấy nhi tử thường ngày hẳn yêu thương có vẻ mặt không cam lòng, lại nghĩ đến Hàn Nhi, trong lòng liền sinh ra chút hối hận, đều là nhi tử, lúc trước sao tâm hắn lại có thể thiên vị như vậy?

Nếu lúc đó đối với tỷ đệ họ tốt một chút, thì hiện tại cũng không đến bước đường này.

Thở dài, Trang Trạch Lương rút cuộc vẫn đau lòng nhi tử này, đi đến bên người hắn thấp giọng khuyên giải, “Diệu Nhi, đừng làm chuyện ngu xuẩn, bọn họ dám trở về tất nhiên có chỗ để dựa vào, mặc kệ là bọn họ dựa vào cái gì, chỉ cần chúng ta có lợi, dù phải nhẫn nhịn một chút tức giận thì có sao? Có thấy vị Bạch công tử kia phô trương thanh thế không, con nếu có thể cùng hắn giao hảo tốt chính là có bản lĩnh.”

”Nhưng mà...”

”Diệu Nhi, lúc này miệng lưỡi dù có lợi hại cũng không thể khiến sự tình biến đổi theo hướng có lợi với con.” Ông tay áo vung lên, Trang Trạch Lương ngẩng đầu nhìn tấm bảng lớn treo trước cửa Trang gia, “Hàn nhi đã cắt đứt quan hệ với ta, nên ta làm chuyện gì cũng đều muốn tốt cho con, vì

cuộc sống tốt đẹp của chúng ta, sau này con gặp chuyện gì cũng phải dùng đến đầu óc, đừng chỉ biết làm theo ý mình, sẽ hỏng đại sự.”

Trang Trạch Lương vừa đi, ngoài cửa lớn Trang gia cũng chỉ còn lại một mình Trang Thư Diệu, một trận gió thổi tới, hắt rùng mình một cái, cảm thấy lạnh cả người, tâm cũng thật lạnh.

đám người Trang Thư Tình đã vào chính đường.

Quản gia đã sớm phân phó hạ nhân cơ trí đi bẩm báo lão thái gia, lúc này Trang Bình Chí một thân quần áo mới ngồi ở vị trí đầu.

Nhìn thấy đoàn người tiến vào tuy rằng đứng dậy đón chào, nhưng cũng không có tư thái nịnh bợ hay luồn cúi, chỉ là nhìn thoáng qua Bạch Chiêm.

Trang Thư Tình tiến lên dập đầu.

”Đã về thì an tâm ở lại. Không có người nào có thể gây khó dễ cho người.”

”Thư Tình đa tạ tổ bà phụ che chở.” Trang Thư Tình đứng dậy, giới thiệu một chút về Bạch Chiêm, vẫn là câu nói lúc trước.

Tựa như lo lắng của Trang Trạch Dân. Trang Bình Chí quả nhiên nhăn mày lại, bất quá cũng may là không có phát tác ngay.

Nhưng lại nhìn chăm chăm Thư Tình, Bạch Chiêm liền cúi người chấp tay lấy lễ, “Gặp qua Trang lão thái gia.”

Trang Bình Chí lúc còn trẻ cũng từng đi qua không ít nơi, nhìn hắt như vậy cũng biết đây không phải người bình thường, dù trong lòng có bất mãn cũng không để khách nhân cảm thấy khó chịu, “Nơi này của chúng ta không có nhiều lễ tiết, Bạch công tử mời ngồi.”

Bạch Chiêm lại càng là người không chú trọng lễ tiết. Hắn cũng không đến ngồi xuống vị trí dành cho khách, mà chọn ghế gần Trang Thư Tình nhất ngồi xuống, bộ dáng đương nhiên kia khiến người khác có loại cảm giác ỷ lớn hiếp nhỏ.

”Khụ, Tình nha đầu. Nghe Hàn tiểu tử nói hai người các người không đi kinh đô, đây là vì sao?”

”Là do văn bối không muốn ở lại Khê Thủy Trấn, dù cho ta là nữ tử, nhưng cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, tổ bà phụ cũng thấy đấy, hiện tại cuộc sống của tỷ đệ chúng ta rất khá.”

”Nhưng người...” Thấy Bạch Chiêm liếc mắt nhìn, Trang Bình Chí rốt cuộc không có nói hết, ý tứ cũng không biểu đạt ra.

Trang Thư Tình cũng không tức giận, “Bạch công tử quả thật đã giúp ta rất nhiều. Nhưng ta vẫn chưa hẳn phụ thuộc vào hắn, nhu nhược dựa vào người khác thì không thể sinh tồn, phải tự lực gánh sinh mới có thể sống tốt, ta hiểu rõ phải dùng khả năng của mình nuôi sống hai tỷ đệ chúng ta. Bản thân Thư Hàn cũng là tự nỗ lực mà được danh sư nhận làm đệ tử, người được Giải Nguyên lần này chính là sư huynh của Thư Hàn, Thư Hàn là nhờ vị danh sư đó tiến cử hiền tài, mới có thể dự thi.”

Nghe được tin tức này, Trang Bình Chí kia sao còn nhớ rõ được những chuyện khác. Hưng phấn đến mặt đều đỏ, đứng dậy xác nhận.”Thật sao?”

”Thiên chân vạn xác, tiên sinh Thư Hàn chính là Phủ quan học sơn của Hội Nguyên Phủ.”

Trang Trạch Lương vừa vào cửa liền nghe được một câu như thế, đầu tiên là sửng sốt, sau là chột mừng rỡ, đi vài bước đi đến trước mặt Trang Thư Hàn gấp giọng hỏi, “Thật sự là quan học sơn_Tô Văn sao?”

Trang Thư Hàn thối lui một bước, “Chuyện của ta từ sớm đã không có quan hệ với ngài.”

”Người...” Trước nhiều người như vậy lại bị bẽ mặt, Trang Trạch Lương vừa tức vừa thẹn, nhưng khi nghĩ đến lợi ích sau này Trang Thư hàn có thể mang đến, chỉ chốc lát đã đem tức giận áp xuống, ôn thanh nói: “Người có thể bái được Tô tiên sinh làm thầy, cha tất nhiên phải đi đến bái tạ một phen, bằng không người ta lại cho rằng người phụ thân này không biết lễ tiết.”

”Phụ thân ta là Trang tứ gia Trang Trạch Hải đã mất.” ánh mắt Trang Thư Hàn như đao, một đao lại một đao lẳng trờ cái nam nhân khiến hấn ghê tởm này, “Cần ta mời phụ thân ra sao?”

Trang Trạch Lương còn chưa nói, Trang Bình Chí bên kia đã lớn tiếng mở miệng, “Trạch Dân, mang Thất đệ của người đến nơi khác nói chuyện.”

Trang Trạch Dân tất nhiên là không muốn rời đi lúc này, nhưng cũng không dám ngỗ nghịch lại lời của phụ thân, trong lòng ngầm bực bội lão Thất, cùng với quản gia cơ hồ là nửa bắt buộc dẫn người rời khỏi phòng chính.

”Hàn tiểu tử, tính tình của người vẫn dễ xúc động như trước.”

Trang Thư Hàn mím môi không nói.

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn đệ đệ, tiếp nhận lời nói, “Tổ bá phụ nói rất đúng, tuổi hấn dù sao vẫn còn nhỏ, cảm xúc chưa thu liễm được tốt, chờ sau này khi lớn lên sẽ không còn như thế.”

”Dù sao thì so với trước khi rời đi đã tốt hơn nhiều.” Trang Bình Chí thật sâu nhìn cháu gái này một chút, có thể trong thời gian ngắn ngủi vài tháng khiến cho tiểu tử này trưởng thành như vậy, chức tỷ tỷ này nàng làm

rất tốt, so sánh với ẩn nhẫn lúc trước, hiện thời cũng đã bộc lộ tài năng, Trang gia có hai tỷ đệ này, tương lai nhất định sẽ đi lên.

”Lúc đó người không sợ trả giá nhiều như vậy cũng phải chặt đứt quan hệ cùng lão Thất, đã nghĩ trước sẽ có ngày như hôm nay?”

”Ngài cũng thấy được, ta không thể không đề phòng, ta cũng không có phòng sai, hẳn biết được tiên sinh Thư Hàn là Tô tiên sinh, việc đầu tiên nghĩ đến không phải mừng thay Thư Hàn, mà là muốn mượn việc này đến bãi phỏng để tiến thân, thật may lúc đó ta quyết định như vậy.”

Trang Bình Chí là lão nhân thành tinh, tất nhiên nhìn ra được lão Thất muốn làm gì, đang muốn giúp hắn che lấp một hai, nhưng Tình nha đầu đều vạch trần thẳng thừng như vậy hẳn nói cái gì cũng đều dư thừa, “Hàn tiểu tử còn nửa tháng là đến kỳ thi, phải lấy việc này làm trọng.”

”Ta cũng có ý tứ này, Thư Hàn không thể phân tâm, phải nhờ tổ bá phục chú ý, không thể để những người không liên quan đến quấy rầy hắn.”

”Ta đã biết.” Trong lòng có tính toán, Trang Bình Chí tất nhiên sẽ không vì việc này mà bất hoà với tỷ đệ bọn họ, sáng khoái đáp ứng, ngược lại cũng nhắc nhở một câu, “Bọn họ về Trang gia, ta cũng không thể đuổi người đi, nếu người không muốn bọn họ có cơ áp chế thì phải cẩn thận.”

Bạch Chiêm khẽ cười một tiếng, “Lão thái gia nghĩ nhiều, tâm ý của ta quả thật không thể che giấu, trưởng bối trong nhà đều đã biết, Thư Tình còn có hai năm hiếu kỳ, việc ta muốn làm, đó là ở trong hai năm bảo vệ nàng thật tốt, không khiến nàng chịu khổ, chịu tội, bị người khi dễ, chờ hiếu kỳ qua sẽ lập tức cưới nàng về nhà.”

Ý cười thu lại, âm thanh Bạch Chiêm nhẹ nhàng phảng phất, nhưng lọt vào tai người khác, lại như sấm đánh, “Nàng lúc trước đã chịu nhiều khổ cực, lúc đó do ta không biết, nên bất lực không thể làm gì, hiện tại và về sau, một chút khổ cực ta cũng không nỡ để nàng phải chịu, lão thái gia yên

tâm, ta sẽ trân trọng nàng, nếu như có một số người không chịu để vào mắt, ta liền móc nó ra, miệng nếu không nói được lời tốt đẹp, ta liền rút lưỡi hằn, nếu trong lòng dám tính kế nàng, vậy ta sẽ đào tim hằn ra cho chó ăn, ta nói được thì làm được, không ai nguyện ý để người khác khi dễ, nhất là Thư Tình, nàng so với bất kì ai đều có tư cách có cuộc sống tốt nhất. “

Cả phòng đều yên tĩnh.

Những người nhát gan đều thả chậm hô hấp, chỉ sợ mình có chút biểu hiện gì khiến Trang Thư Tình bất mãn thì nam nhân đứng ở đằng kia nhất quyết sẽ không tha.

Trang Bình Chí chuẩn bị mở miệng nói chuyện nhưng thật sự lại không tìm được lời nào để nói.

Hắn biết, nam nhân này đã dám nói thì dám làm.

Hơn nữa hắn thật sự có khả năng làm được.

Người như vậy, Tình nha đầu thế nào lại gặp được!

Cơ hồ ánh mắt khắp phòng đều dừng trên người Trang Thư Tình, nhưng Trang Thư Tình coi như không thấy, vẫn cười bình thản như trước, “Tổ bá phụ, ngài cũng nghe rồi đó, hắn nói hắn có thể bảo vệ ta, ta còn lo sợ gì chứ? Hiều kỳ của nương ta sẽ làm tròn trách nhiệm, nhưng mà nếu có một số người bởi vì vậy mà vung tay vung chân với ta, ta nhất định sẽ phản kháng.”

Trang Bình Chí thở dài, rốt cuộc là cam chịu không có nói thêm nữa câu.

Quay đầu phân phó xuống, chuyện của hai tỷ đệ này, cấm bàn tán! Nhất là toàn gia Trang Thất kia.

”Đúng rồi tổ bà phụ, Thư Tình còn có một việc muốn cầu ngài hỗ trợ.”

”Chuyện gì?”

Trang Thư Tình nhìn bảo Trần Nguyên ôm người tiến lên, “Thư Cố, đệ dập đầu trước tổ bà phụ đi.”

Trang Thư Cố bước xuống đất, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh bái lễ.

”Đây là...”

”Lát nữa tỷ tỷ sẽ nói tỉ mỉ chuyện này với đệ.” Trang Thư Tình trấn an đệ đệ một câu trước, “Đây là hài tử ta nhặt được, bây giờ còn có vết thương trên người, ta đặt tên là Trang Thư Cố, mong tổ bà phụ đồng ý cho hẳn nhập gia phả.”

Trang Bình Chí nhíu mày, “Thế nào lại phải nhập gia phả? Nếu người có năng lực, muốn dưỡng vài người như vậy cũng không có vấn đề, cho tiểu tử kia họ Trang cũng không sao, nhưng không nhất định phải nhập gia phả.”

”Đứa nhỏ này phải nhập gia phả, mong tổ bà phụ thành toàn.”

”Một tiểu cô nương, tính tình như thế nào lại quật cường như vậy.” Trang Bình Chí lắc đầu, trong lòng hẳn cân nhắc một chút rồi cuộc vẫn là gật đầu, “Chỉ tiểu tử này thôi, về sau không có người thứ hai.”

”Vâng.” Nhiệm vụ khi trở về đã hoàn thành, Trang Thư Tình cao hứng, ngay cả giọng nói cũng vui vẻ hơn.

Trang Bình Chí nhìn thấy nàng như vậy tâm tình cũng thoải mái vài phần, đối với người ngoài cũng có thể thân tình đối xử như vậy, về sau đối với tộc nhân chắc chắn sẽ không keo kiệt, cũng có thể giúp đỡ một hai.

Chưa kể tiểu tử này về sau cũng có thể có tiền đồ như Hàn tiểu tử, lấy bản lĩnh giáo dục của Tình nha đầu hẳn chắc chắn tương lai của tiểu tử này sẽ không kém.

Huống chi...

Trang Bình Chí nhìn về phía Bạch Chiêm, hẳn tuy rằng không biết người này rốt cuộc có thân phận gì, có địa vị lớn thế nào, nhưng hẳn tin tưởng hai mắt của mình, người có một thân khí thế như vậy, sẽ không phải người bình thường.

Chỉ cần Tình nha đầu có bản lĩnh khiến người này đặt nàng ở trong lòng, trước khi hẳn nhắm mắt, chắc còn có thể nhìn thấy ngày Trang gia vinh hiển.

Trang gia không có ở riêng, người mỗi một năm lại tăng lên, tòa nhà mỗi năm lại xây thêm, đôi khi có chút va chạm cũng do ở cùng một chỗ.

Khu của Trang tứ gia vốn là thu trở về, hiện tại đã cho người đến dọn dẹp, viện này tất nhiên giao lại cho con cái thừa tự.

Bạch Chiêm đương nhiên theo tới, Trang Bình Chí cũng không biết là đã quên hay như thế nào, lại không an bày phòng khách cho hẳn.

Cơ hồ là cam chịu quan hệ của hai người.

”Lão gia tử này là người đã thành tinh.”

”Đối với một lão nhân có thể nâng đỡ được cả một gia tộc mà nói, vĩnh viễn không phải người có năng lực bình thường, là người đứng đầu gia tộc, mặc dù hẳn có tư tâm, nhưng đối với tỷ đệ chúng ta vẫn thật tâm trân trọng, việc này là đủ rồi.”

Bạch Chiêm cũng nghĩ như vậy, đồng ý với nàng, lão gia tử này quả thật có tư cách làm một vị trưởng bối.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 70: Goá Chồng Trước Khi Cưới

Trang Thư Tình muốn cùng Thư Hàn nói nhiều hơn về chuyện Trang Thư Cố, thấy Bạch Chiêm một chút cũng không có ý rời đi, nàng liền dứt khoát không nhìn đến hắn, đem lai lịch của Thư Cố kể rõ ràng.

Trước đó chưa có thương lượng về quyết định này với Thư Hàn, Trang Thư Tình cũng lo lắng hắn sẽ có khúc mắc.

Trang Thư Hàn an tĩnh nghe, trừ bỏ ánh mắt suy tư một chút, biểu tình cũng không có thay đổi gì.

”Về sau đệ sẽ chiếu cố tốt tiểu đệ đệ.”

Lời cam đoan này so với ngàn vạn lời khác càng có sức nặng hơn, lo lắng trong lòng Trang Thư Tình không còn, xoa xoa đầu của hắn nói: “Yên tâm, tỷ tỷ sẽ không bởi vì có thêm một đệ đệ mà không thương đệ.”

tai của tiểu thiếu niên tuần tú nhất thời đều đỏ.

Trong lòng vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, kỳ thực, hắn chính là lo lắng chuyện này.

”Hai ngày này trở về, Trang gia đối tốt với đệ không? Còn có người đó, có tới quấy rầy đệ không?”

”Sáng sớm hôm nay đệ mới nhìn thấy hắn, người của Bạch công tử không cho hắn có cơ hội đến gần đệ.”

”Thật tốt.” Trang Thư Tình nhú mày nhìn về phía Bạch Chiêm, “Phải nên cảm tạ mới được.”

Bạch Chiêm nhú mày, “Không bằng đối phương thức cảm tạ khác được không?”

”Ví dụ như...”

”Ví dụ như đối xứng hô đi, không cần công tử hay thiếu gia, gọi thân thiết một chút.”

”Bạch Chiêm?”

”Thiện.” Bạch Chiêm vỗ vỗ hai tay, “Gọi cái này đi.”

“...” Hô thẳng kỳ danh của người ta thật sự có thể? Trang Thư Tình có loại cảm giác nâng đá đè chân mình.

”Thư Hàn người cũng đổi cách gọi đi. Nếu gọi một tiếng tỷ phu thì càng tốt.”

Trang Thư Hàn trả lời là đứng dậy, chạy lấy người.

Trang Thư Tình buồn cười.

Bất quá nghỉ tạm một lát, Trang Thư Tình liền phải đi thỉnh an các vị trưởng bối. Đi hết một vòng đã đến thời gian dùng cơm chiều.

Bữa cơm này tất nhiên là ăn cùng với một nhà Trang Trạch Dân.

Nam một bàn, nữ nhân một bàn ở sau tấm bình phong.

Chu thị nghe trượng phu câu nệ nói lời khách khí xong, cũng không khỏi thấp giọng hỏi, “Vị Bạch công tử này và con... Con đừng trách bá

nương lăm miệng, xuất thân của hẳn không bình thường, con gả qua có phải chịu tội hay không?”

Trang Thư Tình nâng đĩa gấp chút đồ ăn qua cho bá nương, “Có câu mỗi người mỗi tên sẽ có vận mệnh riêng của mình. Đã là mệnh thì không thể cưỡng cầu, con không có dũng khí như nương. Nhưng nam nhân này nếu như thực sự thuộc về con, con sẽ không đẩy ra, nếu như không phải của con, dù con có nghĩ cách níu kéo cũng không được. Hiện tại nói chuyện này còn quá sớm, bá nương không cần lo lắng, con sẽ không để bản thân mình chịu khổ.”

Có một số việc không thể khái quát bằng hai chữ chịu thiệt, Chu thị thở dài trong lòng, bất quá Thư Tình thấu triệt như vậy, nàng cũng sẽ không nhiều lời nữa, tiểu cô nương này rất chú ý, không cần mình đến vung tay múa chân.

”À, còn một chuyện nữa, bây giờ con trở về cũng đúng lúc ngày lành của Mãn tử tử sắp đến phải không?”

Động tác Chu thị ngừng lại. Ngồi bên cạnh Chu thị còn có một nữ nhi khác tên là Trang Thư Lan, mới mười một tuổi, có quan hệ tốt nhất với đại tử. Vừa nghe đến đây liền đỏ hốc mắt, cũng đã quên lời nói lúc trước mẫu thân căn dặn, cảm hận nói: “Đại tử không gả đi được.”

Trang Thư Tình ngăn người, vội buông bát hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

”Nam nhân kia tháng sáu năm trước bệnh tình bắt đầu chuyển biến xấu, nhưng gia đình đối phương một mực gạt. Tháng mười còn nhờ bà mỗi tới hỏi, nói là tháng mười có ngày tốt, muốn thành hôn trước, lý do này vừa nghe liền biết là cái cớ, cha lặng lẽ đi hỏi thăm, mới biết được nam nhân kia nhiễm bệnh vì miệt mài quá độ, trước mắt thấy đã không còn sống được bao lâu, muốn đem đại tử cưới về xung hỉ, cha muội đương nhiên không đáp ứng, nhất định bắt bọn họ từ hôn, đối phương tất nhiên không đồng ý,

kết quả không bao lâu sau, thì nam nhân kia chết, đại tể liền oan uổng goá chồng trước khi cưới, đại tể, cả đời đại tể đều đã bị hủy .”

Nói xong lời cuối cùng, Trang Thư Lan không thể không che miệng giấu lại tiếng khóc.

Chu thị càng là nhịn không được rơi lệ, nước mắt trên gương mặt khiến lớp son phấn bị nhoè đi, lúc này Trang Thư Tình mới phát hiện chỉ có thời gian mấy tháng mà bá nương đã già đi nhiều như vậy.

”Trở về không thấy được Mẫn tể tể, con còn tưởng nàng bận quá mức, cũng là con hồ đồ, đi vội vàng như vậy, lúc con trở về Mẫn tể tể sao lại không gặp mặt được?” Trang Thư Tình gắt gao nhăn mày lại, “Hiện tại đã không thể tìm được đối tượng khác sao? Đối phương có nói gì không?”

”Nói?” Chu thị cười khổ, “Bọn họ còn hận không thể khiến Mẫn nhi của ta cùng chết theo con bọn họ, có thể nói cái gì, dù cho tất cả mọi người biết nữ nhi của ta vô tội, nhưng nàng cũng đã trở thành goá phụ trước khi cưới, huống chi Bành gia kia còn nơi nơi nói Bành gia hẳn không có nhi tử cũng bởi vì Mẫn nhi của ta mệnh khắc phu, nhà ai mà không kiêng kỵ điểm ấy? Mẫn Nhi số khổ của ta...”

Trang Thư Lan vừa gạt nước mắt vừa nghẹn ngào nói: “Đại tể còn sợ ảnh hưởng đến hôn sự của ta, muốn cắt tóc làm ni cô, Thập Nhị tể, đại tể thường nói tể rất thông minh chắc chắn có thể nghĩ ra được chủ ý tốt, tể mau giúp đại tể đi, đại tể tốt như vậy dựa vào cái gì lại chịu oan ức kia, Bành gia mặc kệ nhà ta, muốn kéo đại tể cùng chết, không chết không buông. “

Chu thị không khỏi hy vọng nhìn về phía Trang Thư Tình.

Bị hai ánh mắt tha thiết chờ mong, Trang Thư Tình nhất thời cũng chỉ có thể cười khổ, nàng hoàn toàn không quyền không thể, chuyện như vậy phải là người có năng lực lớn mới có biện pháp, nàng có thể đi được đến

bây giờ, cũng chính vì nàng hiểu được phải đi ra ngoài không thể chịu ép buộc trong nhà.

Trang Thư Mẫn không giống nàng, khép nép quy củ làm tròn bốn phận tiểu thư khuê các của nữ tử cổ đại, nếu người khác gán cho nàng cái danh goá chồng trước khi cưới, bản thân nàng cũng nhận mệnh mà tán thành.

Nàng phải làm như thế nào mới có thể đem vận mệnh của nữ tử ấy kéo ra khỏi vũng bùn?

”Thập Nhị tỷ...”

Cánh tay bị nắm có chút đau, Trang Thư Tình vỗ vỗ tay Trang Thư Lan, “Ta đi gặp Mẫn tỷ tỷ trước rồi nói sau.”

”Được, hiện tại chúng ta cùng đi.” Trang Thư Lan lôi kéo người liền muốn đứng dậy, lại bị Chu thị dùng sức đè lại, “Không vội, ở đây một hồi, để Thập Nhị tỷ của con ăn cơm trước.”

”Mẫn tỷ tỷ như vậy, con sao còn có thể nuốt trôi.” Trang Thư Tình đứng dậy, “Bá nương người không cần phải khách khí, con không có coi mình như khách nhân, người cũng đừng coi con là khách nhân.”

Chu thị nén nước mắt liên tục gật đầu, nếu không phải bên ngoài đang có khách, bà cũng muốn đi theo các nàng.

Hai tỷ muội cơ hồ là dùng chạy tới trước cửa phòng Trang Thư Mẫn.

Trong phòng tối đen.

Trang Thư Lan nhỏ giọng giải thích cho nàng, “Đại tỷ hiện tại rất ít ra ngoài, cũng không cho chúng ta thường xuyên đi vào, nàng tin những lời nói bên ngoài, sợ bản thân mình đem đến điềm xấu cho người khác.”

”Đồ ăn đã đưa vào trong phòng chưa?”

”Đã đưa. Nhưng đại tỷ ăn rất ít.”

Trang Thư Tình trầm mặc một lát, “Muội trở về ăn cơm với bá nương, tỷ đến trò chuyện cùng Mẫn tỷ tỷ.”

Trang Thư Lan vâng một tiếng. Không nói thêm lời vô nghĩa, liền xoay người rời khỏi, nàng đã không còn biện pháp với đại tỷ, chỉ mong rằng Thập Nhị tỷ có thể khuyên giải.

Cửa phòng không khóa kín, Trang Thư Tình cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Nương theo ánh đèn mờ nhạt ngoài hành lan, nhìn người đang ngồi trước bàn trang điểm.

”Trên đường về muội vẫn luôn nghĩ, Mẫn tỷ tỷ khi nhìn thấy muội trở về nhất định rất vui. Khẳng định còn có thể thẹn thùng e lệ lôi kéo muội đi xem đồ cưới của tỷ, muội còn nghĩ rằng muội trở về thật đúng lúc. Vừa tới đã có thể chứng kiến tỷ tỷ thành thân, nhìn thấy tỷ tỷ hạnh phúc, nhưng mà khi muội trở về lại không nhìn thấy người, còn nghe được biến cố lớn như vậy.”

”Tình muội muội...”

”Mẫn tỷ tỷ muốn ở trong căn phòng này suốt đời sao?”

Thích ứng được với bóng đêm. Trang Thư Tình nhìn người này giờ thần thờ ngồi đang đứng dậy đi về phía nàng, một đường làm đổ mấy chiếc ghế, đụng phải bàn, làm nghiêng chén trà, phảng phất như đang lướt qua thiên sơn vạn thủy mới có thể đi đến trước mặt nàng, sờ soạng nắm lấy tay nàng, dùng sức như là đem hết toàn bộ khí lực của cơ thể.

”Tình muội muội, muội tới cứu ta sao?”

Trang Thư Tình chịu đựng đau đớn, nhìn bàn tay gầy gò đặt trên người, vì gầy đi mà khuôn mặt càng nhỏ ngược lại vành mắt có chút lớn nhìn thật sự rất dọa người.”Tỷ tỷ nguyện ý để ta cứu, ta có thể cứu.”

” Cả đời cha ta lương thiện, vì ta mà người đỏ mắt, nướng sầu đến bạc tóc, huynh đệ nghe lời nói không xuôi tai liền đánh nhau với người ta, muội muội ở trước mặt ta cười cũng không dám cười, lời nói đều phải nghĩ trước nghĩ sau, sợ khiến ta thương tâm... Tình muội muội, ta đều thấy được. Ta đều biết hết, ta không muốn người nhà vì ta mà bận tâm. Nhưng ta không biết phải làm sao, ta không biết, có đôi khi thật muốn chết cho xong hết mọi chuyện, nhưng ta không dám, nếu ta làm như vậy, cha mẹ sẽ càng thêm thương tâm, muội chỉ ta đi, người cứu ta đi, muốn sống sao lại khó như vậy!”

Ôm tỷ tỷ đang dốc hết uất ức, đau thương mà khóc, đau lòng nhìn người gầy đến trơ xương.

Các nàng chỉ ở chung ngăn ngủ vài ngày, sau đó liền tách ra gần nửa năm, nhưng cô nương thiện lương này, kể từ khi nàng tỉnh dậy ngoài đệ đệ ra cô nương này là người duy nhất đối tốt với nàng mà không có bất kì tâm tư gì.

Thậm chí nàng còn chưa kịp tặng lễ, thì Thư Mẫn đã tặng cho nàng trước.

Vận mệnh có đôi khi thật trêu người, bắt nạt người yếu, cô nương này rất thiện lương, cho nên ngay cả lão thiên gia cũng phải khi dễ nàng một chút, sau đó cao cao tại thượng nhìn nàng vô lực mà giãy dụa, ở trong bóng tối mà trầm luân.

Làm sao có thể nhìn thấy hy vọng sống đây?

Bên ngoài rất nhiều người đến.

Một căn phòng nhỏ mà tất cả mọi người đều đến, ngay cả Trang Bình Chí cũng không ngoại lệ.

Bạch Chiêm là ngoại nhân duy nhất, sau khi hắn thấy Trang Thư Tình rời đi không bao lâu cũng liền đi theo, hắn nói, “Ta sẽ lo lắng nếu Thư Tình không ở dưới mí mắt của ta.”

Một câu nói như vậy, làm cho không người nào có thể cự tuyệt.

Không một người nói chuyện, ngay cả gạt nước mắt cũng không phát ra tiếng động.

Thế giới thanh tĩnh giống như chỉ còn lại một người đang ủy khuất kia, ai cũng chỉ có thể thương tâm, trầm mặc nghe tiếng khóc.

Giờ khắc này, nàng ở trong lòng muội muội nhỏ hơn nàng nhiều mà phát tiết tất cả uất nghẹn của nàng, tất cả thể lương, sợ hãi cùng bất lực.

Bạch Chiêm nằm trên nóc nhà, ánh trăng bàng bạc phủ lên người hắn, khiến cho vẻ mặt hắn càng thêm tĩnh lặng.

Hắn đang suy nghĩ, lúc đó khi Thư Tình bị buộc đến đường cùng, có phải nàng cũng khóc như vậy, nhưng hắn biết, lúc đó nhất định không có ai an ủi nàng, không có người nào xuất hiện để nàng dựa vào, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, mang theo một thân thương tích, hao hết tâm tư trốn tới Hội Nguyên Phủ.

Mà lúc này, nàng lại thành trụ cột của người khác.

Không biết bao lâu, tiếng khóc rốt cục dần dần yếu đi, chỉ chốc lát, Trang Thư Tình bước ra, đối mặt với ánh mắt của mọi người ngoài sân nhìn nàng, “Đang ngủ.”

Chu thị vội vàng đi vào chiếu cố.

Trang Thư Lan cũng nhanh chóng theo vào, chân vượt qua ngưỡng cửa lại lui về phía sau, trịnh trọng cúi đầu với với Trang Thư Tình, “Cám ơn Thập Nhị tỷ, đại tỷ đã lâu rồi chưa có ngủ an ổn như vậy.”

Trang Thư Tình kéo nàng đứng lên, vén tóc mai ra sau tai nàng, “Muội là một muội muội tốt.”

trên mặt Trang Thư Lan có chút nóng, chạy chậm vào phòng.

”Được rồi, tất cả giải tán đi.” Nói vài đứa nhỏ về phòng, Trang Bình Chí vừa quay đầu lại nhìn thấy Bạch Chiêm từ trên nóc nhà nhảy xuống, rất tự nhiên đem áo choàng cầm trong tay phủ lên người Tình nha đầu, da mặt không khỏi có chút rút rút, “Một đường bốn ba, các người cũng mệt mỏi rồi, những chuyện này ngày mai lại nói, trở về nghỉ ngơi đi.”

”Vâng, tổ bà phụ nghỉ ngơi, Thư Tình cáo lui.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 71: Trang Thư Đình Đến

Ảnh hưởng của tỷ đệ hai người khi trở về đối với Trang gia, đối với toàn bộ Khê Thủy trấn cũng không lớn không nhỏ.

Người nguy trang đến cửa bái phỏng muốn gặp hai tỷ đệ đều bị Trang Trạch Dân ngăn lại, nhưng có một số người ở Trang gia lại ngăn không được.

Nhìn Trần Kiều Nương và Trang Thư Đình tiến vào, sắc mặt Trang Trạch Dân xanh mét nhìn về phía Trang Trạch Lương, “Lão Thất, lương tâm người bị chó ăn sao? Biết rõ tỷ đệ bọn chúng không muốn nhìn thấy một nhà này của người, người nghĩ như thế nào, lại chủ động đem người tới trước mắt chúng? Người ngại chúng hận người chưa đủ sao?”

”Không phải ta gọi mẹ con các nàng đến!” Trang Trạch Lương hỗn hển trừng mắt Trần Kiều Nương, “Ta đã nói hai người yên ổn ở nhà? Tới nơi này chỉ thêm loạn.”

Trần Kiều Nương ít khi bị trách cứ như vậy, cảm thấy vừa tủi thân vừa tức nghẹn, “ Nam nhân của ta ở nơi này, nhi tử cũng ở đây, vì sao ta không thể tới? Lão gia ngài không thể vừa thấy bọn họ có tiền đồ rộng mở đã muốn bỏ chúng ta, chờ kết quả của cuộc thi, có thể đậu hay không còn chưa biết...”

'Pằng' một tiếng vang lên, cái cốc đập ngay dưới chân Trần Kiều Nương (Tiểu Huân: ta còn tưởng mụ này bị đánh cơ *Thất vọng*), Trang

Trạch Dân không nói một lời nhìn bà, ánh mắt kia như dao nhỏ cắt trên người Trần Kiều Nương khiến bà ta ngã ngồi trên đất.

Trong lòng Trang Trạch Lương thầm hận bà ta khiến mình thêm nhiều việc, đang muốn nói cái gì đó, Trang Trạch Dân lại phẩy tay áo nhanh chóng rời đi.

Lúc này Trần Kiều Nương mới thấy bản thân quả thật không nên tới, nhìn không được nhìn về phía nữ nhi, là nữ nhi nói muốn đến, trước mắt, phải làm gì đây?

Trang Thư Đình cũng biết không nên đến, nhưng đã đến thì không có đạo lý rời đi, nàng muốn nhìn một chút hiện Trang Thư Tình biến thành dạng gì, cũng muốn nhìn vị công tử nàng dựa dẫm rốt cuộc cao quý thế nào.

Bất quá chỉ là đứa con gái bị đuổi khỏi nhà, không có mẫu thân che chở, bằng cách gì có thể sống tốt!

Trần an nhéo nhéo cánh tay nương, Trang Thư Đình ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân. Trước khi phụ thân phát hỏa mở miệng nói: “Cha, ngài đi hai ngày chưa trở về, nương lo lắng ăn không ngon ngủ không yên, thật vất vả mới yên tâm khi chờ được tin ngài cho người đưa về, nương vốn cũng không nghĩ sẽ đến đây, là do tổ mẫu lên tiếng, tỷ tỷ và đệ đệ đã trở lại. Không thể không đi thỉnh an lão nhân gia ngài, có phân phó của tổ mẫu. Con và nương không thể không đến đây, cha, người không nên trách oan nương.”

Trần Kiều Nương lập tức phối hợp gạt lệ trong khoé mắt, quả nhiên thấy sắc mặt lão gia hòa hoãn xuống.

”Dù thế nào thì các người cũng không nên đến. Trong tộc nhiều năm chưa có ai đọc sách mà được tiến thân, thật vất vả mới có một người có tiền đồ, đại ca sao có thể không coi trọng?” Nghĩ đến sắc mặt đại đường

ca(*)khi rời đi, Trang Trạch Lương đau đầu không thôi, hẳn không coi trọng gia tộc không có thực lực này, cũng không nghĩ sẽ có lui tới, nhưng hiện tại lại bất đồng.

(*) đường ca, đường tử: anh chị bên nội. Ngược lại với biểu ca, biểu tử: anh chị bên ngoại.

Tỷ đệ Tình nhi và Hàn nhi căn bản không để ý tới hẳn, nếu toàn bộ tộc nhân đều đứng về phía chúng, người làm cha như hẳn về sau sao có thể mơ tưởng chiếm một chút lợi ích!

Nếu có thể có tầng quan hệ với Tô tiên sinh, không cần tốn nhiều công sức, chỉ dựa vào điểm này, mọi người đều phải nhìn mà ngưỡng mộ.

”Các người đều trở về phòng đi, an phận một chút.” vẻ mặt Trang Trạch Lương nghiêm túc, “Mặc kệ trong lòng các người có chủ ý gì đều buông xuống hết cho ta, còn hai tháng nữa sẽ chuyển đến Hội Nguyên phủ, nếu như có thể thiết lập tầng quan hệ với Tô tiên sinh, đối với ta, đối với tiền đồ của Diệu Nhi đều rất có ích, các người không thể không hiểu.”

Mẹ con hai người nhìn nhau, đều gật đầu đáp ứng, Trần Kiều Nương thật sự nguyện ý vì trượng phu hi sinh tất cả, về phần một người khác...

Trang Thư Đình buông tầm mắt xuống, nàng nhất định phải trông thấy vị Bạch công tử kia.

Lúc này Trang Thư Tình căn bản không biết hai người mình ghét nhất đã đến, đang cùng Trang Thư Mẫn thủ thủ thì thầm thì nói chuyện.

”Muội ở Hội Nguyên phủ có mua một căn nhà, tuy rằng không thể so được với nơi này của Trang gia, nhưng cũng đủ cho vài người chúng ta ở, muội còn mở một cửa hàng, mỗi tháng đều có tiền thu ổn định, đủ để sống qua ngày an nhàn dư dả, nơi đó không có Bành gia, không có những lời nói khó nghe, không có vì tỷ chưa lấy chồng đã phải ở góa mà dùng ánh mắt

khác thường để nhìn tử, thậm chí chỉ cần có người thích hợp, tử cũng có thể ở nơi đó thành thân sinh con, Mẫn tử tử, kiên cường một chút, nếu muốn sống tốt, đầu tiên phải khiến mình đủ mạnh mẽ, bằng không dù muội có bản lĩnh thông thiên cũng không thể giúp tử, có đem tử đến Hội Nguyên phủ, tử cũng không vượt qua được.”

Trang Thư Mẫn nắm chặt khăn tay, lồng ngực phập phồng, “Ta, ta thật sự có thể rời nơi này?”

”Đương nhiên, chỉ cần tử nguyện ý.”

”Tình muội muội, muội thật sự nguyện ý thu lưu ta?”

”Không phải thu lưu.” Trang Thư Tình cười đến ôn hòa, “Tử có thể đem nơi đó trở thành nhà của tử, nếu tử cảm thấy không được tự nhiên, vậy thì coi như là đang đến thăm người thân, chỉ là thời gian thăm dài một chút thôi, trong nhà của muội không có trưởng bối, tử không cần lo lắng sẽ có người dùng quy củ để trói buộc, cuộc sống của muội rất tự tại, hi vọng tử tử cũng sống được tự tại như vậy, chỉ sợ đến lúc đó tử không đồng ý quay trở lại, bá mẫu sẽ không tha cho muội.”

”Phốc...” Trang Thư Mẫn không nhịn cười, nước mắt cũng chảy xuống theo, nhưng lúc này, trong ánh mắt nàng đầy sức sống.

”Nương của tử không biết sẽ cao hứng như thế nào đâu, người là mẫu thân tốt nhất trên đời.”

”Nương của ai cũng đều tốt nhất.”

”Đúng, tốt nhất.”

Hai tử muội nhìn nhau cười, Chu thị đứng ở trước cửa nhìn thấy mà đỏ hốc mắt, hận không thể đi vào ôm hai người mà khóc lớn một hồi, đem mấy ngày nay lo lắng, phần nộ, khổ sở toàn bộ đều phát tiết ra.

nữ nhi của nàng, sống lại rồi.

”Nường.”

”Bá nường.”

Chu thị rưng rưng cười tiến vào, một tay nắm lấy nữ nhi, tay còn lại nắm lấy Trang Thư Tình, dùng sức nắm chặt.

”Nường, tình muội muội nguyện ý mang con đi Hội Nguyên phủ, con muốn đi.”

”Nường đều nghe được, đi, đương nhiên phải đi, dù cho cả đời này con không trở lại cũng không sao, nường luôn dõi theo con, toàn gia luôn dõi theo con.” Nước mắt bất giác chảy Chu thị cũng không lau, bà rất vui, “Đến Hội Nguyên phủ chỉ cần ngồi thuyền ba ngày, nường có tiền riêng, có thể đến thăm con.”

”Dạ, được ạ.” Trang Thư Mẫn liên tục gật đầu, nước mắt ướt cả mặt nàng, nàng may mắn cỡ nào, có mẫu thân vì nàng suy nghĩ như vậy, may mắn cỡ nào khi nàng tìm không được đường lại có người dẫn nàng đi.

Nàng là một người vô dụng như vậy, nhưng lại có những người thân tốt nhất.

”Tình nhi, bá nường còn chưa nói lời cảm tạ với con, nhưng trong lòng bá nường đều nhớ kỹ, mong con sống vui vẻ, hạnh phúc cả đời.”

Mũi Trang Thư Tình cũng có chút chua xót, “Bá nường không cần phải khách khí, con là một người như vậy, ai đối tốt với con, con sẽ đối tốt với người đó, lúc trước là Mẫn tỷ tỷ rất tốt với con, bây giờ con lại giúp Mẫn tỷ tỷ một chút, cũng không cô phụ tâm ý của Mẫn tỷ tỷ.”

Chu thị đem tay hai người cầm đến để cùng nhau, giờ khắc này, trong lòng vô cùng cảm tạ.

Bạch Chiêm bị Trang Thư Tình ném ra ngoài viện, không cho hấn vào cùng, Trang Bình Chí nhìn thấy hấn liền mời hấn chơi cờ.

Sau vài canh giờ ông rốt cuộc cũng biết bản thân có quyết định cực kỳ sai lầm, cờ này cũng có thể đi được như vậy? Giờ thì tốt rồi, nét mặt già nua của ông sợ là đã không còn gì có thể diễn đạt.

Lại đi một vài bước nữa, thắng thua trên bàn cờ đã quá rõ ràng, “Người trẻ tuổi không cần bộc lộ tài năng như thế.”

”Từ nhỏ đã như vậy, có gì không thể.” Bạch Chiêm niết viên cờ màu trắng, chất liệu rất bình thường, tuy đã lâu nhưng được giữ rất tốt, nhìn cũng có chút sáng bóng.

Trang Bình Chí lắc lắc đầu, bưng trà lên bình thần uống một ngụm, thử thăm dò nói: “Cửa lớn của Bạch gia, Tình nha đầu sợ là trèo cao không nổi.”

”Ta tán thành là đủ rồi.” Bạch Chiêm không chút để ý liếc Trang Bình Chí một cái, “Chút tâm tư này ta nghĩ ngài nên thu hồi, Thư Tình là người có trí nhớ cực tốt, các người đối tốt với nàng một phần, nàng sẽ trả lại cho các người mười phần, không cần tính kế nơi ta, ta chỉ làm theo tâm ý của nàng.”

Bị nói thẳng, da mặt lão thái gia có chút nóng, nhưng có lời này ông cũng yên tâm hơn.

Ông muốn tốt cho Trang gia, Tình nha đầu và Hàn tiểu tử tất nhiên cũng bao gồm bên trong, về sau, dù kết quả thế nào, thì cũng là tiểu bối nhà mình không thua kém người ta, nhìn thế nào đều cảm thấy tốt.

”Thế nào lại chậm như vậy.” Đã sớm nghe được tiếng bước chân, đợi đến khi Trang Thư Tình đi từ cửa ra Bạch Chiêm liền nói giọng oán giận, thấy khoé mắt nàng hồng lên liền lấy tay khẽ vuốt theo bản năng, cũng không cảm thấy ngay trước mặt trường bối người ta có gì không đúng, “Đừng khóc, sẽ thương tổn đến mắt.”

”Ta khóc hồi nào, có quý mới khóc” Trang Thư Tình mở miệng liền phản bác, cẩn thận ngấm lại thì đúng thật, vài lần đều khóc trước mặt nam nhân này, mặt mũi đều mất hết.

”Được được, nàng không khóc, muốn trở về phòng sao?”

Trang Thư Tình lườm hằm một cái, tiến lên hành lễ với lão thái gia.

”Tổ bá phụ, con muốn mang Mẫn tử tử rời Khê Thủy trấn.”

Trang Bình Chí nghĩ tới lời nói vừa rồi của Bạch Chiêm, nếp nhăn che kín mặt nhất thời đều giãn ra, nàng quả nhiên là một đứa nhỏ có trí nhớ thật tốt, “Mẫn nhi có đồng ý không?”

”Vâng, Mẫn tử tử chỉ cần có người chỉ nàng lối ra, nàng sẽ nhìn thấy hy vọng, không ai nguyện ý tự nhốt mình.”

”Ta cũng chưa kịp hỏi, con ở Hội Nguyên phủ làm cái gì? Muốn nuôi dưỡng Hàn tiểu tử ăn học, lại vừa muốn nuôi thêm một hài tử, hiện tại còn có cả Mẫn nha đầu, con... Cố được sao?”

”Tổ bá phụ yên tâm, ở Hội Nguyên Phủ con có mở một cửa hàng, việc buôn bán rất tốt, trong tay cũng dư dả, có thêm Mẫn tử tử cũng không vấn đề.”

”Con là cô nương, sao lại xuất đầu lộ diện.” Theo quán tính giáo huấn một câu, rồi lại chột thờ dài, “Mang theo đệ đệ bên người còn có thể không chế được cục diện như thế, cũng là con có tài, ta cũng không có tư cách

trách móc con, bất quá nếu có chuyện khó xử, cũng phải cho ta biết, dù không thể giúp con việc lớn, nhưng những việc nhỏ cũng có thể chia sẻ một hai.”

”Dạ, Thư Tình đã nhớ.”

Trang Thư Tình kỳ thực có chút chuyện muốn nói, bất quá ý tưởng này còn phải chờ tài năng của Thư Hàn.

Bọn họ họ Trang, đây là ràng buộc cả đời không thoát khỏi được, một người vinh quang cả tộc vinh quang, đó là chuyện xưa nay, gánh nặng này một mình nàng không khỏi quá sức, nếu như có ai đó có thể giúp đỡ, về sau Thư Hàn cũng thoải mái một chút.

Trang gia trước mắtchưa hẳn không thể tìm ra một người có khả năng.

Đang còn một người một hồ bị thương, nên hai người muốn từ chính sảnnhnhanh chóng trở về phòng của mình, chỉ là, luôn có những người không biết thế nào là thức thời, tự nhận mình có cách xuất hiện làm người khác phải ngược nhìn.

”Đã lâu không gặp, tỷ tỷ.”

”Thật là phong tư tuyệt vời, thướt tha lại yêu kiều, bất quá...” Trang Thư Tình tựa tiểu phi tiểu nhìn nữ nhân giả dối trước mắt, “Hoa tâm của người hướng đến ai đây, bộ dáng này là muốn để cho ai xem vậy?”

Trang Thư Đình sớm biết tâm tư bản thân không thể gạt Trang Thư Tình, nhưng nàng cũng không nghĩ Trang Thư Tình sẽ trực tiếp nói ra, Trang Thư Tình,người này giống như một thanh đao đang được mài dũa, càng mài càng sắc bén.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 72: Bái Tế

Cúi đầu lộ ra chiếc gáy trắng tuyết, Trang Thư Đình không giả yếu ớt, mà thể hiện một bộ dáng quật cường, “Muội biết tỷ hận muội cướp phụ thân, nhưng đó cũng là phụ thân muội, muội không sai.”

Trang Thư Tình lười so đo với hạng người này, “Bạch Chiêm, mục tiêu của nàng là người, người tự xử lý đi.”

”Một nữ tử không biết liêm sỉ dù là gia đình bình thường cũng khó chấp nhận, xách giày cho ta còn không đáng, chúng ta trở về phòng thôi, lần sau nàng muốn ra ngoài nhớ nhắc ta xem lịch.”

”Được.” Hai người nhìn cũng không thèm nhìn, lướt qua Trang Thư Đình mà đi.

Trang Thư Đình không ngẩng đầu, nàng có thể tưởng tượng biểu tình đắc ý của Trang Thư Tình lúc này, nàng không nên nhìn, không muốn nhìn!

Không thể như vậy, không thể, đối mặt với nàng, nam nhân làm sao còn để ý Trang Thư Tình? Mọi người đều nói nàng đẹp nhất Lãnh Sơn huyện, Trang Thư Tình là cái gì!

Nhất định vì nàng bộc lộ quá rõ ràng làm Bạch công tử khó xử, đúng, chính là như vậy!

Trang Thư Đình ngẩng đầu lên, đem một lọn tóc gạt qua sau tai, trên mặt bình tĩnh đến quỷ dị.

Trang Thư Tình, tỷ muội tốt của ta, cứ chờ xem.

Xem thử cả đời này, là người có bản lĩnh hay ta có bản lĩnh, sẽ có một ngày ta đem người dẫm nát dưới chân!

”Phốc...” Đi đã xa, Trang Thư Tình rốt cục không nhịn được cười ra tiếng.

Bạch Chiêm thấy nàng cười đến bả vai đều run, hai má ửng đỏ, không nhịn được đưa tay lên vuốt nhẹ má nàng.

Tay hắn phủ phàng bị đẩy ra, Trang Thư Tình vất vả nhịn cười, mang theo ánh mắt ấm nóng, lộ ra thần thái sáng lạn, quả nhiên một vẻ đặc chí.

”Cao hứng như vậy?”

”Đương nhiên. Vì mẫu thân ta xuất thân cao quý, khí chất hơn người, những kẻ kia chỉ có thể ghen tị, học không xong, cầu không được, nên Trang Thư Đình hận không thể đoạt hết mọi thứ của ta biến tất cả thành của nàng. Ở trước mặt ta diễn muội muội quật cường lại bị người mắng không biết liêm sỉ, người không thấy nàng giận đến phát run sao? Nàng không vui, ta liền vui. “

”Nàng không lo ta để người khác vào mắt?”

”Hạng nữ nhân này mà người có thể vừa mắt, thì thể thiếp sợ sớm thành đàn.” Đôi mắt Trang Thư Tình mang theo ý cười, “Ta không tin ánh mắt ta kém như vậy.”

Ý tứ trong lời này...

Bạch Chiêm dừng bước, giữ chặt tay Trang Thư Tình, “Là ý tứ mà ta nghĩ sao?”

Trang Thư Tình vô tội nháy mắt.”Ý tứ nào cơ?”

”Nàng coi trọng ta.”

“...” Nàng sai rồi, so độ dày da mặt với người này. Nàng kém xa.

”Nàng trả lời ta đi. “ Bạch Chiêm có chút vội vàng, lúc trước là tự hãnh đa tình, Thư Tình không chán ghét xa lánh hẳn đã là chuyện thiên ân vạn tạ, thật vất vả mới đợi được một câu như vậy, không có câu trả lời rõ ràng hẳn không cam tâm.

Hạ nhân Trang gia nghe đến đây ào ào né tránh nhưng lỗ tai đều dựng lên.

Trang Thư Tình bất đắc dĩ, “Chúng ta về phòng rồi nói, được không?”

Bạch Chiêm rốt cuộc vẫn không nỡ để nàng khó xử.

Chăm sóc thương thế cho một người một thú, lại xem chuyện học hành của Thư Hàn một chút, rốt cuộc không thể trốn nữa, Trang Thư Tình thầm mắng bản thân lạnh mồm lạnh miệng, khiến bây giờ không thể không đối mặt.

Bạch Chiêm, là một người tốt, gia thế cao, có bản lĩnh, trân trọng, quan tâm, yêu thương nàng thật lòng, là chỗ dựa đáng suy nghĩ, chỉ mỗi tội quá bướng bỉnh.

”Người quá tốt...”

Bạch Chiêm lập tức ngắt lời nàng.”Đừng nói ta tốt, đây không phải câu trả lời ta cần, nàng muốn lãng tránh, ta không chấp nhận.”

“...” Bạch Chiêm thật cố chấp, thời đại này vẫn chưa có chuyện tự do yêu đương, hẳn lại khẳng khẳng một mực, còn tự suy nghĩ lung tung, nàng chưa nói xong mà.

Thấy nàng im lặng không nói, Bạch Chiêm thực sự hiểu sai ý nàng, nhất thời trầm mặt.

Hắn phải làm thế nào thì nàng mới hiểu, thân phận địa vị, cái gọi là môn đăng hộ đối hẳn chẳng quan tâm, gia thế là cái gì, có thể quan trọng hơn tình cảm chân thật của hắn sao?

Ngay cả phụ thân hắn là hoàng đế cũng không thể xen vào chuyện của hắn, vậy vì sao nàng nhất định để ý?

”Ta muốn nói không phải ý này. “

”Sao?”

Trang Thư Tình cười cười. Hơi có chút ngượng ngùng, “ Ý tứ của muội là, muội không phải muốn cự tuyệt huynh, chỉ là hiện tại thời gian và địa điểm không thích hợp... Bạch Chiêm, ngày mai huynh cùng muội đi thắp nén hương cho nường đi.”

Bạch Chiêm lần này đã hiểu rõ, nàng còn có hai năm hiếu kỳ, hiện tại không phải lúc nói chuyện này, mà có nói cũng không thể nói ở Trang gia, nhưng nàng nguyện ý dẫn hắn đi thắp nén hương bái tế mẫu thân.

Việc này có nghĩa gì, không cần nói cũng biết.

Bạch Chiêm ôm bổng nàng xoay vòng, mặt mày phấn chấn tươi cười rạng rỡ như nắng ấm mùa xuân.

Trang Thư Tình ôm cổ hắn, yên lặng dung túng hắn.

Ngày hôm sau, đi bái tế trừ hai người còn có Trang Thư Hàn và vị đệ đệ mới tiến vào gia phủ của Trang gia Trang Thư Cố.

”Ở trong này.” Lúc đó Thư Hàn là người đưa tiễn linh cữu, nên nhớ rõ vị trí, đi trước dẫn đường.

Đây là khu mộ của dòng tộc Trang gia, được bảo hộ khá tốt, cỏ không mọc quá dày trên mộ.

Trần Nguyên dọn cỏ tươm tất, bày biện tế phẩm, Trang Thư Tình dẫn người quỳ xuống.

Nhìn thấy công tử nhà hãn quỳ lưu loát như vậy, Trần Nguyên suýt nữa rớt cằm, công tử ngay cả lão gia tử cũng chưa từng quỳ đó!

”Nương, nữ nhi chiếu cố đệ đệ rất tốt, người hãy yên tâm an nghỉ, vài ngày nữa đệ đệ sẽ tham gia huyện thử, đệ ấy nhất định làm rạng rỡ tổ tông khiến mẫu thân vui lòng...”

Rải rác những câu chuyện nhỏ, Trang Thư Tình kể từng chuyện, giọng nàng rất nhẹ nhàng, giống như mẫu thân nàng đang ngồi bên cạnh nghe con gái ngoan của mình an ủi, tâm sự, khoe thành tích tốt đợi mẫu thân xoa đầu, ôm vào lòng cổ vũ.

”Mẫu thân, đây là Bạch Chiêm, chàng đang đợi nữ nhi qua hiếu hỷ, nếu như hai năm sau chàng còn có thể cùng nữ nhi đến thăm người, nữ nhi sẽ nói cho chàng biết, nữ nhi của mẫu thân là một người thế nào.”

Bạch Chiêm thấp hương, quỳ bái, bưng chén rượu, rót xuống tế mộ, “Bá mẫu an tâm, hai năm sau, con nhất định đến.”

Trần Nguyên thấy thế, biết đối với công tử việc này đã không còn gì có thể thay đổi, dẫn những người khác đều quỳ bái.

Trang Thư Tình nhìn, cũng không ngăn cản.

”Thư Hàn, đệ trò chuyện với nương đi.”

”Đệ đã nói rồi.” Ở trong lòng, nói rất nhiều.

Thư Tình cũng không nói thêm, ôm Trang Thư Cối cúi đầu bái mẫu thân.

Sau đó đoàn người đến phần mộ của Trang Tứ gia bái tế Đồng thị.

Hành động này cơ hồ đã chiêu cáo toàn bộ Trang gia quan hệ của nàng và Bạch Chiêm, người nói nhảm tất nhiên có, vài người còn thăm mắng nàng bất hiếu.

Trang Bình Chí trách cứ nàng hai câu, rốt cuộc cũng không nói thêm lời nói nặng gì, còn cảnh cáo người khác không được nói ra nói vào.

Thời gian bình bình ổn ổn trôi, rất nhanh đã đến mười lăm tháng hai.

”Sắp đến ngày dự thi, ta sẽ cho người đi trước chuẩn bị một chút, miễn cho khi Thư Hàn đến nơi lại không tìm được chỗ trọ. “

”Không cần đâu tổ bá phụ, Bạch công tử đã phái người an bài.” Trang Thư Tình cười trấn an, thoạt nhìn lão gia tử này so với người làm tỷ tỷ là nàng còn quan tâm việc thi cử của Thư Hàn hơn.

”Nếu người lo lắng, vậy hãy cùng chúng con đi thị trấn, dù sao cũng gần, đường đi cũng không quá bất tiện.

Trang Bình Chí suy nghĩ một hồi vẫn lắc đầu.” Bộ xương già của ta, nếu đi sẽ thêm phiền, con chiếu cố tốt Thư Hàn, đừng để hấn phân tâm.”

”Tổ bá phụ yên tâm, con sẽ ghi nhớ.”

” Ta chờ kết quả tốt của các con, được rồi, đã chuẩn bị tốt thì đừng trì hoãn, Hàn tiểu tử, vì nường của con, cũng vì tỷ tỷ, con phải cố gắng.”

Trang Thư Hàn mím môi gật đầu, không nói bất kì lời cam đoan nào, tất cả quyết tâm đều rực sáng trong mắt hấn.

Trang Thư Diệu nắm chặt tay, không cam lòng, hấn bị bắt ở trong phòng không cho phép ra cửa một bước, sắc mặt cực xấu.

Bạch Chiêm hí hí mắt, ngoắc ngón tay với Thanh Dương Tử.

” Khiến những kẻ kia không rảnh gây phiền hà cho người khác. “

Thanh Dương Tử nhếch miệng.” Công tử, người cứ tin tưởng ta.”

Phía bên kia, Chu thị đang dặn dò nữ nhi, “Con theo Tình nhi đi rồi, phải mạnh mẽ, không nên sợ hãi nhu nhược ngay cả một câu cũng không dám nói, nương sẽ dõi theo con. Thư Tình thật tâm xem con là tỷ tỷ, nàng sẽ không để con bị người khác khi dễ, nếu Bành gia còn dám gây chuyện, con cứ đem tức giận lúc trước phát tiết ra hết, nhưng Mẫn nhi à, chính bản thân con phải cố gắng, ai cũng không thể giúp con cả đời, con nên học hỏi Tình Nhi, nàng tự mình thoát ra khỏi gia đình của Thất thúc, vẫn có thể vững vàng mà sống, so với nàng, con có điều kiện tốt hơn không biết bao nhiêu lần, chút cực khổ ấy con chắc chắn có thể vượt qua.”

Trang Thư Mẫn dùng sức gật đầu, hốc mắt hồng hồng, nhưng không khóc.

Chu thị nhìn con, cũng yên tâm phần nào.

Nàng cũng là có chút tư tâm, nữ nhi của nàng nhất mình trong phòng khổ sở như vậy, Tình nhi chủ động dẫn Mẫn nhi thoát ly nhất định sẽ chiếu cố nữ nhi thật tốt, có được Thư Tình quan tâm về sau đối với Mẫn Nhi chắc chắn có lợi, nàng thật mong nữ nhi có thể hạnh phúc, vui vẻ mà sống, có tương lai tươi sáng, không cần bị ép chết ở Khê Thủy Trấn này.

Lúc rời đi, đội ngũ nhiều hơn không ít.

Một nhà Trang Trạch Lương cũng đợi đến lúc này mới khởi hành đi Hội Nguyên Phủ.

Trang Bình Chí cho thêm vài thiếu niên mười hai mười ba tuổi vào, nói là muốn theo Thư Hàn học tập, Trang Thư Tình không thể cự tuyệt, chỉ đành phải mang theo, hơn nữa còn thêm một chiếc xe ngựa của chủ tớ Trang Thư Mẫn.

Một đội ngũ mênh mông cuồn cuộn, khiến người của Khê Thủy Trấn xem mút tầm mắt.

Đến thị trấn, một đám người không thuê khách sạn, ở tại một chỗ không tính quá lớn, nhưng trong huyện đã là căn nhà không nhỏ.

”Nơi này cách trường thi rất gần, giờ mẹo đã phải vào trường, thiếu đi vài bước chân có thể ngủ nhiều một lát.”

”Lo lắng sao?” Đối với nàng tốt nàng sẽ khách khí đáp lại, nhưng nếu đối tốt với Thư Hàn, sẽ khiến trong lòng Trang Thư Tình thực sự cảm động.

Bạch Chiêm vụng trộm nhướn nhướn mày, quyết định thưởng cho Trần Nguyên, đúng là càng ngày càng được việc.

An bày Trang Thư Mẫn ngay cạnh phòng mình, những người khác Thư Tình không xen vào, lôi kéo Thư Hàn ra cửa.

”Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?”

”Lúc trước còn chưa có tính ở trong huyện, nếu đã đến, tất nhiên phải đi chào hỏi Cao đại phu, những ngày này đệ học đủ rồi, để đầu óc nghỉ ngơi một chút đi.”

Cao Tử Lâm không nghĩ hai tỷ đệ sẽ đến, nhất thời ngay cả đứng dậy cũng quên.

Đợi hai người đến trước mặt mới phục hồi tinh thần, vội vàng kêu đại phu khác đến thay rồi dẫn hai người vào phòng trong.

Cũng giống nửa năm trước, đã hai lần gặp gỡ, tâm tình Trang Thư Tình lại nhớ về hồi ức.

”Mấy hôm trước chợt nghe được các người sẽ trở lại, nói là trở về tham gia thi cử, thật không?”

”Đúng vậy.” Trang Thư Tình cười, “Không nghĩ tới tỷ đệ chúng ta cũng trở thành đề tài.”

”Cũng không có gì, lúc mọi người bàn tán ta còn tưởng bọn họ nhớ lầm người.” Xem khí sắc hai người đều tốt, Cao Tử Lâm mới buông xuống tâm sự, nhìn tình cảnh hai người lúc rời đi, hẳn thật lo lắng không yên.

”Y quán này của Cao đại phu buôn bán có tốt không?”

” Huyện thành nhỏ, được hay không vẫn vậy, cũng không khác lúc trước bao nhiêu.” Cao Tử Lâm nhìn tỷ đệ hai người trêu ghẹo nói, “Thế nào, các người là đến báo ân sao?”

”Ân tình này không thể dùng tiền bạc đong đếm, cũng không phải chỉ cần nói cảm ơn hai ba câu là được, nếu như đưa một tấm ngân phiếu, ngược lại là bất kính với Cao đại phu, đạo lý này ta hiểu.” Trang Thư Tình tùy tay cầm lấy tờ giấy trên bàn viết địa chỉ của mình, giao cho Cao Tử Lâm, chân thành nói: “Ta chỉ có thể cho Cao đại phu lời hẹn, nếu như một ngày Cao đại phu có tâm muốn phát triển ở Hội Nguyên phủ, ta nhất định giúp người một tay.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 73: Thi Cử

Rời khỏi Hồi Xuân Đường, Trang Thư Hàn liền hỏi, “Tỷ tỷ, sao tỷ lại muốn cùng Cao đại phu mở y quán ở Hội Nguyên phủ?”

”Ta có chút tư tâm.” Trang Thư Tình không nói tỉ mỉ, “Cũng không có gì quan trọng, đệ không cần suy nghĩ nhiều, tỷ tự có chủ ý, có muốn đi dạo đâu đó trước khi trở về không?”

”Dạ không, chúng ta trở về đi.” Mặc dù sống nơi này gần mười năm, nhưng chẳng có gì khiến hản lưu luyến, Hội Nguyên phủ còn cho hản cảm giác thân thuộc hơn.

Khoa cử là chuyện thật đáng sợ, không chỉ làm thí sinh căng thẳng, còn khiến người nhà lo lắng không yên.

May mắn Trang Thư Tình từng trải qua kỳ thi tuyển sinh khủng bố kiếp trước, nên có chút kinh nghiệm.

Chưa tới giờ Dần (3g-5g sáng), vài căn phòng đã thấp thoáng ánh sáng ngọn đèn.

Cửa mở, người trong phòng bước ra.

”Mẫn tỷ tỷ, trời còn chưa sáng, tỷ đi ngủ đi.”

”Nơi nào còn có thể ngủ, hôm nay là ngày Thư Hàn đi thi, không được chậm trễ, tỷ đến phòng bếp giúp một tay.”

Thấy nàng tinh thần phấn chấn, Trang Thư Tình không ngăn cản, kiểm tra cẩn thận những thứ cần thiết cho việc thi cử của Thư Hàn trong tay Nguyệt Minh, xác định không có vấn đề mới an tâm.

Trước kia nàng là thí sinh, hiện tại là phụ huynh, vậy mà so với khi làm thí sinh còn khẩn trương hơn, không trách được mỗi kỳ thi tuyển đều rầm rộ như vậy.

”Trong trường thi ta để người đi chuẩn bị rồi, sẽ không ai gây khó dễ cho đệ, vị trí cũng tốt nhất, đệ chỉ cần vào thi, không ai dám khiến đệ chịu thiệt.” Bạch Chiêm lười biếng tựa vào tường nói, dáng vẻ chẳng khác chi không xương.

Có lời này, tâm tình Trang Thư Tình mới an ổn.

Nàng không dám xem nhẹ trí tuệ cổ nhân, càng hiểu những thứ đen tối trong khoa cử, mình thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng, có Bạch Chiêm sắp xếp ổn thoả mọi thứ, nàng đã không cần lo trước lo sau.

”Đệ sẽ không khiến mọi người thất vọng.”

Bên ngoài trường thi, người đến, người đi không dứt, không khí rộn ràng trong trật tự, từng gương mặt đều thật khẩn trương, lo lắng.

Thấy Trang Trạch Lương, Trang Thư Tình không cần nghĩ cũng biết, mục đích của hắn quá rõ ràng, chỉ cần là nơi có thể biểu hiện, hắn sẽ không bỏ lỡ.

Trang Thư Hàn không cho hắn cơ hội, nhìn thấy hắn đi tới chỗ mình liền mang theo bút nghiên bước vào trường thi.

Trang Trạch Lương có chút lúng túng, nhưng không tức giận, lâu nay tỷ đệ bọn họ đều là thái độ này, hắn đã quen.

”Tình nhi, con...”

”Đi trước một bước.” Không đợi hấn nói xong, Trang Thư Tình liền đánh gãy lời hấn, nhàn nhạt vén áo thi lễ rồi xoay người lên xe ngựa.

Trang Trạch Lương nhìn xe ngựa, trong lòng càng vững vàng, kiên định.

Đại Chu tuy rằng khác trước, nhưng vẫn có người quản chế, Bạch Chiêm dám dùng loại xe ngựa quý cách này, đã nói lên điều mà hấn vẫn nghĩ, người như vậy coi trọng Tình nhi, giống như việc tốt từ trên trời rơi xuống, còn rơi ngay trước mặt hấn, trời cho món lợi lớn có thể buông bỏ sao?

Đừng nói một nữ nhi, dù một thêm một hấn cũng cầu. Luận dung mạo, Đình nhi thật không kém trường nữ, nam nhân kia có thể cự tuyệt chuyện tốt thế này sao.

Chỉ là, trước tiên cần tìm một cơ hội có thể tiếp xúc với đối phương.

Càng nghĩ càng thấy chủ ý này thật tốt, Trang Trạch Lương vội vàng đi về nhà.

Trang Thư Tình vén một góc rèm xe, nhìn theo bóng hấn hơi hơi nhẩn máy.

Bạch Chiêm dựa vào gần, đầu để trên vai nàng cùng nàng nhìn ra bên ngoài, “Lo lắng chuyện gì?”

”Trang Trạch Lương không phải không có đầu óc, bằng không sẽ không đậu Cử nhân. Hấn đem toàn bộ tâm tư đặt trên người muội và Thư Hàn, vậy cũng phiền toái.” Đẩy người bên cạnh ra khỏi đầu vai, Trang Thư Tình buông màn, ngồi xuống.

”Còn có Trang Thư Đình, cũng không phải người dễ dàng bỏ qua cơ hội, kể từ ngày đó, nàng không có chút động tĩnh, muội ngược lại lo lắng nàng sẽ làm chuyện khiến người khác không thể ngờ.”

”Nàng ta ngay cả đến gần muội còn không được, sao có thể làm gì, nếu muội không yên tâm, ta cho người thu thập nàng ta, khiến nàng ta ngay cả xuất môn cũng không dám, được không?”

Trang Thư Tình trầm tư suy nghĩ, sau một lúc vẫn lắc đầu, “Tạm thời không nên tạo nghiệp, chờ Thư Hàn tham gia khoa khảo xong rồi nói.”

Trang Thư Hàn là người ra khỏi trường thi sớm nhất, lúc lên nộp bài bị ánh mắt của một đám người tò mò nhìn ngắm, ngay cả lúc ra cũng vậy.

Nếu không phải đã trưa, Trang Thư Tình không yên lòng đợi ở nhà, nôn nóng đến chờ bên ngoài trường thi, sợ là khi đệ đệ ra sẽ không thấy nàng.

”Sao lại nhanh như vậy? Đệ đói bụng chưa? Đi, chúng ta về nhà.”

”Tỷ tỷ đừng lo lắng, đề thi rất dễ, đệ làm xong đã lâu, không muốn gây ngốc trong đó nên mới đi ra.”

”Thi xong rồi thì đừng nghĩ ngợi nhiều, tỷ tỷ tin tưởng đệ, chỉ vài ngày sẽ có kết quả.”

”Hai ngày sau sẽ có, tỷ tỷ, đệ rất tự tin.” Trang Thư Hàn biểu hiện thật sự bình tĩnh, như hần nói, đề này với hần quả thật không khó.

”Tỷ tin đệ nhất định đạt kết quả tốt, vất vả lâu rồi, tỷ phải đem đệ về bồi bổ cho mập ra mới được.”

”Thời gian hai ngày rất nhanh, tỷ tỷ, chúng ta cùng chờ tin chiến thắng.”

”Được. Về nhà thôi!”

Nói thì nói vậy, nhưng hai ngày này cả hai tỷ đệ đều nôn nao khôn tả, Bạch Chiêm nhìn mà bất đắc dĩ, hơn nửa đêm chạy một chuyến đến huyện nha, trở về liền cam đoan, “Thư Hàn chắc chắn đậu, không cần nôn nóng, an tâm chờ kết quả là được.”

Trang Thư Tình chỉ cho rằng hãn đang trấn an mình, trên mặt biểu hiện trầm tĩnh một chút, trong lòng lại khắp khởi không yên.

Thẳng đến ngày kế, tận mắt nhìn thấy Thư Hàn và bốn mươi tám người xuất hiện trên bảng tên, tâm mới triệt để an ổn.

Vài ngày không thi cử, Trang Thư Hàn tĩnh dưỡng rất tốt, đến ngày thứ tư tinh thần rạng ngời, sắc mặt sáng rõ.

Giống như Khê Thủy trấn, tại Lãnh Sơn huyện, Bạch Chiêm vẫn để Trần Nguyên đi chuẩn bị nhưng không lộ thân phận, chỉ đến tiễn cử Trang Thư Hàn là hiền tài có khả năng đậu Giải Nguyên năm nay, đồng thời tuy Thư Hàn tuổi nhỏ nhưng tài năng và biểu hiện xuất sắc đã khiến huyện lệnh có ấn tượng khắc sâu.

Việc hãn là tiểu đệ tử mới thu nhận của Tô Văn không truyền ra ngoài, nên từ khi bắt đầu chuẩn bị đến lúc đi thi, mấy đại nhân ở đây không biết lai lịch Trang Thư Hàn, chỉ cảm thấy nể phục khi hãn biểu hiện ổn trọng cùng bản lĩnh hơn người, khiến người khác nhìn liền cảm mến, chỉ muốn đem hãn thu về môn hạ.

Tuy rằng bị khéo léo từ chối, nhưng ấn tượng tốt đối với Trang Thư Hàn không vì vậy mà mất đi chút nào.

Bên ngoài huyện nha, người người đông nghịt.

Giờ Mùi, tất cả thí sinh đã tới đông đủ, hồi hộp, xôn xao chờ đợi kết quả được công bố.

Hai nha dịch đem bố cáo đỏ thắm niêm yết, sau đó canh giữ hai bên, không để đám người đến xem vì kích động mà náo loạn.

Tên của Trang Thư Hàn viết ở chỗ trên cùng dễ thấy nhất, không cần cố sức cũng có thể xem rõ ràng.

Trang Thư Tình có chút choáng ngợp, là trúng đầu bảng, khả năng của đệ đệ thật sự vượt quá mong đợi của nàng, nàng ban đầu chỉ cần đệ đệ đứng giữa là được.

Nhìn người trước mắt rõ ràng thực, thực cao hứng, còn cố tình làm vẻ mặt điềm tĩnh, Trang Thư Tình nhéo nhéo hai má hân, “Đệ đệ của tỷ, rất, rất giỏi.”

Trang Thư Hàn tâm tình tất cả đều là vui sướng, hân chính là dốc hết toàn lực để thi, chỉ có chút không ngờ lại là nhất bảng.

Hân không khiến tỷ tỷ thất vọng, tiên sinh nếu biết nhất định rất vui mừng.

”Hàn nhi, con thực sự đứng đầu bảng!” Trang Trạch Lương hô to, hướng tất cả tầm mắt lại đây, mọi người đều muốn nhìn một chút, người đứng đầu bảng là ai!

Đến khi nhìn thấy chỉ là một đứa nhỏ đều cho rằng bản thân nhìn lầm, nhưng khi nam nhân kia đến gần đứa nhỏ gọi Hàn Nhi, bọn họ đều không thể không tin!

Đứng đầu Lãnh sơn huyện năm nay, cư nhiên là một đứa nhóc!

Trang Trạch Lương thật sự rất cao hứng, Hàn Nhi đứng đầu bảng thực làm hấn nở mày nở mặt, năm đó hấn dù là người giỏi nhất trong gia tộc nhưng cũng chỉ ở giữa mà thôi.

Trang Thư Hàn không nhìn hấn, khóe miệng gợi lên độ cong trào phúng, “Đúng, ta đỗ đầu, nhưng việc này có quan hệ gì với ngài? Là mẫu thân dạy ta học võ lòng, dù ở trên giường bệnh cũng chưa từng buông lỏng, là tỷ tỷ vất vả kiếm tiền nuôi ta ăn học, là bản thân ta ngày đêm vất vả học tập để thi cử, cái vị trí đầu bảng này, can hệ gì ngài?”

Trang Trạch Lương lúc này thật sự hối hận, xen lẫn áy náy.

Nhưng dù hối hận hay áy náy, thì cũng không thể trở về được trước kia, hiện tại hấn phải làm thế nào thì còn trai mới quay về bên hấn?

Đang muốn mở miệng, Trang Thư Tình đã cắt ngang nói: “Muốn nói gì thì nói xong một lần, về sau, người sẽ không còn cơ hội tiếp cận chúng ta.”

”Tình nhi, ta biết ta có lỗi với ba mẹ con, ta rất hối hận, nhưng dù hối hận hơn nữa thì mẹ con đã không thể sống lại, chúng ta đừng đem chuyện này dây dưa mãi, ta dù sao cũng là phụ thân các con, sẽ có lúc các con cần đến ta, cần gì phải nói chuyện khó nghe như vậy.”

”Không cần nói nữa. Thư Hàn, chúng ta về thôi.”

Bạch Chiêm xoay người đuổi theo, cũng không quên phân phó, “Về sau, không được để hấn đến gần nửa bước.”

”Vâng.”

”Nhi tử ưu tú như vậy lại không do phụ thân dạy dỗ, chuyện trên đời cái gì cũng có thể xảy ra.”

”Lại là một người sủng thiếp diệt thê, trách không được người ta không nhận hẳn.”

”Đúng vậy, ta nếu có con trai như vậy, sẽ yêu quý nó còn hơn bảo bối.”

Đủ loại âm thanh nghị luận lọt vào tai, Trang Trạch Lương tức giận nhưng lại bất lực không thể làm gì, ở lại chỉ để người ta mỉa mai, đành ôm một bụng uất khí trở về nhà.

Trần Kiều Nương hiện cũng có chút khôn ngoan, thấy sắc mặt lão gia khó coi, tránh còn tránh không kịp, đừng nói tới gần, giả vờ câm điếc, không hỏi nữa câu.

Trang Trạch Lương trực tiếp đi tới phòng mẫu thân.

Từ khi hai tỷ đệ đào tẩu, lão thái thái càng ít nói, đối với Trang Thư Đình và Trang Thư Diệu cũng không thân cận như trước, nhưng nếu nói bà hối hận, thật chẳng thể nhìn ra, cái nhìn vẫn gay gắt trước sau như một.

”Thế nào?”

”Đồ đầu bảng.”

Lão thái thái mở to mắt, “ Không chịu thua kém so với người.”

”Đúng vậy, đứa con này hơn hẳn nhi tử.” Lời Trang Trạch Lương đúng ra là chuyện đáng mừng, nhưng cố tình đứa con này lại không tiếp nhận người phụ thân là hẳn.

”Mẫu thân có chuyện muốn hỏi con.”

”Người hỏi đi.”

”Mẹ con Trần di nương trở về Khê Thủy trấn, đúng thật không phải do con bảo các nàng đi?”

”Không phải nương cho các nàng đi sao?” Lời vừa thốt ra khiến mẫu tử hai người đều thay đổi sắc mặt.

”Tốt, thật sự rất tốt, thủ đoạn này ta xem trước kia cũng đã sử dụng không ít.” Lão thái thái hừ lạnh, “Mấy ngày nay ta đang suy nghĩ, làm sao ta lại chán ghét Đồng thị như vậy, đúng là vừa nhìn liền cảm thấy chướng mắt, hiện tại vẫn đang nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra được nàng có điểm nào không thỏa đáng, còn có hai tỷ đệ kia, quy cũ nửa điểm không thiếu, cũng chưa từng bất kính với ta, ta thế nào ngay cả lời nói ôn tồn cũng chưa nói, ngay cả vừa ý cũng chưa? Ừm! Con thử giải thích nghi hoặc giùm ta.”

Trang Trạch Lương chột nghĩ tới bản thân mình.

Hắn là từ lúc nào đã bắt đầu đâm dao lên ngực Uyển Như, lại còn xát muối lên vết thương ấy? Lục trong ký ức, thế nhưng tìm không ra hình ảnh ở chung với hai tỷ đệ kia, tất cả đều là âm thanh mềm mại của Đình nhi gọi phụ thân, bộ dáng Diệu nhi đọc sách cho hắn nghe.

”Tỷ đệ bọn họ không nhận con, con hãy nói với bọn họ, cái nhà này, không thể cho phép chuyện đó xảy ra.” Lão thái thái đứng dậy, “ Một cái lão thái bà như ta tự mình tới cửa xin lỗi, để ta xem bọn nó có thể quyết tâm ngoan tuyệt đến đâu, Tình nha đầu nếu thông minh, nhất định sẽ không để đệ đệ đứng đầu bảng của nó chịu thanh danh bất hiếu.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 74: Thành Toàn

Trang Thư Tình lúc nghe thông truyền liền tức không chịu nổi.

”Nàng không muốn gặp thì đừng gặp, ta kêu người đuổi họ đi.”

”Không, chàng không hiểu.” Trang Thư Tình dùng sức chịu đựng để không rùng mình, “Bà ta chính là biết muội không dám làm như vậy mới có thể thông truyền muốn vào cửa gặp mặt.”

Bạch Chiêm vừa nghĩ, liền hiểu, “Là cái danh bất hiếu kia.”

”Muội tuyệt không cúi đầu trước loại người này, nhất định không.” Chỉ cần qua lần này, đã có thể yên tâm cả đời, muốn nàng thỏa hiệp với đám người hạ lưu kia, còn không bằng giết nàng đi!

”Được, muội muốn thế nào.”

Trang Thư Tình đứng dậy, “Chúng ta ra ngoài gặp bà ta, muội muốn nhìn thử những người kia làm sao đổi trắng thay đen.”

Vừa ra khỏi phòng, liền thấy Trang Thư Hàn chạy tới, cơn tức đầy người, “Tỷ tỷ, đệ cũng đi.”

Đại môn từ từ mở ra.

Nơi này vốn không phải địa phương hẻo lánh, tin tức tân khoa bàng ở đây đã sớm lan truyền, không ít người tò mò vây chung quanh nghe ngóng khi thấy trước cửa phủ có người cố ý gây khó dễ, hơn nữa người càng lúc càng đông.

Trang Thư Hàn đi trước, Trang Thư Tình đi sau, Bạch Chiêm theo sát.

”Nghe nói lão phu nhân nhất định đòi gặp, bằng không sẽ cho mọi người biết tội danh bất hiếu của chúng ta?”

”Không phải, chỉ là tổ mẫu muốn gặp tôn nhi giải thích rõ ràng khúc mắc trong lòng các con.”

Làm bộ làm tịch, tốt lắm, trong lòng Trang Thư Tình âm thầm thay đệ đệ mắng lão thái bà này ngàn lần, vạn lần!

Lão thái thái nét mặt lộ ra chút buồn bã lại nói tiếp, “Ta là tổ mẫu của các con, con trở về mấy ngày vẫn chưa đến thăm hỏi thỉnh an, ta rất nhớ các con.”

”Tổ mẫu? Lão phu nhân chớ nói giỡn, hai tỷ đệ chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì với cả nhà Trang Trạch Lương, toàn tộc Trang gia có thể làm chứng, lão phu nhân nếu không rõ có thể đến hỏi bất cứ lúc nào, đại bá phụ Trang Trạch Dân của ta sẽ trả lời cặn kẽ giải toả hiểu lầm cho lão phu nhân.”

”Dù đã thoát ly môn hộ thì các con vẫn là cháu của ta, trong người chúng ta cùng chảy một dòng máu, huyết thống không thể chối bỏ.”

Trang Thư Hàn tức giận nở nụ cười, “Lúc trước khi vứt bỏ tỷ đệ ta, lão phu nhân có nghĩ tới chúng ta là cùng chung huyết mạch?”

Đợi khi ta đổ đầu bảng mới nhắc đến hai chữ thân tình, trên đời có việc tốt như vậy sao?”

Gương mặt lão thái thái vẫn điềm tĩnh, không hề bị ảnh hưởng bởi lãnh ý của Trang Thư Hàn, cũng không vì những lời to nhỏ xung quanh mà chột dạ.”Chuyện đã qua, ai đúng ai sai ta không muốn nhắc nữa, nhưng mà Thư Hàn, con không nghĩ đến bản thân, cũng nên nghĩ cho tỷ tỷ, không có

phụ mẫu làm chủ, chuyện chung thân đại sự ai sẽ lo liệu, cả đời này của tỷ, con đành bỏ lỡ sao?”

”Lão phu nhân không cần lấy ta làm cố, ta dù cả đời không gả cũng không phiền lão phu nhân lo nghĩ, vả lại gả hay không gả là chuyện của ta, không can hệ cả nhà lão nhân gia ngài.”

Trang Thư Tình từ tốn tiếp lời: “Cái gì gọi là nam hôn nữ gả phụ mẫu làm chủ, ta chỉ có một mẫu thân đã mất nhiều năm, còn người tên Trang Trạch Lương kia xứng đáng làm phụ thân sao?”

Ta không quên được hình ảnh nương cười trước khi lâm chung dặn dò chúng ta phải nên người, hiếu thảo phụ thân, kính trọng tổ mẫu, phải sống thật vui vẻ để mẫu thân nơi cửu tuyền được an lòng.

Ta có thể quên sao ngày đưa tiễn mẫu thân người được gọi là phụ thân không rơi một giọt nước mắt, mẫu thân bệnh liệt giường không một lần thăm hỏi, lúc mẫu thân nhắm mắt chẳng thấy bóng dáng.

Tổ mẫu từ tâm thật đáng kính trọng thế mà tỷ đệ chúng ta áo rách quần mỏng giữ ở trời đông giá rét ai người hỏi han? Tổ mẫu sao? Người ấy đang bận rộn chăm chút quần là áo lụa cho muội muội, đệ đệ thứ xuất yêu quý của ta.

Đêm giao thừa chúng ta ăn lạnh, uống lạnh, áo không đủ ấm, cơm không đủ no, thương nhớ mẫu thân, vừa tủi vừa buồn, ai người quan tâm? Người một nhà các người nói cười rộn ràng, hạnh phúc quây quần, món ngon rượu ấm, tất niên vui vẻ, năm mới đủ đầy.

Ta càng không thể quên di nương kia kiêu ngạo thế nào, số phận ta trước mặt người đó còn thua cả một con kiến, kiến có thể cắn trả còn ta chẳng chút khả năng phản kháng có thể tự do bày bố, muốn dẫm đạp thế nào liền có thể tùy ý. Nếu ta vẫn chưa thể thoát ly căn nhà đó, bây giờ có lẽ

ta đã được gả cho tên vô lại ở thành đông, hoặc gã què thành tây như lời Trần di nương hiền lành, rộng lượng của Trang Trạch Lương.

Cầu lão phu nhân giúp ta thông suốt, người tổ mẫu ấy, phụ thân ấy có gì để yêu kính, đại sự cả đời nên để những người này an bày? Mái nhà như thế có thể bình yên, vui vẻ mà sống?”

Lão thái thái nhất thời không thể phản bác, Trang Thư Tình lại lãnh đạm nói: “Lúc đó Thư Hàn vì muốn có thể xem được nhiều sách hơn nên đi tới thư phòng phụ thân để tìm, là ai cầm nghiên mực liệng lên đầu hắn, nói cả đời hắn cũng chẳng thể có tiền đồ, cũng may ta kịp thời đỡ thay hắn dù trán va đập chảy máu ta vẫn cảm thấy may mắn, nếu để Thư Hàn còn nhỏ như vậy phải chịu lực đạo đó, nói không chừng cả mạng cũng không còn.

Hiện tại đệ đệ ta có tiền đồ, mấy người quên hết rồi sao? Hay là ký ức bị lương tâm ăn mất rồi? Chỉ có không còn ký ức các người mới không nhớ lúc trước tỷ đệ chúng ta bị đối xử thế nào, lão phu nhân, ngài sống lâu như vậy, năm tháng chỉ cho ngài bản lĩnh phải trái bất phân thôi sao?

Các người hiện tại còn tư cách nói chúng ta bất hiếu? Có thể không thẹn lương tâm mà giảng giải đạo lý? Ta không lỗi đạo làm người, nơi này của ta không hoan nghênh lão phu nhân đại giá quang lâm, cả nhà Trang Trạch Lương đừng mong bước qua ngưỡng cửa này nửa bước, suốt đời cũng đừng mơ tưởng.”

”Tình nhi...”

”Người không có tư cách gọi ta Tình nhi!”

Trang Thư Tình quyết tuyệt đánh gãy lời Trang Trạch Lương, “Nương tử bỏ tất cả đi theo người, người đối xử với nương thế nào? Cả nhà người ghen ghét mẫu thân ta xuất thân cao quý, lại vì người không còn địa vị mà bỏ bê. Người theo đuổi danh lợi, học đòi văn vẻ, mặc nương một mình chèo chống gia đình, lao tâm lao lực, dốc hết tâm tư, tài phú gây dựng Trang gia

của người ngày một sung túc, an lạc, vậy mà người lấy gì để hồi báo người, sủng thiếp diệt thế, bội bạc vô tình?”

Nàng không thể nhẫn nhịn, càng không muốn nhẫn nhịn, nếu nàng tức giận công tâm không phải làm lợi cho những kẻ đó sao?

Lồng ngực Trang Thư Tình phập phồng kịch liệt, nàng không thể khắc chế cảm xúc lúc này, mặc dù cơ thể không phải của nàng, nhưng nàng lại cảm thấy uất khí tức nghẹn, vô cùng khó chịu, sao trên đời lại tồn tại loại người vong ân phụ nghĩa mà toàn nói lời nhân nghĩa đạo đức không biết ngượng miệng, thật là mặt dày, vô sỉ! Có thật là người tốt sống không thọ, kẻ xấu sống ngàn năm? Sao những kẻ này không chết hết cho không khí trong lành!

Bạch Chiêm đem người bảo hộ trong vòng tay ấm áp của hắn, từng chút từng chút vỗ nhẹ lưng nàng, Thư Tình chôn mặt thật chặt vào lòng hắn, hắn luôn đứng lúc nàng cần cho nàng chỗ dựa, cho nàng cảm giác bình yên, nàng không luyến tiếc, càng không thương cảm, đau lòng nhưng tim nàng lại có chút gì đó nghẹn nghẹn, chút gì đó khó nói nên lời chỉ khi được hắn ôm chặt vào lòng cái cảm giác đó mới từng chút, từng chút lắng dịu.

Nếu không phải có Trang Trạch Lương đỡ, lão thái thái đứng cũng không vững, biết hai tỷ đệ này oán hận bọn họ, nhưng không nghĩ lại hận sâu như vậy!

Cô nương nhà ai không phải thành thân, gả đi rồi vẫn cần nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, có bất mãn cũng không dám làm quá, nhưng Trang Thư Tình mặc kệ mọi thứ, triệt để xé rách da mặt trước bàn dân thiên hạ, nàng không cần hậu thuẫn, không cần đường lui.

Lão thái thái nhìn nam nhân phía sau Trang Thư Tình, người này từ đầu đến cuối không nói nửa lời, hắn chính là Bạch công tử mà Đình nha đầu

đề cập, trong ý ngoài lời đều là coi trọng, bộ dạng tuần tú như vậy, cũng khó trách.

Lão thái Trang gia vẫn không cam lòng, “Thư Tình, người thà nương tựa nam nhân này cũng không quay về với gia đình sao? Hẳn còn đáng tin hơn cả người nhà?”

”Lão nhân gia ngài là đang nói gì ta nghe không hiểu, thứ nhất ta bằng chính đầu óc và đôi tay vất vả kiếm tiền tự nuôi sống bản thân không thẹn lương tâm, thứ hai ta được ai quan tâm, chăm sóc, thậm chí sau này ta thành thân với ai cũng không liên quan bất kỳ ai trong các người, thứ ba các người tuyệt không tư cách xưng hai chữ người nhà.”

Trang Thư Tình cũng không sợ ai bàn luận, Lãnh Sơn huyện này đã không còn gì để nàng quan tâm, nàng chỉ muốn mải cho thống khoái, giải tỏa hết bức xúc, phẫn hận trong lòng, phát tác hết cả người thật thần thanh khí爽.

”Các người nên nhớ rõ, tại lúc có được phần đồ cưới nương ta lưu lại, các người đã không còn chút quan hệ nào với tỷ đệ chúng ta, nếu cứ mãi dây dưa không dứt, ta sẽ không khách khí như hôm nay.”

”Trang Thư Đình, ta biết người luôn muốn có được tất cả mọi thứ của ta, nhưng ta khuyên người bỏ ý định đó đi, mọi việc trên đời đều được định sẵn, cái gì của người sẽ thuộc về người, không phải của người cầu cũng không được.”

Người vây quanh theo hướng nhìn của Trang Thư Tình ào ào tránh qua, chỉ còn lại một mình Trang Thư Đình.

Thời khắc này, nàng thật hận, Trang Thư Tình giữa đám đông nói lời như thế không phải muốn làm bẩn thanh danh của nàng sao? Lại còn ngăm cảnh cáo nàng đừng tơ tưởng Bạch công tử, thời gian sẽ trả lời tất cả, để xem đến cuối cùng ai là người chiến thắng.

Trang Thư Đình cái gì cũng không nói, thẳng lưng tiến đến đỡ tổ mẫu xoay người rời đi, lối ra vì mọi người vừa nãy dạt qua hai bên nên rất trống trải, cực kì thông dong.

Trang Thư Tình nhàn nhạt nói với Bạch Chiêm: “ Ngày mai chúng ta liền rời đi.” Bạch Chiêm nhẹ nhàng gật đầu.

Ngày mai liền đi rồi? Nghe được lời này Trang Thư Đình không khỏi dừng bước, sao nhanh như vậy!

Kế hoạch của còn chưa kịp thực hiện!

Nàng còn chưa nhìn thấy Trang Thư Tình mất tất cả!

Trang Thư Đình quay đầu, sắc mặt đỏ bừng, hốc mắt rưng rưng, “ Tỷ tỷ, muội biết chuyện lúc trước làm tỷ rất hận mọi người, nhưng đó là việc của trưởng bối, muội có tội gì?

Muội định im lặng trở về, nhưng càng nghĩ càng không cam lòng, muội không muốn tỷ muội chúng ta về sau gặp lại chỉ có thể mặt lạnh không nhìn.

Tỷ tỷ, muội không hiểu tại sao tỷ lại nói muội như vậy, trước giờ muội chưa từng cố ý cướp đoạt bất cứ thứ gì của tỷ, muội cũng chưa thực sự làm điều gì có lỗi với tỷ, sao tỷ lại ghét muội như vậy?

Dù tỷ không coi muội là muội muội nhưng muội chưa từng bất kính với tỷ, duy nhất muội cảm thấy có lỗi là thăm ngưỡng mộ Bạch công tử, muội biết là muội không nên, nhưng muội không có sai, muội biết tình cảm của mình sẽ không được đáp lại, nhưng muội cam nguyện, sẽ không hối hận.”

”Thích? Người thích ta, vì sao thích ta?”

Thấy Bạch Chiêm tiếp lời, Trang Thư Đình mừng thầm, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, “Không biết, muội chỉ cảm giác là thích, nếu có thể nói được rõ ràng, muội cũng không cần thống khổ như vậy.”

”Người không rõ nhưng ta lại rõ, thiên tâm y, tử quan, thanh ngọc bội, xe ngựa... Những thứ này mới là cái người thích.”

Bạch Chiêm từng bước một chậm chậm đến gần nàng, “Đương nhiên, khuôn mặt này của ta cũng là một nguyên nhân, nhưng mà những thứ này vẫn không phải toàn bộ đúng không?”

”Khi yêu một người, sẽ thích mọi thứ thuộc về người đó, mặc kệ là tốt hay xấu, đều sẽ trân trọng.”

”Ta cho người một cơ hội.”

”Chỉ cần cho muội cơ hội, công tử sẽ hiểu tình cảm của muội.”

Bạch Chiêm nhìn về phía Thư Tình, hai người cách nhau không xa, ánh mắt lại ôn nhu lưu luyến, “Ta và người nhà của người, người chọn ai.”

”Nhưng mà...”

”Không có nhưng mà.”

Trang Thư Đình cắn răng, nàng làm sao nhìn không ra bản thân đang bị người khác tính kế, nếu chấp nhận tức là chặt đứt quan hệ với người nhà, về sau không còn đường lui, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, nàng sợ nàng không còn đường nào thẳng Trang Thư Tình.

Diện mạo tuấn tú, khí thế bất phàm, vừa nhìn liền biết quý nhân, người như vậy, dù làm thiếp của hãn nữ đời còn lại cũng không cần lo.

So với vinh hoa phú quý, một Trang gia tầm thường có đáng gì.

Được, nàng cược một lần, nàng không tin mình lại thua kém Trang Thư Tình, nàng sẽ đoạt trái tim Bạch công tử từ trên tay nàng ta.

”Vì công tử, ta nguyện ý đánh đổi tất cả.”

”Đình nhi!”

Trang Thư Đình quay đầu về phía phụ thân, nước mắt nói đến là đến, “Cha, nữ nhi bất hiếu, con thật sự thích Bạch công tử, xin người thanh toán cho nữ nhi.”

Trang Trạch Lương tức giận sắc mặt tái xanh, ngu xuẩn, nàng sao có thể không nhìn ra nam nhân này đang đùa giỡn nàng?

Bạch Chiêm lúc này đã trở về bên cạnh Thư Tình, một trận gió thổi tới, theo bản năng mở áo choàng che chắn cho người trong lòng, lạnh nhạt nói với Trang Thư Đình “Người chọn sai rồi.”

Trang Thư Đình phút chốc như rơi từ thiên đường xuống địa ngục, mặt trắng bệch nhưng vẫn trấn định truy vấn, “Vì sao?”

”Nếu người chọn gia đình, ta còn có thể liếc mắt nhìn người, nhưng người vì danh lợi lập tức dứt khoát từ bỏ người nhà, người như người một chút tình thân cũng không có, sao có thể biết tình yêu là gì, còn dám nói thích ta?

”Đại nương có thể vì tình yêu vứt bỏ cả gia tộc, vì sao ta không thể...”

Bạch Chiêm chậm chọc nhếch miệng, “Người xứng so sánh với bá mẫu sao? Người có thân phận gì, bá mẫu là thân phận gì? Người vứt bỏ mọi thứ đi theo Trang Trạch Lương, đó là gả cho, hoàn toàn triệt để gả cho hắn, người muốn học bá mẫu? Có thể, ta thành toàn người, Trần Nguyên.”

”Có thuộc hạ.”

”Đi hỏi cho nàng một hôn sự tốt.”

”Vâng.”

”Không, không.” Trang Thư Đình thấy tình huống đã chuyển biến đến mức không thể khống chế, nàng phát hiện nam nhân này thật lạnh tâm!

”Người không thể làm hại ta như vậy, người không có tư cách này, cha, cha, con muốn về nhà, mau, chúng ta về nhà.”

”Không thích ta? Vừa rồi không phải còn nói nguyện ý vì ta vứt bỏ tất cả? Người nghĩ chuyện đã đáp ứng ta có thể thu hồi sao?”

Trang Thư Đình thực sự sợ, vừa lắc đầu vừa lui về sau, hận không thể lập tức biến mất khỏi tầm mắt nam nhân này.

Mọi người vừa rồi còn có chút đồng tình với nàng nhưng nhìn tình cảnh hiện giờ liền hiểu được, cái thích này không khỏi quá giả tạo.

”Nếu ta hỏi Thư Tình vấn đề kia, nàng căn bản không cần suy nghĩ, không chút do dự lựa chọn người nhà, vì người nhà, đừng nói một nam nhân, ngay cả mạng, nàng cũng nguyện đánh đổi, tình thân với nàng là quan trọng hơn cả, mặc dù hiện tại trong lòng nàng, ta không sánh bằng người nhà, nhưng khi ta đã là người trong lòng nàng, nếu ta gặp nguy hiểm nàng cũng sẽ không ngần ngại dùng mạng đổi mạng, đây mới gọi là tình, Trang Thư Đình, người lấy gì để so sánh nàng? Luôn miệng nói thích, lại từ miệng người nói ra lời bắn thù dấm lên hai chữ tình cảm.”

Trang Thư Đình còn muốn biện giải, nhưng nghe đến đây chỉ có thể ngậm chặt miệng.

Trời nổi gió, Bạch Chiêm không tiếp tục đả kích người nữa, dù Trang Thư Tình xoay người về phòng.

Trang Thư Đình vừa cảm thấy tai qua nạn khỏi, định thở nhẹ một hơi, liền nhìn thấy người nam nhân gọi là Trần Nguyên kia đến trước mặt nàng cười tủm tỉm nói: “Ta làm việc luôn hướng đến hiệu suất, hai ngày sau, Trang tiểu thư chuẩn bị làm tân nương tử đi.”

”Không!”

”Lời nói của công tử nhà ta chính là lời vàng ý ngọc, không thể thay đổi, việc này, đã thành kết cục được định, cô nương hãy nhận mệnh đi.”

Trang Thư Đình trợn mắt, hôn mê bất tỉnh.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 75: Hối! Hận! Quá!

Ba người đi ra ngoài, thì hai người bị nâng về, Trần Kiều Nương gấp đến độ cả người run lên, vội cho người đi mời đại phu, còn chưa tới kịp hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra thì lại nghe được hạ nhân đến bẩm báo Trang Thư Diệu lại ngất đi.

”Sao lại thế này, không phải đều tốt lắm sao?”

Trần Kiều Nương lúc này cũng muốn ngất xỉu đi, mấy ngày trước Diệu Nhi không hiểu làm sao luôn bị ngã xuống ngất đi, nhờ đại phu đến thì tìm không ra được nguyên nhân chứng bệnh, nhưng mỗi ngày đều cảm thấy choáng váng, biện pháp gì đều đã dùng hết, các loại dược liệu quý giá cũng uống không ít, mắt thấy bệnh đã lắng được hai ngày, từ ngày hôm qua đến hôm nay cũng chưa có phát bệnh, bây giờ sao lại...

”Còn thất thần làm gì, nhanh đi mời đại phu.”

Tiểu súc sinh Trang Thư Hàn kia trúng đầu bảng, ba người nhà mình lại ngất đi, Trần Kiều Nương trực tiếp quy tội cho hắn, cảm thấy hai tỷ đệ kia và mẹ con ba người các nàng trời sinh tương khắc, tốt nhất là cả đời cũng không cần có liên lụy, cả đời không qua lại với nhau, lợi ích gì giúp đỡ cái gì nàng đều không cần.

Những thứ kia dù cho có đem đến nhiều lợi ích, cũng không thể so sánh được với bình an của nhi tử và nữ nhi mình.

Nước mắt rơi xuống, đang muốn nói chuyện với lão gia, vừa nhắc mắt lại thấy được sắc mặt lão gia lúc này nàng liền cảm thấy khiếp đảm, hai tiểu

súc sinh kia làm thế nào lại chọc đến lão gia?

Trang Trạch Lương lại đột nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Trần Kiều Nương, ánh mắt hung ác, hoàn toàn không có ôn nhu như quá khứ, “Sau khi Uyển Như chết, vì sao người lại phải đối với tỷ đệ bọn họ như vậy? Cho bọn hắn ăn cơm thừa canh cặn, để bọn họ quần áo rách rưới, người là một độc phụ, như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy, người chỉ cần đối tốt với con của Uyển Như chỉ bằng một hoặc hai phần so với Đình nhi và Diệu Nhi, thì hận ý của bọn họ sẽ không lớn như vậy. Độc phụ, độc phụ!”

Huyết sắc trên mặt Trần Kiều Nương nháy mắt mất hết, nhưng việc nàng làm. Chẳng lẽ không phải do mẹ chồng và trượng phu không tiếng động mà tiếp tục duy trì hay sao? Ở dưới cùng một mái hiên, bọn họ có sống được tốt hay không, người làm phụ thân nếu như có tâm sao có thể không nhìn thấy.

Hiện tại lại muốn đổ tất cả lên đầu nàng?

Cố gắng đứng lên lấy thêm dũng khí, Trần Kiều Nương nén giọng hỏi lại, “Lão gia, ngài nói lời này không cảm thấy rất vô lý hay sao? Ta làm hết thấy những chuyện này là vì ai, ta là vì ai mà từ thê trở thành thiếp. Tình nguyện đi theo người ta hơn mười năm, ta là vì ai!”

Trang Trạch Lương lười dây dưa cùng nàng. “Ta đi chiếu cố mẫu thân, Đình nhi và Diệu Nhi người hảo hảo chiếu cố, chờ khi Đình nhi tỉnh dậy, người mau tiễn nàng đi.”

”Tiễn nàng? Đưa nàng đi đâu? Lão gia. Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, vì sao Đình nhi lại ngất xỉu, ngài còn muốn đưa nàng đi?”

Nói đến chuyện này, Trang Trạch Lương càng thêm tức giận, phất tay lên liền cho nàng một cái tát, “Người dưỡng ra một nữ nhi thật tốt, trước mặt nhiều người như vậy nói thích một nam nhân, còn nguyện ý vì nam

nhân kia mà vứt bỏ gia đình, kết quả bị người ta hung hăng nhục nhã. Mặt mũi Trang gia đều bị nàng vứt hết, không đưa nàng đi, chẳng lẽ chờ đến khi bị người biết hết, không thể lập gia đình nữa sao?” Đời này Trần Kiều Nương chưa bị người ta động qua một đầu ngón tay. Vuốt nửa bên mặt đang nóng bừng một hồi lâu mới tiêu hóa lời này, cũng bất chấp mà khóc lóc om sòm, đau đớn đều ném sang một bên, liên tục hỏi, “Có phải vị Bạch công tử kia hay không? Vì sao lại có ép buộc gả nàng cho người khác? Nếu như gả cho Bạch công tử, đây chính là chuyện rất tốt...”

”Thối lắm!” Trang Trạch Lương hận không thể tiếp tục tát cho nàng một cái. Nghĩ đến từ khi Uyển Như qua đời, trong nhà càng ngày càng lụn bại. Tiền bạc cũng phải giám sát chặt chẽ, hẵn không phải không hối hận, nếu hẵn có thể đổi với Uyển Như tốt một điểm, nếu Uyển Như còn sống...

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy là Trần Kiều Nương này hủy đi hết thảy, cơn tức của Trang Trạch Lương lớn hơn nữa, “Bạch công tử kia là loại gia đình gì, làm sao có thể coi trọng loại nữ nhân tự động đưa đến cửa, người cho là nữ nhi của người là Thiên Tiên, ai đều muốn cướp hay sao? Cái gì mà đệ nhất nữ nhân của lãnh sơn huyện, nếu như ra khỏi nơi nhỏ bé như lãnh sơn huyện này, nàng tính là cái gì? Còn muốn gả qua cho người ta, người cũng không giấu lại nàng còn mệnh để hưởng hay không!”

Trần Kiều Nương có lẽ là người có ngàn vạn khuyết điểm, nhưng đối với nữ nhi của mình, nàng tuyệt đối là mẫu thân tốt nhất!

Nữ nhi bị người ta hạ thấp như vậy, nàng sao còn chịu được, nghe thấy lời nhục mạ như vậy liền mở miệng nói, “Đúng, Đình nhi không tính cái gì, vậy còn Trang Thư Tình thì tính là cái gì? Nàng còn không phải là từ thiệp đi lên? Bằng không Bạch công tử khí phái như vậy sao có thể để ý đến nàng? Nương chết cha không đau, nàng còn có thứ gì...”

”Pằng!” Một tát này đánh vào mặt Trần Kiều Nương, nhưng cũng như là đánh vào mặt của Trang Trạch Lương, nương chết cha không đau, cũng không chỉ là nương chết cha không đau, người làm cha như hãn có thể cho nữ nhi được cái gì? Tựa như Hàn nhi nói, hãn có thể có được ngày hôm nay, là do có Uyển Như dạy, có tỷ tỷ trân trọng, tự bản thân dụng công ngày đêm học tập, duy độc chỉ mình hãn là không có chút liên quan gì.

”Lão gia, ta sai rồi, thiếp thân không phải là cái ý kia, thiếp thân chỉ là... Quá gấp nên hồ đồ.” Trần Kiều Nương phục hồi tinh thần lại bất chấp đau đớn trên mặt, lên qua ôm lấy Trang Trạch Lương khóc.

Chỉ là, hai bên gò má bị thũng xuống khiến nàng và câu nói “hoa lê hái vũ” chẳng liên quan gì với nhau.

Khuôn mặt này, đã có nếp nhăn, đúng rồi, nàng còn lớn hơn nửa tuổi so với Uyển Như.

Từ khi Uyển Như gả cho hãn đến lúc chết, vẫn từ dung, ưu nhã, ánh mắt rất bình tĩnh, nhìn không ra là yêu, cũng không nhìn ra được là hận, Trang Trạch Lương đột nhiên muốn biết khi đó Uyển Như đang nghĩ cái gì, có phải là hối hận hay không? Hối hận vì đã vứt bỏ hết thầy đi theo hãn, hối hận bản thân mình đã nhìn lầm người...

Tiểu thư Đồng gia a, đó là thiên kim tiểu thư chân chính!

Trang Trạch Lương nhắm mắt lại giấu đi cảm xúc khó chịu đang xông lên, khi mở mắt ra không chút nào lưu luyến đem Trần Kiều Nương đẩy ra, đi đến phòng chính.

Trần Kiều Nương lão đảo lui về phía sau, nhờ có nha hoàn đỡ lấy mới không ngã nhào lên mặt đất.

Lúc này nàng như là mất hồn, ánh mắt vừa rồi của lão gia... ánh mắt vừa rồi...

”Phu nhân, đại phu đến.”

Đúng rồi, hiện tại nàng đã là Trang phu nhân, dù cho trong lòng lão gia đối với nàng có bất mãn cũng không có khả năng hừ nàng, nàng có cô, còn có một đôi nhi nữ, lão gia không thể bỏ nàng.

Vén tóc qua thái dương, Trần Kiều Nương quay lưng thu thập dung một chút nhan mới đi ra cửa, hiện tại việc nàng phải làm, chính là làm thế nào để chăm sóc tốt cho một đôi nhi nữ của nàng.

Ở bên kia, Trang Thư Tình chậm rãi uống xong một chén trà nóng, trong lòng lạnh như băng mới dần dần thối lui.

Ngẩng đầu cười cười với hai người đang lo lắng không cho nàng kia, “Tỷ không sao.”

”Đệ còn cho rằng trong lòng tỷ tỷ không có hận ý lớn như vậy...”

”Lúc trước tỷ tỷ cũng cho rằng như vậy, nhưng cũng là tỷ xem thường chấp niệm trong lòng.” Loại hận ý này làm tràn từ tứ chi bách hải ra ngoài, khiến nàng không thể khống chế nổi.

Tính cách của thân thể này khiếp nhược, nhưng tất cả mọi thứ nàng đều biết, chuyện nhớ kỹ cũng nhớ rất kỹ, chỉ là nàng quá yếu, không biết phải làm như thế nào mới có thể phát tiết hận ý trong lòng, lúc này rốt cục đã có cơ hội, Trang Thư Tình cảm thấy, bộ dáng khi đó của mình nhất định rất dọa người.

”Bạch Chiêm, chàng thực sự tính bắt Trang Thư Đình lập gia đình sao?”

Bạch Chiêm một tay chống đầu, nhẹ ‘Ừm’ một tiếng.

Không có giải thích, cũng không biết cái này có gì không ổn.

Trong đầu Trang Thư Tình chuyển qua mấy ý niệm, dứt khoát mặc kệ, loại nữ nhân tình nguyện vứt bỏ gia đình cũng muốn đi lên, đáng thương là những cảm xúc của nàng ta thể hiện đều lãng phí.

Huống chi, kỳ thực nàng cũng không thấy đáng thương cho nàng ta, nếu như Bạch Chiêm thật sự là tên ăn chơi trác táng, nói không chừng nàng sẽ thực sự thành công, đến lúc đó Trang Thư Tình nàng liền trở thành chuyện cười, khi nàng ta quyết định chuyện này đã từng nghĩ đến có thể xảy ra như vậy sao?

Nhưng trong lòng nàng ta chắc chắn sẽ khẳng định là không xảy ra, chỉ cần bản thân mình sống tốt, cần gì quản người khác sống hay chết, đây mới là Trang Thư Đình.

Một khi đã như vậy, thì đi mà gánh vác hậu quả.

”Đã có người đi Khê Thủy Trấn báo tin vui, ngày mai chúng ta sẽ có thể trở về, tổ bá phụ phỏng chừng đã mở từ đường cúng tổ tiên, nói chúng ta nhanh chóng trở về.”

”Được, Trần Nguyên, người chỉ có thời gian hai ngày, mau chọn người sớm, không nên chậm trễ.”

Trần Nguyên khom người xác nhận, dư quang khóe mắt đảo qua tỷ đệ hai người cũng không có nhiều thâm một lời, trong lòng cảm thấy thoải mái không thôi.

Bọn họ luôn ngóng trông có người có thể thay thế được lão phu nhân, nhưng người kia không thể là người quá đơn thuần mà không có điểm mấu chốt, tính tình công tử, dù có sống cả đời cũng khó có khả năng trở thành người tốt trong miệng người khác, nếu như có một người có thể dẫn dắt công tử tìm ra phương hướng, sự tình khẳng định sẽ tốt hơn nhiều.

Hiện tại xem ra, không có ai thích hợp hơn Trang tiểu thư.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người xếp hàng lý trở về Khê Thủy Trấn.

Xe ngựa đã chuẩn bị xuất phát từ sớm, chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng pháo ầm ĩ truyền đến không ngừng, tuy rằng ngựa đã được huấn luyện, nhưng nhìn tình huống trước mắt này Trang Thư Hàn cũng không muốn tiếp tục ngồi trong xe ngựa.

Xe ngựa ngừng lại, Trang Thư Hàn liền bước xuống, tiếng pháo dù lớn cũng không thể che được âm thanh nghị luận ồn ào lọt vào tai, khiến cho tim hần đập có chút nhanh.

Thanh Dương Tử dắt một con ngựa đến, Trang Thư Hàn nhận lấy dây cương, không quá thuần thục xoay mình lên ngựa, cũng may là không có trở ngại gì lớn.

Trang Thư Tình vén rèm lên đệ đệ hiện tại đang ngồi trên ngựa một chút, thân thể rõ ràng cứng nhắc nhưng vẫn cố gắng ra vẻ tự nhiên, nên nhin không được cười nói: “Hắn là hôm nay ta nên cho đệ ấy mặc một thân hồng bào.”

”Sẽ có một ngày kia.” Hồng bào trên người, cười ngựa hồi gia, chỉ cần tiểu tử kia cố gắng, chưa hẳn là không đợi được có ngày như thế.

Một nhà Trang Trạch Lương kia vẫn phải chú ý, nếu bọn họ càng có nhiều chủ ý đánh lên người Thư Hàn, thì Thư Hàn sẽ càng nỗ lực khiến cho bọn họ hối hận đến chết.

Cửa lớn Trang gia được mở ra, Trang Trạch Dân dẫn một đám nam đinh trong nhà đang chờ ở dưới bậc.

Sau khi nhận được tin tức từ hôm qua, Trang Bình Chí liền tự mình đốc thúc hạ nhân đem tất cả cửa, cầu thang, mỗi một chỗ đều tẩy rửa sạch sẽ, sáng sớm hôm nay đã lại quét dọn thêm một lần, ngay cả bụi cũng sờ

không thấy mới hài lòng gật đầu. Nghe động tĩnh càng ngày càng gần, Trang Trạch Dân có chút đứng ngồi không yên.

Đỗ đầu, đứa nhỏ mười tuổi đỗ đầu bảng, nghe được tin tức này, cả đêm hăn không ngủ, buổi sáng khi đi thỉnh an phụ thân, nhìn vẻ mặt của phụ thân nhìn như cũng giống như hăn.

Nhưng trong lòng hăn cũng lo lắng, chỉ sợ Thư Hàn còn quá nhỏ, tâm tư sẽ có chút tự kiêu, như vậy, về sau không thể thăng tiến, cứ như vậy tiền đồ của hăn sẽ bị huỷ

Nhìn thiếu niên cười ngựa đi tới. Thần thái của tiểu thiếu niên rất phấn khởi, ánh mắt lộ ra vẻ cao hứng, có tự tin, nhưng không có kiêu ngạo tự đắc, đứa nhỏ này, so với suy đoán của bọn hăn đều vượt xa hơn nhiều.

Trang Thư Hàn xoay người xuống ngựa, tiến lên ôm tay vái chào, “Đại bá, tiểu tử không có khiến ngài thất vọng.”

Trang Trạch Dân dùng sức vỗ vỗ vai hăn, vừa lòng không thôi, “Hảo hài tử, làm tốt lắm, con thực sự đã giúp cho Trang gia chúng ta nở mặt nở mày.”

Nhìn đến hai người đang từ trên xe ngựa bước xuống, Trang Trạch Dân lại vỗ vỗ bả vai hăn hai cái rồi đi qua.

”Ngày hôm qua đã báo tin vui đến gia tộc, cha rất cao hứng, nói thẳng ra chính Thư Hàn không chịu thua kém, sáng sớm đã giám sát mọi người thu don từ đường, chờ đợi hai con.”

Đến bãi từ đường cũng không có chuyện gì cho nữ nhân làm, Trang Thư Tình cười dịu dàng nói, “Vậy thì không trì hoãn, Thư Hàn, đệ mau theo đại bá đi.”

”Ý tứ của tổ bá phụ người là cũng muốn người đi theo.”

Trang Thư Tình ngấn người, chột lắc đầu, “Tâm ý của tổ bà phụ và đại bá con nhận, chỉ là không cần thiết phải làm như vậy, Thư Hàn là trưởng nam trong gia đình, có đệ ấy đi là đủ rồi.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 76: Người Cứ Việc Măng, Ta Nhận!

Người cứ việc măng, ta nhận!

Mặc kệ Trang Trạch Dân có thuyết phục như thế nào thì cuối cùng Trang Thư Tình cũng vẫn là không đi. Tuy rằng quy củ lập nên là để phá vỡ, nhưng phải phá vỡ một cách đáng giá, chút việc nhỏ này, không quá trọng yếu. So với ít ngày trước nàng ở đây, Trang Thư Tình rõ ràng cảm giác thái độ của mọi người trong gia tộc đối với nàng không giống nhau.

Không thể nói là bọn họ xu lợi, nhưng mà xu cát tị hung (*) chính là bản tính của nhân loại mà thôi, cái này nàng nàng có thể lý giải được, nhưng mà nàng cũng không muốn dung túng, trước mắt liền thấy ba tộc thẩm đang bị Nam Châu khéo léo từ chối ngoài cửa.

(*) tránh hung tìm cát: tìm điều lợi, tránh điều hại

Khi Trang Thư Hàn trở về thì đã sắp đến trưa.

Giữa trưa Trang gia có mở tiệc.

Căn bản là còn có người đề nghị phải mở tiệc mời khách khứa đến chúc mừng nhưng Trang Thư Tình lại không đồng ý, nói, “Nếu như Thư Hàn có thể đỗ Trạng Nguyên, thì việc mở tiệc lớn mời khách khứa không có gì là sai, nhưng hiện tại, đệ ấy còn kém rất xa.”

Tất nhiên là bây giờ không ai dám không coi trọng lời nói của nàng, cuối cùng cũng chỉ mở tiệc ở Trang gia, người một nhà cùng ăn với nhau.

”Tổ bá phụ, đại bá, chúng con ngày mai ở đây thêm một ngày nữa, sau đó sẽ trở về Hội Nguyên Phủ.”

”Nên trở về, nên trở về.” Trang Bình Chí liên tục gật đầu, “Kỳ thi tiếp theo phải đến tháng tư, thời gian không còn nhiều, Hàn tiểu tử, con phải giữ vững khí thế như hiện tại, bây giờ còn không phải là lúc có thể thả lỏng.”

”Con đã biết.”

Trang Thư Tình đứng lên rót rượu, “Sau khi thi phủ chính là thi viện, mặc kệ kết quả như thế nào, con cũng sẽ cho người về báo tin cho ngài, nếu như không phải có sự tình gì đặc biệt, thì trong thời gian ngắn hẵn là tỷ đệ chúng con sẽ không trở lại, tổ bá phụ, ngài phải bảo trọng nhiều hơn.”

”Ta sẽ.” Trang Bình Chí cười mỉa mắt.”Trang gia ta có hai đứa cháu tài giỏi như vậy, ta nhất định sẽ nỗ lực sống lâu thêm vài năm nữa, chờ đến khi Thư Hàn đạt được tiền đồ rộng mở. Nhưng mà, Tình nha đầu à, tổ bá phụ có chuyện này muốn cầu người.”

”Tổ bá phụ cứ nói, vừa lúc con cũng có chuyện này muốn thương lượng cùng với tổ bá phụ đại bá, không bằng con nói trước đi?”

Phụ tử hai người nhìn nhau, “Nói đi.”

Trang Thư Tình nâng cốc trà lên uống ngụm nhuận miệng, Nói: “Trước mắt Thư Hàn vẫn còn nhỏ, người làm tỷ tỷ như con đây không thể không thay hẵn nghĩ nhiều một chút. Nếu như con nói không tốt, nhị vị cũng đừng có giận con.”

”Từ trước đến giờ chuyện người làm đều vì Hàn tiểu tử, chúng ta không có tư cách xen vào nữa câu.”

”Vâng, lời này của con, vẫn là vì hẵn.” Ôn hòa nhìn đệ đệ. Trang Thư Tình thở dài nói: “Thư Hàn có thể đỡ đầu, công lao của người làm tỷ tỷ tất

nhiên là lớn nhất, cũng là do Thư Hàn dụng tâm cố gắng dùi mài kinh sử, về phần này con không thể giúp hần cái gì, chỉ có thể tận lực giúp cho Thư Hàn có một hoàn cảnh học tập tốt nhất, vì tương lai của đệ ấy mà tính toán.”

”Tổ bá phụ ngài muốn nói gì con cũng có thể đoán được phần nào, nhưng mà con không thể đáp ứng, cũng không là con không niệm thân tình, không muốn tốt cho người của gia tộc. Mà ngược lại, hi vọng gia tộc có thể có thêm nhiều người có tiền đồ, càng có tiền đồ càng tốt. Một gia tộc nếu như chỉ trông cậy vào một người, căn bản là sẽ không ổn.”

”Vậy người...”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Thư Hàn là đứa nhỏ có căn cơ nhất mà con từng thấy, nhưng nhiều hơn là vì hoàn cảnh ép buộc hần phải không ngừng tiến tới phía trước, những người khác không thể học được. Cho nên, ta không thể đồng ý việc tổ bá phụ cho người đến cạnh đệ ấy, như vậy cũng vô ích. Những người khác dù có theo cũng không thể học được từ hần cái gì, nhưng mà ta nguyện ý bỏ vốn để mở kiến tộc học (*).”

(*) trường dạy học riêng cho người trong tộc

”Kiến tộc học...” Trang Bình Chí nhắc tới câu này, ánh mắt càng lúc càng sáng, “Giống như những trường học của gia tộc lớn?”

”Đúng vậy, Trang gia là dòng dõi thư hương, gốc rễ vốn bền vững, chỉ là thiếu đi chỉ dẫn, không biết nên bỏ sức và đi theo hướng nào, sau khi trở về Hội Nguyên Phủ con sẽ nghĩ biện pháp mời vài tiên sinh có tài đến đây, có thể sẽ cải thiện được phần nào.”

Trang Thư Tình đưa một tấm ngân phiếu qua.

”Một ngàn lượng?! Từ đâu mà con có nhiều bạc như vậy!”

”Đây là một phần con tích góp được trong nửa năm qua, người có tâm học tập ở trong tộc có thể giúp đỡ chuẩn bị giấy và bút mực cũng như những khoản chi khác, lương dạy học hàng tháng của tiên sinh đều do tỷ đệ chúng con chi trả, nhưng mà có một chuyện tất cả phải nhớ kỹ, sẽ phái người đến kiểm tra định kỳ, trong tộc chỉ cần tìm một nơi để mở trường là được.”

Trang Bình Chí muốn nói gì đó, nhưng nhìn tấm ngân phiếu này, hẳn cảm thấy dù có nói cái gì cũng đều là dư thừa.

Chuyện tốt như vậy, hẳn không thể không đáp ứng.

Không phải gia tộc nào cũng có thể có được một nha đầu ưu việt như vậy, không phải là nài cho gia tộc thiện ý tốt nhất, đơn giản là nài không muốn gia tộc đặt áp lực quá lớn lên một mình Thư Hàn, nài hiểu rõ ràng đạo lý dục tốc bất đạt.

”Chỉ cần bọn họ có thể đậu thi huyện bằng chính khả năng của mình, về khoản phí học sau này hết thảy đều do con phụ trách, chỉ cần con có thể giúp, tuyệt sẽ không chối từ.”

”Tình nha đầu, này...”

”Con cũng có yêu cầu của mình.”

”Người nói.”

Ánh mắt Trang Thư Tình vốn bình tĩnh đột nhiên trở nên sắc bén, “Không được đem lòng tốt của tỷ đệ chúng ta tỷ mà lợi dụng, chúng ta vốn không có nghĩa vụ này, việc chúng ta làm không cần ai phải cảm kích, cũng không cần bất kỳ ngoại lệ nào, thứ chúng ta muốn chính là một đám người biết phân tốt xấu, là một tộc nhân biết nỗ lực tiến tới, là một con người có tâm, có thể trở thành hậu thuẫn của gia tộc để tỷ đệ chúng ta có thể dựa vào, nếu như không đạt được yêu cầu của ta, thì chớ có trách tỷ đệ chúng ta

từ bỏ Trang gia giống như đã từng từ bỏ Trang Trạch Lương, tổ bá phụ, lời ta nói tuy vô tình, nhưng việc ta làm còn có thể vô tình hơn, bạc của ta không phải là từ trên trời rơi xuống, đối với gia tộc, ta đã tận lực giúp đỡ.”

Một ngàn lượng, cho dù người trong Trang gia nhiều như vậy nhưng muốn xài hết cũng phải dùng tới không ít thời gian, một ngàn lượng, cũng đủ để khiến khiến cho người đang đến đường cũng có thể làm ra chuyện xấu xa, một ngàn lượng này, cũng là do nha đầu kia tân tân khổ khổ vất vả kiếm về.

Trang Bình Chí than thở một tiếng, mặc dù biết một ngàn lượng này Tình nha đầu kiếm được không dễ dàng, nhưng hẳn cũng không thể đẩy ra, số tiền này đối với gia tộc mà nói thật sự quá trọng yếu.

”Lão nhân ta còn sống một ngày sẽ đem toàn lực trông coi Trang gia một ngày, nếu ta chết còn có đại bá người, trên đời này là có một người không biết phân biệt nhân tình giống như phụ thân người, nhưng không phải tất cả mọi người cũng đều như thế, lời người nói ta chắc chắn nhớ kỹ, ở trong tộc sau này, phạm là người có tiền đồ, cũng đều sẽ nhớ tới ân của người.”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Ta làm như vậy có vẻ như là vì gia tộc, nhưng nếu như xét đến cùng thì hành động này của ta chính là vì Thư Hàn, nói là ích kỷ cũng không đủ, ta bỏ tiền ra chủ yếu chính vì mong muốn về sau có thể có người giúp đỡ cho Thư Hàn, tuổi của đệ ấy còn nhỏ, nhưng có danh sư chỉ đạo, bên trên còn có hai vị sư huynh có tiền đồ, ta tin tưởng trong tương lai hẳn sẽ có ngày thành tài, hiện tại làm chuyện này đúng là có chút sớm. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất thì vẫn nên chuẩn bị chu đáo. Những người khác ở trong tộc có tiền đồ cũng không phải là chuyện xấu, nói không chừng về sau tỷ đệ chúng ta còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của mọi người.”

”Nếu thực sự có ngày ấy, bọn họ báo ân của người ân cũng là việc phải làm.” Trịnh trọng đem ngân phiếu giao cho nhi tử, Trang Bình Chí nhìn về phía Trang Thư Tình, “Ta thay mặt mọi người Trang gia tạ người, tuy rằng là một người làm trưởng bối lại nhận bạc của vãn bối thật sự là không nên, nhưng tình huống trước mắt của Trang gia thực sự rất không tốt. Không còn chút bạc dư thừa nào để làm việc này, cho nên ta liền vì cái nhà này mà mặt dày nhận lấy.”

Nói xong. Trang Bình Chí đứng dậy xoay người cúi mình với Trang Thư Tình,

hành động này khiến cho Trang Thư Tình vội vàng nhảy lên, “Tổ bá phụ, ngài làm như vậy là muốn cho ta giảm thọ sao.”

”Tổ bá phụ, nhất định con sẽ có tiền đồ.” Trang Thư Hàn tiến lên đỡ người ngồi xuống, bình tĩnh, nhưng kiên định.

Trang Bình Chí vỗ vỗ tay đứa nhỏ đang đỡ mình dậy, Trang gia, cuối cùng cũng có thể nhìn ra được hi vọng.

Ngày kế, khi hai tỷ đệ hai rời đi cơ hồ tất cả mọi người Trang gia đều ra ngoài tiễn đưa.

Sáng sớm Trang Bình Chí đã đem kiến lời nói hôm qua của Thư Tình nói cho toàn tộc, ít nhất tại giờ phút này, tất cả mọi người đều nhớ đến ân tình của Trang Thư Tình. Thái độ đối với đôi tỷ đệ này phá lệ khách khí.

”Tình nhi, Mẫn Nhi ta đành phó thác cho con, con hãy dạy cho nàng. Ta không trông cậy vào một ngày nàng sẽ trở thành người xuất sắc như con, nhưng ít nhất thì cũng phải can đảm hơn một chút, tính tình lạnh lợi hơn chút là được, ít nhất cũng không thể bị người khác khi dễ.”

”Đây chính là bá nương người nói đó, đến lúc đó ta gả tỷ ấy ra ngoài người cũng đừng trách ta nhiều chuyện.”

”Ta còn đang mong con có thể nhiều chuyện thêm một chút đây.” Chu thị cười cười, khuôn mặt hiện lên nếp nhăn nơi khoé mắt, “Mẫn Nhi đi theo con. Ta liền cảm thấy yên tâm.”

Trang Thư Tình đang muốn nói thêm, thì một chiếc xe ngựa ở bên kia chạy như bay đến. Một đường cuốn lên rất nhiều tro bụi, Trần Kiều Nương cơ hồ như té từ trên xe ngựa xuống, tóc tai đều rối mù.

”Trang Thư Tình! Tiểu súc sinh như ngươi sẽ không được chết tử tế... Buông ra ta, buông ra ta!”

Sắc mặt đám người Bạch Chiêm đang dựa vào xe ngựa ngay lập tức trầm xuống nhìn về phía Trần Kiều Nương đang bị chế trụ, “Đã không nói được lời bình thường thì miệng còn giữ lại để làm gì, lập tức khâu lại.”

Thanh Dương Tử lập tức hưng phấn tiến lên, từ khi nhìn thấy Trang tiểu thư khâu miệng vết thương, hắn luôn luôn chuẩn bị một bộ kim chỉ tùy thân, tùy thời thi triển thân thủ.

Đây chẳng phải là, cơ hội tới rồi sao.

”Buông ra ta, buông ra ta...”

Chu thị nhẹ nhàng huých xuống tay Trang Thư Tình, nàng vốn không thích vị Trần Kiều Nương này, ngay lúc này Bạch công tử đang ở cửa lớn Trang gia sao không cho người ngăn lại, làm cho thể diện của Trang gia đều mất hết.

Nhưng chặn lại... Chặn lại như thế nào?!

Trang Thư Tình vẫn đang đợi cho đến khi Thanh Dương Tử lấy kim ra bắt đầu chuẩn bị hành động mới mở miệng, “Đợi một chút.”

Thanh Dương Tử dừng động tác lại, hơi mất hứng quay đầu lại.

”Trần thị, có phải ta rất dễ khi dễ hay không?” Trang Thư Tình đi đến trước mặt Trần Kiều Nương, làm như không thấy được nàng đang bị chế trụ đến không thể động đậy, “Rõ ràng là ngay cả nợ cũ ta cũng lười tính với người, thậm chí muốn nhắm mắt làm ngơ với người, vì sao ngay cả điểm ấy, người cũng không thể nhận ra được?”

Trần Kiều Nương chật vật không chịu nổi quỳ rạp trên mặt đất, mặt dính bụi, nước mắt chảy xuống trông càng thêm thê thảm, “Là ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, chuyện trước kia coi như là ta có lỗi với các người, người buông tha cho Đình nhi được không? Nàng lại có muôn vàn không phải nhưng dù gì cũng là thân muội muội của người, người buông tha nàng đi.”

”Ta chỉ có đệ đệ, không có muội muội, còn có một điểm, người nói sai rồi.” Trang Thư Tình ngồi xổm xuống nhìn nàng, “Từ đầu đến cuối không phải ta không phải với nàng, mà là nàng ta đến khiêu khích ta, người nàng đắc tội cũng không phải ta, là Bạch công tử, người cầu sai người rồi.”

Trần Kiều Nương hận không thể giết chết Trang Thư Tình, không thể tưởng tượng những sinh lễ trong nhà mới đưa đến hôm qua, sáng sớm hôm nay đều không cánh mà bay, người lại bị đánh cho hôn mê rồi ném cho nữ nhi, nàng không thể nhẫn nhịn được.

Nàng không thể khiến cho cả đời này của Đình nhi cứ như vậy mà hủy đi.

”Thư Tình, người thay ta van cầu Bạch công tử, đồ cưới này của người ta không cần, đều để lại cho người hết, cho người tất cả, người thay ta van cầu tình đi.”

Bất kỳ người nào nếu có bộ dáng như vậy, Trang Thư Tình sẽ cảm thấy xót xa, sẽ mềm lòng, nhưng mà nhìn thấy người trước mắt này bị như thế, nàng chỉ cảm thấy thật xả giận.

Nàng chẳng phải chưa nghĩ đến chuyện muốn mượn danh Bạch Chiêm đến thu thập toàn gia kia, chỉ là dù có thu thập thế nào cũng không thể đụng đến nhân mệnh, nếu như cả nhà đó đều chết hết thì sẽ không còn thấy được tiền đồ sau này của Thư Hàn rồi, Thư Hàn càng có tiền đồ, bọn họ lại càng khó chịu, đây mới là trả thù của nàng.

”Ta cũng đã từng tuyệt vọng cầu xin người như vậy, lúc mẫu thân mới qua đời nửa năm kia, ta đã cầu người vài lần, lời người nói, về mặt lúc đó của người, mỗi khi ta nhớ tới đều cảm thấy rùng mình, hiện tại đến phiên người tuyệt vọng, ta vì sao lại phải cầu tình thay người? Vô tình cũng được, ngoan độc cũng được, người cứ việc mắng, ta nhận.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 77: Đưa Người Lên Kiệu Hoa

Xe ngựa đã đi xa, chỉ còn lại một phụ nhân nằm dưới đất chặt vật không chịu nổi.

Lời nói khí phách trước khi Trang Thư Tình rời đi kia, cùng với ánh lợi hại như có như không đảo qua, rất nhiều năm sau, người của Trang gia vẫn còn nhớ rõ cảnh này.

Ngày đó Trang Thư Tình biểu lộ ra hàn ý, khiến cho lòng người Trang gia càng thêm cổ kị, người muốn tiến lên, tâm tư là không thể thiếu.

Lúc này, bọn họ thật sự tin tưởng chỉ cần làm được theo như lời của Trang Thư Tình, thì việc sau khi đậu được thi huyện, hết thấy đều không thành vấn đề. Còn chưa nói tới việc, nàng chỉ là cô nương khuê tú chưa gả, tuy không khiến cho bọn họ cảm thấy lo lắng, nhưng cũng để cho bọn họ kính trọng ít nhiều. Bả vai nàng không đủ dày cũng không sao, bọn họ có thể giúp đỡ, vóc dáng không đủ cao cũng vẫn không là gì, vóc người bọn họ không lùn, thứ bọn họ muốn, chính là thời điểm bọn họ cần thì có thể giúp bọn họ một tay để cho bọn họ có thể đứng vững vàng, những chuyện sau này bọn họ có thể tự mình giải quyết.

Thanh Dương Tử sau khi xong chuyện liền bước lên xe ngựa, sừng bãi nhìn Trang Thư Tình, toàn thân đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Bạch Chiêm một cước liền đá hẳn ra ngoài, nha hoàn hiểu ý kéo cửa lại canh giữ ở gian ngoài, ánh mắt nhìn Thanh Dương Tử đều là trêu tức, tư

thế đất này của Thanh Dương Tử khiến cho mấy người bọn họ ôm bụng cười thành đoàn. Âm thầm than.

Trang tiểu thư uy vũ, Trang tiểu thư khí phách, khiến cho khí thế của công tử nhà hân đều bị áp chế.

Ngay vừa rồi, hân cảm thấy Trang tiểu thư giống như đã được tháo gỡ khỏi trói buộc, so với người lúc trước luôn chịu bó tay bó chân rõ ràng là có sự bất đồng, mặc kệ là vì sao. Hân đều cảm thấy đây là chuyện tốt, tưởng tượng đến bộ dáng Trang tiểu thư hất tay mũ điêu phụ đứng thẳng chửi người, Thanh Dương Tử cười càng thêm cổ quái.

Tuy rằng bên trong buồng xe Trang Thư Hàn vẫn còn đó. Nhưng Bạch Chiêm cũng không chịu thu liễm, trên mặt mang theo ý cười, lan tràn tới tận khoé mắt, ánh mắt đều trở nên nhu hòa.

Hân không sợ Thư Tình mượn tay hân làm việc, cũng không sợ Thư Tình có suy nghĩ đáng sợ, hân chỉ sợ Thư Tình tự làm uỷ khuất bản thân mình.

Nếu như mỗi ngày Thư Tình đều có thể giống như vừa rồi, thì hân sẽ càng thêm cao hứng.

Như là biết hân đang nghĩ cái gì, Trang Thư Tình tà tà liếc mắt nhìn hân, rồi lại nhìn về phía đệ đệ đang trầm tĩnh, “Cảm thấy tỷ tỷ làm quá mức sao?”

”Làm sao có thể!” Trang Thư Hàn vội vàng lắc đầu, trên mặt có chút rõ ràng, “Lúc trước đệ đồ đầu, kỳ thực cũng có chút đặc ý, cảm thấy mình mới mười tuổi đã có thể đứng đầu cả một kì thi, chưa nói trước được chuyện sau này nhưng bây giờ có lẽ cũng là người đầu tiên có thành tích như vậy khi mới ở lứa tuổi này, hơn nữa tỷ tỷ rất cao hứng, đệ liền có chút lằng lằng.”

Cúi đầu, thanh âm của Trang Thư Hàn thấp hơn chút, “Đệ chỉ lo đặc ý, tỷ tỷ cũng đã vì đệ mà suy nghĩ nhiều như vậy. Lúc đó, khi chúng ta rời khỏi lãnh sơn phải lấy ngọc bội của mẫu thân đi cầm mới dám đến Hội Nguyên Phủ, hiện tại tỷ tỷ lại lấy ra một ngàn lượng... Nếu không phải vì ta, tỷ tỷ cần gì phải làm như thế. Một ngàn lượng này cũng đủ cho tỷ đệ chúng ta tiêu xài cả đời.”

”Một ngàn lượng, sao có thể tưởng tượng được chúng ta có thể tích góp được nhiều như vậy, cũng không phải khó tránh như vậy, đệ thật có thể tin rằng đó là bạc mà chúng ta tích góp được sao? Tổ bá phụ khẳng định là không tin.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng nhìn thấy đệ đệ xúc động lớn như vậy, Trang Thư Tình vẫn cảm thấy cao hứng. Nàng thật sự lo lắng, không biết rằng mình nuôi dưỡng đứa nhỏ này có gì sai sót không.

”Gia tộc có thể không giúp người lên, nhưng nhất định sẽ không kéo chân sau của người. Một ngàn lượng này, tỷ cũng không trông cậy vào nó thực có thể tạo được tác dụng lớn, chỉ cần bọn họ chuyên tâm dốc lòng học tập, nhiều hiểu đạo lý hơn một chút, không hoành hành nơi quê nhà, không ý thể hiếp người, thì mục đích của tỷ tỷ đã có thể đạt được, Thư Hàn, đệ phải nhớ kỹ, đệ không phải chỉ có một người, cả đời đệ cũng không thể thoát được liên quan gia tộc Trang gia này, nếu đã không thoát được, vậy thì phải tận lực mà đưa bọn họ đi lên, trước phải tề gia, sau mới có thể giúp nước, trong lịch sử, thành danh một đời của danh thần bị huỷ trong tay gia tộc cũng không thiếu, nhất định phải sắp xếp cho tốt.”

”Tỷ, Đệ đã biết phải làm sao.” thái độ Trang Thư Hàn dị thường nghiêm túc, tỷ tỷ rất ít giảng đạo lý với hắn, cho dù những đạo lý kia hắn đều đã hiểu, nhưng chỉ cần tỷ tỷ nói ra, hắn cố gắng ghi nhớ trong lòng.

”Tỷ tỷ biết đệ đều hiểu hết, Trang gia tuy rằng có một Trang Trạch Lương, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn là gia tộc giữ vững tác phong, có tổ bá phụ ở đây, cũng không cần chúng ta hao phí nhiều tâm tư, đệ chỉ cần quản chuyện trước mắt, vững bước tiến về phía trước là được. Đệ chỉ cần

nhớ kỹ, đệ càng có tiền đồ thì càng có quyền lên tiếng, lời nói ra mới có thể khiến cho người khác kiêng kị, những chuyện còn lại, hết thầy đã có tỷ tỷ.”

”Tỷ tỷ, đệ sẽ không khiến cho tỷ vất vả lâu thêm nữa.”

”Tỷ tỷ chờ.”

Bạch Chiêm tận mắt nhìn thấy một màn này, tỷ tỷ dạy rất dụng tâm, đệ đệ cũng nghe rất nghiêm cẩn, hẳn cảm thấy Trang Thư Hàn có một người tỷ tỷ như vậy quả thực là phúc ba đời hẳn có được, Thư Tình chỉ cần dụng tâm với hẳn một nửa so với đệ đệ nàng, hẳn đã cảm thấy thỏa mãn.

Mà lúc này Trang gia đang là một mảnh hỗn loạn.

Trang Thư Đình cầm cây kéo đặt ngay yết hầu, tóc tai tán loạn, xiêm y dính bụi, thanh âm cũng giấu không được lộ ra tuyệt vọng, “Cút, toàn bộ cút ra khỏi nhà ta, nếu như các người muốn bức ta, ta liền chết trước mặt các người, khi nha môn đến thì để cho người ngoài nhìn xem, kẻ làm tỷ tỷ như ả đã bức tử muội muội mình như thế nào.”

Trần Nguyên chẳng những không lui về phía sau, ngược lại bước chân còn rất thông thả tiến về phía trước, “Muốn chết? Có thể, người chết rồi thì việc hôn nhân này liền không cần tính nữa, chết đi.”

”Người là ác ma!” Trang Thư Đình hô to, đâm kéo xuống, máu đỏ tươi theo cần cổ chảy xuống.

Trần Nguyên đương nhiên sẽ không để cho nàng chết, trong lòng hẳn rất rõ, nữ nhân này sẽ không thật sự đi tìm chết, nàng ta luyện tiếc cái thế giới chẳng tốt đẹp như nàng tưởng tượng này, chỉ cần đem mạng đến uy hiếp thì có thể vọng tưởng khiến cho bọn họ thu tay lại sao.

Đáng tiếc, người nàng gặp không phải là loại người thương hương tiếc ngọc.

Nghĩ muốn đạp địa vị của Trang tiểu thư trong lòng của công tử là đã phạm vào kiêng kị, huống chi ả còn đem chủ ý đánh lên người công tử, tuyệt không có khả năng cho qua dễ dàng.

Đương nhiên, nếu như Trang tiểu thư mở miệng thì mọi chuyện liền ổn thỏa, nhưng mà nếu như Trang tiểu thư muốn cầu thì đã cầu từ sớm.

”Ta muốn gặp Trang Thư Tình, ta muốn thấy nàng ta!”

”Người tới, don dẹp lại một chút rồi đưa nàng ta lên kiệu hoa.”

”Người dám...”

Trong chốc mắt Trần Nguyên đi đến trước mặt nàng ta đoạt lấy kéo, lại đánh vào sau gáy nàng ta một chưởng.

—— Hừ, hần có gì không dám.

”Mặc kệ là giờ lành hay không lành cũng phải đưa người đi, tận mắt nhìn bọn họ viên phòng.”

”Vâng.”

Đem người xách lên ném qua, Trần Nguyên cảm thấy bản thân hần thật sự là người tốt, chuyện tốt như vậy cũng có thể làm được tử tế, không biết công tử có thưởng cho hần chút gì tốt hay không.

Trang Trạch Lương đã đi một chuyến tới nha môn, nhưng lại không còn dễ nói chuyện như mọi lần bình thường khác, sau khi gặp huyện lệnh liền biết lệnh này không thể nghịch. Lai lịch của Bạch Chiêm sợ là so với đoán trước của hần còn lớn hơn nhiều, Đình nhi không muốn gả cũng phải gả.

Sau khi nhận mệnh, hần dứt khoát ở trong chủ ốc chăm sóc lão mẫu thân.

Lão thái thái dù sao cũng đau lòng cháu gái yêu thương từ nhỏ tới lớn, cố gắng chống đỡ thân thể ngồi dậy, hỏi.”Không còn biện pháp khác?”

”Nếu Tình nhi nguyện ý nói lời giúp thì may ra...” Trang Trạch Lương lắc đầu, “Nàng hận còn không kịp, làm sao có thể nói tốt, nương, đây cũng là do Đình nhi gieo gió gặt bão, nếu không phải nàng muốn trèo cành cao, thì làm sao có thể rơi vào kết cục như bây giờ? Chưa đề cập tới xuất thân của Bạch Chiêm như thế nào. Người sáng suốt vừa nhìn liền biết hẳn vì Tình nhi mới trở về, nếu nói lời khó nghe thì chính là Đình nhi nghĩ muốn đoạt nam nhân của tỷ tỷ, Tình nhi dựa vào cái gì mà còn giúp nàng nói chuyện, Tình nhi... Rất giống Uyển Như.”

Khi yêu thì liễu lĩnh, khi hận, thì ngay cả liếc mắt cũng ngại nhiều, trước mắt Trang Trạch Lương hiện lên ánh mắt của Uyển Như, lạnh như vậy, hoang vắng như vậy...

Cuống quít nhắm mắt lại, đem hình ảnh trong đầu xoá đi, Trang Trạch Lương không hiểu sao lại cảm thấy lưng có chút lạnh. Thân thể Lão thái thái ngã xuống giường, trong miệng thì thảo tự nói, “Nghịch chương, nghịch chương a...”

Chuyện của Trang gia, Trần Nguyên tự mình nắm bắt cho công tử.

”Thành?”

”Vâng.”

”Vậy thì đi làm chuyện khác, còn đứng đây làm gì.”

”Là, Trang tiểu thư...”

”Nàng không cần biết chuyện này.”

”Vâng.”

Bạch Chiêm không nói, Trang Thư Tình sau khi lên thuyền cũng không đề cập tới. Tựa như đã quên có một người như vậy.

Sau khi Trang Thư Mẫn lên thuyền không lâu đã gọi nàng qua.

Bạch Chiêm chỉ cho rằng hai tỷ muội có chuyện muốn nói cũng không đi cùng, đây là thuyền của hã, còn có thể xảy ra chuyện gì, thì tất cả mọi người, bao gồm cả hã đều đi cắt cổ xuống.

”Tình muội muội, đây là thuyền... của Bạch công tử?”

”Đúng, thì sao?”

Trang Thư Mẫn cười khố. Tất cả mọi người cảm thấy Bạch công tử quá phô trương, sau khi lên thuyền nàng mới biết được những thứ kia không đáng kể chút nào. Thuyền này tuy ít người đi theo bên cạnh Bạch công tử, những mỗi một đồ vật trên thuyền đều đẹp đẽ quý giá khiến cho nàng đến gần cũng không dám, chỉ sợ sẽ chạm hỏng mất.

”Muội làm sao lại trêu chọc đến loại người như vậy, nếu muội bị khi dễ, người trong Trang gia ai có thể xuất đầu làm chủ cho muội.”

Biết Trang Thư Mẫn vì lo lắng cho chính mình nên lòng Trang Thư Tình cũng cảm thấy mềm đi, “Bị khi dễ thì bị khi dễ, nếu như vậy thì sẽ không tiếp tục quẩn quít lấy hã không tha, Mẫn tỷ tỷ, muội và tỷ khác nhau, ở trong lòng tỷ, ngày thành thân của nữ nhân bị hủy thì cũng chính là hủy đi hết cả, phải bồi cả một đời, cuộc sống sẽ u ám, còn với muội, thành thân sinh con có thể nhưng cũng không phải là toàn bộ của muội, dù chưa cưới đã sinh con, muội cũng có thể sống vui vẻ.”

Thấy Trang Thư Mẫn đột biến sắc mặt, Trang Thư Tình cười, “Tại sao lại không chứ? Tại sao ngay bản thân mình lại phủ quyết chính mình, người còn sống là còn có ý nghĩa, nhưng nếu như mình không cảm nhận được điều đó, như vậy thì không phải cuộc sống thật sự, người còn sống, được

làm chính mình, nếu như có thanh danh tốt, thì đương nhiên là không thể tốt hơn rồi, còn nếu như thanh danh bị vấy bẩn thì như thế nào cũng phải bắt người ta nhận mệnh theo ý người đời sao? Ta sống trên đời này không gia tăng bất kì gánh nặng nào cho người, không ảnh hưởng xấu gì đến người, vậy thì người có tư cách gì đến châm chọc, khiêu khích, thuyết tam giảng tứ với ta?”

Trang Thư Mẫn nghe, một hồi lâu mới nói tiếp, “Tình muội muội, muội là muốn nói với tỷ, chỉ cần mình không thuận theo, không dựa vào người khác cũng có thể sống được tốt, căn bản là không cần để ý đến người khác nói như thế nào?”

”Chính là ý này, nói đến cùng vẫn phải tự lập tự cường.” Trang Thư Tình ngồi dựa vào ghế, “Cho một ví dụ đơn giản nhất, cuộc sống của muội và Thư Hàn trước khi thoát ly Trang gia nhìn chật vật không chịu nổi, nhưng sau khi trở về Trang gia, ai dám xem thường mà liếc mắt nhìn chúng ta? Trước đây mấy người chẳng phải còn không muốn thân cận với chúng ta sao? Nhưng tỷ xem, Thư Hàn đổ đầu bảng, muội có thể lấy ra ngàn lượng bạc đưa cho gia tộc, có thể giúp đỡ được phần nào cho tộc nhân, Trang Trạch Lương hận không thể đem những lời nói lúc trước nuốt lại, mỗi ngày đều muốn được một lời tốt từ chúng ta, những người khác ai mà không nâng đỡ (nâng đỡ + đỡ dành), cho dù là nam nhân theo bên người ta, bọn họ cũng chỉ dám oán thầm ở trong lòng, người chính là như vậy, ai có bản lĩnh người đó có tư cách lên tiếng nói, nếu như chuyện của tỷ đặt lên người muội, muội có thể khiến cho Bành gia phải cầu muội buông tha cho bọn họ, tỷ tỷ có tin hay không?”

”Tin.” Nghĩ đến những ngày không có thiên lý này, Trang Thư Mẫn cười khổ, “Tỷ tỷ tin, Tình muội muội, muội phải dạy cho tỷ, tỷ muốn sống tự tại giống như muội vậy.”

”Đương nhiên, muội còn muốn chọn người để gả tỷ ra ngoài kia!”

”Chỉ cần có người muốn, tỷ liền gả.”

Ai ui, Trang Thư Tình nhìn về tỷ tỷ ở phía sau, sau khi nói xong đầu cũng không dám ngẩng lên, thật đúng là có chút dũng khí a!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 78: Hiệu Thuốc

Tâm tình tốt, ba ngày đường thủy trong nháy mắt liền đến.

Rõ ràng huyện Lãnh Sơn mới là nơi hai người đã sống nhiều năm, nhưng dù là Trang Thư Tình hay là Trang Thư Hàn thì trong lòng bọn họ đều có một loại cảm giác muốn quay trở về đây.

Tuy chỉ là toà nhà mới ở mấy tháng nhưng lại có cảm giác như đây mới chính là nhà của bọn họ.

Bạch Chiêm chỉ vào một toà nhà cách vách nói: “Về sau ta ở nơi đó, có chuyện gì thì gọi một tiếng, ta có thể nghe được.”

Trang Thư Tình nhìn thoáng qua, cũng không giật mình, “Nhanh như vậy đã chuẩn bị tốt?”

”Nếu chút chuyện ấy còn làm không xong, nuôi bọn họ để làm gì, gió bắt đầu lớn rồi, mau trở về phòng đi.”

Quan sát hướng gió trên đường về thấy không tốt, trời cũng bắt đầu tối đen, tháng hai thời tiết vẫn rất lạnh, Trang Thư Tình không nói thêm gì, dắt Trang Thư Mẫn bước nhanh vào.

Trang Thư Mẫn là lần đầu tiên xa nhà, một đường đi đến đây đã quan sát được hết trên xe ngựa, chút rung động trong lòng đã sớm áp chế, nhưng đợi đến khi bước vào cửa, nhìn khắp toà nhà tinh xảo này vẫn có chút giật mình.

”Tòa nhà này muội thực sự đã mua xong?”

”Đương nhiên, tiền của muội không ít bạc đâu, bất quá nếu ở lại nơi này lâu lâu dài dài thì cần gì phải làm mình thiệt thòi, bạc kiếm được là để mình dùng, hết thì sau này lại kiếm về.”

Đúng vậy a, nàng nghĩ như vậy nên cũng thật sự làm như vậy... Chính mình phải đối tốt với bản thân mình, Trang Thư Mẫn rất hâm mộ một Tình muội muội như vậy.

”Cho nên, Mẫn tỷ tỷ à, đời người chỉ ngắn ngủi vài năm, mọi chuyện cần gì phải bắt buộc cầu toàn, đối với bản thân mình tốt một chút cũng không có gì là sai, trên đời này, đến bản thân mình còn không biết quý trọng thì làm sao còn có thể trông cậy đến chuyện người khác sẽ đối tốt với mình?? Muội cũng nói trước với tỷ, muội khẳng định, con người sống ở đời là phải biết yêu thương bản thân mình trước, tỷ cũng đừng hy vọng muội sẽ yêu quý tỷ hơn yêu quý bản thân mình. “

”Một bụng toàn là nguy hiểm.” Trang Thư Mẫn vờ giận dỗi nói nàng một câu, “Nhưng như ta nghe thế nào cũng cảm thấy không phải a?”

”Những lời muội nói suốt dọc đường không phải lời vô ích. Thật đối, Bảo Châu, người đi phòng bếp phân phó một tiếng, một khắc sau dọn cơm lên.”

”Vâng.”

”Đi, Mẫn tỷ tỷ, tỷ đi chuẩn bị trước đi muội phải về phòng đối đãi đầu, đối xiêm y, khi nào xong thì đến ăn cơm với bọn muội. Phòng của tỷ cũng không cần phải sửa lại gì nhiều, muội đã cho người sắp xếp lại, là căn phòng ngay bên cạnh phòng của muội.”

Trang Thư Mẫn nhẹ giọng đáp ứng. Trong lòng có lo lắng, nhưng lại không cảm thấy bàng hoàng khi phải đến một nơi xa lạ, vừa bước vào căn

phòng mà Trang Thư Tình sắp xếp đã nghe thấy thanh âm của muội muội vọng qua, nàng tin vị muội muội này có thể giúp nàng vượt qua khó khăn. Có nàng ấy ở đây, nàng không còn sợ gì nữa.

”Thư Hàn, đệ cũng nên đi rửa cái mặt, đổi xiêm y, sau đó đi mời Bạch Chiêm lại đây, ăn cơm một mình thì có nghĩa gì, Nam Châu, người đi chăm sóc Thư Cố.”

”Đã biết, tỷ tỷ, ta lập tức đi.”

Thế nhưng lại không có nửa phần chần chờ?

Thần thái Trang Thư Tình càng thêm phấn khởi. Cũng không cần người khác hầu hạ, sau khi cùng Trang Thư Mẫn vào nhà liền vừa dọn dẹp vừa nói chuyện với nàng: “Nơi này của muội không có nhiều quy củ, nam nữ bất đồng tịch gì đó đã sớm bị gạt bỏ. Trong nhà chỉ có mấy người, bàn ăn chia ra làm hai phần, dù sao trong nhà này cũng không có người nào quản muội nên muội đều làm theo ý của bản thân, nếu như Mẫn tỷ tỷ không thích ứng được cuộc sống như vậy. Về sau muội có thể làm một bàn riêng cho tỷ, tỷ cũng có thể ăn ở phòng của mình.”

”Không cần như vậy đâu.” Tiến lên giúp Trang Thư Tình lấy hộp trang điểm xuống. Cầm lược chải đầu cho nàng, “Tỷ đến đây không phải để khiến cho muội không tự nhiên, trước kia quy củ trong nhà thế nào, về sau vẫn cứ như thế, không cần bận tâm ta, ta cũng không phải người trời sinh đã thích bị quản, bây giờ còn khiến cho ta cảm thấy có cầu còn không được.”

Nhìn bóng dáng nữ tử dịu dàng đứng phía sau nàng qua gương, trong lòng Trang Thư Tình cảm thấy cực kỳ thoải mái, “Mẫn tỷ tỷ, cuộc sống như bây giờ cũng rất tốt, so với bất kỳ thời điểm nào muội nhìn thấy tỷ còn tốt hơn.”

Trang Thư Mẫn ngẩng đầu, nhìn gương mặt tươi cười trong gương không khỏi cũng nở nụ cười, “Ừm, bản thân tỷ cũng thích cuộc sống như vậy.”

Hai tỷ muội nhìn nhau cười.

Chờ hai người đi ra, Bạch Chiêm đã đến, khước miệng gọi lên tươi cười không thể nghi ngờ cho thấy tâm tình hân hân bây giờ rất tốt.

Trang Thư Mẫn nhìn thấy mà sửng sốt, nam nhân này không phải người dễ chọc, luôn làm theo ý của mình, là một công tử không dễ thân cận, không ngờ khi hân cười lên lại có bộ dáng như vậy.

”Ta đói muốn chết rồi, mau ăn đi.”

Tay nghề của Dụ nương tử không thể chê vào đâu được, Trang Thư Mẫn bình thường ăn ít nhưng hiện tại cũng ăn nhiều hơn nửa chén cơm.

Uống thêm chén trà để tiêu cơm, mọi người đều thả lỏng người cùng nói chuyện.

Trang Thư Mẫn nhìn một màn này nhin không được nghĩ, nếu nương biết hiện tại nàng ở Hội Nguyên Phủ không có quy củ như vậy, không biết có phải sẽ hối hận khi đã để nàng đến đây hay không, nhưng mà, loại cảm giác này thật tốt.

”Tỷ tỷ, sáng mai đệ phải đi thỉnh an tiên sinh.”

”Đúng vậy, nên đi, tiên sinh nếu biết đệ đứng đầu, khẳng định sẽ rất cao hứng.”

Bạch Chiêm một tay chống đỡ đầu, bộ dáng lười biếng giống như một con mèo lớn, “Dựa vào quan hệ của Tô Văn, sợ là kết quả hân đã sớm biết, nhưng mà Thư Tình, có phải nàng đã quên chuyện gì rồi không?”

Trang Thư Tình cho Trang Thư Cối ăn trái cây, nghe vậy ngẩng đầu, trừng mắt nhìn, trong đầu chuyển qua mấy vòng, nhất thời giật mình, “Niệm Niệm!”

Rời nhà nguyên một tháng, cũng không biết tiểu gia hỏa kia đã đi về nhà bao nhiêu lần.

”Ngày mai ta ôm hồ con trả lại cho cha mẹ của nó, thuận tiện mang Niệm Niệm về luôn, ta cảm thấy nó khẳng định sẽ bám dính lấy ta.”

Thực sự bám dính!

Cũng may là dùng thịt chứ không phải móng vuốt bám lấy!

Ánh mắt Niệm Niệm ẩm ướt trần đầy ủy khuất, ánh mắt nhìn hồ con dường như đang bắn ra dao nhỏ.

Rõ ràng là chủ nhân của nó, nhưng xa nhà lại không mang nó theo, ngược lại lại mang theo con hồ con này, Niệm Niệm càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt lăn xuống từ khóe mắt.

Trang Thư Tình đau lòng không thôi, ôm nó lên nhẹ giọng dỗ, “Ta sai rồi, chủ nhân sai lầm rồi, sau này mặc kệ là đi đâu cũng đều mang theo người có được hay không, đừng khóc a, rơi nước mắt sẽ không còn uy phong nữa đâu.”

Niệm Niệm vốn cũng chỉ rơi hai giọt nước mắt, mỗi bên một giọt, bộ lông được vuốt ve liền cảm thấy cao hứng, còn không quên từ bỏ vai của chủ nhân nhìn hồ con bằng một ánh mắt đặc ý.

Vị trí bị thương không nặng đã không cần phải buộc lại, nhìn hồ con bây giờ không còn thảm hại như lúc trước, nó còn chưa học được cách tranh thủ tình cảm, nhưng dựa vào thiên tính của động vật, thấy con vật khác chiếm địa bàn của nó khiến cho nó rất mất hứng, nơi mà bình thường

nó nằm giờ đây lại bị con sói nhỏ kia chiếm cứ, tức giận hừ hừ hai tiếng nhưng hiện tại nó chưa làm được cái gì, vậy nên liền rúc vào hổ mẹ tìm kiếm an ủi.

Thời gian dài như vậy cộp mẹ không được nhìn thấy con của mình, sớm đã mong ngóng đến sốt ruột, hiện tại liên tục liếm những vết thương trên người hổ con, tất cả trong mắt đều là đau lòng.

Ánh mắt nhìn về phía Trang Thư Tình đều tràn đầy cảm kích.

Trang Thư Tình cảm thấy. Việc nàng có thể nghe hiểu được lời nói của động vật không có gì là không tốt.

Toàn thân Trang Thư Mẫn cứng ngắc không dám tới gần, cũng không chịu lui ra phía sau, liền cứ đứng như vậy. Ngay cả đầu cũng không di chuyển.

Lúc này nàng mới triệt để cảm giác được, Tình muội muội lúc ở Hội Nguyên Phủ và lúc ở Khê Thủy Trấn hoàn toàn không giống nhau, ở nơi này Tình muội muội, rất vui sướng.

Bạch Chiêm liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt một lần nữa đặt lên người Thư Tình, hẳn không cần biết Thư Tình muốn bảo vệ bao nhiêu người, chỉ cần không đem đến phiền toái cho Thư Tình. Không khiến cho Thư Tình thương tâm, hẳn sẽ không chút để ý cũng đem người đó bảo vệ giúp nàng.

”Hổ con còn phải theo ta một đoạn thời gian nữa. Có những nơi bị thương rất nặng, ít nhất phải đến mười ngày sau mới khỏi, mỗi ngày còn phải thay thuốc, chờ đến khi nó tốt hơn, ta sẽ đưa nó về.”

”Rõng rỗng...”

”Không cần cảm tạ ta. Ta rất cao hứng khi có thể cứu sống nó.”

Hổ đực gần đó xuất hiện, còn kéo theo một con linh dương còn chưa tắt thở, sừng trên đầu nó không nhỏ hơn hổ đực bao nhiêu.

”Cho ta?”

”Rống.”

”VẬY CÁM ƠN, YÊN TÂM, TA SẼ KHÔNG KHIẾN HỔ CON CHỊU THIỆT.”

”Ngao ô!” Niệm Niệm bất mãn vị bị bỏ qua, thịt trong lòng bàn chân lại vồ vồ lên người Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình nghe hiểu lời của nó, ánh mắt không khỏi sáng lên, nàng cũng không cần lang tộc trả ơn nàng thứ gì, nhưng mỗi lần chúng nó đưa đều rất quý, nàng cũng chỉ là phạm phu tục tử thôi.

”Bạch Chiêm. Chàng đi cùng cùng Niệm Niệm một chút.”

Bạch Chiêm hiểu rõ, liếc mắt ý bảo đám người Trần Nguyên đến gần rồi mới rời đi theo Niệm Niệm.

Lúc này Trang Thư Tình mới trở lại bên người Trang Thư Mẫn, cười tủm tỉm hỏi.”Sợ hãi sao?”

”Đương nhiên là sợ hãi rồi, ta lớn như vậy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hổ, nhưng mà hình như nhìn cũng không quá hung dữ.”

”Muội không phải nói chúng nó, mà là đang nói bản thân muội, muội có thể ở chung với động vật, có thể hiểu được lời nói của chúng nó. Tỷ không cảm thấy muội là yêu quái sao?”

”Dù là yêu quái cũng là yêu quái tốt, nếu như tất cả yêu quái đều tốt như vậy thì so với con người còn khả ái hơn.” Trang Thư Mẫn cố trấn định, vươn tay vuốt ve Niệm Niệm, dùng hành động chứng minh bản thân mình thật sự không sợ.

Trong lòng Trang Thư Tình cảm thấy thật ấm áp, tươi cười trên mặt tràn đầy vui vẻ, nắm lấy chân trước của Niệm Niệm đặt lên trên tay nàng, thì thầm với niệm niệm: “Đây là Mẫn tỷ tỷ, về sau phải bảo vệ nàng nha.”

”Ngao ô!” Niệm Niệm rất nể tình giữ chặt một ngón tay của nàng quơ quơ.

Bộ dáng nho nhỏ của tiểu gia hỏa này, không cần hành động, không cần lên tiếng cũng có thể khiến cho nữ hài tử đối với vật nhỏ này không có chút miễn dịch, cái gì sợ hãi Trang Thư Mẫn đều đã quên, không tự giác được lại gần một chút, bắt lấy bàn chân đang cần lấy ngón tay của nàng tiếp tục chơi đùa.

Giờ khắc này, Trang Thư Tình thật sự cảm thấy việc mang Trang Thư Mẫn ra khỏi Khê Thủy Trấn là việc làm cực kỳ đúng đắn.

Bạch Chiêm rất mau đã trở về, tay còn cầm theo một túi lớn.

”Là cái gì vậy?”

Bạch Chiêm nâng cầm hương Thanh Dương Tử, “Người tới nhận.”

Thanh Dương Tử đi đến, ngồi xổm xuống cầm mỗi thứ cẩn thận nhìn qua, sau đó chia ra làm mấy phần, “Đây là dược thảo, đều có độ tuổi rất lâu năm, dược hiệu vẫn còn nguyên, khó có dược là chúng đã được bảo vệ cẩn thận, mấy thứ này có những cái thuộc hạ không biết tên, nhưng có vẻ đều là thứ tốt.”

Hai mắt Thanh Dương Tử tỏa sáng, “Tên không biết là gì, ta cũng chỉ có thể tìm sư phụ của ta hỏi một chút, chỗ sư phụ của ta có rất nhiều bảo bối, chỉ là dược thảo của sư phó đều dược phơi khô, còn thứ này vẫn còn tươi mới, Trang tiểu thư, tiểu thư có thể đưa chúng cho ta đi nghiên cứu một chút?”

Trang Thư Tình cũng không biết kia hai cây thuốc dính đầy bùn đó là thứ gì, đặt trong tay nàng cũng vô dụng, đưa cho Thanh Tử Dương không biết chừng còn có thể tìm ra được lợi ích lớn, gật đầu đồng ý.

Thanh Dương Tử lập tức dùng túi gói kĩ hai cây thảo dược lại, nhìn như vậy, vẻ mặt thỏa mãn kia so với việc nhìn thấy khuê nữ nhà ai tắm còn muốn vô sỉ hơn, Trần Nguyên hận không thể xé mặt hăn ra làm đồ lót ghế ngồi, miễn cho việc hăn làm công tử mất mặt.

Sau khi trở về, Bạch Chiêm dẫn Trang Thư Tình đi tới hai tòa nhà ngay cạnh đó, chỗ này đã được sửa sang lại, hơn nữa cũng được tân trang mới lại.

Thông qua cổng vòm, tiến vào một cái sân lớn.

Bạch Chiêm đứng dựa vào cửa, một tay nhẹ nhàng đẩy, mùi thuốc nồng đậm liền xông vào khoang mũi, đây là...

”Những dược liệu ở hiệu thuốc đều có ở nơi này, có hiệu thuốc này khi không có ta vẫn có thể cung cấp dược liệu đầy đủ cho nàng, cái gì nàng cũng không cần quản, chỉ cần sử dụng là được, hai người kia đều là đồng tử đi theo Thanh Dương Tử đã lâu, cần cái gì cũng có thể phân phó cho bọn họ.”

Hai người tiến lên, cung kính cúi chào.

”Tiểu Đường Quy (Đảng Sâm) gặp qua Trang tiểu thư.”

”Đứng lên đi.” Tâm tình Trang Thư Tình lúc này khó có thể hình dung, cảm động, còn có chút không biết làm sao, không dám nhìn Bạch Chiêm, nhẹ giọng hỏi: “Thanh Dương Tử về sau cũng sẽ ở đây?”

”Đương nhiên.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 79: Ngoài Ý Muốn

Bạch Chiêm thấy vẻ mặt nàng có chút không đúng, nhíu mày nhìn nàng, “Thế nào? Không muốn hăng đến sao? Bình thường không phải nàng luôn đợi hăng đến sao?”

”Sao có thể không cần hăng đến chứ, kiến thức về dược của hăng tốt hơn ta nhiều.” Trang Thư Tình nằng mắt nhìn hăng, thấy hăng lộ vẻ nghi hoặc, nhất thời cũng thấy bản thân quả thực có chút không hiểu làm sao, việc gì phải ngượng ngùng, chiếm tiện nghi của người ta còn thiếu hay sao? Bây giờ còn ngượng ngùng không phải là quá muộn rồi sao.

Ở trong lòng thầm mắng mình một phen, cuối cùng thở ra, “Ta chỉ cảm thấy có chút áy náy, ta cũng chưa từng vì chàng làm chuyện gì.”

”Ta cam nguyện.” Ba chữ kết thúc đề tài này, Bạch Chiêm mang nàng về phòng,

”Lúc trước không phải nàng muốn đóng cửa cửa hàng ở chợ Đông kia sao? Nghĩ kĩ chưa?”

”Ta cũng muốn đóng cửa, nhưng nghĩ thế nào cũng không thấy thích hợp, nhiều tú nương như vậy, các nàng ở cùng nhau cũng đã quen, hiện tại nếu giải tán thì có chút không đành lòng, ta tính hạ thấp giá của cửa hàng xuống, cũng không tiếp tục làm những đồ thô độc nhất vô nhị nữa, tay nghề của tú nương đều tốt, chỉ cần đồ thô ra không quá kém thì cửa hàng tiếp tục duy trì cũng không có vấn đề gì, chỉ là tiền thu về mỗi tháng ít hơn một chút thôi, số bạc hiện tại của ta cũng đủ dùng rồi.”

Suy tính như vậy với Bạch Chiêm mà nói cũng không quá quan trọng, mọi chuyện hẳn đều theo Thư Tình, thấy nàng quyết định như vậy cũng không nhiều lời nữa.

Trang Thư Hàn đỡ đầu. Tô Văn tuy rằng cao hứng nhưng cũng chỉ uống nhiều hơn một ly, hai đệ tử trước đều là người không chịu thua kém, một người đậu Tiến sĩ ra làm quan, một người được Giải Nguyên, khởi đầu của Thư hàn coi như không tệ, nhưng tiền đồ về sau có được như hai vị sư huynh hay không thì khó mà nói trước được. Tô Văn không nhìn lắm một màn non tốt. Không cần nhìn mặt mũi của Bạch Chiêm hẳn cũng phá lệ để bụng với vị đệ tử này.

Thái độ của Thư Tình với chuyện Trang Thư Hàn mỗi ngày đều ra ngoài từ sáng sớm, trời tối lại trở về đã rất bình thường.

Cho đến trước tháng tư. Trang Thư tình cảm thấy người đệ đệ đã gầy đi một vòng, cũng may tinh thần của hắn không tệ.

Ngày mười hai tháng tư, kì thi thứ hai rốt cuộc cũng đến.

Cũng giống như khi thi huyện, nàng đã dậy từ sớm, trước giờ mẹo đưa người đến trường thi.

Nhìn theo bóng người bước vào trường thi, lần này Trang Thư Tình không trở về mà một mực ở lại chờ, Trang Thư Mẫn cũng tận lòng ở một bên chăm sóc cho Thư Cố.

Ở Hội Nguyên Phủ hơn một tháng. Khí sắc của Trang Thư Mẫn so với lúc mới đến đã tốt hơn nhiều, tư thái cũng rất thoải mái, ghé tai hỏi Thư Tình. “Bạch công tử khi nào thì trở về?”

”Nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng.” Trang Thư Tình thu hồi tầm mắt đang nhìn chăm chăm cửa trường thi, “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

”Không thấy hấn suốt ngày vây quanh bên người muội hay sao, bây giờ không thấy nữa nên có chút không quen thôi.”

Trang Thư Tình nghĩ. Cũng đúng, kỳ thực nàng cũng có chút không quen, còn có một chút nàng không thể thừa nhận, “Ngày thứ tám sẽ về”

”Chưa nói đi nơi nào sao?”

”Nói là gặp phụ thân, muội cũng không hỏi nhiều, tình huống nhà hấn hấn là cũng không đơn giản.”

”Chẳng lẽ nhà hấn không ở Hội Nguyên Phủ sao? Không phải nàng nói là đã gặp phụ thân của hấn rồi sao?”

”Mẫn tỷ tỷ hôm này lòng hiếu kỳ của tỷ thật nhiều a.”

Trang Thư Mẫn giận dữ liếc mắt nhìn nàng, “Còn không phải là ta quan tâm muội hay sao, sợ muội phải chịu thiệt.”

”Nếu hấn nguyện ý muốn nói với muội. Sớm muộn một ngày nào đó muội cũng sẽ biết, nếu như không nói, vậy thì việc đó không quan trọng đến mức muội bắt buộc phải biết. Nghĩ nhiều làm gì, chưa cần nói đến chuyện có phải đi vào cửa lớn Bạch gia hay không, muội còn chưa có tâm tư muốn vào đó để làm oán phụ đâu!”

Không cần vì việc vặt mà phải bận tâm, không cần lo lắng cuộc sống, cũng không có bất kỳ áp lực nào, cả ngày làm bạn cùng dược liệu. Có một quyển từ điển dược liệu sống tùy thời nàng có thể đến thỉnh giáo, thường thường nàng cũng chế tạo ra vài loại dược liệu. Những ngày này quả thực là tự tại như thần tiên, gan của nàng cũng ngày càng lớn hơn, không muốn bị trói buộc.

”Chuyện gì muội cũng dám nói.”

Trang Thư Tình cười, cũng không cố ý muốn che giấu cuộc đối thoại, cũng bởi vì được Bạch Chiêm nuông chiều nên người này ngày càng kiêu căng, gan cũng càng lớn không phải sao?

Nhưng nàng cũng nhìn ra được, Bạch Chiêm thích nàng như vậy, bản thân mình cũng sống rất tự tại, việc gì phải để ý người khác nghĩ gì, có sao lại không sống thật thoải mái?

Vì dậy quá sớm nên hiện tại Thư Tình đã sớm vùi đầu vào gối mềm Bạch Chiêm đặc biệt vì nàng chuẩn bị mà thiếp đi, trong mơ hồ nàng cảm giác được có người đắp chăn cho mình, khóe miệng nhếch lên ngủ càng sâu.

Cũng không biết là ngủ bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào nàng lập tức mở mắt, “Sao vậy?”

Trang Thư Cỗ lập tức kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài rồi quay đầu nói với Thư Tình: “Tỷ tỷ, có người từ bên trong được nâng ra?”

Hai tỷ muội vội nhìn ra ngoài, thật đúng là có người bị nâng xuất ra; thoáng nghe thấy tiếng công sai gọi lớn: “Trần Lượng, người nhà của Trần Lượng có ở đây không?”

Không có người đáp lại.

Mà người được nâng ra bị đặt trên mặt đất không có nửa điểm động tĩnh, cũng không biết là bệnh gì bộc phát, còn sống hay là...

Trang Thư Tình có chút không quản được chân của chính mình.

”Tình muội muội, muội đi đâu vậy?”

”Đi xem.”

Trang Thư Mẫn còn chưa giữ chặt nàng lai, người đã lưu loát đi ra ngoài, nàng cắn răng một cái, dặn Thư Cố ở lại trong xe ngựa, chính mình cũng đi theo Thư Tình.

Có nhiều gia đình ở trước cửa trường thi chờ người, bây giờ đều đứng vây quanh không ít, hành động của Trang thư Tình cũng không quá thu hút người khác.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy bộ dáng người kia, nàng liền có chút ngây ngốc.

Sắc mặt xanh tím, môi thâm đen, bên miệng có dấu vết vừa mới nôn, thời tiết như vậy, trên mặt đều là mồ hôi, cổ áo đã bị thấm ướt, đây rõ ràng là tình huống bệnh tim phát tác.

Không phải là nàng lo lắng nhiều, nhưng nhìn tình huống của người này có chút không đành lòng, quay đầu nói với những người đang che chở nàng khỏi chen lấn: “Mau giải tán bọn họ, mau lên.”

”Trang tiểu thư, ngài...”

”Hắn sắp chết rồi, nếu như ta có thể cứu kịp thời, may ra hắn còn có thể sống.”

Trần Nguyên đã đi theo Bạch Chiêm đi tới kinh đô, những người đi theo bảo hộ Trang Thư Tình đều lấy Tam Tử làm đầu.

Tam Tử phảng phất như thấy được hình ảnh Trang tiểu thư ở trong thôn nhỏ kia, ánh mắt và hành động của tiểu thư lúc cứu hổ con vào nhưng thôn dân, đều toát lên vẻ tự tin, cái gì cũng không nói nữa, phất tay một cái, mấy người đi theo lập tức phân tán những người đang vây quanh đó lui về vài bước.

Trước mắt bao người, Trang Thư Tình ngồi xổm xuống trước mặt nam tử trung niên.

Công sai ngậy người, vội hỏi: “Người muốn làm gì, người đã tắt thở.”

Ở trong mắt người thường, người không thể hô hấp, tim không còn đập chính là đã chết không phải bàn cãi.

Trang Thư Tình không để ý tới, một bàn tay đặt ở chính giữa ngực, tay kia đặt lên tay còn còn, đầu ngón tay khép lại, hai khuỷu tay duỗi thẳng, vuông góc xuống dưới, dùng sức ấn xuống. Mỗi lần ấn xuống lực đều khuếch tán, tiếp tục tấn xuống, động tác nhanh mà có lực. Không gián đoạn.

Người chung quanh vây xem đều ngậy người, không biết hành động này là đang làm gì.

Bất quá cũng hiểu được một chút, mới một lát mà trán Trang Thư Tình đã đầy mồ hôi, động tác đều rất cố sức, thân thể cô nương mười lăm tuổi cũng có hạn.

”Mẫn tỷ tỷ, giúp hẩn xử lý những chỗ bị bắn một chút.”

Trang Thư Mẫn đứng một bên cũng không biết phải giúp đỡ nàng như thế nào, nghe vậy cũng bất chấp dơ bẩn. Tiến lên dùng khăn tay thanh lý những chỗ vậy bắn.

Động tác của Trang Thư Tình vẫn luôn không ngừng.

Công sai nhìn ra ý đồ của nàng, tâm cũng cảm thấy ý tốt của nàng. Ngừ khí ôn hòa đi không ít, “Cô nương người cũng lưu lại chút khí lực đi, người đã đi... Ngón tay động dậy rồi!”

Trang Thư Tình vốn đã muốn kiệt sức, đang nghĩ có nên hô hấp nhân tạo hay không. Cuối cùng cũng nghe thấy được lồng ngực người bên dưới truyền đến tiếng tim đập.

Rất chậm, nhưng chung quy vẫn là có.

”Có nghe thấy ta nói không? Được rồi, nghe lời ta, hít vào... Thở ra, lại hít vào... Thở ra, tiếp tục hít vào... thở ra, đúng, cứ như vậy. Làm lại lần nữa.”

Vòng đi vòng lại vài lần, hô hấp của nam nhân cuối cùng cũng ổn định lại, ánh mắt những người vây xem nhìn về phía Trang Thư Tình nhất thời trở nên bất đồng.

Ngay cả người sắp chết cũng có thể cứu sống a!

Trang Thư Tình hoàn toàn không cảm giác này, lưu loát cởi bỏ áo ngoài của nam nhân, nhìn thần trí của hắn còn chưa hoàn toàn hồi phục, đỡ đầu của hắn lên, cầm một cánh tay lại gần phía nàng hơi gập xuống đầu gối, cũng điều chỉnh lại tư thế của hắn để hô hấp được lưu thông.

Thấy tình huống đã chuyển biến tốt. Trang Thư Tình mới yên lòng, có thể cứu một mạng người. Nàng vẫn cảm thấy rất có thành tựu.

Bởi vì đang còn đỡ đầu người bệnh, Trang Thư Tình cũng không tiện di động, ngẩng đầu hỏi: “Đi mời đại phu chưa?”

Người nhà của nam nhân này không có ở đây, ai sẽ đi mời đại phu, công sai trăm mắc không trả lời.

Trang Thư Tình hiểu được, đành phải đứng ra làm người tốt, để Tam tử phái vài người đưa hắn đi y quán..

Bị Bạch Chiêm ảnh hưởng, Trang Thư Tình hiện tại cũng càng không đem mặt khác nhân ánh mắt để ở trong lòng, tâm tình thật tốt đang muốn hời trên xe ngựa tiếp tục ngâ ngốc, liền nhìn thấy một người đang phóng ngựa chạy tới.

Là Chu Châu.

Từ khi biết Hương Tả và Từng Yến, Chu Châu đều là người của Bạch Chiêm, Trang Thư Tình đã đem hai nàng đổi chỗ cho Dụ Quyên và Long Diễm Diễm.

Nàng rất ít khi đến cửa hàng, hiện tại nhìn thấy người nàng mới phải hiện, giống như đã rất lâu rồi không gặp.

”Chưởng quầy, trong cửa hàng có người bị hành hung bị thương.”

”Ai bị thương? Từng Yến?” Trang Thư Tình nhất thời thay đổi sắc mặt, vừa nói vừa chạy về phía xe ngựa, ba người kia trừ việc giấu diếm thân phận cũng không có chỗ nào không ổn, thậm chí so với hạ nhân chuyên chúc còn tận tâm hơn vài phần, mặc kệ là ai bị thương nàng cũng không thể mặc kệ.

Biết Bạch Chiêm không phải là người bình thường có thể chọc sao? Hắn vừa không có ở trong thành liền ra tay!

Chu Châu không phải người nói nhiều, vốn cho rằng chưởng quầy ghét các nàng, lúc này nhìn thấy trưởng quầy còn quan tâm các nàng như vậy chứng tỏ trong lòng vẫn còn nhớ đến bọn họ, trong lòng không khỏi ấm lên, vội đi tới giải thích: “Người bị thương không phải Từng Yến, là một khách nhân trong cửa hàng.”

Bước chân Trang Thư Tình cũng không có chậm lại, kéo Trang Thư Mẫn lên xe ngựa, tiếp đó Chu Châu cũng đi lên, “Mời đại phu chưa?”

”Nô tỳ đến đây còn Từng Yến đã đi mời, chỉ là... Tình huống của khách nhân kia không tốt lắm.”

Trang Thư Tình nhăn mày lại, vén rèm cửa sổ lên phân phó nói: “Ngừng một chút.”

Xe ngựa dừng lại.

”Mẫn tỳ tỳ, nơi này cách nhà không xa, muội để người đưa tỳ và Thư Cố về.”

Trang Thư Mẫn không nói hai lời, ôm lấy Thư Cố xuống xe ngựa.

”Tam Tử, người phái người đưa tỳ đệ bọn họ về, những người khác lấy tốc độ nhanh nhất đi gọi Thanh Dương Tử đến, nói hẩn mang theo cả hòm thuốc kia của hẩn cùng với cái rương của ta.”

”Vâng.”

Hiện tại người trong Bạch phủ đều biết nữ chủ nhân tương lai có kiến thức y thuật rất ly kỳ cổ quái, cho nên khi nhìn thấy vị khách nhân không may mắn chịu tội kia, Hưởng Tả lập tức nói Chu Châu đến mời Trang Thư Tình.

Bọn họ không sợ người chết, nhưng người bị giết trong địa bàn của công tử mà không làm được gì chính là đang đánh lên mặt của công tử!

Những thứ khác có thể để sau tính, nguyên nhân cũng ném sang một bên, cho dù người này đáng chết cũng phải cứu về.

”Khách nhân kia là người nhà ai?”

Chu Châu cắn răng, trong mắt hiện lên tức giận hiếm thấy, “Là hồng bài của Hồng Hương các, vào cửa hàng không bao lâu đã bị người dè ra

đâm cho hai đao, trên mặt cũng bị một đao, người động thủ là Tần gia thiếu phu nhân, có tiếng mạnh mẽ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 80: Khai Phúc

Trang Thư Tình nhìn nàng, “Các người chỉ biết nhìn?”

Vẻ mặt Chu Châu xấu hổ, “Lúc đó trong cửa hàng còn có khách nhân khác, Hương chường quầy đang dẫn khách nhân đi đo kích cỡ, cùng lúc Từng Yến cũng mang khách nhân đi xem dạng đồ thêu trong tú nường, một mình nô tỳ đến ngăn cản không kịp.”

Lo lắng cho việc buôn bán có thể duy trì tốt, ba phần lợi nhuận hàng tháng trong cửa hàng cũng khiến cho cả đời này của nàng không cần lo vì tiền, chính vì vậy mà khách nhân mỗi ngày vào cửa hàng đều không ít, nhưng lại không tuyển thêm người làm cũng vì vậy mà thành ra như hiện tại.

Việc này thật đúng là không thể trách bọn họ được.

“Trước mắt người cho ta biết tình huống của người kia như thế nào.”

Chu Châu thận trọng, nói ra lời cũng phải lưu ý, không cần suy nghĩ nhiều nói: “Hai đao ở bụng, miệng vết thương không nhỏ, máu chảy rất nhiều, vết thương như thế có thể khiến nàng ta chết vì mất máu quá nhiều, nhưng may là Hương Tả có biết chút ít y thuật, đã giúp nàng ta cầm máu.”

Hương Tả quả thật có biết chút y thuật, nhưng cũng chỉ có thể khiến cho máu chảy chậm lại, dù là đại phu có dùng không ít thuốc cũng không thể cầm được hết vết thương như thế.

Trang Thư Tình vừa vào phòng, mọi người ai cũng đến giúp người đang nằm dưới nền kia.

Nữ tử nghiêng đầu, có thể nhìn được nửa bên mặt, cho dù mặt nàng ta có trắng như tờ giấy, bộ dáng suy yếu giống như tùy thời có thể tắt thở nhưng nhìn thế nào cũng thật đẹp.

Nhưng khi nhìn đến nửa gương mặt kia, đều là nữ tử, trong lòng Trang Thư Tình cũng thâm nghĩ thật đáng tiếc.

Một đao này, kéo từ khoeo mắt xuống dưới. Da thịt đều rách cả ra ngoài, nhưng nếu như chăm sóc tốt lại thì cũng chỉ có thể khôi phục được phần nào.

Đương nhiên, điều kiện trước hết là nàng ta phải còn sống.

Từng Yến mời đại phu đến đại khái là một người tuổi hơn bốn mươi. Nhìn nàng tới gần miệng vết thương liền mở miệng tức giận, “Sao có thể lỗ mãng như thế, người...”

Chưa đợi hần nói xong, Tam Tử liền mạnh mẽ mời hần qua một bên.

Trang Thư Tình chỉ nhìn thoáng qua liền lắc đầu, “Bôi thuốc này cũng vô dụng, nam nhân đi ra ngoài. gọi Thanh Dương Tử vào.”

”Ta đến.”

Vừa dứt lời, Thanh Dương Tử mang hai cái rương trên lưng một trái một phải bước nhanh tiến vào. Vẻ hưng phấn trên mặt thì khỏi nói.

”Những người không liên quan đi ra ngoài, đóng cửa.”

Đeo bao tay và khẩu trang, Trang Thư Tình cầm lấy kéo cắt một tiếng xiêm y gởi ra, không có xiêm y che lại. Miệng vết thương liền lộ rõ.

”Chậc, xuống tay thực ác.”

”Đừng nói lời vô nghĩa, mau làm theo ta nói.”

Thanh Dương Tử không cam không nguyện cũng đeo bao tay và khẩu trang vào, hẳn tuyệt không thích hai loại đồ vật, đeo vào thật khó chịu, nhưng Trang tiểu thư lại nói, nếu như hẳn không mang thì nàng sẽ không cho hẳn giúp đỡ, hẳn không còn lựa chọn nào khác.

”Nước.”

Chuẩn xác lấy ra một chai nước đưa qua.

Đem những chỗ xung quanh vết thương rửa ráy sạch sẽ, Trang Thư Tình cẩn thận kiểm tra.

”Tùng Yến. Người có biết vết đao này chém vào bao sâu không?”

Tùng Yến động tay xem xét một chút.

Vết thương vị trí này, lại sâu như vậy, rất có khả năng sẽ tổn thương đến ruột non. Khâu lại bên ngoài thì không sao, cái khó là ở bên trong.

”Đại phu vừa đến nói như thế nào?”

”Nói nàng mệnh khó giữ.”

Trang Thư Tình vẫn luôn chuẩn bị sẵn chỉ bạc, nhưng hiện tại nhất thời không thể quyết đoán, thuốc tê đã có chút tiến triển, nhưng vẫn chưa thí nghiệm trên thân người, nếu chỉ là chưa đạt tới kết quả nàng mong muốn thì cũng không sao. Vấn đề là khi dùng xong mà người vẫn chưa tỉnh lại thì...

”Trang tiểu thư, chúng ta cứ thử xem đi.” Thanh Dương Tử hoàn toàn không cho rằng việc này là gánh nặng.”Người trước mắt vốn đã sắp chết

rồi, nếu như không cứu nàng cũng chết, chi bằng cứ tiến hành, may ra nàng ta con giữ được mạng, chúng ta dùng thử một chút thuốc tê cũng không vấn đề gì đâu.”

Thật hy vọng bản thân nàng có thể rộng rãi được như vậy, có đôi khi Trang Thư Tình thực sự hâm mộ Thanh Dương Tử.

Thanh Dương Tử thấy nàng dao động, đã đem thuốc lấy ra.

Đúng vậy, là viên thuốc, đều không phải tiêm chất lỏng.

Về phương diện này, Thanh Dương Tử chính là thiên tài, chỉ cần hẩn tự cân nhắc điều chế phối phương (*), luôn điều chỉnh lượng được liệu sử dụng, hiện tại phối phương của hẩn là hoàn mỹ nhất.

(*)phương pháp phối thuốc

Phẫu thuật như vậy, trước mắt hiện giờ là phải gây tê, nhưng nếu ăn viên thuốc này rồi nàng ta lại không tỉnh lại, như vậy...

Trang Thư Tình vô cùng lo lắng về hiệu quả của thuốc.

”Trang tiểu thư, tiểu thư không cần lo lắng, thuốc này dù cho không có tác dụng cũng không hại chết người được.

Trong đầu Trang Thư Tình xoẹt qua một ý niệm, trừng mắt nhìn về phía Thanh Dương Tử.

Thanh Dương Tử vẫn mỉm cười tủm tỉm, hẩn không phải là người tốt bụng gì, một chút gánh nặng tâm lý cũng không có, “Chúng ta không có đã thương người vô tội a.”

Cho nên thuốc này chỉ dùng để thí nghiệm dù không có tác dụng cũng không gây chết người, Trang Thư Tình hiểu được ý tứ trong lời nói của

hắn, nhưng trong lòng vẫn có chút mâu thuẫn, dù sao nàng cũng nhận giáo dục ở thế giới kia, làm chuyện này chính là phạm tội.

Nữ tử đang bị thương không chịu đựng nổi nếu như tiếp tục trì hoãn, Trang Thư Tình không có nhiều thời gian để lo lắng, dứt khoát quyết định, cố gắng gọi nữ tử đang chỉ còn chút hơi thở mỏng manh tỉnh lại, “Nghe thấy ta nói chuyện không?”

Mắt nữ nhân có chút tán loạn, không có phản ứng gì.

Trang Thư Tình thấy thế, đè nhẹ lên vết thương, theo bản năng của cơ thể hơi nâng lên một chút, người đã có chút thanh tỉnh.

”Ta... sẽ chết sao?”

”Ta đang nỗ lực giúp cho người giữ lại mạng sống.” Trang Thư Tình đi thẳng vào vấn đề, này, được tính của nó ta không thể chắc chắn, có thể sau khi ăn nó người vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại...”

”Ta ăn.” Không đợi nàng nói hết câu, nữ nhân liền miễn cưỡng gật đầu, nàng rất lạnh, loại cảm giác này rất giống như hình dung của một vị tỷ muội trước khi chết đã nói với nàng, dù có che mấy lớp chăn dày cũng không đủ, nàng biết, nàng sắp chết.”

Dù sao cũng sẽ chết, vậy thì còn gì phải e ngại.

Trang Thư Tình cũng không tiếp tục do dự, “Đây, cho nàng ăn đi.”

Thanh Dương Tử mừng rỡ, giống như là sợ nàng đổi ý, nhanh chóng đem viên thuốc đưa vào trong miệng nữ tử, lại cho nàng ấy uống một chút rượu.

Trang Thư Tình nắm chặt lấy mạch đập của nàng không buông tay, bởi vì quá mức khẩn trương mà mồ hôi đều chảy ra.

Hơi hơi nghiêng đầu, Bảo Châu lập tức lau mồ hôi cho nàng.

”Gọi vị đại phu kia vào.”

”Tiểu thư...”

”Đi mau.”

Bao gồm cả Thanh Dương Tử ở bên trong cũng không đồng ý, các nàng hiểu được, chuyện kể tiếp Trang tiểu thư làm là chuyện người bình thường không thể nhìn được.

Chính bản thân Trang Thư Tình cũng hiểu rõ, nhưng hiện tại không đủ người, nàng không còn cách nào khác, có Thanh Dương Tử giúp đỡ nàng, những người khác cũng có thể giúp một chút. Nhưng bắt buộc phải có người chú ý đến mạch đập, tùy thời nàng phải chú ý đến tình huống của bệnh nhân.

Dưới tình huống không có dụng cụ như hiện tại, trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đại phu vừa tiến vào liền nhìn thấy thân thể tuyết trắng nhiễm đầy máu của nữ tử. Theo bản năng quay lưng đi.

”Người là đại phu? Là đại phu ở đâu?”

Đại phu cũng không phải không có mắt nhìn, có thể có nhiều đại hán che trở bên người như vậy sao có thể là người bình thường, tuy rằng không biết nàng hỏi chuyện này để làm gì, hơn nữa nhìn bộ dáng nàng đang trị liệu cho bị thương, hẳn cũng không muốn đi đắc tội với người trước mắt, “Ta là đại phu của Trần y quán, gọi là Lương Thành Nhạc.”

”Lương đại phu bình thường khi thấy người bị thương phải làm như thế nào?”

”Trước phải cầm máu. Sau đó đắp được, nhưng ta đã thử, không thể cầm được máu.”

Cho dù nàng có dùng thủ pháp đặc thù để xử lý miệng vết thương nhưng máu sẽ vẫn chảy, cho dù chỉ là một lượng nhỏ nhưng cũng có thể tổn thương đến động mạch. Hiện tại chuyện nên làm nhất trước mắt là phải cầm máu, nhưng điều kiện bây giờ không đủ.

Nếu có thể cho nàng thêm thời gian hai tháng...

”Mời Lương đại phu đến đây hỗ trợ ta xem mạch của bệnh nhân, nếu có biến động thì mau lập tức nói với ta.”

Lương Thành Nhạc tận lực không đưa ánh mắt nhìn về phía thân thể của nữ tử, buông tầm mắt xuống chỉ nhìn về cổ tay mình đang nắm.

Thật sự không thể tiếp tục trì hoãn, Trang Thư Tình hít sâu một hơi, lấy khăn lau khô xung quanh miệng vết thương, lại dùng nước cất đã pha chế để tiêu độc.

”Dao giải phẫu.”

Thanh Dương Tử đã có chuẩn bị cầm lấy dao đưa qua, một đường rạch xuống, máu lập tức tràn ra.

”Người...” Lương Thành Nhạc cả kinh kém chút nhảy dựng lên.

Trang Thư Tình hoàn toàn không để ý tới.”Cầm máu.”

Thanh Dương Tử thuần thục dùng dụng cụ cầm máu lại.

Khoang bụng bị mở ra, phía bên trong hơi hơi rung động lộ ra ngoài, Lương đại phu lập tức cảm thấy lạnh cả người.

”Mạch tượng.”

“... Hư mạch.”

Nghe được câu trả lời, Trang Thư Tình kéo chặt bao tay, lấy ra một phần ruột non, xử lý sạch sẽ, vết dao hiện ra rõ ràng.

”Chỉ.”

Trợ thủ đổi thành Bảo Châu, quả thật là người dùng được, trong khoảng thời gian này Trang Thư Tình đã huấn luyện thêm cho hai tỷ muội Bảo Châu và Nam Châu, cũng may tố chất tâm lý của hai người rất được. Trước mắt tuy rằng sắc mặt đều đã trắng bệch, nhưng tay vẫn ổn định. Tâm trí cũng rất tỉnh táo.

Giống như khâu quần áo đem ruột non khâu lại tốt, Trang Thư Tình tinh tế kiểm tra, tìm ra một chỗ khác cũng có vết dao tương tự, khâu lại tốt rồi tiếp tục kiểm tra những nơi khác, thấy không còn chỗ nào bị thương mới nhẹ nhàng thở ra.

May mắn không tổn thương đến động mạch chủ.

”Tán mạch!”

Trang Thư Tình lập tức đặt ruột non lại chỗ cũ, dùng khăn bông đã xử lý lau qua phần bụng, “Thuốc.”

Thanh Dương Tử hiểu ý, lấy một bao thuốc bột nhỏ từ trong hòm thuốc ra.

Trang Thư Tình tiếp nhận, đem thuốc rắc vào chỗ bị thương, một khi đã khâu bụng lại thì không thể mở ra, chỉ có thể để cho miệng vết thương chậm rãi tự hấp thu, một khi Thanh Dương Tử chú tâm điều chế thuốc thì được hiệu tuyệt đối không thể chê, đây là chỗ lớn nhất mà Trang Thư Tình dựa vào, bằng không chỉ có chút bản lãnh của nàng cơ bản là không có lá gan thực hành.

Nhưng lúc này người bị thương lại động dậy, thần trí còn chưa hồi phục, thân thể theo bản năng bắt đầu giãy dụa.

”Giữ nàng lại.”

Hỗn hển cũng không đủ để hình dung bộ dáng lúc này của Thanh Dương Tử,

”Dùng lượng nhỏ.”

”Dù sao thì sao với việc không tỉnh lại còn tốt hơn.” Trang Thư Tình ngược lại nhẹ nhàng thở ra, “Dùng sức đè nàng lại, ta muốn khâu miệng vết thương.”

Chu Châu và Từng Yến mỗi người đè lại một bên, Nam Châu đè chân lại, nhường người không thể động dậy, mọi người đều tận lực cho Trang Thư Tình một chút không gian, chỉ sợ ảnh hưởng đến nàng.

Thịt trên bụng không tự giác lay động, Trang Thư Tình coi như người trước mắt đã chết, một kim hạ xuống không chút nào do dự, ngay cả âm thanh ồn ào bên ngoài lúc này cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

”Vi mạch.”

”Thuốc.” Trang Thư Tình động tác nhanh hơn.

Thanh Dương Tử lại lấy một bình sứ từ trong hòm thuốc đổ ra hai viên thuốc đưa vào trong miệng nữ tử, thuốc vừa vào liền tan ra.

Lương Thành Nhạc lúc này đã ngã ngời xuống đất, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm động tác của Trang Thư Tình không chớp một cái, hấn trị ngoại thương, cũng chỉ dùng được, hơn nữa còn có tay nghề bó xương gia truyền.

Nhưng dùng kim khâu miệng vết thương lại như vậy từ trước đến giờ là chưa từng có, càng không cần nói đến chuyện rạch cho người bị thương

một đao, đây rốt cuộc là cứu người hay là giết người?

Nhưng theo như hãn quan sát mạnh tượng, người bị bệnh cũng không không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Hãn biết rõ, bằng khả năng của hãn chắc chắn không thể cứu được người này về, nhưng cô nương này, không biết nàng từ đâu đến mà lại có thể... cứu được.

Lại thanh lý bụng, không cần phân phó, Thanh Dương Tử mặt thương một tầng trong suốt thuốc mỡ, bất quá mấy hơi thời gian, thuốc mỡ lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ hấp thu, hãn lại vải lên một loại khác thuốc bột.

Sau khi xử lý vết thương, tuy rằng suy yếu nhưng đã ổn định, tinh thần vẫn đang buộc chặt rốt cuộc cũng có thể buông xuống, vừa đứng dậy, người liền nghiêng sang một bên suýt nữa ngã xuống đất.

”Tiểu thư...” Bảo Châu nhanh tay đỡ lấy.

Trang Thư Tình cười khỗ, “Chân đã tê rần.”

Nam Châu ý bảo Thanh Dương Tử giữ lấy chân người bị thương chân, bản thân lập tức đi qua xoa bóp cho tiểu thư nhà mình.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 81: Nữ Nhân Khó Xử Nữ Nhân

Một màn đánh nữ nhân này, vốn không tính dùng đến, dù sao thì đánh nữ nhân không phải là chuyện nam nhân nên làm, nhưng mà người Bạch phủ ai cũng đều kiêu ngạo giống như Bạch Chiêm, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng bị người khác khi dễ, theo như tính tình của bọn họ mà suy nghĩ, bọn họ chắc chắn sẽ động thủ, ở trong lòng bọn họ, Bạch Chiêm là người mà không ai có thể xâm phạm, mà bảo bối trong lòng của công tử, Trang tiểu thư Trang Thư Tình đương nhiên cũng như vậy!

”Đây là... Đây là chuyện gì, sao có thể...?”

Trang Thư Tình ngẩng đầu, nhìn về phía Lương Thành Nhạc, đại khái cũng không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt, trên thực tế, hắn dùng ánh mắt như thấy ma quỷ mà nhìn nàng chăm chăm.

”Chuyện có thể cứu người.”

Đúng vậy, vừa rồi chính nàng dùng một phương pháp kỳ quái để cứu người, dùng lưỡi dao sắc bén để rạch bụng, tiếp sau đó đưa tay vào đảo xung quanh, bên trong còn bốc lên hơi nóng, nội tạng trong bụng mấp máy có thể thấy được rõ ràng, đúng, còn dùng kim khâu ruột lại giống như đang khâu quần áo, rõ ràng những động tác kia đều muốn lấy mạng người, như thế nào lại là cứu người được?

Lòng Lương Thành Nhạc vô cùng không hiểu, hắn muốn hỏi rõ ràng, lời vừa đến miệng bị một tia lý trí cuối cùng bắt buộc nuốt trở về, liều mạng áp chết tò mò của mình.

Miễn cưỡng tự đứng lên, Lương Thành Nhạc nhìn chăm chú miệng vết thương được vá lại trên vùng bụng tuyết trắng, “Y quán bận rộn, tại hạ cáo lui trước.”

Trang Thư Tình làm như không có việc gì kéo vải bông che khuất miệng vết thương. Cũng không lưu lại, quay đầu giương giọng nói: “Hương Tả, đem thù lao đưa cho Lương đại phu.”

”Vâng.”

Lương Thành Nhạc xoay người cúi đầu thi lễ. Bước nhanh rời đi.

Nam Châu chuyển ghế dựa lại, cùng Bảo Châu đỡ tiểu thư ngồi lên, từ trên cao nhìn xuống nữ tử vì đau mà tóc đều bị mồ hôi thấm ướt.

”Cô nương tên là gì?”

”Nam Chi, ta gọi là Nam Chi.” Nam Chi hận không thể ngất xỉu đi ngay lập tức, nhưng đau nhức này khiến đầu nàng muốn choáng váng cũng choáng váng không được, hơn nữa, nàng cũng không thể ngất đi. Một đao trên mặt cùng hai đao ở bưng kia nàng nhớ rõ ràng. Dung mạo nàng đã bị hủy.

Công việc của nàng, một phải dựa vào gương mặt, hai là phải dựa vào dáng người, nhưng cả hai đều bị hủy.

Ma ma nhất định sẽ không lưu nàng lại. Bộ dáng cùng gương mặt này nàng không còn trông cậy được, cho dù lúc trước danh tiếng của nàng có truyền xa, nhưng hiện tại chắc chắn sẽ không có nam nhân nào muốn nàng.

Về sau phải làm sao bây giờ chưa cần nói đến, chuyện lớn nhất phải làm trước mắt là làm sao có thể bảo trụ được chính mình, trước phải sống, sau mới có thể nói tiếp.

Mà nàng cũng không thể hy vọng xa vời, cô nương trước mắt này tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng thoát nhìn cũng không phải là người dễ gạt.

”Trước mắt người cần có người chăm sóc, có tin tưởng ai được không?”

Nam Chi cười khổ. Nhìn nàng ta càng có vẻ chật vật không chịu nổi, “Ngày thường mặc kệ là đi nơi nào, nha hoàn của ta đều phải đi theo. Nhưng hôm nay, trước khi ra ngoài nàng nói bị đau bụng nên đi đường khác, nên ta tự mình đi ra ngoài, một lát sau liền xảy ra chuyện này. Nàng ta không làm tròn bốn phận, tất nhiên là đã có cảnh cao để trèo. Ta đương nhiên không dám tiếp tục tin tưởng, những người khác... Chúng ta làm cái nghề này, sao còn có ai có thể tín nhiệm.”

Vậy phải làm sao bây giờ? Trang Thư Tình há hốc mồm, muốn nàng nuôi?

Nếu để một người kỹ nữ ở trong nhà, Mẫn tỷ tỷ có thể cầu nhàu nàng tới chết!

”Nam Chi được tiểu thư cứu mạng, sao còn mặt mũi lại cầu tiểu thư hỗ trợ, nhưng mà...” Nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, nửa bên mặt hoàn hảo vô khuyết thoát nhìn giống như thiên sứ, “Bộ dáng này của ta bây giờ nhất định sẽ bị gạt ra, nhưng toàn bộ tài sản ta tích góp nhiều năm vẫn còn ở Hồng Hương các, nếu như không có người giúp ta, sợ là sẽ bị tổn thất, cầu tiểu thư giúp ta.”

Trang Thư Tình có thể lý giải được suy nghĩ trong lòng nàng, hủy dung, về sau sẽ không thể tiếp tục làm nghề này nữa, lập gia đình thì không có người muốn, nếu không có chút bạc phòng thân, chỉ còn con đường chết.

Nhưng mà, “Người muốn ta giúp người làm thế nào lấy ra?”

”Tiểu thư quý giá, Nam Chi vạn không dám nghĩ như vậy, chỉ mong tiểu thư có thể tùy tiện phái một người đi lấy là được, mấy năm nay Nam Chi tích góp được cũng không ít, nếu tiểu thư nguyện giúp thì một nửa số đó là phí chữa bệnh Nam Chi trả cho tiểu thư.”

”Ta không phải loại người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

”Nam Chi không phải có ý này...”

Trang Thư Tình cười lắc đầu, “Cái này ta sẽ giúp, nếu không thì cứu người rồi người vẫn sẽ chết, vậy thì còn ý nghĩa gì, chỉ là thương thế của người.”

Buồn rầu nghĩ nghĩ, “Người hiện tại chỉ dựa vào một hơi này mà có thể chống đỡ, đại khái cũng không thể chống đỡ được bao lâu, vết thương của người phiền toái là sau này, nếu như bị nhiễm trùng, như vậy ta cứu người cũng vô ích, cho nên trước khi người tốt lên ta cũng chỉ có thể theo giúp người một chỗ ở gần đây, đương nhiên, tiền thuê người phải trả.”

Nam Chi cao hứng đến khóc không thành tiếng, cố chịu đựng đầu vầng mắt hoa liên tục nói lời cảm tạ.

Đế Thanh Dương Tử ở lại xử lý mặt vết thương cho nàng, Trang Thư Tình đi ra bên ngoài.

”Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Hương Tả lập tức đáp, “Tần thiếu phu nhân tới.”

”Công tử nhà các người không sợ Tần gia sao?”

”Công tử không sợ bất luận kẻ nào.”

Mặc kệ là Hương Tả, Tam Tử hay bất kỳ người nào ở đây thoát nhìn đều là mười phần phần khích, Trang Thư Tình cũng tin bọn họ không phải

cậy mạnh, nhất thời cũng không còn lo lắng.

”Tam Tử, người phái một người đến Hồng Hương các đem vàng bạc châu báu của Nam Chi toàn bộ lấy đi, mặt khác phải mau chóng thuê một căn nhà ở gần đây cho nàng ấy, vết thương của nàng rất nghiêm trọng, trước cứ chuyển người đến nhà của ta.”

Tam Tử tuy rằng không mấy đồng ý, nhưng vẫn là lập tức phân phó người đi làm.

Trang Thư Tình tất nhiên biết bọn họ đang nghĩ cái gì, bất quá là cảm thấy kỹ nữ hạ lưu, cần gì phải quản việc của nàng.

Quan niệm cố hữu như vậy nàng không có tư cách xen vào, chỉ có nói một câu, “Ở nơi này của ta, người bệnh chính là người bệnh, thân phận của bọn họ, bọn họ làm cái gì không có liên quan, tiện đây cũng nói thêm, ta cũng là nữ nhân.”

Thuê đến xe ngựa đến, Từng Yến cùng Chu Châu cẩn thận đỡ Nam Chi lên xe ngựa, Trang Thư Tình còn đang muốn tiếp tục xử lý chuyện kế tiếp, thì thấy một đám người hùng hổ đi về phía nàng, không cần hỏi nàng cũng biết người kia là ai.

Hương Tả và Tam Tử mỗi người tiến lên phía trước đem Trang Thư Tình bảo vệ ở phía sau, Bảo Châu và Nam Châu muốn đỡ nàng lên xe ngựa, Trang Thư Tình khẽ lắc đầu, nhìn người đến mặc phục sức sang trọng, nhìn gương mặt có vẻ không dễ sống chung, nếu như nàng tránh, người ta ngược lại sẽ nghĩ nàng sợ, chỉ là sẽ càng không chịu buông tha người.

Cách nàng khoảng bốn năm bước chân thì Tần thiếu phu nhân mới dừng lại, hễ nâng cằm. Vẻ mặt tràn đầy ngạo khí, “Người chính là lão bản ở đây?”

”Không phải.”

”Xem bộ dạng này của người cũng không giống.”

Trang tiểu thư bị xem thấp chẳng khác nào công tử bị xem thấp, Bạch phủ nhân đều là kiêu ngạo quán, nơi nào có thể nhìn, Tam Tử tiến lên chính là một cái tát, thanh âm thanh thúy giống như có tiếng vang, liên xem nào nhiệt đều trấn trụ. Không có nửa điểm nghị luận thanh.

Trang Thư Tình cũng không ngờ tới Tam Tử sẽ nói động thủ liền động thủ, đã không ngăn lại còn chưa tính. Nói đến cùng, những người này đều là Bạch Chiêm nhân, nàng có thể sai sử bọn họ hỗ trợ làm việc, nhưng là cũng không có mặt dày thực coi bọn hắn như hạ nhân của mình.

Tần thiếu phu nhân bị đánh đến ngu người. Bùm mặt một hồi lâu mới phản ứng kịp chính mình cư nhiên bị đánh, người nhà nàng đều không có đánh qua nàng dù chỉ bằng đầu ngón tay, nay nàng bị người hạ nhân đánh! Trước mặt nhiều người như vậy!

Tần thiếu phu nhân hồng mắt thét chói tai hạ lệnh, “Đều là người chết sao? Đánh, đều đánh cho ta, đánh chết sẽ có thưởng!”

Nói xong, chính nàng cũng là nhận chuẩn Trang Thư Tình, nhắm thẳng nàng đánh tới.

Bảo Châu Nam Châu tỷ muội không thể để lộ thân phận nên không dám động thủ, Từng Yến cùng Chu Châu thì không cần phải cố kị. Nhấc tay lên liền ném người ra ngoài.

Trang Thư Tình liên bước chân cũng không di động một chút.

Kỳ thực vừa rồi trong lòng nàng cũng có chút khiếp sợ, bàn tay kia thiếu chút nữa đã đánh lên người nàng.

Thực lực cách xa quá lớn. Người của đối phương đều bị đánh ngã toàn bộ.

Hương Tả xoa xoa cổ tay cười lạnh, “Ném những người này ném tới trước cửa Tần gia, nói với Tần Lam, sau khi công tử trở về sẽ tới cửa bái phỏng.”

Nghe đối phương dám gọi thẳng tên của công công(*), lòng Tần thiếu phu nhân nhất thời mạnh mẽ chấn động, lửa giận cũng rút đi không ít.

(*): cha chồng

Cả người nhất thời thanh tỉnh. Suy nghĩ trong đầu xoay chuyển, nàng nhớ công công đã từng nhắc nhở nên đặc biệt chú ý những nơi này, lúc trước chỉ nghĩ là một gia tộc có chút quen biết mở tiệm kinh doanh, chẳng lẽ lai lịch lại lớn hơn cả Tần gia?

Còn không chờ nàng suy nghĩ rõ ràng, những người mình mang đến đều bị đánh cho hôn mê bất tỉnh ném lên xe ngựa, cho đến khi trước mắt không còn một người, trong chớp mắt, lo lắng liền dâng lên.

Nhưng không có người đến chạm vào nàng, nàng không hy vọng bọn họ cũng đem mình buộc lại, mà lúc này...

Trang Thư Tình nhìn, thấy không có chuyện gì liền bước lên xe ngựa.

”Đợi một chút.”

Trang Thư Tình quay đầu.

Tần thiếu phu nhân chỉ là theo bản năng gọi nàng lại, không biết nên nói cái gì, nghĩ tới nguyên nhân đến đây, cơn tức lại nổi lên, không cam lòng hỏi, “Bất quá chỉ là một ả kỹ nữ bán phấn buôn hương, người thế nhưng che chở nàng vì cái gì?”

”Nàng bất quá chỉ là người bán phấn buồng hương, nam nhân không an phận, nếu không có nàng thì cũng có người khác, nếu người kế tiếp xuất hiện, người tiếp tục muốn cho người giết nàng sao? Vì một nam nhân chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, đáng giá người vì hấn mà hai tay nhuộm máu sao?”

Đúng vậy, không có nàng ta cũng sẽ có người khác, trong lòng nàng làm sao không biết điểm ấy, nhưng mà nàng không cam lòng a! Rõ ràng trước đó không lâu bọn họ còn ân ái như vậy, không ai không hâm mộ nàng.

Đã cho nàng một đoạn ngọt ngào như vậy, vì sao lại không thể cho nàng nhiều thời gian hơn một chút!

Chỉ cần như vậy, tâm nàng sẽ không tức giận như vậy, nàng có thể cũng sẽ giống như đại đa số nữ nhân cứ như vậy mà nhận mệnh, hiền lành rộng lượng nạp thiệp cho hấn, vì hấn mà hầu hạ già trẻ trong nhà.

Nhưng mà, thế nào mới thành thân chưa tới nửa năm, trong lúc hai người vẫn đang tình nồng mật ý, hấn lại có thể bị câu dẫn đi.

Nàng sao có thể không hận!

Nàng hận nữ nhân câu dẫn hấn, nhưng nàng lại càng hận nam nhân luôn miệng nói trong lòng chỉ có nàng kia!

Mỗi đao trên người nữ nhân kia, đều là mỗi đao nàng muốn đâm lên người hấn, nàng hận như vậy, hận như vậy!

Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, Trang Thư Tình có chút đáng thương nhìn nàng, nhưng cũng chỉ là thở dài, khom lưng vào xe ngựa.

Nàng đáng thương cho thân phận những nữ nhân ở đây, nhưng điều nàng có thể làm, chính là tận lực khiến bản thân sống một cuộc sống không

giống như các nàng, không để bản thân trở thành một trong số các nàng.

Nữ nhân tội gì phải khó xử nữ nhân, nàng muốn nói với những nữ nhân ở đây một câu này, nhưng nghĩ tới vẫn không cần phải nói, có đôi khi không phải các nàng muốn đi tranh, mà là không thể không tranh!

”Hương Tả, để người ta đi, buôn bán, hòa khí sinh tài.”

”Vâng.”

Xe ngựa chậm rãi rời đi, Trang Thư Tình chống đầu một hồi lâu không nói gì, tâm nặng trĩu, loạn thất bát tao suy nghĩ nhiều thứ.

Về đến cửa, Thanh Dương Tử trực tiếp cho người đem người vào, không dám để cho kỹ nữ kia ở trong nhà Trang tiểu thư, bọn họ không có lá gan kia, sợ công tử trở về sẽ lột da bọn họ.

Nam Chi một mực chống đỡ không được ngắt đi, nhìn thấy Trang Thư Tình nước mắt chảy xuống, nàng đều nghe được.

Nàng bị người phỉ nhổ, nàng sống không cao quý, nhưng ai có thể nguyện ý như thế?

Nếu có thể, nàng thà rằng từ nhỏ có một tướng mạo bình thường, có cha mẹ yêu thương, đến tuổi thành thân sẽ gả cho người thương, sinh mấy đứa nhỏ, sống một cuộc sống bình thường.

Nàng nằm mơ cũng muốn có được cuộc sống như thế.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 82: Ngọt

Sau khi an trí tốt cho Nam Chi, Trang Thư Tình giúp nàng chuẩn mạch, vẫn quá yếu ớt.

“Phàm là nàng muốn dùng thứ gì đều phải nấu qua nước sôi một lần, Thanh Dương Tử, người lấy thuốc mỡ xoa lên mặt cho nàng, lấy nhiều một chút, đừng tiếc rẻ.”

Thanh Dương Tử thật đúng là luyện tiếc, thuốc mỡ kia tốn không ít được liệu tốt chưa nói, điều chế cũng rất phức tạp, tuy Bạch phủ không giới hạn được liệu, nhưng với hãn mà nói, thuốc hãn điều chế ra tất cả đều là bảo bối, hãn không thể giữ lại hết.

Lấy ra cái hộp nhỏ lau một lớp lên mặt của nàng ta sau đó liền thu bảo bối lại ngay lập tức, trông mắt Thanh Dương Tử vừa chuyển, kề sát vào Trang Thư Tình thấp giọng nói: “Thanh tiểu thư, chúng ta thử thuốc giảm nhiệt được không?”

Tang Thư Tình tà tà liếc hãn, “Người đã thử qua trên người người khác phải không?”

Thanh Dương Tử nhìn trời nhìn đất nhưng lại không nhìn nàng, thái độ này đã nói lên tất cả, chỉ bị nói vài câu thôi mà, không đau cũng chẳng ngứa.

“Hiệu quả như thế nào?”

“Cái gì?” Không mắng hãn?

“Mảng người có hữu dụng không?”

Vô dụng!

Thanh Dương Tử hiểu ra, nhất thời cười như hoa, Trang tiểu thư có một điểm mà hần vô cùng thích, đó là mặc kệ nàng có nguyên tắc thế nào, nàng cũng sẽ không đem nguyên tắc của mình áp đặt lên người khác, nếu không phải đã là người của công tử, hần thật muốn đoạt lại giấu đi.

“Thuốc kia đã đổi lại phối phương nhiều lần, nhưng làm ra không có hữu dụng như lời người nói.”

”Vậy là vẫn thất bại.”

Thanh Dương Tử nhất thời có chút mệt mỏi, hần cảm thấy Trang tiểu thư nhất định là cố ý đả kích hần.

“Bất quá hiện tại ta muốn truyền nước muối cho nàng.” Lại tiếp tục bắt mạch, Trang Thư Tình có chút lo lắng, “Tình huống có chút không tốt lắm.”

Phàm là thứ gì mới, Thanh Dương Tử đều cảm thấy vô cùng có hứng thú. Nước muối đã sớm chuẩn bị, kim rồng ruột cũng đã lấy ra, ruột gan đều cảm thấy nôn nao, tâm Thanh Dương Tử đã sớm ngứa đến muốn thử, nhưng hần lại không biết làm thế nào để hạ kim, cũng chỉ có thể nhìn xuống.

Đợi thật lâu Trang tiểu thư mới nói muốn sử dụng, hần sợ làm chậm trễ Trang Thư Tình nên đã sớm chuẩn bị đầy đủ thỏa đáng.

Trang Thư Tình nhìn, cũng không tiếp tục do dự.

Đầu tiên là dùng dây da buộc chặt cổ tay. Sau đó dùng nước đun sôi tiêu độc kim tiêm, tiếp đó đổ nước muối đã pha chế vào bình thủy tinh, dốc

ngược lại treo lên, miệng bình nổi với ống dẫn được cố định với kim tiêm, Trang Thư Tình vô vô lên tay để các mạch máu nổi lên, nhắm ngay động mạch đứt khoát đâm vào.

Bình sứ không phải trong suốt, ống dẫn cũng không phải trong suốt, cai 1gi2 cũng nhìn không được, hai người đã làm qua vô số thí nghiệm, để làm ra một lọ nước muối cũng tốn rất nhiều thời gian.

Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, sợ thời gian tính toán sai lệnh, lại sợ nước muối dùng không đủ. Đưa vào cơ thể không biết có xảy ra phản ứng phụ hay không, hai người đều không dám kinh thường, luôn ở một bên trông chừng.

Cuối cùng so với thời gian bọn họ tính toán nhanh hơn nửa chun trà. Đến khi rút kim ra, nhìn bình nước muối, hai người liếc nhau, nở nụ cười, hai người họ không tính sai

”Tiếp tục.”

Bận nguyên cả buổi sáng, Trang Thư Tình bước chân về nhà mềm đến độ có chút vô lực.

Trang Thư Mẫn thấy lúc nàng đi là một bộ dáng phẫn chấn, hiện tại giờ về lại mất tinh thần như vậy, lập tức liên quan tâm hỏi han.

Trang Thư Tình cũng không gạt. Buồn bã ỉu xìu nói ra sự việc

“Muội cứu người?”

“Ân.”

“Giống như hồi sáng sao?”

”Không giống, tình huống người hồi sáng dễ dàng hơn.” Trang Thư Tình hoàn hồn. “Mẫn tỷ tỷ, ta nghĩ tỷ sẽ trách ta xen vào việc của người

khác.”

“Cũng không phải.” Trang Thư Mẫn vốn để trong lòng, hấy nàng chủ động nhắc tới liền thuận thế nói, “Buổi sáng muội thật lỗ mãng, ở trước mặt bao người tự tiện mở xiêm y của nam nhân xa lạ, còn sờ tới sờ lui, mặc dù Bạch công tử luôn chiều theo ý muội, nhưng là nữ tử cũng nên hạn chế tiếp xúc với người khác giới, nhất là người lạ.”

“Nhưng muội cứu mạng của hần.”

”Đối với nữ tử mà nói, thanh danh chẳng khác nào tánh mạng, muội vì cứu hần mà hủy đi thanh danh của mình, cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.” Trang Thư Mẫn nói xong, ánh mắt trở nên nhu hòa, “Nhưng khi thấy muội thực sự có thể cứu về được mệnh của hần, ta cũng cảm thấy thật giá trị, với tuổi của hần, trên có già, dưới có trẻ, nếu như hần thật sự đi rồi thì người nhà họ sẽ như thế nào, như vậy tính ra, muội không những cứu mạng hần, mà còn cứu cả nhà của hần.”

Nói đi nói lại chính là vẫn đồng ý, Trang Thư Tình cao hứng, chỉ là có chút không thoải mái, “Nam nhân ra ngoài ăn chơi đàn đúm, quân nam nhân là được, hủy một nữ nhân có ích lợi gì, trên đời này buôn hương bán ngọc còn thiếu mỗi sao? Chỉ cần có bạc, đi đâu cũng được, thấy bộ dáng nàng đáng thương, thật sự là đã tuyệt vọng đi, bằng không sao có thể suy nghĩ như vậy.”

“Muội làm như mọi nữ nhân đều dám nói ra như muội hay sao, nữ nhân từ khi sinh ra đến lúc hiểu chuyện đều phải coi nam nhân là trời, học những việc có thể giúp hần quản gia.” Nghĩ đến mình cũng từng như vậy, Trang Thư Mẫn thở dài, “Tỷ tỷ may mắn, có thể gặp được muội, bằng không chỉ sợ là sẽ không thể được như bây giờ.”

“Nói đi nói lại sao lại nói đến tỷ rồi, hiện tại không phải rất tốt hay sao?” Trang Thư Tình bất đắc dĩ, nói sang chủ đề khác, “Bảo Châu, ta đôi

bụng.”

”Vâng, đồ ăn đã dọn lên bàn, tiểu thư người mau đi rửa tay.”

Cơm trưa ăn trễ so với thường lệ, Trang Thư Tình lo lắng cho đệ đệ nên ăn xong trước, sau đó liền lập tức đi đến trường thi.

Nguyên bản còn ngồi trong xe ngựa, đi được nửa đường lại bị người bao vây xung quanh, từng đạo âm thanh truyền đến.

“Chính là vị tiểu thư ngồi trong xe ngựa này.”

“Đúng đúng đúng, chính là chiếc xe ngựa này, rất dễ nhận ra.”

”Buổi sáng ta đã gặp qua, là một vị tiểu thư trẻ tuổi lại thiện tâm.”

“Tiểu thư ta là đệ đệ Trần Lượng, mang theo cháu ta đến tạ ân cứu mạng của ngài.”

Trang Thư Tình không muốn đi ra ngoài để bị người vây xem, chỉ ở trong xe nói: “Chỉ là nhắc tay chi lao, không cần phải cảm ơn, tim của lệnh huynh không tốt lắm, về sau phải giữ cho tâm tình ôn định.”

“Vâng, ta nhất định truyền lời, Trần Thanh, tới, dập đầu với tiểu thư.”

Trang Thư Tình ở trong xe ngựa bảo trì trầm mặc.

Người bên ngoài thấy nàng thủy chung không chịu lộ mặt, lại có nhiều hộ vệ trông chừng như vậy, cũng không dám tiến lên phía trước, chỉ là ánh mắt thường đảo qua, nói đến cũng chỉ là chuyện buổi sáng.

Trở thành đề tài trong câu chuyện người khác, Trang Thư Tình sao còn ngủ được, giờ khắc này, nàng vô cùng mong Bạch Chiêm có thể trở về nhanh chút.

Bạch Chiêm có khả năng, chuyện khó khăn trong miệng người khác đối với hắn đều trở nên dễ dàng. Có hắn ở đây, trong lòng nàng không cần nghĩ bất kì chuyện gì, chỉ cần bản thân mình làm chuyện muốn làm.

Hắn vẫn luôn nói như vậy. Mà nàng, cũng luôn làm như vậy.

Khi có hắn ở bên cạnh nàng thường lơ là, đến khi hắn đi mới thấy nhớ, trách không được người xưa luôn nói, mất đi rồi mới biết quý trọng, hắn mới đi tám ngày nàng đã hiểu được đạo lý nàng.

Cũng may là không phải vĩnh viễn mất đi.

Ngô, về sau phải dụng tâm lưu người lại mới được, nam nhân này, nàng muốn, chẳng sợ có thể không lưu lại được cả đời. Ít nhất phải nỗ lực bằng khả năng của bản thân để không cảm thấy hối hận.

“Vừa trở về đã thấy thật náo nhiệt.” Người chưa đến, thanh âm đã vang bên tai, vừa nhắc đầu, một thân tử y, khoe miệng đang nhếch cười, không phải Bạch Chiêm thì còn là ai!

Ý cười nhất thời nổi lên từ trong lòng. Theo mắt lộ ra ngoài, nở rộ trên mặt, “Có một số người chỉ cần suy nghĩ, chỉ cần nhớ đến liền xuất hiện.”

Nhìn thấy người ngày đêm mong nhớ, tâm tình Bạch Chiêm tốt lên không ít, ngồi xuống cạnh bên người nàng, người mùi thuốc nhàn nhạt trên người nàng, lòng cảm thấy mỹ mãn, không tự giác ngồi gần thêm một chút, “Nhớ ta?”

“Ừ, nhớ.”

Được nàng thẩn thẩn thừa nhận, Bạch Chiêm liền cam hứng, tựa đầu lên vai nàng, tư thế này chỉ cần một cái dang tay là có thể ôm người vào ngực, “Nhớ ta thế nào?”

“Nhớ chàng đối tốt với ta. Sau đó cảm thấy ta không tốt với chàng, vì để chàng không bị hồ ly tinh câu dẫn đi mất nên ta quyết định sẽ đối với chàng tốt một chút.”

Khẩu khí ái oán khiến cho Bạch Chiêm thấp giọng cười ra tiếng, thanh âm nặng nề vang ở bên tai, Trang Thư Tình vành tai đều đỏ.

”Phát sinh chuyện gì làm nàng như vậy cảm khái. Ta được hảo hảo tạ thưởng một phen mới được.”

Thân thể hơi ngã vào lòng của nam nhân, bả vai của hắn giống như vẫn luôn chờ nàng dựa vào. Nàng vừa hơi lui về đã giang tay ôm trụ, Trang Thư Tình cảm thấy nếu cứ tiếp tục bên cạnh hắn, nàng sẽ ngày càng lười đi mất.

“Chỉ là cảm thấy làm nữ nhân đúng là không dễ dàng gì, ta có thể sống được thoải mái tự tại như vậy đều vì có chàng, hiện tại cảm thấy bản thân tùy ý tiêu xài tình cảm của chàng đúng là có chút quá đáng, bây giờ giác ngộ vẫn còn kịp, có phải không?”

”Thật sao?” Bạch Chiêm cười để ở đầu nàng, “Ta thật cao hứng.”

”Ta cũng vậy.”

Người đã trở lại, tâm giống như cũng có nơi để dựa vào, Trang Thư Tình bỗng chốc liền ngủ, tư thái hoàn toàn tin cậy.

Bạch Chiêm nhìn, chỉ cảm thấy lòng mềm thành nước, ôm người nhắm mắt lại, cũng ngủ.

Trang Thư Hàn từ trường thi đi ra, nhìn thấy xe ngựa liền bước nhanh đi tới, Tam Tử vội ngăn lại, “Nhị công tử chờ...”

“Cho hắn vào đi.”

Tam Tử lui ra một bước.

Trang Thư Hàn nhíu mày, bước nhanh vào trong toa xe, nhìn thấy Bạch Chiêm đã rời đi tám ngày bây giờ đang ngồi bên cạnh tử tử nhà mình, động tác hai người thân mật khiến hắn cảm thấy mình có chút dư thừa.

“Bạch đại ca khi nào trở về?”

“Cách đây không lâu, làm bài như thế nào?”

“Kết quả không cần đoán.”

“Tự tin như vậy?”

“Vâng!” Trang Thư Hàn chống lại cười mắt nhìn qua tử tử, “Tử tử, đệ nhất định có thể qua.”

”Tin tưởng đệ, nào, lại đây ăn chút điểm tâm, chúng ta về nhà.”

“Dạ”

Đối với việc trong nhà nhiều hơn một người, Bạch Chiêm nhìn cũng không cần nhìn tới, chỉ cần người bên cạnh Thư Tình không phải nam nhân, những thứ khác hắn không để vào mắt.

Sau bữa cơm chiều, một phòng lớn lớn nhỏ nhỏ đều lưu lại uống trà

“Năng lực Tần gia thật tốt”

“Thôi, bạt tai kia của Tam Tử cũng đã khiến nàng hiểu ra, đừng so đo với một nữ nhân đang thương tâm, không cần chàng làm cái gì, cuộc sống của nàng cũng không tốt hơn được, nữ nhân nếu không cần thì thôi, nếu để ý, ai có thể quản được nam nhân tam thể tứ thiếp, nay Tần mai Sở, Bạch Chiêm, ta hỏi chàng, chàng có tâm tư kia không? Nhất định không được gạt ta.

“Sợ?”

Trang Thư Tình mím môi, nụ cười nhạt một chút, “Ừ, sợ.”

Nếu không sợ hãi, nàng sẽ không nói nhiều như vậy, nàng tự biết, Bạch Chiêm cũng biết.

Chỉ là nàng không đồng ý yếu thế thôi.

”Nếu thiên hạ còn một Trang Thư Tình khác, ta nghĩ. chắc sẽ có khả năng.”

Trang Thư Tình trừng mắt.

Bạch Chiêm cười ra, tình ý nhè nhẹ, “Nhưng thiên hạ này chỉ có một người là Trang Thư Tình, vừa vặn xứng đôi với ta.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 83: Đáng Giá?

Có Trang Thư Tình khuyên can, Bạch Chiêm rốt cuộc cũng không gây khó xử cho Trần gia.

Nhưng lại khiến Tần gia kinh sợ một hồi, đưa đến rất nhiều đồ quý giá, Bạch Chiêm chỉ trực tiếp chuyển toàn bộ cho Trang Thư Tình.

Ngày thứ hai Nam Chi đã được chuyển đến căn nhà nàng đang thuê, mỗi ngày Trang Thư Tình đều đến thăm nàng, giúp nàng kiểm tra, bồi thuốc, lại giúp nàng đổi một bình nước muối, Thanh Dương Tử tỉ mỉ quan sát, xem Trang Thư Tình hạ kim như thế nào, vì sao phải đâm vào tĩnh mạch đều nói cho hẳn biết.

Thanh Dương Tử học rất nhanh, đến ngày thứ ba, khi mượn Nam Chi làm thí nghiệm tuy ngày đầu khiến Nam Chi chịu không ít khổ, nhưng sau khi nắm được bí quyết cũng thuận lợi hơn nhiều.

Đôi khi Trang Thư Tình nhìn không được nghĩ, nếu như Thanh Dương Tử sống ở hiện đại chắc chắn sẽ trở thành một bác sĩ thiên tài, có nhiều dụng cụ hiện đại phụ trợ, không biết thành tựu sẽ còn lớn thế nào.

Hiện tại Nam Chi không thể tin tưởng được người nào, Thư Tình làm chủ, mua cho nàng một nha đầu mười ba mười bốn tuổi giúp chăm sóc nàng.

Tiểu cô nương đã chịu nhiều khổ cực, hiện nay ăn mặc không lo nên chiếu cô cho Nam Chi rất tốt, chỉ là có chút nhát gan, lúc nói chuyện thanh âm giống như muỗi kêu, phải để sát tai vào mới nghe được

Lúc này Nam Chi đã tỉnh, miễn cưỡng cười với Trang Thư Tình.

“Lại phát sốt?”

“Tối hôm qua bắt đầu nóng, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều.”

Mất máu quá nhiều, hệ miễn dịch bị suy giảm, mấy ngày nay vẫn luôn phát sốt, vừa giảm nhiệt xuống lại nóng lên, cũng may hiện giờ độ ẩm chưa cao.

Mạch đã ổn định, Trang Thư Tình nhìn về phía Thanh Dương Tử, “Thuốc bổ huyết phải được gia tăng liều lượng.”

Thanh Dương Tử không cam lòng đáp ứng.

“Hiện giờ đã hạ sốt. Có thể ăn chút thức ăn lỏng. Ta nhờ Dụ nương tử mỗi ngày làm thức ăn bổ khí huyết, đến giờ cơm để Tiểu Liên đi lấy.”

Tiểu nha hoàn vội đáp ứng.

Thanh Dương Tử chịu khó đi thay nước muối, Trang Thư Tình tiếp tục dặn dò hai câu, một lát Nam Châu liền bước nhanh tiến vào thấp giọng báo, “Trần tổng quan đế nô tỳ đến nói với ngài một tiếng, Tần thiếu phu nhân tự sát, sợ là việc không tốt.”

Trang Thư Tình rất có ấn tượng với vị phu nhân trẻ tuổi kia, nàng dùng tính cách cả vú lấp miệng em để ngụy trang chính mình, rõ ràng có một thanh danh mạnh mẽ. Lại làm việc tuyệt không cay cú.

Nhưng mà, “Tại sao lại nói với ta, Tần gia không đi mời đại phu sao?”

“Mời.” Nam Châu dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “Chuyện lần trước huyên náo rất lớn, người cả thành đều biết, nếu tin tức Tần phu nhân tự sát truyền tới, sẽ có người nói là bị công tử bức tử. Ngay cả ngài cũng...”

“Nước bản này thật muốn hắt ai liền hắt? Bạch Chiêm có ý gì?”

“Trần tổng quan nói trắng ra công tử không có phân phó, chính là căn dặn không để cho bọn họ gặt ngài.”

Bạch Chiêm hiểu nàng, biết nàng không thích người bên ngoài dầm tiếu nên đã thay nàng quyết định, nàng thích loại săn sóc này.

Trầm mặc một lát, Trang Thư Tình nói: “Việc này không liên quan gì tới chúng ta, mặc bọn họ đi.”

“Vâng”

Nhưng mà chuyện lại phát triển ngoài dự đoán của mọi người, không bao lâu liền có người tới cửa cầu kiến.

Nhìn lão phụ nhân quỳ gối trước mặt nàng nỉ non, Trang Thư Tình nhìn không được nhú mi. “Mời ta đi? Vì sao? Tần gia thật sự muốn đem chuyện này hắt lên người ta?”

“Lão già này vạn lần không dám nghĩ như thế, là tâm thiếu phu nhân đã lạnh, bản thân người không muốn sống tiếp, trách không được bất luận người nào. Lão đến cửa cầu ngài, nghe nói Trang tiểu thư là thần y tái thế có thể cứu người sống lại, tiểu phu nhân của chúng tôi vẫn còn sống, Trang thiếu thư nhất định có biện pháp cứu nàng, mong Trang tiểu thư thương xót.”

Thì ra là thế.

Ngày đó nàng cứu Trần Lượng có nhiều người nhìn như vậy. Truyền ra ngoài cũng là điều hiển nhiên, chỉ là không biết chuyện tình truyền ra có bao nhiêu thái quá.

“Ta không biết bên ngoài truyền như thế nào. Người kia ta có thể cứu, là vì hãn vốn chưa có chết, không bằng người đi mời vài lão đại phu đến xem, tài năng của bọn họ so với ta lớn hơn nhiều.”

“Vô dụng, vô dụng.” Lão phụ nhân bắt đầu gạt lệ, “Đại phu có tiếng ở Hội nguyên phủ đều mời đến, đều nói rằng thiếu phu nhân không thể sống được.”

“Nàng rốt cuộc bị thương như thế nào?”

“Thiếu phu nhân... Nàng nuốt vàng, ai cũng không biết nàng nuốt bao nhiêu, Mắt liền thấy sắp...”

Nuốt vàng? Người quyền thế phú quý đều thịnh hành chết kiểu này sao? Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm.

Bạch Chiêm hạ mí mắt, “Tùy nàng.”

”Ta biết phải cứu thế nào, nhưng mà...”

”Không xác định thì đừng cứu.”

Bạch Chiêm nói vô cùng tiêu sái thống khoái, lão phụ nhân bên kia liền dập đầu, “Cầu Trang tiểu thư thương xót, cầu Trang tiểu thư thương xót!”

“Không phải ta không muốn cứu, chỉ là...” Trang Thư Tình ý bảo Nam Châu nâng người dậy, “Có chút chuyện dù nói ra người cũng không hiểu, nhưng mà ta sẽ đi Tần phủ, xem xét tình huống mới biết được.”

“Vâng, vâng”

Trang Thư Tình đứng dậy, “Mau gọi Thanh Dương Tử, nên mang theo thứ gì thì mang theo.”

Bạch Chiêm tất nhiên không cho phép người rời đi dưới mí mắt mình, bỏ mất lá thư trong tay xuống cũng theo đó đứng dậy “Chuẩn bị xe.”

Ở Hội Nguyên Phủ, Tần gia cũng xem như là gia tộc số một số hai, khi thành chủ Hội Nguyên Phủ đến hân cũng chỉ khách khí một chút.

Nhưng lần này, hân cơ hồ là chạy ra cửa nghênh đón.

“Bạch công tử, sao ngài lại đến?”

Nghĩ đến chuyện đồn đãi bên tai, Tần Lam chỉ nghĩ là Bạch Chiêm đến để hưng sư vấn tội, nhất thời một thân đổ mồ hôi lạnh, liên tục biện bạch, “Cho dù gan có lớn bằng trời, ta cũng không dám đem sự tình hắt lên người công tử ngài...”

“Ta cùng Thư Tình đến đây, không phải nói người sắp chết rồi sao? Dẫn đường!”

Tần Lam lúc này mới dám nhìn về phía nữ tử đang sóng vai cùng đứng với công tử, tồn tại của Trang Thư Tình bọn họ cũng biết, nhưng không dám đi điều tra sâu, hôm nay mới có cơ hội nhìn thấy vị Trang tiểu thư trong lời đồn có dáng dấp như thế nào.

Muốn nói tuyệt sắc thì không phải, diện mạo như vậy, ở Hội Nguyên Phủ có thể liếm được vài người, nhưng khí chất tao nhã kia ít người có thể có được, ánh mắt lưu chuyển tràn đầy sức sống.

Những thứ khác không nói, người như vậy, khó có thể khiến người khác cảm thấy chán ghét, nhất là người lớn tuổi.

Hướng chi bây giờ còn truyền ra lời đồn nàng có thể khiến người chết sống lại, trách không được bà vú của con dâu sống chết đều muốn mời đến bằng được.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghe nói, người sau khi nuốt vàng còn có thể cứu sống.

Đại phu có tiếng trong Hội Nguyên Phủ đều đang ở trong thương lượng tìm kế sách, nhìn thấy Tần gia chủ dẫn hai người trẻ tuổi tiến vào cũng chỉ nghĩ là người thân trong nhà, ào ào tiến đến chào.

Tần Lam liếc mắt nhìn Trang Thư Tình, “Lưu đại phu tình huống như thế nào?”

Đại phu dẫn đầu mọi người tiến lên lắc đầu, “Tình huống vốn không tốt, thiếu phu nhân lại không phối hợp, ta thật sự là hữu tâm vô lực.”

“Trang thiếu thư người xem...”

Có Bạch Chiêm bên người, Trang Thư Tình căn bản không cần cố kỵ, gan vô cùng lớn “Ta vào xem.”

Thấy nàng kiên trì Tần Lam cũng không ngăn cản.

Đi vài bước, Trang Thư Tình quay đầu, “Lệnh công tử đâu?”

Có Bạch Chiêm tại bên người, Trang Thư Tình căn bản không kia hứa nhiều

Vừa nhắc đến con trai, Tần Lam cũng tức đến đau đầu, nhưng chuyện này hắn cũng chỉ có thể tận lực giấu diếm, “Hắn hôm nay có việc ra khỏi thành, chuyện trong nhà căn bản không biết.”

”Kỳ thực người cứ nói thẳng hắn hẹn bạn bè ra thành tìm niềm vui mới ta cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ, người ngốc chỉ có Tần thiếu phu nhân.” Lễ phép gật đầu, Trang Thư Tình đẩy cửa tiến vào.

Tần Lam nghiêng rằng, đối với thái độ của vị Trang tiểu thư này cảm thấy bất mãn, chuyện nhà hắn, người Tần gia hắn, sao đến phiên nàng xen

vào, nàng coi mình là nhân vật gì?

Cái gì vậy!

“Tần lão gia, vị này là...”

“Người trong lời đồn, có thể khiến người khác khởi tử hồi sinh, Trang tiểu thư, Trang thần y, các người chưa nghe nói qua?”

“Là nàng?” Đại phu hai mắt nhìn nhau, đều muốn đi vào xem nàng có thần pháp gì.

Tần Lam nhìn ra được ý đồ của bọn họ, ác ý thêm dầu vào lửa, “Các người không phải rất muốn biết thần y chữa bệnh như thế nào hay sao? Cửa cũng không đóng.”

Vài đại phu, cộng lại cũng đến mấy trăm tuổi, ta nhìn người, người nhìn ta, không hèn mà cùng cất bước vào trong, bỏ chút mặt mũi để có thể đứng góc tường nghe được chút nội dung thôi cũng được.

Trong phòng, Bạch Chiêm không tiến lại gần, hai tay ôm ngực dựa vào tường, hăn đối với người ngay cả dụng khí sống sót cũng không có căn bản không chút hứng thú.

Người trên giường thật an tĩnh, ngẫu nhiênn phát ra tiếng hô đau đớn từ trong miệng, như là không muốn bị người khác nghe được, hạ nhân hầu hạ cũng đứng thật xa, không biết là bị đuổi ra hay là như thế nào.

Trang Thư Tình đi qua, từ trên cao nhìn xuống người nằm trên giường.

Sắc mặt trắng bệch, tóc tán loạn, ánh mắt trống rỗng nhìn lên đỉnh giường, mồ hôi chảy ròng hai bên thái dương.

Cảm giác được có người đến gần, chỉ cho rằng nha hoàn trở lại, cũng lười liếc mắt nhìn.

Nàng không muốn sống, tại sao phải tiếp tục sống, vì sao còn để nàng sống? Bản thân nàng giống như một câu chuyện cười, gắt gao ôm lấy luân quần trong lòng cười chua xót.

Chết tốt, chết xong sẽ hết chuyện, cái gì cũng không cần nghĩ, tâm cũng sẽ không đau, thật tốt.

Xem ra hôm nay ta đi phí một chuyến.” Nói xong, Trang Thư Tình ngồi xuống bên mép giường, tự nhiên mắt lấy cổ tay nàng xem mạch.

Tần thiếu phu nhân cân bản không nghĩ tới trước khi chết còn nhìn thấy nữ nhân khiến cho nàng thấy bất lực nhất trong đời.

“Không nghĩ tới sao?” Trang Thư Tình thu tay cười, “Kỳ thực ta cũng không muốn tới, nhưng mà một người đã lớn tuổi như vậy quỳ ở trước mặt ta nói muốn nhờ giúp đỡ, ta không thể nói được lời cự tuyệt.”

Bình tĩnh nhìn nàng, Tần thiếu phu nhân đột nhiên nói: “Tiện nhân kia không chết.”

“Đúng vậy, ta cứu nàng.” Trang Thư Tình cúi người chẩn bệnh, “Đã muốn chết, vì sao không nuốt nhiều vàng thêm một chút? Nếu người nuốt loại này, không cần kéo dài lâu như vậy, sẽ đau đớn đến chết.”

Bởi vì nàng không biết phải nuốt nhiều một chút mới có thể mau chết!

Trang Thư Tình xốc chân nàng lên, ở trên bụng nàng ấn một chút, tay vừa mới đặt tới dạ dày, còn chưa dùng lực đã nghe đến tiếng kinh hô.

Ở trong dạ dày.

“Ngày đó ta hỏi người, vì một tên nam nhân chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ mà hai tay nhuộm máu có đáng giá không, hiện tại ta cũng

muốn hỏi người, vì một tên nam nhân suốt ngày ra ngoài ăn chơi đàn đúm mà chết, đáng giá không?”

“Cả đời này cả người sống vì hân sao? Hân không thương tiếc người thì ngay cả mệnh cũng không cần?”

“Người đi rồi, người đặt cha mẹ luôn bảo hộ người từ nhỏ đến lớn ở chỗ nào?”

“Còn có.” Trang Thư Tình xoa bụng nàng, “Hài tử cũng bị người ép buộc sắp chịu không nổi, người biết không?”

“Con ta...” Thần trí dần dần quay lại, thiếu phu nhân lúc ấy mới cảm giác thân dưới trướng đau, nhất thời không nghĩ được cái gì, cường chế chống người lên nắm lấy cổ tay Trang Thư Tình, “Ta có đứa nhỏ?”

“Rất nhanh sẽ không còn, không cần trông cậy vào ta, ta sẽ không cứu nó về.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 84: Nuốt Vàng!

Tần thiếu phu nhân ngẩn ngơ, thân thể ngửa về phía sau, nước mắt chảy xuống.

Nàng vào cửa Tần gia gần nửa năm vẫn không có tin tức, đến khi nàng buông tha cho sinh mệnh thì lại có, nhưng rất nhanh sẽ không còn.

“Lòng người hiện tại tràn đầy oán hận, ngay cả đứa nhỏ cũng không quan tâm? Hiện tại lại không cam lòng, sau này người còn phải không cam lòng vài thập niên, sống khổ như vậy, không bằng chết đi.”

Mấy người núp ngoài góc phòng nghe lén mặt đều bị rút cơ, người gọi là thần y rốt cuộc là đến cứu người hay đến xúi người đi tìm chết?

“Ta nói, người ép buộc mình như vậy, cũng không phải người thật yêu nam nhân kia, chỉ là chính người không cam lòng thôi, không cam lòng bản thân mình còn kém cả một kỹ nữ, không cam lòng hãnh không để ý đến người, không cam lòng đứng ở thế hạ phong, không cam lòng... Ở trong lòng người hãnh căn bản cũng không quan trọng, nói trắng ra là, cũng chỉ vì ở nhà mẹ đẻ người nhận được ngàn kiêu trăm sủng, nên khi vừa gả ra ngoài lại gặp chuyện mất mặt đến như vậy, chênh lệch quá lớn khiến cho người chịu không nổi, người ta nói người mạnh mẽ, còn ta chỉ cảm thấy căn bản là người ngoài mạnh trong yếu.”

“Không phải, không phải như vậy, người chưa thành thân, căn bản là không hiểu....”

“Ta đương nhiên không hiểu, đây là cuộc sống của người, người khiến cho cuộc sống của chính mình trở nên thâm thúy như vậy, ta vì sao cần phải hiểu.” Trang Thư Tình cười đến thoải mái, sửa lại cái dáng ngồi, quơ quơ cái chân, phảng phất như người trước mắt căn bản không phải là một người đang hấp hối, “Cuộc sống trước đây của người rất tốt, nên đến một ngày có chuyện khiến người không hài lòng, ngay cả dũng khí để sống người cũng không có, chỉ có kẻ yếu mới hén nhất như vậy.”

“Không phải, ta không phải!”

“Người chính là người như vậy.” Trang Thư Tình khẳng định như trăm đĩnh chặt sắt, dư quang đuôi mắt quét đến hạ thân của nàng. Nơi đó đã ẩm, đứa nhỏ này, khi nàng chuẩn mạch đã biết không còn.

“Nếu người là người mạnh mẽ. Người nên đem cái nam nhân dám phản bội người trị cho không thể ngẩng đầu, không nên để hấn được một bước lại lẩn một bước, khiến cho hấn ngay cả nghĩ cũng không dám, để cho lòng hấn chỉ có người, để hấn thấy được người tốt... Nhưng người làm được cái nào?”

Trang Thư Tình lắc đầu cười khẽ, “Cái gì người cũng không làm được, ngay cả chính đứa nhỏ của mình cũng không bảo vệ được. Nằm ở trên giường chịu đau đớn, cũng không biết nam nhân của người đang khoái hoạt trên người nữ nhân nào đến thời điểm này còn chưa về. Người muốn chết trong lòng hấn sao? Để hấn nhớ rõ người cả đời phải không? Cầm gương đồng lại đây.”

Nhà hoàn không biết nàng muốn gì, không ai dám động.

Thanh Dương Tử cười quái dị, nhảy nhót mấy cái như còn khỉ cầm gương đồng đến.

“Để nàng xem bộ dạng hiện tại của nàng như thế nào, mặt trắng như quỷ, trên mặt không biết là nước mắt hay nước mũi. Tóc loạn như tổ quạ,

đợi đến khi người chết cũng có thể tưởng tượng được so với bây giờ còn xấu xí hơn, người trông cậy vào bộ dáng này có thể khiến nam nhân kia nhớ người cả đời? Còn muốn chết trong lòng hân, a, chỉ sợ hân còn lo người sẽ làm bẩn xiêm y của hân, căn bản là không cho người đến gần.”

Nữ tử yêu cái đẹp, bất cứ ai đều không ngoại lệ.

Thiếu phu nhân miễn cưỡng giơ tay lên, run run xoa mặt, lại sửa tóc. Nhưng thế nào cũng không tốt hơn được, lời nói của Trang Thư Tình khiến cho nàng cảm thấy, bộ dạng của mình so với nữ nhân bị rạch mạch kia càng thêm khó xem.

Kinh ngạc nhìn người trong gương đồng. Ai vậy?

Người này sao có thể là nàng!

Nàng là con gái Từ gia, là hòn ngọc quý trên tay, nàng không chỉ có tài trí hơn người mà còn có thân thể, tướng mạo cũng là tuyệt sắc, ngày xuất giá, nàng minh diễm có thể so với trăng sáng. Lúc vén khăn đỏ, ánh mắt của nam nhân kia một tắc cũng không rời. Khi đó nàng cho rằng, ở nhà chồng nàng cũng có thể hạnh phúc như nhà mẹ đẻ.

Nhưng chỉ mới nửa năm, nàng sao lại trở thành bộ dáng này?

Hai mắt vô thần, hai má gầy hóp vào, mắt trũng, quầng mắt đen có thể hù chết người, ngay cả chính mình nhìn thấy cũng muốn quay đầu đi, nam nhân kia sao có thể liếc mắt nhìn.

Đúng rồi, chỉ là một một gương mặt, có thể lưu một nam nhân là bao lâu.

Nàng rồi sẽ già đi, trên mặt sẽ có nếp nhăn, thậm chí sau khi có thai tính khí nàng có chút thất thường, không thể hầu hạ hân, nam nhân sao có

thể vì nàng mà thủ tiết, sao có để ý đến đứa nhỏ trong bụng nàng là của hãn, mà bản thân nàng lại vì hãn mà chịu tội.

Nam nhân a, chính là như vậy

Nàng không có mệnh tốt, tìm được một người nam nhân tình sâu như biển, hoặc là nói, trên đời căn bản không có nam nhân nào như vậy.

Mộng, nên tỉnh rồi

Cầm chặt lấy cổ tay Trang Thư Tình, nàng dùng hết tất cả khí lực của mình nói ra một câu, “Cứu ta.”

Được rồi!

Trang Thư Tình ngậm thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng trên mặt cũng không quá tốt.

“Người có biết ta cứu Nam Chi như thế nào không?” Trang Thư Tình sờ lên bụng của nàng, “Hai đao kia không chỉ khiến cho nàng ta bị thương bên ngoài, mà ruột bên trong cũng bị thương tổn, ở nơi này.” Trang Thư Tình chỉ lên chỗ bụng “Ta rạch ra một đường, mở bụng ra, khâu ruột bên trong lại, không chỉ có một chỗ đó, mà mỗi chỗ bị thương, ta đều dùng kim khâu lại, sau đó, khâu chỗ bụng bị mổ, như vậy mới có thể giúp nàng lưu lại tính mạng, mà người.”

Tay dịch lên một chút, dừng lại ở dạ dày, “Vị trí người nuốt vàng vào, đang ở nơi này, đây là dạ dày, ta phải cắt ở đây một dao, mở túi dạ dày ra, lấy vàng bên trong ra, sau đó khâu lại, người, có thể chịu được sao?”

Thieu phu nhân nghe lời Trang Thư Tình nói, rung mình một cái, muốn nói mình có thể chịu được, như mà lời đến bên miệng, một chữ cũng không phun ra được.

“Không cần bức chính mình, người còn có lựa chọn khác, Bảo Châu, mời đại phu bên ngoài tiến vào chuẩn bệnh.” Nói xong, Trang Thư Tình đứng dậy rời đến mép giường, Bạch Chiêm đi đến bên người, tay nàng nắm lấy tay hắn, có chút khẩn trương.

Bạch Chiêm nhìn nàng, “Phép kích tướng sao?”

Trang Thư Tình vội vàng thở ra một tiếng, nàng cũng rất mệt, không muốn uống phí công phu.

Từng người đại phu đi vào đều liếc mắt nhìn Trang Thư Tình một cái, trong ánh mắt, có chút quái dị.

Trang Thư Tình không hiểu, chỉ coi là bọn họ xem nhẹ chính mình, cũng không để trong lòng, Bạch Chiêm thì biết, bọn họ đều đã nghe hết những lời nói của Trang Thư Tình.

Đó là phép kích tướng, có chút không chắc nhưng trong lòng Trang Thư Tình chỉ còn hy vọng vào phán đoán của mình, chỉ cần hắn tin tưởng nàng là đủ rồi.

Từng đại phu thay phiên bắt mạch, đều lắc đầu, người nuốt vàng cuối cùng chỉ có thể thống khổ mà chết, bọn họ chưa từng nghe qua có thể cứu chữa.

Nếu như lời vừa nãy bọn họ nghe được là đúng... Vậy phương pháo kia rốt cuộc là giết người hay cứu người?!

Lúc này, bên ngoài vội vàng có người tiến vào, mang theo một làn gió thơm, chen đến gần bên giường, rống to với thiếu phu nhân “Người bị điên sao?”

Nhìn thấy trượng phu của mình, một khắc khi khăn voan được vén lên nàng đã đem nam nhân kia để vào trong lòng, nam nhân này trên người

mang theo mùi son phấn, liếc mắt một cái có thể biết được là vừa đến nơi nào.

Hiện tại trong mắt hắc có tức giận cũng có một tia lo lắng.

Đến nơi này, là đủ rồi.

“Về sau sẽ không như vậy.” Liếc mắt ý bảo nha hoàn đỡ chính mình đứng dậy, nhìn về nữ tử đang đứng sóng vai với một người nam nhân cách đó không xa, “Cứ theo như lời người nói đi. Cứu ta.”

Trang Thư Tình gật đầu đến gần, “Người không liên quan mời ra ngoài.”

Thực sự phải làm như thế? Mấy người đại phu hai mặt nhìn nhau, há mồm muốn chất vấn, Bạch Chiêm trước một bước hành động, “Đem người ném ra ngoài.”

Ngay cả Tần công tử cũng bị mời ra ngoài, Bạch Chiêm nhắc chân, cửa liền đóng lại trước mắt mọi người.

Tần công tử muốn đi vào, thân là trượng phu hắc lại bị ném ra ngoài, nhưng nam nhân không liên quan lại ở trong phòng, đây là chuyện gì!

Nhưng người đứng trước cửa trông chừng khiến hắc dừng bước, thân là người sinh ở Tần ra, ánh mắt vẫn nên có.

Vừa đúng lúc Tần Lam giải quyết xong sự tình tiến đến, nhìn thấy nữ tử liền quăng cho hắc một cái tát, “Xem ngươi là ra chuyện tốt gì!”

Tần phu nhân đi theo phía sau liền tiến lên phía trước chắn trước mặt đứa con bảo bối, căm tức nhìn trượng phu, “Từ thị nàng không muốn sống, sao chàng lại đánh con trai, lúc chàng còn trẻ cũng gây ra bao chuyện

hoang đường, chàng làm được, sao đến phiên con lại không được? Nếu mỗi nữ nhân đều giống Từ thị, nữ nhân trong thiên hạ còn có thể sống sao?”

Tần Lam bị phu nhân trách trước mặt mọi người, trên mặt có chút tức giận liền trách mắng: “Hắn còn có lý? Đều nói con hư tại mẹ, lời này nữ điểm đều không sai.”

Tần phu nhân rốt cuộc không dám thực để Tần Lam bị mất mặt, oàn giận hừ một tiếng, giương giọng nói: “Nếu chết thật, Tần gia ta cũng nên chuẩn bị phát tang, cho dù người Từ gia đến cũng không thể không nói lý.”

Trên bàn gỗ đơn giản, Trang Thư Tình mang bao tay, nghe vậy liếc mắt nhìn nữ nhân trên giường đã đau đến chịu không nổi, “Nghe được không? Vì lời này, người cũng nên sống sót để tức chết các nàng.”

Thiếu phu nhân cười khổ, trước giờ đều là mẹ chồng khi dễ con dâu, sao có chuyện con dâu muốn mẹ chồng sống không dễ chịu, nhưng mà, Tần gia đừng nghĩ muốn tiếp tục để nàng sống không tốt.

Tần gia, chờ xem.

“Giữ vững, Thanh Dương Tử, thuốc.”

Phương pháp điều chế thuốc tê có chút thay đổi, chỉ có lần trước là ngoài ý muốn, Thanh Dương Tử cũng không chắc có thể tốt giống như lần trước.

“Khuê danh của ta là Giai Oánh.” Trước khi uống thức Từ Giai Oánh nói.

“Giai Oánh, ta đem hết toàn lực để cứu người, chính bản thân người cũng phải cố gắng, không thể dễ dàng buông tha.”

Từ Giai Oánh nhìn Trang Thư Tình, từ người Trang Thư Tình khiến nàng cảm giác được có một loại khí tức nàng chưa từng gặp qua, nhưng lại khiến lòng người an ổn đến lý lạ.

Nếu nàng có thể sống, nàng muốn làm bằng hữu với nữ tử này, trước khi mất đi tri giác, từ Giai Oánh nghĩ như thế.

Mở xiêm y, lau dao qua một lần, nước muối cũng đã chuẩn bị tốt, Trang Thư Tình nhắm mắt hít sâu chuẩn bị lại tâm tình, khi mở mắt ra, cả người đều trở nên sắc bén.

“Dao.”

“Cầm máu.”

“Nhíp.”

Không được, không kẹp được, vàng Từ Giai Oánh ăn vào, cái đầu không tính là quá nhỏ, nhưng khá tròn, không kẹp ra được.

Trang Thư Tình trực tiếp bắt đầu, từ bên trong lấy ra một viên.

Sau khi lấy ra, vốn chỉ cần khâu miệng vết thương lập tức lại là xong, nhưng Trang Thư Tình biết không chỉ dễ dàng như vậy.

Những thứ này không cố định ở một chỗ, dạng hình viên rất dễ dàng di chuyển xuống dưới, nếu có thể bài xuất ra thì quá tốt, nhưng nàng không thể mạo hiểm như vậy.

Khâu tốt lại dọ dày, thành lý sạch sẽ máu bẩn, “Thuốc.”

Thanh Dương Tử đã sớm chuẩn bị, cầm thuốc đợi sẵn, nghe vậy lập tức bôi thuốc lên, sao đó lại rải thuốc bột.

Trang Thư Tình sờ xuống chút xíu nữa, ruột già không có, bên trong ruột non... Ở trong này!

Sờ xuống chút nữa, cho đến khi xác định không còn cái nào bên dưới, lúc này Trang Thư Tình mới yên lòng.

Mồ hôi trên trán được lau đi.

Nàng cũng không chú ý là ai, rạch miệng vết thương trên bụng ra một ít, lưu loát lấy được vàng trong ruột non, dùng tốc độ nhanh nhất khâu vết thương lại.

Sau đó là vết dao trên bụng cũng được khâu lại.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 85: Lấy Vàng

Một chậu máu loãng được mang ra, sắc mặt người ngoài phòng đều ngày càng khó coi.

Cho dù là Tần phu nhân cũng không muốn con dâu vừa vào cửa nửa năm cứ như vậy chết đi, Từ gia, cũng sẽ không dễ dàng cho qua.

Trang Thư Tình cảm thấy cuộc phẫu thuật vô cùng thuận lợi, nhưng người ngoài phòng cảm thấy sống một ngày không bằng một năm.

Tần công tử thật sự nhìn không được, lúc Bảo Châu một lần nữa mang chậu máu ra ngoài đổ liền bị người ngăn lại, “Tình huống trong phòng rốt cuộc là như thế nào? Từ thị nuốt vàng, cũng không phải bị thương, sao lại nhiều máu như vậy? Các người cứu người hay đang giết người?”

Bảo Châu suýt nữa nhện không được đem chậu máu loãng đổ kên người hấn, vừa bất mãn vì tiểu thư nhà mình không được tin tưởng, cũng thương tiếc cho nữ tử đang nằm trên bàn phẫu thuật đều bởi vì nam nhân này.

Nhếch miệng, Bảo Châu cười lạnh, “Công tử không biết phu nhân có thai sao? Thực đáng tiếc”

“Có, có, có thai? Đứa nhỏ đâu? Đứa nhỏ thế nào?”

“Người nói thử xem.”, Bao Châu đi thay thau nước, không tiếp tục nhìn mấy người này nữa, Tần công tử theo bản năng muốn kéo người lại hỏi cho rõ, Bảo Châu sao cần phải khách khí với hấn, nghiêng người hạ chân,

Tần công tử trực tiếp ngã sấp xuống trước mặt mọi người, sau đó nàng liền bước vào cửa.

Tần phu nhân tức giận đến đầu ngón tay đều phát run, “Đây là dã nha đầu ở nơi nào? Tần gia là chỗ người có thể làm càn sao? Người tới, mở cửa, con dâu của ta không chừng đang bị người làm hại, mở cửa!”

“Dừng tay.” Tần Lam sợ tới mức hồn bay, con dâu chết có thể cười người khác, cho dù là Từ gia cũng không thể chiếm tiện nghi trong tay hân! Nhưng ngoại trừ vị tổ tông ở bên trong!

Nếu chộc cho hân mất hứng, trước mặt mọi người muốn mệnh của Tần gia, Tần gia cũng chỉ có thể chịu.

Không đi dỗ người ta còn thôi, nếu như đắc tội, thì đúng là nên chuẩn bị trước dây thừng để thắt cổ.

”Lão gia!” Tần phu nhân chỉ có một đứa con, lúc này con của nàng bị người ta khi dễ nàng sao có thể ngồi yên, “Ngài cứ như vậy nhìn người khác ra uy trước mặt Tần gia hay sao? Đó là con trai trưởng duy nhất của chúng ta a!”

”Im miệng.” Tần Lam hận không thể che miệng nàng lại, càng nói càng đắc tội, “Người tới. Đỡ phu nhân trở về nghỉ ngơi.”

”Lão gia!”

”Còn thất thần làm gì, nhanh đi.”

Lúc này quản gia cũng chạy tới nhìn tình huống này cũng đành bất chấp, một phen giữ chặt lấy Tần Lam nói: “Lão gia, người Từ gia tới.”

Tần Lam biết chuyện sớm đã không giấu được. Giờ phút này hân đã sớm đoán được, dù sao con dâu ở nhà mẹ đẻ nhận được bao nhiêu sủng ái

hắn đều biết.

Nhìn người tiến vào, hắn biết, bọn họ đến cũng đã muộn.

Từ gia cầm binh, một nhà ba đứa con trai từ nhỏ đều lăn lộn trong quân doanh, tài năng đều bày ra trước mắt, lúc đó hắn cùng Từ gia kết thân, chính là muốn nhắm đến lợi ích từ binh quyền của Từ gia sẽ có thể giúp ích cho Tần gia.

Nhưng trước mắt lợi ích còn chưa thấy, phiền toái đã tìm tới cửa.

Nhìn người trước mắt một thân quý phái, Từ Công Mậu phảng phất như có thể tùy thời rút kiếm chỉ về phía hắn. Tần Lam không khỏi ưỡn thẳng lưng, “Thông gia...”

Từ Công Mậu căn bản không để ý tới hắn, lập tức tiến lên đạp cho Tần công tử một cước. Nam nhân cao lớn bị đá một cước nhất thời không kịp phòng bị liền gục người xuống đất.

Tần công tử đau đến cắn răng.

”Con ơi!” Tần phu nhân lập tức tiến đến ôm chầm lấy nhi tử, ngẩng đầu nhìn về phía người động thủ, “Người Từ gia đúng là không biết phân rõ phải trái, đứa nhỏ mà ai mà không có chút phong lưu bên ngoài, thân là vợ sao có thể dùng cái chết để uy hiếp. Chỉ bằng điểm này, Tần gia ta cũng có thể hưu nàng!”

”Ta chỉ biết con gái ngoan của ta gả đến Tần gia các người chưa tới nửa năm đã tìm đến cái chết!”

Mọi người theo tiếng nhìn lại. Một phu nhân được hai người phụ nhân đỡ vào cửa, dường như đã khóc, ánh mắt còn sưng đỏ.

”Tần phu nhân nói con ta không hiền lành, muốn hưu, ta thật muốn hỏi Tần phu nhân, năm đó là ai mang tới một chén thuốc, khiến cho nam hài chưa thành hình trong bụng Như phu nhân chết non, chỉ vì đứa nhỏ kia muốn ra đời trước con trai trưởng của người?”

Chuyện như vậy, ở bất kỳ gia tộc nào đều không thiếu, cũng không ai sẽ nói thẳng ra ngoài, hơn nữa còn là tại trường hợp này, trước mặt nhiều người như vậy, tuy rằng không chỉ danh nói họ, nhưng mọi người đều ngầm hiểu được người Từ phu nhân đang nói đến là ai.

”Nếu như con gái của ta có bất cứ chuyện gì xảy ra, hai nhà chúng ta, ai cũng đừng mong có thể yên bình!”

Lần lượt bị khinh bỉ, Tần phu thân thể nghiêng ngả, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Nhưng tốt một cái là ở trong phòng cái gì cũng thiếu, duy nhất không thiếu chính là đại phu.

”Tần phu nhân khó thở công tâm, tỉnh lại thì sẽ tốt, không có gì trở ngại.”

Tần Lam ra hiệu cho người tới nâng phu nhân đi xuống, ánh mắt nhìn về phía Từ gia hiển nhiên không được tốt, “Từ Công Mậu, người đừng kinh người quá đáng.”

”Người trả lại cho ta một nữ nhi ngoan ngoãn vui vẻ, lúc đó mới nói đến chuyện là ai kinh người quá đáng.”

Việc này từ đầu tới cuối quả thật là nhà hăn đuổi lý, nhưng đầu tiên là nhi tử bị đánh, sau đó là phu nhân tức giận đến chóng váng, đây là Tần gia, là nhà của hăn, nếu như hăn nhin vậy thì về sau há chẳng phải là trò cười cho toàn bộ Hội Nguyên Phủ.

”Đừng cho là Tần gia ta sợ Từ gia nhà các người...”

'Két' một tiếng, cửa được đẩy ra, sắc mặt Bạch Chiêm vô cùng không tốt nhìn về phía hai người đứng trước cửa, “Hoặc là câm miệng, không thì cút.”

Từ Công Mậu lẳng lẳng nhìn về phía Bạch Chiêm, đầu óc nhất thời có chút không kịp phản ứng, đây không phải là phòng của nữ nhi hãn sao? Sao lại có nam nhân ở bên trong? Người báo tin không phải nói là không biết từ đâu đã mời được Trang thần y đến chữa bệnh hay sao?

Chẳng lẽ Trang thần y là Bạch công tử?

Cũng không đúng a, không phải nói Trang thần y là nữ nhân sao?

Từ Công Mậu hoàn toàn lẫn lộn, Từ phu nhân lại không có bận tâm nhiều như vậy, tiến lên hai bước hỏi, “Trang thần y ở bên trong sao? Xin hỏi một tiếng, nữ nhi của ta thế nào rồi?”

”Không chết.” Quét mắt nhìn hai người kia, Bạch Chiêm đóng cửa lại.

Nếu là bình thường, Từ phu nhân có thể sẽ vì hành động bất kính của người trẻ tuổi mà bất mãn, nhưng bây giờ nàng chỉ nhẹ nhàng thở ra, dọc đường tới đây, nàng chỉ sợ nhất chính là nghe được tin dữ.

Không chết là tốt rồi, không chết là còn hy vọng.

Chân như mềm nhũn, Từ phu nhân kém chút ngã nhào lên đất, hai con dâu nhanh chóng bước lên đỡ lấy.

Từ phu nhân đẩy hai người ra, ngồi xuống trên bậc thang, nàng phải ở chỗ này chờ, nữ nhi vừa tỉnh sẽ lập tức mang người về nhà, Tần gia này, không thể ở lại.

Nàng quản việc nhà vài năm. Đương nhiên rõ ràng nhất là phương diện này, nữ nhi của nàng cho dù không có việc gì, Tần gia cũng nhất định sẽ không để con gái nàng sống yên.

Trong phòng, Trang Thư Tình đã cởi bao tay ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cũng không phải cố ý để người bên ngoài hiểu lầm, thật sự là nàng vẫn không tin tưởng hoàn toàn với thuốc gây tê, nếu như ra ngoài nói với mọi người đã không có gì trở ngại, vừa quay người liền sảy ra chuyện, để người ta hy vọng rồi lại khiến cho người ta thất vọng, không bằng để bọn họ chuẩn bị trước tinh thần cho tình huống xấu nhất.

Lần trước Nam Chi được nửa canh giờ liền tỉnh lại. Lúc này đã giải phẫu xong nhưng người lại không có chút dấu hiện tỉnh lại, có lẽ thật sự đã bất tỉnh.

”Trang tiểu thư. Vẫn tiếp tục thêm nước muối sao?”

”Bỏ thêm chút đường glucô.”

”Được.”

Mỗi ngày đều học được những thứ mới mẻ, Thanh Dương Tử cảm thấy bản thân vô cùng hạnh phúc, trên người tràn đầy hăng hái.

Bạch Chiêm kéo tay Trang Thư Tình qua mát xa giúp nàng, vừa hỏi: “Cứ chờ như vậy?”

”Ừm, loại thuốc tê này ta có chút không nắm chắc, Thanh Dương Tử, về sau có thể làm thuốc tê dưới dạng viên được không? Như vậy có thể chú ý đến khối lượng cùng hàm lượng các loại nguyên liệu, như vậy sẽ dễ khống chế mức độ gây tê!”

Thanh Dương Tử suy nghĩ một chút liền gật đầu, “Biện pháp này thực sự rất tốt, làm như vậy cũng dễ sử dụng hơn. Trở về sẽ thí nghiệm thử.”

Trang Thư Tình cũng không hỏi hấn lấy ai làm thí nghiệm, đứng dậy đi xem mạch, coi như ổn định.

Lần phẫu thuật này kéo dài gần hai canh giờ, thời gian sau khi phẫu thuật Trang Thư Tình đều dựa vào Bạch Chiêm mơ màng ngủ mất.

”Động, động.”

Trang Thư Tình giật mình tỉnh lại, tiến lên nhìn, Từ Giai Oánh hơi hơi động thân một chút, chậm rãi mở mắt.

”Thấy rõ ta không? Ta là ai?”

”Người là người đáng ghét, dám nói ta là kẻ yếu.” Thanh âm không lớn. Nhưng là câu trả lời lưu loát, không giống như là có di chứng. Trang Thư Tình nhất thời cười mỉa mắt.

”Người chết qua một lần, về sau phải sống cho tốt, bây giờ được hiệu còn chưa hết, người không cảm giác được đau đớn, hẳn là không bao lâu nữa, người có thể cảm giác được thân thể của mình phải chịu đựng như thế nào.”

”Chịu đau một chút mới có thể nhớ kỹ.”

”Người có thể nghĩ như vậy thì lần này ta không uổng bỏ sức giúp người, Bảo Châu, mời đại phu bên ngoài tiến vào, để bọn họ kê đơn.” Trang Thư Tình biết rõ điểm yếu của mình ở nơi nào nên cũng sẽ không cậy mạnh.

Thời gian dài như vậy, không có đại phu nào rời đi trước, tâm tư đám người đều khôn kể, chịu đựng cơn đói chờ tới bậy giờ.

Thấy cửa vừa mở ra, nghe được lời nha hoàn nói, mấy người đều vội vàng tiến vào.

Thiếu phu nhân mở mắt, người còn sống!

Nhìn người trên giường, khí huyết có chút hư, cơ thể mọi mệt, những cái khác đều hoàn hảo.

Nếu không phải bọn họ còn lý trí, vài đại phu trên năm mươi tuổi kém chút xúc chấn lên tìm xem trên người Tần thiếu phu nhân có vết dao thật hay không.

Lưu đại phu ôm quyền hướng về phía Trang Thư Tình, “Không hổ là thần y, lão hủ bội phục.”

”Sao dám xưng là thần ý, bất quá chỉ là đi đường tắt thôi, còn phải nhờ các vị kê đơn thuốc cho thiếu phu nhân, về phương diện này, ta so với các vị chính là không thể bì kịp.”

”Việc này không vội, lão hủ có một chuyện muốn hỏi, mong Trang thần y thành toàn.”

”Ta biết các vị muốn hỏi cái gì.” Trang Thư Tình cười nhẹ, “Khi còn bé ta có theo một vị dị nhân học được một chút y thuật, những thứ trong sách hoàn toàn khác với y thuật của mọi người, nếu như chư vị không tin tưởng, ta cũng không còn gì để nói, mong các vị thứ lỗi.”

”Nói trắng ra là người sợ chúng ta học được thôi.”

Trang Thư Tình nhìn về phía nói chuyện người, “Nếu như ta dám dạy, các người có dám học không?”

Lưu đại phu ngừng một lát, không thấy người đó trả lời liền mở miệng hỏi, “Thật sự là động dao lên thân người?”

Trang Thư Tình kinh ngạc, “Thì ra mọi người đều đã biết, không sai, chính là như thế.”

Vài vị đều muốn nhìn thấy dấu vết chân thực, nhưng cơ thể Tần thiếu phu nhân không thể để cho bọn họ nhìn thấy, cho dù tâm ngứa đến khó nhịn những chỉ có thể chịu đựng, y thuật đối với bọn họ mà nói chúng là thứ theo họ cả đời, gặp phải một người có y thuật cao hơn một bậc, bọn họ đều có chút tò mò.

”Xin cho lão hủ thắc mắc, đây là cái gì?”

Nhìn hẩn chỉ vào bình sứ, Trang Thư Tình cũng không có giấu diếm, “Một loại nước được xử lý đặc biệt, từ một cây kim rồng ruột đưa vào cơ thể người.”

Đưa nước vào cơ thể?

Mấy người đều trừng to mắt, muốn hỏi có phải nàng điên rồi không, làm sao có thể đưa nước vào cơ thể người, nhưng mà tình huống trước mắt của Tần thiếu phu nhân đúng là đã chuyển biến tốt!

Này rốt cuộc là cái lý gì đây!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 86: Y Thuật Mới

Cửa vừa mở ra, Từ phu nhân nhin không được nhanh chóng tiến vào, run run cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của nữ nhi, vỗ nhẹ hai cái, rốt cuộc không nhin được nước mắt khóc lên, “Sao con lại ngốc như vậy, con đem hai người chúng ta đặt ở chỗ nào, yêu thương chăm sóc con nhiều năm như vậy, con sao có thể nhẫn tâm để chúng ta làm người đầu bạc tiễn người đầu xanh!”

Từ Giai Oánh nâng tay vượt gương mặt đã xuất hiện nếp nhăn do năm tháng, “Sau này sẽ không, nương, nữ nhi muốn về nhà.”

”Tốt, về nhà, chúng ta về nhà.” Từ phu nhân xoay người liền muốn gọi người đi vào.

Từ Giai Oánh cầm lấy tay nàng, nhìn về phía Trang Thư Tình, “Trang thần y, tình huống của ta, có thể trở về nhà không?”

”Không nên cử động mới tốt.” Từ phu nhân lập tức có chút lo lắng, Trang Thư Tình lại nói: “Nhưng tâm tình của bệnh nhân mới là điều quan trọng nhất, tâm tình tốt, cơ thể mới có thể mau chóng kháng phục, tận lực cận thận một chút là được.”

”Aiz, ta lập tức đi chuẩn bị.” Từ phu nhân nâng bước liền đi, đến khi tới cửa mới nhớ tới từ nãy đến giờ vẫn chưa cảm tạ vị cô nương đã cứu lại tính mạng của con mình, vội vàng quay đầu lại, ngữ khí trịnh trọng nói: “Ân cứu mạng của Trang thần y, Từ gia chúng ta nhớ kỹ không quên, mặc

kệ là thời điểm nào, chỉ cần là Trang thần y, cửa lớn của Từ gia luôn rộng mở.”

”Đừng gọi ta thần y, trong lòng sẽ không thoải mái, đây là việc mà đại phu nên làm, Từ phu nhân không cần khách khí.”

Từ phu nhân cũng không tiếp tục nhiều lời.

Từ Giai Oánh phân phó nha hoàn bên người cầm đến một tấm ngân phiếu. “Không biết làm sao để tỏ lòng biết ơn của ta, cái mệnh này là do Trang thần y nhất về, thần y nhất định phải nhận lấy.”

Trang Thư Tình nghiêm túc nhận lấy. Nhìn thấy con số, tâm tình vô cùng tốt, hai mắt đều tỏa sáng, khiến người khác nhìn còn tưởng nàng là một người ham tài.

Từ Giai Oánh lại cực thích bộ dáng này của nàng, không hề ngại tạo, cho dù là người kiêu ngạo thanh cao cũng không thể không ăn cơm, giả bộ thanh cao cho ai coi, thử không ăn cơm một ngày coi, người còn thanh cao kiểu gì.

Người thực sự không để ý đến tiền bạc, nàng chưa từng nhìn thấy, còn loại giả bộ không quan tâm đến tiền tài, nàng đã thấy nhiều, vì vậy mới cảm thấy nữ tử trước mắt vô cùng thần thần.

”Thương thế của ta còn phải nhờ Trang thần y chiếu cố thêm, đến lúc đó nếu Từ phủ có phái người đến tiếp, mong Trang thần y nhất định phải đến xem qua.”

”Không cần, ta có thể tự đến.” Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm, “Có phải không?”

”Đương nhiên”

Từ Giai Oánh thấy cách hai người ở chung, liền biết quan hệ của hai người không phải bình thường, nhưng vĩ đại phu này chỉ là một cô nương trẻ tuổi, thoát nhìn còn chưa đến tuổi trưởng thành... Cho dù là đã đính hôn, nhưng dám công khai đi lại như vậy, lại không hoàn toàn có chỗ nào cổ kị, gan cũng thật lớn.

Nhưng cũng thật khiến người khác ngưỡng mộ.

”Không có khả năng, Từ thị là con dâu Tần gia, chỉ cần nàng bước ra khỏi cửa Tần gia nữa bước, về sau đừng mong trở về.” Thanh âm của Tần Lam rất lớn. Bên trong còn mang theo tức giận, khiến người trong phòng đều nghe rõ ràng.

Từ Công Mậu nửa phần cũng không nhường, “Ta sợ là nếu không mang nữ nhi của chúng ta đi. Ngày mai nhìn thấy sẽ là một cổ quan tài, con gái Từ gia chúng ta chính là bảo bối trong nhà, người Tần gia chúng ta không hiếm lạ, hôm nay nhất định phải mang con gái ta về. Phu nhân, chuẩn bị người đưa con gái chúng ta về. Ta thật muốn nhìn, hôm nay ai dám ngăn ta lại.”

”Từ Công Mậu người đứng là không nói đạo lý!”

”Nói với người không cần đạo lý.”

Người này là một phụ thân tốt, có lẽ là thô lỗ, nhưng lại thật tâm lo lắng cho nữ nhi của mình, Trang Thư Tình có chút hâm mộ, cả hai đời, nàng cũng không biết cảm giác được phụ thân che chở là như thế nào.

Tay bị người nắm chặt.

Trang Thư Tình ngẩng đầu, chống lại là tầm mắt ấm áp, trong mắt Trang Thư Tình dần dần dấy lên ý cười, người này không phải là phụ thân của nàng, nhưng nếu so sánh, phụ thân và trượng phu cộng lại cũng không ai có thể làm tốt hơn hẳn, nàng có gì phải hâm mộ với người ta.

Nói tới hâm mộ, phải là người ta hâm mộ nàng mới đúng.

Thấy nước muối đã dần truyền hết, Trang Thư Tình rút kim ra, mấy vị đại phu ở bên kia cũng đã kê xong đơn thuốc, Từ Giai Oánh rốt cuộc được đưa ra khỏi Tần gia.

Tần Lam đen mặt đưa người ra ngoài.

Đương nhiên, người hắt đưa không phải là Từ gia, mà là Bạch Chiêm.

Từ Công Mậu cho dù tức giận Tần Lam nhưng cũng không thể không nhìn Bạch Chiêm, thấy nữ nhi bình yên lên xe ngựa lúc này mới nói lời từ biệt, “Việc hôm nay, đa tạ công tử ra tay trợ giúp.”

”Không liên quan gì tới ta.”

Theo tầm mắt của Bạch Chiêm, Từ Công Mậu nhìn về phía tiểu cô nương đang nói chuyện với nữ nhi của hắt, Trang Thư Tình này hắt cũng biết, có thể thấy được, thì ra cô nương người ta tài giỏi như vậy, sau chuyện lần này của nữ nhi, hắt càng nhìn càng cảm thấy nàng xứng đôi với công tử.

Muốn hỏi Bạch Chiêm đã làm gì với mấy người ở Hội Nguyên Phủ này sao? Cũng không có gì, kỳ thực chỉ là hắt có chút tùy ý, trong lúc vô tình rất nhiều người bị hắt chèn ép, sau đó có mấy người thấy được bộ dáng hung ác của hắt, nhất thời một truyền mười, mười truyền trăm, càng ngày càng không còn ai dám đi trêu vào hắt.

Lại nói đến thái độ của hoàng thượng ở đó, ai cũng đều có thêm vài phần cẩn thận. Từ Công Mậu cho dù là loại người không mấy để ý, nhưng là người chưởng quân binh lính, đương nhiên cũng phải có chút đầu óc.

Bên kia, Trang Thư Tình lấy ra mấy loại thuốc từ trong hộp đựng của Thanh Dương Tử, không thèm để ý đến bộ dạng đau đớn như bị cắt đi

miếng thịt của hân, thẳng thừng đưa đến tay của Từ phu nhân, “Một ngày dùng hai lần, nhưng đừng quá lãng phí, thuốc này không phải có bạc là có thể mua được, còn cả cái này.”

Lại tiếp tục lục lợi trong hộp, “Thiếu... Từ tiểu thư dù sao cũng là nữ tử, thuốc này tuy không thể xóa được dấu vết của dao, nhưng cũng có thể giúp làm mờ vết thương, hiện tại đừng vội dùng, đợi khi nào vết thương đóng vảy rồi dùng cũng không muộn.

Từ phu nhân thu thập tốt, thiện ý trong mắt có thể khiến người hòa tan, “Thật không biết phải tạ ơn cô nương như thế nào mới tốt, chỉ cần ngài mở miệng, bất cứ thuốc nào Từ gia cũng sẽ dùng toàn lực tìm được.”

Trang Thư Tình nhìn về phía Thanh Dương Tử, vẻ mặt Thanh Dương Tử từ âm u lập tức chuyển sang trời quang mây tạnh, lập tức nói ra tên các loại dược liệu, không thứ nào mà không quý báu.

Người Từ gia không có bất cứ ý kiến, thuốc tốt đương nhiên phải có dược liệu tốt mới có thể làm ra được.

Trang Thư Tình thấy vậy liền nhích qua một bên nhường chỗ cho Thanh Dương Tử, nàng sợ Từ gia nhìn ra được nàng đang chột dạ, tên gia hỏa này đúng là muốn thừa lúc người ta cháy nhà đi hôi của, thuốc này đúng là không phải dược liệu bình thường, nhưng không hề quý báu đến trình độ đó!

Nhưng nàng không thể đứng đăm Thanh Dương tử một đao, nên đành phải để cho hân nói

Cuối cùng không chịu nổi, Trang Thư Tình liếc hân một cái, nói vài ba câu cáo biệt liền kéo hân đi.

Lưu đại phu luôn ở bên người nàng vội vàng gọi lại, “Trang thần y chờ một chút.”

Thấy Lưu đại phu lớn tiếng hô tên nàng vài lần, Trang Thư Tình thật sự không thể tiếp tục lờ đi, đành phải dừng bước lại.

”Trang thần y...”

”Không cần gọi ta là thần y, ta biết mọi người tò mò với y thuật của ta, nếu như chỉ là tò mò, thứ ta không thể nói rõ.”

”Không phải là tò mò, lão hủ sống một bó tuổi, lòng hiếu kỳ có lớn đến đâu cũng sớm bị thời gian mài mòn, cả đời lăn lộn trong nghề, cứu không ít người, nhưng dần dần số bệnh khiến ta phải thúc thủ vô sách ngày càng nhiều, có chút bệnh rõ ràng biết nguyên nhân, nhưng lại vô phương cứu chữa, đây mới là điều khiến ta thống khổ nhất, giống như Tần thiếu phu nhân, rõ ràng biết vàng đã nuốt xuống bụng, nhưng bản thân cũng không có cách nào mở bụng lấy ra, đời đời như vậy, cũng không có ai to gan thử qua, đợi đến lúc này vẫn không có ai có thể làm được, nhưng Trang thần y...”

”Trang đại phu, gọi ta Trang đại phu là được.”

Lưu đại phu cười, thầy nàng khiên tốn như vậy trong lòng cũng sinh ra không ít hảo cảm, “Tốt, Trang đại phu, khi nghe được phương pháp trị liệu của Trang đại phu, lão hủ nhin không được suy nghĩ, những chứng bệnh trước nay phải thúc thủ vô sách, có phải nếu dùng phương pháp của Trang đại phu may ra sẽ chữa được? Xin cho lão hủ hỏi, chỉ có thể động dao ở một số nơi trên cơ thể? Nơi này? Nơi này? Ở đây? Hay mọi chỗ đều được?”

”Có thể, những nơi Lưu đại phu chỉ đều có thể, những nơi khác cũng có thể, chỉ là y thuật của ta không đủ tinh thông, có rất nhiều chỗ không thể tùy tiện sử dụng dao, cho nên không thể mạo muội động thủ, nhưng nếu có thuốc trợ giúp sẽ có thể làm được, nếu có thể tìm được những công cụ để thay thế, ta nghĩ chưa hẳn là không được.”

Giờ khắc này, Trang Thư Tình hoàn toàn không hề thu liễm khát vọng nơi đáy mắt của nàng, cũng đã quên điều nàng vừa nghĩ có khả năng sẽ mang đến phiền toái gì đó, bây giờ, trong lòng nàng chỉ tràn đầy suy nghĩ làm sao có thể thành công cứu người.

Nàng muốn cứu người, Liễu Tam là bệnh nhân của nàng, nàng muốn giải phẫu cho Liễu Tam, muốn cứu lấy sinh mạng của nàng ấy.

Nếu như có người có thể giúp nàng...

”Cuộc phẫu thuật hôm nay của Tần thiếu phu nhân chỉ là cuộc phẫu thuật đơn giản nhất, nhưng vì cuộc phẫu thuật này mà mấy tháng nay ta phải tích góp từng chút một, chuẩn bị rất nhiều dụng cụ và dược liệu mới dám xuống tay chữa trị, nếu như có chuyện gì xảy ra, có lẽ ta sẽ không tiếp tục, ta sợ chỉ cần sơ xảy một chút, bệnh nhân thực sự sẽ mất mạng, loại y thuật này, theo không có gì khó, nhưng cũng không hề dễ dàng.”

Đôi mắt nàng tỏa sáng khi nói về phương diện y thuật của mình, một người có tâm huyết như vậy khiến cho Lưu đại khẽ động tâm, so với những người khác, tiểu cô nương này không biết đã tốn bao nhiêu sức lực, bao nhiêu chuẩn bị, cũng chỉ vì nàng muốn cứu người, đây chính là một loại y thuật mới, không một người nào biết đến.

”Không biết lần sau Trang đại phu thi triển y thuật có thể để lão hủ chứng kiến một lần hay không?”

Tâm tình của Trang Thư Tình đã trở lại bình thường, nhưng cho dù lý trí đã trở lại nàng vẫn không muốn cự tuyệt vị Lưu đại phu này, nếu có người nguyện ý muốn học, nàng tuyệt sẽ không khư khư giữ cho riêng mình, nhưng điều kiện là, bọn họ không được phép cho rằng y thuật của nàng là yêu ma, bọn họ mới có thể hoàn toàn tiếp thu nó.

Tại thời đại lạc hậu này, nếu muốn một người học được hoàn toàn loại y thuật này như vậy đối với nàng cũng có đảm bảo, nàng có bản lĩnh,

nhưng cũng không lợi hại đến nỗi cam đoan bản thân sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng loại khả năng này, chưa hẳn sẽ không phát sinh.

Vì vậy, Trang Thư Tình đáp ứng.

Lưu đại phu ôm quyền thi lễ, “Lão hủ họ tên Lưu Thanh Quân, cam đoan chỉ cần Trang đại phu truyền thụ, lão hủ sẽ dốc lòng học hỏi.”

Nhìn theo người rời đi, Trang Thư Tình quay đầu lại, người nam nhân kia từ đầu đến cuối vẫn đứng đó, mỗi khi quay đầu lại nàng đều có thể nhìn thấy, đều có thể dựa vào, “Có phải ta làm sai hay không?”

Bạch Chiêm nắm tay nàng lên xe ngựa, “Ta đã nói, nàng muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế đó, những chuyện khác không cần phải lo lắng, đã có ta.”

Đúng vậy, nàng không lẻ loi một mình, nàng có người để dựa vào, nàng không sợ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 87: Đồng Gia Xuất Hiện

Trang Thư Hàn thông thả bước ra ngoài cửa, thường thường quay lại nhìn về phía đường cái.

”Hàn Nhi.”

Thanh âm này...

Theo tiếng gọi Trang Thư Hàn quay đầu lại, sắc mặt không chút nào thay đổi, cũng không mở miệng nói chuyện, giống như đối mặt với một người hoàn toàn xa lạ.

Nếu là trước kia, Trang Trạch Lương nhất định sẽ mở miệng chỉ trích ngay lập tức, nhưng sau khi bị hai tỷ đệ nhiều lần lãnh đạm, hiện tại thấy thái độ của Trang Thư Hàn hẳn cũng không bất ngờ.

Đến gần vài bước, Trang Trạch Lương nỗ lực để bản thân thoát nhìn giống như một vị phụ thân hiền, “Ta nhìn thấy bảng vàng được dán trước nha môn, chúc mừng con tiếp tục đỗ đầu bảng.”

Đây chính là lý do Trang Thư Hàn đứng ở chỗ này chờ tỷ tỷ về, hẳn muốn chính miệng thông báo tin tốt của mình cho tỷ tỷ, muốn nhìn thấy bộ dáng tỷ tỷ vui vẻ, không nghĩ là không đợi được tỷ tỷ trở về, ngược lại còn gặp phải người không muốn gặp.

Nghĩ đến lời dạy của tỷ tỷ, Trang Thư Hàn cũng không tiếp tục lạnh lùng trừng mắt, sắc mặt lạnh nhạt mở miệng, “Đa tạ quan tâm.”

”Không việc gì, là ta nên làm.” Được Trang Thư Hàn đáp lại, Trang Trạch Lương cao hứng, không khỏi đến gần thêm vài bước, cách nhi tử chỉ còn hai ba bước, nhìn gần như vậy, hãn mới phát hiện, chỉ mới gần nửa tháng nhi tử đã cao thêm rất nhiều, dáng người thẳng tắp, tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn.

Đối lập hoàn toàn với Diệu Nhi, Trang Trạch Lương hận không thể để thời gian quay ngược trở lại, chỉ cần quay lại một năm thôi, hãn nắm chắc có thể hòa dịu lại mối quan hệ giữa hai tỷ đệ.

Âm thầm hối hận một hồi, ý cười trên mặt Trang Trạch Lương vẫn còn trên mặt, “Ta đã chuyển đến Hội Nguyên Phủ, rất gần với nơi này...”

”Ngài không cần nói với ta, ta sẽ không tới.” Trang Thư Hàn cắt đứt lời nói của hãn. Hãn không thể giống như tỷ tỷ, không oán không giận, hãn chỉ có thể nỗ lực khiến chính mình coi bọn họ là người xa lạ.

”Hàn Nhi, ta biết con hận cha. Cha cũng biết bản thân mình làm không đúng, về sau cha sẽ nỗ lực bồi thường lại cho con, nói như thế nào thì chúng ta cũng là người nhà, trong người con chảy dòng máu của ta, con cũng nên nghĩ cho tỷ tỷ con, một thiếu nữ không cha không mẹ, sao có thể gả cho một gia đình tốt, đến cuối cùng cha cũng có thể giúp cho tỷ tỷ con một chút.”

”Không cần. Tỷ tỷ có ta là đủ rồi, bản thân ta còn tốt hơn nhiều so với ngài. Ngài đi đi, tỷ tỷ cũng sắp trở về.” Lời nói của Trang Trạch Lương, nửa chữ hãn cũng không tin, tuy rằng trong lòng hãn cũng không muốn tỷ tỷ đối mặt với người trước mắt, bọn họ không thể đo được trong lòng vị 'phụ thân' này đối với tỷ đệ bọn họ còn có bao nhiêu tình cảm. Hãn chỉ là không muốn tỷ tỷ vì bảo vệ hãn mà phải khom lưng trước người ta.

Tính tình tỷ tỷ trước giờ rất mềm yếu, nếu như không phải bị ép đến cực hạn thì bỗng nhiên sao có thể trở nên lợi hại như vậy.

Tỷ tỷ như vậy khiến cho hấn cảm thấy đau lòng, hấn sẽ không nhận được mà suy nghĩ, nếu như hấn là ca ca thì tốt rồi, nếu như mẫu thân còn sống thì tốt rồi, tỷ tỷ sẽ không cần phải thay đổi, chỉ cần thêu thùa may vá, làm những việc nữ tử thích làm sau đó chờ đến khi gặp gia đình là được.

Càng nghĩ càng phiền, Trang Thư Hàn đang định lên tiếng đuổi người. Lại thấy Trang Trạch Lương bình tĩnh nhìn về phía sau của mình, Trang Thư Hàn theo bản năng quay đầu lại, đó là chiếc xe mà toàn Hội Nguyên Phủ cũng chỉ có một chiếc, xe ngựa chậm rãi đi tới, dừng trước mặt hai người, cảm giác mười phần áp bách.

Bước xuống đầu tiên là hai vị nha hoàn, đặt xuống đất một chiếc ghế dài. Sau đó Bạch Chiêm liền bước ra xe ngựa, Trang Thư Tình cũng theo Bạch Chiêm bước xuống.

Đứng ở trên xe, cao cao tại thượng nhìn xuống Trang Trạch Lương, Trang Thư Tình đỡ tay Bạch Chiêm bước xuống, hình ảnh như vậy khiến nhiều người hướng mắt nhìn về phía bọn họ. Ngoại trừ Trang Thư Hàn, trong lòng hấn cảm thấy hành động của Bạch Chiêm vô cùng bình thường.

Nhưng rơi vào trong mắt Trang Trạch Lương, hấn hoàn toàn không thể đem vị quý nữ khí chất cao quý trước mắt liên hệ với vị nữ nhi yếu đuối đến một câu cũng không dám nói của hấn ở Trang gia.

Một người sao có thể có chuyển biến lớn như thế? Hấn đôi khi còn có loại cảm giác vị nữ tử trước mắt không phải nữ nhi của hấn.

”Sao ngài lại tới đây?”

Trang Trạch Lương theo bản năng mở miệng, “Chúng ta mới chuyển đến Hội Nguyên Phủ.”

Thế nhưng...

Lấy quyết tâm lúc trước của toàn gia, đây cũng không là chuyện gì ngoài ý muốn, Trang Thư Tình cũng không tiếp tục nhìn hằm, dặt dặt trở về phòng, hoàn toàn không có ý muốn hỏi thêm.

Trang Trạch Lương định gọi người lại, nhưng khi chống lại ánh mắt của Bạch Chiêm liền lập tức ngậm miệng, cho đến khi người vào cũng không dám nói một chữ.

”Ở bên ngoài chờ tỷ tỷ sao?”

”Vâng.” Trang Thư Hàn trả lời, cảm hơi nâng lên, mang theo chút kiêu ngạo, “Tỷ tỷ, đệ lại đỡ đầu.”

Trang Thư Tình dừng bước lại, trên mặt tràn đầy ý mừng, “Giỏi như vậy? Tô tiên sinh có biết không?”

”Đã biết, tiên sinh rất cao hứng, dặn đệ tiếp tục nỗ lực trong kì thi tiếp theo.”

Trang Thư Tình rất có kì vọng với đệ đệ, nhưng nàng cũng không nghĩ tới sẽ nuôi được một vị thiên tài, dù sau đến tháng bảy này, tuổi暮 của Thư Hàn cũng chỉ mới mười một, nàng lo Thư Hàn sẽ vì vậy mà cao ngạo.

”Tỷ tỷ không muốn đệ có quá nhiều áp lực, kì thi thứ ba dù có rớt cũng không sao, lần sau chúng ta thi tiếp.”

”Tỷ tỷ yên tâm, đệ tin tưởng khả năng của mình.” Trang Thư Tình nhẹ giọng an ủi tỷ tỷ: “Sau khi vượt qua kì thi thứ ba sẽ có thể thi Hương, tiên sinh nói, cho dù đệ có thi đậu lần tiếp theo cũng sẽ hoãn lại kết quả, tuy rằng trụ cột đệ học tốt nhưng còn chưa đủ vững chắc, còn phải từ từ tu bổ, ba năm sau mới để đệ dự thi, lại nói bây giờ đệ cũng đang trong hiếu kì, thi tú tài chỉ có chút quy tắc nhỏ, hơn nữa lúc trước cũng có chuẩn bị, sẽ không có người dám nói lung tung, nhưng thi Hương không như vậy, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.”

Nàng không biết người đang trong hiếu kì không thể dự thi, nhìn nhìn nam nhân đang trầm mặc ở phía sau, Trang Thư tình cười với hắc, đối phương cũng nhìn nàng mỉm cười.

”Tỷ tỷ cũng không hiểu những thứ này, đều nghe Tô tiên sinh an bày vậy.”

”Vâng.” Trang Thư Hàn vừa nghiêng người vừa hỏi: “Tiên sinh muốn đệ đệ ở lại nhà của tiên sinh, đệ đã từ chối, nhưng mà trước khi thi kỳ thứ ba sợ là đệ sẽ phải về trễ một chút.”

”Nếu như quá mệt thì ở lại chỗ của Tô tiên sinh cũng không sao, tỷ tỷ yên tâm.”

Trang Thư Hàn lắc đầu, hắc sẽ lo lắng cho tỷ tỷ mà không ngủ được.

Cũng tại ngày này, thanh danh của hai tỷ đệ lập tức được truyền rộng.

Một người liên tục đỗ đầu hai kỳ thi, không biết bao nhiêu người đoán hắc không biết sẽ tiếp tục đỗ đầu kỳ thứ ba hay không.

Người còn lại chính là thần y, đến người nuốt vàng cũng thể cứu sống, không phải thần y thì là cai gì?

Vì tên của hai người quá mức tương tự, nên có nhiều người tra ra, hai người này đích xác là hai tỷ đệ, có nhiều người ngưỡng mộ, thanh danh của hai tỷ đệ càng truyền xa.

Trang Thư Tình ban đầu còn lo lắng đệ đệ sẽ bị ảnh hưởng, nhưng nhìn thấy hắc không có bất kỳ lơ lửng còn thêm dụng tâm học tập, nàng liền cảm thấy mình hoàn toàn không cần lo lắng.

Ngược lại hình như nàng mới là người chịu nhiều phiền toái, càng ngày càng có nhiều người tới cửa tìm thần y.

Trừ việc am hiểu phẫu thuật, phương diện khác nàng không thể so sánh với đại phu, nàng cũng không dám nhận chữa hết tất cả, cũng may có Bạch Chiêm ra tay trấn áp, không ai dám mạnh bạo.

Nhưng mà dần dần càng có nhiều lời khó nghe truyền ra.

Thấy Bạch Chiêm đen mặt, Trang Thư Tình ngược lại tâm bình khí hòa an ủi hẳn, “Bĩnh tĩnh, miệng người khó chặn, cứ để họ nói đi, thà bị nói, còn hơn để bọn họ chết trên bàn phẫu thuật.”

”Lũ người đó đúng là không biết phân biệt tốt xấu.”

”Đúng đúng đúng, là bọn họ không biết phân biệt.” Trang Thư Tình thuận theo, “Ta muốn đi xem hổ con, chàng có đi không?”

Từ khi hổ con trở về nàng cũng chưa có gặp lại, không biết lông trên người nó đã mọc dài ra chưa, thay vì sốt rột ở trong lòng, không bằng trực tiếp lên núi thăm nó.

”Đi.”

Niệm Niệm nghe vậy lập tức nhảy lên người nàng, chỉ sợ nàng sẽ ném nó lại.

Nhưng hai người vừa đứng dậy, liền thấy Bảo Châu cầm thứ gì đó bước nhanh vào, “Tiểu thư, bên ngoài có người đưa bái thiếp đến, nói là họ Đồng.”

Đồngng, là Đồng gia kia sao?

Trang Thư Tình mở bái thiếp ra xem, “Cửu cửu Đồngng Minh Đức, thế nhưng thật người Đồng gia.”

Bạch Chiêm nhìn lướt qua, “Muốn gặp sao?”

”Người đã tới cửa, sao có thể không gặp.” Trang Thư Tình đứng dậy sửa quần áo, “Ta đi nghênh đón.”

Bạch Chiêm muốn đi cùng, nhưng Trang Thư Tình lắc đầu cự tuyệt, “Tuy rằng ta không biết Đồng gia kia là người như thế nào, nhưng chàng đừng đi cùng, trong lòng ta có chút suy nghĩ, chàng ở trong này chờ ta là được.”

”Suy nghĩ cái gì?”

”Chờ khi nhìn thấy người sẽ biết, bây giờ khó có thể nói trước.”

Đồng Minh Đức chính là một nam nhân trung niên oai hùng như hổ, Trang Thư Tình không biết hăn xếp hàng thứ mấy tại Đồng gia, nhưng nhìn thấy khối ngọc bội hăn đeo bên hông, nàng liền xác định được thân phận của hăn.

Khối ngọc này, giống y đức khối ngọc trên cổ của Thư Hàn.

Nàng chưa bao giờ gặp qua người này, vì vậy sau khi nhìn thấy cũng chỉ vén áo thi lễ, sau đó chỉ bảo trì trầm mặc.

Đồng Minh Đức nhìn như vô cùng quen thuộc, hơn nữa còn có chút thân thiện vượt qua đoán trước của nàng, đây không nên là thái độ của Đồng gia khi đối mặt với một nữ nhi mồ côi như nàng.

”Bộ dạng giống tú muội khi còn trẻ như đức, nhìn lại bản thân mình nếu như không phải ta đã già đi, ta còn thật nghĩ rằng con chính là muội ấy, chỉ là không ngờ muội ấy đã không còn sống, nàng đã...” Đồng Minh Đức thở dài, sau khi hoài niệm qua đi bắt đầu giới thiệu, “Ta là nhị cữu của con, nương con đã từng nhắc đến ta với con chưa?”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Trong lòng nương vẫn luôn hối hận về hành động trước kia nên rất ít nói đến chuyện của Đồng gia.”

”Muội ấy còn biết hối hận sao? Làm ra chuyện hồ đồ như vậy, hại đến bản thân, còn liên lụy đến cha mẹ phải chịu cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đúng là vô cùng bất hiếu.”

Chuyện này không đến phiên một văn bối như nàng có thể xen vào bình luận, Trang Thư Tình cúi thấp tầm mắt, linh hoạt thay đổi chủ đề, “Nhị cữu sao biết hai tỷ đệ chúng ta ở đây?”

Từ khi nương của con rời nhà, chúng ta vẫn chưa từng ngừng tìm kiếm nàng, vất vả mới tra được tới Lãnh Sơn huyện, lại nghe nói đã qua đời, chỉ để lại một đôi nam nữ, các con khi rời đi tạo thành động tĩnh không nhỏ, chỉ tra một chút là có thể ra được, sau khi biết tin tức ta liền đuổi tới, vừa đến Hội Nguyên Phủ đã nghe thấy đại danh của các con, không nghĩ tới một người là thần y, một người sắp tới sẽ bước vào kỳ thi thứ ba, bây giờ Thư Hàn mới bao lớn chứ? Đúng là đứa nhỏ của Đồng gia, một chút cũng không chịu thua kém.

Trang Thư Tình từ chối cho ý kiến, cúi người đi vào phòng chính, sau khi bước vào phòng khoe mắt Trang Thư Tình gắt gao nhìn chăm chăm Đồng Minh Đức.

Bạch Chiêm cũng nể tình đứng dậy đưa hân tới cửa, sau đó chỉ nhìn Đồng Minh Đức chào như có lẽ.

Tư thái có chút lười biếng, hân là trưởng bối của Trang Thư Tình, theo lý sắc mặt sẽ không tốt như vậy.

Nhưng Đồng Minh Đức lại không hề biến sắc, Trang Thư Tình nhìn thấy rõ ràng, vừa rời trong mắt hân mang theo chút hưng phấn, giống như đang xác nhận đúng chuyện gì.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 88: Lợi Ích Gia Tộc

“Thư Tình, đây là...”

Trang Thư Tình không hiểu cười cười, “Đây là Bạch Chiêm.”

”Các người...” Đồng Minh Đức trong mắt xoẹt qua hiểu rõ, lông mày cau lại, “Các người đây là...”

”Bạch công tử giúp ta rất nhiều, nhị cữu mời ngồi.”

Bạch Chiêm nhìn ra nàng cảm xúc không đúng, giống như bình thường ngồi vào bên người nàng nhẹ hỏi, “Làm sao vậy?”

”Nghĩ tới một chút việc, trở về rồi nói với chàng sau.” Dư quang nhìn thấy ý cười ở khóe miệng Đồng Minh Đức, Trang Thư Tình trong lòng càng phiền chán.

Nhấp một ngụm trà, Đồng Minh Đức nói: “Thư Tình, nhị cữu tới là vì muốn mang tỷ đệ các con trở về kinh đô, lúc trước khi đi ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của con đã căn dặn nhất định phải mang các con trở về, không thể để các con ở ngoài không nơi nương tựa, về sau Đồng gia chính là nhà của các con.”

”Tâm ý của nhị cữu ta hiểu được, chỉ là con không tính sẽ đi kinh đô, cuộc sống hiện tại của hai tỷ đệ rất tốt, Thư Hàn cũng đang đi học, ta cũng có chuyện muốn làm, tiền bạc cũng dư dả, thật sự không cần đến kinh đô gây thêm phiền toái cho Đồng gia, nhưng tỷ đệ chúng ta nhất định sẽ tìm cơ hội đến thăm ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu.”

”Sao lại nói như vậy, các con vốn là huyết mạch của Đồng gia, sao lại nói là gây thêm phiền toái.” Đồng Minh Đức nhìn thoáng qua Bạch Chiêm, “Hôn sự của con trưởng bối sẽ chu toàn, sao có đạo lý nào nữ nhi lại tự mình làm chủ?”

Trang Thư Tình nhất thời nhường mảy, “Ý của nhị cữu là, ta không nên tự định chung thân với Bạch Chiêm?”

”Nhị cữu đương nhiên không có ý này.” Trang Thư Tình cơ hồ vừa dứt lời Đồng Minh Đức liền lập tức phản bác “Sau khi xảy ra chuyện của nương con, Đồng gia cũng đã buông ra rất nhiều, con đã có... cảm tình với Bạch công tử. Chúng ta cũng không thể cứng rắn hủy đi tình cảm của các con, chỉ là chuyện hôn nhân phải từ cha mẹ làm chủ, con không có cha mẹ, Đồng gia bụng làm dạ chịu, có trưởng bối làm chủ, chẳng phải sẽ tốt hơn so với việc con tự định chung thân hay sao?”

”Nhị cữu đã tìm hiểu chuyện của nương thì chắc cũng biết nương vừa mới qua đời chỉ hơn một năm. Không có lý nào lại tổ chức hôn sự khi đang trong hiếu kỳ.”

”Cũng không phải như vậy, người làm phụ mẫu luôn mong muốn cho con của mình được tốt. Con nếu có thể có được một mối hôn sự tốt, tứ muội dưới tuổi vàng cũng sẽ cao hứng, lại nói cũng chỉ là đính hôn, chuyện thành hôn có thể chờ đến sau khi qua hiếu kỳ. Đồ cưới của con cũng cần phải có thời gian chuẩn bị, không phải sao?”

Nếu như nương ở dưới tuổi vàng biết được chuyện hôn nhân của nàng bị người thân lợi dụng, sợ là trái tim sẽ thành băng giá, Trang Thư Tình nhìn không được suy đoán, đến cuối cùng nương cũng không muốn trở về Đồng gia cầu xin giúp đỡ, sợ không chỉ đơn giản bởi vì ngại mặt mũi.

”Việc này không vội...”

”Đương nhiên là vội.” Đồng Minh Đức vừa nói ra miệng cũng nhận thức được khẩu khí của mình quá mua, vội vàng hoãn lại nói: “Thư Tình, cho dù chưa đính hôn, con cũng không nên quá mức thân cận với Bạch công tử, việc ở chung như hiện tại là không thể. Cứu cứu sẽ không hại con.”

Bạch Chiêm nghe không nổi, há mồm liền muốn nói lời ác độc, nhìn thấy Thư Tình liếc mắt qua mới nhịn trở về.”

Nhưng mà sắc mặt lại vô cùng không tốt.

Đồng Minh Đức vẫn không biết mình đã đắc tội với người ta. Vẫn đang khuyên bảo, “Thư Tình, ngoại tổ phụ con cũng có ý này, các con nếu đã muốn ở cùng nhau vậy trước hết cũng phải đính hôn, tránh cho miệng lưỡi người đời. So với bị người ta nói ra nói vào không bằng...”

”Nhị cữu, ngài mới đến. Trước hết đừng nói đến chuyện này, đúng rồi, nhị cữu là trực tiếp tới vậy đã có nơi để tá túc hay chưa?”

Lời đang nói lại bị tiểu bối đánh gãy, ở Đồng gia tuyệt không có chuyện này xảy ra, nụ cười trên mặt Đồng Minh Đức hơi nhạt đi, nhưng vẫn cố gắng không thể hiện ra vẻ không vui, “Trước khi đến đây ta đã cho người mua một tòa nhà để đặt chân, cách nơi này cũng không xa.”

”Nhị cữu đi đường xa chỉ vì chuyện của tỷ đệ chúng ta, theo lý mà nói ta nên bồi nhị cữu, chỉ là mỗi ngày ta đều phải đến Từ phủ thay được cho Từ gia tiểu thư, vì vậy... có chỗ nào thất lễ thỉnh xin nhị cữu thứ lỗi.

Việc này Đồng Minh Đức không có nửa điểm trách tội, đối với Đồng gia mà nói, đôi tỷ đệ này càng có bản lĩnh thì Đồng gia càng có lợi, trong nhà có thể có một vị thần y, ngoài việc bảo đảm với người trong nhà ra, về sau cũng là tiền vốn vững chắc cho Đồng gia, không biết sẽ còn mang lại biết bao lợi ích về cho bọn họ, ngu ngốc mới đi cảm đoán.

”Chính sự qua trọng hơn, ta cũng muốn đi nghỉ ngơi một chút, cũng đã không còn trẻ, đi đường xóc nảy có chút không chịu nổi.”

Nói xong Đồng Minh Đức liền đi.

Đưa người ra khỏi cửa, sắc mặt Trang Thư Tình liền nhạt xuống, nàng có chút cảm thấy không đáng giá vì Đồng Uyển Như.

Trước khi chết còn tâm tâm niệm niệm muốn trở về nhà mẹ đẻ, kỳ thực bọn họ đã sớm biết nàng ở nơi nào, nhưng vào thời điểm nàng khó khăn nhất vẫn không chịu chìa tay ra giúp đỡ.

Lúc nàng và Thư Hàn cần bọn họ ra mặt nhất lại không tìm tới cửa, hiện tại thấy thanh danh bọn họ lan xa liền xuất hiện, nếu nói bọn họ không có ý đồ, đánh chết nàng cũng không tin.

”Hắn nhắm vào chàng.” Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm, “Chàng nói cho ta biết, bọn họ muốn được gì từ chàng.”

Bạch Chiêm lúc này mới nhớ ra, hình như mình chưa bao giờ nói cho Trang Thư Tình biết chuyện phụ thân của hắn là hoàng đế, không phải là hắn cố ý gạt nàng, trước giờ hắn cảm thấy việc phụ thân là hoàng đế so với những phụ thân bình thường thật sự là không có cái gì khác biệt, mấy thứ phụ thân cho hắn, dù là một thứ cũng không quá thực dụng, không bao giờ có chuyện Bạch Chiêm cách hắn liền sống không nổi, về phần phụ thân của hắn có quyền thế...

Hắn căn bản không cần thiết, cũng không dùng được.

Nói trắng ra, địa vị của hoàng đế ở trong lòng hắn cũng không quan trọng.

Bọn người kia đi theo bên người hắn nhiều năm, là đám người phụ thân phái tới bảo hộ hắn trong bóng tối, hắn căn bản là không để vào mắt,

nói là bảo hộ, chẳng bằng nói thẳng là Bạch Chiêm hẳn dung túng cho bọn họ đi theo, để bọn họ đưa hành tung của hắn cho vị phụ thân kia biết.

Nhưng chuyện này không có nghĩ là hắn không biết, mấy người hữu tâm muốn thông qua hắn để được thứ gì.

”Hoàng đế Đại Chu là phụ thân của ta.”

Hồi lâu Trang Thư Tình vẫn không nói gì.

Nàng nghĩ rằng, có thể gia tộc của hắn có quyền thế lớn hơn Đồng gia, dù hắn không quá phô trương, nhưng chi phí ăn mặc không phải người bình thường có thể chịu nổi, càng không cần phải nói những người bên cạnh hắn đều vô cùng lợi hại.

Nhưng khả năng nàng không nghĩ tới là, nam nhân trước mắt đối với nàng ngàn y trăm thuận là là một hoàng tử.

Có thân phận như vậy, nàng đại khái cũng hiểu được, Đồng gia sợ là đã nhận định hắn.

”Khoảng thời gian trước ta có đi một chuyến đến kinh đô, trong lúc vô tình có gặp được vài người, hắn là đã bị nhớ kỹ, Đồng gia, không có hảo tâm.”

”Đâu chỉ là không có hảo tâm, chàng mới trở về vài ngày, Đồng Minh Đức lập tức đuổi tới nhanh như vậy, chỉ có một khả năng.” Trang Thư Tình hừ lạnh, “Nương của ta ở nơi nào chỉ sợ là Đồng gia đã sớm biết, sự tồn tại của tỷ đệ ta cũng đã biết từ lâu, bọn họ nhanh chóng đến đây như vậy, hiển nhiên bởi vì bên người của ta có một vị Bạch công tử, càng có khả năng là diện mạo của chàng Đồng gia đã sớm nhận ra được, mấy ngày nay chàng đến kinh đô gặp mặt cùng bọn họ, bọn họ tất nhiên là nhận ra, thân phận của chàng, đối với công danh của bọn họ cũng có trợ giúp ít nhiều.”

”Dù cho không có ta, tỷ đệ các nàng cũng sẽ sớm được bọn họ nhận về, những người có thể mang lại lợi ích cho gia tộc, bọn họ sẽ không từ bỏ bất cứ giá nào thu về, mấy đại gia tộc đều là loại người này.” Thân thể của Bạch Chiêm là thứ vững chắc nhất họ có thể dựa vào, như trong mắt Bạch Chiêm tất cả hãn đều không để ý, “Nàng tính là thế nào?”

”Chờ.” Trang Thư Tình cười, “Người của chàng đều có khả năng, giúp ta làm xong bộ hồ hấp cơ đi, tuy rằng nó đơn giản, nhưng rất thực dụng, ta nghĩ muốn đi Liễu gia, bệnh của Liễu tam tiểu thư không thể tiếp tục kéo dài, nếu như Liễu gia đồng ý để ta ra tay, vậy khoảng thời gian này thời gian của ta rất gấp, không thể gặp Đồng Minh Đức mỗi ngày được.

”Không muốn xé rách mặt?”

”Nhưng vậy sẽ bất lợi cho ta và Thư Hàn, nể mặt chàng, bọn họ cũng sẽ không động thủ với ta.” Nhớ tới thân phận của Bạch Chiêm, Trang Thư Tình lại đột nhiên nhớ tới vị lão nhân hãn đã mang tới tiệm may của nàng, vị lão gia kia không phải chính là...

Thì ra nàng đã từng tiếp xúc gần như vậy với người quyền lực nhất Đại Chu.

Đổi lại là ai cũng rất khó có khả năng biết được thân phận của Bạch Chiêm lại bình tĩnh như thường cùng hoàng tử tiếp tục ở chung, nhưng Trang thư Tình không phải người bình thường, càng nhiều hơn là nàng tò mò về hãn, “Không phải hoàng tử sẽ sống ở kinh đô hay sao? Ta nhớ rõ Đại Chu chưa từng cho hoàng tử đất phong.”

”Đúng là không có, Hội Nguyên Phủ cũng không phải là đất phong của ta, đây là nơi ta và nương ta ở lại sinh hoạt lâu nhất.”

Không phải phi tử sẽ sống trong hoàng cung hay sao? Trang Thư tình lại càng không hiểu

Đại khái đoán được nghi hoặc của nàng, Bạch Chiêm giải thích, “Nương của ta không có tiền cung, trong lúc phụ thân của ta cải trang vì hành hai người đã quen biết, cũng có một đoạn tình cảm, khi đó nương không biết thân phận của phụ thân, chờ đến khi biết được thì đã muộn, nàng không muốn theo phụ thân tiền cung, biết được mình mang thai cũng không nói ra, tự mình sinh hạ, sau đó nuôi ta lớn, sau khi nương chết ta mới đi gặp phụ thân, đưa di ngôn của mẫu thân cho hắc, khi đó hắc mới biết, hắc còn có một nhi tử là ta.”

”Sau đó chàng cứ như vậy tiếp tục sinh hoạt ở đây?”

”Ừm, nơi này rất quen thuộc.”

Trang Thư Tình lại hỏi, “Người Bạch gia đâu? Họ không đối tốt với chàng sao?”

“Nương đã cắt đứt quan hệ với bọn họ từ sớm, sau khi nương chết, không biết từ đâu nghe được phụ thân ta là hoàng đế, sau đó muốn tới mang ta trở về, a, đúng là nằm mơ.”

Đúng vậy, lấy tính cách của Bạch Chiêm, không tìm Bạch gia gây phiền toái chính là niệm tình nương của hắc, bọn họ còn muốn đến kiếm lời từ hắc, thật là nằm mơ, đã biết được chuyện của Bạch Chiêm, Trang Thư Tình cũng không tiếp tục truy vấn kết cục của người Bạch gia.

”Phụ thân chàng, đối với chàng là có... thái độ gì? Lần trước ta thấy, hình như là rất tốt.”

”Chỉ cần không có chộc gì tới đối phương, ai cũng không thể đụng đến người một sợi tóc.” Bạch Chiêm quá hiểu điểm này, vì vậy hắc cũng không muốn đoạt, đoạt không được thì đi mà tự trách bản thân không có tài cán, bất quá trước mắt hắc cũng không có ý muốn vị trí kia.

”Ta không muốn quen biết gì với hần, hần lại tìm tới chỗ của ta, tháng mười hàng năm đều muốn tới đây ở vài ngày, có thứ gì tốt cũng đưa cho ta một phần, quan hệ cũng không quá kém, về phần Đồng gia...”

Trong khoảng thời gian ngắn hần cũng không biết nói thế nào để nàng hiểu, việc giải thích những mối quan hệ này không phải sở trường của hần.

Trang Thư Tình đại khái cũng hiểu được.

Đơn giản là Bạch Chiêm không có đặt nặng mối quan hệ với hoàng đế, những hoàng đế lại rất dễ bụng với đứa con này, hoàng đế tốt với ai, tất nhiên triều thần cũng vì muốn được niềm vui của hoàng đế mà đi nịnh hót người đó, Đồng gia phát hiện tiểu bối bọn họ ném ra bên ngoài bấy lâu nay lại cùng vị hoàng tử được bề hạ ưu ái nhất ở cùng một chỗ, sao có thể khiến bọn họ bỏ qua cơ hội này.

Hiếu kỳ thứ gì đó đều ném qua một bên, định xuống việc hôn sự trước rồi nói tiếp.

Trang gia không chút dích dắc đến bọn họ, là trưởng bối duy nhất, việc hôn sự của nàng tất nhiên Đồng gia phải đoạt tới tay, nếu không, đem nàng nhật về nhận thân thích cũng sẽ nhắc lên quan hệ với hoàng thượng, việc tốt như vậy, không làm chính là đồ ngốc.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tâm tư Trang Thư tình đối với Đồng gia càng phai nhạt, trở về? Không có cửa đâu.

Cho dù nàng có bị vạ người chê bai, cũng sẽ tuyệt không có chút gì dính đến Đồng gia.

”Ta hiểu rồi, Đồng gia, thứ lỗi không phụng bồi.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 89: Đến Liễu Gia

Trang Thư Tình không gạt Trang Thư Hàn chuyện Đồng gia tìm tới cửa.

”Đồng gia?” Đối với vị họ hàng bên ngoại này, Trang Thư Hàn vẫn có chút chờ mong, hẳn cũng mong muốn có người có thể gánh giúp tỷ đệ bọn họ một mảnh trời, hẳn tâm tâm niệm niệm cũng chỉ vì không muốn chậm trễ hôn sự của tỷ tỷ, nhưng mà suy nghĩ của hẳn không còn đơn giản như trước kia, bây giờ bọn họ tới tìm, không khỏi quá khéo đi.

Tiên sinh lúc trước từng nói với hẳn, tiền đồ của hẳn càng cao, thân thích tìm tới của sẽ càng nhiều, cho dù người có cách một vạn tám nghìn dặm cũng sẽ có lý do để đến gần mặt, chỉ là Đồng gia...

”Tỷ tỷ nghĩ như thế nào?”

Trang Thư Tình thấy nét mặt của đệ đệ, tâm cũng thoáng buông xuống chút, nói ra phán đoán của mình.

Trang Thư Hàn nghe xong, thật lâu cũng chưa nói gì, nếu như tỷ tỷ nói, Đồng gia đã sớm biết mẫu thân ở nơi nào, biết tỷ đệ bọn họ chịu bao nhiêu khổ, vậy lúc đó vì sao không niệm chút tình máu mủ cứu bọn họ ra khỏi vũng bùn?

Thân thích cái chó má! Trang Thư Hàn chỉ thấy lạnh cả người.

”Không có việc gì, không phải sợ.” Trang Thư Tình đi tới, ôm đứa nhỏ vào lòng, “Đồng gia vốn không có quan hệ gì với chúng ta, vào thời

điểm chúng ta khó khăn nhất không có bất luận kẻ nào chìa tay cứu giúp, hiện tại bọn họ càng không dùng được, chỉ cần chúng ta không có việc gì phải đến cầu bọn họ, bọn họ mơ tưởng nắm thóp được chúng ta.”

Câu phía sau nghe có chút quen tai, nhưng Trang Thư Tình cũng không có nghĩ nhiều, tiếp tục nói: “Hiện tại mỗi ngày đệ điều đi sớm về trễ, không có nhiều cơ hội gặp mặt hẳn, nhưng người cũng đã đến, khẳng định sẽ lựa chọn thời điểm chính xác để gặp đệ, không phải sợ, cứ bình bình đàm đàm với họ, coi họ chỉ là thân thích không thường lui tới, không cần xé rách mặt. Cũng không cần chất vấn hẳn cái gì, chỉ bình thường đối mặt, biết không?”

Lần đầu tiên được tỷ tỷ ôm. Trang Thư Hàn tuy cảm thấy ngượng ngùng nhưng cũng không có đẩy ra, hẳn tham luyện loại ấm áp này, hẳn đều luôn biết, bất cứ ai cũng không giống như tỷ tỷ, thật tâm muốn tốt cho hẳn, những người khác, không có quan hệ gì đến hẳn.

””Đệ biết phải làm thế nào, Đồng gia, cũng chẳng có gì hơn, đệ đệ của tỷ sẽ có tiền đồ hơn so với bất luận kẻ nào ở Đồng gia.”

”Đó là đương nhiên. Bọn họ nằm trong hũ mật lớn lên, không trải qua bất kỳ mưa gió, sao có thể so được với đệ.” Trang Thư Tình vỗ vỗ tấm lưng thon gầy của đệ đệ, đứa nhỏ dạo này lớn thật nhanh. Người tuy còn gầy yếu, nhưng khung xương cân xứng, mặc xiêm y cũng không quá khó coi.”

Thoát khỏi cái ôm của tỷ tỷ, Trang Thư Hàn nghiêm túc nhìn Thư Tình, “Tỷ tỷ, đệ sẽ cố gắng thành công.”

”Đệ hiện tại đã làm rất tốt, Trang Trạch Lương hiện tại đã hồi hận, Đồng gia, về sau nhất định cũng hồi hận.” Thư Hàn ngày sau sẽ càng chói mắt, mà nàng, mặc dù không thể so với đệ đệ, nhưng chắc chắn cũng sẽ dựa vào bản thân để sống tốt. Tỷ đệ bọn họ, không cần phụ thuộc vào bất kỳ ai cũng có thể có những ngày tháng tốt đẹp.

”Đúng rồi tỷ tỷ, tỷ nói Bạch đại ca là hoàng tử, vậy chuyện của tỷ với...”

”Chuyện này đệ đừng hỏi, đừng quá để trong lòng.”

”Đương nhiên là phải hỏi, đây là đại sự.” Gương mặt Trang Thư Hàn lập tức nghiêm trọng, đứng dậy liền muốn đi qua phòng bên cạnh. “Đệ đi qua hỏi cho rõ ràng, là hoàng tử liệu sau này hắn có thể khi dễ tỷ hay không?”

”Hắn có thể, nếu hắn muốn.” Án người đệ đệ ngồi lại chỗ cũ, “Đây là chuyện không thể cưỡng cầu, sao đệ có thể hỏi được? Thư Hàn, tỷ không cần...”

Dừng một chút, tươi cười của Trang Thư Tình mang theo một chút khổ sở, “Cũng không phải không cần, chỉ là loại chuyện này có để ý cũng vô dụng, không bằng thuận theo tự nhiên, đi một bước tính một bước, nếu thật có một ngày hắn coi trọng người khác rồi đi tỷ, tỷ tỷ của đệ nào có chuyện sống không nổi? Chuyện này chỉ có thể tùy tâm, tỷ cũng không thể bắt buộc một người phải yêu tỷ, cho dù một ngày nào đó đệ đứng ở vị trí cao, là thần trong lòng mọi người, cũng không thể bắt buộc chuyện tình cảm, tâm, sẽ không thể chịu sự không chế.”

Trang Thư Hàn mím môi, hắn biết tỷ tỷ nói có đạo lý, nhưng chỉ là không cam lòng.

”Việc này có gì phải bắt buộc, thật là.” Trang Thư Tình buồn cười vỗ vỗ đầu hắn, giống như đối đại với tiểu hài tử, “Trước kia thế nào, sau này ra sao, bản thân ta không thể thay đổi cũng không thể đoán trước, Bạch đại ca của đệ căn bản là không đem thân phận kia để vào mắt, đệ cần gì phải dùng thân phận đi nói chuyện với hắn? Trở về phòng nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai còn phải đi.”

Đỗ người đi mất, Trang Thư Tình thử thăm dò hô một câu, “Bạch Chiêm?”

Cửa vừa đóng lại liền mở ra, Bạch Chiêm từ bên ngoài đi vào, “Biết ta ở bên ngoài sao?”

”Đoán.” Ôm lấy Niệm Niệm, Trang Thư Tình nhìn về phía nam nhân đang đi đến, “Chàng đoán thử Đồng Minh Đức sẽ ở đây bao lâu?”

”Nếu nàng không vui thì ngày mai hăn sẽ đi.”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, “Nhịn thêm hai ngày nữa, nếu như hăn một mực dây dưa thì chúng ta không cần khách khí.”

”Thư Tình, nàng không phải nhẫn nại.”

Điểm ấy mặt mũi ấy nàng vẫn sẽ cho Đồng gia, Trang Thư Tình hơi nghiêm về sau, hai người cách quá gần cơ hồ là vai kề vai, nàng nghĩ, nếu có thể vượt qua, cuộc sống sau này của tỷ đệ bọn họ sẽ không sợ ai tới làm phiền.

”Tình huống của Đồng gia chàng có biết không?”

”Ở kinh đô có nghe phụ thân nói qua, gia thế cũng lớn, thế lực không nhỏ, nhưng không lấy được thánh tâm, cũng không có người nào kinh tài tuyệt diệu đáng chú trọng.”

”Nói cách khác, bên trong ngoài có chút nội tình, mặt khác cũng không quá xuất sắc.”

”Gần như vậy.”

Trang Thư Tình có chút dăm chiêu gạt đầu, không được thánh tâm đã đủ để thuyết minh hết thảy.

Sáng sớm ngày kế, Trang Thư Tình tới Liễu gia.

Vì chấp nhất của Liễu tứ tiểu thư đối với Bạch Chiêm, Trang Thư tình tất nhiên là không muốn Bạch Chiêm đi theo, nhưng mà lúc này nàng không thể tách hẳn ra.

Bằng danh hào Trang thần y, Trang Thư Tình rất dễ dàng bước vào Liễu gia, Bạch Chiêm không cùng Thư Tình vào sân của Liễu Tam, mà để người dẫn đi gặp Liễu lão gia tử.

Lão gia tử rất ít khi khách khí với người khác, nhưng Bạch Chiêm là người hẳn không thể từ chối ngoài cửa, “Bạch công tử tới cửa, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Bạch Chiêm là ai? Bản tính của hẳn chính là một người không biết khách sáo, vừa mở miệng liền đi vào vấn đề, “Thư Tình đến chữa bệnh cho Liễu Tam, người không cần ngăn cản.”

”Vậy bệnh của cháu ta có thể trị?”

”Năm trước nàng đã đến xem qua, khi đó nàng cũng chỉ biết phải làm thế nào, chỉ là khí đơn lực bạc, nhưng mấy tháng nay đã có chuẩn bị, không nắm chắc nàng sẽ không tới cửa.”

Chuyện năm trước Trang Thư Tình đến hẳn có biết, nguyên nhân gặp gỡ Liễu Tam hẳn cũng biết đôi chút, nhưng biết thì biết, hẳn cũng không có hỏi nhiều.

Danh vọng Trang Thần y truyền đến chỗ của hẳn, khi đó hẳn vào Quỳnh Nhi đang chơi cờ, đó là lần đầu hẳn thấy Quỳnh Nhi thất thố đánh nghiêng cả bàn cờ, sau đó dùng ngữ điệu giống như khóc giống như cười nói: “Tổ phụ, không chừng cháu gái thực có thể thoát ly khổ ải.”

Lúc đó hẳn không tin, nha đầu kia mới có bao lớn.

Nhưng trước mắt, hẳn phải nhìn với cặp mắt khác xưa, người có thể được Bạch công tử nói chuyện dùm đã không dễ dàng, công tử nói chắc chắn, tất nhiên là đã thực đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Bên kia, Trang Thư Tình đã gặp được Liễu Tam Liễu Tri Quỳnh.

Nàng nằm trên giường, người thực gầy, trên mặt không có lấy một tia huyết sắc, ngũ quan cũng bắt đầu có biến hóa.

”Ta vẫn luôn chờ muội.” Nhìn thấy nàng, Liễu Tri Quỳnh cười, khăn tay nắm chặt thành một đoàn, “Cho dù khi thân thể tốt ta cũng không dám ra ngoài gặp người, mỗi khi nhìn gương, ta đều sợ hãi không biết có phải ta sẽ chết rất khó coi? Đều đã đem gương dời đi hết, miễn để dọa đến chính mình.”

Trang Thư Tình ngồi trên ghế dựa, bắt mạch giúp nàng, nói: “Muội đã đáp ứng tỷ, hiện tại đã nắm chắc nên mới dám đến cửa.”

”Trang thần y, muội không biết khi ta nghe thấy danh hiệu này có bao nhiêu cao hứng, ta cảm thấy may mắn vì lúc trước đã đến Lãnh Sơn Huyện, để được gặp mặt tỷ đệ hai người.”

”Vì vậy người luôn nói, thiện hữu tất có thiện báo.” Thu tay, Trang Thư Tình cười, “Tình huống so với đoán trước của muội tốt hơn nhiều, mấy tháng nay vẫn làm theo thực đơn muội viết chứ?”

”Đương nhiên, biết có hy vọng, ai lại không tiếc mệnh.” Liễu Tri Quỳnh khẩn trương nhìn nàng, “Bệnh của ta, phải trị thế nào?”

”Hiện tại Hội Nguyên Phủ hẳn là đã có nhiều lời đồn đãi về phương pháp chữa bệnh của muội đấy thôi, đúng như vậy, cắt một vết dao trên người, bỏ đi những thứ gây hại bên trong cơ thể ra ngoài sau đó khâu lại, sợ hãi sao?”

”Sợ, nhưng dù sợ cũng không thể trở mắt nhìn thấy bộ dáng xấu xí của mình đầu chết đi, chỉ cần cắt bỏ những thứ gây hại cho cơ thể, ta có thể tốt hơn sao? Sẽ khỏe mạnh giống như người bình thường?”

”Cắt bỏ một phần trong cơ thể sao có thể hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, nhưng mà tỷ là tiểu thư Liễu gia, nếu như bảo dưỡng cẩn thận, vấn đề sẽ không lớn, muội chỉ muốn nói là, giải phẫu có khả năng sẽ xuất hiện vấn đề.”

Giải phẫu, một từ thật xa lạ, nhưng Liễu Tri Quỳnh lại nghe hiểu, “Muội nói đi.”

”Giải phẫu là một loại y thuật hoàn toàn khác so với bất kỳ loại y thuật nào mà tỷ từng biết, khi thực hành nó sẽ có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, tuy rằng muội đã nỗ lực chuẩn bị, nhưng mà chỉ có thể nói là đơn sơ, chỉ là thân thể của tỷ đã không thể tiếp tục chờ đợi, nếu có thể cho muội nửa năm... không, chỉ cần thêm ba tháng, nhất định sẽ nắm chắc hơn nhiều, trong quá trình giải phẫu có thể xuất hiện những thứ ngoài ý muốn không thể biết trước, khả năng có thể thất bại, tỷ có thể ở trên bàn phẫu thuật không thể tỉnh lại, hoặc có thể nhiễm các loại bệnh khác... Tam tiểu thư, muội nhất định phải nói trước với tỷ, muội chỉ nắm chắc ba phần.”

”Ta trị bệnh đã hơn mười năm, muội là người duy nhất có thể nói được chính xác chứng bệnh của ta, hơn nữa là người duy nhất có được phương pháp trị liệu, đừng nói là ba phần, cho dù một phần, ta cũng liều mạng.” Khát vọng trong mắt Liễu Tri Quỳnh dần mãnh liệt, “Thân thể này của ta như thế nào, trong lòng đã sớm biết, nếu muội không trị, ta nhiều nhất cũng thể chống đỡ mấy tháng.”

”Đúng vậy, sẽ không vượt quá ba tháng, muội vẫn luôn để ý đến tình huống của tỷ, nếu hôm nay không đến, trễ một chút chỉ sợ phẫu thuật cũng sẽ vô dụng.” Trang Thư Tình bình tĩnh nhìn nàng, “Tỷ có thể tin tưởng muội, nhất định muội sẽ dốc hết toàn lực để cứu tỷ.”

”Từ sau khi muội hứa sẽ chữa trị cho ta đến nay, muội vẫn luôn nỗ lực, không tin muội thì ta còn tin ai? Cho dù ngựa chết thành ngựa sống, chỉ có thể chạy một đoạn đường cũng là hy vọng.”

Liễu Tri Quỳnh nắm lấy tay Trang Thư Tình, tuy rằng đôi bàn tay này nhỏ bé nhưng nó là thứ duy nhất có thể cho nàng khả năng sống sót, “Ta tin muội, hiện tại liền bắt đầu sao?”

”Nếu tỷ đồng ý, người nhà cũng không ngăn trở vậy hiện tại muội liền bố trí, sau khi về chuẩn bị mọi thứ, sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu.”

”Ta đến rồi, Trang thần y, ta là mẫu thân của Quỳnh Nhi.” Ngoài cửa, nhị phu nhân đang đỡ tay nha hoàn tiến vào phòng, trong lời nói mang theo nước nỡ, “Quỳnh Nhi thật sự... Thật sự chỉ còn ba tháng thôi sao?”

”Có lẽ là ngắn hơn.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 90: Trước Giải Phẫu

Liễu Tri Quỳnh ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân đã vì nàng mà lo lắng hơn mười năm, “Ta muốn làm giải phẫu.”

”Làm, phải làm, đều đã đến nước này, còn có cái gì không dám.” Liễu nhị phu nhân cũng không cố nhiều hơn nữa, gạt nước mắt quyết định, “Trang thần y, ngài nói phải chuẩn bị cái gì, chỉ cần ngài phân phó, Liễu gia nhất định sẽ dốc lòng làm được.”

”Ta cần một gian phòng sạch sẽ, những thứ dư thừa đều bỏ hết ra ngoài, bên trong phòng luôn phải chuẩn bị nước nóng, và một cái bàn dài rộng theo vóc người của Tam tiểu thư, còn nữa, phải chuẩn bị nhiều vải bông, tất cả đều được nấu qua nước sôi, sau đó tiếp tục chưng nửa canh giờ, mặt trời hôm nay rất tốt, sau khi chưng xong thì phơi dưới mặt trời, nhân lúc còn sớm, hiện tại mau đi chuẩn bị.”

”Thanh Thanh, nghe hết không? nhanh đi chuẩn bị.”

”Vâng.” Thanh Thanh cẩn thận rãi nghe Trang Thư Tình nói, chưa kịp tán thưởng liền vội vàng đi chuẩn bị.

Ai có thể ngờ được, tiểu cô nương mấy tháng trước còn vô cùng chật vật, hiện tại đã trở nên lợi hại như vậy, may mắn, may mắn nàng trở nên lợi hại, bằng không nói không chừng tiểu thư sẽ thật sự...

Nàng là nha hoàn hầu hạ bên người tiểu thư, không có người nào rõ ràng được tình huống của tiểu thư như nàng.

”Tôi nay Tam tiểu thư không được ăn bất kỳ thứ gì, đói cũng phải ráng nhịn, giải phẫu sau một thời gian không thể di chuyển, nhân lúc này, Tam tiểu thư nên đi tắm qua một lần.”

Liễu Tri Quỳnh miễn cưỡng cười cười, “Ta sẽ.”

Trang Thư Tình đứng dậy.”Ta cũng phải trở về làm chút chuẩn bị, sáng mai lại tới, Tam tiểu thư đừng để cho thân thể quá mệt mỏi. Đừng để tinh thần sa sút.”

”Ta sẽ tận lực để chính mình nghỉ ngơi tốt.”

Đi ra cửa, Trang Thư Tình liền nhìn thấy Bạch Chiêm đang đứng ở ngoài cửa viện, bồi bên người hắn là một lão giả và một nam nhân trung niên.

”Liễu lão gia tử và Liễu nhị gia.” Bạch Chiêm thuận miệng giới thiệu, cũng không cảm thấy tuổi của hắn vào cách xưng hô có gì không đúng, “Nói xong chưa?”

”Ừ, Tam tiểu thư nguyện ý giải phẫu, tình huống thân thể của nàng hiện tại không quá tốt. Vì vậy nên hẹn vào ngày mai.” Trang Thư Tình có chút lo lắng nhìn lão gia tử, lo lắng bọn họ sẽ không tin tưởng vào y thuật của nàng. Nhưng Trang Thư Tình vẫn vén áo thi lễ, ngữ khí thành khẩn nói: “Ta sẽ tận lực lưu lại tánh mạng của Tam tiểu thư, tình huống của nàng đã vô cùng nghiêm trọng, nếu tiếp tục kéo dài sợ là dù ta có mổ cũng không cứu được.”

Lão gia tử đã cùng người ta lục đục cả đời trên triều, tự nhận bản thân vẫn có khả năng nhận thức nhân tâm. Nếu nói lúc trước là nể mặt Bạch công tử mới miễn cưỡng đáp ứng, thì hiện tại nhận thức của hắn với vị thần y nhỏ tuổi này đã có chút lòng tin.

Từ nàng lộ ra sự tự tin khiến cho hắn nguyện ý tin tưởng.

Đây đúng là khó có được, hãn cũng không phải người ai cũng có thể tùy tiện lừa gạt, lão gia tử cảm thấy có chút ý tứ, lo lắng trong lòng không khỏi phai nhạt đi, tiểu cô nương này, thật có thể cứu được cháu gái của hãn.

”Liều gia sẽ tận hết khả năng chuẩn bị tốt những thứ Trang thần y phân phó, Quỳnh Nhi, nhờ cả vào thần y.”

”Đây là chuyện đại phu nên làm.” Trang Thư Tình nhẹ nhàng thở ra. Nhất thời trên mặt liền lộ ra tươi cười, nàng biết, tất cả phần lớn đều nhờ công lao của Bạch Chiêm. Nếu không có hãn che chở, nói không chừng bên ngoài đã sớm truyền ra lời đồn nàng là một phù thủy chứ không phải thần y.

Liều lão gia tử tự mình đưa người tới cửa, nhìn xe ngựa rời đi cũng chưa thu hồi tầm mắt, “Truyền lời của ta, lập tức đem tứ nha đầu ra khỏi phủ ở vài ngày. Lão nhị, con đi hỏi rõ Trang... thần y dặn dò thứ gì. Mau giúp họ chuẩn bị, Tam nha đầu chịu đựng tra tấn nhiều năm như vậy, hiện tại cuối cùng cũng có chút hy vọng, cho dù tình huống trước mắt có nguy hiểm cũng phải tiến hành.”

”Cha, vị thần y này có phải là... có chút nhỏ tuổi hay không?”

Lão gia tử quay đầu, ngữ khí nhẹ nhàng nhưng lời nói ra lại vô cùng khí phách, “Ta không ngại nàng tuổi nhỏ, chỉ cần nàng có bản lĩnh, cho dù nhỏ tuổi hơn ta cũng dám mời về, mười mấy năm qua tam nha đầu tìm biết bao đại phu, uống ba nhiều thuốc? Trừ vị tiểu thần y này ra, ai có thể cho Tam nha đầu một câu trả lời chính xác về căn bệnh của nàng? Cho dù là vị đại phu đã có một bó tuổi cũng lắc đầu nói chúng ta nên chuẩn bị hậu sự, con nói, chúng ta nên tin ai?”

Liều nhị gia không nói, hãn cả đời nhất gan, may mắn hãn có thể hiểu được, không tranh không thương, chỉ có thể dựa vào trụ cột của gia tộc ở Hội Nguyên Phủ, nhưng chuyện của nữ nhi, nếu hãn tiếp tục nhất gan thì mệnh của nữ nhi sẽ không còn!

Dùng sức vuốt mặt, “Cha, con lập tức đi chuẩn bị.”

Xe ngựa đi được một lúc, Trang Thư Tình có chút thất thần.

Bạch Chiêm vén rèm lên hỏi, “Đồng Minh Đức có động tĩnh gì?”

Trần Nguyên cười ngựa tới gần, dùng âm thanh khiến cả hai người trong xe ngựa đều có thể nghe thấy nói: “Sáng sớm liền tới cửa, nghe gác cổng nói Trang tiểu thư đã ra ngoài xem bệnh liền rời đi, thấy có vài người ở gần đó, chắc là Đồng gia phái tới chỗ này để nhìn Trang tiểu thư cùng Trang công tử.”

Bạch Chiêm quay đầu, “Phải đi về sao?”

”Không, đi Từ gia, chàng phái một người trở về nói một tiếng với Thanh Dương Tử, nói hẳn chuẩn bị tốt để mai mắt đầu mỡ, hẳn sẽ biết phải làm như thế nào.”

Sau khi ra khỏi Từ gia, Trang Thư Tình dứt khoát đi một chuyến lên núi xem hổ con, đến khi chiều ta mới trở về nhà.

Sau mấy canh giờ, Đồng Minh Đức biết nếu nàng trở về cũng không tốt đến gặp.

”Bảo Châu, người đến Bảo Hợp Đường tìm Lưu đại phu, đem chuyện ngày mai ta giúp Liễu tam tiểu thư mỡ nói với hẳn.”

”Vâng.”

Thanh Dương Tử một đường chạy chậm tiến vào, vừa hưng phấn vừa nói, “Những thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị tốt, Liễu Tam đồng ý rồi sao? Thứ tốt vừa làm xong, ngày mai sẽ dùng tới!”

”Ừ, hiệu quả của thuốc giảm nhiệt có được không, thuốc mờ người làm tuy không thể hoàn toàn thay thế nhưng hiệu quả vẫn không sai, trước

khi bào chế ra thuốc giảm nhiệt vẫn dùng thứ này, nếu có thời gian thì cứ làm nhiều một ít, giải phẫu cắt bỏ cũng không khó, khó là sau khi phẫu thuật sẽ xảy ra biến chứng, về dụng cụ thử thì đã có tiến triển tốt, nhưng về dụng cụ phân loại...”

Trang Thư Tình hỏi Bạch Chiêm, “Còn chưa làm ra sao?”

”Vẫn chưa, ta đã lấy thêm vài người từ phụ thân, tất cả đều rất có tay nghề, hiện tại bọn đều đang dốc sức làm máy ly tâm, nhưng tạm thời vẫn chưa có tin tốt.”

Thanh Dương Tử lập tức phát huy lòng hiếu kỳ, “Nhất định phải có dụng cụ phân loại sao? Có thể dùng làm gì?”

Khi nói đến y thuật, Trang Thư Tình không có bất kỳ dấu điểm, nhất là đối với Thanh Dương Tử, nàng luôn giải thích kỹ càng, “Máu của người được chia thành rất nhiều nhóm, có dụng cụ này ta có thể biết được người bệnh thuộc vào nhóm máu nào, như vậy suy ra, nếu máu của người cho cùng với loại máu của người nhận thì khi bị thương, ta có thể đưa máu từ người cùng nhóm máu vào cơ thể bệnh nhân, chỉ cần máu lượng máu trong cơ thể được duy trì thì chúng ta sẽ có thời gian nghĩ ra tất cả những biện pháp có thể để cứu người, hiểu không?”

Máu có thể truyền vào cơ thể người khác? Sao có thể? Giống như truyền nước muối sao?

Chuyện này. Ngay cả Bạch Chiêm cũng có chút tò mò.

Thanh Dương Tử vò rối phần tóc đã có chút tán loạn, “Để ta đi tiêu hóa một chút.”

Trang Thư Tình cười. “Người cứ từ từ suy nghĩ, chờ suy nghĩ cẩn thận rồi người sẽ biết, có nhiều thứ vô cùng thần kỳ.”

”Thứ thần kỳ nhất chính là y thuật của người.” Thanh Dương Tử dứt khoát đặt móng ngồi xuống đất gác chân, “Muốn phẫu thuật cho Liễu tam phải dùng dụng cụ phân loại máu?”

”Không nhất thiết phải sử dụng. ý ta nói là nếu muốn truyền máu thì nhất định phải có máy phân loại, giải phẫu có thể liều, nhưng nếu xuất hiện tình hình nguy hiểm thì phải dùng máu lưu lại mệnh trong một thời gian mới có thể cứu được người, cho dù là Nam Chi hay Từ Giai Oánh, khi phẫu thuật cho các nàng đều tồn tại nguy hiểm, chỉ là lúc đó bắt buộc phải ra tay, ta cũng không còn lựa chọn nào khác, Liễu Tam kỳ thực cũng như vậy. Nếu không phải thật sự nàng ấy không thể chờ được nữa, ta sẽ đợi đến khi dụng cụ phân loại máu được hoàn thiện sẽ bắt đầu phẫu thuật.”

Thanh Dương Tử như có chút dăm chiêu, hắc đại khái đã biết được tầm quan trọng của thứ này, Ừm, buổi tối phải trở về Bạch phủ ép khô bọn họ, có cái máy thôi mà làm cũng không được, muốn bạc sao? Đừng mơ.

Sáng sớm ngày kế, cửa lớn Trang gia mở ra, Trang Thư Tình đi trước, Bảo Châu Nam Châu mang hộp dụng cụ theo sau, xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt. Vững vàng dừng lại trước mặt Trang Thư Tình.

Đi theo phía sau Bạch Chiêm là Trần Nguyên và Thanh Dương Tử.

Đang định nói chuyện, hai chiếc xe ngựa một trước một sau dừng lại trước Trang gia.

Trang Thư tình không chút ngoài ý muốn khi thấy sáng sớm Đồng Minh Đức đã tới chặn đường nàng, nhưng chiếc xe phía sau lại khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Lưu Thanh Quân xa xa đứng chấp tay, không nói gì.

Khẽ gật đầu với hắc, Trang Thư Tình nhìn về phía Đồng Minh Đức.

”Sáng sớm như vậy đã đi ra ngoài chẩn bệnh?”

”Vâng, tình huống của Liễu tam tiểu thư không tốt, không thể tiếp tục kéo dài, hôm qua đã hẹn tốt thời gian khám bệnh.”

Hôm qua không gặp được người, Đồng Minh Đức vốn tưởng nàng cố ý tránh mình, hiện tại thấy được câu trả lời, nghi ngờ trong lòng nhất thời không còn, ý cười trên mặt càng đậm, cũng đúng, ít ra Trang Thư Tình cũng phải niệm tình trường bối.

Liễu gia Hội Nguyên Phủ hẳn đương nhiên biết, lão gia tử lúc trước chính là Lễ Bộ Thượng Thư, sau này cáo lão trở về vẫn một mực trụ lại đây, không nghĩ tới vị cháu gái này lại dễ dàng nhắc lên quan hệ với Liễu gia như vậy.

”Nhĩ cữu còn có việc sao? Có thể chờ ta trở lại rồi nói được không?”

”Chính sự quan trọng hơn, nhanh chóng đi đi, đừng để lỡ việc, thấy Liễu lão gia tử nhớ nói Đồng gia gửi lời hỏi thăm.”

Trang Thư Tình cười cười cũng không đáp, đỡ tay Bạch Chiêm liền lên xe.

Đồng Minh Đức vẫn chưa xem nhẹ nàng, luôn đối đãi với nàng như một người thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ là nha đầu mười lăm tuổi, không người nào biết linh hồn nàng đã thay đổi. Đồng Minh Đức coi nàng cao tới đâu vẫn có giới hạn, tất nhiên cũng không cảm thấy nàng chỉ đang có lệ với hắn, chỉ cho rằng nàng đã nhớ trong lòng.

Nhìn xe ngựa đi xa, Đồng Minh Đức sáng khoái tinh thần chấp hai tay sau lưng trở về xe ngựa, ngô, phải viết một phong thư trở về báo tin cho đại ca, đôi tỷ đệ này còn hữu dụng hơn so với đoán trước của bọn hắn, đương nhiên, tin nàng cũng phải chọn đường khác để gửi, không thể để cha mẹ biết được.

Liều quán gia đã sớm chờ ở cửa, xa xa nhìn thấy người đến liền vội vàng cho người vào bẩm báo, sau đó tự mình tiến lên đón người.

Bộ tộc tùy theo chủ, độ coi trọng của lão gia tử đối với vị Bạch công tử này hạ nhân đều nhìn trong mắt, không biết là thần thánh phương nào nhưng nhất định không được khinh mạn.

Xuống xe ngựa, Trang Thư Tình đợi Lưu Thanh Quân vừa đến liền cùng nhau đi vào Liều gia, “Còn tưởng rằng đại phu sẽ trực tiếp đến Liều gia, vừa rồi có hơi chậm trễ.”

”May mắn là không sao.” Lưu Thanh Quân chỉ coi như không thấy một màn vừa rồi, mỗi nhà đều có chuyện khó nói, cho dù hẳn có nghe được tin tức gì, bằng vào thực lực của Trang gia cũng không thể có câu nào được truyền ra ngoài.

”Bệnh của Tam tiểu thư lão hủ đã xem qua, trừ khí huyết hư tổn, thân thể yếu kém cũng chẳng có bệnh trạng gì khác, lão hủ từng hỏi qua những đại phu khác, họ cũng đều nói như vậy, cũng đều kê những đơn thuốc bồi bổ khí huyết nhưng đều không có tác dụng. Không biết, Trang đại phu có biết được chứng bệnh?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 91: Giải Phẫu

“Đây là một loại bệnh trong máu.” Bước vào cửa, Trang Thư Tình nhìn thấy người Liễu gia đang tiến ra đón cũng tiện nói luôn: “Bệnh này lát nữa ta đã nói rõ với người nhà Liễu gia, sẽ không nói lần hai.”

Nghe hiểu được ý của nàng, Lưu Thanh Quân cũng không tiếp tục truy vấn.

So với hôm qua, hôm nay còn có một trận lớn phải đánh, chẳng những Liễu lão gia tử tử mình ra nghênh tiếp, trừ con trai nhỏ nhất đang ở kinh đô, còn lại đều ra đón.

Trang Thư Tình không biết rằng mình lại được đón tiếp long trọng như vậy, sợ hãi nhìn về phía Bạch Chiêm.

Đùi người này ôm thật vững, còn khinh thường ta, không phải không tin ta sao? Bây giờ chẳng phải ta vẫn vào được cửa? Thần thái của mấy người này Trang Thư Tình đều xem ở trong mắt, không biết là tức giận hay đang đánh chủ ý gì lên người nàng, muốn tức ghen cũng phải là người Liễu gia.

Nhất là trưởng tử.

Không biết Liễu lão gia tử trông coi vị Liễu tứ tiểu thư kia thế nào, khiến mặt mày bọn họ nhìn nàng hôm nay cũng không quá tốt.

Chắc, thực sự là thống khoái.

Bạch Chiêm lười đáp lời với mấy người này,:Lão gia tử cùng Liễu nhị gia đi theo là được, những người không liên quan khác đều lui ra đi.”

”Người...”

”Lui ra.” Không đợi trưởng tử nói ra lời, Liễu lão gia tử liền hét to ra tiếng, Liễu lão đại bị dọa sợ, lão gia tử đã lâu chưa từng lộ ra tức giận như vậy.

Tốt xấu gì hần cũng ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm, tiếp thu ánh mắt cảnh cáo của Liễu lão gia tử liền tỉnh táo lại, dẫn những người khác hành lễ rời đi.

Đợi khi đi xa, đại phu nhân nhin không được ủy khuất gạt lệ, “Lão gia, đây là chuyện gì a, lấy danh vọng thần y mời tới cửa, lại muốn mang nữ nhi chúng ta ra ngoài, lão thái gia có phải hồ đồ rồi hay không? Tam nha đầu là nữ nhi Liễu gia, Tứ nha đầu chẳng lẽ không phải sao? Ngày thường thiên vị tam nha đầu cũng coi như thôi đi, nhưng trước mắt sao người lại bất công như vậy...?”

”Im miệng.” Trong lòng Liễu đại gia cũng không thoải mái. Nhưng chuyện trong nhà cũng không đến lượt hần mở miệng trước, trường mắt liếc mắt nhìn phu nhân, “Nàng là bá mẫu của tam nha đầu, nhìn thấy cũng không phải ngày một ngày hai, không nhường với nàng, nàng cũng không đi an ủi đệ muội một chút, có việc gì còn có thể giúp một tay?”

Đại phu nhân cũng suy nghĩ lại, tỉ mỉ lau lệ, hừ nói: “Thiếp ngược lại muốn nhìn vị thần này có như lời đồn, thực có thể cứu người chết trở về.”

Được nhận giáo dục từ nhỏ, Trang Thư Tình không cần tận lực biểu hiện, lão gia tử cũng có thể cảm giác được sự tôn kính trong lời nói của nàng, không phải loại tôn kính nịnh bợ. So về thân phận, nàng kính trọng, chỉ vì hần là trưởng giả.

Loại cảm giác này không biết đã bao lâu mới xuất hiện lại, thái độ của Liễu lão gia tử với Trang Thư Tình cũng phá lệ hiền lành, “Những thứ này đều được chuẩn bị tốt theo yêu cầu của thần y, tam nha đầu có chút khẩn trương, không phải vì sợ chết, nàng chịu tra tấn nhiều năm như vậy, trải qua vô số hi vọng, cũng thừa nhận bấy nhiêu thất vọng. Nha đầu kia chỉ sợ lúc này lại như vậy, lâu dần hình thành loại sợ hãi này. Thân thể nàng như thế nào tam nha đầu biết rõ, ta sống nửa đời người, không cầu gì khác, chỉ mong Trang thần y đừng để ta phải chịu cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, lão hủ vô cùng cảm kích.”

”Ta sẽ tận lực.” Trang Thư Tình không dám hứa hẹn nhiều, chỉ có thể trả lời như thế. Tiện đây nàng cũng có chuyện muốn nói, “Lão gia tử. Bệnh của Liễu tam tiểu thư không phải là trường hợp đặc biệt, cũng không phải do nàng sinh non mới vậy, bệnh của nàng, là một loại bệnh di truyền.”

Liễu lão gia tử biết bệnh di truyền nhưng hẳn không hiểu là, “Trong nhà cũng không có người nào bị bệnh giống tam nha đầu.”

”Loại bệnh này cũng chia ra nặng nhẹ, loại tình huống giống tam tiểu thư là ở trung gian, nhẹ sẽ không thể hiện ra, sinh ra ở gia tộc Liễu gia đã coi như may mắn, chăm sóc tốt cơ hồ sẽ nhìn không ra được bệnh trạng, biểu hiện trung gian của loại bệnh này giống như tam tiểu thư, khi còn bé bắt đầu phát bệnh, huyết khí hư nhược, âm dương không hòa hợp, lượng máu bị thiếu, mặc dù nuôi nấng tốt, nhiều nhất chỉ có thể sống đến mười tám tuổi.”

Dừng một chút, Trang Thư Tình nói đến trọng điểm, “Ta từng hỏi tam tiểu thư, trong nhà có xuất hiện trường hợp đứa nhỏ sinh ra không được bình thường hay không, nghe nàng nói là có hai đứa trẻ, một trong đó là đệ đệ của nàng, khi chết đầu rất lớn, trán nhô, mũi tẹt lại, giống như hoàn toàn không có mũi, nhị lão gia, có đúng không?”

Liều nhị lão gia lúc này giống như thấy quỷ, lảng lảng nhìn Trang Thư Tình, ngay cả đường cũng đi không nổi, những người khác lập tức dừng lại, ánh mắt đều nhìn về phía hần.

Dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, nhị lão gia gật đầu, tuy đã qua nhiều năm, nhưng bộ dáng khi chết của đứa nhỏ kia thật sự quá mức kinh hãi, thường ngày nỗ lực không dám nghĩ tới, lúc này bị hỏi, hần lại nhớ được vô cùng rõ ràng.

”Có thể nói, đó là biểu hiện nặng của loại bệnh này, nghe tam tiểu thư nói chi thứ tư cũng từng xảy ra trường hợp như vậy, lão gia tử có thể hỏi thăm tình huống.”

Việc này liên quan đến cả gia tộc, Liều lão gia tử không dám xem thường, trịnh trọng đáp ứng.

”Trang thần y...”

”Lão gia tử, ngài gọi ta một tiếng Trang đại phu là đã coi trọng ta, không cần phải gọi thần y, ta không quen.”

Lão gia tử không khỏi nở nụ cười đáp ứng, “Tốt, Trang đại phu, ngài nói loại bệnh di truyền này có khả năng trị tận gốc hay không?”

”Không thể.” Nghĩ cũng không cần nghĩ, Trang Thư Tình lập tức liền khẳng định, về gien di truyền liên quan quá nhiều đến công nghệ cao, đời trước nàng cũng tốn một thời gian dài suy nghĩ vấn đề này.

Thấy sắc mặt lão gia tử ảm đạm, Trang Thư Tình theo bản năng nói lời an ủi, “Ta không thể trị tận gốc, nhưng cũng có biện pháp kéo dài tuổi thọ, giống như Liều tam tiểu thư, cắt bỏ những phần hư hại trên cơ thể, Liều lão gia tử nếu tin tưởng, ta sẽ tận lực giúp sức, so với dùng nhiều loại thuốc chữa bệnh, ít nhất đã có phương pháp chữa trị, không phải sao?”

Liều lão gia tử thở dài một tiếng, vẻ mặt thốn thức, “Cũng đành phải như vậy, về sau tất cả đành phải nhờ vào Trang đại phu nhọc tâm.”

”Là chuyện ta nên làm.”

Thanh Thanh vẫn một mực chờ ở ngưỡng cửa, xa xa nhìn thấy người tới, lập tức chạy vào trong phòng báo tin.

Liều Tri Quỳnh không tự gia kéo lấy ống tay áo nhị phu nhân, nỗ lực thuyết phục bản thân không được khẩn trương.

Nhị phu nhân cũng hơi khẩn trương, giúp nữ nhi dọn dẹp một chút, tìm việc gì đó để khiến tâm tình bình tĩnh lại.

Cuối cùng chờ được người tới, mẹ con hai người đều cùng nhìn về phía cửa, thấy nữ tử vóc dáng thon gầy tươi cười tiến vào, “Tam tiểu thư, muội đã tới, tỷ chuẩn bị xong chưa?”

Nghe thấy vậy, Liều Tri Quỳnh nở nụ cười, đột nhiên cũng không còn khẩn trương nữa, thân thể cũng thả lỏng, “Nghe lời muội, tối hôm qua ta cũng không ăn gì, nước cũng không uống, hiện tại vừa đói vừa khát, thật mong rằng sau khi giải phẫu có thể ăn uống thoải mái một chút, đến lúc đó sẽ kéo theo muội cũng hưởng thụ cuộc sống với ta.”

”Là vinh hạnh của muội.” Trang Thư Tình nhìn về phía Thanh Thanh, “Đỡ tiểu thư đi thôi.”

”Vâng.”

Bên trong phòng giải phẫu

Liều Tri Quỳnh mặc áo lụa trắng nằm trên bàn, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình nghĩ muối đời lực chú ý của nàng, một bên vừa chuẩn bị vừa nói, “Đây là bộ quần áo đặc chế, tay áo buộc chặt, không phải quá phức tạp, giặt sạch phơi khô, khó khăn nhất chính là quá trình tiêu độc, giống như gian nhà này vậy, đều đã được khử trùng qua, mang khẩu trang, bao tay, đội nón, đều vì tận lực muốn bảo vệ thanh mạng của tỷ.”

Thanh Dương Tử tiến vào sau, cũng không nhìn người trên bàn mổ, ngược lại rất chuyên nghiệp mặc đồ vào.

Liễu Tri Quỳnh cả kinh lập tức ngồi dậy, “Hắn...hắn là...”

”Hắn là trợ thủ của muội, đừng sợ, cứ coi như tỷ không thấy hắn là được.” Một dao hạ xuống, nhìn thấy bộ phận bên trong cơ thể người, vẻ mặt Thanh Dương Tử liền hiện lên vẻ si mê, phỏng chừng hắn hoàn toàn không coi người nằm trên bàn mổ là nữ nhân.

Huống chi, ở trên bàn mổ, người bệnh cũng chỉ là một đồng xương cốt, cho dù có xinh đẹp khuynh thành, mổ bụng ra chẳng phải cũng như nhau?

”Năm xuống.” Thấy Nam Châu Bảo Châu thu thập thỏa đáng, Trang Thư Tình phân phó nói. “Khẩn khử trùng.”

”Vâng.” Bảo Châu tiến lại bên cạnh Liễu Tri Quỳnh, trước khi Liễu Tri Quỳnh muốn phản kháng đã trải xong khăn lên bàn, không có gì cản trở, thấy vậy cũng khiến Liễu Tri Quỳnh an tâm một chút.

”Thuốc tê loại thứ ba.” Vì để phân chia tốt liều lượng thuốc tê, hai người đã phân thuốc tê thành các loại, thấp nhất là một, cao nhất là năm, Thanh Dương Tử vừa nghe liền hiểu.

Uống một hớp rượu, không bao lâu sau Liễu Tri Quỳnh liền mất đi tri giác.

Trang Thư Tình sờ sờ, cảm thấy thân thể hoàn toàn thả lỏng sau liền gọi người ngoài cửa tiến vào: “Lưu đại phu mời vào.”

Lưu đại phu đứng ở bên ngoài, tâm lý hỗn loạn, lúc này nghe được tiếng gọi, cắn răng mở cái liền bước vào, sau đó đóng cửa lại, ngăn một đám người ở bên ngoài.

”Nam Châu, chuẩn bị giúp đại phu, Bảo Châu, kéo tất cả các miếng vải đen xuống, che hoàn toàn tất cả ánh sáng, lấy dụng cụ, chuẩn bị treo đèn lên.”

”Vâng.”

Kỹ thuật của nơi này không có khả năng làm được đèn mỡ, cũng may, phụ thân của Bạch Chiêm là hoàng đế, đưa tới nhà hắc không ít bảo bối, Bạch Chiêm về tìm trong nhà kho của hắc một chút liền tìm thấy một hộp hạt châu, hình như là dạ minh châu, nhưng sáng hơn nhiều so với dạ minh châu bình thường.

Bạch Chiêm cho người là một chiếc hộp giống như tổ ong, sau đó nạm dạ minh châu vào, tuy không bằng đèn mỡ, nhưng sử dụng cũng rất tốt.

Lưu đại phu vừa phối hợp mặc vào, vừa nhìn động tác của Trang Thư Tình, nghe được lời dặn, Nam Châu lập tức tiến lên, tâm tư rối rắm ban đầu khi vào cửa bây giờ cũng không còn sót lại chút nào, căn bản là đã quên trên bản còn một khối thân thể.

”Lưu đại phu, người đứng ở vị trí đó, đúng, chính là ở đó, trong lúc tiến hành mỡ luôn phải thăm dò mạnh tượng, nếu có biến hóa lập tức nói với ta.”

”Đã biết.”

Liên tục lấy ra mấy thứ trong rương, Trang Thư Tình nói, “Trước khi giải phẫu phải mở một đường dẫn ở tĩnh mạch.”

Thanh Dương Tử lập tức hỏi, “Có ích lợi gì?”

Trong thực tế, làm như vậy cũng chỉ có tác dụng truyền dịch, giống như khi truyền muối, chỉ là tốc độ nhanh hơn, khi người bệnh lâm vào tình trạng nguy kịch có thể lập tức cứu kịp.” Chuyện này, Trang Thư Tình rất quen thuộc, lập tức đều đã chuẩn bị tốt.

Chuẩn bị xong đường glu-cô và nước muối, Trang Thư Tình lập tức bắt đầu, “Dao”

Lưu Thanh Quân nhìn lưỡi dao sắc bén hạ xuống, máu lập tức trào ra, nhưng ít hơn nhiều so với dự đoán của hắn, âm thầm đem tay nắm thành nắm đấm, vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã ngăn cản.

”Mạch trầm.”

”Cầm máu.”

”Vải bông.”

Mỗi lần đưa tay, những thứ đều được đặt chuẩn xác vào tay nàng, Lưu Thanh Quân nhìn nửa bên mặt bình tĩnh của nàng, nỗ lực khiến chân của mình không được mềm xuống.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 92: Không Hiểu Thì Phải Học Hỏi

Thanh Dương Tử cầm lấy dụng cụ bắt đầu cầm máu, Trang Thư Tình đã xử lý sạch sẽ máu đen, nhét Thanh Dương Tử tiếp nhận cầm máu kiểm cầm máu, Trang Thư Tình đem máu đen thanh lý sạch sẽ, đem vải bông nhét vào bộ phận phía dưới lá lách góc bên trái, ngăn cho máu ngừng chảy, sau đó nhìn về nội tạng bên trong, quả nhiên đều lớn hơn so với người bình thường.

”Dao.”

Nhìn dao phẫu thuật sắc bén Trang Thư Tình cầm trong tay, lập tức muốn đi vào cơ thể bệnh nhân, Lưu Thanh Quân theo bản năng kêu, “Trang đại phu!”

Trang Thư Tình ngẩng đầu liếc hắt một cái, động tác lại không ngừng, nhưng vẫn giải thích cho hắt, “Đây là lá lách, lá lách của tam tiểu thư lớn hơn người bình thường nhiều, bệnh của nàng, chỉ có thể cắt bỏ lá lách mới có thể sống sót.”

”Cắt bỏ bộ phận trong cơ thể, con người sao còn khả năng sống sót!”

”Có thể, cầm máu.” Trang Thư Tình cũng không nâng mặt, dùng kèm kẹp lấy tỳ, cố định các dây chằng và mạch máu xung quanh dạ dày, cắt đứt mạch máu nối giữa lá lách và tạng, sau khi cắt lá lách bỏ vào mâm Bảo Châu bưng tới, tiếp tục xử lý những bộ phận còn lại sau khi cắt bỏ lá lách.

”Khi trong cơ thể con người thiếu một bộ phận nào đó tất nhiên sẽ sinh ra một ít ảnh hưởng, nhưng chưa chắc sẽ không sống được, đây chính

là một trong những nội dung của loại y học này, người không biết nền tảng của nó, hai ba câu giải thích cũng không thể nói ra được nguyên nhân vì sao lại như vậy, nếu Lưu đại phu có hứng thú, hoan nghênh tùy thời tới cửa, Trang Thư Tình ta tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (*)

(*) tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: biết gì đều nói hết

Ánh mắt của Thanh Lưu Quân thất lạc trong chiếc mâm đặt lá lách thật lâu cũng không thu được về, lỗ tai vẫn tiếp nhận hết thấy lời nói của Trang Thư Tình không thiếu một chữ, lời này chính là tâm tư của hần, hần nhất định phải biết rõ ràng, nội tạng trong cơ thể con người nếu thiếu mất một chút dù dùng cách gì để sống sót?

Nghĩ cũng nghĩ không ra a!

Mạch tượng có biến đổi khiến Lưu Thanh Quân hoàn hồn, “Tán mạch.”

”Thuốc.”

Thanh Dương Tử không có hai lời, lấy ra một bình sứ nhỏ, cẩn thận đổ một nửa vào trong miệng Liễu Tri Quỳnh, đừng xem nhẹ thứ này, dược liệu bên trong đều rất tinh quý.

”Chát mạch.”

Trang Thư Tình gia tăng tốc độ lấy đi những bộ phận dư lại của lá lách bên trong cơ thể, rửa sạch khoang bụng, hút khô tích dịch, lau sạch bằng vải bông, sau đó cẩn thận kiểm tra việc cầm máu và các nội tạng bên trong cơ thể, xem có bộ phận nào bị thương tổn, nhất là dạ dày, Liễu Tam chịu đi ép buộc, nhưng lúc này không thể chần chừ.

”Nhanh chóng cầm ruột dê trong hộp đến đây cho ta.”

Thanh Dương Từ đưa qua, không đợi hấn hỏi, Trang Thư Tình liền giải thích: “Trước khi khâu miệng vết thương lại phải để vào thực quản một ống dẫn. Nếu máu từ nơi này chảy ra sẽ có thể kịp thời nghĩ biện pháp, nếu như tiếp tục xuất huyết nhiều, khả năng lớn phải phẫu thuật cầm máu, hy vọng lão thiên gia phù hộ. Bôi thuốc.”

Mặt trời hôm nay rất tốt, phơi người cả buổi trưa ắn ắn đã có mồ hôi, nhưng dù vậy, cũng không thể làm ấm được lòng của những người sốt rột chờ đợi bên ngoài.

Nhị phu nhân đã bắt đầu lo lắng, bàn tay nắm chặt cánh tay của Liễu nhị gia không giấu được lo âu, “Lão gia, đã hai canh giờ, đi vào đã hai canh giờ.”

Liễu nhị lão gia vỗ vỗ tay nàng, hấn cũng cấp. Nhưng lại không thể đá cửa đi vào.

Trong mắt đại phu nhân lướt qua ý cười, nhưng rất nhanh đã giấu đi, giả bộ thân thiết: “Đúng vậy, đầu đã vào hai canh giờ, nhưng một chút động tĩnh cùn không có, bên trong còn có hai nam nhân...”

Bạch Chiêm cũng lười so đó với nữ nhân này, lười biếng liếc mắt nhìn Liễu Gia Hồng nói: “Người làm quan ở lễ bộ vài năm, sao người trong nhà cũng không học một chút quy củ?”

Lão thái gia liếc mắt nhìn, Mặt đại phu nhân nhất thời trắng, những phần hận chỉ có thể giấu trong lòng không dám thể hiện ra mặt. Buông tầm mắt xuống, lui về sau một bước, cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

Nhưng lời của nàng đã cắm rễ trong lòng nhị phu nhân, khiến cho lòng nàng nổi lên khó chịu, vừa lo lắng cho thanh danh của nữ nhi, vừa ngóng trông bên trong có thể mau ra ngoài thông báo tin tức tốt.

”Nếu như Thư Tình không đến Liễu gia, mấy tháng sau các người cứ liệu mà chuẩn bị tang sự, Thư Tình hao hết khí lực ở bên trong cứu người, nếu có chút người không biết phân biệt thì đừng trách ta không khách khí, là các người nợ chúng ta.”

”Bạch công tử, ngài đừng so đo với nàng ta, đàn bà phụ nữ, biết cái gì.”

”Thư Tình chưa tới mười lăm, các nàng mấy chục tuổi cũng sống đã lâu, một chút kiến thức và lễ nghi cũng không hiểu được?” Một câu nói hoàn toàn cắt đứt lời chưa kịp nói của Liễu Gia Hồng, Bạch Chiêm tiến lên phía trước, không muốn nói chuyện với bọn họ.

Liễu Gia Hồng đã biết đắc tội với người ta, sợ bọn họ sẽ chịu phiền toái, mức độ bao che khuyết điểm của Bạch công tử có bao nhiêu đáng sợ hẳn không phải không biết.

”Két!”

Nhị phu nhân nhìn chăm chăm vào cửa, vừa hơi hé ra nàng lập tức đã tiến lên phía trước, Trang Thư Tình còn chưa bước qua ngưỡng cửa đã bị Nhị phu nhân ngăn cản, liền thanh hỏi, “Như thế nào? Thành công sao? Quỳnh Nhi, Quỳnh Nhi của ta vẫn còn tốt chứ?”

Chân Trang Thư Tình có chút mềm, đỡ lấy cửa mới không ngã ngối xuống đất, nhưng trên mặt lại tươi cười mừng rỡ, “Rất thuận lợi, Tam tiểu thư đại khái còn phải nữa canh giờ sau mới tỉnh, Bạch Chiêm, trong xe ngựa có để cáng không?”

”Có.”

”May mắn không có chuyện gì ngoài ý muốn, ta lúc trước quên nói Liễu gia chuẩn bị, chàng để người cầm đến, thân thể tam tiểu thư bây giờ không thể động, dùng cáng nâng nàng về phòng.”

Không cần Bạch Chiêm phân phó, thân ảnh Trần Nguyên chột lóe, lập tức đã ra khỏi viện.

Tiến đến trước ôm người lên, Bạch Chiêm tính trở về, Trang Thư Tình thấy hành động cùng hăn liền đoán được, vội ôm lấy cổ hăn lắc đầu, “Không được, hôm nay sợ rằng ta phải lưu lại, tình huống sau khi phẫu thuật ta phải tự mình quan sát.”

”Nàng mệt rồi.”

Cái này Trang Thư Tình không có cách nào phủ nhận, nàng quả thật là rất mệt mỏi, vừa mệt vừa đói, trước kia thân thể không chăm sóc kỹ, sau khi tính toán làm đại phu đã bắt đầu rèn luyện, nghĩ rằng phẫu thuật mười mấy giờ cũng có thể chống đỡ được, hiện tại chỉ mới bốn giờ đã chịu không nổi.

”Ta đói.”

Liễu Gia Hồng rốt cục có thể chen lời vào, “Trang đại phu, đồ ăn đã chuẩn bị tốt, nhân đây, đại phu nhanh chóng đi ăn một ít.”

Thanh Dương Tử theo sau đi ra, lập tức chạy như bay về hướng theo Liễu Gia Hồng chỉ, hăn sắp chết đói.

Lưu Thanh Quân không tính đi, vừa rồi hăn nhìn thấy lục phủ ngũ tạng còn nóng hổi, hiện tại hăn không thể ăn, vẫn chịu đựng chưa nôn ra đã là may.

Bạch Chiêm ôm người đến bên bàn cơm, bản thân cũng ăn qua loa vài miếng, chủ yếu là hăn muốn chăm sóc cho Thư Tình.

Trang Thư Tình ăn cơm, đầu cũng không nâng lên.

Sau khi ăn xong, Bạch Chiêm lại nâng chân của Trang Thư Tình lên chân mình bắt đầu mát xa cho nàng.

Liễu gia hồng mở mang tầm mắt rất nhiều, trong lòng giờ cao ngón tay cái với Trang Thư Tình, người có thể khiến Bạch đại công tử tự thân hầu hạ đến nhường này, khắp thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có mình nàng.

Theo như hần biết, ngay cả hoàng thượng cũng khó nhận được sắc mặt tốt từ Bạch công tử.

”Tiểu thư, Liễu tam tiểu thư tỉnh dậy.”

Trang Thư Tình lập tức thu hồi chân, nhanh chóng bước tới phòng của Liễu tam.

Lưu Thanh Quân cũng không chậm, không tận mắt thấy, hần vô luận như thế nào cũng không thể tin, người đã bị cắt mất nội tạng có thể sống sót.

”Như thế nào? Có thấy đau không?” Người còn chưa vào nhà, Trang Thư Tình liền hỏi, nhanh chóng đến bên giường coi mạch cho nàng.

”Không cảm thấy đau.” Liễu Tri Quỳnh nhìn nàng, thần thái sáng ngời, “Ta có phải sẽ tốt lên hay không?”

”Chờ khi được tính tan hết sẽ thấy đau.” Trang Thư Tình thu tay, tâm tình vô cùng tốt, bằng đôi tay của bản thân có thể cứu về một tánh mạng, loại cảm giác này của nàng, không phải đại phu không thể hiểu được, “Tỷ sẽ phải chịu đau một chút, sau đó là tốt rồi.”

”Ta không sợ phải chịu đau.” Liễu Tri Quỳnh nước mắt rơi xuống, “Thật sự, ta không sợ.”

”Không thể so sánh với người mình thường cũng không sao?”

”Không sao, chỉ cần không cần mỗi ngày làm bạn với thuốc, không cần ngày nào cũng không dám ra ngoài, mỗi ngày không phải chịu đau khổ

dẫn vật, so với những thức đó, chút đau này có là gì.”

”Tỷ có chuẩn bị tâm lý là tốt rồi, thân thể của tỷ hiện tại có chút suy nhược, nhưng so với trước kia chính là một trời một vực.”

Bảo Châu chuyển cái ghế dựa ra phía sau cho nàng,, Trang Thư Tình cũng không khách khí ngồi xuống, không đợi nàng giải thích chuyện mình thất lễ, Bảo Châu liền nói, “Nhị phu nhân thứ lỗi, lúc này tiểu thư đứng đã lâu, đi đứng đã có chút sừng lên, ngồi sẽ thoải mái hơn một chút.”

”Nên, nên ngồi, là ta không nghĩ chu toàn, may có Bảo Châu cô nương để ý, suy nghĩ mọi chuyện cho tiểu thư nhà người.” Nhị phu nhân vội vàng nâng Bảo Châu đứng lên, không cần nói ngồi, trang thần y ở trước mặt nàng nằm xuống nàng cũng không cảm thấy thất lễ.

”Các nàng quả thật đều rất tốt.” Trang Thư Tình cười cười, không phải mỗi một nha hoàn nào đều có thể đối mặt trước chuyện phẫu thuật mà không khiếp đảm, nàng không phải không nhìn được hai nha hoàn này bất phàm, người có mắt đều có thể nhìn thấy, chỉ là nàng lười đi vạch trần mà thôi.

”Nhị phu nhân, đêm nay ta muốn lưu lại chiếu cố tam tiểu thư, nếu có thể, mong phu nhân chuẩn bị cho ta một căn phòng gần nhất.”

”Ta lập tức đi an bày.” Nhị phu nhân vui mừng quá đổi, vừa rồi nàng còn đang suy nghĩ làm sao có thể lưu người lại, bây giờ thì tốt rồi, nàng lập tức phải đi chuẩn bị tốt.

Liễu Tri Quỳnh nhìn, đem ân tình này ghi ở trong lòng.

”Nhân lúc còn chưa đau, tỷ mau ngủ đi, chờ miệng vết thương bắt đầu có cảm giác, sợ là dù muốn ngủ cũng không ngủ được.”

Liễu Tri Quỳnh gật gật đầu, nhắm mắt lại, đã ngủ.

”Thanh Thanh, người lại đây, nếu máu loãng chảy ra khỏi ống phải lập tức nói với ta, còn nữa, nếu tam tiểu thư nóng lên, nếu như không sốt quá cao thì vẫn bình thường, nếu quá nóng phải đến nói với ta, xảy ra bất kỳ triệu chứng nào bất thường cũng phải lập tức thông báo, Nam Châu, người cũng ở lại đây.”

”Vâng, nô tì nhớ kỹ.”

Sắp xếp xong rồi, trong lòng Trang Thư Tình trăm chuyển ngàn hồi, bây giờ nàng cũng không thể tiếp tục gọi người ta là Thanh Thanh tử a, dù cho nàng thật gọi như vậy, Thanh Thanh sợ là cũng không dám nhận.

Mang theo chút nghĩ ngợi lung tung bước ra khỏi phòng, nhìn thấy ánh mắt trông mong của Lưu Thanh Quân nàng cũng không có gì ngoài ý muốn, để Bảo Châu chuyển ghế dựa vào trong viện, nàng muốn phơi nắng tiêu tiêu độc.

”Muốn hỏi cái gì?”

”Tam tiểu thư thật sống được.”

”Không phải lúc này người còn tận tay bắt mạch sao?” Trang Thư Tình cười, “Bây giờ còn cảm thấy không có khả năng?”

”Ta chỉ là không nghĩ ra...”

”Ta không thể giúp người, Lưu đại phu, ta sớm nói qua, đây là một loại y thuật hoàn toàn mới, cũng không ai biết đến, nếu nhất định muốn nghĩ, cả đời này, người cũng không thể nào thông suốt.”

Kết hợp hai loại y thuật, trong đầu Lưu Thanh Quân buộc chặt, nghe nàng nói như vậy, hần dứt khoát phẩy tay bỏ qua, đã là hai loại y thuật khác nhau, hần cần gì bắt buộc bản thân nhất định phải thay đổi toàn bộ sở học

cả đời của hắn, sao không thể kết hợp y thuật của hắn và Trang đại phu lại với nhau lại thành một bộ?

Chỉ cần có thể cứu được tính mạng là được, nhưng thứ không hiểu, cần phải học hỏi nó.

”Tam tiểu thư như vậy đã tốt chưa?”

”Không nhanh như vậy, nàng còn phải qua một đoạn thời gian, sắp đây có khả năng sẽ phát sốt, có thể dẫn tới các biến chứng khác, ta lo lắng nhất là dạ dày của nàng nàng, lá lách bên cạnh dạ dày và tạng, hiện ở chỗ đó trống rỗng, nếu là dẫn dạ dày sẽ rất phiền toái.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 93: Sợ Sao?

Lục phủ ngũ tạng bị lấy ra ngoài, vẫn còn nóng hổi nằm trong lòng bàn tay, cảm giác như vậy Lưu Thanh Quân thấy vô cùng bài xích, nhưng loại y thuật này với hắn mà nói lại có lực hấp dẫn trí mạng.

Nhìn lại nhìn, Lưu đại phu cuối cùng cũng nhìn không được nói, “Về sau Trang đại phu đi chẩn bệnh có thể mang lão hủ theo hay không. Những công việc khác tuy không thể giúp, nhưng về phần bắt mạch lão hủ có thể làm tốt.”

Đây chính là lời Trang Thư Tình muốn nghe nhất, những nàng cũng không lập tức gật đầu, mà chỉ hỏi, “Không sợ sao?”

”Sợ, nhưng càng nhiều hơn là cảm thấy thần kỳ.” Thân thể hơi dựa ra sau, Lưu Thanh Quân ngẩng đầu nhìn những đám mây đang trôi trên trời, “Ta mười tuổi đã nhập môn bá tử, cả đời cơ hồ đều chìm đắm trong thảo dược, y thuật, càng tìm hiểu càng cảm thấy nó mênh mông vô tận, từng năm từng năm trôi qua nghiên cứu các loại bệnh, năm trước không trị được, nói không chừng năm nay sẽ có biện pháp, hàng năm luôn có đại phu tìm ra được những loại phối phương mới, nhưng những chứng bệnh kia chúng ta vẫn bó tay không tìm được cách chữa trị, y thuật của Trang đại phu tuy có chút đặc thù nhưng càng nhiều hơn là thần kỳ.”

Nhìn về phía Trang Thư Tình vẫn đang lắng nghe nghiêm cẩn, Lưu Thanh Quân cười đến ôn hòa, “Chỉ là, không phải đại phu nào cũng có thể tiếp thu loại phương pháp chữa bệnh này. Loại việc mổ bụng người để chữa bệnh không phải ai cũng có thể tiếp thu. Sau này sợ là nhận không ít chê

trách. Nhưng thời gian lâu dần, Trang đại phu có thể khẳng định được y thuật của chính mình, thể hiện cho bọn họ thấy phương pháp này là dùng để cứu người, nhìn thấy mệnh người được cứu về ai còn có thể không tin? Không ai dám nói rằng bản thân mình có thể khỏe mạnh an khang, không có bất kỳ bệnh tật nào sống tới trăm tuổi? Trong lòng bọn họ có kiêng kị nên sẽ không dám làm quá đáng, lời của bọn họ, chủ yếu chỉ nghe cho vang, chứ thật ra không có tính uy hiếp là mấy.”

Vì sợ nàng không chịu được áp lực nên mới đang khuyên giải sao?

Trang Thư Tình mới chữa bệnh xong nên có chút mỏi mệt, nhưng bây giờ tinh thần của nàng lại như được kích thích, cả người đều bừng sáng. “Lúc trước đúng là có chút sợ, sợ người khác coi ta là phù thủy, sẽ trói ta lại đem lên đàn hỏa thiêu, nhưng sau này có Bạch công tử làm chỗ dựa, ta mới dám dè dặt đi từng bước một, hiện tại có những lời này của Lưu đại phu. Tâm của ta cảm thấy an tâm hơn nhiều, ngài không thể đại biểu cho mọi người, nhưng ít nhất là một nhóm người cũng đủ khiến cho lá gan của ta lớn hơn.”

Lưu Thanh Quân bật cười, thế nhưng một vị công tử trẻ tuổi cũng có thể làm chỗ dựa lớn như vậy cho nàng, thật không biết là lá gan nàng lớn hay là quá làm càn, nhưng mà nếu không có lá gan ấy, cũng không có người được cứu nhờ phương pháp mổ bụng đặc biệt này.

”Lão hủ phải đi về tiêu hóa hết những chuyện xảy ra ngày hôm nay, có chuyện gì Trang đại phu cứ tùy thời cho người đến truyền lời. Ta lập tức sẽ đến.”

”Được.”

Lưu Thanh Quân vừa đi, bên kia, Bạch Chiêm và Liễu Gia Hồng một trước một sau đi tới.

Bạch Chiêm dặt tay nàng, “Phòng đã thu thập xong. Đi nghỉ trước một lát.”

”Quả thật là mệt mỏi.” Trang Thư Tình nhìn về phía Liễu Gia Hồng, “Nghe nói lão gia tử từng là lễ bộ thượng thư, mong ngài bỏ qua cho ta nếu có chỗ nào thất lễ, chính ta cũng cảm thấy mình có chút thất lễ.”

”Người so với bất kì ai đều đã làm rất tốt.” Liễu Gia Hồng rất có cảm tình với vị tiểu cô nương trước mắt, mặc dù nàng chỉ nhỏ hơn tam nha đầu một tuổi nhưng rất có tự tin và lễ độ, ngữ khí của gia chủ Liễu gia rất ôn hòa khiến mọi người đều ghé mắt. “Nhanh đi nghỉ ngơi. Không có ai dám gây khó dễ cho người.”

Cho dù ở trong nhà người khác, Bạch Chiêm cũng không có bất kỳ cổ kị, vẫn tự nhiên cùng Trang Thư Tình trình diễn ân ái. Yên bình phảng phất cũng chỉ cần như thế.

Người Liễu gia tuy rằng cảm thấy chột chút hoang đường, nhưng mỗi khi Liễu tam tiểu thư có chút tình hướng, Trang Thư Tình đều sẽ sửa lại quần áo chỉnh tề từ phong khách chạy qua chần trệ, hai buổi tối liên tiếp đều như thế, cho dù một số người nhìn không vừa mắt nhưng không thể không ngậm miệng, không dám tiếp tục bình luận sau lưng.

Chân tâm hay giả ý, là người có mắt đều có thể thấy được.

”Vẫn có chút nóng, đây chỉ là tình huống bình thường, không cần vì vậy mà phải lo lắng hãi hùng.”

Tình thần Liễu Tri Quỳnh không còn tỉnh thần như khi mới tỉnh dậy, chỉ có thể mệt mỏi gật đầu.

Nhị phu nhân biểu hiện còn khẩn trương hơn so với nữ nhi, “Trang đại phu, ngài thật sự không thể lưu lại hai ngày nữa sao? Lúc trước máu còn chảy ra từ ống này...”

”Ta đã cẩn thận nhìn qua, tình huống của tam tiểu thư hiện tại xem ra đã ổn định, sau khi giải phẫu, trong vòng nửa tháng đều có khả năng sẽ xuất hiện những vấn đề khác, nhưng ta không thể ở lại Liễu gia nửa tháng.” Trang Thư Tình cười cười, đối với tâm lý của người nhà bệnh nhân nàng có thể hiểu được, “Nhà của ta rất gần Liễu gia, nếu có gì không ổn Nhị phu nhân chỉ cần phái người đến thông báo, ta nhất định sẽ nhanh chóng tới đây.”

Nhị phu nhân cũng biết yêu cầu của bản thân quá mức khó xử người ta, Trang đại phu không phải là những đại phu khác, nàng không sợ Liễu phủ, cũng không phải người Liễu phủ muốn sai khiến như thế nào thì nàng phải làm như thế đó, nàng làm Nhị phu nhân Liễu gia nhiều năm nên không thể nào không có đầu óc, thái độ của lão thái gia đối với vị Bạch công tử kia như thế nào, nàng có thể nhìn ra được, huống chi, từ đáy lòng nàng rất biết ơn vị đại phu trẻ tuổi này.

Liễu Tri Quỳnh nắm lấy tay Trang Thư Tình ôn nhu nói, “Nương của ta bị ép buộc nhiều năm, vất vả mới có một chút hi vọng, nên mới lo lắng ta sẽ xảy ra chuyện gì, muội đừng để trong lòng.”

”Nếu như muội là một mẫu thân ta cũng sẽ lo lắng như vậy, nhưng mà muội quả thật không thể ở lại Liễu phủ, bên ngoài còn có hai bệnh nhân, hai ngày nay còn chưa đến xem tình huống của bọn họ như thế nào, sợ rằng trong lòng người nhà các nàng cũng không yên.”

Trang thân y trước cứu hồng bài của Hồng Hương các là Nam Chi, nàng bị Tần thiếu phu nhân gây thương tích, sau lại cứu Tần thiếu phu nhân, chuyện này đã truyền khắp Hội Nguyên Phủ, Liễu Tri Quỳnh tất nhiên cũng biết, nhớ tới bản thân nàng cũng được Trang Thư Tình chữa trị, không khỏi mỉm cười, “Cho dù thả muội về, nhưng ta vẫn muốn trở thành bệnh nhân được muội quan tâm nhất.”

”Đó là tất nhiên, khi nào tử hoàn toàn tốt lên ta mới có thể yên tâm.” Trang Thư Tình cũng cười, “Mấy ngày này cho dù đau đớn và đói đến thế nào cũng không thể ăn biết không? Nếu như khát thì chấm chút nước lên môi, nếu không nhịn được thì sau nửa tháng sẽ phải tiếp tục chịu đựng đau khổ, nghiêm trọng hơn chính là nguy hiểm đến tính mạng, đừng cho là muội đang dọa tử, thật sự nghiêm trọng như vậy, nếu tình huống xấu đi, sợ rằng muội cũng không thể lại cứu tử lần nữa.”

”Muội đã dặn dò vài lần, tử đều đã nhớ kỹ!”

Rốt cục đã ra khỏi Liễu phủ, Trang Thư Tình lập tức đi tới Từ phủ.

Gặp Tần Lam ở trước cửa, nàng chỉ hơi lui về một bước hành lễ, nhìn thấy Tần Lam tâm tình liền không tốt.

Tần Lam không vui, nàng cảm thấy rất bình thường. Từ Giai Oánh quyết tâm muốn rời khỏi Tần gia, Từ gia luôn ủng hộ nàng, Tần gia vốn không có lý. Dù là ngoài sáng hay trong tối đều bị cự tuyệt, trong lòng khó tránh khỏi tức giận, Ý niệm trong đầu, Từ Giai Oánh chết cùng không thay đổi, nhất quyết muốn trở về, Trang Thư Tình tất nhiên cũng không nhận được sắc mặt tốt.

Bạch Chiêm nhíu mắt, ánh mắt lạnh như băng khiến Tần Lam nháy mắt liên tục, vội hành lễ cáo lui.

”Trần Nguyên.”

”Công tử.”

”Để phụ thân làm chút chuyện có ích đi, để ý chút tới Tần gia, cũng thuận tay tìm chút phiền toái cho Tần Lam.”

”Vâng.”

Chờ hẵn phân phó xong, Trang Thư Tình mới hỏi.”Không đặng gì tới Tần gia sao?”

”Chỉ cần đi thăm dò, chuyện gì cũng sẽ được làm thỏa đáng, vào đi thôi.”

Nhìn hẵn không nói Trang Thư Tình cũng không tiếp tục truy hỏi, đi theo Từ phủ quản gia và Lí tẩu vào.

Mỗi khi đến, Trang Thư Tình đều tỉnh an trường gia trước. Từ Công Mậu khó gặp mặt, hôm nay lại đang ngồi ở đây.

Vừa thấy nàng đến, Từ phu nhân nhẹ nhàng thở ra, “Trang đại phu đã đến.”

”Hai ngày nay có một bệnh nhân mới, bệnh tình có chút khó xử lý, thương thế của Từ tiểu thư đã không có gì đáng ngại, Từ phu nhân không cần lo lắng như thế.”

Hai ngày nay Trang Thư Tình ở nơi nào, đang làm gì, những người trong phòng cơ bản đều biết, thấy nàng thoải mái như vậy không khỏi hỏi, “Trang đại phu đã chữa được bệnh bẩm sinh của Liễu tam tiểu thư rồi sao?”

”Có tốt lên được hay không phải vài ngày nữa mới biết được, nhưng ta đã tận lực, đại phu chỉ là một phần, tất cả những chuyện còn lại phải dựa vào ý chí của người bệnh.”

Từ phu nhân thở dài. “Cũng nhờ ông trời, nha đầu nhà ta và Liễu tam tiểu thư may mắn là gặp được một vị đại phu có tài năng như Trang tiểu thư, nếu không sợ là...”

Lời nói có chút tang bốc, Trang Thư Tình cũng không muốn tiếp tục bàn luận vấn đề này, đành phải nâng chén trà lên uống.

”Trang đại phu. Lão hủ có chuyện này muốn hỏi ngài.”

Trang Thư Tình lập tức ngồi thẳng thân thể, nàng đã nói mà, bình thường không thấy lão gia tử ở đây, hôm này lại chờ nàng nhất định là có chuyện. “Từ gia chủ mời nói.”

Lông mày Từ Công Mậu gắt gao nhăn lại, cẩn thận lựa từ, “Nếu đột nhiên, trong một lúc lại có rất nhiều người bị bệnh ghẻ và mụn nước, như vậy khả năng là bệnh gì?”

”Này... có rất nhiều khả năng.” Trang Thư tình đầu tiên là nghĩ đến bệnh ngoài da, hơn nữa là bệnh có tính truyền nhiễm, nhưng không tận mắt nhìn thấy, nàng cũng không dám khẳng định, “Còn có những biểu hiện khác của bệnh sao?”

Từ Công Mậu nghĩ nghĩ, “Giống như phát ban, hơn nữa lại ngứa... Trang đại phu có phải đã biết được hay không?”

Vừa nghe nói đến biểu hiện của chứng bệnh Trang Thư Tình lập tức bật dậy, “Từ gia chủ có tiếp xúc với những người đó không?”

từ Công Mậu cả kinh, cảm thấy có dự cảm không tốt, “Không có tiếp xúc trực tiếp, nhưng có việc gì sao?”

”Để ta bắt mạch cho Từ gia chủ.” Vẻ mặt Trang Thư Tình nghiêm túc đến gần, không tiếp xúc trực tiếp, mà đặt một chiếc khăn tay lên cổ tay Từ Công Mậu rồi mới tiến hành bắt mạch, làm một đại phu, trong lúc trị bệnh cứu người, điều tốt thiếu nhất phải làm là bảo vệ tốt bản thân, đây mới là điều tốt thiếu giáo sư dạy cho nàng khi vừa vào trường y.

May mắn, Từ Công Mậu không có việc gì, cũng đúng, nếu Từ Công Mậu không thể tránh được bị truyền nhiễm thuộc hạ của hãn sơ là một người cũng trốn không được.

Từ phu nhân bị hành động của nàng cảm thấy hốt hoảng, “Trang đại phu, lão gia có sao không?”

”Từ gia chủ không có việc gì.” Thu hồi khăn tay, Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Nếu Từ gia chủ nói là tình huống trong quân doanh, vậy tình huống kia bây giờ đã rất tệ, đây rất có khả năng là một loại bệnh truyền nhiễm.”

Đối với uy lực của bệnh truyền nhiễm, Từ Công Mậu vừa nghe đến sắc mặt lập tức biến biến, “Có nghiêm trọng không? So với ôn dịch như thế nào?”

”Không đe dọa đến tính mạng con người lớn như ôn dịch, nhưng phạm vi truyền nhiễm lây lan rất rộng, hơn nữa rất giày vò, nếu là binh lính, sức chiến đấu của họ sẽ mất hết, nếu bệnh tình tăng lên, khả năng cao sẽ có người chết.”

Y thuật cổ đại cũng có biện pháp xử lý những căn bệnh ngoài da, nhưng thứ Trang Thư Tình quan tâm hơn là chuyện khác, “từ gia chủ, bây giờ còn chưa đến tháng năm, theo lý thì bệnh ngoài da không thể xuất hiện vào khoảng thời gian này, còn là rất nhiều người sinh bệnh cùng nhau, ta hỏi một chút, gần đây nhất binh lính có tiếp xúc với những vật dụng gì bình thường họ không hay tiếp xúc hay có đi đến nơi nào không?”

”Mỗi ngày tướng sĩ đều phải tập luyện, mấy ngày nay cũng không có xuất doanh, sự tình nói đến...” Từ Công Mậu nổi gân xanh, “Trang đại phu nhắc ta mới nhớ ra, hai ngày trước có đưa đến mấy bộ quần áo mùa hè, ngày đó mọi người rất cao hứng, không ít người mặc thử một chút.”

”Ngăn tay?”

”Đúng vậy, quần áo mùa hè rất đơn giản, đều là loại ngăn tay, vấn đề có phải xuất hiện trên quần áo hay không?”

”Xưa nay cũng không thiếu người động tay động chân ở phương diện này, tra đi.” Bạch Chiêm tiếp nhận đề tài, nhìn về phía Trang Thư Tình đang khẩn trương nhúu mày, “Nếu là bệnh truyền nhiễm, bất cứ ai liên quan đều mơ tưởng muốn trốn tránh trách nhiệm.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 94: Ta Muốn Học Y

“Không bằng ta đi xem thử.”

Đối mặt với thái độ cường ngạnh của Bạch Chiêm, ngữ khí Trang Thư Tình nhu hòa, nhưng ý trong lời nói lại kiên định không ai có thể đổi,

”Hiện tại ta hoàn toàn không xác định đó có phải là bệnh truyền nhiễm hay không, phải thấy được người bệnh mới có thể đưa ra quyết định chính xác, Bạch Chiêm, ta là đại phu, chàng không thể yêu cầu một đại phu biết rõ vấn đề ở chỗ nào lại không đi tìm hiểu, để mặc cho chuyện xảy ra, sự phụ cả ta nhất định sẽ từ trong quan tài bò ra đến tìm ta tính sổ.”

”Đó là bệnh truyền nhiễm.”

”Đúng vậy, nhưng không phải nhìn một cái là sẽ bị nhiễm bệnh, ta sẽ cẩn thận.”

Bạch Chiêm muốn đánh người hôn mê rồi buộc ở nhà, nhưng nếu hấn thực làm vậy, về sau sợ rằng nàng sẽ không tiếp tục tin hấn, hai người giằng co một hồi, cuối cùng Bạch Chiêm đành phải thoái nhượng, “Ta đi với nàng.”

Lần này là Từ Công Mậu lắc đầu, “Bạch công tử, ngài không thể đi, nếu ngài có chút mệnh hệ gì, lão thần không có cách nào đối mặt với...”

”Không cần người quan tâm, người ấy còn chưa quản được ta, huống chi là người.” Bạch Chiêm có chút hiểu tâm tình của Trang Thư Tình khi

hắn ngăn cản nàng, đối phương tuy rằng là mảnh hảo tâm, nhưng không phải loại hảo tâm hắn muốn, như vậy thà rằng không cần.

Trang Thư Tình thì hoàn toàn không có tâm tư đi suy nghĩ những chuyện này, bây giờ đầu óc của nàng hầu như đều đặt vào nguyên nhân bệnh, “Trước mắt phải nhanh chóng tra ra được nguồn gốc căn bệnh, đồng thời cách ly những người đang bị bệnh, cho dù tạm thời chưa phát bệnh nhưng cũng không phải tình huống an toàn, cho người tìm một nơi để bọn họ ở lại mấy ngày, bên cạnh đó, không được cho những người bình thường tiếp xúc với người bệnh, ngay cả vật dụng của họ cũng không được đụng đến, những người bệnh được cách ly riêng trong từng gian phòng.”

Sắc mặt Từ Công Mậu hoàn toàn trầm xuống, “Cách ly chỉ sợ sẽ không ổn.”

Trang Thư Tình cười khổ, “Ta là đại phu, sắp xếp như thế chỉ là muốn tạo điều kiện và tình huống tốt nhất cho bệnh nhân, lo lắng của Từ gia chủ không nằm trong phạm vi năng lực của ta. Mong thứ lỗi, nếu như phạm vi bệnh càng lớn. Chỉ một mình ta sợ rằng lực bất tòng tâm, mong Từ gia chủ triệu tập đại phu trong thành xuống để cùng bàn bạc.”

”Đây là tất nhiên, quân gia, lấy bái thiếp của ta mời những đại phu trong thành đến, cũng nói rõ chứng bệnh trước cho bọn họ.”

”Vâng.”

”Về phần trong quân... Trang đại phu. Có biện pháp nào có thể che dấu chuyện dịch bệnh một chút, không phải ta muốn áp chế chuyện này, chỉ là tạm thời không thể để cho tướng sĩ biết, quân tâm sẽ rối loạn, sợ là sẽ không ổn.”

”Theo ý của ta, không bằng trực tiếp nói cho mọi người đây là một loại bệnh do tiếp xúc với những thứ không sạch sẽ nên bị bệnh ngoài da, mặc dù sẽ truyền nhiễm, nhưng không đe dọa đến tính mạng, muốn chữa

bệnh tất nhiên không thể không có động tĩnh lớn, thay vì che lấp khiến lòng người bất an, chẳng bằng nói thẳng. Đương nhiên, đây chỉ là ý của riêng ta.”

Từ Công Mậu cười khỗ, đành phải theo lời Trang đại phu, chưa bệnh cũng phải dùng thuốc, trong phạm vi lớn như vậy, cái kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, càng giấu thì càng loạn.

Tính tình của vị Trang đại phu này rất thoải mái, người như vậy khó có ai có thể gây thù.

Từ Công Mậu đứng dậy ôm quyền nhìn Bạch Chiêm, “Lão thần cầu công tử một chuyện.”

”Ta sẽ cho người đi tra.”

Từ Công Mậu hít sâu một hơi, áp chế kích động trong lòng, trịnh trọng hành lễ, việc này hẳn cũng có thể đi tra, nhưng nếu hẳn thăm dò nhất định sẽ đã thảo kinh xà, mặc dù hẳn chường quân tám phần binh lực ở Hội Nguyên Phủ, nhưng đối với một số người, vẫn không thể hành động thiếu suy nghĩ, không biết bao nhiêu người vì lợi dụng chuyện này mà muốn kéo hẳn xuống nước, trong thời điểm này, hẳn tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Mà thực lực của Bạch công tử có bao sâu, không cần nói những người sống trong các ngõ ngách ở Hội Nguyên Phủ, cho dù là việc riêng của các hoàng tử sợ là không chuyện gì có thể dấu.

May mà hẳn thấy chuyện không thích hợp, tận lực ở nhà cho Trang đại phu, bằng không chờ khi chuyện vỡ ra, họa khăng định sẽ đổ lên lưng hẳn.

Nghĩ đến đây, Từ Công Mậu cơ hồ cảm chặt răng.

Trang Thư Tình trước rời đi để xem tình huống Từ Giao Oánh.

Chuyện bên ngoài Từ Giai Oánh đã nghe nha hoàn kể lại, buông tầm mắt xuống nhìn Trang đại phu đang thay thuốc cho mình, “Cha ta, không có việc gì chứ?”

”Đương nhiên, nếu cho dù Từ gia chủ không may mắn thoát được thì tình huống cũng không đến nỗi dùng hai từ “Hồng bát” để hình dung.”

Cha là chủ soái, nếu như cha là người đầu tiên bị nhiễm, những cấp dưới sợ là không một người có thể thoát được, Từ Giai Oánh cảm thấy an tâm một chút.

”Hai ngày nay miệng vết thương có chút ngứa đúng không?”

”Đúng, nếu như không phải muội dận ta nhiều lần không thể chạm vào, ta nhất định sẽ nhịn không được mà gãi nó, ngứa còn khó chịu hơn cả đau.”

”Sẽ tiếp tục ngứa mấy ngày nữa, tỷ phải chịu đựng, sau khi da non kéo lại xong sẽ không ngứa nữa, hai ngày nay có nơi nào không thoải mái không?”

Vừa nói, Trang Thư Tình vừa bắt mạch, nhìn bên ngoài thấy khí sắc từ Giai Oánh rất tốt, hẳn là được chăm sóc chu đáo.

Từ mạch tượng có thể xác nhận chính xác hơn, trên mặt Trang Thư Tình mang theo ý cười, “Đã tốt hơn rất nhiều, xem ra, để tỷ về nhà dưỡng thương là lựa chọn đúng, tâm tình tốt, miệng vết thương sẽ khôi phục nhanh hơn.”

”Tần gia không đồng ý hòa ly.” Ngờ khí Từ Giai Oánh nhàn nhạt, phảng phất như nàng đang nói chuyện của người khác, “Đã nhiều ngày nay hẳn đều đến gặp, ngày hôm qua ta vừa gặp hẳn, nhớ lại trước kia hận không thể buộc hẳn ở nhà để hẳn không thể ra khỏi cửa, chỉ cần nghĩ đến hẳn đang ở trên người nữ nhân khác tiêu dao khoái hoạt ta liền hận không thể phanh

thây hẳn ra, nhưng hôm qua nhìn thấy trong lòng ta chỉ cảm thây bình tĩnh, yêu hay hận, thứ gì cũng không còn, một người đã chết qua một lần, suy nghĩ quả nhiên không còn giống như trước, thứ gọi là 'tình yêu' này, dường như ta đã không còn chút nào lưu luyến.”

Trang Thư Tình yên tĩnh nghe, lúc này hai người không giống như đại phu và bệnh nhân, mà càng giống như bằng hữu, một người nói, một người nguyện ý lắng nghe.

”Ta kiên trì muốn hòa ly, đã náo đến nước này, nếu trở lại chính là đang đánh vào mặt ta, đánh vào mặt Từ gia, ta cũng không tin, nếu như ta trở về Tần gia sẽ đối xử tử tế với ta, lấy bản tính của bọn họ, sợ là càng ngày sẽ càng nghiêm trọng, cho rằng ta yêu Tần Thái, yêu đến chết đi sống lại, không thể thiếu hẳn, biết rõ bọn họ sẽ không đối xử tử tế với ta, ta cần gì phải úy khuất chính mình, Trang đại phu, muội nói có đúng không?”

”Muội không biết tỷ làm vậy là có đúng hay không, chuyện đến nước này, quyết định như thế nào chỉ có thể là chính tỷ, Từ tiểu thư, cuộc sống của tỷ, chỉ có tỷ mới có thể tự quyết định, không người nào có thể quyết định cho tỷ, cũng không người nào có thể thay tỷ sống hết quãng đời tiếp theo, cho dù có cha mẹ sủng ái, bọn họ cũng chỉ có thể tận hết khả năng khiến cho tỷ sống một cuộc sống không thiếu thốn, không lo âu, nhưng bọn họ là người đã đi trước, người cuối cùng có thể dựa vào chỉ có thể là chính bản thân tỷ, dù ai có tốt cũng không thể tốt bằng chính bản thân mình, kiên cường một chút, khi trái tim đã trở nên mạnh mẽ thì không có gì có thể cản nổi.

”Giống như muội sao?”

”Muội?” Trang Thư Tình bật cười, “Muội không có nhà mẹ đẻ như Từ gia để dựa vào, nói chịu ủy khuất thì cũng là không có cha mẹ ra mặt giúp đỡ, ta chỉ có thể dùng chính khả năng mà bảo vệ tốt cho mình, bảo vệ tốt cho đệ đệ, hiện tại cũng chỉ là dựa vào danh Bạch công tử để mượn cái oai

hùm thôi, nếu một ngày nào đó hấn chán ngấy ta, ta bất quá cũng chỉ là một con người bình thường, sao có thể so sánh với Từ tiểu thư.”

Nụ cười trên mặt đầm đìa, nhưng lời nói ra lại vô cùng thấu đáo, từ Giai Oánh đột nhiên cảm thấy chính mình có chút vô liêm sỉ, nàng rõ ràng đã có được hết thấy, lại cố chấp muốn đi làm người ác, sợ rằng nàng cũng chỉ muốn mượn chút gia thế để chứng minh cho người khác thấy.

”Thực xin lỗi.”

Trang Thư Tình vẫn cười, “Không cần nghĩ nhiều, mặc kệ là tỷ quyết định như thế nào, người nhà khẳng định sẽ luôn đứng về phía tỷ, đây là thứ duy nhất tỷ có thể dựa vào.”

Thấy nàng muốn đi, Từ Giai Oánh giữ chặt tay này, “Ta có thể học y với muội được không?”

Trang Thư Tình sửng sốt, “Lấy thân phận Từ tiểu thư để học...”

”Cái gì thân phận, chẳng qua chỉ là một người đã hòa ly thôi.” Miễn cưỡng ngồi dậy một chút, Từ Giai Oánh tiếp tục nói: “Ta muốn sống phóng khoáng như Trang đại phu muội, chỉ cần nghĩ đến sau khi ta xuất sư học thành, bất cứ ai trong Tần gia sinh bệnh, ta có thể quang minh chính đại phẫu thuật cho bọn họ, cuối cùng còn lấy kim khâu lại, nghĩ tới thôi cũng thấy ngứa tay muốn làm.”

Suy nghĩ ngày đúng là có chút... khiến người ta dở khóc dở cười.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù gì thì so với hối hận và ảo tưởng người kia sẽ quay đầu thương yêu chính mình, không bằng mạnh mẽ tự quyết định cuộc sống.

”Những thứ trong cơ thể người đối với người bình thường khi nhìn thấy có vẻ rất đáng sợ, những bộ phận trong cơ thể nóng hổi ngay trước

mắt, một dao mổ xuống, máu lập tức liền phun trào, giống như khi đao phủ hành hình vậy, tinh thần tử phải thật ổn định, chỉ cần tay hơi run lên, con dao sắc bén có thể sẽ cắt đứt những bộ phận khác, có thể bởi vì một chút run rẩy cũng có thể khiến người khác mất đi tính mạng, phải nhanh chóng thuần thục mọi động tác, chỉ cần thời gian trôi qua lâu hơn một chút cũng có thể khiến người bệnh không thể mở mắt lần nữa, tử xác định muốn học?”

Từ Giai Oánh mở miệng muốn nói, nhưng trong đầu chỉ cần tưởng tượng ra hình ảnh cũng khiến nàng liều mạng nuốt xuống lời muốn nói ra khỏi miệng.

”Nhìn, tử cũng không phải kiên định như bản thân tử nghĩ không cần bởi vì xúc động nhất thời mà sẽ phải hối hận sau này, bất kỳ chuyện gì cũng thế.” Trang Thư Tình đứng dậy vỗ nhẹ tay nàng, “Chuyện trước mắt là phải dưỡng thương cho tốt, không cần đặt nặng chuyện này, thuốc thay hai lần một ngày, mỗi ngày ta sẽ đến thăm tử, có chỗ nào không ổn thì lập tức cho người thông báo ta biết.”

”Ta... ta không phải vì xúc động mới nói như vậy, mấy ngày nay ta luôn suy nghĩ, ta chỉ là... chỉ là...”

”Muội hiểu được, lúc trước muội học cũng phải chịu rất nhiều cực khổ, nhìn không được muốn nôn, nhưng nôn xong lại tiếp tục, muốn để tay chân ổn định cũng không dễ dàng, muội cũng phải học rất nhiều năm...” Nghĩ đến khoảng thời gian tuy vất vả mà lại vui vẻ, Trang Thư Tình lộ ra hoài niệm cười. “Tử nghĩ ngơi đi, ta đi trước, đại phu hẳn là đã đến hết.”

Từ Giai Oánh nằm xuống, thật lâu cũng không có nhúc nhích, nàng quả thật đang lo lắng khi quyết định đi theo Thư tình học y.

Đại Chu không phải là không có nữ y, những không phải ai có y thuật tinh thông đến nỗi một mình có thể đảm đương tất cả phương diện.

Xem mạch cho các vị tiểu thư phu nhân thì không thành vấn đề, một ít chuyện riêng tư bắt buộc phải có nữ y mới có thể, cũng bởi vì là nữ tử nên có thể thông qua nữ y bắt mạch mà trao đổi với đại phu, đại phu sẽ dựa theo đó mà kê đơn

Nữ y không có quyền kê đơn thuốc, đây chính là quy củ cơ hồ ai cũng cam chịu.

Cho dù là nữ y trong cung cũng vậy

Nhưng Trang đại phu xuất hiện lại đánh vỡ cái lệ thường này, lấy thể như chẻ tre mà tiến lên, chỉ sợ là đến bây giờ những người đó còn chưa ý thức được, sự xuất hiện của Trang đại phu sẽ tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng to lớn đến bọn họ.

Nếu là người bình thường, bọn họ sẽ liên thủ lại khiến Trang đại phu không thể sống yên ổn, nhưng phía sau nàng lại có vị Bạch công tử khó lường, ngay cả cha nàng khi gặp mặt cũng phải hành lễ, những người khác lấy năng lực gì có thể đối đầu?

Trang đại phu có thể, nàng cũng có thể, nàng muốn làm nữ y, sống đến bây giờ, chưa từng có chuyện gì nàng muốn làm bằng được như vậy.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 95: Bệnh Truyền Nhiễm

Những đại phu được mời đến đều cho rằng người bệnh là Từ tướng quân nên không dám trì hoãn, tất cả đều dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Từ phủ.

Nhìn thấy một đám người xông đến, người Từ gia không khỏi cảm thấy kinh hãi, cũng cảm thấy kì quái, từ trước đến nay, Từ tướng quân rất ít khi sinh bệnh, chẳng lẽ lại dồn hết vào ngày hôm nay, bệnh tình đã vô cùng nguy kịch?

Trong lòng Lưu Thanh Quân suy nghĩ rất nhiều, những vẫn không thể đoán được lý do vì sao, vừa ngẩng đầu đã thấy Trang Thư Tình cùng Lí tẩu bước ra, hần liền vội vàng ra nghênh đón, “Trang đại phu đã sớm đến đây?”

”Đến đã được một lúc, là đến xem tình huống của Từ tiểu thư như thế nào.”

”Liều tam tiểu thư không có gì đáng ngại chứ?”

”Tạm thời còn khó nói trước.”

Những người chưa gặp mặt nàng đều vô cùng tò mò, nhưng khi Lưu Thanh Quân kêu lên một tiếng 'Trang đại phu', ai còn có thể không biết được tiếng tâm đã sớm đồn xa của vị Trang thần y này, người tò mò có, người khó chịu lại càng không ít, cũng may là không có ai mất đi lý trí muốn đi lên dò hỏi hay thể hiện ra mặt, mọi người đều cố gắng thể hiện dáng vẻ phong độ của bản thân.

Như là cảm nhận được tầm mắt của mọi người, Trang Thư Tình đem chuyện trong quân doanh thấp giọng nói cho Lưu Thanh Quân biết, “Theo phán đoán của Lưu đại phu, đây khả năng có thể là bệnh gì?”

Thì ra không phải Từ lão gia bị bệnh, những vấn đề xuất hiện trong quân doanh, nhưng vậy chuyện chắc rằng sẽ không nhỏ, làm không tốt, có thể sẽ rơi đầu.

Nghĩ nghĩ, Lưu Thanh Quân nói: “Nghe như là triệu chứng của bệnh lở loét, nhiều người đều cùng bị bệnh một lúc sao?”

Lở loét, tức là bệnh ngoài da cũng giống như chứng bệnh nang chuẩn đoán, chỉ là Lưu Thanh Quân vẫn chưa hiểu hết được sự đáng sợ của loại bệnh này, “Lở loét cũng không sai, nhưng mà nghiêm trọng hơn một chút so với người bình thường. Bệnh này hẳn là mang tính truyền nhiễm.”

Lưu Thanh Quân kinh hãi, đang định hỏi cho rõ ràng nhưng mắt thấy Bạch Chiêm và Từ Công Mậu đã đi ra. Bởi vì lúc trước Trang Thư Tình kiên trì muốn tìm hiểu loại bệnh này nên sắc mặt hiện tại của Bạch Chiêm rất không dễ coi, vừa rồi ở bên trong cùng thương nghị với Từ Công Mậu, mỗi một câu nói đều muốn người bị ghen chết.

Hiện tại Từ Công Mậu không muốn chọc tới vị đại gia này, cũng có chút lo lắng Trang đại phu sẽ có thể bị lây nhiễm, nhưng khi thấy Trang Thư Tình tươi cười nhìn Bạch đại công tử, mặt của Bạch Chiêm lập tức liền dịu đi rất nhiều. Lúc này, Từ Công Mậu không khỏi cảm thán, người và người, sao lại có bất đồng lớn như vậy.

”Ra mắt Từ tướng quân.”

Từ Công Mậu liền kêu bọn họ đứng lên. Vốn tính để bản thân nói ra những triệu chứng của căn bệnh, nhưng nghĩ lại thấy dù sao Trang Thư Tình cũng là đại phu, để nàng nói sẽ cặn kẽ hơn một chút, vì vậy liền trực tiếp mời Trang Thư Tình lên phía trước, “Lão phu không phải đại phu,

không thể một lời nói cho rõ ràng. Đành để Trang đại phu nói với mọi người vậy. Trang đại phu, phiền toái ngài.”

Trang Thư Tình cũng không cảm thấy có gì không đúng, cứ vậy ngăn gọn nói rõ bệnh trang và khả năng dẫn đến nguyên nhân của chứng bệnh, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn thêm một câu: “ Chưa có nhìn thấy người bệnh thì vẫn chưa thể phán đoán chính xác được được đây là loại bệnh nào, ta tính muốn đến quân doanh, không biết chư vị có đồng ý cùng đồng hành hay không?”

Vừa nghe nói có khả năng bệnh sẽ truyền nhiễm, không ít người đều có trật tự rút lui. Nhưng càng nhiều người tuy rằng trong lòng có kiếp sợ nhưng bọn họ không thể biểu hiện ra ngoài rằng bọn họ còn kém một nữ nhân, cuối cùng người tìm lý do rời đi cũng chỉ có ba vị. Bảy vị đại phu còn lại đều cắn răng nói muốn cùng đi

Trang Thư Tình chỉ làm như không nhìn thấy bọn họ không cam nguyện, “Từ tướng quân, quân doanh không thể tùy tiện ra vào, chuyện này đành phiền toái ngài giúp đỡ.”

”Bình thường thì không thể tiến vào, nhưng hôm nay là ngoại lệ.” Từ Công Mậu thở dài một tiếng, đứng dậy nói: “Mong các vị tận lực. Người tham gia vào quân ngũ cũng không phải dễ dàng, một tháng cũng không có bao nhiêu bổng lộc. Chịu đau khổ không ít, một khi có chiến tranh, chuyện bị mất mạng cũng là điều bình thường, nhưng bây giờ lại vì một chút nguyên nhân mà lại khiến bọn họ chịu thiệt. Trong lòng lão phu cũng thấy không yên.

”Ta sẽ tận lực.”

Ngoài thành, quân doanh.

Trước khi đi, Trang Thư Tình cho người về trước gọi Thanh Dương Tử đến, cũng nhắc lại cho những người khác trong nhà, nếu như Thư Hàn

về mà nàng vẫn chưa xong chuyện thì không cần lo lắng cho nàng.

Thanh Dương Tử cảm thấy cưỡi ngựa còn tốt hơn so với ngồi xe với một đám đại phu, đợi khi nhìn thấy xe ngựa của công tử, hần lập tức đi tới nghênh đón.

”Rất nhiều người bị bệnh sao?”

Sau khi được Bạch Chiêm đỡ xuống xe ngựa, ổn định lại thân thể Trang Thư Tình liền trả lời hần, “Số người cụ thể còn chưa rõ, đợi khi điều tra thì mới biết được, những thứ kia có mang theo không?”

”Đều mang theo.” Mở hộp đựng thuốc ra, lấy một bộ bao tay đeo vào.

Lưu Thanh Quân chủ động tiến lên nhận lấy, thuận thực đeo vào.

Những người còn lại đều nhìn đến thất thần, sau khi cởi khẩu trang ra hần muốn giải thích hai câu, nhưng nghĩ nghĩ, chính hần cũng không biết nguyên nhân tại sao phải mặc vào như vậy, dứt khoát liền ngậm miệng chờ Trang đại phu giải thích.

”Bệnh rất có khả năng sẽ truyền nhiễm, đeo cái này vào sẽ đảm bảo hơn.”

Nhưng đại phu khác nghe thấy đều có chút nghi ngờ, nhưng bọn họ cũng không ngốc, dù sao thì đảm bảo được một chút còn tốt hơn là không có. sau đó mọi người đều học bộ dáng của Lưu Thanh Quân, có người oán trách bày việc ra cho thêm rắc rối, có người thì trách đeo vào không thoải mái.

Thanh Dương Tử nghe thấy liền hừ lạnh, “Không muốn đeo vào thì trả hết lại đây, các người không tự suy nghĩ làm sao để bản thân an toàn, còn ở đây nói đồ của Trang đại phu thế này thế kia, không thích thì tự đi làm một cái hợp sở thích của các người, đừng đeo nữa.”

Trang Thư Tình vỗ bả vai hấn một chút, “Được rồi, chúng ta đi vào thôi, Từ tướng quân, hai rương này phiền ngài cho người mang vào.”

Quân doanh có quy củ của quân doanh, những thứ không cần thiết không thể mang vào, Trang Thư Tình biết quy củ này nên cũng chủ động để Thanh Dương Tử mở hai rương ra cho mọi người xem.

”Đây là dụng cụ khám bệnh của ta, những thứ trong rương đều là được liệu.”

Thấy nàng phối hợp như vậy, Từ Công Mậu càng cảm thấy tiểu cô nương nàng rất biết tiến thoái, có Bạch công tử làm chỗ dựa, nàng hoàn toàn không cần cố kị những chuyện như vậy, “Trang đại phu dùng những dụng cụ này để cứu tính mạng con người, tất nhiên những thứ này đều phải mang vào.”

Bạch Chiêm lạnh nhạt liếc hấn một cái, thần sắc rốt cuộc cũng có chút dịu đi.

Quân doanh là thế giới của nam nhân, khắp nơi đều ngập tràn khí khái dương cương, người ở trần đánh quyền không ít, Từ Công Mậu nhìn liền nhú mày, hấn không biết xem bệnh, nhưng cũng nhìn ra được, sức lực ra đòn không còn mạnh như lúc trước.

Nhìn thấy thấy đoàn người kỳ quái tiến vào quân doanh, binh lính đều ào ào dừng lại động tác nhìn qua, trong lòng đều có ý đề phòng.

Trag Thư Tình dừng bước lại, “Từ tướng quân, phiền ngài gọi bốn người kia lại, trên người bọn họ có mồ hôi, nhớ rõ không được tiếp xúc.”

Từ Công Mậu lên tiếng phân phó, thân binh bên người liếc nhìn nàng một cái, lập tức liền chạy đi gọi người.

Không cần xem mạch, chỉ cần nhìn Trang Thư Tình cũng có thể xác định mấy người này đều đã bị truyền nhiễm, nhưng chứng bệnh không nhẹ, trên trán có ghẻ, cổ có chỗ ung, trên người cũng có mấy chỗ bị mụn nước, nửa người trên cơ hồ không có chỗ nào hoàn hảo.

Có đại phu muốn tiến lên bắt mạch, Trang Thư Tình vội kêu người đó dừng lại động tác, “không nên đụng hấn.”

Tuổi đại phu kia khoảng chừng bốn mươi, ở trước mặt một đám người không tính là trẻ tuổi, nhắc tay lên không được, rời tay về cũng không xong, vô cùng khó xử.

”Từ tướng quân, mấy người này có phải là những người đầu tiên mặc thử quân trang mới phát không?”

Từ Công Mậu nghe xong, quay qua phó tướng hỏi hai câu liền gật đầu, “Chính là bốn người này.”

”Tình huống của bọn họ nghiêm trọng nhất, hơn nữa liên quan đến nguyên nhân truyền nhiễm, mong Từ tướng quân mang nhóm người này lập tức cách ly.”

Bốn người đều sợ hãi, trong mắt đều hiện lên vẻ luống cuống, một bộ dáng không biết mình làm sai chuyện gì, Trang Thư Tình nhìn bọn họ như vậy có chút không đành lòng, nhẹ giọng trấn an nói: “Yên tâm, chỉ vì mọi người chạm vào những thứ không sạch sẽ nên trên người mới bị như vậy, sẽ không chết được, chúng ta là đại phu, nhất định sẽ có thể chữa trị tốt cho mọi người.”

Ở trong quân doanh nhiều năm, khó khi nào nghe được thanh âm của nữ nhân, loại cảm giác ôn nhu trấn an như vậy khiến bọn họ yên tâm rất nhiều, kì thực lúc trước bọn họ cũng đã ngầm nói chuyện với nhau, quá nhiều người xuất hiện tình trạng giống nhau, bọn họ không thể đem những thứ này coi là bệnh bình thường.

”Rất nhiều người giống như chúng ta, đại phu, thật sự... Có thể trị tốt sao?”

”Có thể.” Trang Thư Tình tháo xuống khẩu trang, không có khẩu trang ngăn cản, thanh âm càng thanh thúy, “Nhất định có thể, ta cam đoan, các người không cần hoảng, cũng không cần loạn, nếu có chút người châm ngòi từ bên trong, phải nhớ, nhất định không được mắc mưu, hoàng thượng đã biết đến chuyện này, chúng ta phụng thánh mệnh đến đây chữa trị cho mọi người, nếu mỗi người thấy kẻ nào khả nghi phải lập tức báo cho Từ tướng quân, Từ tướng quân nhất định thưởng cho công lao của mọi người.”

Từ Công Mậu kinh ngạc nhìn nhìn Trang Tiểu Thư, cảm thấy gan của nàng thật lớn, dám giả truyền khẩu dụ, nhưng lúc này hẳn lại không thể không thừa nhận, lời nói trước mắt vô cùng thích hợp, vào thời điểm này, thứ các tướng sĩ cần chính là an tâm.

Ho nhẹ một tiếng, Từ Công Mậu khôi phục uy phong lúc trước, nghiêm túc cam đoan, “Đến lúc đó bán tướng quân sẽ thưởng hậu hĩnh cho người đóm cũng sẽ viết tấu trình cho hoàng thượng.”

Bốn người nhất thời đều kích động, vỗ ngực liên tục biểu thị trung tâm.

Đợi bốn người đi rồi, Trang Thư Tình mới quay đầu nhìn về phía Bạch Chiêm, trông mong hỏi, “Có phải ta rất to gan hay không?”

”Hiện tại mới biết hỏi ta?” Bạch Chiêm bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều là kiêu ngạo, Thư Tình liếc mắt đã thấy chỗ xảy ra của vấn đề, lực quan sát và suy đoán này, không phải bất kì nữ nhân nào có thể có, cho dù là nam nhân cũng chưa chắc theo kịp.

”Ta chính là đột nhiên nghĩ đến, hẳn là có người ra tay ở giữa, nên cứ vậy mà nói ra... “

Thấy nàng thực bất an, Bạch Chiêm cũng sẽ không tiếp tục chọc nàng, “Nói như thế nào cũng không thành vấn đề, huống chi nàng làm rất tốt.”

Trang Thư Tình yên tâm, lập tức chút tâm tư ấy vượt qua một bên, quay đầu hỏi Lưu Thanh Quân, “Lưu đại phu, nhìn ra được cái gì sao?”

”Ta từng thấy loại tình huống này trong sách thuốc, quả thật khả năng lớn là bệnh truyền nhiễm, Từ tướng quân, lão phu mạo muội hỏi một câu, trong quân doanh hiện tại có bao nhiêu người?”

Tuy chuyện này là cơ mật, nhưng hãn không thể gạt, “Ba vạn tướng sĩ, còn có hơn bốn trăm tạp dịch khác.”

Nhiều như vậy! Trang Thư Tình lập tức liền tức giận, “Đều ở trong này?”

”Đúng vậy, tất cả đều ở đây.” Ngữ khí Từ Công Mậu nghiêng vô cùng chặt, “Chẳng lẽ hơn ba vạn hơn đều bị...”

Trang Thư Tình cũng không dám cam đoan sự tình hiện đã thành tình trạng gì, những trước mắt phải đảm bảo rằng bệnh này không thể truyền ra bên ngoài, “Từ tướng quân, từ giờ trở đi, người trong quân doanh tốt nhất là không được đi ra ngoài, những thứ vật dụng gì đó đều từ ngoài chuyển vào, còn phải mong ngài hạ lệnh, tất cả mọi người phải chú ý giữ gìn vệ sinh, hơn nữa đồ vật cá nhân nhất định không được xài chung, mặc kệ là dùng hay uống cũng không được, bên cạnh đó, mong tướng quân cho người chuyển vào quân doanh một lượng lớn muối ăn.”

Lưu Thanh Quân giật mình, “Trang đại phu nhưng là muốn dùng muối ăn trộn với nước vo gạo lau người?”

”Đúng vậy, tính nghiêm trọng của bệnh bây giờ không lối, bắt đầu sớm tình huống khả quan cũng nhiều hơn.

Cận vệ bên người Từ Công Mậu vội bước nhanh rời đi.

”Lưu đại phu, bình thường mọi người gặp phải loại bệnh này sẽ trị thế nào?”

”Mỗi người đều có cách riêng, mỗi người đều có kinh nghiệm của mình, Trang đại phu đợi chút, ta có mang theo cái này, Trình Kha, lại đây.”

Trình Kha chính là vị trung niên nam tử muốn tiến lên bắt mạch lúc này, cũng không biết có phải các đại phu ở đây đêm trầm ổn, hay là chỉ riêng tính tình của hắn nóng nảy.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 96: Tình Huống Hồng Bét

“Lưu sư thúc.”

Trang Thư Tình nương mày.

Lưu Thanh Quân cười giải thích, “Đây là đại đệ tử của sư huynh ta, sư huynh không vừa lòng hẳn không an phận, ta lại cảm thấy hẳn là người sống bằng đầu óc, chuyên cần nghiên cứu, phù hợp với tính cách của người.”

Đúng vậy, từ những lời lúc này, chỉ cần không phải người ngu thì lập tức có thể nhận ra được Trang Thư Tình này, nàng không biết sợ, không chút lo lắng cho tính mạng của bản thân, dám truyền khẩu dụ giả.”

Vì vậy, cho dù trong lòng bọn họ có ý kiến gì cũng đều phải thành thật mà ngậm miệng lại.

Trang Thư Tình cười cười, cũng không đồng ý hay phủ định, chỉ hỏi, “Trình đại phu nói bệnh này có biện pháp chữa? Nói ra cho mọi người tham khảo một chút đi.”

”Không dám, chỉ là một chút biện pháp nhỏ, sư phụ của ta rất chú trọng mắt với cái này.” Tuy là nói như vậy, nhưng trên mặt Trình Kha đã có chút kích động, hiển nhiên, người này thật sự không hợp với hai từ 'an phận'

Lưu Thanh Quân vỗ sau đầu hẳn một cái, “Gọi người đến không phải để nói lời vô nghĩa.”

Trình Kha nhất thời liền ủ rũ, “Ta có điều chế được một loại dầu cao, đối với những chứng bệnh không nghiêm trọng thì tác dụng không quá lớn, nhưng trong trường hợp này lại rất hữu hiệu, phương pháp cũng không khó, đem thuốc này sức lên miệng vết thương, đồng thời xông ngải cứu trong vòng một khắc, nếu số lượng người ít thì phương pháp này áp dụng rất tốt, nhưng tình huống trước mắt lại không như vậy.”

Quả thật là không được, người bị bệnh quá nhiều. Nếu như tất cả mọi người đều bị lây nhiễm, như vậy bệnh tình sẽ không dễ dàng không chế, nhưng7 dù sao cũng phải thử. Nói không chừng sẽ có tác dụng.

”Điều chế dầu cao bằng cách nào?”

”Không khó.” Trình Kha nhìn mọi người, không hề do dự nói: “Ta cần một ít dược liệu, tướng quân cho người đi mua là được.”

”Không thành vấn đề.” Từ Công Mậu lập tức cho người đi lấy giấy lên cho Trình Kha viết, sau đó liền mang theo một đám người đến doanh trại.

Trang Thư Tình càng xem càng kinh hãi, dọc theo đường nàng đi có không ít người đã bị nhiễm bệnh, một số người không cần nhìn cũng có thể khẳng định chắc chắn hẳn đã bị lây bệnh.

Hiển nhiên những đại phu khác cũng đều phát hiện. Không khỏi xích lại gần Trang Thư Tình một ít, muốn nghe xem nàng nói như thế nào.

Bọn họ cũng từng trị những bệnh nhân từng có triệu chứng tương tự. Nhưng nghiêm trọng như tình huống trước mắt, không khỏi khiến da đầu bọn họ run lên.

Lưu Thanh Quân trầm giọng nói: “Tình huống không quá tốt.”

Là vô cùng không ổn. Cho đến bây giờ, nhiều người cùng bị bệnh như vậy đã là chuyện vô cùng không ổn huống chi hiện tại không có thuốc

kháng sinh, thuốc giảm nhiệt cũng chưa điều chế được.

Trang Thư Tình mân mân miệng, “Tứ tướng quân, phiền toái ngài bố trí cho ta một chỗ có thể chuẩn bệnh, ở bên ngoài cũng được, toàn bộ đồ đạc trong doanh trại đều phải dùng nước nóng rửa sạch, tất cả đồ dùng phải được chụng qua nước sôi, Mặt khác, ta cần đá thạch anh, rượu mạnh và một nồi lớn dùng để chưng rượu. Nếu có thể, mong tướng quân mời một sư phụ làm rượu đến, ta cần hẳn giúp đỡ.”

Tứ Công Mậu lập tức đi làm an bày.

Trang Thư Tình nhìn về phía những đại phu đi cùng, “Kê đơn thuốc không phải chuyện ta am hiểu, vì vậy, nếu mọi người muốn dùng loại thuốc gì đều do các vị quyết định, tình huống hiện tại các bạn cũng thấy được. Không thể tiếp tục trì hoãn.”

“Chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.” Lưu Thanh Quân trầm giọng đáp ứng, “Trang đại phu, ta thay mặt mọi người hỏi một câu, đá thạch anh và rượu mạnh, đại phu tính dùng để làm gì?”

“Bệnh của bọn họ không phải từ bên trong, mà là do vật bên ngoài gây bệnh, ta tính điều chế một loại rượu mạnh dùng để tiêu độc, về phần thạch anh, ta nhớ rõ trong sách thuốc từng ghi, thủy ngân có thể trị bệnh ngoài da, biện pháp này ta không dùng, nhưng mà hai vật này đều có một điểm chung đó là đều có độc tính, nhưng nếu biết cách sử dụng thì nó chính là một loại thuốc có thể chữa bệnh.

Thủy ngân chữa bệnh bọn họ cũng đã từng nghe nói, nhưng phương pháp này chưa bao giờ thấy người nào từng áp dụng, Lưu Thanh Quân quyết tâm sau khi chuyện này qua phải hỏi Trang Thư Tình rõ ràng.

Đợi khi tất cả mọi người trong phòng đều đã ly khai, Trang Thư Tình mới thở ra một hơi, sau lưng có thân nhiệt ấm áp truyền đến, Trang Thư Tình cũng thuận thế dựa vào, “Tình huống so với đoán trước của ta có phần

ngghiêm trọng hơn, hơn ba vạn người, sợ rằng đa số đã bị truyền nhiễm, Bạch Chiêm, chàng nhất định phải tra xét rõ ràng, khi quốc gia có biến, binh lính chính là một phần quan trọng nhất, ngoài ra còn có một điểm này...”

Trang Thư Tình quay đầu nhìn hăn, trong mắt tràn đầy lo âu, “Chàng phải tra rõ, quân phục mùa hè chỉ được phát trong quân doanh của Từ tướng quân hay tất cả quân doanh đều được phân phát, hiện tại điều ta lo lắng nhất là bệnh trong quân doanh hiện tại có phải đã bị truyền ra ngoài rồi hay không, nếu như một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ra đến ngàn vạn, đến lúc đó phải làm sao bây giờ? Hôm nay ta có thể cùng đi với các vị đại phu khác, nhưng những vị đại phu ở đây không biết rồi sẽ giống như ba đại phu lúc trước hay không? Ta chỉ có một đôi tay, không quản được nhiều chuyện như vậy.”

Bạch Chiêm khẽ vượt gương mặt lo lắng của nàng, “Ta đã viết thư cho phụ thân, để người ra roi thúc ngựa đi tới kinh đô, việc này sẽ có người đến lo liệu, hai bàn tay của nàng chỉ cần dùng để cứu người là người, cần gì cứ nói, ta đều sẽ làm được cho nàng.”

Không hiểu sao, Trang Thư Tình đột nhiên cảm thấy khóe mũi cay cay, tựa đầu lên bờ vai của nam nhân đang cho nàng dựa vào, nức nở 'ừm' một tiếng.

Từ Công Mậu phân phó mọi chuyện xong xuôi liền thấy một màn như vậy, không khỏi dừng bước lại, hăn chừ từng nhìn thấy vẻ mặt công tử nhu hòa như vậy, tất cả thương tiếc cùng sùng nịch trong mắt đều như tràn ra ngoài.

Cũng may là Trang Thư Tình còn nhớ được nàng còn đang ở bên ngoài, thất thố một chút liền trở lại như bình thường, ngẩng đầu cười nhìn Bạch Chiêm, hốc mắt ửng đỏ không hề khiến nàng chật vật, ngược lại còn mang theo một tia kinh diễm.

Tiểu cô nương mười lăm tuổi đã bắt đầu hiện ra một tia phong tình.

Quay đầu nhìn đến Từ Công Mậu, Trang Thư Tình có chút ngượng ngùng, cúi đầu che dấu nàng đang đỏ mặt.

Nàng lại không biết Từ Công Mậu nhìn ánh mắt nàng hồng hồng, nhưng lại nổi lên tâm tư thương tiếc, giống như khi hăn đối mặt với nữ nhi của mình.

”Khụ, điều kiện đơn sơ, chỉ có thể bố trí như vậy, Trang đại phu, người xem...”

”Lập tức bắt đầu, bệnh tình người nào nghiêm trọng thì khám trước.”
Dừng một chút, Trang Thư Tình lại nói: “Số người bị bệnh thật sự quá nhiều, một mình ta không thể xem hết, nếu vị đại phu nào nguyện ý, tướng quân hãy để bọn họ hỗ trợ chuẩn bệnh, chỉ là ngàn vạn lần phải chú ý không được tiếp xúc với bệnh nhân, nhiệt độ thời tiết tăng cao, bệnh nhân sẽ đổ mồ hôi nhiều, đây là nguyên nhân khiến bệnh truyền nhiễm gia tăng.”

”Trong lòng ta có tính toán.”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu. Đi về phía bàn cách đó không xa.

”Nam Châu Bảo Châu, đưa tất cả khăn tay của các người cho ta, những thứ như vậy không thể dùng trong doanh trại. Cho người đi cửa hàng mua lượng lớn vải sạch, chỗ những vị đại phu khác cũng để một ít.”

”Vâng.”

”Thanh Dương Tử, ta chuẩn bệnh như thế nào người đã thấy rõ.”

Thanh Dương Tử liên tục gật đầu, trải sẵn trận địa chuẩn bị đón quân địch.

Hiện tại cũng không giống như trước kia, Trang tiểu thư sớm đã nói rồi, nếu hần muốn học y thuật của nàng. Quan trọng nhất phải học được căn bản, không thể nhanh chóng mà học được ngay.

Lưu Thanh Quân bước tiến đến.”Trang đại phu, ta đến giúp một tay.”

”Vừa đúng lúc nhân thủ không đủ dùng, phải phiền toái Lưu đại phu giúp ta ghi lại.” Lấy một quyển sách từ trong rương ra cho hần xem, trên giấy có ghi rõ tính danh, tuổi, bệnh trạng., “Dùng cách này đi, đây là quân doanh, số lượng người rất nhiều, bên cạnh đó cũng cần lưu ý khi người trưởng quản trực tiếp là ai, miễn cho những người trùng tên sẽ gây phiền toái, có vấn đề gì không?”

Lưu Thanh Quân tỉ mỉ nhìn, sau đó gật đầu.”Không thành vấn đề.”

”Tốt lắm, Thanh Dương Tử, chuyển cái bàn đến cho Lưu đại phu.”

Đội ngũ thật dài đã xếp hàng chờ ngoài cửa. Tuy rằng người chuẩn bệnh là một vị nữ y nhưng bởi vì là nữ y, mà phần đông các nam nhân trong quân doanh đã lâu chưa thấy được nữ nhân mà cảm xúc đã bắt đầu xao động, ào ào nhướng cổ lên phía trước nhìn xem.

Trong mắt Bạch Chiêm hơi híp, chuẩn bị muốn phát tác tính tình, Trang Thư Tình nhanh tay lẹ mắt giữ chặt hần lại, “Ta đang đeo khẩu trang mà, bọn họ nhìn không thấy được, đừng so đo với bọn họ. Nể mặt hiện tại bọn họ là bệnh nhân, có được không?”

Đầu hơi ngửa về phía sau, thấy hình ảnh của bản thân hiện lên trong mắt Trang Thư Tình, lửa nóng trong đầu Bạch Chiêm giống như được một gáo nước dập tắt, chỉ còn lại nhu tình.

Giống như tuyên cáo chủ quyền, che mắt nàng lại.

Hắn hiểu được, tuy rằng cho đến hiện tại người Trang Thư Tình phẫu thuật đều là nữ nhân, nhưng đó đơn giản chỉ là vì bệnh nhân nàng gặp được trùng hợp là nữ nhân mà thôi, nếu như ngày đó là một người nam nhân bị chém, nàng sẽ sờ tới sờ lui trên người nam nhân đó, nói không chừng cả chỗ kia cũng đã nhìn thấy, mà lúc đó hắn lại không có ở đó để ngăn cản.

Nếu hắn dám ngăn cấm chuyện mà Trang Thư Tình muốn làm, nàng nhất định sẽ không chút do dự rời xa hắn.

Trong lòng Bạch Chiêm dâng lên một loại cảm khái, là nam nhân của Trang Thư Tình, hắn nhất định phải nhẫn, vì vậy Bạch đại công tử rất thức thời lui qua một bên.

Từ Công Mậu ở chỗ không xa nhìn thấy như vậy mới nhẹ nhàng thở ra, ở trong lòng lại thầm giở ngón tay cái về phía Trang Thư Tình, thật lợi hại, ngự phu cũng cần phải có nghệ thuật, nếu nữ nhi số khổ của hắn có thể học được nửa chiêu thức của Trang đại phu chắc bây giờ cũng không đến nỗi rơi vào tình trạng như hiện tại.

Vừa có chỉ thị từng người lần lượt lập tức bước vào doanh trướng, sau khi ngồi xuống liền rất tự giác duỗi tay ra.

Đem khăn tay đặt lên cổ tay của hắn, Trang Thư Tình vừa xem mạch vừa hỏi, “Tên, tuổi, đội trưởng là ai?”

Mặt nam nhân có chút hồng, không dám ngẩng mặt lên nhìn người, tiếng nói cũng rất nhỏ, “Trần Nhị, hai mươi ba tuổi, đội trưởng là Tần Quân.”

Lưu Thanh Quân lập tức lưu loát viết xuống, lắng tai nghe.

”Trừ những chỗ trên người bị ngứa và đau đớn, còn có chỗ nào khác không thoải mái hay không?”

”Có, có.” Nuốt nước miếng một cái, nam nhân nỗ lực đem bệnh trạng của mình nói ra, “Sau khi ăn xong sẽ có cảm giác buồn nôn, có khi sẽ lập tức nôn ra ngoài, tức ngực khó chịu, như là không hô hấp được, còn có...”

Trần Nhị mở lòng bàn tay, chỉ vào các đốt ngón tay nói: “Chỗ này vô cùng sưng đau, những lúc khó chịu liên tục không thể dùng đá chườm được.”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu, tuy rằng đeo khẩu trang không thấy rõ mặt, nhưng thiện ý trong mắt vô cùng rõ ràng, “Không cần suy nghĩ nhiều, bệnh này có thể trị khỏi, Từ tướng quân đã cho người đi chuẩn bị được liệu, chỉ cần chúng ta kê đơn thuốc và điều trị tốt là có thể khỏi hẳn, bây giờ người đi theo người kia, hẳn sẽ mang người đến nơi mà người phải ở đó điều trị mấy ngày.”

”Không thể trở về doanh trại của ta sao?”

”Tạm thời thì không thể, nơi đó không sạch sẽ, sau khi xử lý sẽ cho các người trở về sinh hoạt tiếp, chỉ cần mấy ngày là có thể trở về.”

Thái độ của Trang Thư Tình rất tốt, ngữ khí lại ôn hòa chân thành, khiến cho người bệnh cảm giác như đây cũng chỉ là một căn bệnh nhỏ không có gì đáng lo ngại, chỉ cần uống thuốc và điều trị vài ngày là có thể tốt lên, vì vậy Trần Nhị rất yên tâm rời đi.

Đúng là một người đơn thuần dễ lừa Trang Thư Tình nghĩ.

Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch đại công tử đang tựa lưng nhìn nàng, chỉ cần nàng quay người lại liền có thể lập tức thấy được hắn.

Này nam nhân này đang dùng thân thể của hắn cho nàng một chỗ dựa lưng, mỗi khi nàng dựa vào đều sẽ điều chỉnh tốt cỡ thể giúp nàng có thể thoải mái.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 97: Yêu Đi

Số người quá nhiều, Trang Thư Tình không dám trì hoãn, tốc độ cũng dần nhanh hơn.

Lưu Thanh Quân dù sao tuổi tác cũng đã lớn, phải ngồi viết một lượng thông tin lớn cũng hơi quá sức.

Cũng may có Hội Trình Kha, được liệu của hãn không phải lập tức có thể chuẩn bị đầy đủ, hiện tại nguyên liệu làm thuốc còn chưa tới, vừa lúc hãn cũng cảm thấy hứng thú với cách chữa bệnh của Trang đại phu.

Hãn vốn là một người thích đi theo đường tắt, trong khi người khác cảm thấy dùng thạch anh để chữa bệnh là một chuyện hoang đường, thì trong đầu hãn lại nghĩ, sao không thử một chút để xem tác dụng của nó như thế nào?

Dù sao hãn cũng đã suy nghĩ kỹ, đến lúc đó nhất định phải đi xem, cho dù bị nói là kẻ nhìn lén cũng được.

”Trình Kha, người tới ghi lại, ghi giống theo cái này, tay ta có chút mỏi, nghỉ một lát rồi thay cho người.”

Trình Kha nhìn lướt qua một chút, nhất thời cảm thấy phương pháp ghi chép này thật sự quá tốt, không những có thể nhanh chóng nhìn ra điểm khác nhau của mỗi người khi mắc bệnh, còn có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Lưu Thanh Quân xoa xoa cổ tay, vừa nhẹ giọng trấn an người kế tiếp.

”Không phải ôn dịch, người không cần lo lắng, chỉ cần uống thuốc sẽ tốt, không phải bệnh truyền nhiễm nào cũng đều là ôn dịch.”

”Kế tiếp.”

Cứ lặp lại như thế, hàng người xếp hàng dần dần cũng hết, nhưng ngữ khí vẫn như lúc đầu, không có nửa phần biến hóa.

Lưu Thanh Quân cảm thấy tâm tình cũng tốt hơn nhiều, những người đến sau cũng không có ai bị bệnh.

Bạch Chiêm đã uống vài ngụm nước, nhìn Thư Tình liên tục thay khẩu trang, đã sắp một canh giờ, những người bên cạnh đều nhận ra được giọng của nàng không còn trong trẻo như ban đầu.

Trần Nguyên vẫn luôn giúp đỡ những chuyện vụn vặt bên ngoài đột nhiên bước vào trong trường, tiến lên nói, “Nồi chưng rượu đã bốc hơi.”

Xem xong bệnh án trong tay. Trang Thư Tình ra hiệu tạm dừng, đứng dậy vừa đi ra ngoài vừa hỏi, “Sư phụ làm rượu đến chưa?”

”Đã đến, Từ tướng quân sợ rằng không đủ nhân lực lên đã mời ba người đến.”

”Cũng tốt.” Nồi hơi đặt ở nơi thường ngày thao luyện binh lính, bên cạnh còn đặt không ít vại rượu, đi từ xa đã nghe thấy được hương rượu, trên mặt cả ba người đứng đó đều có chút bất an.

Trang Thư Tình ném thử rượu, đoán chừng chỉ có hai mươi độ, “Phiền toái ba vị sư phụ này đem tất cả rượu ở đây đều nấu hết. Chỉ để lại lớp rượu đầu, những phần khác đều đun hết.”

Không phải dùng để uống, mà dùng vào mục đích khác, vì vậy nhất định phải nấu nhanh, nhanh nhất là bao lâu rượu mới được nấu xong?”

”Chỉ cần đủ củi lửa. Rất nhanh rượu sẽ có thể nấu xong.”

”Từ tướng quân, trong doanh trại có đủ củi để nấu hết số này không?”

”Không thiếu, ta lập tức cho người đến hỗ trợ, những chai rượu này lấy ra để dùng làm gì?”

”Tất cả mọi nơi trong doanh trại đều phải dùng rượu nóng chà lau qua một lần, nếu có thể, cho dù là vách tường, phòng ở, bất lý ngõ ngách nào đều phải tưới lên một ít rượu.”

Từ Công Mậu nhìn quanh doanh trại không thấy điểm cuối, một nơi lớn như vậy chỉ dùng để đổ rượu lên, như vậy phải dùng hết bao nhiêu...

”Nhất định phải làm như vậy. Từ tướng quân, bằng không bệnh này sẽ không trừ được gốc, một nồi này đúng là có chút không đủ nhưng nấu dần cũng sẽ hết, đá thạch anh đã tìm được chưa?”

”Ta cũng đang muốn nói đến chuyện này, dùng bột phấn có được không?”

”Có thể, như vậy lại càng tiện, ta nhớ là có nhìn thấy lá thông ở trong núi, phiền toái Từ tướng quân phái người đi hái về, càng nhiều càng tốt. Trước dùng lá thông nấu nước, nấu đến khi nào có màu xanh biếc thì cho bột thạch anh vào, còn một vấn đề quan trọng nữa, đã nấu muối ăn với nước vo gạo chưa?”

”Đã cho người nấu, phải nấu bao lâu?”

”Một canh giờ.” Nhìn những bộ quần áo được ở quân doanh, Trang Thư nói: “Cho bọn họ tắm mới nước vo gạo, nhất định phải chú ý, người đã tắm không được tiếp xúc với người chưa tắm, xiêm y cũng không được mặc chung, những bộ nào đã mặc rồi cũng đều giặt chung với nước vo gạo,

hôm nay trời nắng, sau khi giặt xong thì đem ra phơi, lấy một kiện mặc trước đi, chỉ phơi một ngày thì không đủ, tốt nhất là nên phơi ba ngày.”

Từ tướng quân đều ghi nhớ trong lòng, thấy Trang Thư Tình cũng không có phân phó gì thêm, Từ tướng quân cũng không ở lại lâu, nói: “Đã không còn sớm, ta đã để người nhà đưa đồ ăn sạch sẽ đến đây, Trang đại phu đi ăn một chút...”

”Không cần.” Tiếng nói vừa dứt, Bạch Chiêm liền ôm lấy người đi ra khỏi doanh trại.

Gỡ khẩu trang và bao tay xuống, Trang Thư Tình dùng rượu rửa tay, lại để Bảo Châu dùng khăn vải tẩm rượu lau qua xiêm y trên người nàng một lần rồi mới lên ngựa.

Hai nha hoàn vẫn đang túc trực bên trong xe ngựa lập tức mang đồ ăn nóng hồi lên, Trang Thư Tình cũng không câu nệ, nàng cũng đã mệt muốn chết, có Bạch Chiêm ở bên cạnh gấp thức ăn, đầu Trang Thư Tình cũng không ngẩng lên, nhanh chóng ăn hết mấy chén cơm.

Sau khi ăn xong lại bị Bạch Chiêm mạnh mẽ bắt phải nghỉ ngơi mấy khắc cho lại sức, Trang Thư tình mới có thể tiếp tục công việc.

Tuy rằng phạm vi bệnh rất lớn, nhưng doanh trại cũng không có gì nhiều loạn, điều này khiến cho Từ Công Mậu nhẹ nhàng thở ra.

Hương rượu, hương thuốc tràn đầy doanh trại, trời dần tối, người đến tắm rửa cũng ngày càng nhiều, Từ Công Mậu chỉ mong rằng những biện pháp của Trang đại phu có thể hữu dụng.

”Rượu cũng được, nước cũng được, đều phải tiếp tục, buổi tối không cần nghỉ ngơi, không cần tắt lửa, để binh lính thay phiên nhau tắm rửa, buổi sáng ngày mai ta lại tới.” Cổ họng Trang Thư Tình lúc này đã vô cùng đau

đón, một tiếng cũng không phát ra được, bị Bạch Chiêm mạnh mẽ kéo lên xe ngựa rời đi.

Bạch Chiêm đang còn muốn cảm rằm vài câu, nhưng nhìn thấy nang muốn ngủ, nhất thời đau lòng nang cả ngày hôm nay mệt mỏi nên liền để cho Thư Tình ngủ say, ngay cả lúc xuống xe ngựa cũng rất nhẹ nhàng ôm Thư Tình đi xuống.

Rất lâu rồi Trang Thư Tình mới vất vả như vậy, cho dù là kiếp trước hay kiếp này.

Bệnh tình trong quân doanh cứ thế kéo dài đến sáu ngày.

Trang Thư Tình cũng chỉ có thể tận lực không nói khi không cần thiết, vì vậy mới không bị mất giọng.

Nhưng sáu ngày sau, Trang Thư Tình lại vì cao hứng mà đã quên mất cổ họng của mình cần được nghỉ ngơi, “Tình huống đã chuyển tốt, cũng không còn nghiêm trọng như lúc trước, chỉ cần tắm thêm vài ngày, sau này chú ý giữ gìn vệ sinh, thuốc vẫn phải tiếp tục uống, những nơi nghiêm trọng bị thối rửa đều phải cắt bỏ, không được ăn mặn, cứ theo phương thuốc cũ mà sắc, phải nhớ nhất định chú ý đến vệ sinh, bây giờ chưa phải lúc có thể lơ là.”

Mấy đại phu kia đều nhẹ nhàng thở ra, Trang đại phu mỗi ngày có thể về nha, nhưng từ khi bọn họ tiến vào quân doanh liền chưa được đặt chân ra ngoài, hiện giờ cuối cùng cũng có thể về nhà.”

Lưu Thanh Quân cười nói: “Mặt trời mỗi ngày đều rất tốt, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta.”

Những đại phu khác cũng cười, tuy rằng bọn họ không giúp được gì nhiều, những vài ngày ở chung cũng khiến cho bọn họ thân cận lên không ít, thái độ với Trang Thư Tình cũng không còn tâm lý đối địch như trước,

người như Trang đại phu, quả không người nào tìm được lý do để mà chán ghét, tôn kinh trưởng lão, từ đầu tới đuôi đều không có nửa phần bất kính, vô cùng tận tâm tận lực với bệnh nhân, cùng là đại phu, cùng chữa bệnh cứu người, tuy rằng sau này bọn họ cũng có thể thay thế vị trí của Trang Thư Tình để chữa bệnh, nhưng ân cần khuyên nhủ, trấn an bệnh nhân, cho dù nàng không nói được nhưng sự quan tâm đó ai cũng có thể nhìn ra được, những thứ này, đều đã đủ chứng minh hết thảy.

Lúc trước bọn họ không phục, những lần này Trang đại phu thật sự phải khiến bọn họ lau mắt để nhìn nàng lại một lần.

Bạch Chiêm đứng ở trước cửa sổ, nhìn Trang Thư Tình bị mọi người vây xung quanh hỏi han, ánh mắt dần nhu hòa xuống, những lời nói ra nửa phần cũng không khách khí, “Cho người truyền lời, tin tức những ngày nay không được truyền ra ngoài cho bất kì ai, bọn họ không thể biết chuyện xảy ra nhanh như vậy, như vậy sẽ không tiện cho việc điều tra của người mình.”

Từ Công Mậu cười khổ, “May là có công tử giúp đỡ, bằng không sự tình sợ rằng sẽ không yên ổn được như hiện tại.”

”Nếu không phải Thư Tình không thể khoanh tay đứng nhìn, ta cũng lười đi quản.” Bạch Chiêm quay đầu nhìn hắn, hai tay ôm ngực dựa ở trên song cửa, vẻ mặt lạnh lùng, “Chỉ vì người vô năng mới khiến nàng đến hiện tại vẫn không thể nói được, nếu không phải bọn họ được nàng trấn an mới có thể yên lòng không rối loạn, những người đó sẽ đem nước khuấy đục đến mức nào? Đến lúc đó chưa nói đến sẽ cứu được bao nhiêu người, trách nhiệm này, tất cả người đều phải gánh.”

Bạch Chiêm cười lạnh, “Chỉ vì một chút lợi nhỏ mà bọn họ muốn ta phải đi gánh trách nhiệm của hoàng tử, nếu một ngày xấu trời ta thực sự ngồi lên vị trí đó, bọn họ nghĩ rằng hơn phân nửa nhân số quan lại trong triều đình còn có thể đạp vũng chân trên mặt đất, một đám phế vật.”

Từ Công Mậu chỉ có thể cười khổ, đôi khi hẳn thật rất mong rằng vị hoàng tử này có thể ngồi lên vị trí kia, trừ bỏ tính tình của hẳn không tốt cùng với mỗi ngày bọn họ sẽ phải sống trong căng thẳng, thì những chuyện rối loạn như thế này chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

”Những người đó gây liên lụy khắp nơi, công tử tính toán phải xử lý như thế nào?”

”Việc này tự ta có sắp xếp, người không cần quản.”

Cuối cùng bọn họ cũng không cần phải về nhà trễ, bệnh tình đã chuyển biến tốt, Trang Thư Tình vô cùng vui vẻ, ngay cả nói chuyện cũng mang theo ý cười, “Ta đến tiệm rượu mua một ít rượu về nấu, còn nói về sau sẽ đến chỗ của hẳn mua, tất cả đều là thứ tốt, rất nhiều chỗ có thể dùng được.”

”Ừm.”

”Chỗ của Liễu Tam mỗi ngày cũng chỉ có thể vội vàng nhìn thoáng qua, nhân dịp hôm này còn sớm chúng ta nhanh chóng đi Liễu gia, nếu lúc về còn sớm thì sẽ đến xem cho Từ tiểu thư.”

”Được.”

”Mấy ngày nay Niệm Niệm vô cùng mất hứng, tuy Thư Hàn không nói, nhưng đệ ấy cũng không thích khi về nhà mà không thấy ta về, không biết sẽ còn lo lắng đến chừng nào.”

”Ừm.”

”Trong lòng chàng có tâm sự sao? Hay không thích ta làm như vậy?”

Bạch Chiêm ngẩng đầu chống lại tầm mắt nghiêm cẩn của nàng liền biết thái độ của mình khiến nàng hiểu lầm, trên mặt mang theo ý cười mềm

mại, “Ta không phải đang trả lời có lệ với nàng.”

”Có phải lại phát sinh chuyện gì không?”

Thực miễn cảm, Bạch Chiêm ngồi lại gần nàng một chút, nói cho nàng biết sự thật, “Việc này có liên quan đến Đồng gia, ngoài Đồng gia ra thì tạm thời chưa tra rõ được những người có liên quan đến, nhưng Đồng Minh Đức nhất định chạy không thoát.”

Một hồi lâu Trang Thư Tình cũng không nói gì, người mà nàng tức giận vì đã gây ra chuyện lớn như vậy trong quân doanh thế nhưng lại là Đồng gia, nguyên nhân khiến mấy ngày nay nàng liều mạng cứu người thế nhưng lại từ Đồng gia!!!

Ôm lấy thân thể đang tức giận đến phát run của Trang Thư Tình, Bạch Chiêm hôn hôn đỉnh đầu nàng, “Không chỉ Đồng gia, theo ta tra được, hình như còn có Từ gia, Thư tình, Đồng gia không có bất kỳ quan hệ nào với nàng, nàng gán ghép bọn họ với chính mình.”

”Ta cứu, chính là người mà bọn họ làm hại, đúng là vô sỉ bại hoại.” Thanh âm của Trang Thư Tình khàn khàn, nghe như nấc lên.

Bạch Chiêm tuy không biết bại hoại là gì, nhưng cũng biết là không phải lời gì hay, vỗ vỗ sống lưng người trong lòng: “Lúc nên nhận người thân bọn họ không tới, hiện tại thì cũng không cần nhiều thêm ra mấy người thân thích để làm gì.

”Sự tình sẽ không đơn giản như vậy.” Trang Thư Tình nhắm mắt, thống khổ lắc đầu, “Bọn họ đã biết quan hệ của ta và chàng, như vậy nhất định sẽ lời dụng triệt để, nếu chàng không giúp bọn họ, đến lúc đó nếu Đồng Minh Đức vô sỉ công khai thừa nhận quan hệ của tỷ đệ chúng ta để mượn chàng làm núi dựa thì phải làm sao bây giờ? Với ta thì không sao, không ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng về sau Thư Hàn còn phải đến trường

thì, bọn họ chắn chắn rằng ta không thể mặc kệ tiền đồ của đệ đệ, bọn họ biết chắc tử huyệt của ta...”

”Yên tâm, có ta.” Vô nhẹ lòng nàng, Bạch Chiêm dịu dàng nói, nhưng trong lời lại vô cùng lại kiên định, khiến trong lòng Trang Thư Tình cũng không còn hoảng như trước.

Kỳ thực nàng biết, biết nam nhân trước mắt hiện đang cảm thấy nàng mới lạ, chắc chắn sẽ không mặc kệ nàng.

Trang Thư Tình người thật vô sỉ.

Trang Thư Tình thầm đánh bản thân một bạt tai.

Muốn yêu một người nam nhân như vậy rất dễ dàng, nếu yêu hẳn chính là báo đáp mà nàng có thể cho hắn, vậy yêu đi, mặc kệ kết cục như thế nào, ít nhất nam nhân này đáng giá để nàng yêu.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 98: Thánh Chỉ Đến

Sau khi biết được người đã về nhà, nhưng đã ba ngày liên tiếp hăn đến tìm lại không gặp được người, Đồng Minh Đức liền nổi giận, quăng vỡ chén trà quay đầu trở về.

Vừa về nhà lập tức hăn liền viết thư cho đại ca, nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất khiến hai tỷ đệ nhận tổ quy tông, nếu như tiếp tục kéo dài thêm nữa, sợ là sẽ có biến.

Chuyện lần này lan đến phạm vi quá lớn, nếu không có Bạch công tử đứng ra, toàn bộ Đồng gia sợ là không ai thoát khỏi tội

Chỉ cần nghĩ tới chuyện này bị lan ra ngoài, toàn thân Đồng Minh Đức liền đổ mồ hôi lạnh, có chút hối hận lúc đó không nên tham gia chuyện kia chỉ vì chút lợi nhỏ, nếu chuyện này đã bị biết được hăn thật không dám nghĩ đến hậu quả, có một số việc, cho dù là bên trên ngầm đồng ý, nhưng tuyệt không thể để cho tình trạng xảy ra quá mức nghiêm trọng.

”Như vậy sợ là sẽ chọc giận hăn, thật sự không sao?” Liên quan đến Thư Hàn nên Trang Thư Tình cảm thấy có chút không yên, nếu như chỉ là một mình nàng, dù là cá chết lưới rách nàng cũng dám.

Bạch Chiêm vừa đưa trà cho nàng vừa nói: “Phụ thân đã biết chuyện của tỷ đệ nàng, còn từng có ý muốn hai người các nàng trở về Đồng gia, để đến khi nàng và ta thành thân còn có thể phát huy chút tác dụng của bọn họ, lúc đó ta nói nàng không về, hiện tại chuyện phát sinh như vậy, hăn chắc chắn sẽ không cho bọn nàng chịu liên lụy, Đồng gia không chiếm được lý,

tuy có huyết thống quan hệ nhưng chưa từng nuôi, chưa từng dây, có lợi lập tức muốn đến chiếm, sự tình bề ra lại muốn kéo hai người xuống nước, từ điểm này suy ra, phụ thân cũng không muốn con dâu ngài dính dáng gì đến họ.”

Buông ấm trà, Bạch Chiêm mang theo ý cười nhìn về phía nữ tử vẫn còn mang theo vẻ u sầu, ở trước mặt nàng, lời hắn nói đều dài hơn rất nhiều, “Trước kia phụ thân không có ác cảm gì với hai tỷ đệ nàng, hiện tại biết chuyện nàng làm, ngài sẽ càng thêm thưởng thức cách hành xử và con người của nàng.”

Nếu bọn họ thực sẽ thành thân, vị phụ thân trong miệng hắn sớm đã coi nàng là con dâu? Trang Thư Tình có chút không được tự nhiên vén phần tóc đang xoắn bên thái dương ra sau tai, thấp giọng than thở, “Môn không đăng, hộ không đối. Không ghét bỏ ta đã là tốt rồi.”

Niết niết vành tai, Trang Thư Tình tò mò hỏi Bạch Chiêm về điều nàng vẫn luôn thắc mắc, nhưng từ trong đáy lòng, Trang Thư Tình có chút lo sợ điều nàng đoán là thật, “Là chỉ ở trong doanh trại của Từ Công Mậu mới xảy ra vấn đề hay là các nơi khác cũng...”

Bạch Chiêm buông tầm mắt xuống, “Bên người Từ Công Mậu có nội gián, tin tức bị lộ, đối phương đã có đề phòng. Hiện tại tra ra đã chậm, phải chờ một chút. Hắn là hai ngày nữa sẽ có tin tức truyền đến.

”Nếu như không có vấn đề, đối phương sẽ không ngăn cản người của ta đến điều tra, doanh trại bọn họ đều căn phòng nghiêm ngặt như vậy, ta ngược lại thấy có chút không ổn.” Nhưng mà dù biết là không thỏa đáng. Nàng cũng không còn cách nào khác, nàng không phải người cầm quyền, không thể ra lệnh cho bất kỳ ai, cho dù nàng có tâm, có cách trị được loại bệnh này, nhưng đối phương không cho, nàng cũng không còn cách nào.

Chờ đợi luôn là cảm giác khiến người ta bất an.

Biết tỷ tỷ nhiều ngày nay trong lòng luôn có việc, Trang Thư Hàn nói một tiếng với tiên sinh, mấy ngày nay đều trở về nhà sớm hơn mọi khi.

Đi được nửa đường liền bị người chặn lại, hắn cũng sớm nghĩ tới. Trên thực tế, Đồng Minh Đức lại đến sớm hơn so với dự đoán của hắn.

”Thư Hàn, ta là nhị cữu của con, tỷ tỷ con cũng đã từng nói với con rồi chứ?”

Theo như sự quan tâm của Trang thư Hàn đối với đệ đệ, hộ vệ bên người hắn cho tới bây giờ không ít hơn bốn người, hơn nữa Minh Nguyệt cũng vô cùng lợi hại, Đồng Minh Đức căn bản là không thể tới gần hắn.

Ý bảo bốn người thối lui, Trang Thư Hàn xuống ngựa, bên người có Minh Nguyệt đi theo hắn, “Tỷ tỷ đúng là có từng nói qua, những mỗi ngày ta đều đi học sớm, về nhà trời đã tối muộn, không nghĩ tới hôm nay lại được gặp nhị cữu ở đây.”

”Gặp được là tốt. Con đúng là rất tài giỏi, như thế nào, kì thi lần này đã chắc chắn chưa? Nếu lần này lại tiếp tục đỗ đầu như vậy sẽ là ba lần liên tiếp rồi.”

”Tỷ tỷ nói chỉ cần ta tận lực làm hết khả năng của mình là tốt rồi, không cần quá sức.”

”Tỷ tỷ con coi sóc việc trong nhà, không nhìn xa được như vậy, nếu bằng vào độ tuổi hiện tại mà có thể lấy được ba giải nguyên liên tiếp, về sau con đường làm quan sẽ không có giới hạn, chuyện này liên quan đến cả đời của con, sao có thể không lo lắng tới.”

Thư Hàn cũng không tiếp lời, “Mấy ngày nay tỷ tỷ có chút khó chịu, nếu nhị cữu không có chuyện gì, Thư Hàn xin được cáo lui trước.”

”Thế nào? Tỷ tỷ người bị bệnh? Trách không được mấy ngày nay đến cửa cũng không thấy gặp mặt” Câu nói phía sau cơ hồ là ngậm luôn trong miệng, nhưng Trang Thư Hàn đứng gần đó vẫn nghe được rõ ràng, biết tỷ tỷ đối với Đồng gia là loại thái độ gì, Trang Thư Hàn cũng không muốn khách sáo với hần, tiếp nhận dây cương từ tay Minh Nguyệt xoay mình lên ngựa, “Thư Hàn cáo lui.”

Như vậy liền đi rồi? Lời hần còn chưa nói ra a! Nhìn theo mấy người đã đi xa, Đồng Minh Đức giống như ăn phải một nắm hoàng liên (*), mặt nhìn có chút vắn vẹo.

(*) Hoàng liên: Một loại thuốc đông y, rất đắng.

Hần không ngốc, lẫn lộn trong giới quan trường mấy chục năm, sao hần có thể không nhìn ra đôi tỷ đệ này đối với hần chỉ có đề phòng và không thân cận, hần cũng không muốn mang mặt nóng đi dán mông lạnh, nhưng tình huống hiện đã ngoài dự đoán của hần.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng hần đã cho người làm y như phương pháp của bọn họ nhưng không có chuyển biến gì lớn, phạm vi bệnh còn có xu thế dần lan rộng, nếu như tiếp tục như vậy, chuyện bên trong sợ là không có cách che dấu.

Nếu không có Bạch công tử đứng ra dàn xếp, sự tình sẽ càng thêm trầm trọng.

Đáng tiếc, hần tính tới tính lui lại vô tình bỏ qua một mấu chốt quan trọng nhất của vấn đề, đó là sự tồn tại của Trang Thư Tình, nếu không phải nàng để bụng chuyện này, Bạch Chiêm cũng lười quản.

Theo ý của hần, nếu đã ngồi được vị trí tốt mà không làm được việc của mình, đó cũng là do người không đủ khả năng, khả năng đã không đủ, thì cũng nên nhường vị đó cho người thích hợp hơn.

Hai ngày kế tiếp, Hoàng đế tự mình chấp bút viết xuống một đạo thánh chỉ, cho người ra roi thúc ngựa đưa đi khắp nơi, một bản thánh chỉ trong đó cho điều mười vị y nữ trong cung đến làm việc cho Trang Thư Tình

Người đến đưa ý chỉ là tổng quản công công bên người hoàng thượng, hẳn không như bình thường tuy đọc thánh chỉ, mà trực tiếp dâng hai tay đưa đến cho Trang Thư Tình, “Phụng mệnh hoàng thượng, để cô nương tự xem.”

Đây không phải là muốn ép buộc nàng chứ? Trang Thư Tình đang còn suy nghĩ không biết có nên quỳ lạy tiếp nhận thánh chỉ hay không, nàng không phải cố nhân, tạm thời chưa có thói quen phải quỳ xuống.

Minh hoàng ngọc trực thánh chỉ, Trang Thư Tình nhìn chữ viết nhỏ nhả trên thánh chỉ, dù chỉ là chữ viết cũng mang theo duệ ý, phảng phất như có thể nhìn ra được lúc đó hoàng đế vô cùng tức giận.

”Mười vị y nữ này về sau liền theo ta?”

”Vâng, hoàng thượng nói cô nương là người làm nghề y, nếu không có nữ tử giúp đỡ sợ là có chút không tiện, mười vị nữ y này đều đã học y vài năm, rất có bản lĩnh, đều vì cô nương sử dụng.”

Hoàng thượng thật sự rất hiểu tâm ý của nàng, hiện tại người nàng cần không đủ dùng, nếu như có mười vị nữ y này giúp sức, nàng hoàn toàn có thể mở được cả một y quán.

Ánh mắt Trang Thư Tình sáng lấp lánh nhìn về phía Bạch Chiêm, “Người có thể giúp đỡ một tay, ta nghĩ muốn mở một y quán.

”Để ta cho người chuẩn bị.”

Trang Thư Tình liên tục gật đầu, Bạch Chiêm thấy nàng như vậy trong lòng có chút vui vẻ, hẳn nhìn ra được nàng rất thích y thuật, bình thường sẽ không thể nhìn thấy bộ dáng này của nàng.

Ôn công công nhìn vẻ mặt mang ý cười của Bạch công tử còn tưởng mình hoa mắt, trừng mắt nhìn lại, hóa ra hẳn không nhìn lầm, công tử thực đang cười.

Vài năm nay hẳn cũng thấy được hoàng thượng ban thưởng cho công tử biết bao nhiêu bảo bối, hàng năm đều theo hoàng thượng đến Hội Nguyên Phủ ở lại mấy này cũng biết được tính cách lạnh lùng của vị công tử này như thế nào, nhưng một Bạch công tử trong mắt mang theo nhu tình, trên mặt lại tràn đầy ý cười, hình ảnh này đúng là chưa từng nhìn qua.

Về sau nhất định phải càng thêm cung kính với vị Trang cô nương này mới được.

Chỉ quan sát thôi cũng biết, thái độ của hoàng thượng đối với Bạch công tử, không phải bất kỳ vị hoàng tử nào cũng có thể so sánh.

”Phụ thân còn nói thêm chuyện gì nữa không?”

”Có, hoàng thượng đã hạ lệnh nghiêm tra việc này, nếu như bệnh ở những chỗ không thể không chế, còn phải nhờ cô nương ra tay chẩn trị.”

Nhất thời cái gì ôn hòa tươi cười trên mặt Bạch Chiêm đều biến mất không còn, “Ba vạn người ở Hội Nguyên Phủ đã ép nàng mệt mỏi mấy ngày, ngay cả lời cũng không nói được, những nơi khác cộng lại là bao nhiêu? Không đi.”

Ôn công công cười khố, xin giúp đỡ nhìn về phía Trang Thư Tình.

”Được rồi, không nên nói như vậy với trưởng giả.” Không nặng không nhẹ nói một câu, ngay khi Ôn công công cho rằng chuyện đã thành, thì Trang Thư Tình lại nói ra một câu, “Bạch công tử nói không sai, ta chỉ có một người và một đôi tay, nhiều người như vậy ta cứu không hết, nhưng mà ta sẽ đem phương pháp trị liệu viết ra rõ ràng, nhọc công công chuyển gấp cho người cần dùng.

Cười cười, Trang Thư tình lại nói: “Ta là đại phu, tuy rằng cứu người là trách nhiệm của ta, nhưng ta cũng là một nữ nhân, cũng sẽ ích kỷ, Hội Nguyên Phủ còn có bệnh nhân của ta, gần đây tình huống của bọn họ còn chưa chuyển tốt, người nhà ta ở đây, ta không thể xa bọn họ, trừ phi là chuyện quan trọng, nếu không ta không muốn rời đi Hội Nguyên Phủ.”

Ôn công công trầm mặc một lát, không có tiếp tục cưỡng cầu.

Cô nương này tuy rằng thiện tâm, nhưng không yếu đuối.

Trong tay có hơn mười vị nữ y, Trang Thư Tình quả thực cao hứng muốn chết, sau khi kiểm tra trình độ y thuật của các nàng xong mới dần tỉnh táo lại, kĩ năng phân biệt dược liệu là hạng nhất, bắt mạch cũng là hạng nhất, nhận biết hiệu vị trên người cũng vô cùng chuẩn xác, nhấn một cái vô cùng khớp, những bệnh trạng và chứng bệnh nhẹ cũng có thể nói ra rõ ràng lưu loát,ngoài những thứ này ra thì không còn gì khác.

Mặc kệ là ngự y trong cung, hay đại phu dân gian cũng chưa từng coi trọng nữ y, không học được hết những chứng bệnh khó cũng là chuyện bình thường.

Trang Thư Tình tự an ủi bản thân.

Hai người đứng đầu chúng nữ y là Hạ Mạn và Hạ Trân nhìn nhau, Hạ Mạn cẩn thận hỏi, “Có cái gì không ổn sao ạ?”

”Hả? A, không có, ta, chỉ nghĩ tới chút chuyện khác.” Trang Thư Tình nhìn mấy người, không sao, nắm chắc các huyết vị và mạch tượng là tốt rồi, cái gì không biết nàng có thể dạy, “Rời khỏi phú quý trong cung để theo ta, các người có bằng lòng hay không?”

Cho dù là nguyện ý hay không, chưa từng có người hỏi các nàng vấn đề như vậy, lúc này mười người đều không nghĩ ra được nguyên do vì sao, Hạ Trân nhìn ra được, nàng không phải là một vị chủ tử nóng tính, cảm đảm cũng tăng thêm, đáp lời nói: “Hoàng thượng ban chúng ta cho tiểu thư thì chính là người của tiểu thư, không có gì không bằng lòng.”

Cũng đúng, ở cổ đại không có nhân quyền, Trang Thư Tình cũng không rối rắm nhiều về vấn đề này, vỗ tay một cái liền nói, “Y thuật của ta không giống người khác, nếu các người nguyện ý học, ta tất sẽ dốc lòng dạy dỗ, nếu như không đồng ý cũng không sao, sắp tới ta sẽ mở một y quán, tất sẽ có đất cho các người dựng võ, đến lúc đó ta nghĩ biện pháp mời thêm mấy vị đại phu đến, để bọn họ dạy cho các người cách chuẩn bệnh, chữa trị với những căn bệnh khó, sẽ không để các người nhàn rỗi.”

Về phần trung tâm gì đó, Trang Thư Tình không lo lắng, hoàng thượng đưa các nàng cho mình, nói cách khác chính là giao sinh tử của bọn họ cho nàng, mặc nàng định đoạt, bởi vì có liên quan đến hoàng quyền nên so với đi ra ngoài mua người Trang Thư Tình rất yên tâm sử dụng bọn họ.

Mà mười vị nữ y có chút ngốc lảng.

Để các nàng chẩn bệnh? Chúng đại phu không phải đều nói, nữ nhân đều không được việc sao? Chỉ cần học nhận biết được liệu, phân loại và mạch tượng là có thể?

”Các người tạm thời ở lại chỗ này của ta, đúng rồi Bạch Chiêm, y quán phải có một hậu viện, tốt nhất là nên lớn một chút, đến lúc đó các nàng sẽ phải ở tại nơi đó ta tính toán ở trong y quán làm thêm mấy căn

phòng, về sau có người cần giải phẫu cứ đưa họ đến đó, như vậy cũng phải cần thêm phòng bệnh và giường, không thể quá nhỏ, tiền không cần một mình chàng gánh vác, chỗ này của ta còn rất nhiều.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 99: Một Phong Thư

Việc này Bạch Chiêm không có cứng đối cứng với nàng, Thư Tình muốn dựa vào thực lực của mình để làm, chứ không phải tất cả mọi chuyện đều dựa vào hãn, hãn hiếu!

Không chỉ có bạc, hãn còn rất nhiều phương pháp khác để giúp nàng, xem ra tháng sau đã bắt đầu có thể mở rộng quy mô của cửa hàng ra sáu phủ thành, dù sao hiện tại nàng cũng không để ý nhiều đến chuyện cửa hàng, chỉ biết là chuyện làm ăn trong cửa hàng ngày càng tốt, bạc mỗi tháng kiếm được đều tăng lên, dù có tăng thêm một chút nữa cũng không xảy ra chuyện.

Âm thầm khen ngợi chính mình trong lòng, tâm tình Bạch Chiêm vô cùng tốt, bắt đầu đi an bày mọi chuyện, hãn phải hỏi Trần Nguyên một chút, xem trong mấy căn nhà của hãn có căn nào phù hợp với yêu cầu của nàng không, dù sao thì nhà của mình cũng an tâm hơn một chút

Không biết thế nào mà chuyện Trang Thư Tình tính mở y quan nhiều người đều đã biết.

Liễu Tri Quỳnh ngoài việc còn sốt nhẹ thì cũng không có triệu chứng gì khác, miệng vết thương dần chuyển tốt, mấy ngày nay cũng không có chuyện gì khiến tâm tình nàng nhiều loạn, điều này khiến cho miệng vết thương trên bụng tốt hơn rất nhiều.

Sau khi kiểm tra xong, Liễu Tri Quỳnh để người khác lui ra, một mình nói chuyện với Trang Thư Tình.

Hai vị nữ y đi theo Trang Thư Tình tuy trong đầu vẫn còn đang hiện lên hình ảnh đáng sợ của miệng vết thương nhưng vẫn kịp tỉnh táo lại, thức thời lui ra ngoài.

Người từ trong cung ra ngoài cùng là người hiểu biết quy củ, nếu không tự ép mình hiểu thì cũng không sống được lâu.

”Tính mở y quán ở nơi nào? Chủ thành hay nội thành?”

”Tỷ biết? Tạm thời thì chưa tìm được nơi thích hợp, muội nghĩ sẽ mở ở nơi nào vừa gần cả nội thành và ngoại thành, gần nơi muội ở thì càng tốt, nếu không tìm được nơi thích hợp thì mở ở ngoại thành, chủ thành không thiếu đại phu nhiều kinh nghiệm, nhiều thêm ta cũng không có gì thay đổi. Dân chúng sinh bệnh, một mình muội không thể chữa hết, những thứ khác muội không thể giúp nhiều, ít nhất thì chuẩn bệnh và bốc thuốc là có thể.”

Trang Thư tình cười. “Dù sao muội cũng không nghĩ là mở y quán để kiếm tiền, đến lúc đó sợ chỉ làm mệt bản thân.”

Liễu Tri Quỳnh cũng có chút hiểu được tính tình của những người đó, không muốn tiếp tục nói đến chuyện này, đành phải nói sang chủ đề khác, “Ta khi nhỏ đã dễ sinh bệnh, cho dù hiện tại có tốt hơn đi chăng nữa cũng sẽ không thể gả được như ý, ta cũng không tính gả ra ngoài để chịu khinh bỉ. Tổ phụ thương ta, không ép buộc ta phải nghị thân. Cho dù có trở thành gái lỡ thì, ta cũng không muốn mỗi ngày ở nhà phơi nắng thêu hoa.”

Mím mím môi, câu nói kế tiếp của Liễu Tri Quỳnh không còn lưu loát như trước, lại có chút như hơi nghẹn ở cổ: “Ta muốn học y thuật với muội. Muội thấy có được không?”

Trang Thư Tình ngẩn ra, chợt lại bật cười, “Sao mà cả tỷ và Từ tiểu thư đều có suy nghĩ giống nhau như vậy? Lấy thân phận của hai người, cần phải học thứ này để làm gì? Học y không dễ, đừng nói là hai ba năm, cho dù là mười năm cũng khó có thể học thành, đi con đường này có bao buồn

tẻ không cần muội nói, chính tỷ cũng có thể tưởng tượng ra được, cần gì phải chịu loại khổ sở này.”

”Có công mài sắt có ngày nên kim, những dược thảo cơ bản ta đều nhận biết được. Học y chỉ vì yêu thích của bản thân, những cái khổ cái mệt đó có thể so với những thứ mà mấy năm nay ta thừa nhận hay sao?” Ngừ khí Liễu Tri Quỳnh thành khẩn. “Thư Tình, ta thật muốn theo muội học y, ta không muốn cả đời mình đều thành cái phế vật.”

Về chuyện Liễu Tri Quỳnh không muốn gả ra ngoài, Trang Thư Tình là người đầu tiên tán thành, thân thể của nàng hiện tuy đã tốt hơn trước rất nhiều, những muốn sinh đứa nhỏ giống như người bình thường là chuyện không dễ dàng. Cho dù miễn cưỡng hoài thai, hậu quả cũng vô cùng khó liệu trước.”

Nhưng cho dù là những gia đình bình thường cũng đều cần có cháu trai để nối dõi tông đường. Huống chi là nhà khá giả, cho dù là thiên khi nhà Liễu gia thì sao, không sinh được con thì tất sẽ không có chỗ đứng tại nhà mẹ đẻ, so với việc gả đi mà không được nhà chồng thừa nhận thì ở nhà vẫn tốt hơn ngàn vạn lần.

Chỉ là việc học y...

”Tỷ thật muốn học y với ta, ta sẽ không quản thân phận của tỷ, càng không cho phép tỷ bỏ cuộc nửa chừng, tỷ suy nghĩ cho tốt rồi nói lại cho ta.”

Không bị từ chối, Liễu Tri Quỳnh vô cùng cao hứng, chẳng sợ hiện Trang Thư Tình mà trả lời cho có lệ, nàng cũng thuận theo đáp ứng, không có tiếp tục mạnh mẽ nói muốn theo Thư Tình học y, nàng không muốn để Thư tình cảm thấy bản thân quyết định quá vội vàng.

”Từ tiểu thư cũng muốn học y với muội?”

”Lúc trước nàng ấy có đề cập qua, tạm thời muội còn chưa đáp ứng, những thứ các tỷ có được đều rất đơn giản những chuyện này không phải đơn giản muốn học là có thể học được.” Trang Thư tình nghi nghi lại cảm thấy buồn cười, “Chẳng lẽ vì muội cứu hai người nên ngay cả tương lai của hai người cũng phải cùng ta vượt qua? Vậy có phải có hơi quá bá đạo hay không?”

”Liều Tri Quỳnh cũng cười, “Cũng do ý trời, ai bảo trong thời khắc khó khăn nhất của húng ta muội là người duy nhất có thể giúp chúng ta vượt qua cơ chứ? Không đi theo muội thì đi theo ai bây giờ?”

”Không nói chuyện này với tỷ nữa.” Trang Thư Tình đứng dậy, “Đừng cao hứng quá sớm, thời kỳ nguy hiểm sau phẫu thuật còn chưa có qua, tỷ đừng quá chủ quan mà buông lỏng việc điều dưỡng thân thể, mấy tháng kế phải tiếp tục ăn thức ăn lỏng, tận lực ăn ít uống ít, trong thân thể tỷ đã thiếu đi một bộ phận, dù sao vẫn chưa thể thích ứng hoàn toàn, về sau sẽ tốt hơn.”

”Mỗi lần muội đến đều dặn dò một hồi, ta sao dám lỗ mãng, ta cũng không muốn vì không nghe lời cả muội mà phải chịu khổ lần nữa.”

Ra khỏi Liều phủ, đang định đến Liều phủ gặp Từ Giai Oánh, nửa đường lại bị người chặn lại, “Trang tiểu thư, lão nhân trong nhà đến, nói nhất định phải gặp ngài.”

Khó có khi Bạch Chiêm không đi cùng, người tới báo tin là Tam Tử.

”Lão nhân? Có phải là người của Khê Thủy Trấn?”

”Không phải, ta nghe như là khẩu âm của kinh đô.” Người kia vô cùng cảnh giác, đều không tin bất cứ ai, mỗi câu nói ra đều là khẩu âm của kinh đô, cách ngắt âm có chút quái dị, công tử gặp được người trước mới phái hầu mời người về.

Theo trực giác nói cho hẳn biết, người kia khẳng định có vấn đề.

Kinh đô và Trang tiểu thư có quan hệ duy nhất, chỉ có Đồng gia, chỉ là người này, nhìn rõ ràng là không giống Đồng Minh Đức.

”Hạ Mạn, người đi Từ phủ, xem mạch giúp Từ tiểu thư, hỏi nàng xe, có nơi nào không ổn hay không, thay ta xin lỗi một tiếng.”

”Vâng.”

Trở về nhà, vừa xuống xe ngựa đã thấy Trang Thư Mẫn đứng ở cửa chờ nàng.

Mấy ngày nay Trang Thư Mẫn đều thay nàng đi trông coi cửa hàng Đông Thị, có việc để làm. tinh thần của tỷ ấy càng ngày càng tốt, sắc mặt hồng nhuận, mềm mại như có thể nhéo ra nước.

Nhìn thấy người, Trang Thư Mẫn vội tiến đến đón, kéo người vào cửa còn thấp giọng nói với nàng, “Tuy rằng mặc trang phục của nam nhân nhưng ta nhìn ra được là nữ nhân, trên đường đi sợ là chịu nhiều khổ, rõ ràng là mệt vô cùng, nhưng hơi có chút dấu hiệu muốn ngủ nàng liền nhéo đùi để tỉnh táo lại, ta thấy nơi kia sợ là hiện tại đã tím bầm, Tình muội, đây sẽ là người nào a? Có phải không dễ nói chuyện hay không?”

”Muội gặp người thì mới biết được.”

Nói chuyện, hai tỷ muội đã vào chính đường, người đang ngồi trên ghế, thấy các nàng đến lập tức liền đứng lên, nói chưa được nửa câu với Trang Thư Tình, nước mắt liền ào ào chảy xuống.

Trang Thu Tình lúc này mới hiểu được, Mẫn tỷ tỷ nói đã chịu không ít khổ là có nghĩa gì, vị lão nhân này sợ là sắp hỏng mất, chưa kịp tiến lên đã bị nam nhân bên cạnh đỡ lại, nam nhân búi tóc đen, bóng nhẫy, thoạt nhìn cũng rất bần, quần áo coi như vừa người, nhưng cũng thật bần.

Trang Thư tình không có ghét bỏ đến gần, “Lão nhân gia, nghe nói ngài tìm ta.”

”Tiểu thư...” Lão nhân giọng nói nghẹn ngào, lời nói vừa rồi chính là phát ra từ vị lão nhân kia, “Lão nô... lão nô rất cực có thể còn sống để gặp ngài!”

Không đợi lão nhân quỳ xuống, Trang Thư Tình đã nhanh chóng đỡ lấy người, Bảo Châu Nam Châu tiến lên cùng hỗ trợ, đỡ người ngồi xuống.

”Ngài gọi ta là tiểu thư, ngài là người Đồng gia?”

”Đúng, Đúng vậy, lão nô là người của lão phu nhân, đã từng là vú nuôi của tứ tiểu thư, chỉ là ta không nghĩ tới lão già như ta vẫn còn có thể sống đến tuổi này, mà Tứ tiểu thư lại...”

Như là nhớ lại cái gì, lão phụ vội vàng lau nước mắt, cũng không để ý những người khác vẫn còn ở đây, cởi bỏ một tầng xiêm y, từ bên trong áo lấy ra một phong thư đã có chút nhăn nhúm, “Lão nô đến, để đưa cho ngài phong thư này.”

Trang Thư tình nhận lấy, cũng không vội vàng xem thư liền phân phó nói: “Bảo Châu, Nam Châu, hai người mang ma ma đi rửa mặt, để Dụ nương tử chuẩn bị chút thức ăn đạm, nhanh chút.”

”Tiểu thư, lão nô không quan trọng, ngài mau đọc thư đi.”

”Chậm một chút cũng không sao, đi thôi.”

Lão ma ma được đỡ đi, nhìn bóng lưng kia, Trang Thư tình mất đi dũng khí mở thư, nàng rất sợ đây là một phong thư cầu tình.

Nàng tự mình hiểu được, bản thân mình cho tới bây giờ vẫn không thể nào trở thành người vô tình, nàng phải nhớ rõ, đời trước làm cô nhi nhiều

năm như vậy, ai giúp nàng nàng đều nhớ kỹ, sau này trở thành bác sỹ, những người lớn tuổi đã từng giúp nàng nàng đều cố dành chút thời gian đi kiểm tra cho họ một chút, cho dù những người kia cũng không có thiếu chút tiền này.

Nàng nhớ hết, cho tới bây giờ cũng vẫn mang ơn.

Nàng sợ đây chỉ là một mảnh khoe để đánh vào lòng người.

Một cổ mùi hương lành lạnh truyền đến, người đã được ôm vào lòng, thư trong tay cũng bị lấy đi.

Bạch Chiêm không cần phải cố kỵ, mở thư ra trước mặt Thư Tình, đọc qua vài lần sau đó đưa cho nàng.

Nội dung trong thư không có nhiều, chỉ có đơn giản vài câu, “Gửi cháu ngoại Thư Tình, Thư Hàn, cho dù là chuyện gì xảy ra, cho dù Đồng gia có ai tới, mặc kệ người đó có lấy danh vọng của ai cũng đừng tin tưởng, không cần hai con phải lên kinh, không được để người dụ dỗ, nếu ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu chưa gọi các con lên kinh đô, chưa để các con nhận tổ quy tông thì nhất định các con không được nhắc lên quan hệ với bất kỳ ai, phải nhớ kỹ!”

Thư không ghi tên ai, nhưng từ chữ viết có thể đoán được là nữ nhân viết, mà vị nữ nhân có thể gọi tỷ đệ các nàng như vậy, cũng chỉ có thể là Đồng lão phu nhân.

Không thể tin tưởng, Trang Thư tình đọc đi đọc lại nội dung trong thư mấy lần, nâng đầu nhìn Bạch Chiêm, Trong mắt có chút không hiểu, “Sao thái độ của bọn họ lại khác hoàn toàn với Đồng Minh Đức vậy?”

”Ta cho người dùng tốc độ nhanh nhất đi thăm dò tình hình ở kinh đô, tra rõ ràng rõ cuộc là chuyện gì xảy ra, xác định độ tin cậy của bức thư này.”

Bạch Chiêm đi an bày, Trang Thư Tình lại dành mấy tiếng đi nghiên cứu phong thư, theo như nàng đoán, lão phu nhân không tán thành cách làm của Đồng Minh Đức, thậm chí hoàn toàn không muốn bọn họ có bất kỳ quan hệ gì với Đồng gia.

Rốt cuộc là, hiện tại ở Đồng gia là tình huống gì? Lão thái gia Đồng gia, ngoại tổ phụ nàng thì sao? Là loại thái độ gì?

Khi Bạch Chiêm tiến vào, Trang Thư Tình lập tức hỏi: “Lần trước chàng đi kinh đô, có nhìn thấy ngoại tổ phụ không? Ngoại tổ phụ hiện tại là đang bệnh hay lúc trước có từng ra mặt, chàng có biết không?”

”Nghe phụ thân nói qua một câu, Đồng lão gia tử nằm trên giường đã lâu, Đồng gia hiện tại không còn lớn mạnh như trước.”

”Có chút không thích hợp.” Trang Thư Tình cau mày lại hỏi, “Tình huống của Đồng gia hiện tại chàng có biết như thế nào không?”

Bạch Chiêm lắc đầu, “Ta không chú ý nhiều tới Đồng gia.”

Cũng là, người này không cần đề phòng ai cũng không cần cố kỵ ai, luôn là người nghĩ gì làm đó, những gia tộc kia trước giờ hẳn chưa từng để vào mắt, Trang Thư Tình cười khổ một tiếng, mình đúng thật là vág đầu.

”Đừng cười như vậy.” Bạch Chiêm nhìn nàng như vậy, trong lòng rất không thoải mái, thân thủ vuốt lên đôi mày đang chau lên giữa mi gian của nàng, hẳn thích nhìn nụ cười phát ra từ nội tâm của Thư Tình, khi đó giống như bất kỳ chỗ nào trên gương mặt nàng cũng như đang cười, chỉ cần nhìn liền khiến lòng người thư thái.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 100: Lời Đồn Về Nữ Phù Thủy

Lão ma ma ăn cơm xong tinh thần cũng tốt hơn nhiều, nói với Bảo Châu lão muốn gặp tiểu thư.

Trang Thư Tình không muốn nhọc nàng, vì vậy tự mình liền đi đến xem mạch cho lão ma ma trước, thân thể vô cùng hư nhược, lấy tuổi này của lão nhân, sợ là phải dưỡng hơn nửa năm.

”Ngài đi nghỉ trước đi, có chuyện gì cũng không thể nóng lòng nhất thời.”

”Lão nô còn chịu đựng được, ở kinh đô nghe nói y thuật của tiểu thư vô cùng tốt, hiện tại quả là như vậy.” Về mặt lão ma ma có chút vui mừng, “Lão thái gia mà lão phu nhân lúc đó nghe được tin này, người không biết chuyện cũng có thể nhìn ra được lão gia và lão phu nhân có bao nhiêu cao hứng, đáng tiếc là hai vị không thể tận mắt nhìn thấy tiểu thư.”

Địa vị của nữ y cũng không cao, cho dù bản lĩnh có thật sự tài giỏi chỉ sợ cũng có hạn chế, Trang Thư Tình chỉ nghe, cũng không có chen vào.

”Trước khi lão nô đến lão phu nhân đã nói tiểu thư thiên tư thông minh đã vượt xa tiểu công tử, về sau dù cho tiểu công tử tiền đồ rộng mở cũng là do tiểu thư chăm sóc tận tâm mới có thể được như ngày nay, lão phu nhân còn nói, nếu tiểu thư có bất cứ chuyện gì muốn hỏi lão nô, lão nô đều sẽ trả lời rõ ràng, không hề dấu diếm.”

Lão ma ma cười hiền lành, “Vì vậy nếu trong lòng tiểu thư còn chuyện gì nghi vấn cứ việc hỏi, lão nô tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.”

Trang Thư Tình nhìn thấy được thiện ý trong mắt lão nhân, cuối cùng vẫn hỏi ra lời nàng vẫn luôn muốn biết, “Đồng gia kỳ thực đã sớm biết nương ta ở nơi nào có phải không?”

”Vâng.”

”Vậy vì sao trong lúc người khó khăn nhất Đồng gia lại không đến giúp người?”

”Lão thái gia không cho phép.” Thấy trong mắt nàng tràn đầy thất vọng, lão ma ma cũng không gấp, câu nói vẫn thông thả như trước. “Lão thái gia nghe tam công tử nói tứ tiểu thư đã vứt bỏ hết thảy để theo người kia, vì vậy nàng cũng phải gánh vác hậu quả, về sau Đồng gia cũng không cần lo ngại nữ nhi bại hoại môn phong như vậy.”

Tam Trang Thư Tình lạnh hơn.

”Tiểu thư, người đừng oán lão thái gia, lão thái gia làm như vậy cũng vì muốn bảo vệ cho tứ tiểu thư, bảo vệ cho tỷ đệ hai người, Đồng gia đã sớm tan nát. Làm không biết bao chuyện thương thiên hại lý, ngài không ở kinh đô. Vì vậy cũng không biết đã rất lâu rồi lão thái gia cũng không chịu ra mặt, tuy nói là bệnh nặng liệt giường không dậy nổi, thực tế là bị đại lão gia nhốt lại trong phủ, không ra khỏi cửa được. Người trong nhà trừ vài lão nô cũng bị nhốt cùng lão thái gia ra, những người khác đã hoàn toàn thay đổi, không biết là những người kia đã lão gia tìm về từ đâu ra, nhưng thật sự là nửa phần dụng tâm chiếu cố cho hai vị lão gia cũng không có.”

Lau nước mắt, lão ma ma tiếp tục nói: “Lão thái gia và lão phu nhân trước kia yêu thương tứ tiểu thư nhất, làm sao có thể để tứ tiểu thư trở lại Đồng gia để rồi chịu chôn thân trong khói lửa, cho dù chịu khổ ở Trang gia, cũng tốt hơn nhiều so với ở Đồng gia, nơi mà không biết khi nào sẽ bị giáng họa xuống. Người vẫn luôn gây khó dễ là Nhị lão gia nhưng lão thái gia vẫn như trước không chịu buông lời, chỉ nói duy nhất một câu nếu đại

lão gia dám có ý đón hai người trở về, vậy thì cứ chờ mà nhận xác của lão thái gia. Đại lão gia cho dù không có lương tâm cũng sẽ không thật sự muốn mạng của lão thái gia, vì vậy chuyện này mới không giải quyết được gì.”

”Nhưng sau này không biết như thế nào, đại lão gia vẫn gạt lão thái gia, để nhị lão gia đến Hội Nguyên Phủ, lão thái gia và lão phu nhân sợ tỷ đệ hai ngài rơi vào tay bọn họ, như vậy một người của Đồng gia ngay cả chút huyết mạch cũng không còn. Vì vậy đành tìm cơ hội để lão nô giả chết chạy ra khỏi Đồng gia, lão thái gia nói sau lưng đại lão gia có người. Nhất định không thể bại lộ hành tung, lão nô cũng vì sợ gặp phải nhị lão gia, vì vậy một đường đều giả dạng thành một lão tử, đối không biết bao chuyến xe, cuối cùng cũng an toàn đến nơi này, nguyên tưởng rằng không dễ dàng như vậy sẽ tìm được tiểu thư, không nghĩ tới danh tiếng của tiểu thư ở đây vô cùng lớn, tùy tiện hỏi một người cũng tìm ra được, lão nô cuối cùng cũng không khiến lão thái gia và lão phu nhân thất vọng.”

Nhìn lão ma ma ngồi có chút kích động, Trang Thư Tình vẫn hỏi một câu: “Thân thể của ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu có tốt không?”

”Sao có thể tốt được.” Lão ma ma nghiêng rằng đáp lời, “Lão phu nhân còn tốt, chống đỡ được, nhưng còn lão thái gia người không chịu được chính mình bị con trai tính kế, thân thể ngày càng không tốt, tiếp tục như vậy sợ là...”

Trang Thư Tình căng thẳng trong lòng, vốn nàng đối với hai vị lão nhân không có cảm tình gì, nhưng khi biết bọn họ dùng toàn lực để bảo vệ cho hai tỷ đệ bọn họ, cảm xúc trong lòng cũng dần tốt hơn, hơn nữa dù sao cũng là người thân, đối với một người hai đời đều không cảm nhận được tình thương của người nhà như nàng cũng có chút ngóng trông có ngày có thể gặp mặt hai vị lão nhân.

”Ma ma đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì để sau hãy nói.”

Lão ma ma quả thật có chút chống đỡ không được, để người đỡ rời đi

Bảo Châu lúc này mới tiến lên bẩm báo: “Hai đùi của lão ma ma đều đã ú xanh, trên đường sợ là không ít lần tự cấu chính mình.”

Trầm mặc một lát, Trang Thư Tình thở dài, “Đồng gia thật đúng là, trước khiến ta thất vọng, hiện tại lại... Người đi đến chỗ của Thanh Dương Tử lấy chút thuốc mỡ đến bôi cho lão ma ma.

”Vâng.”

Ngồi một hồi lâu Trang Thư Tình mới trở về phòng, không chút nào ngoài ý muốn khi thấy Bạch Chiêm đang ngồi ở bên trong chờ nang.

”Hỏi rõ ràng rồi?”

Trang Thư Tình cũng không gạt hăn, đem tình huống của Đồng gia đều nói cho hăn biết, “Mấy người cậu kia của ta không biết đang làm cái đại sự gì, để ngoại tổ phụ cảm thấy Đồng gia một ngày nào đó sẽ phải chịu tội, kiên trì không muốn tử đệ chúng ta liên lụy vào, cũng vì một giữ lại chút hương khói cho Đồng gia, ngẫm lại cũng thấy tội cho người, bị nhi tử hại ra nông nổi, có thể quyết định đến nước này không biết là có bao gian nan, Đại Chu không phải vẫn luôn hướng đến lấy hiếu trị thiên hạ hay sao? Bạch Chiêm, chàng nói cho ta biết, là thứ gì có sức dụ hoặc lớn đến như vậy mới có thể khiến mấy người cậu kia của ta đem tình thân đều ném hết ra sau đầu?”

”Mạo hiểm đến tính mạng, cho dù biết sẽ có thể bị hoàng đế điều tra ra mà vẫn muốn làm cũng chỉ có vài chuyện.” Bạch Chiêm hừ lạnh, hăn biết là nguyên nhân từ nơi nào, mấy vị huynh đệ này của hăn sợ là không thể ngồi yên, cũng không biết là ai to gan lớn mật như vậy, dám tính kể lên đầu phụ hoàng?

”Chuyện của Đồng gia nàng định làm như thế nào?”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, “Nếu hai vị lão nhân đã không muốn ta trở về, vậy ta cũng không cần trở về, cứ như vậy đi, nếu như một ngày nào đó Đồng gia thực rơi xuống nước... Có thể bảo toàn mệnh cho hai vị lão nhân không?”

”Có thể.” Bạch Chiêm hồi được không chút do dự, đối lấy là một nụ cười trên mặt Trang Thư Tình, “Chuyện này phụ thân của chàng sẽ không cứ cho có qua nhẹ nhàng như vậy chứ?”

”Nếu như đã làm sai chuyện, tất nhiên cũng phải nhận lấy cái giá của nó.” Trang Thư Tình có chút khổ sở, “Trước khi Đồng Minh Đức còn chưa xuất hiện, ta đối với Đồng gia cũng có chút ảo tưởng, anh trai của mẫu thân vốn phải là người thân nhất, ta ngay từ đầu chỉ là không nghĩ ăn nhờ ở đậu, nhưng tâm đối với Đồng gia có chút mong đợi là chưa hề chặt đứt, chỉ là muốn bằng vào thực lực của chính mình, muốn cho tất cả người của Đồng gia lau mắt mà nhìn tỷ đệ hai người trở về nhận người thân, để bọn họ biết rằng, tuy nương nhìn lầm người, nhưng hai đứa con nàng sinh ra lại vô cùng có tiền đồ, đến lúc đó không còn người nào dám đứng ra nói rằng chúng ta chỉ là lũ ăn nhờ ở đậu, cũng sẽ không có bất kỳ ai dám khinh thường, còn có thể khen nương ta mấy câu, chàng xem, chuyện ta nghĩ thật tốt đẹp, nhưng hiện thực lại không phải như vậy, lòng tham của con người sao có thể lớn được như thế, là con người thì mỗi ngày cũng sẽ phải ăn ba bữa cơm, cũng phải ngủ trên giường, chết thì cũng chỉ cần một bộ quan tài, thứ gì cũng không mang đi được, giàu hơn nữa thì có thể làm gì?”

Nếu như mỗi người đều có thể thanh tỉnh như vậy thì thế gian này cũng bớt đi được rất nhiều chuyện.” Bạch Chiêm nắm lấy tay nàng mười ngón tay đan vào nhau, người này, rõ ràng chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng lại có một số việc so với người ba mươi tuổi còn nhìn thấu hơn rất nhiều.

Lão ma ma bị bệnh, Trang Thư Tình cũng đã sớm nghĩ tới, lúc trước căng thẳng buộc chặt quá lâu, nhất thời buông lỏng xuống, thân thể liền chịu không nổi.

Trang Thư Tình phái nữ y thay phiên trông chừng, mỗi ngày nàng cũng sẽ đến thăm vài lần.

Nàng không biết địa vị của vị ma ma này ở trong Đồng là như thế nào, nhưng hiện tại đây chính là người nuôi lớn nương nàng, nương của nàng uống sữa của vị này lớn lên, về tình về lý, một tiểu bối như nàng cũng nên kính lão ma ma nhiều một chút.

Huống chi này một vị lão nhân trung thành tận tâm, không ai có thể ghét được, một hồi nhìn thấy nàng đến lão nhân đều cười đến ôn nhu hiền lành, có mấy vị nữ y chiếu cô lão ma ma nên việc của nàng cũng không nhiều lắm.

”Tình huống của tiểu thư và tiểu công tử lão thái gia và lão phu nhân đều đã biết, Đồng gia vẫn đều an bày người chú ý đến hai người, về chuyện này đại lão gia cũng không gặt lão thái gia, cho nên lúc hai người chịu khổ, tiểu thư làm thế nào để mang tiểu công tử thoát ly khốn cảnh lão thái gia đều biết đến, sau này bên người ngài xuất hiện một vị công tử không rõ lai lịch, lão thái gia còn sợ ngài bị khi dễ, giống như Tứ tiểu thư năm đó...”

Vỗ vỗ bàn tay đang nắm lấy tay nàng, lão ma ma thở dài, “Tứ tiểu thư năm đó thật là khờ, nếu tiểu thư có thể hỏi nhiều một chút, thì sao có thể dùng cả đời mình để trả giá, nếu không làm chuyện điên rồ, gả cho Ngô gia đại công tử đã đính hôn từ sớm, lão thái gia sao có thể như hiện tại, tứ cô vô thân, ngay cả lão bằng hữu đến thăm lão thái gia cũng chỉ có thể giả bệnh, cần rằng đem huyết lệ nuốt vào bụng cũng không thể đem chuyện của Đồng gia báo cho ngoại nhân, tiểu thư, lão nô không hiểu đạo lý này, lão nô chỉ biết là trong lòng lão thái gia và lão phu nhân vô cùng khổ sở, ngài mà tiểu công tử nhất định phải cố gắng, không thể để cho hai vị lão gia ấy thất vọng.”

”Năm đó lão phu nhân chuyển bị đồ cưới cho tứ tiểu thư vẫn còn nguyên vẹn chưa được đụng đến, nói là muốn lưu lại cho tiểu thư, còn có

của hồi môn năm đó của lão phu nhân, mấy năm nay đều đã cất dấu đi không ít, trừ lão phu nhân cũng chỉ có lão nô biết ở đâu, những thứ này đều muốn để lại cho ngài và đại công tử, lão phu nhân nói những thứ năm đó không thể cho tứ tiểu thư đều để dành lại cho tiểu thư và tiểu công tử, cho dù có một ngài Đồng gia bị xét nhà diệt tộc, vài thứ kia vẫn có thể dấu được.”

Trang Thư Tình chỉ lẳng lẳng lau lệ cho lão ma ma, cái gì cũng không nói, trong lòng lại cảm thấy phát hoảng, hậu đãi như vậy, khiến nàng có chút không quen.

Thông qua chuyện này mới biết vị này gọi là Tuyết Nương ma ma, mấy ngày nay nói chuyện, Trang Thư Tình cũng biết đại khái tình huống hiện nay của Đồng gia, không khỏi có chút đồng tình với hai vị lão nhân.

Nuôi mấy đứa con trai này căn bản là chính là đến đòi nợ.

Ba trai một gái, nữ nhi mất sớm, ba đứa con trai đều hư đốn, hại vị lão nhân ngay cả lời cũng không thể nói rõ, chỉ có thể nỗ lực bảo vệ chút hương khói cho Đồng gia, cho dù bọn họ chỉ là cháu ngoại, là người khác họ.

Loại tình cảnh bất đắc dĩ hiện tại của hai vị lão nhân khiến nàng cảm thấy xót xa.

Sau khi ăn xong, Trang Thư Tình bưng chén trà nói với Bạch Chiêm xuy nghĩ của nàng về Đồng gia, nói xong thì Trần Nguyên đã vội vàng tiến nào, “Công tử, Trang tiểu thư, trong thành đột nhiên truyền ra lời đồn đãi, nói Trang tiểu thư có thể nghe hiểu được lời của muôn thú, rõ ràng chính là nữ phù thủy.”

Phù thủy không phải là lời gì dễ nghe, những người bị gọi là phù thủy đại loại chính là có thuật cải tử hồi sinh, hiểu được thú ngữ, vạn thú đều tùy nàng điều khiển, không phân biệt được thiện ác, làm việc bằng tâm ý, ác

độc giết người, muốn con người phải tùy họ điều khiển, có thể tưởng tượng được những người chính nghĩa muốn giết nàng để bảo vệ thiên hạ thái bình đúng là có rất nhiều.

Trong lịch sử từng xuất hiện nhân vật như vậy, hơn nữa còn làm đảo điên cả một vương triều, hiện tại hai chữ phù thủy này lại xuất hiện lên người nàng...

Này hoàn toàn là muốn đem nàng vào chỗ chết!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 101: Tốt Xấu

Bạch Chiêm mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh như băng khiến Trần Nguyên không dám thở mạnh, công tử đã lâu chưa từng tức giận như vậy.

”Tra.”

”Vâng, thuộc hạ đã phái người đi Đan Dương huyện trước, chỉ có những người trong thôn đó mới từng gặp qua Trang tiểu thư, người ở đó chắc chắn không thoát khỏi liên quan.”

”Nếu thực có liên quan đến bọn họ...” Bạch Chiêm cười lạnh, “Lời từ miệng người nào truyền ra lập tức chặt đứt chân tay, cắt lưỡi người đó.”

”Vâng.”

Trang Thư Tình đột nhiên đứng dậy đi về phía hậu viện.

Bạch Chiêm cũng thu lại hàn khí trên người, giữ chặt lấy tay Trang Thư Tình hỏi, “Nàng đi đâu?”

Sắc mặt Trang Thư Tình hơi tái, cách đây không lâu nàng mới biết được phủ thủy ở nơi này không giống như ở chỗ nàng, ở đây, đã từng tồn tại nhận vật như vậy.

Có vết xe đổ, không triều đại nào có thể để mặc cho chuyện phát sinh.

Vì vậy nàng đã tận lực đem khả năng xảy ra chuyện giảm đến mức thấp nhất, luôn chú ý trước mặt người khác, ngay cả Niệm Niệm cũng thường bị nàng lấy lý do này mà hạn chế mang theo, sợ bị người chú ý.

Mà lúc này, sự tình đột nhiên xảy đến, lại càng là cục diện đáng sợ nhất.

Bạch Chiêm là hoàng tử, nhận được vô vàn sủng ái, hẳn lại coi trọng nàng, muốn che chở nàng dưới cánh chim, nhưng mọi chuyện chưa hẳn hoàng đế đều theo ý hẳn.

Nàng nghĩ hẳn vẫn trước giờ vẫn luôn sống tùy ý, nếu không gặp phải nàng, hẳn cũng sẽ không chịu nhiều phiền toái.

Nàng nợ hẳn rất nhiều, hiện giờ không thể tiếp tục lấy oán trả ơn mà kéo hẳn cùng xuống nước

”Ta mang Niệm Niệm lên núi tránh một đoạn thời gian. Thư Hàn, Thư Hàn, chàng chiếu cố đệ ấy giúp ta...” Chỉ cần nghĩ đến khả năng về sau nàng có thể sẽ không được gặp lại đệ đệ, khóe mắt Trang Thư Tình vô cùng chua xót. Bởi vì nàng, ngay cả đứa nhỏ vô tội cũng bị liên lụy

”Không cần trốn, không có người nào dám động nàng dù chỉ một cọng tóc.” Bạch Chiêm mạnh mẽ ôm chặt người vào trong lòng, hẳn từng nhìn thấy nhiều nét mặt khác nhau của Thư Tình, nhưng hoảng loạn như thế này hẳn chưa từng thấy qua. Điều này khiến hẳn vô cùng tức giận, lập tức muốn đem cái người nhiều chuyện kia ra xử quyết.

Trần Nguyên nhẹ nhàng lui ra ngoài, đóng cửa lại. Từ trước đến nay hẳn luôn đi theo công tử, chuyện của Trang Tiểu Thư cũng vô cùng rõ ràng, biết nàng hiểu thú ngữ, biết y thuật của nàng vô cùng cao minh. Nhưng nàng cũng không lạm dụng những thứ này để làm hại người khác, mà đều vận dụng chúng vào những việc vô cùng hữu ích.

Những lại có một số người không biết phân biệt tốt xấu, muốn lợi dụng khả năng của Trang tiểu thư để chuộc lợi cho bản thân, nếu không thể cho bằng hủy đi để bất kỳ ai cũng đều không thể lợi dụng.

Theo như hiểu biết của hắn đối với công tử, việc này, công tử tuyệt sẽ không nường tay.

”Bạch Chiêm. Đây không phải chuyện bình thường, bằng thân phận hoàng tử của chàng cũng không nhất định có thể bảo vệ được ta, ngược lại còn bị bọn họ kéo chung xuống vũng lầy.

Bạch Chiêm nường mi nhìn nàng hỏi, “Lo lắng cho ta?”

Trang Thư Tình nhìn hắn, thật là, ngay cả lông mày nhìn cũng vô cùng kiêu ngạo, “Đầu ta không phải làm từ bã đậu, những chuyện chàng làm cho ta, ta có thể không biết sao chứ? Bây giờ chuyện tìm đến cửa, ta không thể rước thêm phiền toái cho chàng.”

Khóe môi Trang Thư Tình gợi lên độ cong. “Nhưng mà chàng xem, cho dù đến nước này ta vẫn đem đệ đệ phó thác cho chàng, trừ chàng ra, không thật không biết còn ai có khả năng có thể bảo vệ đệ ấy, phù thủy, ha ha, nếu ta thật có khả năng khiến cho giang hồ điên đảo, chắc chắn sẽ không thể cho bọn họ sống tốt, ta chỉ là nghĩ không thông, ta không giết người, cũng không phóng hỏa, cũng chưa từng tuyệt đường sống của ai, sao đột nhiên lạ lớn tiếng đồn ta là vu nữ, là e ngại ta chuyện gì?”

Trang Thư Tình cảm thấy ủy khuất, ủy khuất đến tột đỉnh, tới hôm này nàng vẫn đến doanh trại xem bệnh thường xuyên, còn đang suy nghĩ cách giải quyết những doanh trại ở nơi khác, nàng rõ ràng hữu dụng gấp vạn lần đám người chỉ biết gây chuyện rồi khoanh tay lắc đầu kia, sao đột nhiên bây giờ lại thành người có tội rồi?”

Bạch Chiêm đau lòng nhìn nàng, không biết phải khuyên giải thế nào cho tốt, chỉ có thể dùng sức ôm chặt người trong lòng, muốn để nàng an tâm, muốn để nàng tin tưởng, hắn có thể bảo vệ được tỷ đệ các nàng.

”Ta không hỏi nàng từ đâu học được loại y thuật kỳ lạ như vậy, cũng không quản vì sao nàng đột ngột lại trở thành một con người hoàn toàn

khác với Trang Thư Tình trước kia, cho dù nàng là phù thủy thật thì như thế nào? Nếu nàng thật là vị Trang Thư Tình yêu đuối lúc trước, ta còn thấy chướng mắt, người ta coi trọng, chính là Trang Thư tình hiện tại, nữ nhân dám dùng dao mổ bụng cứu người, ta còn ước gì nàng có khả năng thật lớn, nếu nàng muốn lật ngược thiên hạ, dời non lấp biển, ta giúp nàng, chỉ cần nàng có thể vui vẻ.”

Lời nói này đúng là có thể ấm vào lòng người, len lỏi đến tận xương tủy nước mắt Trang Thư Tình chảy xuống, trên mặt lại vẫn mang theo nụ cười, “Nếu như vậy ta thật sự trở thành họa lớn rồi, chàng không sợ phụ thân chàng sẽ cho người đuổi giết chàng sao?”

Dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt Trang Thư Tình, Bạch Chiêm vuốt ve tóc nàng, “Đừng chỉ nhìn cảnh tượng thịnh thế của Đại Chu hiện tại, nội bộ bên trong đã sớm rối loạn, công thần khai quốc chiếm cứ địa vị quan trọng, đáng tiếc là hậu nhân của bọn họ không có bất cứ người tài có thể gánh vác trách nhiệm bọn họ giao phó, nhưng mà dã tâm thì kẻ đi sau còn lớn hơn người đi trước, phụ thân tính toán để ta kế vị nhưng lại không dám lập tức trao vị trí đó cho ta, sợ ta xuống tay ngoan độc, cũng sợ ta làm việc không nương tay thương gân động cốt, nhưng hắn lại không biết chỉ có thể loại bỏ và thay thế lại bộ máy quan lại hiện giờ mới có thể cứu chữa được tình cảnh hiện tại của Đại Chu, ta mặc kệ, hắn thích làm gì mặc hắn, ta cũng không thích vị trí kia, thay vì ngồi lên cái ghế kia, ta càng thích đứng phía sau xem bộ dạng sau này của Đại Chu bị bọn họ ép thành hình dáng gì hơn, ngoài những thứ lọt vào được trong mắt ta, những thứ khác, ta không quan tâm, Thư Tình, ta có thể bảo vệ được nàng, tin ta, có được không?”

Nước mắt Trang Thư Tình càng rơi nhiều, lúc này không phản ứng kịp, chỉ nghĩ bản thân mình nên nhanh chóng trốn đi hiện tâm tình đã trở lại bình thường, cũng suy nghĩ kỹ càng hơn, cho dù nàng trốn nhưng nếu có người đem Trang gia ra uy hiếp nàng liền không thể không lộ mặt, nàng

không thể bỏ mặc bọn họ, cho tới bây giờ nàng vẫn không thể ép mình trở nên tâm địa sắt đá, càng không thể coi mạng người như cỏ rác.

Làm đại phu, việc quan trọng hàng đầu đó là phải coi trọng sinh mệnh, đây là lời thầy đã từng chỉ dạy, nàng vẫn luôn không dám quên.

”Không sợ.” Ấn người vào trong ngực, ngữ khí Bạch Chiêm vô cùng ôn nhu, trong mắt hằn lộ ra đau lòng.

Trần Nguyên không nghe thấy bên trong phát ra động tĩnh lúc này mới dám tiến vào tiếp tục bẩm báo, “Công tử, Trang tiểu thư, Từ tiểu thư đến.”

Trang Thư Tình đột nhiên ngẩng đầu, vết nước mắt rõ ràng trên mặt khiến người khác dễ dàng nhận thấy, “Từ tiểu thư? Từ Giai Oánh?”

”Không muốn gặp thì không cần gặp.”

”Lúc này người dám đến cửa tìm ta không nhiều, nói nàng ấy đợi ta một chút.” Trang Thư Tình tỉnh táo lại, lau nước mắt ra ngoài gặp người.

Từ Giai Oánh được nha hoàn đỡ vào cửa, ánh mắt trầm tĩnh.

”Hồ nháo, miệng vết thương của tỷ vẫn chưa tốt hoàn toàn, sao lại đi ra ngoài?”

Từ Giai Oánh làm như không nghe thấy, vẫy tay ý bảo hạ nhân tiến lên, “Từ gia có một khu nhà ở trấn nhỏ ngoài thành, lát nữa sẽ có người cho xe ngựa đến, chỉ cần không nhìn thấy người bọn họ sẽ không dám giở trò.”

”Ta...”

”Không cần lo lắng đệ đệ của muội, lúc này ta đã cho người đưa đệ ấy đến đây, tình hình trước mắt đệ ấy cũng biết đại khái, chờ khi lời đồn qua đi hai người lại về, chuyện này nhanh chóng sẽ qua.”

Sao có thể đơn giản như vậy, nếu đã có người muốn khơi mào chuyện này, sao có thể dễ dàng muốn nén xuống là nén được, nhưng mà Trang Thư Tình vẫn cảm thấy rối rắm, nàng cuối cùng là cứu lầm người, hay bọn họ vốn là đám người lang tâm cầu phế.

”Việc này ta đã sớm cho người đi điều tra người phía sau màn, nếu như lời đồn được lan truyền nhanh như vậy, chắc chắn sẽ lộ đuôi ra.”

”Xe ngựa của Từ gia không ai dám ngăn cản, có thể đi.”

Trang Thư Tình tiến lên đỡ người vào nhà, Từ Giai Oánh lúc này mới phát hiện vị công tử vẫn luôn đi theo Trang Thư Tình hiện cũng đang ở đây, nhưng nàng cũng không quá tin nhiệm hắn, trong mắt mang theo đề phòng.

Ấn người ngồi xuống, tâm Trang Thư Tình lúc này mới buông lỏng xuống, “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, muội vốn không phải phù thủy, không có đạo lý nào phải tránh né, đây mới chỉ là lời đồn nhất thời.”

Theo quán tính, sờ xuống cổ tay Từ Giai Oánh để bắt mạch, thấy không có chuyện gì mới thở nhẹ một hơi, ánh mắt cũng tươi tỉnh lên rất nhiều, nàng vốn không phải người yếu đuối, “Ta muốn trở về cuộc sống lúc trước, lúc ở nhà nên ở nhà, nên ra ngoài thì ra ngoài, làm tốt chuyện của bản thân mình là được, ta thật muốn nhìn, bọn họ muốn đồn đến khi nào!”

Từ Giai Oánh nhất thời có chút không phản ứng kịp, bản thân nàng lòng như lửa đốt chạy tới, không nghĩ rằng đối phương một chút cũng không nóng nảy.

Không, cũng không đúng, nhìn Trang Thư Tình rõ ràng là vừa khóc xong, ánh mắt phiến hồng, Từ Giai Oánh nghĩ nàng vì không muốn Từ gia bị liên lụy nên không muốn nàng giúp, nhìn Thư Tình có chút mạnh mẽ, nhưng dù sao vẫn là nữ tử, tâm địa mềm mại

Thờ dài, Từ Giai Oánh không thừa thế không thừa nhận lời Thư Tình nói là đúng, nếu như không thoát khỏi tin đồn thì chi bằng đối mặt với nói, nhưng mà, “Không thể cứ như vậy để đối phương tung tin đồn nhảm, bọn họ không tổn thất gì, nhưng muội thì...”

”Dù sao thì so với chạy trốn vẫn tốt hơn, hảo ý của tỷ ta nhận, Giải Oánh, tấm lòng của tỷ muội nhận.” Ánh mắt Trang Thư Tình mềm mại, “Cám ơn tỷ, vào thời điểm này còn đến đây lo lắng cho muội, tỷ không biết rằng tỷ đã cho ta dũng khí lớn cỡ nào đâu.”

Từ Giai Oánh dùng sức nắm chặt tay nàng, muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng được.

”Trở về đi, yêu tâm, mỗi ngày ta sẽ đến xem bệnh cho tỷ, chỉ cần Từ gia không chặn ta ngoài cửa.”

”Ai dám! Quy củ của Từ gia không cho phép trong thời điểm nguy nan chỉ biết bo bo giữ mình.”

Trang Thư Tình cười, lúc này Từ Giai Oánh khiến nàng tin tưởng lời mọi người thường nói về tính cách mạnh mẽ của nàng ấy.

Từ Giai Oánh đi không bao lâu, Thanh Thanh lại tới, “Tiểu thư không thể xuất môn, đành để nô tỳ vội đến đây truyền lời cho Trang đại phu, Giang phủ ở huyện Tam Lâm có một Minh Tâm đường, những đại phu bên trong là Lã đại phu, người đã từng nhận ân huệ của tiểu thư, đây là thư của tiểu thư, chỉ cần Trang tiểu thư đưa bức thư này cho Lã đại phu thì hẳn sẽ hiểu, Trang đại phu chỉ cần ở nơi đó vài ngày, ở bao lâu cũng không thành vấn đề, tiểu thư nói trong đoạn thời gian này tốt nhất Trang đại phu đừng nên triển khai y thuật ra ngoài, miễn cho người khác phát hiện manh mối.”

Mắt Trang Thư Tình có chút cay cay, trong lòng lại vô cùng mềm mại, nhìn đi, người người thật lòng đối đãi, tuy rằng không phải tất cả mọi người đều có thể hoàn trả lại toàn bộ, nhưng trong lúc người khó khăn sẽ không

ngó mặt làm lơ, không cần thiết phải nhiều, trong mười người, chỉ cần một người là đủ.

”Liều gia kỳ thực cũng không muốn Tam tiểu thư tiếp tục tiếp xúc với ta đi.”

Thanh Thanh căn môi không nói gì, không dám nói rằng lúc trước Tứ tiểu thư còn náo lớn chuyện, nếu không phải lão thái gia lên tiếng, nàng nhất định sẽ không ngậm miệng.

”Tam tiểu thư có tâm, ta nhận, Thanh tỷ tỷ trở về chuyển lời cho Liều tam tiểu thư, ta không thể rời đi, nàng sẽ hiểu.”

”Vâng.”

”Bảo Châu, người đi hỏi Thanh Dương Tử, lấy một hộp thuốc cao đưa cho Thanh tỷ tỷ mang về, Thanh tỷ tỷ, trong khoảng thời gian này ta sợ là không tiện đến cửa xem bệnh, tỷ nói nhị phu nhân mời Lưu đại phu mỗi ngày đi chuẩn bệnh cho Tam tiểu thư là được, phải kiên trì uống thuốc và ăn nhạt, không được ăn đồ quá ngọt, mọi chuyện đều phải để ý.”

”Vâng, nô tì thay Trang đại phu truyền lời tới tiểu thư.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 102: Đồng Minh Đức Chịu Chết

Bạch Chiêm vừa thoát khỏi tầm mắt của Trang Thư Tình lập tức sát khí từ người hăn liền bắn ra bốn phía.

Da đầu Trần Nguyên run lên, đứng cách hăn hơn hai bước không dám tiến đến gần.

”Đã phân phó người đi làm chưa?”

”Vâng.”

Ánh mắt Bạch Chiêm hơi nheo lại, “Tiếp tục phái thêm một nhóm người nữa, đem từng người góp mặt trong vụ này tra ra một lần, ta thật muốn xem cuộc sống thoải mái của bọn họ sau này.”

”Vâng.”

”Gần đây Đồng Minh Đức có động tĩnh gì không?”

”Từ ngày hôm qua cho tới nay vẫn chưa thấy bước ra ngoài, công tử, thuộc hạ dự tính đêm nay sẽ thăm dò nhà của Đồng Minh Đức, thái độ an phận này của hăn có chút không được bình thường.”

”Người hoài nghi hăn có cửa khác thông ra ngoài?”

”Vâng.”

”Được.” Bạch Chiêm dựng lỗ tai lên nghe động tĩnh trong phòng, “Khẩn trương một chút, việc này hăn không thoát được liên quan.”

”Vâng.” Trần Nguyên lại tiếp tục bẩm báo. “Bên kia có truyền tin tới, quân trại ở phủ Nam Đài có chút khác thường, chỉ được phép vào mà không cho phép ra, không kể nhiều dược liệu được đưa vào, mà ngay cả nồi hơi Trang tiểu thư dùng để chưng rượu cũng cho người đem vào bốn năm thùng, hơn nữa người nắm quyền điều binh ở phủ Nam Đài đến nay vẫn chưa lộ diện, hiện tại không dễ vào được, những phương pháp hãn sử dụng cũng không liên hệ với Lương tướng quân, sợ là chuyện không tốt.”

”Hừ, cho người rút về hết, không cần xen vào nữa.”

“... Vâng.”

Hắn muốn nhìn coi thử, nếu có người đã dám làm chuyện kiêu kích quyền uy của thiên tử, phụ thân có còn tiếp tục tha thứ cho bọn hắn không.

”Mặt khác, người tung lời đồn trong thành...”

”Công tử, người đã tra được chưa? Là ai làm?” Thanh Dương Tử hùng hổ tiến đến trước mặt Bạch Chiêm, vẻ mặt dữ tợn, nếu như kẻ đó hiện đang đứng trước mặt hắn, theo như tính tình của hắn, không trực tiếp quăng cho kẻ kia một đám thuốc kỳ quặc hẳn mới điều chế ra, thì tên của hắn không phải là Thanh Dương Tử.

Trần Nguyên có chút bội phục Thanh Dương Tử, bên trong Bạch phủ, chỉ có hắn mới dám nhìn thẳng công tử khi người đang tức giận, công tử đối với hắn đến nay vẫn luôn vô cùng khoan dung.

Thấy công tử không có ý muốn trả lời, Trần Nguyên chỉ đành nói: “Còn đang tra, người đừng đến thêm phiền.”

”Ta không có đến gây thêm phiền, Trần Nguyên người đi với ta. Thuốc của ta người cứ cầm, muốn thứ gì đều cho người.”

Thấy công tử không có phân phó gì khác. Trần Nguyên liền đi theo hẳn, tên Thanh Dương Tử này ngày thường điều chế mấy thứ kỳ quái nhưng đến lúc cần thì quả thật rất hữu dụng.

Tiền Thanh Thanh đi rồi, Trang Thư Tình vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Trang Thứ Mẫn vẻ mặt hoảng loạn chạy tới, “Tình muội muội. Muội là nữ nhi Trang gia chúng ta, sao có thể là phù thủy, những người đó đang nói loạn cái gì vậy? Hiện giờ phải làm sao? Hay là chúng ta trở về Khê Thủy Trấn, có được không?”

Có chuyện xảy ra thì tìm đến sự che chở của trưởng bối, đây vẫn đều là tín nhiệm của tiểu bối đối với bậc bề trên, cũng là tình cảm của người con mỗi khi xa nhà, nhưng tình cảm của Trang Thư Tình đối với Khê Thủy Trấn cũng không quá sâu, lúc này cũng có nghĩ đến, nhưng mà...

”Muội không thể.”

Trang Thư Tình cười khổ, “Mẫn tỷ tỷ. Muội không thể mang theo họa về cho Trang gia, nhưng mà tỷ có thể, muội lập tức sẽ cho người đưa tỷ về.”

”Muội không đi tỷ cũng không đi. Ngày lành cùng nhau sống, đến lúc gặp nạn ta sao có thể chạy đi một mình mà bỏ mặc muội ở lại, ta tuyệt đối không thể làm được, Tình muội muội. tuy rằng ta không giúp được gì cho muội nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc muội một mình đối mặt với khó khăn, chúng ta cùng nghĩ biện pháp. Nhất định sẽ nghĩ ra, Bạch công tử đâu? Đúng, tìm Bạch công tử hỗ trợ.”

Trang Thư Mẫn lôi kéo người lập tức muốn đi tìm Bạch Chiêm, vừa định quay ra ngoài thì người muốn tìm đã đứng ngay sau lưng nàng.

”Bạch... Bạch công tử...”

”Yên tâm, không có việc gì.” Đối với những người Trang Thư Tình coi trọng, thái độ của Bạch Chiêm cũng nhẹ nhàng không ít, “Vài ngày nay người trông chừng Thư Cố, chuyện trong phủ cũng phải sắp xếp lại một chút, Thư Tình sợ là không còn sức để quản nhiều việc như vậy.”

”Được...” Trang Thư Mẫn nỗ lực để mình trong như bình thường, không muốn để Tình muội muội phải lo lắng, “Ta đi chăm sóc cho Thư Cố.”

”Đợi một chút, tỷ, chỗ của ma ma phiền tỷ cũng để ý giúp muội, chuyện bên ngoài đừng để truyền vào phủ, thân thể của ma ma không quá tốt, đừng để người chịu đã kích.”

”Được, ta đã biết.”

Trang Thư Mẫn nhanh chóng rời đi, Trang Thư Tình nhìn theo bóng lưng nàng cười cười, nàng bây giờ không còn việc gì phải nóng lòng, tâm cũng không còn hoảng.

Cuộc sống như vậy thật quá tốt, chủ tớ trong nhà đều cần nàng, nếu làm không tốt, này cả Trang gia ở Khê Thủy Trấn sợ rằng cũng sẽ bị liên lụy, nàng không thể hoảng, chỉ có thể nỗ lực xử lý tốt chuyện này, nếu làm tốt, những người khác may ra mới có thể yên ổn.

Cho đến giờ phút này nàng mới phát hiện, những người có liên quan đến nàng, có rất nhiều, cho dù những người đó không có quan hệ, thậm chí còn ít lui tới, nhưng một khi nàng có chuyện, bọn họ cũng sẽ phải chịu chung, nơi này, động một cái là tru di cửu tộc, nàng làm từng bước đều phải cẩn thận.

”Tiểu thư, Đồng nhị gia đến.”

Đến lúc này? Sợ là không có gì hảo tâm, Trang Thư Tình đi đến bên người Bạch Chiêm, chủ động nắm lấy tay hân để tìm kiếm ấm áp, lúc này

không thể từ chối người ngoài cửa, “Mời vào đi.”

Bạch Chiêm cũng nắm lại tay nàng, trong lòng càng thêm tức giận, thời tiết lúc này đã ấm áp mà tay của nàng lại thật lạnh!

”Bạch Chiêm, chàng đến phía sau bình phong đi, ta muốn nghe một chút, vị Nhị cữu kia muốn nói cái gì với ta.”

Bạch Chiêm đổ chén trà nóng đưa cho nàng để giúp nàng ấm lại, sau đó liền vòng qua đằng sau.

Trang Thư Tình nhìn bình phong một hồi lâu cũng không có chuyển dời tầm mắt, số của nàng cỡ nào may mắn, vào thời điểm này, người nàng từng giúp không phân rõ giới hạn với nàng, nam nhân yêu nàng vẫn luôn dùng hành động của hắn biểu đạt rằng hắn sẽ không rời đi nàng, những người này, bọn họ lo lắng cho nàng, vậy nàng còn sợ cái gì?

”Tình Nhi, sao bên ngoài đột nhiên lại truyền là lời đồn như vậy? Đây là có chuyện gì xảy ra?” Chân còn chưa bước vào ngưỡng cửa, thanh âm Đồng Minh Đức nghe có vẻ vội vàng bước nhanh tiến vào, đợi sau khi vào nhà không thấy được Bạch Chiêm, Đồng Minh Đức đối với ý đồ của mình càng thêm nắm chắc hơn.

Vào thời điểm Trang Thư Tình khó khăn nhất, người làm cậu là hắn không bỏ nàng lại, nàng có thể không cảm động sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy thân bản thân mình đi bước này là đúng cực kỳ, Đồng Minh Đức cố gắng để bản thân thể hiện ra rằng mình đang căng thẳng, vẻ mặt sốt ruột nhìn Trang Thư Tình, chờ nàng trả lời, ừm, Sắc mặt tái nhợt, như là chịu đã kích không nhẹ.

”Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhị cữu có tin gì sao?”

”Ta vừa nghe người thông báo trong thành truyền ra lời đồn thất đức này lập tức liền phái người đi hỏi thăm, nghe nói là vài thôn dân ở trong thôn nhỏ thấy người từng nói chuyện với hai con hổ, bọn họ nói là người có thể nghe hiểu tiếng của chúng, vì vậy liền cho rằng người có thể hiểu được thú ngữ, hơn nữa, y thuật này của người chưa người nào từng gặp qua, cho dù người nuốt vàng cũng có thể cứu sống, giúp như truyền thuyết về phù thủy có thể khởi tử hồi sinh, vì vậy liền truyền ra lời đồn này, đừng sợ, có nhị cữu ở đây, sẽ giúp người chuẩn bị một chút, lại phái người đi thông báo cho Hàn Nhi, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, nhị cữu nhất định sẽ bảo vệ các người, không để các người xảy ra chuyện.”

”Nhị cữu không sợ bị chúng ta liên lụy tới Đồng gia sao?”

”Đương nhiên không sợ, các người là cháu ngoại của ta, muội muội đã không còn, nếu như ngay cả các người còn xảy ra chuyện, nàng nhất định sẽ cảm thấy thất vọng với vị nhị ca này của nàng.”

Trang Thư Tình gật đầu, nói ra lời vô cùng chân thành, “Cũng đúng, nếu nương biết ai dám gây chuyện cho con trai và nhị nữ của nàng, cho dù là thành quý cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng mà nhị cữu tốt với tỷ đệ chúng ta như thế, cho dù là trong mộng, nương cũng sẽ trở về nói lời cảm ơn với ngài, buổi tốt nương sẽ hồi mộng tạ nhị cữu, cầu ngài chiếu cố nhiều hơn cho hai tỷ đệ chúng ta.”

Nói xong, Trang Thư Tình đứng dậy, cúi đầu hành lễ, “Thư Tình cũng cảm ơn nhị cữu quan tâm, nhưng mà Thư Tình cũng biết đã tự gây họa lớn, sợ sẽ gây bất lợi cho Đồng gia, không thể khiến danh tiếng của Đồng gia vang xa đã là tỷ đệ chúng ta vô năng, nếu còn khiến cho Đồng gia không được yên ổn, sợ rằng nương dù đã chết cũng sẽ vì hành động của ta mà tức giận đến tìm ta tính sổ, Thư Tình không thể trở về.”

Nghe xong lời trước, Đồng Minh Đức còn tưởng vị cháu gái này đã biết phong phanh chuyện gì, cách nàng nói giống như châm chọc hắn,

nhưng nghe thấy lời sau hẳn liền thấy an tâm, cũng đúng, cho dù thông minh thế nào thì bất quá cũng chỉ mười lăm tuổi, sợ rằng lúc muội muội chết có dạn dò tỷ đệ bọn họ không thể khiến Đồng gia hồ thẹn linh tinh gì đó nên nói lời có chút cổ kị.

Nghĩ vậy, ngữ khí Đồng Minh Đức cũng nhu hòa không ít, đứa nhỏ biết nghe lời thì ai mà không thích, “Tình huống trước mắt như vậy, cho dù hiện Tứ muội còn sống cũng sẽ không ngăn trở hai người, giữ được tính mạng mới là điều quan trọng nhất, không nên trì hoãn, nhanh đi chuẩn bị, chúng ta lập tức khởi hành.”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Ta không thể cứ như vậy mà đi, ta vốn không phải phù thủy, nếu như chạy đi trốn sẽ càng thêm chứng thực cho lời đồn, ta chạy thoát thì không sao, nhưng đời này của Thư Hàn sợ là đã bị hủy, hảo tâm của nhị cữu ta nhận, nhưng không thể làm theo, mong người thứ lỗi.”

”Tiền đồ của Thư Hàn không hủy được, những thứ khác ta sẽ có an bày, người cứ làm tốt chuyện của bản thân là được, lời đồn sao có thể giết người, khởi lên một lúc cũng sẽ lắng xuống, người còn muốn thanh giả tự thanh, sợ là sẽ không thành, nhị cữu sống lâu hơn người vài thập niên, về những chuyện như vậy tất nhiên là hiểu rõ hơn người, nghe lời, mau đi thu thập, mang theo những thứ quan trọng là được.”

Trang Thư Tình vẫn là vẻ mặt khó xử, “Đồng gia... Bảo vệ được ta?”

”Chỉ dựa vào Đồng gia tất nhiên là không được.” Xem nàng còn đang do dự, Đồng Minh Đức nghĩ nghĩ, tới gần nàng một chút, nói nhỏ với nàng, “Phía sau Đồng gia có chỗ dựa vững chắc, ít người có gan dám trêu vào.”

Phía sau có người chống lưng, đúng là có gan lớn ra tay, Trang Thư Tình buông tầm mắt xuống, giống như đang do dự.

”Nghe lời, đợi khi đến kinh đô lập tức sẽ thấy được, nói không chừng người còn có thể bay lên cành cao biến thành phượng hoàng, so với làm một nữ y ngày ngày xuất đầu lộ diện còn có địa vị hơn nhiều sao? Thư Hàn càng không cần phải nói, nhất định là tiền đồ vô lượng, nếu không phải các người là cháu của ta, sao có thể có cơ hội tốt như vậy? Nhanh đi thu thập.”

Trang Thư Tình ngẩng đầu, ý tứ trong mắt khiến Đồng Minh Đức cho rằng nàng đang dao động, nhưng lời của Trang Thư Tình liền đánh gãy tất cả “Nhị cữu, người bán tỷ đệ chúng ta với cái giá như thế nào?”

”Sao lại là bán...”

”Sao không phải bán? Vậy là đưa hay sao? Nhị cữu, người thực không lo là nương ta biến thành lệ quỷ tìm người tính sổ hay sao?” Chống lại ánh mắt không thể tin của hắn, Trang Thư Tình cười nhạt, “Nghĩ hoặc vì sao ta không bị lừa? Vì sao không cảm động? Nhị cữu, ta muốn hỏi người một chút, lời đồn ở bên ngoài, có liên quan gì đến người?”

Đồng Minh Đức đương nhiên là sao có thể thừa nhận, “Người là sao có thể nghĩ như vậy? Tình Nhi, ta là nhị cữu của người, sao có thể hại người!”

”Người sẽ không hại ta, người chỉ biết làm sao có thể bán ta cho có giá, Bạch Chiêm, còn lại giao hết cho chàng.”

”Bạch...” Nhìn Bạch Chiêm từ phía sau tấm bình phong đi ra, vẻ mặt Đồng Minh Đức nhưng đang gặp quỷ, theo bản năng lui về phía sau, trước khi tới người kia đã dặn dò, không thể xung đột với Bạch Chiêm, không thể chọc tới hắn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 103: Bạch Chiêm Tức Giận

“Bay lên cành cao, trở thành phượng hoàng? Có chỗ dựa vững chắc?”

Bạch Chiêm bước đi rất chậm, ngữ khí cũng rất nhẹ nhàng, nhưng Đồng Minh Đức lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, Bạch Chiêm đi về phía trước một bước, hắn liền lùi lại đằng sau một bước, đối với vị chủ nhân này, hắn thật không dám chống lại

Hắn tới là để hoàn thành nhiệm vụ được giao, chứ không phải đến để trở mặt.

Nếu để vị kia biết mình đã đắc tội với vị chủ nhân trước mắt, sợ là hắn lập tức sẽ bị đóng góp đưa đến trước mặt Bạch công tử mặc người chém giết, lúc này đây Đồng Minh Đức chỉ cầu hắn có thể nguôi giận.

Ánh mắt liếc về phía Trang Thư Tình, hy vọng nàng có thể niệm tình huyết thống mà nói giúp hắn một câu.

Nhưng Trang Thư Tình đến một ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn Đồng Minh Đức, đối với những người dám tính kế nàng và Thư Hàn, có cũng như không.

”Người tới.”

”Công tử.”

”Đưa người cho Thanh Dương Tử, trong thời gian ngắn nhất ta muốn biết tất cả mọi chuyện liên quan.”

”Vâng.”

Đồng Minh Đức muốn cầu tình, nhưng miệng chưa kịp mở đã bị lôi đi, trừ nước miếng, nửa lời cũng không phun ra được.

”Nói cho Trần Nguyên, trước trời tối phải moi hết thông tin, hiện tại tiến hành đi.”

”Vâng.”

Xử lý xong Đồng Minh Đức nhưng cổ lửa giận trong lòng Bạch Chiêm vẫn không cách nào tán đi, hăn nôn nóng đi qua đi lại, hận không thể lập tức bay đến kinh đô bóp chết cái tên dám khơi mào chuyện này.

Người của hăn, bọn họ cũng dám đánh chủ ý đến! Bọn họ cứ nhiên dám!

Thấy Bạch Chiêm như vậy Trang Thư Tình liền đi đến trước mặt Bạch Chiêm giữ lấy tay hăn. “Có liên quan đến vị hoàng tử nào sao?”

”Trừ bọn họ ra ai còn có lá gan này.” Nắm tay Thư Tình, tâm tình Bạch Chiêm tốt hơn một chút, “Không cần lo lắng. Dù cho bọn họ có nắm được toàn bộ kinh thành trong tay thì như thế nào, phế vật thì vẫn mãi chỉ là phế vật.”

Trang Thư Tình bị ngữ khí của hăn chọc cười, thân thể nghiêng về phía trước, để trán lên lưng nam nhân, “Chỗ của phụ thân chàng... Nếu như chàng có xung đột với bọn họ, hoàng thượng sẽ giúp ai?”

”Người sẽ lấy đại cục làm trọng, nhưng mà đến cuối cùng hăn chỉ có thể giúp ta. Nếu như tùy ta xử lý, sợ là nửa kinh thành sẽ bị lật ngược.” Nhớ tới chuyện năm đó, Bạch Chiêm cười lạnh, “Nếu như đã quên giáo huấn của, vậy thì để bọn họ nếu thử lại một lần. Thử xem lần này là bọn họ tiến bộ hay là ta lại cao tay hơn một bậc.

Ngẩng đầu, Trang Thư Tình nhìn hẳn, “Chàng đã từng náo ra chuyện rồi sao?”

”Mặc danh kỳ diệu nhiều ra một vị huynh đệ muốn cùng bọn hăn tranh giành sủng ái của hoàng đế, tranh giành vị trí kia với bọn họ, bọn họ còn có thể nhịn sao? Người có chút đầu óc sẽ dùng ám chiêu sau lưng, không bao giờ tự mình động thủ, kẻ không đầu óc thì chạy đến trước mặt ta kêu gào, niệm chút mặt mũi của phụ thân, ta cũng không làm quá đến mức lấy tính mạng của bọn họ. Chỉ cho người đến đánh sập phủ hoàng tử của bọn họ, đen người xấu thành một chuỗi ném đến trước mặt phụ thân là được.”

Trang Thư Tình nghĩ đến hình ảnh kia, thật không nhịn được cười, “Rất nhiều người nhìn thấy sao?”

”Đương nhiên. Lúc đó là thời gian phụ thân vào triều.”

”Các hoàng tử khác đều thấy hết?”

”Chỉ có đại hoàng tử là không có, hăn đến từ sớm, lúc đó hăn đã về phủ, đóng cửa từ chối tiếp khách.”

Trang Thư Tình cười vài tiếng lại tiếp tục hỏi, “Lúc đó là tháng mấy?”

”Tháng mười hai.” Bạch Chiêm thấy nàng vui vẻ, bản thân cũng vui vẻ hơn một chút. “Thân thể không tốt nên bị bệnh mấy tháng, kém chút mất mạng.”

”Thái độ của hoàng thượng như thế nào?”

”Mặc kệ là thái độ gì. Người chọc đến ta đều phải nhận chút giáo huấn, có bản lĩnh thì đến tìm ta đầu, nếu không có khả năng thì nên quản tốt bản thân, không nên đến trêu chọc ta.”

Hoàng đế có một đứa con như hắc cũng thật bắt mắt dĩ, Trang Thư Tình vừa cười vừa nghĩ, tức giận trong lòng cũng tiêu tán đi không ít.

”Có hai người không phục, sau này liền liên thủ muốn đối phó với ta, lập tức liền bị ta ném đến quặng than lao động ba tháng.”

Hoàng tử đi lấy quặng than?!!

Trang Thư Tình kinh ngạc nhìn Bạch Chiêm, có chút lắp bắp hỏi hắc, “Chàng, chàng có quặng than?”

”Ừ, có.” Nhìn thấy Thư Tình ỷ lại dựa vào người hắc, Bạch Chiêm trong lòng cao hứng, hắc vốn cũng hy vọng Trang Thư Tình có thể hỏi thêm những chuyện về hắc, hắc nhất định sẽ không gạt nàng, nhưng cho tới bây giờ Trang Thư Tình vẫn không hỏi một câu, hiện tại vất vả mới hỏi hắc một chút, nửa phần hắc cũng không dấu diếm.

”Giáp với Đại Chu có hai nước, một là Vô Quốc, một là Cúc Quốc, Vô Quốc có chút quan hệ với ta, khi nào nàng muốn đến đó chơi ta sẽ mang nàng đi, ở nơi đó không giống với Đại Chu, nàng thấy nhất định sẽ thích, còn quan hệ của Cúc Quốc với Đại Chu vẫn luôn không tốt, năm mười lăm tuổi ta nghe nói ở Cúc Quốc có một vị võ sĩ rất lời hại, đến xem thử thấy cũng quả có chỗ hơn người, nhưng mà vẫn bị ta đánh ngã, lúc đó hai bên đả đánh cuộc, một phần tiền cược trong đó chính là quặng sắt nằm ở ranh giới giữa hai nước, mỏ đó có trữ lượng rất lớn, còn có thể khai thác nhiều năm.

”Quặng sắt không phải là tài sản của quốc gia sao? Đối phương cũng dám nguyện ý đem đánh cược?” Trang Thư Tình lập tức thắc mắc hỏi hắc

”Vậy cũng phải xem bọn họ có gan dám đến đoạt đồ với ta không, lại nói nơi đó cho bọn họ thì bọn họ cũng không giữ được lâu, lúc đó ta cũng lấy một quặng đồng làm tiền đặt cược, tranh thì trách bọn họ không thắng được ta.”

Chỉ sợ nguyên nhân phía sau mới là điều quan trọng nhất đi, ranh giới giữa hai nước trước giờ đều hỗn loạn, mà trước giờ đều là kẻ mạnh vì tôn, nếu triều đình nhúng tay vào, càng sẽ bị phản tác dụng, nếu như xuất động quân đội, Cúc Quốc sẽ cho phép khởi binh sao?

Về phần quặng đồng gì đấy, Trang Thư Tình lựa chọn không có nghe thấy.

”Phụ thân chàng ký thật cũng rất tinh tường, chàng nói thế nào cũng là con của hãn, nắm ở trong tay con mình dù sao cũng tốt hơn trong tay địch nhân, chuyện khai thác quặng sắt xử lý thế nào?”

”Người của ta khai thác.”

Trang Thư Tình bị ngữ khí đương nhiên của hãn đả bại, không phải là nên bán giá thấp cho triều đình sao? Hoàng đế sẽ không có khúc mắc trong lòng sao? Nguyên một quặng sắt, lại là một quặng sắt có trữ lượng lớn, mỗi năm như vậy có thể làm ra bao nhiêu vũ khí chứ?

”Phụ thân chàng cũng đồng ý?”

Bạch Chiêm cười một tiếng nhẹ bồng, “Cho dù hãn cứng rắn muốn đoạt ta cũng không sợ, nhiều nhất là rời khỏi Hội Nguyên Phủ, thiên hạ rộng lớn, ta đi đâu mà không được, những điều hãn cần là mượn ta để áp chế không ít người, nhất là cái đuôi to ngoại thích kia, nếu không phải hãn còn có vài phần khả năng, đem bọn ngoại thích áp chế xuống, hiện tại thiên hạ này còn chưa biết sẽ mang họ của ai, nhưng dù sao thì, đối với ta hãn cũng có vài phần chân tâm, bằng không ta xúng sẽ không tùy ý để hãn mượn thế.”

Sờ sờ đầu nàng. Động tác ôn nhu như đang đối đãi với một đứa nhỏ, Bạch Chiêm nói: “So với ai hãn cũng đều rõ ràng, ta thật không có hứng thú với vị trí kia, nhưng mà hãn cũng lo lắng nếu người ngồi ở vị trí kia

không phải là ta, sợ là hấn sẽ không chứa chấp nỗi ta, nhưng ta thì tất nhiên là không cần hấn phải bận tâm.

”Vị trí kia có cái gì tốt? Cô đơn một mình, quyền lực cho dù có lớn, nhưng được nhiều thì mất đi cũng càng nhiều, đưa ra bất kỳ quyết định nào cũng sẽ có người nhảy ra nói người làm không tốt chỗ này, không phải chỗ kia. Còn phải cân bằng thế lực ở khắp nơi, sơ xảy một chút, cả thế cờ sẽ hoàn toàn bị hủy, Nghĩ đến thôi cũng thấy mệt, hấn muốn sống cuộc sống như vậy thì mặc hấn, ta không muốn tham gia.”

”Ừ, như bây giờ là tốt rồi.”

Rõ ràng lời đồn đãi bên ngoài vẫn đang còn sôi sục, không biết bao nhiêu người đang thảo luận lời đồn này. Nhưng hai người ở đây vẫn yên tĩnh cùng nói chuyện đôi lúc còn khẽ phát ra tiếng cười, Trang Thư Tình lúc này đã hiểu được, nam nhân này nói rằng không sợ bất luận kẻ nào không phải chỉ để an ủi nàng, nàng lại không ngại được khi hấn còn bằng tuổi nàng lại có thể làm được nhiều chuyện như vậy, nhiều chuyện trong số đó đến chính nàng cũng không có khả năng làm được như vậy, hơn nữa cũng hiểu được tại sao có nhiều người vẫn khẳng khẳng một mực trung thành theo hấn.

Những người ở đây đều bộc tùy theo chủ, mấy người thấy bọn họ không để chuyện này vào mắt nên cũng không quá lo lắng, ngược lại một đám đều vô cùng hưng phấn, bởi vì sắp có chuyện để họ làm.

Trần Nguyên thật sự không muốn phá hỏng bầu không khí tốt đẹp trong phòng. Một mực vẫn đứng ở ngoài cửa không dám tiến vào, hấn tuyệt không dám chọc giận công tử, hiện tại công tử đã được Trang tiểu thư xoa dịu, nếu hấn không có mặt dám phá hỏng...

”Tra được cái gì sao?”

”Vâng.” nghe được lời của công tử, lúc này Trần Nguyên mới bước vào, “Tòa nhà kia xác thực có chút cổ quái, ở thư phòng có cửa nối thẳng đến tòa nhà ở một con phố khác, thuộc hạ đã tra được, nơi đó là tòa nhà của Trương phủ, nhưng trong ngày thường không thấy Đồng Minh Đức tiến vào Trương phủ. Hai người cũng chưa từng chạm mặt, thuộc hạ đã cho người tiếp tục điều tra, mong công tử cho chúng thuộc hạ thêm chút thời gian.”

Lúc Trần Nguyên tiến vào Trang Thư tình đã kéo Bạch Chiêm ngồi xuống bên cạnh, thấy hần nói vậy liền thuận thế hỏi: “Có phải Trương phủ cũng giống như tòa nhà của Đồng Minh Đức, có một cửa thông đến tòa nhà kia, hay một tòa nhà nào khác?”

Trần Nguyên và Bạch Chiêm nhìn nhau, “Thuộc hạ sẽ đi tra ngay.”

Trang Thư Tình trừng mắt nhìn về phía Bạch Chiêm, “Ta chỉ nói bừa.”

”Khả năng xảy ra là rất lớn.” Bạch Chiêm cười, người hần coi trọng, cho tới bây giờ sẽ không phải là một nữ tử không có đầu óc, người khác thấy hai người bọn họ liền tự cho rằng Thư Tình là muốn vớ cao, nhưng lại không biết rằng hần mới là người nhặt được một bảo vật độc nhất vô nhị.

”Tỷ tỷ!” Trang Thư Hàn từ bên ngoài tiến vào, tuy rằng vẫn nỗ lực vẫn duy trì dáng vẻ không quá kích động, nhưng trong mắt vẫn lộ ra hoảng mang.

Trang Thư Tình đang định tiến lên, liền nhìn đến thấy phía sau Thư Hàn còn có người.

Người phía sau Thư Hàn không phải Tô Văn thì còn là ai!

Bạch Chiêm đối với hần cũng coi như thân cận, nhưng cao mi hỏi, “Sao lại đến?”

”Tiểu tử này nghe được lời đồn liền đứng ngồi không yên, ta không yên tâm để hãnh một mình về nhà nên liền đi theo.” Tô Văn khẽ gật đầu với Trang Thư Tình, trên mặt tất cả đều là thiện ý.

Trang Thư Tình trong lòng ấm áp, cúi đầu chào hỏi, “Thư Tình tạ tâm ý của tiên sinh, tiên sinh mau vào trong nhà ngồi.”

Tô Văn nhìn Thư Hàn: “Học tử tử của con một chút, tâm tính còn kém xa.”

Trang Thư Hàn cúi đầu thi lễ đáp lại, “Tỷ tử vốn lợi hại hơn đệ tử rất nhiều.”

”Người còn kiêu ngạo.” Tô Văn chán nản, lười lại nhìn hãnh, tiểu tử này bình thường rất trầm tĩnh khiêm tốn, nhưng có chuyện gì liên quan đến tỷ tử hãnh là liền lập tức nóng vội, nhưng mà đáy lòng hãnh cũng vui mừng, một đệ tử vừa có tài vừa có đức, tiền đồ sau này cho dù không lớn cũng không ngại, Thư Hàn chẳng những có đức mà còn vẹn toàn, hãnh thật là vô cùng vừa lòng.

Người hương trà, Tô Văn cũng biết loại trà bảo bối này ở Trang gia không có nửa điểm hiếm lạ, tròng mắt liếc đệ tử một cái, có đồ tốt lại giấu sự phụ, sau đó oán khí mười phần nhìn về phía Bạch Chiêm.

Bạch Chiêm thấy hãnh biểu hiện tốt, tâm tình khoái trá mở miệng, “Lát nữa cho người một bao.”

”Nhiều một chút, hiện giờ mới tháng năm, một bao sao có thể uống đến cuối năm.”

Không đợi Bạch Chiêm nói cái gì, Trang Thư Tình liền nở nụ cười, “Trong nhà ta còn một chút, coi như là Thư Hàn hiếu kính tiên sinh.”

Chiếm tiện nghi của tiểu bối không phải hành vi của quân tử, Tô Văn muốn cự tuyệt, nhưng hai phiến môi như dính lại không cách nào tách ra, chính là không thể từ chối được, cũng không dám nhìn Bạch Chiêm, cuối cùng ho khan một tiếng nói: “Ta đây liền không khách khí.”

Trang Thư Tình nhìn hai người, nở nụ cười.

Bị chính người thân của mình tính kế, còn nháo lớn như vậy, có thể không khó chịu sao? Tất nhiên là khó chịu, lo lắng sao? Tất nhiên cũng lo lắng, nhưng một ngày này của nàng, trôi qua lại rất yên bình.

Hoạn nạn thấy chân tình, nàng quả thật nhận thấy được, bởi vì biết nàng không phải chỉ có một người, nàng không bị mọi người vứt bỏ, cho nên nàng mới có thể càng thêm dũng cảm.

Mặc kệ kế tiếp phải đối mặt với sóng gió gì, nàng cũng tuyệt đối không lui về phía sau.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 104: Giá Trị

Tô Văn đến đây cũng chính là cho mọi người thấy lập trường của hắn, gặp được người rồi thì cũng không nên ngồi ngốc quá lâu, một lát liền ôm bảo bối của hắn cáo từ, còn cho Thư Hàn nghỉ ba ngày.

Đưa người đi rồi, Bạch Chiêm nói: “Có hắn ra mặt, có một nhóm người liền sẽ không dám tham dự vào.”

”Văn nhân?”

”Ân, chỉ cần bọn họ không thêm phiền, việc này sẽ không nhắc lên sóng gió quá lớn.” Sắc trời đã gần đến hoàng hôn, hai người sóng vai đứng ở trong sân, một đôi bóng, kéo dài về sau quần quýt lấy nhau, “Sinh lão bệnh tử, trên đời này ai dám nói mình sẽ không có bệnh, càng không có bất cứ người dám đối mặt với cái chết mà không sợ hãi, mặc kệ có phải phù thủy hay không, chuyện người có thể cứu sống người là thật, một người quanh năm sống nhờ thuốc nay nhờ người mà có thể khỏe mạnh sống sót, là phù thủy thì sao, rất nhanh thôi sẽ thấy được kết quả Như Tình, nàng không cần đánh giá quá cao lòng người, giết nàng bọn họ càng không chiếm được chút lợi ích nào, hiện tại không dám bức tử nàng, về sau, nói không chừng về sau dựa vào chút lòng nhân ái này mà được đền đáp, ai lại không muốn hào phóng một phen, buổi tối nàng nghe Trần Nguyên hồi báo sẽ biết, cuối cùng, người nàng cần đối mặt sẽ không phải dân gian, mà chỉ là triều đình...”

”Phụ thân biết nàng thân bất do kỷ, những người khác không chừng sẽ lâm vào sợ hãi, huống chi mục đích hiện tại của bọn họ rất rõ ràng, một là

muốn thu nòng về phe của bọn họ để tùy bọn họ sử dụng, thứ hai là muốn dời đi lực chú ý của mọi người, tiện cho bọn họ ra tay xử lý nơi truyền ra lời đồn đãi, nhất tiền song điều, nhưng mà kết quả còn phải xem ta có đồng ý hay không, ta đã cảnh cáo bọn họ từ sớm, đừng có chọc ta, chọc, tự gánh lấy hậu quả.”

Trang Thư Tình vừa kéo hần trở về phòng vừa hỏi, “Chàng tính toán làm như thế nào?”

”Tất nhiên là phải hồi báo hậu hĩnh lại cho bọn họ.” Bạch Chiêm chưa nói đến chuyện doanh trại ở Giang phủ hiện nay là loại tình huống gì. Cùng càng không nói cho nàng biết rõ tình huống này hần cũng không có chuẩn bị viện thủ, ngược lại đã rút toàn bộ người về, chỉ tuy cho bệnh tình phát tán ra. Chờ đến phạm vi bệnh truyền ra càng rộng, đến thời điểm không thể nào tiếp tục che dấu, hần lại bồi thêm một kích, xem ai còn có bản lĩnh đánh chủ ý đến người của hần!

Đây chính là phương thức xử sự của hần, trị quốc cũng giống như phương pháp chữa bệnh của thư Tình, nơi nào xảy ra vấn đề, lập tức liền hạ ngoan tay. Một đao bổ xuống, cắt đứt nơi đó, triệt để chặn đứt nguyên nhân phát sinh vấn đề.

Việc này nếu lại nhẹ nhàng bỏ qua. Lần sau không biết bọn họ còn dám đánh chủ ý nào lớn hơn nữa, nếu đổi lại là hần, hần đã sớm đem đám người này chém hết không còn một mống.

Hỏi hần làm như vậy thì cục diện triều đình sẽ như thế nào?

Chê cười, Đại Chu lớn như vậy. Mỗi kỳ thi có rất nhiều tiến sĩ thi đậu, tùy tiện tìm một người đặt vào chỗ trống, hần sẽ tự phải biết làm sao để bảo vệ vị trí kia, cũng chỉ là lấy thê tử thôi nhưng còn phải xem là người nào có thể vào được trong mắt hần, ngoài vị đang ở bên cạnh, sẽ không có người thứ hai.

Trang Thư Tình cũng không tiếp tục truy vấn hẳn tính sẽ đáp trả thế nào, nang chỉ cần biết, người này thực không đem chuyện này để trong lòng là được rồi.

Nhìn thấy đệ đệ tiến vào, Trang Thư Tình liền kêu người đi dọn cơm, lại cho người gọi Thư mẫn và tiểu đệ Thư Cố, tuy rằng trong lòng có chuyện. Những bữa cơm này trôi qua vô cùng yên ổn.

”Công tử, thuộc hạ tra được một tòa nhà cách Trương phủ không xa bình thường ít có người ra vào. Gần đây liền có một người tiến vào, người này sử dụng xe ngựa, không biết là nam hay nữ, tối nay thuộc hạ đi tra xét một phen.

”Mang theo nhiều người đi.”

”Vâng.” Tính tình công tử Trần Nguyên rất rõ ràng, lời này của công tử cũng biểu đạt là quan tâm, “Đây là động tĩnh gần đây của quan viên trong thành, còn có đây là một chút dị động của các gia tộc. Mong công tử xem qua.”

Tùy tiện lật lật vài cái, Bạch Chiêm liền đưa cho Trang Thư Tình.”Nhìn thử xem.”

Đây là một phần danh sách, ngay cả tiểu đội nha dịch dần nhất làm gì đều ghi vào, xếp hạng đầu tiên chính là Trương Hoa, thành chủ Hội Nguyên Phủ.

”Tra những thứ này có thể khiến Trương Hoa cảnh giác hay không?”

”Nếu như chút chuyện này mà còn làm không được thì sao ta dám giữ lại bên người, Trương Hoa xuất thân từ Trương gia ở kinh thành, tổ tiên là công thần khia quốc, Trương Hoa có người tỷ tỷ vào cung làm phi, sinh hạ tử hoàng tử, xem ra có chút tâm tư, chỉ là quá mức tham lam, tay với quá dài, lúc này liên lụy đến tất cả người có liên quan.”

”Phía sau Đồng gia có phải tứ hoàng tử hay không?”

”Có khả năng này, cho dù không phải thì cũng khôn thoát khỏi quan hệ.” Bạch Chiêm chống đầu lườm biếng nói, không hề đem bọn họ để vào trong mắt, triệt để coi thường, hần quả thật không xem trọng nổi những người đó, những thứ nên biết thì phải biết, phòng bị thì vẫn phải phòng bị, đây là lời nường hần đã dạy từ nhỏ.

”Ầm vang!”

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn ngoài phòng, “Sắp đổ mưa?”

Buổi chiều còn nắng, sao thời tiết lại thay đổi nhanh như vậy?

Nhắc tới mùa mưa năm này của Hội Nguyên Phủ không khéo còn kéo dài đến tối.

Trần Nguyên ra ngoài quan sát sắc trời một chút, “Nổi gió, lát nữa khả năng sẽ có mưa.”

Nghĩ đến tình huống ở doanh trại, Trang Thư Tình sao còn có thể xem những sổ sách này, “Nếu như xử lý không tốt, nước mưa sẽ là con đường truyền nhiễm, cho người đến doanh trại của Từ tướng quân nhắc nhở một chút, chỉ cần là ở trong doanh trại, nhất định phải mặc áo và đeo giày kín, mặc kệ là nước rửa mặt hay bất cứ nước nào cũng không thể đổ lung tung, phải tiếp tục đun rượu, thời tiết này nói bọn họ đun nhiều một chút.”

Dừng lại một lát, Trang Thư Tình nhíu mày, “Bạch Chiêm, ta không tin những nơi khác sẽ không có chuyện gì, nếu nhiễm bệnh cho người dân thì phải làm sao bây giờ? Bệnh này tuy không nguy hiểm đến mạng người nhưng sẽ rất dễ lây nhiễm, dễ dàng mắc bệnh, trị liệu cũng khó khăn... Sao làm nhìn ta như vậy?”

”Bọn họ còn đang đồn nàng là phù thủy, nàng quản sống chết của bọn họ làm gì?”

”Ta đã mặc kệ lời đồn, những thứ đó ta không để tâm, thấy khó chịu thay ta sao?” Trang Thư Tình cười đến dịu dàng, nhường nhân nhìn liền cảm thấy còn người nàng từ trong ra ngoài đều mềm, vô cùng mềm mại.

”Ta biết, làm như vậy sẽ bị rất nhiều người dòm ngó, bị ý lại, bị người khác phó thác sinh tử, nhưng nếu bản thân ta hữu dụng, ta còn cảm thấy cực kỳ vui vẻ, người khác thích nói thế nào thì kệ bọn họ, cho dù cho rằng ta là phù thủy, ta sẽ hại bọn họ, vậy thì lần sau có bệnh đừng tới tìm ta, ta cũng sẽ không đến cửa cầu xin bọn họ để ta chữa trị, nhiều người như vậy, sẽ có người hiểu biết, cũng sẽ có người ngu muội, ta không muốn chui rúc làm một người ngu muội, cũng không muốn sống quá ích kỷ, điều ta muốn là sống không thẹn với trời, chết không thẹn với đất, ta muốn bình thản đứng bên cạnh chàng, mà không phải tự bản thân cảm thấy thấy mình ô uế, không xứng với chàng,”

Bạch Chiêm mím miệng tươi cười như trẻ con, liếc mắt nhìn Trần Nguyên một cái.

Trần Nguyên nhìn Trang Thư Tình thật kỹ, mang theo kính ý Trang Thư Tình nhìn không hiểu, xoay người ra ngoài an bày.

Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm, “Vừa rồi ta có nói cái gì không đúng sao? Sao hăn lại nhìn ta như vậy?”

”Hăn là đang tâm phục.” Nếu nói trước kia Trần Nguyên kinh Thư Tình là vì hăn, như vậy kể từ bây giờ, hăn kính nể nàng đơn giản bởi vì nàng là Trang Thư Tình.

Thần sắc trong mắt Bạch Chiêm giấu không được kiêu ngạo, người hăn xem trọng, chính là tốt như vậy.

Hơn nữa nàng còn nói là vì có thể đứng ở bên cạnh hắn, dùng ánh mắt nghiêm cẩn như vậy nhìn hắn nói ra lời dễ nghe như vậy, thật là... khiến cho tim của hắn đập thật nhanh.

Mưa đến, mau hơn so với đoán trước, Trang Thư Tình ở trong nhà đứng ngồi không yên, nhìn bầu trời tối như mực ở bên ngoài, lại nghĩ đến hậu quả sau trận mưa này.

Trần Nguyên rất nhanh từ bên ngoài đi vào, đặt ô ở ngoài cửa,, “Người mà hiện tại Từ tướng quân có thể sử dụng không nhiều, thuộc hạ cho mang theo người đi giúp, tình huống hiện tại coi như là đang trong phạm vi không chế, Từ tướng quân nói hi vọng ngày mai Trang tiểu thư có thể đến xem quân doanh.”

”Lúc này không sợ nàng là phù thủy?”

”Từ tướng quân cũng không làm cái gì, Từ tiểu thư không có đồng ý thì cũng không đến lượt ta.” Trang Thư Tình nhìn về phía Trần Nguyên, “Có đại phu ở đó trực đêm không?”

”Có, Trình Kha là người gác đêm nay.”

Trong lòng Trang Thư Tình vẫn cảm thấy không yên, nhưng nàng cũng biết, việc nàng có thể làm rất có hạn, hơn ba vạn người, vốn đã không dễ quản lý, huống chi những người ở đây chưa từng được cung cấp kiến thức đầy đủ để phòng tránh bệnh, ít người biết chữ, trước khi gia nhập quân ngũ, bọn họ cũng chỉ làm nông dân quanh năm làm ruộng, đây cũng là việc rất bình thường, căn bản là không ai muốn thay đổi.

Cho dù nàng làm cũng vô dụng

Bạch Chiêm đứng dậy, “Chuyện này ngày mai lại nói tiếp, không còn sớm, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Nguyên tưởng rằng cơn mưa này chỉ trong một lát sẽ ngừng, nhưng tại thời điểm khó khăn này mưa chẳng những không ngừng, mà càng thêm lớn hơn nữa.

Trang Thư Tình nhìn trời liền biết sự việc sẽ nghiêm trọng, lập tức khoác áo mở cửa, nhìn màn mưa bên ngoài, tâm trầm xuống.

”Tiểu thư, có gió.” Bảo Châu mang theo nước ấm tiến đến, thấy thế liền vội vàng đóng cửa lại.

”Thu thập một chút, ta muốn ra ngoài.”

”Vâng.”

Nguyên tưởng rằng nàng tới sớm, đến nhà ăn mới thấy nàng mới là người đến trễ

Trang Thư Cố tiến lên nắm lấy tay nàng, sau được chăm sóc một đoạn thời gian, sắc mặt đứa nhỏ này đã bắt đầu hồng nhuận, rất chọc người thích, hai tỷ đệ nhìn còn có chút giống nhau, người không biết tuyệt sẽ không nhận ra được hai người không phải thân thích.

Bạch Chiêm chậm chạp tiến vào, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Thư Tình

Đây là chỗ trống cuối cùng, có thể thấy được, người trong nhà vô cùng quen thuộc sự có mặt của hắn, hoàn toàn coi hắn như một trong những chủ nhân của Trang gia.

Trầm mặc ăn điểm tâm, không đợi Thư tình mở miệng, Bạch Chiêm đã nói trước: “Đều đã dàn xếp xong xuôi, đi thôi.”

Trang Thư Hàn thấy tỷ tỷ đứng dậy cũng vội vàng đuổi kịp, Trang Thư Tình lắc đầu, “Đệ ở nhà đi.”

”Tỷ, đệ cũng muốn đi, chuyện tỷ muốn làm, đệ cũng phải xem thử một chút, để biết được, tỷ tỷ của đệ có bao nhiêu lợi hại.”

”Để hần đi đi, chuyện này hần cũng nên biết, về sau sẽ có lợi cho hần.” Bạch Chiêm nói xong liền kéo người ra ngoài.

Trang Thư Tình cũng không quá đặt nặng chuyện nắm tay, giữa hai người bọn họ có tiếp xúc rất nhiều, nắm tay căn bản không tính là chuyện gì lớn.

Nhìn trời mưa, lại nhìn đôi giày bản thân đang đi, Trang Thư Tình nhớ ra bao tay nàng để trong hộp giải phẫu, bao tay y tế có thể làm được, vậy giày đi mưa chắc hần cũng không thành vấn đề.

”Bạch Chiêm, bao tay giải phẫu của ta chàng làm ra nó có dễ không?”

”Ừ? Tốn chút công sức, thế nào?”

”Từ chất liệu đó có thể làm ra loại sản phẩm khác được không?”

”Không khó.” Bạch Chiêm vừa nói vừa bước đi, “Muốn làm thứ gì?”

”Ừ, làm một chút đồ đi mưa hần là được, giày thì thế nào? Dùng để làm giày đi mưa khẳng định là rất có ích, so với giày vải bị mưa làm ướt thì tốt hơn nhiều.”

”Ta nói bọn họ làm thử xem.” Tiếp nhận ô hạ nhân đưa tới, Một tay Bạch Chiêm ôm bồng Trang Thư Tình lên, trực tiếp tiến vào xe ngựa.

Trang Thư Tình không hề bị dính một giọt nước mưa, nhưng trước trán Bạch Chiêm lại có hơi ẩm ướt.

Cầm khăn giúp hần lau khô, lại sửa lại tóc cho hần một chút, Trang Thư Tình giống như không hề cảm thấy, không khí giữa hai người đã có

chút ăn ý và thân mật, nhìn đôi giày bên ngoài liền liên tưởng đến giày đi mưa.

Giày đi trong mưa thì phải nhẹ, hơn nữa người bình thường cũng có thể sử dụng, nếu giày đi mưa có thể được sử dụng thông dụng...

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 105: Bạch Chiêm Tính Kế

Diện tích của quân doanh rất lớn, lúc không có người luyện tập thường có một khu để trống, lúc này không hiểu sao đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Từ sáng sớm Từ Công Mậu đã cho người chờ ở cửa quân doanh, nhìn thấy xe ngựa lập tức chạy vào bẩm báo cho hãn.

Bởi vì đi giày vải trong mưa nên mỗi bước Trang Thư Tình đều đi rất cẩn thận, sợ bị ngã sấp xuống, như vậy sẽ rất mất mặt.

Bên cạnh có Bạch Chiêm đỡ, phía sau có Trang Thư Hàn, vì vậy Trang Thư Tình cũng chỉ bị ướt một chút.

Thấy nàng đứng vững, quân binh mới dám tiến lên tiếp lời, “Tướng quân có lệnh, mời Trang đại phu trực tiếp tiến vào quân doanh.”

Trang Thư Tình nhìn hãn cười, nhìn xuống dưới giày của hãn, bên trong có lót thêm gì không thì nàng không biết, nhưng bên ngoài hình như được bao bằng một lớp chất liệu gì đó, chắc là có tác dụng chống thấm nước.

Nàng cũng không hỏi nhiều, cùng Bạch Chiêm bước vào doanh trường.

”Mưa hình như đang bắt đầu lớn hơn.” Tiếng mưa đập lên ô vô cùng dày đặc, Trang Thư Tình có chút lo lắng chiếc ô này sợ là không trụ nổi.

”Ân.” Một tay Bạch Chiêm cầm ô, một tay đỡ lấy Trang Thư Tình, việc chiếu cố Thư Tình chỉ cần hẩn làm là được, không cần nhọc đến người khác, cho dù là Thư Hàn cũng chỉ có thể nhìn.

Nhưng mà lúc này theo Thư Tình đến đây hẩn cũng có việc muốn làm, những ngày khác, người bình thường không thể tiến vào quân doanh, nếu Từ tướng quân biết hẩn tới, như vậy tất sẽ có vấn đề muốn hỏi hẩn, nhưng về câu trả lời, thì phải coi tâm tình.

Từ Công Mậu vừa nhận được tin liền lập tức mở ô tiến ra ngoài. Phía sau trừ các tướng lĩnh thân cận và Trình Kha thì còn có một vị gọi là Mã đại phu.

Lời đồn bên ngoài không phải các tướng sĩ trong quân doanh không biết, tất cả bọn họ đều biết, trước chưa cần bàn đến vị tiểu cô nương trước mắt có phải là phù thủy hay không. Lúc này nàng nguyện ý đến quân doanh giúp bọn họ chữa trị, điều này nói lên được nàng không phải là kẻ yếu, cũng không bị những lời đồn kia gây ảnh hưởng.

Người như vậy mới đáng xưng là đại phu, về chuyện người ta nói nàng là phù thủy, cái đó cũng chỉ là lời đồn, ai biết có đáng tin hay không, cho dù là thật thì người ta cũng chỉ làm chuyện cứu người, người đến xem náo nhiệt có tư cách gì phán xét người khác?

Làm đại phu, đều đã rất quen thuộc sinh tử của con người. Ngược lại cũng càng nhìn thông suốt, vì vậy, đối với Trang Thư Tình hẩn có chút tò mò, qua lần gặp mặt này chút bài xích trong lòng hẩn cũng đều biến mất.

Người có tri thức luôn nhìn ra được cốt lõi của vấn đề.

Mặc kệ thái độ của bọn họ đối với vị nữ y này như thế nào thì nói đến cùng nàng cũng là nữ y. Cùng là người trong một quốc gia, người của bọn họ bị chất vấn khi dễ, bọn họ há có thể cùng hòa vào mắng chửi người mình?

Tiếp nhận ánh mắt thiện ý của bọn họ, Trang Thư Tình cũng cười lại coi như chào hỏi, nguyên tưởng rằng chỉ có Trình Kha mới chào đón nàng, nhưng không nghĩ tới vị Mã đại phu kia cũng gật đầu với nàng, còn nhìn nàng cười một chút

Nhìn một chút, Trang Thư Tình nghĩ một chút liền hiểu được tâm tư của hân, trong lòng nhất thời vui vẻ. thì ra chịu một chút tiếng ác lại khiến nàng thu về nhiều nhân tình như vậy.

Từ Công Mậu ôm quyền thi lễ với Trang Thư tình, thái độ đối với Trang Thư Tình cũng vô cùng hòa khí, “Trang đại phu. Tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị theo lời dặn dì, chỉ là đồ che mưa thật sự không có nhiều, giày đi mưa thì lại càng ít, một quân doanh tổng cộng cũng có đến mấy trăm người, chính vì vậy không đủ số giày da để phân phát, chỉ có thể tận lực không bước ra ngoài.”

Nói đến đây. từ Công Mậu cười khổ một tiếng, “Lúc này chính là có người đang có ý muốn quấy rối. Sợ là dù có hợp lực lại cũng không thể đối phó.”

Đối với chuyện này Trang Thư Tình cũng không thể giúp gì hơn, chỉ đành nói: “Hướng giải quyết như vậy đã là rất tốt, chỉ cần có thể không chế được bệnh thì không bao lâu mọi người có thể khôi phục lại, lúc đó Từ tướng quân không phải ngày ngày lo lắng, ta thấy đạo này khí sắc của Từ tướng quân không được tốt lắm.”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao hân có thể không lo, khi bên trên phát hiện ra sự tình hiện tại thì việc gánh vác trách nhiệm chỉ là chuyện phụ, quan trọng nhất chính là sức lực chiến đấu của quân đội sẽ bị suy giảm,.

Lau mặt, Từ Công Mậu qua qua nhìn hai người, “Hai người chính là người rõ ràng tính hướng hiện tại nhất, mong Trang đại phu có thể nói rõ ràng một chút để lão hủ có thể biết được khả năng hiện tại của chuyện này.”

Bạch Chiêm nhường mày, “Đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

Hắn rõ ràng là rất không vui, Từ Công Mậu thấy thế cũng không tiếp tục trì hoãn, lập tức kéo người đi doanh trướng.

Hai người cũng không nhiều lời vô nghĩa, mỗi người đều bắt đầu làm việc của bản thân, Trang Thư Tình giải thích một chút cho Mã đại phu, cũng bổ sung vài thứ cho Trần Kha

“So với ta đoán trước thì tốt hơn nhiều, hai ngày nay bệnh tình có bị lặp lại hay không?”

”Có” Mã đại phu nói, lấy một cuốn tập từ trong lòng ra, đây là những bệnh án mấy ngày qua hắn ghi lại, “Hôm kia tất cả còn tốt nhưng hôm qua lại có mười một người tái phát.”

”Số lượng này có thể kiểm soát được, bệnh này vốn có khả năng tái phát, hơi không chú ý đến vệ sinh một chút là sẽ có thể tái phát bệnh lại, vì vậy dù đã chuyển biến tốt cũng vẫn phải chú ý, mưa hiện tại chưa thể tạm ngừng, đồ dùng và xiêm y không thể mang ra ngoài phơi, nhưng vậy rất bất lợi với tình huống hiện tại, nếu thời tiết cứ tiếp tục như vậy thì nên đốt lửa hong khô, nhất định phải tiếp tục giữ vệ sinh trong doanh trại, như vậy bệnh tình sẽ không tái phát.”

Hai người đều gật đầu ghi nhớ còn Trình Kha thì trực tiếp lấy bút ra viết lại, thấy Trang Thư Tình nhìn hắn liền giải thích nói: “Sư thúc nói đầu óc cũng không phải lúc nào cũng hữu hiệu, biện pháp lúc trước của Trang đại phu rất tốt, lúc nào cần thì lật lại là có thể tìm ra, vì vậy hiện tại tất cả mọi người chúng ta đều học theo áp dụng.”

Trang Thư Tình tất nhiên vô cùng ủng hộ, nếu đại phu có thể hình thành thói quen viết ra những ca bệnh vậy tuyệt đối chỉ có lợi mà không hại

Bên này mọi người đang nói chuyện, bên chỗ của Từ Công Mậu và Bạch Chiêm lại không hề nhàn rỗi

”Tuyệt đối không được để cho Trương Hoa vào trong quân doanh, đề phòng hãn chó cùng đứt giậu, mặt khác, mặc kệ là chỗ kia phái người nào tới thì vẫn phải cho người coi chừng cẩn thận, để đại phu đi xem tình huống hiện tại của bọn họ trước đi.”

”Ý của công tử là những nơi khác cũng bị nhiễm bệnh?”

”Ừm.”

Tuy rằng trong lòng sớm đã đoán được, nhưng Từ Công Mậu vẫn cảm thấy khó chịu, cả đời của hãn đều lẫn lộn trong quân doanh, cũng rất rõ ràng suy nghĩ của những binh lính ở đây có bao nhiêu đơn giản, việc không đáng lo bọn họ sẽ không suy nghĩ, chỉ là bọn họ có thói quen nhẫn nhục chịu đựng, trầm mặc tiếp nhận tất cả những chuyện xảy đến dù là công bằng hay bất công, nếu may mắn thì có thể trở về phụng dưỡng phụ lão trong nhà, mệnh không tốt thì khi gặp phải chiến tranh, mười người bước ra chiến trường thì có khả năng sẽ chỉ có một nửa trở về, hoặc có thể là càng ít hơn, thậm chí có thể bị tàn phế, vì không muốn gây thêm gánh nặng cho gia đình nên dứt khoát chết trên chiến trường, chỉ mong có thể được chút phụ cấp cho cha mẹ và vợ con.

Những người này nhìn không thấy được quan hệ sâu xa trong đó vì vậy sự việc cũng càng thêm nghiêm trọng, Từ Công Mậu thật sự không nhìn được hoài nghi, nếu lúc này chỉ im lặng mà không đi áp chế, lần sau không chừng bọn họ sẽ đánh chủ ý đến quân lương

”Công tử, ngài... Giúp, giúp bọn hãn.”

Bởi vì thanh âm của Từ Công Mậu thật sự rất khàn nên Bạch Chiêm hiếm có liếc mắt nhìn hãn một hồi.

Từ Công Mậu chắt vật dùng sức chà sát trên mặt, tận lực để thanh âm của hản bình thường lại, “Ta biết công tử luôn mặc kệ những việc như vậy, nhưng những binh lính khác thật sự họ không có tội gì, ta lo lắng bệnh tình phát sinh càng lớn, những người đó sẽ bởi vì muốn thanh lý sạch sẽ nơi đóng quân mà giấu giếm việc này không quan tâm, trước để bọn họ về nhà tự chữa trị, Trang đại phu nói bệnh này có tính truyền nhiễm, đến lúc đó không phải một người chịu khổ mà cả nhà, thậm chí là hàng xóm cũng không người nào thoát được, ta không cầu gì khác, chỉ cầu công tử có thể hỗ trợ một chút trong chuyện này, để bọn họ có thể bảo vệ quốc gia thêm nhiều năm, đừng để bọn họ vì những người luôn đặt cao lợi ích trong quan trường mà bắt bọn họ phải bị tàn tật suốt đời.”

Bạch Chiêm nhìn Trang Thư Tình đang cùng chúng đại phu nghiêm cần thảo luận, dùng khẩu khí thoải mái lại lạnh nhạt đến cực điểm chậm rãi nói ra: “Nhìn tình hình hiện tại là biết không thể giải quyết được gì, những hoàng tử liên lụy vào chuyện này ít nhất có hai cái, mặc kệ là do mặt mũi hay có ẩn tình gì bên trong thì bọn họ cũng chỉ muốn đem sự tình ép tới mức tối đa có thể, đến phụ thân cũng bị bọn họ che mắt.”

Tâm mắt dừng lại ở bên người Từ Công Mậu, trong mắt Bạch Chiêm không hề gợn sóng, “Không cần người cầu việc này ta cũng sẽ ra mặt, ta không muốn Thư Tình vì việc này mà lo lắng, nhưng chỉ là không phải hiện tại, hừ, dám nói nàng là phù thủy, ta chỉ hận không thể để người trong thiên hạ biết được sự tình bên trong hai chữ phù thủy này, nếu bọn họ có chút cốt khí, thì cũng đừng cầm đi phương pháp chữa bệnh của Thư Tình.”

Trong lòng Từ Công Mậu sau khi nghe thấy lời của Bạch Chiêm là vui vẻ, sau đó là chột lạnh, hiện tại đã chậm rãi trở lại bình thường.

Như vậy mới là phong cách làm việc của Bạch công tử, hản sẽ không quan tâm đến quá trình sẽ có bao nhiêu người chịu khổ, cũng sẽ không quản sau đó sẽ phải tổn bao nhiêu khí lực mới có thể bình ổn lại mọi chuyện, phương pháp của hản, chính là tìm nơi nào có u nhọt, sau đó vung

một dao triệt để cắt đứt, không lưu hậu hoạn, giấu cũng không giấu được, vậy chỉ có thể đem khối u đó lấy ra, sau đó băng bó lại tốt là được, thời gian về sau có thể chăm sóc lại chỗ bị thương.

Ác sao? Dương nhiên là ác, nhưng chuyện đến nước này, phạm vi liên lụy rất rộng, nếu muốn chấm dứt thì chỉ có thể trả giá đại giới, nếu có thể chém đứt mấy cánh tay kia, không, không cần chém đứt, chỉ cần để cho bọn họ có tâm cố kỵ, không còn dám làm việc mà không kiêng nể gì là đủ rồi.

Hắn thật sợ, có một ngày hắn mang theo các tướng sĩ tiến ra chiến trường vì nước mà không tiếc mạng, nhưng đối lại là những ngày phải ăn cát, mặc áo độc, ngay cả vũ khí chạm vào cũng bị gãy đoạn.

Hắn sợ là chẳng những không thể mang người thắng lợi trở về, mà chính bản thân mình còn bị chôn vùi nơi chiến trường, trên lưng còn mang theo tiếng xấu suốt đời.

Hắn không sợ chết, chỉ sợ chết không đáng giá.

”Cần ta phải làm như thế nào, công tử chỉ cần phải người đến thông báo, ta sẽ tận lực phối hợp với công tử.”

”Việc người cần làm chính là quản tốt mỗi một mẫu đất trong doanh trại, đừng để người khác được dịp đập hư kế hoạch của ta là được, việc này thì chỉ mình người thì không thể dùng được, người quản không được bọn họ muốn đến gây phiền toái.”

”Vâng, lão thần nhất định sẽ ra sức chú ý.”

Bạch Chiêm không có nói gì nữa, trong tiếng mưa rơi, tiếng nói của Thư Tình lại vô cùng thanh thúy, tràn đầy ôn nhu truyền vào trong tai hắn, nghe thế nào cũng đều cảm thấy rất êm tai.

Tình huống nơi này đang chuyển tốt, ý của Thư Tình là không bao lâu nữa sẽ có thể khỏi hẳn, đến lúc đó dù những nơi khác có báo nguy thì người ở Hội Nguyên phủ đã được Trang Thư Tình chữa trị kịp thời, dùng phương pháp thỏa đáng làm bớt đi một hồi tai nạn, hẳn thật muốn nhìn, bọn đại phu luôn tự cho mình là cao cao tại thượng kia sẽ phải làm những thế nào.

Hoặc là thỏa hiệp để Trang Thư Tình ra tay cứu chữa, để nàng là người đi đầu phụ trách trị liệu bệnh tình, hoặc là cứu để bệnh tiếp tục lan rộng, nếu vì lời đồn đại này mà Thư Tình bị ảnh hưởng, bị người khác đề phòng... muốn tất cả người ở Đại Chu đều phải chịu chung căn bệnh này thì có là gì?

Không phải Thư Tình không đồng ý trị, mà là không có người nguyện ý tin tưởng.

Thư Tình nàng rất lương thiện, nhưng không phải vì nàng lương thiện mà các người muốn đồn kiểu gì thì đồn, mặc dù nàng biết, nhưng dựa vào tính tình cùng cách đối nhân xử thế của Thư Tình, nàng sẽ không để chuyện này vào mắt, mà chỉ chuyên tâm chữa bệnh cứu người.

Trước kia nàng đã đem phương pháp chữa bệnh đưa cho Ôn công công trình lên, nàng đã không thẹn với tâm.

Hắn cũng muốn nhìn một chút, so với cái danh phù thủy và y thuật của Thư Tình, vị phụ thân đáng kính của hắn rốt cuộc sẽ chọn cái nào.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 106: Đưa Người Vào Quặng Sắt

Vì trời đổ mưa nên nhìn trời càng có vẻ tối.

Lúc này Bạch Chiêm mới trở về Bạch phủ sau mấy tháng qua.

Những đồ vật được chuẩn bị cho Thư Tình ở đây đều rất đầy đủ, những dao phẫu thuật cùng các dụng cụ cũng được Bạch Chiêm cho người làm thêm một bộ đặt ở Bạch phủ.

Nhưng sau khi bắt được Đồng Minh Đức bọn họ mới cảm thấy còn thiếu một căn phòng —— nhà giam.

Nhưng dù sao thì cũng chỉ có một người là Đồng Minh Đức, nên việc nhốt hắn ở đâu cũng không phải việc quá khó khăn, cuối cùng chỉ cần thêm một bếp than vào là được.

Lúc này không cần dùng thủ đoạn nào để cạy miệng, Đồng Minh Đức cũng đã sợ muốn chết, nhất là mỗi khi tiếng than trong lò nổ lách tách cùng với những gáo nước lạnh khiến thần kinh của hắn hoang mang đến tột độ.

Nhưng Thanh Dương tử vẫn không chịu buông tha cho hắn, ngày thường Thanh Dương Tử đều coi thuốc của hắn như bảo bối mà cất giữ vô cùng cẩn thận, nhưng hiện tại, nếu không phải sợ người chết sẽ không tra hỏi được thì hắn còn hận không thể lấy mỗi loại ra dùng thử.

Ngay từ đầu cho Đồng Minh Đức chỉ rằng Thanh Dương Tử cho hắn ăn độc dược, nhưng ngay sau đó hắn liền biết không phải đơn giản như hắn nghĩ.

”Ách, ách,,ách...” Tiếng nấc cục không ngừng được lặp lại giữa những lần nấc cục không hề được dừng lại, một tiếng tiếp một tiếng, một hồi lâu sau ngực của hắn cũng bắt đầu phát đau, nhưng lại không thể ngừng được.

Thanh Dương tử dò xét mạch của hắn, chờ khi hắn chống đỡ không nổi liền lập tức tại cho hắn một gáo nước lạnh, lúc nuốt xuống một ngụm nước lạnh, tiếng nấc lập tức ngừng lại.

Không cho Đồng Minh Đức cơ hội thở dốc, một viên thuốc khác lại được nhét vào trong miệng, cảm vừa nhắc lên, viên thuốc liền lăn xuống cuống họng.

Qua một hồi cũng có thể thấy được phương pháp ra tay của Thanh Dương Tử, hắn tra khảo mà mười đầu ngón tay vô cùng sạch sẽ, ngay cả một vết máu cũng không có.

Dược tính phát tác, Đồng Minh Đức cảm thấy móng chân của hắn vô cùng ngứa ngáy khó chịu, đến lúc hắn chịu không nổi ngắt đi...

Miệng lại bị chét vào một chén nước lạnh, dược hiệu được giải, sau đó một viên khác lại được nhét vào...

Cứ như vậy lặp đi lặp lại. Từ suốt ngày hôm qua đến nay. Trên người Đồng Minh Đức vẫn vô cùng sạch sẽ, không có đến một vết máu, nhưng mà nhìn hắn hiện tại, tóc không ra tóc, lông mi và lông mày đều trụi lủi, ngay cả những nơi có lông cũng bị rụng sạch. Trên người vô cùng sạch sẽ, nhưng tinh thần lại uế oải, tùy thời đều có thể ngắt xui.

Nhìn biểu tình chỉ hận không thể chết đi của Đồng Minh Đức cũng biết mấy ngày nay hắn bị ép buộc đến mức nào.

”Công tử.”

”Hỏi ra được gì không.”

Trong nháy mắt Thanh Dương Tử lập tức trở nên ngượng ngùng, sờ sờ cái ót, “Chơi vui quá nên đã quên mất.”

Bạch Chiêm cũng biết tính tình của hắn nên cũng lười tức giận, nhìn Đồng Minh Đức hỏi, “Muốn chơi tiếp hay khai ra?”

Hắn đã sớm muốn khai, nhưng căn bản là một tiếng cũng không nói được!

Đồng Minh Đức quỳ bò tối trước mặt Bạch Chiêm, chỉ vào yết hầu của mình, một bộ muốn hỏi gì đều sẽ khai ra hết, vô cùng bức thiết nhìn Bạch Chiêm, chỉ sợ hắn không hiểu được ý mà mình muốn biểu đạt.

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn Thanh Dương Tử, Thanh Dương Tử lấy lòng cười cười, lấy thuốc giải từ trong túi ra cho hắn ăn vào.

Bạch Chiêm cũng không gấp, cầm lấy dao găm mới làm ra lên xem, “Dựa vào mẫu này làm thêm một cái, nhỏ hơn cái này một chút.”

Thợ thủ công cũng không sợ Bạch Chiêm, tiến lên tiếp nhận dao găm quan sát “Nếu nhỏ một chút e là lực sát thương sẽ không đủ.”

”Phần lưỡi dao làm sắc bén một chút là được, cái này quá lớn, để không vừa hộp dụng cụ của Thư Tình.”

”Nga!” Thợ thủ công kéo dài giọng, ý vị thâm trường được nhìn về phía công tử nhà hắn, “Thuộc hạ biết phải làm như thế nào.”

Bạch Chiêm khẽ gật đầu, cầm lấy một thứ vũ khí khác lên xem. Cũng không thèm nhìn Đồng Minh Đức, chỉ lạnh giọng nhả ra một từ, “Nói.”

Đồng Minh Đức cũng không dám nhiều lời, hắn cực kỳ sợ mấy viên thuốc kia của Thanh Dương Tử, ăn thứ đó còn kinh khủng hơn phải chịu cực hình.

Khóe mắt lướt qua, thấy Thanh Dương Tử đang chuẩn bị lấy ra một viên thuốc, Đồng Minh Đức cũng không còn tâm trí để nghĩ nhiều, mở miệng liền kể hết, “Trương Hoa nói, chuyện đang ngày càng khó kiểm soát, có thể sẽ gây bất lợi cho Tứ hoàng tử, nếu như có chuyện lớn khác phát sinh thì có thể dời đi lực chú ý của một người, năng lực của Trang Thư Tình rất cao, không biết bao người đang chờ xem vị cháu gái của Liễu gia kia sau khi uống thuốc nhiều năm, nay được Thư Tình chữa trị có thật sẽ tốt lên hay không, người lớn tuổi ai mà không có bệnh, nếu như Trang Thư Tình có bản lĩnh lớn, có thể chữa khỏi cả những chứng bệnh nan y, thì nàng sẽ là mấu chốt giải quyết tình trạng nguy cấp hiện tại của bọn họ, mục đích lần này ta đến Hội Nguyên Phủ chính là vì muốn đón hai tỷ đệ các nàng về, nếu thanh danh của nàng càng lúc càng lớn, như vậy sẽ không thể dễ dàng mang đi, vì vậy bọn họ mới nghĩ ra chủ ý này, nhất tiến song lùi, cũng không muốn hại nàng, chỉ là nghĩ rằng nàng sẽ sợ, nếu như cho nàng biết được tầm quan trọng của người thân, thì nàng nhất định sẽ nghe theo sự sắp xếp của ta, nàng là một đứa trẻ mồ côi, sao có thể không cảm động, dựa vào tài năng của nàng, dù ta có mang nàng về kinh đô thì tài năng đó sẽ không bị mai một, nàng vẫn sẽ làm đại phu chữa bệnh cứu người, đây cũng sẽ là lợi thế mà Tứ hoàng tử coi trọng, bộ dáng của Thư Tình cũng tốt, nếu có thể vì Tứ hoàng tử ra sức, không chừng người sẽ nạp nàng làm tiểu thiếp...”

Liếc thấy ánh mắt công tử càng lúc càng lạnh, Đồng Minh Đức cũng không dám nói tiếp, nhưng thấy Thanh Dương Tử cầm viên thuốc chơi đùa trên tay Đồng Minh Đức cũng không dám dừng lại, chỉ đành cùng hết can đảm nói ra, “Đó là việc mà Tứ hoàng tử đã giao phó trước khi đến Hội Nguyên Phủ, nói nếu như Bạch công tử ngài còn chưa đùa chán thì không cần gấp gáp, lúc trước không thấy ngài ở đó, chỉ nghĩ là ngài vì lời đồn mà không muốn tiếp tục dây dưa với Thư Tình, nếu biết, ta cũng sẽ không... Bạch công tử, tứ hoàng tử không có ý muốn trở mặt với ngài, tuyệt đối không có!”

”Người quả là trung tâm. “ Bạch Chiêm lạnh lùng trào phúng, “Sao không nói là đại ca người làm?”

”Đại ca?” Đồng Minh Đức cẩn thận nhìn sắc mặt Bạch Chiêm, “Bạch công tử, việc này không liên quan đến đại ca.”

”Người nắm toàn cục ở kinh đô không phải hãn sao? Hay là nói, kẻ một mực vắn cho người đi quan sát tỷ đệ Thư Tình, đồng thời để người đến đón bọn họ về không phải là hãn sao?”

Đồng Minh Đức không dám nói không phải, đây đều là sự thật, Bạch công tử sợ là đã sớm điều tra ra.

Bạch Chiêm cũng không muốn ở đây nghe hãn nhiều lời vô nghĩa, nhìn Thanh Dương tử nói: “Tiếp tục tra, để hãn nói ra vài thông tin hữu dụng một chút.”

Thanh Dương Tử dùng sức gật đầu đáp ứng, cười hắc hắc không ngừng, dám tính kể Trang tiểu thư, thật sự là ngại mạng mình quá dài.

Cơn mưa này đổ liên tục trong ba ngày, lúc lớn lúc nhỏ, chỉ là không có dấu hiệu ngừng lại.

Thời tiết ẩm ướt khiến lòng người như cảm thấy ưu phiền, chỉ là sau khi nghe được tin tức truyền đến khiến tâm tình có chút uể oải lúc này của Thư Tình lập tức tốt lên.

”Thuộc hạ đã cho người kiểm chứng, quả thật lời đồn về Trang gia là từ trong miệng Trần thị mà ra.”

Trần Nguyên nhìn về phía Trang Thư Tình, trong mắt không có ngoài ý muốn, từ lúc công tử gặp được Trang tiểu thư hãn đã sớm đem việc tra xét rõ ràng, Trần thị nói là nàng chưa bao giờ học y, nói y thuật của nàng là

học được trong một đêm may ra hẳn còn tin tưởng, công tử cũng biết đây là chính là thực sự.

Kỳ thật hẳn cũng rất tò mò, thậm chí nói Trang tiểu thư thật là phù thủy hẳn cũng có chút tin tưởng.

”A, y thuật của ta đúng là học xong trong một đêm, nhất mộng ngàn năm các người có từng nghe qua chưa? Năm trước, ta bị Trang Trạch Lương dùng nghiên mực đập vào đầu khiến hôn mê hai ngày, hai ngày kia với ta mà nói dài như cả đời, ở trong mộng, ta học xong y thuật, còn thấy rất nhiều thứ mà các người không thể tưởng tượng đến, hiện ta đang nỗ lực phục chế một vài thứ, nhưng ta cũng chỉ là đang nỗ lực, ta cũng biết, dù cho có dùng cả đời ta cũng không có khả năng làm ra được những thứ kia.

Ngữ khí Trang Thư Tình vô cùng bình thản, giống như đang nói đến một câu chuyện nhỏ ngoài ý muốn, nhưng trong lòng bàn tay đang nắm chặt kia đã sớm ứa sùng một mảng, “Trần thị muốn bỏ đá xuống giếng ta cũng không ngoài ý muốn, ta đã sớm rút ra khỏi chi thứ của Trang Trạch Lương, bọn họ làm như vậy, ta cũng đã sớm đoán được, cũng không còn gì chờ mong các người tin hay không thì đây cũng là thật, bọn họ có thể mặt không đổi sắc nói cho thiên hạ mình là người vô tội, nói đến không biết xấu hổ, ai còn có thể so với bọn họ.”

Thư Tình khẩn trương, Bạch Chiêm cũng buông xuống tầm mắt, “Phái người đưa bọn họ đến quặng sắt, khi nào học được bài học không được coi thường người khác thì mới được thả ra, Thư Tình nàng có muốn để bọn họ chịu thêm chút khổ gì khác không?”

Muốn bọn họ đi lao động sao? Trong thời gian này phải nhìn thấy bọn họ nàng cũng càng cảm thấy ghê tởm, quả thật là không muốn gặp bọn họ, cách nàng càng xa càng tốt, nàng không có ý kiến gì, vô cùng đồng ý gật đầu, “Để bọn họ nếm trải khổ sở nhân gian cũng tốt, lão thái thái kia chính là người cần được giáo huấn nhất.”

”Thuộc hạ lập tức đi xử lý.”

Trong phòng chủ còn lại hai người, bí mật Thư Tình giấu trong lòng khiến nàng có chút lo lắng, nhưng nàng cũng không muốn để chính mình thoát nhìn như đang chột dạ, mở miệng muốn đánh vỡ trầm mặc, nhưng Bạch Chiêm đã nói trước một bước, “Ta không quan tâm những chuyện này, cho dù nàng thật là phù thủy, ta cũng chỉ biết, người ta nhận định chính là Thư tình, không cần phải cảm thấy bất an, chuyện trên đời có rất nhiều, không người nào có thể đem tâm đi chú ý hết được, không phải sao?”

Trang Thư Tình thật muốn bổ nhào qua hôn người này một cái, cũng may lý trí vẫn còn, chỉ là nói chuyện vẫn thoáng nghe được nàng có chút kích động: “Ta không phải là phù thủy, nhưng y thuật của ta quả thật không phải học ở thời đại này, về sau, về sau ta sẽ nói cho chàng.”

Bạch Chiêm cười, nụ cười rất sạch sẽ lại thuần túy, người khác nhìn vào vẻ mặt lúc này của hắn không thể đoán được, hắn là một người không hề đơn giản.

Trang Thư Tình cảm thấy, nàng nhất định là đã làm việc tốt suốt chín kiếp nên lúc chuyển thể đầu thai mới có thể may mắn gặp được hắn, nếu nói trước kia nàng còn chút hoài nghi, vậy hiện tại nàng đã tin tưởng tính cảm hắn đối với nàng là chân tâm thật ý, một nam nhân như hắn, nếu không phải nàng ở trong lòng hắn rất quan trọng thì sao hắn có thể lộ ra vẻ mặt mềm mại như vậy.

Lời nói có thể gạt người, nhưng hành động và nội tâm thì không thể.

”Bạch Chiêm, chàng phải luôn đối tốt với ta như vậy, chàng thật tâm với ta, như vậy ta cũng sẽ thật tâm đối tốt với chàng, chàng yêu ta bao nhiêu, ta cũng sẽ yêu chàng bấy nhiêu.”

Bạch Chiêm trịnh trọng gật đầu, “Được, ta nhớ kỹ.”

Sau đó Trang Thư Tình lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, nếu nói phong cảnh chính là chất xúc tác như vậy trong hoàn cảnh này mà nói ra lời như vậy nàng thật có chút xấu hổ.

Nhưng mà Bạch Chiêm không ghét bỏ là được.

Rất nhanh Trang Thư Tình liền nghĩ thoáng hơn nhiều, dấu vết ửng đỏ khả nghi trên mặt cũng rất nhanh liền không phục nguyên trạng.

”Đã tìm được nơi mở y quán, qua con đường phía trước có căn nhà phù hợp với yêu cầu của nàng, cách chủ thành và ngoại thành đều gần, phía sau có ba cổng, có thể chứa được nhiều người.”

Trên thực tế, đây là một trong những tòa nhà hắc đã mua, vốn tính để làm chỗ ở, nhưng hiện tại đã cho người chuẩn bị để làm y quán, dù sao cũng là nhà của mình, cũng tiện lợi hơn nhiều

”Muốn bao lâu mới có thể chuẩn bị tốt?”

”Hai tháng.”

Lâu như vậy? Trang Thư Tình hỏi, “Lúc trước là làm cái gì?”

”Không phải y quán, cho nên thời gian vận chuyển có hơn lâu, nhưng vị trí tốt, từ nhà đến đó cũng gần.”

Đều đã dụng tâm như vậy nàng cũng không cần phải ý kiến gì nhiều, Trang Thư Tình gật đầu, hai tháng mà thôi, nàng chờ được, thời gian hiện tại nàng vừa lúc có thể dùng để chuẩn bị vài thứ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 107: Đánh Ngắt Rồi Mang Đi

Hai con phố bên ngoài Trang gia, hai ngày nay Trần Kiều Nương cực kì phấn khởi, sắc mặt hồng nhuận như mỗi ngày đều được ăn tổ yến bào ngư, gương mặt bên ngoài trông nhỏ hơn tuổi thật không ít.

Đã tức, vô cùng đã tức, mỗi ngày nàng ngủ cũng vui vẻ cười tỉnh, mong sao những ngày này có thể trường trường cửu cửu, tốt nhất là đến khi nàng chết cùng không thay đổi

”Nói như vậy thì ranh con kia quả thật là phù thủy a, chiêu này dùng vô cùng chính xác, không uống công mỗi ngày ta đều cho người đi thư phòng của lão gia xem một chút sách sử, trong lịch sử đã từng xuất hiện phù thủy, tài năng cũng thật lớn, thay đổi như chong chóng, trở tay liền gây ra mưa lũ, khiến nhân dân lầm than, còn có thể cứu được người chết, vị kế nữ kia của người thật lợi hại như vậy?”

Nghe vị phu nhân cách vách nói Trang Thư Tình lợi hại, Trần Kiều Nương lại vô cùng mất hứng, hừ một tiếng: “Nàng ta làm sao có thể lợi hại như phù thủy được, cho dù thật có yêu thuật thì gặp phải người có bản lĩnh cao hơn nàng ta chắc hẳn sẽ phải chết, khụ...”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đối phương, Trần Kiều Nương vội vàng thu liễm cảm xúc của mình, thở dài một tiếng, phảng phất như hàm chứa vô tận đau thương khổ ỷ, “Làm kế mẫu người ta, phải rộng lượng, lúc nào cũng phải xử lý mọi việc công bằng, tuy rằng đúng là ta có hơi thiên vị đứa nhỏ mình sinh ra nhưng ta cũng chưa từng chèn ép nàng ta chuyện gì, hơi thiên vị một chút cũng là thói thường của con người, nói có đúng hay

không? Vậy mà nàng ta lại ghi hận ta, ỷ vào gia thế của vị Bạch công tử kia liền đâm nữ nhi của ta gả cho một tên đào mỏ, nhà hặn nghèo đến nỗi không lấy được vợ, ta sao có thể không oán, nếu như không phải nghe được lời đồn này, ta cũng không cảm thấy nàng ta khác với trước đây rất nhiều, hiện tại rốt cuộc đã hiểu, nếu không phải phù thủy. Thì tâm sao có thể ác độc được như vậy...”

”Chuyện này đúng là buồn cười, vị nữ nhi kia của người không phải tự mình không biết sống chết chọc công tử nhà ta tức giận cho nên mới bị công tử nhà ta xử lý sao? Có liên quan gì đến Trang tiểu thư, thân là muội muội lại muốn cướp nam nhân của tỷ tỷ. Làm ra chuyện không biết xấu hổ còn tự con mình như trăn bảo hiển ra ngoài, kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, làm ra chuyện như vậy, ai cũng muốn ghê tởm thay nàng ta...”

Trần Nguyên khoanh tay thong thả bước vào, hặn ở ngoài nghe thấy ả đàn bà này khua môi múa mép, tức giận đến cười, cái gì gọi là ác độc nhất tâm mẹ kế, coi như hôm nay hặn được lãnh giáo.

”Người... Người...” Trần Kiều Nương mạnh mẽ đứng lên, sắc mặt hồng nhuận như bị rút hết huyết sắc, người này... sao hặn lại đến?!

Vị phu nhân bên cạnh nhìn thấy tình huống trước mắt cũng đoán được đại khái là chuyện gì xảy ra. Tình huống trước mắt vừa nhìn là biết có nội tình bên trong. Chuyện báỉ quái dù có thú vị nhưng mệnh của mình quan trọng hơn, người này nhìn là biết không dễ chọc, nói hai ba câu liền chạy mất.

Trần Kiều Nương thoát nhìn vô cùng đường hoàng, nếu người đến không phải Trần Nguyên thì chắc chắn sẽ phải cố kị một hai. Nhưng ánh mắt của Trần Nguyên nhìn nàng vô cùng chăm chú khiến cho nàng không thể mở miệng được, lúc này ngoài âm thầm sợ hãi thì cũng chỉ có thể để người vụng trộm đi ra ngoài báo tin, nếu để hặn biết được tin đồn là từ nàng truyền ra...

Nhưng mà Trang Thư Tình kia có tài năng gì lại khiến một thiếu gia nhìn qua đã biết gia thế vô cùng lớn không vứt bỏ nàng khi tin đồn này được lan truyền rộng như vậy.

”Nói đi, tiếp tục nói, nói cho ta nghe một chút, là Trang tiểu thư đã làm ra những chuyện gì có lỗi với người mà khiến người có thể bức tử nương của nàng, lại còn muốn hủy đi thanh danh của nàng, muốn đem nàng đẩy vào chỗ chết.”

”Ta, ta không hại nàng.” Trần Kiều Nương đỡ tay nha hoàn, gắt gao đỡ cánh tay để cho mình thêm can đảm. “ta cũng không bức tử nương nàng, là Đồng Thị không còn lưu luyến nên nàng ta không muốn sống, ta không bức nàng chết.”

”Chậc.” Trần Nguyên lười nói chuyện vô nghĩa cõi nàng, cong tay lên, bốn người phía sau lập tức tiến lên, “Trói lại.”

Trần Kiều Nương sợ tới mức kêu to, Theo bản năng lui về phía sau, “Các người muốn làm gì! Đừng tới đây. Đừng tới đây!!”

”Nếu các người chịu an phận thì cũng không có ai rảnh rỗi nhớ tới các người, càng muốn làm chuyện ác thì càng phải trả giá cho những việc mình đã gây ra, đánh ngất rồi mang đi.”

Trần Kiều Nương sợ tới mức kêu to, sau đó im bật, mấy nha hoàn trong phòng nhìn thấy phu nhân ngã xuống mặt đất bất tỉnh nhân sự liền sợ đến muốn hét lên, nhưng vẫn cố nhịn xuống, quỳ trên mặt đất không dám nói một tiếng, đầu giống như áp sát xuống sàn.

”Nương... Các người là ai, buông nương ta ra!” Trang Thư Diệu nghe thấy tiếng mẹ mình kêu thất thanh liền vội vã chạy tới, nhìn thấy tình huống trước mắt, Trang Thư Diệu lập tức đánh tới người nam nhân trước mặt.

Trần Nguyên lập tức xử lý Trang Thư Diệu nhanh gọn, “Đi đến vừa lúc, bớt việc, đi tìm Trang Trạch Lương.”

Trang Trạch Lương là tìm được trong thư phòng.

Học vấn của hắn sớm đã gác xuống, nhưng mà bài trí trong thư phòng vô cùng cẩn thận, sách cũng không thiếu, những thứ sách này không phải để hắn xem, để lên đó cũng chỉ để thư phòng nhìn cho trang nhã.

Thời điểm thư phòng bị người phá cửa xông vào, hắn đang cầm tay một nha hoàn xinh đẹp dạy cho nàng cách viết chữ, nhìn qua vô cùng nhu tình mật ý.

”Các người...” Dem nha hoàn chặn ở trước mặt, Trang Trạch Lương thấy Trần Nguyên tiến vào không biết đối phương vì sao lại đến, “Không liên quan đến ta, những lời này không phải ta truyền ra, đều là do Trần thị làm, ta sớm muốn ngăn cản nàng nhưng nàng lại không nghe, các người không tin thì hỏi Tình Nhi, việc này thực không phải ta làm.”

”Ta thực không hiểu được, người như người vậy sao có thể sinh ra được hai vị như Trang tiểu thư và Trang công tử, trời lại.”

”Các người dám!” hai tay Trang Trạch Lương dùng sức nắm lấy bờ vai của nha hoàn, núp ở phía sau, không có chút nghĩ khí nói, “Nói như thế nào thì Tình Nhi và Hàn Nhi cũng là hai đứa con của ta, đây là sự thật không thể thay đổi, người làm như vậy chính là nói cho cả thiên hạ biết nàng bất hiếu... A!”

Trang Trạch Lương bị đẩy ra ngoài, bị dọa đến chân đều nhũn ra, té ở một bên ôm lấy đầu gối, thân thể phát run, trong mắt đều là oán hận, vừa rồi, lão gia hắn thế nhưng bị nàng đẩy ra ngoài, uông công hắn lúc trước còn nói thích nàng, không có lương tâm, không có lương tâm!

Trần Nguyên nhanh chóng tiến tới trói chặt lấy, vỗ vỗ bên má không còn chút huyết sắc của Trang Trạch Lương: “Việc này có liên quan gì đến Trang tiểu Thư? Trang tiểu thư không thể ra lệnh cho bọn ta, không cần trì hoãn, hiện tại lập tức liền mang đi.”

”Các người muốn đem con ta đi nơi nào!” Lão thái thái một tay đỡ gậy một tay vịn vú già đi tiến vào, hình như là chạy tới nên hơi thở còn có chút suyễn, trong mắt đều là tàn khốc, “Có phải là Trang Thư Tình gọi các người đến? Nàng muốn làm gì? vô tình vô nghĩa đến mức như vậy hay sao?”

Trần Nguyên tức cười nhìn lão thái thái trước mắt hỏi nàng, “Người có biết con của người, con dâu của người làm chút chuyện tốt gì không?”

Lão thái thái cứng lại, những rất nhanh liền nói: “Mặc kệ là ta biết hay không thì đây cũng là chuyện của Trang gia, không đến lượt một ngoại nhân như người đến chất vấn, mau thả người.”

”Xem bộ dáng có vẻ là đã biết, già không biết thẹn.”

”Người!”

”Còn thất thần làm gì, đánh ngất đi.”

”Vâng.” Người đi theo Trần Nguyên không nói hai lời, một tay vỗ xuống, trước mặt lão thái thái đánh con trai nàng hôn mê, mắt lão thái thái lập tức liền trợn tròn, căn bản như không nghĩ tới đối phương thật dám muốn là như vậy!

”Đi thôi.”

Đến khi lão thái thái phải ứng kíp, lập tức liền chạy ra vươn hai tay ngăn cửa lại, “Muốn đem con trai ta đi, trừ phi bước qua xác ta.”

”Hừ!” Trần Nguyên dùng lực vừa phải đẩy người qua, lão thái thái liền ngồi bệt xuống đất, trước khi đi Trần Nguyên còn không quên quay đầu nhìn nàng cười, “Mang người đi.”

Lão thái thái như bị kích thích, lập tức chạy ra ngoài, những chân như không theo ý mình, loạng choạng muốn ngã xuống đất, vú già đỡ lấy mới miễn cưỡng đứng vững, chân mềm nhũn lại ngã ngồi xuống đất.

Người nàng muốn đuổi theo ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Lão thái thái nhất thời hoảng, bà chỉ có một đứa con, vất vả nuôi nấng hăn lớn lên, người đã mấy chục tuổi lại bị đánh ngất mang đi trước mắt mình, còn không biết sẽ bị mang đi nơi nào...

Không được, tuyệt đối không được!

”Nâng kiệu trúc đến, mau”

Việc này Trang Thư Tình không thoát được liên quan, cho dù phải liều cái mạng già này, hôm nay ta cũng quyết phải chặn bằng được người lại, cho dù trở về Lãnh Sơn huyện, trở về nhà cũ ở Khê Thủy Trần cũng phải mang người về!

Kiệu bị mang đến nàng cũng biết được tin tức con dâu và tôn tử cũng đã bị mang đi, lão thái thái cố gắng ổn định hơi thở, trong lòng càng thêm hốt hoảng, lúc này nàng mới biết, trước đây Trang Thư Tình vẫn còn thủ hạ lưu tình với bọn họ, nếu như nàng không lưu thủ, bọn họ căn bản không có lực lượng đối kháng.

Lão bà ta xem thường thứ cháu gái kia, hận nàng vô tâm, phù thủy, nàng chính là phù thủy, nếu không phải phù thủy thì sao có thể nhẫn tâm như vậy, đó là phụ thân ruột, là phụ thân ruột a!

”Nâng ta đến cửa Trang Thư Tình.”

”Lão phu nhân, bây giờ mưa vẫn còn rất lớn...”

”Có mưa mới tốt, ta ngất ở đó hay chết ở đó cũng được, chỉ cần có thể để Trang Thư tình thả Lương Nhi ra, như thế nào cũng được! Nâng ta đi!”

Lão thái thái vì đứa con trai duy nhất này cũng có thể hạ ngoạn tâm với chính bản thân mình, lúc còn trẻ vì sinh ra hãn nàng không tiếc thanh danh khó nghe, sau này hãn muốn kết hôn với Đồng Uyển Như, nàng vì nhà mẹ đẻ người ta có điều kiện tốt nàng nguyện cúi đầu, chỉ cần con trai sống tốt, nàng chịu chút thiệt thòi có là gì.

Trúc kiệu không có đỉnh, lão thái thái vừa ra khỏi cửa liền ướt sũng, chờ đến khi được nâng đến cửa nhà Trang Thư Tình, trên người không chỗ nào không bị ướt.

Lão thái thái cảm thấy cả người bà cũng đều lạnh lẽo

Run rẩy hạ kiệu, cũng không để người đỡ, lão thái thái kêu gào, “Trang Thư Tình, người mau ra đây gặp ta!”

Chu Thất nhú mày, cho người vào báo với Trang Thư Tình

Trang Thư Tình nghe cong, nhìn mưa bên ngoài hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Lão thái thái vẫn luôn là gốc rễ che chở cho Trang Trạch Lương, Trang Trạch Lương có người mẹ này, nhưng lại không tiếc phúc.”

”Mềm lòng?”

”Đối với mấy người đó, tâm ta không thể mềm nôi, nếu ta trốn không gặp, như vậy từ hữu lý cũng sẽ biến thành vô lý, không phải lão thái bà muốn gặp ta sao, vậy thì gặp đi, Bảo Châu, lấy ô.”

”Ta cho người đuổi bà ta đi là được, lúc này trời đang mưa lớn.”

”Nếu không thấy ta, lão thái bà nhất định sẽ không bỏ qua, nếu không gặp được, bà ấy sẽ lưu lại một phong huyết thư rồi ở nhà tìm chết, đến khi đó sẽ phiền toái.”

Bạch Chiêm cảm thấy hần hẩn cũng nên đem lão thái bà quảng luôn vào quảng cho xong, để một nhà bọn họ đoàn viên.

”Ta đi với nàng, cầm giày đi mưa đến.”

Trang Thư Tình không có cự tuyệt, trời lạnh, nước mưa cũng lạnh, nàng không muốn một mình đối mặt với Trang lão thái thái kia.

Tuy rằng mưa to nên khó đi chuyển, vì vậy bên ngoài cũng không nhiều người, nhưng cũng chỉ là không nhiều, chứ không phải không có, nhìn một lão thái thái đứng bên ngoài chịu mưa, mọi người đều ào ào dừng chân muốn xem chuyện, cũng có người lân cận nghe hạ nhân nói lại nên cũng bái quái ra xem.

Thanh danh hiển tại của Trang Thư Tình ở Hội Nguyên Phủ cũng không nhỏ, chỗ ở của nàng cũng không phải bí mật gì, lúc này không ít người tìm tới, Trang đại phu này thường ngày không dễ dàng gặp được, rõ ràng một thân y thuật cao minh nhưng vẫn không thấy có người thân, vậy hiện vị trước mắt này là ai?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 108: Lão Thái Thái Vô Sĩ

Trong sự chờ mong của một đám người, rốt cuộc, cửa lớn Trang gia cũng từ từ mở ra.

Một vị nữ tử áo lam, bên ngoài khác áo choàng thêu chỉ bạc cùng một thân ảnh cao gầy, áo ngoài màu tím bước ra bên ngoài.

Như không nhìn thấy người bên ngoài đang xem náo nhiệt, Trang Thư Tình đi đến trước mặt lão thái thái, tư thái thông dong bình tĩnh.

”Nam Châu, che dù cho lão thái thái. “ Nam Châu trầm mặc tiến lên, đem phân nửa dù che cho lão thái thái

”Nghe nói ngài muốn gặp ta.”

Vị nữ tử khí chất lỗi lạc trước mắt chính là cháu gái bà? Nguyên bản nên hầu hạ dưới gối, ở trước mặt nàng tận hiếu, lúc này ánh mắt của nàng lại giống như đang nhìn một người xa lạ.

Ngực lão thái thái như bị nén lại vô cùng khó chịu, thanh âm chan chát, “Trang Thư Tình, hắn ngàn sai vạn sai thì cũng là phụ thân của người, không có hấn, trên đời này làm sao có người, chỉ bằng chuyện này, người không thể đem hấn đưa vào chỗ chết!”

”Ngài lại nói đùa rồi, ta không muốn dồn bất luận người nào vào chỗ chết, ta cũng không có khả năng đó, nhưng mà ngài, lại lấy phương thức này để bức bách ta, là muốn dùng đạo đức để ép buộc ta sao? ta thật muốn hỏi một câu, ta và người trong nhà ngài rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì

khiến người nhà ngài không chịu bỏ qua cho ta, khắp nơi bức bách ta, cho dù có cừu hận gì thì chẳng phải lúc đó ta và Thư Hàn đã báo lại rồi sao? Sao lại vẫn luôn cắn chặt không buông?”

”Người không cần nói sang chuyện khác!” Lão thái thái dùng sức vịn quải trượng, “Cho dù lúc trước là chúng ta sai ;âm, chúng ta cũng đã nhận sai, sao người còn để bọn họ đến bắt người?”

Trang Thư Tình nhẹ giọng nở nụ cười, trong màn mưa nhìn nàng càng có chút mờ lung, nhưng không giấu được ý cười châm biếm trong đó, “Lão thái thái, Trang gia toàn tộc, mặc dù có là ai thì ngài cũng là một vị mẫu thân. Nhưng sao ngài lại chưa từng để ý đến hay thậm chí là liếc mắt đến nương của ta, mắt của ngài như bị che mờ, căn bản là không nhìn thấy nương ta làm biết bao nhiêu chuyện vì Trang gia, chỉ cảm thấy là nàng ép các người không ngừng đầu lên được.”

”Nương của ta là trăm kiều ngàn sủng, được gia đình nâng niu nuôi lớn, một thân khí độ đại tiểu thư, những cũng chưa từng giọng nặng mày nhẹ với bất kỳ ai ở Trang gia, nhưng ngài lại nơi nơi ép người, ngài thử đặt tay lên ngực tự hỏi nương ta làm dâu của ngài vài năm, đã từng mạo phạm ngài lần nào chưa? Đã từng bất kính với ngài lần nào? Mấy năm qua, những thứ trên người ngài đeo, ngài cài, ngài dùng, có thứ nào không phải của nương ta mua cho? Vì muốn ngài vui, cho dù mang thai Thư Hàn cũng không quên tự tay chuẩn bị lễ vật sinh thần cho ngài. Tốn mấy tháng thù ra một bước con cháu cung đồ, nhưng lúc đó ngài lại làm gì?”

”A, tùy tay ném qua một bên, nhưng lại khen không dứt miệng một đôi hài thù của thiếp thất mua tặng. Lão thái thái, ta muốn hỏi ngài một câu, sau khi nương ta chết, ngài có từng cảm thấy day dứt lần nào, có lỗi lần nào? Có từng nữa khắc ngài cảm thấy nương ta là một nàng dâu tốt? Là các người có lỗi với nàng chưa?”

Không có! Nàng chưa từng có! Lão thái thái gắt gao căn rằng chỉ sợ chính mình xúc động nói ra mấy chữ này, Trang Thư Tình là vì muốn báo thù cho nương của nàng ta nên muốn để mọi người chung quanh cảm thấy nàng ta làm là không sai, đúng. Là nàng dụng tâm!

Cờ nào hiểm ác!

Nàng sẽ không mắc mưu!

”Người chết như đèn tắt, cần gì người lại nhắc tới khiến cho người chết bất an, người còn sống mới là quan trọng nhất. Trang Thư Tình, rốt cuộc là người đem phụ thân người đi nơi nào!”

”Thật là buồn cười, thời điểm ta cần phụ thân nhất các người hận không thể khiến ta chết, như vậy ta cũng không cần thiết một đám người lại nhắc đến phụ thân ở trước mặt ta, lão thái thái, chúng ta đã rút khỏi chi của các người. Người nhìn gia phả xem lại, phụ thân của ta là ai! Ngài chớ quên, con trai và con dâu của ngài dùng đồ cưới mà nương chuẩn bị cho ta làm điều kiện đồng ý để ta tự mình rút tên ra khỏi gia phả. Ta và Thư Hàn hiện là con trai và nữ nhi của Trang Trạch Hải, nhìn thấy ngài, bất quá chỉ cần hô một tiếng trưởng bối mà thôi.”

”Ngài quên rồi cũng không sao, ta còn nhớ rõ, Thư Hàn còn nhớ rõ, tộc nhân ở Khê Thủy Trấn cũng đều nhớ rõ, ta và Thư Hàn một thân che kín vết thương lết đến trước cửa lớn Trang tộc, là con trai ngài dùng nghiên mực đập vào nơi này, những vết thương này khiến ta nằm trên giường hai ngày, kéo được chút hơi thở từ quỷ môn quan trở về cũng vì Thư Hàn, là Thư Hàn canh lúc không có người ở phòng bếp trộm chút gạo để nấu cháo cho ta để ta lại sức, vì một nắm gạo này mà các người đánh hấn thương tích đầy mình, hiện tại, ngài có tư cách gì đứng trước cửa Trang gia nói đến vị phụ thân kia? Cho dù hấn có chết, thì có liên quan gì đến ta?”

”Ngài cũng không cần phải lấy cái chết để bức bách ta, ta không ngại, ta không nợ người nhà các người bất kì thứ gì, dù ngài có chết ở chỗ này ta cũng sẽ truyền tin cho tộc nhân, để tộc lão đến xử lý hậu sự của ngài, không hơn, không cần dùng đạo đức để ép buộc ta, ta là đại phu, có người cần thì ta sẽ đến chữa bệnh, nếu không người nào cần, ta càng vui vẻ nghiên cứu y thuật của tam ta không cần phải sống dựa vào bất kì kẻ nào, ngài cũng không thể áp bức được ta, nếu không tin, ngài có thể thử một lần.”

Lão thái thái run rẩy cả người, vô cùng vô sỉ quỳ xuống, “Ta chỉ cầu người tha con ta.”

Trang Thư Tình bị tức đến nở nụ cười, “Thật là một vị mẫu thân tốt, rốt cuộc ta đã hiểu vì sao Trang Trạch Lương lại bị giáo dục sai lệch, lời nói và việc làm của mẫu thân đều mẫu mực và thực dụng hơn bất kì lời dạy nào của thánh nhân, nếu ngài đã muốn thấy hãn như vậy, ta thành toàn cho ngài, Bạch Chiêm, chàng không cần nể mặt ta, đem lão thái thái đến đoàn viên cùng con trai và con dâu của nàng đi, lão thái thái, hy vọng ngài không hối hận vì trò khôi hài ngài gây ra ngày hôm nay.”

Cửa lớn chậm rãi khép lại trước mặt mọi người.

Người đến xem náo nhiệt đều liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu trong lòng nhưng không cần nói cũng biết, chuyện bá quái nào cũng đều thú vị

Gia thế của Trang đại phu không cần nói mọi người cũng đều biết, những cũng chỉ biết được là nhà nàng không có trưởng bối, hiện tại mới hiểu được nguyên lai nội tình là như vậy, nếu đổi thành cô nương bình thường khác căn bản cũng không thể nén giận, ai lại không mong bản thân mình thoát ra khỏi hố lửa nhưng cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, vậy mà Trang đại phu lại là người mạnh mẽ như vậy, nàng tự mình xóa tên khỏi gia phả!

Chắc, đây mới thực là kiên cường.

Chuyện như vậy, cũng chỉ có Trang đại phu mới có thể làm được.

Mổ bụng cứu người cũng dám làm, chút chuyện ấy thì có là gì!

Nhưng mà vị lão thái thái kia cũng thật không phúc hậu, cứ nhiên lấy cái chết đến ép người! Chắc, cũng không biết Trang đại phu đem người đi đâu.

Đại hái vì trời đổ mưa nên hiện giờ mọi người đều rất rảnh rỗi, cũng vì vậy mà sự tình lấy tốc độ cực nhanh lưu truyền ra bên ngoài, người nói nàg nhấn tâm không ít, trong đó nữ nhân chiếm đa số, nữ nhân a, từ khi sinh ra đã bị quy củ trời buộc, cho dù là được cưng chiều lớn lên, nhưng quan niệm ấy đã xâm nhập vào cốt tủy, các nàg vừa cảm thấy Trang Thư Tình làm như vậy rất nhấn tâm, lại vừa cảm thấy hâm mộ vô cùng.

Cho dù là đeo trên mình cái tên phù thủy, không biết thời điểm nào sẽ bị người đời khi dễ, nhưng một nữ nhân có thể sống kiêu ngạo tùy ý như vậy, đúng là khó then với đời.

Nhưng mà một ít lão nhân lại không thể chịu được hành động như vậy, đối với việc làm của Trang Thư Tình nổi lên chút ác cảm, nhưng mà, Trang Thư Tình cũng không ngại, nàg không sống vì người khác, nàg rất ích kỷ, nàg cũng không cần cầu xin bất cứ ai, đến một lúc nào đó người ta phải mời nàg đến chẩn bệnh, ác cảm có sống được sao?

Có bản lĩnh thì đừng đến nhờ cậy nàg, cũng không phải nàg đến cầu người ta cho nàg xem bệnh.

Tâm thần lão thái thái vừa buông lỏng, trở về liền ngã bệnh.

Trang Thư Tình biết chuyện cũng không đề cập tới, toàn gia kia không có một xu quan hệ gì tới nàg, lúc nàg càng càng không muốn dính dáng

đến, chỉ là nhìn không được nghĩ, nếu lão thái thái có thể cũng như vậy duy trì nàng, ủng hộ nàng thì thật tốt.

”Tiểu thư, nha hoàn Thanh Thanh của Liễu tam tiểu thư đến cầu kiến.”

”Thanh Thanh? Nàng đến lúc nào? Mau mời nàng vào.”

Y phục của Thanh Thanh đều đã ướt đầm, có ô hay không cũng không khác gì nhau, vừa thấy Trang Thư Tình liền quỳ xuống, “Trang đại phu, ngài cứu tiểu thư nhà ta, van cầu ngài cứu tiểu thư đi...”

Trang Thư Tình lập tức đi tới, liên tục hỏi: “Sao lại thế? Tam tiểu thư hiện tại thế nào?”

Nói xong liền cảm thấy mình đang làm chậm trễ, lập tức đỡ người lên, kéo Thanh Thanh ra ngoài, “Chuẩn bị xe ngựa”.

Bạch Chiêm một tay giữ chặt lấy người, để nàng đi giày mưa vào, lại mặc thêm áo cho Thư Tình, “Đi thôi.”

Mấy người đi tới cửa, đồ che mưa và xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn đó.

Thanh Thanh không dám ngồi vào bên trong, đành cùng nha hoàn ngồi ở gian ngoài, tiếp nhận khăn lông nha hoàn đưa đến, nói lời cảm tạ.

”Nói mau, tình huống của Tam tiểu thư như thế nào?”

Thanh Thanh bắt đầu lau nước mắt, “Ngày đó tiểu thư để nô tỳ tới gặp ngài, tứ tiểu thư nói rất nhiều lời khó nghe, tứ phòng có một vị công tử bốn tuổi, không biết bị ai xui khiến, lúc theo nương đến xem tiểu thư, liền trộm đi thuốc ngài để lại cho Tam tiểu thư, Lưu đại phu tuy rằng đã tận lực đến điều trị cho tiểu thư, nhưng miệng vết thương của tiểu thư vẫn vô cùng đau đớn, hôm kia liền có chút sưng đỏ, tuy rằng vẫn không ngừng uống thuốc

nhưng hôm qua lại phát sưng lợi hại hơn, hơn nữa tiểu thư bắt đầu sốt cao, cho tới hôm nay vẫn không ngừng lại, hôm này, người đã bắt đầu nói năng mơ hồ.”

Thì ra là nguyên nhân này! Trang Thư Tình nhìn nha hoàn đang khóc đến không kịp thở, đành mở miệng nói, “Thuốc bị trộm đi là cao trong hộp kia sao?”

”Vâng.”

Vậy không trách được, Thanh Dương Tử đẳng nghiên cứu thuốc giảm nhiệt và kháng cảm nhiễm, tuy hiệu quả còn kém một chút nhưng hộp thuốc này hẳn vô cùng chuyên tâm điều chế ra, tuy thành phần cảm nhiễm còn kém nhưng hiệu quả vẫn rất tốt.

”Lão gia tử không biết?”

”Vài năm nay, hàng năm lão thái gia sẽ đều đến Thượng Trí tự ở mấy ngày, không có trong phủ, nhị phu nhân thường ngày thương nhất tiểu công tử ở Tứ phòng, Tam tiểu thư sợ Nhị phu nhân biết sẽ thương tâm nên cũng không cho phép nô tỳ nói ra, nô tỳ nghĩ muốn đến xin thuốc cũng bị chặn lại không cho phép ra cửa, hôm nay vì Lưu đại phu nói hẳn không thể chữa trị mới khiến cho mấy người kia dọa sợ, nô tỳ vô cùng sợ hãi, đều nói cho nhị phu nhân biết, nhị phu nhân hiểu sự tình liền náo lớn, nô tỳ mới được phái ra phủ, Trang đại phu, tiểu thư nhà ta có phải sẽ... Có phải sẽ...”

”Sẽ không, có ta ở đây, Tri Quỳnh tỷ tỷ sẽ không có chuyện gì.” Trang Thư Tình trấn an vị nha hoàn trung tâm này, vì mấy ngày qua lo lắng mà gây đi một vòng, hiện tượng sưng đỏ cảm nhiễm cũng rất bình thường sau khi mổ, nhưng mà dụng cụ ở đây không được đầy đủ, nàng cũng không có biện pháp

Kỳ thực quan trọng nhất vẫn là truyền nước muối, sau khi danh tiếng phù thủy này được lan truyền nàng cũng vì tị hiềm mà hạn chế đến Liễu

phủ, nếu hiện tại không mau chóng truyền nước muốn, nói không chừng...

Bạch Chiêm vỗ vỗ lưng nàng, không tiếng động an ủi.

Nhị lão gia tự mình mang ô đứng chờ ngoài cửa, xa xa nhìn thấy xe ngựa đang dần đi đến liền thở phào một hơi lớn, lúc này hắn cũng đành phải làm vậy, phù thủy thì sao, phù thủy có thể cứu nữ nhi của hắn, so với mấy đám người tùy tăng nàng, hắn càng tình nguyện kết giao với phù thủy.

”Trang đại phu.”

Trang Thư Tình liếc hắn một cái, gật đầu liền vội vàng đi vào

Một đường đến phòng của Liễu tam, không ít người thấy nàng đều nghị luận than thở ảo não, nàng chỉ coi như không nhìn thấy.

Nhưng mà lúc này, vị Liễu tứ tiểu thư vẻ mặt vô cùng dừng hoảng đứng chặn ngay trước mặt nàng, khiến nàng cảm thấy thật là vô cùng phiền toái, cũng cảm thán thế giới này đúng là có nhiều người giỏi việc phá hoại, Liễu tam bệnh mười mấy năm còn phải chịu sống chung với người như vậy đúng là kì tích.

”Nhị thúc, nàng là phù thủy, là phù thủy hại người, ngài muốn hại tam tỷ tỷ sao?!”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 109: Liễu Tam Bệnh Nặng

Liễu nhị lão gia hận không thể đi lên cho nàng mấy cái bạt tai, thật muốn hỏi nàng một câu, nữ nhi nhà hắn rốt cuộc là có cừu hận gì với nàng ta.

Nhưng Trang Thư Tình lại phản ứng nhanh hơn, “Theo như ý của tứ tiểu thư, vậy tam tiểu vốn hẳn là cứ như vậy chết đi mới khiến người không thất vọng sao? Không bằng tứ tiểu thư cứ nói thẳng ra đi, tam tiểu thư dựa vào cái gì mà phải để ý đến việc người có thất vọng hay không? Đến lúc này, mệnh của nàng cũng sắp không còn, vậy thì dựa vào cái gì tiểu thư phải để ý đến cảm nhận người? Người là ai? Nhàn rồi không việc gì thú vị để làm nên muốn lấy mạng người ra đùa giỡn? Hay chỉ vì muốn kéo ta xuống nước mà cả tính mạng của đường tử mình cũng có thể hy sinh? Thực hận ta như vậy? Người đang cùng người hợp mưu làm ra chuyện này cho người bao nhiêu ích lợi to lớn lại có thể khiến người có thể bỏ qua cả tính mạng đường tử ruột của mình? Liễu tứ tiểu thư, người không sợ liệt tổ liệt tông Liễu gia đến tìm người tính sổ hay sao?”

Liễu Trí U bị những lời nói của Trang Thư Tình sợ tới mức lui về phía sau một bước, chợt phản ứng kịp, nàng liền lập tức tiến lên một bước, ánh mắt tuy không nhìn Bạch Chiêm, nhưng khóe mắt tất cả đều bắt lấy từng vẻ mặt của nam nhân kia

”Người nói bậy bạ gì đó, ta cùng ai hợp mưu? Ta là tứ tiểu thư Liễu gia, người hiện đang hôn mê bất tỉnh là đường tử ta, ta quan tâm tử tử nên mới phản ứng kích động như vậy, lúc đó nếu không phải người động dao lên người nàng, nàng sao có thể ngất đi như vậy, còn không phải bởi vì

người sao? Nhị thúc, để ta phái người đi mời đại phu, Lưu đại phu cùng vị Trang Thư Tình nàng là cùng một ruột với nhau, chúng ta đổi người khác...”

”Câm miệng, ta chưa có chết, người đứng đầu chi thứ hai của Liễu gia chưa chết, từ khi nào chuyện sống chết của nữ nhi ta lại tới phiên người làm chủ? Liễu Trí U, về sau không cho người bước vào trong phạm vi của chi thứ hai nửa bước, tránh xa người nhà của ta ra, chân nào của người bước vào ta lập tức đánh gãy chân đó, không tin người có thể thử xem thúc thúc ta đây có dám không.

Ánh mắt Liễu nhị lão gia nhìn nàng vô cùng lạnh lẽo phảng phất như muốn đông chết nàng tại chỗ, hăn từ trước giờ nhát gan. Không có dã tâm lớn như các huynh đệ khác trong gia đình, nhưng sinh ra ở một gia tộc như Liễu gia, những chuyện nên hiểu hăn đều phải hiểu. Được Trang đại phu nhắc tính, lại nghĩ đến bên ngoài đột nhiên lại truyền đến lời đồn kỳ quái, hăn sao có thể không biết chuyện gì sẽ phát sinh phía sau lời đồn đó!

Những người này lại dám tính kế đến mệnh của nữ nhi hăn, thật sự khá lắm! Lão đại quả đã sinh được một nữ nhi tốt!

”Trang đại phu, Quỳnh Nhi ở bên trong, mời.”

Liễu Trí U còn muốn ngăn đón, Bạch Chiêm thấy nàng thật phiền, lập tức hạ một cước vào cẳng chân của nàng ta. Tiếng xương cốt bị gãy truyền đến nhưng Trang Thư Tình lại không thèm nhìn nàng mấy may một cái. Lướt nhanh qua đi về phía phòng của Liễu Tam.

”A! Đau quá! Người đâu, mau ngăn bọn họ lại...”

Liễu nhị lão gia cũng không quay đầu, chỉ nắm lại một câu, “Ai dám động, lập tức loạn côn đánh chết!”

Lời vừa ra, nha hoàn hoàn bên người Liễu Trí U động cũng không dám động. Nữ nhân rồi cũng sẽ bị gả ra bên ngoài, ở trong nhà vẫn luôn là nam nhân làm chủ, cho dù thường ngày lão nhị gia không thường xuyên quản chuyện trong phủ, nhưng có cho bọn họ gan bọn họ cũng không dám chọc.

Liễu Trí U ngồi dưới đất ôm chân khóc lớn, “Đau, đau quá, các người đều chết hết rồi sao? Không biết đi tìm đại phu đến sao còn đứng đó mà nhìn? Đi tìm nương ta, nhanh!”

Trang Thư Tình nghe động hỗn loạn phía sau, trong lòng lại không một tia gợn sóng. Nếu là bình thường, khi nhìn thấy một đại nam nhân động tay động chân một nữ nhân yếu đuối thì chắc chắn nàng sẽ đồng tình với nữ tử kia, một nam nhân lại hành động như vậy, sao có thể gọi là nam nhân. Nhưng mà lúc này, khi thấy Bạch Chiêm hạ thủ nặng tay với Liễu Trí U thì quả thật nàng không thể nào đồng tình nổi, là nàng ta tự tìm, đáng đời, nàng còn hận không thể quay lại đạp thêm cho nàng ta mấy phát mới hả giận.

Nhị phu nhân dường như đã khóc một hồi, hai mắt đã sớm sưng lên, con dâu lớn lúc này cũng hồng hồng khóe mắt. Nhìn thấy người đến lập tức liền mừng rỡ, “Nương. Trang đại phu đến rồi.”

Lưu Thanh Quân vẫn luôn chờ ở ngoài cửa, thấy người đến liền lập tức bước ra nghênh đón, “Trang đại phu, lão phu vô năng, những biện pháp có thể nghĩ ta đều đã nghĩ, ngày hôm qua tam tiểu thư vẫn còn tốt, miễn cưỡng có thể uống được chút thuốc, nhiệt độ cơ thể cũng hơi giảm xuống, nhưng hôm nay người lại nóng bừng, hơn nữa dường như đang dần tăng cao, hiện không thể tiếp tục uống thuốc được nữa!”

Thấy bộ dáng tiều tụy của Lưu Thanh Quân, Trang Thư Tình cũng biết mấy ngày nay hẳn đã vô cùng tận tâm, bước chân Trang Thư Tình vẫn không ngừng, nàng nhẹ giọng an ủi, “Không phải y thuật của Lưu đại phu

không thể tinh thông, hai loại y thuật này vốn cách biệt nhau về thời gian, giải phẫu có thể trị liệu nhanh chóng một ít chứng bệnh, nhưng cũng để lại một số triệu chứng như cảm nhiễm sau khi mổ, nguyên tưởng rằng tam tiểu thư đã không có chuyện gì nhưng lại đột nhiên lại xảy ra chuyện này... Việc này nói đến cùng cũng là do ta không chuẩn bị chu đáo, không có liên quan gì đến Lưu đại phu, Lưu đại phu không cần tự trách.”

Lưu Thanh Quân cười khố, không có nói nữa.

Trang Thư Tình cũng không cố hơn được nữa, nàng thậm chí cũng không có thời gian đứng lại chào hỏi nhị phu nhân, lập tức đi vào liền chế trụ cổ tay của Liễu tam, nhiệt độ cơ thể nóng rực khiến nàng kinh hãi, lập tức vén áo của nàng lên để nhìn miệng vết thương, vết thương nguyên bản đã khép nay lại có chút sưng đỏ, còn may là báo cho nàng sớm, hiện chưa có sưng mủ.

”Ta phải mang người đi.”

”Mang... mang đi?” Nhị phu nhân hoang mang lo sợ, theo bản năng nhìn về phía nhị lão gia.

Nhị lão gia dù sao cũng là nam nhân trong nhà, tinh thần lúc này cũng đã bình ổn được phần nào, thấy nhị phu nhân nhìn qua liền hiểu ý hỏi, “Trang đại phu muốn dẫn Quỳnh Nhi đi nơi nào?”

”Nhà của ta, tình huống hiện tại của tam tiểu thư vô cùng không tốt, ta phải trông chừng dưới mí mắt, tránh để tình huống càng thêm nghiêm trọng, dù sao thì Liễu gia có một số người không đồng ý để ta ở lại đây, chẳng bằng mang Tam tiểu thư đến nhà ta, cũng tiện để ta theo dõi bệnh tình của nàng.” Trang Thư Tình kiềm chế lửa giận trong lòng nói rõ ràng từng lời, đây là bệnh nhân của nàng, mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không hôm nay nàng cũng phải mang người đi, để Tam tiểu thư ở đây khiến nàng

lúc nào cũng phải thấp thỏm, chẳng bằng dẫn người đi để yên tâm trông coi.

Cho dù muốn đối địch với Liễu gia nàng cũng làm, nếu để Liễu tam ở đây còn không biết sẽ phải chết lúc nào.

Bệnh nhân của nàng, nàng phụ trách.

Nhị phu nhân ghen ngào hỏi, “Trang đại phu, Quỳnh Nhi của ta còn có thể tốt lên sao? Ngài có thể chữa trị tốt cho nữ nhi của ta không?”

”Y thuật khó tránh khỏi sẽ có tình huống ngoài ý muốn, ta không dám nói lời chắc chắn, Nhị phu nhân, ta chỉ có thể hứa hẹn với ngài, ta nhất định sẽ đem toàn lực chữa trị cho Tam tiểu thư...”

Ngày đó, ngày mà Quỳnh Nhi được trị liệu, vị đại phu này đã đứng trước mặt nàng, trình trọng nói rằng nàng sẽ tận hết khả năng của mình để chữa trị cho Quỳnh Nhi, tuổi của nàng còn nhỏ hơn cả Quỳnh Nhi nhưng lời nói ra lại kiên định vô cùng, kết quả là Quỳnh Nhi quả thật đã tốt lên, mỗi một ngày đều đang dần chuyển biến tốt, nếu không phải, nếu không phải xảy ra chuyện này, nữ nhi của nàng sao có thể...

”Ta tin Trang đại phu, ta tin, tốt, ngài mang Quỳnh Nhi đi thôi, những người ở Liễu gia này ta không tin được, Thanh Thanh, mau đi thu thập một chút đi, người cũng qua đó hầu hạ tiểu thư, Thanh Hà, Thanh Liên, các người cũng đi theo đi, có chuyện gì lập tức về báo cho ta biết, không cần cố kỵ bất kỳ ai, mọi chuyện đều lấy tam tiểu thư làm trọng.

”Vâng.”

Trang Thư Tình không dám tiếp tục trì hoãn thời gian, để Thanh Thanh đi lấy áo choàng thật dày đến, “Bảo Châu, người có thể ôm được động?”

”Nô tì có thể.”

”Tốt, người tới, đem nhân ôm lên xe ngựa đi.”

”Vâng.”

Bảo Châu cẩn thận ôm lấy người, bởi vì đầu không cao nên thoát nhìn có vẻ cố sức, nhưng Trang Thư Tình nhìn được, quả thật nàng ôm không có chút vấn đề gì.

”Để ta.” Trưởng tử chi thứ hai, Liễu Tri Thuần nhanh chóng tiến vào, vừa vào sân đã có người nói cho hẳn biết tình huống bên trong, lập tức liền không nhiều lời vô nghĩa, cẩn thận đỡ lấy muội muội từ trong tay Bảo Châu.

”Che kín người bằng áo choàng, mũ cũng phải che kín, bên ngoài có gió, tam tiểu thư bây giờ không thể chịu gió.

Thanh Thanh cẩn thận che kín người tiểu thư lại, lúc này đoàn người mới nhanh chóng bước ra ngoài.

Trang Thư tình nguyên bản có chút lo lắng người Liễu gia đều xuất thân là văn nhân nên sẽ có chút văn nhược, nhưng không ngờ Liễu Tri Thuần ôm lấy Liễu Tri Quỳnh không hề có sức, Bạch Chiêm ở một bên nói: “Bước chân của hẳn rất ổn.”

Ý tứ là trong đám văn nhân lại dưỡng ra một người tập võ? Nhưng dù sao thì bước chân vững vàng là tốt rồi

Cho đến khi bước ra khỏi nội viện, đại phu nhân Liễu gia mới mang theo một đám người hùng hổ chạy đến, “Đến Liễu gia ta lại dám đánh nữ nhi ta, Nhị thúc, trên đời này sao lại có loại người không nói lý như vậy, ta biết người lo lắng cho tam nha đầu, nhưng người bị đã thương dù sao cũng là cháu ruột của người, sao người có thể trơ mắt nhìn nàng bị đánh mà

không ra tay giúp đỡ! Là muốn coi khinh Liễu gia không có người dám ra mặt sao?”

Liễu nhị lão gia cười lạnh, “Ta chỉ tiếc là người đá nàg không phải ta ta, đại tẩu, đến hưng sư vấn tội thật nhanh a, sao người không hỏi nữ nhi ngoan của người đã làm ra chuyện tốt gì, việc này coi như xong, ta đã cho người mời phụ thân trở về, đến lúc đó, đại tẩu, ngài nên về suy nghĩ xem sẽ phải biện hộ như thế nào trước mặt phụ thân đi, Thuần Nhi, chúng ta đi.”

Đại phòng nhân còn muốn cản, ánh mắt Liễu Tri Thuần lập tức lộ ra ngoan lệ, “Ai dám!”

Đây không phải khí tức văn nhân nên có! Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm, Bạch Chiêm gật đầu khẳng định suy đoán của.

Nhị lão gia nghe xong cũng không có lộ ra nửa phần kinh ngạc, chi thứ hai chỉ có Quỳnh Nhi quanh năm bị bệnh nên được lão thái gia quan tâm coi trọng, bản thân hẳn không có tài năng gì, nên cũng không quá bắt ép nữ nhi phải theo khuôn khổ, nữ tử muốn tập võ, hẳn liền mời một sư phụ đến chỉ dạy, nữ nhi muốn đọc sách, hẳn cũng tận lực đáp ứng nguyện vọng của nữ nhi, sinh ở Liễu gia, cũng coi như là cơm áo không lo, huynh trưởng và đệ đệ có dã tâm tiến tới, bọn họ chỉ cần không chọc ra phiền toái gì là tốt rồi.

Hắn một mực vẫn luôn suy nghĩ như vậy, cho dù bị xem nhẹ cũng không để vào trong lòng, nhưng cũng đừng vì hắn không tranh mà muốn đến khi dễ hắn, khi dễ nữ nhi của hắn.

Đè lại khóe mắt đang dần đỏ lên, nhị lão gia tiến lên trước vỗ vỗ bả vai nữ tử, “Đi thôi, ta muốn nhìn xem ai có gan muốn ngăn cản!”

Liễu Tri Thuần kinh ngạc nhìn phụ thân, hẳn không nghĩ tới vị phụ thân vẫn luôn luôn hòa ái cũng có một ngài trở nên cứng rắn như vậy!

Hạ nhân rốt cuộc cũng không dám động thủ với chủ tử, đại phu nhân dù có mắng lớn tiếng cũng không có người mảy may dám động thủ.

Trang Thư Tình vẫn luôn kéo Bạch Chiêm lại không để hẳn động thủ lần nữa, đây là Liễu gia, không phải vì mình mà vì tam tiểu thư, dù sao đây cũng là nhà nàng, nàng cũng phải trở về.

Xe ngựa đã tiến đến trước viện.

Liễu Tri Thuần ôm muội muội lên xe ngựa, dựa theo lời nha hoàn sắp xếp tốt cho Liễu Tri QUỳnh, ánh mắt thoáng đảo qua cách bày trí bên trong, nhất thời an tâm lui ra ngoài.

Bạch Chiêm đi trước mở ô chờ Thư Tình, Trang Thư Tình nhìn về phía nhị lão gia và nhị phu nhân kẻ gật đầu, đập lên ghế kê, vịn tay Bạch Chiêm bước lên xe ngựa, ô được đặc chế nên góc áo không hề bị ướt.

”Có nước không?”

Trong xe ngựa không thiếu thứ gì, nước ấm lập tức được lấy ra, Trang Thư Tình nhận lấy, cảm nhận độ ấm của nước trong cốc.

”Cởi giày của Liễu tam ra, ủ ấm cho chân của nàng.”

”Vâng.”

Tiếng mưa rơi trên nóc xe tạo ra âm thanh rất lớn, nhưng bên trong xe ngựa lại vô cùng yên tĩnh, Trang Thư Tình có chút hiểu được thế nào gọi là dù cho mưa rền gió dữ ta vẫn đứng yên không chịu tác động là loại cảm giác như thế nào.

Bạch Chiêm đang nhắm mắt dưỡng thần, lại đột mở mắt, ngồi thẳng thân thể.

”Ngừng.”

Không biết là người bên ngoài làm cách nào có thể nghe thấy tiếng Bạch Chiêm truyền ra trong tiếng mưa ồn ào đang rơi không ngừng như lúc này nhưng xe ngựa quả thật dần dần ngừng lại.

Thanh âm của Tam Tử từ bên ngoài truyền đến, “Công tử, nhân số không ít.”

”A.” Đã bao lâu rồi đường hắc đi mới có thể bị chặn lại nhiều như ngày hôm nay? Lần đầu tiên là ở Liễu gia, hiện tại lại bị bao vây ở đây, thật là, muốn tìm náo nhiệt cũng không cần gấp như vậy.

Hai nha hoàn bên trong giống như là không nghe thấy được, động tác vẫn không ngừng.

Trang Thư Tình đối khảm cho Liễu Tam, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Chiêm, cũng lẳng lặng không nói chuyện, trong mắt lại không hề có một tia bối rối.

Lòng Bạch Chiêm bởi vì ánh mắt của nàng mà không ngừng dâng lên cảm giác vui vẻ, ẩn xuống một chỗ trên xe ngựa, vạch bên tường xe lộ ra một trường kiếm nhỏ dài tinh tế.

Cúi người hôn lên hai mắt của Trang Thư Tình, Bạch Chiêm xoay người ra ngoài, một chút cũng không hề giống như đang ra ngoài giết người, “Rất nhanh là tốt rồi.”

”Ta chờ chàng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 110: Âm Sát

Một đường từ Liễu phủ đến Trang gia tuy là trời mưa lớn nhưng trên đường không có khả năng sẽ không có người.

Nhưng mà lúc này, trên đường lại an tĩnh gần như tĩnh mịch.

Cùng một trang phục, cùng một dấu hiệu trên đại đao, đây là cấm vệ trong cung.

Trước nói bảo vệ, quay người liền chuẩn bị lấy mệnh, vị phụ thân cao cao tại thượng luôn miệng nói tin hắc cũng không hơn gì thứ này.

Bạch Chiêm vì loại nhận thức cha con này mà cảm thấy buồn cười, huyết thống đúng là kỳ diệu, rõ ràng nhận thân nhân chưa đến năm năm, rõ ràng quanh năm suốt tháng cũng chỉ có mấy ngày ngắn ngủi ở chung, nhưng trong lòng hắc lại thật coi lão nam nhân đôi khi nhìn còn tịch mịch hơn hắc kia làm phụ thân

Trong lúc trầm mặc, một người tiến lên truyền lời, “Phụng mệnh thánh thượng, mang Trang Thư Tình đến kinh đô, mong công tử giao người để chúng ta mang đi.”

”Ta không muốn đồng ý thì phải làm sao bây giờ? Các người muốn làm thế nào? Giết ta? Hay là mang cả ta đi theo?” Không đợi hắc đáp lời, Bạch Chiêm tiếp tục nói: “Thiên hạ này không có người nào có thể giết được ta, các người, có tin không?”

Bị một ánh mắt phông chừng như không hề để ý những lại thị huyết đến tận cùng như vậy nhìn chăm chăm, ngực tên đầu lĩnh một trận co rút, không dám nói thêm lời nào nữa, lui ra phía sau vài bước, chấp tay nói: “Chỗ nào đặc tội, thỉnh công tử thứ lỗi, lên.”

Đám người tam tử sao có thể để người khác làm cản trước mặt bọn họ, thời điểm đối phương động thủ bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng nhìn thấy công tử tự mình bước xuống xe, trên tay còn mang theo kiếm, bọn họ nhất tề đều lui về phía sau, nửa bước cũng không dám tiến lên phía trước.

Kiếm của công tử, không phân biệt được địch ta.

”Bảo vệ xe ngựa cho ta, ai dám tới gần, giết không tha.”

”Vâng!”

Kiếm ra khỏi vỏ. Ẩn ẩn như có rồng ngâm thanh truyền ra!

Hồi lâu không thấy nhật nguyệt, ngay cả mây như cũng đang nhỏ máu, mũi kiếm run run phảng phất như đang thúc dục chủ nhân mau mau để nó phát uy.

Nước mưa đọng lại trên người, Từ trên trán chảy xuống, dần trượt xuống mũi, đến miệng, lại từ từ nhỏ xuống đất, rõ ràng là vì mưa mà chát vật, nhưng từ trên người Bạch Chiêm lại có thể nhìn thấy một phần tiêu sái thoải mái, giờ khắc này. Tất cả mọi người đều phải thừa nhận, trong tất cả các vị hoàng tử, vị này chính là người giống hoàng thượng nhất, hoàng thượng có thể thiên vị sủng ái vị hoàng tử không thường ở kinh đô này không phải không có đạo lý.

Tiếng bước chân trong mưa dần dần dồn dập, càng lúc càng gần.

Bạch Chiêm xuất kiếm, quyết sẽ không lãng phí thời gian.

Thư Tình còn đang đợi hân.

Nước mưa rất lạnh, gió cũng rất lạnh, nhưng chỉ cần nhớ tới người trong lòng vẫn đang đợi hân, hàn ý một chút cũng không thể xâm nhập vào lòng.

Những người này, tính cái gì vậy?

”Pằng, pằng, pằng...”

Kiểm qua, người đổ, tiếng vật nặng rơi xuống dưới đất, một tiếng lại một tiếng. Không có người kêu, càng không có người nói chuyện. Bởi vì vết hầu của bọn họ đều đã bị chém đứt, một lời cũng không thể thốt ra, giống như một màn kịch câm, bắt đầu với sự trầm mặc, kết thúc cũng là trầm mặc.

Nhưng còn người sống là còn sợ hãi!

Bọn họ đều biết vị công tử này là cường giả, vô cùng mạnh. Vì vậy lúc xuất động người đến đều vô cùng đông, nhưng mặc dù có nhiều người vây công như vậy nhưng vẫn không thể địch lại một mình công tử.

Vẫn là bọn họ xem nhẹ người này!

”Tha...”

”Pằng!”

Kiểm đến, người lập tức trợn mắt ngã xuống, miệng mơ hồ như còn phả ra một chữ 'mạng' nhưng lại không phát ra một chút tiếng động.

Trên đường rộng lớn, rốt cuộc còn lại chỉ có hai người, Bạch Chiêm, cùng người đầu lĩnh kia.

Bạch Chiêm vốn chuẩn bị thuận tay xử lý, nhưng nghĩ lại dù sao cũng nên lưu lại một người trở về truyền lời, kiếm đến cổ liền dừng lại, cũng không thèm liếc mắt một cái xoay người tiến vào xe ngựa, “Nói cho hã, động vào Thư Tình là động đến ta, ta không sợ đối địch với hã.”

Chân chạm lên thành xe, Bạch Chiêm vẫn cảm thấy chưa hết giận, dừng lại nhìn về phía Tam Tử, “Người cho người đem mấy thứ trên đất đưa về kinh đô, nếu có thể ném toàn bộ lên đại điện để hoàng thượng có thể nhìn thấy, bản công tử sẽ thưởng hậu, mang tất cả về, lật ngược kinh đô, quật cho long trời lở đất rồi về đây gặp bản công tử.”

”Vâng.” Tam Tử hưng phấn trả lời, chỉ cần nghĩ đến phải xử lý kinh đô như thế nào hã liền thật muốn ngửa mặt lên trời cười lớn vào tiếng, lâu rồi vẫn chưa có chuyện thống khoái để làm như vậy, dù có ngủ hã cũng vui mừng đến tỉnh dậy, “ Thuộc hạ nhất định sẽ khiến công tử vừa lòng.”

Bạch Chiêm nhẹ đá hã một cước, rồi đi vào xe ngựa.

Tam Tử xoa xoa bả vai vừa bị công tử nhà hã đá, hắc hắc cười mấy tiếng, hét to nói: “Đều đã nghe được công tử phân phó rồi chứ? Sắp phải chuẩn bị đi làm việc.”

”Đi đi đi, đương nhiên đi, ngấm lại liền cảm thấy đã ngiễn.”

”Ta cũng muốn đi.”

“...” Tiếng mưa bên ngoài quá lớn khiến Trang Thư Tình cũng không nghe được rõ ràng, những nàng cũng không quá chú tâm nghe ngóng, tất cả lực chú ý của nàng đều đặt trên người nam nhân kia.

Tiến lên nhận lấy áo của hã để qua một bên, cũng không chú ý tới ánh mắt linh ngạc của nha hoàn, giữ chặt lấy cổ tay của hã xem mạch, hết thấy đều bình thường.

”Trong xe ngựa có xiêm y không?”

Nha hoàn lúc này mới phục hồi tinh thần, vội đáp lời, “Có”

”Lấy đi, lập tức thay quần áo.” Cởi đai đeo nạm ngọc của Bạch Chiêm, Trang Thư Tình tiếp tục cởi áo ngoài cho hăn, Bạch Chiêm giữ chặt lấy tay nàng, “Không vội, trở về lại đổi, đường cũng không còn xa, nàng đừng để quần áo mình cũng bị nhiễm ướt.”

Tà tà liếc hăn một cái, động tác của Trang Thư Tình không ngừng, cũng không nói chuyện.

Chờ đổi tốt xiêm y cũng đã đến Trang gia, Trang Thư Tình cho xe ngựa trực tiếp chạy đến trước viện.

Tóc Bạch Chiêm rối tung đã được lau khô một nửa, hăn nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, xoay người đỡ người xuống dưới, sau đó nha hoàn mới cẩn thận ôm Liễu Tri Quỳnh bước xuống, một nha hoàn khác giơ ô, mặc kệ mưa ướt cũng không để Liễu tam tiểu thư dính một giọt mưa.

”Đưa người đến căn phòng phía tây, Mẫn tỷ tỷ, đó tuy là gian phòng sạch sẽ nhất nhưng tỷ vẫn cứ cho người lau qua một lần nữa đi.” Trang Thư Mẫn hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng gật đầu, sau đó liền vội vàng dẫn người đi sắp xếp, nàng không hiểu quá nhiều việc bên ngoài, nhưng trong nhà chỉ cần một người hiểu là đủ rồi, nàng cứ theo đó mà làm là được.

”Báo Châu, đi gọi Thanh Dương Tử đến đây, nói hăn mang theo hộp thuốc, cũng mang theo hộp dụng cụ của ta đến đây.”

”Vâng.”

”Nam Châu, người đi nói Dụ nương tử nấu một nồi canh gừng, nấu nhiều một chút, mọi người đều uống một chén giải hàn.”

”Vâng.”

Trang Thư Tình lúc này mới nhìn về phía Bạch Chiêm, “Sao lúc này trở về chàng không lấy ô che.”

”Ta không yếu đuối như vậy.” Được quan tâm, trong mắt Bạch Chiêm ần ần có ý cười, “Ta có từng kể cho nàng, hồi nhỏ nương ta đã cho ta ăn loài hoa biết đi kia, đó không phải vật phàm, từ đó về sau ta chưa hề bị bệnh.”

Trang Thư Tình tuy rằng học là y, nhưng cũng không phải người theo chủ nghĩa duy vật, ở thế giới này, sau khi nàng mở mắt lần nữa lại càng thêm tin tưởng thế giới này vô cùng to lớn, không chuyện gì có thể đoán trước.

Năm lấy tay hắt, nhiệt độ ấm áp như bình thường, vì thế nàng cũng không nói thêm cái gì, hai người sóng vai bước vào trong phòng.

”Một ngày hôm nay trôi qua thật dài.”

Sự tình xảy ra nhanh chóng, thật sự là có chút trở tay không kịp. Càng khiến nàng bức bối là trong đó không hề có chuyện vui vẻ xảy ra.

”Phụ thân chàng... muốn trừ bỏ vị phù thủy này sao?”

”Không cần quá đặt nặng chuyện của hắt vào trong lòng, hoàng đế bất quá cũng không hơn gì cái này, Đại Chu hiện đã loạn trong giặc ngoài, đã không còn phát dương quang đại như ngày xưa.” Huống chi dù có mang nàng về kinh thành cũng tuyệt sẽ không muốn lấy tính mạng của nàng, khả năng lớn nhất có thể là lén giấu nàng đi, để nàng có thể tùy bọn họ sử dụng, nói đến cái chết, không ai sợ nó bằng hoàng đế.

Chỉ cần nghĩ đến loại chuyện như vậy có khả năng sẽ phát sinh trên người Thư Tình, Bạch Chiêm liền nén không được sát khí quanh thân.

”Làm sao vậy? Nghĩ đến chuyện gì sao?”

”Không có việc gì, không cần lo lắng. Chờ việc này qua, chúng ta sẽ rời đi Hội Nguyên Phủ. Thiên hạ rộng lớn, không phải chỉ có mình Đại Chu mới cho chúng ta một chỗ dung thân.

Xa xứ là một quyết định đối với bất kì ai cũng không hề thoải mái nhưng Bạch Chiêm lại bất đồng, từ nhỏ hắn đã có thói quen ngao du tứ phương. Những Trang Thư Tình lại không thể bỏ xuống thân nhân của mình.

”Nếu sự tình phát sinh theo hướng xấu nhất ta sẽ đi theo chàng.”

”Được.” Đến sương phòng phía tây, Thanh Dương Tử cũng đã đến, Bạch Chiêm không cùng đi vào, mà chỉ trở về phòng của mình.

”Gọi Trần Nguyên tới gặp ta.”

”Vâng.”

Trần Nguyên vốn đang ở Bạch Phủ xử lý sự tình, được đến thông báo lập tức gác lại mọi chuyện đi gặp Bạch Chiêm, không bao lâu sau liền có mặt.

”Lát nữa mang thêm nhiều người đến đây, ngầm bổ sung thêm người bên chỗ Thư Hàn, chuyển lời đến chỗ Tô Vân, nói hắn nên chuẩn bị.”

”Vâng.” Nhớ tới bộ dáng hưng phấn vừa rồi của Tam Tử, Trần Nguyên không khỏi có chút hâm mộ, hắn cũng muốn đi a! Nhưng tình huống trước mắt hắn không dám rời đi, hắn sợ công tử sẽ đùa quá tay. Lão phu nhân từng nói qua, nếu không phải tất yếu, thì không thể đụng đến tính mạng của nhiều người, hắn không dám ngăn cản công tử làm chuyện gì, chỉ có thể tận lực để sự tình có thể xảy ra trong phạm vi không chế được.

”Nói cho mọi người, thời cơ đến. Hai ngày sau để mọi chuyện đồng thời tràn ra bên ngoài.”

”Vâng.” Chuyện này Trần Nguyên cũng sớm có chuẩn bị, chuyện này bố trí nhiều thời gian như vậy. Cuối cùng cũng đã đến lúc, “Thuộc hạ tự tiện làm chủ, phái người đuổi theo kẻ kia, trong lòng thuộc hạ có chút hoài nghi.”

”Hoài nghi hẳn không phải người của phụ thân?”

Trần Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu, “Công tử ngài...”

”Mặc kệ việc này có phải phụ thân hạ lệnh hay không, ta cũng sẽ làm việc không lưu tay, những người đó động tĩnh gì?”

Biết công tử muốn hỏi đến đám người hoàng thượng phái tới bảo hộ công tử, Trần Nguyên vội trả lời: “Thuộc hạ cũng đang muốn bẩm báo việc này, không lâu trước Trần Lãnh tìm được thuộc hạ, nói muốn xác nhận đám người chết kia, thuộc hạ cũng không có ngăn cản.”

Bọn họ cũng cảm thấy khả nghi? Bạch Chiêm nhẹ cong khóe miệng, xem ra bọn họ cũng không thu được bất kỳ ý chỉ nào, có một số người, lá gan của bọn họ thật đúng là lớn hơn hẳn đoán không ít, hẳn muốn xem thử bọn họ sẽ có hậu chiêu gì.

”Nói cho Tam Tử, cứ chơi thoải mái, chơi càng lớn càng tốt.”

Da mặt Trần Nguyên co rút, hạ quyết sẽ không truyền lời này đến cho hắn, không cần công tử đốt lửa, hưng trí của đám người kia cũng đã vô cùng sôi sục, nếu còn có lời này của công tử, hẳn thật không dám nghĩ đến hậu quả.

”Công tử, Trần Lãnh cầu kiến.”

”Truyền.”

Trần Lãnh là người cầm đầu hoàng đế phái tới bảo hộ Bạch Chiêm, bất chấp một thân ẩm ướt, cắn răng chịu đựng lửa giận, hấn tiến vào quì gối trước mặt Bạch Chiêm, “Thuộc hạ tham kiến công tử.”

”Miễn.” Bạch Chiêm thay đổi dáng ngồi, một tay chống đầu, “Tra được chuyện gì sao?”

”Vâng, vừa rồi thuộc hạ đã tra xét qua, bên trong quả thật có người của hoàng thượng, nhưng trong đó có một người của Tứ hoàng tử, hai người của Đại hoàng tử, thuộc hạ hoài nghi có người dùng kế ly gián, chính vì muốn để ngài và hoàng thượng ly tâm, mong rằng công tử thận trọng.”

Nếu những người này đều là giả truyền thánh chỉ, nghĩ như vậy thì tất cả đều sáng tỏ.

Bạch Chiêm rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận đến mấu chốt trong đó, nếu có thể một lần ra tay liền tóm gọn được hấn, như vậy tất sẽ là việc vui vô cùng lớn, chỉ cần nắm Thư Tình trong tay, vậy thì bọn họ sẽ có rất nhiều biện pháp khiến hấn phải cúi đầu.

Nhưng mà, dụng tâm như vậy cuối cùng cũng thất bại... Những người đó đúng là rất hiểu hấn, biết hấn sẽ không thể nén được lửa giận, nhất định sẽ đại náo một hồi.

Có một số việc hoàng đế nhịn được, ví dụ như năm đó hấn gây khó dễ cho tất cả hoàng tử, hoàng đế chỉ cho là con trai bướng bỉnh lý lợm, bên ngoài không dung thì hấn dung, hơn nữa còn vì vậy mà càng thêm yêu thích vị nhi tử bốc đồng là hấn vài phần.

Khả có một số việc tuyệt đối không ở trong phạm vi dễ dàng tha thứ của hoàng đế, ví dụ như... khiêu khích hoàng quyền.

Chỉ cần hấn mất thánh tâm, đối với những người đó mà nói như vậy chính là thắng lợi, điều mà bọn họ vẫn luôn lo lắng chính là chuyện phụ thân vẫn chậm chạp chưa lập thái tử bởi vì có liên quan tới hấn, cho dù những mục đích khác không đạt được thì chỉ cần đạt đến mục đích này cũng đủ rồi!

Ha ha, trận diễn này, phải hát lớn một chút mới khiến những người vất vả tính kế hấn đến bước này không thể thất vọng mà về!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 111: Ngọt Ngào

Trang Thư Tình vừa vào phòng liền lập tức bổ xung thêm đường glucô và nước muối cho Liễu Tri Quỳnh sau đó mới tiến hành làm sạch vết thương.

Trong phòng trừ Thanh Dương Tử còn có Hạ Mạn và Hạ Trân ở bên giúp đỡ

”Đây là hiện tượng cảm nhiễm thường xảy ra sau khi phẫu thuật, hộp thuốc lúc trước ta đưa cho Liễu gia đã tránh được phần nào nguy hiểm, nhưng không nghĩ tới sẽ có người muốn mạng của Liễu Tam nên đi trộm thuốc, may mà chưa phát sinh đến tình huống nghiêm trọng.”

Thấm một miếng vải bông sạch vào nước muối, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Nếu vết thương nghiêm trọng sẽ sinh mủ, thối rửa, nếu xảy ra trường hợp này sẽ phải tiến hành giải phẫu lần hai để làm sạch vùng sinh mủ, nhưng như vậy sẽ càng gây nguy hiểm cho người bệnh, lấy thêm vải bông và bình nhỏ trong rương cho ta.”

Thanh Dương Tử biết tác dụng của cồn, dùng tại vết thương sẽ có khả năng khử trùng...

”Không thể trực tiếp sát lên, chỉ có thể lau xung quanh vết thương, như vậy sẽ có thể tiêu độc, lấy thuốc mỡ giúp ta.”

Quét một lớp thuốc mỡ thật dày, chờ đến khi thuốc mỡ thấm vào vết thương mới tiếp tục rải thuốc bột, sao đó mới dùng vải bông băng bó miệng vết thương.

”Vẫn cho nàng uống thuốc hạ sốt, Hạ Mạn, người ở nơi này chăm sóc cho Liễu Tam, cũng gọi người đến đây giúp một tay, mỗi một khắc phải thay thuốc một lần, tuyệt đối không thể vết thương tiếp xúc lâu với không khí, nếu vết thương nhiễm khuẩn lần nữa, khả năng nàng sẽ không còn sức chống đỡ.”

”Vâng.”

Lại bắt mạch thêm lần cuối, sau đó Trang Thư Tình mới ra khỏi phòng.

Thời tiết tháng năm rất thất thường, mưa đã rơi vài ngày liên tiếp, khí trời cũng lạnh hơn rất nhiều. Trang Thư Tình lạnh lẽo chà xát hai tay, lập tức một chiếc áo choàng liền được khoác lên vai nàng, không cần quay đầu cũng biết là ai.

Hiện tại nàng như có thêm một loại khả năng, chỉ cần cảm nhận khí tức liền biết người đó là ai.

”Những ngày mưa như vậy không biết khi nào mới ngừng.”

”Mưa đang dần nhỏ lại, dăm ba ngày nữa sẽ ngừng.”

”Sao?” Trang Thư Tình nghiêm đầu,:”Chàng còn biết quan sát khí trời sao?”

”Không, nhưng có người biết.” Cảm thấy như lời nói của mình không đủ rõ ràng, Bạch Chiêm lại bổ sung, “Trong đám thủ hạ của ta có người biết.”

Trang Thư Tình cười vô cùng vui vẻ, nếu một người thật sự quan tâm đến người, chỉ cần có tâm là có thể cảm nhận được. Nàng có thể khẳng định, ít nhất là hiện tại, vị trí của nàng ở trong lòng nam nhân này vô cùng quan trọng.

”Ta đi xem ma ma, chàng muốn đi không?”

Thường ngày đều là Thư tình đi đâu Bạch Chiêm theo đó, những lúc Trang Thư Tình mở miệng hỏi hẵn vô cùng ít.

Bạch Chiêm kinh ngạc, nhìn thấy ánh mắt vui mừng của nàng hẵn sao có thể cự tuyệt.

”Nàng muốn đi nơi nào ta đều sẽ theo.”

Vì lời ngon tiếng ngọt này của hẵn, tâm Trang Thư Tình vô cùng vui vẻ, chủ động dắt tay hẵn đi về phía phòng của ma ma.

Mấy ngày nay Tuyết ma ma được chiếu cô rất tốt. Tuy rằng vẫn còn quan tâm chuyện ở kinh thành, lo lắng cho tình huống của hai vị lão nhân nên vẫn còn hơi chút không khỏe, nhưng mấy ngày nay ở Trang gia vẫn rất tốt, ăn mặc chi phí đều là tốt nhất, khí sắc cũng đã bồi bổ được phần nào, so với lúc mới đến tốt hơn rất nhiều.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy vị Bạch công tử trong truyền thuyết.

Nàng sống đến từng tuổi này, không còn lại chút khả năng gì khác ngoài một đôi mắt nhìn người, tuy thấy hai người không chút quy củ nam nữ cách biệt tay trong tay đi đến, nhưng nàng lại cảm thấy hình ảnh như vậy vô cùng hài hòa, tươi cười mị mắt.

Một nam nhân, lại là một nam nhân có địa vị vô cùng tôn quý lại có thể để một nữ nhân dắt tay hẵn đi về phía trước, chỉ như vậy cũng đủ để nói lên rất nhiều việc.

”Ma ma, đây là...” Trang Thư Tình có chút bối rối quay đầu, nàng phải giới thiệu hẵn như thế nào mới thích hợp đây?

Bạch Chiêm cũng không giúp, chỉ nhìn nàng, trong mắt lại lộ ra vẻ chờ mong.

Hắn cũng muốn biết, ở trong lòng Thư Tình hắn là người nào của nàng.

Tuyết ma ma chỉ tươi cười chờ đợi.

Trang Thư Tình nhất thời xúc động nói: “Đây là Bạch Chiêm, về sau có khả năng sẽ trở thành hôn phu của con. Nếu có lúc đó, chúng con nhất định sẽ kính trà cho Tuyết ma ma”

”Nhất định.”

Trên mặt Trang Thư Tình có chút nóng. Trang làm như không nghe thấy hai chữ kia.

Tuyết nương đầu tiên là sững sốt, sau đó là cười híp cả mắt, “Thân phận của lão nô sao có thể để tiểu thư và công tử kính trà, lão thái gia và phu nhân mới là người mong mỏi được nhận trà từ hai vị nhất.”

Nhắc tới hai vị lão nhân, ý cười của hai người đều có chút phai nhạt, Trang Thư Tình ngồi lại trên mép giường, hướng mắt ý bảo Bạch Chiêm ngồi lên ghế dựa.

”Ma ma, chuyện này huyền ảo rất lớn, về sau Đồng gia như thế nào chúng con không thể nói trước, nhưng mà con và Bạch Chiêm cam đoan, nếu sự tình phát sinh, chúng con nhất định sẽ bảo vệ cho ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu, đến lúc đó... Nếu như hai vị lão nhân nguyện ý rời khỏi kinh đô, chúng con nhất định sẽ đón hai vị về Hội Nguyên Phủ, tuy rằng không thể hưởng thụ trọn vẹn niềm vui gia đình, nhưng tỷ đệ chúng con nhất định sẽ tận hiếu chiếu cố hai vị lão nhân.”

Nghe đến đó, nước mắt của Tuyết ma ma lập tức rơi xuống, nàng biết tiểu thư rất có bản lĩnh, lúc mới gặp tiểu thư bà cũng đã nghĩ muốn mở miệng cầu tiểu thư nghĩ biện pháp cứu lão gia và phu nhân, nhưng bà không cách nào mở miệng được.

Tiểu thư mới mười lăm tuổi, cho dù tiểu thư có một vị công tử lợi hại che trở nhưng bà cũng không thể yêu cầu quá mức.

Khả năng của một người là có hạn, lúc đầu bà nghĩ, vị công tử này đã nguyện ý che chở cho tiểu thư, nếu như còn biết nhà mẹ đẻ của nàng đang trong tình trạng rối ren, có thể liên lụy đến tam tộc thậm chí là cửu tộc bất cứ lúc nào, nếu như còn để hấn hổ trợ, tiểu thư sao có thể nâng được thất lưng?

Nếu không thể giúp được lão gia và phu nhân lại còn kéo tiểu thư một chân, chỉ cần nghĩ đến việc sẽ mang thiệt thòi cho tiểu thư thì bà liền không thể mở miệng.

Nhưng căn bản là không cần bà mở miệng cầu khẩn, không biết là khi nào tiểu thư đã sớm nhờ vị công tử này giúp đỡ cho lão gia và phu nhân, còn muốn đón hai vị về đây hưởng thụ niềm vui gia đình...

Tứ tiểu thư sinh được một nữ nhi tốt, vô cùng tốt, là vị tiểu thư tốt nhất mà nàng từng gặp qua, cũng là vị cô nương có hiểu biết nhất.

”Ngài đừng khóc a.” Trang Thư Tình có chút bất đắc dĩ, nàng nói cho Tuyết ma ma biết để bà an tâm dưỡng bệnh chứ không muốn để bà khóc, “Biết bản thân được che chở con tất nhiên sẽ hồi báo, nếu như ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu thật sự mặc kệ cho chúng con tự sinh tự diệt, con cũng sẽ không phí tâm, con không sợ nói điều này với ma ma, con là một người rõ ràng, sẽ không vô cớ đối tốt với bất kì người nào, người khác nhận được bao nhiêu từ Trang Thư Tình, cũng bởi vì bọn họ cho con bấy nhiêu ân tình, ngài đừng coi con như một người có tấm lòng rộng lượng.”

Nước mắt lại tiếp tục rơi, Tuyết ma ma nghe vậy nhẹ nhàng nở nụ cười, cảm thấy tiểu thư thật không giống những người khác.

”Vì vậy về sau ngài cứ yên tâm dưỡng bệnh, không cần quan tâm chuyện bên ngoài, mọi chuyện dù như thế nào cũng không thể xảy ra tình huống xấu nhất, tuy rằng sụp đổ nhưng dù sao cũng đã từng có một thời đỉnh cao, trong nhà không có người lớn tuổi, quy củ cũng rất ít, mọi người đều sống rất tự tại, nếu như có lúc thật sự phải dùng đến quy củ thì cũng nên có người đến lo liệu, đến khi đó, con còn phải nhờ ngài giúp con một tay!”

”Được, được, lão nô sẽ cố gắng giúp tiểu thư làm tốt.”

Lại an ủi lão nhân vài câu, dỗ cho lão nhân cười vui vẻ sau đó Trang Thư Tình mới cùng Bạch Chiêm rời đi.

Ra đến bên ngoài, ý cười trên mặt Trang Thư Tình vẫn chưa lui.

Ở trong mắt người khác, Tuyết ma ma chỉ là hạ nhân, đối với bà như thế nào mà chẳng được, nhưng nàng làm không được như vậy, nàng vui vẻ tiếp nhận tình cảm của người khác, cũng rất sẵn sàng đối tốt lại với họ, chỉ đơn giản như vậy.

”Rất cao hứng?”

”Ân, rất cao hứng.” Trang Thư Tình nghiêng đầu nhìn hắn, hai tay ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc như làm nũng, giống như một đôi tình lữ vô cùng thân thiết, “Chàng không vui sao?”

Trong mắt Bạch Chiêm đều là bộ dáng nàng hờn dỗi, trên khuôn mặt hiện lên ý cười nhu hòa, rất nhanh liền nhìn không thấy mặt trời, không lâu sau, vẻ mặt hắn nghiêm túc như đang cầm kiếm uy phong凛凛 nhìn Trang Thư Tình, “Vui, rất vui, ta thật muốn mỗi ngày đều như hôm nay.”

”Nhưng ta lại không thích.” Trang Thư Tình cau mũi, “Mỗi ngày tối qua đều không yên tĩnh, cảm thấy thật mệt mỏi, nếu mỗi ngày đều náo nhiệt như vậy ta sẽ chịu không nổi.”

”Ý ta không phải như vậy, ta là nói...” Bạch Chiêm cũng không nghĩ ra được nên dùng từ gì để hình dung loại cảm giác tốt đẹp trong lòng hẳn lúc này.

Trang Thư Tình “Xì” một tiếng bật cười, mặt mày tràn đầy trêu ghẹo nhìn hẳn, “Ta hiểu, nếu mỗi ngày đều có thể trôi qua như vậy, đại khái ta cũng có thể miễn cưỡng tiếp thu.

Trần Nguyên đứng xa xa nhìn thấy hình ảnh như vậy liền không muốn tiến lên, quay đầu nói với Liễu Gia Hồng: “Lão gia tử, bây giờ chúng ta đợi một chút rồi đi qua, nếu như hiện tại đến phá hủy tâm tình của công tử, như vậy nhất định những ngày tháng tiếp theo sẽ không có ngày lành trôi qua.”

Liễu Gia Hồng lòng nóng như lửa đốt, nhưng nhìn thấy tình cảm thân thiết giữa hai người hẳn cảm thấy cũng không cần nóng nảy như vậy.

Trước kia hẳn chưa bao giờ nhìn thấy công tử hướng ánh mắt đến bất kỳ vị nữ tử nào, mọi người đều nói, mắt của Bạch công tử mọc trên đỉnh đầu, không biết vị thiên tình nào mới có thể lọt vào mắt hẳn.

Lúc trước, khi truyền ra tin Bạch công tử coi trọng một vị cô nương không thân phận, không địa vị, bộ dáng cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, thật không biết lúc đó có bao nhiêu người rớt cằm, hoàn toàn không hiểu tiêu chuẩn nhìn người của Bạch công tử là như thế nào, hơn nữa còn tưởng công tử chỉ là chơi đùa một chút.

Trước kia hẳn cũng không hiểu, nhưng hiện tại đã có chút lý giải được.

Trang Thư Tình rất đơn giản.

Nàng giống như có khả năng khiến những chuyện vô cùng phức tạp trở nên cực kì đơn giản, sự tình gì làm làm ra cũng đều đơn giản mà hết sức dễ hiểu.

Rõ ràng là mượn thế của công tử, khi cần Bạch công tử xuất lực cũng không chùn tay, nhưng hành động của nàng lại quang minh chính đại như vậy, quang minh đến mức rõ ràng, không giống như một số người, rõ ràng là lợi dụng người khác lại còn tỏ ra vô cùng bằng thanh ngọc thiết.

Tình cảm nàng đối với công tử là thật, đây chính là mấu chốt đơn giản nhất, cũng là mấu chốt khó khăn nhất, bởi tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhưng chỉ duy nhất Trang Thư Tình mới có thể làm được.

Tựa như hiện tại, vừa rồi rõ ràng nàng còn đang làm nũng, nhưng quay đầu liền bưng một cái bát đến cứng rắn bắt công tử uống hết, hắn cách xa như vậy cũng có thể nhìn được Bạch công tử không hề thích thú đựng trong bát.

Ngay khi hắn cho rằng Bạch công tử nhất định sẽ hất cái chén kia xuống, thì vị nam nhân lúc nào cũng tùy ý tiêu sái không chịu ép buộc kia lại thật sự ngửa cổ uống hết thứ trong bát!

Sau đó, ánh mắt mang theo sát khí nhìn về phía hắn.

Trần Nguyên sờ sờ mũi tiến lên, “Công tử, Liễu lão gia tử đến.”

”Ân.” Miệng đầy mùi lạ, Bạch Chiêm không muốn nói chuyện, xoay người đi về phòng chính tìm nước uống.

Trang Thư Tình thấy hắn đã uống hết bát canh gừng kia, liền đưa bát cho Bảo Châu, khẽ gạt đầu với lão gia tử: “Hôm nay không khí ẩm thấp lạnh lẽo, nên ta để Dụ nương tử làm chút canh gừng, lão gia tử cũng nên uống một chén.”

”VẬY lão phu sẽ không từ chối.”

Trang Thư Tình cười cười, nhìn về phía Trần Nguyên.

Trần Nguyên vội tự giác mở miệng, “Ta lập tức đi uống.”

Trang Thư Tình lúc này mới vừa lòng, “Ta trước đưa lão gia tử đi thăm tam tiểu thư.”

Nhìn cháu gái bất tỉnh nhân sự trên giường, trong lòng Liễu lão gia tử trong lòng thật không biết là tư vị gì, trước khi đi Thượng Trí Tự hẳn còn đến thăm nàng, Liễu Tam còn tiếc nuối nói mấy năm nay nàng không thể tận hiếu với hẳn, nói rằng sang năm nhất định sẽ bồi bên người hẳn thường xuyên.

Nhưng mà chỉ mới qua vài ngày người lại thành như vậy, nguyên nhân lại là do người trong nhà tạo nghiệt, nghĩ lại trong lòng liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hẳn biết tiểu bối trong nhà nhiều năm đều oán hẳn bất công, oán hẳn tại sao lại đi đối tốt với một đứa cháu gái bệnh tật quanh năm, chỉ cần lúc nào cũng có thể chết bất đắc kỳ tử, nhưng bọn họ lại không biết được, đứa cháu gái mà bọn họ coi thường kia mới là người thông suốt nhất, khi Liễu gia xảy ra chuyện gì, chỉ có đứa cháu gái này mới có thể đưa ra được chủ ý tốt, chứ không phải đám người không có chút tài năng lại kiêu ngạo đến tận trời kia.

Nàng cũng không nói bất kỳ cái gì, nhưng chuyện gì cũng đều hiểu, một đứa cháu gái như vậy, hẳn sau có thể không thương yêu, sao có thể không mong nàng có thể sống thêm vài năm?

Nhưng mà đám người kiến thức hạn hẹp này... Ai!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 112: Bộc Phát!

“Lão phu làm lễ bộ gần hai mươi năm, thường kiêu ngạo cho rằng mình ngồi ở vị trí đó nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ nhìn sai người, nhưng trong nhà trở nên như vậy, hiện tại ngấm lại, ta còn cái gì để có thể kiêu ngạo? Trang đại phu, đứa cháu gái này của ta chỉ đành nhờ ngài.”

“Ta sẽ tận hết sức có thể.” Trang Thư Tình dẫn người ra khỏi phòng, “Chuyện của Liễu gia ta không xen vào, nhưng Bạch Chiêm sẽ không khách khí với người nào ở Liễu gia, bằng thân phận của hãn, ta biết Liễu gia sẽ không thể trách móc gì hãn, dù một lời nói nặng cũng không dám nói ra một câu, ít nhất trước khi hãn thất thế sẽ như thế, nhưng trừ chuyện này, trong lòng ngài cũng đừng oán hãn, lúc đó chưa nói đến hãn, ngay cả ta cũng xem chút không nhin được.”

Liễu Gia Hồng liếc nhìn nàng một cái, lời này là đang nói giúp chứ không phải đe dọa hãn? thật là...

“Không trách, là tứ nha đầu không hiểu chuyện, sự tình trong đó lão phu đã phái người đi điều tra, nếu chân tướng thật sự như Trang đại phu nói, Liễu gia tuyệt sẽ không tha thứ.” Lão gia tử nói xong liền cười khổ, “Người dám ngăn cản đường của Bạch công tử mà còn có thể sống sót, dưới gầm trời này quả thực là không nhiều, nàng có thể lưu lại mệnh đến giờ phút này đều là vì công tử không muốn để Trang đại phu thấy cảnh đổ máu, ta sao còn dám trách cứ.”

Nói chuyện, hai người cũng đã tới chính đường, Bạch Chiêm vẻ mặt mất hứng nhìn bọn họ, phảng phất như đang nói hai người tới quá chậm.

Sau khi ngồi xuống, Bảo Châu liền mang canh gừng đến, Bạch Chiêm vừa ngửi thấy vị gừng liền nhăn mày lại.

Lão gia tử có chút cao hứng, tin tức của hắn trước giờ rất nhanh chóng, là chuyện lớn xảy ra nhưng khó có khi hắn lại không quan tâm, ngược lại hắn càng quan tâm đến cháu gái vẫn luôn bị bệnh tật quẩn thân này.

”Công tử, nghe nói trên đường từ Liễu gia về có người ám sát ngài. Là thật sao?”

Tin tức này không có khả năng giấu diếm, Bạch Chiêm cũng không ngoài ý khi Liễu Gia Hồng biết chuyện, hắn chỉ liếc Liễu Gia Hồng một cái nói, “Người có tâm chú ý việc này còn không bằng xử lý sạch sẽ chuyện ở Liễu gia.”

Mặt Liễu Gia Hồng đỏ lên, cảm thấy mình thật không còn mặt mũi đứng ở chỗ này, “Khiến ngài chế giễu.”

Bạch Chiêm cũng không nhìn hắn một cái, kính già yêu trẻ cái gì đó. Chỗ này của hắn không hề có khái niệm. “Người trở về đi, cháu gái của người ở nơi này còn an toàn hơn ở Liễu gia.”

”Vâng.” Một hơi uống hết bát canh gừng, Liễu Gia Hồng đứng dậy cáo từ rồi đi

Trang Thư Tình nhìn thấy Bạch Chiêm như vậy cũng hiểu tại sao mọi người đều nói hắn cuồng vọng, nàng cũng không thấy hắn như vậy có gì sai, Bạch Chiêm hắn là người có tư cách để cuồng vọng. Vì sao không thể cuồng? Chuyện gì hắn cũng dám đảm đương, cho dù khiến người mất hết

mặt mũi, vừa giáp mặt liền khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong, nhưng người như vậy, nàng lại cảm thấy hẳn vô cùng khả ái.

Hai ngày sau Liễu Tri Quỳnh liền tỉnh lại, nhìn thấy Trang Thư Tình, trừ hai mắt đỏ bừng thì cái gì cũng không hỏi, nói nàng ăn cái gì nàng liền ăn cái đó, nên uống cái gì liền uống cái đó, thuốc có đắng nàng cũng nghiêm cần uống xong, một ngụm lại một ngụm nuốt xuống, không một tiếng oán giận.

Trang Thư Tình ần ần cảm thấy, trải qua tình huống như vậy, tâm tính của tam tiểu thư càng thêm yên tĩnh, tính tình này, kỳ thực rất thích hợp học y.

”Muội cũng đừng gọi ta là tam tiểu thư, đã biết tên của ta là Tri Quỳnh, vậy liền gọi tên của ta đi.”

”Được, Tri Quỳnh.” Trang Thư Tình buông cổ tay nàng xuống, nửa điểm cũng không ngại ngừng liền sửa miệng, Trước kia vì thế đơn lực bạc, lời nói ra đều phải chú ý, sợ không cẩn thận đắc tội với người ta sẽ khiến tỷ đệ bọn họ gặp phiền toái, Nhưng lúc này nàng hoàn toàn không cần phải cố kị, nàng có người hậu thuẫn phía sau, nàng cần gì phải sợ?”

”Không còn sốt cao như trước, hiện tại đã cảm thấy thoải mái chút nào chưa?”

”Ừm, đầu không còn nặng như trước, cũng không còn khó chịu, trước khi mất đi tri giác ta còn tưởng mình sẽ không qua khỏi.” Liễu Tri Quỳnh cười mỉm, nửa câu cũng không đề cập đến người Liễu gia, “Nhưng mà muội đừng vì ta chuyển tốt liền muốn đuổi ta đi, về sau ta muốn ở lại nơi này, cảm thấy nơi này còn thoải mái hơn so với ở nhà.”

”Liễu phủ như thế nào thì ta không biết nhưng nếu so với nơi này của ta thì quy củ ở đây không nhiều bằng quy củ của ở Liễu gia, ta thích tự do tự tại, dù sao thì không có người nào quản được ta.”

Nhìn nha hoàn tiến vào, Liễu Tri Quỳnh thở dài, “Có bao nhiêu người khi còn sống lại có thể sống được tự tại, nhưng mà người ở đây, bất cứ ai cũng không cần người nói hay ra lệnh đều sẽ tự động đi làm việc của mình, bước chân của họ cũng vô cùng nhẹ nhàng tiêu sái, người như vậy chỉ có thể sống qua những ngày thoái mái mới có thể được như thế, tươi cười có thể là giả, lời nói cũng có thể gạt người, những tiếng bước chân sẽ không thể khống chế được.”

”Quả nhiên là người hiểu biết, ngày thường ta không chú ý đến những thứ này, Tri Quỳnh, tỷ còn muốn theo ta học y sao?”

”Muốn.” Liễu Tri Quỳnh không chút do dự nói: “Trước kia còn phải cân nhắc nhưng bây giờ chỉ hận không thể lập tức đập đầu dâng trà, bái người là thầy, như vậy ta liền có lý do để không cần quay về.”

Trang Thư Tình bật cười, người này, vẫn nhớ mãi không quên chuyện đó, “Chờ khi tỷ khỏe, ta thu tỷ làm đồ đệ.”

”Thật sao?” Liễu Tri Quỳnh muốn ngồi dậy, đột nhiên lại đụng phải vết thương, hô lên một tiếng mới yên ổn nằm trở về, Trang Thư Tình sợ chỗ băng bị lệch, vội xốc vải bông lên nhìn xem. cũng may là không có việc gì.

”Hiện tại vẫn còn đang trong thời gian dưỡng bệnh, chờ đến khi dưỡng bệnh tốt rồi mới nói đến chuyện khác.”

”Tốt, một lời đã định.”

Trang Thư Tình đắp chăn lại cho nàng, “Tỷ còn phải thuyết phục người trong nhà nữa.”

”Ta đã sớm nói với tổ phụ, tổ phụ nói rằng chỉ cần người nguyện ý thu ta, người nhất định sẽ không phản đối.”

Vị sư phụ nào lại không muốn có một đệ tử kiên trì, Trang Thư Tình cũng như vậy, nếu đã tính sẽ thu đồ đệ, đương nhiên là sẽ phải chọn người ưu tú nhất, y thuật của nàng, học được không phải dễ.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, từng giọt, từng giọt tí tách không ngừng.ê

Trang Thư Tình không biết lời đồn về phù thủy hiện đã đến trình độ nào, nàng cũng không hỏi, chuyện gì nàng nên làm đều sẽ đi làm, vẫn như bình thường, cách một ngày sẽ đến Từ phủ, thái độ của người Từ gia vẫn như trước không có gì khác biệt, thậm chí có thể nói là càng thêm thân mật.

Mặc kệ là hướng về nàng hay hướng về phía Bạch Chiêm, Trang Thư Tình đều rất thoải mái nhận phần phân tình này.

Dám vào thời điểm này nhưng vẫn còn muốn thân cận với nàng nhất định phải có dũng khí cùng quyết đoán, mặc kệ là đối phương vì sao.

Mà tại nơi nàng không biết, chuyện nàng vẫn một mực quan tâm rốt cuộc bộc phát.

Bất luận là vì sao thì bệnh tình ở những nơi khác nhau đều được trình lên cùng một ngày, cùng một thời gian.

Lúc này, hoàng đế thậm trí cũng không đi quản người chủ đạo phía sau hết thảy chuyện này là ai, trong lòng chỉ tràn đầy cảm giác Đại nạn sắp đến.

Lúc phủ, trừ Hội Nguyên Phủ đã ổn định được bệnh tình, và Lăng Vân Phủ nằm trên một đảo tách biệt với đất liền thì bốn phủ còn lại, không một phủ nào may mắn thoát khỏi, nơi thứ nhất còn nghiêm trọng hơn nơi thứ hai.

Càng khiến hãn không thể tiếp thu là, quân đội đang giằng co với Cúc quốc nơi biên cương cũng đang phát bệnh!!!

Nếu không phải Cúc quốc cho rằng đây là ôn dịch nên lo lắng bọn họ tấn công qua sẽ bị lây bệnh thì chẳng những không thể mượn thời cơ khởi chiến, ngược lại còn phải buộc chặt cửa ải, nghiêm lệnh không cho phép bất cứ ai đi qua biên giới, thì sợ rằng Chu Quốc đã sớm không chiến mà bại.

Nhìn mật thư được gửi đến, hoàng đế tức giận đến run người.

Chuyện bệnh tình hãn đã sớm biết, cũng đá phái người đi tra, nhưng tin tức truyền đến đều là bệnh tình đều rất bình thường, dễ khống chế, không quá nghiêm trọng, ít ngày nữa là có thể nhận được tin tốt, vì vậy tuy rằng hãn đã xử lý vài người, lão đại và lão tứ cũng đều bị thiệt thòi ít nhiều, nhưng bọn họ cũng không hề bất mãn.

Hiện tại so sánh với tình huống lúc này, bọn họ chịu chút thiệt kia đã tính là cái gì!

”Triệu những đại thần trên tứ phẩm đến phòng nghị sự.”

Ôn công công an bày người đi thông tri các vị đại thần, sau đó trầm mặc tiến lên châm trà cho hoàng thượng.

Hãn từ nhỏ đã đi theo bên người hoàng đế, nhỏ hơn hoàng đế mấy tuổi, nhưng bên thái dương đã hiện lên những sợi bạc, “Ôn Đức, người nói, có phải trầm đã già rồi hay không?”

Ôn Đức cảm thấy đau xót, cũng không giống như những người khác nói lời dễ nghe, “Ai có thể không già chứ, lão nô nhỏ hơn ngài vài tuổi, nhưng nhìn lại như còn lớn hơn ngài mấy tuổi, hôm qua thái y đến bắt mạch không phải đã nói thân thể ngài không có vấn đề gì rồi sao? Lão nô chỉ sợ là hãn muốn nói lời dễ nghe, có việc mà gạt không dám nói, nên lão

nô cố ý ngằm đến hỏi, hần nói, thân thể ngài thật rất tốt, sống thêm ba bốn mươi năm cũng không thành vấn đề, hoàng thượng cũng không thể người chưa già mà tâm đã già, ngài làm như vậy cũng không thể tác động gì đến công tử, công tử đối đãi với ngài cũng không phải vì thân phận của ngài.”

Nghĩ đến kia tên tiểu tử, hoàng đế cười mỉm, “Người từ trước đến giờ đều hành sự ổn trọng, không giúp đỡ bất kì ai, không ngờ hiện tại lại giúp hần nói chuyện.”

Đổi lại thành người khác, lúc này sợ là đã kinh sợ quỳ xuống biểu hiện trung tâm, Ôn Đức lại không như vậy, hần thoải mái thừa nhận, “Lão nô thật tâm cảm thấy công tử rất tốt, khi hoàng thượng ở cùng với công tử so với bất kỳ thời điểm nào đều cao hứng, tâm tình cũng rất tốt, lời lão nô có chút vượt quá nhưng thực sự là tuy công tử không biết nói lời dễ nghe, nhưng đối đãi với ngài đều chân thực so với bất kỳ ai, chỉ bằng điểm ấy, lão nô thật sự kính trọng công tử.”

Nghe được lời như vậy, hoàng đế rốt cục cũng cảm thấy sự tình cũng không quá đến không thở nổi như vậy, vừa rồi, hần thật muốn gọi hai tên nghiệt tử kia tới, chém chúng mấy kiếm.

Quân tâm và dân tâm chính là cốt lõi của đất nước, nếu hần bỏ mặc, sau khi chết còn thể diện gì để đối mặt với liệt tổ liệt tông.

Nhưng mà có thể đem sự tình áp chế không để cho chuyện bộc phát, người có thể làm được sợ rằng chỉ có một, “Người thao túng tình hình phía sau sợ rằng chính là công tử tốt trong miệng người.”

Ôn Đức cũng không cảm thấy bất ngờ, “Công tử có khả năng kia, lão nô chỉ là không hiểu, theo tính tình của công tử trước giờ luôn là mặc kệ sống chết của người khác, sao hiện tại lại có thể tổn công tổn sức quản chuyện lớn như vậy, có phải là do lời đồn về phù thủy kia? Ngài cũng

không coi trọng việc này a, lão nô đoán, có phải là ai đã chọc đến mấu chốt của công tử, khiến cho hấn nổi giận?”

Hoàng đế đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn hoa tươi khoe sắc bên ngoài cùng những công công cung nữ đi lại bên ngoài, “Đôi khi trầm sẽ không nhìn được suy nghĩ, nếu giao thiên hạ này cho hấn thì sẽ trở nên như thế nào? Sợ rằng sẽ là một cảnh tượng khác đi, nhưng mà người xem, cái gì trầm cũng chưa nói, chuyện gì trầm cũng chưa làm, nhưng một số người lại không nhìn được, bọn họ như cố ý tự tìm đường chết, trầm không quản, Chiêm Nhi, đứa nhỏ kia trầm hiểu hấn, chỉ cần không chọc đến hấn, hấn căn bản sẽ không liếc mắt nhìn bọn họ đến một cái, bọn họ chỉ cho rằng hết thảy mọi thứ của Chiêm Nhi đều là do ta cho, nhưng dù ta nguyện ý đưa, vậy cũng phải xem người nhận có muốn hay không.”

”Lão nô nghĩ, cho dù ngài thật sự đem thiên hạ này cho công tử, phỏng chừng công tử cũng không muốn, công tử ngại nhất là phiền toái.”

”Đúng vậy, ngay cả người cũng có thể hiểu, nhưng đám bọn họ, một người cũng không nhận ra được, ngày thường tranh đấu đến người chết ta sống, thời điểm đối mặt với Chiêm Nhi lại nghĩ rằng không cần động não cũng có thể lấy được đến tay, thực có tiền đồ.”

Ôn đức cười đến ôn hoà hiền hậu, hoàng thượng chỉ có khi nói những chuyện có liên quan đến công tử mới có thể lộ ra vẻ cao hứng, loại cảm giác kiêu ngạo khi làm cha này, không khác gì những vị phụ thân bình thường.

”Lã Đông còn chưa có trở về?”

”Vâng, tính toán thời gian cũng sắp về đến.”

”Nếu đã trở lại, lập tức nói hấn tới gặp ta.”

”Vâng, lão nô nhớ kỹ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 113: Sấm Dậy Hoàng Cung

Đại Chu trước giờ đều là ba ngày một lần thượng triều lớn, mỗi ngày một lần thượng triều nhỏ, hiện tại cũng coi như là trong thời kỳ ổn định, rất ít khi tan triều hoàng đế lại đột nhiên triệu tập chúng thần nghị sự.

Một đám quan viên đều phụng mệnh đứng ngoài điện, người có chút thân quen sẽ to nhỏ hỏi thăm, nhưng ai cũng không biết lý do vì sao.

Đại hoàng tử đứng ở vị trí đầu tiên, không biết vì sao trong lòng hần hần có chút bất an.

Đợi đến khi nhìn thấy vị tứ đệ ngày thường không cần phải thượng triều báo cáo, bất an trong lòng hần càng sâu, hai người nhìn nhau đều tự hỏi trong lòng, sẽ không phải là...

Không có khả năng, bọn họ đều nhắm vào toàn bộ biện pháp của Trang Thư Tình kia để đi an bày, nàng có thể trị được bệnh, những nơi khác làm theo khẳng định sẽ không thành vấn đề, bằng không cũng không đợi đến hôm nay mới truyền ra tin tức.

Cửa điện Phụng Nghi được mở, Ôn Đức vung cây phất trần giương giọng thông truyền, “Hoàng thượng có chỉ, tuyên chúng thần vào điện.”

Một đám thần tử sửa sang lại áo bào, nhanh chóng xếp theo ấn phẩm giai cấp đi vào trong điện, cúi đầu nhìn chăm chăm gót chân người phía trước bước đi.

Nhưng đợi cho đến khi vào tới trong điện cũng không có nghe thấy tiếng 'Hoàng thượng giá lâm' như mọi khi, những người trong lòng không có quỷ mới hơi dám ngẩng đầu lên, nhưng vừa nhắc đầu lập tức liền sợ hãi cúi xuống.

Hoàng thượng không phải là chưa giá lâm mà là đã sớm đến!

”Tất cả chư vị ở đây đều là quan lại trên tứ phẩm, nhận lương bổng của triều đình, là những người luôn giúp trăm phân ưu chuyện của đất nước, nhưng trăm cũng muốn biết, trong số các người, có bao nhiêu người thật sự vì sự phát triển của Đại Chu mà không phải vì tư lợi?”

Không cần người nào nói, cũng không cần người nào chỉ bảo, chúng thần tuy rằng không biết hoàng thượng đang nói về chuyện gì nhưng lập tức đều nhất tề quỳ xuống, chính tề giống như có người đang xướng khẩu lệnh.

Không cần đến bộ dạng thỉnh tội kia của các người. Nếu ai thực cảm thấy hổ thẹn với mũ quan đang đeo trên đầu kia vậy thì lập tức gỡ xuống cáo lão hồi hương đi, như vậy may ra trăm còn nhìn các người thuận mắt một chút. Nhìn thêm nữa cũng chỉ khiến trăm phiền chán.”

Lời vừa đến miệng lập tức bị nuốt vào, lời này của hoàng thượng khiến bọn họ có chút chột dạ đó.

”Không có người nào cảm thấy mình sai lầm?” Hoàng đế phảng phất như cười, “Nhưng tại sao trăm lại cảm thấy nơi này không có đến một người sạch sẽ?”

Tiểu thái giám đi đến bên người Ôn Đức nhẹ giọng bẩm báo, Ôn Đức khẽ gật đầu, chống lại tầm mắt hoàng thượng nhìn qua, khom người bẩm báo, “Hoàng thượng, Lã Đông đã trở lại.”

”Truyền.”

”Vâng.”

Lã Đông vừa xuất hiện ở trong điện, bộ dáng thê thảm kia đều khiến người người trong điện hoảng sợ. Sắc mặt xanh trắng, vẻ mặt nhem nhuốm, quần áo trên người còn truyền đến mùi mồ hôi, bộ dáng này xuất hiện trước mặt hoàng thượng thật sự rất không phải phép.

Nhưng Lã Đông lại như không cảm giác được. Hắn gắng gượng quỳ gối xuống, thanh âm thô lệ khó nghe, “Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

”Sao lại thế này?”

”Thần... làm nhục thánh mệnh, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

Trên mặt hoàng thượng có chút sửng sốt không thể nhận ra, chợt nhíu mày, “Chiêm Nhi không đáp ứng cũng thôi, bằng tính tình của nó nhất định sẽ không làm khó dễ người, người sao lại?”

Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử tuy rằng đã quỳ đến hai đầu gối đều tê cứng đau đớn nhưng so sánh với nỗi đau trong lòng thì chút đau đớn này có là cái gì, ở trong lòng phụ hoàng, một nhi tử mới nhận về mấy năm còn quan trọng hơn con trai từ nhỏ lớn lên trong mắt người. Bọn họ sớm đã nhận ra điểm ấy, nhưng chính tai nghe được phụ hoàng tuy là chất vấn nhưng trong lời nói còn thể hiện rõ ràng bao che khuyết điểm trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Lã Đông quỳ rạp xuống, trán chạm đến đất, “Vi thần đến gặp công tử, nói rằng tháng sau là sinh thần của hoàng thượng, hi vọng công tử và Trang tiểu thư có thể đến kinh đô ở vài ngày. Công tử không nói hai lời liền động thủ, trừ vi thần ra, không một người có thể may mắn thoát khỏi, công tử còn nói... còn nói...”

Trong lòng Hoàng thượng tuy rằng tức giận, nhưng vẫn không phát giận lôi đình mà ngược lại truy vấn, “Nó nói cái gì?”

”Nói...”

”Công tử nhà ta nói 'Đụng đến Thư Tình chính là đụng đến ta, ta không sợ đối định với bất luận kẻ nào', có phải như vậy hay không?” Tam Tử tươi cười tiếp lời Lã Đông, chấp tay sau lưng chậm rãi tiến vào điện, bộ dáng kia của hắn phảng phất như đang đi trong sân nhà hắn, hoàn toàn như coi nhẹ sự tồn tại của hoàng đế và các trọng thần trong điện.

Chủ tử như thế nào, tôi tớ cũng như thế đấy, làm người quả thực kiêu ngạo không khác gì nhau.

Phía sau Tam Tử là một đám người mặc xiêm y Bạch phủ đầy một đồng xe kéo với số lượng lớn.

Ngày thường bọn họ ăn mặc tùy tiện, nhưng hôm nay lại vô cùng cùng long trọng, bọn họ đến chủ yếu là muốn khiến cho đám người kia cảm thấy ngọt ngào, đồng thời cũng để hoàng thượng biết tính tình của công tử nhà hắn không chấp nhận phản bội, cũng tuyệt đối là người không ai có thể khi dễ.

Thống lĩnh cấm vệ quan xấu hổ vô cùng, hắn dẫn theo nhiều cấm vệ bao vây bọn họ như vậy, nhưng ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc một cái, phảng phất như đang cực kì kinh bỉ đám hồ giãy bọn họ, chỉ cần một mình công tử cũng có thể hạ hết toàn bộ.

”Tham kiến hoàng thượng.” Một đám người lấy Tam Tử cầm đầu dùng kiểu hành lễ giang hồ cúi người trước mặt hoàng đế, tuy không quỳ lạy nhưng không khiến người khác cảm thấy kinh mạn.

Hoàng đế liếc nhìn đoàn xe được kéo vào, da mặt không tự chủ co rút mấy cái, thật sự là vô pháp vô thiên!

”Là Chiêm Nhi làm sao?”

”Vâng, là công tử.” Tam Tử đi hai vòng bên người Lã Đông như đang đánh giá hẳn, “Vì có người nói 'Phụng mệnh thánh thượng, mang Trang Thư Tình về kinh, thỉnh công tử giao người để chúng ta mang đi', hoàng thượng người cũng biết, Trang tiểu thư là người mà công tử đặt lên đầu quả tim để nâng niu, có kẻ muốn động đến người công tử yêu nhất, vì vậy nên tỳ khí của công tử tránh không được có chút lớn, không cần thuộc hạ chúng thần động thủ, chính tay công tử đã tiễn toàn bộ đám người dám cả gan bao vây xe ngựa mạnh mẽ buộc Trang tiểu thư phải xuất đầu lộ diện về tây thiên, a, không phải toàn bộ, công tử vẫn để lại một người về nhắn lại cho hoàng thượng.”

Cơ thể Lã Đông run lên một cái, càng không dám ngẩng đầu.

Hoàng đế nhìn một đoàn xe kéo bên ngoài cửa điện, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, vị hoàng đế vẫn không đổi sắc ngồi ở trên điện kia, chỉ có người quen thuộc tính cách của hắn đến cực điểm như Ôn Đức đang đứng cạnh hắn lúc này mới biết được hắn có bao nhiêu tức giận.

”Ôn Đức, người đi tra cho trẫm, là ai dám nhúng tay can thiệp, bất luận là kẻ nào, cho dù là hoàng tử hay cung phi trẫm đều cho phép người tiền trảm hậu tấu.”

Đại hoàng tử mạnh mẽ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt dường như chẳng mấy xao động của hoàng đế lòng hắn thầm kêu không ổn, lập tức đứng lên bẩm tấu, “Phụ hoàng, việc này không liên quan đến nhi thần, ngài tin nhi thần.”

”Người gấp cái gì, không liên quan đến người thì việc gì phải sợ bị điều tra.” Nhìn về phía Lão Tử muốn mở miệng lại đành thu về, hoàng đế cười khẽ, “Thật sự như người nói, chuyện này không một chút quan hệ gì với người hay sao?”

Tứ hoàng tử cảm thấy vô cùng kinh hãi, răng run lấy bầy va chạm với nhau, nghe thấy được tiếng này Tam Tử hãn càng thấy kinh thường đám long tử long tôn trong cung này, người như vậy cũng dám tranh với công tử? Trên đời này chỉ có thứ công tử không cần, chứ không có gì công tử không chiếm được!

Đương nhiên, Trang tiểu thư không nằm trong số này, đám người bọn họ đều rất lo lắng có một ngày không xa Trang tiểu thư sẽ cảm thấy công tử rất phiền mà lập tức ném người qua một bên không quan tâm.

”Nhi thần... cho nhi thần một vạn lá gan nhi thần cũng không dám.”

”Như vậy cũng phải xem thử, một vạn lá gan này người có hay không.” Hoàng đế cúi đầu, nhìn thoáng qua bàn tay vì tức giận mà dùng sức nắm lại, hiện giờ còn đang chảy máu, chỉ nói một câu “Lui ra.”

Tứ hoàng tử ước gì có thể nhanh chóng rời đi nơi này để ngay lập tức trở về cùng đám phụ tá nghĩ biện pháp ứng đối, vội thu lễ lui ra ngoài, lúc đi qua xe kéo hãn liếc mắt nhìn qua một chút sau đó nhanh chóng dời đi tầm mắt, người đã chết vài ngày, bộ dáng không chút sức sống nhìn thật sự khó coi.

”Người còn ở lại chỗ này làm gì.”

Đại hoàng tử ngẩng đầu, phát hiện lời này của phụ hoàng là đang nói với hãn, tâm càng thêm trầm xuống, miễn cưỡng cười, “Vâng, phụ hoàng, nhi thần cáo lui.”

Đại điện như lâm vào chết lặng.

Loại trầm mặc này khiến cho Lã Đông sắp hôn mê.

Hãn biết hãn xong! Không có người nào cứu được hãn!

Nhận thức này như đánh cho hắn một cái bạt tai, nghĩ đến nhi tử đang còn bi bô tập nói, thê tử ôn nhu thành thạo hắn liền cắn răng ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Thông qua chuyện này, hắn nhận ra được ba điều.

Thứ nhất, không một vị hoàng tử nào có thể tài năng bằng công tử, giống như lời của ngài, thiên hạ này không người nào có thể giết được công tử, đều là võ giả, hắn biết rõ lời này không phải vọng ngôn, lúc đó nếu như công tử thật động thủ, có lẽ hắn có thể tránh được kiếm thứ nhất, nhưng kiếm thức hai, hắn tuyệt đối không thể tránh khỏi.

Thứ hai, ở trong lòng hoàng thượng, địa vị của Bạch công tử tuyệt đối còn nặng hơn rất nhiều so với đoán trước của bọn họ, một năm gặp mặt chưa đến mấy lần, nhưng địa vị của công tử trong lòng hoàng thượng tuyệt không thể dao động, mặc kệ là áy náy hay là còn gì khác, nhưng đây đã là kết quả không thể thay đổi.

Nhưng đáng tiếc hắn nhận ra điều này quá trễ!

Thứ ba, không chỉ những thủ hạ đã chết, mà ngay cả chính hắn, từ khi tiếp nhận mệnh lệnh đã sớm định trước là không còn đường sống, những người kia, từ khi bắt đầu đã tính cả hắn trong đó.

Đáng tiếc, hắn còn sống trở về, hơn nữa Bạch công tử còn trực tiếp đem thi thể ném tới trước mặt hoàng thượng, chuyện này náo lớn như vậy, kết quả của hắn không cần nói cũng biết.

Hoàng đế từ vương toạ cao cao tại thượng đi xuống, “Lã Đông, lúc đó trăm phân phó người như thế nào, người lặp lại lần nữa.”

Tâm Lã Đông lập tức trở về, vì thê tử, vì con trai, hắn chỉ có thể đánh cược một phen, “Hoàng thượng lúc đó phân phó vi thần, mời công tử và

Trang tiểu thư về kinh thành ở lại mấy ngày, cùng chúc thọ cho hoàng thượng.”

”Người nói thế nào với Chiêm Nhi?”

”Vi thần đáng chết.”

”Đáng chết? Ha ha! Ha ha ha!” Hoàng đế ngửa mặt lên trời cười to, “Trẫm còn chưa có chết, đám người các người đã bắt đầu tính kế trẫm? Kéo bè kết phái, truyền lời đồn nhảm, tốt, tốt, đều rất tốt, nếu tất cả quan lại ở đây đều như các người, vậy còn cần hoàng đế như trẫm làm gì?”

Không có người biết, chính bởi vì chuyện ngày hôm này khiến trong lòng hoàng đế đã đưa ra một quyết định, nhân từ của hắn không khiến người khác cảm thấy hắn tốt, mà người lại còn vì thế mà khiến bọn họ cảm thấy hắn yếu đuối, làm việc càng thêm không kiêng nể gì, nhân từ của hắn, càng cổ vũ khí thế của bọn họ.

Có bao nhiêu đáng buồn a.

Đã như vậy, hắn phải cho bọn họ thấy, uy nghiêm của hoàng đế, không một ai có thể trêu vào...

”Hoàng thượng, tội thần có việc khởi tấu.”

Hoàng đế không cần nghĩ cũng biết hắn sẽ nói cái gì, Lã Đông không sống được, mặc kệ là hoàng đế sai khiến này người khác sai khiến thì hắn cũng không còn đường sống, người hắn có thể cầu, chỉ có Chiêm Nhi.

Đã như thế, hắn sẽ không để đám người kia thành công, đến lúc này, hắn không thể suy nghĩ nhiều hơn

”Mọi người lui ra.”

Trước khi Tam Tử vào điện hắc đã sớm đoán được có người ở đây muốn châm ngòi mối quan hệ giữa công tử và hoàng thượng, một khi đã vậy, chuyện không quá lớn hắc cũng sẽ không đắc tội với người bên trong, làm một thủ hạ tốt, việc chọc thêm phiền toái cho chủ tử nhà mình là một việc không nên.

Một khi đã như vậy, vậy miễn cưỡng lui thân là biện pháp tốt nhất.

Đang định xoay người rời đi, hoàng đế lại mở miệng, “Các người đều lưu lại, những thi thể kia trăm sẽ cho người giải quyết.”

Tam Tử cùng đám người Bạch phủ nhìn nhau, vui vẻ lưu lại.

Bọn họ cũng muốn nhìn một chút, việc này, hoàng đế tính giải quyết thế nào, công tử cũng không thể chịu thiệt.

Cửa lớn khép lại, đại điện nhất thời tối hơn rất nhiều.

Lã Đông quỳ ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, gần từng tiếng rõ ràng đem đám người sau lưng sai khiến hắc nói ra, giống như công tử đoán trước, bất quá chỉ là một kế ly gián đơn giản, chỉ cần mua chuộc phần lớn thủ hạ bên người hoàng đế liền có thể thành công.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 114: Quyết Định Của Hoàng Đế

Bọn họ tính trước tính sau, chỉ là tính không được vị trí của Bạch Chiêm trong lòng hoàng đế, càng không thể nghĩ đến, chính vì một kế ly gián này lại khiến hoàng đế đưa ra quyết định như vậy.

Đương nhiên, bọn họ có tính đến chuyện Bạch Chiêm tuyệt đối sẽ không thể nén giận, lại không nghĩ rằng, Bạch Chiêm làm việc trước giờ không có bất kì chỗ nào cố kỵ, thủ hạ của hắn lại là nhân tài trong nhân tài, bọn họ kiêu ngạo, bọn họ tuyệt không thể khiến công tử chịu thiệt.

Vì vậy trên đường đến kinh đô bọn họ đã thảo luận vô số biện pháp như thế nào có thể lật tung cả kinh thành, chờ khi chính miệng người trong cuộc nói ra đây chỉ là một kế ly gián, như vậy lão gia tử cũng sẽ không gây bất lợi cho công tử.

Nhưng mà đám người bọn họ tuyệt sẽ không bỏ qua, điều này không cần nói ra lão gia tử cũng biết.

”Tội thần biết lỗi lầm của mình không thể tha thứ, cũng không có bất kỳ lời nào thanh minh cho bản thân, chỉ cầu hoàng thượng có thể tha tội cho tánh mạng già trẻ trong nhà thần, tội thần... tội thần cầu hoàng thượng.”

Hoàng đế cười như không hiểu, “Lã Đông, ngươi có biết mình phạm tội gì không? Giả truyền thánh chỉ là tội tru di cửu tộc, lúc ngươi làm ra chuyện này ngươi có nghĩ đến trong nhà ngươi còn có trên già dưới trẻ? Ngươi có nghĩ đến bởi vì hành động lần này của ngươi khả năng sẽ khiến

cho một đôi phụ tử trở mặt thành thù? Thiên hạ này không chỉ một mình người mới có nhi tử, Chiêm Nhi cũng là nhi tử của trẫm!”

Mặt Lã Đông xám như tro tàn, cửu tộc, tru di cửu tộc...

Bình phục một chút cảm xúc, hoàng đế nhìn về phía Tam Tử, “Nếu để Chiêm Nhi đến xử lý việc này, Chiêm Nhi sẽ làm như thế nào?”

Tam Tử sững sốt, không chút nghĩ ngợi nói: “Ai phạm đến công tử, công tử giết người đó, nhưng người tuyệt không đuổi giết già trẻ, làm hại thể diện trong nhà người ta.”

”Không sợ đứa nhỏ trưởng thành bị người khác khiêu khích tìm đến trả thù sao?”

”Lúc trước công tử ngày thường nhàn rỗi muốn mồi meo, ngài chưa từng từ chối chuyện vui tìm đến cửa. Nhưng đến bây giờ thì không còn” Cái gì là trăm thảo trừ căn, diệt cỏ phải diệt tận gốc gì đó, trong cuộc sống của công tử chưa từng có chuyện như vậy. Người thậm chí còn đi giúp thổi thêm chút gió, tìm cho mình chút việc vui để làm.

Đương nhiên đây chỉ là tâm lý lúc trước, hiện tại mỗi ngày công tử còn hận không thể dán lên người Trang tiểu thư, đã không còn tâm tư tìm kiếm chuyện khác để làm, những ý tưởng này đại khái cũng không còn.

Người ở Bạch phủ đôi khi cũng vô cùng buồn bực, có một vị chủ tử quá lợi hại cũng không phải chuyện gì tốt. Có chút chuyện vui để làm cũng không tới phiên bọn họ, người trong phủ đều giống như ăn không ngồi rồi.

Hoàng đế nghĩ tới tên nhóc cuồng ngạo kia liền không tự chủ lộ ra nụ cười kiêu ngạo của một vị phụ thân. Tâm tình kém tới cực điểm cũng tốt lên không ít, “Vậy làm theo Chiêm Nhi đi, Lã Đông, nhớ đi Hội Nguyên Phủ tạ ơn, Nói cho con trai của người nhớ kỹ ân đức của Chiêm Nhi, đừng để cho trẫm hối hận vì đã làm ra quyết định này.”

Mấy câu ngắn ngủi, khiến Lã Đông từ tuyệt vọng chuyển thành hi vọng, nước mắt nhất thời nước mắt lưng tròng, hăn chết cũng không tiếc, nhưng hăn không thể liên lụy đến người nhà.

”Tội thần khấu tạ hoàng thượng, tội thần khấu tạ công tử. Về sau kinh đô sẽ không còn Lã gia.”

Cấm vệ tiến vào mang Lã Đông đi, nhìn mấy cấm vệ tiến vào, nhìn thấy đám người Tam tử không ai có sắc mặt tốt, hoàng đế không khỏi hỏi một câu. “Kết thù với cấm vệ?”

Tam Tử nhún vai, “Chúng thần cùng lệnh bài của công tử tiến vào cửa cung, khi đó xe ngựa có một tấm bạt để che, cấm vệ nhất quyết thế nào cũng phải kiểm tra, vì vậy liền nổi lên chút xung đột, người đến thông truyền bị chúng thần chế trụ. Bọn họ đại khái là cảm thấy mất mặt.”

Đổi lại là hăn, hăn cũng mang thù! Hoàng đế bất đắc dĩ lắc đầu. “Nói đi, Chiêm Nhi phân phó các người như thế nào?”

”Công tử nói chúng thần đem thi thể ném vào cung, sau đó đại náo kinh đô.” Tam Tử nhìn hoàng đế, bắt đầu giải vây cho công tử nhà mình, “Lão gia tử ngài cũng đừng tức giận công tử, sau khi lão phu nhân mất công tử cũng chỉ có mình ngài là người thân, tuy rằng công tử không biết dỗ ngài vui vẻ nhưng tình cảm của công tử đối với ngài không có một chút tạp niệm và tư tâm, ngày đó công tử còn cho rằng ngài rõ ràng biết Trang tiểu thư quan trọng như thế nào với công tử nhưng vẫn cho người đi bắt Trang tiểu thư về kinh nên mới tức giận, công tử nhìn thấy người nào cũng đều phát giận ra mặt, hoàn toàn không thêm nề mặt, công tử làm như vậy đã là rất nề mặt ngài rồi!”

”Biết các người đều trung tâm với hăn.” Hoàng đế được dỗ đến vui vẻ nhưng lại có chút tức ngực, rõ ràng là đến phá lại còn lấy lý do, ngụy biện,

“Trẫm thấy người rất có tài, có nguyện ý ở lại trong kinh nhậm chức hay không?”

”Không muốn.” Tam tử không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nửa phần uyển chuyển cũng không có, “Quan viên trong kinh thành đều là người mồm miệng lanh lợi, ai cũng có khả năng nói chuyện, am hiểu sử dụng ám chiêu sau lưng, nếu thần thực muốn làm quan, sợ là nhịn không được đánh người tàn phế trước mặt ngài, đến lúc đó ngài sẽ trị tội thần.”

Hoàng đế ý vị thâm trường liếc hắt một cái, cũng không tiếp tục kiên trì, “Đã không lưu được các người, vậy các người đều đi đi, về nói cho Chiêm Nhi, trẫm để Lã Đông đến tìm hắc vốn là muốn hắc tháng sau mang theo tâm can của hắc đến mừng sinh thần lần thứ năm mươi của trẫm, coi như đây là biểu lộ thái độ của hắc, lời đồn này không lâu cũng sẽ biết mất, nhưng mà bây giờ hắc không thể chờ được đến tháng sau được, việc này, trẫm cần một vị đại phu hiểu rõ được tình hình đi bình ổn bệnh ở các phủ thành, trận đại nạn này phải mau chóng kể thúc, bằng không sẽ dao động đến căn cơ của đất nước.”

”Vâng, nhất định chuyển đạt.”

”Còn nữa, các người về nói với Chiêm Nhi lập tức hồi kinh tham dự đại thọ của ta, không được quên.”

Tam Tử nhất thời cứng miệng, “Tuân chỉ.”

Rất nhanh, trong điện phụng nghi chỉ còn một mình hoàng đế, trống rỗng thở ài một tiếng cũng không có hồi âm.

Hoàng đế nhịn không được lại thở dài, oán hắc bất công, hắc quả thật bất công, nhưng phần bất công kia cũng là dùng thật tâm để đổi, nếu không phải phần chân tâm này quá mức khó có được, cả đời của chỉ nhận được vài lần, hắc sao có thể không đối tốt với Chiêm Nhi?

Cho dù hắc có cao cao tại thượng, nhưng mà hắc cũng ngóng trong có người có thể đối tốt với hắc không phải vì thân phận này của hắc.

Không có bất kỳ người nào trong đại diện, lưng hoàng đế rất cục không còn thẳng như trước, mệt mỏi trên mặt không thể che lấp, bỗng chốc như già đi mười tuổi.

Đám người Bạch phủ chỉ lưu lại kinh đô một ngày, nhưng thời gian một ngày này những bí mật của đại hoàng tử và tứ hoàng tử đều lộ ra ngoài, không ít những chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng đều bị phơi bày khắp thiên hạ, Ôn Đức cái gì cũng chưa cần điều tra đã có người đưa tới, còn trình lên cho hoàng đế một phần chứng cứ vô cùng quan trọng.

Hai thế lực của đại hoàng tử và tứ hoàng tử đều bị đánh cho trở tay không kịp, một vài thứ căn bản không kịp che dấu, của cải và quốc khố bị bọn họ bòn rút cũng đều bị lôi ra, sự tình càng lãn càng lớn, lúc này người Bạch phủ lại phải mở miệng khai

Lúc bọn họ trở lại Hội Nguyên Phủ, mưa rất cục cũng ngừng, thái dương đã lâu chưa lộ diện lúc này đã chiếu sáng rực rỡ khiến cho tâm tình của mọi người đều tốt lên không ít.

Nghe xong thu hoạch lần này của bọn họ, biểu hiện của Bạch Chiêm tuy rằng không có gì biến hóa, nhưng từ trong mắt hắc Trang Thư Tình vẫn có thể nhìn ra được một tia cao hứng, cũng đúng, ai cũng không muốn những người quan tâm mình thất vọng.

Lúc đó, chẳng phải nàng cũng nghĩ như thế sao? Biết chứng cứ kia là lấy được từ tay của vị tam thúc kia nàng cũng không quá chờ mong

”Thư Tình, đi không?”

”Đi thôi, điều này cũng là nên, nghe Tuyết ma ma nói thân thể ngoại tổ phụ không tốt, ta cũng có chút lo lắng.”

”Tốt, khi nào nàng muốn đi?”

”Tất nhiên là càng nhanh càng tốt, bệnh đã thành như vậy, sao ta có thể tiếp tục ở lại đây.” Nàng không hỏi nhiều, nhưng cũng không phải không biết chuyện được ép xuống đến mức này mới bộc phát ra là công lao của ai.

Bạch Chiêm nguyên ý phí tâm đi làm việc này khẳng định là có nguyên nhân của hẳn, cho dù nàng không tán thành cũng không muốn nói lời gì, ý vào người khác dung túng liền vọng tưởng có thể thay đổi quan niệm của đối phương là một suy nghĩ hết sức sai lầm, thậm chí động thủ với người khác cũng không phải chuyện nàng nên làm, đồng thời không phải hành động người thông minh nên làm.

Trang Thư Tình tự mình đến chỗ của Tô Văn xin phép cho đệ đệ.

”Ta biết làm như vậy sẽ khiến Thư Hàn phân tâm, thậm chí có thể lỡ mất kì thi vào tháng bảy này, nhưng dù sao thì chữ hiếu vẫn đứng phía trước, ta cũng không gạt Tô tiên sinh, Đồng gia cũng có mấy phần liên quan sâu xa trong chuyện này, đến lúc đó ngoại tổ phụ có thể chống đỡ được Đồng gia hay không cũng không biết, nhưng vô luận là thế nào, vào thời điểm này, ta hi vọng ta và Thư Hàn có thể bồi bên cạnh hai vị lão nhân, coi như giúp nường ta thực hiện hết tâm nguyện.”

Tô Văn nhìn về phía tiểu đệ tử của mình, “Người cũng nghĩ như vậy?”

”Vâng, đệ tử chỉ đành nói lời xin lỗi với tiên sinh...”

”Người không có lỗi với ta.” Vẻ mặt Tô Văn vui mừng, “Năm nay bỏ lỡ thì còn có năm sau, nhưng có một số việc nếu như bỏ lỡ sẽ hối hận cả đời, tỷ đệ các người quyết định như vậy là rất đúng, ta vẫn luôn quan niệm, người đọc sách, trước chữa tài phải có chữ đức, nếu như người cố ý lưu lại ta mới cảm thấy thất vọng, Tần sư huynh của người ở kinh đô, ta viết cho hẳn một phong thư, người mang theo thư tín đi gặp hẳn sẽ biết người là ai,

vị trí hiện giờ của hần tuy không thể giúp gì đến việc lớn, nhưng tin tức so với bình thường đều mau hơn rất nhiều.”

”Đa tạ tiên sinh.”

”Sớm đi kinh đô cũng tốt, nhưng ngàn vạn phải nhớ kỹ, mặc kệ là gặp phải tình huống gì cũng nhất định phải bình tĩnh, không được dễ dàng nhụt chí, lúc nào cũng phải thẳng thắt lưng, gặp chuyện cũng có thể tôi luyện bản thân, nếu như gặp mưa gió gì cũng nên tự mình đảm đương, tỷ tỷ không thể che gió che mưa cho người cả đời, làm người bảo vệ người khác hay là một người được bảo vệ là do chính người quyết định.”

Trang Thư Hàn theo bản năng ưỡn ngực, hít sâu một hơi, “Học sinh sẽ không phụ kì vọng của tiên sinh.”

”Ta chờ biểu hiện của con.” Tô Văn hòa hoãn ngữ khí, “Đi ra ngoài trước đi, ta muốn cùng tỷ tỷ con nói mấy câu.”

Thấy tỷ tỷ gật đầu, Trang Thư Hàn mới nhấc chân rời đi.

Tô Văn có chút không nhịn được cười, “Tiểu tử này quan tâm người như vậy, ở nhà hần có hay bất hòa với Bạch Chiêm?”

Trang Thư Tình cười, “Thư Hàn kỳ thực rất khâm phục Bạch Chiêm, Bạch Chiêm đối với hần cũng rất tốt, hai người đều rất dễ sống chung, sao có thể bất hòa.”

”Bạch Chiêm người nói nhất định không phải là người mà ta quen, trừ người ra, trước kia ta cũng chưa thấy hần đối tốt với ai như vậy.” Nói giỡn xong, thần sắc Tô Văn trở nên đứng đắn, “Chuyện lúc này so với tưởng tượng của người muốn còn nghiêm trọng hơn, đại hoàng tử và tứ hoàng tử hội triệt để mất đi cơ hội với vị trí kia, ta không lo lắng gì khác, chỉ sợ có người sẽ xuống tay từ trên người người, Bạch Chiêm khẳng định cũng sẽ chú ý, chính người trong ngày thường cũng phải cẩn thận, không cần mắc

mưu, những người ở kinh đô đều quan thuộc sử dụng ám chiêu, luôn luôn phải có lòng phòng bị.”

”Vâng, lời của tiên sinh Thư Tình nhớ kỹ.”

”Còn có một chuyện, tính tình Bạch Chiêm trước giờ đều vô pháp vô thiên, vị kia lại vô cùng dung túng hãn, nếu đến lúc hãn làm chuyện có chút quá mức người ở bên khuyên nhủ hãn một chút, không cần vì những người râu ria mà tổn hại âm đức.”

Trang Thư Tình không thích nghe nói như vậy, há mồm liền phản bác, “tính tình Bạch Chiêm tuy là có chút ngông cuồng, nhưng cũng sẽ không động thủ với người vô tội, người tới chọc hãn tất nhiên không phải người vô tội, ví dụ như muốn dùng ta để khống chế hãn, nếu như hai người đều sống không được vui vẻ, ta sao có thể đứng bên cạnh hãn, ý của tiên sinh ta hiểu, ta sẽ làm theo khả năng.”

Tô Văn nhất thời có chút cứng ngắc, nhưng nghĩ lại vẫn thấy nàng nói rất có lý, thật sự là...

”Tóm lại vẫn là khoan dung độ lượng đi.”

”Vâng, Thư Tình ghi nhớ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 115: Hoạn Nạn Gặp Chân Tình

Trên đường trở về, Trang Thư Tình đem đệ đệ túm vào xe ngựa, “Nếu bỏ lỡ kỳ thi lần này, đệ có hối hận không?”

Trang Thư Hàn lắc đầu, “Nếu trước đây vì muốn hưởng phúc mà dây dưa với Đồng gia để lỡ mất kỳ thi thì đệ mới cảm thấy không đáng, nhưng trước mắt không giống như vậy, đệ biết tỷ muốn giúp Đồng gia.”

”Không, tỷ không muốn giúp Đồng gia.” Trang Thư Tình nhìn mặt Thư Hàn lộ vẻ kinh ngạc mỉm cười, nhắc màn cửa lên nhìn ra bên ngoài, “Một người uy phong nửa đời người, đến khi về già lại phải đối mặt với biến hóa nghiêng trời lệch đất, còn mất đi cốt nhục người thân, dù là một người không liên quan với tỷ nhưng trong lòng vẫn thấy họ đáng thương, huống chi người lại còn dùng hết biện pháp che trở cho chúng ta, không phải tỷ muốn giúp Đồng gia, ta chỉ muốn trở về báo đáp lại những việc mà hai vị lão nhân đã làm cho chúng ta, tỷ không muốn mẫu thân trở về than khóc trong mộng.”

Trang Thư Tình quay đầu nhìn về phía Thư Hàn, đệ đệ nàng vẫn luôn dụng tâm chỉ dạy, đến bây giờ hẵn chưa bao giờ khiến nàng nàng thất vọng, “Đệ nhất định phải nhớ kỹ, làm người không được thẹn với lương tâm, như vậy đệ mới có thể ưỡn ngực trước bất kì kẻ nào.”

Vì công tử có việc nên việc hộ tống hai tỷ đệ Thư Tình giao lại cho Trần Nguyên, hẵn ngồi ngoài xe ngựa, nhìn lên vầng thái dương đang xua tan mây đen, vui vẻ dương cao khoe miệng.

Vừa xuống ngựa, Chu Thất liền tiến lên bầm báo, “Tiểu thư, người Trang gia tới.”

Đến từ lúc nào? Trang Thư Tình vừa nhanh chân bước vào nhà vừa hỏi, “Bao nhiêu người đến?”

”Chín người.”

Vốn tưởng rằng bá mẫu mang theo nhi nữ đến thăm Mẫn tỷ tỷ, Trang Thư Tình cũng không nghĩ nhiều, nhưng khi nhìn thấy bá phụ mang theo một nhóm nam nhân, đầu óc nàng có chút xoay không kịp, bọn họ có phải là muốn đến nơi này nương tựa nàng?

Nhìn thấy chất nữ rốt cuộc trở lại. Trang Trạch Dân vội vàng dừng dậy, nhẹ nhàng thở ra.

Liếc mắt nhìn về phía Bạch Chiêm, Trang Thư Tình áp chế ý cười. Dẫn Thư Hàn hành lễ với mọi người, “Không nghĩ tới là đại bá, lục bá và các vị huynh trưởng đến, mọi người ngồi thuyền hay đi ngựa? Trên đường đi chắc là mệt mỏi, mau vào ngồi đi.”

Mấy ngày nay trời vẫn luôn mưa không dứt, trên đường đi quả thật có chút khó khăn, trong lòng bọn họ cũng rất tức giận.

Lục bá của Trang Thư tình, Trang Trạch Bất lúc đi qua thị trấn có đến cửa nhà Trang Trạch Lương xem qua, hẳn vĩnh viễn nhớ rõ những ánh mắt kia.

Nhưng nơi này của Trang Thư tình còn khí khái hơn Trang Trạch Lương mấy lần. Thái độ của người ở đây cũng là nhất đẳng, không một hạ nhân nào tỏ thái độ với bọn họ. Ngược lại còn nhanh chóng mang trà và điểm tâm cho bọn họ, không đợi hỏi liền cho người đi thông báo cho Thư Tình, không có nửa điểm chậm trễ,

Thái độ của hạ nhân cũng chính là thái độ của chủ nhà, không sợ bọn họ tới nơi này không phải đòi tiền mà ôm tâm tình mong được trợ giúp đến đây, nhận được đãi ngộ như vậy dù cho có ra về tay không cũng cảm thấy chuyến đi này đáng giá.

Trang Trạch Dân tiến lên cười nói: “Ngồi thuyền tới, vốn là hôm qua đã đến nhưng sóng có chút lớn, thuyền dừng trên đường nửa ngày, nhưng sau đó cũng đi rất nhanh, bá mẫu của con cũng tới rồi, đang nói chuyện với Mẫn Nhi. Nghe hạ nhân nói con đến chỗ tiên sinh của Thư Hàn?”

”Vâng, đại bá mau ngồi đi, mọi người cũng đều ngồi. Bảo Châu, đi thông báo với nhà bếp, nói cơm chiều hôm nay làm sớm một chút, hiện tại cũng liền bắt đầu chuẩn bị đi.”

”Vâng.”

Thái độ của Trang Thư Tình càng khiến mọi người cảm thấy thoải mái.

Bạch Chiêm cũng rất biết ý không ngồi ở vị trí chủ vị trước mặt trưởng bối, mà ngồi đối diện với nhóm người Trang gia.

Trang Thư Tình ngồi xuống bên người hấn, hai người nhìn như người một nhà. Trang Trạch Dân thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở ra.

Từ khi nghe thấy lời đồn thất thiệt kia, hấn cũng chưa từng ngủ ngon giấc, từ trong lòng hấn rất thích vị chất nữ này, thậm chí còn hơn Thư Hàn vài phần, đối với gia tộc mà nói, hấn cũng không hy vọng Trang gia có bất kỳ nguy hiểm.

Trên đường đi hấn vẫn luôn suy nghĩ tình huống hiện tại đã đến mức nào rồi, nhưng khi theo địa chỉ Thư Tình lưu lại tìm đến, từ người gác cổng đến hạ nhân trong nhà không người nào lộ ra nửa phần bất an, giống như hoàn toàn không có lời đồn kia.

Lúc trước không dám hỏi Bạch công tử, lúc này thấy được Trang Thư Tình liền nhanh chóng hỏi nàng, “Mấy ngày trước Trang gia cho người lên thi trấn mua chút đồ dùng nhưng lại nghe thấy có người đồn con là phù thủy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hiện như thế nào rồi?”

Nghe thấy nàng là phù thủy nhưng không tránh đi, ngược lại còn tìm đến hỏi rõ ràng tình huống, gốc rễ của Trang gia quả thực rất cường thịnh, chỉ duy nhất có toàn bộ người nhà Trang Trạch Lương biến chất.

”Vậy hôm nay mọi người đến giúp con sao?”

”Chúng ta cũng không biết tình huống cụ thể như thế nào, phụ thân phân phó ta dẫn theo mọi người đến đây, tuy rằng không có tài gì lớn nhưng cũng giúp người được một tay, ta cũng lưu lại đây giúp người nghĩ cách, chờ tìm hiểu rõ sự tình rồi về cũng không muộn.”

Không chỉ trong mắt Trang Thư Hàn có nhiều hơn vẻ thân cận, ngay cả Bạch Chiêm nghe xong lời này sắc mặt cũng nhu hòa đi không ít.

Hoạn nạn gặp chân tình, lời này quả thật không sai, Trang Thư Tình cúi thấp đầu xua đi âm ướn nơi khóe mắt, cười nói: “Chuyện này tạm thời đã xử lý xong, trước con đến chỗ tiên sinh của Thư Hàn cũng vì để xin phép cho đệ ấy cùng con lên kinh đô một chuyến.”

Trang Trạch Dân nhất thời vui vẻ, “Đồng gia nguyện ý hỗ trợ?”

”Không liên quan đến Đồng gia.” Trang Thư Tình không hề giấu diếm, “Con biết chút y thuật, tin rằng đại bá cũng có nghe qua về chuyện bệnh dịch đang bộc phát ở khắp nơi, là hoàng thượng truyền con lên kinh đô chữa bệnh, ngày mai chúng con phải đi.”

”Hoàng... hoàng thượng truyền con lên kinh đô?” Mọi người đều cảm thấy choáng váng, Trang Trạch Dân còn cho rằng hân nghe lầm, cả đời làm

tiểu dân, đột nhiên một người trong gia tộc lại được hoàng thượng triệu kiến...

Lời này như có chút vấn đề, Trang Trạch Dân bỗng chốc cũng không nghĩ được vấn đề, chỉ nói đến mấu chốt, “Vì vậy ngày mai con phải phụng chỉ lên kinh?”

”Đúng là như vậy.”

Trang Trạch Dân đứng ngồi không yên, đứng lên đi qua đi lại, tiền đồ, tiền đồ của Thư Tình thật lớn, tốt, thật sự rất giỏi.

Một hồi lại dừng lại hỏi, “Thư Hàn cũng đi?”

”Vâng, nghe nói thân thể của ngoại tổ phụ không tốt nên thuận đường đi xem.”

”Vậy kỳ thi lần này của hãn...”

”Nếu kịp thời gian sẽ gấp rút trở về, cho dù không kịp cũng không sao, đệ ấy còn nhỏ, thời gian còn nhiều.”

Đống lộn xộn trong đầu Trang Trạch Dân nhảy loạn một hồi, suy nghĩ một chút lại cảm thấy càng loạn, dứt khoát đặt móng ngồi xuống, ngẩng đầu lên hỏi, “Thật sự gọi con đi chữa bệnh, không phải muốn bắt lại tống vào ngục giam chứ?”

”Không phải.” Trang Thư Tình nghiêng đầu nhìn Bạch Chiêm, “Có người che chở, hoàng thượng còn phải cố kị hãn!”

Trang Trạch Dân cũng nghiêng đầu nhìn Bạch Chiêm, hãn không có hiểu sai lời của Thư Tình chứ? Bởi vì có Bạch Chiêm che trở nên hoàng thượng cũng không dám động? Không không không, nhất định là hãn hiểu sai rồi.

Không biết Bạch công tử này thân phận rốt cuộc là gì, nhưng mặc kệ là thân phận gì, vào thời điểm này mà hắn không rời đi cũng đã nói lên tất cả.

”Đại bá, người trong nhà thế nào rồi, thân thể tổ bá phụ còn tốt không?”

”Đều tốt, người quan tâm tử đệ hai con, sau khi nghe được đồn đãi càng không yên lòng.” Trang Trạch Dân nghĩ nghĩ, “Nếu các con muốn lên kinh chúng ta ở lại chỗ này cũng chỉ thêm phiền, ngày mai trở về đi.”

”Không cần nhanh như vậy, đã đến đây thì cũng nên ở lại mấy ngày, Mẫn tử tử xa nhà lâu như vậy, tử ấy rất nhớ mọi người, Lục bá khó có dịp được đi xa, cũng nên mang chút quà về cho bá mẫu tử tử và các ca ca...”

Trang Thư Tình nhìn về phía những người khác, hiển nhiên tổ bá phụ đã tốn một phen chọn người, “Mọi người không ngại thì cũng nên đi khắp nơi thăm thú, nhìn thấy phồn hoa của Hội Nguyên phủ, nếu có lòng Thư Tình sẽ dốc lòng giúp đỡ mọi người ở lại học tập, ta chờ một ngày mọi người đều có thể trở thành trụ cột của quốc gia.

”Có thể đến phủ quan học sao?” Lục bá vẫn luôn bảo trì trầm mặc lúc này mới lên tiếng, trong đám tiểu bối cũng có nhi tử của hắn, Thư Tình dùng phương pháp này khích lệ bọn họ, thật sự rất tốt.

Trang Thư Tình nhìn Bạch Chiêm, “Có thể sao?”

”Có thể.” Bạch Chiêm khẳng định định trả lời, “Dự thính đều được.”

”Vậy thật tốt, chỗ của Tô tiên sinh chàng cho người thông báo một tiếng.”

”Được.”

Hai người nói một chút liền quyết định chuyện xong xuôi, trong lòng Trang Trạch Dân lúc này mới chính thức tin tưởng lời đồn kia không ảnh hưởng gì quá lớn đến Thư Tình, ít nhất sẽ không uy hiếp đến tính mạng của hai vị tiểu bối này.

Nhanh chóng dùng xong cơm chiều, lại tự mình đi an bài, lúc này Trang Thư Tình mới đến phòng của Trang Thư Mẫn.

”Bá nương, thật bất công, người chỉ nhớ mỗi Mẫn tỷ tỷ.”

”Mẫn Nhi là miếng thịt trong người ta ra ngoài, con lại không phải, ta không thiên vị nàng thì thiên vị ai?” Tuy rằng nói như vậy nhưng Chu thị lại nhanh chóng kéo người ngồi xuống cạnh mình nhìn một cái, “Trước khi con đi không phải ta đã dặn dò kỹ rồi sao, nhìn lại con đi, rõ ràng là gầy đi!”

”Không phải chứ.” Sờ sờ mặt, trang Thư Tình lôi kéo Trang Thư Mẫn đứng lên so so, “Hình như là cao thêm một chút, trách không được xiêm y của ta đều bị các nàng thay đổi một phần lớn.”

Nghe nàng nói như vậy, Chu thị cũng gật gật đầu, “Thật đúng là cao thêm một chút, chuyện tốt, ăn nhiều một chút, nói không chừng còn có thể tiếp tục cao thêm.”

Trang Thư Mẫn lay lay cánh tay của Chu thị, vẻ mặt đầy ủy khuất, “Mỗi ngày Tình muội muội đều vô cùng bận rộn, sao có thể nuôi tốt được, con chưa thấy cô nương nào như muội ấy cả.”

Chu thị nhìn nữ nhi, so với lúc trước rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, lại một lần nữa nàng thầm may mắn vì quyết định của mình, nếu để Mẫn Nhi tiếp tục ở lại địa phương kia, mỗi ngày chịu mọi người đàm tiếu, sợ rằng nữ nhi này của nàng sớm đã nghĩ quẩn trong lòng.

Không phải ai cũng giống như Thư Tình, cho dù bị lời đồn thất thiệt quẩn thân nhưng không hề lo lắng hay sợ hãi, không người nào có thể áp

chế.

”Mai thật sự muốn đi sao? Người đi, đám thân thích chúng ta ở đây làm gì?”

”Không sao con cũng không phải đi thành thân, không cần lo lắng nhà trống sẽ không vui, tòa nhà này con đã mua đứt, con muốn cho ai ở thì người đó ở, bá mẫu chỉ cần giúp con xử lý chút việc trong nhà là được.” Nghĩ đến những ngày sau, tâm tình Trang Thư Tình liền không quá tốt.

Nàng không có bao nhiêu hảo cảm với kinh đô, cảm thấy nơi đó giống như một địa phương ăn thịt người vậy, hoàn toàn khác hẳn với Hội Nguyên Phủ, đây là nơi về sau nàng muốn ở lại dưỡng lão.

Đại khái vì trong lòng đã có ý này nên khi rời đi Hội Nguyên Phủ cảm thấy như rời khỏi nhà của mình vậy.

Nàng chưa bao giờ có nhà, một khi có một nơi giống như nhà vậy thì sẽ không muốn rời đi, chỉ cần nghĩ tới chuyện phải rời đi cảm xúc liền cảm thấy sa sút.

Chu thị cao hứng vì Trang Thư Tình không hề lạnh nhạt với bọn họ, nên nàng cũng không nhìn ra được chút không vui trong mắt nàng, “Chuyện trong nhà cũng nhiều, chúng ta cũng không ở lại được lâu, nếu có thời gian con về thăm chúng ta một chút.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 116: Đồng Gia

Việc lên kinh không thể tiếp tục chậm trễ.

Trang Thư Tình mang theo tỷ muội Bảo Châu, Nam Châu, cùng Hạ Mạn và hai nữ y gọi là Lâm Giai và Hạ Trân, ngoài Thanh Dương Tử thì chỉ có các nàng biết châm cứu, mấy ngày nay đều là các nàng hạ châm cho Liễu Tri Quỳnh, Trang Thư Tình lưu các nàng lại chiếu cố còn chỉ cách thay nước muối.

”Mẫn tỷ tỷ, chuyện trong nhà đành phải nhờ tỷ thu xếp.”

Trang Thư Mẫn nắm chặt lấy tay nàng gật đầu, “Muội yên tâm, ta nhất định sẽ giúp muội thu xếp tốt.”

”Ân.” Nhìn về phía Chu thị, thấy nàng hai mắt đỏ hồng mỉm cười, nữ nhi của nàng học được cách biết đảm đương mọi việc, có Thư Tình làm tấm gương thật sự rất tốt.

Ánh sáng lộ ra phía chân trời, Trang Thư Tình lên xe ngựa, xốc màn xe nhìn về phía mọi người Trang gia vẫy tay, “Mọi người yên tâm.”

Trang Thư Hàn hiện đã biết cười ngựa cũng cười rất tốt, Trang Thư Tình cũng không có ý bắt buộc, thấy hãn kiên trì nên nàng cũng tùy hãn.

Thư Hàn cũng không nói nhiều, chỉ vẫy vẫy roi ngựa.

Chờ khi xe bắt đầu di chuyển, Trang Thư Tình mới lui người về, đỡ xuống khuôn mặt tươi cười, thở dài một hơi, “Người thân lạnh lòng đến

thương tâm nhưng quá nhiệt tình cũng chịu không nổi.”

”Nàng rất cao hứng.” Ra hiệu cho nhà hoàn tiến lên trái lại thăm, Bạch Chiêm lấy một tấm chăn mỏng từ trong tủ ra.

”Chỉ là ta không quen, nhưng cảm giác như vậy thật thích, ai lại không muốn được quan tâm chứ?” Lúc nàng còn ở trong thành, tốc độ của xe ngựa không nhanh, Thư Tình vén màn xe vẫy tay với đệ đệ.

”Tỷ tỷ?”

”Có cái gì muốn hỏi không?”

Trang Thư Hàn “Vâng” một tiếng, “Đệ cho rằng tỷ tỷ sẽ không nói cho Trang gia biết chuyện tỷ phụng mệnh thánh thượng lên kinh, vì sao tỷ lại nói cho bọn họ?”

”Dương nhiên là vì trấn trụ bọn họ.” Trang Thư Tình đặt hai tay lên cửa sổ, nghiêng cằm qua một bên, “Tâm tư của con người sẽ thay đổi. Cái tiếng phù thủy này, nếu tỷ biểu hiện ra vẻ yếu đuối nhu nhược, một số người trong đó chưa hẳn có thể nói chuyện tốt như lúc trước đệ thấy, tỷ muốn để cho bọn họ biết, mặc kệ là thời điểm này hay về sau, tỷ vẫn luôn là sự tồn tại không ai có thể phủ nhận của Trang gia, ta nguyện ý đối tốt với tộc nhân. Đào tim đào phổi cũng nguyện ý, nhưng có đôi khi, không phải đệ cứ đối tốt với người ta thì người ta sẽ đối tốt lại với đệ, mà sẽ chỉ coi như việc đệ làm cho bọn họ là đương nhiên, vì thời gian về sau còn rất dài, ta chỉ có thể khiến bọn họ hiểu được, phần nhân tình ta cho bọn họ không phải là chuyện hiển nhiên người muốn người cứ đến lấy.”

”Cho nên kỳ thực tỷ tỷ đang đánh phủ đầu?”

”Đúng, thông qua bọn họ cũng đồng thời thông báo cho toàn bộ gia tộc.”

Trang Thư Hàn có chút dăm chiêu gạt đầu.

”Bản tính người Trang gia kỳ thực không kém. Có thể trong lúc ta bị dồn là phù thủy nhưng vẫn cho người đến giúp đỡ, điều này cũng nói lên được, tuy người Trang gia có chút tâm tư khác nhưng cũng coi chúng ta như một phần của gia tộc để che trở, cho dù phần che trở đó có nhỏ bé đến không đáng kể nhưng chúng ta vẫn phải nhớ kỹ phần ân tình này.

”Đệ đã biết, tỷ tỷ.”

”Cười ngựa ổn chút, không thể bỏ dở nửa chừng.”

”Đệ sẽ cười đến kinh đô.”

Lúc này Trang Thư Tình mới nở nụ cười, vươn tay lên xoa xoa mặt hăn, vươn tay ra mới thấy còn cách một khoảng ngắn. Đang muốn ngồi dậy, đứa nhỏ đã cúi người xuống, kề sát mặt về phía tay nàng.

Rốt cuộc cũng xoa được. Trang Thư Tình sờ tới sờ lui gương mặt, ăn đậu hũ của đệ đệ một hồi mới thỏa mãn buông tay cúi người vào trong.

Trong xe ngựa, một chiếc giường được lấy ra, Trang Thư Tình cũng không có nửa điểm khách khí, ngáp một cái liền nằm xuống, “Dậy sớm thật mệt, ta ngủ tiếp một lát.”

”Ừm, nàng ngủ đi.” Nhẹ nhàng đắp chăn mỏng lên người Thư Tình, Bạch Chiêm hơi nghiêng người dựa vào nàng nhưng hăn cũng không ngủ, chỉ điều chỉnh tư thế ôm lấy nàng, hoàn toàn là tư thế bảo vệ.

Sau khi ra khỏi thành tốc độ của xe ngựa rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, từ tiếng vó ngựa cũng nghe ra được, tuy rằng không phóng như điên, nhưng tốc độ hiển nhiên là không chậm.

Nhưng trong xe ngựa vậy vô cùng vững vàng, không cảm giác được có thay đổi quá lớn, vì vậy Trang Thư Tình cũng ngủ rất trầm.

”Luật!”

Bạch Chiêm mở mắt ra, gõ hai cái vào cửa.

Chỉ trong chốc lát, nha hoàn liền tiến vào thấp giọng bẩm báo, “Công tử, con sói Trang tiểu thư nuôi đang đuổi theo.”

Buông tầm mắt xuống nhìn Trang Thư Tình, Bạch Chiêm hạ thấp giọng nói, “Mang nó vào.”

”Vâng.”

Lòng Niệm Niệm tràn đầy tức giận đi vào, vốn định sẽ tìm Thư Thư khóc lóc om sòm nhưng khi thấy người đang ngủ, không đợi ai nói cũng tự giác im lặng, chầm chậm tiến lên tính dựa vào bên người Thư Thư ngủ một lát.

Nhưng đột nhiên như nghĩ đến cái gì liền quay đầu lại nhìn về phía nha hoàn, nâng hai chân trước lên.

Nha hoàn không hiểu ý, hưng Bạch Chiêm nhìn là biết, “Mang nó đi tắm.”

”A, vâng.”

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Niệm Niệm quấn trên người một cái khăn bông để thấm sạch nước trên lông, sau đó mới tới gần Thư Thư, ủy khuất ngao ô một tiếng sau đó nằm xuống bên người Thư Tình.

Trang Thư Tình vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Niệm Niệm nằm bên cạnh mình, trong lúc mơ màng còn cho rằng mình đang ở nhà, ôm tiểu gia hóa

chuyển người lại mới phát hiện bên cạnh còn nằm một người, không cần nhìn cũng biết người kia là ai.

Đầu óc sắp xếp lại mới nghĩ ra, Trang Thư Tình nhìn về phía Niệm Niệm, “Sao nó lên được đây?”

”Chạy theo tới, chưa ngủ bao lâu, muốn ngủ tiếp hay không?”

”Ngủ đủ rồi.” Nhìn Niệm Niệm từ từ thức dậy, một người một thú, mắt to tròng mắt nhỏ, Trang Thư Tình không kiên trì được bao lâu liền nở nụ cười, “Tối đây làm gì? Không phải nói trong khoảng thời gian này nên ở trên núi sao? Bây giờ ở đây không quá an toàn.”

”Ngao ô!”

”Biết người không sợ, nhưng ta sợ có được không! Ngoan, quay trở về được không? Trong khoảng thời gian này ta cũng không thể nhanh chóng trở về, tộc nhân của người sẽ lo lắng.”

”Ngao ô!”

Thì ra làm nũng khóc lóc không chỉ có nhân loại mới có thể dùng. Trang Thư Tình nhìn Bạch Chiêm cười khổ, “Ta mang theo nó được không, như vậy lời đồn...”

”Không sao.”

”Thực không sao?”

”Ừm.”

Trang Thư Tình cảm thấy rối rắm, mấy ngày không gặp Niệm Niệm nàng cũng rất nhớ nhưng mang nó đi kinh đô...

Gần đến giữa trưa, mặt trời chiếu gắt, có vài nữ tử trẻ tuổi cùng đi trên đường, tà áo màu lam bay bay, quạt tròn tròn hơi che mặt, nhất cử nhất động đều vô cùng phong tình.

Buông màn xem Trang Thư Tình thở dài, “Ở Hội Nguyên Phủ ta không tính là xuất sắc, đến kinh đô thì hoàn toàn bị chèn ép toàn bộ.”

Ý cười xoẹt qua trong mắt Bạch Chiêm, hắn cũng nhắc mạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đứng cùng nhau nhìn đều giống nhau, chẳng người nào phân biệt được ai ra ai.”

Trang Thư Tình lại nhớ tới những minh tinh thời hiện đại, lúc đó chẳng phải cũng giống như vậy sao. Dù xinh đẹp cũng không đặc sắc, nghĩ vậy Trang Thư Tình liền cảm thấy bọn họ không có gì thú vị, chỉ có dựa vào bản lĩnh của mình mới có thể được người ta nhớ kỹ.

Tâm tình Trang Thư Tình liền tốt lên.

Nói về bản lĩnh, còn ai có được bản lĩnh như nàng, cũng không phải ai cũng có thể bị đồn thành phù thủy.

Búng vào trán Niệm Niệm một cái, “Lời đồn luôn là thư khiến người ta tò mò.”

”Vậy cứ để họ tò mò.” Bạch Chiêm ngồi lại hỏi, “Trực tiếp đi Đồng phủ?”

”Chàng có mua nhà ở đây không?”

”Có.”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, “Vẫn là đi Đồng phủ trước đi, cũng không biết tình huống Đồng phủ hiện tại như thế nào.”

”Phụ thân không hề động đến Đồng gia, chỉ đem người giam lỏng trong phủ.”

”Vì sao? Bởi vì ta?”

”Hắn cần nàng hỗ trợ giải quyết sự tình hiện tại, lúc này động đến Đồng gia tương đương với đánh lên mặt nàng trước mặt mọi người.”

”Không, hoàn toàn không cần phải cố kị. Bọn họ được nuôi lớn trong dã tâm, nếu như bây giờ có ta che trở chẳng những bọn họ không quay đầu lại mà còn giống như đĩa, bám chặt lấy ta để hút máu, muốn kiếm lợi từ chỗ ta. Ta nhất định không thành toàn bọn họ.”

Cửa lớn Đồng gia khép chặt, bên ngoài là một đám binh lính tay cầm chuôi dao đi tới đi lui.

Ở một nơi như kinh thành, chuyện nhất định phải kiêng kị là xúc động làm việc, nhất là khi tình huống vẫn chưa rõ ràng, vì vậy bọn họ nhìn thấy có xe ngựa dừng lại đều nhất tề đề phòng, nhưng cũng không ai rút dao chia về phía xe ngựa.

Bọn họ cũng không phải người mù, xe ngựa này nhìn cũng biết là đã qua thiết kế hoàn hảo, không phải ai cũng có thể ngồi.

Trần Nguyên xoay người xuống ngựa, tiến lên lấy ra lệnh bài.

Đầu lĩnh không cần nhìn lệnh bài, thấy người trên xe ngựa bước xuống liền nhận ra chủ nhân trong xe ngựa là ai, vội quỳ một gối xuống. “Ra mắt công tử.”

Bạch Chiêm đi xuống, liếc mắt nhìn bọn họ, xoay người đỡ lấy Trang Thư Tình, “Miễn.”

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn hướng cổng lớn của Đồng phủ, một nơi như vậy đúng là khó người bì nổi, chỉ là bọn họ cũng không dự đoán được sẽ có một ngày như hôm nay.

Công và danh, người người đều muốn có được, nhưng có được lâu, cũng không phải chuyện tốt,. Quyền lợi ăn mòn nhân tâm, xưa nay đều như thế.

”Mở cửa.”

”Vâng.”

Trang Thư Tình ôm Niệm Niệm chậm chậm bước đến, đứng trước cổng lớn Đồng gia nàng suy nghĩ một hồi mới nhấc chân bước vào ngưỡng cửa.

Ở trong lòng nàng thầm nói với mình, sau cánh cửa này chính là một đám yêu ma quỷ quái, nếu nàng không muốn bị kéo xuống nước thì tuyệt đối không thể mềm lòng.

Đúng, không thể mềm lòng.

Hít sâu một hơi, Trang Thư Tình nhìn về phía Bạch Chiêm, nam nhân cũng nhìn xuống ánh mắt của nàng, trong đó vẫn luôn tràn đầy ôn nhu sủng nịnh, nàng biết, mặc kệ là nàng muốn làm chuyện gì, hắn đều sẽ giúp nàng.

Lại nhìn qua bên cạnh, đệ đệ nàng vẫn luôn một mực che trở, trong bất cứ việc nào hắn đều luôn tin cậy nhìn nàng, nếu như nàng bại ở đây, đứa nhỏ vẫn luôn tin tưởng nàng sẽ thế nào bây giờ.

Nàng không thể lui bước, nhắm chặt mắt lại, khi mở ra trong mắt đã tràn đầy kiên định, Trang Thư tình ngẩng đầu lên, “Đi thôi.”

Thấy người bước vào Đồng phủ, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi, bọn họ hoàn toàn không bị ngăn chặn, thở cũng không dám thở mạnh.

”Đây là phù thủy sao? Nàng ôm theo một con sói, quả thật có có chút giống.”

”Ăn nói cẩn thận.” Đầu lĩnh trừng mắt nhìn người đang nói chuyện, “Đầu óc biết suy nghĩ một chút, đừng chỉ biết gây họa, hoàng thượng chưa khẳng định nói nàng là phù thủy thì nàng không phải.”

“Vâng thủ lĩnh, hạ quan sai rồi.”

“Đi vào cung báo tin.”

Trang Thư Tình không hiểu vị trí trong Đồng phủ, chỉ biết là rất lớn, vô cùng lớn, đi vào trong một hồi lâu mới qua được cửa viện phía trước, theo phía hành lang tiến vào, lại đi vòng quanh một hồi mới nhìn thấy một đám người bước nhanh đến đón bọn họ.

Người đi phía trước là một nam nhân tuổi trung niên, tinh thần có chút uể oải không tốt lắm nhưng ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn qua.

Trang Thư Tình cảm thấy mình giống như một khối thịt béo, chỉ cần không chú ý một chút đối phương sẽ cắn cho nàng một ngụm, trực giác nói cho nàng biết, chỉ trong lần đầu tiên gặp mặt nàng đã không thích người này.

”Là Thư Tình phải không? Con gọi ta nhị cữu là được, còn có Thư Hàn nữa sao, tốt, đến là tốt.”

Một đám người phía sau Đồng Minh Húc liên tục gật đầu, còn có người dùng tay áo lau nước mắt.

Trang Thư Tình hơi lui về phía sau, “Ta muốn đi vắng an ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu trước.”

”Đúng, nên vắng an, nên vắng an, bên này, đi thôi.”

Đồng Minh Húc nghiêng người dẫn đường, tư thái phóng vô cùng thấp, người làm cậu lại thể hiện vẻ nịnh nọt lấy lòng với một chất nữ hậu bối, Trang Thư Tình trực tiếp gạt hẳn ra khỏi tầm mắt.

Tâm lực hiện tại của Đồng Minh Húc đều đặt lên tên người Bạch Chiêm, hẳn kính trọng Trang Thư Tình vài phần cũng chỉ bởi vì Bạch công tử, nếu như lúc trước hẳn còn lo lắng lão gia tử sẽ mượn cơ hội lần này thoát ly khỏi tay hẳn, mà lúc này toàn bộ Đồng gia đều đã suy sụp, lão gia tử lại là người duy nhất có giao tình, chỉ có lão gia tử mới có thể đem toàn bộ Đồng gia kéo lên một bước.

Gặp, tất nhiên phải gặp, Trang Thư Tình không đề nghị muốn gặp hẳn cũng sẽ kéo người qua.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 117: Gặp Mặt Nhị Lão

Nơi ở của hai vị lão nhân cũng gần đây, tuy rằng có chút quá mức an tĩnh nhưng mọi thứ bày bố bên trong đều là trân phẩm.

Đương nhiên, Trang Thư Tình cũng không biết có cảm giác của nàng có đúng hay không, nhưng nàng căn bản không tin tưởng vị cứu cứu này được.

Đồng Minh Húc ho nhẹ một tiếng, giải thích nói: “Hai vị lão nhân thích yên tĩnh, ta cũng không dám an bày quá nhiều người ở đây hầu hạ, hiện tại Đồng gia... Nếu nhưng ở mọi người có nghe được lời nào không xuôi tai, vậy hai tỷ đệ và Bạch công tử ngàn vạn lần đừng để trong lòng, người lớn tuổi, khó tránh khỏi có chút hồ đồ.”

Trang Thư Tình cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nhàn nhạt không biểu cảm, “Nghe nói thân thể ngoại tổ phụ vẫn luôn không tốt, nhiều năm nằm trên giường không dậy nổi, không biết là bị bệnh gì?”

“Người đã già, bị bệnh là việc không thể tránh khỏi...”

“Riêng chuyện này cứu cứu không cần giấu ta, ta là đại phụ, đối với bệnh nhân vẫn luôn tận lực, huống chi là ngoại tổ phụ.”

Tươi cười của Đồng Minh Đức nhất thời cứng đờ, không khỏi nhìn nhiều một chút vị cháu gái trước mắt, thái độ của nàng không giống như đáng nói chuyện với trưởng bối, quá mức xa lạ, thậm chí còn mang theo chút không khách khí, chẳng lẽ là đã biết cái gì?”

Đồng Minh Húc tươi cười cứng đờ, không khỏi nhìn về phía nổi tiếng đã lâu lại đầu hồi gặp nhau ngoại sinh nữ, thái độ này nàng không giống như là đối đãi cừu cừu, quá mức xa lạ, thậm chí mang theo điểm không khách khí, chẳng lẽ là đã biết cái gì?

Trang Thư Hàn một mực vẫn không nói gì lúc này lại đột nhiên lên tiếng, “Cừu cừu đừng trách tỷ tỷ, trong lòng tỷ tỷ luôn lấy bệnh nhân làm trọng, nếu như chỉ nói qua loa cho có lệ tỷ tỷ sẽ không vui.”

Đồng Minh Húc nhớ đến phần thông tin hẳn điều tra về hai tỷ đệ quả thật cũng có ghi như thế, lúc này Đồng Minh Húc liền cảm thấy an tâm hơn một chút, “Là ta không cẩn thận, phụ thân đang ở bên trong, y thuật của Thư Tình rất tốt, nói không chừng có thể trị tốt cho phụ thân, đây mới là chuyện cấp bách trước mắt.”

“Ta nhất định sẽ tận lực.” Trang Thư Tình liếc hẳn một cái, sau đó tiếp tục đi vào trong nhà, “Những người khác đều ở lại đây đi.”

Đồng Minh Húc vung tay lên, những người khác lập tức đứng lại, bản thân đang định đi vào trong lại bị Trần Nguyên chặn lại, “Trang tiểu thư vừa nói, những người khác đều ở lại, ngay cả Đồng đại lão gia cũng ở lại đây đi.”

“Ta là cừu cừu của Thư Tình, sao lại là người khác? Tránh ra.”

Trần Nguyên cười như không cười liếc mắt nhìn hẳn một cái, một bước cũng không nhường.

Đồng Minh Húc lo lắng chuyện nếu không xảy ra dưới mí mắt của mình thì sẽ không thể khống chế, lập tức dương thanh nói “Thư Tình, cháu muốn ngăn người cừu cừu này ở ngoài sao?”

Trang Thư Tình đang bước đến ngưỡng cửa, nghe thấy vậy liền quay đầu lại. “Vâng, với ta mà nói, cừu cừu cũng như những người khác.”

”Người!”

“Canh chừng hẩn, không cho hẩn đến đây, cũng không để hẩn rời đi.”

“Trang tiểu thư yên tâm, hẩn không chạy được.”

Nhìn Đồng Minh Húc lộ ra nụ cười không chút độ ấm, Trang Thư Tình xoay người vào cửa.

Trong phòng rất u tối, cho dù bên ngoài đang nắng gắt, nhưng khí tức trong phòng lại khiến người ta cảm thấy hơi lạnh lẽo.

Trong phòng không phải là không có người, nhưng cho dù là bọn họ nói chuyện cũng không có người liếc mắt nhìn một cái, một người nằm trên giường, một người ngồi bên giường, những người còn lại đều đứng ở một bên, không ai động đây, cũng không ai nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn về phía nàng lại lộ ra kích động rõ ràng.

Đi đến gần, Trang Thư Tình mới thấy rõ người ngồi trên giường đang rơi lệ nhìn nàng, không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, chỉ im lặng rơi lệ..

Như cảm nhận được huyết mạch tương liên, cho dù là lần đầu gặp mặt, lòng Trang Thư tình lại chưa xót vô cùng, không nói một lời liền cùng Trang Thư Hàn quỳ xuống dập đầu ba cái, “Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, ngoại tôn đến thăm người.”

Lão phu nhân lão đạo đem hai người nâng dậy, muốn nói cái gì, nhưng mở miệng lại chỉ lặp lại mấy câu, “Đến là tốt, đến là tốt...”

Hai người một trái một phải đỡ lão nhân ngồi lại trên giường, Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn vị ngoại tổ phụ đang nằm trên giường, nhìn thấy trong con người tràn đầy thế lương, nhưng lại có chút giật mình và vui mừng, khiến cho lòng nàng càng thêm khó chịu.

So với lão phu nhân, lão thái gia mới là người chịu đả kích lớn nhất.

Ngồi xuống bên mép giường, Trang Thư Tình tự nhiên nắm lấy cổ tay của lão thái gia, động tác của nàng vô cùng thành thạo, phục hồi lại tinh thần liền muốn thu tay lại nhưng lại không có khí lực, hồi lâu mới mở miệng nói chuyện, âm thanh có chút khàn khàn: “Ta không bệnh.”

“Ngài bị bệnh.” Trang Thư Tình nhẹ giọng phản bác, “Có lẽ ngài vốn không bệnh, nhưng hiện tại là bị bệnh thật, cháu gái bị đồn là phù thủy, có thể cải tử hồi sinh, tất nhiên là cứu được ngài, nhưng mà, điều kiện duy nhất là ngài phải tin cháu gái.”

Bệnh của lão gia tử không chỉ chữa bằng thuốc, tâm bệnh, chỉ khi nghĩ thoáng mới có thể tự cứu lấy bản thân.

“Con không nên tới, bọn họ muốn tính kế đến hai tỷ đệ, lời đồn này cũng là bọn họ bày ra, con không nên tới.”

Trang Thư Tình tiếp nhận trà nóng đệ đệ đưa tới, ngồi gần lão thái gia một chút, cẩn thận giúp lão nhân uống trà, lão thái gia uống được vài ngụm Trang Thư Tình mới nói tiếp: “Con không thể không đến, dịch bệnh lan tràn đã không thể không chế nổi, hoàng thượng triệu lệnh cháu gái giúp đỡ chữa bệnh, cháu gái không thể kháng chỉ, Bạch Chiêm, đến ra mắt ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của ta đi.”

Bạch Chiêm rất tự giác tiến lên chấp tay hành lễ, “Lão gia tử, lão phu nhân.”

Tuy rằng đã sớm nghe nghiệt tử nói qua quan hệ giữa hần và cháu ngoại, nhưng hiện tại nhìn thấy hai lão nhân mới chính xác tin tưởng, không có người dám chọc Bạch công tử là bởi vì bản lĩnh của hần, cho dù hần có vô pháp vô thiên, nhưng hoàng thượng lại phá lệ bao che khuyết điểm với đứa con trai này.

Lão thái gia còn nhớ rõ, khi lão đại nói đến vị công tử này trong mắt là tràn đầy sùng kính, nhưng nam tử trước mắt lại có chút không giống như Bạch công tử trong lời đồn.

Lão gia tử miễn cưỡng ngồi dậy đáp lễ, Trang Thư Tình lại ấn người về, “Ngài không cần phải hành lễ, hễ về sau là tiểu bối của ngài, ngài đối với hễ như với cháu gái là được.”

Rõ ràng nhìn thấy được trong mắt Bạch công tử xoẹt qua tia sáng, lão gia tử suy nghĩ một hồi, cũng đành nằm trở về không nhiều lời hơn nữa.

”Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, chuyện của cữu cữu, hai người có tính toán gì không?”

Lão phu nhân xoa xoa khoe mắt, lời nói mang theo chút khàn khàn, “Ta sớm đã không coi hễ là nhi tử.”

Lão thái gia, ôm ngực ho mạnh, một hồi lâu mới trở lại bình thường, “Đồng gia, không chứa chấp hễ, nếu như không hủy đi thì sẽ không xây lại được, Đồng gia tất yếu sẽ suy sụp, về phần những người khác, lão phu sẽ thỉnh hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng định đoạt theo luật pháp.”

Trang Thư Tình lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nàng chỉ sợ đến nước này hai vị lão nhân còn tồn tại bảo hộ với đám người kia, nếu là như vậy, nàng sẽ không nhúng tay đến chuyện của Đồng gia thêm nữa, nàng sẽ kéo bản thân và Thư Hàn ra khỏi chuyện này,

May mắn.

“Gọi Thanh Dương Tử vào.”

Tai của Thanh Dương Tử rất thính, không cần người nào gọi cũng rất tự giác bước vào.

Người tới bắt mạch cho ngoại tổ phụ, ta thấy mạch này có chút lý quái.

Thế nhưng còn có loại mạch Trang tiểu thư khó nhận ra? Thanh Dương tử lập tức tiến lên xem mạch, chỉ một lát liền hiểu được, “Lão gia tử trúng độc, chỉ là độc tính nhỏ, một năm nay tích lũy được một chút này, nếu thời gian tích tụ ngắn, độc này sẽ không nguy hại đến tính mạng.”

Quả thế, lúc Trang Thư Tình bắt mạch liền có chút hoài nghi, sở dĩ lúc này mới gọi Thanh Dương Tử vào cũng bởi vì hoài nghi nếu lão gia tử tức giận sẽ làm ra những chuyện mất không chế, nếu tương lai hối hận không chừng sẽ đem chuyện này ghi lên đầu nàng, nàng cũng không muốn gánh cái oan lớn như vậy.

”Người ước tích thời gian bắt đầu tích lũy là khoảng mấy năm?”

”Khoảng hơn sáu năm.”

Lâu như vậy? Trang Thư Tình nhìn về phía cũng hại vị lão nhân, thấy hai người không có gì ngoài ý muốn liền hỏi, “Ngài sớm đã biết?”

”Từng có đoán.” Nhưng không ngờ lại thành sự thật, biểu tình lão gia tử giống như khóc lại giống như cười, “Năm năm trước ta đột nhiên bị bệnh, ngất xỉu trước mặt mọi người, đại phu nói thân thể ta đã già yếu, không nên mệt nhọc, ta mới xin hoàng thượng cáo bệnh ở nhà tĩnh dưỡng, cũng đem chuyện trong nhà giao cho Đồng Minh Húc, vì lần bệnh này ta vẫn không bước ra khỏi Đồng gia, lão bằng hữu đến thăm ta, ta mới biết bên ngoài đã đem bệnh của ta truyền ra khắp nơi trong quan trường, ta cùng người đấu nhau cả đời tất nhiên cũng có chút tâm nhãn, làm sao không biết chuyện này là có người thao túng sau lưng, vốn tưởng rằng hạ nhân trong nhà bị động tay chân, nhưng khi thấy hạ nhân dần dần bị thay đổi toàn bộ ta mới biết, không phải đối thủ quan trường, mà chính là một đám nghịch tử này!”

Vốn là chuyện lớn trong nhà, lão gia tử lại nhẹ nhàng nói ra không chút gợn sóng, phảng phất như người đối mặt không phải là mình, “Bệnh tình của ta ngày một tăng thêm, phàm là thức ăn bọn họ đưa tới ta đều cự tuyệt không ăn, đoạn thời gian đó bệnh tình của ta rõ ràng đã được không chế, nhưng sau này vẫn khiến cho Đồng Minh Húc biết, người nấu cơm không đổi, nhưng người đưa cơm đều thay đổi hoàn toàn, sự tình đã đến nước này ta còn có gì không rõ, nhưng dù cho ta tuyệt thực đến chết không không gây ảnh hưởng được gì, đành theo tâm ý của đám nghiệt tử kia, dù là đồ ăn bị bỏ thuốc ta vẫn tiếp tục ăn, sau đó thấy bệnh tình của mình ngày càng tăng thêm, đến cuối cùng còn không rời được giường, hăn lại đến hỏi ta đang tính toán gì hăn, ta hận không thể đâm cho hăn một đao, nhìn xem tim của hăn có phải là màu đen không, sinh hăn ra, nuôi hăn lớn hăn thế nhưng lại muốn mạng của ta, hăn thế nhưng...”

Lão gia tử nhắm mắt lại, đây là khúc mắc nhiều năm trong lòng lão gia tử, hăn biết tính tình của con trưởng, nhưng nói gì thì hăn cũng là trưởng tử, cái nhà này sớm muộn cũng là của hăn, trên thực tế, lão gia tử đang dần dần để hăn quản việc của Đồng gia, nhưng sao hăn lại gấp gáp như vậy, vì sao?”

Thanh Dương Tử lấy một giọt máu của Thanh Dương Tử ra nhìn nhìn: “Thực có ý tứ, có người muốn hạ độc ngài, lại có người muốn giải độc, ta đã nghĩ, độc này tuy độc tính nhỏ, nhưng dùng ba bốn năm cũng đủ để lấy mạng người, nhưng ngài lại sống đến sáu năm, thì ra là thế.”

Lão gia tử mạnh mẽ mở mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn Thanh Dương Tử, “Người nói... Có người vẫn luôn cứu ta?”

Thanh Dương Tử nghe, khẳng định gật đầu, “Quả thật như thế, lượng giải được nhỏ hơn độc được, mỗi lần cũng chỉ áp chế được một phần độc tính, những phần dư lại chỉ tăng thêm bệnh tình của ngài, như vậy có thể qua mặt được người muốn lấy mạng của ngài, thật sự rất dụng tâm.”

”Là Tam cữu.” Trang Thư Tình nhìn về phía ánh mắt không thể tin của lão gia tử, cười gật đầu, một lần nữa xác định, “Là tam cữu, ngoại tổ phụ đã bao lâu chưa gặp cữu cữu?”

Tâm tưởng rằng đã hóa tro tàn, nhưng nghe được lời này lão gia tử nhất thời như được thổi thêm sinh khí, trăm lòng trăm mối ngổn ngang, trong lúc nhất thời cái gì cũng không nghĩ ra được, nhưng lão phu nhân lái cường chế không được kích động trong lòng hồi tưởng, “Lần trước nhìn thấy Tam Nhi, nhìn như là mừng năm tháng mười, đúng rồi, chính là tháng mười, lão gia, chẳng lẽ Tam Nhi thật sự... Thật sự...”

Ánh mắt Trang Thư Tình đảo qua mấy hạ nhân trong phòng, “Trong số các người ai là người của tam cữu?”

Lão thái gia không khỏi ngồi dậy, hi vọng đến quá độ nhiên khiến hân như có vô tận sức lực không thể sử dụng hết, căn bản không cần người đỡ, lập tức liền đứng dậy, “Nói, là ai trong số các người.”

Một lát sau, một người trong số đó liền đứng dậy, hân nhìn cũng đã hơn ba mươi nhưng lại là người nhỏ nhất trong tất cả hạ nhân trong phòng, nam nhân đi đến, khoé mắt đo đỏ quỳ xuống, “Là tiểu nhân, lão thái gia, lão phu nhân, là tiểu nhân phụng mệnh tam gia mỗi ngày bỏ giải được vào nước trà của ngài, tam gia... Tam gia không chỉ đến nhìn qua một lần, tam gia luôn để tiểu nhân lén lút ghi lại bệnh tình của ngài, chỉ sợ rằng ngài không còn.”

Thân thể lão thái gia đổ về sau, trong mắt tràn đầy vui mừng, sau đó cười ra tiếng, nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi xuống.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 118: Dạy Đỗ Nghiệt Tử

Không có ai cản lão thái gia.

Lão phu nhân càng không kìm nén được, vừa khóc vừa cười lau nước mắt.

Trang Thư Tình hiểu được, lão thái gia từ trong thất vọng tột độ lại đột nhiên biết được trong ba đứa con trai vẫn còn một đứa có tâm báo hiếu, nghĩ mọi cách bảo toàn tính mạng của cha mình, lão thái gia đương nhiên là vô cùng cao hứng.

Vỗ vỗ bả vai Thanh Dương Tử hỏi, “Độc đã được giải chưa?”

Thanh Dương Tử tiếp tục lấy một giọt máu từ đầu ngón tay của lão thái gia để xem xét, “Trước kia lão gia tử không phải trúng loại độc này, sau có người cho ngài giải được, vì che dấu tai mắt người khác nên đã thay sang một loại độc khác, loại độc này không gây thương hại lớn cho cơ thể, nhưng phần độc lúc trước đưa vào lại chưa được thanh lý sạch sẽ.

Thấy sắc mặt Trang Thư Tình trầm xuống, Thanh Dương Tử vội thu lại mấy lời vô nghĩa, nói thẳng vào trọng tâm, “Ta có thể giải.”

Hạ nhân đang quỳ trên mặt đất nghe vậy vội vàng tiến lên hai tay dâng giải được, “Tam gia nói không thể để tánh mạng lão gia tử rơi vào trong tay người khác nên vẫn luôn tìm kiếm cách chế tạo giải được rồi phái người bí mật đi điều chế, bởi vì không biết lúc đó lão thái gia trúng độc nhiều hay ít nên có thể độc sẽ vẫn còn tồn dư trong cơ thể, nhưng mà tam gia lại sợ đại

gia và nhị gia biết được nên không dám quá làm quá mức, sợ sẽ tạo ra kết quả xấu.”

Hạ nhân kia đột nhiên quỳ mạnh xuống dập đầu với Trang Thư Tình, “Đại khái là nửa tháng trước, tam gia đến đây đưa cho tiểu nhân đồ giải được đủ dùng cho một năm, nói nếu trong khoảng thời gian này tam gia không trở về mà đại gia và nhị gia vẫn vô sự thì... thì tiểu nhân phải nghĩ mọi cách giấu lão thái gia và lão phu nhân đi, chờ tiểu thư đến cứu giúp, tiểu nhân, tiểu nhân từ lúc đó đến này chưa từng thấy qua tam gia, cầu tiểu thư, tiểu thư hãy cứu lấy tánh mạng của tam gia!”

Từng người, từng người lần lượt dập đầu, âm thanh kia vang lên cũng biết dùng rất nhiều lực, Trang Thư Tình nhanh chóng cùng đệ đệ nâng người dậy, “Ta không giúp nhị cữu nhưng không thể không giúp tam cữu. Đều là người thân, ta tất nhiên sẽ để ý đến sống chết của cữu cữu, Bạch Chiêm, ta nhớ không lầm thì Trần Nguyên nói những chứng cứ kia đều là do tam cữu trình lên, hắn an bày tam cữu ở chỗ nào rồi?”

”Ở phủ đệ của ta. An toàn.”

Trang Thư Tình nhìn hắn cười xán lạn, lại nhìn về phía hai vị lão nhân đang vô cùng kinh hãi, vẻ mặt Trang Thư Tình mang theo chút đặc ý như một đứa bé muốn được khen thưởng: “Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, tam cữu không có việc gì.”

Lão phu nhân tiến lên nắm chặt lấy hai tay của cháu gái, dùng sức gạt đầu, nước mắt lại tiếp tục chảy xuống, Tam tử và con trai, con gái của nữ nhi. Nàng cuối cùng có nơi để dựa vào.

”Ngoại tổ phụ, nhị cữu sớm đã bị Bạch Chiêm bắt, cữu cữu... Cũng phải giao cho hoàng thượng ử lý.”

”Đó là lẽ đương nhiên, hiện tại Đồng gia không người gánh vác, trước khi tam cữu con có thể thoát khỏi liên quan trong vụ này, chuyện của Đồng

gia đều do con làm chủ.”

Trang Thư Tình nghe lão thái gia nói có chút thụ sủng nhược kinh, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, trụ cột của Đồng gia qua mười mấy năm vô cùng chắc chắn, cho dù sập hơn phân nửa, nhưng phần dư lại cũng không phải người bình thường có thể so sánh, đem nhà này giao cho nàng?

Lão gia tử nhìn về phía cháu gái, trong lúc bất giác, nàng đã gánh lên rất nhiều chuyện, lại có chút tiếc nuối vì nàng sinh ra là nữ nhi, nếu là nam nhi... Thư Hàn cũng rất tốt. Có một tỷ tỷ luôn suy nghĩ cho đệ đệ, dùng tất cả phương pháp dẫn dắt hẳn đi theo con đường tốt nhất, về sau khẳng định tiền đồ vô lượng, chỉ tiếc lúc này Thư Hàn vẫn còn quá nhỏ.

”Đồng gia đã sớm thối rữa từ bên trong, mấy năm trôi qua không biết còn mấy ai sạch sẽ, hiện nay cần phải có người quyết đoán ngoan tay, khoét xuống tất cả những chỗ sâu mọt, nên cắt thì cắt, nên chặt thì chặt, chỉ cần có thể bảo trụ được một chút nguyên khí cũng có thể từ từ xây dựng lại, nếu như không, Đồng gia chắc chắn sẽ không thể đứng lên nổi.”

Lão gia tử cười khố nói: “Đồng gia hiện tại, giao vào tay ai cũng không tốt bằng đưa nó cho con, nhân cơ hội này cũng nên chỉ dạy một chút cho Thư Hàn, chỉ đọc sách xương thôi thì không thể hiểu được.”

Trang Thư Tình hiểu ý của lão gia tử, giao cho nàng, vì có thể thông qua nàng mượn chút sức lực từ Bạch Chiêm, đây là đường ra duy nhất của Đồng gia, cắt bỏ những nơi thối rữa mới có thể phát triển về sau.

”Cũng không phải là không được, nhưng mà ngoại tổ phụ, ta không hề có bất kỳ cảm tình với những người khác trong Đồng gia, đến lúc đó ngài đừng chê cháu gái xuống tay quá nặng, không niệm nhân tình, nói thực ra, thứ nhân tình này, vốn là không có.”

Lão gia tử chỉ có thể cười khố, “Vì vậy ta mới muốn giao cho con, ta đã già, đã không còn quyết đoán như trước.”

”Bọn họ không dám không nghe con.”

Lời này, có rất nhiều ẩn ý trong đó, Trang Thư Tình làm như không có nghe hiểu, “Bảo Châu.”

”Vâng, tiểu thư.”

”Nói cho Trần Nguyên, trói Đồng Minh Húc lại giao cho... giao hẳn cho ai?”

Trong mắt Bạch Chiêm xoẹt qua ý cười, “Trần Nguyên sẽ tự biết.”

”Bảo Châu, đi truyền lời.”

”Vâng.”

”Nam Châu, người đi tìm Tam Tử, để hẳn đến hỗ trợ đến sắp xếp từng người lớn nhỏ trong Đồng gia, bất luận là ai, cũng phải đem tất cả đào ra, những hạ nhân mang tội lớn thì ném đến quan phủ xử lý theo luật lệ Đại Chu, nhất là những quản sự trong phủ, một người cũng không tha, tội không đáng chết thì xử phạt theo quy củ trong phủ, còn dư lại thì trước mắt để đó, chờ tam cữu về nói sau, có công lưu lại, không công nhưng vô tội thì thả đi, chờ chuyện này trôi qua, hạ nhân trong phủ đều thay mới một lượt.”

Câu nói kế tiếp Trang Thư Tình muốn nói cho hai vị lão nhân nghe, hai người chỉ gật đầu, không nói lời nào.

”Đi thôi.”

”Vâng.”

Lúc này, Đồng Minh Húc đã nghe được lời Bảo Châu chuyển đạt tới, hẳn không dám tin trừng lớn mắt, thanh âm bén nhọn từ trong cổ họng phun ra, “Trang Thư Tình, người là một kẻ khác họ, sao lại dám vung tay múa chân trước mặt Đồng gia, cắt đi, Đồng gia...”

Lời còn chưa dứt, cảm đã bị Trần Nguyên vắn gậy, trên thực tế hăn còn đang phiền lòng bản thân xuống tay quá chậm, để Đồng Minh Húc có cơ hội nói ra mấy lời kia.

Trang Thư Tình đứng dậy phúi phúi xiêm y, nhìn hai vị lão nhân tươi ười thăm nhiên, “Cháu gái đã thay ngoại tổ phụ giáo huấn hăn.”

Mấy năm này, tình phụ tử đã sớm bị hành động của đứa nghịch tử này mài mòn, nghe vậy chỉ khẽ gật đầu. “Đều giao cho con xử trí.”

Đồng Minh Húc bị người một trái một phải không chế không thể động dậy, nhìn thấy người đi đến trước mặt lập tức tru gào lên, đáng tiếc không có ai hiểu hăn nói gì.

”Đánh lên mặt hăn, dùng sức đánh.”

Trần Nguyên đã sớm muốn động thủ, lúc này được lệnh lập tức giơ tay, Trang Thư Tình lại cản lại: “Đừng đánh bằng tay, bần, dùng đũa giày.”

”Ý hay.” Trần Nguyên lập tức cởi giày, từng quyền, từng quyền hạ xuống mặt của Đồng Minh Húc, gương mặt của hăn lập tức sưng đỏ lên, dính đầy đất đá.”

”Ngừng.”

Đồng Minh Húc tức giận muốn ăn sống nuốt tươi Trang Thư Tình, đời này của hăn chưa từng chịu cảnh nhục nhã như vậy, chưa từng!

”Cảm thấy ta quá ngoan độc?” Trang Thư Tình ôm Niệm Niệm tiến lên một bước, người không biết nội tình nhìn thấy chắc đều sẽ cho rằng Trang Thư Tình nàng mới là người ác độc, nghĩ vậy, hình như lại thấy cũng không sai.

”Người làm ra những chuyện thiếu đạo đức, không có tình người. Ta không muốn phán xét bất cứ cái gì, ta cũng không phải thẩm phán, nhưng người đã dám hạ độc ngoại tổ phụ, cầm tù nhị vị lão nhân, người làm con như người dám hạ độc thủ, vì cái gì ta không dám? Đánh người một chút thì có sao? Rút da lột gân cũng là tội người phải chịu.

Đồng Minh Đức co rút lại, không thể tin được chỉ một chút thời gian thế nhưng lại để cho nàng biết được chuyện mà hấn sợ nhất khi để người ngoài biết đến.

”Ta là đại phụ, nếu chỉ một mình ta thì để biết được chuyện người hạ độc thì quả thật không dễ, người cũng sẽ không yên tâm khi cho ta một mình đi gặp nhị lão như vậy, nhưng người không biết là, bên cạnh ta có một người chuyên điều chế độc dược, chỉ cần ngửi mùi, cũng có thể biết được ngoại tổ phụ đang trúng độc gì, không cần dùng giải dược để uy hiếp ta, tam cữu đã sớm đánh tráo độc dược của người, chính vì lo lắng có một ngày người đem chuyện độc dược ra để uy hiếp, không thể tưởng tượng được có phải hay không? Các người ngàn phòng, vạn phòng bao nhiêu năm cũng không ngờ được tam thúc có thể đánh tráo độc dược dưới mí mắt các người, bằng không, ngoại tổ phụ đã sớm bỏ mình từ bốn năm trước, Đồng Minh Húc, người như người, thiên lý khó dung!”

”A ngao nga a ngao nga...”

”Người muốn nói cái gì cũng đều đã muộn, ta không cần biết, Đồng gia cũng không cần quan tâm, mang người đi đi, đây là thái độ của Đồng gia, thỉnh quan phủ nghiêm phải theo pháp luật.”

Những người đi theo Đồng Minh Húc đón khách nhân sớm đã bị chuyện đột nhiên xảy ra dọa ngây người, đợi đến khi bị mang đi mới phản ứng kịp muốn kêu gào, nghĩ đến kết cục của Đồng Minh Húc ai cũng không thể bình tĩnh, lúc bị kéo ra ngoài còn tận lực giải thích cho bản thân, “Thư Tình, Thư Tình, ta là vô tội, ta vô tội...”

”Ta cũng là vô tội, chuyện không liên quan đến ta.”

”Ta là bị bức, Thư Tình, ta bị bức, ta chưa từng hại đến lão thái gia, ta không có...”

Trang Thư Tình nhìn những người này, đáy lòng lạnh lẽo, là người trong một tộc, nhưng đến khi chuyện lớn xảy ra, tại vạ ập xuống đầu cũng chỉ muốn bảo trụ lại chính mình.

”Có tội hay không ta cũng không thể định đoạt, nếu người nào thực sự vô tội, thì không có ai có thể oan uổng các người.” Nói xong cũng không thèm nhìn, Trang Thư Tình lập tức xoay người về phòng.

Trước buổi trưa hôm nay, lời đồn về Trang Thư Tình đã bị lan truyền ra khắp mọi nơi.

Hiện tại, sau khi Trang Thư Tình tới kinh đô được một lúc, thanh danh của nàng đã được lan truyền rộng rãi, nàng tàn nhẫn, hành sự quả quyết khiến người người nhớ kỹ.

Sau khi chuyện bị vỡ lở, Đại hoàng tử và tứ hoàng tử đều bị tước đoạt tài sản, giam lỏng trong phủ, những quan viên tham gia vào chuyện này trong một đêm cả gia tộc đều sụp đổ, chỉ có Đông gia là chưa có ai xử trí.

Mà lúc này, quan hệ của Trang Thư Tình và Đông gia cũng được truyền ra, một số người cũng ần ần hiểu được.

Thì ra Trang Thư Tình là con gái của vị Đông tứ tiểu thư bỏ trốn nhiều năm trước, vừa đến kinh đô nàng liền tiếp nhận quyền chưởng quản Đông gia, một trần lôi đình giáng xuống, điều động tất cả người của Bạch công tử xử trí, những quan binh canh gác bên ngoài Đông gia cũng tận lực phối hợp, nếu ai còn không hiểu rõ sự tình bên trong thì đúng là uống phí cho những người có đầy đủ hai con mắt.

Năm đó tử tiểu thư vứt bỏ vị hôn phu để bỏ trốn khiến bao nhiêu người chê cười, nhưng bỏ trốn sau lại sinh được một nữ nhi như vậy lại giúp cho Đồng gia trong thời kì sụp đổ ngăn được một cơn sóng dữ.

Những chuyện khác không nói, chỉ riêng sự quyết đoán của nàng đã không ít lần được mọi người đề cập.

Đồng gia, thật sự là có phúc.

Hoàng đế ở trong cung, sau khi nhận được tin tức liền mừng rỡ nở nụ cười, nhìn Ôn Đức nói: “Đây quả là thê tử của Chiêm Nhi, nếu là người khác thì có ai chịu nổi.”

”Lão nô cũng cảm thấy như vậy, người như Trang tiểu thư vậy khó ai có thể xứng đôi, vừa vặn công tử cũng không phải người phạm.”

”Nàng quả nhiên hạ thủ được,“ Hoàng đế dần thu liễm tươi cười, “Không nghĩ tới Đồng Quân thật sự bị nghiệt tử làm hại, trăm còn tưởng đám nghiệt tử kia làm ra chuyện lớn như vậy đều là do hãn dung túng, trách không được Trang Thư Tình lại hạ thủ độc ác, nếu là người khác... Ôn Đức, người đến nội kho một chuyến, chọn mấy loại dược liệu tốt đưa cho Đồng Quân, thay mặt trăm đến thăm hãn một chuyến, trăm không đi được, khi hãn làm quan có bao nhiêu ngạo khí, bộ dáng hiện tại nhất định sẽ không muốn để trăm nhìn thấy.”

”Lão nô tuân chỉ.”

”Mặt khác, để Chiêm Nhi mang theo bảo bối của hãn vào cung dùng bữa tối với trăm, nói với hãn, nếu hãn không tiến cung trăm sẽ xuất cung đi tìm hãn.”

Ý trong lời nói là, bữa cơm này nhất định phải ăn, Ôn Đức cười đáp, “Vâng, lão nô nhất định truyền lời lại.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 119: Đồng Gia Tam Lang

Sau đó, Trang Thư Tình cũng không tiếp tục làm chuyện dư thừa, Đồng gia hiện tại chỉ cần an phận là được, càng làm nhiều sẽ càng sai.

Quan binh canh phòng ở bên ngoài cũng đã lui, đây chẳng khác nàng đang tuyên cáo cho thế nhân, hoàng thượng tán thành cách xử lý của Trang Thư Tình đối với Đồng gia, tất cả mọi người đều rất tự giác ngậm miệng lại.

Trên thực tế thì người khác cũng không thể nói được cái gì.

Đồng gia có ba người con trai, trừ lão tam không biết đã đi đâu thì lão đại và lão nhị đều đã bị áp giải đến quan phủ, sau đó không ngừng có hạ nhân bị đưa đến quan phủ, qua một canh giờ đã có mười bốn người bị đưa đến, hiển nhiên đây chưa phải phải toàn bộ.

Trong lòng mọi người đều nghĩ, là ai dám nặng tay với gia tộc của mình như vậy? Chẳng lẽ không phải sẽ nghĩ hết thảy biện pháp để bảo vệ, sau đó đẩy những người không quan trọng ra ngoài gánh tội thay hay sao? Về phần con trai trưởng trong nhà, tuyệt đối không cần phải nghĩ.

Nhưng hành động của Thư Tình lại đi ngược lại với suy nghĩ của bọn họ, nàng ra tay khiến mọi người đều phải nhìn bằng một con mắt khác, cũng rất tin phục.

Một người một ngựa dừng lại trước cửa lớn Đồng gia, nhìn hai chữ Đồng phủ thật lâu sau đó mới xuống ngựa, từng bước từng bước kiên định nhưng phảng phất lộ ra chút nhẹ nhàng thở phào.

Âm thanh xôn xao vang lên ở bên trong, rất nhanh, cửa từ từ mở ra.

”Tam gia!”

”Mạnh bá.”

”Ngài... Ngài đã trở lại, mau mau, lão gia và lão phu nhân vẫn luôn ngóng trông ngài trở về.” Nhận ra được là mình vẫn còn đang ngăn người ở ngoài cửa, Mạnh bá vội vàng tránh ra, đám người phía sau tiến lên đóng cửa lại, “Trong phủ không đủ nhân thủ, lão nô đưa ngài vào, lão gia và lão phu nhân vẫn đang ở trong viện, đúng, tiểu thư và tiểu công tử đã trở lại, ngài nhanh đi...”

Đang nói chuyện, lại có người áp giải hai hạ nhân ra ngoài.

Trên mặt Mạnh bá không có nửa phần ý cười, nhìn hai người phi một ngậm, “Loại người vong ân phụ nghĩa, đáng đời.”

Áp giải người đến quan phủ là thủ hạ của Bạc Chiêm, gọi là Ngô Thiên, nhìn thấy Đồng Minh Dương liền dừng bước, trên dưới đánh giá một phen. Quay đầu hỏi Mạnh bá, “Người của Đồng gia?”

”Đúng vậy, đây là tam gia của chúng ta.”

Đồng Minh Dương rõ ràng cảm nhận được cảnh giác trong mắt hắn lập tức thối lui. Trong lòng liền sinh ra hảo cảm, chấp tay nói: “Làm phiền.”

”Đều là Trang tiểu thư ra tay, nhưng mà, Đồng gia các người thật không có mấy người sạch sẽ, giống như lời Trang tiểu thư, toàn bộ ung nhọt đều từ đám hạ nhân mà ra, bằng không Đồng phủ to như vậy sợ là ngay cả hạ nhân cũng không đủ dùng.”

Nhìn Ngô Thiên nói xong lời liền phúi mông đi mất, Đồng Minh Dương cười khổ không thôi.

”Tam gia, bọn họ đều là người có ân với Đồng gia, nếu như không có bọn họ, Đồng gia sẽ không vì một chút rung chuyển này mà thẳng tay loại bỏ hoàn toàn những hạ nhân này, lời nói tuy có chút không xuôi tai nhưng cũng có ý tốt, ngài đừng để trong lòng

”Ta biết, Mạnh bá đi làm việc đi, ta cũng nên đi thỉnh tội với cha mẹ.”

Càng tiến vào bên trong phòng, bước chân Đồng Minh Dương càng thả chậm.

Nhưng hăn lại cảm thấy, đây là thời điểm yên bình nhất của Đồng gia trong những năm gần đây.

Hắn rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này.

Nguyên tưởng rằng mình còn phải cựa đi hết thảy, thậm chí bằng cả tính mạng mới có thể đổi về được, nhưng hiện tại hăn vẫn bình yên vô sự, Đồng gia cũng đã thoát thai hoá cốt, đang phát triển theo hướng tốt.

Tứ muội muội. Muội sinh được một nữ nhi thật tốt.

”Tam cữu, người đến rồi sao không đi vào,“Cửa viện từ từ mở ra, một tiểu cô nương mặt mang ý cười nhìn hăn, cực kỳ giống Tứ muội năm đó.

Phía sau nàng là một nam nhân và một tiểu nam tử, một trái một phải, đều trong tư thế bảo vệ.

”Trên đường đến đây tam cữu luôn thầm cảm ơn nương của con, cảm ơn muội ấy đã sinh được một nữ nhi rất tốt, cũng đang nghĩ nên như thế nào để cảm ơn những việc mà con đã làm vì Đồng gia, nhưng khi nhìn thấy con ta liền nghĩ, những ngày tháng các con lưu lạc bên ngoài đã quá cực

khổ, cho dù chúng ta tìm mọi cách để bù đắp cũng không thể bù đắp được hết những thiệt thòi các con đã từng đối mặt, giờ là lúc chúng ta nên để con cảm nhận được niềm hạnh phúc của gia đình.” Đồng Minh Dương bước vào trong viện, một thư sinh nhã nhặn khi cười lộ lên vô cùng dễ nhìn, “Có phải hay không?”

Hốc mắt Trang Thư tình đột nhiên đỏ lên. Nàng nghĩ, năm đó khi mẫu thân là tiểu thư Đồng gia khẳng định tam cữu cũng đối với người ôn nhu như vậy, che trở người như vậy, cũng đã từng dành cho người tình thân vô cùng sâu đậm.

Đáng tiếc, người chưa từng quý trọng.

Nàng sẽ không phạm vào sai lầm của mẫu thân, tầm quan trọng của thân tình với nàng mà nói còn sâu nặng hơn cả tình yêu, nàng tuyệt sẽ không vì tình yêu mà vứt bỏ thân tình, nếu một người nam nhân chân chính yêu quý nàng cũng sẽ không để nàng phải đối mặt với lựa chọn như vậy.

Tam cữu, là người thân của nàng.

”Vâng.” Trang Thư Tình cười, “Tam cữu, con chỉ cần như vậy.”

Trong lòng Đồng Minh Dương cũng không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài, vỗ vỗ đầu nàng, trong lòng thầm nghĩ, ai, đại gia, ngài cũng không cần dùng ánh mắt đó nhìn ta chứ, ta chỉ xoa đầu cháu gái một chút thôi.

Quay đầu nhìn về phía Thư Hàn, “Thư Hàn, không muốn nhận tam cữu sao?”

”Đương nhiên không phải, tam cữu.”

”Hài tử ngoan.” Đồng Minh Dương liếc mắt nhìn Bạch Chiêm, mang theo ý trêu ghẹo nhìn cháu gái, “Vị này, ta nên xưng hô như thế nào đây?”

Gọi cháu rể, có phải quá sớm không?”

Bạch Chiêm lập tức nhìn Đồng Minh Dương càng thêm vừa mắt, hảo cảm cũng lập tức tăng cao: “Sớm hay muộn thôi, gọi ta một tiếng Chỉ Cố là được.”

”Tên chữ của người?”

”Ừm, phụ thân đặt.”

Vậy hắn cũng không dám gọi, ít nhất hiện tại không thể, nhưng thấy Bạch Chiêm biểu hiện thân cận cũng khiến hắn rất vui vẻ, đem chuyện xưng hô bỏ qua một bên nói sang chuyện khác, “Đi thôi, ta cũng nên đi gặp cha mẹ dập đầu tạ tội.”

Vẫn căn phòng kia, rõ ràng vẫn là những người đó, nhưng cảm giác đã không còn ngọt ngào như trước, người cũng không còn căng thẳng cao độ, trên mặt mang theo nụ cười thoải mái, nhìn người từ cửa tiến vào cũng đều mang theo ý cười.

Đồng Minh Đức liền quỳ xuống trước cửa, bò tới trước giường, từng cái từng cái dập đầu vang lên, nghe âm thanh cũng khiến người cảm thấy đau, “Cha, nương, nhi tử vô dụng, nhi tử... nhi tử...”

Nghẹn ngào, trong lòng Đồng Minh Dương ngàn vạn lần trách cứ chính mình, nhưng những chuyện hắn làm cho dù dập đầu cả ngàn lần cũng không hết, nói thế nào thì chuyện hắn hạ độc hai vị lão nhân là sự thật, chỉ bằng điểm này, hắn đã không có mặt mũi nào biện hộ cho mình.

Không bảo vệ được cha mẹ, là hắn vô năng.

”Không thể trách con, muốn trách, chỉ có thể trách chúng ta không ngoan độc bằng lão đại.” lời nói lão gia tử có chút mệt mỏi, nhưng cũng không thể phủ định rằng tâm trạng hiện tại của hắn rất vui mừng, trừ thê tử,

không người nào có thể cảm nhận được cảm giác buông tay tưởng chừng như đã thất vọng hoàn toàn với cả ba nhi tử, nhưng khi biết vẫn còn lão tam đang âm thầm bảo vệ bọn họ, hai người đều mừng rỡ như điên, hiện tại bọn họ không dám yêu cầu quá nhiều.

Lão phu nhân tự mình đến nâng người dậy, trước kia là hận, là oán, ngay cả liếc mắt cũng không thêm để ý, lần này đánh giá kĩ đứa con trai này một lần mới phát hiện Tam nhi gầy đi rất nhiều, đề phong huynh đệ, cha mẹ trách oán, hẳn còn hao hết tâm lực để bảo vệ tánh mạng của cha mẹ, làm sao có thể không gầy.

”Tam nhi, tam nhi, tam nhi của nương... “Lão phu nhân không thể kìm nén khóc lên, không giống như lúc trước chỉ lẳng lặng rơi lệ, mà đau đớn ôm con trai khóc lên thành tiếng.

Trang Thư Tình ngược lại nhẹ nhàng thở ra, khóc là tốt rồi, cảm xúc của ngoại tổ mẫu kìm nén quá lâu, khóc lớn một hồi phát tiết ra cũng tốt.

Đồng Minh Dương vội vàng lau nước mắt đang không ngừng rơi xuống của mẫu thân, không biết là an ủi chính mình hay an ủi mẹ ruột, “Đã qua, đều đã qua, mọi chuyện rồi sẽ tốt, Đồng gia cũng sẽ tốt hơn...”

Giữa một mảng tiếng khóc, Trần Nguyên vội vạng đứng ở bên ngoài bẩm báo, “Công tử, Ôn công công đến.”

Bạch Chiêm đi đến cửa nhìn thoáng qua, không nhìn thấy người.

Trần Nguyên nhanh chóng giải thích, “Thuộc hạ đi trước bẩm báo, hẳn vẫn còn ở phía sau.”

Người trong phòng đều nghe được, vì vẫn còn lo lắng cho lão phu nhân nên không kịp thay đổi xiêm y, chỉ có thể sửa sang lại một chút, tận lực để bản thân không mất lễ nghi.

Ý Ôn công công muốn chuyển đạt lúc này vô cùng quan trọng với Đồng gia.

Chỉ khi hoàng thượng chịu bỏ qua thì chuyện này Đồng gia mới có thể trôi qua trong yên bình, bằng không Đồng gia chỉ có thể tiếp tục rút gân lột gia cho đến khi hoàng thượng vừa lòng.

”Thư Tình, Thư Hàn, tử đệ hai con ra bên ngoài nghênh đón đi.”

”Không cần thiết, ở trong này là được.” Bạch Chiêm dẫn đầu ta cửa, hắn không thích những trường hợp ủy mị như là khóc giống lúc này, nếu không phải Thư Tình còn ở trong phòng hắn sớm đã ra ngoài.

Trong quan niệm của hắn, chỉ có người vô dụng mới rơi nước mắt, người giả chân chính sẽ không để cho bản thân có cơ hội để khóc, tuy nhiên, Thư Tình là ngoại lệ, nước mắt của Thư Tình với hắn mà nói còn lợi hại hơn cả vũ khí đã qua đặc chế.

Ỗn Đức tiến vào liền giật mình, bước chân cũng nhanh hơn, không đợi người Đồng gia lên tiếng chào hỏi đã cúi người hành lễ với Bạch Chiêm, “Lão nô tham kiến công tử.”

”Miễn, tới gặp ta hay tới vì Đồng gia?”

”Lão nô phụng mệnh hoàng thượng đến thăm Đồng đại nhân, tiện thể cũng chuyển lời của hoàng thượng đến công tử.”

”Nói.”

”Vâng, hoàng thượng nói buổi tối chờ ngài và Trang tiểu thư cùng nhau dùng bữa tối, nếu như ngài không đến, hoàng thượng sẽ xuất cung đến tìm ngài.”

”Vậy cứ để...”

”Chúng ta sẽ đi, Ôn công công.” Trang Thư Tình cười trả lời, nhìn về phía Bạch Chiêm lại hoàn toàn không khách khí, hoàng thượng sủng Bạch Chiêm vì Bạch Chiêm là con của hắn, hoàng thượng nguyện ý dung túng, nhưng trong đó không nhất định sẽ bao gồm cả nàng

Bỏ qua thân phận không nói, dù sao đối phương cũng là trưởng giả, lại là phụ thân của Bạch Chiêm, nàng đi bái kiến cũng là điều nên làm. Nhưng mà nàng cũng không thể trông cậy nam nhân này có thể suy nghĩ được như vậy.

Trong mắt Ôn Đức mang theo ý cười, khom người xác nhận, phảng phất như không thấy ủy khuất và không đồng ý trong mắt công tử

”VẬY lão nô đi thăm Đồng đại nhân.”

Đồng Minh Dương vội tiến lên một bước, “Ôn công công thứ lỗi, gia phụ không thể xuống giường, chỉ có thể nhọc ngài đến trước giường bệnh.”

”Đây là lẽ đương nhiên, hoàng thượng vẫn quan tâm đến lão đại nhân.”

”Nhọc hoàng thượng, chuyện của Đồng gia thật sự là...”

Hai người vừa nói vừa đi vào trong phòng, Trang Thư Tình thấy vậy mới hạ giọng với Bạch Chiêm, “Không thích tiến cung?”

”Ân, không muốn gặp mặt những người bên trong.”

Trang Thư Tình vẫn luôn chú ý, tận lực không để Bạch Chiêm luôn suy nghĩ cho nàng tất cả mọi chuyện, nhưng việc này, thật sự không thể làm theo tâm ý hắn.

Nắm chặt cổ tay hắn, Trang thư Tình ôn nhu giải thích, “Nhưng hôm nay chỉ có chúng ta, người không chỉ là hoàng thượng mà còn là phụ thân

của chàng, không có đạo lý nào mà vẫn bối lại để trường bối đến gặp mặt, nói không chừng phụ thân chàng sẽ vì vậy mà không thích ta, không phải chàng luôn hi vọng chúng ta có thể hòa hảo ở chung hay sao?”

Bạch Chiêm hoàn toàn không để những thứ này vào mắt, những nghe Thư Tình nói cũng hiểu được một chút trong đó, miễn cưỡng gật đầu nói: “Chúng ta tiến cung đi, sau đó nếu hân muốn gặp tiếp thì đến phủ đệ của ta, trong hoàng cung có mùi khó ngửi.”

Dùng mùi khó ngửi để hoàng cung thích hợp sao? Trang Thư Tình không biết nói gì cho phải.

”Người sống ở nơi này cũng không phải đều sạch sẽ, bẩn.”

”Chàng nói khó ngửi ý là như vậy?”

Bạch Chiêm nhíu mày, “Dù sao chính là không dễ chịu.”

Trang Thư Tình rốt cuộc cũng không tiếp tục khó xử hân, “Được rồi, vậy về sau chúng ta ít đi lại.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 120: Không Phải Cứ Họ Đồng Thì Sẽ Nhận Thân Thích

Ôn Đức không nán lại lâu, chuyển đặt tâm ý hoàng thượng sau lại an ủi vài câu liền ra khỏi phòng, nhìn thấy hai người đang nói chuyện trên mặt không khỏi mang theo ý cười, lúc nói chuyện cũng mang theo chút hiền hòa, “Thời gian không còn sớm, mong công tử và tiểu thư đừng để hoàng thượng đợi lâu.”

Trang Thư Tình đang muốn đáp ứng, chợt nghe Bạch Chiêm nói: “Chỉ gặp một người là phụ thân, những người không liên quan đừng để ta gặp được.”

Ôn Đức lập tức nhớ tới năm đó khi công tử mới về hoàng cung, gia yến lần đó, hoàng thượng tuy rằng hảo tâm, muốn mọi người biết ngài ấy có bao nhiêu coi trọng nhi tử mới nhận về, nhưng chính bởi sự long trọng này đã khiến cho tất cả hoàng tử đều sinh ra mâu thuẫn, công tử cũng không phải người chịu nén giận cho qua, đương nhiên là lập tức trở mặt khiến mọi người đều ngồi đó ai cũng không có sắc mặt tốt, sau đó liền phui mờ chạy lấy người, từ đó về sau hoàng thượng không thể thấy người ở hoàng cung, mỗi năm đến ngày giỗ của Bạch phu nhân mới đến Hội Nguyên Phủ một chuyến.

Vì vậy, ý trong lời của công tử hẳn nghe, cũng hiểu rõ ràng, nhin cười nói: “Công tử yên tâm, hoàng thượng sẽ không để những người đó tới làm ngọt ngào không khí.”

Bạch Chiêm hừ một tiếng, nhớ tới nơi kia, lòng liền tràn đầy mất hứng, “Muốn ăn đồ ăn nóng.”

”Vâng, công tử còn có gì phân phó?”

Bạch Chiêm nghĩ nghĩ, vẫy tay, “Trở về đi.”

”Vâng, lão nô cáo lui.” Sau đó cũng hành lễ với Trang Thư Tình, lúc này Ôn Đức mới rời đi.

Trang Thư Tình nhin cười thật khổ, nam nhân này, rõ ràng chính là đang làm nũng với hoàng thượng!

”Thế nào?” Bạch Chiêm không hiểu nhìn nàng.

Ho một tiếng, Trang Thư Tình hỏi, “Đồ ăn nóng là sao? Đồ ăn trong hoàng cung đều lạnh sao?”

”Một đồng quy củ, chờ đến khi đưa cơm lên bàn thì so với đồ ăn lạnh cũng không khác gì lắm, còn không ngon bằng đầu bếp trong phủ nàng.”

”Dụ nương tử biết chàng khen thức ăn nàng ấy làm chắc chắn sẽ rất cao hứng.” Nhưng ngự trù trong hoàng cung sẽ khóc! Trang Thư Tình nhìn Đồng Minh Dương ở bên cạnh không nói gì cười cười, “Tam cửu, chúng con chuẩn bị phải tiến cung, chuyện trong nhà... Đúng rồi, Tam thẩm và mọi người đâu?”

”Trước khi ta chuẩn bị trình lên chứng cứ đã đưa mọi người về nhà mẹ đẻ, ngại mai ta đến đón mọi người trở về, Đồng gia lúc này cũng cần nàng ấy hỗ trợ một số việc, con không cần nghĩ nhiều, phụ thân đã giao Đồng gia cho con, nơi này do con làm chủ, tam thẩm của con cũng đã quen với tình huống trong tộc, có một số việc nàng ấy có thể giúp con một tay.

”Tam cửu, con đến kinh đô vì bệnh dịch lần này, sự tình đã không thể trì hoãn, Đồng gia con cũng không có nhiều thời gian để quản, cửu cửu mau đón tam thẩm về đi. Chuyện trong nhà đều phải nhờ mọi người rồi, có mọi người ở đây, cháu ngoại ta sao có thể quản chuyện của Đồng gia.”

”Thư Tình...”

”Riêng chuyện lần này ta sẽ không lưu tình với bất luận người nào, đích cũng vậy mà thứ xuất cũng vậy, chỉ cần có tham gia đều sẽ bị đưa lên quan phủ, để bọn họ nghiêm xử theo luật, Đồng gia là gia tộc đã tồn tại nhiều năm, người nhiều không thiếu. Hiện không biết bao nhiêu người đang thăm mắng ta tâm ngoan thủ lạt, ta cũng không cần những thứ này, nhưng tuyệt sẽ không để bọn họ thoát tội. Đồng gia hiện tại, tốt nhất là cụp đuôi giấu tài, đợi thời cơ lần nữa quật khởi, ta hi vọng, trong mấy ngày tỷ đệ chúng ta ở lại kinh đô, người Đồng gia, đừng nên có bất kỳ động tác nhỏ nào, không phải cứ ai họ Đồng là ta sẽ lập tức đi nhận thân thích.

”Nếu như cháu gái còn tiếp tục nắm quyền ở Đồng gia không buông, bọn họ sợ là sẽ đến gặp mặt thân thích hòng trốn tội. Ta cũng không muốn bị người khác xem nhẹ, tam cửu, người không cần nói nữa, kỳ thừa cháu gái cũng không muốn quản chuyện này,. Lúc đó nhận quyền cũng là do bị Đồng... đại cửu chọc tức. Tam cửu đến vừa lúc, chuyện Đồng gia bây giờ giao cho cậu quản, mặt khác co cũng lo lắng ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu mềm lòng, chỉ dơ cao đánh khẽ, nếu như vậy Đồng gia này sẽ vẫn giống như lúc trước, nói thật, cháu gái cũng không muốn nhắc lên quan hệ với Đồng gia, thứ cháu gái muốn chỉ là thân tình, nếu người thân có việc ta cam tâm tình nguyện vì đối phương mà trả giá, nhưng điều kiện tiên quyết là, đối phương cũng thực sự coi ta là người thân, nếu không, ta tình nguyện chỉ có một đệ đệ là Thư Hàn cũng không nhận bất kì người không liên quan nào, tam cửu, yêu cầu của cháu gái kỳ thực cũng không cao, có phải hay không?”

Đúng vậy, không cao, mà vô cùng cao, ở trong gia tộc lớn như bọn họ, chỗ nào có thể tìm ra được thân tình thuần túy, Đồng Minh Dương cười khổ, cháu gái này quả thực quá cường thế, hoặc nói là nàng quá thuần túy, người như vậy khó có được, nhưng nếu có thể nhận được chân tâm của nàng, vậy cũng là một hạnh phúc.

Người như nàng vậy, cả đời không cần lo lắng có người sẽ đâm sau lưng mình một dao, làm người dù cho người gặp rủi ro, dù tất cả mọi người vứt bỏ người, nhưng nàng sẽ vẫn đem hết toàn lực cuối cùng ra giúp đỡ người.

”Không muốn gọi hần là đại cứu thì đừng gọi, không cần miễn cưỡng chính mình.”

”A?” Trang Thư Tình trừng mắt nhìn, tam cứu, có phải cứu cứu nói sai trọng điểm rồi không?

Đồng Minh Dương cúi đầu cười, “Ý của con ta hiểu, nhưng còn những người khác ta không dám cam đoan, ta nhất định sẽ làm tốt trách nhiệm của một người cứu cứu, nếu ai dám dơ tay chỉ trích con con liền chặt tay bọn họ, đưa tay trái thì chặt tay trái, đưa tay phải thì chặt tay phải, không cần lưu tình.”

”Có lời này của tam cứu là được rồi, mấy ngày này con sẽ ở phủ đệ của Bạch Chiêm, nhưng còn Thư Hàn, đệ ở lại Đồng gia đi.”

”Tỷ tỷ!”

”Chuyện của tỷ đệ không giúp được, đi theo cũng vô dụng, không bằng đi với tam cứu, nhìn cứu cứu xử lý mọi chuyện như thế nào mà học hỏi, có đôi khi tỷ cũng không phải người tốt, nếu đệ giống như ta, về sau ta sẽ lo lắng.”

Đứa bé khi còn nhỏ không thể rời khỏi mẫu thân, sau này lớn lên không thể mất đi phụ thân, có một số phẩm chất riêng, chỉ có thể học từ phụ thân.

Trang Trạch Lương không phải tấm gương tốt, nàng cũng không trông cậy vào người cha như hần có thể phát huy được tác dụng của mình, muốn

Trang Thư Hàn đi học hẳn, nàng thà để đệ ấy trở thành người vô tài, nhưng cái đức cốt lõi phải giữ được.

”Tỷ là tỷ tỷ tốt.”

Trang Thư Tình cười, “Nói lời dễ nghe cũng vô dụng, tỷ tỷ đã quyết định.”

”Tỷ tỷ!”

”Làm nũng càng vô dụng.”

Trang Thư Hàn đen mặt, hẳn đâu có làm nũng!

Đổng Minh Dương nhìn nở nụ cười, đem cháu trai kéo đến bên người, “Đi thôi, trong khoảng thời gian này để Thư Hàn theo tam cữu, đến lúc đó Thư Tình con đừng đau lòng.”

”Dù sao thì so với về sau để người ta lừa còn tốt hơn nhiều.” Trang Thư Tình không để ý tới gương mặt đen thui của đệ đệ, “Cháu gái đi cáo biệt với ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu.”

Cuộc nói chuyện bên ngoài hai vị lão nhân đều nghe rõ ràng từng chữ, trong khoảng thời gian này trừ những tiếng hít khí của lão phu nhân thì cũng không có lời nào, ngoại tôn nữ quá xuất sắc khiến bọn họ đau lòng, một người khi sinh ra không phải đều có thể hiểu biết mọi chuyện, con người càng ưu tú, cái giá phải trả sau lưng sẽ càng lớn. Không biết nàng làm thế nào để buộc bản thân trưởng thành được như hiện tại.

Mọi người đều đi vào.

Trang Thư Tình theo thói quen tiến lên bắt mạch, so với lúc trước thì mạch tượng đã có chút biến hóa, đang từ từ chuyển tốt.

”Ngoại tổ phụ, y thuật của cháu gái không thích hợp với tình huống của người, chờ sau khi độc đã được giải hết, ngài nên mời hai đại phu về điều dưỡng lại thân thể như vậy thân thể của ngài mới có thể từ từ tốt lên, trong quá trình có thể chậm một chút, nhưng không cần sốt ruột, mấy năm nay độc không gây hại đến cốt lõi cơ thể, nhưng dù sao cũng phải dưỡng tốt mới có thể linh hoạt như trước, mấy ngày tiếp theo cháu ngoại sẽ phải giải quyết vấn đề dịch bệnh, tạm thời không biết hoàng thượng sẽ phái cháu ngoại đi đến từng phủ thành hay, nhưng mà chỉ cần cháu ngoại còn ở kinh đô sẽ nhất định thường xuyên đến thăm hai người.”

”Chính sự quan trọng hơn, không cần lo lắng cho chúng ta, chuyện của Đồng gia đã khiến con vất vả, sau này ta sẽ để bọn họ an phận một chút, không gây thêm phiền toái cho con.” Lão gia tử vô vô tay của cháu gái, “Nhiều chuyện con không thể tự mình chống đỡ, đáng tiếc Đồng gia hiện quá đổ nát, không thể trở thành hậu thuẫn mạnh mẽ cho con, sao có thể để con phải bận tâm thêm nữa.”

”Người đừng nói như vậy, con rất vui khi lúc ngoại tổ phụ cần có thể ra tay giúp đỡ, chứ không phải chỉ có thể đứng nhìn bất lực.” Trang Thư Tình cười, “Cháu gái nếu không tận lực, chỉ sợ tối về nường sẽ nhập mộng mất cháu gái, nường người vẫn luôn nhớ hai vị lão nhân các ngài, tuy nường không nói nhưng cháu gái biết, chỉ là bây giờ nường không thể trở về.”

Nghĩ đến nữ nhi đã đi sớm, lão phu nhân liền rơi nước mắt, “Lúc nường con rời nhà đi ta đã biết nó sẽ không về được, tính của nường con là vậy, cho dù tốt hay xấu, một khi nó đã chọn lựa thì sẽ chấp nhận, ta chỉ muốn con bé sống tốt, cho dù ngày qua không được hài lòng cũng không sao, cho dù chỉ cần ở trong nhà quản việc, cho dù cuộc sống không quá khá giả cũng sẽ không phải đến nước đoan mệnh như vậy, sao nường con có thể nhẫn tâm khiến chúng ta thành người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nếu con bé

dám đến mắng con, con nói nó đến tìm ta, ta mới là người nên mắng cho nường con một trận.

Trang Thư Tình vội tiến lên lau lệ cho ngoại tổ mẫu, bất đắc dĩ nói: “Là con nói sai rồi, con không nên nhắc tới nường, mấy năm nay tổ mẫu đã không ngừng khóc, mắt của ngài không còn tốt, đừng khóc nữa, lúc trước ngài khóc bao nhiêu thì đến giờ phải cười bù lại, chúng ta sẽ sống những ngày tháng tốt đẹp, những chuyện trước kia đã là quá khứ, những người khiến nường phải đau khổ cháu gái đã xử lý bọn họ, một người cũng không tha, toàn gia Trang Trạch Lương kia đều đã bị Bạch Chiêm ném vào quặng sắt làm việc, mấy năm tiếp theo đừng nghĩ đến chuyện trở về, nường nếu biết nhất định sẽ cao hứng.”

Lão phu nhân nâng lên khuôn mặt đầm lệ, trợn mắt há mồm nhìn cháu ngoại, “Con... con đưa Trang Trạch Lương đưa đi lấy quặng?”

”Vâng, để hẩn thành thói hẩn không muốn, chuyện lời đồn lẩn này hẩn cũng có một chân, đã không yên phận thì cháu gái tạo việc cho hẩn làm.”

Lão phu nhân theo bản năng nhìn về lão gia tử, lão gia tử lại cười, chỉ là đã lâu không cười nên gương mặt có chút mất tự nhiên, “Làm rất tốt, việc con làm cứ làm nhưng đừng nói cho bất kì ai, miễn để bọn họ lên án.”

”Vâng, là Bạch Chiêm cho người đưa đi, không ai biết là đưa đi đâu.” Trang Thư Tình nhìn sắc trời đã không còn sớm, vội đứng dậy nói: “Cháu gái phải tiến cung một chuyến, có chuyện gì thì tùy thời đều có thể cho người của Bạch Chiêm đến phủ truyền lời, Bạch Chiêm, chàng lưu lại một số người ở đây để hỗ trợ Đồng gia một chút.”

”Ừm.”

Còn phải đi đổi một thân xiêm y, Trang Thư Tình cũng không tiếp tục lưu lại.

Đồng Minh Dương đưa người ra cửa, nhìn hai người một trước một sau bước lên xe ngựa, nghĩ đến chuyện hôm nay trong lòng cảm thấy thoải mái một chút.

”Mạnh bá, đóng cửa từ chối tiếp khách.”

”Vâng, tam gia.”

Lại trở lại phòng của cha mẹ, hạ nhân đều thức thời lui đi ra ngoài, một nhà ba người trầm mặc hồi lâu, Đồng Minh Dương mới mở miệng.

”Đại ca không có khả năng thoát tội, nhị ca cũng giúp một tay trong đó, con không muốn khiến đại ca cảm thấy con muốn cùng hắn tranh đoạt Đồng gia, nên vẫn luôn không quản đến chuyện trong nhà, vì vậy đại ca đối với con cũng coi như coi trọng, bởi vì con vẫn luôn mặc kệ mọi việc nên những biến hóa trong con không thể trước cảm giác được, sau này đại ca phái con trai đi làm một chuyện Tam nhi vẫn chỉ cho rằng đại ca là đang cố kị, muốn để con rời đi kinh đô một đoạn thời gian, sau đó con cũng liền thuận theo ý của hắn, chờ khi con cảm giác được không thích hợp thì hết thấy đều đã quá muộn.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 121: Tiến Cung

Đồng Minh Dương nhắm mắt lại, phảng phất như trở về mấy năm trước, hắn một thân phong trần mệt mỏi trở về nhà nhìn thấy một vị huynh trưởng hoàn toàn khác, cùng với tất cả gương mặt xa lạ trong phủ.

”Lúc đó đại ca đã hoàn toàn chưởng quản Đồng gia, thậm chí hắn còn không thèm giấu giếm chuyện cha bị trúng độc, lúc ta ta chỉ cần có một chút hành động không ổn thì lập tức tánh mạng sẽ khó giữ, nhưng khiến ta cố kị hơn cả là tứ hoàng tử, người đứng đầu thao túng hết thảy, đại ca ta đã bắt tay với tứ hoàng tử, không phải ta không có cơ hội để lật đổ âm mưu của bọn họ, nhưng nếu như muốn đối kháng với hoàng tử, ta không có nửa phần nắm chắc, vào thời điểm đó ta căn bản không còn lựa chọn nào khác.”

Nuốt nước miếng một cái, phảng phất như đang xua đi tâm tình chua xót lúc đó, Đồng Minh Dương tiếp tục nói: “Ngay từ đầu đại ca và nhị ca cũng không tin tưởng ta, phòng ta vô cùng chặt chẽ, ta phải dùng thời gian gần một năm mới có thể tìm hiểu được một chút về độc dược, những năm qua cha cũng nhận thức không ít người, may mắn là trong đó có một người có thể hỗ trợ ta tìm được giải dược, sau đó thỉnh cầu hắn điều chế thêm một loại độc dược có phản ứng tương tự nhưng không hề ảnh hưởng đến cơ thể, còn lại ta chỉ cần chờ cơ hội trao đổi với loại độc dược của đại ca, sau đó đem dược đưa cho A Giao, để mỗi ngày hắn bỏ thêm vào nước trà của cha.”

”May mắn ta vẫn luôn luôn biểu hiện không sai, đại ca cũng dần thả lỏng cảnh giác với ta, để ta có thể tham dự càng nhiều chuyện trọng yếu, sau đó ta có cơ hội nắm giữ được rất nhiều chứng cứ, khi nghe nói người

của Bạch công tử đang đại náo kinh đô, hoàng thượng đã phái Ôn công công đi điều tra mọi chuyện, ta liền biết thời cơ đã tới, đem tất cả chứng cứ ta có được toàn bộ giao đến phủ đệ của Bạch công tử, lúc đó ta đã nghĩ sẽ không còn mạng trở về, cho dù tứ hoàng tử thế nhược, nhưng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta, nhưng khi người của Bạch công tử biết ta là ai sau liền giữ ta lại Bạch phủ, lúc đó ta chỉ nghĩ là bọn họ không tin ta, sau này nghĩ lại mới thấy bọn họ là đang bảo vệ ta, nếu không có Thư Tình, Đồng gia chúng ta sợ là sẽ hoàn toàn xóa sổ khỏi kinh đô, hiện tại cho dù thương gân động cốt, so với kết cục kia đã tốt hơn rất nhiều.”

Một hơi liền kể hết khổ sở mấy năm qua. Lão gia tử sao có thể không biết, trong tình huống khó khăn ấy Tam Nhi vừa tìm mọi cách để bảo vệ bọn họ, còn phải đồng thời để phòng mọi nơi là đã có bao nhiêu khó khăn.

”Vất vả cho con, con cũng đừng quá tự trách, nếu không có con, cha cũng đã sớm đi gặp liệt tổ liệt tông Đồng gia...” Trên mặt lão gia tử hoàn toàn đạm mạc. “Nếu đã có tội thì một người cũng không thể lưu tình bỏ qua, cứ theo như cách Thư Tình xử lý mà an bày mọi chuyện đi, cho dù Đồng gia chỉ còn một mình người cũng cũng đủ rồi.”

”Nhi tử sẽ không lưu tình, tình huống lúc đó sợ là cha và mọi người không biết, nhưng cho dù có người đã phát giác sự tình không thích hợp cũng coi như không nhìn thấy, một đám người đều chỉ lo cho cái lợi trước mắt, người như vậy, ta không bao giờ thủ hạ lưu tình, chỉ là... cha, người nhà hai phòng của đại ca và nhị ca phải xử lý như thế nào?”

”Nhưng ai tham dự đều đưa đến quan phủ, mấy đứa nhỏ cũng nên cho đi học quy củ, mời vài tiên sinh đến dạy bọn nhỏ những gì chúng nên học, không cho phép bước ra cửa một bước, nếu như ai không phục, cho bọn họ ra ở riêng.”

Vào thời điểm này nếu như ra ở riêng sẽ không chiếm được nửa phần ưu việt, chỉ cần người hơi có chút đầu óc đều sẽ không động ý niệm này,

Đồng Minh Dương minh bạch ý của phụ thân, “Vâng, nhi tử đã biết.”

”Đừng quản chuyện của Tình nha đầu, trước mắt cứ xử lý tốt chuyện của Đồng gia, đừng khiến Đồng gia trở thành gánh nặng của con bé, Thư Hàn cần phải học nhiều thứ, mẫu thân không còn nhưng có cậu, người Thư Hàn có thể học hỏi chỉ có con, ý của Tình nha đầu chắc cũng là như vậy.”

Đồng Minh Dương giật mình, trong lòng vô cùng chua xót, “Tình Nhi, cũng chỉ mới mười lăm tuổi...”

”Một đứa nhỏ không cha không mẹ, lại còn có một đệ đệ phải chiều cố, Tình nha đầu không thể không trưởng thành sớm, những thứ khác chúng ta không thể giúp, đồ cưới của Thư Tình cũng nên bận tâm một chút.” Lão gia tử quay đầu nhìn lão thê, “Việc này nhờ bà.”

”Đương nhiên là phải do ta phụ trách. Năm đó không thể khiến Uyển Như gả đi thật tốt, đồ cưới của Tình Nhi ta chắc chắn không thể qua loa.”

Đề tài từ từ chuyển biến tốt hơn. Bên kia, Trang Thư Tình và Bạch Chiêm đã bắt đầu hướng về phía hoàng cung.

Bạch Chiêm ngay cả xiêm y cũng không đổi, nhưng Trang Thư Tình vẫn kiên trì chuẩn bị tốt, nàng muốn để lại ấn tượng tốt với công công(*) tương lai

(*) công công: cha chồng

Xe ngựa tiến vào từ cửa cung, lệnh bài sáng loáng, xe ngựa hiên ngang đi vào trước mặt thị vệ.

Chuyện như vậy hoàn toàn không hợp quy củ, nhưng không người nào dám ngăn cản, hơn nữa hoàng thượng cũng đã truyền lời xuống, cho dù có người đang thăm oán nhưng không ai dám bàn tán nửa câu.

Cho đến khi xe ngựa đi xa mới có người nhỏ giọng nói: “Đại hoàng tử và tứ hoàng tử đang bị cấm túc, vị này từ lúc xuất hiện đã kiêu ngạo cuồng vọng, nhưng hết lần này đến lần khác hoàng thượng lại đều khoan dung, chắc, đúng là đồng nhân bất đồng mệnh(*).”

(*)đồng nhân bất đồng mệnh: cùng là người nhưng số mệnh khác nhau

Người ta cho dù có kiêu ngạo cuồng vọng cũng không đuổi tay đến nơi không thể đặt tay đến.” Người bên cạnh không chút khách khí sẵn giọng, “Người nếu muốn bất bình thay hai vị kia, thì đến dưới trướng bọn họ làm trâu làm ngựa, chứ đừng mang bọn họ đi so sánh với công tử.”

”Chu Quân, người nói cái gì, sao ta lại không thể nói lời bất bình?”

Chu Quân cũng không nhìn hắn một cái, nói mấy câu với người đến thay ca sau đó liền xoay người rời đi, gia nhập cấm vệ quân ba năm, hắn đã sớm xem hiểu rất nhiều chuyện, đừng nói Bạch công tử không đem vị trí kia đặt trong mắt, nếu như công tử thực muốn chỗ ngồi đó, đám người kia ngay cả chỗ đứng cũng không còn chứ đừng mơ đến chuyện nghĩ cách thiết kế công tử, trong triều không biết bao nhiêu người toàn lực ủng hộ công tử, dù sao thì một người có bản lĩnh để cuồng vọng còn hơn nhiều so với kẻ không có chút gì ngoài mang quyền lực đi dọa người.

Bên trong xe ngựa, Bạch Chiêm hoàn toàn không biết chính mình là nguyên nhân châm ngòi cho xung đột giữa hai người, vừa vào hoàng cung hắn liền bắt đầu nôn nóng.

”Khó ngủ muốn chết.”

Trang Thư Tình ngủ người ngủ mấy lần, cũng không ngủ thấy mùi gì.

Thật là có mùi, hay là do tâm lý nàng nhìn liên hiếu, Bạch Chiêm hắn thật sự không thích nơi tôn quý nhất thiên hạ này.

Vươn tay nắm lấy tay của hần, Trang Thư Tình nhẹ giọng trấn an, “Ăn cơm xong chúng ta liền đi, lúc đi chàng nói với hoàng thượng, về sau chỉ cần chàng ở kinh đô, mỗi ngày đều hoan nghênh hoàng thượng đến Bạch phủ cùng nhau ăn cơm, ở đó ít quy củ, ta nghĩ hoàng thượng khẳng định cũng nguyện ý đi, người gọi chàng vào cung cũng chỉ vì muốn thân cận với chàng, muốn mọi người biết được địa vị của chàng trong lòng của ngài, đây chính là sự bảo hộ của một vị phụ thân dành cho con trai của hần, cho dù chàng không cần loại bảo hộ này, nhưng đây dù sao cũng là tâm ý của phụ thân chàng, chàng chỉ cần nhận là được rồi, chàng ngẫm lại coi trong cung hoàng thượng có bao nhiêu nhi nữ, nhưng ngài lại đối xử bất đồng với chàng, không phải bởi vì thiên vị chàng hay sao? Chàng thường không có ở kinh đô, quanh năm suốt tháng cũng chỉ gặp chàng mấy lần, lần này vào cung, để hoàng thượng cao hứng một lần, có được không?”

Ôn Đức phụng mệnh đến đón người, vừa lúc nghe được vài câu này, hảo cảm của hần với Trang Thư Tình lập tức tăng lên rất nhiều, lời nói cho dù vẫn còn khách khí, nhưng lại hơn một phần thân cận, “Công tử, Trang tiểu thư, đến.”

Bạch Chiêm quả thực được trấn an, nếu như nói một nửa nguyên nhân là lời của Thư Tình, vậy nửa kia chính là vì Thư Tình chủ động nắm tay hần.

Vì vậy lúc ra khỏi xe ngựa, biểu tình của Bạch Chiêm thậm chí còn mang theo một tia cao hứng.

Tỳ nữ và thái giám trong cung đều vô thanh vô tức toàn bộ quỳ xuống.

Hoàng cung chính là nơi như vậy, tâm hoàng thượng thiên hướng về ai, nhân tâm lập tức cũng toàn hướng về nơi đó, Bạch công tử lại còn là người hoàng thượng sủng ái nhất, nên bọn họ cũng rất quy củ hành lễ không để có bất cứ thứ gì sai sót.

Được Bạch Chiêm đỡ xuống, Trang Thư Tình nhàn nhạt mỉm cười nhìn Ôn Đức, không có biện pháp, đối với lão nhân nàng đều khoan dung rất nhiều, huống chi trong lòng nàng cũng biết, giao hảo tốt với tổng quản đại nhân bên người hoàng thượng đối với nàng trăm lợi chứ không hại.

”Công tử, Trang tiểu thư, mời, bên này.”

Bạch Chiêm liếc nhìn Ôn Đức một cái liền quay đi.

Nghĩ tới lời vừa rồi của Thư Tình, trong lòng hắn liền có chút ê ẩm, hoàng cung không phải nơi tốt gì, mỗi ngày phụ thân đều ở đây, hết đề phòng cái này lại đề phòng cái kia, còn có rất nhiều chuyện không cử lý xong, hắn ngày qua ngày đều tự tại tiêu dao, bên cạnh còn có Thư Tình mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, so với phụ thân hạnh phúc hơn rất nhiều, hắn hẳn là nên đối tốt với phụ thân một chút.

Vì vậy lúc tiến vào Thánh Tâm điện, thái độ của Bạch Chiêm khiến hoàng đế nhất thời có chút không thích ứng được, phản ứng cũng chậm nữ nhip.

Vẫn là Ôn Đức ghé vào tai hắn nói vài câu hắn mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Cái gì gọi là hiền thê, đây không phải ví dụ trước mắt hắn sao, ấn tượng của hoàng đế đối với Trang Thư Tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Hành y chữa bệnh, trị được cá nhân, thẳng tay quyết đoán, muốn thủ đoạn có thủ đoạn, muốn tài năng có tài năng, nữ tử như vậy mới đúng là con dâu của hắn!

”Dân nữ tham kiến hoàng thượng.”

”Mau đứng lên, mau đứng lên, tương lai dù sao cũng là thê tử của Chiêm Nhi, đều là người nhà, không cần câu thúc, mau ngồi nói chuyện.”

Hoàng đế vừa cười vừa để Ôn Đức đến nâng người dậy, nhưng mà Ôn Đức chưa tới gần, Bạch Chiêm đã vững vàng kéo người lên.

”Ôn Đức, người đi ngự thiện phòng phân phó, nói bọn họ xử lý thỏa đáng xong liền đưa đồ ăn tới.”

”Thần tuân chỉ.”

Thấy ánh mắt Trang Thư Tình hiện vẻ tò mò, hoàng đế chủ động giải thích: “Hoàng cung quý củ nhiều, chờ đồ ăn đưa lên chỉ còn chút nóng, ta ăn vài năm đã quen, nhưng tiểu tử này ăn một ngụm liền không ăn miếng thứ hai vì vậy cũng chỉ có thể theo ý hăn.”

Là ta, không phải trẫm, trong lòng Trang Thư Tình càng thêm thoải mái, trong hoàng cung thiếu nhất chính là nhân tình, cho nên hăn mới không đặt mình vào vị trí hoàng đế, chỉ có thể là một vị phụ thân bình thường hăn mới có thể để ý Bạch Chiêm như vậy, không phải hoàng thượng đối với hoàng nhi, mà là phụ thân đối với nhi tử.

Tay giấu bên dưới âm nhéo nhéo Bạch Chiêm mấy cái

Bạch Chiêm nghĩ nghĩ ngầm hiểu, “Khi con ở kinh đô luôn hoan nghênh ngài đến phủ ăn cơm, hương vị so với hoàng cung tốt hơn nhiều.”

Hoàng đế không nghĩ tới nhi tử vẫn luôn đối với hăn lạnh nhạt nay lại đưa ra đề nghị này, chậm nửa nhịp hăn mới vội vàng gật đầu, “Tốt, tốt, một lời đã định.”

Lời đối thoại có chút quỷ dị, hơn nữa mắt thấy cũng không tiếp tục được nữa, Trang Thư Tình đành phải mở miệng, “Hoàng thượng, dân nữ muốn hỏi, tình hình bệnh dịch ngài có an bày gì không?”

Nói đến chính sự, hoàng đế lập tức khôi phục bộ dạng cơ trí, “Lúc trước tính để người ở kinh trừ tình việc này, nhưng tình huống trước mắt

quả thật không tốt, ngự y đã phái đi không ít, nhưng số người trở về có hơn phân nửa là bị truyền nhiễm bệnh này, bệnh tình hiện không thể không chế được, sợ là chỉ có thể nhờ người.”

”Tất cả đều làm theo phương pháp của ta?”

”Ta đã yêu cầu bọn họ làm theo lời người, nhưng người không ở dưới mí mắt, cụ thể làm như thế nào ta cũng không rõ ràng.” Ở trước mặt Bạch Chiêm, hoàng đế không che dấu chính mình vô lực, “Ta chỉ có thể nhìn những gì bọn họ trình lên xử lý, tốt hay không cũng không biết là trách nhiệm của ai để truy cứu, cũng chỉ có thể xét từ tấu chương mà đưa ra chỉ thị, cho dù là ta cũng không tin tưởng hoàn toàn những thứ được ghi trong tấu chương là thật, nhưng một mình ta thì không thể quản lý được ở xa, chỉ đành như vậy.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 122: Đưa Ra Quyết Định

Bữa cơm rất ấm áp, không biết là hương vị khác xưa hay tâm tình của mỗi người đều rất tốt, so với bình thường hoàng đế cũng ăn nhiều hơn nửa chén cơm.

Sau đó ba người nâng trà tiếp tục đề tài lúc này.

”Đại Chu có sáu phủ, tình huống ở Hội Nguyên Phủ đã sớm được người không chế, Lăng Vân phủ vì một chút nguyên nhân nên không có tiếp xúc với quân phục mùa hè được đưa đến, bọn họ vẫn mặc y phục cũ nên không xảy ra chuyện gì, còn lại bốn phủ, không nơi nào may mắn thoát khỏi.”

”Nếu bọn họ thật sự theo phương pháp của ta đi làm thì hiện tại nhất định có thể không chế được, ở Hội Nguyên Phủ ta cũng chỉ làm như vậy, bệnh này không phải ôn dịch, cũng không gây nguy hiểm trí mạng, nhưng tính truyền nhiễm thì lại tương tự như ôn dịch, hơn nữa lại khó trị được tận gốc, nếu không chú ý sẽ lại tái phát, tệ hơn là bệnh này biểu hiện ra ngoài ở những nơi dễ thấy, nếu phạm vi bệnh mở rộng dân chúng nhất định sẽ khủng hoảng, sợ là sẽ phát sinh rối loạn không cần thiết.”

”Đã phát sinh, thủy phủ giáp với biên giới của Cúc quốc, dân chúng cho rằng đây là ôn dịch nên đều dắt díu con cái trốn sang Cúc quốc, Cúc quốc sợ khiến cho Quốc nội bị truyền nhiễm nên đã bắn chết toàn bộ dân chúng, từ tấu chương được trình lên, số người tử vong đã hơn sáu trăm.”

Sáu trăm nhân mạng, bởi vì lợi ích riêng, cho nên bọn họ không quan tâm đến con dân đang phải chịu khổ, lòng Trang Thư Tình lạnh lại, cũng không nghĩ nữa, “Hoàng thượng tính để ta đi nơi nào?”

”Nam Đài phủ, dân chúng nơi đó đã bị truyền nhiễm, chương quản binh quyền ở Nam Đài phủ là Lương Chính Triệu cũng đã bị truyền nhiễm...”

Bạch Chiêm đột nhiên xen vào, “Hắn không dùng được.”

Hoàng đế muốn hỏi tại sao hắn biết không thể dùng, có thể tưởng tượng được này từ đầu có thể ngăn chặn việc này, cuối cùng lại khiến tình trạng đồng thời bạo phát, hắn cũng liền hiểu được, khẽ gật đầu nói: “Ta sẽ cho người tra rõ.”

Bạch Chiêm vẫn không hài lòng lắm, “Nếu đã muốn Thư tình đi Nam Đài Phủ, vậy sao còn muốn nàng đến kinh đô làm gì.”

“...Ta nghĩ là con không hy vọng nàng đi Nam Đài Phủ, dù sao nơi đó hiện không an toàn.”

”Nếu Trang Thư Tình không muốn đi, cho dù có đưa ra thánh chỉ ta cũng coi như không thấy. Nhưng nàng vẫn luôn coi bệnh nhân là trách nhiệm của mình, nàng nhất định sẽ đi.” Nhìn Trang Thư Tình đưa đến ánh mắt thật có lỗi nhìn hắn, Bạch Chiêm nhếch miệng, “Ta có thể bảo vệ được nàng, nàng muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.”

Nhìn nhi tử trước mắt hoàng đế lại hiện lên một dùng nhan khác, năm đó nàng cũng từng giõn giã hỏi hắn: “Thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không đi được chứ, Bái lang có nguyện đi cùng ta không?”

Lúc đó hắn trả lời như thế nào? Hắn nói: “Đương nhiên nguyện ý.”

Nhưng hắn nuốt lời. Hơn nữa còn nuốt lời cả đời.

Cùng nàng đi tới nhiều nơi là nhi tử.

Nhớ tới chuyện cũ, nhớ tới nữ tử tươi đẹp thần khí sang sảng đó, hoàng đế liền không nhịn được đối tốt với con trai này, “Ta đưa thêm cho con một số người.”

Bạch Chiêm kỳ thật không muốn, cũng theo bản năng nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng nhớ tới lời Thư Tình nói trong xe ngựa, hắn cũng đành miễn cưỡng nhịn xuống, không cam không nguyện oán giận nói, “Người của ngài quá yếu, căn bản là không cần bọn họ ra tay.”

Bị ghét bỏ thành như vậy, hoàng đế cũng không biết nói gì cho phải, mấy vị nhi tử kia của hắn hận không thể tìm mọi cách muốn đào càng nhiều từ hắn, chỉ có đưa con trai này, hắn đưa cái gì cũng đều là một mặt ghét bỏ, ước gì hắn không thể nhanh chóng thu hồi.

Hoàng đế vẫn miễn cưỡng nói, “Làm vài việc chạy chân cũng có thể đi.”

Hình như cũng có thể như vậy, Bạch Chiêm không nói nữa.

Hoàng đế biết hắn như vậy là đã tiếp nhận, lập tức cao hứng cùng nhi tử và con dâu nói chuyện, “Ngày mai ở kinh thành thêm một ngày, Thái y trong thái y viện cũng nên an bài vài người đi theo, ngày mai ta để bọn họ đến chỗ của Chiêm Nhi, muốn làm như thế nào cứ việc phân phó. Người cũng có thể dạy bọn hắn một chút, không cần biết làm gì miễn sao bọn họ hiểu là được. Nếu học không được, nói bọn hắn về đây chịu tội.”

Trang Thu Tình tất nhiên sẽ không cự tuyệt. “Hôm nay trở về ta sẽ chuẩn bị tốt, ngày mai đều nói cho bọn họ, kỳ thực cũng không khó, chỉ cần dụng tâm ghi nhớ là được.”

Lúc hai người xuất cung, sắc trời đã hoàn toàn tối.

Ngày hôm nay mất quá nhiều sức lực, xe ngựa còn chưa đến cửa cung Trang Thư Tình đã dựa và Bạch Chiêm ngủ say, trở lại Bạch phủ cố gắng phân phó vài câu liền ngủ mất.

Thái y viện luôn luôn thanh nhàn, không cần phải vào triều, ngày qua chỉ cần bắt mạch, xem sách thuốc, chăm sóc thảo dược, vô cùng tự tại.

Nhưng hôm nay lại bất đồng, thái y viện từ sáng sớm liền nghênh đón Ôn công công đến. “hoàng thượng có lệnh, mệnh cho mọi người ở thái y viện lập tức đến phủ đệ của Bạch công tử, học tập phương pháp xử lý bệnh dịch với Trang đại phu.”

Người đứng đầu thái y viện Vinh Chính là một người tính tình cẩn thận, khi đầu óc những người khác còn đang đảo quanh hai chữ Phủ đệ Bạch công tử và Trang đại phu, hắn đã kéo Ôn Đức sang một bên thấp giọng hỏi, “Ôn công công, thái độ của hoàng thượng đối với Trang đại phu như thế nào?”

”Thái độ đối với con dâu.” Ôn Đức và Vinh Chính quen biết nhiều năm, tuy bởi vì thân phận nên không lui tới nhiều nhưng quan hệ vẫn không sai, cũng không đặt nặng vấn đề này, huống chi hắn cũng không hy vọng thái độ của thái y viện sẽ chọc giận công tử, đến lúc đó cho dù hoàng thượng cũng không thể thu thập cục diện.

Vinh Chính kinh ngạc, con dâu, chứ không phải hoàng tử phi, Ôn công công sao có thể không biết hai từ này ý nghĩ cô cùng khác nhau, nếu đã nói như vậy...

Vinh Chính chấp tay cúi đầu, “Đa tạ Ôn công công chỉ điểm, hạ quan biết phải làm thế nào.”

Ôn Đức gật đầu, “Trước mắt thì tình hình bệnh dịch ở Hội Nguyên Phủ đã được khống chế rất tốt, tuy rằng lúc đầu là Trang đại phu chuẩn bệnh, phương pháp cũng là Trang đại phu nghĩ ra, nhưng sau này quan

doanh và trong dân gian chỉ cần chiếu theo phương pháp của nàng mà làm, bệnh sau đó liền được khống chế, có thể thấy được phương pháp của Trang đại phu dùng được, hoàng thượng thật không hiểu vì sao ngự y thái y viện phái đi lại chẳng những chữa khỏi bệnh, ngược lại còn để mình bị nhiễm bệnh, người phải tỉ mỉ học hỏi, miễn để khi hoàng thượng tra xét liền chịu liên lụy đến bản thân, việc này đã kéo xuống hai vị hoàng tử, tuyệt đối không có khả năng sẽ tha thứ cho những người như chúng ta.”

”Vâng.”

Tiền bước Ôn Đức, Vinh Chính lưu lại tả viện phán và bốn ngự y hiệu đại khái tình huống trong cung, cũng mang theo mấy chục ngự y hướng Bạch phủ đi đến.

”Trang tiểu thư, đại phu của thái y viện đến.”

Trang Thư Tình hiện rất khó chịu, cũng không biết có phải một được bốn ba, hao tâm lao lực không mà dè cả tháng này đến trước bảy tám ngày, sắc mặt âm đạm vô cùng, bụng cũng đau lợi hại.

Bạch Chiêm bưng thuốc tiến vào, vừa nghe thấy lời này sắc mặt liền hạ xuống, đem thuốc đưa đến tay Thư tình, trên tay cũng cầm sẵn mấy loại mứt quả

Trang Thư Tình cúi đầu nhìn chén thuốc đen tuyền, chưa ăn được đồ ngon của kinh thành đã phải uống thuốc đắng, là đại phu cũng không thích uống thuốc a!

”Đưa bọn họ đến trước viện, ta lập tức qua đó.”

Ngửa cổ uống một hơi, thuốc đắng đến run người.

Đem chén đặt xuống, lập tức liền lấy hai viên mứt quả nhét vào miệng, vị đắng nhất thời được xua tan, nhưng mà bởi vì mứt quả quá lớn,

ăn hai viên có chút quá sức, quai hàm đều phồng lên.

Trang Thư Tình trước nay hầu như đều nghiêm túc lạnh nhạt xử lý mọi chuyện, lúc này gò má phồng lên thoạt nhìn có chút khả ái, gương mặt trắng nõn thoạt nhìn càng thêm đẹp mắt

Vất vả nuốt xong hai miếng mút quả, ngăn lại Bạch Chiêm đang còn muốn đem được đưa đến tay nàng, Trang Thư Tình lấy một viên mút quả đưa đến miệng hắn, “Đừng mất hứng, không phải ta vì việc này mà bị bệnh, có thể là tháng này sự tình đến không ngừng nên có chút mệt mỏi, không phải chuyện gì lớn, là nữ nhân đều phải có những ngày này.”

Cắn một ngụm mút quả, Bạch Chiêm có chút không muốn ăn, quá ngọt, nhưng nghĩ đến là Thư Tình đút cho hắn nên có chút luyến tiếc nhả ra, nha nhai vài cái liền nuốt xuống, sau đó mới nói: “Trước đây nàng không đau như vậy, nói đến cùng cũng là không chú ý đến bản thân.”

”Vây về sau chàng chú ý giúp ta.”

Bạch Chiêm vẫn luôn chờ câu này, vừa nghe được liền lập tức đáp ứng.

Đỗ hẳn xong, Trang Thư Tình cũng nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy nói: “Những thứ kia đều chuẩn bị tốt chứ, trước hết dạy những thứ đơn giản, chờ bọn họ đi chùng ta lại đến Đồng phủ thăm hai vị lão nhân, chờ đến ngày mai thì không thể gặp được trong khoảng thời gian khá dài.”

”Được.”

Người của thái y viện tụ lại với nhau to nhỏ nói gì đó, thấy hai người đến liền khom mình hành lễ, “Bạch công tử.”

Cảm giác được bọn họ hữu ý vô ý bài xích, Trang Thư Tình cũng không thèm để ý, Bạch Chiêm tuy rằng rất để ý nhưng lần này hắn cũng chỉ

hừ một tiếng chứ không phát tác.

Hiện tại hẳn biết, có một vài thứ không phải cứ từ hẳn hỗ trợ là Thư Tình lập tức liền đạt được, một số chuyện phải dựa vào chính mình, Thư Tình có thể khiến bọn họ tâm phục, nàng ấy có bản lĩnh này.

Cười cười trấn an hẳn, Trang Thư Tình đi thẳng vào vấn đề, “Những thứ cần biết, cần làm, cần phải lưu ý ta đều đã viết ra và trình lên cho hoàng thượng, nói vậy chư vị đều đã biết phải dùng gì là làm gì.”

Vinh Chính xin lỗi gật đầu với nàng, “Đúng vậy, chúng ta cũng đều chiếu theo đó mà làm, phương pháp toàn bộ thái y đều đã học xong, chỉ là không biết vì sao lại không có tác dụng.”

”Phương pháp giống nhau, người làm thì hữu dụng, người khác làm là vô dụng, có khả năng là phương pháp có vấn đề, nhưng có khả năng là người làm không đủ dụng tâm, ta không tự mình nhìn thấy, tạm thời không thể đưa ra bình luận gì, trước mắt ta chỉ có thể đem những chứng bệnh ta đã gặp qua nói cho các vị.”

Dẫn mọi người đến phía trước viện ngồi xuống, Trang Thư Tình thái độ như thường, không có nửa câu vô nghĩa, “Nguyên nhân bệnh là ở quân phục mùa hè đưa tới cho binh lính, quần áo mùa hè không sạch sẽ, loại không sạch sẽ này không phải giặt rửa là sạch sẽ, mà vấn đề là nằm trên vải dệt, chúng mang theo độc tính, người không thể chống lại loại độc tính này, vì vậy bệnh này theo sách thuốc mà nói chính là bệnh ngoài da, hơn nữa bệnh này có tính truyền nhiễm, phạm vi lây lan cũng rất nhanh, hiện là mùa hè, trên người chắc chắn sẽ phải đổ mồ hôi, mồ hôi cũng là một trong những con đường lây lan bệnh, vì vậy bệnh tình càng không thể không chế nổi, có thể nói bây giờ chính là đang trong thời kỳ tệ nhất để chữa bệnh, ở bên trong ta đã viết rất rõ ràng, tuyệt đối không thể để người bệnh có tiếp xúc thân thể với người khác, không biết ở đây có bao nhiêu người nhớ kỹ?”

Thái y viện toàn bộ đều là nam nhân, trong đó có một nữa là nữ y, trong lúc ngự y đã chột dạ chống đỡ, các nàng chỉ lặng lẽ liếc mắt nhìn, ẩn ẩn có chút hưng phấn, trong lòng chúng y nữ đối với vị Trang tiểu thư trong lời đồn này chỉ có một ý tưởng: Thật muốn đi theo Trang đại phu.

Hạ Mạn đứng sau lưng Trang Thư Tình vẻ mặt nhin cười lồng ngực tràn đầy vui vẻ tự hào.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 123: Trở Lại Đồng Gia

“Khụ, sao Trang đại phu lại xác định vấn đề từ quân phục mùa hè?”

”Phương pháp bài trừ, những người mặc y phục trước, thời gian phát bệnh đều sớm hơn những người chưa tiếp xúc với quân phục mùa hè, vì để chắc chắn nguyên nhân gây bệnh ta đã để người mặc thử một ngày, rất nhanh liền phát bệnh.”

Như là bắt được lỗi hổng của nàng, những đại phu vốn không nhìn nàng vừa mắt lập tức dùng ánh mắt không đồng ý nhìn nàng, cũng có người nói, “Người đây là đang coi mạng người như rơm rạ, đại phu luôn tối kỵ điều này.”

”Bởi vì ta xác định có thể trị tốt cho bọn họ, cho nên ta dám làm, chỉ có khi xác định được nguyên nhân bệnh mới có thể tranh khỏi.”

”Nhưng trên thực tế vẫn không thể tránh được, bệnh vẫn truyền ra ngoài.”

Trang Thư Tình nở nụ cười, “Đây là đang chỉ trích ta có tội sao? Ta thật muốn hỏi, quân phục mùa hè có liên quan gì đến ta? Ngự y không làm theo lời của ta, chẳng những không thể khống chế được tình hình dịch bệnh ngược lại còn khiến người dân bị nhiễm bệnh, hơn nữa lại còn nghi ngờ ta làm sai? Không làm thì không sai, nhưng có đôi khi người không làm còn so với người làm càng sai nặng, chuyện xảy ra trước mắt, là đại phu, ai ai cũng muốn có được phương pháp chữa bệnh, nhưng khi có được rồi sao lại

không triệt để làm theo? Xin hỏi, trong số các vị ai thực sự làm theo phương pháp của ta?”

Người vừa nói chuyện lập tức bị chặn miệng không phản bác được, có người muốn hát đệm, lại bị ánh mắt của Vinh Chính bức về, đang định thay cấp dưới xin lỗi nhưng Trang Thư Tình căn bản không cho hấn cơ hội mở miệng.

”Chư vị có thể không phục, hôm nay ta chỉ phụng mệnh đem những thứ này nói lại một lần cho các vị, muốn nhớ hay không là do mọi người, ta không xen vào, chư vị đi theo ta.”

Vốn đang tính nói thêm về một số bệnh tình, nhưng thấy thái độ mắt cao hơn đầu của bọn họ Trang Thư Tình dứt khoát ngậm miệng, đứng dậy đi ra ngoài.

Vinh Chính trừng mắt nhìn mấy người gây chuyện, thấp giọng trách mắng: “Các người đến nơi này là ý chỉ của hoàng thượng, thái độ của các người là muốn cho ai xem? Đừng bị người khích vài câu liền quên mất chính sự, Bạch công tử muốn trị tội các người, ai trong số đó cũng không thể thoát tội.”

Có người sắc mặt trắng bệch, nhưng lập tức đem cảm xúc lộ ra ngoài thu vào, bọn họ chỉ là không quen khi bị nữ nhân áp trên đỉnh đầu, cũng không phải là người không có đầu óc, có người lại vốn có rắc tâm khác, nhưng cố kị Bạch công tử nên cũng không dám xem nhẹ phân phó của chủ tử. Vẫn cố dậm hai câu, “Tiểu nha đầu mười mấy tuổi, có vài bản lĩnh nhưng chung quy cũng chỉ là tiểu bối, lại còn là nữ nhân, sao có thể bất kính với chúng ta như thế? Còn không phải Bạch công tử cho nàng chỗ dựa?”

”Bây giờ nói lời này thì có thể làm gì, đứng trước mặt Bạch công tử mà nói mới coi như có bản lĩnh.” Vinh Chính cười lạnh hai tiếng, chấp tay

sau lưng đuổi theo.

Những người khác lục tục đuổi kịp, người có cùng hân giao hảo cũng thấp giọng khuyên hân hai câu. “Nói vậy đủ rồi, đừng chọc người ghét.”

Rốt cuộc hân cũng không thực sự dám đắc tội với Bạch công tử chỉ đành cẩn rằng theo sát phía sau.

Trang Thư Tình căn bản chỉ coi như không thấy, chỉ vào rượu đang nấu trong nồi nói: “Một trong những cách chữa loại bệnh này là rượu, chừng đến khi váng rượu nổi lên trên thì được, nhưng không thể chỉ lấy váng rượu, còn phải tận dụng cả lớp rượu sau, để rượu hơi lắng như vậy mới có thể sử dụng.”

Vinh Chính chấp tay hỏi, “Trang đại phu, đây là điểm mà ta vẫn không hiểu, nếu đã muốn lấy phần váng rượu sao lại còn dùng lớp rượu sau? Nếu phần rượu chừng sau có thể dùng thì sao không lấy để chữa bệnh luôn?”

Hiện tại nói hai ba câu không thể nói rành mạch được, ở đây ta cũng không có cách giải thích cụ thể, Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, cố gắng tìm những từ ngữ dễ hiểu giải thích cho bọn họ. “Phần rượu lắng lại sau đó dùng để tiêu độc, còn phần váng rượu lại quá nồng, khi rượu quá nồng ngược lại không thể trừ độc mà còn là lớp bảo vệ cho phần độc tổ đó, váng rượu không thể nhưng phần rượu lắng lại sau đó thì có thể, nhưng phần rượu này lại quá loãng, không đủ nồng độ để tiêu diệt hết, đến lúc này, sau khi những độc tố đã yếu đi bởi tác dụng của phần rượu sau, ta mới dùng váng rượu để thanh trừ toàn bộ. Điều ta học được không giống như các người, không cách nào giải thích được rõ ràng.”

”Ta đã có thể hiểu được đại khái, mời Trang tiểu thư tiếp tục.”

Ấn tượng của Trang Thư Tình với vị đại phu này không sai, tươi cười lễ phép với hân sau mới dời tầm mắt, “Bệnh này muốn trị tốt không khó, quan trọng nhất là phải chú ý không xài chung đồ dùng, vệ sinh cá nhân

càng phải chú ý, mùa hè nắng gắt, xiêm y chần nệm những thứ này phải giặt qua một lần rồi phơi nắng hai ba ngày, mỗi ngày dùng rượu đã đun sôi giặt qua một lần.”

Dem tất cả những điều cần lưu ý nói ra, Trang Thư tình nâng trà uống vài ngụm, “Bệnh này dễ khống chế hơn ôn dịch nhiều, chỉ là hiện tại số người bị truyền nhiễm quá nhiều, phải phí tâm rất lớn, ta chỉ có thể nói đến đây, hy vọng mọi người dụng tâm nhớ tốt, ngày mai ta sẽ phải đi Nam Đài Phủ, những phủ khác nhất định sẽ cho người của thái y viện đi để xử lý, điều ta nói từ này đến giờ không phần vô dụng, ghi nhớ cũng không có gì không tốt, chư vị mời trở về đi.”

Bạch Chiêm không có nửa phần khách khí, coi đám người như lũ vịt mà xua đuổi, gần phủ thì không ai dám nói cái gì, đi một quãng khá xa mới dám mở miệng, “Một con nhóc mười mấy tuổi thì biết cái gì? Nếu không phải phía sau nàng có Bạch công tử, ai biết nàng, phi, là cái thứ gì?”

Vinh Chính dừng bước lại trào phúng nhìn hăn, “Chỉ bằng nàng tự mình xung phong đến Nam Đài phủ, đó là nơi có bệnh tình nghiêm trọng nhất nhưng không nửa phần lui bước, nàng đã mạnh hơn bất kì ai đang đứng ở đây, cho dù nàng ý lại Bạch công tử thì như thế nào? Điều nàng làm trước hết là muốn chúng ta nhớ kĩ những lời kia chứ không phải nài nỉ công tử để nàng lưu lại kinh đô, những thứ nàng nói ta đều tin, các người tin hay không ta mặc kệ, đừng để đến lúc bị phái đi rồi nhiễm bệnh cũng không biết chừng.”

”Vinh viện sử, sao ngài có thể giúp nàng nói chuyện!”

”Ta không những muốn giúp nàng nói chuyện, ta còn đang chuẩn bị làm theo những điều nàng nói, nếu Chu đại phu ngài đã có bản lĩnh như vậy, vậy ngày mai ngài đến Thủy Phủ đi, bốn viện sử khi trở về sẽ đem danh sách trình lên.”

Nhìn Vinh Chính phất tay áo đi xa, Chu đại phu nháy mắt liền nóng nảy, đang muốn nói vài lời để Hữu viện phán lưu cho hẳn một nhân tình, những người khác cũng lần lượt rời đi.

Những người này vừa vào Bạch phủ liền không yên tĩnh, ai cũng không phải đồ ngốc, nhưng người nào cũng coi như bọn họ là ngốc tử.

Trang Thư Tình nghĩ ngợi một hồi liền cho người chuẩn bị đi ra ngoài, “Giữa trưa chúng ta đến Đông phủ dùng cơm, ta đoán buổi tối hoàng thượng sẽ đến, lúc đó chúng ta sớm trở về.”

”Không cần sợ hãi, thích về lúc nào thì về.” Bạch Chiêm có chút mất hứng, Thư Tình đối với hắn cũng chưa chú ý đến vậy.”

”Người là phụ thân của chàng nếu ngài cảm thấy ta không xứng với chàng, không muốn chúng ta thành thân, như vậy không phải sẽ rất phiền toái sao? Ta biết chàng cảm thấy chuyện này không quan trọng, nhưng chàng nghĩ thử xem, ngày chúng ta thành thân nếu hắn không đến, nhưng vậy cũng rất tiếc nuối đúng không?”

Hình như... cũng có một chút.

Nhìn thấy bộ dáng không được tự nhiên của hắn Trang Thư Tình liền cảm thấy nàng hình như lại thích hắn thêm một chút, nam nhân này rất đơn giản khả ái, chỉ cần nắm đúng mạch của hắn, thì ở bên cạnh hắn rất thoải mái, cũng rất nhẹ nhàng.

Có đôi khi nàng cảm thấy bọn họ như hai đứa nhỏ thiếu thốn tình thương, đột nhiên gặp được một người mà bản thân vô cùng thích, lập tức liền hận không thể đem những thứ tốt nhất mình có cho đối phương, mỗi thời mỗi khắc đều muốn thu nhỏ đối phương buộc lên thắt lưng mang theo, chỉ muốn tâm tư đối phương quay xung quanh mình.

Bạch Chiêm vẫn luôn như vậy, nhìn nàng, trông chừng nàng, đi đâu cũng đều đi theo, chỉ cần là thứ nàng muốn, bất kể là gì đều sẽ đưa cho nàng.

So sánh với hẳn, ở phương diện này nàng thua kém rất nhiều, nhưng mà gần đây nàng đang nỗ lực bù lại, nàng cũng muốn để Bạch Chiêm có cảm giác an toàn.

Chỉ là thời gian một đến những Đông gia đã có biến hóa rất lớn, hai vị lão nhân chuyển về nơi ở trước đây, Tam phu nhân cũng từ nhà mẹ đẻ trở lại.

Lúc hai người đến Đông Minh Dương đang bận chuyện, là tam phu nhân mang theo trưởng tử Đông Hiếu Thực mười bảy tuổi ra nghênh đón.

Tam phu nhân xuất thân từ Lưu phủ, phụ thân là đại thần tam phẩm trong triều, Đáng tiếc huynh đệ không ai có tài, Lưu gia không người nối nghiệp.

Cũng bởi vì biết điểm này nên sau khi gả vào Đông gia nàng cũng không tranh đấu, luôn ủng hộ Đông Minh Dương không tranh chấp với hai vị đại ca, cảm tình vợ chồng nhiều năm qua cũng luôn rất tốt.

Hiện Đông gia xảy ra chuyện, đã không phải là vấn đề tranh hay không tranh, mà là làm cách nào để xử lý lại Đông gia, cũng may nàng tuy rằng không tranh nhưng cũng không phải là không có bản lĩnh.

Đối với vị chất nữ lần đầu gặp mặt, nàng có tò mò, cũng mang theo mấy phần biết ơn, lão gia nói Đông gia có thể giữ được đến ngày hôm nay đều là nhờ nàng giúp đỡ, một vị nữ tử có thể làm được như vậy, lại còn có quan hệ với nàng, nàng cũng có thể nở mặt nở mày.

Từ khi Tam gia biết Đông gia sẽ gạt chuyện không may liền đưa nàng về nhà mẹ đẻ ở, nàng cũng không thường qua, nhi nữ không biết đã nghe

được bao nhiêu lời đồn mà khi trở về đã trầm mặc rất nhiều, nếu không phải có cha mẹ che chở, sợ là nhẫn nại không được.

Nhưng từ chiều hôm qua, sắc mặt những người đó liền bắt đầu khẩn trương, lúc tam gia đến đón nàng đại ca còn nói rất nhiều lời tốt. Mặc dù nàng không biết hết chuyện bên ngoài nhưng cũng cảm nhận được phong phanh hướng gió thổi.

Đồng gia thật vẫn còn giữ được, tam phòng vẫn luôn bị chèn ép xa lánh rốt cuộc có thể xoay người, có thể giữ được Đồng gia trong tay nàng đương nhiên cao hứng, không vì mình, cũng vì nhi nữ của mình.

Chỉ bằng điểm này, nàng đã cảm ơn Trang Thư Tình rất nhiều.

Huống chi lúc nàng chưa gả vào Đồng gia cũng có quan hệ tốt với Uyển Như, sau này thành chị dâu, Uyển Như cũng thân cận với nàng nhất, công công bà bà đều thương yêu nữ nhi, thấy Uyển Như quan hệ với nàng tốt, nên nhìn con dâu mới vào cửa cũng tốt hơn mấy phần.

Từ khi làm dâu cũng chưa từng chịu qua ủy khuất gì, phần cảm tình này nàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Đáng tiếc...

Nghĩ đến chuyện đã qua, ánh mắt Lưu thị nhìn về phía Trang Thư tình mang theo vài phần thiện ý, Trang Thư Tình làm người luôn là nếu đối phương đối tốt mình một bản thân sẽ trả lại càng nhiều, nhận thấy được thiện ý, Trang Thư Tình liền nở nụ cười, chưa đợi đối phương nói gì lên cúi người hành lễ với trưởng bối, “Thư Tình gặp qua Tam thẩm.”

”Mau đứng lên mau đứng lên.” Lưu thị tiến lên phải trước nâng người dậy, ánh mắt hơi có chút hồng nhưng cũng không đề cập đến chuyện năm đó, chỉ nói, “Tam cửu con đang bận việc, còn nghĩ rằng hôm nay con đến trễ chút, không ngờ con lại đến nhanh như vậy.”

”Chút nữa con cũng có chuyện phải làm, làm xong sẽ lại tới, Tam thẩm, giữa trưa chúng con đến đây ăn cơm.”

”Trưa nay đương nhiên phải lưu lại ăn cơm.” Vỗ tay nàng một chút, Lưu thị gọi con trai đến giới thiệu với nàng, “Đây là biểu ca con Hiếu Thực, còn có biểu muội Hiếu Linh nhỏ hơn con hai tuổi, lát nữa con sẽ gặp, nó cũng muốn tới đón nhưng bị ta cản lại, ngoại tổ mẫu con hôm nay có chút khó chịu, cần người ở nhà coi sóc.”

Đồng Hiếu Thực gọi một tiếng biểu muội, sớm đã từ phụ thân biết được chuyện giữa biểu muội và Bạch công tử, hẳn thức thời không có nhìn chăm chăm.

”Hiếu Thực biểu ca.” Trang Thư Tình cũng cười cười, đồng thời cũng giới thiệu Bạch Chiêm, đây là đãi ngộ chỉ người thân mới có, phải biết rằng ngày hôm đó Đồng Minh Húc đi theo nàng một đường nàng cùng không giới thiệu Bạch Chiêm với hắn.

”Đây là Bạch Chiêm, mọi người cũng đừng gọi hắn Bạch công tử gì đó, biểu ca gọi hắn một tiếng đại ca là được.”

Đồng Hiếu Thực chần chờ nhìn Bạch Chiêm, hắn có thể gọi người trước mắt là đại ca sao?

Bạch Chiêm lại gật đầu, “Biểu ca.”

”Bạch... Bạch đại ca.”

”Ân.” Gọi xong Bạch Chiêm mới nhớ Đồng Hiếu Thực còn nhỏ hơn hắn hai tuổi, được người khác gọi một tiếng đại ca cũng coi như đáp lễ, thân thủ túm lấy ngọc bội bên hông đưa qua.

Trang Thư Tình cười nhìn hắn, thấy hắn cầm ngọc bội không nói đành phải lên tiếng, “Đây là lễ vật gặp mặt, biểu ca nhận đi.”

Đồng Hiếu Thực nhìn về phía mẫu thân, Lưu thị nghĩ nghĩ liền cười gật đầu, “Thư Tình nói đúng, lễ gặp mặt của Bạch đại ca, có thể nhận.”

Lúc này Đồng Hiếu Thực mới cầm lấy ngọc bội, trong mắt ẩn ẩn lộ ra hưng phấn.

Bạch Chiêm không biết, ở kinh đô có một đám người trẻ tuổi tôn sùng hắn đến mức tận cùng, càng có không ít người học theo hắn, tuy rằng không cuồng vọng đến nỗi khiến người chịu không nổi, nhưng bọn họ lại có một điểm tốt, không với tay đến những nơi không được phép, không làm ra những chuyện ác bá.

Cũng không phải là bọn họ có bao nhiêu giác ngộ, mà bởi vì bọn họ thần tượng Bạch công tử, những chuyện trước giờ công tử không làm bọn họ cũng không làm.

Đồng Hiếu Thực cũng là một trong số đó, nhưng hắn biết có một đám người như vậy, thân phận của bọn họ cũng không thấp hơn Đồng gia.

Bây giờ thần tượng mọi người tôn sùng trở thành đại ca của hắn, còn có khả năng rất lớn sẽ trở thành biểu tượng phụ của hắn. Là một nam nhân tràn đầy huyết khí, hắn đương nhiên là rất hưng phấn!

Mọi người lần lượt tiến vào trong nhà, Trang Thư Tình vừa đi vừa hỏi, “Ngoại tổ mẫu có gì khó chịu? Đã mời đại phu chưa?”

”Ta muốn cho người đi mời nhưng nương không muốn, nói bây giờ Đồng gia đang rối loạn, không muốn có người có đề tài để nói chuyện nên nàng đã cho người mời Lưu nữ y đến xem thử, nữ y kia nói không gì trở ngại, chỉ cần bớt lo nghĩ, dưỡng mấy tháng sẽ tốt.”

”Vậy thì không sai được, nàng từ thái y viện ta, thứ khác không nói, bắt mạch cơ bản vẫn làm được.” Chống lại ánh mắt kinh ngạc của tam

thăm, Trang Thư Tình giải thích: “Lúc trước hoàng thượng thưởng mười vị nữ y cho cháu gái, lúc lên kinh đô có mang theo vài người bên mình.”

Lưu thị lập tức không hỏi nữa, ở kinh đô, những gia tộc khi lập công đều được hoàng thượng thưởng một số thứ. Hàng năm cũng có mấy lần như vậy, nhưng chuyện này không hề giống như khi đối với Thư Tình, những người khác không nói, nhưng thái độ này đủ để thuyết minh hết thảy.

Vì vậy Đông gia liên lụy nhiều chuyện như vậy mới có thể thoát khỏi không bị xóa sổ khỏi kinh đô, Đông gia, vẫn an ổn.

Bất an trong lòng Lưu thị lúc này mới hoàn toàn dịu xuống, cảm thấy Đông gia có Thư Tình quả thật quá tốt.

Trước viện là một tiểu cô nương, thấp hơn Trang Thư Tình một cái đầu, đang đi qua đi lại thấy bọn họ liền núp qua bên cửa hơi hơi lén nhìn, bộ dáng rất khả ái.

”Muốn xem thì cứ xem thoải mái, bộ dáng như vậy không biết là giống ai nữa.” Lưu thị cười bất đắc dĩ nhìn nữ nhi, trước kia cảm thấu tính tình của nữ nhi như vậy cũng rất tốt, tươi sáng thoải mái, nhưng lúc này liền cảm thấy không ổn, Thư Tình chỉ lớn hơn nữ nhi hai tuổi, nhưng nhìn người ta làm những chuyện vừa qua, rồi lại nhìn lại nữ nhi.

Trang Thư Tình nhìn tiểu cô nương đang đi tới cười cười, “Biểu muội như vậy thật tốt, vừa nhìn liền biết là từ trong lọ mật lớn lên, nữ hài nên sống thuận lợi vui vẻ, hạnh phúc nuông chiều lớn lên, dù không biết sau này nhà chồng như thế nào, nhưng chân chính có thể cho nàng hạnh phúc cũng chỉ có nhà mẹ đẻ, chỉ cần điều kiện cho phép, cần gì phải bắt nàng là những chuyện nàng không muốn, bản thân ta vì không có người nhà thương yêu nên phải tự mình trưởng thành, thực sự ta cũng muốn được cha nương che chở lớn lên, giống như muội muội vậy.”

Lưu thị thở dài, “So sánh với con, nàng quả thực là tự lọ mật lớn lên.”

”Nương, người lại nói xấu con.” Đồng Hiếu Linh nghe vậy liền bĩu môi, nhưng quy củ lại học vô cùng tốt, không cần người giới thiệu liền vén áo chào Trang Thư Tình, thanh âm ngọt ngào gọi nàng biểu tỷ.

Quả thực là một vị muội muội ngọt ngào, lúc cười còn có hai má lúm đồng tiền, từ tướng mạo mà nói, người như vậy, nhất định sẽ trôi qua những ngày hạnh phúc.

Trang Thư Tình kéo tay nàng đi vào bên trong, “Quà gặp mặt đã quên mang, lần sau sẽ mang cho muội.”

”Muội thay biểu tỷ nhớ kỹ, lần tới nhất định không được quên.”

Trang Thư Tình cười, “Nếu lần tới ta lại không nhớ rõ, vậy biểu tỷ để muội đem ta nhốt ở đây không cho ta đi nữa.”

”Như vậy quà của muội chẳng phải vĩnh viễn không có nữa sao?”

Trừ Bạch Chiêm, những người khác đều cười.

Bạch Chiêm nhìn chăm chăm cánh tay Thư Tình đang lôi kéo Đồng Hiếu Linh, có xúc động muốn tiến lên tách hai người ra, hẳn cảm thấy người Trang Thư Tình nên kéo phải là hắn.

Cực kỳ bất hạnh, sau khi Trang Thư Tình thấy được Đồng Hiếu Linh thì vô cùng yêu thích, Bạch công tử mặc danh kỳ diệu bị đẩy ra rìa.

Trong phòng, hai vị lão nhân song song dựa ngòai ở đầu giường.

Chuyện này tuy không hợp quy củ, nhưng mà mấy năm nay hai vị lão nhân vẫn luôn dựa vào nhau mà qua ngày, lão phu nhân nắm tay, không đồng ý rời khỏi giường bệnh của lão gia tử, lão gia tử tuy rằng không nói gì nhưng trong lòng cũng luôn muốn đặt lão phu nhân ở dưới mí mắt để trông coi.

Tuy bây giờ không giống quá khứ, nhưng trong lòng vẫn chưa thể thích ứng nhanh như vậy.

Sau khi thảnh thơi, Trang Thư Tình không cần người nào tiếp đón liền ngồi xuống mép giường, trước xem mạch cho ngoại tổ phụ, sau đó đắp thêm chăn cho ngoại tổ mẫu.

”Quả thật không có vấn đề lớn, đại khái bởi vì lúc trước thần kinh luôn cảnh giác quá chặt, lúc này đột nhiên buông lỏng nên có chút chịu không nổi, ngoại tổ mẫu, có phải ngài cảm thấy lưỡi biếng không có khí lực, muốn đi ngủ nhưng lại không ngủ được có đúng không?”

”Đúng, chính là như vậy, càng ngủ càng cảm thấy mệt.”

”Vậy thì đúng rồi, những lúc khó chịu thì không cần ngủ, chống đỡ một chút, ban ngày chỉ cần ngủ trưa khoảng một khắc, qua vài ngày là tốt rồi.”

”Được, nghe con.” Về mặt ngoại tổ mẫu tràn đầy ý cười, “Nhanh như vậy liền xong rồi?”

Không phải đã xong, mà là chưa bắt đầu công việc, Trang Thư Tình trong lúc nhất thời không biết phải nói thế nào với nhị lão, hôm qua nàng mới đến, ngày mai lại phải đi Nam Đài phủ.

Lão gia tử đột nhiên mở miệng. “Có phải còn việc hay không?”

”Vâng, ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, ngày mai con phải rời đi kinh thành.”

”Sao nhanh như vậy?” Lão phu nhân phản ứng lại rất nhanh, “Có phải hoàng thượng an bài con đi làm việc gì không? Bởi vì Đổng gia nên con không thể cự tuyệt?”

”Không phải như vậy đâu ngoại tổ mẫu, chuyện của Đồng gia đã qua, con là đại phu, tất nhiên là phải đến nơi mà người ở đó cần con, con cũng sợ tình hình bệnh dịch không thể không chế được nên phải lập tức rời kinh đô.”

Ngón tay lão gia tử giật giật, cũng không bị lời của nàng dẫn đi, “Hoàng thượng muốn con đến nơi nào?”

”Ngoại tổ phụ...”

”Nơi nào?”

Trang Thư Tình bất đắc dĩ, ngay từ đầu nàng chỉ nói muốn rời khỏi kinh đô, cũng bởi vì sợ nhị lão lo lắng nên mới không nói rõ ràng.

Nhưng ngoại tổ phụ lại không để nàng như nguyện.

Giảng co một một hồi, Trang Thư Tình mới thẳng thắn, “Là Nam Đài Phủ.”

”Nam Đài Phủ?” Đồng Minh Dương vừa vào cửa liền nghe một câu như thế, sắc mặt rất không dễ nhìn, “Hoàng thượng sao lại phái con đến Nam Đài Phủ.”

Tình huống bên ngoài lão gia tử không biết rõ ràng như nhi tử, người liền không tự giác ngồi dậy một chút, “Tình huống Nam Đài phủ không tốt sao?”

Đồng Minh Dương mím môi gật đầu, “Tình hình bệnh dịch nghiêm trọng nhất hiện tại là ở Nam Đài Phủ, Thư Tình, việc này không thể sửa sao?”

”Sự tình không có đáng sợ như vậy, nhiều nhất chỉ là có chút phiền toái, con có thể ứng phó được.” Trang Thư Tình đứng dậy mình tam cữu

nói, “Con hy vọng con có thể là một người biết khó nhưng vẫn tiến lên đường đầu chứ không phải một người chỉ biết lui về phía sau, chỉ cần bây giờ con lui một bước, như vậy về sau sẽ có thể lui vô số bước, con không muốn mình trở thành người vô dụng, nếu con là người như vậy thì sẽ không có con của ngày hôm nay.”

Chống lại cặp mắt đen bóng dường như mọi chuyện đều có thể thống thấu kia, Đồng Minh Dương không thể phản bác.

Hắn cũng không thể nói lời gì hơn.

Đồng gia nguyên khí đại thương, chưa nói đến che chở cho Thư Tình, hiện tại đều phải nhờ nàng để che chở cho chút nguyên khí còn lại này.

Hắn cũng sợ hủy đi Thư Tình. Hắn không biết về sau tiền đồ của Thư Tình có bao nhiêu lớn, nhưng nó lại hoàn toàn bất đồng với Thư Hàn, chuyện đó không thể nào biết trước được.

Hắn không muốn khiến Đồng gia trở thành gánh nặng của nàng.

Thư Tình xuất sắc như vậy.

”Tỷ tỷ, muội muốn cùng đi.”

Trang Thư Tình có chút kinh ngạc, Thư Hàn cầu khẩn nhìn nàng, nàng cho rằng hắn sẽ từ tam cửu học được cùng một dạng thái độ khi đối mặt với mọi chuyện, nhưng lần này nàng liệu sự sai rồi, Thư Hàn chỉ hy vọng nàng có thể mang theo hắn.

”Tỷ tỷ rất vui vẻ, lần tới tỷ tỷ nhất định sẽ dẫn đệ đi, nhưng lần này không được, đừng nóng vội, trước nghe tỷ nói xong đã.” Trang Thư Tình cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt hắn, “Không mang đệ theo không phải vì muốn đặt đệ ở nơi an toàn, mà là đệ có chuyện đệ nên làm, nguyên nhân lúc đó ta mang đệ đến kinh đô bây giờ cũng không còn phải lo lắng, đệ có

thể tiếp tục theo tam cữu một đoạn thời gian, sau đó, lúc thời gian tham gia kỳ thi sắp bắt đầu thì đệ hãy trở về, nếu không nắm chắc thì có thể trở về trước để theo học Tô tiên sinh, hoặc cũng có thể buông tha cho kỳ thi lần này.”

Trang Thư Hàn cúi đầu, hắn không muốn bỏ qua kỳ thi tới, tiên sinh đã khảo qua rất nhiều đề, kỳ thi lần này với hắn mà nói hoàn toàn không có vấn đề, cho dù đỗ đầu cũng có thể có khả năng, tiên sinh từng nói, lấy trình độ của hắn, cho dù có thi hương cũng có thể đề tên trên bảng vàng, chỉ là kì thi hội sau đó có vẻ cố sức, thay vì đi thi để những người đó chen xuống dưới, không bằng dùng thời gian ba năm, một hơi khảo đến thi đình.

”Hay là đệ không muốn đỗ tú tài, về sau muốn theo ta làm đại phu?”

Trang Thư Hàn vội vàng lắc đầu, “Đệ làm quan.”

Làm quan về sau mới có thể bảo vệ tỷ tỷ, đây là tín niệm trong lòng hắn suốt bao nhiêu năm qua, tỷ tỷ hắn đã thành đại phu, nhưng cũng không thể là đại phu người ta gọi thì đến người ta đuổi thì đi, chỉ khi hắn làm quan, người khác mới không dám đối với tỷ tỷ như vậy.

Trang Thư Tình cười đến ôn nhu, “Vậy đệ muốn theo tỷ tỷ làm gì? Đi theo tỷ không có khả năng làm quan.”

Trang Thư Hàn nhìn Bạch Chiêm bên cạnh tỷ tỷ, biết hắn nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ, lo lắng trong lòng cũng thoáng giảm bớt, “Đệ trở về tham gia kỳ thi.”

”Được, Bạch Chiêm, chàng lưu lại vài người cho đệ ấy.”

Bạch Chiêm trầm giọng đáp ứng, “Bốn người lúc trước sẽ luôn đi theo hắn.”

Một người nỗ lực muốn lớn lên, một người tận hết khả năng dẫn đường cho hẳn, nhìn hai tỷ đệ ở chung, người Đồng gia lại không biết nói cái gì.

Lúc trước bọn họ chưa từng tham gia vào sinh hoạt của hai tỷ đệ, hiện tại bọn họ cũng có tư cách ỷ vào thân phận vung tay vung chân với quyết định của hai người.

Vị cô nương thông minh trước mắt chính là muốn biểu đạt ý tứ này.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 124: Nam Đài Phủ

Nam đài phủ liền nhau với Hội Nguyên Phủ, bên dưới có bốn quận hai mươi ba huyện, địa bàn trong sáu phủ không phải là lớn nhất, nhưng cũng lớn hơn Hội Nguyên Phủ một chút.

Nguyên nhân do địa vực, nên nơi này vẫn xem như phì nhiêu, địa phương tốt như vậy, người muốn chiếm tất nhiên cũng rất nhiều.

Chủ phủ Trần Hữu là người của đại hoàng tử, cách đây không lâu đã bị áp giải về kinh, còn lại chương binh Lương Chính Triều là người của tứ hoàng tử, nếu không có câu nói kia của Bạch Chiêm, hoàng đế tạm thời sẽ không động đến hắn.

Trước khi đi, Trang Thư Tình khéo léo từ chối an bài của hoàng thượng, chỉ muốn hắn hai thứ.

Thứ nhất là quyền xử lý gia sản của Trần Hữu.

Tuy tình hình dịch bệnh lúc này không có khả năng triều đình không cung cấp trợ giúp lương thực, nhưng nàng biết, số lượng thực sự đến tay người dân cũng chẳng thừa lại bao nhiêu.

Nhưng muốn chữa bệnh phải cần được liệu, còn có nhiều thứ khác như rượu để xử lý những nơi bị dịch, không có người nào nguyện ý đưa không.

Trần Hữu làm chủ phủ Nam Đài phủ nhiều năm, từ chỗ của Bạch Chiêm nàng cũng biết được hắn không phải là thanh quan gì, nên cũng không có ý định bỏ gần tìm xa, thay vì chờ người khác tìm khe hở để bòn

rút của dân, không bằng trực tiếp lấy gia sản của Trần Hữu, không thể để đám quan lớn nhỏ tại Nam Đài Phủ chiếm được tiện nghi.

Nếu vẫn không đủ, Bạch Chiêm khẳng định sẽ có biện pháp

Về phần cái thứ hai, chính là quyền tạm thời chỉ huy Nam Đài Phủ, cho dù là quan viên hay đại gia thế tộc, trước tình hình bệnh dịch hiện tại đều phải nghe nài điều khiển.

Những nơi khác dù có loạn như thế nào nài cũng không xen vào, nhưng bây giờ nài tiếp quản Nam Đài Phủ, vậy người ở Nam Đài Phủ phải nghe hiệu lệnh của nài chứ không được đưa ra bất kỳ lệnh riêng nào, cho dù muốn âm thầm hành động riêng thì cũng phải xem bản lĩnh của bọn họ, ai có khả năng thì cứ đến, những nơi khác nài không biết, nhưng có nài ở đây, năm mơ mới có chuyện tốt như vậy.

Nài không muốn lo lắng phải phòng trên tránh dưới. Dứt khoát liền cầm lấy thánh chỉ, không cho bọn họ cơ hội động tay động chân.

Hoàng thượng cũng không hề do dự, hơn nữa còn chủ động tặng cho nài một tấm kim bài.

Một mặt của kim bài có hình một con rồng đang giơ móng vuốt. Một mặt còn lại chỉ ghi bốn chữ, thấy vật như thấy trẫm, Trang Thư Tình thấy tấm kim bài này có chút quen mắt nhưng cũng không có tiếp tục nghĩ nhiều.

Mặt khác, vào ngày bọn họ xuất phát hoàng thượng còn hạ ý chỉ đó ngay buổi lâm triều, cho nên, nài làm việc ở Nam Đài Phủ cũng là danh chính ngôn thuận.

”Bạch Chiêm... Chỉ Cố, về sau ta gọi chàng Chỉ Cố đi.”

Bạch Chiêm lập tức gật đầu, hẳn đã sớm muốn nàng gọi như vậy, chỉ là thấy Thư Tình gọi tên của hắn thuận miệng như vậy nên cho rằng nàng muốn gọi hắn là Bạch Chiêm.

Trang Thư Tình cười cười, nắm lấy tay hắn lắc lắc, “Sau khi đưa ta đến phủ của Trần Hữu chàng đi gặp Lương Chính Triệu đi, chỉ cần có binh quyền trong tay, về sau làm việc sẽ càng thuận tiện.

”Không đi, để Tam Tử đến lấy là được.”

Để cấp dưới đi lấy binh phủ có thể sao? Như vậy có giống trò đùa không?

Trang Thư Tình vội hỏi: “Có phải có chút không ổn hay không?”

”Không sao, ta còn ước gì hắn cầm luôn, chứ đừng đưa nó cho ta.” Bạch Chiêm hừ hừ nói chuyện. Vô cùng mất hứng.

Trang Thư Tình không biết là hắn đang an ủi nàng hay đang làm nũng.

Việc này đến tay ai cũng là chuyện vui lớn, cho dù là hoàng tử nào cũng đều ước gì có thể mau chóng nắm được binh quyền trong tay, cố tình rơi vào tay hắn lại bị hắn ghét bỏ, hận không thể ném ra xa. Cũng khó trách ngày đó hoàng thượng ra đến cổng chính mới ném lại một câu 'Binh quyền của Nam Đài Phủ do người tiếp quản' sau liền lập tức bỏ chạy.

Không ai hiểu con bằng cha, hiển nhiên hoàng đế bệ hạ cũng khẳng định là biết hắn sẽ ghét bỏ.

”Chờ chuyện tình ở nơi này bình ổn chúng ta liền lập tức trở về, đến lúc đó ai muốn tiếp nhận chúng ta cũng không quản.” Trang Thư Tình nhẹ nhàng nói, về phần có phải sẽ khiến những người khác cảm thấy bất mãn hay không nàng thật không hề lo lắng, đến kinh đô lần này cũng đã sớm dự tính, tuy rằng không phải đi áp đầu người ta nhưng cũng không làm việc

nường tay, mấy việc công lại cũng chỉ vồn vện trong ba ngày, nhưng uy danh của Bạch công tử cũng khiến nàng kiến thức được một phen.

Ở hoàng thành cũng dám kiêu ngạo như vậy, Nam Đài phủ thực không tính là cái gì.

Xe ngựa chậm lại.

Trang Thư Tình vén màn lên ghé mắt ra ngoài nhìn: “Đến thành.”

Bệnh dịch rõ ràng đã nghiêm trọng đến mức này nhưng thành vẫn mở lớn cửa, mọi người có thể do ra vào như thường.

Làm như vậy bệnh dịch còn không truyền nhanh ra ngoài mới là chuyện là.

”Trần Nguyên, nói mọi người chú ý một chút, không được tiếp xúc với bất kì người nào.”

”Trang tiểu thư yên tâm.”

Khoảng giờ này người ra vào thành không nhiều, đứng nhìn cũng không được gì, mọi người lập tức tiến vào thành, đi vào Trang Thư Tình mới biết được tình huống ở đây nghiêm trọng tới mức độ nào, quét mắt toàn thành, mười người tình hết năm người bị nhiễm bệnh nghiêm trọng, bốn người bị nhẹ, một người thì nhìn như hoàn hảo nhưng theo nàng thấy cũng đã phát bệnh khoảng hai ngày.

”Đi chủ phủ trước, ta muốn nhìn mấy vị ngự y kia!”

Trần Nguyên thấy không tử không có ngăn lại, tiến lên gọi tới một người bình thường hỏi một chút, đoàn người lập tức chuyển hướng đến chủ phủ.

Nói bốn vị ngự y sau khi đến đây không làm việc gì thì cũng oan uổng cho bọn họ, tình hình bệnh dịch thì ai đều muốn chữa khỏi, cơ hội lập công vô cùng tốt ở ngay trước mắt, bọn họ tất nhiên là động tâm.

Chỉ là thần tiên đánh nhau, tiểu quý là kẻ chịu tai ương, còn chưa đợi bọn họ làm chuyện gì thì người đã bị bệnh đến không thể trở tay kịp.

Bọn họ cũng cảm thấy oan.

Cho đến khi nhìn thấy mọi người vây quanh một nữ tử trẻ tuổi tiến vào, bọn họ lập tức liền đoán được thân phận của nàng, nhìn thấy nam nhân bên người nàng, cơ hồ như nhìn thấy cứu tinh.

Lời nói trào phúng của nàng đã đưa đến đầu lưỡi, nhưng nhìn ánh mắt của bốn người bọn họ vẫn không thể phun ra một chữ.

Bốn người lập tức quỳ gối trước Bạch Chiêm, “Tham kiến công tử.”

Bạch Chiêm cũng không thèm nhìn bọn hắn, nắm tay Trang Thư Tình đi đến vị trí chính chủ ngồi xuống, ánh mắt tức giận nhưng không nói lời nào.

Trang Thư Tình nhìn sắc bốn người bọn họ, từ khi vào cửa thì mùi rượu đã vờn quanh chớp mũi, lập tức liền hiểu rõ, “Đã chuẩn bị tốt?”

Lần này đến đây có hai vị ngự y được điều đi theo Trang Thư Tình, một người tên Lã Á Quân, một người tên Gừng Họa, từ ngày kia bọn họ đủ biết Bạch công tử có bao nhiêu che trở Trang đại phu, sợ bốn người kia sẽ nói lời khó nghe chọc tới Bạch công tử nên bọn họ vội vàng mở miệng giới thiệu: “Đây là Trang đại phu, hoàng thượng đã phân phó, chúng ta phải nghe theo sự sắp đặt của Trang đại phu.”

”Chúng ta đã sớm biết.” Vị lớn tuổi nhất trong bốn người cười khở mở miệng, “tại hạ Trình Quân, ba vị này là Chu Tề, Trương Thành, Lưu Tập

Trọng, Trang đại phu muốn làm thế nào chỉ cần phân phó là được.”

Trang Thư Tình cười nói: “Dễ nói chuyện như vậy, nhìn bộ dáng cũng biết mọi người đã nhận được không ít khổ.”

Trên mặt bốn người đều thể hiện rõ ràng, nếu không phải đã chịu khổ ở đây, đổi lại là lúc trước, bọn họ tuyệt sẽ không ngoan ngoãn để một con nhóc sai sử như vậy

Một đám người đều có bộ dạng thành thật, Trang Thư Tình cũng không thể làm khó bọn họ thêm, chỉ đành gõ bàn nói: “Đều đứng lên nói chuyện đi.”

Bạch Chiêm vẫn như trước, không nói một lời.

Mấy người đứng dậy, trong lòng càng tức giận.

”Như thế nào lại thành ra tình huống như thế này, các người là đại phu, cho dù muốn dành quyền cũng không thể liên lụy đến lợi ích chung, chỉ có nhanh chóng chữa khỏi bệnh mới là chính sự, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không dám làm khó dễ các người, tại sao phải dẫn đo?”

Nhớ tới những chuyện đã qua, trên mặt Trình Quân hiện lên oán giận, “Bốn người chúng ta phụng mệnh đến Nam Đài Phủ, một lòng cũng muốn chữa bệnh để có thể không nhục mệnh hoàng thượng giao phó, nhưng tình huống ở Nam Đài Phủ hoàn toàn không giống như những gì chúng ta được biết, chẳng những tình huống ở quan doanh xấu đến cực điểm mà ngay cả dân chúng trong thành cũng có rất nhiều người đã bị truyền nhiễm, chúng ta cầu kiến Trần chủ phủ, Trần chủ phủ lại nói chúng ta đi tìm Lương tướng quân, khi đó chúng ta hoàn toàn không biết Lương tướng quân cũng đã bị lây bệnh, chỉ thắc mắc tại sao khi đó tướng quân phủ lại có ít người như vậy, Lương tướng quân không chịu gặp chúng ta, chỉ để chúng ta ở lại trong phủ, ngày sau đó bốn người chúng ta liên tục phát bệnh, khi đó chúng ta mới biết được bọn họ căn bản đã thông đồng với nhau, vì muốn nắm

được nhược điểm của chúng ta, không để chúng ta báo cáo lại tình hình thực tế.”

”Cho nên các người mới đoán đo không chịu làm việc?”

Bốn người đều cười khổ không thôi, Lưu Tập Trọng nói: “Nếu chỉ có Lương tướng quân và Trần chủ phủ thì chúng ta không sợ, nhưng chuyện này còn có liên quan đến hai vị hoàng tử, mệnh của chúng tôi thì không coi là cái gì, nhưng sau lưng là còn cả một gia tộc, lúc đó hai vị hoàng tử vẫn còn chưa bị tước quyền, nếu lúc đó ai trong số chúng ta dám xuất đầu, hậu quả sau đó chắc chắn không cần phải suy nghĩ, đó hoàn toàn chỉ là lấy trứng chọi đá.”

Nói đi nói lại, thì cũng chỉ vì người đứng sau giật dây mọi chuyện là hoàng tử, tam thúc cũng vì như thế cho nên mới ẩn nhẫn mấy năm, ngự y cũng vì như thế nên không thể không cam chịu uy hiếp.

Người là hoàng tử thì người có đặc quyền, cho dù làm chuyện thương thiên hại lý, giết chết không biết bao nhiêu người thì bất quá khi chuyện vỡ lở người cũng chỉ bị nhốt trong phủ, nhưng vẫn được ăn ngon uống tốt.

Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân, hừ, cũng chỉ là một câu nói, vĩnh viễn cũng không thành sự thật.

Cảm thấy tức giận khó nén, Trang Thư Tình nhìn Bạch Chiêm liên không vừa mắt, hừ, hẳn cũng là hoàng tử, lại còn là người cuồng vọng nhất!

Bạch Chiêm trợn mắt, ngốc lăng nhìn qua, Trang Thư Tình trong lúc nhất thời cũng không nói gì.

”Mất hứng sao?”

Trang Thư Tình hậm hực nói ra, “Các người được làm hoàng tử công chúa đúng là được đầu thai rất tốt, hại người khác chết trăm ngàn lần cũng không đến lượt các người chịu phạt, quả thực ra bất công.”

Tất cả ngự y đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Trang Thư Tình, nàng không sợ lời này đến tai hoàng thượng sao, không sợ sẽ bị ban cho cái chết? Có phải quá mức cuồng vọng không biết sợ hay không?

Bạch Chiêm hừ một tiếng, lời nói ra càng lưu lại thật sâu trong trí nhớ mọi người ở đây, “Phụ thân làm người quá mức khoan dung thiếu quyết đoán, bọn hãn cũng là do bị người dung túng mà thành, nếu đổi lại là ta, hừ.”

Muốn nói là dung túng, người mới là người được dung túng nhiều nhất, Trang Thư Tình không thêm nói ra sự thật này, “Ta hiện chỉ muốn biết, đám người các người hãn là đều dựa theo phương pháp của ta để chữa bệnh, cho dù không hoàn toàn tốt lên nhưng hãn cũng không đến mức quá nghiêm trọng như hiện tại, nhưng tình huống bây giờ còn vượt xa so với đoán trước của ta, đây là vì sao?”

”A, bởi vì đến lúc này đại hoàng tử và tứ hoàng tử hai bên còn đang tranh đấu, không ai nhường ai, ai cũng đều muốn thừa cơ hội này để kéo đối phương xuống nước, lại không muốn mình bị chịu thiệt nên ép chúng ta đem phương pháp của Trang đại phu đưa cho bọn họ, nói chúng ta không cần động tay vào, chúng ta cũng không biết phải làm sao, đến cửa quân doanh căn bản chúng ta còn chưa vào được, chỉ có thể trơ mắt nhìn sự tình ngày càng hỏng bét.”

Thật đúng là một lũ phá hoại, Trang Thư Tình thầm mắng một câu, đứng dậy nói: “Không thể tiếp tục trì hoãn, mau đến chủ phủ, Bạch... Chỉ Cố, chàng để Tam Tử đi tiếp quản binh quyền, chỗ của Lương Chính Triệu, Trình ngự y, tình huống của Lương tướng quân như thế nào? Có tốt không?”

”Vẫn không tốt lắm.”

Trang Thư Tình nhú mày, nếu nói chuyện này không có bút tích của bốn người bọn họ, nàng không tin, tuy rằng bệnh này có khả năng lây nhiễm lại nhưng chỉ cần chú ý tốt, cũng không khó tốt lên lâu như vậy.

Trình Quân làm như không cảm giác được, chấp tay vái chào, “Chờ hạ quan thu thập mấy thứ một lát liền lập tức cùng Trang đại phu đến chủ phủ.”

”Mau chóng để hãnh đi chuẩn bị tốt, không thể mang theo mầm bệnh tiến vào kinh đô.”

”Tại hạ đã biết.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 125: Tiếp Nhận

Cửa lớn thủ phủ rộng mở, một ngày trước khi bọn họ đến đây đã cho người dọn dẹp qua một lần.

Trang Thư Tình cũng không đi nhìn quanh trong phủ, vừa ngồi xuống liền trực tiếp hạ mệnh lệnh, “Từ giờ trở đi, cửa thành Nam Đài phủ hoàn toàn đóng kín, không cho phép bất kì ai tự ý ra vào, người ở trong thành toàn bộ đều phải nghe chỉ thị của ta.”

”Vâng.”

”Bất kì ai tới cầu kiến, nếu là chuyện không liên quan đến bệnh tình thì cho dù là ai cũng không gặp, Bảo Châu, người đem lời này của ta nói với gác cổng.”

”Vâng.”

”Trần Nguyên, gia sản của Trần Hữu đã kiểm kê rõ ràng hết chưa?”

“Đều đã kiểm kê, theo như ta ước tính, số tài sản này dùng để ứng phó với tình hình hiện tại cũng dư giả, đề suất của Trang tiểu thư thật hay.”

Tuy là được khen nhưng Trang Thư Tình không cao hứng nổi, không biết số tài sản này của Trần Hữu được hăn tham những trong bao lâu mới có thể kiến Trần Nguyên nói ra câu này, “Lập tức đi thu gom tất cả rượu và nồi hơi trong thành lại, nói cho bọn họ, bao nhiêu rượu cứ tính phí cho ta.”

“Mặt khác, cũng lập tức triệu tập toàn bộ đại phu trong thành đến đây, sáng ngày mai ta muốn lập tức nhìn thấy bọn họ.”

”Không thành vấn đề.”

“Ta đã tra trong sổ sách được ghi chép lại, ngoại thành Nam Đài phủ có vôi nham thạch, người cho người đi lấy một ít về, phạm vi lây bệnh quá lớn, cho một thời gian ngắn không thể kiếm được nhiều rượu như vậy, trước phải dùng vôi để thay thế, nhưng vôi cũng không thể so với rượu, nếu như không cẩn thận sử lý sẽ tổn thương đến gia súc và trẻ em, mau cho người đi viết bố cáo, mỗi nhày đứng ở chợ lớn tuyên đọc mười lần, nói thêm một câu, triều đình phái ngự y đến chữa bệnh cho dân chúng, không lấy một xu nào của mọi người, nếu dân chúng tích cực phối hợp cam đoan bệnh tình sẽ có thể khỏi hẳn.”

”Vâng.”

“Bây giờ còn chút thời gian, nghỉ một chút sẽ đến quân doanh.”

Mấy vị ngự y hai mặt nhìn nhau, người này làm việc thật quyết đoán, mỗi một câu đều liên quan đến bệnh tình, không cần nhìn trước ngó sau để phòng, chỉ cần làm đúng trách nhiệm của mình, chữa bệnh cho tốt là được.

Hành động tràn đầy tự tin, hành sự thẳng tay không cho bất kì người nào xen vào, có một Trang Thư Tình như vậy, khiến bọn họ có chút hâm mộ cũng càng nhiều là tin tưởng bệnh tình có thể chữa khỏi, bọn họ cũng không thể đứng đây cản chở tay chân, nhất định cũng phải ra sức làm việc, không thể thua kém Trang đại phu.

Lương Chính Triệu không chịu nhận mệnh.

Hắn đã sớm quyết định, mặc kệ là ai đến cũng nhất định sẽ không để đối phương tác quái trên đầu hắn. Hắn đóng đô nhiều năm ở Nam Đài Phủ, bất kì là ai cũng đừng muốn từ nơi này của hắn nhặt được đồ tốt, như vậy

tài sản của hắn sẽ không ai có thể ngó nghe tới, mặt mũi cũng có thể bảo trụ.

Nhưng hắn không nghĩ tới, người đến... Là Thuộc hạ của Bạch công tử.

Sao lúc trước không có chút tin tức nào nói rằng người tới Nam Đài Phủ sẽ là Bạch công tử.

Hơn nữa đối phương còn chỉ phái một thuộc hạ đến đây, rõ ràng là hắn đã bị coi kinh.

Nhưng hắn rất thông minh thu vào tất cả tâm tư, ngoan ngoãn giao binh phù ra ngoài. “Hạ quan muốn cầu kiến Bạch công tử, không biết...”

“Không cần, công tử đang rất bận.” Cầm binh phù trên tay nhét vài áo, Tam Tử chấp tay sau lưng, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nghe nói trong quân doanh không người nào không mắc bệnh, không biết Lương tướng quân đã làm gì mà ngay cả bản thân cũng bị bệnh, nhưng dù sao thì cũng chỉ cần chi một chút tiền, chịu chút khổ là bệnh sẽ khỏi, chỉ là đáng thương những binh lính kia.”

Mặt Lương Chính Triệu lập tức liền biến sắc. Bản thân gây chuyện thì bây giờ phải nhận lấy quả đắng, đây quả là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời hắn, không biết bao nhiêu người đang thầm chê cười hắn, chỉ là không vạch trần ra trước mặt mà thôi.

Người này, quả thực là đáng giận.

“Tức giận sao? Người nên cảm thấy may mắn vì người đến đây là ta chứ không phải Bạch công tử hay Trang tiểu thư, Trang tiểu thư còn hận không thể mang những người liên quan trong chuyện này đều đem đi xử trảm.”

“Nàng không có tư cách đó.” Lời vừa ra khỏi miệng hần liền hối hận, đây cũng đồng thời là tự hần thừa nhận lỗi của mình.

”Nàng muốn, nàng liền có.” Tam Tử thấy tay xoay người rời đi.

Ra khỏi Lương phủ, Tam tử nhìn người bên cạnh hần.”Minh tử, hình như là ta có chút bị ảnh hưởng từ Trang tiểu thư.”

Minh Tử trợn trừng mắt, ai mà không bị chứ? Người bị ảnh hưởng lớn nhất chính là công tử nhà hần.

“Nhưng mà, cảm giác này cũng rất tốt, trước kia luôn cảm thấy trong lòng không kiên định, giống như thứ gì có được tùy thời cũng sẽ mất đi, nhưng mà bây giờ, tâm chỉ có kiên định và yên ổn.”

“Bởi tâm yên ổn.”

Đúng vậy, Tam Tử ngẩng đầu lên, nhìn về thái dương trên trời, trước kia bọn họ còn lo lắng rất nhiều cho công tử, hiện tại cũng chỉ còn lại an tâm.

Trong quân doanh đã không có người quản một đoạn thời gian dài, tuy rằng không hạn chế ăn uống của bọn họ nhưng đều bị giam trong doanh trại, mỗi ngày đều làm những chuyện không hiểu được, quân tâm càng ngày càng bất ổn.

Người nào cũng biết cứ như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng mấy ngày nay tướng quân cũng không tiến vào quân doanh.

“Lương tướng quân vẫn không thấy sao?”

“Vâng, người tới truyền lời vẫn nói như vậy, chỉ cần chúng ta bảo vệ tốt trận địa, không bắt luận kẻ nào được phép ra ngoài.”

“Như vậy không được, cho dù phải vi phạm quân lệnh cũng phải xuất doanh một chuyến... Ai?”

“Thủ lĩnh, là thuộc hạ.” Người bên ngoài rất nhanh liền bước vào, trên mặt có chút cổ quái, “Có người tiến vào quân doanh, rất nhiều người.”

“Binh lính cánh gác chỉ để làm cảnh sao? Sao lại để người vào?”

Sắc mặt người kia càng thêm cổ quái, “Bọn họ không ngăn được, tầm mắt thuộc hạ nhìn thấy, chỉ bằng một chiêu, tất cả bọn họ đều bị đánh ngã.”

Bốn người trong phòng đều nhìn nhau, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài, rất nhanh liền thấy một nhóm người tiến vào.

Người dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, hẳn không quen biết, phía sau khiêng một cái hòm, những người đi theo tuổi nhìn cũng không quá lớn.

Một hòm thuốc? Bốn người nhìn nhau, bước nhanh tiến đến nghênh đón.

“Tại hạ là Trình Nhị Lương, thủ lĩnh ở đây, không biết chư vị là...”

Trang Thư Tình lấy ra kim bài, “Ta là đại phu phụ trách tình hình dịch bệnh ở Nam Đài Phủ, bắt đầu từ bây giờ, Nam Đài phủ do ta toàn quyền phụ trách.”

Nhìn thấy lệnh bài, bốn người đều đồng thời quỳ xuống, cho dù là phụ trách tình hình dịch bệnh nhưng náo động quân doanh cũng là có tội, nhưng bốn người bọn họ hiện đã hoàn toàn quên mất những chuyện này, bọn họ chỉ cần một chủ nhân có thể nói cho bọn họ biết tiếp theo phải làm như thế nào.

Tam Tư ném binh phù về phía Trình Nhị Lương, “Lương tướng quân do bảy vị thủ lĩnh cầm đầu sẽ được giải về kinh đô phục mệnh, kể từ bây

giờ, tất cả tướng sĩ ở Nam Đài Phủ đều do công tử nhà ta quản.”

Tin tức đến quá đột ngột, mọi người đều không thể ứng phó kịp, nhưng chỉ cần có thể ổn định lại quân tâm, công tử này là ai cũng không quan trọng.

Trình Nhị Lương hai tay dâng lên binh phù, “Vâng, tướng quân cứ việc phân phó.”

Sau khi tiến vào quân doanh, đây là lần đầu tiên Bạch Chiêm mở miệng, “Mọi chuyện đều theo như Trang đại phu làm, ai dám phản kháng, xử lý theo quân lệnh.”

”Tuân lệnh.”

Trang Thư Tình nhìn quanh nơi đóng quân, chỗ nào cũng đều có ga giường đệm chân và xiêm y đang phơi nắng, mùi rượu và mùi lưu hoàng xông vào mũi.

Trên bãi đất còn một nồi đang chưng rượu, dùng ngón tay chạm vào một chút, nhiệt độ như vậy ở khoảng bốn mươi độ.

“Không đúng cách.”

Mọi người đều nhất tề nghe ngóng, Quả thật không đủ nóng, rõ ràng nói là chỉ lấy phần rượu đầu, giống như nàng đoán. Bọn họ hoàn toàn không hoàn toàn dựa theo phân phó của nàng làm.

“Chưng rượu một lần nữa.”

Trang Thư tình thậm chí còn vào doanh trại nhìn, cũng có hương rượu nhưng rất nhạt, những binh lính bị bệnh đều ngồi chung một chỗ, có người thậm chí còn đang đấu sức, dùng sức mạnh vật những người khác đè lên,

khăn rửa mặt tùy tiện ném qua một bên, một đồng xiêm y vứt chung một chỗ, hiển nhiên là không phải xiêm y của một người.

“Làm như vậy cũng có thể chữa khỏi bệnh, chuyện cười.”

Không biết người đến là ai, các binh lính đều hai mặt nhìn nhau, người này có lai lịch gì? Đến chữa bệnh cho bọn họ? Bây giờ không phải bọn họ đang chữa bệnh sao? Mỗi ngày ngay cả cửa doanh cũng không bước ra.

Từ trong phòng đi a, Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn trời, “Chỉ Cố, mấy ngày nay có mưa không?”

”Không mưa.”

“Vậy tốt, không cần đợi đến ngày mai, lập tức cho người đến quán rượu mang rượu tới đây, lập tức phải có rượu, đi hỏi thăm xem chung quanh đây có vôi bột không, nếu có sẵn thì càng tốt, trước hết phải tiêu độc toàn bộ chỗ sân này, những tướng sĩ đang ngồi đây đều ra ngoài. Sắp xếp cho bọn họ, mỗi người một giường, giường của ai chỉ có người đó mới được nằm, cũng chỉ có thể mặc y phục của chính mình, chỉ có thể dùng những vật dụng của riêng mỗi cá nhân, những thứ trong doanh trại đều phải dùng nước sôi nấu nửa canh giờ, phơi ba ngày dưới mặt trời, mỗi ngày phải tiêu độc quân doanh ba lần, chuẩn bị nhiều thùng gỗ một chút, cả lưu hoàng nữa, mọi người đều phải thay phiên nhau tắm rửa, thời tiết nóng sẽ toát mồ hôi, tuyệt đối phải tận lực tránh tiếp xúc thân thể. Tuyệt đối không thể nhiễm mồ hôi của đối phương, nước đã tắm qua phải được xử lý. Cẩn thận không được người khác đụng tới, đây chính là nguyên nhân của việc truyền nhiễm, nhất định phải ngăn chặn.”

Sáu vị ngự y nghe vậy mới biết được thì ra bọn họ còn thiếu nhiều chi tiết như vậy, nhất thời trên mặt đỏ vô cùng, vốn bọn họ còn tưởng người sai không phải bọn họ, bây giờ nghĩ lại, không phải bọn họ không có trách nhiệm.

Bọn họ còn chưa phát hiện, từ lần đầu tiên gặp mặt, Trang Thư Tình đã sớm nhìn thấu bọn họ, lúc đó bọn họ còn đang xem nhẹ con nhóc trước mắt, là một vị ngự y, lần đầu gặp mặt Trang Thư Tình đương nhiên sẽ nổi lên tâm tư xem nhẹ.

”Người, tên là gì?”

Trình Nhị Lương còn đang dụng tâm nhớ tới những lời vừa rồi, nhìn thấy vị nữ tử thoát trông vô cùng lợi hại này hướng mắt về phía hắn, mặt lập tức đỏ lên, lời cũng nói không ra, “Mặt, mặt tướng gọi Trình Nhị Lương.”

“Nhìn tình hình trước mắt, trong khoảng thời gian này, ngươi là người cầm đầu bốn người bọn họ?”

“Vâng, Lương tướng quân mấy ngày nay chưa từng đến đây, chỉ truyền lệnh đến nói mặt tướng bảo vệ nơi đóng quân cho tốt, không được cho bất kì kẻ nào xuất nhập.”

Trang Thư Tình cười lạnh, “Bọn họ chạy trốn thật mau, người như vậy sao có thể làm đến chức tướng quân.”

Bạch Chiêm nhìn Thư Tình vừa nói đến vấn đề này lập tức liền tức giận bất bình cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mặc dù việc này không có liên quan gì với hắn, nhưng mỗi ngày thái độ của Thư Tình đối với hắn cũng không tốt lắm, lâu lâu còn giận chó đánh mèo.

Nhưng mà lấy lòng thì vẫn phải làm, “Ta đi giết hắn?”

Tà tà liếc mắt nhìn, Trang Thư Tình quay đầu đi nói chuyện với Trình Nhị Lương, nàng chỉ là ngẫu nhiên sẽ có chút cảm xúc tức giận, cũng không phải lúc nào cũng động đến nhân mạng.

“Người làm theo an bài của ta, hôm nay không còn sớm, chỉ có thể chuẩn bị một chút, ngày mai nhất định phải làm toàn bộ theo lời của ta.”

“Vâng.” Trình Nhị Lương sáng khoái đáp ứng, sau đó lại hỏi một câu, “Làm như vậy có thể trị được bệnh sao?”

Trang Thư Tình ý bảo hẩn vươn tay, nắm lấy cổ tay hẩn, phảng phất như không thấy mặt hẩn đang đỏ hồng, ngữ điệu không hề thay đổi: “Bệnh của người không nghiêm trọng, vẫn luôn làm theo lời đại phu sao?”

Trình Nhị Lương lắp bắp trả lời, “Lúc trước có chút nghiêm trọng, sau này đều làm theo đó mà làm, bây giờ đã tốt hơn một chút.”

Bọn họ không giống binh lính bình thường chen chúc trong một doanh trại, nên bệnh tình cũng không quá nghiêm trọng, chú ý một chút cũng dần dần tốt lên.

Mấy người quan viên cũng chỉ ở trong nhà bọn họ, không cần chú ý nhiều như binh lính nên bệnh tình cũng không quá nghiêm trọng.

“Bệnh trạng rất nhỏ không cần dùng nước lưu hoàng, chỉ cần đun sôi nước vo gạo để tắm là được, dùng thêm mấy loại thuốc, không quá vài ngày là tốt.”

“Vâng.” Bị bệnh ép buộc mấy tháng nay, biết vài ngày nữa là bệnh có thể tốt Trình Nhị Lương liền nhẹ nhàng thở ra, bệnh này nhìn có chút nghiêm trọng, nhưng không nguy hại đến tính mạng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 126: Việc Hôn Nhân

Để ngự y đi theo một ngày, Trang Thư Tình liền phái bọn hăn xuống các quận huyện, đem những đại phu trong thành đều tập hợp lại với nhau.

Chỉ trong thời gian vài ngày, nhân tâm và quân tâm ở Nam Đài Phủ đều ổn định xuống.

Trong thành nơi nơi đều có thể ngửi thấy mùi rượu đang phiêu đẳng, lẫn lộn mùi lưu hoàng, không người nào không dám nghe theo, cho dù trong lòng có bất mãn nhưng cũng không dám thừa cơ làm phản.

Giữa người với người bởi vì chữa bệnh mà ít tiếp xúc, cũng càng thêm dè dặt, không muốn mang bệnh mình truyền cho người khác, cũng không muốn người khác vì mình mà bị bệnh.

Mỗi người đều tích cực chữa bệnh, bệnh tình dần dần liền chuyển tốt, cũng có người tự giác đi lấy vôi nham thạch để tiêu độc nơi ở của mình, sau này Trang Thư Tình cũng không cần phải phái người đi làm việc này.

Không đến giới hạn cuối cùng, không người nào sẽ nguyện ý trả giá.

Chuyển biến trong quân doanh thì càng thêm rõ ràng, bọn họ có thói quen theo mệnh làm việc, chỉ cần nói bọn họ phải làm thế nào bọn họ sẽ làm như vậy, đánh chết cũng không cãi nửa lời, tình hình bệnh tình càng ngày càng tốt, sĩ khí cũng càng ngày càng cao, không còn trầm lặng như trước.

Liên tục mấy ngày như vậy, trong thành so với lúc trước cũng càng thêm náo nhiệt..

Mỗi ngày gác cổng đều phải nhận rất nhiều bái thiếp, nhưng Bạch Chiêm và Trang Thư Tình không gặp bất luận kẻ nào.

Trang Thư Tình cũng vội vàng không lúc nào rảnh rỗi, Bạch Chiêm thuần túy là mặc kệ bọn họ, tình nguyện bị Trang Thư Tình lôi đi chạy việc.

Đến khi lệnh cấm ra vào ở Nam Đài Phủ được gỡ bỏ đã là gần một tháng sau.

Lúc này đã là tháng bảy.

“Bệnh tình đã không chế tốt, chúng ta cũng nên trở về.” Che miệng hắt xì một cái, Trang Thư Tình chống đầu buồn ngủ, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều phải làm việc liên tục, nàng cũng sắp không chịu nổi.

Bạch Chiêm nhắc tay ôm người đi ra ngoài, “Ngày mai trở về đi.”

“Ngày mai không được, nhanh nhất thì cũng phải ngày mốt, Trình Quân bọn họ đang trên đường trở về, tính lộ trình không sai biệt lắm thì ngày mốt mới đến, giao phó cho bọn họ một chút rồi chúng ta rời đi.” Chống đỡ để bản thân không được ngủ, Trang Thư Tình hỏi, “Chủ phủ không có thay người, tướng quân cũng chưa có ai đến đảm nhận, chàng cứ như vậy đi sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Không cần quản nhiều như vậy.”

Được rồi, vậy mặc kệ, Trang Thư Tình nghiêng đầu nằm xuống lập tức liền ngủ không biết nhân sự.

Hôm nay là ngày thông báo kết quả thi.

Bây giờ chưa có kết quả, Trang Thư Hàn trầm ổn đứng xa xa nhìn, Nguyệt Minh nhưng lại không thể yên tâm như chủ tử của hẳn, ý vào mình có dáng vóc nhỏ, giống như cá trạch lập tức chui vào. Vài bước liền tiến lên hàng đầu, trông mong nhìn vào cửa lớn.

“Đến đến!”

Hai nha dịch tiến đến cui đầu, nâng một tấm giấy hồng dán lên bảng thông báo.

Đợi khi mọi người yên lặng, nha dịch liền giương giọng nói: “Ở đây có ba tờ, nhìn không thấy tên của mình cũng đừng vội, phía sau vẫn còn hai tấm giấy chưa dán.”

Không ít cười nói chuyện, cũng có người chặt tay cầu khẩn.

Nhường đường một chút, còn hai tờ nữa.

Có người vui mừng, có người sầu thảm, nhưng tờ cuối cùng chưa được dán lên, tạm thời vẫn chưa có người tuyệt vọng.

Nguyệt Minh tỉ mỉ tìm, bậc thứ ba và thứ hai không có tên chủ tử nhà hẳn, trong lòng không khỏi có chút bối rối, Tô tiên sinh từng nói, người được xếp trong hàng nhất đẳng không nhiều, tuy rằng công tử lợi hại, nhưng dù sao cũng vẫn còn nhỏ, nhìn những người xung quanh hầu như đều đã trên hai mươi, ba mươi bốn mươi cũng không tính là ngạc nhiên, hẳn còn thấy được một vị lão nhân râu trắng.

Công tử phải cùng nhiều người như vậy cạnh tranh, có phải là đã...

“Nhất đẳng đến.” Không biết ai hô một câu, Nguyệt Minh còn chưa đợi dán xong hoàn toàn liền nhào lên liều mạng tìm, từ tên cuối cùng dò lên trên, càng dò càng thấy lạnh. Không có, không có. Chỉ còn một tên cuối cùng.

Ngừng thở, đang định hướng lên xem liền nghe thấy có người kêu lớn, “Đỗ đầu là Trang Thư Hàn, người này, sao ta nghe có chút quen tai, là nhà ai?”

Sao? Nguyệt Minh lập tức ngẩng đầu nhìn lên, nhìn đi nhìn lại một hồi, Trang Thư Hàn, là Trang Thư Hàn, công tử nhà hắc đỗ đầu, công tử nhà hắc liên tục đỗ đầu ba kì thi, là tam nguyên!

Không khí đang yên tĩnh đột nhiên có một giọng lớn quát to một tiếng, ra sức chen chúc xông ra ngoài, vừa hướng Trang Thư Hàn chạy đến vừa la lớn, “Công tử, trúng, người trúng rồi!”

Trang Thư Tình cũng không ngoài dự đoán, lúc làm bài thi trong lòng hắc đã sớm nắm chắc, “Đứng hạng mấy?”

“Là nhất đẳng, công tử, người đỗ đầu! Mau mau, chúng ta mau chóng đến báo tin vui cho Tô tiên sinh, ngài trúng tam nguyên, tiên sinh nhất định sẽ cao hứng!”

Đỗ đầu? Lúc này Trang Thư Hàn mới lấy lại chút tinh thần, “Không nhìn lầm?”

“Không nhìn lầm.” Nguyệt Minh đối với những ánh mắt ghen ghét nhìn qua cũng không để ý tới, nâng mắt nâng cằm, vừa lôi kéo người vừa hừ hừ nói: “Bản thân không trúng cử còn không muốn người khác đỗ sao, công tử, chúng ta mau đi.”

Trang Thư Hàn gõ đầu hắc một chút, “Yên lặng một chút, chỉ là may mắn đỗ đầu, ngày thường ta dạy người thế nào.”

Nguyệt Minh cũng không dám xoa chỗ bị đánh, hôm nay hắc quả thật thất thố, “Tiểu nhân biết sai.”

“Nhớ kỹ là được, ta biết người cao hứng cho ta.” Trang Thư Hàn nói xong liền xoay người lên ngựa, lúc này hần mới có chút cảm giác cao hứng, “Chúng ta đi gặp tiên sinh trước.”

”Vâng.”

Tô Văn đã sớm biết kết quả này, trong lòng hần đã thầm đặc ý thật lâu, tuy rằng ngoài miệng không khen ngợi tiểu đệ tử của hần nhưng lại giữ người lại dùng cơm trưa xong mới thả về, còn khó có khi uống nhiều thêm hai chén.

Tô Văn không uống những thứ như canh giải rượu, nếu đã muốn uống thì cần gì giải, mà đã muốn giải thì ngay từ đầu đừng uống!

Tô phu nhân biết thói quen này của lão gia, sau khi đỡ người lên giường liền lấy cho hần một chén nước ấm.

“Lão gia, thiếp thân có chuyện này muốn cùng thương lượng với ngài một chút.”

Tô Văn nhắc mắt lên liền cười, “Chút tâm tư này của nàng sao ta không biết, không vội, chờ một chút.”

“Thiếp thân đương nhiên là gấp, Thư Hàn tuy không có gia thế tốt, nhưng chỉ cần một ngày Bạch công tử còn, ai dám coi kinh hần, lại nói thiếp thân cũng không phải nhìn trúng điểm đó ở tiểu tử này, thiếp thân cảm thấy tính tình đứa nhỏ này không sai, Thư Tình cũng không phải người nhiều chuyện, Vi Nhi gả vào những nơi phức tạp đó không bằng gả vào Trang gia, có một vị tỷ tỷ tốt không nói, lại cũng không có bà bà ở trên chèn ép.”

Ở trong lòng Thư Hàn, địa vị người tỷ tỷ này của hần không hề thấy hơn mẹ ruột.”

Thiếp thân đương nhiên biết, nhưng Thư Tình là người hiểu chuyện biết lẽ, căn bản không phải là một người soi mói, Vi Nhi cũng không phải người nhiều chuyện, mấy năm nay thiếp than đều dạy dỗ con rất tốt, khẳng định sẽ rất hợp với Thư Tình, ngài đừng cười nữa, ngài trước giờ không nhìn tục nhân, không để ý tục sự, không biết hiện tại có bao nhiêu người nhìn trộm Thư Hàn đâu. Nếu không xuống tay sớm một chút coi chừng sẽ là rể nhà người ta.”

Tô Văn uống mấy ngụm nước trà, đem cái cốc đưa cho phu nhân, hân cũng ngồi dậy một chút, trên mặt vẫn là vẻ tươi cười, “Việc này nàng nói ở đây cũng vô dụng. Ta nói chờ một chút không phải nói chờ hân có chút tiền đồ, mà chờ tỷ tỷ của hân trở về, nàng mới là người làm chủ, theo như hiểu biết của ta với tỷ tỷ hân, nàng sẽ không ngăn cản việc này, ngược lại cũng không để ý chút quy củ này, sẵn sàng cho hai đứa trẻ gặp nhau vài lần, nếu cả hai đều có ý thì cùng chung một chỗ, nếu không hợp ý thì có thể tách ra. Nàng không phải ác bà bà, đương nhiên cũng sẽ không chỉ lo đến ích lợi, đều nàng mong muốn nhất là Thư Hàn có thể sống được tốt”

Tô phu nhân cũng gặp qua Trang Thư Tình vài lần, nàng và Liễu nhị phu nhân là khuê mật, cũng đã không ít lần nghe nhị phu nhân nói Trang Thư Tình có bao nhiêu tốt, trong lòng đã sớm có ấn tượng tốt với nàng, lúc này nghe lão gia nói như vậy, trong lòng liền cảm thấy được Vi Nhi và Thư Tình có thể làm chị em dâu thật sự không thể tốt hơn, hôn sự này, cho dù là cướp nàng nhất định cũng phải cướp tới tay.

Hơn nữa nàng so với bất kỳ người nào cũng đều chiếm ưu thế.

“Khi nào Thư Tình trở về?”

“Cũng nhanh, theo như tin tức ta nhận được, bệnh tình ở Nam Đài phủ đã được khống chế, nàng rất quan tâm Thư Hàn, sau khi biết có kết quả sẽ lập tức nhanh chóng trở về.”

Tô Văn là người cực thông minh, nhìn người cũng thực chuẩn, nếu Trang Thư Tình biết được ở sau lưng đã có người xem thấu chính mình sợ là sẽ lạnh hết cả người, cũng may, người này không có ác ý với nàng.

Tô phu nhân thở dài, “Một vị cô nương, làm đến nước này thật không dễ dàng, nếu như đám nam nhân kia dùng được sao còn có thể nhọc nàng nơi nơi bôn ba.”

“Phu nhân, lời này thật bất công a, vì phu cũng là nam nhân!”

Giận lấy nhìn lão gia nhà mình liếc mắt một cái. Năm nay Tô phu nhân đã gần bốn mươi, khóe mắt hơi mi tràn đầy phong tình, “Thiếp thân cũng chỉ nói một câu vì Thư Tình, miễn cho có người nói phu nhân tóc dài kiến thức ngắn, trừ việc sinh con thì việc gì cũng không biết làm.”

Lời này hình như trong lúc vô thức nào đó hẳn đã từng nói qua, Tô Văn sờ sờ mũi, đi xuống giường giả bộ say rượu, “Đầu vi phu vô cùng choáng váng, trước nghĩ ngơi một lúc rồi lại cùng phu nhân thảo luận đề tài này.”

Rõ ràng chính là mượn rượu trốn tội đây mà, nhưng dù sao thì cũng vẫn mềm lòng, Tô phu nhân nhin cười, đắp chăn cho Tô Văn, chờ người ngủ say mới nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Trang Thư Tình bị người ở sau lưng phân tích một hồi lúc này đã sớm về nhà, hơn nữa còn cố ý phân phó người không nhà không được nói cho Thư Hàn là nàng đã trở lại.

Trời nóng, sau khi về nha Trang Thư Hàn lập tức muốn trở về phong nghỉ một lát, bước qua phòng khách theo thói quen đảo mắt nhìn xung quanh rồi tiến về phòng, vừa mới tiến lên một bước hẳn liền lập tức quay đầu lại, bởi vì quá mức giật mình nên chân vẫn một trước một sau chưa kịp nhúc nhích, ngơ ngác một hồi, cơ hồ teo bản năng hỏi rang miệng, “Tỷ tỷ? Tỷ trở về khi nào? Sao không có ai nói với đệ là tỷ đã trở lại!”

Trang Thư Tình cười lên tiếng, thật tốt, có thể nhìn thấy Thư Hàn nàng liền cao hứng.

“Buổi trưa là về đến nhà, nghe nói đệ lại đồ đầu, tiểu tam nguyên, thật không chịu thua kém.”

Lần đó trở về Khê Thủy Trấn mới tách ra hai ngày ngắn ngủi đã khiến cho hân hoảng hốt ăn không ngon ngủ không yên, mà lúc này, bọn họ còn tách ra hơn một tháng.

Có đôi khi buổi tối khó chịu muốn khóc, nghĩ muốn liều lĩnh đến Nam Đài Phủ tìm tỷ tỷ nhưng hân không thể làm như vậy, hân phải thích ứng với loại chia lìa này, sau này hân cũng không thể ngày ngày gặp mặt tỷ tỷ, hân phải thích ứng.

Mà những chuyện này, hân không thể để tỷ tỷ biết.

Cho dù bây giờ hân đang cao hứng muốn khóc, cũng không thể để tỷ tỷ biết.

Hơn nữa hiện giờ sắc mặt tỷ tỷ không được tốt lắm...

Đúng rồi, tỷ tỷ nhất định là cố ý chạy về trong ngày công bố kết quả, nghĩ như vậy, chút không tự nhiên trong lòng Trang Thư Hàn liền biến mất không còn dấu vết.

Tỷ tỷ lúc nào cũng đều yêu thương hân, cho dù về sau hân có như thế nào, dù hân có đi xa thì tỷ tỷ cũng nhất định sẽ nhớ hân.

Như vậy là tốt rồi.

”Tỷ tỷ, tỷ đi nghỉ một chút trước, chờ tỷ nghỉ ngơi tốt chúng ta lại nói tiếp.”

”Được rồi, gia chủ đã lên tiếng, ta liền đi ngủ trước vậy, buổi tối chúng ta hảo hảo ăn mừng một phen.”

”Tốt.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 127: Cự Thân

Người đồ tam nguyên lần này tất nhiên không thể sánh bằng trạng nguyên của ba kỳ hương, hội, đình, nhưng dù sao thì thanh danh nhất định sẽ truyền xa, huống chi người kia mới chỉ là một đứa bé.

Hội Nguyên Phủ náo động.

Nếu không phải cửa lớn Trang gia khó vào, từ khi tin tức bắt đầu truyền sa sợ là không biết sẽ có bao nhiêu người đập cửa tiến vào Trang gia.

Nhưng mà khó vào cũng không có nghĩa là không người vào được, người đến đầu tiên chính là Liễu gia nhị lão gia và nhị phu nhân.

Bệnh của Liễu Tri Quỳnh cũng đã tốt lên rất nhiều, nhưng nàng chưa bao giờ đề cập đến chuyện muốn trở về Liễu gia, Trang Thư Tình chưa về nên không có người thúc giục nàng.

Trang Thư Tình trở lại nàng lại càng không muốn đi, trong đầu vẫn luôn cân nhắc đến chuyện báai sự.

Nàng không cần trở về Liễu gia.

Mấy ngày nay nhị phu nhân không gặp nữ nhi, Trang đại phu không có ở đây nàng cũng không thể thường xuyên tốt cửa, chỉ có thể thường thường cho nha hoàn đưa mấy thứ đến đây, lúc này thấy sắc mặt nữ nhi hoàng nhuận, so với lúc ở nhà còn béo lên một còng, tâm tình liền vô cùng tốt.

Nhìn lão gia một cái lập tức kẻ sát nữ nhi nhẹ giọng nói chuyện: “Liễu Trí U bị đưa đến miếu đường, lão thái gia nói rằng cả đời này cũng không cho nàng bước ra, bất kỳ ai cầu tình cũng lập tức đưa đến trầm đường miễn cho Liễu gia càng thêm mất mặt, đại phòng lúc này đã mất hết thể diện.

Chuyện của Liễu gia, Trang Thư Tình tất nhiên sẽ không xen vào, nhưng Liễu Tri Quỳnh thấy mẫu thân nói như vậy mà liền nhăn lại, “Nương ở nhà đừng cao hứng như vậy, nói thế nào thì đại phòng vẫn là người chủ gia, nương đừng khiến mình chịu thiệt.”

“Nương đương nhiên biết, nhưng chủ gia thì như thế nào, hiện tại thấy chúng ta chẳng phải cũng không dám nhìn thẳng mặt hay sao, cho dù là tứ phòng cũng ghét bọn họ, tứ thúc mặc dù nhậm chức ở kinh đô nhưng tứ tẩu con cũng không phải dễ chọc, bởi vì Liễu Tri Quỳnh xúi dục mà còn trai nàng phạm lỗi lớn, nàng còn hận Liễu Trí U không thể...”

”Nương! Không cần nói nữa.”

Nhị phu nhân lập tức nhỏ giọng lại, trên mặt có chút mất tự nhiên, nàng quên mất nơi này là Trang gia, mà ở nơi này cũng không phải chỉ có một mình nữ nhi.

“Là ta lảm chuyện rồi, Trang đại phu cứ coi như ta chưa nói cái gì.” Nhị phu nhân vội vàng đổi đề tài, “Đúng rồi, sao không thấy vị đường tử kia của đại phu?”

“Mỗi ngày ta đều bận rộn, có một số việc không thể xử lý hết, may mắn có đại tử trông coi cửa hàng Đông thị bên kia, bây giờ chắc là tử ấy đang ở đó.”

“Tình cảm tử muội hai người đúng là thật tốt.” Nhị phu nhân thử thăm dò hỏi, “Tuổi nàng hình như lớn hơn Trang đại phu một chút, không biết đã nghị thân chưa?”

Trang Thư Tình nhất thời hiểu được, nhị phu nhân sợ là đánh chủ ý lên Mẫn tử tử.

Buông mi xuống cười cười, “Nhị phu nhân có điều không biết, đường tử của ta góa chồng trước khi thành thân, đối tượng nghị thân của tử tử được gia đình nuông chiều, sống buông thả, trước ngày thành thân mấy tháng bị nhiễm bệnh mà chết, bọn họ không những lừa gạt còn có ý đồ muốn để tử tử ta gả qua hòng chiếm trọn đồ cưới, sau này đại bá ta biết chuyện lập tức liền từ hôn, đối phương chẳng những không chịu, còn khắp nơi rêu rao nói tử tử ta có số khắc phu, kém chút đem tử tử ấy bức tử, ta đau lòng tử tử ấy nên liền đưa tử tử về đây, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều.”

Nhị phu nhân tròn mắt. Thế nhưng còn có nội tình như vậy? Nhìn vị cô nương kia thoải mái tự tại, nửa phần cũng không giống như người từng muốn tìm cái chết, nàng nguyên bản còn muốn nghị thân cho thứ tử.

Dòng dõi Trang gia mặc dù có chút thấp, nhưng nhìn tình huống trước mắt, đội tử đệ này của Trang gia cũng không phải người thường, nữ nhi trong nhà không ai có độ tuổi phù hợp với Trang Thư Hàn, Trang Thư Tình sớm đã có người ở bên trông chừng, cũng chỉ có thể từ Trang Thư Mẫn xuống tay.

Trưởng tử tập võ từ nhỏ, về sau không biết như thế nào, may mắn đã sớm định ra một mối hôn nhân tốt, lấy gia thế của đối phương cũng đủ để chống đỡ chi thứ hai, cho dù là đại phòng cũng nhìn đỏ mắt.

Nếu thứ tử có thể đặt mối quan hệ với Trang gia thì chi thứ hai cũng có thể càng thêm đảm bảo.

Nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không ngờ tới Trang Thư Mẫn đã từng có một mối hôn sự. Lại còn là góa phụ trước khi thành thân, người như vậy Liễu gia vạn vạn không thể cưới về.

Nhưng mà nàng suy nghĩ nhiều rồi, Trang thư Tình cũng chưa từng nghĩ tới muốn đem đường tử giả vào nhà cao cửa rộng, giả vào nơi như vậy, có khi ngay cả đến một đứa nha hoàn tử ấy cũng không thể đối phó được.

Ánh mắt vừa chuyển, chống lại tầm mắt tràn ngập xin lỗi của Liễu Tri Quỳnh nàng cũng chỉ cười cười, tiểu kế như vậy nàng vẫn có thể chịu được.

“Như vậy a, cũng thật đáng thương. “Cho đến khi rời đi, nhị phu nhân cũng không nhắc lại một câu, nàng có chút hối hận bản thân sao không hỏi nữ nhi trước về tình huống của Trang Thư Mẫn đã vội vàng mở miệng với Trang Thư Tình.

“Thư Tình, muội đừng để trong lòng, ở trong đại gia tộc mà nói, cho dù không tranh nhưng vẫn phải nghĩ cách khiến bản thân trở nên cường đại, không để người khác khi dễ, nương của ta không có ý xấu, cũng không cố ý tính kế, nàng chỉ muốn mượn sức muội.

“Muội biết, yên tâm, muội sẽ không đi so đo.”

Liêu Tri Quỳnh liền an tâm, Thư tình là người nói một không hai, muội ấy nói không so đo nhất định sẽ không đi so đo, “Ngày mai ta muốn về nhà một chuyến, nói với tổ phụ việc báỉ sư, cũng chuẩn bị chút lễ nghi, chính thức báỉ muội làm thầy.”

”Nghĩ tốt rồi?”

“Thời gian dài như vậy cũng đủ để ta suy nghĩ thấu triệt.”

Trang Thư Tình cười, “Không vội, nhìn xem Từ Giai Oánh nghĩ như thế nào, nếu nàng cũng kiên trì muốn học, vừa lúc có thể thu cả hai, y quán có Bán Nguyệt trông nom, đến lúc đó cũng có thời gian chỉ cho hai người.”

“Cũng tốt.”

“Tiểu thư, người Từ gia tới.”

“Ai đến?”

”Từ phu nhân và Từ tiểu thư.”

Hai người nhìn nhau, “Đúng là, vừa nhắc lập tức liền có mặt, mời bọn họ vào đi.”

”Vâng.”

Liễu Tri Quỳnh đứng dậy, “Ta về phòng trước.”

“Ừm, trong khoảng thời gian này phải chú ý cơ thể nhiều một chút, không cần suy nghĩ nhiều, không được khiến bản thân mệt mỏi, trước khi làm đại phu phải học cách chăm sóc chính mình cho tốt.”

“Ta hiểu.” Kỳ thực Liễu Tri Quỳnh rất muốn gọi nàng một tiếng sư phụ nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng. Tâm muốn bái sư cũng càng thêm gấp gáp.

Lúc này tình huống của Từ Giai Oánh đã hoàn toàn tốt, bước đi vững vàng, nhìn qua cũng biết cơ thể đã tốt lắm.

“Nhìn thế nào cũng thấy mệt mỏi. Ở bên ngoài không tốt sao?”

“Thời tiết quá nóng, không ăn được một số thứ.” Trang Thư Tình vén áo thi lễ với Từ phu nhân, “Thời tiết nóng như vậy sao phu nhân lại đến đây?”

“Còn không phải nha đầu này, vừa nghe nói Trang đại phu trở lại lập tức liền một hai nói nhất định phải đến thăm, nếu không phải có ta ở đây sợ là nó đã một mạch chạy đến Trang gia đòi bái sư.” Bất đắc dĩ mắng một câu, Từ phu nhân cũng phụ họa với nữ nhi nhà mình nói, “Ta nhìn cũng

thấy gầy đi, trong nhà còn rất nhiều khối băng, buổi chiều ta cho người đưa đến, cơm cũng phải ăn nhiều hơn một chút.”

Ở niên đại này có khối băng cũng không phải chuyện hiếm lạ, Trang Thư Tình không muốn cự tuyệt, tuy rằng Bạch phủ không thiếu nhưng dù sao cũng là tâm ý của người ta, cự tuyệt cũng không tốt.

Thân thể nàng căn bản đã kém, nên lúc nóng cũng kiên trì không dùng băng, còn những người khác lúc nào cũng có thể sử dụng.

Từ phu nhân thấy nàng tiếp nhận, ý cười trong mắt càng sâu, quay đầu lập tức nói đến chuyện khác, một hồi lâu mới giống như lơ đãng hỏi: “Tuổi của Thư Hàn hình như là mười một.”

“Đúng vậy, sinh nhật của đệ ấy mới qua không bao lâu, khi đó ta còn ở Nam Đài Phủ nên bỏ lỡ mất.” Trang Thư Tình lập tức liền biết được ý đồ của Từ phu nhân, nhưng mà, mười một tuổi đã có thể nghị thân?

Dù sao ở thời đại này, mười một tuổi nghị thân cũng coi như là trẻ, ở đây cũng không cho phép tự do luyện ái.

“Ta cũng không nói chuyện quanh co nữa, ta đến đây là muốn tác hợp cho cháu gái của ta, nàng nhỏ hơn Thư Hàn một tuổi, trong nhà dạy vô cùng tốt, so với nữ nhi này của ta đúng là bớt lo hơn nhiều, nếu Trang đại phu có ý, ta tìm một cơ hội để đại phu xem thử.”

“Phu nhân có ý tốt, lấy tài sản của tỷ đệ chúng ta mà nói tuyệt đối là trèo cao, nếu mở lời cự tuyệt đúng là có chút không biết tốt xấu, nhưng bởi vì là Từ phu nhân nên ta không thể nói những lời qua loa tắc trách.”

Uống một ngụm trà, Trang Thư Tình thấy thần sắc Từ phu nhân không để ý mới tiếp tục nói “Trong nhà phụ mẫu không còn, nói đến hôn sự của Thư hàn, ta là người có quyền làm chủ nhất, đệ ấy vẫn luôn nghe lời ta nói,

nếu ta nói đệ ấy xem trọng một chút, đệ ấy nhất định sẽ tuyệt không nói hai lời, nhưng thỉnh phu nhân thứ lỗi, ta không thể làm vậy.”

“Lo lắng khi hẳn hiểu chuyện sẽ không vui?”

“Ta không sợ hẳn ghét ta áp đặt, chỉ sợ hẳn không thể sống được hạnh phúc.” Trang Thư Tình có chút cảm khái nói, “Khi còn nhỏ, không hiểu tình là gì, hôn nhân đều từ cha mẹ và trưởng bối sắp đặt, về sau sẽ phải sống cùng người đó, mặc kệ là bần cùng hay phú quý, cho dù là lớn tuổi cũng phải cùng trôi qua cả đời, nếu không gặp được người thích hợp, trong lòng sẽ không uất ức sao? Người thân mật nhất bên cạnh bản thân chẳng lẽ không thể tự mình lựa chọn? Nếu cha mẹ ta ở đây, việc này nhất định không đến lượt ta phát biểu ý kiến, nhưng nhà ta không có trưởng bối, một khi đã vậy ta cần gì phải ngăn cản cơ hội có được hạnh phúc của đệ ấy? Tâm tư của Thư Hàn vô cùng cần trọng, chỉ cần đã đặt ra mục tiêu thì tuyệt đối sẽ cố hết sức đạt được, những lúc đệ ấy cảm thấy mệt mỏi, người làm tỷ tỷ cũng chỉ hy vọng đệ ấy có thể nghỉ ngơi thả lỏng, người sống trên đời phải có quy củ mới có thể bước vào khuôn khổ, nhưng có những quy củ khiến con người không thể sống được tự tại với chính bản thân mình, ta luôn là người không đặt nặng quy củ, khiến phu nhân chê cười rồi.”

“Không, là Thư Hàn có một tỷ tỷ tốt.” Từ phu nhân nói lời vô cùng chân tâm thật ý, lệnh của cha mẹ không thể cãi, gả cho người tốt coi như mệnh người tốt, gả không tốt cũng là số của mình, đem hết thầy mọi thứ đều quy kết cho số mệnh, trước đến giờ nàng cũng có thói quen như vậy, hôm nay nghe Thư Tình nói nàng mới biết được, cuộc sống của mình cũng không thể quy kết cho số mệnh

Đáng tiếc, Trang Thư Tình chỉ có một.

Thứ nàng ấy nghĩ đến đầu tiên sẽ là hạnh phúc mà không phải lợi ích, người như vậy chỉ có Thư Tình.

Bạch Chiêm đứng ngoài cửa, hai tay vòng trước ngực, híp mắt dựa vào cột, phàng phất như không thấy đứa nhỏ đứng bên cạnh hẳn đang run rẩy.

Trên thực tế hẳn có chút ghen tị với Trang Thư Hàn, đối với hẳn, Thư Tình tới bây giờ cũng không để ý như vậy.

“Nhưng mà người cũng phải chuẩn bị tâm lý trước, việc này một ngày chưa được định xuống, nơi này của người sẽ không yên tĩnh, ai cũng không phải người mù, có mắt đều nhìn tra được Thư Hàn về sau nhất định sẽ tiền đồ vô lượng, người khác sẽ nghĩ mọi cách đem chuyện tốt này thu vào tay.

“Bên ngoài không phải luôn nói rằng cửa lớn Trang gia không dễ vào sao? Về sau lại càng không dễ vào là được.”

Từ phu nhân cười ra tiếng, mỗi ngày đều ôm một đồng quy củ nói chuyện nàng cũng thấy mệt, nàng thật lòng yêu thích Trang Thư Tình, rất muốn tìm một cơ hội đem người về phủ, để các nàng có thể cùng Trang Thư Tình ở chung tán gẫu, sống thanh thản vô câu vô thúc khiến con người cảm thấy thật thoải mái.

Không phải ai cũng muốn bản thân sống khó khăn, nếu có cơ hội có thể để bản thân thoải mái một chút, ai lại không đồng ý?

”Nương, chuyện của ngài xong rồi thì mau đến chuyện của con gái a.” Từ Giai Oánh chờ đến sốt ruột, nhin không được xen miệng nói.

Từ phu nhân liếc nàng một cái, “Không phải là báai sư sao? Khi nào nương ngăn cản con? Chỉ cần Thư Tình chịu nhận vào cửa, ta còn ước gì không thể nhanh chóng quét người ra khỏi nhà.”

”Không cần nương ngài quét, con tự mình đi, Thư Tình, mau nhận ta đi.”

Trang Thư Tình cười, hai mẹ con này thật là.

”Trước đây Liễu Tam cũng đề cập chuyện này với ta, vậy ba ngày sau cùng nhau làm lễ bái sư, như thế nào?”

Từ Giai Oánh mừng rỡ, hai tay dùng sức nắm lại, “Được, vậy ba ngày sau.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 128: Thu Đồ Đệ, Mở Y Quán

Tin tức Trang Thư Tình sắp thu đồ đệ không có ai biết, nhưng từ miệng hạ nhân hai nhà Từ Liễu, tin tức này rất nhanh được truyền ra.

Tất nhiên là lời gì cũng có, nhưng được hai gia tộc tán thành, mặc kệ là trong lòng nghĩ như thế nào cũng không có người dám đi cầu rủi ro.

Dù sao thì Liễu gia và Từ gia cũng là gia tộc lớn ở Hội Nguyên Phủ, không người nào nguyện ý đắc tội với đại gia tộc.

Ngày này, chẳng những Liễu nhị gia và nhị phu nhân tới mà cả Liễu lão gia tử cũng tự mình tới đây, phía Từ gia, người đến là Từ tướng quân và phu nhân.

Người không nhiều, nhưng sức nặng mười phần.

Hôm này không có tôn lão và những người khác, chỉ có một mình Trang Thư Tình ngồi trên chủ vị, bởi vì hiếu kì chưa qua nên vẫn mặc một bộ mặc như trước, dù là trang sức cũng không quá chói mắt, ở trong mắt hai vị phu nhân càng cảm thấy thương tiếc, nàng vì nương giữ đạo hiếu, còn phải chăm sóc cho đệ đệ, vị cô nương như vậy đúng là khó có được.

Liễu Tri Quỳnh và Từ Giai Oánh trước ngày bá sự đã thương lượng một hồi, cùng mặc một thân áo lam nhạt, chân đi đôi giày vải màu vàng, cũng không có trang sức chói mắt, nhẹ nhàng khoan khoái đi đến trước mặt sư phụ.

Hai người nhất tề quỳ xuống trước mặt Trang Thư Tình, hai tay bưng trà giờ cao trên đỉnh đầu, “Sư phụ, mời dùng trà!”

Trang Thư Tình tiếp nhận ly trà của Từ Giai Oánh nhấp một ngụm, sau đó đưa cho Bảo Châu, lại nhấp một ngụm của Liễu Tri Quỳnh xong mới nói chuyện, “Giai Oánh lớn tuổi hơn, là sư tỷ, Tri Quỳnh là sư muội.”

”Vâng, sư phụ.”

Đưa tách trà cho người bên cạnh, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Học y không thể nóng vội, trong tất cả những nghề, riêng học y là không có khả năng học thành nhanh chóng cũng không thể học chỉ một lần là xong, cho dù mất đến mười năm, tám năm, may ra mới có thể học được chút da lông, học càng sâu, các người sẽ phải làm quen với các bộ phận trong cơ thể con người, còn phải động dao trên xác chết, chỉ có trải qua thực tiễn, các người mới biết được vị trí của lục phủ ngũ tạng. Chỉ có thể tìm đúng vị trí các cơ quan thì mới có thể chữa trị được đúng bệnh. Nếu như không xác định đúng vị trí, có thể sẽ lưu lại bệnh căn, không chừng còn cắt phải mạch máu khiến người bệnh mất máu mà chết, sợ hãi sao?”

Trong lòng hai người đều đã chuẩn bị tâm lý, cái gì cũng nghĩ tới, chỉ duy nhất không tính được sẽ phải động dao lên xác chết, nhìn nhau, từ mắt đối phương hai người đều thấy được sự sợ hãi, nhưng tâm trí kiên định, chỉ bằng thứ này vẫn chưa thể đánh mất quyết tâm của các nàng.

”Có một chút sợ hãi, nhưng mà ta nghĩ có thể vượt qua, sư muội cũng nhất định có thể.”

”Ta có thể, sư phụ, ta có thể.”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu, cũng không động dung, ngược lại hai vị mẫu thân ngồi ở một bên nghe nàng nói, đã mấy lần muốn mở miệng nhưng cũng không nói ra lời gì.

”Các người chỉ cần nhớ kỹ, những khổ cực các người học được ở đây đều là quá trình ta đã từng trải qua, nhưng ta sống được đến nay, cho dù học hành gian nan vất vả, vừa khóc vừa học, thời gian học giải phẫu cho dù có vô cùng đói nhưng cũng không thể nuốt được cơm, chỉ cần ăn một chút liền phun ra, nhưng vẫn phải ăn, cuối cùng ta chỉ có thể bưng bát cơm đối mặt với thi thể bên cạnh ăn từng muỗng từng muỗng một. Y thuật của ta không giống những gì các người từng biết, chỉ cần hơi có sai lầm khả năng sẽ mất đi tính mạng con người. Năm đó, ngày đầu tiên ta học, câu nói đầu tiên học được chính là không được sợ hãi khi đối mặt với sinh mệnh con người. Nếu như sợ hãi thì không còn tư cách làm đại phu, những gì ta đã từng trải qua sau này các người cũng phải đối mặt, nếu không làm được, cho dù mười năm, hai mươi năm sau ta cũng sẽ không cho các người bước vào nghề y, hiện tại các người hối hận còn kịp, nếu như sau này nữa đường rút lui, ta lập tức sẽ trục xuất sư môn, không chút lưu tình.”

Hai người mặt đã không còn chút máu nhưng ánh mắt lại không có chút nào lui bước.

Đúng vậy, các nàng sợ hãi, nhưng các nàng càng sợ hãi sẽ phải sống những tháng ngày như trước kia, nhìn không thấy hi vọng, lúc đau đớn, khó chịu cảm giác dồn nén như muốn giết sạch tất cả mọi người, muốn cho tất cả mọi người cùng chính mình chịu đau khổ, bản thân như vậy, ngay cả các nàng cũng không dám đối mặt lần nữa.

Hiện tại các nàng đã bước ra từ những tháng ngày đen tối kia, nhưng chuyện đã từng xảy ra, chưa giờ khắc nào các nàng quên đi, nếu các nàng có thể học được dù chỉ một chút bản lãnh của sư phụ, vậy một ngày kia các nàng cũng có thể trợ giúp những người đã từng sống trong đau khổ như các nàng... Vừa nghĩ đến trong lòng liền tràn ngập ý chí chiến đấu.

Chỉ cần kiên trì tiến lên, tương lai nhất định sẽ tốt đẹp, cho dù vất vả một chút thì có làm sao!

Hai người ngẩng đầu ưỡn ngực, “Vâng, sư phụ, đồ nhi ghi nhớ.”

Lúc này Trang Thư Tình mới lộ ra thần sắc vừa lòng, “Đứng lên đi.”

”Vâng.”

Chuyện trong lòng ngóng trông hồi lâu rốt cuộc cũng thành, hai người đều có chút kích động, đứng lên nắm chặt tay đối phương, nếu không có trưởng bối và sự phụ ở đây sợ là hận không thể nhảy cẫng lên khiến tâm tình chính mình bình tĩnh lại.

Trang Thư Tình vốn cũng không phải người nghiêm túc, thấy cảm tình sư tỷ muội các nàng tốt như vậy, trên mặt cũng tràn đầy ý cười.

Từ vị trí chủ vị đi xuống bên người Bạch chiêm, tuy rằng thân phận có chút thay đổi, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, đặt ở trước mặt mấy vị trưởng bối nói thế nào nàng vẫn nên đi về vị trí của tiểu bối.

“Về sau khẳng định sẽ phải chịu đau khổ, bây giờ vẫn chưa bắt đầu, nên nói cái gì mọi người đều nói đi.”

“Đau lòng thì đau lòng, Trang đại phụ dạy thế nào thì vẫn phải dạy thế đó, dù sao chúng ta cũng không nhìn thấy.” Liễu lão gia tử là người rộng rãi, “Nếu có thể học được của người mấy phần bản lãnh, về sau cũng có thể sống yên ổn.”

Nhị phụ nhân nhất thời đỏ hồng vành mắt, dù nàng đau lòng nữ nhi nhưng cũng không thể bảo bọc được cả đời, bây giờ còn tốt, có Liễu gia tử thiên vị, ai cũng không thể nhiều lời, nhưng đợi đến khi lão gia tử không còn, bọn họ làm cha mẹ cũng không thể sống mãi cùng nàng, đến lúc đó phải làm thế nào?

Cảm tình huynh muội cho dù có tốt nhưng về sau có tẩu tử vào cửa cũng sẽ có một tầng ngăn cách, nếu có bản lĩnh có thể khiến bản thân sống

tốt, về sau cũng không cần nhìn sắc mặt người khác, nghĩ như vậy, Nhị phu nhân liền đem đau lòng ép xuống dưới.

Bây giờ vất vả một chút, về sau cũng không cần phải lo nghĩ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Từ phu nhân, chống lại ánh mắt cũng đỏ hồng như mình, trong lòng cảm thấy hiểu rõ, địa vị của nữ tử đã cùng cách còn không bằng gái lầu, bây giờ đau sưng, về sau cũng không thể duỗi tay đi quản, cho dù các nàng không thể học được hoàn toàn bản lãnh của Trang đại phu nhưng có thể đi theo nàng cũng tốt.

Ánh mắt Từ công mậ có chút phức tạp, “Trang đại phu có thể nhận con là đồ đệ cũng coi như có phúc khí, về sau như thế nào cũng chỉ có thể xem tạo hóa.”

“Ở nơi này của ta không có hai từ 'tạo hóa', các nàng trả giá bao nhiêu thì sẽ nhận về bấy nhiêu.” Trang thư tình liếc mắt nhìn hai người, cười nói. “Các nàng đã bái ta làm sư phụ, về sau hành y đều phải mang theo các nàng, sẽ nhiều lần phải xuất đầu lộ diện, khó tránh khỏi có người nói lời khó nghe, các nàng nói như vậy cũng biết là đã chuẩn bị tốt tâm lý, cho dù những người bên ngoài không có nhiều cơ hội để tiếp xúc, nhưng có chút thời điểm không thể mãi trốn tránh.”

“Mặc kệ cho bọn họ nói, ta nhin được, chỉ cần Quỳnh Nhi không sao, việc gì ta cũng có thể chịu đựng. Trang đại phu yên tâm, ta đã chuẩn bị trước tâm lý.”

“Ta sẽ không khách khí như nhị phu nhân, ai dám nói linh tinh trước mặt ta ta nhất định sẽ không nín giận.” Từ phu nhân xuất thân danh môn, từ khi gả vào Từ gia tình tình cũng mạnh mẽ không ít, chỉ cần động đến điểm mấu chốt của nàng, nàng lập tức dựng thẳng sát khí.

Trang Thư Tình nhìn, có chút đoán được tính tình mạnh mẽ kia của Từ Giai Oánh là học từ ai.

Thu đồ đệ, bởi vì sắp mở y quán mà Trang Thư Tình bận càng thêm bận, chỉ nói đến giảng bài đã chiếm của nàng không ít thời gian.

Bởi vì nơi này không có thuốc tây, nói đến trung y thì bản thân nàng cũng chỉ hiểu được khái quát, vì vậy nàng cũng đành vừa giảng vừa học, may mắn hai vị học sinh này không có tín nhiệm nàng mù quáng, không cảm thấy có gì đó không đúng.

Liễu Tri Quỳnh làm bệnh nhân nhiều năm, tốt xấu cũng có chút trụ cột, Từ Giai Oánh thì hoàn toàn là người mới nên học có chút cố sức, Trang Thư Tình không thể không thả chậm tốc độ để nàng có thể đuổi kịp.

Mỗi ngày đều liên tục như vậy, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Ngày khai trương y quán, Trang Thư Tình cũng chỉ treo bảng hiệu lên liền coi như xong việc.

Y quán là nơi trị bệnh cứu người, không cần đến nhiều lễ nghi rườm rà.

Trình Kha đã tới từ sớm, ngẩng đầu nhìn bốn chữa như rồng bay phượng múa ‘Y quán Cùng Tế’ một hồi lâu mới bước qua ngưỡng cửa, mùi thuốc quen thuộc đập vào mặt, nhưng bất đồng với những y quán khác đó là nơi này tất cả đều là nữ tử.

“Trình đại phu đến.” Trang thư tình đã sớm cho người đứng chờ ngoài cửa, nghe thấy tiếng gọi liền vội vàng ra ngoài.

Y quán không thể không có đại phu, những đại phu khác hoặc là mở y quán tại nhà, hoặc là đến những y quán có tuyển đại phu để chẩn bệnh, chỉ có Trình Kha là không giống, hẳn không chịu câu thúc, cho dù là y quán của sư phụ hay các sư thúc bá cũng không làm việc cố định ở bất kỳ nơi nào.

Nàng cho người đi đề nghị hân đến làm việc tại y quán của nàng, hân liền lập tức đồng ý, Trang Thư Tình nghe vậy cũng cảm thấy ngoài dự đoán.

”Trình đại phu tới thật sớm.”

”Tò mò nên muốn đến sớm một chút để xem thử.” Nhưng mà hân có chút thất vọng nho nhỏ liếc mắt nhìn xung quanh, y quán ở đây cũng không có gì khác những y quán ngoài kia, kỳ thực hân là muốn đến kiến thức một phen khả năng mổ bụng chữa bệnh của Trang đại phu..

Chút tiểu tâm tư ấy của hân Trang Thư Tình tất nhiên là nhìn ra được, cười cười dẫn hân vào bên trong.

Phòng giải phẫu cũng không khác những phòng bên ngoài là mấy.

Đây vốn chỉ là một cách để chữa bệnh, nếu có người có thể thấy hứng thú với nó mà dụng tâm nghiên cứu, nàng cầu còn không được.

”Trình đại phu cảm thấy hứng thú thì cứ tự do tham quan, chúng ta đi vào nhìn một cái.”

Một nơi vô cùng sạch sẽ, thoảng thoảng có mùi cồn quen thuộc.

Chính giữa căn phòng nhỏ hẹp bày một chiếc giường, bên góc tường còn đặt những thứ kỳ lạ hân chưa bao giờ thấy qua, duy nhất nhận biết chính là hộp dụng cụ của Trang đại phu.

”Đây là dụng cụ hô hấp, lúc mổ có thể hỗ trợ bệnh nhân hô hấp, đây là dụng cụ ly tâm...”

Mỗi một dạng Trang Thư Tình đều giới thiệu cho hân, nói trong khoảng thời gian này chuyện nàng cao hứng nhất chính là dụng cụ ly tâm rất cục cũng đã hoàn thành, so với đoán trước của nàng càng thêm tinh tế,

không hổ là người của Bạch công tử, có cái máy này, nàng bắt đầu đi thu thập các nhóm máu khác nhau.

Mấy ngày gần đây Thanh Dương Tử đều ôm cái này mãi không tha, hận không thể rút máu của tất cả mọi người đi kiểm tra, trong Bạch phủ, ngoài Bạch Chiêm ra không ai có thể chạy thoát khỏi hắn, bây giờ vừa nhìn thấy hắn lập tức liền trốn.

Trang Thư Tình vô cùng yên tâm đem dụng cụ ly tâm giao cho hắn, việc này, nàng tin tưởng không có bất kỳ người nào làm tốt hơn hắn.

”Ta có thể chạm vào mấy thứ này sao?”

“Đương nhiên có thể, về sau, lúc nào ta giải phẫu người cũng có thể đứng một bên quan sát.”

Trình Kha mừng rỡ, “Thật sao?”

”Đương nhiên.”

”Tốt, vậy ta liền lưu lại nơi này không đi!”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 129: Y Quán Cùng Tế

Không bao lâu, Lưu Thanh Quân đến, nhìn trong ngoài một chút, ánh mắt đảo qua phòng phẫu thuật mấy lần, chào hỏi rồi trở về, nếu như không phải y quán nhà hắn đang còn mở cửa hắn thật sự sẽ ở lâu hơn một chút.

Sau đó mấy vị đại phu cùng nàng hợp tác giải quyết dịch bệnh ở Hội Nguyên Phủ cũng đến, cũng không ở lại lâu lắm, chào hỏi một tiếng rồi ra về.

Không người nào biết, bốn chữ 'Cùng Tế y quán' chính do hoàng thượng ngự bút đề lên, y quán cứ như vậy im ắng khai trương.

Đại khái vì Trang Thư Tình ít khi ra tay, hơn nữa tuổi của nàng còn rất trẻ, mặc dù có thanh danh, nhưng vẫn không có bao nhiêu người tin nhận, ý quán mở mấy ngày nay cũng chỉ có ít người đến cửa.

Thấy tình huống như vậy, mười vị y nữ sau khi chuyển đến y quán đều cảm giác có chút lo sợ bất an, sau khi thật sự xác định Trang đại phu không phải vì tình hình y quán mà buồn rầu mới yên lòng một chút.

Thật sự thì Trang Thư Tình không hề phát sầu, cho dù người đến nhiều nhưng chỉ là những chứng bệnh phổ thông bình thường thì nàng cũng chỉ có thể trông cậy vào Trình Kha, xét về phạm trù trung y khả năng của nàng hoàn toàn kém hơn nhiều những vị đại phu ở đây, không phải bệnh nào nàng cũng có thể chuẩn đoán.

Trình Kha thì càng nóng nóng này, phải nói là hắn còn ước gì không có người đến, để mỗi ngày hắn có thể trốn trong phòng giải phẫu không đi

ra, những dụng cụ phẫu thuật này của Trang đại phu so với cái gì cũng đều hấp dẫn hẳn.

Sáng sớm, sau khi dùng xong bữa sáng mỗi người đều làm việc của mình, Trang Thư Hàn đến lớp học, Trang Thư Tình đi y quán, Trang Thư Mẫn đến trông coi cửa hàng.

Trang Thư Mẫn lo lắng nhìn Thư Cố, kéo kéo ống tay áo Tình muội muội.

Lúc đầu Trang Thư Tình có chút không hiểu, nhìn ánh mắt của Thư Mẫn một hồi chợt hiểu được, mấy ngày nay nàng quả thật đã quên mất tiểu gia hỏa này.

”Thư Cố, đệ đang nghĩ gì vậy?”

Trang Thư Cố lập tức ngẩng đầu, hẳn cho là tỷ tỷ đã đi!

Trang Thư Tình ngồi xuống bên cạnh hẳn, sờ sờ đầu nhẹ giọng hỏi: “Có phải đang trách gần đây tỷ tỷ quá bận hay không?”

Trang Thư Cố lắc đầu liên tục, “Không có, đệ không trách.”

”Vậy sao lại mất hứng.”

Đứa nhỏ lại không nói chuyện.

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ. “Thư Cố, tỷ tỷ đưa đệ đến trường học có được không? Lúc đó tỷ tỷ đã hứa với đệ nhưng mà sau đó lại quá bận rộn, là tỷ tỷ sơ sót.”

Nhìn hẳn vẫn không nói chuyện, Trang Thư Tình thấp giọng hỏi, “Không muốn đi sao? Vậy mỗi ngày tỷ tỷ đều mang đệ đến y quán có được không?”

Một lát sau, Trang Thư Cỗ mới ngẩng đầu lên, trên mặt hồng hồng còn mang theo nước mắt, “Đệ muốn đến trường, sau này cũng muốn làm quan giống như nhị ca.”

”Được, được, vậy thì đến trường, về sau rồi làm quan. đừng khóc.” Lau nước mắt cho Thư Cỗ, Trang Thư Tình nhìn không được cười cười, nhìn về phía Bạch Chiêm đang đứng tựa ngoài cửa, “Aizz, hai vị đệ đệ của ta đều muốn làm quan.”

Bạch Chiêm chỉ nhướn mày, cũng không nói chuyện.

”Được rồi, mau nín khóc nào, bây giờ chúng ta lập tức đi, Nam Châu, đi chuẩn bị tốt lễ vật bái sư, đúng rồi, mấy ngày sau người đi theo Thư Cỗ đi.”

”Vâng.”

Để Bảo Châu đi thay xiêm y khác cho Thư Cỗ, Trang Thư Tình đến bên người Bạch Chiêm nói chuyện với hắn. “Chàng đừng cho người đến nữa, để ở chỗ ta đúng là có tài nhưng không biết dụng.”

”Bọn họ có tài gì, ở trong phủ không có việc gì làm, đi theo nàng còn có thể dùng một chút.”

Trang Thư Tình bất đắc dĩ nhìn hắn, “Vậy là lại muốn đưa người đến?”

”Ai biết được sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, ta để người đi theo hắn cũng an tâm hơn chút, không chừng còn có người muốn dụng tâm kín đáo.”

Trang thư Tình hiểu ý hắn nói, Thư Cỗ vốn không phải người Trang gia, cho dù nàng đã nhận hắn làm đệ đệ nhưng hắn vốn xuất thân từ cái thôn nhỏ kia, người ở đó cũng không phải tốt lành gì, nếu không canh

chừng tốt không chừng sẽ có người nói gì đó bên tai hăn, khiến Thư Cố có suy nghĩ sai lệch đến lúc đó trở tay không kịp.

Bác nông dân và con răn, chuyện này nàng đã từng nghe qua.

”Tuổi Thư Cố còn nhỏ, không thể khiến đệ ấy chịu áp lực quá lớn.”

”Ừm.” Bạch Chiêm nhéo nhéo vành tai của nàng, “Tối hôm qua Thanh Dương Tử có mang về mấy cỗ thi thể mới chết chưa lâu.”

Trang Thư Tình trố mắt, “Hăn tìm được ở đâu?”

”Không có hỏi.”

”Sao hăn nghĩ được cái này? Đúng rồi, “Trang Thư Tình giật mình, “Có phải hăn nghe nói ngày ấy Giai Oánh các nàng báỉ ta làm sư phụ không? Nhưng ta nhớ rõ ngày ấy hăn không có ở trong phòng a.”

”Ừm.” Bạch Chiêm từ chối cho ý kiến, không ở trong phòng thì có thể ở ngoài phòng, hăn sớm đã thấy Thanh Dương Tử tới.”

”Hăn... Muốn làm cái gì?” Trang Thư Tình có chút không kìm nén được nghĩ, Thanh Dương Tử người kia rất tà tính, chỉ làm việc theo tâm ý, người như vậy vô cùng không thích hợp trở thành đại phu, nhưng khi học Tây y với nàng hăn lại vô cùng thông minh, không chỉ suy một ra ba mà còn từ một làm thành mười, hăn cũng rất chuyên cần nghiên cứu, nếu được hướng dẫn tốt, về sau sẽ phát triển không giới hạn.

Nàng duy nhất có thể cậy vào chính là hăn đối với nàng coi như tôn kính, tuy rằng vì lúc trước đã báỉ sư nên không thể đầu nhập môn hạ của nàng, nhưng đối với hăn nàng cũng coi như là nửa sư phụ, hơn nữa có Bạch Chiêm ở đây, nàng cũng có chút yên tâm.

”Thi thể kia là loại người gì?”

”Đều là những người có chết cũng không hết tội.” Thấy nàng sắc mặt ưu sầu, mày Bạch Chiêm nhăn lại, “Ta nói nàng việc nàng không phải vì muốn nàng lo lắng, trước khi sư phụ Thanh Dương Tử chết đã bắt hắc thê độc, hắc tuyệt đối sẽ không thương hại đến người vô tội.”

Lời này là che chở cho Thanh Dương Tử hay là muốn để nàng yên tâm đây? Trang Thư Tình tà tà liếc mắt nhìn hắc, “Nói Thanh Dương Tử đừng làm xằng bậy, lãng phí thi thể, không phải hắc làm được chống phân hủy đã có chút tâm đắc hay sao, dùng thử một chút thử coi, hôm nay ta sẽ dạy Giai Oánh và Tri Quỳnh lý thuyết của giải phẫu, nói Thanh Dương Tử cũng đến nghe đi.”

Bạch Chiêm nhìn ra ngoài cửa, Trang Thư Tình theo tầm mắt hắc cũng nhìn lại, kẻ đang cười đến thấy rằng không thấy mắt kia không phải Thanh Dương Tử thì còn là ai!

”Trang tiểu thư, về sau chuyện thi thể cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ giúp cho hai vị đồ nhi của người luôn có thi thể tươi mới để dùng.”

Trang Thư Tình nghe thấy liền trợn trắng mắt, cố gắng nhịn xuống xúc động muốn đánh người.

Trần phu tử không nghĩ tới Trang Thư Tình đột nhiên sẽ tới cửa, nhìn đứa nhỏ bên người nàng liền hiểu ý đồ nàng đến đây.

”Thư Cố là đứa nhỏ lúc trước ta cứu về, ta muốn để đệ ấy theo học Trần tiên sinh, không biết Trần tiên sinh có nguyện ý thu đệ ấy?”

”Mấy tuổi rồi?”

Nhìn Trần phu tử hỏi Thư Cố, Trang Thư Tình lảng lảng nhìn, không đáp lời.

Trang Thư Cỗ nhìn tỷ tỷ, giống như tiểu đại nhân nghiêm cần đáp lời Trần phu tử, “Tiên sinh, Thư Cỗ năm tuổi.”

”Là đến tuổi dạy vỡ lòng, nhận biết được mặt chữ chưa?”

”Nhị ca có dạy cho Thư Cỗ.”

Trần phu tử gật đầu một chút, vẫy tay ý bảo hần đi qua, mở ra một quyển sách trong đó để hần đọc.

Những chữ đơn giản đều đọc được không út, Trang Thư Tình còn có chút giật mình.

Đối với Thư Cỗ, quả thật nàng không có để bụng như Thư Hàn, cũng không phải là cố ý muốn như thế, lần đầu tiên ở thế giới này, người nàng nhìn thấy đầu tiên khi mở mắt ra là Thư Hàn, kể từ đó hai tỷ đệ đều cùng sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình tất nhiên sâu hơn một chút, Thư Cỗ đến sau, dấu vết ở trong lòng nàng cũng không nặng như vậy, nhưng nói đến cùng thì cũng là nàng sơ sót.

Trần phu tử lại hỏi một chút những thứ khác, hần đều đáp được, không hiểu chỗ nào cũng sẽ nói ra, thái độ này của Trang Thư Cỗ khiến hần cùng thêm vui mừng, liên tục gật đầu nói: “Tốt lắm, hai vị đệ đệ Trang tiểu thư đều chỉ dạy được rất tốt.”

”Thư Tình nào dám tranh công, tất cả đều là Thư Hàn dạy.” Trang Thư Tình nhìn đứa nhỏ trở về bên người nàng cười cười, vô cùng thân thiết sờ sờ đầu hần, nhìn thấy hần mỉm cười đáp lại tâm tình càng tốt hơn rất nhiều, “Vậy sau này Thư Cỗ đành giao cho tiên sinh, không mong rằng về sau tiền đồ của đệ ấy có lớn như thế nào, chỉ cầu tiên sinh dạy nhiều cho đệ ấy đạo lý đối nhân xử thế, con người sống ở đời không có đạo đức cùng cốt cách, cho dù học vấn có lớn đến đâu cũng vô dụng, ta cũng không nguyện hần về sau sẽ bị người khi dễ.”

”Ha ha ha, lời này của Trang tiểu thư vô cùng đúng, làm một con mọt sách suốt ngày chỉ biết khoe chữ để làm gì, còn người không chỉ cần học vấn, còn cần phải am hiểu rõ ràng đạo lý đối nhân xử thế, tránh cho sau này bước vào đời bị người khi dễ mà bản thân cũng không biết.”

”Chính là đạo lý này.” Trang Thư Tình vỗ vỗ đầu Thư Cố, “Mau đi kính trà cho tiên sinh.”

Trần phu tử nhìn đứa nhỏ nghe lời bưng trà quỳ xuống, hai tay dâng lên đĩa ly trà đến trước mặt mình trong lòng cảm khái, thật không biết Trang Thư Tình dạy đứa nhỏ như thế nào, người đệ đệ nào cũng có thể dạy được tốt như vậy, hẳn làm phu tử nhiều năm, đối với học trò của mình cũng đều để bụng một hai, nhưng từ trước tới giờ bọn họ đối với mình cũng đều là sợ nhiều hơn kính, không dám nói hơn một lời, Thư Cố hiện tại giống như Thư Hàn lúc trước, sự sùng bái đối với tỷ tỷ không hề che dấu.

Thư Cố tuy không so được với Thư Hàn, nhưng cũng chỉ không so được với vị thiên tài mới mười một tuổi đã là tam nguyên, tư chất của Thư Cố tuyệt đối là thượng đẳng, chỉ cần hẳn dụng tâm chỉ dạy, nói không chừng về sau chính là ngay cả hẳn cũng thua kém học sinh mình.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Trần phu tử nhìn Trang Thư Cố cũng nhiều hơn một phần hòa ái, điều này khiến cho Trang Thư Cố được thỏa ý nguyện, tâm cũng an lòng rất nhiều

Từ ngày đó trở đi, mỗi ngày Trang Thư Cố đều ngồi xe ngựa di chuyển giữa nhà và trường học, bên người có thêm một thư đồng mười sáu tuổi, mỗi ngày Trang Thư Hàn đều sẽ cưỡi ngựa hộ tống đệ đệ tới trường sau đó sẽ vòng đi quý phủ của Tô tiên sinh

Mỗi ngày cứ vòng quanh như vậy cho đến khi Trang Thư Hàn rời khỏi Hội Nguyên Phủ với chấm dứt.

Trước tới giờ Trang Thư Hàn đều biết, cảm tình không phải từ trên trời rớt xuống, mà phải từ từ bồi đắp.

Giải quyết xong một cốc tâm sự, Trang Thư Tình trực tiếp tới y quán.

Từ Giai Oánh và Liễu Tri Quỳnh cũng đang ở y quán, trong ngày thường phần lớn chuyện ở y quán đều do Liễu Tri Quỳnh quản để Từ Giai Oánh có thể có càng nhiều tâm tư dùng trên việc học tập.

Nhìn thấy nàng tiến vào, Liễu Tri Quỳnh vội cầm một tấm thiệp lên chào nàng, “Sư phụ, thiếu phu nhân Lưu gia khó sinh, ta đã hỏi thăm, y quán trong thành đều nhận đưa bái tiếp.”

”Vậy liền đi xem thử đi, gọi Giai Oánh ra, hai người cùng đi theo ta, Hạ Trân, người cũng đến, mang theo ngân châm của người.”

”Vâng.”

”Ta cũng đi.” Thanh Dương Tử ôm cái hộp thuốc lớn không biết từ đâu xuất hiện, trên mặt tràn đầy ý cười.

Trang Thư Tình liếc hắt một cái, “Nữ nhân sinh đứa nhỏ người đi tới chắc chắn sẽ không cho người vào.”

”Nói thế nào đi nữa ta đây nhất định cũng phải đi.”

Thấy người khác đều chuẩn bị tốt, Trang Thư Tình cũng không tranh cãi với hắt, “Đi thôi.”

Bạch Chiêm đã sớm chuẩn bị một chiếc xe ngựa ở y quán, Trang Thư Tình hiểu ý của hắt, chỉ cần mang theo những người khác đi cùng nàng cũng chưa chắc được vào trong.

Lưu gia tuy rằng không so được với từ gia và Liễu gia, nhưng cũng là đại gia tộc cảm rở nhiều năm ở Hội Nguyên Phủ.

Sinh con trai là chuyện cực kỳ quan trọng, nhưng cái thai lần này của Lưu gia tuyệt đối không tốt như dự tính.

Trang Thư Tình là người đến trễ nhất trong các vị đại phu, người còn chưa tiến vào sân đã nghe thấy một âm thanh bén nhọn thét lên, “Đương nhiên là bảo trụ đứa nhỏ, trưởng tôn Lưu gia chúng ta đương nhiên phải bảo trụ.”

”Bảo đại nhân, thông gia, người không thể cứ như vậy muốn mệnh nữ nhi của ta, thai này không còn thì sẽ có thai sau, nếu như nhi của ta không còn, về sau đứa nhỏ cũng sẽ bị khi dễ, tất yếu phải bảo vệ người lớn.”

”Trưởng tôn Lưu gia ai dám khi dễ, nữ nhi của người vào cửa bốn năm mới có một cái thai như vậy, ai biết sau này còn có thể có hay không, nhi tử, người tới nói cho ta, bảo trụ ai?”

”Con rể, người nói đi.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 130: Mổ Bụng Lấy Thai Nhi

Trầm mặc thình lình xảy ra khiến bước chân Trang Thư Tình dừng lại, một người nam nhân thanh âm thả nhẹ mang theo cầu xin nói: “Nương, bảo trụ người lớn đi, đứa nhỏ... về sau sẽ có.”

”Người, đứa con bất hiếu này, nghiệt tử!” Thanh âm nàng thêm bén nhọn, còn có khuynh hướng lẫn át tiếng la thất thanh của sản phụ.

Trang Thư Tình cảm thấy, nam nhân này tuy rằng không đủ kiên cường, nhưng dù sao hắn có thể làm ra lực chọn như vậy cũng đã tốt hơn rất nhiều nam nhân khác.

Phòng sinh kết một tiếng mở ra, bà đỡ một bàn tay đầu máy bước ra ngoài, gấp giọng nói: “Thiếu phu nhân không được...”

Lời còn chưa dứt, lại một người từ bên trong bước ra, “Thiếu phu nhân đã tình, nói là, phải bảo trụ đứa nhỏ.”

Người đàn bà chanh chua kia vừa nghe thấy lập tức sáng mắt hét lên, “Đây chính là tợ nàng quyết định.”

”Nương!”

Lúc này Trang Thư Tình đã bước đến gần đó, nhìn thấy trán nam nhân kia đều hiện lên gân xanh, vẻ mặt dữ tợn quát lớn. “Đó là con dâu ngài, mấy năm nay nàng ở Lưu gia không có công lao cũng có khổ lao, ngài cần gì phải muốn nàng chết!”

Một phu thân khác cơ hồ đã khóc đến ngất xỉu, Trang Thư Tình đoán đây là mẹ ruột của sản phụ, mà vị phu nhân kia trên mặt hoàn toàn không tốt hơn chút nào, bị nhi tử ruột chỉ trích mà rít gào tức giận như muốn bùng nổ tiến lên đánh người.

”Bảo đại nhân, Bảo phu nhân.”

”Trang đại phu.” Lưu Thanh Quân vừa quay đầu liền nhìn thấy Trang Thư Tình, nhất thời quá đổi vui mừng, lập tức vội vàng chạy đến đón, nói cho nàng tình huống của sản phụ, “Tình huống hiện đã không tốt lắm, đứa nhỏ được bồi bổ quá tốt nên phần đầu quá lớn không chui ra được, sản phụ đã kiệt sức, nếu như tiếp tục như vậy cả người lớn và đứa nhỏ đều không thể giữ được.”

Trang Thư Tình còn chưa lên tiếng, Lưu phu nhân lập tức liền gân cổ lên hét lớn, “Làm sao có thể không giữ được, Trang đại phu, không phải người biết mổ bụng người sao? Mau cứu lấy tôn nhi của ta, ngài muốn bao nhiêu tiền bao nhiêu vàng cũng được.”

Trang Thư Tình liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy vị nam nhân ngượng ngùng lúng túng lúc này có một vị mẫu thân như vậy quả thật đáng thương, người như vậy, sao có thể chường quản Lưu gia?

”Nếu đứa nhỏ có thể sống sót, ngàn vạn lần không được cho Lưu phu nhân nuôi dưỡng.” Nói xong cũng không để ý tới những người khác. Trực tiếp đi tới phòng sinh, “Thanh Dương tử, người lưu lại bên ngoài chuẩn bị lấy máu.”

”A... ĐƯỢC.”

Cửa phòng sinh mở ra, mùi máu tươi xông vào mũi.

Tháng bảy thời tiết nóng nực, trong phòng lại kín không kê hở, càng giống như một cái lồng hấp.

Trong phòng có hai bà đỡ, cùng với hai vị vú nuôi Lưu gia, một người đang không ngừng lau mồ hôi cho sản phụ, sản phụ lúc này đã khóc đến hồng mắt.

Trang Thư Tình gật đầu với này, “Lưu lại một bà đỡ, người cũng lưu lại, những người khác đều đi ra ngoài.”

”Này...”

”Đi ra ngoài, Hạ Trân, xem mạch.”

Hạ Trân vào giữa, nắm lấy cổ tay sản phụ một hồi liền nhăn mày, “Phù hư khí nhược, tình huống vô cùng không ổn.”

Trang Thư Tình đeo mũ, khẩu trang và đang mang bao tay.

”Bà đỡ, thai vị không ổn sao?”

Bà đỡ nhìn tình hình trong phòng thay đổi có chút hoang mang, nói chuyện cũng không quá lưu loát, “Thai vị rất tốt, chỉ là thai nhi quá lớn, không ra được.”

Đến gần một chút nhìn thai phụ, lại nhìn tổng quát cơ thể của thai phụ, đứa nhỏ này cũng thật biết tranh dinh dưỡng.

”Hạ Trân, dùng châm.” Để vị phụ nhân chiếu cố sản phụ tránh ra, Trang Thư Tình bước lên phía trước dùng sức ấn huyết nhân trung, người còn chưa tỉnh hoàn toàn đã bị cơn co rút đau đớn thối quết qua, mặt mày trắng bệnh.

”Ta là Trang đại phu. Từng nghe đến ta chưa?”

Lúc bấy giờ trong mắt sản phụ đã có chút thần thái, khiến cho trên mặt tro tàn của nàng có chút sinh khí, “Đã nghe qua, ta biết ngài, Trang đại phu, ta... rất hâm mộ ngài.”

”Về sau lại từ từ hâm mộ.” Trang Thư Tình nắm lấy tay nàng cười khê, “Tình huống hiện tại của người không tốt lắm, nếu như vậy sẽ không nhìn xuống được bao lâu, ta muốn hỏi người một chút, trước kia người đã từng có chứng bệnh gì chưa?”

”Bệnh? Thân thể của ta vẫn luôn tốt, dù là đau đầu cũng rất ít.”

”Vậy người có muốn thử phương pháp chữa bệnh của ta không?”

”Mổ bụng sao?”

”Xem ra ấn tượng của ta với người chính là cái này sao? Nhưng nói tóm lại thì cũng không sai, chỉ là một bụng người để lấy đứa nhỏ ra.”

”Đứa nhỏ sẽ không có chuyện gì sao?” Vừa nói xong, Lưu thiếu phu nhân liền bị cơn đau nhức thối quét qua toàn thân, tay vô thức sờ tới bụng cũng mình lại bị Hạ Trân bắt được, “Ta đang châm cứu cho ngài.”

Mẫu tính phát ra khiến cho tâm người nào cũng đều mềm mại, Trang Thư Tình gật đầu, “Đứa nhỏ không sao, người cũng sẽ không sao.”

”Vậy giao cho Trang đại phu.”

Vị sản phụ mặt trắng bệnh cười cười nhìn nàng, thật ôn nhu, Trang Thư Tình thấy nàng như vậy nhìn không được nhẹ giọng an ủi, “Yên tâm, ta có bảy phần nắm chắc.”

Tuy rằng châm cứu có thể giảm bớt đau đớn nhưng thời gian đứa nhỏ ở trong bụng đã lâu, sản phụ cũng bị ép buộc đến sắp hấp hối, lúc này ngay cả gật đầu cũng là việc vất vả.

Trang Thư Tình không dám tiếp tục trì hoãn, quay đầu liền phân phó nói: “Giai Oánh, đi lấy chút máu của thai phụ đưa cho Thanh Dương Tử để

hắn mau chóng chuẩn bị tốt, một hồi nữa sẽ phải dùng, mặt khác nói hắn đưa chút thuốc tê, tê ba phần.”

”Vâng.”

”Khăn khô.”

”Cầm máu.”

Trong ngày thường ở y quán cũng không bận việc gì nhiều, Trang Thư Tình đều đem mọi chuyện phân công cho từng người, khẩu lệnh vừa mở rất nhanh liền có người phụ trách làm việc thỏa đáng, bà đỡ nhìn cảnh tượng trước mắt trừng lớn mắt, che miệng không dám phát ra một lời.

Trang Thư Tình không chút nào khách khí cũng bắt đầu sai nàng đi làm việc, “Đi xem tình huống hiện tại như thế nào.”

”Ôi ôi.” Nơm nớp lo sợ đến gần, sờ bụng xong lại nhìn sản đạo, sắc mặt nhú lại, “Đã ép buộc tám canh giờ, đứa nhỏ ở trong đã lâu, nếu tiếp tục như vậy sợ là...”

Nếu sinh ra một thai chết, lấy vể ta đây của Lưu phu nhân, mấy người bọn họ sợ là ai cũng đều không sống tốt.

Trang Thư Tình nhú mày, mang tốt khẩu trang, “Hạ Trân, người xem thử những mạch tượng quan trọng coi như thế nào.”

”Vâng.”

Lúc này Từ Giai Oánh cũng đã cầm thuốc tê tiến vào, hòa với nước cho sản phụ uống vào

Rất nhanh, vể mặt thống khổ của sản phụ liền rút đi, Trang Thư Tình lúc này mới cầm lấy giao phẫu thuật, “Bắt đầu đi.”

Ngoài phòng, Thanh Dương Tử đã kiểm nghiệm xong nhóm máu của sản phụ, bắt đầu quét mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người nam nhân sắc mặt sốt ruột, “Người nhà?”

Lưu công tử sững sờ một chút, vội vàng gật đầu, “Ta là trưởng tử Lưu gia Lưu Xuân Hiền.”

”Đem mấy vị hạ nhân thân thể khỏe mạnh trong nhà đưa đến, ta muốn lấy máu truyền cho sản phụ.”

”Được, được, quản gia, nhanh đi.”

Thanh Dương Tử nhắc nhở một câu, “Trong khoảng thời gian ngắn không có sinh bệnh.”

Quản gia cúi đầu bước nhanh rời đi, dù là hạ nhân bọn họ cũng đều cảm thấy thiếu phu nhân mệnh khổ, thiếu phu nhân tính tình rất tốt, luôn luôn tạo điều kiện cho bọn họ sống an ổn làm việc, nếu như lại đổi một người khác sợ là sẽ không được yên tĩnh, cho dù như vậy có phu nhân luôn luôn bắt bẻ mọi chuyện, tính tình thiếu phu nhân trước giờ cũng không tranh chấp, nếu thiếu phu nhân không còn, lại cưới vào một phòng sợ là không biết sẽ náo thế nào, trong phủ cũng sẽ không được an ổn, tất cả hạ nhân đều ngóng trông thiếu phu nhân có thể qua khỏi

Lưu Thanh Quân đến bên người Thanh Dương Tử, hẳn rất thích cái người nói chuyện không khách khí này, thanh niên này luôn nghe theo lời Trang đại phu nói, hẳn sống vài thập niên, chút ánh mắt ấy vẫn phải có, thanh niên này ánh mắt trong suốt, bản tính chắc chắn sẽ không kém.

Ừm, tuy rằng có chút kiêu ngạo.

Chỉ vào thứ bên chân hắn, Lưu Thanh Quân nói: “Cái này ta đã nhìn thấy ở y quán, dùng để làm cái gì?”

”Thử máu.” Thanh Dương Tử mở mắt, ngồi xuống bậc thang

”Vì sao muốn thử máu?”

”Trang tiểu thư nói, máu của mỗi người đều chia ra từng nhóm khác nhau, chỉ có những người có chung nhóm máu thì có thể truyền máu từ người này qua người kia.”

Lưu Thanh Quân khẽ gật đầu, nhìn chăm chăm dụng cụ ly tâm, mấy vị đại phu có quen biết với Lưu Thanh Quân cũng tiến lên xem thử.

Thanh Dương Tử lại đem dụng cụ ly tâm ôm lên người.

“...”

”Trang tiểu thư nói cái này về sau do ta quản, các người tránh xa một chút.”

Lưu Thanh Quân muốn cười, càng nhìn càng cảm thấy thanh niên này thật tốt, là thiên tài học y. “Vậy một hồi người làm việc có thể cho chúng ta xem hay không?”

”Không được quấy rầy ta.”

”Được.”

Rất nhanh liền có mấy hạ thân lục đục chạy đến, Thanh Dương Tử rút chút máu từ ngón tay của bọn họ, từ trong hộp thuốc lấy ra mấy cái bình nhỏ để riêng biệt máu của từng người, sau đó để vào dụng cụ ly tâm dùng sức quay tay cầm.

Ngay cả Lưu phu nhân vẫn luôn kêu gào không dứt lúc này cũng không khỏi nhìn chăm chăm nơi này.

Nhưng mà Thanh Dương Tử chỉ làm không nói, những người khác cũng không hiểu vì sao đâu.

”Người, người.” Thanh Dương Tử chỉ vào hai người, “Máu của các người có thể dùng, đến đây.”

Hai người không biết hẳn muốn làm như thế nào, cùng nhau đi đến, nhìn thấy hẳn lấy ra thứ trong hộp lập tức liền muốn chạy.

Quản gia khom người, “Vậy còn cần thêm người không?”

”Kêu mấy người nữa đến để dự phòng.”

”Vâng. Được.”

Nghĩ nghĩ Thanh Dương Tử tạm thời vẫn không lấy máu, thời tiết quá nóng, lấy ra sợ sẽ hư, khi nào dùng thì lấy là được.

Sau đó mọi người đều nhìn hẳn lặp lại hành động vừa rồi một lần, sau đó lưu lại hai người nữa.

Bốn, hẳn là đủ.

Mặt trời ngày càng nóng cháy, một ít người đã đi vào trong phòng, chỉ dư lại mấy người đang trông chừng bên ngoài.

Lưu Xuân Hiền cũng đứng ngồi không yên đi qua đi lại mấy vòng quanh sân, Thanh Dương Tử ôm máy ly tâm của hẳn không nói lời nào.

Thời gian bỗng như càng lúc càng chậm

Bên trong một mực vẫn không truyền ra động tĩnh, cũng không có người nào đi ra, Lưu Xuân Hiền thật nhịn không được hỏi Thanh Dương Tử vẫn đang một mực nhắm mắt dưỡng thần, “Thế nào ngay cả một chút âm thanh cũng không có? Có phải hay không đã...”

”Oa...”

Thanh Dương Tử lập tức đứng lên, nhìn về phía Lưu Xuân Hiền cả người đều choáng váng, “Có thanh âm.”

”Ta nghe được.” Ngốc lăng trả lời, Lưu Xuân Hiền tiến lên vài bước, cơ hồ như sắp đẩy cửa tiến vào, cửa liền kết một tiếng mở ra, bà đỡ ôm đứa nhỏ ra ngoài, nhìn thấy người lập tức liền liên thanh chúc mừng, “Chúc mừng công tử, là một tiểu công tử.”

Lưu Xuân Hiền mong nhi tử mong đã bốn năm, lúc này thực sự cũng không dám tự mình đi ôm, chỉ là ánh mắt dính trên gương mặt hồng hồng của nhi tử không chuyển được.

”Phu nhân đâu? Tình huống phu nhân như thế nào?”

Câu hỏi này khiến bà đỡ nghĩ đến cảnh tượng địa ngục trong phòng, đời này của nàng đây là lần đầu tiên nhìn thấy oa nhi đi ra bằng cách mổ bụng sản phụ, sản phụ thế nhưng không có nửa phần động tĩnh.

Nàng cho rằng sản phụ đã chết.

Nhưng nhìn tình hình bên trong thật sự không hề giống.

”Còn... còn chưa tỉnh.”

Lưu Xuân Hiền nhìn về phía nàng, không tỉnh? Thế nào lại không tỉnh? Mất mỗi ngất đi hay là thế nào?

Ánh mắt bà đỡ tán loạn đảo quanh, chỉ là không dám nhìn hẳn, bởi vì nàng thật sự không biết phải nói thế nào.

May mắn thanh âm lập tức từ trong phòng truyền ra, “Chát mạch.”

”Phải một lúc nữa mới xong, tiếp tục bổ sung cho sản phụ đường glucô và nước muối.”

”Vâng.”

Lưu Xuân Hiền hơi có chút yên tâm.

Tuy rằng thê tử là do lệnh cha mẹ và người mai mối quyết định, nhưng vị thê tử này vô cùng hợp tâm ý của hần, ôn nhu tiểu ý, tình tình vô cùng tốt, người cũng rất rộng lượng, lại không giống những người khác thích huyên náo khiến gia đình không yên.

Tính tình mẫu thân mình như thế nào hần rất rõ ràng, mỗi lần chạm mặt phu nhân luôn luôn thoái nhượng hần cũng nhìn ở trong mắt, hần là thật không muốn mất đi nàng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 131: Truyền Máu

g Thư Tình được Hạ Trân đỡ ra ngNghĩ đến mẫu thân, Lưu Xuân Hiền mới nhớ tới nên đi báo tin cho mẫu thân, vừa muốn phân phó liền nhìn thấy mẫu thân đỡ tay nha hoàn bước như bay đến, trên mặt tràn đầy ý mừng, “Mau cho ta ôm đại tôn tử của ta một cái.”

Thanh Dương Tử đột nhiên xen mồm, “Không phải đại tôn tử, là tôn nữ.”

Ý mừng trên mặt lập tức rút đi, Lưu phu nhân hét lên từ cổ họng, “Không phải đại tôn tử sao?”

”Không phải.”

Lưu phu nhân vừa tức vừa buồn nhìn cục thịt trước mắt, ngay cả hưng trí đi qua liếc mắt nhìn cũng không có, nhìn hai vị thông gia chậm hơn nàng một bước hừ thanh nói: “Còn tưởng rằng nàng thật có thể sinh tôn tử cho Lưu gia chúng ta, cư nhiên lại sinh ra một cái của nợ!”

Thông gia họ Dương, gia thế không bằng so với Lưu gia, vì nữ nhi có thể an ổn sống qua ngày nên ngày thường bọn họ luôn đặt mình ở chỗ thấp nhưng nghe thấy lời này nàng dù là bồ tát cũng phải tức giận, “Sinh ra nữ nhân là của nợ, chẳng lẽ người không phải?”

”Nàng sao có thể so với ta!”

”Bà...”

”Là tôn tử, không phải tôn nữ.” Lưu Xuân Hiền nhẹ nhàng sờ sờ mặt nhi tử, ý bảo bà đỡ hôm hài tử đi vào.

”Đợi một chút, để ta nhìn xem rốt cuộc là tôn tử hay tôn nữ.” Lưu phu nhân nói xong lập tức muốn tiến lên lật ra tã lót.

Lưu Xuân Hiền lướt nàng qua nàng một bước ngăn lại, “Đi vào.”

”Hiền Nhi!” Lưu phu nhân kinh ngạc không dám tin nhìn trưởng tử, “Sao lại không cho nương nhìn, không chừng thật sự là nữ nhi.”

”Dù là nữ nhi cũng là nữ nhi của ta, nương không thích thì có người làm cha như ta thương nàng sủng nàng, chuyện này nương không cần phải quản.”

”Người... người bị thứ gì mê mắt a, sao lại dám nói chuyện với nương như vậy.”

Lưu lão gia một mực vẫn không xuất hiện lúc này mới bước đến, hẳn luôn không thích chuyện làm việc không có lý lẽ, càng không thích Lưu phu nhân càng lớn tuổi càng có vẻ thô tục, lúc này mới hỏi nhi tử, “Là nhi tử hay nhi nữ?”

Nhìn thấy phụ thân, vành mắt Lưu Xuân Hiền đột nhiên có chút nóng lên, chỉ là hẳn không biết là vì mình hay vì nhi tử mới sinh... Hay là vì thê tử dù có liều chết vẫn muốn sinh hạ nhi tử cho hẳn.

”Phụ thân, là nhi tử.”

”Vậy vừa rồi người còn nói...”

Lưu lão gia liếc mắt nhìn phu nhân, Lưu phu nhân lập tức đem câu nói tiếp theo nuốt xuống.

”Hôm nay khiến thông gia chịu đã kích, ngày khác ta sẽ đến quý phủ bồi tội.”

Dương phu nhân lắc đầu, chỉ gật nhẹ, ngày thường nữ nhi chỉ nói mình sống được rất tốt, phu quân đối với nàng rất tốt, hôm nay đến đây nửa ngày cũng đủ để nàng nhìn ra con rể đối tốt với nàng là thật, nhưng có một bà bà như vậy ngày thường sao có thể trôi qua tốt được.

Nếu không phải nàng không thể ngồi ở nhà chờ tin tức mà chạy đến đây, nàng còn không biết Lưu phu nhân ương ngạnh như vậy.

Đáng thương nữ nhi của nàng a!

Lưu lão gia trong lòng tuy tức giận lão thê tử nhưng thời gian không thể quay lại, trên mặt cũng không hiển lộ gì, quét mắt nhìn mọi người ở đây, cuối cùng dừng lại trên người Thanh Dương Tử, “Bên trong là Trang đại phu?”

Thanh Dương Tử nửa điểm cũng không biết lúc này mình đùa giỡn người khác một phen có gì là không đúng, nghe thấy người hỏi liền gật đầu, còn bỏ thêm một câu, “Công tử nhà chúng ta không có tới.”

Lưu lão gia bị vạch trần tâm tư ho nhẹ một tiếng, đang muốn nói vài câu để vãn hồi mặt mũi, liền nhìn thấy phòng sinh mở ra, Liễu Tri Quỳnh lập tức lộ mặt ra, “Sư phụ nói các người nếu muốn nói chuyện thì ra ngoài mà nói.”

“...” Đây thật đúng là, một người so với một người càng không khách khí. Lưu lão gia sắc mặt cứng đờ, rốt cuộc cũng không nói ra lời gì.

Thanh Dương Tử vội vàng gọi lại Liễu Tri Quỳnh đang muốn thu người vào, “Trang tiểu tư có dùng máu hay không? Khi nào cần dùng?”

”Tạm thời không cần thiết.” Lời Trang Thư Tình từ bên trong truyền ra, “Trước không cần rút máu.”

Liễu Tri Quỳnh trở về, sử phụ đã khâu vết thương lại, động tác may vá thuần thục giống như nữ hồng ngày thường các nàng vẫn thường làm.

Nhưng cũng lại không giống.

Thứ sử phụ khâu không phải xiêm y, mà là một cái bụng người đang sống sờ sờ.

Nghĩ như vậy, Liễu tri Quỳnh đã ói một hồi lại muốn ói ra nữa.

Từ Giai Oánh thì tốt hơn một chút, cho dù muốn ói nhưng tới bây giờ vẫn chưa ói ra.

”Nhìn cẩn thận, có rất nhiều loại phương pháp khâu lại, đây chỉ là một loại trong số đó, khi thắt phải vòng qua như vậy.” Khâu tốt mũi cuối cùng liền xong. Trang Thư Tình nghiêng đầu để người lau nhanh giọt nước trên mí mắt, hôm nay mới động thủ lại, trời lại nóng, nàng cảm thấy xiêm y trên người cũng nặng hơn không ít.

”Mổ bụng lấy thai nhi, nguy hiểm nhất không phải là trước khi lấy đứa nhỏ mà là sau khi đã lấy đứa nhỏ ra, lúc trước bị ép buộc lâu như vậy cũng đã mệt mỏi, hơn nữa trong quá trình mang thai bụng trương quá độ, cổ tử cung cũng mở to hơn so với bình thường, quá trình hậu sản không dễ dàng không phục, chúng ta phải đề phòng trường hợp tử cung vì co rút dẫn đến xuất huyết nhiều, không cần nói các người cũng biết xuất huyết nhiều với sản phụ mà nói có bao nhiêu trí mạng.

Mấy người đồng thời gật đầu.

Từ Giai Oánh hỏi, “Có thể dự phòng sao?”

”Không biết trước được, nhưng có chút cách thức có thể tận lực ngăn chặn, bà đỡ, bà có nhiều kinh nghiệm, đến chú ý lượng máu dưới sản đạo.”

”Ôi, vâng vâng.” Bà đỡ cảm thấy sợ hãi, nhất là vết dao được khâu lại trên bụng, nàng hoàn toàn nhớ rõ quá trình vị đại phu trẻ tuổi này làm cách nào cắt nơi đó ra sau đó lấy đứa nhỏ ra ngoài.

Nhưng dù sao thì nàng vẫn nghe theo lời Trang Thư Tình.

Nàng đỡ đẻ vài năm, không có một trăm thì cũng có tám mươi, rõ ràng nhất những nữ nhân chịu đựng qua có bao nhiêu khó khăn, những người xuất huyết mà chết trong quá trình hậu sản cũng không hiếm thấy, các nàng kiếm chút tiền này, mặc kệ là vì nữ nhân, hay vì có được thanh danh tốt các nàng cũng không hy vọng sản phụ chết trước mắt mình, cho dù chuyện phát sinh như vậy không phải chỉ một hai lần.

Trang Thư Tình liếc nhìn nàng một cái, thanh lí sạch sẽ vết máu trên bụng vết thương, cầm khăn khô lau sạch, “Nhìn động tác của ta, đây là một loại phương pháp hữu hiệu thúc đẩy tử cung co rút, nhìn cẩn thận, sau khi ta trở về cứ tiếp tục như vậy làm giúp ta.”

Hai người lập tức giữ vững tinh thần, đây vẫn là lần đầu sư phụ để cho các nàng tự mình làm, các nàng nhất định không thể khiến sư phụ thất vọng.

Bà đỡ đột nhiên nói: “Lượng máu có chút nhiều, nhưng chưa tính là xuất huyết.”

”Xem cẩn thận.”

”Ôi.”

”Hạ Trân, xem trọng mạch, hậu sản là thời kì mấu chốt.”

”Vâng.”

Mát xa một hồi, trang Thư Tình liền dừng tay lại cảm giác tình hường, sau đó lại tiếp tục.

Trên giường, tiểu phu nhân từ từ tỉnh lại.

Từ bụng truyền đến hạ thân đều có cảm giác đau, nhưng chính loại đau này nói cho nàng biết nàng còn sống.

”Đứa nhỏ đâu? Đứa nhỏ như thế nào?”

Thị tì luôn hầu hạ bên người nàng từ khi nàng còn ở nhà mẹ đẻ đến hôm này đúng là chịu không ít kinh hách, thấy tiểu thư vẫn không tỉnh lại nàng luôn luôn lặng lẽ dò xét hơi thở, hiện tại thấy người rốt cuộc cũng đã tỉnh mới chính thức nhẹ nhàng thở ra một cái.

Đứa nhỏ đã được thu thập thỏa đáng đặt ở giường nhỏ bên cạnh, lúc này nghe thấy hỏi tới mới vội vàng ôm đến cho nàng nhìn xem, “Là một tiểu công tử vô cùng khỏe mạnh.”

”Cũng bởi vì quá mức khỏe mạnh nên mới sinh không ra được.” Trang Thư Tình nhìn đứa nhỏ so với những đứa trẻ sơ sinh bình thường khác còn lớn hơn hai vòng, đoán hẳn là khoảng chín cân.

Lưu thiếu phu nhân chỉ là cười, cười rất hạnh phúc.

”Trang đại phu. Lượng máu không đúng, ngài mau đến xem.”

Trang Thư Tình nhanh chóng đi thăm dò nhìn. Quả thật không đúng, nếu không phải nàng vẫn luôn xoa bóp để tử cung buông lỏng, chỉ sợ.

”Đi nói Thanh Dương Tử lấy máu.”

Thanh Dương Tử vừa nhận được lời lập tức liền đi tới phòng bên cạnh, bốn người kia vẫn chờ ở nơi đó.

”Vén áo lên, nắm chặt nắm tay.”

Nhìn thấy kim tin cùng ống tiên, đám hạ nhân đều sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, đây là thứ gì?

”Chỉ lấy chút máu chữa các người, sẽ không mất mạng, nhanh chút.”

Bốn người ai cũng không dám tiến lên.

Thanh Dương Tử đã muốn bạo phát, Lưu Xuân Hiền thấy sắc mặt hắc không đúng vội nói: “Tiền tiêu vật tháng này tăng lên gấp đôi, nếu không sáng mai lập tức đuổi ra khỏi phủ.”

Thật đúng là người làm quan, Thanh Dương Tử khinh thường liếc mắt nhìn hắc một cái, nếu là ở trong phủ công tử, công tử nói một câu, để bọn họ tìm chết bọn họ cũng dám đi, Lưu gia này, còn phải lấy tiền ra dụ.

Bốn người lần lượt tiến đến, Thanh Dương Tử vốn nhìn không vừa mắt bọn họ, ra tay càng không khách khí, một phen ấn giữ người cuống, một tay vén áo, dùng ruột dê buộc chặt phía trên cánh tay, cầm lấy kim tiêm, còn chưa đợi bọn họ hét lên liền hạ thủ đâm vào mạch máu.

Không phải rất đau nhưng trơ mắt nhìn máu trong cơ thể bị rút ra, loại cảm giác đánh sâu vào não này so với đau càng thêm khủng bố.

Thu châm, Thanh Dương Tử nhìn cũng không thèm nhìn ánh mắt như gặp quỷ của bọn họ, lập tức chạy như bay đến phòng sinh

”Tiểu thư, máu đến.”

Cửa két một tiếng mở ra, Liễu Tri Quỳnh nhanh tay lấy đi, “Sư phụ nói không cần nhiều máu như vậy.”

”Ôi.”

Lưu Thanh Quân bọn họ một mực không đi, nhìn tình hình trong phòng trong lòng cũng đoán ra được, sản phụ sợ là xuất huyết nhiều, chỉ là không biết Trang đại phu dùng máu này như thế nào, cũng không thể đem máu từ bên ngoài đưa vào thân thể Lưu thiếu phu nhân đi.

Đợi chút!

Lưu Thanh Quân nhớ tới Thanh Dương Tử từng nói những loại máu cùng nhóm với nhau có thể dùng được, cho nên mới muốn thử máu, như vậy, máu của bọn họ giống như máu của Lưu thiếu phu nhân? Máu này cũng là muốn để Lưu thiếu phu nhân dùng?

Điều này sao có thể!

Luôn không hiểu chuyện lấy máu này Lưu Thanh Quân vội vàng đi theo.

Chờ cửa vừa mở ra có người lộ diện mới vội hỏi: “Có phải sản phụ xuất huyết nhiều hay không? Máu này để cho Lưu thiếu phu nhân dùng sao?”

Từ khi bước vào phòng sinh, sắc mặt Liễu Tri Quỳnh vẫn chưa có tốt lên, chính mắt nhìn thấy máu được truyền vào cơ thể người, cảm giác đánh sâu vào não bộ khiến nàng có chút chịu không nổi.

Người này lúc khai trương y quán cũng tới, thái độ của sư phụ đối với hắn cũng không sai, Liễu Tri Quỳnh cũng liền gật đầu, “Là cho sản phụ dùng, sản phụ xuất huyết nhiều nguy hiểm đến tính mạng, sư phụ đang nghĩ biện pháp.”

Quả thật là như thế, Lưu Thanh Quân thật muốn liều lĩnh tiến vào xem Trang đại phu làm thế nào.

Lưu Xuân Hiền cũng nghe được, trong lòng một vạ lần cảm thấy may mắn lúc đưa thiệp mời có gửi tới Trang đại phu, nếu không có Trang đại phu sợ là sẽ một xác hai mệnh.

Đã đến buổi trưa, cửa phòng vẫn là không có mở ra.

Bạch Chiêm ở y quán chờ một hồi vẫn chưa thấy người về, dứt khoát đến Lưu phủ đón người.

Lưu lão gia nhận được tin tức, cơ hồ là dùng sức chạy đến.

”Bạch công tử.”

Bạch Chiêm liếc hắt một cái, đi thẳng đến phía Thanh Dương Tử, “Còn chưa ra?”

”Vâng.”

Thời gian dài như vậy, không biết là chân sẽ tê thành cái dạng gì rồi, Bạch Chiêm nhìn cách cửa trước mắt, trong đầu thầm nghĩ muốn một cước đá văng.

Người biết Bạch công tử cũng hiểu được hắt là loại tính tình gì, Lưu lão gia cũng không biết là mình đang bị văng vể, chỉ ở một bên phụng bồi.

Thanh Dương Tử vẫn ôm dụng cụ ly tâm không rời, tuyệt không ghét bỏ việc ôm nó có bao nhiêu nóng, “Công tử, ta đi hỏi một chút.”

Bạch Chiêm gật đầu, đi tới chỗ râm mát phía hành lang, vừa định đứng một chút, nghĩ nghĩ vẫn là đi tới phòng sinh.

Cửa mở, Trang Thư Tình được Hạ Trân đỡ ra ngoài, vẻ mặt mệt mỏi, những trên mặt lại ẩn ẩn mang theo ý cười, sau khi nhìn thấy Bạch Chiêm ý cười liền càng thêm rõ ràng. oài, vẻ mặt mệt mỏi, những trên mặt lại ẩn ẩn

mang theo ý cười, sau khi nhìn thấy Bạch Chiêm ý cười liền càng thêm rõ ràng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 132: Trong Lúc Vô Hình Đã Có Thứ Gì Đó Thay Đổi

Bạch Chiêm tiến lên đỡ người lại, một tay đỡ cánh tay nàng, một tay ôm thắt lưng, Trang Thư Tình lúc đi không được thoải mái, tất nhiên là dựa hẳn nửa người vào hẳn.

”Đến lâu chưa?”

”Vừa tới, mệt sao?”

”Có chút.” Thấy Lưu Xuân Hiền đi đến nhưng lại ngượng ngừng không mở miệng, ấn tượng của Trang Thư Tình đối với hẳn không xấu, chủ động nói: “Thiếu phu nhân không có việc gì, chờ thuận khí rồi mới có thể ăn được, nên cho thiếu phu nhân ăn những dạng thức ăn lỏng, hai ba ngày sau mới có thể xuống giường đi lại, cần phải để ý chỗ vết thương. Nếu miệng vết thương rách ra người chịu khổ sẽ là thiếu phu nhân, bây giờ tình huống đã tốt hơn nhiều, ta để hai vị nữ y lại chiếu cố nàng một chút, sau khi châm cứu xong mới có thể trở về, mấy ngày sau ta đều sẽ tới.”

”Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Lưu Xuân Hiền ta ghi nhớ trong lòng, Trang đại phu, đây là tiền chẩn bệnh.”

Bảo Châu tiến lên tiếp nhận, Trang Thư Tình nhìn túi tiền kia liền biết là không ít, nàng cũng không nói cái gì, bản thân nàng cứu về được một lớn một nhỏ, người khác cho nàng bao nhiêu nàng cảm cũng không sao.

”Có việc gì cứ tới y quán Cùng Tế tìm ta, cáo từ.”

Lúc này Lưu phu nhân tiến đến, nhìn túi tiền kia lập tức liền hung hăng liếc mắt nhìn nhi tử, lời nói ra càng không khách khí, “Trang đại phu không thể đi.”

Lưu lão gia hận không thể đi lên đánh choáng váng người này, cũng không chờ hấn ngăn lại lời nói nhất định sẽ đắc tội với người ta này chợt đã nghe Trang đại phu hỏi: “Lưu phu nhân nói ta vì sao không thể đi?”

”Ta nghe bà đỡ trong nhà nói người mỗ bụng Dương thị lấy thai nhi ra, có phải hay không?”

”Không sai.”

”Ta chưa bao giờ nghe nói người mỗ bụng lấy thai nhi có thể còn mệnh, Dương thị dù không tốt cũng là con dâu Lưu gia, nếu nàng chết, trách nhiệm này ai gánh? Còn có đại tôn tử của ta, ai biết lấy ra bằng cách như vậy có xảy ra vấn đề gì hay không.”

Trang Thư Tình lập tức nở nụ cười, “Vậy Lưu phu nhân nói bây giờ phải làm như thế nào đây?”

”Đương nhiên là...”

”Người cầm miệng, Hiền nhi. Mang mẫu thân người đi.”

”Lão gia!”

”Đã một bó tuổi rồi đừng muốn ta hừ người!”

Đầu óc Lưu phu nhân trống rỗng, nàng làm cái gì? Nàng nói cái gì? Nàng làm như vậy không phải suy nghĩ cho Lưu gia hay sao?

Bây giờ đã có tôn nhi, lão gia thế nhưng nói muốn hừ nàng!

Nhưng nàng biết lời lão gia nói là thật, nếu nàng không ngậm miệng, không làm theo lời lão gia, lão gia nhất định sẽ hưu nàng!

Lưu phu nhân lúc này mới thực sợ hãi.

”Ta... Ta...”

Tâm tình Trang Thư Tình lúc này hoàn toàn không tốt, “Chuyện của Lưu gia chúng ta không xen vào, ta chỉ muốn nhắc lại lời lúc này, Lưu công tử, đứa nhỏ nhất định không được để Lưu phu nhân nuôi nấng, nuôi thành một dạng tính tình giống như nàng ta cũng không phải phúc khí của Lưu gia, cáo từ.”

Lưu lão gia tức giận trừng mắt nhìn nữ nhân làm hỏng việc của hắn, vội vàng đuổi theo.

Lưu Thanh Quân và các đại phu khác cũng ào ào cáo từ. Trước khi đi, Lưu Thanh Quân cất cao giọng nói lớn: “Khả năng của chúng ta không bằng Trang đại phu, cũng không thể cứu người sắp chết như nàng, nếu không có Trang đại phu, kết quả hôm nay sẽ là một xác hai mệnh, người khác nhìn không thấy nhưng ta nhận ra được, lúc Trang đại phu bước ra chân đi không vững, tay còn luôn xoa bóp, Lưu phu nhân không nên coi người khác là kẻ mù! Cáo từ!”

Lưu Xuân Hiền tự tay dâng tiền chẩn bệnh lên, hắn muốn nói cái gì nhưng còn chưa mở miệng đã bị Lưu Thanh Quân trả lời. “Lưu công tử không cần nói gì cả, Trang đại phu tuổi đời còn trẻ, nhưng lại là người xứng đáng làm đại phu hơn bất kỳ người nào trong nghề này, cũng là người nhân hậu nhất từ trước đến giờ lạo phu từng biết, Lưu phu nhân đối nàng như vậy, ngay cả lão già như cũng ta nhìn thấy tim cũng trở nên băng giá, có chỗ nào đặc tội Lưu công tử đừng trách, tiền chẩn bệnh thì không cần, vốn chúng ta cũng không giúp được gì.”

Đưa người ra đến cửa, Lưu Xuân Hiền nhìn sắc mặt mẫu thân một hồi hồng một hồi trắng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đau lòng nàng hay nên hận nàng. “Nương, người phải biết phân biệt thị phi tốt xấu, tính mạng của Lưu phu thiếu phu nhân và trường tôn ngài chẳng lẽ không bằng chút bạc ấy hay sao? Chẳng lẽ ngài mong rằng Lưu phủ sẽ có tang lễ. Người ghét bỏ Dương thị, cảm thấy này cái gì cũng không tốt, nhưng ngài có nghĩ tới rằng nếu không phải tính tình nàng tốt, người còn có thể giấu võ dương oai trong phủ hay sao, cha xa cách ngài, con trai đành hiếu thuận ngài gấp bội, nhưng ngài không thể khi dễ nhi tử, khi dễ thê tử của nhi tử!”

“Chát!” Chưa từng bị nhi tử chống đối như vậy, Lưu phu nhân nào còn nghe được những lời này, theo bản năng quăng một bạt tai, nguyên bản đã có chút hối hận, nhưng nghe thấy lời nói của hắc lừa gạt của Lưu phu nhân liền át mất lý trí, lời xưa nói đúng, có thể tử liền quên mẹ.

Hạ nhân trong viện đều cúi đầu, Dương lão phu nhân che miệng, nước mắt rơi như mưa, chặt chẽ cầm lấy khung cửa không để chính mình bước ra ngoài.

Nếu lúc này nàng tiến lên đối với ai đều không có lợi.

Lưu Xuân Hiền ôm mặt trái bị đánh đỏ, nóng bừng trên mặt không át được lạnh lẽo trong lòng.

Ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn mẫu thân, xoay người vào phòng sinh.

Hiệu lực của thuốc mê đã thối lui, nơi vết cắt rất đau, hơn nữa trời còn nóng, Dương thị vừa đau lại khó chịu, nhưng khi nhìn thấy trượng phu tiến vào, tươi cười lập tức liền trở nên ôn nhu.

Lưu Xuân Hiền đi qua cúi người ôm lấy thê tử, một lúc lâu cũng không có nhúc nhích.

Nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, Dương thị không biết là đang khóc vì nam nhân trước mắt hay vì chính nàng.

Chuyện của Lưu gia không ảnh hưởng đến Trang Thư Tình quá lâu, vừa lên xe ngựa nàng liền cao hứng trở lại, giống như đứa nhỏ khoe thành tích nhìn Bạch Chiêm cười cười, “Sản phụ và đứa nhỏ đều là ta cứu về.”

Bạch Chiêm ấn nàng ngồi ổn, đem hai chân nàng áp đến bên người, thuần thực giúp nàng mát xa, vừa làm vừa trả lời, “Ân.”

Trang Thư Tình tự động hiểu được lời hẩn nói, ôm bụng bắt đầu kêu đói.

Nha hoàn lập tức đưa đồ ăn tới, Trang Thư Tình muốn tiến lên nhận lấy, nhưng nghĩ đến mình vẫn còn chưa tiêu độc đành để nha hoàn đút cho nàng.

Ăn được mấy mỗng mới cảm thấy dạ dày không còn đau.

Ấn chân xong, Bạch Chiêm lại giúp nàng mát xa tay.

Xoa một hồi sản phụ vẫn không hồi phục nàng không thể chuyển sang tư thế khác nên mai khi chuột rút mới dừng lại.

Cũng may là không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Trang đại phu phẫu thuật lấy thai nhi, cả người lớn và thai nhi đều bình an, tin tức này lập tức từ Từ phủ được truyền ra ngoài, trở thành đề tài trọng tâm trong trà dư tửu hậu.

Tỷ đệ Trang gia đều vô cùng tài giỏi, cho dù là mổ bụng lấy thai chuyện mang đầy huyết tinh như vậy cũng không khiến bọn họ cảm thấy có gì lớn lao

Từ Từ Giai Oánh đến Liễu Tri Quỳnh nay lại đến Lưu thiếu phu nhân, mặc kệ là phương pháp gì, không cần biết là nàng dùng thứ gì, chỉ cần Trang Thư Tình ra tay thì đó chính là chuyện đương nhiên.

Trang đại phu cô nương người ta gan lớn đã không phải là chuyện lạ gì, mổ bụng lấy thai nhi thì có làm sao, một ngày nào đó nghe được Trang đại phu mổ đầu người khác bọn họ cũng không kinh ngạc.

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy.

Trang Thư Tình liền lấy phương thức khí phách như vậy khiến mọi người tiếp nhận y thuật của nàng không giống người thường, ngay từ đầu còn có chút e ngại nhưng số lần càng ngày càng nhiều nên không còn người nào cảm thấy bất ngờ.

Cho dù là bệnh nhỏ hay vết thương nhỏ cũng không đến mời nàng chẩn trị, mọi người đều mong rằng y quán của nàng sẽ luôn phát triển.

Ai cũng không dám cam đoan chính mình sẽ bị mắc bệnh nan y, không phải sao?

Dần dần thái độ của Hội Nguyên Phủ đối với Trang Thư Tình liền dần dần biến hóa.

Lời đồn đãi vẫn được truyền đi nhưng đã ý một phần chế nhạo, nếu có người nơi khác dám đến Hội Nguyên Phủ nói xấu Trang Thư Tình lập tức sẽ bị người ở đây mắng cho một trận, bao che như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng họ là người thân

Không biết từ khi nào, mỗi lần Trang Thư Tình ra ngoài sẽ có một số người chào hỏi nàng, mỗi lần có lễ tết người gác cổng còn có thu được không ít những lễ vật người khác đưa đến.

Tâm tình Trang Thư Tình có chút cảm thấy kỳ diệu, đương nhiên, khẳng định là cao hứng chiếm đa số.

Mười chín tháng tám, sinh nhật mười lăm tuổi của Trang Thư Tình.

Chỉ là chính nàng cũng không cảm thấy đặc biệt, thậm chí sáng sớm như thường lệ chuẩn bị đi tới y quán.

Trang Thư Mẫn vội vàng kéo nàng, lại “Tình muội muội, mười lăm tuổi không thể so với những năm rồi, Trang gia không có người đến thì thôi nhưng bản thân muội cũng không thể không lo.”

“Bọn họ sợ là không biết hôm nay sinh nhật muội, sao ta có thể trách.” Thấy vẻ mặt áy náy của Trang Thư Mẫn, giống như làm việc gì đó có lỗi với vậy, Trang Thư Tình cũng đành thuận theo tâm ý của nàng, “Được rồi, tỷ muốn làm thế nào thì làm thế đó!”

“Ta chuyện gì cũng không cần quản, hai vị đệ đệ của muội so với ai cũng càng dễ bụng, các nàng đều đã sắp xếp xong xuôi.”

Đều đã sắp xếp xong xuôi? Trang Thư Tình nhú mày, cũng không có tiếp tục kiên trì muốn đi y quán.

Mười lăm tuổi ở hiện đại bất quá chỉ là một cái sinh nhật bình thường nhưng ở trong này, đối nữ nhân mà nói là cực kỳ quan.

Sau khi cập kê sau, là có thể lập gia đình.

Người Liễu gia tới sớm nhất, Liễu Tri Quỳnh đỡ lão gia tử, nhị lão gia và nhị phu nhân đi theo sau.

Ngay sau đó là người Từ gia, từ tướng quân và phu nhân đều là một thân xiêm y mới tinh, Từ Giai Oánh cũng nhẹ nhàng tiến lên chào.

Nếu nói những người này là trong dự liệu, vậy Tô tiên sinh và Tô phu nhân lại là ngoài dự đoán.

“Bạch công tử khó có khi mở miệng, ta vốn rất thích người, nào không có đạo lý không đến.” Không đợi Trang Thư Tình nói cái gì, Tô phu nhân liền nói tiếp, “Đây là thứ nữ của ta Vi Nhi, mang nàng đến đây để nhận thức một chút.”

Tô Vi tuy rằng ít ra ngoài nhưng thanh danh của Trang Thư Tình quá mức vang dội, nàng tất nhiên là đã nghe qua, hơn nữa còn vô cùng bội phục, hôm nay thấy người thoáng có chút khẩn chương tiến lên hành lễ, “Gặp mặt Trang tỷ tỷ.”

”Tô tiểu thư khỏe.” Kéo người đứng lên, dư quang khóe mắt Trang Thư Tình nhìn thấy Tô phu nhân khẩn trương nắm khăn tay, trong lòng liền có chút minh bạch.

Nếu Thư Hàn không tránh được phải đính hôn sớm, nữ nhi trong nhà tiên sinh quả là lựa chọn tốt, tuổi tuy nhỏ, mặt còn chưa nảy nở nhưng dạy dỗ không sai về sau tuyệt đối sẽ không kém, chủ yếu vẫn là tính tình.

Trong lòng chuyển qua vô số ý niệm, Trang Thư Tình trên mặt lại không hiện ra nửa phần, lôi kéo người đến phía trước nhìn, cuối cùng trêu ghẹo nói: “Tiểu thư Tô phủ thật giống Tô phu nhân, sau này chắc chắn sẽ là một tiểu mỹ nhân.”

”Trang công nương là khen các nàng hay là khen ta đây!” Tô phu nhân mỉm cười, ý cười lại rõ ràng sâu hơn nhiều, “Mỗi ngày ta đều buồn đến phát sầu, nàng một một nương gia lại không thích nữ hồng, càng thích đọc sách, không cho xem nàng liền trốn đi xem, ta sợ nàng đọc hư mắt cũng chỉ đành tùy nàng, Trang cô nương nói thử xem, một cô nương gia cần xem nhiều sách làm gì, cũng không thể giống như Thư Hàn có thể thi được công danh trở về.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 133: Cập Kê

“Ta lại nghĩ khác Tô phu nhân, chúng ta không thể đi đường vạn dặm, nhưng có thể đọc vạn sách, dù không thể tận mắt thấy được tất cả vẻ đẹp của thiên nhiên, nhưng cũng có thể từ những quyển sách đó mà có thể tự mình phác họa ra được, thế giới bên ngoài rất lớn, chúng ta không thể nhìn thấy hết được, nhưng nếu có thể biết nhiều hơn một chút, hiểu nhiều hơn một chút về thế giới bên ngoài thì tâm hồn chúng ta cũng sẽ rộng mở hơn, như vậy cũng sẽ không cần thiết phải đi so đo những chuyện con con lông gà vỏ tỏi, bản thân cũng có thể sống được thoải mái hơn một chút.”

Tô Vi ở một bên nghe thấy liền không ngừng gật đầu, nàng dùng sức như vậy, người nhìn cũng cảm thấy lo lắng.

Trang Thư Tình cười, “Nữ hồng của ta cũng rất bình thường, bây giờ ngay cả thời gian để cầm kim cũng không có, chúng ta cũng không cần phải đi tranh việc với tú nương, biết khâu một chút cũng đủ rồi.”

Tô Vi quả thực hận không thể la lớn một câu ‘Đúng như vậy’.

Tô phu nhân thấy vẻ mặt nàng như tìm được một người cùng chung nhận thức thì chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, không biết kết quả như thế nào, nhưng nhìn Thư Tình, hẳn là thích Vi Nhi.

Trang Thư Tình quả thật rất thích vị cô nương này, ở Tô gia cho dù có lục đục nhưng cũng không nghiêm trọng như những gia tộc khác, hưởng chi cảm tình của Tô tiên sinh và Tô phu nhân như thế nào mọi người đều biết, những đứa nhỏ được sống trong một gia đình hạnh phúc suy nghĩ lúc nào

cũng sạch sẽ thuần thúy hơn rất nhiều, hơn nữa Tô công nương còn đọc nhiều sách, tuổi còn nhỏ nhưng đã có phong độ của người trí thức, chỉ cần sau này tích cách không biến đổi quá lớn, thì một cô nương như vậy đúng là vô cùng thích hợp với Thư Hàn.

Nhưng mà quan trọng nhất cũng là Thư Hàn thích hay không!

“Trang tử tỷ, về sau muội có thể thường tới y quán tìm tỷ được không? Nếu tỷ bận, muội tuyệt đối sẽ không quấy rầy, chỉ đứng một bên nhìn.” Tô Vi vô cùng khẩn trương, hỏi xong liền trông mong nhìn nàng.

Trang Thư Tình đương nhiên là cầu còn không được, mỉm cười gật đầu. “Đương nhiên có thể, chỉ cần muội không chê nơi đó buồn tẻ.”

“Không có, nhất định sẽ không.”

Trang Thư Mẫn bước nhanh đi tới, vén áo hành lễ với Tô phu nhân. “Đã đến giờ, Tình muội muội, muội nên đi chuẩn bị.”

Tô phu nhân vỗ cái trán, “Xem ta, là chậm trễ rồi, Trang đại phu nhân đi chuẩn bị.”

“VẬY TA ĐI TRƯỚC.”

Trang Thư Mẫn dẫn người tới một gian phòng phía đông, Tuyết ma ma đã ngồi chờ sẵn ở đó.

“Biết con không có thời gian làm những thứ này, cho nên ta chỉ tùy tiện chuẩn bị mấy thứ, ngồi xuống đây, ma ma giúp con.”

Tuyết ma ma cầm lược đến chải tóc cho nàng, cười nói: “Nếu theo quy củ thì là như vậy không đúng, nhưng tiểu thư vốn không phải người quy củ nên việc này để ta nhận làm. Nhớ năm đó lễ cập kê của Tứ tiểu thư vô cùng náo nhiệt, lão phu nhân tự mình đi mời lão thái phi đến làm khách quý, tân

khách đầy một phòng, tiệc rượu đại mấy bàn, bây giờ, nếu Đồng gia muốn khôi phục lại như lúc trước sợ là phải tốn nhiều năm.”

“Ma ma, chuyện quá khứ không cần nhớ lại, con vốn không thích quá phô trương, như bây giờ đã rất tốt, nếu làm tiệc lớn như vậy còn còn ngại phiền toái.”

”Lão nô biết.”

Tuyết nương vừa chải, vừa không ngừng nói cho nàng một số hành động và lời nói khi làm lễ cập kê, tới tới lui lui một hồi chỉ có mấy câu, nàng cũng có thể nhớ tốt.

Búi xong mai tóc, lại thay một bộ xiêm y xanh biếc, đeo một đôi giày vải bình thường, Trang Thư Tình nhìn chung quanh một chút, “Chỉ như vậy?”

“Vâng, quá trình đã được đơn giản bớt, không cần quá lâu.” Trang Thư Mẫn vây xung quanh nàng sửa sang lại một chút, dừng một lát lại bỏ thêm một câu: “Tình muội muội, tất cả mọi thứ đều do Bạch công tử chuẩn bị, Tri Quỳnh và Giai Oánh chỉ làm theo lời hăn.”

Trang Thư Tình mím môi cười yếu ớt. “Ta biết.”

Trên đời này có rất nhiều người để ý đến nàng, hiện tại, người quan trọng nhất trong lòng Thư Hàn là nàng, Mẫn tỷ tỷ cũng rất ý lại nàng, nhưng chỉ có Bạch Chiêm, sẽ suy nghĩ, hơn nữa lập tức làm vì nàng, ngay cả những chuyện nàng không thể nghĩ đến.

Trang Thư Mẫn cũng chuẩn bị cho bản thân một chút, “Tỷ tỷ không giúp được gì ở trong này nữa, ở lại cũng chỉ vướng chỗ, Tuyết ma ma, chuyện sau đó nhờ ngài.”

“Đợi một chút, người chủ trì là ai?”

“Sao? Tỷ chưa nói cho muội sao? Chính là Tô phu nhân, Bạch công tử tự mình đi mời.”

Quả thế, nghĩ tới nghị lui, trong tất cả mọi người chỉ có Tô phu nhân là phù hợp, Từ phu nhân cũng có thể, nhưng nàng đã thu Giai Oánh làm đồ đệ, vì vậy xét về thân phận thì hai người ngang hàng, nếu làm lễ thì có chút...

“Tiểu thư, ngài cũng nên đi ra ngoài.”

Hít sâu một hơi, trong lòng Trang Thư Tình có chút kích động.

Nàng đã trải qua hai lần mười lăm tuổi, nhưng lúc này, lại không giống trước.

Nhưng mà, cho dù nàng có chuẩn bị tâm lý thì lúc đi vào chính đường làm lễ, nhìn thấy người ngồi trên vị trí chủ vị vẫn ngây ngẩn cả người.

Ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu sao lại ở chỗ này? Lúc nào tới? Vừa rồi rõ ràng nàng không thấy được hai vị lão nhân!

Theo bản năng đưa mắt đi tìm Bạch Chiêm, trong một cái chớp mắt nàng nhìn thấy hắn, tầm mắt hai người giao nhau.

Nàng biết là hắn ở đó.

Hắn đương nhiên phải ở đây, bởi vì hắn không muốn lỡ mất thời khắc quan trọng này của Thư Tình.

“Tiểu thư, người mau đứng ra giữa nhà, nhìn về phía tân khách vái lễ, sau đó ngồi xuống cái ghế phía tây.”

Lúc này đầu óc Trang Thư Tình có chút ngây ngốc, người khác nói như thế này liền làm như thế đó.

Chờ nàng phản ứng kịp thì đã ngồi trên ghế.

Trang Thư Mẫn tiến lên chải tóc cho nàng rồi đặt cây lược về phía nam.

Người đảm nhiệm chính là Tô phu nhân đứng dậy, Đồng lão gia tử cũng chống quải đứng lên, Tô phu nhân bước đến thau nước rửa sạch tay, lau khô, mọi người cùng thi lễ với nhau rồi an vị tại chỗ ngồi.

Sau đó là lễ chải tóc, một chải, hai chải, ba chải.

Đây là lần đầu tiên Trang Thư Tình mặc trịnh trọng như thế, bên trong có tầng tầng lớp áo, bên ngoài là một bộ lễ phục tay dài, cho dù đã có băng đá nhưng thời tiết thế này vẫn vô cùng nóng, nhưng mà vẫn chưa xong.

Trí lễ, tấu tử qua, sau đó chính là kê giả.

”Lễ nghi đã xong, nhân ngày lành tháng tốt, chọn Hữu Phong làm tên chữ, tự do thư thái, không chịu bó buộc, cả đời thư thả an khang.”

“Thư Tình mặc dù khờ nhưng không dám không nhận” Trang Thư Tình dựa theo quy củ hành lễ, trong lòng lại suy nghĩ, chữ này không giống như Tô phu nhân chọn, quan hệ giữa Tô phu nhân và nàng cũng không có thân cận đến nỗi có thể lấy tên chữ cho nàng, có phải là...

Không kịp nghĩ nhiều, Trang Thư Tình quỳ xuống trước mặt ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu hành lễ.

Đồng lão gia tử trầm mặc một hồi mới chậm rãi nói: “Những cực khổ mười lăm năm qua con đều phải tự mình đối mặt, chúng ta cảm thấy có lỗi vì không thể giúp được gì cho con, sau này con chỉ cần làm chuyện con muốn làm, đi con đường con muốn đi, gả cho người con muốn gả, bây giờ chúng ta không cầu gì hơn, chỉ mong con có thể hạnh phúc sống tốt.”

Trang Thư Tình kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại tầm mắt cương nghị của ngoại tổ phụ và tròn mắt ngoại tổ mẫu đã sớm ửng đỏ, lão phu nhân ghen ngào nói một câu, “Tình Nhi, chúng ta chỉ mong con có thể sống tốt.”

Chân tâm trong lời nói Trang Thư Tình có thể nghe ra được, nhất thời đã quên mất phải trả lời như thế nào, một lúc sau mới dứt khoát trả lời một câu, “Thư Tình ghi nhớ lời ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu dạy bảo.”

Sau lễ cập kê, Trang Thư Hàn lập tức đứng lên tiếp đón tân khách, Đồng lão gia tử và Đồng lão phu nhân cũng đứng dậy, “Không thể để tân khách lại một mình, chúng ta đi đãi khách trước.” Trong phòng bỗng chốc cũng chỉ còn lại Bạch Chiêm và Trang Thư Tình.

Bạch Chiêm vẫn nhìn Trang Thư Tình không chuyển mắt, càng đến gần nhìn càng cảm thấy thật đẹp.

“Hữu Phong, giải thích thế nào?”

”Thư Tình, dùng bút viết tình, chẳng ngày nào mà không có gió, ta nghĩ đến những ngày thời tiết đẹp vào mùa xuân, nên tên chữ liền đặt là Hữu Phong, không thích sao?”

“Biết ngay là chàng lấy, Tô phu nhân sao có thể làm chuyện như vậy.” Trang Thư Tình cau cau mũi, “Không phải không thích, chỉ là còn chưa quen nên cảm thấy có chút là lạ.”

“Về sau mỗi ngày ta đều gọi nàng như vậy, nàng cũng sẽ quen thôi.”

Trang Thư Tình phát hiện kỳ thực người này còn có chút lẳng mạn, “Từ lúc nào chàng đã bắt đầu mưu hoa? Ngay cả ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu cũng mời tới.”

“Mấy ngày trước.” Chỉ cần nghĩ đến hiện tại mọi thứ Thư Tình mặc, dùng đều do hần chuẩn bị, trong sinh hoạt của của Thư Tình đều có tồn tại của hần, Bạch Chiêm lập tức liền cao hứng.

Hần giống như mãnh thú đang đánh dấu lên địa bàn của mình, khiến trên người Trang Thư Tình, mọi thứ đều có hơi thở của hần mới cảm thấy an tâm.

Chấp niệm của hần với Thư Tình có bao sâu, chính hần cũng không rõ.

Nhưng hần tuyệt không muốn thay đổi, có thể vì trong trái tim đã có một người, một người duy nhất chỉ thuộc về mình, loại cảm giác này thật hạnh phúc.

Không phải Trang Thư Tình không muốn so đo cùng hần, trên thực tế nàng cũng cảm thấy vô cùng rối rắm.

Cúi đầu nhìn bộ xiêm y trên người, đẹp thì có đẹp, nhưng nhiều lớp xiêm y như vậy, nàng lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, “Còn phải mặc bao lâu a?”

“Nếu nàng không muốn mặc thì đừng mặc.”

“Quá nóng, ta phải lén bỏ đi mấy lớp áo mới được.”

Mọi người trong nhà đều tùy nàng, quần áo bên trong đều ẩm mồ hôi, dứt khoát đi tắm một cái, đổi một thân áo lót bên trong, bên ngoài tuy vẫn mặc bộ lễ phục kia nhưng toàn thân đã thoải mái hơn rất nhiều.

Nàng lại không biết, những xiêm y mới được đưa đến tủ quần áo của nàng đều được chế tạo từ kim tàn ti, ngay cả bộ lễ phục nàng đang mặc.

Mấy vị khách nhân đều coi như thân cận, ở Trang gia dùng cơm trưa mới cáo từ rời đi.

Sau khi an bày ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu về phòng nghỉ ngơi, Trang Thư Tình mới kéo đệ đệ vào phòng nói chuyện.

“Tâm tư của sư nương của đệ, đệ biết đúng không?”

Trang Thư Hàn gật đầu.

“Ta cũng nghĩ là đệ biết.” Cổ nhân trưởng thành sớm, Thư Hàn càng hơn thế, Trang Thư Tình nhìn đứa trẻ rõ ràng chỉ mới mười một tuổi, nhưng trên mặt lại không có bất kì vẻ trẻ con nào, không biết là đau lòng hay vui mừng nhiều hơn.

“Ta vốn không tính muốn định việc hôn nhân cho đệ sớm, nhưng đệ quá mức xuất sắc, người nhìn chăm chăm vào đệ quá nhiều, bây giờ còn có người hỏi ý quán để tìm tới, ta chỉ có thể lấy hiếu kỳ của đệ để cự tuyệt, nhưng cái cơ này cũng chỉ có thể dùng được một năm, Thư Hàn, trước đây đệ đã gặp Tô Vi chưa?”

“Có gặp vài lần.” Trang Thư Hàn kì thực vẫn luôn biết trong khoảng thời gian này tỷ tỷ vì chuyện hôn nhân của hắn mà phát sầu, hắn cũng luôn chờ tỷ tỷ hỏi hắn, “Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy người nào tốt là được, tất cả mọi chuyện đệ đều nghe tỷ.”

“Người đệ cùng sống cả đời, đương nhiên là đệ phải thích mới được.”

“Chỉ cần tính tình tốt, người trong nhà cũng không nhiều chuyện, có thể được tỷ tỷ thích thì đệ sẽ thích, tỷ tỷ, đệ cũng có suy nghĩ tới, không phải đệ nói lời quá đáng nhưng thân phận Bạch đại ca như vậy, người không bớt lo tiến vào gia môn chúng ta chỉ khiến cả nhà không vui, nếu xảy ra xung đột với tỷ, lấy tính khí của Bạch đại ca, đuổi người ta về nhà mẹ đẻ cũng còn nhẹ, đệ đã suy nghĩ kĩ lắm, Tô gia và Bạch gia có giao tình, ngày

thường nàng cũng có hỏi thăm ta một số chuyện về tỷ tỷ, ta nhìn ra được nàng rất sùng bái tỷ, ta cảm thấy nàng rất thích hợp.”

Suy nghĩ nhiều như vậy a, Trang Thư Hàn lại cân nhắc một hai, có chút bất đắc dĩ nói “Đệ sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 134: Nửa Đêm Cầu Chữa Bệnh

Giữa trưa nghỉ ngơi tốt, hai vị lão nhân tinh thần rất tốt.

Cũng không vội đứng dậy, ngồi bên ghế nói chuyện với nhau.

“Tình nhi của chúng ta so với nương của nàng đã tốt hơn rất nhiều, càng không cần dựa vào Đồng gia đã có thể khiến cho Liễu gia và Từ gia kính trọng vài phần, thái độ của mọi người ta đều nhìn ra được.”

Lão gia tử nhìn căn phòng, vẻ mặt thả lỏng hơn rất nhiều so với ở kinh đô, “Uyển Như nếu tách khỏi Đồng gia thì cũng chỉ là một người bình thường, nhưng tất cả mọi thứ Tình nha đầu có được một chút cũng không hề liên quan đến Đồng gia, Uyển Như sao có thể so với nàng, cho dù có một ngày Tình Nhi mất đi hết thảy ta cũng tin tưởng, nha đầu kia vẫn có thể sống tốt.”

Có ai nói là không phải đâu, lão phu nhân thở dài, nàng tất nhiên là càng đau lòng miếng thịt từ trên người mình rơi xuống, nhưng Uyển Nhi thật sự kém hơn Tình Nhi rất nhiều, nếu đổi lại là Tình Nhi rơi xuống hoàn cảnh của nương nàng, tuyệt đối sẽ không phải tình trạng ngay cả sống cũng không muốn.

Không, nếu là Tình Nhi, nàng tuyệt sẽ không để chính mình rơi xuống hoàn cảnh như vậy.

Đây chính là sự khác nhau.

“Lão gia, hôn sự của Tình nhi chúng ta có nên góp ý một chút hay không? Không minh bạch ở chung một chỗ như vậy...”

“Chúng ta không cần xen vào, trong lòng Tình nha đầu rất rõ ràng, chỉ cần tang kì của Uyển Nhi chưa qua, chuyện gì nàng cũng sẽ không làm.”

Nhớ đến nữ nhi sớm qua đời, lão phu nhân cũng không còn tâm tư gì nữa, thôi thôi, nữ nhi nuôi sủng lớn lên không ngờ lại phế đi, Tình Nhi lớn đến bây giờ cũng không đụng đến một đồng bạc của Đồng gia, ngược lại còn là đại ân nhân của gia tộc, nàng có tư cách gì vung tay múa chân.

“Ta thật thích tòa nhà này, không lớn cũng không xa hoa, lại có chút vắng vẻ, nhưng hạ nhân mỗi người đều vô cùng có quy củ, gã sai vặt hay nha hoàn bên người Hàn Nhi, bất kì ai cũng không có bất kì tâm tư gì, tươi cười đều là chân tâm thật ý, tất cả ở một chỗ đều giống như người một nhà, nhìn trong lòng liền thoải mái.”

Lão gia tử không nói gì thêm, nhưng trên mặt thả lỏng đều nói ra tất cả.

Trong nhà có thêm hai vị lão nhân nên thời gian Trang Thư Tình ở y quán cũng ít hơn rất nhiều, bây giờ vốn cũng ít người mời nàng chữa bệnh, phòng giải phẫu của y quán còn chưa từng dùng qua. Nàng dứt khoát ít đi đến y quán, hai người đồ đệ và Thanh Dương Tử nàng cũng dạy bọn họ ở nhà.

Chương trình học, đương nhiên là giải phẫu.

Thi thể đặt ở căn phòng vốn ít người lui tới.

Trừ ngủ, Bạch Chiêm cơ bản là đều ngồi ở bên cạnh, hoặc là cùng đi y quán, thuộc hạ nào muốn tìm hắc chỉ cần đến hai nơi này, đảm bảo sẽ thấy.

Chủ tử ở đây, người hầu hạ tất nhiên cũng phải cùng tới, vì thế hạ nhân Trang gia ngược lại ngày càng nhiều.

Bốn thi thể đều là nam nhân.

Nghĩ đến hai vị đồ đệ đều là nữ, Trang Thư Tình đành lấy khăn che đi mặt và phía dưới thi thể.

“Ở trong mắt người học y, người bệnh không có phân chia nam nữ, trong ranh giới giữa sống và chết trước mắt, nếu các người còn có thể quan niệm đến tâm sinh của người bệnh thì cũng sớm nên gác tâm trở thành đại phu lại, ta hiểu tâm lý của các người lúc này, các người mau nghĩ thông suốt đi.”

Sử tử muội hai người nắm tay cổ vũ cho nhau, mặt trắng cùng với người đang nằm trên bàn kia cũng không khác là mấy, lời nói cũng rất nhỏ.

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn hai người một lát rồi lấy tay ra hiệu cho Thanh Dương Tử đem thi thể đặt lên bàn mổ, “Nhìn theo ta.”

Lui về phía sau một bước, Trang Thư Tình cúi đầu một lát, mở miệng nói.

“Mặc kệ trước khi sống hãn làm người như thế nào, nhưng hiên tại hãn dùng thân thể mình dạy cho các người tri thức, nói theo cách khác thì cũng giống như thầy, các người đối với hãn cũng nên có chút tôn kính.”

“Vâng.”

Người nói là Thanh Dương Tử, vẻ mặt hãn khi nói cũng tràn đầy nghiêm túc.

“Thi thể bây giờ không phải là trạng thái tốt nhất, nói cách khác là không làm phương pháp bảo tồn, mùa đông năm nay trừ nhiều bằng một

chút, làm một cái phòng để lưu giữ thi thể, đến lúc đó ta sẽ dạy người làm cách nào.”

Thanh Dương Tử biết Trang tiểu thư vẫn có chút bất mãn với mấy cổ thi thể này, sờ sờ mũi đáp ứng

Thi thể không biết đã mổ bao nhiêu lần, bây giờ làm việc tim của Trang Thư Tình cũng không gia tăng thêm chút nào, nàng không tạo áp lực cho hai vị đệ tử, chỉ nói bọn họ nhìn nàng làm, thấy hai người kiên trì không nổi ói ra. Sau khi ói ra lại kiên trì đứng tại chỗ nhìn nàng làm, lại ói, lại trở về, tốc độ giảng giải của nàng vẫn không thay đổi, cũng không bởi vì hai người không khỏe mà dừng lại.

Nếu ngay cả như vậy cũng không thể kiên trì, vậy những kiến thức khác có học cũng vô dụng.

Mấu chốt của tây y chính là giải phẫu, đây là căn bản.

Một đoạn thời gian trôi qua, hai người đều lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy gầy đi một vòng, nhưng ai trong hai người cũng không chịu lùi bước, các nàng không hề vắng mặt tại bất kì khóa giải phẫu nào, cho dù đến muộn về sớm cũng chưa từng.

Trang Thư tình tuy rằng không nói ra miệng, nhưng khó có khi xuống bếp vài ngày nấu được thiện, nên nấu gì nàng đều nấu, có thịt có nội tạng, hai người lúc đầu nhìn thấy cũng muốn ói, nhưng ói xong cũng phải kiên trì ăn, mặc kệ là có bao nhiêu gian nan, cuối cùng hai người cũng không gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương.

Chỉ có một mình Thanh Dương Tử học tập giống như cá gặp nước, học từ Trang Thư Tình xong, xoay người liền vụng trộm đi kiểm thi thể mới để tự bản thân thực tiễn, cho dù không làm trước mắt Trang Thư Tình nhưng cũng không thể giấu diếm được nàng.

Nàng nhớ rõ lời Chỉ Cố từng nói, chỉ cần hấn không thương hại đến người vô tội, nàng cũng không bắt bẻ hấn cái gì, bởi vì ở hiện đại, người hiền di thể cho y học nhiều, trường y và các cơ sở nghiên cứu trước giờ cũng không thiếu, nhưng ở đây hoàn toàn không hề giống như hiện đại, đành để mặc hấn vậy.

Đồng lão gia tử và lão phu nhân hoàn toàn coi chính mình giống như hai vị lão nhân bình thường trong nhà, cũng không quản bất kì chuyện gì ở Trang gia, mỗi ngày mặt trời lên hai vị liền đi ra ngoài đi thăm thú nơi nơi một chút, y quán cùng tế tất nhiên cũng đi qua, sau khi nhìn thấy bốn chữ trên bảng hiệu lão gia tử cũng liền yên tâm.

Sau này lại rất hợp với Liễu lão gia tử, hai người thường làm bạn đến Ngạn Âm tự, lão phu nhân thì ở nhà trò chuyện với Tuyết ma ma, lúc Trang Thư Mẫn ở nhà cũng sẽ dạy nàng một chút phương pháp quản gia.

Nàng thật tâm rất thích vị tiểu cô nương này.

Trong khoảng thời gian này nàng cũng hiểu, đại sự trong nhà do Tình Nhi làm chủ, những không phải mỗi ngày cũng đều có đại sự, tính tình của Tình Nhi luôn mặc kệ những chuyện vụn vặt, tâm tư từ trước đến giờ đều luôn đặt hết trên y thuật, Hàn Nhi càng không cần phải nói, sáng sớm liền ra ngoài, không đến trời tối thì không thấy người, cũng không có bạn bè cùng đi chơi, thấy vậy lão gia tử ngoài sáng trong tối khiến hấn kết hợp giữa học tập và thả lỏng.

Đỗ tam nguyên là vinh quang, nhưng phía sau vinh quang là phải trả giá bao nhiêu, người thường khó có thể tưởng tượng.

Vì vậy, hết thảy chuyện trong nhà đều do Trang Thư Mẫn quản, nàng cũng quản chuyện trong nhà vô cùng cẩn trọng, tuy rằng vẫn sẽ có chút khuyết điểm, nhưng lại khiến Tình Nhi thả lỏng được rất nhiều.

Tâm hai vị lão nhân bây giờ hoàn toàn thiên vị đối với hai đứa cháu tài giỏi của mình, vì vậy những người đối tốt với hai đứa cháu này, tâm hai vị lão nhân cũng tràn đầy hảo cảm, huống chi đứa nhò Thư Mẫn kia nhu thuận như vậy, là trường bối ai cũng đều yêu thích.

Tuy rằng mỗi ngày rất bận rộn nhưng sớm hay muộn cũng đều sẽ cùng các nàng trò chuyện một hồi, cho dù là Trang Thư Cố cũng sẽ không bỏ qua.

“Hôm nay ta đi chọn một tòa nhà.” Lão gia tử nhấp một ngụm trà, cảm giác như hương trà thấm đến toàn bộ góc ngách trong khoang miệng sau đó mới thỏa mãn nuốt xuống, “Tình nha đầu, ta không muốn hồi kinh.”

“Chẳng lẽ lúc trước ngài đến đây không phải đã nghĩ như vậy?” Trang Thư Tình trừng mắt nhìn, là nàng hiểu lầm gì sao?

Trong mắt lão gia tử nhiễm lên ý cười, càng ở chung lâu, hẳn càng cảm thấy đứa cháu gái này thật sự là người khéo léo, suy nghĩ đơn giản chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn thấu, nhưng tuyệt không dễ khi dễ “Lúc trước quả thật vì muốn đến chủ trì lễ cập kê của con, nhưng đoạn thời gian này lại cảm thấy ở lại Hội Nguyên Phủ quả thật không sai, vài ngày trước khi đến đây hoàn thượng có triệu ta đến hỏi ta có nguyện phục hồi quan tước như cũ, có ta, Đồng gia cũng được đảm bảo. Nhưng nếu ta đi chiếm lại vị trí kia, chắc chắn sẽ có người ghi hận, người sống ở kinh đô trời sinh đều có mấy phần tâm nhân so với những người khác, ta đã ở nơi đó đấu cả đời, bây giờ cũng đã thấy mệt mỏi, vừa lúc có con và Hàn Nhi ở đây, lão nhân ta đành mặt dày đến đây dưỡng lão.”

“Ngài nói muốn để tỷ đệ con dưỡng lão, sao quay người liền muốn đi mua nhà, hay là ngoại tổ phụ cảm thấy nơi này của con có chút quá nhỏ?”

Tòa nhà này có hai gian, theo quy củ, trường bối ở gian nhà giữa thứ nhất, Trang Thư Tình vốn định dọn ra, mang theo tỷ đệ chuyển đến gian

sau nhưng hai vị lão nhân không muốn ép buộc bọn họ, hai vị liền dọn đến căn thứ hai. Tuy nói nơi này đương nhiên không thể so được với Đồng gia nhưng không khí lại ấm áp rất nhiều.

Lão gia tử lắc đầu, “Một người có thể ở được nhiều như vậy chứ, nơi này rất tốt.”

“Một khi đã như vậy, ở lại đây không phải tốt lắm sao?” Trang Thư Tình vén tóc ra sau thái dương, lời nói có chút phiền não, “Ngoại tổ phụ, con rất bận, ngài và ngoại tổ mẫu ở nơi này chúng con sáng chiều phụng dưỡng cũng dễ dàng, nếu chuyển ra nơi khác, mỗi ngày con phải chạy qua chạy lại hai nơi, Hàn Nhi lúc trở về cũng là trời tối, ép buộc hơn nữa sẽ rất mệt, lại nói niên kỷ hai ngài cũng không nhỏ, nếu không thể đặt dưới mí mắt của con, con sẽ lo lắng.”

“Ai nói ta muốn chuyển đi.” Khí sắc lão gia tử tốt lên không ít, trên mặt mang theo một chút ý cười, Trang Thư Tình rất ít ở chung với hai vị lão nhân nên cũng không biết trước đây tính cách lão gia tử như thế nào, nhưng lão thái thái ở chung với hãn vài thập niên đương nhiên biết rõ, cả đời này của lão thái gia, chỉ có mấy ngày nay là thả lỏng nhất.

“Chúng ta không chuyển đi, nhưng vẫn phải mua nhà, cũng không phải ai đến đều đem nhét vào nhà con, còn có Tam cữu của con, có thời điểm hãn cũng phải có nơi để đặt chân.”

Chỉ cần không chuyển đi, những chuyện khác đều tùy hai vị, nhà có nhất lão như có nhất bảo, lời này nàng coi như hiểu được sâu sắc, càng không cần phải nói là có đến hai vị lão nhân, hai vị lão nhân sau khi đến căn bản là không can thiệp đến bất kì chuyện gì, ngược lại càng khiến cho nơi đây càng giống như một gia đình.

“Nhà ngoại tổ phụ định mua cách đây có xa không?”

“Không xa, cũng trên con đường này, cách sáu hộ bên tay phải.”

Nghĩ đến vị trí của tòa nhà kia, Trang Thư Tình cũng không có dị nghị gì, “Như vậy được rồi, cần gì thì chậm rãi bổ sung, dù sao cũng không gấp.”

Mấy ngày nay trời vẫn đổ mưa, mưa nhỏ liên miên ba ngày vẫn không ngớt, chưa có dấu hiệu ngừng, thời tiết cũng lạnh đi không ít.

Trang Thư Tình khoác áo nhìn hai vị đệ đệ lần lượt đi vào phòng, mới cất bước thư trong tay đi, cũng chuẩn bị về phòng đi ngủ.

“Nàng nhanh trở về phòng đi, ban ngày bận như vậy, nàng ngâm chân một lát rồi đi ngủ.”

Nhìn căn phòng phía sau Thư Tình, Bạch Chiêm hận thời gian không thể qua mau một chút, để hắn có thể danh chính ngôn thuận xâm chiếm nơi này.

Chứ không phải mỗi đêm đứng ở đây nói lời tạm biệt.

“Hình như có người đến.”

Đợi một hồi, hai thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt hai người, người sau so với người trước càng thêm gấp gáo, nhìn thấy người sau lập tức chạy tới.

Trang Thư Tình thấy rõ người đến là Hạ Trân, vội tiến đến hỏi, “Sao lúc này lại ở đây? Có người đến khám bệnh sao?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 135: Cứu Người

Tuy rằng Hạ Trân đã mặc đồ tránh mưa nhưng tóc mai và xiêm y đều bị ẩm ướt không ít. Dáng vẻ có chút chật vật, “Hứa đại ca nói là bị đao làm thương, hơn nữa vết thương đã có nhiều chỗ sinh mủ, hơi thở mỏng manh, mạch tượng rất tệ.”

Trang Thư Tình lập tức xoay người muốn đi, Bạch Chiêm nhanh tay giữ chặt lấy nàng, ra hiệu cho Bảo Châu nhanh chóng đi lấy áo choàng và giày đi mưa đến

Giày đi mưa làm theo yêu cầu của Trang Thư Tình, tuy hơi mềm một chút, nhưng khả năng chống thấm nước vô cùng tốt.

Bây giờ ở nhà đã có không ít, hạ nhân khi đi ra ngoài cũng có thể thay phiên đeo vào.

Không cần cời gậy, Trang Thư Tình trực tiếp mang giày đi mưa bên ngoài, nhìn thoáng qua đôi giày ướt đầm của Hạ Trân, y quán cũng có loại giày này, chắc vì quá gấp nên quên đeo.

Trong y quán Bạch Chiêm sắp đặt hai hộ vệ.

Chưa đến một năm, Bạch Chiêm đã từ quân sư Trần Nguyên học được tất cả phương pháp quan tâm đến Thư Tình, nhanh chóng tiến hóa vượt cấp, trở thành một nam nhân sắc sảo chu đáo, mọi chuyện đều suy nghĩ cho Thư Tình, đám người Bạch phủ cũng không khỏi chặc chặc cảm thán.

Dù sao thì từ khi công tử nghiệm ra được tình cảm của bản thân, bọn họ liền có việc để làm, suốt ngày không cần phải ngồi không, bọn họ càng

Điền Chân canh giữ ngoài cửa, xa xa nhìn thấy người đến lập tức liền mở cửa ra.

Người đều ở gian ngoài, người nằm trên giường sinh tử không biết, hai người khác toàn thân thì ướt đầm, nhìn tinh thần hoàn toàn không tốt.

”Đều chỉ nhìn?” Trang Thư Tình ngồi xổm xuống khiếm tra, vừa quét mắt nhìn mọi người trong phòng.

Liễu Tri Quỳnh biết sư phụ đã tức giận, vội giải thích nói: “Nước sôi đã đun xong, khăn cũng đã khử trùng, tùy thời đều có thể sử dụng.

Trang Thư Tình xem mạch, “Mang người vào phòng giải phẫu đi.”

Hai nam nhân dường như chỉ chờ nàng nói câu này, lời vừa dứt, bọn họ lập tức không hề do dự đưa người vào trong phòng.

Rửa tay cẩn thận, mặc lại chính tề, Trang Thư Tình chuẩn bị mang khẩu trang nhưng dường như nhớ đến cái gì, quay đầu hô một tiếng. “Chỉ Cố, chàng đến đây.”

Bạch Chiêm vốn đang nghe Điền Chân nói chuyện, thấy Trang Thư Tình gọi hắt, lập tức bỏ qua lời của Điền Chân đi qua, “Sao vậy?”

”Chàng đến xem miệng vết thương giúp ta.”

”Bị bốn loại đao chém bị thương, miệng vết thương này là trúng tên, phần thịt phía sau lưng có vài chỗ tróc ra.” Bạch Chiêm không chút để ý nhất nhất nói rõ, ánh mắt kia không giống như đang nhìn người, càng giống như người đi chợ đang bình phẩm một con heo.”

Hai người đứng ở cửa liếc mắt nhìn nhau, vô cùng khẩn trương tiến lên

”Người cho người đi gọi Thanh Dương Tử đến, mạch tượng của hãn có chút kỳ quái.”

Bạch Chiêm quay đầu nhìn thoáng qua, Điền Chân không nói hai lời liền xoay người ra cửa, “Trúng độc, ở nơi này.”

”Ý chàng là mũi tên có độc?”

”Ừm.”

Trang Thư Tình nhìn về phía hai người đang khẩn trương nắm chặt lấy tay, “Có giữ lại mũi tên không?”

Hai người lắc đầu, “Là... công tử nhà ta tự tay nhổ ra, không lưu lại.”

Vây chỉ có thể trong cây vào Thanh Dương Tử, mang tốt khẩu trang, Trang Thư Tình cầm kéo cắt xiêm y của nam nhân, cắt đến bộ vị quan trọng mới dừng tay lại.

Sắc mặt người trong phòng đều có chút quái lại, Bạch Chiêm ngược lại, một ánh mắt cũng không thèm nháy.

”Trước phải rửa cơ thể sạch sẽ.”

Từ Giai Oánh và Liễu Tri Quỳnh lập tức đeo khẩu trang và bao tay, mặt hai người đều hồng, nghe được lời sư phụ nói, cho dù trên mặt đã thiêu đỏ bừng cũng không hề có một tia chần chờ

Trang Thư tình cũng không ngần ngại lập tức lấy máu trên người bệnh nhân giao cho Hạ Mạn đi xét nghiệm. Lại từ trong hộp thuốc lấy ra hỗn hợp đường gluco và nước muối truyền cho bệnh nhân, dụng cụ hô hấp cũng lấy ra.

Sau đó nàng mới bắt đầu xử lý miệng vết thương trên bụng.

Vết đao này vô cùng ác độc, người dùng đao cơ hồ muốn chặt đứt người bệnh nhân, vết đao kéo dài từ bên trái thắt lưng sang đến bên phải, chỉ còn lại một tầng da mỏng manh, chỉ cần hơi dùng sức một chút nữa, ruột và nội tạng lập tức có thể rớt ra

Bây giờ phần thịt bên ngoài đã hư thối, còn nhiều chỗ còn sinh mủ, máu loãng chảy ra toàn là màu đen

”Hai người các người đến đây đề hãn lại.”

Hai người lập tức tiến lên phía trước, mỗi người đề một bên.

Trang Thư Tình lưu loát cầm dao giải phẫu, đầu tiên là lưu loát cắt bỏ hơn phân nửa những phần thịt đã hư thối, sau đó mới nín thở tập trung tinh thần cắt đi những phần thịt đang dần bị hoại tử, cho đến khi thấy máu đỏ như bình thường mới buông tay.

Thân thể dần mất đi tri giác đã hơi có chút lay động.

”Tiểu thư, để ta đến.” Vẻ mặt Thanh Dương Tử vô cùng hưng phấn chạy vào, ánh mắt hãn nhìn người trên bàn mổ giống như đang nhìn thứ bánh trái thơm ngào ngạt, không cần ai phân phó rất tự giác tiến lên xem mạch, sau đó lại nhìn nhìn mấy vị trí, vẻ mặt bất khả tư nghị.

”Ta có thể đoán ra đây là phối phương của ba loại độc, người này thể nhưng có thể sống đến bây giờ, mệnh cũng thật đủ cứng.”

”Trên mũi tên có ba loại độc?”

”Không không không, nơi trúng tên thì chỉ có một loại, hai loại kia không có ở mũi tên, ta đang tra?”

”Phải mau chóng nghĩ biện pháp giải độc, bằng không công sức của ta cũng chỉ uổng phí.”

Thanh Dương Tử nhú mày, “Thật muốn cứu?”

Trang Thư Tình ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, sau đó liền thay đổi vị trí xử lý miệng vết thương, “Cho dù sau khi cứu sống phải đưa hắn đến pháp trường, ở trong mắt nàng, hắn cũng chỉ là một bệnh nhân sắp chết, luật pháp mới có quyền quyết định sinh tử của hắn chứ không phải đại phu.”

”Cho dù hắn là địch nhân?”

”Sư phụ dạy y thuật cho ta đã từng nói, cho dù người kia là cừu nhân giết cha của ta, đến lúc sinh mệnh hắn cần cứu trị, ta cũng phải cứu người trước, nếu ta bỏ mặc hắn chết đi, ta chính là hung thủ giết người, đến bây giờ ta vẫn chưa dùng đến loại tình huống này, mà cho dù thực dụng phải tình huống này ta cũng sẽ cứu, sống chết của Trang Trạch Lương sớm đã không có quan hệ với ta.”

Trong mắt Trang Thư Tình chỉ có một mảng thanh minh, “ta nghĩ người cũng không quan tâm đến cái này.”

Thanh Dương Tử mếu máo, “ta chỉ mong có thể tự mình xử lý hắn thôi.”

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn hắn, động tác trong tay lại không ngừng.

”Tiểu thư! Mạch thượng bị đứt rồi!”

Trang Thư Tình vội vàng bỏ dao giải phẫu xuống đi xem mạch, không có, hoàn toàn không có, không có mạch tường.

Nâng mí mắt lên, quan sát đồng tử của hãn khiến nàng thầm kêu không ổn.

”Nâng bệnh nhân lên trên, người đều tránh ra.”

Trước ánh mắt trừng lớn của một đám người, Trang Thu Tình dùng nắm tay đánh liên tục có tiết tấu lên vị trí trái tim, liên tục đánh ba lần, cúi người xuống nghe ngóng, không đập, lại đánh, vẫn như trước không có.

Trang Thu Tình lại chuyển đến vị trí đầu của bệnh nhân, “Giai Oánh, làm theo lời ta, tay trái để lên trán bệnh nhân, tay phải nắm cằm, tận lực để nguyên tư thế như vậy.”

”Vâng.”

”Người, lại đây.”

Ai nấy đều có thể thấy được Trang Thu Tình đang nghĩ biện pháp cứu người, nam nhân kia lập tức bước lên phía trước.

”Mỗi lần ta ấn xuống lần thứ năm người liền nắm lấy mũi bệnh nhân, dùng miệng kề bên miệng bệnh nhân thổi vào một hơi, cái gì cũng đừng hỏi, nếu muốn hãn sống thì làm theo lời ta, mau, thổi khí.”

Nam nhân thực sự không hỏi, chỉ hít sâu một hơi, nắm mũi thổi xuống.

Trang Thu Tình đặt bàn tay trái lên mu bàn tay phải, mười ngón khép lại, ấn vuông góc xuống, cứ tiếp tục ấn theo tiết tấu.

Mỗi ấn xuống lần thứ năm, nam nhân cũng phối hợp thổi một hơi, không dám có chút nào sai lầm.

Người trong phòng sợ ảnh hưởng tới hai người, ngay cả hô hấp cũng thả nhẹ.

Không biết qua bao lâu, tay Trang Thư Tình đã không còn khí lực, cơ hồ đã muốn buông tay, tim của người trên giường mới thông thả nhảy lên.

”Xem mạch.”

Lâm Trân cách đó gần nhất, bổ nhào qua nắm lấy tay hẩn, kích động đến nước mắt đều rớt xuống, “Có, có mạch.”

Trang Thư Tình ngã ngối xuống đất, tay nàng đã mềm giống cọng mì

Bạch Chiêm ngối xồm xuống giúp nàng mát xa.

Thân thể Trang Thư Tình đều dựa vào người hẩn, giấu đi hốc mắt ửng đỏ.

Kết cục của đời trước, nghề nghiệp xuống dốc, ngay cả tư cách cuối cùng để làm bác sĩ cũng không còn, nhưng đời này, rõ ràng là nàng có thể lựa chọn một nghề khác, quang minh chính đạo đi làm, nhưng nàng vẫn bám lấy y thuật của mình.

Không phải nàng không muốn trở thành một người bình thường an ổn sống qua ngày, nàng chỉ là muốn hưởng thụ loại thành công khi cướp được người từ tay Diêm Vương lão gia, nhìn thấy người nhà bệnh nhân vui mừng khóc lên, đáy lòng nàng cảm thấy kiêu ngạo không gì sánh được

Sinh mệnh con người vô cùng yếu ớt, tùy thời đều có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng là người thì phải kiên cường, trần ngập tin cậy lẫn nhau, chưa đến thời khắc cuối cùng thì không thể buông tha.

Nàng biết Chỉ Cố không muốn nàng quá mệt mỏi nhưng chỉ cần là chuyện nàng muốn làm cho tới bây giờ hẩn cũng chưa từng ngăn chặn, hẩn chỉ cần đứng bên cho nàng nào chỗ dựa, nam nhân này, kỳ thực hẩn vô cùng ôn nhu.

Cọ cọ ở bả vai hăn, Trang Thư Tình cố gắng áp chế mềm mại dưới đáy lòng.

Bệnh nhân còn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

”Thanh Dương Tử, dứt cho hăn chút thuốc tốt, cần phải giữ lại mạng của hăn, cứ tính hết vào phí chữa bệnh, nói bọn họ chuyển thêm mấy thi thể đến cho người.

Hai mắt của Thanh Dương Tử lập tức sáng ngời, “ý kiến hay.”

Mặt Từ Giai Oánh và Liễu Tri Quỳnh đều hơi có chút run rẩy, không hện mà cách Thanh Dương tử xa một chút, các nàng muốn học y thuật của sư phụ nên nhất định phải học giải phẫu, cho nên các nàng mới chịu đựng và kiên trì, nhưng người này không giống, hăn quả thực là cho chuyện này thành lạc thú.

Trang Thư Tình một lần nữa trầm mặc, “Hạ mạn, có nhóm máu chưa?”

”Vâng.”

”Nơi này không có máu phù hợp, dùng máu đã lưu trữ, mau đi lấy, làm theo phương pháp xử lý máu ta lúc trước ta đã chỉ.”

Mùa hè năm nay ở Bạch phủ không mát mẻ như năm ngoái, hơn phân nửa khối băng đều chuẩn đến đây làm thành một hầm băng tương đối, máu trong đó đều là do bọn họ định kỳ đưa tới, nếu không chắc chắn ngày sau sẽ không được thoải mái như vậy, còn gì khủng bố hơn hình ảnh Thanh Dương Tử lăm lăm cầm kim tiêm đi về phía bọn họ đâm xuống một cái rồi rút máu ra?

Bạch Chiêm vẫn một mực đứng sau lưng Trang Thư Tình đột nhiên bước đi lên, vừa đi vừa xắn cổ tay áo, từ trong rương cầm ra một đôi bao

tay, sau đó cầm lấy dao mổ đứng ở một bên.

Trang Thư tình trợn mắt há hốc mồm nhìn hẩn lưu loát cắt bỏ phần thịt thối rữa, động tác so với nàng càng thêm thành thạo, tốc độ xử lý miệng vết thương càng nhanh hơn, có một loại ủy khuất bị đả kích thật sâu, “ta nhớ rõ là chưa từng dạy chàng.”

”Nhìn là biết.” Động tác trên tay Bạch Chiêm không ngừng, “Cứu người thì ta không biết, nhưng xem là hiểu.”

Thanh Dương Tử vội nhắc tay, “Ta cũng có thể.”

Trang Thư Tình trừng hẩn, “Giải độc.”

”Nga.” Bẹt bẹt miệng, Thanh Dương Tử lại lấy lấy máu tiếp tục đi xem xét, Trang tiểu thư thật coi thường người, loại sự tình này ở bạch phủ ai mà không biết làm? Chỉ cần nắm giữ tốt lực đạo, cắt đi một miếng thịt cũng không chết người được.

Trang Thư Tình trong lòng hừ hừ, đả kích cái gì, nàng thừa khả năng chịu được.

”Tiểu thư, mạch đập lại không có!”

Không cần người nào ra lệnh người đã lập tức được chuyển lên bàn giải phẫu, mọi người đều dựa theo động tác Trang Thư Tình phân phó đi làm.

Nhưng cho dù phản ứng nhanh chóng, nhưng thời gian cứ trị lúc này lâu hơn một trước so với lần trước.

Trang Thư Tình trong lòng có tính toán, nếu lại đến một hồi nữa, nàng thật không chắc còn có thể cứu người trở về.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 136: Gió Nổi Lên

“Đem người nâng lên bàn giải phẫu đi, đã có máu chưa?”

Hạ Mạn vội vàng chạy vào, cầm một bình sứ đựng máu, “Tiểu thư, đã chuẩn bị tốt.”

”Lập tức truyền máu, nước muối vẫn phải tiếp tục dùng, mau.”

”Thanh Dương Tử, giải được phải có nhanh, hẩn sắp chống đỡ không được bao lâu, nếu tim ngừng đập một lần nữa, ta sợ rằng phải lực bất tòng tâm.”

Thanh Dương Tử lập tức đi đến nhà thuốc bên ngoài, đi ra cửa hai bước lại trở về cầm theo hộp thức.

Trang Thư Tình nhìn hẩn như vậy cũng biết hẩn đã đồng ý, trong lòng cũng nhẹ nhàng bỏ xuống, để Lâm Trân cẩn thận nhìn mạch, tiếp tục xử lý miệng vết thương.

Lần giải phẫu này là nguyên một đêm.

Mỗi ngày Trình Kha đều tới rất sớm, nhìn phòng giải phẫu nhiều ta thêm mới người trong lòng là hối hận nói không nên lời, từ ngày mai hẩn phải dọn đến đây ở, thời thời khắc khắc chú ý động tĩnh nơi này.

Cơ hội tốt như vậy, thế nhưng hẩn lại bỏ lỡ.

”Giải được đã được điều chế tốt.” Thanh Dương Tử cầm lấy một bình sứ nhỏ đẩy cửa tiến vào.

”Mau cho hẩn uống.” Mí mắt Trang Thư Tính đã sắp mở không được nhưng cũng không dám rời đi, vất vả cả đêm mới cứu được hẩn, nếu như sơ sẩy một cái thì cái gì cũng không còn, bệnh nhân bị chết oan, chính nàng cũng cảm thấy oan.

Mãi cho đến khi độc tính đã giải được phân nửa, xác định tim người này tạm thời sẽ không đột ngột ngừng đập, Trang Thư Tình mới nói: “Giai Oánh, mọi người tự mình sắp xếp một chút, thay phiên may đi nghỉ mấy canh giờ, nơi này phải lưu người lại trông chừng, nhất định không thể buồn ngủ, nước thuốc phải trông kĩ, bệnh nhân có bất kỳ phản ứng nào khác thường thì lập tức đi tìm ta.”

”Vâng, sư phụ ngài cũng nhanh chóng đi nghỉ một chút.”

Nàng quả thật sắp chống đỡ không được, thân thể này thực sự quá yếu, căn bản chịu không nổi mệt.

Tiếp tục dặn dò những chuyện cần chú ý kĩ, Trang thư & tình mới bước khỏi phòng phẫu thuật.

Mưa vẫn đang rơi không ngừng.

Bạch Chiêm ngồi xổm xuống đưa lưng về phía Trang Thư Tình, “Đi lên.”

Trang Thư tình ngẩn người, cũng không cố chấp, vươn người leo lên, những người khác nhìn thấy ai cũng không nói gì, dường như lúc này các nàng mới nhớ ra, tiểu thư/sư phụ vừa mới qua sinh nhật mười lăm tuổi không lâu.

Lão gia tử và lão phu nhân vẫn một mực nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, thấy tiếng bước chân lập tức đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhìn thấy người được công trở về, lão phu nhân lập tức nóng nảy, chân trước chân sau chạy tới muốn hỏi sao lại thế này, Bạch Chiêm nâng tay ngăn lại, ý nói Bảo Châu giải thích, tự mình công người về phòng Thư Tình.

”Bảo Châu, đây là...”

”Tiểu thư bận cứu người một đêm, lúc này chỉ đang ngủ.”

Lão phu nhân lúc này mới thở ra một hơi, có thể tưởng tượng một cô nương gia đêm hôm khuya khoắt cũng không thể an ổn ngủ ngon, trong lòng thương xót vô cùng.

Lão gia tử cũng chấp tay sau lưng đi tới, “Cứu được người về rồi?”

”Vâng.” Đi theo Trang Thư Tình đã lâu, Bao Châu đã sớm quên mất nàng là người của công tử, đối với tiểu thư nhà mình ôm tâm tình vô cùng sùng bái, “Bệnh bị thương rất nặng, lại còn trúng độc, trong lúc chữa trị còn tắt thở hai lần, đều được tiểu thư cứu về.”

Lão phu nhân trừng to mắt, người tắt thở cũng có thể cứu về sao?

Lão gia tử tuy rằng cũng giật mình, nhưng hấn lại càng quan tâm thân phận của người kia, người bình thường, không thể vừa trúng độc lại bị thương, mong là đừng cứu về một cái phiền toái mới tốt.

Nhưng mà có Bạch Chiêm, hấn cũng không cần lo lắng chuyện này.

”Được rồi, đừng hỏi nhiều, Bảo Châu, người đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn nóng, vội cả đêm mà không ăn gì, cứ như vậy mà ngủ cũng ngủ không được lâu.”

”Vâng, nô tì lập tức đi ngay.”

Trang Thư Tình chỉ ngủ hai canh giờ liền tỉnh, vừa lúc đến giờ cơm trưa

”Con cảm thấy một mình cũng có thể ăn một bàn đồ ăn này.”

”Như vậy cụng sẽ không chống đỡ được, mau, trước uống bát canh này đi.” Lão phu nhân tự tay múc canh đưa qua cho nàng, “Bạn gì thì bạn, thân thể của mình phải chú ý, đừng để còn nhỏ tuổi mà cơ thể đã suy yếu.”

”Con biết, ngoại tổ mẫu, chuyện tối hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, ngày thường con cũng không như vậy.”

Sau khi ăn xong, Bạch Chiêm và Trang Thư Tình cùng đi đến y quán.

Trên đường gặp được không ít người chào hỏi với nàng, nàng đều nhất nhất cười với họ, cho dù là người nàng không biết.

”Sư phụ, ngài đến rồi.”

Liễu Tri Quỳnh lấy cao dược từ ngăn tủ ra, tinh thần nhìn qua rất tốt, hẳn là đã nghỉ ngơi.

”Giai Oánh đâu?”

”Sư tỷ vừa mới đi ngủ, sư phụ muốn tìm tỷ ấy sao? Con đi gọi nàng...”

”Không cần, tình huống bệnh nhân thế nào? Vừa nói chuyện, hai người vừa đi vào trong phòng

”Vẫn chưa tỉnh lại, hai người kia tối hôm qua không thay quần áo ướt kịp thời nên đều bị cảm lạnh, một người ho khan, một người bị sốt, Trình đại phu đã kê thuốc cho bọn họ, nhưng mà bọn họ uống thuốc xong cũng không rời đi phòng giải phẫu vẫn luôn trông chừng.”

Không cần phải nói Trang Thư Tình cũng thấy được, hai người đã thay một thân xiêm y, đang ngồi dựa vào tường.

Nhìn thấy nàng tiến vào, hai người nhanh chóng đứng lên, trên mặt đều là vẻ cảm kích.

”Nguyễn Anh/Nguyễn Ngạn tạ đại phu cứu công tử nhà ta.”

Khâu âm hai người nói chuyện có chút kì quái, trong lòng Trang Thư Tình nghĩ một hồi, nhưng cũng không biểu lộ ra vẻ mặt tò mò, gật đầu với bọn họ sau đó liền tiến lên xem mạch.

Bên ngoài, Bạch Chiêm đang nghe Điền Chân bẩm báo, “Đằng sau không có người theo đuôi, cho đến bây giờ trong thành vẫn không xuất hiện người khả nghi, công tử, việc này, có nên báo cho Trang tiểu thư biết?”

”KHông cần, Bạch Chiêm vân vê ống tay áo, “Xác định xem nếu không có nguy hiểm thì không cần tiếp tục tra xét.”

”Vâng.”

Đang nói chuyện, Trần Nguyên từ bên ngoài tiến vào, anh mắt đảo quanh phòng, thấy được người lập tức tiến đến, “Công tử, thuộc hạ có việc bẩm báo.”

”Nói.”

Vị trí ba người đứng cũng không bắt mắt, Trần Nguyên hạ giọng nói: “Thuộc hạ nhận được tin tức, Chu Quốc và Cúc Quốc xảy ra chiến tranh, Chu Quốc đại bại.”

”Có quan hệ gì đến ta?”

”Công tử, quặng sắt ngài thắng được...”

Bạch Chiêm nhú mày, “Cúc quốc muốn đoạt lại sao?”

”Tạm thời thuộc hạ còn chưa nhận được tin bọn họ động thủ với quặng sắt, chỉ là hiện tại, nơi đó đã bị Cúc Quốc đoạt đi, sợ là...”

”Đại quân gia, ta không nghĩ như vậy.” Điền Chân nói, “Những người đó không biết thân phận công tử, hiện tại Cúc Quốc và Chu Quốc khai chiến, tất nhiên là không muốn chọc thêm một kẻ địch, thực lực của công tử bọn họ biết, theo ta thấy, nói không chừng bọn họ còn đang khôi phục thực lực, cho dù muốn đoạt lại, cũng sẽ không chọn thời điểm này.”

Trần Nguyên trầm tư, quả thật có khả năng này, nhìn về phía công tử, chờ công tử định đoạt.

”Hai nước giằng co nhiều năm như vậy, không có chút đột phá sẽ không ngu xuẩn động thủ, Chi Quốc có thể kiên trì nhiều năm như vậy không để Cúc Quốc chiếm tiện nghi, không có lý do gì mà lần này binh bại như núi đổ, xem ra, là có người không chịu an phận.”

”Chúng ta đây có phải nên phái người đi qua...”

”Không cần, tùy bọn họ đi.” Bạch Chiêm cười lạnh, có bản lĩnh đến kiếm chuyện thì cũng phải có bản lĩnh thu thập tàn cục, “Để người ở nơi đó rút về.”

“... Vâng.”

Hai ngày, bệnh nhân vẫn không tỉnh lại, huynh đệ Nguyễn Anh hộ chủ một tắc không rời.

”Giai Oánh, lại sai rồi.” Trang Thư Tình nhìn về phía đại đệ tử. “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, khiến cho người tâm thần không yên như vậy?”

Từ Giai Oánh sắc mặt đỏ đậm, “Thực xin lỗi sư phụ, ta...”

”Được rồi, thời gian này hai người học cũng đã vất vả, hôm nay cho hai người nghỉ một ngày, tri Quỳnh đã mấy ngày nay không trở về, hôm nay về thăm lão gia tử đi.”

Liễu Tri Quỳnh lo lắng liếc mắt nhìn sư tỷ, lên tiếng rời đi.

Trang Thư Tình néo néo mi tâm, “Nói đi, rốt cuộc chuyện gì.”

Từ Giai Oánh dùng sức cắn môi, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Phụ thân nhận được mệnh lệnh, lập tức điều động binh lực tiến đến biên giới, ngày mai sẽ phải đi.”

”Sao đột nhiên lại muốn Từ tướng quân ra tiền tuyến? Có nước nào bại trận sao?”

”Nghe phụ thân nói vài câu, quả thật là ăn đại bại trận.”

Trang Thư Tình kinh ngạc, thế nhưng thật sự là như thế!

”KHông phải Hội Nguyên Phủ chỉ có ba vạn binh lực thôi sao? Ba vạn binh lực ra chiến trường có thể làm gì?”

”Tất nhiên là không phải, tướng sĩ toàn Hội Nguyên Phủ có mười vạn người.”

Trang Thư Tình đối với chuyện này hoàn toàn không hiểu, dứt khoát không đi hỏi thăm, “Người là đơn thuần lo lắng cho Từ tướng quân hay là có khác nguyên nhân?”

”Chỉ là cảm thấy trong lòng không ổn, nhiều năm nay phụ thân chưa từng lên chiến trường, cho dù mười năm trước phụ thân lừng lẫy uy danh, nhưng hiện tại tuổi của người đã không nhỏ... Cho dù là anh hùng, cũng đã đến tuổi già.”

”Người hi vọng ta làm cái gì?”

Từ Giai Oánh ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút chần chờ, “Sư phụ, ta biết chỗ của Thanh Dương Tử không thiếu được tốt, chỉ là hắc đều coi như bảo bối cất kỹ, bình thường cũng không muốn đưa cho người khác, ta muốn cầu sư phụ giúp ta hỏi hắc xin một chút thuốc cứu mạng, vạn nhất cha ta có gặp phải chuyện gì cũng không đến nỗi nay lập tức liền... Những người khác nói phụ thân sẽ không nghe, nhưng lời của sư phụ người nhất định sẽ nghe.”

Thì ra là vì chuyện này, nàng còn tưởng là muốn thông qua nàng cầu Chỉ Cố chuyện gì, trên mặt Trang Thư Tình nhất thời tươi lên, “Việc này dễ dàng, Bảo Châu, người đi gọi Thanh Dương Tử đến đây, nói hắc mang theo cái hòm thuốc.”

”Vâng.”

Thanh Dương Tử tới rất nhanh, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, “Trang tiểu thư, lại có giải phẫu?”

Trang Thư Tình rất là bất đắc dĩ, “Có giải phẫu thì người cũng không cần phải hưng phấn thành như vậy chứ, bệnh nhân nhìn người sẽ cảm thấy dọa người.”

”Lần sau ta nhất định sẽ chú ý.” Tròng mắt Thanh Dương Tử vừa chuyển liền biết không phải có giải phẫu, nhưng lại muốn hắc mang hộp thuốc đến...

Thanh Dương Tử lập tức ôm hộp thuốc bảo bối lui ra xa, cảnh giác nhìn về phía Trang tiểu thư.

Trang Thư Tình nhìn bộ dáng của hắc vừa bực mình lại buồn cười, điều chế thuốc không phải dễ dàng sao? Nhưng mỗi lần lấy được từ hắc lại khó khăn vô cùng

”Đừng eo kiệt, phụ thân của Giai Oánh phải lên chiến trường, người cho Giai Oánh chút được cứu mạng chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

”Ta...”

”Cây nhân sâm kia cho người.”

Thanh Dương Tử hai mắt sáng ngời, “Thật sao?”

”Thật.”

”Thành giao.” Hãn đã muốn cây nhân sâm kia thật lâu, Trang tiểu thư nói là năm trăm năm, hãn xem xét thấy là cũng phải tám trăm năm, ngay cả một đoạn rễ cũng không bị đứt, đó là nhân sâm được bảo tồn tốt nhất hãn thấy qua từ trước đến giờ, được tính khẳng định rất mạnh, dùng để điều chế thuốc chính là cực phẩm.

Chỉ cần nghĩ đến hãn liền hận không thể lập tức cầm tới tay vuốt ve.

Chỉ thấy hãn lập tức hưng phấn lấy thuốc ra, từ thuốc mờ đến thuốc bột, cẩn thận giải thích công dụng và dược hiệu cho Từ Giai Oánh, Trang Thư Tình nâng má cười, Thanh Dương Tử hãn cũng không ngấm lại, mỗi lần nàng muốn dùng dược của hãn, hãn cũng chưa từng cự tuyệt.

Từ Giai Oánh quay đầu nhìn sư phụ, trong lòng tràn đầy cảm ích, nàng kỹ thực sớm biết, chỉ cần mở miệng nói chuyện này với sư phụ, sư phụ nhất định sẽ giúp nàng.

Biết vậy nên nàng mới có thể không mặt mũi mở miệng, nàng có được rất nhiều chỗ tốt từ sư phụ, ỷ vào thân phận đệ tử lần lượt chiếm tiện nghi như vậy, thật sự là quá ti bỉ.

Về sau nàng phải cố gắng gấp bội trở thành một đệ tử thật tốt khiến sư phụ vừa lòng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 137: Nhà Có Sói Và Hồ

Người đã hôn mê ba ngày rốt cuộc cũng tỉnh.

Tuy rằng gầy đến nỗi gò má và tròng mắt đều hóp vào, nhưng vẫn có thể nhìn ra người này vốn rất anh tuấn.

”Sau khi tỉnh lại cũng đồng nghĩa với hãn đã bước khỏi cửa tử, những ngày sau đó phải chăm sóc kỹ cho hãn, Nguyễn Anh, người và huynh đệ của người có thể mang hãn khỏi phòng này.”

Hai người sợ tới mức cơ hồ quỳ xuống, “Trang đại phu, công tử nhà ta bây giờ có thể rời đi y quán, hơn nữa chúng ta còn chưa trả...”

”Ta lúc nào nói để các người rời khỏi y quán? Cho dù các người muốn đi ta cũng không đồng ý, phía sau có mấy gian phòng bệnh, các người chuyển hãn qua đó, lúc trước hãn chưa tỉnh ta vẫn chưa dám cho các người đỡ hãn qua, dù sao thì phòng phẫu thuật cũng không phải nơi ở.”

”Vâng, vâng, thật tốt, chúng ta lập tức chuyển ra sau.” Chỉ cần không phải chuyển ra khỏi y quán, những thứ khác đều rất dễ làm.

Nam nhân nằm trên giường vẫn như là không tin chính mình còn sống, một hồi vẫn không có phản ứng, đợi cho đến khi mình bị chuyển đi mới nhìn về phía vị nữ đại phu vừa rời mới nói chuyện, một nữ tử tuổi còn trẻ, tự tin, trên mặt cũng không có sợ hãi.

Cuộc đời này của hãn chưa từng thấy người nào như vậy.

Nhưng ngay sau đó, một người nam nhân khác xuất hiện khiến đồng tử của hãn co rút nhanh, nam nhân này, thật mạnh.

Trong mắt Bạch Chiêm căn bản không nhìn tới hãn, “Tiểu gia hỏa kia đến.”

”Niệm Niệm?”

Bạch Chiêm gật đầu.

Trang Thư Tình lập tức muốn trở về, trước khi đi Nam Đài phủ nàng để cho người đem Niệm Niệm đi chỗ khác, sợ tiểu gia hỏa không cẩn thận sẽ bị nhiễm bệnh, đã mấy ngày không gặp, không biết Niệm Niệm bây giờ như thế nào.

Phòng bệnh thu thập rất sạch sẽ, cũng rất gọn gàng, giường không giống như những giường ngủ bình thường khác, không có màn, cũng không có giá treo, xung quanh phòng cũng chỉ có một cái giường ở trung tâm, tiện cho đại phu xem xét bệnh nhân.

Trang Thư Tình ngồi vào một bên vừa xem mạch vừa hỏi, “Trừ cảm thấy đau đớn còn chỗ nào không thoải mái hay không?”

Nam nhân nói như cố hết sức, thanh âm khàn đặc cực kì khó nghe, “Mắt, nhìn lâu sẽ thấy mờ.”

”Thanh Dương Tử nói, độc dư trong cơ thể của người cần một ít thời gian nữa mới có thể loại bỏ hết, sau khi tỉnh dậy thường sẽ có phản ứng như vậy, lâu lâu sẽ có thể bị đau đầu, cho dù không nhìn thấy gì cũng là bình thường, người không cần sợ hãi.”

Hãn muốn nói hãn không có sợ hãi, hãn đường đường là... Hãn chưa từng có loại cảm xúc này, cho dù bị nhiều người vây giết, cho dù từng đối mặt với cái chết hãn cũng chưa từng sợ hãi.

Nhưng khi có một nữ đại phu nhỏ nhẹ nói với hãn rằng hãn không cần sợ. Trong lòng thật sự rối rắm không biết phản bác như thế nào.

”Bây giờ người chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng, sau này mỗi bữa cơm sẽ có người đưa đồ ăn đến, đưa bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, không thể ăn nhiều, cũng không được chừa lại, nhớ không?”

Nam nhân khẽ gật đầu.

”Mấy ngày nay người phải nằm cố định trên giường, không được phép cử động mạnh, nếu như vết thương bị rách ra, người chịu thiệt chính là người.”

Nam nhân lại gật đầu.

Trang Thư Tình rất vừa lòng, nàng rất thích những bệnh nhân biết nghe lời.

”Hạ Mạn, hôm nay tiếp tục truyền cho hãn hai bình máu, lượng nước muối vẫn giống như trước, còn nữa, mệnh vết thương của hãn cũng nên thay thuốc.”

”Vâng, tiểu thư.”

Trang Thư Tình đang định đứng dậy rời đi, vừa quay đầu lại liền thấy Trình Kha không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau nàng, vánh tai lên nghe vô cùng nghiêm cẩn.

Bị phát hiện hãn cũng không hề ngượng ngùng, trên thực tế, bây giờ hãn đang tính toán có nên phản bội sư môn đầu nhập Trang tiểu thư.

Vội vàng trở về nhà, vừa mới tiến vào cửa, Niệm Niệm không tiết từ đâu xuất hiện, nhắm thẳng về phía Trang Thư Tình nhảy lên. Trang Thư Tình bị tập kích bất ngờ, phải lùi về sau một bước, được người đỡ lấy thắt

lưng mới có thể ôm được tiểu gia hỏa, nếu không cái mông có lẽ sẽ tiếp xúc với đất.

”Sao lớn nhanh như vậy? Niệm Niệm, người ăn cái gì?”

Trước kia nó còn nhỏ, một bàn tay đã ôm không nổi, bây giờ lại lớn như vậy, ôm có chút cố sức.

”Ngao ô!”

”Lúc đi theo ta chỉ biết kén chọn, trở về tộc rồi thì cái gì cũng phải ăn.”

Nhưng mà cũng may là Niệm Niệm trở về tộc, nếu mỗi ngày đều đi theo nàng, một con sói cũng trở thành chó nuôi trong nhà, tuy rằng khả ái, nhưng về sau nó lớn lên mất đi dã tính, so với chó mèo cũng không có gì khác nhau.

”Ngao ô!”

”Có mang lễ vật cho ta? Cái gì vậy?”

Niệm Niệm giống như cũng biết bây giờ nó đã lớn, từ trên người nàng nhảy xuống, cắn váy của nàng muốn nàng đi theo.

Lão gia tử cũng đi đến xem, “Nó mang cái này chạy tới chạy lui mấy lần, ai cũng không cho đụng vào, tới gần cũng không được, thật là hung dữ, đây là con sói nhỏ lúc trước con mang đến kinh thành đây sao?”

”Chính là nó.” Trang Thư Tình vào nhà, nhìn cái gói được bao cẩn thận đặt trên bàn, sói cũng biết gói đồ? Muốn thành tinh rồi sao?

”Ngao ô!”

”Biết biết, lập tức liền mở ra.” Sờ sờ đầu nó, Trang Thư Tình hoàn toàn như không cảm giác được ánh mắt ngạc nhiên của ngoại tổ phụ.

Lão gia tử quả thật có chút kinh ngạc, lần trước trạng thái thần kinh hẳn vẫn suy yếu, chỉ thấy là sói con, cũng không chú ý tới giữa hai người có trao đổi, hôm nay mới nhìn thấy được, chắc là vì chuyện này nên cháu gái hẳn mới bị đồn là phù thủy.

Bao vải được gói cũng không chặt, dễ dàng liền mở ra được, bên trong có cả đồng dược liệu khác nhau nhưng tất cả đều bị dính bùn, bùn đất đã khô lại, nhìn ra được không phải chỉ tìm trong một ngày.

Niệm Niệm nhảy đến bên bàn căn quyền sách mang tới, dùng chân trước chỉ chỉ một trang trong đó cho Trang Thư Tình xem.

Đây là một phần tư liệu và tranh vẽ giải thích về một dược liệu rất quý, rất nhiều trong số đó cực kỳ trân quý, có mấy thứ lại còn là dược liệu quý giá thế gian hiếm thấy, một cây thuốc trong đó hoàn toàn giống như hình ảnh được vẽ trong sách.

Trang Thư Tình ôm nó lên đùi, giống như mọi lần giúp đỡ xoa lông, “Vì vậy mấy ngày nay đều vì tìm dược liệu cho ta mà chậm trễ đến đây?”

”Ngao ô.”

”Đi với hồ con sao? Sao nó không cùng đến?”

”Ngao ô.”

”Hồ nháo.” Trang Thư Tình tức giận đứng lên, “Chỉ Cố, chàng cho người đến khe núi nửa dặm ngoài thành tìm hồ con đi, Niệm Niệm bắt nạt nó, để hồ con ở lại trong coi mấy thứ, thời gian đã qua lâu như vậy, à đúng rồi, để nhường tiểu lão hồ gặp qua người đi.”

Bạch Chiêm ra ngoài phân phó Trần Nguyên một tiếng, Trần Nguyên tự mình dẫn người đi.

Trên bàn có ba túi vải, tất cả bên trong hầu như đều là dược liệu, hơn nữa được bảo quản rất kỹ lưỡng, không chừng tuổi thọ rất cao.

”Thanh Dương Tử mà biết nhất định sẽ cầu xin ta đưa cho hân.”

”Ta không có lấy hết, Trang tiểu thư, ngài chia cho ta một chút là đủ rồi.” Thanh âm đáng thương tội nghiệp từ ngoài cửa truyền vào, ánh mắt cũng đáng thương đến không chịu được kia không phải là Thanh Dương Tử thì còn là ai

”Người thật đúng là, vừa mới nhắc tới lập tức liền có mặt.” Trang Thư Tình bật cười, “Yên tâm, có phần của người.”

Trần Nguyên sau đó lại mang về thêm ba túi, cùng với một con hổ, nó đã lớn hơn lúc trước rất nhiều, toàn thân đều màu vàng, thì ra nó chính là kim hổ quý hiếm.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trang Thư Tình thấy bộ dáng da lông hoàn chỉnh của nó.

Kim hổ ngao ô một tiếng rồi lập tức nhào tới, nếu không phai Bạch Chiêm chặn được nó, Trang Thư Tình sẽ không có khả năng đón được tiểu gia hỏa này.

”Tốt tốt, ta thấy được người cũng rất vui vẻ, đến, để ta xem vết thương lúc trước của người.”

Lúc trước Trang Thư Tình còn lo lắng lông của hổ con sẽ không thể mọc dài ra, mất uy phong không nói, nếu động vật không có lớp da dày bảo vệ trong mùa đông có thể sẽ chết vì rét, nàng vốn định trước mùa đông sẽ

lên núi một chuyến, nếu đúng như nàng lo lắng, vậy nàng sẽ mang nó về đây để tránh qua mùa đông.

Cũng may lo lắng của nàng chỉ là dư thừa.

”Hổ và sói là bằng hữu của nhau, nói ra ai có thể tin?” Lão gia tử nhìn nhìn hai con thú lắc đầu không thôi, cháu gái của hắn thật khiến hắn mở mang kiến thức.

Trang Thư Tình cũng cảm thấy buồn cười, nhưng mà cả hai đều là nàng cứu về, nàng tất nhiên không hy vọng chúng nó đấu đến người chết ta sống.

”Trần Nguyên, người cứ như vậy mang kim hổ trở về?”

Trần Nguyên cười lắc đầu, “Ta không mang nó theo, ta cứ tưởng lúc cầm đồ đi nó sẽ trở về núi, không nghĩ là về đến cửa lại nhìn thấy nó, nhưng mà là ở trên nóc nhà.”

”Ngao ô!”

Trang Thư Tình sửng sốt, chột cười mị mắt, “Đúng, đúng, đúng, người thông minh nhất.”

Sau đó nàng giải thích cho mọi người trong phòng, “Niệm Niệm nói nó biết một lối đi vào thành mà không bị người phát hiện, lúc trước nó đi lên núi nhiều lần nên có nhiều kinh nghiệm.”

Bạch Chiêm vẫn không nói chuyện lại đột nhiên mở miệng, “Nói nó nang theo Trần Nguyên đi một chuyến xem thử.”

Trang Thư Tình ngừng cười, “Có gì không ổn sao?”

”Nhìn xem thử là nơi như thế nào.”

Trần Nguyên bước lên giải thích giúp công tử nhà mình: “Nếu người cũng có thể giống Niệm Niệm tự do ra vào, mà chúng ta khi ấy nếu có chút sơ sót, như vậy sẽ có rất nhiều nguy hiểm.”

Cho nên kỳ thực Hội Nguyên Phủ hoàn toàn nằm trong vùng khống chế của Chỉ Cổ đi, nghĩ đến chủ phủ của Hội Nguyên Phủ, Trang Thư Tình nhất thời cảm thấy hân có chút đáng thương.

”Niệm Niệm, nghe được sao? Hiện tại đi đi.”

”Ngao ô.” Niệm Niệm chạy ra bên ngoài vài bước, nhìn thấy Trần Nguyên theo kịp mới thả người nhảy lên nóc nhà, Trần Nguyên cũng phi thân đi lên.

Lão gia tử giống như không có nghe thấy lời bọn họ vừa nói, chỉ có chút thú vị nhìn kim hồ vẫn đang làm nũng với Tình nha đầu, “Chúng nó có thể nghe hiểu tiếng người sao?”

”Những người khác thì con không xác định, nhưng có đôi khi cảm thấy chúng nó có thể nghe hiểu được, có đôi khi lại cảm thấy chúng nó căn bản không để ý tới, nhưng khi con nói thì chúng nó rất nhanh đáp lại.”

Cho nên người là phù thủy, những người khác không phải.

Lão gia tử có chút tin tưởng lời đồn này, Tình nha đầu mười mấy năm trước sống như thế nào hẳn không nói có thể biết được nhất thanh nhị sở, nhưng cũng có thể biết được bảy tám phần,,Đồng Minh Húc về vấn đề này không dấu diếm hẳn.

Hàn tiểu tử từ khi còn nhỏ có thể thấy được là trí tuệ bất đồng, nhưng Tình nha đầu trước mười bốn tuổi cũng không xuất sắc, một thân y thuật của nàng giống như trong một đêm liền có được, còn có thể khiến sói và hổ, hai mãnh thú hung ác nghe lời nàng, như vậy cũng chỉ có phù thủy mới làm được.

Huống chi...

Nghĩ đến lời đồn mấy ngày nay hân nghe được, người Hội Nguyên Phủ đối với nàng luôn có một loại bảo hộ, người bình thường không có khả năng này.

Sau khi thân thể lão gia tử tốt lên hân đã đọc qua rất nhiều sách, tuy trong sách rất ít ghi về phù thủy, nhưng mỗi một điểm lại giống với Tình nha đầu.

Trong lịch sử từng xuất hiện một vị nữ phù thủy, cũng giống như Tình nha đầu có thể khiến người đang cận kề cái chết sống lại, bách thú có thể nghe theo lệnh nàng, hơn nữa, người người đều ủng hộ.

Chỉ là kết cục của vị nữ phù thủy kia không hề tốt đẹp, điều này cũng khiến cho hân lo lắng.

Hoàng thượng hiện tại như không hề kiêng kị lời đồn này, nhưng chuyện như vậy hoàng thượng không có khả năng đảo mắt liền quên, khiến một vị hoàng đế chú ý cũng không phải chuyện tốt.

Nếu như có một ngày Bạch Chiêm không còn che trở Tình nha đầu, hân không dám tưởng tượng Tình nha đầu sẽ như thế nào nữa.

Đổng gia đã không có năng lực có thể bảo vệ nàng.

Nhưng khả năng này của Tình nha đầu không chỉ khiến hoàng gia cố kị, cũng có rất nhiều người muốn lợi dụng nàng để bản thân có thể sử dụng, dã tâm của con người, từ trước đến nay cũng không hề nhỏ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 138: Lời Ước Định

Lo lắng của lão gia tử đặt ở bất kì thời điểm nào cũng không dư thừa.

Nhưng hẳn lại đánh giá sai tầm quan trọng của Trang Thư Tình trong lòng Bạch Chiêm, cũng không biết Bạch Chiêm vì muốn Thư Tình có một cuộc sống an ổn tùy ý tự do khắp thiên địa đã tốn bao nhiêu tâm tư.

Hắn vô thanh vô thức dệt một tấm lưới lớn, nhốt Thư Tình vào trong đó, cũng đồng thời bảo vệ an toàn của nàng, tấm lưới này rất lớn, tùy ý Trang Thư Tình có thể vùng vẫy trong đó, ngay cả chính nàng cũng không biết bản thân mình đã sớm bị nhốt lại

Hoặc có lẽ Trang Thư Tình cũng đã sớm biết, chỉ là nàng ngầm duy trì hết thảy những chuyện Bạch Chiêm đang làm.

Vừa mới vào phòng bệnh, Liễu Tri Quỳnh đã đuổi theo sau, “Sư phụ, Lưu thiếu phu nhân tới.”

Trang Thư Tình kinh ngạc hỏi, “Một mình nàng?”

”Đứa nhỏ cũng tới.”

”Người đi đón tiếp nàng trước, ta lập tức sẽ đến.”

Liễu Tri Quỳnh đáp ứng rời đi.

Trang Thư Tình ngồi xuống bên giường bệnh, hỏi, “Mắt đã tốt hơn chưa?”

”Đã thấy rõ một chút.” Nam nhân trên giường dăm dăm nhìn vị nữ đại phu trước mắt hần, cho dù bị hần nhìn chăm chút, nàng cũng không chút nào tránh né, không hề giống bất kì nữ nhân nào hần đã từng gặp qua, trên người nàng không có sự yếu đuối của nữ nhân, bề ngoài không chỉ không kém, ngay cả trong xương cũng không hề có loại nhược khí này.

”Trang đại phu người không lo lắng sẽ cứu về một người mang đến nguy hiểm cho ngài sao?”

”Nơi này là Hội Nguyên Phủ, không phải Cúc quốc.” Ra hiệu cho hần vươn cổ tay ra, Trang Thư Tình thản nhiên nói.

Sắc mặt Nguyễn Anh, Nguyễn Ngạn đột nhiên thay đổi, thân phận của công tử...

Nhưng nam nhân đang bị nằm mạch trên mặt lại không có một tia biến hóa, hần biết thân thể của mình không thể giấu được nam nhân bên người Trang đại phu.

”Tên của ta là Ngột Đê.”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết, “Năng lực khôi phục của người không sai, bắt đầu từ hôm nay đã có thể ăn cơm bình thường, lúc trước người bị thương chủ yếu là mất máu quá nhiều, ta sẽ cho người chuẩn bị thực đơn bổ máu cho người, Lâm Trân, người mang vài người đến đổi thuốc cho hần.”

”Vâng.”

Trang Thư Tình đứng dậy, “Người la ai cũng không liên quan gì đến ta, hiện tại người chỉ là bệnh nhân của ta, nếu có thời gian suy nghĩ những chuyện lung tung không bằng ngẫm xem có thể lấy thứ gì để trả tiền chữa bệnh đi, lúc trước vì giữ mạng của người Thanh Dương Tử đã tốn không ít

được tốt. Chờ hẵn đến đòi, các người lại không có bạc trả tiền thuốc, các người chắc chắn sẽ phải đi nhặt thi thể về cho hẵn.”

Ngột đê “...”

Bọn họ một đường đến đây chạy trốn trời chết, sao còn nghĩ đến chuyện cầm tiền theo.

Trang Thư Tình cũng không quản hãn, kiểm tra xong liền rời đi.

Liễu Tri Quỳnh vốn là tiểu thư Liễu gia, ở trước mặt một đám phu nhân, tiểu thư của Hội Nguyên Phủ cũng có tư cách ngồi xuống nói chuyện.

Lưu thiếu phu nhân tất nhiên là không dám để nàng mời trà, đứng dậy tiếp nhận ly trà nàng đưa đến.

Liễu Tri Quỳnh lại không để ý những chuyện này, cười híp mắt ôm lấy đứa trẻ trong tay bà vú, “Thân thể tiểu công tử có tốt không?”

”Nhờ phúc của Trang đại phu, Ân Nhi hết thủy đều tốt.”

Ân nhi!

Liễu Tri Quỳnh hơi cân nhắc cái tên này trong lòng, thấy nàng ấy nhớ ân sư phụ như vậy, trong lòng nàng cũng cảm thấy vui mừng, ý cười trên mặt nhiều hơn hai phần.

”Thiếu phu nhân mang theo tiểu công tử đến y quán, ta không tránh khỏi có chút nghĩ nhiều, thiếu phu nhân chớ trách... Sư phụ.” Liễu Tri Quỳnh vội đứng lên.

Trang Thư Tình cười cười, ý bảo nàng đi làm việc của mình, “Thiếu phu nhân hôm nay sao lại có thời gian đến y quán? Tiểu công tử có tốt không?”

Thấy nàng cũng hỏi câu này, Dương thị nhin không được lộ ra mềm mại ý cười, “Ân Nhi tốt lắm, Trang đại phu cũng không cần gọi ta thiếu phu nhân gì đó, khuê danh của ta là Trầm Hương, ngài gọi ta một tiếng Trầm Hương ta cũng rất vui rồi.”

”Trầm Hương, người cũng như tên, tên hay.” Trang Thư Tình cùng nàng ngồi bên ghế, “VẬY Trầm Hương cũng gọi ta Thư Tình là được.”

”Cuối cùng cũng chờ được lời này của Trang đại phu.” Dương Trầm Hương cúi đầu cười nhẹ, nhất cử nhất động đều đẹp như họa, cũng nữ cổ đại cũng không hơn gì thế.

”Nữ tử xuất giá không dễ về nhà mẹ đẻ, ta cũng không có nơi khác để đi, đành đến nơi này của Thư Tình muội, công công muốn giao hảo với vị công tử kia, chỉ là không thể tiến vào phủ nên ước gì ta có thể đặt lên giao tình với muội, biết ta đến đây cũng không nói hai lời liền đồng ý.”

Dương Trầm Hương nói xong liền trầm mặc một lát rồi nói, “Thư Tình muội có thể không biết, phu quân nhà ta đã xuất chinh theo Từ tướng quân.”

Trang Thư Tình kinh ngạc, “Ta cho rằng lưu công tử là văn nhân.”

”Hẳn quả thật là văn nhân, hơn nữa còn có một chức quan không lớn không nhỏ, việc này vốn cũng không tới phiên hản đi, chỉ là hản chủ động muốn đi, hản muốn lập công nơi chiến trường để có thể che trở tốt cho mẫu tử chúng ta.”

Dương Thị vẫn như trước cười đến dịu dàng, chỉ là giữa mi gian lại nhiễm vẻ sầu bi, “Từ tướng quân tuy từng có oai danh bách chiến bách thắng, chỉ là ta vẫn thấy lo lắng.”

Cho nên nàng mới tới nơi này giải sầu, Trang Thư Tình lý giải gật đầu, mỗi ngày nghe một bụng khí trong Lưu gia đúng là rất khó chịu, “Nếu

người nguyện ý, cứ việc đến đây tìm ta, chỉ cần người không ghét bỏ nơi này khắp nơi đều tràn ngập mùi thuốc là được.”

”Ta còn ước gì toàn thân mình đều có thể lây dính vị thuốc, người thấy hương vị này, lòng ta liền an ổn.”

Người đến y quán càng ngày càng nhiều, trừ Trầm Hương năm ngày ba bữa đến, Tô Vi cũng sẽ thường đến đây ngồi mấy canh giờ, bằng không thì cũng ngoan ngoãn đi theo Trang Thư Tình, lời cũng không nói gì nhiều.

Trang Thư Tình rất thích nàng.

Một nữ tử trí tuệ lại an tĩnh như vậy sẽ rất xứng với Thư Hàn, nếu trong nhà có một người tâm kế còn nhiều hơn cả tóc, khắp nơi gây chuyện thị phi, không nói nàng sẽ chịu không nổi, Thư Hàn có thích thì Chỉ Cố vẫn sẽ là người phát tác đầu tiên.

Vì thế ngày Tô phu nhân đến đây, Trang Thư Tình mời một mình nàng vào nhà gian.

Nàng cũng không quanh co lòng vòng nói ra: “Tỷ đệ chúng ta phải giữ đạo hiếu gần một năm nữa, trong lúc này sẽ không thể đàm hôn luận gả, chỉ là Tô gia nhị tiểu thư thật sự đáng yêu, không định xuống sợ rằng sẽ bị nhà khác đoạt đi, ta làm tỷ tỷ chỉ có thể hỏi phu nhân một chút, không biết Tô phu nhân có vừa ý vị đệ đệ này của ta?”

Vừa ý, đương nhiên là vừa ý, nếu nàng chướng mắt Thư Hàn thì chắc chắn sẽ không để Tô Vi thường xuyên tới nơi này kiếm được hảo cảm từ Trang Thư Tình.

Tô phu nhân vui mừng vô cùng, nếu lúc đó không có lão gia một mực ngăn cản, nàng đã sớm nói rõ với Trang Thư Tình, rất nhiều gia đình ở Hội Nguyên Phủ đã sớm rục rịch, Tô gia tuy chiếm được tiên cơ, nhưng lấy tính

tình của Trang Thư Tình, Tô gia nhị cô nương cũng không nhất định có thể vào được mắt nàng.

”Thư Hàn đương nhiên vô cùng tốt, lão gia thường hay nói với mọi người như vậy cũng khen Thư Hàn không dứt miệng, Thư Hàn tài hoa như vậy, về sau nhất định là tiền đồ vô lượng, chỉ là... Nghe nói Đồng gia nhị lão hiện đang ở Hội Nguyên Phủ, việc hôn nhân của Thư Hàn không biết nhị vị lão gia có an bài khác hay không?”

Trang Thư Tình mỉm cười lắc đầu, “Chuyện của tử đệ chúng ta ngoại tổ phụ sẽ không can thiệp, lại nói Tô gia cô nương nhà ai cũng tranh nhau để có được giai nhân, Thư Hàn bất quá là gần quan được ban lộc.”

Lời này nói ra, là phụ mẫu của ai cũng đều vui mừng, Tô phu nhân tươi cười từ trong đáy lòng, “Tâm ý của ta, ta nghĩ Trang đại phu đã sớm nhìn ra được, ta và lão gia có hai nữ một tử, trưởng nữ đã đính hôn, người này ta cũng phải chọn hồi lâu mới được, gia đình dòng dõi thư hương, không tính là đại phú đại quý nhưng có gia phong nề nếp, tác phong chính phái, gả qua đó ngày sau cũng không khó chịu, về phần Vi Nhi...”

Tô phu nhân thở dài, “Nàng không thể so với trưởng tử, Nhã nhi tuy rằng cũng biết chữ, nhưng nàng an phận, tuổi lớn chút liền để xuống sách vở học tập chương gia, chờ tuổi vừa đến liền lập gia đình, nhưng Vi Nhi lại không như vậy, tuy rằng ta nói gì nàng cũng đều nghe, nhưng trong ánh mắt của nàng lại không tiếp thu lấy điều đó, lớn hơn một chút còn không biết sẽ như thế nào, có đôi khi ta không biết dung túng để nàng đọc nhiều sách như vậy có phải sai rồi hay không.”

”Nói lời này với ta, ngài sẽ không sợ ta hối hận sao?”

”Sợ, sao lại có thể không sợ?” Tô phu nhân lại thở dài một tiếng, “Kết thân, cũng là giao hảo giữa hai nhà, không phải kết thù, có chút lời nói ra so với giấu đi tốt hơn nhiều, mặc kệ là như thế nào, người chịu thiệt luôn là nữ

tử, hiện tại Vi Nhi vô cùng sùng bái đại phu, nói ra ba câu thì trong đó đã có hai câu về người, người có thể khiến nàng tâm phục không nhiều, ta cũng muốn nàng và Thư hàn có thể gặp mặt vài lần, Thư Hàn rất bản lĩnh, ta thấy nàng đối với Thư Hàn cũng có vài phần không giống với người khác, ta thật sự không tìm được người nào thích hợp hơn Thư hHàn, Trang đại yê tâm, Vi Nhi so với những nữ tử bình thường khác thì gan của nàng lớn hơn nhiều lắm, ý tưởng của nàng cũng có rất nhiều, nhưng chung quanh nàng đều là người có quy củ, cho dù muốn vượt qua cũng không thể quá mức.”

Trang Thư Tình biết Tô phu nhân đối với nàng và Thư hàn cũng có chút tính kế, chỉ là đối với một người mẹ yêu thương nữ nhi của mình thì tính kế như vậy cũng không phải là chuyện quá đáng, nàng cũng không trách móc gì, nếu như mẫu thân còn tại thế, nàng chắc chắn cũng sẽ như thế.

”Tô phu nhân kỳ thực không cần lo lắng nhiều như thế, nhị tiểu thư là một cô nương thông minh, cho dù về sau người nàng ấy giả cho là ai, nàng đều có thể sống được rất tốt, sẽ không để chính mình chịu thiệt, nếu như đọc sách có thể thay đổi cách suy nghĩ cổ hủ, khiến bản thân sống tốt hơn, thì đọc bao nhiêu cũng không đủ.”

”Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể nghĩ giống như trang đại phu vậy, rất nhiều nam nhân đều hi vọng nữ nhân có thể vụng về một chút, dễ lừa một chút, chỉ cần sanh con dưỡng cái cho hần, đồng thời chăm sóc tốt cho lão nhân trong nhà là đủ rồi, ta vẫn luôn lo lắng không biết người như thế nào mới có thể bao dung được người có tính tình giống như Vi Nhi, cho đến khi biết được đại phu, ta mới khẩn cấp như vậy muốn việc hôn nhân này có thể thành công.”

”Ý của Tô phu nhân ta đã biết, sau khi trở về ta sẽ báo cho ngoại tổ phụ, việc này trước hết ta với ngài định với nhau như vậy, sau đó chờ khi tang kỳ của tỷ đệ chúng ta kết thúc rồi lại nói, có được không?”

”Chữ hiếu luôn phải đặt lên trên hàng đầu, Trang đại phu làm vậy là đương nhiên.” Chuyện trông ngóng bấy lâu rốt cuộc đã thành, trong lòng Tô phu nhân vô cùng vui vẻ, “Đồng lão gia tử là trưởng, ngày khác ta và lão gia cũng phải đến bái phỏng, còn phải nhờ Thư Tình chuyển lời.”

”Nhất định.”

Sau khi trở về, Trang Thư Tình liền đem chuyện này nói với nhị lão.

Lão gia tử nheo mắt lại, “Người muốn kết thân với Tô gia cũng không đến lượt mình, không nghĩ tới bọn họ thế nhưng lại nhìn trúng Thư Hàn, nếu tính đến chiếm tiện nghi thì vẫn là Hàn tiểu tử, cô nương kia không biết con cảm thấy thế nào?”

”Không sai, không nhiều tâm nhãn, cũng rất dễ thân cận, con cảm thấy rất tốt.” Trang Thư Tình cười khổ, “Nói lời này không sợ ngoại tổ phụ chê cười, con cũng sợ Thư Hàn đón dâu về sau lại không hiền, châm ngòi sinh sự, khiến con và Thư Hàn hai người dần xa lạ, những điểm khác của Tô Vi không nói, riêng điểm này thì không cần lo lắng.”

Lao phu nhân gật đầu phụ họ, “Con lo lắng không phải không có lý, những cô nương trong đại gia tộc từ lúc mười tuổi đã bắt đầu học chưởng gia, những thủ đoạn tranh đấu cũng phải học tất cả, tâm nhãn so với người trong gia đình bình thường khác đều rất lớn, cô nương như vậy Đồng gia cũng không thiếu, ta biết đứa bé đó, ngày đó ta cũng thấy được Tô Vi, cũng nhìn ra được là người biết bốn phận quy củ.”

”Cô nương từ Tô gia giáo dưỡng sao có thể kém được.” Lão gia tử nâng chung trà lên uống một ngụm, “Hôn sự Hàn tiểu tử con quyết định như vậy là tốt rồi, Tô gia không sai.”

”Vâng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 139: Tìm Nơi Nương Tựa

Hai nhà Tô Trang ngày càng lui tới.

Trang Thư Tình cũng không gạt Thư Hàn.

”Tỷ đã nói với sư mẫu của đệ, để Vi Nhi và đệ có cơ hội gặp mặt nhiều hơn, muội ấy còn nhỏ tuổi, vẫn chưa quá thuần thực, đệ muốn một thê tử như thế nào, bây giờ bồi dưỡng vẫn còn kịp, đệ cũng có thể nói cho muội ấy biết ý tưởng trong lòng đệ như thế nào, chỉ cần trong lòng muội ấy có đệ, muội ấy sẽ dần thay đổi, muốn cùng một người sống qua cả đời, tất nhiên càng tâm đầu ý hợp càng tốt.”

Trang Thư Hàn vẫn luôn coi lời của tỷ tỷ như thánh chỉ, mỗi lời hăn đều nhớ kỹ, thái độ đối với Tô Vi cũng không còn giống như lúc trước.

Tô Vi là một tiểu cô nương thông minh, cho dù cha mẹ vẫn chưa nói rõ với nàng, nàng cũng biết tin tức về hôn nhân của mình, tâm tư đặt trên người Thư Hàn cũng càng nhiều thêm một phần mong đợi.

Người chính là như thế, sau khi người đã mang theo một tâm tư khác đi để ý một người, chỉ cần người kia không quá kém cỏi, như vậy bản thân sẽ càng để người kia vào trong lòng, hưởng chi sự ưu tú của Trang Thư Hàn ít người có cùng chung lứa tuổi có thể sánh bằng.

Tô phu nhân âm thầm quan sát, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Có tình cảm thanh mai trúc mã, sau này kết hôn cũng sống được rất tốt.

Khi đến đầu năm, trong lòng ta thầm nghĩ lại một năm mới đã bắt đầu, nhưng vừa đến cuối năm ta lại ngỡ như vừa qua mấy tháng, không biết có phải do năm nay bận bịu nhiều việc nên cảm thấy thời gian qua nhanh rất nhiều.

Đảo mắt một cái, đã lại là tháng mười một.

Y phục mùa đông dần được ưa chuộng.

Việc trong y quán vẫn bình thường như trước, nhưng đội ngũ Trang Thư Tình dạy học lại tăng thêm một người.

Trình Kha từ lúc vô ý nghe được Từ Giai Oánh nói vừa được tự tay phẫu thuật ba cổ thi thể.

Hắn vốn không phải người giữ nhiều quy củ, hẳn nguyện ý mỗi ngày đến y quán chẩn bệnh vốn là vì hướng đến y thuật của Trang Thư Tình, khi biết sẽ có dạy giải phẫu, mắt lạnh của Bạch Chiêm cũng không thể ngăn được bước chân hắn.

Trang Thư Tình cũng không ngại người khác có thể học tập được y thuật của nàng, nàng ném cho hắn một câu 'Chỉ cần người không sợ thì cứ việc học', hắn lập tức liền theo học.

Khi nhìn thấy Trang đại phu lưu loát giải phẫu xong một cổ thi thể. Trình Kha lâm vào yên lặng, hôm sau cũng không tới y quán.

Nhưng ngày mốt hắn vẫn có mặt đúng giờ.

Chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

Từ đó về sau hắn vẫn chưa từng vắng buổi nào

Trang Thư Tình cũng coi như có hân tồn tại.

Lại mưa, nhiệt độ cũng thấp hơn rất nhiều.

Thời tiết như thế này khiến thân thể của Trang Thư Tình có chút suy yếu, nếu y quán không có chuyện gì nghiêm trọng thì dứt khoát không qua.

Dù sao y quán cũng gần đây, nếu có chuyện gì cho người đến nhà gọi nàng một tiếng cũng kịp.

Trong phòng rất ấm áp, Trang Thư Tình viết giáo trình để dạy học, Bạch Chiêm cũng tùy tay cầm quyển sách đọc, tuy không nói lời nào nhưng lại có cảm giác yên ổn.

Nam Châu nhẹ chân bước vào bẩm báo, “Tiểu thư, Chu Thất truyền lời nói ngoài cửa có người đến cầu kiến, gọi là Cao tử Lâm, đến từ Lãnh Sơn huyện.”

Cao Tử Lâm? Cao đại phu? Trang Thư Tình vội buông bút đứng dậy, “Ta đến nghênh đón.”

Bạch Chiêm chỉ khoác thêm cho nàng một kiện áo choàng cũng không cùng đi ra ngoài.

Cao Tử Lâm đang ngồi trong đại sảnh.

Thủ hạ của Bạch Chiêm đối với quá khứ của Trang Thư Tình đều vô cùng rõ ràng, vì vậy Cao tử Lâm người này Chu Thất cũng biết đến, sau khi biết tên của hân liền mời người vào phủ không để khách nhân đứng bên ngoài chịu lạnh.

Trong lòng Cao Tử Lâm có chút không yên.

Hân theo địa chỉ Trang Thư Tình lưu lại tìm đến, nhưng hân chưa từng nghĩ tới, một tiểu cô nương đã từng chạt vật như vậy chỉ trong vài năm

ngắn ngủi liền có thể thay đổi lớn như thế.

Tòa nhà như vậy, ở Hội Nguyên Phủ sợ là cũng phải ngàn lượng.

Hắn có chút hối hận bản thân lỗ mãng.

Tiếng bước chân vang lên, Cao tử Lâm theo bản năng ngẩng đầu.

Chu Thất lập tức ra đỡ người vào, “Tiểu thư.”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu với hắn, đi thẳng đến trước mặt Cao Tử Lâm.”Cao đại phu, đã lâu không gặp, ngài tới Hội Nguyên Phủ đã lâu chưa?”

Cao Tử Lâm nhìn tiểu cô nương trước mắt, vẻ mặt nàng rõ ràng là chân tình thật ý vui mừng, tâm vì nhận hết lạnh nhạt mấy ngày này tất cả đều biến mất, biểu tình cũng tự nhiên hơn nhiều, “Hôm nay mới đến.”

”Một mình ngài đến hay là... Aiz, xem ta này, Cao đại phu, chúng ta vào nhà rồi nói chuyện.”

Tinh thần Cao Tử Lâm có chút uể oải, người nhìn cũng gầy đi rất nhiều, trong lòng cũng biết sợ rằng hắn đã gặp chuyện, Trang Thư Tình vừa nghĩ vừa dẫn người vào phòng.

Nhìn thấy tòa nhà đẹp đẽ tinh xảo, dù là nha hoàn người hầu cũng thể hiện ra một cỗ khí phái khó ai có được. Trong lòng Cao Tử Lâm thầm cảm thán một phen, ngoài miệng cũng không quên trả lời Trang Thư Tình, “Không chỉ có ta, một nhà già trẻ đều đã tới.”

”Người nhà đại phu hiện đang an trí ở nơi nào?”

”Trong một tiểu điểm, dắt theo mọi người đến nơi này của người cũng không tốt lắm.” Cao Tử Lâm nhìn về phía Trang Thư Tình, “Lúc trước người cho ta địa chỉ, ta nghĩ rằng cả đời này ta sẽ không dùng tới.”

”Nhưng bây giờ ta đã tới, dù muốn rời đi cũng không thể rời đi.” Cao Tử Lâm cười khổ, “Ta không có dã tâm gì lớn, mở một y quán, có thể an lành sống qua ngày là tốt rồi, những ngày tháng trước kia quả thật là được như vậy, nhưng là trời không toại lòng người.”

Dẫn người đến phòng chính, nhà hoàn lập tức dâng trà, Trang Thư Tình liền để người không liên quan lui ra ngoài.

”Có người đến gây phiền toái sao?”

Nhìn hơi nóng bốc ra từ chén trà, Cao tử Lâm vốn tưởng rằng lời này hẳn khó có thể nói khỏi miệng nhưng lại rất tự nhiên nói ra, “Ta dưới gối có hai tử một nữ, trưởng nữ năm nay mười bốn, là tuổi chuẩn bị hứa thân, nương của nàng vốn muốn tìm một người trong sạch, hơn nữa đã sớm định được, nhưng không biết lúc nào nàng đã bị em vợ của Huyện lệnh nhìn trúng, nhất định muốn nạp làm thiếp, chưa nói đến Nguyên Nhi sớm đã định được một mối hôn sự, cho dù là không có, ta làm sao có thể để nữ nhi tốt của mình đi làm thiếp người ta, ta nhất nhất cự tuyệt, vì để sắp xếp ổn thỏa, ta cố ý tìm người đến thương lượng, chỉ là không muốn đắc tội với người ta sẽ sinh ra phiền toái.”

”Nguyên tưởng rằng việc này cứ thế mà qua, nhưng chưa đến bao lâu, gia đình vốn muốn cùng Nguyên Nhi đính hôn lại muốn thoái hôn, nói rằng bất tự không hợp, sau đó còn có người đưa quan tài đến Hồi Xuân đường của ta, nói ta chữa bệnh không được khiến người bị chết, người này không biết có phải chết thật hay không, ta căn bản là chưa từng gặp, bọn họ không chút nào che lấp ý đồ của bọn họ, nói rõ ta chỉ cần đồng ý đưa nữ nhi qua, việc này coi như xong.”

”Ta đương nhiên không thể đồng ý, nhưng mà ta cũng không muốn cùng họ đối cứng, mấy năm nay người nhận ân của ta không ít, nhờ mấy người tương trợ giúp ta mang theo một nhà già trẻ lặn lội khai Lãn Sơn huyện, cho dù hẳn có biết ta cũng không sợ, Hội Nguyên Phủ không phải

Lãnh sơn huyện nhỏ kia, không phải nơi mặc hăn năm trong tay, có phải ta đã quá vô dụng hay không?”

”Cao đại phu làm như vậy là đúng, tránh đi mũi nhọn trước mắt, nếu thực liều lĩnh cùng bọn họ đối trọi mới thực sự là kẻ ngu dốt. Bảo trụ người trước mới là kết sách tốt.” Trang Thư Tình suy nghĩ một lát lại hỉ. “Cao đại phu có tính toán gì không? Muốn mở y quán ở Hội Nguyên Phủ hay là...”

”Trước kia ta có chút tiền vốn, Cao gia mấy đời làm đại phu cứ như vậy truyền thừa xuống y quán, nhưng trước đó không lâu đã dùng một lượng bạc lớn mua một số dược liệu, nhưng vì sợ kinh động đến người khác nên chưa có bán đi, tiền phòng thân còn một chút, nhưng nếu muốn mở y quán ở đây sợ là không đủ.”

Nghĩ đến số tiền chính mình tiêu phí để mở y quán, trong lòng Trang Thư Tình cũng thấy xót, đúng là phải tiêu một số lượng không nhỏ.

Nếu đã không thể mở y quán, vậy...

Trang Thư Tình nghĩ đến y quán của mình đang cần một đại phu điều hành, y thuật của Cao đại phu ở Lãnh Sơn huyện có chút danh khí, nếu có thể lưu người lại y quán của mình...

”Cao đại phu có nguyện ý đến y quán của ta làm việc hay không?”

”Ta tới tìm người chính là vì việc này.” Cao Tử Lâm cười khố, trên mặt lộ ra chút quẫn bách, “Một đại gia đình còn phải ăn uống sinh hoạt, cũng không thể không có thu vào, nhưng ta luôn ở tiểu địa phương như Lãnh Sơn huyện, cũng chưa từng làm việc ở y quán khác, không hiểu được quy củ vì vậy mới nghĩ tới nơi này tìm người hỗ trợ giới thiệu một y quán, người ở Hội Nguyên Phủ này đã hơn một năm, dù sao cũng so với người mới như ta, chỉ dùng hai mắt mà nhìn cũng quen thuộc hơn một chút.”

Trang Thư Tình mỉm cười. “Không cần giới thiệu, y quán của ta cũng đang cần một vị đại phu trông coi.”

”Người mở y quán?”

”Đã mở mấy tháng, hay là Cao đại phu chưa nghe thấy lời đồn về ta sao?”

”Tất nhiên là đã nghe, nói người là phù thủy, có thể khiến người khởi tử hồi sinh, ta không tin, nếu người thật sự là phù thủy, thì khi đó cũng không ai có thể khiến người chết vật đến như vậy.”

Trang Thư Tình cũng không muốn giải thích nhiều, cho dù nàng muốn giải thích cũng không giải thích rõ, về sau hẳn thấy được cũng sẽ cảm thấy nàng có chút giống như phù thủy trong truyền thuyết.

”Y quán mở trên con đường này, khi nào Cao đại phu sắp xếp được thời gian thì cứ qua nói đó.”

Cao Tử Lâm nhớ lại, sau liền giật mình “Y quán Cùng Tế?”

”Đúng vậy, Cao đại phu có nguyện ý đến?”

”Tất nhiên là cầu còn không được.” Sự tình biến chuyển quá đột ngột, trên mặt Cao tử Lâm lộ ra chút thoải mái, “Ai làm ông chủ cũng không thể tốt hơn người.”

Lúc trước có ân tình, Trang Thư Tình thật sự sẽ không quá chèn ép hẳn, lại nói y quán kia của nàng quả thật cần thêm người, Tình Kha ngày ngày làm việc không đàng hoàng, tâm tư của hẳn lúc nào cũng ở trong phòng phẫu thuật, nếu không phải nàng chưa uống trà bá sứ của hẳn, nàng cơ hồ còn cho rằng hẳn là đệ tử của mình.

”Nếu đã muốn lưu lại thì cũng không thể ở lại tiểu điểm, Cao đại phu muốn mua nhà ở chỗ nào, hay vẫn là thuê trước? ta biết một vị lái buôn, lúc đó ta mới tới Hội Nguyên Phủ cũng chính là hắn giúp ta tìm phòng ở, sau này cũng có vài phần giao tình, là người phúc hậu, hiện tại tuy rằng hắn không còn làm, nhưng nếu nhờ hắn hỗ trợ một chút hắn tất sẽ không chối từ.”

”Ta đã suy nghĩ kỹ, thuê phòng trọ cũng không phải kế lâu dài, ta tính mua một tòa nhà, nhà như người thì đúng là mua không nổi, bình thường một chút là được, tiền của ta cũng đủ để mua một tòa nhà loại trung, có một cái nhà tâm cũng cảm thấy an ổn.”

”Tốt, vậy ta cho người chuyển lời với hắn.” Trang Thư Tình dừng một chút, “Cao đại phu nếu nghĩ muốn trở về Lãnh Sơn huyện cũng không phải là không thể, ta có thể giúp người.”

”Bị người đồn thành phù thủy cũng có thể bình yên vô sự, ta biết người tất nhiên có khả năng này, nhưng ta không cần.” Trong lòng Cao Tử Lâm lại nổi lên ý lạnh, “Đại khái là nửa đời trước của ta trôi qua quá mức thuận thuyền xuôi nước, chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình cũng sẽ gặp phải rủi ro, bởi vì vậy khi chuyện đến ta mới có thể không chịu nổi một kích, mấy năm nay ta giúp bọn họ không ít, về sau khó mà nói được, tạm thời ta không muốn trở về, không muốn nhìn thấy những người đó, nhìn thấy trong lòng liền băng giá, ở bên ngoài thêm nhiều kiến thức cũng tốt.”

Không cần phải hỏi Trang Thư Tình cũng biết hắn đã trải qua chuyện gì, hoạn nạn mới có thể gặp được chân tình, xưa này vẫn luôn là thế.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 140: Người Bạch Gia

Tháng mười một năm nay, hoàng đế không đến Hội Nguyên Phủ.

Hôm nay là ngày giỗ của Bạch mẫu, từ sáng sớm Trang gia đã yên lặng

Bạch Chiêm lặng lẽ ăn một bánh bao chay, vị của nó khác với ngày thường, cái gì cũng không nói, tốc độ ăn cũng chậm hơn lúc trước rất nhiều.

”Hữu Phong, giúp ta đi thăm nương đi.”

”Chỉ cần chàng muốn, ta đương nhiên nguyện ý.” Trang Thư Tình cảm thấy hôm nay bản thân phá lệ mềm lòng, ngay cả ngữ khí cũng vô cùng nhỏ nhẹ.

Thay một thân xiêm y nhạt màu hơn thường ngày, Trang Thư Tình tiếp nhận hương nến, tiền giấy Tuyết ma ma đã chuẩn bị tốt bước lên xe ngựa.

Trần Nguyên yên lặng bỏ lại những thứ hẩm đã chuẩn bị, có lẽ nhiều năm về sau cũng không cần hẩm phải chuẩn bị những thứ này.

Tuân theo ý nguyện của mẫu thân, Bạch Chiêm an táng Bạch mẫu trong phần mộ tổ tiên của Bạch gia, chỉ là hẩm không thích người Bạch gia, tuy rằng làm theo nguyện vọng của mẫu thân, nhưng hẩm lại đem phần mộ tổ tiên khuếch đại hơn rất nhiều, mang mẫu thân an táng rất xa, trái phải là

mấy gốc cây tùng, trên phần mộ một cọng cỏ dại cũng không có, hiển nhiên là ngày thường đều có người đến chăm sóc.

Trang Thư Tình tiến lên cùng Bạch Chiêm đốt vàng giấy, đi theo Bạch Chiêm cùng nhau báo tế Bạch mẫu.

Nhịp tim của Bạch Chiêm đập có chút nhanh.

Nhìn Trang Thư Tình thuận theo như vậy hẳn không khỏi nhớ tới lời nói của mẫu thân trước khi qua đời, “Chiêm Nhi, nương chuyện gì cũng không cầu, chỉ mong con có thể tùy tâm sở dục mà sống giống như hiện tại, về sau nếu có người có thể vào được mắt con, nàng có thể phụng bồi con, dung túng con, có thể hiểu được con, nương trên trời có linh, nhất định sẽ phù hộ con có thể gặp gỡ được một người như vậy, nếu một ngày kia con thực sự gặp được người đó, hãy mạnh mẽ giữ chặt lấy nàng, nương dùng mấy tháng hạnh phúc đổi lấy tịch mịch mười mấy năm, nhưng nương vẫn có thể rõ ràng, tư vị có thể cùng người mình yêu thương sống hạnh phúc qua ngày là như thế nào, nương luyện tiếc những ngày tháng như vậy, Chiêm Nhi, con phải sống, so với tất cả mọi người càng tốt hơn.”

Nương, con đã tìm được người này, ngài thấy được không?

Nàng tốt lắm, giống như ngài mong mỏi, nàng so với bất cứ ai đều tốt hơn rất nhiều, cố chấp trong lòng, con cho rằng mình có thể làm vô thanh vô thức, kỳ thực tất cả nàng đều biết.

Nàng dung túng con, thành toàn cố chấp của con, tình nguyện thu liễm cánh chim của mình cũng muốn con có thể yên tâm, nương, ngài cũng biết rồi có phải hay không?

Hiện tại con rất vui vẻ, ngài an tâm.

Bạch Chiêm từ trong lòng lấy ra một phong thư chưa mở ném vào ngọn lửa vẫn đang rực cháy.

Đây là do phụ thân viết cho ngài, Đại Chu loạn trong giặc ngoài, trước đó không lâu đã bị thất bại, hiện bây giờ ở biên giới hai nước vẫn đang giao tranh, hãn không thể đến đây thăm ngài, nói con đem phong thư này đưa cho ngài, nương, hãn đang hồi hận, ngài có cao hứng hay không?

Con rất cao hứng.

Đốt xong phong thư, Trang Thư Tình an tĩnh đứng cùng hãn, không nói một câu.

Cho đến khi hương nến đã cháy hết, Bạch Chiêm mới cùng Trang Thư Tình quỳ xuống khấu đầu.

Tuy làm như vậy không hợp với quy cũ.

Nhưng cho dù là người Bạch gia vẫn đang đứng chờ ở đằng xa hay là bất cứ ai cũng không dám nói một lời.

Trang Thư Tình cũng không biết gì quy củ, chỉ cần là trưởng giả nàng đều có thể bái

Người chết là lớn nhất.

Đây là thời điểm duy nhất trong năm người Bạch gia có thể thấy Bạch Chiêm.

Nhưng chỉ có năm nay, bọn họ có thể đứng gần hãn nhất.

Nam nhân tôn quý liên tục cùng Bạch Chiêm đến đây suốt bốn năm nhưng năm nay lại không tới, không có thị vệ ngăn cản bọn họ mới có thể đứng ở nơi đó không bị xua đuổi

Người Bạch gia biết đó là ai.

Lúc đó bọn họ mới biết được, nam nhân cầu kết với Bạch Linh Lung cư nhiên lại là hoàng đế.

Không biết bao nhiêu người đều hồi hận đến xanh cả ruột

Kỳ thực tại mấy năm trước khi Bạch Linh Lung chết bọn họ đã hối hận, Bạch Chiêm xuất sắc vô cùng rõ ràng, người đi theo hắn càng ngày càng nhiều, những người vốn dùng khước mắt để nhìn mẫu tử bọn họ đột nhiên phát hiện ưu thế của bọn họ sớm đã không thể ngáng đầu lên được, bạch Chiêm đã sớm bỏ bọn họ qua sau đầu.

Chờ đến khi bọn họ phản ứng kịp muốn hòa dịu chút quan hệ giữa hai bên, ngay cả người bọn họ sớm đã không thấy.

Một mực đợi cho đến hôm nay.

Đã nhiều năm qua bọn họ chưa từng nhìn thấy mẫu tử hai người, cho dù Bạch Linh Lung được an táng trong phần mộ của tổ tiên, bọn họ cũng bị ngăn trở ở bên ngoài, ai cũng không cho tiếp cận, cho dù là lão nhân trong tộc cũng không thể.

Bạch Linh Lung nuôi lớn được một nhi tử, bất cứ ai cũng không chịu nể mặt, chưa nói đến lão nhân trong tộc, cho dù là hoàng đế cũng khó có thể khiến hắn nỡ nộ cười.

Sau này nghe nói hắn coi trọng một nữ tử, lại còn là nữ y. Không biết bao nhiêu người âm thầm cười nhạo, nói hắn không có mắt. Nhưng sau này sự thực chứng minh, người không có mắt không phải là Bạch Chiêm mà vẫn luôn là bọn hắn.

Mà hiện tại, bọn họ một mực chờ ở chỗ này cũng là vì muốn nhìn thấy vị Trang đại phu trong truyền thuyết.

Bạch Chiêm như đem không khí xung quanh Trang đại phu đúc thành tường đồng vách sắt, một bước bọn họ cũng mơ tưởng muốn đến gần.

Hôm nay chính là cơ hội duy nhất.

Chờ đến khi hai người đến gần, ngay cả con mắt cũng không thèm liếc qua nơi này, có người nhin không được hô lớn, “Trang đại phu, cầu cứu mạng.”

Trang Thư Tình dừng bước lại nhìn về phía người đang nói chuyện, “Hiện tại ta không phải là đại phu, chỉ là một tiểu bối đến bái tế trưởng bối, y quán của ta không mở ở nơi này.”

”Y quán của ngài chúng ta không vào được. “Người nói chuyện tiến lên vài bước.

Có người muốn ngăn cản, nhưng Trần Nguyên lại không ngăn, Bạch gia là một đám xu lợi, nhưng không phải tất cả mọi người đều như thế, trong lòng lão phu nhân chắc cũng nghĩ như vậy, bằng không sau khi chết cũng sẽ không kiên trì an táng trong phần mộ Bạch gia, chỉ là tính tình công tử quá ác liệt, dung không được những người từng không tốt với lão phu nhân

Để công tử trở về Bạch gia là mơ tưởng, nhưng nếu có thể hồi báo những người đã từng đối tốt với lão phu nhân, lão phu nhân yên nghỉ dưới tuổi vàng cũng cảm thấy vui mừng.

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn Trần Nguyên, ánh mắt lạnh lạnh, Trần Nguyên tránh đi tầm mắt của công tử nhà hắc, trên lưng thâm đồ mồ hôi.

”Trang đại phu, ngài cứu hài tử của ta đi.”

Trang Thư Tình không muốn đàm luận vấn đề này ở đây, lại nói: “Người đưa hài tử đến y quán đi.”

Nam nhân kia nhìn về phái Bạch Chiêm, trong mắt tràn đầy chần chờ, hẳn muốn đưa a, khi nhưng đại phu khác đã không có biện pháp đều ngoài sáng trong tối bảo hẳn đưa đến y quán Cùng Tế, hẳn cũng đã đến, nhưng cách một con phố đã bị cản lại, mặc hẳn nói như thế nào cũng không chịu dàn xếp.

Hẳn biết một số việc Bạch gia làm sai, nhưng đứa nhỏ là vô tội.

Trước mắt bao người, Trang Thư Tình nắm lấy tay của Bạch Chiêm, để bàn tay nàng lòng vào lòng bàn tay hẳn, hai người mười ngón nắm chặt, “Đưa đến đi.”

Nghĩ đến ngày hôm này, Trang Thư Tình lại bỏ thêm một câu, “Nếu không muốn chết, ngày mai hãy đưa đến.”

Nam nhân cắn răng gật đầu, nhìn thái độ của Bạch Chiêm, hẳn là đã đồng ý.

Trên đường trở về, Trang Thư Tình dựa vào đầu vai Bạch Chiêm, chơi đùa ngón tay của hẳn, “Mặc kệ có phải là người Bạch gia hay không, người có bệnh ta đều sẽ cứu, đại phu không thể chọn bệnh nhân, chàng đừng mất hứng.”

Bạch Chiêm cũng không giải thích, hiện tại hẳn kỳ thực không cần Bạch gia thứ kia, mệnh lệnh không được phép để người Bạch gia tới gần đã nhiều năm, khi đó cũng là tuổi trẻ khí thịnh, sau này đã quên mất.

Những thuộc hạ kia của hẳn không ngờ lại chấp hành mệnh lệnh của hẳn tận tụy cẩn trọng như vậy, ngô, nên trọng thưởng.

”Thật sự mất hứng sao?” Thấy hẳn không nói chuyện, Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn Bạch Chiêm, cũng không từ trong mắt hẳn nhìn được cái gì.

Bạch Chiêm một lần nữa đem đầu nàng ấn về, hắn cũng tựa đầu nghiêng qua, hai người đầu kề bên đầu, cảm giác dựa vào nhau như vậy khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

”Khi nương chết nói rằng bởi vì có ta, cho nên cả đời này nàng cũng không hề hối hận, nàng biết ta không thích người Bạch gia, lo lắng sau khi nàng qua đời sẽ bị người Bạch gia đến gây phiền toái, nói với ta rất nhiều chuyện khi nàng còn ở nhà mẹ đẻ, nàng nói nàng nhớ rõ những người nào đối tốt với nàng, ta sẽ không làm những chuyện khiến cho nàng thương tâm.”

Trang Thư Tình cọ cọ đầu của hắn, khẽ lên tiếng.

Chỉ Cố, rất nhớ mẫu thân của chàng ấy.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 141: Bạch Gia, Bạch Chính Thụ

Sau khi bái tế trở về, Trang Thư Tình cũng không đi đâu cả, chỉ cùng Bạch Chiêm vào trong phòng.

Dựa theo quy củ, buổi trưa cũng phải bái tế thêm một lần nữa, Đồng lão gia tử và Đồng lão phu nhân cũng đều mặc tang phục đi đến, Tô Văn dắt người nhà cùng đến, ở Trang gia đã bày sẵn một bàn thức ăn chay.

Năm ngoái Bạch phủ không chuẩn bị như vậy, tất cả đều do Trang Thư Tình làm.

Con người có cảm xúc, Chỉ Cố rất mạnh, bất cứ ai cũng không thể phủ định, nhưng dù hãn có mạnh hơn nữa thì hãn cũng vẫn là người, mà đã là người thì sẽ có thất tình lục dục, sẽ cô đơn tịch mịch, nàng không hi vọng hãn một mình, những người đối tốt với hãn, nàng muốn bọn họ vẫn luôn như vậy quan tâm đến Bạch Chiêm.

Một đám thuộc hạ do Trần Nguyên chỉ huy bị nàng sai bảo làm hết việc này đến việc khác nhưng ai cũng đều cam tâm tình nguyện.

Bạch Chiêm tuy không nói gì nhưng ánh mắt của hãn lại vô cùng mềm mại

Tô Văn cười, nhìn Trang Thư Tình đang bận rộn khắp nơi, chỉ có nàng ở đây thì nam nhân lạnh lùng này mới có thể tỏa ra chút hơi thở nhu hòa.

Thật tốt.

Linh Lung cũng nên an tâm.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Trang Thư Tình dùng cơm xong liền cho người đi gọi Thanh Dương Tử chuẩn bị đến y quán, “Chỉ Cố, chàng ở nhà đi.”

”Không cần, muốn tránh cũng phải là bọn họ tránh ta.”

Bọn họ muốn tránh thì cũng phải có cơ hội gặp chàng mới được, Trang Thư Tình bắt đặc dĩ, chỉ đành giống như lúc trước mang theo cái đuôi lớn này.

Y quán vừa mở cửa, người Bạch gia từ lúc y quán vẫn chưa mở đã sớm đứng chờ bên ngoài, sau khi Trang Thư Tình đến bọn họ cũng được đưa vào phòng giải phẫu.

”Trang đại phu đến.” Ngột Đê từ phía sau tiến lên nghênh đón, nam nhân này đã sớm khỏi bệnh nhưng vẫn không chịu rời đi, ăn của nàng, dùng của nàng, ngủ nhà nàng, nhưng dù ngoài sáng trong tối đuổi hăn đi hăn đều làm như không nghe hiểu, nếu không phải bên ngoài trời chuyển lạnh, mắt thấy tuyết sắp rơi, nàng chắc chắn sẽ nhờ Chỉ Cố cho người xách hăn đá ra ngoài.

”Thanh Dương Tử. Nói bọn hăn đi chuyển thi thể giúp người để gán nợ.” Bị lời này nhắc tỉnh, Thanh Dương Tử cuối cùng cũng nhớ đến hình như đúng là có chuyện như vậy, hăn lập tức nghiêm túc gật đầu. Đúng là phải có người đi chuyển, dù sao chuyện như vậy không nhiều người nguyện ý đi làm, người chết dù sao cũng đã chết, nghĩ đến cũng thấy ghê ghê.

Ngột Đê sờ sờ mũi coi như cam chịu.

Ai bảo hiện tại hăn không có chỗ nào để đi chứ? Người của hăn còn chưa liên hệ được, hăn vẫn còn phải ở đây một thời gian nữa.

Cũng may Trang đại phu nhân hậu, tuy rằng ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn không thật sự đuổi hẳn đi, chuyển thi thể mà thôi, không phải chuyện gì to tát.

Bạch Chính Thụ từ lúc mới đến vẫn nóng lòng đứng ngồi không yên, vừa nghe thấy thanh âm nói chuyện lập tức vội vàng từ phòng phẫu thuật đi đến, tận lực xem nhẹ Bạch Chiêm đứng bên cạnh hướng về phía Trang Thư Tình nghênh đón. “Trang đại phu, nhi tử đã đưa đến đây.”

Trang Thư Tình khẽ gật đầu với hẳn, đi nhanh tiến vào phòng giải phẫu.

Đứa nhỏ khoảng chừng sáu bảy tuổi đang nằm trên bàn mổ, tinh thần rất kém, mặt không còn chút máu, bởi vì đau đớn hành hạ mà môi đều cắn nát, nhưng vẫn chịu đựng không la lớn.

Trang Thư Tình đối với bệnh nhân luôn có tính nhẫn nại rất lớn, hướng chỉ đối phương vẫn là đứa bé, vàng vừa xem mạch vừa ôn nhu hỏi, “Đau ở chỗ nào?”

Đứa nhỏ luôn là có thể nhận ra được ai đối với chúng chân tâm thật ý. Thành thật chỉ vào đầu gối bên phải của mình, giọng run run nói, “Nơi này.”

Thu tay lại, Trang Thư Tình cầm kéo cắt ống quần ra.

Từ bắp chân đến đầu gối bị lộ lại một chỗ lớn, máu bầm xung quanh đã thành màu đen, không có dụng cụ nào giúp đỡ, Trang Thư Tình cẩn thận xác nhận chỗ bị thương, xương chân đã bị đứt.

”Nhưng đại phu khác nói như thế nào?”

Bạch Chính Thụ vẫn lo lắng đứng một bên, hẳn chỉ sợ nàng nói không trị được, nghe thấy nàng hỏi vội vàng chỉ vào đầu gối và cẳng chân đứa nhỏ

nói: “Cái đại phu khác nói xương ở hai vị trí này đã bị gãy, nhưng vì bên trong máu bầm đã tụ đặc lại nên không thể tiến hành bó xương.”

Trang Thư Tình hiểu rõ những đại phu kia bắn khoăn cái gì, bọn họ không dám cắt bỏ máu bầm, sợ sẽ không thể cầm máu được.

Nàng cũng không dám.

Sờ sờ vầng trán đã ướt sũng mồ hôi của đứa nhỏ, Trang Thư Tình hỏi Cao Tử Lâm vừa mới vào phòng, “Cao đại phu có thường bó xương không?”

Cao Tử Lâm khàn khàn trả lời. “Không tính là am hiểu, bình thường miễn cưỡng cũng có thể làm được, nhưng vết thương nghiêm trọng như vậy sợ là không làm được tốt.”

”Không sao, mỗi đại phu đều có sở trường riêng, Trình Kha, ở Hội Nguyên Phủ ai am hiểu bó xương nhất?”

”Trương lão, Trương Cư Bình, ta đây lập tức đi mời hẩn đến.”

Có phải hẩn đã quên mất hẩn là đại phu của y quán Cùng Tế chứ không phải đệ tử của nàng? Trang Thư Tình lờm hẩn một cái, cũng không khách khí, “Đi nhanh một chút.”

”Được.”

Trầm mặc mở hộp dụng cụ ra, Trang Thư Tình tận lực suy nghĩ ngoài giải phẫu còn có thể có phương pháp khác hay không, không phải lúc nào cũng trông cậy vào giải phẫu, nhất là trong tình huống nàng không có nắm chắc.

Có thể cắt một vết thương nhỏ sau đó hút máu ra? Đợi chút, hút máu!

Hai mắt Trang Thư Tình lập tức sáng ngời, “Hạ Mạn, ở đây có địa không?”

Hạ mạn gật đầu, “Có.”

”Thời tiết hôm nay se lạnh, hẳn là đã đều ngủ đông, cho người đào lớp bùn ẩm ven bờ sông là có thể tìm được, người mang hai người đi lấy một chút về.”

Hạ Mạn còn chưa kịp đáp lời, Ngột Đê đứng ở cửa phòng bỗng đột nhiên lên tiếng: “Để Nguyễn Anh hai huynh đệ bọn họ đi, việc này không thể để nữ tử đi làm.”

”Mạng của người là do ta cứu về, là nữ tử, có phải ta cũng nên không cần đụng tay?” Trang Thư Tình không chút khách khí nói về, “Nhưng mà có người cống hiến chút sức cũng tốt.”

Ngột Đê sờ sờ mũi, hẳn có nói sai cái gì sao?

Trương Cư Bình rất nhanh liền tới, hẳn chính là đại phu lúc trước Bạch gia mời đến.

Trang Thư Tình tiến lên tiếp đón, “Trương đại phu.”

Bản lãnh của Cùng Tế y quán toàn Hội Nguyên Phủ không ai không biết, trong lòng bất cứ ai cũng đều tò mò, nhưng cũng không ai dám tiến đến hỏi, bọn họ không giống Trình Kha, mặt dày không biết xấu hổ, còn kém chút phản bội sư môn bái Trang Thư Tình làm thầy.

Trước tiên quét một vòng bài trí trong phòng để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, sau đó Trương Cư Bình mới mở lời nói, “Trang đại phu muốn giải phẫu loại bỏ máu bầm sao?”.

”Nếu thật sự không có biện pháp nào không ta cũng chỉ có thể dùng giải phẫu, nhưng trước mắt ta đã có phương pháp khác.” Trang Thư Tình nhìn về phía lão nhân trước mắt, chòm râu của hắn hơi bay bay, “Trương đại phu có nghĩ tới sẽ dùng đĩa?”

”Đĩa? Chuồn chuồn châu châu?” Trương Cư Bình một khi nghĩ được phương pháp chữa bệnh, ngay cả lòng hiếu kì cũng tận lực ép xuống, “Quả thật có thể dùng đĩa để thử hút máu bầm ra.”

”Trang đại phu, tìm đến rồi.” Nguyễn Ngạn cầm trong tay một chiếc hộp dính đầy bùn, bên trong còn chen chúc một đồng đen tuyền.

Trang Thư Tình vẫn luôn không thích mấy thứ trơn trượt như thế này, cũng không tiến lên tiếp nhận, “Người cầm mấy con đặt lên đùi đứa nhỏ thử xem.”

Bạch Chính Thụ sợ đứa nhỏ giẫy dụa, vội vàng đưa tay che mắt lại không muốn đứa nhỏ chứng kiến.

Đĩa vừa tiếp xúc da thịt lập tức từ trạng thái ngủ đông tỉnh lại, bám chặt lấy chân hút lấy hút để.

”Để nhiều thêm mấy con.”

Nguyên Anh tiến lên hỗ trợ, chỉ trong chốc lát, máu bầm ở cẳng chân và đầu gối đã tiêu đi không ít, đĩa hút máu no tự động rơi xuống, huynh đệ hai người lại thêm con mới.

”Biện pháp này dùng rất tốt.” Nhìn máu bầm chỗ gãy xương dần dần tiêu xuống. Trương Cư Bình tiến lên sờ sờ, hắn nổi xương vài thập niên, chỉ cần sờ liền biết phải xử lý như thế nào. Chỉ cần có thể loại trừ hết máu bầm, xương liền có thể nổi lại được.

Trang Thư Tình không nói gì. Làm làm việc luôn không dựa vào khuôn mẫu.

”Nghe nói Trang đại phu có một loại thuốc có thể khiến người bệnh không cảm giác được đau đớn, không biết có thể dùng trên người đứa nhỏ được không, quá trình bó xương sẽ rất đau.”

”Ta không tán thành làm như vậy, thuốc có ba phần độc, có thể không dùng thì tốt nhất không nên dùng.” Trang Thư Tình nhìn về phía đứa nhỏ, mặc dù có đau đến mức nào nhưng vẫn chưa hô lên lớn tiếng, hỏi đứa nhỏ một câu, “Té bị thương sao không nhanh chóng tìm đại phu, ta nhìn vết thương này sợ là đã hơn bốn ngày. Nếu kéo dài thêm hai ngày nữa chân sẽ bị phế đi.”

Bạch Chính Thụ trầm mặc, không biết phải trả lời như thế nào.

Trang Thư Tình hiểu rõ, xem ra lại là đại gia tộc không muốn người ngoài đồn đãi.

Chỉ là đáng thương cho đứa nhỏ.

”Con bị hại ngã.” Đứa nhỏ đột nhiên mở miệng, Bạch Chính Thụ kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía nhi tử, mấy ngày nay hẳn luôn hỏi con trai vì sao lại bị thương, nhưng đứa nhỏ vẫn cố chấp không nói, bây giờ lại dễ dàng mở lời với người lạ như vậy

”Đệ đệ trèo lên núi giả, nhi tử sợ đệ ấy ngã xuống nên đi gọi đệ ấy, đệ đệ nói con đi lên thì đệ ấy sẽ đi xuống. Nhưng lúc nhi tử trèo lên chưa kịp đứng vững đệ đệ liền đẩy con xuống, con nói chân rất đau nhưng đệ ấy không tin, nói con lừa đệ đệ. Đệ đệ và biểu ca cùng nhau kéo con vào trong núi giả, còn trói con lại, dùng vải bịt miệng của con, hai ngày sau mới trộm mở trói cho con, cha, nhi tử không nói dối.”

”Điều đó không có khả năng, làm sao có thể... Triết Nhi nói con đã về nhà ngoại tổ gia...” Đúng rồi, trước kia, mỗi khi nhạc phụ phái người đến đón nhi tử nhất định sẽ cho người báo với hân một tiếng, chưa bao giờ không truyền một lời đã đến đón người đi, hân lúc đó sao lại không nghi ngờ.

”Tiểu tử kia đúng là khó lường.” Nhận vải bông Hạ Trân đưa đến cuộn lại, Trang Thư Tình đẩy Bạch Chính Thụ sắc mặt đang rất khó nhìn qua một bên, ôm nữa người đưa nhỏ lên, “Tỷ tỷ muốn làm người xấu, đệ có sợ không?”

Đứa nhỏ nhìn nàng, lập tức liền lắc đầu, “Tỷ tỷ không phải người xấu.”

”Nhưng mà đệ xem, ta sẽ dùng cái này buộc chặt miệng đệ lại.”

Đứa nhỏ có chút bất an, hiển nhiên chuyện này đã thành bóng ma trong lòng, nhưng đứa nhỏ vẫn không đẩy Trang Thư Tình ra, trong mắt có nghi hoặc nhưng lại không hỏi, cũng không sợ hãi.

Trang Thư tình nhìn đứa nhỏ, trong lòng lên men, đứa nhỏ này làm nàng nhớ tới Thư Hàn khi lần đầu nàng nhìn thấy.

”Đệ xem, chân của đệ bị gãy, nếu như không sớm xử lý, sau này sợ rằng sẽ thành người què, đệ không muốn trở thành người què có phải không? Nhưng mà quá trình chữa bệnh sẽ có chút đau, nếu đau quá trong lúc vô ý sẽ cắn phải đầu lưỡi, nhưng mà chỉ cần đệ cắn chặt cái này thì sẽ không sao, coi cái khăn này là người đệ chán ghét nhất, dùng sức cắn lấy.”

Đứa nhỏ lập tức dùng sức cắn lấy, trong nháy mắt Bạch Chính Thụ muốn tiến lên hỏi, nhi tử đem chiếc khăn này thành người nào, là hân, hay là Triết Nhi, hoặc là kẻ mẫu.

”Thực ngoan.” Trang Thư Tình đau lòng đứa nhỏ, ôm hân chặt một chút, “Trương đại phu, hiện tại có thể bó xương chưa?”

Trương Cư Bình nhìn ánh mắt của nàng, so với lúc tiến vào như có chút không giống, “Còn phải chờ một lát.”

Bạch Chiêm nhân nhịn, nhưng rốt cuộc không nhịn xuống được, tiến lên trước, thuần thực kéo đứa nhỏ vào trong lòng bản thân, chống lại ánh mắt không hiểu của mọi người mở miệng nói một câu: “Lát nữa đứa nhỏ gãy giữa rất mạnh, nàng ôm không nổi.”

Ngắm lại thân thể của mình, Trang thư Tình thành thật gật đầu, đúng là như thế.

Nhưng thấy đứa nhỏ vẫn cố chấp níu lấy áo của bản thân không tha, nàng cũng mềm lòng không có rời đi, nắm lấy tay của đứa nhỏ, nếu không chú ý tới tuổi của Thư Tình, ba người thoát nhìn càng giống như người một nhà.

Lại đợi một hồi, Trương Cư Bình rốt cuộc mới nói có thể.

Bởi vì bị gãy hai chỗ, người bệnh lại nhỏ tuổi, Trương Cư Bình ra tay rất cẩn thận.

Trang Thư Tình đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội quang minh chính đại như vậy, nhìn chăm chú hành động của hân vô cùng nghiêm cẩn.

Muốn nắn xương trở lại vị trí ban đầu phải điều chỉnh vô cùng cẩn thận, đứa nhỏ đau đến toàn thân run rẩy, nhưng cho dù như thế đứa nhỏ vẫn không hét lớn, thanh âm nghẹn trong cổ họng, Trang Thư Tình đứng gần đấy nhất, thậm chí còn có thể nghe được tiếng thú thít gằn trong cuống họng.

Lòng bàn tay nắm lại thành nắm đấm nhỏ, còn có tơ máu chảy ra.

Tính nhẫn nại của đứa nhỏ này vô cùng cao, tính tình như vậy không có khả năng trời sinh đã thế.

Bạch Chính Thụ không tới gần, tay vắt chéo sau lưng, không để người khác nhìn thấy tay hắn lúc này cũng đang nắm thành quyền, dùng sức nhẫn nại.

Thê tử kết tóc chết vì khó sinh, liều mạng cũng phải sinh được nhi tử.

Giống như Lưu gia thiếu phu nhân, lúc đó thê tử của hắn cũng như thế, nhưng khi đó Hội Nguyên Phủ vẫn chưa có Trang Thư Tình.

Một năm rưỡi sau hắn lại cưới, kế thê rất nhanh có thai, sinh hạ nhi tử thứ hai.

Hắn vẫn cho là kế thế đối với trưởng tử rất tốt, biểu hiện của nàng đối với mọi người cũng như thế, nhưng Triết Nhi mới bốn tuổi, nếu không có người dạy hắn, hắn sẽ không làm như vậy với ca ca, người có thể ảnh hưởng đến hắn, chỉ có khả năng là kế thê.

Lời nói việc làm đều mẫu mực, không ngờ lại là... Nàng ta quả thật dạy con rất tốt.

Hắn đau lòng đại nhi tử, nghe lời nhu thuận, lại còn cực kì thông minh, học cái gì cũng đều rất nhanh, hắn tự tay nuôi lớn đại nhi tử, nhưng hắn tự nhận bản thân cũng không hề bất công, đối với ấu tử cũng giống vậy không hề kém.

Trước khi vào cửa rõ ràng đã biết hắn có con trai, cũng từng thề rằng sẽ đối đãi với đại nhi tử như con ruột, như thế nào lại...

Bạch Chính Thụ nhìn về phía Bạch Chiêm, đây là lần đầu tiên hắn tiếp cận với đứa nhỏ của đường tử, lời đồn đại của Bạch gia về hắn cũng rất nhiều, thậm chí vì muốn hòa gia quan hệ của hắn với Bạch gia bằng con

đường thông gia mà đã chọn vài vị cô nương tuyệt sắc, chỉ cần chờ có cơ hội sẽ đưa đến trước mặt Bạch Chiêm, hẳn nguyên bản cũng cảm thấy không mấy nam nhân có thể chống cự được dụ hoặc của cái đẹp, mà lúc này, hẳn lại không nghĩ như vậy.

Nếu Bạch gia thật sự làm như vậy, chẳng những không thể xoa dịu cơn giận của Bạch Chiêm, sợ rằng ngay cả Trang Thư Tình cũng sẽ không thèm nhìn mặt bọn họ.

Tuy rằng hẳn nhận ra được làm như vậy cũng vô dụng, nhưng những người trong nhà lại không nghĩ như vậy.

Bạch gia a...

Đợi đến khi bó chân xong, đứa nhỏ giống như được vớt ra từ trong nước.

Khí lực dùng hết như bị bệnh sốt rét, ánh mắt nửa khép, mắt thấy lập tức liền muốn ngủ thiếp đi.

”Thương đến gân cốt phải dưỡng hơn trăm ngày, phải dụng tâm chăm sóc, nếu còn động đến miệng vết thương chỉ sợ sẽ lưu lại di chứng, tốt nhất là không nên trở về Bạch gia.”

Sắc mặt Bạch Chính Thụ hết đỏ lại trắng, hồi lâu mới trả lời, “Ta sẽ đưa nhi tử về bên ngoài tỉnh dưỡng.”

Trương Cư Bình căn dặn vài câu, Liêu Tri Quỳnh chạy chậm tiến vào, “Sư phụ, có người cầu chẩn bệnh.”

”Tình huống như thế nào?”

Cao Tử Lâm vội vàng đi ra ngoài, Liêu Tri Quỳnh lại nói: “Bị thương ở bụng, ruột đều lòi ra ngoài, máu chảy đầy đất.”

Trang Thư Tình thu liễm thần sắc thoải mái, “Nâng vào đây, Giai Oánh, chuẩn bị giải phẫu, đứa nhỏ hiện tại một thân đều ra mồ hôi, không thể ra ngoài chịu gió, Hạ Trân, người đi an trí phòng bệnh cho đứa nhỏ trước, dùng cánh lót vải mềm nâng về phòng, chú ý đừng để chạm đến chân, những người khác mau chóng xử lý lại phòng giải phẫu, tốc độ phải mau.”

Cao Tử Lâm nhìn Trang Thư Tình như vậy cảm thấy vô cùng xa lạ, nàng chính là trung tâm của phòng giải phẫu, mọi người tất cả đều nghe nàng điều động, chỉ cần nàng nói không có người nào dị nghị mà lập tức chấp hành.

Hắn nghĩ, nếu hắn hiểu những lời nàng nói, hắn cũng sẽ nguyện ý bị sai sử, Trang đại phu như vậy thật khiến người tin phục, phảng phất như chỉ cần có nàng ở, tất cả bệnh đều có thể trừ.

Mà lúc này, hắn chỉ có thể ly khai phòng bệnh, miễn làm vướng tay vướng chân.

Trình Kha lại hoàn toàn tương phản, bất kì ai cũng đều mơ tưởng muốn đuổi hắn ra ngoài.

Mơ tưởng!

”Trang đại phu, không biết lão phu có thể lưu lại giúp ngài một tay hay không?”

Trang Thư Tình sửng sốt, động tác mang bao tay hơi dừng một chút sau đó liền tiếp tục, “Có thể có Trương đại phu giúp đỡ là vinh hạnh của ta.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 142: Có Chuyện

Phòng giải phẫu bằng tốc độ cực nhanh đã khôi phục lại nguyên trạng.

Người bị thương được nâng vào, trên đường chuyển đến chảy rất nhiều máu, những người theo bệnh nhân đều bị ngăn lại bên ngoài.

”Người không có liên quan tất cả đều ra ngoài, đóng cửa lại, tiêu độc.” Sau khi mang khẩu trang, Trang Thư Tình tiến lên xem mạch, mạch không ngừng đứt đoạn khiến lòng nàng nhảy lên lộp bộp, lập tức phân phó: “Thanh Dương Tử, thử máu, tốc độ phải mau, Hạ Trân, trước hết phải bổ sung nước muối cho hắn.”

Vừa nói chuyện, Trang Thư Tình vừa lưu loát cắt bỏ xiêm y, “Cầm đèn.”

Người trong phòng đều thấy rõ miệng vết thương bị chém rách, ruột bên trong đều lòi ra ngoài.

”Chích thuốc tê.”

Xử lý xong xung quanh miệng vết thương, sau khi thuốc tê có hiệu lực Trang Thư Tình liền bắt đầu giải phẫu.

Chính mắt nhìn thấy động tác của Trang Thư Tình, tim Trương Cư Bình như nhảy lên cổ họng.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến một cuộc giải phẫu của Trang đại phu, nội tạng trong cơ thể người được cầm trên tay, cắt cắt khâu

khâu vô cùng thuần thực.

Cắt bỏ nội tạng con người? Thân thể sẽ không có di chứng gì sao?

”Không thể bỏ ruột về lại cơ thể sao?”

Trang Thư Tình không ngẩng đầu lên, vừa tiếp tục động tác trên tay vừa trả lời, “Không thể, phần ruột bị lòi ra ngoài rất dễ bị nhiễm trùng, nếu bỏ ruột lại cơ thể sẽ khiến khoang bụng cũng bị nhiễm trùng, nói đơn giản là nếu bỏ ruột lại nhưng bộ phận và nội tạng xung quanh cũng sẽ bị lây nhiễm, bên cạnh đó chúng ta cũng không thể xác định phần ruột này có bị thương tổn hay không, nếu bị thương tổn, hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng, cắt bỏ là biện pháp tốt nhất.”

”Thiếu một phần ruột, thân thể có bị ảnh hưởng không?”

”Không lớn.”

”Máu đến.”

”Lập tức truyền máu.”

Chuyện này không thể phủ định lại là một lần khiêu chiến với lực chịu đựng của Trương Cư Bình, máu cũng có thể truyền vào cơ thể người?

Hai vị đệ tử đang ở bên cạnh, Trình Kha và Thanh Dương Tử như hai kẻ ham học như đôi khải này cũng ở đây, Trang Thư Tình liền coi đây như một ngày lên lớp, động tác thuần thực không ngừng, miệng cũng giải thích để mọi người có thể hiểu.

Khâu ruột xong, Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Mạch tượng thế nào?”

Rốt cuộc hẳn cũng có cơ hội, Trương Cư Bình tiến ra bắt mạch, hai mắt sáng lên, lúc người bị thương tiến vào hẳn đã tới xem mạch, mạch tượng không hề vững như lúc này.

”Đã ổn định.”

Người bị thương chảy không ít máu, Trang Thư Tình từ phòng phẫu thuật đi ra phần eo đã nhiễm đỏ một mảng lớn. Nhưng tâm tình của nàng rất tốt, vừa ra khỏi phòng phẫu thuật liền theo quán tính hỏi, “Ai là người nhà bệnh nhân.”

Những người bên ngoài đứng ngây ra một lúc, nhất thời không biết trả lời ra sao, Trang Thư Tình vỗ trán, hỏi lại một lần nữa, “Ai là người nhà bệnh nhân?”

”Là ta, là ta.” Một người phụ nữ ặc áo bông cũ tiến lên, “Đại phu, trượng phu của ta như thế nào? Có cứu được không?”

”Hắn không chết được, nhưng hắn vẫn cần phải ở lại y quán mấy ngày, người trở về thu thập chút đồ dùng thường ngày đến đây chiếu cố hắn.”

Trên mặt người nọ lộ ra chút khốn quẫn, nàng tới chiếu cố tất nhiên không thành vấn đề, nhưng xem đại phu phải tốn tiền, nếu còn trọ xuống chẳng phải sẽ còn phải tốn rất nhiều tiền sao?

”Đại phu, không thể để trượng phu về nhà dưỡng thương sao?”

”Không thể, người bệnh vẫn chưa khỏi hẳn, sau khi giải phẫu có thể sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề, ở y quán ta mới tiện theo dõi.”

”Nhưng mà... Nhưng mà...”

Thấy đối phương không nói được ra lời, Trang Thư Tình trong lòng liền hiểu: “Trên người mang theo bao nhiêu tiền?”

”A?” Đối phương cầm mấy đồng tiền ra, biểu tình trên mặt cơ hồ muốn khóc. “Trượng phu ta vì muốn có tiền trang trải gia đình nên mới liều

mạng làm việc, bị thương như vậy sẽ không thể tiếp tục làm việc, trong nhà lão nhân đang sinh bệnh, còn có hai hài tử phải nuôi dưỡng, trong nhà sớm đã không còn tiền dư, đại phu, ngài thư thả giúp chúng tôi vài ngày, chữa trị trước cho trượng phu của ta, sau khi ta trở về sẽ nghĩ biện pháp. Nhất định sẽ nghĩ biện pháp...”

Đối phương không ngừng lên tiếng cầu xin, Trang Thư Tình đột nhiên cầm lấy vài đồng tiền trên tay nói “Tiền khám bệnh ta đã thu, tiền thuốc chỉ cần đến làm việc gán nợ. Nơi này của ta cần có người quét dọn, mỗi ngày người ngoài chiếu cố hãn thì nán lại đây quét dọn sửa sang lại một chút, không có vấn đề gì chứ?”

Vấn đề? Không có, đương nhiên không có, đối phương dùng sức lắc đầu, mang theo một cổ vui sướng như vừa tuyệt đường phùng sinh, trong nhà đã như vậy, nếu trượng phu không còn, cả nhà chỉ có thể đường chết.

”Trở về chuẩn bị đi.”

”Vâng vâng.” Đối phương lấy áo ngoài lau lệ đang không ngừng chảy ra, chạy đi hai bước lại quay lại quỳ gối dập đầu khấu tạ, Trang Thư Tình thấy nàng như vậy liền nhanh chóng tiến lên đỡ lấy, “Ta mới bao lớn, đừng để ta phải giảm thọ.”

”Ta không biết phải cảm tạ ngài như thế nào cho phải, đại phu, ngài là đại phu thiện tâm nhất ta từng thấy.”

”Lời này không thể nói ra ngoài, sẽ khiến ta đắc tội với người khác.” Trang Thư Tình như lơ đãng hỏi, “Làm sao người biết mà đưa trượng phu người đến y quán của ta?”

”Chúng ta đã đến những y quán khác đều nói là không cứu được, có người chỉ đường cho ta đến đây, nói đại phu ở y quán này có thể cứu, một hồi nữa ta phải đi cảm tạ vị đại phu kia, nếu không nhờ hãn, ta cũng không biết phải đến nơi này.”

Nghĩ người đó có vẻ cũng không có ác ý, Trang Thư Tình cũng không tiếp tục truy vấn, dặn nàng nhanh chút trở về chuẩn bị.

”Nguyễn Anh, Nguyễn Ngạn, hai huynh đệ các người chuyển người vào phòng bệnh đi, Tri Quỳnh, người an bày hai người đến trông coi hãn, bổ xung thêm một lọ máu, nước muối cũng phải coi kĩ.”

”Vâng.”

Trang Thư Tình lúc này mới chú ý mọi người đều đang nhìn nàng, sờ sờ mặt, lại cúi đầu nhìn nhìn xiêm y, tự cho là tìm được nguyên nhân vì sao mọi người lại nhìn chăm chú như vậy, “Trở về đổi lại một bộ là được, thật là đói a, bây giờ là mấy giờ?”

Trương Cư Bình nở nụ cười, trên đời có nhân tài mới xuất hiện, đó là chuyện may mắn.

”Giờ Mùi, sớm đã qua giờ cơm, cảm thấy đói là phải rồi.” Trương Cư Bình vỗ tay thở dài, “Nhờ phúc của Trang đại phu, hôm nay ta mới có thể biết thêm nhiều kiến thức, ta cũng nên cáo từ, mong rằng mười năm, hai mươi năm sau, tấm lòng của Trang đại phu vẫn có thể giống như hôm nay.”

Suy nghĩ vừa chuyển, Trang Thư Tình lập tức hiểu được lời hãn nói là ý gì, không khỏi mở miệng nói: “Chỉ cần có người nguyện ý để ta chữa bệnh, ta cho hãn bạc còn được, vốn cũng không trông cậy y quán này có thể kiếm được chút tiền gì.”

Trương Cư Bình cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng lại chân chính tán thành nàng, một đại phu có thể y thuật không tốt, chỉ cần khổ công người sẽ có thể nâng cao khả năng, nhưng nếu y đức không tốt, cả đời cũng không thể cứu trị.

Y thuật của Trang Thư Tình như đứng trên đỉnh núi, y đức của nàng cũng vô cùng tốt, không trách được có nhiều người duy hộ nàng như vậy.

Hắn sống vài thập niên, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một vị đại phu có thể được lòng người như vậy.

Chỉ mong nàng có thể vẫn luôn như vậy.

Qua ngày hôm nay Trang Thư Tình lại nổi danh.

Ruột đã lòi ra bên ngoài cư nhiên nàng vẫn có thể cứu được thì còn bệnh gì nào có thể trị không được?

Bên cạnh đó lời đồn không chỉ về tài năng còn về chuyện nàng chỉ lấy một đồng tiền làm phí chẩn bệnh, lời đồn vừa lan liền chiếm được hảo cảm của mọi người ở HỘi Nguyên Phủ.

Y quán vốn vắng vẻ, nay đột nhiên có càng nhiều người đến cầu chữa trị, có chút bệnh quả thật phải mổ, Trang Thư Tình rốt cuộc không còn rảnh rỗi đến mức meo như mấy tháng trước.

Cách năm mới còn có ba ngày, chủ tứ ba người Ngột Đê đột nhiên biến mất.

Đi rất sạch sẽ, cái gì cũng không lưu lại.

Thanh DươngTử giận đến nghiến răng, hắn chỉ mới sai bọn họ chuyển được vào thi thể!

Thanh Thư Tình lại không hề giật mình. Ba người kia rời đi là chuyện sớm một, Ngột Đê kia cũng không phải người bình thường.

”Giai Oánh, Tri Quỳnh, ngày mai hai người trở về nhà đi, mừng sáu lại đến y quán.

Tỷ muội hai người nhìn nhau, Liễu Tri Quỳnh nói: “Sư phụ, chúng ta đến y quán sớm một chút cũng không sao.”

”Làm việc quanh năm suốt tháng, ta cũng chỉ thả các người về nhà vài ngày, đừng không biết quý trọng, về nhà cùng gia đình đi, cái gì cũng không cần nghĩ, an nhàn qua năm là được.” Trang Thư Tình lại nói hai người khác, “Hạ Mạn, Hạ Trân, các người ở đây đón năm mới.”

Tính tình Hạ Mạn có chút sáng sủa, cười đến thấy rằng không thấy mắt, “Tiểu thư, ngài cho chúng ta nhiều tiền thưởng như vậy, sao chúng ta có thể làm không tốt, nhất định sẽ đón năm mới vui vẻ, Hạ Trân, người nói có đúng không?”

Hạ Trân ngại ngùng tươi cười gật đầu.

”Nói Lưu nương tử làm đồ ăn cho mọi người xong rồi trở về, Hạ Mạn, hồng bao này người đưa cho nàng, cũng chọn chút quả tết để nàng mang về.”

”Vâng.”

Từ Giai Oánh cười, “Chúng ta đều làm một cái tặng cho nàng, từ khi Lưu nương tử làm đầu bếp, chúng ta đều béo lên trông thấy.”

Hạ Mạn là người béo ra rõ ràng nhất, ngắt ngắt thịt trên mặt buồn rầu, “Ta cảm thấy hân là nên nói Lưu nương tử sang năm không cần làm nhiều đồ ăn như vậy, miễn cho bản thân càng ngày càng béo.”

Lưu nương tử chính là người nàng chỉ thu một đồng phí khám bệnh, nàng làm đồ ăn rất tốt, sau khi trượng phu nàng tốt lên, Trang Thư Tình mời nàng đến nấu đồ ăn cho y quán, đối phương vô cùng cảm kích không biết nói sao cho phải. Mỗi khi nàng đến Lưu nương tử đều bưng một bát canh ra cho nàng, hương vị kia vô cùng tốt làm nàng mỗi ngày đều ngóng trông được ăn canh của Lưu nương tử làm.

Bạch Chiêm thấy khí sắc cũng nàng càng ngày càng tốt nên lập tức cho người mang không ít thư tốt đến, chuyên môn để Lưu nương tử làm

cho nàng ăn, Trần Nguyên ngầm muốn ké một chút nhưng lại bị cự tuyệt, những chuyện này Trang Thư tình lại không biết.

Hai ngày liên tiếp tuyết trắng rơi như lông ngỗng, qua năm mới mấy ngày mới ngừng.

Chủ tử hạ nhân trong nhà đều mặc quần áo mới, người người tinh thần đều rất tốt.

Đồng Húc Dương bận việc không thể đến, chỉ đành viết tin tình tội với phụ mẫu, lão gia tử không nói gì, lão phu nhân lại thở dài thở ngắn nửa ngày.

Vẫn là một câu của lão gia tử 'Mấy năm qua, phu nhân có từng nghĩ tới sẽ có ngày lành như bây giờ' nhắc nhở, đúng vậy, mấy năm qua mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, khi đó nàng sao còn nghĩ đến sẽ có ngày phong hời lộ chuyển như thế này, nàng không thể tham làm nhiều.

Niệm Niệm cùng kim hồ như biết năm mới đến, từ sớm đã rời núi đến Trang gia, Trang Thư Tình vô cùng cao hứng, luôn lôi kéo Bạch Chiêm nói chuyện, ý cười như đang tràn ra ngoài.

Bạch Chiêm cũng theo ý nàng, mỉm cười ôn nhu.

Đây là năm thứ hai hai người ở cùng nhau, so sánh với quan hệ xa lạ thanh lãnh giống năm ngoài, năm nay lại ôn nhu đến không ngờ.

Hai người dựa vào đón giao thừa đến bình minh, ai cũng không về phòng.

Đầu năm, người Trang Thư Tình muốn đi thăm hỏi không nhiều.

Cùng Thư Hàn đi Tô gia, ghé thăm vài nhà liền trở về, nhưng ngược lại người đến Trang gia lại không ít.

Đều là vì nàng.

Bình thường có lui tới không nói, tất nhiên là quấy rầy một bữa cơm mới đi, một số người còn đem một ít thứ đến để ngoài cửa, tuy rằng không có gì đáng giá, nhưng lại rất có tâm ý, có người gặp nàng chỉ để nói một câu cát tường liền rời đi.

Người như vậy không thiếu.

Tất cả Trang Thư Tình đều nhận lấy, có thể ăn thì ăn, có thể dùng thì dùng, không hề xem nhẹ tâm ý người khác.

Đảo mắt đã là mùa xuân tháng ba.

Tin Từ Công Mậu bại trần một đêm liền truyền khắp toàn thành.

Từ Giai Oánh đương trường liền hôn mê bất tỉnh.

Trang Thư Tình đánh thức người xong, vẻ mặt tức giận nói, “Trước khi người ngất xỉu có nghĩ đến mẹ người không, đã kích nàng phải chịu so với người nhỏ hơn sao? Người lập tức trở về một chuyến xem rõ tình huống trong nhà, cho dù là thắng hay bại, người như thế nào mới là mẫu chốt.”

Từ Giai Oánh giống như tìm được thứ để dựa vào, lập tức chạy về nhà.

”Tri quỳnh, người cùng theo nàng đi, chiếu cố tốt sư tỷ người.”

”Vâng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 143: Còn Sống Hay Đã Chết

Trang Thư Tình ngồi yên, trong đầu nàng hoàn toàn hỗn loạn, trong lúc nhất thời ngay cả cục diện tệ nhất cũng đã nghĩ tới.

Mặc kệ người ngồi trên ngôi vị hoàng đế là ai, thì việc mất đi thành trì cũng không phải chuyện gì dễ chịu, cho dù Từ Công Mậu đã chết hay còn sống, đều tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Nếu hắn chết, người phải gánh vác hậu quả chính là toàn bộ Từ gia, còn sống... cũng sẽ không sống được bao lâu.

Đây không phải chuyện nàng có thể quản, lúc trước Chỉ Cố mặc kệ, hiện tại cũng không thể khiến hắn vì nàng mà đi quản những chuyện như vậy.

Chỉ là...

Nghĩ đến lúc này, khi Giai Oánh vừa nghe tin lập tức liền ngất lịm, bộ dáng thất kinh của nàng, Trang Thư Tình có chút thở dài.

Mọi người nhìn vào đều tưởng rằng Chỉ Cố là một người không cần lo lắng đến sinh tử thịnh thế, nhưng ở chung với hắn lâu nàng biết thái độ đó cũng chỉ dùng để biểu hiện ra ngoài cho bọn họ nhìn để không trêu chọc đến hắn, cứ theo đà này, biểu hiện này sợ là không chống đỡ được bao lâu.

Về sau, phải làm sao bây giờ?

Chỉ Cố, phải làm sao bây giờ?

Nếu Chu Hưởng liên tục thua trận, hẳn thật không để ý tới hay sao?

”Thư Tình, sắc mặt của người không tốt lắm, bây giờ y quán không có việc gì, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Phục hồi lại tinh thần, Trang Thư Tình mới nhìn về phía Cao Tử Lâm ở đối diện, hẳn trên mặt tràn đầy lo lắng, bởi vì sinh hoạt của gia tộc đã an ổn nên khí sắc của hắn so với lúc đến tốt hơn rất nhiều.

”Không có việc gì, chỉ là có chút lo lắng thay Giai Oánh.”

Chỉ Cố hôm nay khó có khi không cùng nàng đến y quán, lúc này nàng cũng không muốn trở về đối mặt với hắn, nàng sợ nàng sẽ nói một ít chuyện không nên nói đến, cũng sợ mình sẽ hỏi một số chuyện không nên hỏi.

Có một người ăn mặc bần hàn tiến vào, Cao Tử Lâm trở lại chỗ ngồi của mình tiếp tục chẩn bệnh.

Từ khi Thư Tình thu một đồng coi như tiền chữa bệnh dân chúng đến đây khám bệnh ngày càng nhiều, vì tránh cho những y quán khác thấy bất mãn, trừ phi trong nhà người bệnh thật sự nghèo đến không còn gì ăn nàng mới miễn tiền chẩn bệnh, trong y quán đều là người tinh mắt, hầu như không người nào có thể giấu diếm được bọn họ.

Cứ như vậy dần dần trở nên quy củ, những y quán khác trong thành cũng không bởi vậy mà sinh lòng oán giận với nàng.

Cửa đột nhiên mở ra, Bạch Chiêm một thân cao lớn nhẹ nhàng từ bên ngoài tiến vào, lập tức đi đến trước mặt Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình cười cười, “Sao lại đến đây? Chuyện đã xử lý tốt?”

”Ừm, đợi không thấy nàng nên tới đây.” Trong thấy mi gian Trang Thư Tình hiện lên lo lắng, Bạch Chiêm vươn tay khẽ vuốt, như là muốn lau đi sự lo lắng kia, “Ta viết thư cho phụ thân...”

”Không, trước không cần.” Trang Thư Tình cúi đầu cọ cọ lồng ngực của hân, “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nếu quân đội của Từ tướng quân bị đánh bại, cũng là hậu quả hân phải gánh vác, ta không quản được chuyện như vậy, càng không muốn ỷ vào chàng để ý ta mà muốn chàng khó xử. Có một số chuyện tựa như vũng bùn vậy, dẫm vào một bước liền không bước ra được, ta hiểu, ta hiểu tất cả, ta chỉ có chút lo lắng, Giai Oánh dù sao cũng gọi ta một tiếng sư phụ.”

Dừng một chút, Trang Thư Tình tăng thêm ngữ khí thể hiện thái độ của chính mình, “Việc này chàng cứ mặc kệ trước, đừng để cho những người khác vì việc này gây khó dễ cho chàng.”

Bạch Chiêm khẽ vuốt đầu nàng, nhẹ giọng đáp ứng

Trần Nguyên và Tam Tử nhìn nhau, hai người rời đi y quán.

”Không thích hợp, bằng bản lĩnh của Từ Công Mậu, cho dù già đi cũng không thể bị đánh bại nhanh như vậy. Ta đã cho người nhanh chóng đi thăm dò, như vậy, chúng ta phân công cùng nhau hành động, ta đi tra xét động tĩnh trên kinh đô, người đi thăm dò chuyện trên chiến trường, ta cảm thấy có người đang giở trò quỷ.”

Hôm nay gió lớn, gió tháng ba vẫn rất lạnh, Tam tử giẫm chân đi, “Được, Hội Nguyên Phủ cũng phải giám sát chặt chẽ một chút, chỗ của Phương Nhạc Sơn như thế nào? Có động tĩnh gì không?”

Phương Nhạc Sơn chính là tân huyện chủ của Hội Nguyên Phủ, trừ lúc mới đến có đi bá kiến Bạch Chiêm ra thì ngày thường cũng không thường lui tới, nếu có chuyện chạm tới người Bạch phủ cũng sẽ chủ động thoái

nhượng, xem như là người thức thời, nhưng người Bạch phủ cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể trêu vào.

Nhưng đến hiện tại vẫn chưa người nào có thể tin hẳn.

Trần Nguyên cười lạnh, “Sơ hở lớn nhất chính là thái độ của hẳn, nếu hẳn không có chỗ nào dị thường thì đối với công tử hẳn cũng không cần thể hiện ra thái độ này, hẳn quá mức an phận, tạm thời không cần để ý tới hẳn, ta đã an bày người trong phủ của hẳn.”

”Chắc, biết rõ là chống lại công tử cũng như lấy trứng chọi đá, thế nhưng một số người vẫn không chịu từ bỏ ý định, thật muốn bọn họ có thể chứng kiến cái gì gọi là ngoạn độc, một lần đập chết bọn họ cho xong việc.” Tam Tử thấy có người lại tiến vào y quán liền lời kéo Trần Nguyên tránh qua một bên, “Công tử tính quản việc này?”

”Trang tiểu thư muốn quản công tử sẽ quản, nguyên bản ta cũng lo lắng Trang tiểu thư sẽ quản, nhưng hiện tại yên tâm rồi.”

Nhớ tới những lời Trang tiểu thư vừa nói Tam Tử liền gật đầu, “Trang tiểu thư là người hiểu biết.”

Không chỉ là người hiểu biết, nàng cảm nhận được nàng thật tâm đối tốt với nàng, nàng có thể hồi báo người đó càng tốt, cho dù việc nàng làm là nhỏ yếu, nhưng nàng vẫn sẽ tận lực che trở công tử.

Có phần thật tâm này của Trang tiểu thư bọn họ đã vô cùng cảm kích, không phải mỗi người sau khi hưởng thụ qua cảm giác hữu cầu tất ứng sẽ có thể bảo trì thanh tĩnh.

Trần Nguyên vỗ hai cái lên bả vai Tam Tử, “Đi an bày đi, ta gọi Hương Tả đến, trong khoảng thời gian này để hẳn đi theo công tử.”

”Người đứng là xảo quyết.” Tam Tử cười mắng một câu, “Hắn chịu phạt cũng đủ lâu, có hắn đi theo công tử cũng tốt.”

Lúc này, Liễu Tri Quỳnh đã trở lại.

Nhìn thấy hai người nàng hơi cúi đầu coi như chào hỏi, sau đó liền nhanh chân bước vào trong.

Hai người nhìn nhau, vội đuổi theo, mặc dù bọn họ có thu được một ít tin tức, nhưng nói không chừng từ gia còn có ẩn tình gì khác.

”Sư phụ, tình huống không tốt lắm.”

”Như thế nào?”

Liễu Tri Quỳnh hạ xuống hô hấp nói: “Từ tướng quân mất tích, không chỉ thế Từ gia đại công tử và nhị công tử cũng mất tích cùng Từ tướng quân.

Thân là chủ tướng lại mất tích trên chiến trường!

Từ gia xong!

Trang Thư Tình đầu óc trống rỗng, Giai Oánh phải làm sao bây giờ?

Dùng sức nắm chặt tay muốn khiến chính mình bình tĩnh, Trang Thư Tình hỏi, “Người có gặp Từ phu nhân không? Tình huống của nàng như thế nào? Có nói gì thêm không?”

”Có gặp, Từ phu nhân rất bình tĩnh, nói, nói sư tỷ tạm thời không thể tới y quán, sau khi ta rời đi Từ phu nhân liền hạ lệnh đóng cửa Từ gia từ chối tiếp khách, chờ ý chỉ thánh thượng.”

Thật là hành động thông minh, hiện tại trong mắt hoàng đế, Từ gia lần này có làm cái gì cũng đều là tội, chẳng bằng an tĩnh chờ xử lý, nói không

chừng còn có thể dụ đi cơn giận của hoàng đế.

”Ta đã biết, nếu chuyện đã như vậy chỉ có thể làm đến nước này.”

Trang Thư Tình nỗ lực để bản thân tỉnh táo suy nghĩ, Từ Công Mậu sẽ không thể không biết hấn mất tích đối với Từ gia sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào, là chủ tướng, chết trên chiến trường mới có thể bảo toàn tính mạng cho toàn gia, tuyệt không thể trốn.

Nhưng hấn lại mất tích, hơn nữa lại mất tích cùng hai con trai, tình huống như vậy sẽ có hai loại khả năng.

Một là bọn họ đã chết, chỉ là có người muốn trảm thảo trừ căn, tạo dựng tình huống giống như hấn đã mất tích, muốn toàn bộ Từ gia chôn cùng.

Còn một khả năng khác, Bọn họ đã ẩn nấp đi.

Nếu là khả năng thứ hai, nói không chừng trên tay bọn họ đang nắm giữ bí mật gì đó khiến quân địch khủng hoảng.

Trang Thư Tình túm chặt lấy Bạch Chiêm, đem hoài nghi của mình nói ra.

Bạch Chiêm bị nàng nắm chặt lấy tay, nhìn khớp ngón tay của nàng đều trắng bệnh, hấn nhẹ nhàng tách ra, sau đó nắm lấy bàn tay nàng. “Trần Nguyên, đi thăm dò.”

”Vâng.”

”Hoàng thượng có cho đòi Từ gia lên kinh hay không?”

Bạch Chiêm gật đầu, “Chuyện xảy ra như vậy lên kinh cũng là bình thường.”

”Nếu như có người nữa đường nháy ra cướp người đi, lại đem chuyện này đổ lên đầu ba phụ tử Từ gia thì sao?”

Bạch Chiêm quay đầu liếc mắt nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên tỏ vẻ đã hiểu, sau đó xoay người rời khỏi.

”Trần Nguyên, đợi một chút.” Trang Thư Tình gọi hắn lại, một lát sau mới mở miệng. “Không thể kéo công tử nhà người vào.”

Trần Nguyên tươi cười, trầm giọng xác nhận.

Giao cho Tri Quỳnh một số chuyện sau đó Trang Thư Tình liền trở về nhà.

Lão gia tử tất nhiên là đã nghe được lời đồn đãi, vốn định hỏi mấy câu nhưng nhìn thấy vẻ mặt của cháu gái liền thu lời lại.

Trong lòng đang ử rữ không thể cùng nhị lão nói chuyện, Trang Thư Tình chỉ chào hỏi hai vị một lát rồi trở về phòng. Sau khi trở lại phòng, Trang Thư Tình ngồi dựa vào Bạch Chiêm một lát đột nhiên đứng dậy mài mực viết thư.

Viết xong ba tờ giấy lớn mới ngừng bút.

”Niệm Niệm.”

Niệm Niệm mấy ngày nay đều ở tại Trang gia, nghe tiếng Trang Thư Tình gọi liền chạy đến.

”Ta cho người dẫn đường, người đứng trên nóc nhà đuổi theo hắn, giúp ta đem bước thư tay đưa đến tay Giai Oánh, chỉ có thể đưa cho nàng biết không?”

”Ngao ô.”

”Ngoan.” Dem phong thư bỏ vào bao bố đặt bên miệng Niệm Niệm, Niệm Niệm cắn lấy, cọ cọ tay Trang Thư Tình để nàng yên tâm.

Trang Thư Tình sờ sờ đầu của nó. Nhìn về phía Chỉ Cố.

Bạch Chiêm gật đầu, đi ra ngoài an bày một người đi chỉ đường.

Thư Tình không muốn hấn tham dự vào chuyện này, hấn liền ngoan đứng bên cạnh nàng, cho dù chuyện này hấn đã sớm quen.

Gia đình luôn luôn hòa thuận nhưng buổi sáng hôm nay Từ gia đã không hề nghe thấy bất kỳ tiếng nói cười nào, ngay cả hạ nhân cũng không có.

Từ Giai Oánh ôm cánh tay mẫu thân, cảm thấy lo sợ không yên.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Từ gia cũng có lúc sẽ trở nên như thế này.

”Nương, ta đi cầu xin sư phụ, nàng...”

”Không được.” Từ phu nhân như là già đi mười tuổi, những nếp nhăn ngày thường bảo dưỡng rất tốt nhưng lúc này lại hiện ra trên mặt, “Bây giờ ai tới hỗ trợ cũng không có kết quả tốt, đến cũng chỉ như kéo người xuống nước.”

”Phụ thân... Phụ thân người...”

Từ phu nhân nhắm mắt lại, nam nhân nàng theo cả đời hiện tại cũng không biết là còn sống hay đã chết, Còn có hai con trai của nàng!

Nữ quyền trong phòng tất cả đều đỏ bừng hốc mắt.

Cửa được đẩy ra, nam đinh duy nhất của Từ gia Từ Khanh Bình sống lưng thẳng tắp, hấn đứng ở cửa nhưng không tiến vào, “Nương, tiểu muội, ta có chuyện muốn nói, hai người theo ta.”

Những người khác cũng muốn đi theo, ánh mắt Từ Khang Bình đảo qua, thân vừa chuyển lại đều ngồi xuống.

Từ phu nhân dù sao thì tuổi cũng đã lớn, bên ngoài tỏ vẻ không sao nhưng thân thể đã sớm không chống đỡ được, thế nhưng mỗi bước đi đều rất thông thả.

Ra cửa, ly khai tầm mắt những người khác, Từ Khang Bình ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía Từ phu nhân, “Nương, người lên đi.”

Từ phu nhân nháy mắt hốc mắt đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng không để nước mắt rơi xuống, để nữ nhi kéo mình lên lưng của nhi tử.

Từ Giai Oánh vừa rơi lệ vừa đỡ nàng, đi theo tam ca ra ngoài.

Nhưng đi tới đi lui nàng liền cảm thấy không thích hợp, “Tam ca, đây không phải...”

Từ Khang Bình liếc nhìn nàng một cái, “Đến sân của muội.”

Có phải là phụ thân đã trở lại? Từ Giai Oánh bước chân nhanh hơn, còn chạy lên trước Từ Khang Bình.

Cửa việc đẩy ra, nàng không biết là thất vọng nhiều hay cao hứng nhiều hơn.

Không phải phụ thân hay huynh trưởng trở lại, mà là con sói vẫn đi theo sự phụ đứng chính giữa sân.

Niệm Niệm nhìn thấy nàng liền chạy tới trước mặt, ngẩng đầu nhìn nàng.

Trong lòng Từ Giai Oánh cũng có chút e ngại, thấy trong miệng nó cắn thứ gì đó nàng thử thăm dò đưa tay lấy, “Là sư phụ gửi cho ta sao?”

Niệm Niệm mở miệng, thấp giọng kêu một tiếng, lùi về phía sau lấy đà thả người nhảy lên nóc nhà, rất nhanh liền biết mất trước mắt bọn họ.

Từ Khang Bình phảng phất như thấy được hi vọng, liên thanh thúc giục, “Mau mở ra nhìn xem.”

Mở ra một tầng bao bố, thư bên trong liền lộ ra, phía trên ghi bốn chữ, 'Gửi Từ phu nhân' Rõ ràng là chữ viết của sư phụ.

Trong lòng Từ Giai Oánh cảm thấy ấm áp, trong lòng nàng dường như cũng không còn hoảng như trước.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 144: Cầu Cứu

“Nương, là đưa cho ngài.”

Từ phu nhân nhanh tay tiếp nhận thư.

Tuy rằng nữ nhi nói muốn đi cầu sư phụ hỗ trợ nàng có ngăn cản, nhưng ngay từ đầu, nàng cũng từng nghĩ tới muốn đi tìm Trang đại phu hỗ trợ.

Trong lòng các nàng đều mong vị nam nhân kia có thể niệm mặt mũi Trang đại phu mà giúp Từ gia một phen.

May mắn đầu óc của nàng còn chưa bị chuyện này làm choáng váng.

Nếu nàng thật sự làm như vậy, sợ là sẽ không có phong thư này.

Vừa mở thư ra, Từ Khang Bình và Từ Giai Oánh hai huynh muốn liền nghiêng đầu qua nhìn.

Cả ba tờ giấy, tuy không đề cập tới một câu muốn hỗ trợ, nhưng lời phân tích này của Trang đại phu so với cái gì cũng đều khiến cho bọn họ cảm kích.

”Đúng, đúng, khẳng định là giống như hoài nghi của sư phụ, cha nhất định còn sống, còn sống.” Từ Giai Oánh vui mừng khóc lên, chỉ cần cha còn sống, nói như vậy trong đó chắc chắn có nội tình lớn, không chừng Từ gia còn sẽ không xảy ra chuyện gì.

”Điều kiện tiên quyết là cha còn sống trở về.” Từ Khang Bình nói, “Nếu cha trốn đi, người sau lưng thao túng hết thảy không biết sẽ phái bao nhiêu người đi tìm hắc, không phải dễ đào thoát như vậy, nương, nhi tử mang người đi tìm cha.”

”Từ gia hiện chỉ còn một nam đinh là con, nếu con cũng đi, nữ tử chúng ta phải làm sao bây giờ? Huống chi hiện tại Từ gia nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ, nói không chừng Từ gia đã sớm bị người khác giám thị, con tìm được cha con không khác nào giúp bọn họ tìm được, không ổn.”

Tâm Từ phu nhân trở nên an ổn, tinh thần cũng trở lại một chút.” Trang đại phu mặc dù không nói rõ,,nhưng nàng nói như vậy chắc chắn là nàng đã nhờ người đi tra xét, thân phận Bạch công tử ta biết, chỉ cần hắc nguyện ý hỗ trợ, so với cả nhà chúng ta hợp lại còn mạnh hơn rất nhiều, Bình Nhi, con an phận một chút cho ta, lớn nhỏ trong nhà đều cần con bảo vệ, con không được đi đâu hết. Nếu cha con và lão đại lão nhị xảy ra chuyện gì, con chính là người duy nhất có thể gánh vác Từ gia, đại gia tộc này chính là trách nhiệm của con, đến lúc đó nếu hoàng thượng thực sự phái người đến bắt chúng ta, dọc theo đường đi cũng phải dựa vào con.”

”Nương. Con biết, con ở nhà, sẽ không đi.”

Từ phu nhân gặt gao nắm chặt ba lá thư mỏng, trước mắt một trận hoảng hốt, nhắm mắt lại áp chế cảm giác hoa mắt và bi thương nổi lên trong lòng, thầm nói với chính mình rằng, hiện tại là lúc sinh tử tồn vong của Từ gia, nàng không thể đánh cược.

Phía bên kia, Trần Nguyên đang chuẩn bị tiến vào bẩm báo với Bạch Chiêm.

”Đến rồi, hiện tại đã có mười chín người trà trộn vào trong thành, thuộc hạ đã cho người tra xét và coi chừng bọn họ.”

Ánh mắt Bạch Chiêm như đang dừng trong hư không, “Có ai trong đó tiếp xúc với Phương Nhạc Sơn hay không?”

”Tạm thời thì không có.”

”Người phái đi vẫn không tìm được bọn họ?”

Trần Nguyên lắc đầu, “Không có tin tức truyền đến, gừng càng già càng cay, nhớ năm đó Từ Công Mậu cũng là nhân vật uy danh bốn phương, hẳn là có chút bản lĩnh.”

Một hồi lâu Bạch Chiêm cũng không nói gì, trần Nguyên cũng không dám động, cho tới bây giờ hẳn vẫn không đoán tâm tư của công tử, cũng tận lực không đi đoán

Trà từ nóng chuyển lạnh, Bạch Chiêm mới nói: “Lúc này ai không chịu an phận?”

Thân thủ ở kinh đô đã rút hơn phân nửa, tin tức bên kia đưa đến so với lúc trước ít hơn rất nhiều, thuộc hạ đã đi tra, phát hiện người ra tay là... Trưởng công chúa.”

Bạch Chiêm suy nghĩ một hồi cũng không nhớ ra Trưởng công chúa trông như thế nào. Luận theo tuổi nàng hẳn là đã thành thân mới đúng, chẳng lẽ công chúa không xuất giá cũng vì muốn được đến vị trí kia?

Thấy công tử không nói chuyện, Trần Nguyên lại nói: “Thuộc hạ cảm thấy Trưởng công chúa chính là đang nguy trang.”

”Nga?”

”Nàng không có bản lĩnh kia.”

”Không đầu óc nhưng có dã tâm, không lợi dụng nàng thì lợi dụng ai, tiếp tục tra.”

”Vâng.” Trần Nguyên thuận thế kiến nghị, “Công tử, nhân thủ ở kinh đô quá ít, có phải nên thêm một chút hay không?”

”Hiện tại không phải là thời điểm thêm nhân thủ, chuyện này nói sau.”

Trần Nguyên nghe liền hiểu, lúc này không biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm công tử, quả thật không nên làm chuyện gì đưa tới những người kia chú ý.

Mỗi ngày trang Thư Tình vẫn lui tới y quán và Trang gia.

Vì có chuyện trong lòng nên cảm thấy mỗi ngày trôi qua thật sự rất chậm, hồi tưởng cuối năm trước đến đầu tháng ba cũng đã gần nửa năm, mới có cảm giác thời gian qua nhanh một chút.

”Trang đại phu, ngài mau đi xem Ân Nhi.” Dương Trần Hương nhanh chóng tiến vào, bộ dáng không còn nhìn tỉnh dịu dàng như trước.

Trang Thư Tình chỉ cho rằng nàng lo lắng nhi tử, cũng không nghĩ nhiều, vừa đứng dậy tiến ra đón đứa nhỏ vừa nói: “Mấy ngày nay thời tiết chuyển đổi, lạnh hơn bình thường một chút, có phải không chú ý kỹ hay không?”

Dương Trần Hương nắm lấy tay Trang Thư Tình, lòng bàn tay nàng rất lạnh, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào trang Thư Tình, “Đêm qua ta ngủ quá say, đứa nhỏ đá chân cũng không biết, bây giờ có chút nóng lên, Trang đại phu người xem thử đi.”

Đứa nhỏ không bị sốt!

Trang Thư Tình đột nhiên nhớ tới một chuyện, phu quân của Dương Trần Hương, đại công tử Lưu Xuân Hiền đã đi theo Từ tướng quân lên chiến trường! Vậy chuyện đứa nhỏ là do Dương Trần Hương nói dối...

”Đúng là có chút nóng, mau vào bên trong kiểm tra một chút.”

Vào bên trong phòng giải phẫu, Dương Trần Hương dồn dập thở dốc, tay đang ôm đứa nhỏ cơ hồ sắp giữa không nổi.

Trang thư Tình nhận lấy đứa nhỏ, nắm lấy cổ tay xem mạch cho bé.

”Ân Nhi không sao, phía sau có người đi theo ta.”

“Có phải có người đưa tin nói phu quân của tỷ trở về? Hẳn có ở cùng với Từ tướng quân không?”

”Có.” Dương Trần Hương không dám trì hoãn, gấp giọng trả lời: “Ta có một thôn trang ở ngoài thành, lúc đó gả vào Lưu gia cũng không dám đem thôn trang này liệt vào đồ cưới, ở Lưu gia cũng chỉ có mình phu quân biết được, chi phí sinh hoạt bình thường cũng không từ thôn trang kia mang đến, nhưng hôm nay quản sự của thôn trang lại đưa đồ ăn đến, còn mang theo lời nhắn của phu quân, phu quân nói ta đến tìm Trang đại phu, mong Trang đại phu có thể sắp xếp thời gian đến thôn trang một chuyến, nếu có thể làm ơn mang theo Thanh Dương Tử.”

Cuối cùng đợi được!

Người không trở lại kinh đô cũng phải đến!

”Lát nữa tỷ cứ như thường trở về, Hội Nguyên Phủ không giống những nơi khác, bọn họ chắc chắn sẽ phải cố kị Chỉ Cố, nếu không phải thời điểm tất yếu thì không thể động thủ, tạm thời tỷ vẫn an toàn.”

Dương trầm hương liên tục gật đầu.

”Tỷ nói cho muội biết thôn trang ở nơi nào.”

”Rất dễ tìm, sau khi ra khỏi thành có hai con đường, muội đi con đường bên trái không hai dặm là đến.” Dừng một chút Dương Trần Hương

lại nói tiếp, “Muội mang theo nhiều người một chút, mặc dù ta không hiểu chuyện bên ngoài nhưng cũng biết được đây không phải chuyện nhỏ, bọn họ đã đi theo ta, nói không chừng cũng sẽ có người đi theo muội.”

”Yên tâm, muội sẽ không cậy mạnh.”

Nám lại một chút, Dương Trầm Hương yên tâm rời khỏi y quán, ngồi xe ngựa trở về Lưu gia.

Trang Thư Tình cũng chỉ ở lại y quán một lát rồi về, bất kì ai cũng không nhìn ra có gì không thích hợp.”

Sau khi về nhà nàng đi qua căn nhà đối diện bằng lối đi đã được thông sẵn. Không chút nghĩ ngợi liền hướng về phía căn phòng tối nhất bước đến.

”Đi ra.”

Một hồi sau Thanh Dương Tử mới lộ ra nửa gương mặt, hắn cũng không đi ra, chỉ nói một câu, “Trang tiểu thư, ta đang bận.”

Hắn một thân trái đầy vết máu loang lổ, làm như nàng không nhìn thấy sao? Trang Thư Tình cũng lười vạch trần hắn, “Chuẩn bị một chút, mang theo một số dược liệu cứu mạng, chúng ta phải đi ra ngoài.”

”Ôi, lập tức.” Có việc làm, Thanh Dương Tử lập tức liền hưng phấn.

Sau đó Trang Thư Tình đi tới thư phòng tìm một người khác.

Đã nhiều ngày Chỉ Cố không đi theo nàng, nàng có chút không quen. Nhưng nàng cũng không hỏi nhiều.

Trong thư phòng có bốn người đang ở.

Bạch Chiêm nhìn thấy nàng đến liền có chút cao hứng, nói đúng hơn là vô cùng cao hứng, “Sao lại đến?”

Ba người khác vội vàng hành lễ, “Trang tiểu thư.”

Trang Thư Tình cười với bọn họ, kéo tay áo Bạch Chiêm nói: “Lưu Xuân Hiền và Từ tướng quân đang ở thôn trang ngoài thành.”

”Ai đưa tin tức tới?”

”Lưu thiếu phu nhân, thôn trang kia là của nàng.”

Bạch Chiêm biết suy nghĩ trong lòng nàng, quay đầu phân phó, “Cho người đi theo.”

”Vâng.”

Sau hai khắc, đoàn người lên một chiếc xe ngựa bình thường đi ra khỏi thành.

Thôn trang quả thật thật rất dễ dàng tìm được.

Liếc mắt nhìn nhìn xung quanh, gần đây không chỉ có một thôn trang, tuy là cách xa nhau nhưng cũng rất an toàn.

Người trong thôn trang rất cẩn thận, đứng sau cửa hỏi người đến là ai.

”Ta họ Trang, đúng hẹn đến đây.”

Cửa lập tức liền được mở ra, Lưu Xuân Hiền trên mặt lúm phún râu đứng ở cửa, nhìn thấy được người, hai mắt liền sáng lên.

”Người ở nơi nào?”

Lưu Xuân Hiền không nói hai lời liền dẫn người vào trong phòng.

Hắn không nói chuyện, Trang Thư Tình cũng không hỏi nhiều, nàng rất sợ hỏi ra sẽ nhận được tin dữ.

Dẫn người đến trước cửa hầm, Lưu Xuân Hiền giải thích nói:: “Hầm đã được chặn bằng đá, nếu có người đến cũng khó vào được.

Trang Thư Tình khẽ gật đầu. Vào thời điểm này có thể nghĩ cách cứu người mà không phải ruồng bỏ, đủ để có thể chứng minh nhân phẩm của nam nhân này rất cao tượng.

”Từ tướng quân, Khang Thẳng. Trang đại phu đến.”

Ánh sáng bên trong hầm không tốt, lúc mới đi vào trang Thư Tình nhìn không rõ người ở bên trong. Nhưng lờ mờ vẫn có thể đoán được bên trong chỉ có hai người.

Nhưng tin tức lúc trước nhận được là Từ tướng quân và ba nhi tử bị mất tích.

Trong lòng Trang Thư Tình có dự cảm bất hảo.

Từ Khang Thẳng vừa nhìn thấy Trang Thư Tình liền quỳ xuống trước nàng, thanh âm khàn đặc, “Trang đại phu, cầu ngài cứu lấy cha ta, cầu xin ngài cứu lấy cha ta.”

”Đứng lên.”

Dưới thân Từ Công Mậu bị đâm một nhát dao, người đang hôn mê, gò má gầy như mất một lớp da.

Mạch tượng lúc đứt lúc liền, giống như là tùy thời có thể đứt đoạn.

”Cho ta biết tình huống của Từ tướng quân.”

Từ Khang Thẳng nhanh chóng đi đến giọng nói khàn khàn: “Cha bị trúng độc, trên người chỉ có một vết thương, miệng vết thương không tính nghiêm trọng, ta đã xử lý qua.”

”Cho nên độc của Từ tướng quân độc không phải tới từ miệng vết thương, mà là có người hạ độc?” Vừa nói xong, Trang Thư Tình vừa ra hiệu cho Thanh Dương Tử tiến đến.

”Đúng, là bọn họ hạ độc cha ta.” Mắt Từ Khang thẳng đỏ ngầu như muốn nứt ra, “May mắn trước khi xuất chinh tiểu muội từ chỗ Trang đại phu lấy được không ít được liệu, nàng nhấn mạnh tất cả đều là thuốc cứu mạng, còn sợ chúng ta dùng không đúng cách nên đã căn dặn rõ ràng, cha lấy một chút được liệu quan trọng mang bên người, nếu không có những thứ này, cha sợ là không thể chống đỡ được đến khi trở về.”

Thanh Dương Tử lấy một giọt máu ra ngửi ngửi, lập tức liền kinh ngạc lên tiếng, “Là cùng một loại độc giống Ngột Đê.”

”Cũng là loại độc đó sao?”

”Không phải, là một trong số những loại Ngột Đê bị trúng.” Thanh Dương Tử giải thích nói: “Mấy loại độc kia bị hạ cùng lúc sẽ có thể khắc chế lẫn nhau, nhưng chỉ một loại sẽ càng nguy hại đến tính mạng còn người.”

”Người có thể giải được không?”

”Đương nhiên có thể, nhưng mà phương pháp phối thuốc lúc trước không thể dùng, ta cần thời gian cân nhắc.” Không cần Trang Thư Tình thúc dục, hắn lập tức cầm mấy viên thuốc trong hộp ra bỏ vào miệng Từ tướng quân, lúc trước lấy được không ít được thảo tốt từ chỗ của Trang Thư Tình, ngẫu nhiên hào phóng một lần cũng có thể.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 145: Mất Trưởng Tử

“Hầm rất ẩm ướt, Từ công tử hãy cõng Từ tướng quân lên giường đi.”

“Vâng.”

Từ Khang Thẳng và Lưu Xuân Hiền thuận thực phối hợp đỡ người lên giường, dọc theo đường đi bọn họ đã phối hợp không biết bao nhiêu lần.

Đợi đến khi đưa người đến nơi sáng hơn, Trang Thư Tình mới phát hiện tình huống của Từ tướng quân so với đoán trước của nàng còn kém hơn rất nhiều, môi khô nứt, sắc mặt tiêu tụy, vài lần gặp mặt đều thấy Từ tướng quân một bộ dạng cao lớn khỏe mạnh, hiện tại như vừa vớt người ra từ trong nước, giống một vị lão nhân đang sắp gần đất xa trời.

Cần thận xem mạch thêm một lần nữa, Trang Thư Tình nhận thấy vấn đề lớn nhất vẫn là độc, nhưng mà bệnh trạng như khó thở không can tâm này.

“Cha là đang uất giận.” Như là biết Trang Thư Tình đang nghĩ cái gì, Từ Khang Thẳng mở miệng nói, trong thanh âm dường như mang hết tất cả nhẫn nại vốn có, “Đại ca... đã chết.”

Trang Thư Tình mạnh mẽ ngẩng đầu, miệng giật giật, nhưng không nói được từ nào.

Ba cha con, có thể trở về hai người đã là vạn hạnh, dù sao cũng so với toàn đội đều mất còn tốt hơn rất nhiều, nhưng đối với Từ tướng quân lại không phải như thế, đó là nhi tử hãn dùng tâm bồi dưỡng nhiều năm, là

trưởng tử hấn kí thác mọi hi vọng, cho nên đây mới là vết thương trí mạng của hấn.

Từ Khang Thẳng tiếp tục nói, “Cha đã sớm tra được chuyện không thích hợp, từ khi người mang đi mười vạn binh mã của Hội Nguyên Phủ đã cảm thấy không thích hợp, nhưng cho dù cảm thấy có gì đó không đúng thì cũng không thể bỏ lại bọn họ mà chỉ lo cho chính mình, vì vậy từ khi ra khỏi Hội Nguyên Phủ cha vừa cẩn thận chu toàn mọi thứ, vừa tìm chứng cứ, nhưng mà cha đã liệu sự sai, những người đó từ khi bắt đầu đã không muốn người còn sống trở về, vừa tra liên tra được bản thân bị trúng độc, cha ăn được liệu để chống đỡ, đại ca... đại ca mang theo hộ vệ tùy thân mở một đường máu, hai trăm cận vệ chết trận, đại ca cũng...”

Nghĩ đến tình cảnh bản thân từng chứng kiến, Từ Khang Thẳng nhin không được gào khóc, huynh trưởng của hấn liệu mình mở đường máu, dù đã sắp kiệt sức vẫn không ngã xuống, còn giúp hấn cản mấy đao.

Cha học máu tại trận, dọc theo đường đi vẫn không tỉnh lại.

Khóe mắt Trang Thư Tình cảm thấy cay cay, nàng đã suy nghĩ tới kết cục, nhưng không hề tưởng tượng được quá trình sẽ diễn ra khốc liệt như vậy.

Một hồi lâu sau, Từ Khang Thẳng mới buông lỏng xuống.

“Đầu óc ta không nhiều mưu kế như đại ca, nếu dọc đường đi không có Lưu huynh đệ, ta và cha sợ là không thể đào thoát.”

Trải qua lần này, Lưu Xuân Hiền sớm không phải là vị thư sinh yếu đuối trước kia, trên người như cô đọng sinh tử, khiến cho hấn càng thêm kiên cường quyết đoán, thấy Từ Khang Thẳng như vậy cũng chỉ có thể vỗ vỗ bả vai của hấn, cũng không nói thêm gì.

“Tình huống của Từ tướng quân y thuật của ta không giúp được, Chỉ Cổ, chàng nghĩ biện pháp mang Hạ Trân đến đây, thuật châm cứu của nàng ấy có thể giúp được một chút.”

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên hiểu ý, lập tức đi an bày.

Từ Khang Thẳng cảm kích nhìn nàng, nguyên bản hẳn còn có chút lo lắng Trang đại phu e ngại bọn họ đang bị chu sát nói không chừng bản thân còn bị quấn vào, ít người dưới tình huống như vậy còn có thể bảo trì bình tĩnh.

Trong thời gian chờ đợi, hẳn và Xuân Hiên đã thương lượng không dưới năm phương pháp khác nhau để ứng đối, nếu người tới không phải Trang đại phu thì sẽ xử lý như thế nào.

Cũng may Trang đại phu thật sự đến.

Trước kia có nghe đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi là một hành động vô cùng cảm động lòng người, hiện tại hẳn dường như cảm nhận được rồi.

Tình huống Từ Khang Thẳng biết được không nhiều, muốn biết rõ ngọn nguồn thì phải chờ Từ tướng quân tỉnh lại.

Bởi vì độc không dễ giải như lúc trước nên khi Hạ Trân đến vẫn chưa có được thuốc giải, Trang Thư Tình trước để Hạ Trân châm cứu cho Từ tướng quân trước.

Nàng kéo Bạch Chiêm ra khỏi phòng, thở ra ngụm khí đã nghẹn hồi lâu, “Cảm giác không tốt lắm.”

Bạch Chiêm nắm chặt lấy tay nàng, nhẹ “Ừm” một tiếng phụ họa, không nói cho nàng việc này sợ là có liên quan đến hẳn.

Cho dù có cách hăn thật xa, nhưng một số người vẫn luôn ngóng trông hăn có thể chết mới cam tâm.

Cho tới bây giờ hăn vẫn luôn cảm thấy chướng mắt với vị trí kia,

Bọn họ còn cho rằng hăn giống bọn họ? Trong mắt chỉ chứa được một Chu Quốc nho nhỏ?

”Chỉ Cố, Từ gia như thế nào?”

Bạch Chiêm cầm chặt lấy tay nàng, mấy ngày nay rõ ràng ngủ không được an ổn nhưng vẫn cố chấp kiên trì, quyết ý không muốn để hăn liên lụy vào.

Chỉ là hiện tại sợ là khiến nàng thất vọng rồi.

”Ta sẽ không để bọn họ được đắc thủ.”

Trang Thư Tình nắm lấy tay hăn, “Bọn hăn bỏ công thiết kế như vậy chẳng phải vì muốn bức ta hành động đối kháng với hoàng thượng?”

“Bọn họ đã sớm hành động, động thủ với Từ Công Mậu cũng nằm trong tính toán.”

Lòng Trang Thư Tình bốc lên hàn ý, vì vậy Từ tướng quân chỉ còn chừa lại nửa cái mạng, chết mấy trăm thị vệ và con trai trưởng, tất cả đều chỉ vì Chỉ Cố? Chỉ vì muốn khích chàng ấy ra tay?

“Trừ vị trí kia, bọn họ còn có thể thấy được thứ gì nữa? Chết nhiều người hơn nữa cũng cảm thấy đáng có phải hay không?”

Bạch Chiêm kéo Trang Thư Tình đang tức giận đến phát run vào trong lòng, hoàng gia không có tình cảm, vì vậy hăn mới cách xa chỗ đó, ngay cả kinh đô cũng không ở, thiên hạ rộng lớn, không phải chỉ có một Chu Quốc.

Hắn chưa bao giờ từng vì phụ thân là hoàng đế mà cảm thấy siêu việt, ngược lại còn vì thân phận của hắn mà đã từng có ý nghĩ không muốn nhận thức, rất phiền toái.

Liền như lúc này vậy.

“Giải được đã làm tốt.” Thanh Dương Tử bưng một chén nước đen tuyền đi đến, nhìn thấy hai người đang ôm nhau liền ‘A’ một tiếng thật dài, nắm ngón tay che kín mắt, “Không nên nhìn, không nên nhìn.”

Trang Thư Tình kiếc hắn một cái, tự biết không thể tiếp tục ở trước mặt mọi người thân mật với Chỉ Cố.

Từ Công Mậu tỉnh lại đã là trời tối.

Con trai thứ vui mừng khóc lên, Lưu Xuân Hiền ánh mắt đỏ hồng, Trang đại phu ở đây, Bạch công tử cũng ở đây, xem ra hắn còn sống.

Đầu óc trì độn hồi lâu mới thông thả suy nghĩ, hình ảnh đầu tiên chảy vào đầu là cảnh tượng trường tử hy sinh trước lúc hắn ngất đi.

Trang Thư Tình nhìn mặt hắn đột nhiên trắng bệch, hơi thở dồn dập, môi biến sắc liền biết là sự tình không tốt, bước lên phía trước xem mạch, quả nhiên là tức giận công tâm.

“Từ tướng quân, người chết đã chết, người sống vẫn phải sống tiếp, ngài không thể xảy ra chuyện, Từ gia một đại gia tộc vẫn phải chờ ngài gánh vác.”

Dồn dập thở dốc mấy tiếng, Từ tướng quân mới dần dần bình thường trở lại, lão lệ từ khóe mắt chảy xuống.

Trang Thư Tình cảm thấy mũi chua chua, nhưng không biết an ủi nỗi đau mất con của vị lão nhân trước mắt như thế nào.

Cũng may Từ Công Mậu không thất thố bao lâu liền gắng gượng lại.

”Thắng nhi, Xuân Hiền, một đường đến đây làm khó hai người mau đi nghỉ ngơi.”

”Cha...”

Lưu xuân hiền xác nhận, lôi kéo từ Khang Thắng ra ngoài.

Hạ Trân cũng tự giác ra khỏi phòng, đứng ngoài cửa trông chừng.

Trầm mặc một lát, Từ Công Mậu mới mở miệng, “Bọn họ là hướng về phía công tử ngài ra tay.”

Đầu Trang Thư Tình như ông ông lên từng tiếng, thế nhưng... thật sự như vậy, “Bởi vì Từ gia có quan hệ gần với ta, mà ta với Chỉ Cố... cho nên muốn trừ bỏ ngài?”

“Không phải đơn giản như vậy.” Từ Công Mậu giãy dụa muốn ngồi dậy nói. Thanh Dương Tử tiến lên giúp một phen, trong triều ai cũng biết Hội Nguyên Phủ là địa bàn của công tử, không ít người từng can gián hoàng thượng, nhưng hoàng thượng không hề nói tới chuyện gì về công tử, còn thường xuyên ban thưởng rất nhiều thứ cho công tử, vì vậy những người kia cũng càng thêm kiêng dè phòng Hội Nguyên Phủ, ngay cả Liễu gia Lão Tứ vì tộc gia ở Hội Nguyên Phủ mà hành động trên triều ngay cả nửa bước cũng khó đi, nhân mạch mấy thập niên của Liễu lão gia tử cũng không có bao nhiêu tác dụng, những người khác càng không cần phải nói.”

Thờ dài một hơi, Từ Công Mậu tiếp tục nói: “Tuy rằng ta không chưởng quân binh quyền nhiều năm, chỉ quản chút binh mã ở Hội Nguyên Phủ, nhưng bọn họ vẫn lo lắng với ta, sợ ta được công tử sử dụng, cho nên mới muốn hành động chặt đi ‘cánh tay’ của ngài.”

Bạch Chiêm vẫn như trước không để ý, “Bọn họ cấu kết với Cúc quốc?”

“Vâng.” Vừa nói đến đây, Từ Công Mậu liền kích động, “Lúc trước binh bại là bởi vì bọn họ cấu kết cho kẻ thù xâm nhập vào, chẳng lẽ bọn họ không biết Cúc Quốc ăn không đủ no hay sao? Hành động dẫn sói vào nhà như vậy sao có thể làm!

“Chỉ cần có thể ngồi lên vị trí kia, có cái gì bọn họ không thể làm, người lên kinh đi.” Khóe môi Bạch Chiêm gợi lên độ cong lạnh lùng, “Tất cả người của Từ gia đều đi, trên đường sẽ có kẻ được phái đến, ta sẽ cho người hộ tống bọn họ.”

Từ Công Mậu lập tức hiểu được ý tứ của Bạch công tử, dùng sức gạt đầu, “Ta đi.”

”Trần Nguyên, đi an bày.”

”Vâng.”

Bạch Chiêm lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Từ Công Mậu, “Người Từ gia ta giúp người chiếu cố, ta sẽ cho người câu trả lời thỏa đáng.”

”Chuyện không liên quan đến công tử, là bọn hã không chịu được công tử, ta không cần gì khác, chỉ cần có thể báo thù huyết hận cho trưởng tử.”

Trang Thư Tình cẩn thận quan sát vẻ mặt Từ Công Mậu, xác định không có mang theo đối hận ý với Chỉ Cố mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nếu Từ gia đối với chỉ cố hoặc đối với nàng nàng nổi lên khúc mắc, nàng sẽ cảm thấy đáng tiếc.

Nàng khẳng định sẽ đứng bên người Chỉ Cố cho dù Giai Oánh là đệ tử nàng.

Từ gia vô tội, Chỉ Cỗ sao không vô tội chứ?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du
dtv-ebook.com

Chương 146: Bạch Chiêm Bị Bệnh

Liên tục mấy ngày, Từ Giai Oánh đều đứng ở trong sân của nàng, đây là ý của tam ca.

Trong lòng nàng cũng có chút ngóng trông.

Đã là buổi tối, nàng cũng đã chết tâm, chuẩn bị trở về nghỉ.

”Ngao ô!”

Không chút nghĩ ngợi, Từ Giai Oánh cũng bất chấp xiêm đã thoát một nửa, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong viện là là con sói bạc uy phong lẫm lẫm đứng trước sân, trong miệng ngậm một bức thư.

Đưa tay nhận lấy, Từ Giai Oánh ngây ngốc nói một câu cảm ơn.

Con sói bạc hô lên một tiếng, nhảy lên nóc nhà rời đi.

Trên phong thư viết ‘gửi Từ phu nhân’.

Từ Giai Oánh nhanh chóng chạy tới chỗ mẫu thân, trước cửa viện quay đầu lại phân phó, “Đi tìm tam ca, nói tam ca đến chỗ của nương.”

”Vâng.”

Từ phu nhân một đêm không ngủ được, đang uống trà an thần, cầu nguyện tối nay có thể nghỉ ngơi tốt mấy canh giờ, nếu không khối thân thể

này của nàng sẽ không chống đỡ được.

Ngẩng đầu nhìn nữ nhi đi đến định lên tiếng hỏi, thấy phong thư trong tay nàng liền hiểu được.

Cho hạ nhân trong phòng ra ngoài hết, từ phu nhân vội vàng mở thư trong tay ra xem.

Dường như người viết thư không thể bình ổn tâm tình nên chữ viết ngoáy rất nhiều, tâm tình cũng không an tĩnh như lần trước.

Từ phu nhân cẩn thận nhìn hai lần rồi đưa cho nữ nhi.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, cha còn sống, cha còn sống...” Từ Giai Oánh vừa xem vừa cười, nhưng nhìn thấy lời sau liền cười không nổi.

Đại ca mất rồi, đại ca thế nhưng mất rồi.

Từ Giai Oánh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía nương, lại nhìn thấy nương vừa cười vừa rơi lệ.

”Nương...”

”Ta không sao, ta cao hứng, ta cao hứng.” Từ phu nhân ôm ngực, xem nhẹ đau đớn trong tâm khảm, “Nếu như không có tin xấu lúc trước, có thể ta sẽ chỉ có thương tâm, nhưng so với cả ba không về, hiện tại cuối cùng còn được hai người cũng đã may mắn. Tốt hơn nhiều với dự đoán của ta, ta cao hứng. Thật sự cao hứng.”

Từ Giai Oánh tất nhiên không tin lời này của nàng, nhưng cũng chỉ có thể mong nương thực sự suy nghĩ như vậy.

“Trang đại phu bảo chúng ta cùng cha lên kinh kêu oan trước sao?”

“Đây là ý của Bạch công tử.” Từ phu nhân vỗ vỗ ngực mấy cái, muốn khiến cho lòng ngực không khó chịu nữa, “Các con vẫn một mực không hiểu tại sao chúng ta lại lễ ngộ với Bạch công tử như vậy, hiện tại cũng không giấu diếm các con nữa, Bạch công tử là hoàng tử, những chuyện khác không cần suy nghĩ, cứ theo lời ngài ấy làm. Bạch công tử đã nói sẽ cho người hộ tống chúng ta lên kinh, chúng ta chắc chắn sẽ không có nguy hiểm, đi chuẩn bị đi, người của hoàng thượng vừa đến chúng ta liền lập tức lên kinh.”

“Hoàng... Hoàng tử?” Từ Giai Oánh ngốc lăng lăng hỏi, “Vậy sư phụ chẳng phải chính là hoàng tử phi?”

“Bạch công tử vẫn luôn chú ý vị trí này, hoàng thượng vẫn luôn muốn đánh chính danh hiệu nhưng Bạch công tử không cần, vì vậy ngài ấy vẫn là Bạch Công tử, mà không phải hoàng tử Chu Quốc.”

Từ Khang Bình lại suy nghĩ thực tế hơn, “Hoàng thượng đối với vị hoàng tử này thế nào?”

“Cực kì thiên vị sủng ái, chỉ cần ngài ấy nhúng tay muốn quản việc này, Từ gia cũng ta sẽ không có việc gì, đại ca các người sẽ không còn chết không minh bạch.” Từ phu nhân cắn chặt răng, hận không thể tìm được người kia một ngụm cắn chết hẳn.

Từ Khang Bình thoáng an lòng một chút, nghĩ tới những kẻ có thể được an bày trên đường để bắt người Từ gia liền lên tiếng, “Con lập tức đi an bày.”

Ngày kế, người của kinh đô đã tới.

Một đám người vây kín Từ gia, nhưng không có động tác gì khác, người đứng đầu đi về phía Bạch phủ.

Sau đó được người Bạch phủ dẫn đến trước mặt công tử.

“Mặt tướng thống lĩnh cấm vệ quân Kim Quý tham kiến Bạch công tử.”

“Miễn.” tâm tình Bạch chiêm không được tốt lắm, “Người của ai?”

“Dạ?” Kim Quý không hiểu ngẩng đầu, cái gì người của ai?

“Công tử nhà ta hỏi người là người của vị quý nhân nào?” Trần Nguyên phiên dịch lại một câu, chợt thấy chính mình cũng co rút khóe miệng, ai lại nói thực ra mình là người của ai.

Quả nhiên, Kim Quý ‘păng’ một tiếng quỳ xuống. “Mặt tướng ngàn vạn không dám.”

Bạch Chiêm phiên chán nhất là những người động một cái liền quỳ xuống, người ở Bạch phủ ngày thường cũng không có bộ dáng này.”Tới gặp ta làm gì.”

Kim Quý từ trong lòng lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên, “Trước khi đi hoàng thượng có giao cho mặt tướng một phong tư, lệnh mặt tướng tự mình đưa đến tay công tử.”

Trần Nguyên tiếp nhận, cẩn thận coi kỹ sau mới đưa cho công tử.

Bên trong thư chỉ có mấy lời ít ỏi, nói hẩn cũng cùng hồi kinh, chỉ cần hẩn tiếp nhận việc này, Từ gia tùy ý hẩn xử trí.

Bạch Chiêm đương nhiên biết đây là một cái bẫy, giẫm lên thì cũng đừng nghĩ muốn thoát thân, nhưng hẩn vẫn cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút, ngay cả nhìn kim Quý cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“Đứng lên nói đi.”

Kim Quý bất an đứng dậy, không dám nói nhiều thêm một lời.

“Phụ thân nói người làm thế nào?”

“Hồi công tử, hoàng thượng nói mang toàn bộ Từ gia lên kinh đô, Từ phủ tạm thời dán giấy niêm phong.”

”Dẫn theo bao nhiêu người đến?”

”Hai trăm người.”

Bạch Chiêm quay đầu phân phó, “Trần Nguyên phái bốn mươi người trà trộn vào, lên kinh cùng bọn họ, người nào đến cứ trói lại đưa tới trước mặt phụ thân.”

Kim Quý nguyên bản cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Bạch công tử vì muốn bảo hộ người Từ gia, dù sao Hội Nguyên Phủ cũng gần kinh đô, Từ gia và trang Thư Tình lại thân cận là chuyện rất nhiều người đều biết, nhưng nghe đến lời phía sau liền cảm thấy không thích hợp, Bạch công tử ý nói là có người sẽ đến đoạt người?

Nhưng mà hắn cũng không hỏi nhiều.

Trước khi đến hoàng thượng đã từng phân phó, Bạch công tử nói thế nào hắn cũng chỉ cần nghe theo, nếu Bạch công tử muốn giúp Từ gia hắn cũng phải thuận ý.

Tình huống hiện tại đã tốt hơn so với đoán trước tốt hơn nhiều

Bạch Chiêm đem thư cho Trang Thư Tình xem.

“Hoàng thượng là có ý gì? Không ngại muốn kéo thêm thù hận cho chàng hay sao?”

”Phụ thân muốn để ta kế vị.”

Trang Thư Tình suy nghĩ, nhớ tới mấy câu kia, cũng không thấy có ý này.

Bạch Chiêm cũng không giải thích với nàng, “Ta không có hứng thú, không cần để ý tới, nhưng mà lần này ta tính muốn đi kinh đô một chuyến, có một số người nếu không muốn sống yên qua ngày vậy thì cũng đừng mơ.”

Trang Thư Tình cũng tức giận bọn họ không coi trọng mạng người, oán hận nói: “Nên để cho bọn họ biết không thể dùng địa vị đi ép buộc người khác, lúc trước đại hoàng tử và tứ hoàng tử gặp chuyện như vậy không phải chỉ cần bế môn không ra thôi sao, bọn họ có thể sợ cái gì, nếu muốn bọn họ không dám ra tay thì phải xử trí theo pháp luật, làm như vậy bọn họ mới còn dám tiếp tục ra tay nữa.”

Trong mắt Bạch Chiêm hiện lên ý cười, đừng nhìn Hữu Phong là đại phu, tâm địa từ bi, nhưng có một số việc lại cực kỳ có nguyên tắc.

“Chỉ Cố, chàng đừng nhúc nhích.” Bởi vì là ở nhà nên Bạch Chiêm không búi tóc, tóc đã tán loạn một nửa.

Trang Thư Tình quần một lọn tóc trong tay, nếu nàng nhìn không lầm, Chỉ cố có sợi tóc màu trắng. Rõ như vậy, trước kia không có khả năng nàng không phát hiện được, cũng không phải đột nhiên liền có.

Kéo người ra bên ngoài, thả xuống toàn bộ tóc của hắc, nương theo ánh sáng bên ngoài kề sát mặt vào nhìn, tóc bạc so với của nàng còn nhiều hơn.

Trang Thư tình lập tức nóng nảy, “Sao lại như vậy, sao đột nhiên tóc lại trắng nhiều như vậy.”

Theo bản năng xem mạch của hắc, Bạch Chiêm lại tránh tay nàng, “Không sao.”

Trang Thư Tình gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt hắc. “Chàng biết là chuyện gì xảy ra có phải hay không?”

Bạch Chiêm tự mình búi lại tóc, trong lòng nổi lên gợn sóng, trên mặt lại không hiện nữa phần, “Trước kia từng có, sau này thì tốt hơn nhiều, không nghĩ tới bây giờ lại có.”

Trang Thư Tình linh hồn đến từ hiện đại, thiếu niên tóc bạc cũng gặt qua không ít, đây quả thật cũng không phải vấn đề lớn, chân chính khiến nàng quan tâm là chỉ cố đang dấu diếm gì đó.

”Cho ta xem mạch. Ta lo lắng.”

Bạch Chiêm cho tới bây giờ cũng không cự tuyệt nàng cái gì, cũng không kiên trì bao lâu liền đưa tay tới.

“Làm sao có thể...” Trong mắt Trang Thư Tình tràn đầy kinh ngạc, trước kia nàng đã xem mạch cho Chỉ Cố. Cho tới bây giờ vẫn không thể tốt hơn, nhưng mạch tượng lần này lại quá nhiều nguyên khí so với bình thường, nhưng khí huyết lại hư, chuyện này không phải quá mâu thuẫn hay sao?”

”Không cần lo lắng, Qua một thời gian ngắn thì tốt rồi, nếu đến lúc đó còn chưa tốt thì nàng lại lo lắng cũng không muộn.”

Nhìn vẻ mặt của hắc hoàn toàn bình thường, nghi ngờ trong lòng Trang Thư Tình rốt cuộc vơi đi một chút, “Nếu như có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói với ta.”

”Ừm.”

Tựa như ngày thường đưa Trang Thư Tình trở về phòng ngủ, đưa người về phòng, nói ngủ ngon, Bạch Chiêm như thường quay đầu đi.

Nhưng hắn không trở về phòng của mình, mà tiến đến phòng của Thanh Dương Tử.

Thái độ của Thanh Dương Tử đối với giải phẫu thật sự là vô cùng nhiệt tình. Trang Thư Tình vẫn luôn quá lo lắng hắn ngày đêm ham mê giải phẫu khiến âm khí xâm nhập, vì vậy quy định buổi tối không được giải phẫu.

Nguyên tưởng rằng Thanh Dương Tử sẽ không nghe theo, nhưng Thanh Dương Tử chẳng những sẵn sàng đáp ứng, mà còn rất nghiêm cẩn chấp hành, lúc này Trang Thư Tình mới không thường theo dõi hắn nữa.

Hôm nay, Thanh Dương Tử đang phối dược

Thình lình xảy ra động tĩnh khiến tay hắn run lên, thuốc bột cho quá tay, nhưng hắn lại rất thành thật quay người không có nửa câu oán thán.

Không có biện pháp, người dám đá cửa phòng hắn quả thật không nhiều.

”Công tử.”

Bạch Chiêm tùy ý ngồi xuống, “Xem mạch.”

Tuy rằng Thanh Dương Tử cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Rất nhanh, hắn liền biết nguyên nhân.

”Làm sao có thể...”

Thấy công tử không có chút nào kinh ngạc, Thanh Dương tử quyết tâm cần thệ phân biệt từng sự cổ quái của mạch tượng.

“Nguyên khí quá nhiều nhưng khí huyết lại hư có phải vậy không?”

Nói hăn trả lời như thế nào đây, lúc trước vẫn bình thường sao lại đột nhiên như vậy, khí huyết sao lại hư!

Thanh Dương tử thu tay, long mày nhăn lại, “Công tử ngài có biết tình huống của mình không? Nguyên nhân thì sao? Ngài cũng biết?”

”Hữu Phong nói.”

Thanh Dương Tử nghĩ một lát mới nhớ ro công tử lấy tên chữ cho Trang tiểu thư là Hữu Phong, “Trang tiểu thư đã biết?”

Vân vê cổ tay áo, Bạch Chiêm nói: “Người đừng nói cho nàng ấy biết ta để người điều trị thân thể, miễn cho nàng lo lắng.”

“Vâng, ngài muốn ta nói như thế nào cũng ó thể, nhưng mà ngài cũng phải nói với ta, thân thể của ngài như vậy là vì sao?”

”Người theo ta mấy năm nhưng có từng thấy ta luyện công ba giờ chưa?”

Thanh Dương Tử nghĩ nghĩ, lắc đầu.

”Công pháp không hoàn toàn, mười bốn tuổi ta đến bình cảnh, đột phá không được, lúc đó thiếu chút nữa toi mạng, sau này lại bị tán đi một phần công lực, ta cũng không luyện võ công mới sợ lại gặp chuyện không may.”

“Nếu đã không luyện công nữa vậy sao có thể lại xuất hiện tình huống như vậy? Chẳng lẽ không luyện nhưng nó lại tăng trưởng.” Thấy vẻ mặt công tử, Thanh Dương Tử trở mắt, “Thật sự là như thế?”

Điều này khiến cho nhiều người liều sống liều chết luyện công sao có thể chấp nhận sự thực!

”Không có biện pháp khác sao? Có thể bỏ đi một phần hay không?”

Bạch Chiêm mím môi, “Nếu bỏ đi cũng chỉ có thể bỏ toàn bộ, làm một phế nhân.”

“Công tử, cho dù ngài là phế nhân ta cũng sẽ đi theo ngài.”

“...” Bạch Chiêm không tiếp tục nhìn hắn, xoay người về phòng.

“Hình như lời nói không dễ nghe.” Thanh Dương Tử ngồi xổm xuống xoa loạn một đầu đầy tóc vốn đã rất rối loạn, dùng sức suy nghĩ ra những thứ hắn học được từ sư phụ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nguyên do vì sao.

Loại tình huống này có thể nghĩ biện pháp khác đem công pháp tán ra một phần? Nếu có thể dễ dàng như vậy, công tử đã sớm làm.

Công tử luyện, hình như là công pháp gia truyền của Bạch gia.

Đầu óc hắn không dùng được, phải đi thương lượng với Trần Nguyên một tiếng, để hắn nghĩ biện pháp.

Hắn nói lời thật lòng, cho dù công tử phế đi võ công bọn hắn vẫn như trước đi theo công tử, chỉ là... công tử tuyệt đối không thể để bản thân biến thành như vậy.

Từ gia hiện tại tuy là gia quyến của tôi thân, nhưng cũng không trông nom quá khắt khe, càng không cần phải nói bị xiềng chân đóng gô.

Bởi vì đại bộ phận là nữ quyến, Kim Quý đã chuẩn bị trước cho họ một cỗ xe ngựa tốt.

Người Từ gia rất có chừng mực, xe ngựa cũng không đẹp để quý giá, là loại đơn giản nhất, trên đường thường có người dùng loại này, trên đường bị xóc choáng váng.

Nhưng người Từ gia vẫn cảm kích, đây chẳng những bảo toàn mặt mũi Từ gia, cũng có thể hạn chế các nàng chịu khổ, thân là tội thần, đây đã là ưu đãi khó có được.

Việc này đã truyền ra.

Từ sáng sớm, trước cửa Từ gia đã có rất nhiều người.

Người có quan hệ với Từ gia cũng không nhiều.

Lòng người dễ thay đổi, không hơn gì thứ này.

Từ Giai Oánh cùng mẫu thân và đại tẩu cùng ngồi chung một chiếc xe ngựa, thăm dò vén màn lên, cũng không có người nào lên tiếng khiển trách bọn họ.

Cho tới bây giờ nàng vẫn là đại tiểu thư cao cao tại thượng, lần này rơi xuống nước, trên mặt Từ Giai Oánh cũng có chút mất mặt, nhưng nhìn thấy sư phụ và sư muội đều ở trong đám người, lòng nàng nhất thời liền sáng sủa.

“Nương, sư phụ đang gật đầu với con, là có ý gì?”

Tinh thần Từ phu nhân không tốt lắm nhưng vẫn cố gắng chống người nhìn qua cửa xe, nhưng lại không nhìn thấy động tác của Trang đại phu.

Đang định buông màn xuống, một vật được ném vào cửa xe.

Từ Giai Oánh vội nhặt lên, là một nắm giấy.

“Bên trong có bốn mươi người, người đứng đầu người đã gặp qua, Ngô Thiên, có việc gì thì tìm hắn, trên đường đi nhớ để ý.”

“Nương, chỉ cần lần này Từ gia có thể vượt qua cơn sóng lớn, con sẽ đem mạng mình bán cho sư phụ.”

Từ phu nhân khẽ buông lỏng, thân thể dựa ra sau, “Bán đi, nàng đáng giá nhận được.”

Lúc các nàng bị vây trong phủ không thể động đậy, nếu không có Trang đại phu vì các nàng nghĩ cách, khả năng các nàng sẽ không thể an tâm lên kinh như vậy, kinh đô cũng sẽ không dễ dàng chuẩn bị xe ngựa cho các nàng.

Nàng vô cùng may mắn vì quyết định thành toán tâm nguyện học y của nữ nhi.

Có nhân, mới có quả.

Bạch Chiêm vẫn như trước đứng sau lưng Trang Thư Tình cùng vào cùng ra, hết thấy đều giống như thường, nhưng Trần Nguyên rõ ràng cảm thấy được công tử đang khẩn trương.

Hắn đã đi thư phòng của Bạch gia.

“Không có bất kỳ quyển sách quý nào.”

Hương Tả nhanh chóng thả chậm bước chân, “Công pháp này của Bạch gia là từ đâu tới.”

”Tổ truyền.”

”Tổ tiên mấy đời? Bắt đầu tra ra ngọn nguồn? Mỗi công pháp luôn có một lai lịch.” Hương Tả dừng bước lại, “Ta đi thăm dò.”

“Đợi một chút.” Trần Nguyên nghĩ nghĩ, “Chúng ta có thể thử xuống ty từ chỗ Bạch chính thụ.”

Bạch chính thụ? Hương Tả lập tức lục tìm người này trong đầu, quả thật là nên ra tay từ người này, hiểu biết của người Bạch gia so với bọn họ kỹ càng hơn rất nhiều, chỉ là. “Hắn không nhất thiết sẽ nói cho người, nếu

để Bạch gia biết thân thể công tử có vấn đề, hoặc là bọn họ sẽ nhân cơ hội đưa ra yêu cầu, trước tới nay công tử vẫn luôn muốn triệt để loại bỏ quan hệ với Bạch gia, không thể để bọn họ biết được.”

“Chúng ta không được, không nhất định là Trang tiểu thư không làm được, Bạch Chính Thụ ia cũng không phải loại người lòng tham không đáy, yêu cầu bình thường có thể đáp ứng.”

Trần Nguyên đẩy cửa sổ ra, vừa lúc có gió thổi đến, mang theo lãnh ý, “Việc này, nên để Trang tiểu thư biết.”

”Công tử sẽ không đồng ý.”

”Hậu quả do ta gánh, không có gì quan trọng hơn thân thể của công tử.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 147: Cấn Nguyên

Cấn nguyên

Trang Thư Tình vốn rất quan tâm đến chuyện kia, nhưng nghe được lời của Trần Nguyên nàng vẫn có chút không hiểu.

Không phải chỉ là tóc trắng sao? Làm gì lại nhắc lên chuyện lớn như vậy?

“Nếu vẫn không thể tìm được phương pháp giải quyết, Chỉ Cố lại không chịu phế bỏ võ công? Như vậy chàng ấy sẽ chết sao?”

“Sẽ.” Trần Nguyên cười khổ, “Công tử tuyệt sẽ không phế bỏ võ công khiến bản thân trở thành phế nhân.”

Từ thiên đường ngã xuống địa ngục cũng không hơn gì chuyện này, người luôn kiêu ngạo như hắn sao có thể chấp nhận được.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Trang Thư Tình liền vô cùng đau lòng.

“Chờ hai ngày sau Bạch Chính Thụ sẽ đưa con của hắn đến đây tái khám.”

Trần Nguyên ngẫm hiểu, không tiếng động lui ra.

Trang Thư Tình muốn đứng dậy đến y quán nhưng cơ thể dường như mất hết sức lực, nàng nghĩ, tại sao lại như vậy? Rõ ràng nàng chỉ vừa mới có được hạnh phúc, không lâu trước Chỉ Cố còn nói nàng chỉ còn giữ đạo

hiếu mấy tháng, vừa hết hiếu kì hai người sẽ đính hôn trước sang năm, sang năm liền thành thân.

Rõ ràng nàng đang cực kỳ hạnh phúc.

Bạch Chiêm tiến vào, Trang Thư Tình chưa nói lời nào hắn cũng đã hiếu hết.

Hiếm khi, bước chân của hắn có chút chần chờ.

Hắn không biết nên an ủi Hữu Phong như thế nào, chỉ có thể đến gần ôm lấy nàng.

Sau đó, hắn nghe thấy người trong lòng nhẹ nhàng ôm lấy hắn nói: “Không sợ, chúng ta không sợ, sẽ giải quyết được, chúng ta sẽ tìm được biện pháp giải quyết.”

Bạch Chiêm muốn nói hắn không sao, trong lòng hắn cũng có thứ cảm xúc gọi là e ngại.

Nhưng hắn lại sợ hãi, sợ bản thân không thể cùng người trong lòng bên nhau đến lúc răng long đầu bạc, sợ sau khi thành thân sẽ bỏ lại nàng một mình cô đơn trôi qua suốt quãng đời còn lại.

Nhưng chuyện này, hắn không thể nói ra.

Bởi vì hắn là Bạch Chiêm.

Thật lâu sau, Trang Thư Tình mới hỏi Bạch Chiêm, “Tam Tử nói cái gì?”

Vừa rồi Trần Nguyên dám đến tìm nàng, cũng bởi vì Tam Tử đến.

“Người nhúng tay vào chuyện này là trưởng công chúa và phò mã của nàng ta, nhưng người ngầm thao túng phía sau Tam Tử không thể tra ra, chỉ

lấy được hứng cú trưởng công chưa cầu kết với Cúc Quốc.”

“Phản bội Chu Quốc sẽ bị xử lý như thế nào?”

“Tử tội, tru di cửu tộc.” Bạch Chiêm kéo người ngồi xuống bên cạnh, ôm người lên đùi, không tru cửu tộc của nàng được, nhưng một nhà phò mã không thể trốn thoát.”

Trang Thư Tình nhú mày. “Đến nước này nàng ta vẫn không chịu khai ra kẻ đồng mưu?”

“Xem ra là người kia đã hứa hẹn gì đó với nàng, ta thực hiểu kỳ người phía sau là ai, kẻ này có đầu óc hơn so với những người trước.”

“Đúng là sống không yên.” Tựa vào trước ngực nam nhân, nhịp tim của nàng như hòa vào nhịp tim của hắn, Trang Thư Tình vụng trộm nghĩ, nếu hai người có thể ở cùng nhau như thế này mãi thì thật là tốt.

“Từ gia như thế nào? Có động tĩnh gì không?”

“Còn chưa có, đều là nữ quyến, đường đi rất thuận lợi.”

“Thân thể của chàng là từ lúc nào bắt đầu xuất hiện vấn đề?”

“Mười bốn tuổi, khi đó vì để có thể đột phá nên khiêu chiến khắp nơi, đáng tiếc chọn được không ít đối thủ nhưng vẫn không thể đột phá.”

“Chàng khẳng định chỉ cần đột phá thì sẽ không có vấn đề gì nữa?”

“Ừm.”

Hai người câu có câu không nói xong, cứ như vậy ôm nhau nửa ngày.

Khi Bạch Chính Thụ được mời đến còn tưởng rằng chân của con trai hắn xảy ra vấn đề gì, chưa ngồi xuống chỗ lập tức liền hỏi.

Trang Thư Tình lắc đầu, “Không liên quan đến con trai người, cậu bé khôi phục rất tốt, chỉ cần chú ý điều dưỡng liền tốt.”

“VẬY...”

“Điền Chân, người ra giữ cửa, ai cũng không được phép tới gần.”

Điền Chân sớm đã biết được chuyện từ chỗ của đại quan gia, không nói hai lời liền lui ra ngoài.

Nhìn tình huống trước mắt, Bạch Chính Thụ càng không hiểu ra sao.

Uống một ngụm trà, Trang Thư Tình cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói ra mục đích của bản thân, “Thân thể Chỉ Cố bởi vì luyện công nên xuất hiện một chút vấn đề, công pháp chàng ấy luyện là của Bạch gia, ta muốn hỏi một chút, ở Bạch gia từng xuất hiện vấn đề gì chưa?”

Bạch Chính Thụ kinh ngạc, “Sao lại có vấn đề được? Mấy năm nay người Bạch gia đều luyện loại công pháp này, không có người nào xảy ra vấn đề.”

“Một người cũng không có?”

Bạch Chính Thụ suy nghĩ, cũng không vội vã phủ định, “Công pháp Bạch gia không hề dễ luyện, tổng cộng có sáu tầng. Nhưng theo ta được biết, trong các thể hệ Bạch gia, người lợi hại nhất cũng chỉ luyện đến tầng thứ tư, sau đó thì rất khó đột phá, xin hỏi một tiếng, Bạch công tử luyện đến tầng thứ mấy?”

Cái này, Trang Thư Tình không hỏi qua, nhất thời cũng không trả lời được.

Suy nghĩ một lát, Trang Thư Tình hỏi, “Nếu luyện đến tầng thứ sáu sẽ như thế nào?”

“Không thể nói là thiên hạ vô định nhưng trên đời có rất ít người có thể trở thành đối thủ, chỉ là từ trước tới nay Bạch gia chưa từng xuất hiện nhân tài như vậy.” Khả năng duy nhất chính là Bạch Chiêm, nhưng bọn họ không dám khẳng định Bạch Chiêm đã luyện đến tầng thứ mấy, chỉ nghe đồn rằng, rất ít người có thể địch lại Bạch Chiêm.

“Khởi nguồn của công pháp Bạch gia từ nơi nào, người có biết không?” Không đợi hẳn trả lời, Trang Thư Tình lại nói: “Ta biết vấn đề này có chút quá mức, nhưng ta vẫn hy vọng người có thể trả lời, coi như là nể mặt Bạch phu nhân.”

Trong lúc nhất thời Bạch Chính Thụ không thể trả lời, như là đang lo lắng.

“Đương nhiên, nếu người có yêu cầu gì cũng có thể nói.”

“Ta không phải gia chủ Bạch gia, người sau này làm gia chủ cũng không tới lượt ta, ta sẽ không tốn hết tâm tư vào Bạch gia.” Bạch Chính Thụ tự giễu nói một câu, “Chuyện này còn không phải không thể nói, tổ tiên Bạch gia cũng không phải người Chu Quốc, mà đến từ Tây Vực.”

“Có thể nói địa điểm cụ thể không?”

“Ta không nhớ hết được, như vậy đi, để ta trở về tra chút tư liệu, xem thử có thể giúp được gì không.”

Trang Thư Tình cảm thấy nhất định phải cảm ơn ý thức nghề nghiệp của bản thân, nàng không bởi vì đứa nhỏ kia họ Bạch mà không cứu, vì vậy mà hiện tại Bạch Chính Thụ mới có thể dụng tâm báo đáp nàng.

Đứng dậy trịnh trọng cúi thấp người, “Đa tạ.”

“Lời này của Trang đại phu nói có chút sớm, ta cũng không biết có thể giúp được hay không.” Dừng một chút, Bạch Chính Thụ hỏi, “Tình huống

của Bạch công tử thật sự nguy kịch sao?”

“Chuyện này ta cũng không am hiểu, cụ thể như thế nào ta cũng không biết rõ được, nghe nói hãn chỉ cần đột phá, nếu không, hãn sẽ chết.”

Lòng Bạch Chính Thụ nhất thời trầm mặc thật lâu, có phải đã luyện đến tầng thứ sáu? Tổ tiên đã có người từng luyện đến tầng thứ năm, trong đó cũng không lưu lại phương pháp đột phá, nếu như không đột phá chỉ có thể tìm chết, nhưng trong gia tộc không hề lưu lại bất cứ tư liệu gì về cách đột phá tầng sáu, không người nào biết được phương pháp.

Bạch Chính Thụ là ít người Bạch gia có được tâm thái ổn định, cảm thấy Bạch Chiêm cho dù không về Bạch gia nhưng hãn cũng mang họ Bạch, cũng là nhi tử của đường tử, hãn trẻ tuổi như vậy lại có thể tiến vào cảnh giới mà chưa một tộc nhân nào tiến vào được, đây là kiêu ngạo của toàn bộ Bạch gia.

“Ta lập tức trở về, lập tức sẽ cho Trang đại phu đáp án.”

Trang Thư Tình cũng đứng dậy, ngữ khí thành khẩn, “Tình huống của Chỉ Cố mong Bạch gia tạm thời đừng nói cho người khác, không phải chúng ta đề phòng Bạch gia, mà hiện tại có hoàng tử trong triều muốn nhắm vào hãn, nếu vào thời khắc này lại có người làm khó hãn, ta sợ Chỉ Cố sẽ xảy ra chuyện.”

“Ta hiểu được.” Bạch Chính Thụ cũng không hỏi nhiều về chuyện hoàng gia, là một người vô cùng đúng mực.

Lời này Trang Thư Tình là cố ý nói ra, Chỉ Cố tuy không phải người yếu thế, nhưng một số việc, cần hạn chế được thì càng tốt, nàng cũng không cần xen vào quá nhiều, nàng muốn cho một số người biết, những thứ Chỉ Cố có được không phải đột nhiên từ trên trời rơi xuống.

Bạch Chính Thụ vừa đi, cửa phòng bên cạnh liền mở ra. Trần Nguyên, Hường Tả, Thanh Dương Tử ba người từ bên trong đi ra.

“Đều nghe được rồi?”

Trần Nguyên gật đầu, “Không nghĩ tới lại có quan hệ tới Tây Vực, công pháp thật tà quái, không giống như công pháp công tử luyện.”

“Trong Bạch phủ có người nào quen thuộc Tây Vực không?”

“Không có, không quen thuộc cũng không sao, đi mấy chuyến là được, để ta cho người đi dò đường trước.”

“Không vội, chờ tin tức từ Bạch Chính Thụ đến đã.”

Hường Tả vẫn một mực không nói chuyện, hắn coi như là người đầu tiên trong Bạch Phủ tiếp xúc với Trang đại phu trước, cũng là người ở bên cạnh nàng lâu nhất. Tiểu cô nương làm việc cẩn thận dè dặt lúc trước hoàn toàn không thể so với Trang tiểu thư lưu loát quyết đoán hiện tại.

Nàng trưởng thành thật nhanh, hắn nghĩ.

“Hường Tả, người trầm mặc như vậy có chút không giống người.”

Đột nhiên bị điểm danh, Hường Tả theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía người nói chuyện, đầu óc chưa phản ứng kịp liền nói ra lời trong lòng, “Ta vẫn chưa thích ứng được với một Trang tiểu thư quả quyết như vậy.”

Trần Nguyên liền ném cho hắn một ánh mắt xem thường, Thanh Dương Tử càng trực tiếp cười lên tiếng.

Trang Thư Tình cũng cười, “Trước kia không có núi để dựa, tất nhiên phải cẩn thận làm việc, tránh chọc phải phiền toái, hiện tại có núi lớn kê sau lưng, lá gan tất nhiên cũng lớn hơn rất nhiều, ta như vậy không tốt sao?”

“Tốt, dương nhiên tốt.” Hướng Tả cũng cười. Trong lòng thầm nói ra đáp án, Trang tiểu thư sẽ trở thành thê tử của công tử, mặc kệ đến khi đó công tử sẽ như thế nào.

Tốc độ của Bạch Chính Thụ nhanh hơn nhiều so với đoán trước của bọn họ.

Nhìn thấy ở đây còn những người khác, hắn chỉ chần chờ một chút lên tiến lên nói: “Đây là tấm bản đồ ta tìm thấy được, bên trong còn đánh dấu, chỉ cần bộ tộc kia còn chưa dời đi chắc chắn sẽ có thể tìm được, xung quanh đó hắn là có người biết đến.”

Trần Nguyên nhận lấy mở ra xem, gật đầu nói cảm ơn, thứ này rất hữu dụng với bọn họ, nếu để bọn họ đi hỏi thăm chưa chắc có thể được như vậy.

Bạch Chính Thụ lại nói: “Lai lịch của tổ tiên không có nhiều văn tự lưu lại, chỉ có ít ỏi vài câu, ý chính đều là nói bọn họ rời khỏi bộ tộc tiến đến trung nguyên cũng không phải ý muốn của bọn họ, chỉ vì không muốn xảy ra tranh chấp với huynh đệ, cụ thể là tranh chấp thứ gì thì không nói, về phần công pháp Bạch gia có phải đến từ bộ tộc này hay không thì không thấy nói, cho dù có tìm được bọn họ, cũng không nhất định sẽ...”

“Cũng phải đi thì mới biết được.” Trong lòng Trang Thư Tình không hề bình tĩnh như nàng thể hiện ra bên ngoài, “Lần này cảm ơn người.”

Bạch Chính Thụ thức thời không lưu lại lâu, trong lòng hắn rất cao hứng, toàn bộ Bạch gia nghĩ tất cả biện pháp vẫn không thể nhắc lên quan hệ với Bạch Chiêm nhưng hắn lại có thể, không những thế người ta còn thiếu hắn một phần ân tình, hắn sẽ không nói cho bất cứ ai về chuyện này, không đến thời điểm tất yếu sẽ không dùng tới phần nhân tình này.

Ích kỷ sao? Vậy thì ích kỷ đi, người Bạch gia ai lại không ích kỷ.

Trang Thư Tình cũng không gạt Chi Cố chuyện này.

Bạch Chiêm cũng không kích động như những người khác, vừa mở miệng liền đi thẳng vào đề tài, “Người bên kia đã động thủ, một người cũng không thể chạy.”

“Giống trống khua chiêng đi tới kinh đô như vậy, có phải có chút không ổn hay không?”

Không chỉ lúc này, những lần trước cũng như vậy, về chuyện này chỉ cần nhắc nài là được, chờ khi sự tình bắt đầu lên men bọn họ liền động thủ, người có ưu thế tất nhiên không thể khiến địch nhân có lý do chống chế, về phần lỗ hỏng, đương nhiên bọn họ cũng có. Đầu tiên là hoàng tử, sau lại là công chúa, chuyện này căn bản chính là đang tát một bạt tai vang dội lên mặt thánh thượng, chuyện một lần hấn còn có thể nhin, nhưng vài lần? Nhin được thì cũng là thánh nhân?

“Không cần nhin nhin, ta cũng không muốn hấn nhin nhin, chờ chuyện Từ gia giải quyết xong chúng ta liền đi Tây Vực, ta đã từng đi qua những nơi gần đấy, phong cảnh rất tuyệt.”

“Được.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 148: Bị Bắt

Tô Văn thấy Trang Thư Tình ở chính đường, Vi Nhi vây quanh nàng, vừa tự mình châm trà vừa nói chuyện vui cười.

Chắc, bản thân mình còn chưa được hưởng đãi ngộ như vậy.

“Tô tiên sinh.”

Tô Vi cũng đứng dậy hành lễ, “Cha.”

Đây là loại quy củ gì? Tô Văn trừng mắt nhìn nàng, chợt nhìn về phía Trang Thư Tình,

“Khó có khi Bạch công tử có thể để người một mình ra ngoài, là chuyện của Thư Hàn hay là...”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Ta vì một chuyện đến đây muốn hỏi Tô tiên sinh.”

Tô Văn thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc trong lòng liền sốt ruột, Tô Văn thầm nghĩ chắc chắn không phải việc nhỏ, “Mọi người ra ngoài hết đi, Vi Nhi, con canh chừng ngoài cửa.”

Tô Vi nhìn phản ứng của hai người sau liền trả lời lui ra ngoài.

“Nói đi.”

Trang Thư Tình cũng không thể nói rõ mục đích bản thân đến đây, dù sao đây cũng là chuyện của Bạch gia, một người khác họ thì có thể biết

được bao nhiêu, nhưng nàng vẫn đến.

Chuyện gì cũng phải thử, nàng coi như cảm nhận được.

Nhưng mặc dù biết đáp án nhận được cũng có thể khiến mình thất vọng, nhưng nàng vẫn ôm lấy một tia hi vọng hỏi Tô Văn, “Tô tiên sinh có biết năm Chỉ Cổ mười bốn tuổi cơ thể chàng ấy đã phát sinh chuyện gì, ngài có biết hay không?”

Trên mặt Tô Văn có chút nghiêm túc, “Tình huống gì? Hiện tại mới tái phát sao?”

Hắn không biết!

Trang Thư Tình khó nén thất vọng, bả vai đều sụp xuống, miễn cưỡng trả lời: “Vâng, công pháp Chỉ Cổ luyện có chút vấn đề.”

Tô Văn là người rất thông minh, quan sát sắc mặt người khác lại càng lợi hại, đầu óc vừa chuyển liền hiểu mục đích nàng đến đây, “Bên chỗ Bạch gia ta sẽ hỏi thăm.”

“Ta đã từ Bạch Chính Thụ biết được một ít, tổ tiên Bạch gia đến từ Tây Vực, công pháp bọn họ luyện cũng xuất xứ từ đó, chỉ là ta cho rằng Tô tiên sinh sẽ biết một chút chuyện gì đó mà người khác không biết nên đến đây hỏi thăm, là ta mạo muội.”

Tô Văn biết nàng vì quan hệ họ hàng giữa hắn và Linh Lung nên tìm đến, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, bọn họ lui tới cũng không nhiều.

“Rất nghiêm trọng sao?”

“Tạm thời vẫn hoàn hảo.” Trang Thư Tình đứng dậy, “Ta không thể ở lâu, quấy rầy rồi, Tô tiên sinh.”

“Chuyện Tay Vực ta sẽ giúp người hỏi thăm, người không nên gấp gáp, mọi chuyện luôn có hướng giải quyết của nó.” Đưa người ra ngoài, Tô Văn nhẹ giọng an ủi.

“Trong lòng có chút nôn nóng, không trách được, ta cũng không muốn như vậy nhưng không khống chế được.” Trang Thư Tình thở dài mỉm cười với Tô Vi, “Ta đi trước.”

“Tình tỷ tỷ, muội đưa tỷ.”

Trước cửa lớn Tô gia nhiều thêm một người.

Ra hiệu cho Tô Vi không cần đưa nữa, Trang Thư Tình âm thầm môi, chậm rãi đi đến.

“Sao lại đến?”

Bạch Chiêm sờ sờ tai nàng, không nói lời nào liền kéo người lên ngựa.

Xe ngựa đi rất êm, tốc độ cũng không nhanh.

“Đứng sốt ruột.”

Một hồi lâu sau, Trang Thư Tình liền nghe thấy hắc nói như vậy.

Từ khi biết thân thể hắc bị bệnh không nhẹ đến bây giờ, nàng luôn luôn nói với bản thân rằng chuyện không có gì đáng ngại, cũng đang cố gắng suy nghĩ biện pháp, nhưng Chỉ Cố an ủi vẫn khiến nàng nhẹn không được đỏ hốc mắt.

Thì ra, nàng sợ mất hắc như vậy.

Chỉ cần nghĩ khả năng chuyện này xảy ra, nàng liền cảm thấy mình không thể chịu đựng được.

Thói quen có một người ở bên cạnh, quen hẳn đối tốt với mình, cảm giác như vậy sẽ khiến con người trở nên nghiện, Sau đó vào thời điểm bản thân không biết, chính mình đã sớm hăm sâu vào trong đó.

Hoặc là càng nhiều, hoặc là thiếu một chút.

Nhưng chỉ cần hai người ở cùng nhau, chỉ cần người kia vẫn còn bên cạnh, những thứ còn thiếu sẽ dần dần được lấp đầy, chỉ cần... người kia còn ở bên cạnh.

Bạch Chiêm ôm chặt lấy người trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an nàng.

Hắn hẳn là nên nóng nảy không yên, nhưng đã có người lo lắng cho hắn, thay hắn sốt, ngược lại hắn còn có thể bình thản chịu đựng gian khổ.

Trang Thư Tình đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt đỏ bừng nhìn hắn, “Chỉ Cố, chàng nói thật cho ta biết, chàng còn chống đỡ được bao lâu?”

“Không nhanh như vậy.”

“Nói cụ thể cho ta.”

Bạch Chiêm đem tóc rũ xuống bên thái dương vén ra sau tai cho nàng, ôn thanh nói: “Cơ thể của ta ta hiểu rất rõ, trong thời gian ngắn sẽ không có việc gì.”

“Cụ thể.”

Nàng chấp nhất muốn một đáp án khiến hắn đau lòng vô cùng, nhưng lại thầm có chút cao hứng. Nhờ chuyện này hắn mới có thể biết đường, trong lòng Hữu Phong có hắn, hơn nữa trọng lượng của hắn trong lòng nàng không hề nhẹ.

Hắn làm sao có thể không cao hứng.

“Nửa năm, hoặc lâu hơn một chút.”

Đáp án này cũng không khiến Trang Thư Tình vừa lòng, nhưng nàng rốt cuộc cũng không truy vấn nữa, coi như là nửa năm.

Thời tiết ẩm ướt, trời không ngừng đổ mưa.

Đi đến nơi nào cũng thấy trong không khí ngưng tụ rất nhiều hơi nước ẩm ướt, chăn phải phơi mấy ngày mới khô, quần áo cũng vậy, bằng không, vừa mặc lên liền có cảm giác dính dính, rất không thoải mái.

Bệnh nhân cũng nhiều hơn, thời gian Trang Thư Tình ở thư quán cũng nhiều hơn trước, hơn nữa còn phải thường xuyên tự mình chẩn bệnh, một ngày ít nhất phải có mấy lần

Nàng để Hạ Mạn và Hạ Trân an bày nữ y theo Cao Tử Lâm và Trình Kha học chẩn bệnh khai đơn thuốc, các nàng hiện tại cũng quen thuộc Cùng Tế y quán không gò bó tự do, cũng không ai cự tuyệt.

Mười vị nữ y tất nhiên là vô cùng cao hứng.

Thấy các nàng như vậy trang Thư Tình cũng lộ ra tươi cười, tâm tình khó có lúc tốt như vậy, hôm nay lại rảnh rỗi, Trang Thư Tình chuẩn bị trở về xem Chỉ Cố hôm nay có an bài gì không, chuẩn bị ra đến cửa liền nhìn thấy một người phụ nhân nghiêng ngả lão đảo đi đến, cơ hồ là gần như lết vào, không dù cũng không khoác áo, trên người hoàn toàn ướt nhẹp.

“Đại phu, đại phu, Trang đại phu.”

Tìm nàng? Trang Thư Tình vội đứng dậy đỡ người, “Ta là Trang đại phu.”

Phụ nhân nghe thấy lấp tức liền bắt lấy cánh tay nàng, khí lực không nhỏ, đau đớn khiến nàng co rút lại, “Trang đại phu, phu quân ta ngã từ trên nóc nhà xuống, mọi người đều nói ngài nhân tâm rộng lớn, cầu ngài, cầu ngài cứu hẩn, một nhà chúng ta đều chỉ dựa vào hẩn a.”

Phụ nhân nói chuyện giống như thét, thanh âm chói tai, người y quán đều nhăn mày lại.

“Đừng nóng vội, người nhà người đâu? Ngã như thế nào? Còn có thể đi không? Tay chân có bị gãy không, có chảy máu không?”

“Ở ngoài thành, ở thôn Chu gia, chân bị đứt, chảy máu, chảy rất nhiều máu.”

“Trình Kha, Hạ Mạn, các người đi theo ta, Tri Quỳnh, người cũng đi theo, Cao đại phu, y quán đành nhờ ngài.”

“Yên tâm.”

Liệu Tri Quỳnh biết tính tình sư phụ, không cần nói đổ mưa, cho dù mưa đá nàng cũng sẽ đi chữa bệnh, nàng cũng không khuyên, xoay người liền đi lấy hộp dụng cụ.

Mọi người đeo giày đi mưa tiến lên xe ngựa.

“Nếu như Chỉ Cố đến, các người nón hẩn ta tới thôn Chu gia, rất nhanh sẽ trở lại, nói hẩn không cần đến tìm ta.”

“Vâng.”

Nếu tính khoảng cách, Chu gia thôn không tính xa, xe ngựa đi chưa đến nửa canh giờ liền tới, nhưng vì ngày mưa, xe ngựa chạy không được nhanh nên một canh giờ sau mọi người mới đến.

Nhưng mà bởi vì gần đây phải đi chẩn bệnh rất nhiều nên nàng cũng đã quen ở trên xe ngựa.

Vừa đến nơi, vị phụ nhân kia liền nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, đi vào phòng nhìn quanh một lần, lại như điên chạy ra ngoài, “Đỡ đi rồi, bọn họ đỡ phu quân ta đi rồi, trước khi ta vào thành ta có nhờ bọn đưa phu quân đến chỗ thầy thuốc, khẳng định là ở đó.”

Trang Thư Tình nhíu mày. “Ồ nháo, người bị đứt chân phải giữ nguyên tại chỗ, sao có thể tự ý chuyển người đi? Ở nơi nào? Cách đây có xa không?”

“Không xa, không xa, chỉ là ngày mưa đường không dễ đi, quay đầu nói: “Điền Chân, người cho người trông chừng xe ngựa.”

“Sẽ có người trông chừng.” Từ trong xe ngựa cầm một cái ô lớn đưa cho Hạ Mạn, “Chăm sóc tốt Trang tiểu thư.”

“Vâng.”

Mưa dường như lớn hơn một chút, đập trên đất tiếng bùm càng vang dội.

Đường quả thật không dễ đi, bùn và mưa trơn vô cùng.

Đi một đoạn đường, đoàn người đều có chút chật vật.

Trang Thư Tình dừng lại hỏi phụ nhân phía trước, “Còn xa lắm không?”

“Ở phía trước, không xa.”

Trang Thư Tình không quá tin lời nàng. Lúc trước nàng cũng nói không xa, nhưng đã đi một đoạn đường.

Nhìn về phía Liễu tri Quỳnh bên người, “Còn cố được không?”

“Được, sư phụ ta chịu được.” Hộp thuốc đã được huyển qua cho Trình Kha, Liễu Tri Quỳnh kéo kéo làn váy dính đầy bùn và nước, rất chặt vật nhưng nụ cười trên mặt lại vô cùng chân thật.

So với chuyện gì cũng không thể làm được, chỉ có thể trốn trong phòng làm một vị thiên kim tiểu thư, sinh hoạt trước mắt mới là điều nàng luôn hướng đến, nàng vô cùng thỏa mãn, sao có thể oán giận chút khổ này.

“Đi thôi.”

Lai đi tiếp một đoạn đường, ô nâng cao một chút, xuyên thấu qua màn mưa, Trang Thư Tình rốt cuộc cũng nhìn thấy nơi có khả năng được gọi là chỗ của thầy thuốc.

Có chút giống như miếu.

Quả nhiên, phụ nhân chỉ vào đó nói: “Chính là nơi đó.”

Càng đến gần, trong lòng Trang Thư tình đột nhiên sinh ra cảm giác xấu.

Không đợi nàng nói gì, Điền Chân đã chắn trước mặt nàng, phía sau lại xuất hiện thêm ba người che nàng vào bên trong, nàng đều từng gặp qua, chỉ là không nhớ nổi tên bọn họ.

“Chắc, ở trong thành không thể động thủ, hiện tại chỉ có vài người các người còn muốn bảo vệ nàng.” Vài người từ trong miếu đi ra, mục tiêu rất rõ ràng, chính là Trang Thư Tình.

Biết rằng hôm nay sẽ không thể không động thủ, thấp giọng nói: “Chúng ta cản bọn họ, Trình đại phu mọi người bảo vệ Trang tiểu thư lui về, phải nhanh.”

Trình Kha đáp một tiếng, cũng không hoảng loạn.

“Vô dụng, các người ngăn không được, Điền Chân, đừng liều mạng...”

“Cho dù chết cũng phải bảo vệ Trang tiểu thư an toàn, đây là mệnh lệnh của công tử.” Điền Chân quay đầu nhìn thoáng qua Trang Thư Tình cười, “Người như Trang tiểu thư đáng cho chúng ta trả giá.”

Trang Thư Tình lắc đầu từ vòng vây đi ra ngoài, “Làm phẫu thuật, phải có ba phần năm chắc ta mới dám giành mạng sống với Diêm Vương, như vậy, nếu các người chỉ có ba phần năm chắc có thể bảo hộ được ta, ta cũng sẽ phối hợp, nhưng các người không có, một phần năm chắc cũng không có thì không cần uống phí tánh mạng, chỉ có thể lưu lại tánh mạng mới có thể nói đến chuyện khác.”

“Trang tiểu thư...”

“Ta đi với các người, buông tha những người khác.”

“Trang đại phu, hiện tại người không có thứ gì để nói điều kiện, buông tha bọn họ, để bọn họ trở về cầu viện binh? Nghĩ thật hay.”

Trang Thư Tình buông ô xuống, một thanh dao phẫu thuật kề sát yết hầu, “Nói vậy, chủ tử của các người muốn ta sống, chứ không phải một cỗ thi thể?”

Đối phương đồng loạt ngậm miệng, một cỗ thi thể mang về thì có lợi ích gì, vất vả mới có được cơ hội này.

“Trách không được có thể khiến Bạch công tử nhìn trúng, trang đại phu quả nhiên là một người tâm địa từ bi, nghe theo lời Trang đại phu.”

Trang Thư Tình cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Đi”

Điền Chân tất nhiên không muốn, nhưng trước mắt hắn quả thật không nắm chắc có thể bảo vệ được Trang tiểu thư toàn thân trở về, tựa như ý Trang tiểu thư muốn nói, bọn họ muốn người sống mới có thể dùng Trang tiểu thư đối phó công tử, như vậy, Trang tiểu thư tạm thời là an toàn.

Muốn cứu Trang tiểu thư trở về, nhất định phải thông báo cho công tử biết mới được, bằng không chết ở chỗ này cũng vô dụng.

“Đi.”

“Sư phụ...”

”Trở về.”

Nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, thân thể trang Thư Tình mới không còn khẩn trương như lúc trước.

Kẻ đầu lĩnh là một người rất trẻ tuổi, nhìn hắn cũng bất quá chỉ hơn hai mươi, diện mạo tuấn tú, chỗ nào cũng có thể đưa tới ánh mắt của những vị tiểu thư phu nhân.

Nhưng Trang Thư Tình lại không thích ánh mắt của hắn, âm trầm, mang theo lệ khí.

“Trang đại phu có thể buông dao ra sao?”

Trang Thư Tình không hề động đậy, vẫn chưa thể, chờ bọn hắn cách xa một chút, “Không cần có ý đồ đoạt dao của ta, những vũ khí khác ta không biết dùng nhưng dao phẫu thuật này ta đã sớm quen tay nhiều năm, so với bất cứ ai cũng đều thuần thục, trước khi các người đoạt được chỉ cần dùng lực một chút sẽ rất dễ dàng cắt qua yết hầu.”

Nam nhân nhất thời dừng bước lại, nhìn Trang Thư tình càng có vẻ hứng thú.

Nữ tử tính tình cương liệt hẳn đã gặp qua, nhưng bên trong cứng rắn bên ngoài lại kiên cường như nữ nhân trước mắt quả là hiếm thấy.

“Trang đại phu, cường giả trong thiên hạ không chỉ có mình Bạch Chiêm, người thông minh nên biết chọn cảnh tốt mà đậu.”

“Đáng tiếc, ta không đủ thông minh.” Hành động Trang Thư tình trong nháy mắt cẩn thận hơn rất nhiều so bình thường, chỉ sợ bản thân không chú ý liền rơi mất lợi khí trong tay.

Trên người không có ô che, vào thời tiết này lại vô cùng lạnh, mưa đã liên tục vài ngày, nhiệt độ không khí càng thấp một chút.

Trang Thư tình rung mình một cái, rằng nanh không nhịn được dụng vào nanh mấy lần.

“Bọn họ đã đi được đủ xa.”

Trang Thư Tình cũng không muốn chọc giận người nợ, buông dao xuống, tự giác đi về phía miếu.

Miếu không lớn, bên trong cũng không quá rách nát, giữa phòng có một đồng lửa, phụ nhân dẫn nàng đến đã đổi xiêm y, thả lỏng tóc, đang ngồi bên đồng lửa sưởi ấm.

Trang Thư Tình nhìn nàng, “Chu gia thôn đều bị người liên lụy, Chỉ Cổ cho đến bây giờ không phải là người ra tay nhân từ.”

Đối phương nhìn nàng thản nhiên cười, sao còn vẻ thô tục như trước: “Vậy thì có quan hệ gì đến ta đâu? Sao Bạch công tử ở cùng với Trang đại phu lâu như vậy vẫn không bị ngài cảm hóa vậy?”

Trang Thư Tình cũng không cần phải nhiều lời với nàng nữa.

Nhưng đối phương lại như không cam lòng buông tha nàng như vậy, đứng dậy xoay chung quanh nàng vài vòng, “Tuổi còn nhỏ, đáng người lại linh lung thoát tục.”

Xiêm y ẩm ướt dính lên người, đường cong liền lộ ra.

Trang Thư tình vốn có chút không được tự nhiên, nhưng lời này của nàng ngược lại khiến Trang Thư Tình buông ra. Thân thể tuy lạnh nhưng vẻ mặt nàng lại rất tự nhiên ngồi xuống bên đồng lửa, hành động này ngược lại chọc giận đối phương.

Nhìn nam nhân trẻ tuổi nói:”Ngô tiểu đệ, không động tâm sao? Tỷ tỷ tự nguyện canh chừng cho người, như thế nào?”

Ánh mắt nam nhân nhìn về phía Trang Thư Tình chỉ cười nhưng không nói.

“Động tâm thì tiến lên, còn nhìn cái gì?”

Trang Thư Tình quay đầu liếc nhìn nàng một cái, “Chủ tử các người muốn là ta phải còn sống, thực đáng tiếc.”

“...”

Người kia tức đến mím môi, nam nhân cười càng vui vẻ, không biết kiếm được xiêm y từ đâu đưa cho nàng.

Trang Thư Tình nhận lấy, cởi áo ngoài đã sớm ẩm ướt ngồi xích lại gần đồng lửa, muốn hong khô xiêm y trong.

Nàng giống như hoàn toàn quên mất tình cảnh hiện tại của mình, chỉ muốn bản thân có thể thoải mái một chút.

Vị phu nhân kia tuy có tức giận nhưng nàng vẫn bội phục vị cô nương mới vừa cập kê này, nàng dùng chính mệnh của mình thay đổi vận mệnh

những người đó, bởi vì nàng biết mình rơi vào tay bọn họ sẽ không chết được, trái lại những người đó nhất định sẽ không sống được.

Đổi lại là nàng, nàng nhất định không lựa chọn như vậy, ít nhất nàng không thể thản nhiên khi bản thân đang ở trang tay địch như Trang Thư Tình.

Dùng danh tiết nữ tử xem trọng nhất cũng không thể khiến nàng ấy dẫn đo, nàng có chút tò mò, là chuyện gì mới có thể khiến cô nương trước mắt thay đổi sắc mặt.

Nhưng mà...

Nữ nhân nhìn về phía Ngô Minh Thanh, chẳng lẽ không phải trói người, chặn miệng, lập tức chuyển đến kinh đô sao?

Lưu lại ở đây chẳng phải muốn Bạch công tử lột da lấy máu bọn họ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 149: Thịnh Nộ!

Như là biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, Ngô Minh Thanh nhìn nàng một cái, “Nói mọi người mau đi chuẩn bị, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, lưu lại một đội người xóa đi dấu vết.”

Nữ nhân khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Nàng rất tiếc mệnh, chống lại Bạch công tử, nàng không chắc chắn có thể toàn thân trở về.

Mặt của Trang Thư Tình không nâng, giống như đang nhận mệnh, Ngô Minh Thanh đưa cho nàng một bộ đồ che mưa, nàng nhận lấy, tự giác mặc vào.

Ngô Minh Thanh cúi đầu, có chút hứng thú nhìn giày của nàng, “Thủ hạ của Bạch công tử thật có tài.”

“Sự thật là như thế.” Trang Thư Tình ngẩng đầu, khóe miệng hơi nhếch, “Ta cũng không tự mình chuốc khổ.”

“Trang đại phu thức thời như vậy, ta sao dám khó xử mỹ nhân.”

Nữ nhân vừa lúc tiến vào, nghe được câu như thế lập tức liền trợn tròn mắt

Trang Thư Tình cảm thấy thật kỳ lạ, địch ý của người này đối với nàng cũng không nhiều, bọn họ giống như, chỉ muốn nàng bị vây khốn.

“Đi thôi.”

Từ Hội Nguyên Phủ đến kinh đô phải đi qua đường lớn, bọn họ tất nhiên sẽ không ngu ngốc trui đầu vào rọ.

Con đường này không cần phải vào thành nhưng lối đi cực kỳ thuận tiện.

Trang Thư Tình biết, bọn họ biết rõ nàng có thể giao tiếp với động vật, cho dù đi đường vòng cũng không cho nàng cơ hội tiếp xúc với bọn chúng, dọc theo đường đi ngay cả một con vật cũng không tới gần được.

Tuy rằng nói vội, nhưng cũng chỉ có thể kiềm chế xuống.

Nhưng lại có người lúc này không thể kiềm chế được.

Bạch Chiêm đẩy người lệ khí, Điền Chân bị hấn nhắc một cước đá đến vách tường, lại bị tường bật ngược trở lại, một đường máu bay giữa không trung.

Ba người khác cũng giống như vậy.

Chân Liêu Tri Quỳnh vốn không trống đỡ được, lúc này lại càng sợ hãi lui về phía sau mấy bước, té ngồi xuống đất.

Trần Nguyên thấy vậy vội giương giọng nói: “Công tử, lúc này tìm Trang tiểu thư quan trọng hơn.”

Bạch Chiêm liếc hẩn một cái, không nói gì cả trở về phòng.

Trần Nguyên bị cái trừng mắt của công tử nhà hẩn khiến tim giật thót. Không phải sợ, mà là kinh hãi.

Ánh mắt công tử trống rỗng như một cái động không đáy, không hề có bất kì cảm xúc gì. Giống như... bộ dáng khi lão phu nhân vừa qua đời.

Thật sự nguy rồi.

Nếu ý đồ người giật dây là muốn chọc giận công tử, vậy thì chúc mừng, hắn đã làm được, không những thế còn làm rất thành công. Lúc này công tử như muốn gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Hương Tả tiến vào, chỉ ra bên ngoài nói, “Đại tổng quản...”

Trần Nguyên nhoáng một cái liền tiến đến cửa, hắn liền biết là chuyện không ổn.

Vì sao Hương Tả lại đột nhiên thất sắc, kiếm của công tử, chỉ cần mở ra chính là muốn đại khai sát giới!

Hương Tả, người mang mấy người Bạch phủ đuổi kịp công tử, Nhớ kỹ, mặc kệ là lúc nào bên người công tử nhất định cũng phải có người.

Hương Tả gật đầu, nhìn về phía Điền Chân, “Còn đi được không?”

Điền Chân lau vết máu khóe miệng gật đầu, hắn đương nhiên muốn đi.

Trang tiểu thư dùng mạng đối bọn họ, nếu không cứu được người về, hắn sao có thể an tâm.

Trần Nguyên đi về phía Bạch phủ, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý niệm, bước chân chuyển hướng liền đi tới Trang gia. Tùy tay nắm lấy một người hỏi, “Con sói kia đâu?”

“Hôm nay hình như không thấy.”

Trần Nguyên cũng không nhiều lời vô nghĩ, hắn lập tức chạy lên núi.

Hắn biết con sói kia gọi Niệm Niệm.

Phía bên kia, Bạch Chiêm đã tới nơi Trang Thư Tình mất tích.

Đống lửa vẫn còn, ngọn lửa nhỏ nhưng chưa tắt.

Trên người bạch Chiêm toàn thân ẩm ướt, mặt không chút biểu tình nhìn chăm chăm đồng lửa, đột nhiên tiến lên, xoay người lấy ra một thứ được giấu dưới ghế con.

Đây là... trâm cài hăn tặng cho Thư Tình vào ngày nàng ấy cập kê.

Thiên hạ chỉ có một.

Bạch Chiêm nhìn một lát, bỏ vào trong túi.

Đợi khi tìm được người, hăn sẽ tự tay cài lại cho nàng.

Hương Tả sắc mặt khó coi tiến đến. “Công tử, người được phái đến kinh nghiệm phong phú, trời lại đang đổ mưa, dấu vết bị xóa sạch sẽ.”

Bạch Chiêm xoay người rời đi.

Hăn không cần tìm được dấu vết của bọn họ, thứ hăn muốn, là mạng của toàn bộ đám người trên kinh đô, giết gần hết bọn họ thì tức khắc sẽ có người nói cho hăn biết, ai dám to gan lớn mật động vào người của hăn.

Đã hai ngày đi đường.

Ngồi trên xe ngựa, Trang Thư tình bị quản rất chặt, cơ hồ là không tìm được bất kì cơ hội nào.

“Sốt ruột sao?”

Ban ngày ban mặt, Ngô Minh Thanh ôm một bình rượu, bộ dáng vô cùng tùy ý.

Trang Thư Tình không trả lời hăn, ngược lại hỏi: “Người không phải là người tiêu sái, cũng không thể giả được bộ dáng tiêu sái kia, tâm sự của Ngô công tử quá nhiều, ánh mắt chính là thứ bán đứng người.”

Tươi cười vẫn luôn treo trên mặt đột nhiên xuất hiện vết rách. Ngô Minh Thanh đang định uống một hớp rượu, nhưng bình rượu này không biết là nên ném hay lại uống một ngụm.

Trang Thư Tình lại như phát hiện ra thứ gì, tiếp tục đâm dao vào lòng hăn.

“Ngô công tử không hăn thật sự muốn bán mạng, càng như là đang treo giá, có phải hay không?”

Trầm mặc một lát, Ngô Minh Thanh quyết định uống một hơi hết bầu rượu, sau đó ném qua một bên, “Tại sao trang đại phu lại nói như vậy?”

“Người rất hậu đãi ta, không giống như đang đối đãi với con tin.” Trang Thư Tình nở nụ cười, “Đương nhiên, cũng có khả năng là thanh danh Chỉ Cố thật lớn, khiến các người không dám đắc tội với hăn, vì muốn lưu lại cho bản thân một đường lui, không biết, ta đoán đúng khả năng nào.”

“Chỉ Cố.” Ngô Minh Thanh nhìn về phía nàng, “Tên chữ của Bạch công tử sao? Người biết không nhiều, dám gọi hăn như vậy lại càng vô cùng ít, theo ta được biết, ngay cả hoàng thượng cũng chỉ gọi tên của Bạch công tử.”

Trang Thư Tình nghiêm cẩn suy nghĩ, “Đại khái hiện tại chỉ có một mình ta gọi hăn như vậy.”

“Cho nên mới có người xuống tay với ngài, tất cả mọi người đều cho rằng ngài chính là điểm yếu của hăn, ta rất hiếu kỳ Trang đại phu cảm thấy như thế nào?”

“Ta cũng thấy như vậy.” nhớ tới nam nhân kia, khuôn mặt Trang Thư Tình có chút nhu hòa, mang theo một chút tươi cười yếu ớt, rất đẹp, “Ta chỉ cảm thấy tiếc nuối bản thân không đủ mạnh mẽ, chưa nói gì đến bảo vệ

hắn, ngay cả chính mình cũng không bảo vệ được, nhưng ta tin tưởng, hắn nhất định sẽ có thể bảo hộ ta không xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Trang Thư Tình một tay chống má, tầm mắt chuyển về phía nam nhân, “Người có tin không?”

Tin không? Hắn đương nhiên tin! Vì vậy từ đầu đến bây giờ hắn chưa từng dám động vào Trang Thư Tình.

Giống như lời nàng nói, hắn muốn để cho bản thân một đường lui, hắn vẫn muốn đầu nhập vào thủ hạ của Bạch công tử, chỉ là đã mấy năm nay Bạch gia đã không thu người, vì vậy hắn mới không thể không đầu nhập người khác, có một số việc, người khác không làm được, chỉ có Bạch công tử mới có thể.

“Không biết ta có thể hỏi một chút hay không, người phía sau người là ai?”

“Ta không ra sức đã then với chủ tử, nếu còn bán đứng hắn, không khỏi quá mức... Trang đại phu thứ lỗi.”

Đúng là như thế.” Trang Thư Tình cũng không tiếp tục truy vấn, nếu Ngô Minh Thanh thật sự là người bội bạc, nàng ngược lại sẽ phỉ nhổ hắn.

Hai người câu được câu không nói chuyện, Ngô Minh Thanh cũng không uống rượu nữa.

Tới ngày thứ ba, mưa vẫn không ngừng, từng giọt tí tách rơi xuống.

Tốc độ đi cũng chậm hơn nhiều.

Xe ngựa bị người bên ngoài gõ mấy cái.

Ngô Minh Thanh nhắc màn xe lên, nữ nhân mấy ngày nay không thấy mặt lúc này lại lộ diện, thanh âm truyền đến, “Mưa càng lúc càng lớn,

trước tìm chỗ tránh mưa trước.”

“Được, người cho người tìm một chỗ có thể tranh mưa.”

Trang Thư Tình vén rèm xe nhìn bên ngoài, hình như đi đã lâu nhưng vẫn chưa thấy nhà dân

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 150: Thế Giới Động Vật

Đột nhiên tầm mắt nàng hướng đến lùm cây đang lung lay.

Là một sườn núi nhỏ, có mấy cây trúc đang chuyển động.

Trang Thư Tình nhìn, trong thoáng chốc nàng nhìn thấy một con sói bạc đi nhanh qua khóm trúc.

Không, không chỉ một con.

Cẩn môi, Trang Thư Tình buông màn, giống như vô tình hỏi Ngô Minh Thanh, “Đã tới nơi nào rồi? Phía trước có chỗ tránh mưa không?”

“Mới vừa ra khỏi phạm vi Hội Nguyên Phủ.” Ngô Minh Thanh xốc màn lên nhìn thoáng qua, “Phía trước có một trạm xá bỏ hoang.”

Như không để ý trả lời hẳn, trong lòng Trang Thư Tình thầm tính toán.

Ngô Minh Thanh mang theo gần hai mươi người, cho dù những con sói kia toàn bộ có đến cũng không phải đối thủ, nàng muốn đánh chủ ý là toàn bộ mạnh thú trên núi, chứ không phải chỉ một đám sói thể đơn lực bạc.

Không thể để Niệm Niệm để chúng nó động thủ

Lời nói Ngô Minh Thanh mang theo ý cười, không biết hẳn như nghĩ thông cái gì, oán khí trên mặt tán đi không ít.

“Sợ hãi chỉ khiến bản thân chui vào chỗ chết.” Trang Thư Tình tùy ý vén màn lên, liếc mắt nhìn bên ngoài, đã nhìn không thấy sườn núi lúc

này, “Người muốn Chỉ Cố sống không yên chỉ có thể là đám hoàng tử công chúa kia, những người khác e ngại thân phận bọn họ, Chỉ Cố lại không hề để ý chút nào, chọc đến hần, hần giết hết bọn họ thì có sao? Cho dù là hoàng thường cũng sẽ không mắng hần.”

“Trang đại phu thật sự tin tưởng Bạch công tử ở trong lòng hoàng thượng có trọng lượng như vậy sao? Hoàng gia không có thân tình, ngài chó nghĩ nhiều.”

“Quân phụ, là quân như cũng là phụ, hoàng thượng ở trước mặt Chỉ Cố chỉ là một vị phụ thân bình thường.” Trang Thư Tình nhìn về phía hần, “Nếu người muốn biết thứ gì chỉ cần hỏi ta, ta sẽ nói cho người, không cần kích ta.”

Có kinh nghiệm bị đối phương đoán đúng tâm tư, lúc này Ngô Minh Thanh coi như đã thích ứng được, không nói chuyện.

Trang Thư Tình cảm giác được, địch ý hần đối với nàng càng lúc càng nhỏ.

Xe ngựa dừng lại.

“Ngô Minh Thanh mang theo người xuống.”

Nói chuyện vẫn là nữ nhân kia, thái độ của nàng đối với Ngô Minh Thanh không cung kính giống những người khác.

“Nàng gọi Kim nương tử, bản lĩnh không hề kém ta.”

Trang Thư Tình xuống xe ngựa liền nhìn thấy Kim nương tử hai tay ôm ngực tựa tiểu phi tiểu đứng ở một bên, hiển nhiên, vừa rồi nàng nghe được lời hần nói.

Ngô Minh Thanh không chút để ý, vẻ mặt cười ôn nhu, “Hay là người nghĩ rằng ta sẽ nói người không thể bằng được ta?”

Kim nương tử hừ một tiếng, dẫn đầu đám người bước vào trong.

Trang Thư Tình có chút tò mò những người này bán mạng vì ai,, không phải người có chút bản lĩnh cũng không thể sử dụng những người như vậy.

Chỉ là nàng cảm thấy dù là Ngô Minh Thanh hay Kim nương tử cũng không tích cực làm việc lắm.

Trạm xá tuy rằng đã bỏ hoang, nhưng người đến nghỉ chân vẫn không ít.

Bên trong đã có hai người ở đó, một người trong đó còn đang nằm, ầm ầm có tiếng rên rỉ truyền đến.

Nhìn thấy bọn họ tiến vào lập tức chuyển mắt nhìn qua.

Người rất nhiều, không ai dám mang thái độ gây chuyện.

Trang Thư Tình trực tiếp đi về phía người đang nằm, ngồi xổm xuống giữ lấy mạch tượng của hắn.

Người kia phản ứng rất nhanh, lập tức liền bắt được tay nàng.

Mày Ngô Minh Thanh thoáng nhướng lên, đem một đám người đây ra.

Trang Thư Tình lại xốc lên xiêm y cũ đang che trên người hắn, hỏi “Ngã?”

Trong đám người có một hán tử vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, bị ngã từ trên núi xuống, thấy được cả xương.”

Trang Thư Tình cũng nhìn ra được. Trật chân, trên đùi có một vết cắt lớn, ẩn ẩn có thể thấy được xương cốt bên trong, xiêm y trên lưng đều bị rách tả tơi, nhiều chỗ còn đang chảy máu.

Sờ sờ chỗ xương bị đứt, Trang Thư Tình cau mày lại, xương bị gãy vốn đã phiền toái, bằng y thuật ở đây hẳn thật sự sẽ thành phế nhân, chưa nói đến hòm giải phẫu nàng không mang theo, cho dù có mang theo, nàng cũng không nắm chắc có thể khiến hãn khôi phục như lúc ban đầu.

Chắc, nghĩ cái gì vậy? Hiện tại nàng tự thân còn khó bảo toàn, lúc này lại còn muốn cứu người khác, Nhưng mà, “Nếu tiếp tục trì hoãn thì mệnh sẽ không còn, nơi các người muốn đi có xa không?”

Nam nhân tính toán một chút, “Đại khái còn năm sáu dặm đường.”

“Ngô công tử, Kim nương tử, có thể dùng xe ngựa đưa bọn họ một đoạn đường?”

“Ngài thật hảo tâm.” Kim nương tử châm chọc kích nàng một câu, ngay khi Trang Thư Tình cho rằng nàng không đồng ý, lại nghe thấy nàng nói: “Lý Tử, đưa bọn họ một chuyến, đi nhanh chút rồi trở lại.”

“A”

Trang Thư Tình có chút ngoài ý nhìn Kim nương tử, ấn tượng đối với nàng cũng tốt lên không ít.

Mấy người kia liên tục nói cảm ơn, nhất là người bị thương, hãn đỏ mặt nói lời cảm tạ.

Kim nương tử lưu loát nhóm lửa, cười nói: “Không phải người có thể cứu người sao? Sao vừa rồi không cứu hãn?”

“Lúc các người bắt ta đã quên mang theo hộp phẫu thuật, không có dụng cụ giải phẫu.” Ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, Trang Thư tình thản nhiên đánh giá trạm xá này.

Chỗ này không lớn, là nơi không được sử dụng nhiều.

Ăn chút lương khô, Trang Thư tình đứng dậy đi tới trước cửa, nhìn thấy không có người quản thúc nàng, cũng không có người trói nàng trở lại, nhưng chỉ cần nàng có chút động tác, hai mươi người kia đều đang nhìn chăm chăm.

Mưa nhỏ đi nhiều, đã lâm râm mưa phùn, những người đến trú mưa cũng dần ly khai.

Xe ngựa vẫn chưa trở về.

Kim nương tử nhú mày lại, sai người đi xem tình huống.

Hai người kia sau đó cũng không trở về.

Kim nương tử tiến lên trước nhìn, đứng cùng chỗ với Ngô Minh Thanh, “Bọn họ đuổi theo?”

“Sẽ không.” Ngô Minh Thanh khẽ ngẩng đầu, “Nếu người đuổi theo là Bạch công tử, hắn sẽ trực tiếp giết chết tất cả chúng ta, tình tình của hắn, vô cùng cuồng ngạo.”

Kim nương tử cam chịu, quả thật như thế.

“Còn ai có quan hệ với Trang Thư Tình?”

“Đồng gia cho dù dư lực, nhưng tốc độ sẽ không nhanh được như vậy, Trang gia chỉ là chút gia tộc nhỏ, không có bản lĩnh này.” Ngô Minh Thanh nhìn về phía Trang Thư Tình. “Trang đại phu nói có phải hay không?”

“Ta cũng rất tò mò.” Trang Thư Tình không sao cả nhìn lại hắn, “Có khả năng khác chính là một vị quý nhân nào đó muốn đánh chủ ý đến ta, muốn đến chia một chén canh?”

Ngô Minh Thanh nhú mày, không nói gì nữa.

Lời này, không phải không có khả năng.

Hai người cũng không tiếp tục phái người ra ngoài.

Hai phương rơi vào thế cầm cự kỳ quái.

Đột nhiên, Ngô Minh Thanh nghiêng tai nghe ngóng, “Tiếng vó ngựa?”

Kim nương tử gật đầu. “Xe ngựa.”

Mưa phùn liên miên mang theo gió lạnh, thổi trên người vô cùng không thoải mái, mà lúc này, ai cũng đang chịu đựng triển khai thế thủ.

Ngô Thanh Minh và Kim nương tử hai người một trái một phải đứng bên cạnh Trang Thư Tình, tươi cười đều thu liễm.

Rất nhanh, chiếc xe ngựa kia liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên xe không có người, nhưng xe lại đang đi về phía bọn họ.

Một đám người càng thêm đề cao cảnh giác, đề phòng trong xe ngựa sẽ có người.

Đột nhiên, từ trên nóc nhà, bên trong xe ngựa, từ núi nhỏ đối diện có vô số mạnh thú lao tới, sói, hổ, sư tử, gấu, thậm chí còn có một con mãng xà kích thước vô cùng lớn lao tới, tốc độ không hề chậm so với hổ.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 151: Sát Khí Khắp Nơi

Kim nương tử phản ứng mau, vừa nhìn thấy có động vật liền nghĩ đến sẽ có liên quan đến Trang Thư Tình.

Trang đại phu là phủ thủy, chỉ cần chắn nàng phía trước, Kim nương tử cho dù lợi hại thì cũng chỉ là một nữ nhân, người bình thường thấy đều e ngại, hiện tại còn là trước một đám mãnh thú.

Nhưng động tác Trang Thư Tình nhanh hơn, trong khoảng khắc nhìn thấy đám mãnh thú nàng liền lui về phía sau, sau lưng không biết lúc nào xuất hiện một con sói lớn, từ trên cao nhảy tới trước mặt nàng, Trang Thư Tình lập tức ôm lấy cổ nó ngồi lên lưng.

“Đi.”

Ngô Minh Thanh và Kim nương tử đang định tiến lên ngăn trở, lập tức liền có thêm mấy con sói bạc nhảy xuống, vừa vặn chặn giữa Trang Thư Tình và hai người.

Con sói công Trang Thư Tình chính là con sói Trang Thư Tình từng cứu, nó nhanh chóng tránh khỏi bọn họ tiến về phía núi.

“Ngoa ô!”

Đám mãnh thú ào ào đáp lời nó.

Những người khác nghe không hiểu, nhưng Trang Thư Tình lại hiểu được, nhất thời hốc mắt có chút hồng.

Con sói nói đồng bạn của nó chặn những người này lại, với một bầy mãnh thú mà nói, chuyện này không thành vấn đề.

Con sói cõng người xuyên qua giữa rừng núi, Trang Thư Tình nằm trên lưng sói không dám nhúc nhích, sợ ngồi không ổn sẽ bị rơi xuống đất, cũng không muốn bị cành cây trong rừng gây thương tích

Hiện tại nàng như không hề cảm giác được bất kì đau đớn.

Chạy không bao lâu, con sói liền ngừng lại.

“Ngao ô!”

“Niệm Niệm!” Thanh âm đã không còn mang theo chút non nớt nhưng Trang Thư Tình vẫn có thể nghe ra được, lập tức ngẩng đầu lên.

Không chỉ có Niệm Niệm, Kim hồ cũng đến, hai tiểu gia hỏa chạy tới cọ cọ lên người nàng, thanh âm dồn dập lo lắng.

“Ta không bị thương.” Từ trên lưng con sói xoay người xuống đất, chân cứng đến đứng không nổi, dứt khoát đặt móng ngồi xuống đất, ôm lấy Niệm Niệm sưởi ấm.

“Tình huống ở Hội Nguyên Phủ như thế nào, sao người biết mà tìm đến ta?”

”Ngao ô!”

Thì ra là Trần Nguyên, cũng đúng, trong tình huống như vậy, tìm Niệm Niệm là hữu dụng nhất, mũi của nó thính vô cùng

“Chỉ Cố đâu?”

“Ngao ô?”

Trang Thư Tình cười: “Đúng vậy, chính là hã.”

“Ngao ô!”

Tươi cười còn chưa lan tỏa ra đuôi mày lập tức liền biến mất bên khóe miệng. “Tối kinh đô? Đúng rồi, hã biết người động thủ ở nơi nào, sợ là đã cách kinh đô không xa.

Người giết dây đã tính mọi cách, trước mắt cơ hồ đã đến tuyệt lộ, vì giữ mạng, sẽ không còn dễ đối phó như trước.

Hoàng đế... nàng không tin được hã.

Lịch sử ngàn năm Hoa Hạ cho nàng biết, hoàng đế cho tới bây giờ đều là người vô tình nhất, nhất là khi hã cần trừ bỏ một phương để bảo toàn một thứ khác.

Chỉ Cổ ngàn tốt vạn tốt nhưng hã không có mẫu tộc cường đại để dựa vào, nàng không dám đánh cược hoàng đế đối với hã còn chút tình phụ tử kia không.

Làm sao bây giờ?

Vuốt đầu Niệm Niệm, Trang Thư Tình nhìn một sói một hổ trước mắt.

Phù thủy có thể triệu tập bách thú...

Nàng thật sự có thể sao? Chúng đến cứu nàng, là vì muốn trả lại ân tình cho nàng?

Nghĩ như vậy, lời liền thốt ra, “Người có thể nghe ta nói không?”

Con sói lớn gật đầu một cái.

Thế nhưng, là thật...

Trang Thư Tình kìm lòng không được ngồi thẳng lưng, “Những con thú khác...”

Con sói lại gật đầu.

Trang Thư Tình ngây dại, chẳng lẽ, nàng thật là phù thủy?

Nhưng nàng rõ ràng chỉ là một bác sĩ khoa ngoại!

Nhưng mà trước mắt vì Chỉ Cố, nàng cũng không thể cố hơn được, “Đường từ đây lên kinh đô, người quen thuộc không?”

“Ngao ô!”

“Tốt, người dẫn ta đến đi”

Chân không còn cứng ngắc như trước, Trang Thư Tình trèo lại lên lưng con sói, “Niệm Niệm, kim hồ, các người trở về đi.”

“Ngao ô!”

”Rất nguy hiểm, các người không thể đi.”

”Ngao ô!”

Muốn đi, muốn đi, lời nói cứ quanh quẩn bên tai nàng, Trang Thư Tình chỉ đành gật đầu, “Không thể chạy lên trước, rất nguy hiểm.”

Hai tiểu gia hỏa vô cùng cao hứng, một trái, một phải chạy đến bên người nàng.

Con sói cũng Trang Thư Tình đi theo một đường khác, Trang Thư Tình cũng không hỏi, như lúc trước bảo vệ tốt chính mình.

”Ngao ô!”

Ở trạm xá, một đám mãnh thú vây kín đám người lại liền không có động tĩnh gì khác vừa nghe thấy thanh âm lập tức nhanh chóng thối lui, nhanh chóng như lúc đến.

“Không cần đuổi theo.” Ngô Minh Thanh vượt mồ hôi sau gáy.” Chúng không đả thương người, chộc giận bọn chúng không có lợi gì.”

Kim nương tử nhíu mày, “Đây là tiếng sói, nói không chừng chính là súc sinh lúc này mang Trang Thư Tình kia đi.”

“Biết vậy thì sao, nếu không đưa người đến nơi an toàn nó còn dám kêu bọn chúng trở về?” Ngô Minh Thanh cười lạnh, “Cho dù Trang Thư Tình thật sự ở đó thì sao, người nếu dám đem người đuổi theo, đám mãnh thú kia sẽ thật sự công kích người, đến lúc đó người có thể đảm bảo sẽ toàn thân trở ra?”

Kim nương tử bị lời của hắn nói á khẩu, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy bỏ qua, “Sao người không nói người vốn là muốn thả người đi? Đáng tiếc Trang Thư Tình Trang tiểu thư nhất định không biết được tình cảm của người.”

“Người sai rồi, nàng là người trí tuệ, nàng biết ai thật tâm đối tốt với nàng.” Ngô Minh Thanh không có nửa điểm chán nản vì nhiệm vụ thất bại, ngược lại tinh thần thoải mái không ít, “Ba chuyện ta đáp ứng hắn đã làm xong toàn bộ, người nhắc cho hắn, về sau, ta với hắn không còn nửa xu quan hệ.”

“Vậy vừa khéo, ta cũng nghĩ như vậy.” Liếc mắt nhìn hắn, Kim nương tử nhún vai, “Nhưng mà náo nhiệt này ta vẫn muốn đi xem, đi cùng không?”

“Ta biết đường.”

”Ha ha ha.”

Trong lúc nhất thời, dường như tất cả mọi người đều đang đuổi tới kinh đô.

Người đến nhanh nhất, đương nhiên là Bạch Chiêm.

Vừa vào thành, kiếm liền xuất vỏ.

Hướng Tả lập tức chuẩn bị nghênh chiến, phân phó hai mấy người hai câu liền nhanh chóng đi theo.

Hoàng đế có sáu vị hoàng tử và ba vị công chúa.

Đại hoàng tử và tứ hoàng tử đã vị cấm túc, lục hoàng tử còn nhỏ, mới mười bốn tuổi, bởi vì sinh ra ốm yếu nên không được coi trọng, người có bản lĩnh gây sóng gió chỉ còn lại ba.

Bạch Chiêm cũng lười suy nghĩ người có khả năng nhất là ai, trước mắt gần hãn nhất là phủ tam hoàng tử.

Chu Hương lấy Chu làm quốc họ, đến lượt đám hoàng tử công chúa bọn họ trong tên sẽ có một chữ Tri.

Tam hoàng tử Chu Tri Sâm, diện mạo oai hùng, lưng hùm vai gấu giống như một võ tướng.

Nhìn thấy Bạch Chiêm đầu tiên là cả kinh, sau đó trong mắt liền hiện lên vẻ hưng phấn.

Mọi người đều nói Bạch Chiêm là thiên hạ vô địch, hãn không tin, hãn chẳng những không tin còn muốn phá bỏ lời đồn đãi này.

Trước đây tìm không được cơ hội, hiện tại người tự động đưa đến cửa.

“Trang Thư Tình? Đánh bại ta liền nói cho người biết nàng ở nơi nào.”

Bạch Chiêm sao còn nhiều lời vô nghĩa với hắn, đã bại? Trực tiếp liền đánh cho hắn tàn phế!

Bả vai một kiếm, bụng một kiếm, trên mặt còn có một đường vết rách. Nhìn độ sâu của kiếm, khẳng định sẽ lưu lại dấu, nhưng Bạch Chiêm từ lúc ra tay tổng cộng cũng chỉ có ba liếm.

Lúc này, Bạch Chiêm cầm kiếm chỉ thẳng vào yết hầu hắn, hàn khí lạnh lạnh tỏa ra, khiến Chu Tri Sâm không chút nghi ngờ, nếu hắn không có câu trả lời khiến Bạch Chiêm vừa lòng, kiếm này, lập tức sẽ cắt đứt yết hầu của hắn.

Hương Tả dẫn người chặn tất cả mọi hộ vệ muốn đến cứu việc chủ tử.

“Không phải ta, ta tuy từng có chủ ý kia nhưng không nghĩ có người động tác lại nhanh hơn, đã động thủ trước, đừng đừng đừng, Bạch công tử, Bạch đệ đệ, thực không phải ta.”

“Ai?”

“Ta không biết, nếu biết ta ước gì có thể lập tức nói cho người.”

Hương Tả biết người này không giết được, công tử không cố kị nhưng hắn cố kị, không thể khiến công tử làm cho nhiều người tức giận.

Giờ phút này, hắn vô cùng tưởng niệm Trần tổng quản, đại tổng quản vô cùng có kinh nghiệm ứng phó với những chuyện như thế này.

Lúc này, hắn chỉ có thể kiên trì, “Công tử, những người khác sợ là đã nhận được tin tức...”

Bạch Chiêm lập tức thu kiếm, thả người nhảy lên nóc nhà, trong tức khắc liền biến mất trước mắt mọi người.

Chu Tri Sâm chặc một tiếng, rõ ràng tuổi của hai người chênh lệch không nhiều nhưng sao có thể kém nhiều đến vậy? Thế nhưng ngay cả một kiếm hãn cũng không thể tránh được, hơn nữa ngay cả đánh trả cơ hồ cũng không có.

Hắn nhớ lại Bạch Chiêm một thân lệ khí khi này, không biết là kẻ ngu nào chọc đến hắn.

Nhị hoàng tử Chi Tri Chương tính tình ương ngạnh rất nhiều, chẳng những không nói cho Bạch Chiêm một lời hữu dụng, còn nói ra lời không khách khí với Trang Thư Tình, Bạch Chiêm sao còn có thể nhịn được, chẳng những một đao giết chết toàn bộ người vây quanh hắn, vết thương trên người nhị hoàng tử càng lúc càng thêm chồng chất, chỉ còn dư lại một hơi.

Khi Bạch Chiêm đến quý phủ ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử đang ở hoàng cung báo cáo chuyện mấy ngày nay hắn xử lý cho hoàng đế.

Hắn tuy rằng mới mười bảy, nhưng tư nhỏ thông minh lanh lợi, lại có mẫu tộc cường đại chống lưng, từ năm trước đã bắt đầu tiếp xúc chính sự.

Hơn nữa còn làm không tệ, hoàng đế rất thưởng thức hắn.

“Tuổi của người có thể làm như vậy đã là không sai.”

“Về sau nhi thần sẽ làm càng tốt.” Diện mạo Chu Tri Đức chỉ tính là trung đẳng nhưng hắn ôn hòa lịch sự, liếc mắt nhìn liền khiến người tâm sinh hảo cảm.

Trong mấy con trai, trừ Bạch Chiêm, hoàng thượng yêu quý nhất chính là ngũ hoàng tử.

“Đúng rồi, phụ hoàng, mẫu phi giống như đang bị bệnh, nhi thần tính uốn đi thăm mẫu phi phụ hoàng có muốn cùng đi hay không? Mẫu phi thấy

ngày đến nhất định sẽ rất cao hứng, so với nhìn thấy nhi thần đến còn cao hứng hơn rất nhiều.”

“Chứ không phải là con đang ghen tỵ sao?” Hoàng đế cười to, được dỗ vô cùng vui vẻ.

“Nhi thần đúng là thật ghen tỵ, tâm mẫu phi đều đặt hết lên người phụ hoàng.”

Hoàng đế đứng dậy, ý bảo hắc cùng đi, “Hoàng tử phi người không hướng về người sao?”

“Nàng ấy là nàng ấy, mẫu phi là mẫu phi.”

“Tiểu tử tham lam.” Hoàng đế gõ đầu hắc một cái, tuy rằng là đánh hắc, nhưng lại lộ ra vô cùng thân thiết.

Hà Phi điện là chỗ ở của Lương quý phi.

Lương quý phi không nói là sủng quan lục cung, nhưng ở trong một đám phi tần cũng coi như là cực kỳ được thánh sủng, nhìn thấy hoàng đế đến không hề kinh sợ, cũng không có vô cùng mừng rỡ, ngược lại mang theo chút ý giận, “Muộn như vậy sao hoàng thượng còn đến đây, ngài cho người đến nói nô tỳ qua là được rồi.”

“Mẫu phi, nhi tử còn ở đây a, trong mắt ngài còn có nhi tử không?”

Lương quý phi trừng mắt nhìn hắc, “Chắc chắn là con tác quái.”

“Mẫu phu, ngài hiểu lầm nhi tử, nhi tử chỉ nói ngài bị bệnh, phụ hoàng liền muốn dẫn nhi tử đến đây, điều nay nói lên trong lòng phụ hoàng có ngài a nếu không có, sao phụ hoàng vừa nghe nói ngài vừa bệnh liền đi qua, phụ hoàng, ngài nói có đúng không?”

Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu liếc hắn một cái, dặt lương quý phi vào trong phòng, “Khó chịu chỗ nào? Hôm qua không phải còn tốt sao?”

“Đại khái là đêm qua bị gió lạnh thổi, có chút đau đầu, việc nhỏ thôi, là tên tiểu tử này kinh động đến ngài, lỗi của thần thiếp.”

“Ngự y tới chưa?”

“Đã tới, hoàng thượng, thần thiếp không sao.”

Chu Tri Đức tự tay châm trà cho hai người, lai đi đổi lư hương.

Ôn tổng quản thức thời mang người trong phòng lui ra ngoài.

Vừa nói chuyện, hoàng đế hỏi, “Đổi huân hương? Trước kia không phải mùi này.”

“Là loại hương liệu nô tỳ mới tìm thấy, ngài thấy không sai, có tác dụng an thần, ngài có thấy dễ chịu không?”

Hoàng đế cảm thấy đầu có chút trầm, thân là hoàng đế, đầu óc hắn liền nói cho hắn biết có gì đó không đúng, nhưng, nhưng mà đã muộn, đầu còn chưa chuyển người liền ngã xuống dưới

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 152: Vây Giết!

Khóe miệng Chu Tri Đức nhẹ câu lên, cầm lên lư hương đưa tới chóp mũi hoàng đế.

Lương quý phi nhanh chóng che kín miệng mũi, trên mặt sớm đã không còn ý cười ngọt ngào, chỉ có lo sợ không yên, có sợ hãi, cũng có điên cuồng vì muốn đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

“Đức... Đức Nhi, con tránh xa ra một chút.”

“Không sao, không có thuốc dẫn, thứ này không khác gì huân hương bình thường.”

Lương quý phi nhẹ nhàng thở ra, “Đức Nhi, chúng ta phải đi đến bước này sao?”

“Phụ hoàng đã có quyết định, ngài biết không?”

“Cái gì?”

Lương quý phi mim lặng một hồi lâu vẫn không thể nói được ra lời.

Vì nhi tử, nàng không tiếc mưu nghịch tạo phản, vốn trong lòng còn có chút áy náy, nhưng sau khi nghe được lời này, gánh nặng trong lòng lập tức liền tiêu thất.

Nếu Đức Nhi không thể ngồi lên được vị trí này, cả nàng, cả nhi tử, cả mẫu tộc của nàng cũng sẽ không chạy thoát được.

Chuyện Đức Nhi làm, cũng đủ cho bọn họ chết hơn trăm lần.

Bọn họ chỉ có thể tiếp tục, nàng là Lương quý phi của hoàng thượng, nhưng nàng cũng là nữ nhi Chủ gia, là mẫu phi của Đức nhi, thứ này, mới là lý do để nàng sinh tồn.

Sủng ái của hoàng thượng, nói không còn liền không còn.

“Cần bao lâu.”

“Dùng hết huân hương này chắc chắn sẽ tử vong, nhưng vẫn phải nhờ mẫu phi chịu ủy khuất một lát, mẫu phi yên tâm, Bạch Chiêm đã đến, không bao lâu nữa thiên hạ này sẽ là của nhi tử.”

Trong lòng Lương quý phi vẫn có chút bất an, Bạch Chiêm có bao nhiêu lợi hại nàng chưa chính mắt nhìn thấy, nhưng người người đều nói hễ lợi hại, đây cũng không phải lời nói đùa, chỉ là trên phương diện này nhi tử quá mức mẫn cảm, nàng không thể nói trước mặt Đức Nhi.

“Cấm vệ quân có không chế được không?”

Chu Tri Đức vẫn một mực canh chừng hoàng đế. Không ngần đầu lên đáp lời, “Tất cả đều trong tầm không chế của nhi tử.”

Lương quý phi cũng không hỏi nhiều nữa, tên đã lên cung không thể không bắn, bọn họ, đã không còn đường lui.

“Hoàng thượng, lão nô có việc bẩm báo.”

Mẫu tử hai người nhìn nhau, Lương quý phi tự mình đi ra ngoài mở cửa, “Ôn công công, hoàng thượng có chút mệt mỏi, đã vừa nghỉ ngơi. Nếu chuyện không vội thì hãy đợi một lát, đúng rồi, hoàng thượng có nói muốn ở nơi này của bản cung dùng cơm, nhờ Ôn công công cho người phân phó ngự thiện phòng mang cơm đến chỗ này.”

Ôn Đức biết rõ mấy ngày nay hoàng thượng không được ngủ ngon, có thể ngủ được là chuyện vô cùng tốt, khẽ hạ mắt chuẩn bị cáo lui, nhưng trong nháy mắt, tâm của hắn liền nhảy lên.

Chỉ là cho dù trong lòng sóng gợn động trời nhưng trên mặt vẫn không hiện nửa phần, như thường hành lễ lui ra.

Hắn là Ôn Đức, là người được hoàng thượng tín nhiệm nhất, theo hoàng thượng từ khi người còn là hoàng thượng, là người hiểu thói quen của hoàng thượng nhất. Cho dù uống say đến nhân sự không biết nhưng nhất định phải nằm trên giường mới có thể ngủ được.

Nhưng vừa rồi, qua khe hở canh cửa, hắn thấy được rõ ràng,

Chỗ kia là ghế ngồi, không phải giường.

“Mẫu phi, Ôn Đức có gì khả nghi hay không?”

Lương quý phi nhớ lại, lắc đầu, “Không có, thái độ bình thường như mọi ngày.”

Ở trong cung, người duy nhất Chu Tri Đức kiêng kị là Ôn Đức, chỉ cần qua mặt được hắn, Chuyện này coi như nằm trong tay Chu Tri Đức hắn, “An bày người đi theo hắn.”

Ôn Đức bước vào ngự thiện phòng, từng bước từng bước vẫn vô cùng kiên định, trên đường thấy tiểu thái giám làm việc không chu đáo liền bắt tới răn dạy hai câu. Phân phó ngự thiện phòng thêm hai món Lương quý phi thích ăn, sau đó liền trở lại vị trí.

Sau khi thấy người theo đuôi đã ki khai, sau lưng Ôn Đức cũng ướm hết một mảng.

Hắn ngây người cả đời trong cung, vốn là người sâu sắc, vừa suy nghĩ liền hiểu được toàn bộ, cấm vệ quân sợ là đã rơi vào tay ngũ hoàng tử, nhớ tới đội ngũ lần trước hoàng thượng phái đi áp giải nữ quyến Từ gia lên kinh cũng là do ngũ hoàng tử kiến nghị, trong lòng Ôn Đức liền lạnh đi nửa phần.

Ngũ hoàng tử đã mưu toan bao lâu?

Hoặc là nói, Chử gia đã mưu toan bao lâu?

Đem sự tình suy nghĩ lại cẩn thận, lại suy xét thêm những người hiện tại có thể dùng được, Ôn Đức càng cả kinh, thấy trong lòng như có từng cơn sóng dữ, không biết những ai đã tham dự vào, thế nhưng có thể lừa dối đến tận đây.

Nhưng ngũ hoàng tử chọn lúc này động thủ, hẳn là có nguyên nhân.

Ôn Đức đi đến ngự thư phòng, đây là nơi hắn có quyền tự do xâm nhập, ngày thường cũng hay lui tới, vì vậy hôm nay đến đây cũng không có người cảm thấy hắn có gì đó không đúng.

Lật xem những tấu chương mới nhất một lần, Ôn Đức trầm mặc một lát, hai tay nhẹ nhàng vỗ hai cái.

“Đến Bạch phủ xem có động tĩnh gì.”

Nhân ảnh ẩn hiện, biến mất ngay trước mặt hắn.

Không người nào biết, lực lượng quan trọng nhất của hoàng đế được nắm giữ trong tay một hoạn quan.

Người rất nhanh liền trở về, “Trang tiểu thư bị người bắt đi, Bạch công tử đang đại khai sát giới ở kinh đô.”

Trang tiểu thư bị bắt đi!

Tuy rằng biết là không nên nghĩ như vậy nhưng Ôn Đức cảm thấy may mắn Trang tiểu thư lúc này bị bắt đi, nếu không công tử cũng sẽ không đến kinh đô.

“Đi tìm công tử, nói với ngài ấy hoàng thượng đang gặp nguy hiểm.”

Người trong cung trừ ẩn vệ ra, không người nào hấn yên tâm dùng.

Hiện tại không biết có bao nhiêu người đang theo dõi hấn, nếu hấn dám hành động thiếu suy nghĩ, ngũ hoàng tử sẽ đi nước cờ hiểm, cục diện cũng sẽ bất lợi với công tử.

Mắt của Bạch Chiêm lúc này đỏ lên không giống bình thường.

Hương Tả phát hiện tóc của công tử dường như đang nhanh chóng bạc đi, vô cùng rõ ràng.

Nhưng lúc này, hấn không dám lên tiếng, nếu không tìm được Trang tiểu thư, không ai có thể ngăn được công tử.

“Công tử, ngũ hoàng tử ở trong cung, có phải nên báo hoàng thượng một tiếng hay không?”

Bạch Chiêm khẽ nâng cằm, tư thái không ai bì nổi, “Nói hấn liền giao người ra?”

Không đợi Hương Tả đáp lời, Bạch Chiêm lại nói, “Hấn sẽ không, hấn chỉ biết ngồi một chỗ giảng hòa, nói ta không nên xúc động, không cần thông báo gì hết, hoàng cung thì sao? Thiên hạ này, không có nơi nào ta không dám đi!”

Hương Tả vốn tuổi còn trẻ, cho dù suy nghĩ thấu đáo nhưng cũng là người trẻ tuổi, lúc này đã bị Bạch Chiêm kích thích khiến lòng hấn tràn ngập khí khái. “Công tử đi đâu thuộc hà cũng sẽ tùy tùng đến cùng!”

Bạch Chiêm chỉ kiểm về phía hoàng cung, đang định nói bọn họ nhanh chóng đi qua, nhưng đảo mắt liền hét to một tiếng, “Ai?”

Lời nói vừa lên, kiếm đồng thời cũng chĩa qua, một tiếng đau đớn vang lên, một người từ trong hư không ngã xuống.

Ẩn vệ, quan trọng nhất chính là một chữ ẩn, thứ bọn họ tập, cũng là ẩn, rất ít người có thể phát hiện được thân ảnh của bọn họ. Nhưng hiển nhiên, Bạch Chiêm chính là một trong số những người rất ít này.

“Tiểu nhân phụng mệnh đi tìm công tử, hoàng thượng nguy hiểm.”

Kiểm Bạch Chiêm liền thu lại, giận cực phản cười, “Chu Tri Đức!”

Vừa dứt lời, người liền phóng thẳng về phía hoàng cung.

Không người nào có thể đoán được, Bạch Chiêm một khi bị chọc giận sẽ có cỡ nào đáng sợ.

Cơ bản là không người nào có thể địch nổi hắn!

Bạch Chiêm lúc này hoàn toàn không thủ hạ lưu tình, ai tiến lên liền giết, một kiếm vung lên lập tức có một người ngã xuống, kiếm như được tạo ra để lấy mạng, thân ảnh Bạch Chiêm lao đi tạo thành một đường máu.

Nhưng cấm vệ trong cung vẫn như một lũ ruồi đói thấy mật, người trên vừa ngã, người sau liền tiến lên, dù thi thể đã xếp thành núi cũng không có người lui bước, cứ nhiên dám ngăn Bạch Chiêm lại trước diện.

Như là cục diện chuyên môn thiết kế cho hắn, đám người Hương Tả bị chặn lại phía sau, căn bản là không tới gần được.

Bản lĩnh bọn họ cao đến đâu thì song quyền khó định tứ thủ, huống chi hiện tại không chỉ bốn mà là trăm.

Võ công không phải lúc nào cũng hữu dụng, nhất là số lượng địch thủ còn gấp trăm lần người của bọn họ.

Hướng Tả một thân nhuốm máu, hắn không biết đã giết bao nhiêu người, hắn bây giờ mới biết thì ra người kinh đô không sợ chết như vậy. Dù hoạc của cái ghế kia quả nhiên không phải bình thường.

Bất chấp lau đi vết máu trên mặt. Dùng sức chém một người vừa định tiến lên, “Ta đuổi theo công tử, các người giúp ta cản người.”

“Được.”

“Hướng Tả, đợi một chút, có người đến.”

Hướng Tả vội vàng dừng bước quay đầu lại, thấy đối phương gần hia mươi người, từng chiêu từng chiêu ngăn trở cấm vệ quân, bọn họ liền biết đối phương không phải địch.

“Là Đồng tam lão gia.”

Hướng Tả không biết hắn, nhưng ở Bạch phủ hắn cũng có nhận được tin tức từ kinh đô.

Lúc này Đồng Minh Húc đã đi tới trước mặt hắn, công phu người này không sai, năm đó bị trục xuất khỏi Đồng gia cũng nhận thức được nhiều người, địa vị tuy không cao nhưng nhiều người đi theo hắn như vậy cũng thấy được hắn là người có bản lĩnh.

Vừa nghe nói cháu gái bị bắt đi hắn liền huy động người Đồng gia, còn mời rất nhiều bạn hữu có gia tình tốt đến tương trợ một tay.

Về phần hậu quả như thế nào, để sau rồi tính.

Bất kể như thế nào, Đồng gia và Bạch công tử đã sớm ngồi cùng một con thuyền, nếu Bạch công tử chết ở trong này, chút nguyên khí Đồng gia

vừa không phục lại cũng sẽ bị diệt hoàn toàn. Vì cháu gái và Đồng gia, hãn tình nguyện đứng về phía Bạch công tử.

Ít nhất Bạch công tử có thể vì Thư Tình mà đánh cược tính mạng.

“Nơi này có ta, các người đi trợ giúp Bạch công tử.”

Hưởng Tả gật đầu với hãn, không nói nhiều lời liền mang theo người chạy vào trong cung, ẩn tượng với Đồng gia liền tốt lên không ít. Lúc này có người dám đến đây hầu như là không có, kết quả chưa chắc bọn họ sẽ thắng, nếu thua, giả trẻ trong nhà cũng sẽ không toàn mạng, Đồng Tam, không sai.

Bạch Chiêm nhanh chóng tiến thêm năm mươi bước, thi thể đầy đất, trên người hãn lại vẫn sạch sẽ như trước, một vết máu cũng không hề dính, một mái tóc đen tuyền lại lẫn vào rất nhiều sợi bạc vô cùng bắt mắt.

Hưởng Tả nghĩ, nhất định là hãn nhớ lầm, sao có thể cảm thấy trong thời gian ngắn như vậy tóc công tử lại bạc thêm nhiều như vậy?

Trong đầu suy nghĩ, nhưng bước chân lại không ngừng, dẫn người nhanh chóng vây quanh công tử, nhân lúc người còn chưa đi tời liền gấp giọng nói: “Công tử, nơi này giao cho thuộc hạ, ngài đi mau.”

“Đi không được.” Bạch Chiêm nhìn người từ bốn phương tám hướng vọt tới, nhiều đầu như vậy, một kiếm giải quyết một người, từ lúc bắt đầu cũng đã mấy trăm, nhưng người vẫn tiến lên cuồn cuộn không dứt.

”Ngao ô!”

”Ngao!”

”Rống!”

“...”

Cơ hồ thanh âm vừa vang lên Bạch Chiêm liền phi thân lên nóc cung điện, vô số mũi tên như chỉ chờ thời khắc này liền hướng hăn bắn tới, nhưng không một mũi tên nào có thể tới gần hăn.

Thanh âm càng ngày càng gần.

Bạch Chiêm nhắm mắt cẩn thận phân biệt chút thanh âm, lập tức hướng về phía tiếng sói tru chạy tới.

Trang Thư Tình lúc này vô cùng chật vật.

Đầu tiên là bị mắc mưa, sau khi được cứu cũng suốt đường vượt rừng đến đây, trên đường luôn phải ẩn nấp mới có thể mang được số lượng lớn mãnh thú đến đây, lúc này nàng cũng đã quên mất dáng vẻ mình thế nào.

Xiêm y bị cắt rất nhiều chỗ, tóc tai tán loạn, trên mặt có chút vết thương nhỏ, miệng vết thương chảy chút tia máu, ngồi trên lưng một con sói lớn, Trang Thư Tình chính là lấy hình ảnh như vậy xuất hiện ở kinh đô.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 153: Gặp Nhau!

Nàng trực tiếp đập phá cửa thành, mang theo một hàng đội ngũ tiến đến

Tiếng kinh hô cùng tiếng thét vang lên một mảnh, người trong thành kinh hoảng tránh né, tướng sĩ thủ ở phía thành đông muốn đóng cửa thành lại nhưng động tác bọn họ lại chậm một bước, cửa chưa kịp khép, người liền bị đẩy ngã xuống đất.

Trên đường đến đây nàng đã dẫn dò bọn chúng, có thể đả thương người nhưng không thể giết người, nàng lo chính mà, cho Chỉ Cố, và cho tất cả những người tham dự vào một đường lui, áp chế sự tình trong phạm vi có thể không chế.

Hiển nhiên, những động vật này đều nghe nàng, thu móng vuốt lại, nói sẽ không hại đến nhân mệnh.

Vừa vào thành, tiếng thét càng cao thấp nối tiếp, ngựa không khống chế được chạy loạn tứ tung, xa phu cũng không kềm lại được.

Cửa hàng dùng tốc độ nhanh nhất đóng lại, người không thể trốn trong nhà đều run run trốn ở nơi nào đó, chỉ mong mình không nên bị phát hiện.

Nhưng thiên tính của con người đều rất tò mò, dù đóng kín cửa cũng sẽ mở hé cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Một bày mãnh thú, cảnh tượng như vậy đúng là trăm năm khó gặp.

Trang Thư Tình không quản được nhiều như vậy.

Tính tình của Chỉ Cố như thế nào một năm nay nàng đã sớm rõ ràng, chỉ cần chọc hấn nổi giận, người đó liền chết không thể nghi ngờ, nhưng nàng không phải người của Đại Chu, cũng không được đại gia tộc huấn luyện, học y nhiều năm, vì có thể cứu được càng nhiều tính mạng, đối với sinh mạng nàng vẫn mang theo thái độ kinh sợ.

Từ trong đáy lòng, nàng không muốn Chỉ Cố đeo trên lưng nhiều tánh mạng như vậy.

Hơn nữa, nàng càng lo lắng thân thể Chỉ Cố.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng càng trở nên gấp gáp, “Mau một chút nữa.”

”Ngao ô!”

”Ngao!”

”Rống!”

“...”

Ôm chặt lấy cổ ngân sói để chính mình không phải ngã xuống, Trang Thư Tình chôn đầu trên lông cổ của con sói, kỳ thực nàng đã sớm không còn bao nhiêu sức lực, chỉ dựa vào một chút lo lắng chống đỡ đến đây.

”Ngao ô!”

Sói trắng đột nhiên dừng lại, chưa đợi nàng phản ứng kịp, người liền bị ôm xuống lưng sói, rơi vào trong một vòng ôm ấm áp, dường như còn mang theo mùi máu.

Nàng bị ôm rất chặt, xương cốt đều phát đau, Trang Thư Tình cũng chỉ cười. Nếu người này không ôm nàng chặt như vậy, nàng sợ là sẽ thất thố đặt mông ngồi xuống đất.

Cổ đã cứng đến không còn cảm giác. Thắt lưng cũng đau không đứng thẳng lên được, toàn thân chỗ nào cũng cảm thấy không thoải mái. Vòng tay ôm lấy hân, “Ta không sao, Chỉ Cố, ta không sao, một chút thương cũng không có, ta tốt lắm...”

Hương Tả chạy đến, trên mặt không che dấu được vẻ kinh ngạc, hân không phải công tử, trong mắt công tử ngoại trừ Trang tiểu thư đường như cũng không dung nạp được bất kì ai.

Mà hiện tại, những dã thú này dã tính vẫn chưa thuần, bọn chúng đang vây xung quanh hai người, thấy hân đến liền cảnh cáo lên tiếng kêu.

Trang Thư Tình thấp hơn Bạch Chiêm hơn một cái đầu, mắt chỉ nhìn đến bả vai của hân, nhón chân lên mới nhìn thấy rõ ràng tình cảnh phía trước, những nàng bất đắc dĩ bị ôm rất chặt, chân lại không còn chút lực, chỉ đành vẫy tay với hân ra hiệu ‘Đừng tới gần’

Hương Tả nghe lời không tiến đến.

Đám mãnh thú lúc này cũng ngừng thanh, phòng bị theo dõi hân.

“Chỉ Cố, để ta bắt mạch cho chàng trước.”

Bạch Chiêm ôm người không động đậy, tâm tình trống rỗng mấy ngày nay vừa được lấp đầy khiến hân không muốn buông nàng ra.

“Ta không sao.”

“Ta không thích nghe chàng trả lời có lẽ, nghe lời, sau này sẽ để chàng ôm đủ.”

Bạch Chiêm không muốn buông nàng ra, cũng không muốn để nàng xem mạch, vừa tỉnh táo lại hẳn liền biết tình huống bản thân hiện tại không tốt lắm, giết nhiều người như vậy chẳng những không hao tổn nội lực, thế như lại càng tăng trưởng, hẳn có cảm giác dường như bản thân sắp tự bạo.

Nhưng Hữu Phong từ trước đến giờ vẫn không dễ lừa gạt.

Bạch Chiêm nhanh chóng cân nhắc trong lòng một chút, buông người ra, tay gắt gao nắm lấy Thư tình.

“Phụ thân có nguy hiểm, chúng ta tiến cung trước.”

“Chậm một chút cũng không sao.” Nói xong, Trang Thư Tình liền bắt lấy tay hắn.

Hương Tả thấy như vậy, trong đầu liền nghĩ, nếu đổi lại thành người khác, không chết cũng tàn phế.

Trang Thư tình liền đụng đến mạch của hắn liền biết là chuyện không ổn, nguyên khí quá nhiều, thân thể cơ hồ đã chịu đến đỉnh điểm, nhưng huyết khí lại càng khô kiệt hơn trước, không đúng, chuyện này không ổn.

Ngang đầu muốn nói liền liếc thấy những sợi tóc bạc pha đen tán loạn trên đầu hắn, vén lên một chút tay nàng liền phát run, “Làm sao có thể... làm sao có thể trắng đi nhiều như vậy?”

Bạch Chiêm gỡ tóc ra khỏi tay nàng, “Ta sẽ không chết.”

Trang Thư Tình đóng chặt mắt lại, nỗ lực áp chế kinh hoàng trong lòng, một lần nữa ngồi lên lưng sói, “Tiến cung trước, Hương Tả, người dẫn đường.”

“Vâng.” Đường bị một đám mãnh thú chiếm cứ như không thấy đầu, Hương Tả hiểu ý Trang tiểu thư, mang theo người đi tới cửa cung.

Bạch Chiêm đi ở bên cạnh nàng, tốc độ của ngân sói như thế nào hẳn liền đuổi theo như thế đó, một khắc cũng không buông tay.

Bị ngăn lại là chuyện trong dự kiến..

Trang Thư Tình nắm chặt lấy tay không cho hắn động thủ, “Chàng bảo vệ ta là đủ rồi, không phải nói ta là phù thủy sao? Như vậy hôm nay ta liền thử là phù thủy một lần.”

Trang Thư Tình lên tiếng ra lệnh, tất cả mãnh thú liền ào ào lướt qua nàng tiến lên phía trước, mãnh thú vốn hung mãnh hoang dã, tướng sĩ bình thường sao có thể chịu được, chưa kịp bày ra thế công kích, đã không thể đứng vững.

Đám người Hưởng Tả chỉ dám thu người đứng gọn qua một bên.

Nhìn về phía trước, tuy không có người nào còn tốt nhưng cũng không mấy người chết, thấy vậy trong lòng hắn liền hiểu.

“Tiếp tục đi.”

Một đường giết đến cửa cung, trước cửa đã đóng chặt, trên đất chất đầy thi thể.

Hưởng đang định trèo tường mở cửa, cửa cung liền mở ra.

Một tiểu tướng mặc quân phục cấm vệ quân đẩy cửa cung ta, sau đó đứng ở một bên, không nói gì, nhưng ý lại được biểu đạt rõ ràng.

Hưởng tả tiến lên vỗ vỗ vào hắn, nhớ kỹ người này.

“Tiến vào đi.”

Thi thể trải rộng trong cung, Trang Thư Tình có thể tưởng tượng được Chỉ Cố lấy kinh thế như thế nào tiến vào chặn giết người.

Tiến vào không xa Trang Thư tình liền thấy được Tam cữu.

Đồng Minh Húc vừa lúc quay đầu liền thấy được nàng.

Hắn tuy cũng biết một chút công phu nhưng dù sao cũng xuất thân từ công tử thế gia, luyện võ không quá ra sức, công phu tuy không thể nói là mèo ba chân nhưng cũng coi như vững chắc.

Trên đường tiến vào trên người có không ít vết thương, cũng may là không nguy đến tính mạng.

Nhìn thấy Thư Tình hắn liền biết thế trận đã định, hắn không làm Đồng gia thất vọng, chuyện của Thư Tình cũng đã giải quyết.

Hắn không ngốc, đến lúc này mà hoàng thượng lại không hề truyền ra bất kỳ mệnh lệnh nào, hoặc là hoàng thượng bỏ qua Bạch công tử, thật sự muốn lấy mệnh này tử này, hoặc là, hoàng thượng thân bất do kỷ.

Chuyện như vậy ở hoàng cung trước giờ không thiếu.

Trang Thư tình dẫn đầu mãnh thú tiến đến trước mặt tam cữu, chỉ là nàng không xuống khỏi lưng sói, nếu xuống lần nữa thì nàng quả thật là đi không nổi.

“Tam cữu, cữu mau đi nghỉ đi, nơi này có con.”

Đồng Minh Húc liếc mắt nhìn phía sau nàng, nuốt nước miếng một cái gật đầu, “Con cẩn thận chút, những băng hữu này của ta đều là người bản lãnh, con dẫn bọn họ theo.”

“Vâng.”

Lại đi vào bên trong, người theo Bạch Chiêm đến Hội Nguyên Phủ đều ở đây, có Tam Tử ở trong đó, Điền Chân cũng có.

Bọn họ chém giết đã có chút chùn tay.

Nhìn thấy người vây quanh bọn họ lần lượt bị mãnh thú quật ngã mới chống đầu gối thờ dốc.

Tam Tử cảm khái nói: “Ta thà đánh một trận lớn với người người mạnh hơn ta.”

Mọi người đều hiểu trong lòng, Trang Thư Tình biết cảm thụ của hắc hiện tại như thế nào, cho tới bây giờ bọn họ cũng không phải người lạnh lùng, không thể giết người như ngóe còn làm như không có việc gì, càng là giết người yếu hơn bọn họ gấp nhiều lần.

Vượt cổ ngân sói, Trang Thư Tình gương giọng nói: “Làm bọn họ không động đây nổi là được, nhanh đi lên trước, người nào cản đường, các người liền quật ngã hắc.

Tam tử theo bản năng muốn trả lời, chợt phản ứng kịp, Trang tiểu thư hắc là đang nói chuyện với mãnh thú, có người đang định nhắc chân đi về phía trước, Tam Tử và Hương Tả vội kêu hắc lại.

Bạch Chiêm chỉ nhìn, nắm tay Thư Tình không buông lỏng nửa phần.

Không biết tình huống của hoàng thượng hiện tại như thế nào, trang Thư Tình không dám tiếp tục trì hoãn, nghe thấy phía trước không ngừng truyền đến tiếng kêu liên dẫn người đi đến: “Đi thôi.”

Hôm nay là một ngày không hề bình thường, sẽ có người nhớ kỹ nhiều năm, thậm chí là cả đời.

Những mãnh thú ngày thường khó gặp hôm nay không những nhìn thấy được, còn không chỉ thấy một, hai con mãnh thú

Mãng xà quần lấy eo người trườn qua, Sư tử há mồm to như bồn máu cắn bả vai người, khiến bọn họ đau đến chết đi sống lại nhưng không hề hại đến mệnh người, liếc mắt nhìn hổ và sư tử.

Sói không giống chúng, sói là loài vật thiên về tốc độ, nhất là sói trắng, hơn nữa còn đánh sâu vào lực đạo, con sói công Trang Thư Tình xông lên trước mở một con đường.

Người ngã xuống rất ít có thể tiếp tục đứng lên chiến đấu.

Không phải bọn họ thương quá nặng, không đứng lên nổi, mà bởi vì đây là cái cớ không thể tốt hơn tránh thoát khỏi cuộc chiến, bọn họ muốn vinh hoa phú quý, nhưng khi thật sự đối mặt với cái chết, cũng không còn mấy người nguyện ý mang mệnh đi đổi.

Tình huống trước mắt, bọn họ đứng lên cũng chỉ một chữ chết.

Áp lực của đám người Hương Tả lập tức liền nhỏ đi rất nhiều, đặc biệt tìm mấy người công phu mạnh ra tay, binh lính thường toàn bộ giao cho Trang tiểu thư và đội ngũ mãnh thú kia.

Chúng mãnh thú khó khi có cơ hội phát uy trước mặt con người, lúc này bọn chúng ai cũng hưng phấn không thôi, Đại Chu luôn là nơi lấy uy nghiêm làm trọng, lúc này lại náo nhiệt như sở thú.

Biết Trang Thư Tình là người nào, ánh mắt mọi người nhìn nàng liền không giống bình thường, phù thủy, quả nhiên là phù thủy.

Trang Thư Tình như hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ, cười lạnh nói: “Gắn cho ta cái tên phù thủy ta liền trở thành phù thủy cho cái người thấy, nhưng nhìn thử coi, người lúc này muốn tạo phản không phải là ta, mà chính là các ngươi, hoặc là tiến lên chiến đấu, hoặc là lập tức rời khỏi trận chiến, bây giờ rời đi, vinh hoa phú quý khẳng định không còn, nhưng có thể khiến các ngươi lưu lại một tánh mạng.”

Lời này vừa nói ra, đám người Tam tử liền cảm giác được động tác của bọn họ trở nên chần chờ rất nhiều, lực đạo cũng hơi buông lỏng, hiển nhiên là tâm đang rối loạn.

Nhìn nhau, tất cả bọn họ liền thối lui đến bên người Trang tiểu thư.

“Không cần biết các ngươi vì cái gì, chỉ cần cản đường ta liền giết.”

Không cần chờ lâu, cấm vệ quân từng người từng người lui ra, giống như nhận được tín hiệu, những người vốn đang dao động ào ào lui về phía sau, trong nháy mắt, phần lớn người đã rút khỏi chiến tranh.

Những người kiên trì còn lại bị đẩy ra sau không thể tiến lên.

Tam tử nhẹ nhàng thở ra vẫn là Trang tiểu thư làm việc đáng tin, nhiều người như vậy, nếu muốn giết hết cũng không biết khi nào.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 154: Phù Thủy, Thì Như Thế Nào?

Nếu chỉ là một con mãnh thú thì không ai nói làm gì,, khả năng còn có người hùng hùng anh dũng đi làm dũng sĩ.

Nếu là mấy con, chắc chắn sẽ gọi bằng hữu đến cùng nhau săn bắn.

Nếu là mười con, tất nhiên sẽ kinh động quân đội trong thành, đem bọn chúng vây bắt.

Nhưng nếu số lượng mấy trăm, thậm trí còn lên đến ngàn thì sao? Tất nhiên phản ứng đầu tiên của mọi người là tránh né.

Ít nhất trước mắt là thế.

Mà Trang Thư Tình thanh thoi ngồi trên lưng sói kia, ở trong mắt đám người chính xác là phù thủy.

Trang Thư Tình tư thế thẳng đứng, không chớp mắt mình về phía trước.

Làm ra chuyện như vậy nàng đã sớm nghĩ tới tất cả hậu quả có thể xảy đến, dù sao sinh hoạt của nàng không ở kinh đô, nàng không sợ người khác e ngại nàng, nàng cũng không muốn lui tới với nhiều người.

Nàng thật sự hông sợ.

Nàng là đại phu, trong lúc sinh tử cấp bách, chắc chắn sẽ có người cần nàng.

Bàn tay đang nắm nàng đột nhiên siết lại, chặt đến nỗi nàng cảm thấy có chút đau.

Quay đầu lại nhìn Chỉ Cố, “Làm sao vậy?”

Bạch Chiêm nhìn nàng một hồi, lắc đầu.

Trang Thư Tình cũng không nghĩ nhiều, thân thể nàng đã sắp không chống đỡ được, chút tinh tảo này phải giữ lại, nếu không đến lúc cần ra mặt lại không thể.

Lúc này, động tĩnh bên trong đột nhiên lớn lên, Tam Tử thả người nhảy lên trước, rất nhanh liền dẫn theo một người đến.

Là Ôn Đức, hắn một thân dũng khí hùng hùng, không chút nào giống một hoạn quan.

Nhìn thấy Bạch Chiêm hắn liền quỳ xuống dập đầu, thanh âm nghẹn ngào, “Công tử, tìm không thấy hoàng thượng.”

Mắt Bạch Chiêm trở nên sắc lạnh, “Chu Tri Đức đâu?”

“Được Chủ gia che trở trốn mất rồi lão nô đã đuổi theo, xác định hoàng thượng không ở đó lập tức liền quay lại Hà Phi điện, nhưng vẫn không thấy hoàng thượng.”

“Tìm kĩ chưa?”

“Có, đã tìm đi tìm lại rất nhiều lần nhưng vẫn không thấy.”

Bạch Chiêm đang muốn nói chuyện, Trang Thư Tình đã mở miệng trước, “Phiền Ôn công công tìm một đồ vật mà hoàng thượng thường hay dùng lại đây, quần áo hay bất cứ thứ gì cũng có thể, tiểu gia hỏa này không chừng có thể giúp được.”

“Ân?” Rất nhanh Ôn Đức liền hiểu được, lập tức chạy vội đi lấy.

“Đừng nói vội, người không bị mang đi tức là vẫn ở trong cung.”
Trang Thư Tình vỗ vỗ đầu sói, “Đi lên trước xem thử.”

Đại khái cũng biết rằng chủ tử bọn họ đã chạy, nhưng người đang đối kháng cũng nản chí bỏ cuộc, nằm gục trên đất không động đậy, mưu phản là tội gì, ngay từ đầu bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một phần nhỏ may mắn.

Kém chút nữa bọn họ cho rằng chuyện đã thành, nhưng rốt cuộc vẫn thua một bước.

Bọn họ lôi Bạch công tử vào nhưng lại không ngờ tới, Trang tiểu thư thật sự là phù thủy, hơn nữa còn có thể điều khiển vạn thú.

Một bước sai lầm, thua, là kết cục đã định.

Không cam lòng? Đương nhiên là không cam lòng, nhưng quy luật trước giờ, thắng là vua, thua làm giặc, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng,.

Rất nhanh Ôn Đức liền trở lại, trên tay cầm long bào của hoàng thượng.

Ôn Đức sợ những vật khác không sót lại đủ hơi thở của hoàng thượng nên đã cầm long bào hôm nay hoàng thượng lâm triều đã mặc.

Trang Thư Tình nhận lấy đưa qua nói: “Các người đến đây đi, nhớ kỹ mùi này, người đang ở trong cung, chỉ được tìm người, không được đã thương bất kỳ ai.”

Tất cả âm thanh truyền đến, đều đồng ý với nàng.

Nhìn thấy Bạch Chiêm, Ôn Đức tựa như tìm được tâm phúc, Cho đến lúc này hẳn cũng không tính lộ ra phần chiếu thư hoàng thượng đã đưa cho

hắn, Lúc ngài viết hắn ở bên mài mực, nội dung đã nhìn thấy rõ ràng, hoàng thượng đã hạ quyết tâm để công tử kế vị, cho dù lúc này hoàng thượng thật không thể chống đỡ qua, những thứ khác liền nghe theo thánh chỉ.

“Ôn công công, hậu phi có tham dự không?”

Ôn Đức hoàn hồn, gật đầu nói: “Mẫu phi của ngũ hoàng tử, Lương quý phi thoát không khỏi liên quan.”

“Chạy luôn rồi?”

“Vâng.”

Trang Tư Tình suy nghĩ, “Những hoàng tử công chúa khác đâu? Là bàng quan hay muốn bảo mệnh?”

Ôn Đức trầm mặc, tranh đấu trong cung, hắn theo hoàng thượng bao lâu cũng chứng kiến được bấy lâu, nhưng chưa thời khắc nào khiến tim hắn băng giá như lúc này.

Trang Tư Tình cũng không tiếp tục nói chuyện, nàng nói ra câu này trong lòng cũng thấy khó chịu, người đều vì chính mình, cho dù là hoàng đế.

Chỉ Cố vì nàng đến kinh đô, lại bởi vì hoàng thượng gặp nguy mà lo lắng, hắn khác với những hoàng tử công chúa khác, hắn không có bất kỳ tâm tư dư thừa nào, không quan tâm đến ngôi vị cửu ngũ chí tôn, đơn giản chỉ xuất phát từ lo lắng, vì lo lắng nên bệnh tình của hắn mới trở nên nghiêm trọng như vậy, nàng lo lắng, nếu tiếp tục như vậy, tóc của hắn sợ rằng sẽ bạc hết.

Nhưng nếu tóc của hắn thực sự bạc đi nàng cũng không ghét bỏ, nhưng nàng đau lòng, càng lo lắng sẽ có thể mang đến hậu quả không biết

trước.

Lúc này đã tới Hà Phi điện của Lương quý phi, Trang Thư Tình mang Niệm Niệm và kim hồ đến đây, “Hai người tìm giúp ta, tìm cẩn thận một chút.”

Rốt cục cũng được chia việc để làm, hai tiểu gia hỏa đều vô cùng cao hứng, nhanh chóng chạy đi tìm.

Nhưng mỗi một khe hở bọn chúng đều đã tìm kỹ, quả thật không có ở đây.

“Rỗng.”

”Đi qua.”

Theo tiếng hồ gầm, tất cả mọi người đều đi đến một góc trong cung điện, đường đi làng lúc càng hẹp, thậm chí có chút hoang vắng.

Thân là đại tổng quản trong cung, Ôn Đức liền biết nơi này là chỗ của vị chủ tử nào.

“Lão nô khấu kiến lục hoàng tử.”

Cửa đã sớm bị hồ đẩy ra, bên trong có hai người đi ra, tuổi nhìn cũng không lớn, ăn mặc cũng không quá bần cùng, sạch sẽ chỉnh tề, nhưng cũng không nên là cuộc sống một vị hoàng tử nên có.

Người đi trước hai tay vẫn chấp ở sau lưng, thắt lưng rất thẳng, “Ôn công công, phụ hoàng ở nơi này của ta, nhưng ta nghĩ hết biện pháp cũng không thể khiến phụ hoàng tỉnh lại, mong Ôn công công lập tức cho truyền ngự y.”

Lời vừa nói ra liền thể hiện được cổ uy phong của một vị hoàng tử, Ôn Đức đối với vị lục hoàng tử rất hiếm khi nhìn thấy này lập tức liền sinh ra

hảo cảm, đang định đi mời ngự y liền chợt nhớ ra bên cạnh hẳn đã có một vị thần tiên sống, vội xoay người khom lưng, “Trang đại phu, thỉnh ngài xem trước tình huống của hoàng thượng.”

Trang Thư tình khẽ gật đầu, nhìn về phía Bạch Chiêm, “Chàng ôm ta vào đi, ta đứng không nổi.”

Bạch Chiêm không nói hai lời liền bế người xuống lưng sói, động tác vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu.

Thấy lục hoàng tử nhìn hai người, Ôn Đức giới thiệu với hẳn: “Đây là Bạch công tử và Trang đại phu.”

“Ta biết.” Tuy rằng hẳn không thường ra ngoài, nhưng bên cạnh có một mật thám, những điều cần biết hẳn cũng biết được không ít.

Hoàng thượng được an trí trên giường của lục hoàng tử, vẻ mặt an tường, không có vẻ thống khổ, liếc mắt nhìn tặc như người đang ngủ, nhưng nhìn thấy như vậy, tuy chưa xem mạch nhưng trong lòng Trang Thư Tình liền sinh ra một cảm giác bất an.

Vừa đụng đến mạch tượng, mảy liền nhăn lại, nàng không tinh thông phương diện này, hơn một năm nay tuy đã học được không ít nhưng so với sự đồ sộ của y học, nàng vẫn còn kém xa lắm.

Trình độ của nàng chỉ coi như gà mờ, chỉ cảm thấy mạch tượng này có chút giống như Tử Công Mậu và Ngột Đê, chỉ là càng nghiêm trọng hơn so với hai người kia.

“Bệnh trạng của hoàng thượng có chút giống với hai người ta từng bắt mạch trước kia, Ôn công công, người cũng biết thứ ta am hiểu là gì, mau nhanh chóng an bày hai ngự y đến đây, Hướng Tả, Thanh Dương tử có cùng đến không?”

Hướng Tả lắc đầu, “Nhưng hăn hăn là sẽ sớm đến đây với Trần Nguyên.”

Trang Thư Tình nhú mày, nghĩ một chút liền nói: “Chỉ Cố, chàng phái người đi nói với bọn họ, bằng mọi cách phải mang Thanh Dương tử đến đây nhanh nhất có thể, ta lo rằng hoàng thượng không chống đỡ được bao lâu.”

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn Hướng Tả, Hướng Tả hiểu ý lập tức đi an bày.

Ngự y được người công tới, chính là một cộng sự cùng Trang Thư Tình hợp tác ở Nam Đài Phủ.

Nhận được người, Trang Thư Tình vội nhường vị trí, “Chu ngự y, ngài mau đến xem.”

Chu Tề vội vàng cúi chào nàng, không kịp nói lời nào liền nhanh chóng đi xem mạch.

“Như thế nào?”

“Là trúng độc, Trang đại phu đã xem mạch trước, ngài thấy như thế nào?”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, Chu ngự y có khả năng giải không.”

“Trước tiên phải biết được căn nguyên, biết là loại độc nào mới có khả năng giải được.”

Trang Thư Tình ngần ra, “Không phải chỉ cần phân tích máu liền biết là loại độc gì sao?”

Chu Tề cười khổ, “Ta không có bản lĩnh kia.”

Cho nên là nàng xem nhẹ Thanh Dương Tử sao?

“Sư phụ Thanh Dương Tử là Hữu Vọng chân nhân.”

“Hữu Vọng chân nhân?” Chu Tề thất thố kinh hô một tiếng, Trang Thư Tình không biết Hữu Vọng chân nhân là ai, nhưng cũng biết rất ít người có thể mang được hai chữ ‘chân nhân’, “Không biết bao nhiêu người muốn bái hấn là thầy nhưng suốt đời hấn chỉ lấy một vị đệ tử” Cho nên Thanh Dương Tử chính là...

“Nếu có thể được đệ tử Hữu Vọng chân nhân trợ giúp, độc này nói không chừng có thể giải.”

Hai người đang nói chuyện này dường như quên mất người đang nằm trên giường là vua một nước, nhưng may mắn Ôn Đức vẫn không quên, vội vàng chen vào lời của hai người, “Vậy hiện tại phải làm thế nào? Khố phòng không hề thiếu dược liệu trân quý, có nên mang tới cho hoàng thượng dùng?”

“Hiện tại không được dùng bất cứ thứ gì, chưa biết độc này là gì, không thể dùng loạn.” Trang Thư Tình chuyển mắt qua trong lúc vô ý thấy được bàn tay sau lưng của lục hoàng tử, tay của hấn có sáu ngón, “Chu ngự y, người cẩn thận xem mạch, có biến hóa gì lập tức nói với ta.”

“Vâng.” Chu Tề đối với Trang Thư Tình vô cùng tin phục, không chỉ hấn, nhưng người từng trở thành cộng sự với nàng không ai mà không tin phục, cho dù đã trở về cung nhiều tháng, mọi người vẫn thường hay nói tới nàng.

Trang Thư Tình cẩn thận xoa hai chân của bản thân, vẩy vẩy tay với Lục hoàng tử, “Lại đây.”

Lục hoàng tử có chút ngây người, chưa từng có người nào tự nhiên đối diện với hấn như vậy, giống như hấn không phải là hoàng tử, mặc kệ hấn có

được sủng ái hay không, nàng vẫn sẽ đối đãi với hắn như một người bình thường.

Thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, hắn đi tới.

Trang Thư Tình ôn nhu nhưng kiên định kéo tay phải của hắn.

Hắn phản ứng kịp, sắc mặt nhất thời liền thay đổi, hơi dùng sức, không muốn đem tay của mình hiện ra trước mặt người khác.

Ấn tượng của hắn đối với Trang Thư Tình lên biến mất, chỉ cảm thấy sao người này lại đáng giận như vậy.

“Ta có thể trị được.” Chống lại ánh mắt không thể tin của hắn, Trang Thư Tình cười gật đầu, “Chỉ nhiều ra một ngón thôi, cắt đi là được, cho dù nội tạng trong cơ thể bị thương tổn ta cũng có thể mổ bụng khâu lại, chỉ một ngón này không tính là chuyện lớn.”

Không tự giác, lục hoàng tử liền thả lỏng lực đạo, Chu Tề lập tức dời tầm mắt, chuyện trong hoàng cung rất nhiều, hắn không thể biết hết.

Nhưng từ lời của Trang đại phu, hắn cũng biết vì sao lục hoàng tử là hoàng tử ít tuổi nhất nhưng lại ẩn mình trong cung không ra ngoài.

Ôn Đức cũng biết, ngay từ đầu hoàng thượng đã thất vọng, sau này cũng quên mất hắn còn một nhi tử không có mẫu phi che chở, chính hắn cũng giấu diếm, khiến ngài không nhớ nổi vị hoàng nhi này.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 155: Bị Tật!

Trang Thư Tình thả tay hăn ra, sau đó mở lòng bàn tay mình chìa ra trước mặt hăn.

Lục hoàng tử có chút chần chờ một lát mới chậm chậm đem bàn tay mình đưa vào lòng bàn tay nàng.

Trang Thư Tình nở nụ cười, “Rất tốt, chuyện này không phải lỗi của đệ, đệ phải nhìn thẳng vào nó, không được để nó trở thành gánh nặng tâm lý của đệ, nếu đệ trở thành cường giả, cho dù bàn tay đệ có mười ngón cũng không một ai dám chỉ trích khi nhục đệ, nếu đệ là kẻ yếu, cho dù đệ có tài năng đi chăng nữa cũng chẳng có gì hơn người.”

Vuốt đầu ngón tay mọc dài ra bên cạnh ngón cái, Trang Thư Tình ôn nhu nói xong lời này, đương nhiên, nàng cũng chỉ coi hăn là một bệnh nhân, thói quen nói ra lời an ủi.

Đại khái đã đo được hình dạng của xương, Trang Thư Tình gật đầu, “Có thể cắt bỏ.”

Lục hoàng tử là người tính tình nội liễm, cho dù kích động nhưng hăn vẫn nhận được, còn tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh hăn nhiều năm ngược lại kém chút nữa nháy mắt lên, “Trang... Trang đại phu, thật sự có thể cắt sao? Cắt rồi diện hạ sẽ giống như những người khác sao?”

“Đương nhiên.”

Nàng nhìn ra được, tiểu thái giám này thật tâm bảo vệ lục hoàng tử, vừa nghe nàng trả lời mắt liền đỏ bừng lên, “Điện hạ, ngài nghe thấy không? Ngài có thể tốt lên, ngài xem nhiều sách như vậy, về sau nhất định có thể được hoàng thượng yêu thích!”

Lục hoàng tử ho nhẹ một tiếng, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

“Tiểu nhân biết sai.” Tiểu thái giám cười nhận sau, nhưng ý cười trong mắt hắn lại khiến lục hoàng tử cảm thấy ấm áp trong lòng, tuy rằng không nói gì, nhưng tình cảm chủ tớ lại khiến người nhìn cảm nhận được chân thực.

Trong lòng Ôn Đức tuy cảm thấy sốt ruột, nhưng trên mặt đã lộ ra vẻ tươi cười, nhìn về phía tiểu thái giám hỏi, “Người tên là gì?”

“A?” Tiểu thái giám nhất thời không phản ứng kịp, lục hoàng tử phản ứng nhanh hơn, địa vị của Ôn công công ở trong cung, cho dù là phi tử được sủng ái nhất cũng phải nhường hắn ba phần, Vội nhắc nhở một câu, “Ôn công công hỏi người tên gì.”

“A, tiểu nhân được lục hoàng tử ban tên An Cùng.”

An Cùng, Đặt tên cho người bên cạnh hắn như vậy cũng có thể thấy được lục hoàng tử là một người nhân hậu. Ôn Đức nhớ lấy tên của hắn, chỉ cần hoàng thượng có thể qua được ải này, lục hoàng tử về sau nhất định sẽ được coi trọng, lại được Trang đại phu cắt bỏ ngón tay dư thừa kia, về sau cũng không cần tránh né mọi người.

Cho dù hoàng thượng không thể qua khỏi, Bạch công tử hắn không dám nói, nhưng Trang đại phu chắc chắn sẽ đối đãi tốt một phần với lục hoàng tử, như vậy cũng tốt, so với các hoàng tử khác, lục hoàng tử có nhân tâm hơn rất nhiều.

Đang suy nghĩ, bên ngoài liền có người truyền đến, “Ôn công công, đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử cùng nhau muốn cầu kiến hoàng thượng.”

Lòng Ôn Đức liền trầm xuống. Chuyện hắc lo rất cực cũng đến.

Nhìn hoàng thượng đang bất tỉnh nhân sự nằm trên giường, Ôn Đức hơi dùng sức cắn đầu lưỡi, mùi máu lan tỏa trong miệng khiến hắc càng có thể tỉnh táo.

Đi ra cửa. Ôn Đức chống lại bốn cặp mắt đang nhìn chăm chăm hắc, “Hoàng thượng có lệnh, hiện ngài không muốn gặp ai, tể tứ vị hoàng tử hồi phủ chờ lệnh.”

Đại hoàng tử cười lạnh, “Ôn Đức, hiện tại phụ hoàng còn có thể truyền lời được hắc sao? Người đừng giả truyền thánh ý.”

“Lão nô ngược lại muốn hỏi đại hoàng tử ngài từ đâu biết được tin tức này.”

“Người!”

“Ngũ hoàng tử mưu nghịch, nếu tin đại hoàng tử nhận được là đến từ ngũ hoàng tử, vậy lão nô đành phải mạo phạm đem ngài bắt lại.”

“Làm càn, một hoạn quan như người sao dám ngỗ nghịch phạm thượng, đừng tưởng rằng người là người bên người phụ hoàng thì có thể không để ta vào mắt.”

Ôn Đức nhìn về phía tứ hoàng tử đang nói chuyện cười. “Lão nô chỉ là một hoạn quan, chỉ cần hoàng thượng muốn lão nô đi chết lão nô cũng sẽ không chút do dự. Lão nô chỉ muốn hỏi tứ hoàng tử, hoàng thượng đã chấp thuận cho ngài và đại hoàng tử xuất phủ hay chưa?”

Nghe thấy lời này, khí thế nhất thời biến mất hơn phân nửa, “Bản cung... bản cung và đại hoàng huynh cũng chỉ vì lo lắng phụ hoàng! Ôn Đức, bản cung hoài nghi người thông đồng với lão ngũ mưu hại phụ hoàng, nếu người không tránh ra, bọn ta lập tức liền xông vào.”

Ôn Đức vẫn trầm mặc, nhưng tư thế của hắn càng thêm kiên định, nếu bọn họ xông vào, cho dù lưng mang tội danh giết hoàng tử hắn cũng sẽ không cho bọn họ bước vào cửa điện một bước.

Chu Tri Hi nổi giận nhưng hắn cũng không ngốc, cho dù tức giận cũng không tự mình xung phong đi trước.

“Ôn Đức, người đừng khinh người quá đáng, ba vị hoàng huynh, các huynh không lo lắng cho phụ hoàng sao? Tiểu đệ nhịn không nổi nữa.”

“Nhịn không nổi thì lên đi.” Tam hoàng tử Chu Tri Sâm hai tay ôm ngực, căn bản là không có ý muốn ra tay giúp hắn, khi hắn là người ngu sao?

Cũng không nghĩ lại người bên trong là ai, toàn thân hắn đến hiện tại vẫn còn đau muốn chết.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua lão nhị đang hấp hối bị người mang đến, Bạch Chiêm đối với hắn đã là thủ hạ lưu tình.

Chắc, đã như vậy rồi còn muốn đến chia một bát canh, không có tiền đồ.

Chu Tri Hi bị hắn nói mặt đều đỏ, nhưng quả thật nếu chỉ có một mình hắn không dám tiến vào!

Đang còn muốn châm chọc một chút, lại thấy người từ trong phòng đi ra.

Ôn Đức cung kính người qua một bên, thấy thái độ này của hần, hoàng toàn đối lập với bọn họ, cho dù là tam hoàng tử cũng không khỏi hờ lạnh.

Bạch Chiêm mắt lạnh đảo qua bốn người, “Biến.”

Lúc này, người phản ứng nhanh nhất là nhị hoàng tử, nhìn thầy Bạch Chiêm liền nhanh chóng bảo người đỡ lui về phía sau, nghe thấy hần nói như vậy không nói hai lời lập tức liền quay về.

Hần tuyệt đối tin tưởng, nếu còn ở đây nhất định sẽ không toàn thân trở về.

Chu Tri Sâm thầm mắng một tiếng nhát gan, nhưng thần sắc vẫn như thường nói: “Ta chỉ muốn hỏi một câu, tình huống của phụ hoàng như thế nào?”

“Hôn mê.”

Ôn Đức ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bạch Chiêm, lại cúi đầu, hần không ngồi tới, Bạch công tử không chút giấu diếm nói rõ tình hình thực tế cho bọn họ.

Chu Tri Sâm cũng không nghĩ tới lại nhận được một câu như vậy, giật mình một chút lại hỏi, “Có thể cứu không?”

“Nếu như người của ta không tới kịp, chuẩn bị hậu sự là vừa.”

Chu Tri Sâm cười khổ, đây coi như là cuộc đối đáp hoàn chính nhất của hần và Bạch Chiêm, đường nhiên lần trước không tính, lần đó hần không được tình tảo.

Bạch Chiêm bỏ lại mấy câu liền trở về phòng, Ôn Đức hành lễ với ba vị hoàng tử cũng theo hần vào phòng trong.

Liếc mắt nhìn hai vị còn lại, Chu Tri Sâm chấp tay rời đi, hắn vẫn không nên học theo lão ngũ đi tìm chết, về phần ngôi vị hoàng đế... Lúc trước hắn quả thật từng muốn, nhưng hiện tại trong lòng đã biết, vị trí kia, phụ hoàng chắc chắn sẽ truyền cho Bạch Chiêm.

Trong lúc vô ý, Ôn Đức đã thể hiện rõ thái độ này.

Cho hắn cũng tốt, ít nhất hắn thua tâm phục khẩu phục, Chu quốc a, nhìn bên ngoài thì có vẻ huy hoàng, nhưng thực sự đã sớm hư thối từ bên trong, Đại Chu, chỉ có Bạch Chiêm mới có thể ổn định lại, những người khác, nếu là mấy huynh đệ bọn họ thì không ai có thể.

Tùy ý liếc mắt nhìn đám mãnh thú, thấy được hai con mãnh xà lớn đang lễ lễ, trong lòng hắn có chút sợ hãi, vị phù thủy này không hề có ý mưu phản, ngược lại, hắn còn phải cảm ơn nàng, ít nhất ngôi vị kia không vào tay lão ngũ.

Bô dạng của hắn cũng không kém a, sao lại không vào được mắt nàng một chút? Chắc, hắn ham mộ Bạch Chiêm muốn chết.

Ngồi trở lại bên người Trang Thư tình, Bạch Chiêm cũng không muốn nói chuyện.

Nhưng Trang Thư tình thấy Ôn công công đã gấp đến độ mồ hôi đổ đầy trán, trong lòng cũng không nhẫn tâm thấy hắn như vậy, đành thay hắn hỏi Bạch Chiêm một câu, “Chàng cứ bỏ mặc như vậy?”

“Vấn đề gì cũng phải đặt trước mắt mới có thể giải quyết.” Không đầu không đuôi nói một câu, nhưng những người khác đều có thể hiểu. Ôn Đức cười khổ, Bạch công tử người đang biểu đạt sự bất mãn với hoàng thượng đi, kỳ thực hoàng thượng sao có thể không biết hiện tại vấn đề của Chu quốc đang ngày càng chông chênh, nhưng cục diện đã như thế, người chỉ có thể tiếp tục duy trì nó ở thế cân bằng, không để cục diện trở nên tệ hơn.

Có lẽ mọi chuyện sẽ giống như hoàng thượng nói, không phải người muốn để công tử kế vị, mà Đại Chu không thể không có công tử.

Đổi lại là bất kỳ hoàng tử nào cũng không được, bọn họ chỉ có thể dùng người trong triều, nhưng Bạch công tử không giống, người của công tử mới chính là nhân tài kiệt xuất, có bọn họ trợ giúp, Đại Chu mới có thể tốt lên, ngay cả hoàng thượng cũng từng mở miệng mượn người không ít lần.

“Trong tay người có bao nhiêu người có thể sử dụng?”

Trang Thư Tình cũng không nghĩ nhiều, nàng cũng có chút không chống đỡ được, dựa vào người hắt hủi mắt nghỉ tạm.

Ôn Đức thấy nàng như vậy cũng biết Trang tiểu thư trên đường đến đây có nhiều cực khổ, cho dù trong bụng gấp gáp nhưng cũng không nhịn được mềm lòng nói, “Trang đại phu, ngài đến phòng bên cạnh nghỉ tạm một lát đi.”

Trang Thư Tình gật đầu hắt xì một cái, “Nếu ngủ sợ là sẽ không dậy được, hiện tại chưa thể ngủ.

Vì sao không thể ngủ Ôn Đức biết, nhìn hoàng thượng vẫn đang hôn mê, trong lòng không nhịn được bi thương.

Ngài luôn không thể hạ thủ được với các hoàng tử, nhưng không ngờ được bọn họ lại đối xử với ngài như vậy.

Bạch Chiêm lại trầm mặc, Trang Thư Tình biết hẳn đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ nắm lấy mạch tượng của hắn quan sát, không đi quấy rầy.

Một hồi sau, Bạch Chiêm nắm ngược lấy tay nàng, “Phải tất cả bọn họ đi, hoàng cung cần những người này hộ vệ.”

“Vâng.”

Trang Thư Tình không chút do dự, ngay cả cân nhắc cũng không có, điều này khiến hần vô cùng cao hứng, hần lại nghĩ mình nên giải thích cho nàng một chút, “Kinh đô hiện đang vô cùng rối loạn, nước láng giềng chắc chắn sẽ không an phận, ta biết người nàng quan tâm đều ở Hội Nguyên Phủ, y quán cũng ở đó, Đại Chu ổn định, Hội Nguyên Phủ mới có thể còn.”

“Ta biết.” Nói xong Trang Thư Tình lại cảm thấy mình trả lời không đủ chân thành, lại tăng thêm ngữ khí trả lời một lần, “Ta biết.”

Nam nhân vì nữ nhân khuynh tận giang sơn, có mỹ nhân không cần giang sơn, nhưng nàng càng thích Chỉ Cố như vậy, bởi vì hần yêu nàng, quan tâm nàng, nên mới cho nàng cùng những người nàng quan tâm có một cuộc sống yên bình, đây là người nàng thích, cũng là nam nhân nàng đồng ý bỏ đi hết thảy chỉ nguyện yêu hần.

Lục hoàng tử Chu Tri Tiểu nhìn hai người không rời tầm mắt, trong lòng ẩn ẩn có chút hâm mộ.

Hần biết, cho dù bản thân không trọn vẹn, cho dù nàng không giúp được hần thì sớm hay muộn hần cũng sẽ phải tứ hôn, lúc trước hần cảm thấy, cho dù tứ hôn với ai cũng không sao, hiện tại lại không muốn cứ như vậy bị người khác sắp xếp số phận của bản thân, trên đời này chỉ có một Trang đại phu, hần không dám nghĩ xa như vậy, nhưng ít nhất phải tri thư đạt lễ, chứ không phải thị sủng sinh kiêu, vô lễ náo loạn, chỉ biết tranh giành tình cảm.

Trang Thư Tình ra ngoài an bày một hồi, tuy rằng lúc này miễn cưỡng có thể đi, nhưng Bạch Chiêm vẫn ôm lấy nàng.

Ẩn vệ được phái đi khắp nơi trong kinh để ổn định, hơn nữa còn có người cầm lệnh bài của hoàng thượng đến những thủ phủ gần nhất điều binh.

Thời gian chờ đợi khiến con người có cảm giác trôi qua thật lâu, tin tức tốt nhất hiện tại đó là tình huống của hoàng thượng vẫn ổn định, không tốt hơn cũng không xấu đi.

Bạch Chiêm không nhịn được phiền, liếc mắt nhìn người trên giường một cái liền đi ra ngoài.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 156: Người Còn Hỏi Vì Sao?

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như nghe được tiếng Ôn Đức gọi công tử, Trang Thư Tình theo bản năng ngẩng đầu lên, mơ mơ màng màng mở to mắt, hàm hàm hồ hồ hỏi, “Ừm, trở lại rồi? Vừa đi đâu vậy?”

Bạch Chiêm dịch lại chiếc áo đang đắp trên người Trang Thư Tình vì hành động của nàng mà bị trượt xuống, “Không phải nàng muốn biết nguồn độc sao? Bọn họ tìm được rồi.”

Đầu óc trì độn lúc này của Trang Thư Tình phải mất một thời gian mới hiểu được lời của hắn, sau đó nhìn về phía hai người bị ném xuống đất đã không còn nhúc nhích được.

Đây là Lương quý phi và ngũ hoàng tử? Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, bộ dáng chật vật này khiến người nhìn vào càng có cảm giác thương tiếc, ngũ hoàng tử, diện mạo của hắn nhìn là thấy xuất chúng nhất trong số các hoàng tử.

“Không thể, độc được này, rất khó giải.” Ngũ hoàng tử cười vô cùng xán lạn, không có nửa phần khẩn trương sợ hãi, ngược lại rất tự tin.

Hắn cậy vào cái gì? Trang Thư Tình nỗ lực khiến đầu óc của mình suy nghĩ.

“Khó giải?”

Chu Tri Đức nhìn về phía Trang Thư Tình cười cười, “Không tin, người có thể dùng hết bản lĩnh của mình thử xem.”

“Ta thật không rành về độc.” Trang Thư Tình đứng dậy, đi một vòng xung quanh Lương quý phi đánh giá nàng, “Ta tin rằng người có chỗ để dựa vào, nhưng người tính nhằm một điểm rồi, người của người không hề hữu dụng như người nghĩ, nếu Chỉ Cố trảm người tại đây, người có thể làm gì? Ai có thể tới cứu người? Ai có thể là đối thủ của Chỉ Cố? Không tin? Muốn thử một chút hay không?”

Trang Thư Tình nói lời vô cùng tuyệt tình, ý cười trên mặt Chu Tri Đức lập tức liền thu liễm, nhớ tới vừa rồi Bạch Chiêm như đi vào chỗ không người vượt qua hàng hàng phòng thủ ép hấn và mẫu phi đi ra, nếu thực sự như lời Trang Thư Tình nói...

“Người nói rằng người muốn ngồi vào giang sơn này, nghĩ thử coi, bọn họ để người nắm quyền tốt hơn, hay để chính bọn họ nắm quyền tốt hơn? Không cần nói chính người cũng biết đáp án, nếu mẫu tộc của người không có dã tâm, vậy bọn họ dám cùng người tạo phản sao? Nói không chừng, mục đích của bọn họ là mượn tay người để trừ bỏ Chỉ Cố, hoặc là thứ ngay từ đầu bọn họ muốn, chính là giang sơn này.”

“Không có khả năng!” Lương quý phi túm chặt lấy nhi tử, “Đức Nhi, con không thể bị dao động, Chử gia sẽ không làm như vậy!”

“Lương quý phi, ngày lấy gì để cam đoan?” Trang Thư Tình cười mỉm nhìn nàng. “Lương quý phi, ngài tín nhiệm Chử gia vậy sao? Tin tưởng bọn hấn sẽ không thật sự vứt bỏ các người để chiếm quyền riêng? Ta lại nghĩ khác a, nếu mẫu tử Lương quý phi đều mất mạng, vậy Chử gia sao có thể không lợi dụng chuyện này để gây chuyện, a, Bạch Chiêm hận hoàng thượng vô tình với mẫu thân của hấn, không cho hấn mang quốc họ, trong cơn tức giận lỡ tay giết người trong kinh, giết hoàng thượng, hoàng phi, hoàng tử, đúng rồi, còn phải đem ta đến nơi này nữa, mãnh thú tụ tập nhiều như vậy, mọi người đều thấy được, chỉ cần thả chút tin đồn, chắc chắn sẽ có người tin tưởng, Chử gia thân có di chiếu, được hoàng thượng ủy thác, dẫn binh vây thành...”

“Im miệng!” Lương quý phi lúc này không còn thứ gọi là phong phạm quý phi, không dám nhìn thẳng nhi tử, nàng là nữ nhi Chử gia, tâm tính người Chử gia như thế nào nàng biết rõ, lời của Trang Thư Tình, rất có khả năng!

Nếu hy sinh mẫu tử bọn họ để có được giang sơn, Chử gia nhất định sẽ không chút do dự!

Nhưng lúc này, nàng không dám để nhi tử nghĩ như vậy!

Trang Thư Tình, nàng ta sao có thể đoán được nhân tâm tỉ mỉ đến như vậy?

“Người muốn cái gì!”

“Rất đơn giản, nói ra tình huống cụ thể làm cách nào các người có được loại độc dược này.” Thấy hăn thả lỏng khẩu khí, Trang Thư tình biết lời nói của mình đã có tác dụng, “Còn không ta hỏi, người trả lời.”

Chu Tri Đức nhìn mẫu phi, tay nắm thành quyền lúc này đang phát run, trong mắt tràn đầy không cam lòng và oan hận, không trả lời Trang Thư Tình, hăn nhìn Bạch Chiêm nói: “Trước khi người còn chưa xuất hiện, người phụ hoàng sủng ái nhất là ta, nếu không có người, hiện tại ta không cần động thủ, chỉ cần chờ mấy năm nữa, ta không cần phải dựa vào Chử gia cũng có thể tự hành động, nhưng tất cả đều bởi vì người, ta không chờ được.”

Chu Tri Đức oán hận tăng thêm ngữ khí, “Quyết định của phụ hoàng là muốn người làm thái tử, hăn muốn đem Đại Chu cho một kẻ khác họ, rõ ràng người chỉ là một người nhảy ra giữa đường, dựa vào cái gì lại đưa cho người, ta không phục.”

Ánh mắt Bạch Chiêm không hề phân cho hăn một chút, nhặt lấy áo choàng lại bị chột xuống lần nữa dấp lên cho Thư Tình, nhẹ nhàng trả lời

một câu “Mắc mớ gì tới ta” Chu Tri Đứa nghe thấy hần nói tức đến hộc máu.

“Đúng vậy, chúng ta tranh tới tranh lui, tất cả bấy rập đều đã thiết kế tỉ mỉ, nhưng ngay cả ánh mắt người cũng không thềm liếc một cái, tài năng chúng ta không bằng người, đã như vậy, người trở về làm gì? Vì sao phải để phụ hoàng biết hần có người con trai như người? Người hỏi mấy vị hoàng huynh khác, từ khi người trở về, phụ hoàng có bao giờ liếc mắt coi trọng chúng ta lần nào chưa? Chỉ cần người cho phụ hoàng chút gì đó ngài cũng có thể cao hứng rất nhiều ngày, liếc tiếc dùng như bảo bối, có thứ tốt gì cũng chia cho người một phần, còn dư lại mới phân cho chúng ta, những thứ người cần không cần người mở miệng, ngài đều tự mình chuẩn bị tốt nhất, phái người mang đến đưa cho người, không chỉ thế ngài còn lo lắng người có thích hay không, một bộ dáng thắc thỏm lo lắng cho nhi tử, nhưng đưa cho chúng ta lại là ban thưởng, chúng ta phải dập đầu tạ ơn, cùng là nhi tử, dựa vào cái gì đối với người lại bất đồng như vậy? Dựa vào cái gì chúng ta phải dùng đồ thừa của người? Bạch Chiêm, người vì sao lại trở về!”

“Người muốn biết vì sao, vậy ta liền trả lời cho người.” Trang thư Tình lạnh mặt, cảm xúc muốn bảo vệ hần dâng lên trong lòng nàng, “Bởi vì Bạch Chiêm chỉ đem vị lão nhân cao cao tại thượng kia coi là phụ thân, chàng ấy không muốn vị trí kia, chàng vốn không muốn bầu vịu, không hề muốn bất cứ thứ gì từ hoàng thượng, cũng không cần ngài ấy phải cho mình bất cứ thứ gì, bởi vì bản lĩnh của Bạch Chiêm có thể khiến chàng ấy có được thứ tốt hơn, người hâm mộ, người ghen tị, là bởi vì người không tài giỏi bằng chàng ấy, nếu người có bản lĩnh, biết suy nghĩ thì nên coi chàng ấy là mục tiêu để vượt qua, chứ không phải giết cha, giết vua!”

Yếu hầu Chu Tri Đứa chan chất nhìn nàng, hần muốn phản bác, hần tức giận muốn mắng nàng không hiểu cái gì thì đừng chen miệng vào, hần thậm chí muốn xông lên đánh nàng, nhưng cuối cùng, hần chỉ có thể dùng

ánh mắt đỏ bừng chăm chăm nhìn nàng, mong rằng có thể đâm nàng ta một nhát.

Nhưng ngay cả một cử động nhỏ hăn cũng không dám.

Chỉ cần hăn vừa động, tin rằng nam nhân kia nhất định sẽ giết chết hăn.

Đã ở trong tình cảnh như vậy, cho dù chết cũng phải chết quang minh chính đại.

Nhưng hăn không muốn chết!

“Đường tranh công có rất nhiều, người lại chọn con đường tẻ nhất, còn trách được ai?” Nói xong, Trang Thư Tình đột nhiên nhìn về phía Lục hoàng tử, “Đệ không thể học theo hăn, nhưng thứ dùng thủ đoạn để cướp sẽ không có được lâu dài.”

Chu Tri Tiểu không nghĩ rằng nàng sẽ nói chuyện với hăn, giật mình một chút, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Hăn không ngu.

Kẻ ngu dốt không có khả năng sinh hoạt tốt trong cung trong khi bản thân không trọn vẹn, lại mất đi sự che chở của mẫu tộc. Hăn chỉ có chút không ngờ, nữ tử lúc này còn ôn nhu với hăn như vậy cũng có khi trở nên sắc bén.

“Nói đi, loại độc này người có được từ đâu, dược liệu như thế nào, làm thế nào để hạ độc?”

Lương quý phi lo lắng nhìn nhi tử gần như sắp không chịu đựng được, những lời này đều như dao nhọn đâm vào tim nhi tử, nhi tử của nàng thuận buồm xuôi gió từ nhỏ đến lớn, sao có thể chịu được đả kích như vậy.

Chu Tru Đức cũng không nhìn nàng, thở hỗn hển trào phúng nói: “không phải người rất lợi hại sao? Còn cần hỏi ta?”

“Người có thể không trả lời, nếu đám người các người có có chút tác dụng vậy còn cần các người làm gì.”

Hướng Tả mang theo hai người phối hợp tiến lên một bước, bộ dáng tùy thời đều có thể bắt người.

Tình thế hiện tại không mạnh bằng người, Chu Tri Đức không thể không cúi đầu, “Độc lấy từ Cúc Quốc, dùng ít sẽ không người bất tỉnh, thuốc dẫn ở trong trà của phụ hoàng.”

“Phải rồi, sao ta có thể quên, người như người có thể vì đạt được mục đích không tiếc dẫn sói vào nhà, chết nhiều tướng sĩ như vậy, cũng chỉ vì dục vọng trong lòng người.” Nghĩ đến trưởng tử Từ gia chết thảm, tâm tình Trang Thư Tình liền không tốt lên được, bao nhiêu người chết, nàng không dám biết.

“Độc dược này người còn không? Còn nữa, người có biết độc này hại người như thế nào không? Ví dụ như đầu, hay lục phủ ngũ tạng.”

“Tất cả độc dược đều ở trong lư hương kia, các người có thể đi xem xét.” Chu Tri Đức cười có chút ác ý, “Về phần tổn thương ở chỗ nào,... ta cũng không phải đại phu, không nhìn ra được.”

Ôn Đức tự tay cầm lư hương đến, Chu Tề nhận lấy mở nắp ta nhìn, ngửi một lát liền thất vọng lắc đầu, “Chỉ còn lại bụi.” Chu Tri Đức cười càng thêm ác ý.

Trang Thư Tình tự cảm thấy bản thân không phải thành phần bạo lực, như nhìn bộ dáng này của hãn nàng chỉ muốn đi lên đánh cho hãn một cái, nhưng mà hiện tại nàng cũng không còn sức, chỉ hừ hừ nói: “Người tốt nhất

nên mong rằng hoàng thượng có thể tỉnh lại, hoàng thượng vẫn nhớ kỹ tình phụ tử, không nỡ xuống tay với hoàng tử, nhưng người khác thì chưa hẳn.”

Ý cười chưa kịp thu liễm lại nghe thấy lời này, mặt Chu Tri Đức lập tức liền vắn vèo, há mồm lập tức muốn trào phùng lại nàng một câu, nhưng Lương quý phi lại dùng sức giữa chặt tay hắn, hắn vừa nhìn qua liền liên tục lắc đầu.

Không nên chọc giận nàng ta, không nên chọc giận người này, Chu Tri Đức hiểu được ý trong mắt mẫu phi, lập tức đem lời nói nuốt về, câu này của Trang Thư Tình nói không sai, nếu phụ hoàng còn sống, Chử gia nhất định là tội tru di cửu tộc, nhưng hắn là hoàng tử, phụ hoàng sẽ bắt hắn nhốt lại trong phủ giống như đại huynh và tứ huynh, sẽ không lấy tánh mạng của hắn, nếu đổi lại là người khác, không có ai sẽ thủ hạ lưu tình với người đã từng hại mình mà lưu lại mối họa bên người.

Nhìn lão nhân đang ngủ trên giường, Chu Tri Đức đột nhiên nhớ tới mới sáng nay hắn còn cùng phụ hoàng đi thăm mẫu phi, thời khắc kia, bọn họ giống như một đôi phụ tử chân chính.

Khi đó trong lòng hắn đều tràn đầy ý nghĩ, làm sao có thể hành động thiên y vô trùng, căn bản không cảm nhận được thứ này, cho tới bây giờ, thứ hắn có thể dựa vào, cũng là sự nhân từ của phụ hoàng.

Chu Tri Đức mím môi, dời tầm mắt, mang theo sự chật vật cùng chột dạ chính hắn cũng không biết.

Ôn Đức đưa lư hương đến trước mặt Trang thư Tình.

Trang Thư Tình khảy khảy bên trong một chút, hỏi Chu Tề, “Không được?”

Chu Tề lắc đầu, “Ta học nghệ không tinh, không nhìn ra được.”

“Mạch tượng có biến hóa gì không?”

“Không có, vẫn rất chậm, giống như đã đứt nhưng không đứt.”

Trang Thư Tình nhìn ra bên ngoài, đã gần đến hoàng hôn, thời gian nàng đến kinh đô đã không ba canh giờ, đám Trần Nguyên mang theo ít người hẳn là sẽ không quá chậm, huống chi có người đến thông báo, nhận được tin hẳn là sẽ tới sớm hơn, chỉ mong hoàng thượng có thể chịu thêm một chút.

Nàng bị người đồn rằng có thể khởi tử hồi sinh, nhưng trước mắt nàng chỉ có thể bó tay thúc thủ, từ phù thủy này gán trên người nàng cũng khiến nàng có chút chột dạ.

Phù thủy hẳn là có thể dời núi lấp biển, không thứ gì mà không làm được, chứ không phải vô dụng giống như nàng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 157: Trong Cung

Kinh đô vẫn chìm trong lo sợ.

Người người nhà nhà đều đóng chặt cửa phòng, trên đường phố vắng lặng, ngay đến một người cũng không có.

Không người nào biết tình huống trong cung như thế nào, cũng không dám đi hỏi thăm.

Cho đến khi có người cầm lệnh bài đến điều binh, quân đội chinh tề từng hành chạy trên đường, dân chúng mới có chút an tâm.

Bọn họ không quan tâm người ngồi trên vị trí kia là ai, chỉ mong cuộc sống của bọn họ có thể yên ổn là tốt rồi.

Nhận được lệnh, đám đại thần kia mới biết, người hiện tại đang tiếp quản hoàng cung là Bạch công tử, không còn tâm tư để lựa chọn nên nghiêng về bên nào, đương nhiên là phải nhận mệnh làm việc, xuất lực ổn định kinh đô.

Về phần một số người khác...

Sắc trời đã tối, ẩn vệ đã lộ mặt lúc này càng thêm cẩn thận, phòng có gì sơ xuất phía sau.

Lúc này, đội mã của đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tứ hoàng tử đột nhiên xuất hiện ở cổng thành và tám cửa cung, bọn họ muốn tạo phản, lúc này đang phát tín hiệu tập kích..

Sắc mặt Ôn Đức đột nhiên thay đổi.

“Công tử, có biến.”

Trên gương mặt lạnh lùng của Bạch Chiêm tràn đầy sát khí, ngay từ đầu hắn nên đánh cho bọn họ không đứng dậy được.

Trang Thư tình nghi đến tình huống thân thể của hắn hiện tại, theo bản năng túm chặt lấy hắn, nhưng lại không nói nổi một lời khuyên can, tình huống hiện tại không thể thành toàn cho lo lắng trong lòng nàng.

Nếu những người đó đến...

Chỉ Cố sẽ không cho phép có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể nói, “Cẩn thận một chút.”

Bạch Chiêm sờ sờ mặt nàng, đem lo lắng của nàng thu vào trong mắt, ghi ở trong lòng, “Ôn Đức, bảo vệ tốt nơi này.”

“Vâng.”

Cầm lấy thanh kiếm tùy ý để bên cạnh, Bạch Chiêm liếc mắt nhìn hai người trong phòng, hiện tại người duy nhất hắn để ý chính là hai người này, ai dám động vào, giết không tha.

Kiếm vừa đến tay, Bạch Chiêm liền hóa thân thành ma, huyết khí tản ra khắp nơi.

Trang Thư Tình đưa người đến cửa.

Không có lưu luyến không tha, hắn đi rất dứt khoát. Một khắc kia nàng ở phía sau nhìn bóng lưng hắn đi xa khuất tầm mắt, sau đó liền trở về phòng.

“Công công, người cho người nói một tiếng với các vị chủ tử trong cung, nói các nàng tốt nhất nên an phận trong phòng, đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu ra ngoài, không cẩn thận sẽ bị mãnh thú gây thương tích.”

“Vâng.”

Trang Thư tình nỗ lực suy nghĩ xem lúc này nàng có còn có thể làm gì nữa, những nghĩ tới nghĩ lui, mặc kệ nàng muốn làm cái gì cũng phải có người nguyện ý cho nàng dùng mới được.

“Trang đại phu, ngài ăn một chút trước đi.” Dùng bàn tay không bình thường của hắc đưa một cái chén đến trước mặt nàng, ngẩng đầu nhìn, vị An Cùng kia cũng đang bưng một cái chén khác đưa cho Chu ngự y.

Trang Thư Tình nhận lấy, mỉm cười với Chu Tri Tiểu, “Đệ ăn chưa?”

“Bên trong vẫn còn, bây giờ đệ đi ăn.”

“Ăn nhiều một chút, chuẩn bị tinh thần, đêm nay sợ là không được nghỉ.”

Chu Tri Tiểu đáp một tiếng, thấy nàng ăn rồi hắc mới rời đi.

Ăn xong, Trang Thư Tình đi ra ngoài một chuyến.

Trên đường đến đây, những mãnh thú đi theo nàng cũng không ăn được bao nhiêu, chống đỡ đến bây giờ sợ là bụng bọn chúng đã đói vang. Cho dù muốn chúng ta chiến đấu vì nàng, nhưng nàng cũng không thể hạn chế chúng nó.

Sờ sờ đầu Niệm Niệm và Kim hổ, “Nói với các bạn của người, mệnh lệnh không thể giết người đã xóa bỏ, nếu có người dám tiến vào cung, nói bọn chúng tùy ý xử lý.”

“Ngao ô?”

“Đúng, ăn cũng không sao.”

“Ngao ô!” Niệm Niệm thét dài một tiếng, dương chân chạy đi.

Kim hồ cộ cộ nàng hai cái sau đó cũng chạy theo Niệm Niệm.

Trang Thư Tình đứng lên, trên mặt vô bi vô hỉ, trong lòng nàng nghĩ, người quả nhiên vẫn ích kỷ, nàng không ngoại lệ, vì bản thân có thể sống sót, chỉ có thể loại bỏ người khác..

Mơ hồ truyền đến thanh âm nói cho nàng biết hai phe đang giao chiến, nàng không thể nhân từ khiến bọn họ có cơ hội tìm được chỗ để đột phá.

“Trang đại phu, bọn họ không phải người vô tội, ngài... không cần cảm thấy áy náy.”

Trang Thư Tình quay đầu, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Ôn Đức không khỏi bật cười, đại khái, trong sự lo lắng của hắn cũng đồng thời vì sự không đành lòng của nàng đi.

“Ta biết, Ôn công công, bọn họ đều đã biết hoàng thượng ở trong này, chúng ta nên chuyển người trở về tẩm cung đi.”

Ôn công công lập tức liền đồng ý, không cần gọi người đến đỡ, chỉ cần nhờ Chu Tề hơi nâng hoàng thượng ngồi dậy hắn liền tiến lên công người đi.

Trang Thư Tình nhìn hai chủ tớ có chút thất lạc, “Hai người cũng theo bọn họ qua đi, lúc này không thể tin được những người khác, lực hoàng tử, đệ đến hỗ trợ chăm sóc hoàng thượng.”

Hai mắt Chu Tri Đức lập tức liền sáng lên, không nói hai lời liền đuổi kịp, An Cùng nghiêng đầu lạng lẽ lau nước mắt, sau đó cũng nhanh chóng thu thập vài thứ đuổi theo bọn họ.

Trong cung trừ mãnh thú cũng chỉ còn lại mấy người bọn họ, cung nữ nội thị, một người cũng không thấy, không biết là trốn hay thừa dịp hỗn loạn ly khai hoàng cung cũng không chừng.

Đại nạn ập đến, mỗi người chạy một hướng, chỗ nào cũng như vậy.

Tẩm cung của hoàng thượng không gần nơi này, đại mấy vòng vẫn chưa tới.

Khi tới tẩm điện của hoàng hậu Hoài Đức, cửa điện liền mở ra, hoàng hậu một thân đậm mặc trang dung, đỡ tay một vị trung niên ma ma từ bên trong đi ra, “Ôn công công, bản cung muốn phụng bồi hoàng thượng.”

Ôn Đức hầu như không hề suy nghĩ liền uyển chuyển cự tuyệt, “Nương nương, tình huống hiện tại trong cung vô cùng rối loạn, mong nương nương quản tốt các vị chủ tử trong cung, hoàng thượng lão nô sẽ chiếu cố thỏa đáng.”

“Các chủ tử trong cung bản cung đều đã dặn dò hết, những người an phận đều nghe lời, về những người còn lại, đại phải nhờ Ôn công công coi chừng.”

Ánh mắt hoàng hậu dừng trên người hoàng thượng, trong mắt tràn đầy bi thương, “Bản cung và hoàng thượng là phu thê kết tóc, tuy rằng vẫn một mực tương kính như tân nhưng vào thời điểm này bản cung cũng muốn chăm sóc cho hoàng thượng, thỉnh Ôn công công thành toàn.”

Người này chính là nữ nhân tôn quý nhất Đại Chu nhưng lúc này lại ăn nói vô cùng khép nép, Trang Thư Tình nghe nàng nói cũng có chút không đành lòng nhưng nàng cũng chỉ có thể dời tầm mắt đi, chuyện này, không tới phiên nàng quyết định.

Ôn công công thời dãi một hơi, cẩn thận đưa hoàng thượng vào bên trong, “Vây đành nhờ hoàng hậu tời.”

Hốc mắt hoàng hậu nhất thời liền đỏ bừng, liên tục gật đầu.

Qua điện Hoài Đức chính là điện Nghi Thiên, nơi hoàng thượng ở.

Trang Thư Tình không cùng đi vào, gọi một mãnh hổ gần nàng nhất đến, “Các người phân công nhau bảo vệ các cung, người nào đến gần liền tùy ý xử lý.”

“Rống!”

Tiến vào điện, Trang Thư Tình liền nhìn thấy hoàng hậu đang tự tay cầm khăn lau mặt cho hoàng thượng, động tác rất dịu dàng, ánh mắt vô cùng ôn nhu, động tác thì thoảng dừng một chút lau đi lệ nơi khóe mắt, tình cảm như vậy, không giống giả bộ.

Chu Tri Tiểu tiến lên nói gì đó, hoàng hậu lắc đầu, tiếp tục tự tay lau cho hoàng thượng.

Chu Tri Tiểu thức thời ly khai đến trước giường, nhìn thấy trang Thư Tình liền nhu thuận đi đến trước mặt nàng.

Trang Thư tình để lại cổ họng hỏi., “Tin được?”

“Hoàng hậu không có con nối dòng, vị này vẫn luôn không được phụ hoàng yêu thích, hậu phi không có con nối dòng sẽ không ngu ngốc tạo phản, hơn nữa nhà mẹ đẻ hoàng hậu vốn biết an phận thủ thường...”

Thấy Trang đại phu cười cười nhìn hắc, Chu Tri Tiểu lập tức liền im lặng, sắc mặt có chút xanh, giải thích nói: “An Cùng thích hỏi thăm những chuyện này, sau đó nói cho đệ, đệ có thể nhớ được một ít.”

“Người như vậy không sai, hắc một lòng một dạ đều lo cho đệ.”

Biết những chuyện này có thể tránh xa tai vạ, bọn họ là người bị vây trong thế nhược, nếu trong lúc vô ý chọc phải người không nên dây vào,

tình cảnh bọn họ sẽ vô cùng khó khăn.

Chu Tri Tiểu gật đầu, “Hắn là người nương lưu lại cho đệ, nếu không có hắn, đệ sẽ không sống được tốt như vậy.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 158: Cách Phòng Thủ Tốt Nhất Là Tấn Công

Đang nói chuyện, liền thấy An Cùng không biết từ đâu chạy ra, vẻ mặt hốt hoảng, “Điện hạ, Trang đại phu, tiểu nhân nhìn thấy có mấy con mãnh thú ngã trên đất, máu chảy rất nhiều, vết máu chưa khô, hẳn là... đã chết chưa bao lâu.

Trang Thư Tình sớm đã biết chắc chắn sẽ có động vật chết, binh lính không phải chỉ biết vài chiến lược là có thể lên làm tướng quân, nhưng khi nghe thấy, tâm vẫn trầm xuống thất sâu.

Đây là tội của nàng, là nàng dựng lên tất cả, chỉ có thể tính lên người nàng.

“Ôn công công ở đâu?”

An Cùng đến bẩm báo khiến nàng hiểu được sự tình đã không đơn giản, sợ là đã có người trà trộn vào đây, giờ chắc đang vội đi tìm người.

Ôn Đức tời rất nhanh hiển nhiên là đã nghe thấy An Cùng nói, lập tức tiến đến trước mặt Trang Thư Tình: “Trang đại phu liệu có kế sách gì không?”

“Trong hoàng cung có mật đạo không?”

Sắc mặt Ôn Đức liền trở nên âm đạm, “Mật đạo thì có nhưng cũng chỉ có mỗi hoàng thượng biết.”

“Người cũng không biết?”

“Không biết, không phảu là hoàng thượng không muốn cho lão nô biết, mà cho tới bây giờ vẫn chưa từng sử dụng qua.”

Chuyện này đúng là hồng bát, lòng Trang Thư Tình có chút gấp gáp, lại hỏi, “Ôn công công còn bao nhiêu người có thể sử dụng?”

“Hơn hai mươi người.” Ôn Đức cười khỗ, hoàng cung lớn như vậy, bây giờ có thể sử dụng được cũng chỉ có hơn hai mươi người, nói ra quả đúng là chuyện cười, nhưng thật sự là như thế, ẩn vệ cơ hồ đã phái toàn bộ ra ngoài, lưu lại cũng chỉ còn tần ấy, bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào bọn họ để bảo vệ hoàng thượng vào thời điểm mấu chốt.

“Người trà trộn vào nhất định phải tìm ra.” Trang Thư Tình cũng không dám dùng những người này, “An Cùng, dẫn ta vào trong.”

An Cùng liếc mắt nhìn điện hạ, Chu Tri Tiểu cũng bước theo nàng, “Ta cũng đi.”

“Đệ lưu lại bảo vệ tốt hoàng thượng.” Trang thư Tình tin tưởng buông xuống một câu, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài, An Cùng vội vàng đuổi theo sau.

“Điện hạ, ngài nghe lời Trang tiểu thư đi.” Sau khi hành lễ, Ôn Đức cũng bước nhanh rời đi, giống như Trang tiểu thư nói, người trà trộn vào nhất định phải tìm cho ra.

Trang Thư Tình dẫn theo mười hai mãnh thú đi theo An Cùng đến nơi xảy ra chuyện, mãnh thú bị chết là một con hổ, một cự xà và một sư tử.

Một đám động vật lập tức trở nên nôn nóng, trang Thư Tình ngồi xổm xuống sờ sờ thân thể vẫn còn mang theo hơi ấm của chúng nó, nhẹ giọng nỉ non, “Thật xin lỗi.”

An Cùng kinh ngạc nhìn Trang đại phu, đột nhiên sợ hãi của hắn liền tán đi, cảm giác với những mãnh thú này cũng trở nên bình thường.

“Các người ngửi kỹ mùi ở đây, thử xem có tìm được bọn họ hay không.”

“Rỗng.”

“Được, tìm thấy đều tùy các người xử lý.”

Chúng mãnh thú nhận biết kỹ mùi hương sau liền kêu lên vài tiếng, như là đang trao đổi ý kiến, chia ra mấy hướng chạy đi.

Trang Thư tình cuối cùng nhìn lại thoáng qua ba thi thể động vật nằm trên đất, yên lặng nói: “Ta sẽ đưa các người trở về núi rừng.”

Trở lại đại điện, Ôn Đức rõ ràng cảm giác được cảm xúc của Trang Thư Tình sa sút rất nhiều, để một vị đại phu đi giết người quả thật có chút tàn nhẫn, hắn cũng không tiện đến quấy rầy nàng.

Nhưng rất nhanh, hắn chợt nghe thấy thanh âm bén nhọn của Trang thư Tình vang lên gọi hắn, “Ôn Đức!”

Hắn chưa bao giờ thấy Trang đại phu biểu hiện thất thố như vậy, Ôn Đức lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới bên người nàng, không thấy được nàng có gì khả nghi tâm hắn mới thoáng hạ xuống.

“Ôn Đức, ngọc tử, mục đích của bọn họ là ngọc tử!”

Lời vẫn chưa nói xong Ôn Đức liền chạy như bay ra ngoài, ngọc tử ở nơi nào hắn biết rõ nhất, nhưng bây giờ mới đi lấy, sợ là...

Trang Thư Tình gắt gao giữ chặt lấy hai vai Chu Tri Tiểu, “Bảo vệ tốt nơi này!”

Chu Tri Tiểu nhìn vào mắt nàng chỉ có thể gật gật đầu, sau đó Trang Thư Tình liền chạy đi mất.

“Người kia là Trang Thư Tình?” Hoàng hậu bị biến cố trước mắt cả kinh hồi lâu mới tìm được giọng nói của mình, lúc trước lòng nàng chỉ đặt lên người hoàng thượng, không có tâm tư để ý những người khác, hiện tại mới chợt nhận ra.

Nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý nhưng khổ ỡ trong lòng chỉ có mình mình biết.

Khi nghe nói đến vị Trang đại phu này nàng cũng từng đã cực kỳ hâm mộ. Hâm mộ nàng ấy có thể tự làm chủ nhân sinh của mình, sống được tự do tự tại. Nhưng sau này, nàng lại hâm mộ Trang Thư Tình bởi nàng có thể được một người nam nhân như vậy ái mộ nàng.

Gương mặt của nàng rất tốt, nhưng so với người trong hậu cung, với thiên kim quý tộc, gương mặt kia thật khó có thể được chú ý.

Nhưng hôm nay, khi được tận mắt nhìn thấy người thật, nàng lại nhận không được suy nghĩ, nếu như Trang Thư Tình ngồi lên vị trí này của nàng thì sẽ như thế nào?

Sợ là người trong cung đều trở thành trợ thủ của nàng ấy, chứ không phải như nàng, chỉ biết trơ mắt nhìn cây đổ bầy khi tan.

Chu Tri Tiểu thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng đáp lại hoàng hậu một tiếng.

Trước kia hẳn chưa từng cùng vị đứng đầu hậu cung này có bất kì tiếp xúc nào, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Cũng may hoàng hậu là người tính tình nhu hòa, hoặc là trước mắt nàng cũng cố không hơn được nữa, thở dài nói: “Chỉ mong bọn họ có thể tới kịp, nếu ngọc tỷ bị mất, phản cũng sẽ biến thành chính.”

“Chỉ cần phụ hoàng còn sống, phản, cũng chỉ có thể là phản.” Ánh mắt Chu tri Tiểu trong trẻo, thân ảnh phản chiếu trong đó cũng vô cùng rõ ràng, “Mẫu hậu đừng lo.”

Hoàng hậu ngẩn ra, chợt nở nụ cười, “Hài tử ngoan.”

Trang Thư Tình suy nghĩ cũng giống như hoàng hậu nếu ngọc tỷ vào tay đối phương, cho dù Chỉ Cố không có tâm tư gì khác, nhưng cũng sẽ bị vây vào thế hạ phong, càng có khả năng trở thành phản tặc.

Tuyệt không thể như thế.

Nếu nói lúc trước nàng sẽ còn có chút cố kỵ, còn có tâm tư thủ hạ lưu tình, nhưng bây giờ cái gì cũng không thể cố hơn được nữa, chuyện Chỉ Cố không để tâm, nàng thay hẳn làm.

Nàng không nên phòng thủ, như vậy chỉ có thể lãng phí sức chiến đấu, cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.

Ở trong cung này không ai quen thuộc hơn Ôn Đức, nàng mù quáng tìm người, như vậy phải đem hết sức chiến đấu của mình phát huy ra.

Huýt một tiếng sáo, Trang Thư Tình đứng trên bậc thềm cao cao trước cửa đại điện chờ.

Rất nhanh toàn bộ mãnh thú đều tập trung về phía nàng.

Trang Thư Tình ra hiệu cho con sói bày dàn tiến lên, trang Thư Tình ngồi ổn trên lưng nó, khẽ vuốt bộ lông mềm mại của nó, lần đầu tin không chút nào cố kỵ gương giọng nói: “Đi theo ta.”

Con sói nghe được chỉ thị, lập tức chạy lên phía trước, đám động vật cũng phấn khích rít gào đuổi theo, giống như một cơn lũ, thổi quét qua hoàng cung.

Những mãnh thú đến sau thấy vậy cũng gia nhập vào đàn, đội ngũ không ngừng lớn mạnh.

Đến gần, nàng liền nhìn thấy một thanh kiếm bay về phía Chỉ Cốt.

Hai tay chống lại bốn bề là địch Chỉ Cốt không phải không địch được, mà là đối phương quá nhiều, người trước nói người sau muốn đi tìm chết, cho dù một người một kiếm cũng chỉ có thể đánh không ngừng nghỉ.

Chiến thuật này vô lại giống như lúc bọn họ tiến vào cung.

Không, không chỉ vô lại, mà nói được dành riêng đối phó với Chỉ Cốt và người của Bạch phủ.

Nàng sớm nên nghĩ đến mới đúng.

“Thấy được những người đó không? Cẩn chết bọn họ đi!”

Bạch thú tụ tập không nghi ngờ là đã khiến cho người người kinh ngạc. Hơn một ngàn mãnh thú vây đánh lại, cơ hồ trong nháy mắt liền tách được đối phương ra, cho dù muốn vây lại cũng không thể.

Mãnh thú hung hãn, thú tính của bọn chúng bây giờ đã sớm được phát huy nhuần nhuyễn.

Thiên tính của muông thú là luôn bà xích con người, lúc trước chúng bị bao nhiêu trói buộc, đến bây giờ chính là cơ hội để phát huy ra hết.

Bạch Chiêm đứng ở chỗ cao, nhìn thấy Hưu Phong mặc dù chưa đến gần nhưng chân đã sớm không chịu không chế.

Trang Thư Tình nhìn trên người hắn, xác định không có nơi nào bị thương mới thoáng thở ra một hơi, bắt đầu cần nhắc hành động lúc này, chỉ cho rằng bọn chúng đang châm ngòi chiến cuộc.

“Tam Tử, Hướng Tả.”

Hai người bọn họ đều là người tai tính, lập tức chạy qua, lúc này hai người đều có chút hỗn hển.

:Còn đánh được không?”

Tam Tử cười, “Tay có chút nhuyển.”

“Tìm ra kẻ đứng sau chưa?”

“Đã thử tìm, nhưng không thấy.” Hướng Tả liếc mắt nhìn công tử, “Công tử ngài từ đầu chính là muốn làm những vậy, nhưng bọn họ giống như đã sớm có đề phòng công tử, người được giấu vô cùng kĩ.”

Thì ra là thế, nói như vậy nàng cũng có nghĩ đến, nhưng những người này không có khả năng tự hành động.

“Những binh lính này phải có người chỉ huy.”

Hai người hiểu ý, khom người rời đi.

Nói đến cũng, không phải bọn họ không mạnh, nhưng có dù mạnh cũng vô dụng, đối phương dùng số lượng áp chế, bọn họ người ít, cho dù mạnh thì cũng thấy mệt.

Trang Thư Tình vỗ vỗ đầu ngân sói, lại huyết sáo, trong âm thanh mang theo bén nhọn tấn công.

Đây là khẩu hiệu trên đường nàng vì ứng phó với trường hợp khẩn nghĩ ra, ở trên đường đã dùng thử, hiệu quả rất tốt.

Cục diện vừa mới được cân bằng lại bắt đầu lâm vào hỗn loạn, bốn phương tám hướng truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Tay trái của nàng ôm lấy tay phải, tận lực bảo trì sắc mặt bình thường.

“Khó chịu sao?” Rốt cuộc thoát khỏi đám người, Bạch Chiêm liền đi về phía nàng, hân nhúu mày.

Bị ánh mắt này của hắn nhìn chăm chú khiến nàng có chút nhụt chí. Cũng không gạt hắn, “Có chút không thể thích ứng, bình thường cho dù ta có mổ bụng thì cũng là vì cứu người, hiện tại lại nhìn thấy người mất đi tính mạng ngay trước mắt mình, tương phản thật quá lớn.”

Bạch Chiêm cũng không có nói mấy lời linh tinh như ‘vậy thì nàng đừng nhìn’ gì đó đại loại, chỉ đứng bên cạnh nắm lấy tay nàng, phụng bồi cùng nàng

Người ngã xuống càng ngày càng nhiều, đối phương rốt cuộc không ra sức mà lên như lúc ban đầu.

“Không tìm thấy mấy vị hoàng tử kia?”

“Vâng.”

“Nghĩ biện pháp cho người mang quần áo bọn họ thường mặc đến đây.”

Bạch Chiêm hiểu ý nàng, lập tức cho người đi lấy.

Trang Thư tình cười, “Bây giờ ta có cảm giác bản thân thật giống một đao phủ, tiên sinh dạy y thuật cho ta nếu biết được có ngày hôm nay, nhất định sẽ đánh ta chết.”

“Không cho hắn biết.”

“Ừm, không cho hắn biết.” Trang Thư Tình cười phụ họa, “Hắn cũng không thể biết, hắn đang ở một thế giới khác, không phải chết, hắn còn sống, chỉ là đang sống trong một thế giới khác, nơi đó, nhân tính của con

người cũng u ám như vậy, nhưng so với nơi này, ở đó hòa bình hơn rất nhiều.”

Bạch Chiêm không nói gì cả, chỉ cầm lấy tay nàng thật chặt.

Nếu không phải áp lực trong lòng quá lớn, Hữu Phong sẽ không nói những lời này, một chút cũng sẽ không mở miệng nói đến.

Trang Thư Tình tiếp tục lầm bầm.

“Có đôi khi ta cũng sẽ lo lắng chính mình sẽ quên đi những thứ này, ta rất sợ ta sẽ quên mất, người sống trên đời mà không biết bản thân từ đâu đến, đó là cỡ nào bi ai a!”

“Nhưng mà có đôi khi ta lại không muốn nhớ quá rõ, nếu nhớ đến, ta sẽ không thể dung nhập vào thế giới này, trở thành một phần tử của thế giới này, thật mâu thuẫn có phải hay không?”

“Thực xin lỗi, nói mấy lời lung tung này với chàng làm gì chứ, chỉ là trong lòng ta có chút khó chịu.” Trang Thư Tình vẫn cười, chỉ là trong tươi cười lại mang theo chút khổ sở.

“Là ta bắt nàng thừa nhận những thứ này, sao nàng phải cảm thấy có lỗi với ta, nhưng cho dù làm như vậy ta cũng sẽ không xin lỗi, hết thấy của ta, nàng đều phải tiếp thu, thế giới của ta, con người của ta, nàng phải dung nhập vào toàn bộ, quy luật của nơi này, chính là cường giả vi tôn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 159: Người Nào Hạ Vũ Khí, Không Giết!

Đúng vậy, nơi này cường giả vi tôn.

So sánh với xã hội văn minh, nơi này không cần tiền bạc, chỉ cần người mạnh, người có bản lĩnh, người sẽ có thể muốn gì làm nấy.

Vì vậy có người vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn nên muốn tạo phản.

Trang Thư Tình chỉ huy ngân sói đi trước, bởi vì có Bạch Chiêm hộ vệ, nàng mạnh mẽ đi vào phạm vi công kích của địch nhân, “Người nào hạ vũ khí, không giết.”

Động tác một số người rõ ràng đã trì hoãn rất nhiều, mãnh thú trước mắt, bên miệng bọn chúng còn mang theo vết máu, thi thể đồng đội cách đó không xa đã không còn trọn vẹn.

Nhẹ buông tay, vũ khí liền rơi xuống.

Thanh âm vũ khí chạm đất giống như một tín hiệu, trong chớp mắt, binh khí rơi xuống đầy đất.

Trang Thư Tình lên tiếng huýt sáo, những người ngã xuống đất đều nhặt về lại một mạng.

Đứng ở vị trí này, chung quanh huyết tinh đầy đất, cảnh tượng như tu la địa phủ, Trang Thư Tình dùng sức nuốt mấy ngụm khí mới cố gắng chặn lại cơn buồn nôn trong dạ dày, nỗ lực bảo trì trạng thái, nhưng sắc mặt lại trắng bệch không giống bình thường.

Lúc này, Bạch Chiêm đột nhiên nhìn về phía bên trái, sát khí dần dần tích tụ dày đặc.

Là tam hoàng tử.

Chỉ thấy hăn đối với hai người xa xa thì lễ, sau đó liền mang theo người đi về phía những phản tặc vẫn đang tranh đấu với mãnh thú.

Ít nhất giờ khắc này, bọn họ là bạn mà không phải địch

Trang Thư tình nhẹ nhàng thở ra, “Rốt cuộc vẫn còn một người tốt.”

“Thức thời thôi.” Bạch Chiêm híp mắt nhìn về phía Chu Tri Sâm, nếu không có hăn, nếu không có một đội mãnh thú Hữu Phong mang đến, Chu Tri Sâm chưa chắc đã ra quyết định này, trong mấy vị hoàng tử, cũng chỉ hăn mới có chút tâm kế.

“Công tử, Trang tiểu thư, đồ đã cầm đến.” vì không để mùi lẫn vào với nhau, người phụ trách mang đến đều rất cẩn thận tách từng bộ quần áo ra.

Vì tìm mất người kia, Trang Thư Tình phân ra một trăm con mãnh thú, để chúng nó ngửi kĩ mùi sau đó để chúng đi tìm, nhìn những phản tặc vẫn còn chống cự đã không nhiều, lại triệu thêm một trăm mãnh thú nữa đi tìm.

Nàng không tin, khứu giác nhạy cảm của hai trăm mãnh thú mà vẫn không thể tìm thấy người.

“Chỉ Cố, chàng cho người đi hỏi Ôn công công một chút, người trà trộn vào đã tìm được chưa.”

“Có người vào được?”

“Ừm. Mục đích hăn là ngọc tỷ.”

Lúc này, tiếng vó ngựa vang lên.

Bạch chiêm ngẩng đầu, “Đến.”

Trang Thư Tình hai mắt sáng ngời, “Thanh Dương Tử bọn họ đến?”

“Ừm.”

Quả thật là bọn hăn.

Trần Nguyên xa xa đã trong thấy công tử nhà hăn cùng với Trang tiểu thư đang ngồi trên lưng sói.

Trang tiểu thư không phải đang bị bắt cóc sao? Làm sao có thể đến kinh đô trước cả bọn họ? Người trên đường tiếp ứng với bọn họ cũng không nói Trang tiểu thư đã được giải cứu!

Nhưng mà chuyện này không quan trọng.

Hai người nhanh chóng xuống ngựa, tiến đến trước mặt công tử, “Công tử thứ tội, thuộc hạ tới chậm.”

“Thanh Dương tử ở đâu?”

“Tạ hạ ở đây.” Thanh Dương tử lập tức tiến đến, trên người hăn kệ nệ bao nhiêu là hộp lớn hộp nhỏ, trong tay còn ôm máy ly tâm.

Nhìn thấy hộp phẫu thuật của mình cũng được mang đến, trên mặt Trang Thư Tình liền lộ ra tươi cười, trong lòng cũng cảm thấy an tâm, cứu không được người, nhưng cứu những động vật bị thương cũng có thể.

Nhưng khi nhìn thấy hăn sống chết ôm không buông máy ly tâm, Trang Thư Tình không biết nàng nên có biểu tình gì, thứ này đối với hăn giống như một món đồ chơi yêu thích, cầm trong tay liền không chịu buông.

“Chỉ Cố, ta dẫn hăn hồi cung trước.”

“Được.”

“Niệm Niệm ở lại chỗ này, nếu tìm được mấy người kia người liền mang Chỉ Cốt qua.”

”Ngao ô!”

“Không được, không thể khiến bọn họ chết. Ngoan.”

“Ngao ô! Niệm Niệm nhất thời uể oải, nhưng vẫn nghe lời nằm bên chân Bạch chiêm không nhúc nhích.

Sờ sờ đầu Niệm Niệm để trấn an, Trang Thư Tình nói với Thanh Dương Tử: “Người cười ngựa đi, hiện tại không có người còn thời gian chê tật xấu của người.”

Thanh Dương tử cao hứng, lập tức xoay người lên ngựa đuổi kịp.

Vừa đi, Thanh Dương Tử vừa nhìn thi thể và vết máu khắp nơi lú lờ, “Công tử lâu rồi chưa có phát hỏa lớn như vậy.”

“Hắn sắp không không chế nổi.” Không ở bên Chỉ Cốt, Trang Thư Tình không thể che giấu được sầu lo, vừa rồi nàng giả bộ như vô tình dò xét mạch tượng của hắn, tình huống càng hỏng bét hơn cả đoán trước của nàng.

Thanh Dương Tử thu lại tươi cười. Mặt lộ vẻ nghi hoặc, “Giết người sẽ bị tiêu hao chân khí, chẳng lẽ chân khí công tử còn tăng lên?”

“Chân khí có tăng hay không thì ta không biết ta chỉ biết nguyên khí của hắn càng lúc càng đầy, nhiều quá mức, ta lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ tự bạo.”

Thanh Dương Tử dục ngựa đi về phía trước, Trang Thư Tình cũng không hồi đầu tiếp tục đi về phía trước, “nếu người không có cách nào giúp

hắn, vậy nhanh chóng chữa khỏi cho hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng tỉnh lại, thế cục hiện tại sẽ kết thúc, sau đó chúng ta mới có thể an tâm tìm cách chữa bệnh cho Chỉ Cồ.”

Thanh Dương Tử suy nghĩ yên lặng đuổi kịp, không khí giữa hai người lại trầm mặc xuống, không nói thêm bất kì câu nói vô nghĩa nào nữa.

Ôn Đức nhìn thấy người đến lập tức trên mặt liền hiện lên vui vẻ, nhanh chóng chạy đến tiếp đón, “Thanh Dương Tử đạo trưởng đến, hoàng thượng ở bên trong, mời theo lão nô tiến vào.”

Hoàng hậu nhìn thấy người đến là một thanh niên trẻ tuổi, cũng không có quá hy vọng hắn có thể cứu được hoàng thượng, nhưng vẫn thức thời đứng qua một bên, an tĩnh chờ đợi.

Trang Thư Tình thấp giọng hỏi Ôn Đức, “Người tìm được chưa?”

“Tìm được, tìm được ở ngự thư phòng.” Ôn Đức cười lạnh, “Ban đầu phát hiện hoàng thượng có điều khác thường lão nô đã sớm nghĩ tới có người đánh chủ ý lên ngọc tỷ nên đã sớm giấu đi, nhưng mà lúc đó quá vội, không giấu kỹ lắm, nếu cho bọn hắn thời gian chắc chắn sẽ tìm ra được, may mắn Trang đại phu nhắc nhở một tiếng, trước khi tìm thấy đã bắt được bọn họ.”

Trang Thư Tình chỉ gật gật đầu, cũng không nhiều lời.

Thanh Dương tử khó có khi nhăn chặt lông mày lại, khiến lòng nàng có dự cảm không tốt.

Sau đó nàng thấy Thanh Dương tử lấy hai giọt máu từ đầu ngón tay của hoàng thượng, một lúc sau lông mày vẫn chưa giãn ra.

Tâm càng thêm trầm xuống.

“Loại độc này ta đã thấy.” Thanh Dương Tử nâng đầu, “Nói đúng hơn là đã từng thấy qua với sư phụ, cũng là loại độc duy nhất ta và sư phụ không thể giải được.”

Ôn Đức chỉ cảm thấy bầu trời đều như sụp đổ, thanh âm khàn khàn hỏi, “Không có biện pháp khác sao?”

Thanh Dương Tử thong thả lắc đầu, “Vì muốn giải loại độc này ta và sư phụ đã tìm tất cả loại dược liệu để nghiên cứu, nghiên cứu đã hơn hai năm nhưng vẫn chưa giải được.”

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch.

Người trước hết đánh vỡ trầm mặc này là hoàng hậu, “Cũng tốt, như vậy cũng tốt, nếu ngio đi, ta liền đi theo ngài, lúc sống phải cùng nhiều người tranh đoạt ngài như vậy, chết rồi, ngài cũng chỉ có thể thuộc về ta.”

Trong lòng Ôn Đức triệt để rối loạn, hẳn không biết hiện tại có nên lấy di chiếu ra, mời các vị đại thần đến.

“Người còn sống thì không nên buông tha, trước kia không giải được nhưng hiện tại chưa hẳn, Thanh Dương tử, người đã trưởng thành.” Trang Thư Tình tiến lên bắt mạch, ở hiện đại, nhất định phải dùng tất cả các phương pháp, nếu như vẫn chưa kết luận được người đã chết thì vẫn không thể buông tha.

Giống như mạch tượng, nhìn giống đoạn nhưng lại chưa đoạn, nếu như không thể thay đổi, nàng cũng không biết sẽ liên tục như thế trong bao lâu.

“Thanh Dương Tử, loại độc này sau khi đi vào cơ thể được chứa đựng sẽ lưu lại ở chỗ nào? Lục phủ ngũ tạng? Hay trong đầu?”

“Không phải, là ở máu.” Thanh Dương tử nỗ lực khiến bản thân trở nên không quá thất bại như vậy, tiến lên lại lấy một giọt máu cho nàng nhìn, “Nhìn ra được chỗ bất đồng không?”

Trong phòng không đủ sáng, Trang Thư Tình phải nhìn kĩ mới mơ hồ cảm thấy được màu sắc của máu giống như tương đối nhạt.

“Nếu dưới mặt trời có thể nhìn thấy bên trong máu có một dịch thể màu nhũ, không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận biết được.”

“kết luận cuối cùng của hai sư đồ các người là gì?”

“Thay máu, chỉ có thể thay hết toàn bộ máu trong người hoàng thượng, nhưng người sao có thể đổi được tất cả máu...” Thanh Dương Tử lập tức thu lời lại, người khác không được, trước kia không được. Trước kia hẳn không làm được nhưng lúc này chưa hẳn a! Không phải Trang tiểu thư có biện pháp đưa máu vào cơ thể người sao? Vậy có thể vừa lấy máu ra vừa truyền vào không?

Hai người nhìn nhau, đều lộ ra vui vẻ, nói không chừng... Thật sự có thể làm được!

“Thử xem.”

Hai người cũng không giải thích cho những người khác, lập tức đứng lên.

Thanh Dương Tử trước lấy máu của hoàng thượng để thử xem nhóm máu.

Trang Thư Tình nhìn mấy người trong phòng, “ta cần máu của các người.”

Hoàng hậu lập tức muốn đi tìm dao nhỏ, “Dùng của ta.”

“Đợi một chút, không vội, trước hết phải xác định trong số các người ai có máu phù hợp với hoàng thượng mới có thể lấy được, ta đặc biệt lấy công cụ phân biệt máu đến, trong khoảng thời gian này các người có ai sinh bệnh hay không? Có di chứng của bệnh nào không? Dừng trả lời vội, cẩn thận suy nghĩ rồi hãy trả lời.”

Mỗi hồi sau mấy người đều lắc đầu.

“Thanh Dương Tử, tốt lắm đều không có.”

Thanh Dương Tử ôm máy ly tâm lắc đầu, “Chờ một chút.”

Hai người đều cảm thấy vô cùng may mắn vì Thanh Dương tử mang máy ly tâm đến nơi này, nếu không có máy ly tâm, cho dù biết có biện pháp nhưng vẫn không thể vận dụng, hoàng thượng không chùng không thể chờ được bọn họ chở về Hội Nguyên Phủ một chuyến lấy máy ly tâm.

Trang Thư Tình trước lấy máu của mấy người ra, bên kia cũng sắp có kết quả.

Chờ trong giây lát, Thanh Dương Tử chỉ về phía Chu Tri tiểu, “Máu của hãn có thể sử dụng.”

Hoàng hậu gấp giọng hỏi, “Ta không được sao? Thân thể của ta rất tốt, chưa từng sinh bệnh.”

“Nhóm máu của các người không giống.” Trang Thư Tình giải thích cho nàng một câu, dắt Chu Tri Tiểu đi đến, vén ống tay áo của hãn lên cầm ông tiêm vào nhẹ giọng an ủi, “Đừng sợ, lấy một chút máu sẽ không gây trở ngại gì cho thân thể, về mặt y học, lấy ra một số lượng máu thích hợp còn có lợi cho cơ thể.”

Chu Tri Tiểu không nói hãn không sợ, hãn thật có chút sợ hãi, nhưng hãn cũng rất hưởng thụ được Trang đại phu quan tâm như vậy.

Lấy ước chừng 400ml máu, Trang Thư Tình liền phân phó Thanh Dương tử, “Lấy máu của hoàng thượng ra.”

Một tay lấy, một tay đưa vào, Trang Thư Tình vẫn một mực chế trụ cổ tay không buông, nếu phương pháp này cô dụng nòng cũng không biết có thể còn phương pháp nào nữa không.

Đây không giống như một bộ phận cơ thể bị bệnh, cắt đi khâu lại là có thể tốt.

Thanh Dương tử khẩn trương hỏi, “Như thế nào?”

“Chờ một chút, không nhanh được như vậy.” Trang Thư Tình không biết là đang an ủi chính nòng hay nhưng người đều sắp hỏng mất trong phòng, nòng cảm thấy, nguyên ngày hôm nay việc nòng làm chỉ có thể là chờ đợi

Cảm giác hoàn toàn thoát khỏi khống chế khiến nòng sắp bức điên.

Hoàng hậu càng cảm thấy nòng sống một ngày như một năm, không quá bao lâu lại nhin không được hỏi, “Như thế nào? Hoàng thượng có tốt lên hay không?”

“Ngài an tâm một chút... Có!” Trang Thư tình ngưng thần cẩn thận phân biệt một hồi, tránh ra nhường vị trí cho Thanh Dương tử và Chu Tề xem xét mạch tượng.

Biến hóa rất nhỏ, nhưng bọn họ đều có thể cảm giác được, điều này nói lên cái gì? Nói nên rằng phương pháp này hữu dụng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 160: Một Kiếm Giết Ba Hoàng Tử!

Ôn Đức muốn hỏi biện pháp này có hữu dụng hay không, nhưng hăn lại không dám hỏi.

Hăn chỉ sợ chút xíu hy vọng vừa nhen nhóm sẽ bị hóa thành tro

Hoàng hậu mở miệng rồi lại ngậm miệng, một chữ cũng không thốt ra, ngược lại Chu Tri Tiểu không đợi được rốt ruột tiến lên hỏi, “Phụ hoàng chuyển biến tốt sao?”

“Chỉ có thể nói là biện pháp hữu dụng, nhưng cuối cùng thế nào vẫn không thể cam đoan.” Nhìn vẻ mặt thất vọng của mấy người. Trang Thư Tình lại bổ sung thêm một chút, “nhưng mà hoàng thượng quả thật có chút chuyển biến tốt, dù sao so với lúc trước thất thủ vô sách vẫn tốt hơn rất nhiều.”

“Là lão nô tham lam.” Ôn Đức chà sát mặt, “Trang tiểu thư, có phải còn muốn lấy thêm rất nhiều máu hay không?”

“Đúng là phải cần thêm máu nhưng hiện tại không gấp, chẳng những không gấp mà còn không được để lộ ra, không thể để cho những người đó đoán ra được.”

Ôn Đức nghe liền hiểu, Trang tiểu thư nói đúng, không thể khiến những người kia động tay động chân, tuyệt đối không thể để bọn họ chặt đứt đường sinh cuối cùng của hoàng thượng.

Cũng không biết tình huống hiện tại bên ngoài thế nào.

Ba người kia đã được tìm thấy, Bạch Chiêm nhanh chóng tiến đến chỗ của bọn họ.

Tiến vào trong phòng, không chớp mắt nhìn qua một vòng, trong phòng không có chỗ nào không xa xỉ,, tiến đến một chỗ không xa, đá ra một góc thảm, là vàng nguyên chất.

“Đã dám làm, sao còn dám trốn.” Bạch Chiêm đảo kiếm qua, chiếc thảm liền biến thành vải vụn, nháy mắt nơi này liền sáng sủa lên không ít.

Không có người trả lời, trong nhà trống rỗng, ngay cả bóng một hạ nhân cũng không có.

“Lực nhẫn nại của ta có hạn, nếu không đi ra ta sẽ phá hủy tòa nhà này, chôn sống tất cả các người, hay là các người nghĩ ta không dám?”

Trên đời này không có chuyện gì Bạch Chiêm hăn không dám làm, đây không phải là hăn tự nhận, mà là những người đã từng gặp qua hăn đều nói như vậy.

Không cần hăn chờ quá lâu, ba người liền nối đuôi nhau ra khỏi phòng, lão đại lão tứ một trước một sau, lão nhị được hạ nhân dùng cánh trúc nâng ở giữa.

Hơn hai trăm mãnh thú nhất tề gầm rú, khiến bọn họ hoảng sợ liên tiếp lui về phía sau.

Cho dù là phạm vào đại sai, kỳ thật bọn họ cũng không có quá nhiều sợ hãi, phụ hoàng đối với bọn họ vẫn luôn mềm lòng. Cùng lắm thì cũng chỉ cấm túc trong phủ, sẽ không lấy tánh mạng của bọn họ.

Cái này gọi là không biết sợ, bọn hăn biết, Bạch Chiêm cũng rõ ràng.

Vì vậy Bạch Chiêm không chút nào che giấu trào phúng của mình, “Cho rằng làm ra chuyện như vậy liền không có chuyện gì sao?”

Tứ hoàng tử Chu Tri Hi hừ lạnh, “Hỗ dừ không ăn thịt con, phụ hoàng sẽ không muốn tánh mạng của chúng ta.”

“Về sau không còn cơ hội rồi.” Bạch Chiêm rút kiếm chỉ thẳng bọn họ, “Nếu như lần này phụ thân không thể qua được. Các người cũng nên cùng đi với người cho vui.”

“Phụ hoàng sẽ không để người làm như vậy!”

Nhị hoàng tử lúc trước vẫn là bộ dáng giống như sắp chết, lúc này lại tựa như phát điên vỗ vào cáng trúc, muốn hạ nhân nhanh chóng khiêng hắn đi, hắn vừa đối đầu với Bạch Chiêm không lâu, biết lời này của hắn hoàn toàn là thật.

Hắn thật muốn mạng của bọn họ!

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn hắn một cái, giống như đang nhìn một con mèo con chó gắng sức vùng vẫy trước khi chết, “ta làm cái gì cũng không cần sự cho phép của hắn, từ lần đầu ta vốn không nên lưu lại tánh mạng của các người, để các người còn cơ hội làm loạn, phạm lỗi lớn, một lần là đủ rồi.”

“Người dám...”

Hắn thật dám!

Hai người đứng trước, cùng với một người nằm sau sơ hở là đồng thời bị cắt đứt yết hầu, trước khi lâm vào bóng tối, trong đầu ba người bọn họ đều suy nghĩ như vậy.

Giải quyết xong ba người, Bạch Chiêm sạch sẽ vùng sạch vết máu xoay người rời đi, hoàn toàn không biết giết ba hoàng tử có gì không đúng.

Trần Nguyên nghĩ nghĩ, lập tức liền an bày nhân thủ trông chừng tòa nhà này.

”Trần Nguyên.”

”Có thuộc hạ.”

”Chuyện phía sau người tới xử lý.”

”Vâng.” Sớm bị ép buộc trở thành vạn năng, Trần đại tổng quản lập tức đáp ứng, người chết cùng chết rồi, huyết tinh trên người công tử khiến hãn ngữ cũng không thoại mái, không biết giết nhiều người như vậy có thể đạt được hiệu quả mong muốn hay không, việc này hãn nên đi thăm dò một chút.

”Ăn vệ ở đâu?”

Hai người trong chỗ tối lập tức bước ra, trầm mặc quỳ xuống.

”Đến hỏi Ôn Đức, hiện tại người nào có thể xử dụng, lập tức thông tri cho bọn họ.”

”Vâng.”

Tuy rằng Bạch Chiêm hồi cung nhưng không có lập tức xuất hiện trước mặt Trang Thư Tình, mà chọn một cung điện cách nơi của nàng gần nhất ngồi xuống.

Đại khái sau khi đã qua một canh giờ hãn mới mở mắt phun một búng máu ra.

Sau khi nhổ ra xong, Bạch Chiêm ngược lại cảm thấy thoải mái không ít.

Đêm lạnh như nước, mùi máu tươi bên ngoài giống như cũng được gió đêm thổi bớt đi không ít, lau sạch sẽ vết máu khóe miệng, ném khăn ở một bên, Bạch chiêm đề nén suy nghĩ muốn đi gặp Hữu Phong, bình ổn một chút mới thả người nhảy xuống.

Sau khi hắt đi không bao lâu, Tam Tử mới xuất hiện trên nóc nhà, vết máu dưới ánh trăng có thể thấy được rõ ràng, nhặt khăn lên nhìn nhìn một chút, trong mắt tràn đầy mật mù, tình huống của công tử nghiêm trọng hơn so với đoán trước của bọn họ.

Sau khi bước vào nghi thiên điện, Bạch chiêm liếc thấy Hữu Phong khoác một kiện áo chòang gục trên bàn ngủ.

Không tiếng động tiến đến gần, ngồi xuống bên người nàng, nương theo bóng đèn không quá sáng nhìn kỹ sườn mặt của Hữu Phong, cạnh mắt của nàng đã trở nên đen hơn, bởi vì không ngủ đủ mà sắc mặt có vẻ ủ rũ, mày nhíu lại, ngủ rất không an ổn.

“Mang nhuyển sạp kia đến đây đi.”

Vừa mới nhìn thấy hắt đến, Ôn Đức định tiến lên hỏi thăm, nghe thấy hắt nói liền lập tức đi làm việc.

Nhẹ nhàng ôm người đặt lên giường nệm, thoát giày cho nàng, đắp chăn che kín, một bàn tay bỏ vào trong chăn, một bàn tay nắm lấy bàn tay của nàng, cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay nàng truyền vào lòng bàn tay hắt truyền đến khiến cho hắt đau lòng không thôi.

Trang Thư Tình quả thật vô cùng mệt mỏi, một loạt hành động như vậy vẫn không làm cho Thư Tình tỉnh lại.

Thanh Dương Tử nằm ở một bên nghe được động tĩnh liền mở mắt, nhìn thấy công tử lập tức trong đầu liền hiện lên câu nói của Trang tiểu thư, đầu óc hẩn triệt để bình tĩnh, lập tức đứng dậy tiến lên bắt mạch cho công tử.

Quả thật là như thế, tình huống nghiêm trọng hơn rất nhiều so với lúc ở Hội Nguyên Phủ.

“Công tử, nếu tiếp tục kéo dài sợ là...”

Bạch Chiêm miễn cưỡng lườm hẩn một cái, cẩn thận chuyển đầu Trang Thư Tình lên đùi mình, “Người có biện pháp?”

Hẩn không có cách nào, nhưng phải tìm cách nghĩ ra biện pháp mới được!

Thanh Dương Tử có chút nôn nóng, độc hoàng thượng trúng hai năm trước vẫn chưa có cách giải, hiện tại rốt cuộc thấy được hi vọng, nhưng vấn đề của công tử hẩn lại không có biện pháp nào.

Đây không phải là bệnh, chỉ cần tìm được nguyên nhân sẽ có khả năng tìm ra được cách điều trị.

Tình huống của công tử hẩn cũng không biết nguyên nhân ở đâu.

“Tạm thời không chết được, đi nghỉ đi, đừng đánh thức nàng.”

Thanh Dương Tử không cam lòng ngồi về vị trí cũ, những sau đó vẫn không cách nào ngủ được, dứt khoát đi thay ca cho Chu Tề.

Ôn Đức đứng ở đó muốn nói lại thôi, nếu hẩn không hiểu sai thì thân thể công tử xuất hiện vấn đề đi?

“Chu Tri Lăng, Chu Tru Chương và Chu Tri Hi ba người kia đều bị ta giết rồi, Chu Tri Đức còn trong tay người, người thao túng ở phía sau là ai

ngày mai liền để mọi thứ khôi phục bình thường.”

Ấn vệ lúc trước đã về báo cáo cho hãn chuyện công tử muốn là, tính thời gian, sáng ngày mau quân đội tiếp viện sẽ tiến vào thành, công tử hạ thủ ngoan độc, căn nguyên mỗi họa đã trừ bỏ, nguyên cơ trong kinh đô không bao lâu sẽ hoàn toàn biến mất, chỉ cần qua đêm nay!

Chỉ là hiện tại hãn càng lo lắng vì chuyện vừa rồi hãn nghe được, “Công tử, thân thể ngài...”

“Luyện công xuất hiện chút vấn đề.” Bạch Chiêm nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục đề tài này.

Ôn Đứa chỉ đành lui ra.

Những người khác trong phòng tất nhiên đều làm như không nghe thấy gì cả.

Nhưng thời khắc an tĩnh này chỉ duy trì đến giờ mẹ, khí đó, sắc trời vẫn còn chưa rõ.

“Kêu gọi Cần vương?” Bạch Chiêm cười lạnh,:Bọn họ muốn Cần vương của ai? Ai cho bọn họ lá gan này?”

Toán thân Trang Thư Tình đều vô cùng đau, ngủ lại không đủ giấc, tinh thần vô cùng không tốt, che miệng hắt xì một cái, “Mặc kệ là ai cho bọn họ gan, nhưng chắc chắn là có người muốn đục nước bèo cò, muốn nhường ngôi vị hoàng đế này ra, đối một người khác ngôi cũng là thật. Ôn công công, những ấn vệ phái đi đã có tin tức truyền lại chưa?”

Ôn Đức lắc đầu sắc mặt có chút khó coi. “Sợ là đã...”

“Đối phương có bao nhiêu nhân mã? Chủ tướng là ai? Ở kinh đô có người nhà không? Bọn họ bị mê hoặc, bị lợi dụng hay là bị dã tâm của

mình che mờ mắt?”

Trước mắt Ôn Đức lập tức liền trở nên sáng ngời, lập tức khom người lui ra, cung kính nói: “Lão nô lập tức đi tra.”

“Đợi một chút. “Trang Thư Tình hơi hơi có chút thanh tỉnh, “Tướng quân thường đóng quân bên ngoài, người nhà bọn họ ở kinh đô không đủ nhận thức, nếu bọn họ không biết chuyện thì không nên đụng bọn họ, nhất định không thể làm ra chuyện lấy người nhà uy hiếp, như vậy sẽ làm xôn xao dư luận người dân.”

”Vâng.”

“Coi chừng là quan trọng nhất, tìm ra mấy người hiểu chuyện trong gia tộc hộ tống bọn ra ngoài thành gặp vị tướng quan kia, để họ nói rõ chuyện gì xảy ra, nếu thực sự tạo phản, lúc đó động thủ không muộn.

Ôn Đức hiểu được, “ý của Trang tiểu thư là, có người ở giữa thừa nước đục thả câu?”

“Nếu thành công, hiệu quả sẽ rất tốt không quả sao?” Trang Thư Tình lại hắt xì một cái, người đổ vào trong ngực Bạch Chiêm, “Chỉ cần không phải là người phát rồ, ta không tin hẳn có thể bỏ qua gia tộc của mình mưu nghịch, cho dù là triều đại nào, mưu nghịch tạo phản là tội lớn chu đi cửu tộc, thân là tướng quân, hẳn rõ hơn ai hết.”

”Vâng, lão nô biết được.”

Mơ mơ màng màng, Trang Thư Tình liền ngủ mất, Bạch Chiêm cúi đầu nhìn nàng, trong mắt tràn đầy tình ý lưu luyến.

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Trang Thư Tình, lúc này nàng không hề có một chút công kích, một Thư tình như vậy nàng chưa từng nghĩ đến, lại

nghe thấy có người nói muốn lấy danh nghĩa cần vương bao vây kinh đô, lòng nàng liền hoảng, trong đầu trống rỗng.

Nhưng khi Trang Thư Tình nghe được tin tức này, trong chớp mắt nàng lại nghĩ ra được rất nhiều, người với người, quả nhiên là bất đồng.

Cho nên, nàng đều được mọi người dốc lòng che chở, ngay cả Ôn Đức vẫn luôn chỉ hướng đến hoàng thượng là mệnh lệnh duy nhất cũng cam nguyện cho nàng sai bảo.

Ngủ tiếp một canh giờ, Trang Thư Tình rốt cục tỉnh lại.

Tuy rằng vẫn cảm thấy buồn ngủ, nhưng tốt xấu vẫn biết tình hình lúc này vẫn còn rối loạn, rửa nước lạnh sau đầu óc cũng thanh tỉnh không ít

“Ôn Đức vẫn chưa trở về?”

“Đừng duy nghĩ nhiều.” Bạch Chiêm đem chén cháo An Cùng mang đến để xuống trước mặt nàng.

An Cùng có chút không yên, “nếu Trang đại phu muốn ăn thứ khác tiểu nhân lập tức đi làm.”

“Cháo rất tốt, những thứ khác sợ là ăn không vô,” Tối hôm qua nàng vụng trộm ới một hồi, bây giờ cũng chỉ có cháo trắng là hợp khẩu vị.

An Cùng rất sợ Bạch Chiêm, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, ôm cái khay đứng đó, mặt gấp đờ bưng, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

Trang Thư Tình bật cười. “Ăn cháo không sẽ đói, người đi làm cho hẳn một bát mì đi, hẳn thích ăn hơi chua, giống như cháo dưa này là được, người bỏ một phần vào, nếu có trứng thì luộc một quả, cho thêm chút ớt.”

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi làm.”

Bạch Chiêm mặt mày cong cong, dứt khoát không tiếp tục đút cháo, chỉ ngồi một bên kẹp dưa chua cho nàng, rõ ràng vẫn còn hoàng hậu và Chu Tri Tiểu ngồi bên, nhưng bầu không khí giữa hai người lại ngọt như mật.

Hoàng hậu nhìn hai người bọn họ không ngừng hâm mộ, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 161: Giao Phong

Thanh Dương Tử và Chu Tề thay phiên nhau bắt mạch cho hoàng thượng, cả hai đều trầm mặc không nói gì.

Trang Thu Tình mang trà lên định uống, thấy bọn họ vội vàng như vậy liền buông chén trà đi qua bắt mạch.

Chu Tề cười khố: “TỐI hôm qua rõ ràng vẫn còn tốt, hiện tại sao lại...”

“Bởi vì độc tố đang có chuyển biến, không thể kéo dài lâu, phải nhanh chóng thay máu cho hoàng thượng.” Tình hướng phát triển nhanh hơn so với dự đoán của nàng, như vậy thân thể của hoàng thượng hiện tại không quá ổn định, mà đang yếu dần đi, ít nhất hiện tại vẫn đang trong trạng thái tốt.

Bạch Chiêm không đến gần, ngồi một chỗ nhắc nhở một câu, “Có rất nhiều tù binh.”

Trang Thu Tình hai mắt sáng ngời, “Thanh Dương Tử, mau đi lấy. trong rừng có nước chanh, biết cách dung rồi chứ? Làm như vậy máu sẽ không đông lại.”

Thanh Dương Tử không nói hai lời lập tức ôm hộp giải phẫu và máy ly tâm một đường chạy mất.

“An Cùng, người đi theo giúp hân.”

“Vâng.” An Cùng rất cao hứng vì hần có thể giúp một tay, lập tức liền bám theo sau Thanh Dương Tử, vì đi quá nhanh nên không kịp chú ý, lúc ra cửa liền *** ng phải người, “Ôn công công! Tiểu nhân đáng chết!”

Ôn Đức kéo hần lại, trong long tuy gấp nhưng sợ lúc này xảy ra biến cố gì, vội hỏi, “Sao gấp như vậy? Đi đâu?”

“Trang đại phu nói Thanh đạo trưởng đi lấy máu cho hoàng thượng, để tiểu nhân đi hỗ trợ.”

Tảng đá trong long Ôn Đứu lập tức buông xuống, tay cũng thoáng buông lỏng, “Mau đi đi.”

“Vâng.”

“Công tử, Trang tiểu thư, lão nô đã điều tra xong, người sắp xếp thế cục là Chủ gia, bọn học đi trước ẩn vệ một bước tiến đến doanh địa, tìm được Vệ Hàm tướng quân, nói công tử mưu nghịch, Đài Sơn doanh gần kinh đô nhất, vì phòng doanh trại sẽ sinh biến nên đã khống chế toàn bộ Vệ gia, Vệ tướng quân lúc đầu không tin, lập tức cho thủ hạ hồi kinh, nhưng lúc đó kinh đô đang loạn thành một đoàn, cửa thành không có cách nào vào được, nguwoif Chủ gia lại cho truyền ra một chút tin tức hư hư thực thực. Vệ tướng quân liền tin, sau đó mới hành động như vậy.”

“Hiện tại như thế nào?”

Một đêm không ngủ nhưng tinh thần Ôn Đức vẫn rất tốt, sống lưng thẳng tắp, “Lão nô tự mình đi xử lý việc của Vệ gia, cũng đã liên hệ với Vệ tướng quân, vệ tướng quân đã đáp ứng với lão nô sẽ phối hợp làm việc.”

“Tin được không?”

“Được, người khác lão nô không chắc nhưng Vệ tướng quân lão nô nhìn ra được hần vô cùng trung thành với hoàng thượng, nếu không hoàng

thượng cũng sẽ không giao trọng trách quan trọng này cho hần.”

Bạch Chiêm ngẩng đầu nhìn về phía Trang Thư Tình, thấy nàng mệt mỏi ngáo một cái, “Mở cửa thành ra cho quân đội vào thành, bây giờ binh quyền giao cho hần quản, phong bế toàn thành.”

“Vâng.” Ôn Đức cao giọng đáp ứng, “Người Chủ gia...”

“giết.”

“Chỉ Cố.” Trang Thư Tình giữ chặt tay hần, “Chàng đã giết ba hoàng tử, vẫn nên lưu lại vài người để hoàng thượng xử lý, còn nữa, giết gà dọa khỉ cũng phải làm ngoài sáng, trước mặt công chúng.”

Bạch Chiêm không có lo lắng gì nhiều, nhìn Ôn Đức nói: “Nghe nàng.”

“Vâng.” Ôn Đức liếc mắt nhìn Trang Thư Tình, trực tiếp hỏi nàng, “Có nên triệu các thần nghị sự hay không?”

Trang Thư Tình không hiểu nhìn hần, hỏi nàng vấn đề này làm cái gì>

Nhìn Chỉ cố, hần hoàn toàn là một thái độ không liên quan gì đến bản thân, nếu muốn hần tham dự vào chuyện này đúng là nằm mơ.

Nghĩ nghĩ, Trang Thư Tình liền gọi Chu Tri Tiểu tiến đế, “Loại tình huống này phải làm thế nào?”

Chu Tri Tiểu cũng hoàn toàn không biết làm sao, chuyện như vậy sao hần có thể làm chủ!

Nhưng hoàng hậu lại nghe hiểu ý tứ của Trang Thư Tình, nàng liền giải thích: “Trong lòng nghĩ thế nào thì nói như vậy, nói sai cũng không ai dám trách người.”

Trang Thư Tình nhìn hoàng hậu, cười cười với nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy, nữ tử có thể chịu được tịch mịch chốn thâm cung ddefu là những người vô cùng giỏi. Nhất là một người dưới gối không con nhưng vẫn có thể bảo vệ được địa vị của mình, thật sự rất lợi hại.

Nếu đổi lại là nàng, sợ là đã sớm chạy mất.

Chu Tri Tiểu từ khi hãn hiểu chuyện tới nay vẫn cực kì ít xuất hiện trước mặt mọi người, thân là hoàng tử, tuy lại không được hoàng thượng yêu thích nhưng trong cung cũng không có người nào dám cắt xén hay đối với hãn không tốt.

Vì vậy tâm tính cũng không quá u ám, ngày ngày lại thường đọc sách mở rộng tri thức, biết được rất nhiều, tuy rằng trong lòng vẫn chờ mong phụ hoàng sủng ái, nhưng trong lòng cũng lo được lo mất.

Trước mắt là cơ hội của hãn, hãn biết.

Hãn luôn chờ đợi, chờ đợi cơ hội đến với hãn.

Ổn định lại suy nghĩ rối loạn trong đầu, Chu Tri tiểu suy nghĩ một lát liền nói: “Hãn là chỉ nên cho những người có thể tin được biết tình huống hiện tại của phụ hoàng để thương nghị các phương pháp có thể xảy ra, trừ vào triều, các vị đại thần nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trước mắt phải mau chóng để kinh đô ổn định lại, không thể để chuyện ở kinh đô truyền sang các huyện khác, càng không thể để các quốc gia khác biết được, bằng không sẽ rất khó xử lý.”

Ôn Đức không khỏi nhìn kĩ lại vị thập tứ hoàng tử mới gặp này một lần, nếu có thể bồi dưỡng thêm mấy năm, chắc chắn sẽ trở thành châu báu.

“Không sai.” Bạch Chiêm khó có khi tán thưởng một câu, hãn chỉ là không muốn quản chứ không phải không hiểu.

Chu Tri Tiểu đưa tay vòng trước miệng khụ khụ mấy tiếng nhằm khiến bản thân không vì vui mừng mà thất thố, lời của hãn vừa rồi đều học được từ trong sách, một người mấy năm tự học nhiều như vậy, rốt cục cũng có thể được tán thành, nguwofi này lại là Bạch công tử vô cùng khó lấy long, hãn muốn nhảy lên, muốn hét thật lớn.

Nhưng cuối cùng, hãn vẫn thận trọng đứng thẳng, kìm nén xúc động của mình.

Không nguwofi nào chê cười hãn, ngược lại mọi người ddefu cảm thấy đứa nhỏ này thật tài năng.

“Ôn Đức, đi làm đi.”

“Vâng.”

Khi thái dương đã leo cao trên đỉnh nghi thiên điện, An Cùng mới vô cùng cẩn thận mang một cái chai tiến vào, Trần Nguyên đi theo bên người hãn.

Trang Thư Tình nhìn thấy hãn đến lập tức tiến lên nhận lấy bình máu treo lên, cắm ống truyền và kim tiêm vào, sau đó truyefn máu vào cơ thể, sau đó nhanh chóng chuyển qua tay kia rút máu ra.

Máu lấy được khoảng 4ml, sau khi cảm thấy lượng máu đã rút ra vừa đủ, Trang Thư Tình liền chuyển qua xem u.

Chu Tề thấy hành động của nàng rất muốn nói một câu: Trang đại phu, ngài dạy ta đi, ta giúp ngài, nhưng hãn không nên nói lời này, trừ phi hãn phản bội sư môn, đầu nhập môn hạ của Trang đại phu.

Có đôi khi, hãn thực sự có xúc động này, nhất là khoảng thời gian từ ngày hôm qua đến lúc này.

“Chu ngự y, bắt mạch.”

Chu Tề lập tức hồi thần lại, vội chú ý mạch đập, sau một lúc lâu mới có thể cảm nhận được chút biến hóa nho nhỏ.

“Trang đại phu, biện pháp này của ngài hữu dụng rồi, chỉ là thay đổi quá nhỏ.”

“Chờ kinh đô ổn định mới có thể lấy nhiều một chút.” Thấy máu đã truyền vào xong, Trang Thư Tình rút kim tiêm ra, “Nhân thủ không đủ, Chu ngự y, chờ tình thế tốt lên liền đi tìm mấy vị ngự y có thể tin được đến hỗ trợ.”

”Vâng.”

”Ngao ô!”

”Rống!”

”Tê!”

“...” Các loại thành âm của động vật truyền đến, cách nơi này rất gần, nhưng hiện tại Trang Thư Tình không thể rời nơi này đi được, vội hỏi: “Trang Nguyên, người giúp ta đi nhìn xem một chút là chuyện gì xảy ra.”

Trần Nguyên rất nhanh liền quay lại, “Tam hoàng tử đến, nói là muốn trông thấy hoàng thượng.”

“Một mình hẳn?”

“Hoàng phi và thế tử cũng đi theo.”

Trang Thư Tình nghĩ một lát liền hiểu, Tam hoàng tử mang theo nhi heo chỉ sợ cũng bị lừa dối họ không hoàn toàn tin tưởng hẳn, chủ động để lộ uy hiếp của mình, hơn nữa còn mang người thả trước mặt họ.

Trong đám hoàng tử cũng không phải chỉ toàn bao cỏ.

Bạch Chiêm nhìn thấy Hữu Phong gật đầu hẳn mới tỏ thái độ, “Mang đến dayd.”

Trang Thư Tình nhìn bình máu, chạy đến cạnh cửa huyết sáo xong liền vội vàng quay trở lại.

Bộ dáng kia kì thực có chút buồn cười, sau khi cười xong lại cảm thấy mũi có chút chua xót.

Chu Tri Sâm một tay ôm nhi tử khoảng bốn năm tuổi, một tay nắm lấy tay của tam hoàng phi, lúc này mặt nàng đã sớm có chút tái nhợt, một nhà ba người cùng tiến vào.

Lúc vào gật đầu với Bạch Chiêm một cái tỏ ý chào hỏi, sau đó tiến tới long sang, “Trang đại phu có thể cứu phụ hoàng sao?”

“Không dễ dàng như vậy, hiện tại chỉ có thể tận lực khiến cho tình huống không trở nên xấu đi.”

“Không thể chữa khỏi sao?”

“Chờ khi tình hình kinh đô ổn định, ta sẽ thử thay toàn bộ máu trên người hoàng thượng thử xem, nếu như không được cũng chỉ có thể mời cao minh khác.”

Đổi hết máu trên người rồi vẫn còn có thể sống được hay sao? Đổi thế nào? Giống như bây giờ sao? Chu Tri Sâm không dám hỏi tiếp, trong lòng hắc hắc thầm mong ngóng phụ hoàng có thể không có nguy hiểm đến tính mạng, với hắc hắc mà nói, vị trí này, phụ hoàng ngồi so với ai cũng tốt hơn rất nhiều.

Buông nhi tử xống, mặc cho nhi tử chạy ra bên ngoài nhìn đám mãnh thú, Chu Tri Sâm ngồi xống đối diện Bạch Chiêm, nhìn thấy hãn một đêm trải qua chuyện như vậy nhưng vẫn long tóc vô thương, thản nhiên ngồi uống trà.

“ba tên kia là tàn hay chết?”

“Chết.”

“Không ngoài ý muốn.” Chu Tri Sâm đổ chén trà một hơi cạn sạch, “Lão ngũ cũng chết?”

“chưa.”

“Ta vẫn cho rằng hãn mới là người đang chết nhất.”

“Ta muốn biết xem thử phụ thân có mềm lòng với hãn hay không?”

“Nếu như phụ thân... phụ hoàng hoàng lại chỉ cấm tặc hãn trong phủ thì sao?”

“Giết.”

“Phụ hoàng sẽ không vui.”

“Thì sao?”

Một hỏi một đáp, đều rất lạnh nhạt, ánh mắt trời chiếu vào trong điện, dừng trên mặt Bạch Chiêm, gương mặt lạnh lùng khi nhất thời như không giống người phàm.

Bạch Chiêm nâng mí mắt, mặt trời chiếu vào khiến hãn hơi hip mắt lại, khó có khi nhiều lời vài câu, “Trước mười sáu tuổi, trong cuộc sống của ta không có người gọi là phụ thân. Nhưng cuộc sống lúc có so với không có cũng chẳng khác gì nhiều, hãn có thích ta hay không thì liên quan gì tới ta?”

Không thích thì về sau không cần gặp mặt là được, cứu hần một lần, cứu giang sơn hần một lần, ann sinh thành có thể trả xong.”

“Người làm như vậy không khỏi quá mức...”

“Nếu hần biết phân biệt thiện ác thì sao lại không đồng ý hành động của ta, Đại Chu đã sớm thối nát, hần không quả quyết, không giải quyết được việc cũng là do hần.”

Chu Tri Sâm cảm thấy hứng thú, “Người có biết phụ hoàng muốn người kế vị hay không?”

“hần không sợ mất nước thì cứ việc.”

“...” Chu Tri Sâm cũng đoán được ngôi vị hoàng đế sợ là không có lực hấp dẫn với Bạch Chiêm, nhưng lại không ngờ hần lại nói một câu như vậy, không hiểu hỏi lại Bạch Chiêm, “Ngôi vị hoàng đế có gì không tốt? Thiên hạ đều là của người, đồ tốt nhất, nữ nhân xinh đẹp nhất...”

“Nói vậy, Chỉ Cố không cần kế vị vẫn tốt nhất.” Trang Thư Tình sau khi rút kim ra liền lập tức bắt mạch, xác định tình huống xong mới chậm rãi đi tới.

Chu Tri Sâm nhìn trời nhìn đất cũng không dám nhìn thẳng nàng, nữ nhân khác hần không thêm liếc mắt nhưng vị Trang đại phu, nữ phù thủy này, hần không dám khinh mạn.

Hiện tại nghĩ lại quả thật đắc tội người ta.

Người ta tình cảm tốt như vậy, hần nói đến nữ nhân xinh đẹp không phải là muốn khiến người ta không thoải mái sao?

Uống một ngụm trà, Bạch Chiêm cảm thấy trà này đột nhiên ngon hơn rất nhiều, “thiên hạ lớn vô cùng, một Đại Chu sao có thể xưng là thiên hạ,

xa không nhắc tới, nhưng Cúc Quốc, Võ Quốc, người đặt bọn họ chỗ nào?”

“...” Chu Tri Sâm bị chặn không mở lời được, nhưng mà tam hoàng phi lại cúi đầu cười, phu quân này của nàng có đôi khi rất tốt, nhưng có đôi khi, quả thật tức giận khiến người đau gan, nhưng lại rất ít người dám đi giáo huấn hẳn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 162: Thà Giết Lầm Còn Hơn Bỏ Sót!

“Khụ... Phụ hoàng đỡ hơn chưa?” “Tạm thời chỉ có thể kéo dài thời gian, cách chữ tốt còn rất xa.” Trang Thư Tình cùng không phát giận với hãn, thuận theo lời hãn chuyển đề tài, “Tình huống bên ngoài như thế nào?”

“Vệ Hàm đã vào thành, có hãn ở đây, không thể lật trời được, phụ hoàng làm người lương nhân hậu, nhưng mắt nhìn người quả thật không sai.”

“Chờ hoàng thượng tỉnh dậy, người lại đi vượt mông ngựa vẫn kịp.”

Chu Tri Sâm rời tầm mắt, được rồi, đúng là thù dai!

Cũng may không lâu, Thanh Dương Tử liền ôm cai chai tiến đến, An Cùng đi phía sau ôm hộp thuốc, Thanh Dương Tử ra hiệu cho hãn ôm máy ly tâm bảo bối của hãn đến.

“Mười bình, trước dùng cái này trước.”

Trang Thư Tình đứng dậy, vừa nhận lấy chai vừa hỏi, “Máu đã từng qua tay người nào hay chưa?”

“Không có, tất cả ta đều lưu tâm, Tam tử còn mang theo bốn người đặc biệt đến trông chừng.” Cẩn thận đặt bình xuống, thanh Dương tử liền đi ra bắt mạch, mạch tuông có chút biến hóa khiến hãn vui mừng lộ rõ trên mặt, với hãn mà nói, thứ duy nhất đáng giá vui vẻ chính là đã có thể tìm được hướng giải loại độc này, cũng bù đắp tiếc nuối trong lòng hãn.

Chu Tri Sâm cũng đến gần, không nói chuyện, chỉ nhìn bọn họ làm.

Thay Trang Thu Tình thuần thực chuẩn bị, cầm một thứ mỏng manh sắc bén đâm vào trong cơ thể phụ hoàng, nhìn Thanh Dương Tử treo bình máu lên, đem máu của người khác thông qua ống dẫn truyền vào trong cơ thể phụ hoàng, cho dù chỉ nhìn nhưng hẳn vẫn thấy lạnh cả sống lưng.

Không biết phụ hoàng có thấy đau hay không.

“Tốc độ chậm lại một chút.” Long mày Trang Thu tình nhăn lại một chút, “Chậm thêm chút nữa.”

“Có vấn đề gì sao?”

Trang Thu Tình không nói gì, sau khi rút ra 400ml máu vẫn không cầm máu lại như lúc trước, mà mặc cho máu chảy thêm một lúc mới đề tay lại.

Không cần nói nhiều mọi người cũng biết xuất hiện vấn đề, máu người bình thường không nhạt như vậy.

“Máu lúc trước truyền vào không xuất hiện tình huống này, sao chỉ một lát lại... Thanh Dương Tử, người đến xem thử trong máu có gì bất đồng hay không. Chu ngự y, người nhìn bình máu, tránh cho chúng ta quên.”

“Được.”

Đây hoàn toàn là một loại y thuật mới, Chu Tề mang theo tâm lý kinh sợ đi làm việc, ánh mắt khẩn trương nhìn chăm chăm bình máu, lỗ tai dựng thẳng lên nghe từng chữ một.

Thanh Dương tử lấy vài giọt máu đi thẳng đến nơi có nhiều ánh sáng, Chu Tri Sâm nhìn không được hỏi, “Hẳn khoong sợ sẽ bị trúng độc sao?”

“Không, loại độc này rất đặc biệt.” Cụ thể là đặc biệt ở chỗ nào, Trang Thư Tình không nói, nàng không thể nói đầy đủ được, Thanh Dương Tử mới là người rõ ràng nhất.

Thanh Dương tử rất nhanh liền quay trở lại, sau đó ôm máy ly tâm chạy đi, “Ta đi lấy máu, phải đổi lại hết máu, độc khuếch tán quá nhanh, toàn bộ máu lúc này đưa vào đều trở thành vô ích, không thể cảm được tốc độ khuếch tán của độc.”

Trang Thư Tình vội gọi với theo Thanh Dương tử, “Có đủ người hay không?”

“Đủ, không đủ cũng có thể nghĩ cách bổ sung đủ.”

Trang Thư Tình không dám tiếp tục trì hoãn, đem áo choàng vẫn đang khoác trên người ném qua một bên, lộ ra xiêm y vẫn chưa kịp đổi. Xiêm y lúc này có thể nói là không chỗ nào hoàn chỉnh, vạt áo bị xé rách nhiều chỗ, vải đã không còn hình dạng ba đầu, chỉ còn một đám chỗ hổng.

Tam hoàng phi nhìn, miệng cũng không khép lại được, Trang Thư Tình lúc này một thân quần áo không chỉnh tề sao nàng còn có thể than 3nhiên6 như vậy.

Trang Thư Tình căn bản là đã quên lúc này bộ dạng của nàng có bao nhiêu thất lễ, chỉ tiện tay vén tay áo lên, hoạt động một chút những ngón tay đã dần đông cứng, liên tục thay đổi bình máu.

Nhưng người trên giường vẫn 4khong6 có nửa điểm phản ứng.

Ôn Đức từ bên ngoài tiến vào.hìn thấy tình huống trong phòng lòng liền căng thẳng, chính sự thứ gì cũng đều quên hết.hạ tới bên giường khó nén khẩn trương hỏi. “Làm sao vậy? Hoàng thượng làm sao vậy.”

“Độc khuếch tán quá nhanh, hiện tại phải bắt đầu thay máu lại, Ôn công công, những người không thể tin thì không được mang theo vào.”

”Vâng, lão nô đã biết.”

Ôn Đức lại liếc mắt nhìn người nằm trên giường, xoay người đi đến trước mặt Bạch Chiêm, nhìn công tử vẫn như trước vững vàng ngồi yên một chỗ, lo lắng trong lòng Ôn Đức cũng thoáng hạ xuống một chút, “Công tử, các vị đại thần đến.”

Bạch Chiêm uống cạn chén trà, đứng dậy đi ra ngoài, Ôn Đức đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu được công tử nghe được lời nói của Trang tiểu thư nên mới có thể đi gặp chúng đại thần.

Hành vi sẵn sàng dành cho Trang tiểu thư cũng là đồng thời dành cho hoàng thượng, nhiều hoàng tử công chúa phi tần như vậy, sợ là cũng chỉ có một mình công tử không có tư tâm đối tốt với hoàng thượng.

Trong lòng vọt lên một cỗ nhiệt huyết, Ôn Đức lau khóe mắt, trong lòng âm thầm cầu nguyện” Hoàng thượng, ngài coi như là thành toàn cho một mảnh hiếu tâm của công tử nên phải chống đỡ qua lần này.

Văn thần võ tướng đừng chờ trên điện.

Trong lòng bọn họ vô cùng bồn chồn, không biết tình huống trước mắt sẽ xảy đến kết quả gì.

Cho đến khi nhìn thấy người bước vài điện, trong lòng bọn họ càng thêm không yên.

“Công tử.”

Bạch Chiêm cũng không nhiều lời vô nghĩa với bọn họ, “Chuyện loạn thành như vậy, các người tự mình phải biết nên làm cái gì, không nên làm

cái gì? Nhanh chóng khiến kinh đô lập tức yên lặng xuống, bất kỳ ai làm việc dưới trướng có ý đồ nhân dịp làm loạn, toàn bộ giết không tha, tru di cửu tộc, còn nữa, đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tứ hoàng tử, mưu phản tội lớn, đều đã chết, cho người coi chừng phủ đệ của bọn họ, không cho bất luận kẻ nào ra vào, Ôn Đức, người đưa cho bọn hắn một tờ danh sách, phàm là những người khả nghi, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

Các căn thần võ tướng trên điện nghe thấy lời này tất cả đều rung mình, bao nhiêu năm làm quan bọn họ vẫn chưa từng nghe thấy mệnh lệnh nào cường ngạnh như vậy, một mặt vừa cảm thấy sáng khoái, một mặt lại tâm sinh bất an.

“Công tử, nếu làm như vậy, người bị giết có phải là quá rộng hay...”

“Ta không phải phụ thân.” Bạch Chiêm lạnh lùng nhìn bọn họ, “Ngài đối với bất cứ ai đều nhân từ, chính vì vậy mới dẫn đến kết cục ngày hôm nay, tổn công tổn sức nuôi một đám người, đến lúc quan trọng không giúp được gì đã vậy lại còn bị bọn họ bày mưu tạo phản, các người tốt nhất nên cầu nguyện cho phụ thân nhanh chóng tỉnh lại, nếu không mọi chuyện đều làm theo quy củ của ta, nếu vẫn còn bộ dạng cà lơ phất phơ làm việc không chút hiệu suất như trước, toàn bộ cáo lão hết đi, ta đây không sợ thiếu người dùng, Ôn Đức.”

“Có lão nô.”

“Triệu hồi tất cả ẩn vệ, để bọn họ đi làm việc, nghe nói ẩn vệ ưu tú nhất ngay cả mất vị đại thần ăn cái gì, vào nhà vệ sinh mấy lần, sủng ái ai cũng đều biết hết, để ta nhìn xem, ẩn vệ của Đại Chu có bản lĩnh này hay không.”

“Vâng, lão nô quyết không nhục mệnh.” Ôn Đức cảm thấy, vào thay công tử, tài năng của ẩn vệ mới có thể chân chính phát huy đến mức tận

cùng.

Bạch Chiêm đứng dậy, “Nghe nói làm quan Đại Chu là tốt nhất, các người hưởng thụ cũng đủ rồi, không nên làm nhục quan phục đang mặc trên người các người, tận lực làm việc đi.”

Sau khi hai người bọn họ đi được hồi lâu, trên điện vẫn không có lấy một người mở miệng, tất cả đều thầm cân nhắc trong lòng.

Cho đến khi người người lục tục rời đi, mới có người không tin tưởng, buông xuống một câu ngay giữa điện. “ta thật muốn nhìn, hãn có lợi hai như lời hãn nói hay không.”

Sau khi trở về chủ điện, Ôn Đức nhẹ giọng hỏi, “Công tử, ngài thực muốn làm vậy sao? Lão nô lo lắng hoàng thượng sẽ trách tội, lão nô sợ rằng về sau hoàng thượng không trấn được bọn họ, một đời như vậy, sao có thể nói sửa là sửa được.”

“Không đổi giang sơn thì đổi người ngồi.” Bạch Chiêm thấy Hữu Phong đang bận bịu làm việc nên không tiến đến gần, chỉ đứng tư xa nhìn, chỉ như vậy thôi hãn cũng cảm thấy hạnh phúc.

Ôn Đức không dám nói gì nữa, khom người thối lui.

Bạch Chiêm nhìn về phía Chu Tri Đức liền thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của hãn, “Muốn nói cái gì?”

Chu Tri Tiểu lập tức tiến đến gần, trong mắt ần ần lộ ra vẻ sùng bái, “Bạch.. Ca ca thật lợi hại.”

Bạch Chiêm cũng không cự tuyệt một tiếng ca ca này của hãn, liếc mắt nhìn tay phải của hãn, Chu Tri Tiểu theo bản năng muốn giấu, nhưng nhớ đến lời nói của Trang đại phu, hãn lại thả tay về chỗ cũ.

Thấy động tác của hắc, Bạch Chiêm đối với hắc liền xem trọng thêm hai phần, cũng không phải liên quan gì đến hắc, Bạch Chiêm chỉ vui mừng khi hắc nghe lọt lời của Hữu Phong.

“Nghe lời của nàng sẽ không chịu thiệt.”

Chu Tri Tiểu còn cho rằng mình nghe nhầm, vị ca ca không cùng họ này có phải vừa rồi đã dùng ngữ khí đặc ý nói chuyện với hắc?

“Màu của máu có vẻ đỏ hơn một chút.” Chu Tri Sâm luôn chú ý quan sát tình hình của hoàng thượng, lúc này hắc giơng giọng nói lớn lên, nhìn có vẻ rất cao hứng.

Trang Thư Tình dùng tay áo lau sơ mồ hôi trên trán, cúng không nói chuyện, lấy một bình nước muối trong rương ra treo lên, chuẩn bị truyền vào cơ thể, lúc này cần phải bổ sung chất điện phân, không hề xuất hiện chút ngoài ý muốn nào.

“Trang đại phu, máu đã hết.”

Trang Thư Tình nhanh chóng chạy qua đổi một bình máu khác, thuận tay bắt mạch, lại trở về bên kia.

Trên tay hoàng thượng da có vài lỗ kim, nam nhân cả đời tôn quý chưa từng sống trong đau khổ như vậy, cánh tay xanh một mảng lớn.

“Người tới, vé ống quần của hoàng thượng lên, để lộ đầu gối.”

Chu Tri Sâm bị sai bảo cũng không chậm chạp một giây, trong miệng thắc mắc hỏi. “Không thể truyền trên tay sao?”

“Đã xanh lên, không dễ tìm mạch máu, nơi này có một đường tĩnh mạch... Ai, nói cái này với người người cũng không hiểu.” Sau khi ống

quần đã được vén lên, Trang Thư Tình liền đẩy hẳn ra, sau khi tìm được tĩnh mạch liền bắt đầu rút máu ra.

Huyết đã trở thành màu đỏ.

Chu Tri Sâm bị triệt để không quan tâm, hẳn sờ sờ cái mũi, cũng không ly khai, đi tới bên người Bạch Chiêm thấp giọng nói: “Vị Trang đại phu này tỳ khí có vẻ không tốt.”

“Rất tốt.” Bạch Chiêm lườm hẳn một cái, tẩy trán Hữu Phong đang đổ mồ hôi, theo bản năng lấy khăn ra, sờ tới mới nhớ là bản thân đã làm mất.

Dứt khoát cuộn tay áo lên lau

“Mệt thì nghỉ một lát.”

Trang Thư Tình quả thật rất mệt, nguyên bản là phải có mấy người cùng nhau phối hợp phẫu thuật, hiện tại chỉ có một mình nàng ra sức, nàng không sợ gì, chỉ sợ trong lúc sơ sẩy sẽ gây ra lỗi lầm, vì vậy vẫn luôn tập trung tinh thần, mỗi một lần động thủ đều suy tính trước trong đầu.

Mệt, thật rất mệt.

Nhưng mà, “không thể nghỉ, độc này quá bá đạo, không thể trừ hết thì chỉ có thể chuẩn bị hậu sự, cho ta miếng nước.”

Bạch Chiêm cũng không sai người khác đi, tự mình rót chén trà lạnh đưa tới bệnh miện nàng.

Trang Thư Tình uống một hơi, Bạch Chiêm lại rót cho nàng một chén.

“Đủ rồi.”

Tam tử đưa tới một chai máu.

Nếu không phải trừ Thanh Dương Tử không người nào biết lấy máu, nàng thật muốn đổi người khác đi lấy để hần quay về giúp nàng một tay, như vậy nàng cũng không cần mệt như vậy.

“Thanh Dương Tử để ta hỏi Trang tiểu thư một chút tình huống ở đây như thế nào.”

“Tốc độ đồng hóa máu quá nhanh, có chuyển tốt, nhưng kém hơn so với đoán trước, người nói với hần, phải không ngừng lấy máu.”

“Đã biết.” Tam tử lại nói: “Thanh Dương tử còn nói để ta mang một ít chai máu qua, chỗ của hần không còn nhiều.”

Trang Thư Tình thấp giọng than một tiếng, nàng quên mất.

“An Cùng.”

Chu Tri Tiểu với tiến đến gần trả lời, “hần không ở đây, đã đi giúp Thanh Dương tử.”

“Tìm người tin được đến đây, ôm đông chai trên đất đi tráng nước nóng, tráng trong một khắc, hiện tại mau đi.”

Chu Tri Tiểu tiến đến ôm hết mấy chai máu lên, “Đệ đi.”

Hần lộ ra tay phải khiến Chu Tri Sâm kinh ngạc, cùng là huynh đệ, nhưng hần lại không biết lão lục bị như vậy

”Hoàng phi, nàng cũng đi hỗ trợ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 163: Lời Khó Nghe

Vệ hàm cầu kiến.

Ôn Đức vốn tưởng rằng công tử nhà hãn sẽ lạnh lùng quả quyết giống như lúc trên điện, không nghĩ tới công tử chỉ nhìn liếc qua hoàng thượng một cái liền nói: “Mời vào đi.”

Không phải là không thấy được nghi hoặc của hãn, nhưng Bạch Chiêm lại không nói chuyện.

Nếu vị tướng quân được giao trọng trách bảo vệ kinh đô do chính phụ thân tuyên, không có lý do ngay cả cho hãn vào cũng không được.

Vệ Hàm một thân áo giáp, đường đường một nam nhi bảy thước, hãn tử như núi, vừa tiến vào phòng liền thẳng tắp quỳ hướng về phía long sàng.

Một tiếng vang lên, người nghe cũng cảm thấy đau thay hãn.

Trang Thư Tình chỉ ngẩng đầu lên một cái, sau đó liền tiếp tục động tác trên tay.

Nhưng Chu Tri Sâm lại tức giận, “Người còn chưa chết, người không tình lộ ra biểu tình như đưa đám như vậy.”

Vệ Hàm kỳ thực cũng không xem như là người có nhiều mưu lược, Bạch Chiêm chỉ cần liếc mắt nhìn liền biết phụ hoàng coi trọng điểm gì ở hãn, trên người nam nhân này lộ ra bản chất thuần lương mới là nguyên nhân phụ thân đem sơn doanh gần kinh thành nhất giao cho hãn.

Cũng không trách được Chủ gia đánh ý đồ lên người hần.

Mắt Vệ Hàm hơi hơi phấp hồng, hướng về long sàng đập đầu ba cái, sau đó quay về phía Bạch Chiêm, “Công tử, kinh đô đã được khống chế, mời ngài phân phó.”

“Người nên bắt thì bắt, người nên nhốt thì nhốt.”

“Vâng, trong thành đã toàn bộ phong bế trừ những người trông coi cửa thành, tội thần cũng đã phái những thủ hạ thân tín đi trông coi kỹ lưỡng, dù có mọc thêm cánh bọn họ cũng khó thoát.”

“Chủ gia thế nào?”

Nhắc tới Chủ gia, Vệ Hàm cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Đều nhốt toàn bộ vào thiên lao?”

Bạch Chiêm khẽ gật đầu tán thành, “Canh giữ nghiêm ngặt, canh phòng kỹ, Thanh Dương tử còn muốn lấy máu bọn họ để cứu phụ thân, người giúp hần một chút.

“Vâng.” Thấy công tử không còn phân phó gì khác, Vệ Hàm liền muốn cáo lui, Trang Thư Tình bên kia lập tức gấp gáp bổ sung một câu, “Có những người không chịu làm theo mệnh, nếu hai phương xảy ra chanh chấp, nói người của người thoái nhượng một chút, không nên tạo thành thương vong không cần thiết.”

Vệ Hàm dù khờ nhưng hần cũng không ngốc, nhìn hoàng tử hoàng hậu trong phòng, ngay cả thái độ của Ôn Đức đối với nàng cũng thân thiết thậm chí còn có thể nói là hết mực nghe theo, hần chỉ hơi sững sốt một chút nhưng rất nhanh liền lập tức đồng ý.

Trận náo động này khiến hoàng thượng sinh tử không biết, hơn nữa còn khiến Trang Thư Tình ngồi vững cái danh phù thủy, lại có mấy gia tộc

biến mất khỏi kinh đô, người chết vô số, nhưng chỉ cần dùng một ngày
ngăn ngủ liền bình định lại tất cả,

Lúc trước dân chúng không dám xuất môn chỉ có thể cùng mấy người
quen biết mắt đi mày lại, hưng phấn nhỏ giọng trao đổi những tin tức bản
thân nghe được.

Một chuyến lên kinh lần này, Đồng gia từ một gia tộc rút dài lại trở
thành tiêu điểm.

Đồng Minh Dương không dám ngủ, sợ sẽ xảy ra biến cố gì đó, Lưu thị
luôn thức cùng hắn, mắt đều chu xốt đến đỏ bừng. Cho đến khi trong cung
đã ổn định lại, tâm Đồng Minh Dương mới trở lại chỗ cũ.

“Cuối cùng cũng qua, phu nhân, nàng đi nghỉ đi, không có việc gì.”

Lưu thị lắc đầu cười khổ, “Lão gia, ta có chút lo lắng Lưu gia.”

Đồng Minh Dương lập tức liền hiểu, tâm tư nhạc phụ rất sâu, bình
thường sẽ không làm những chuyện không có chủ đích, nhưng hai vị em vợ
thì lại chưa hẳn.

“Nàng có biết gì sao?”

“Chỉ là trong lòng có chút không yên, lần này liên lụy không biết rộng
đến bao nhiêu, nếu đại ca và tiểu đệ...” Nói đến đây miệng của nàng liền
có cảm giác khô đắng, “Đồng khí liên chi(*), nếu bọn họ thực làm ra
chuyện gì, ta sợ đến lúc đó Lưu gia không thể chống đỡ nổi, Đồng gia kết
thân với Lưu gia, chàng vất vả mới có được chút công lao, không chừng
đến lúc đó sẽ bị...”

(*) Đồng khí liên chi: Giúp đỡ lẫn nhau, vì cùng chung huyết thống,
như cây liền cành.

“Nàng không cần nghĩ nghiêm trọng như vậy, bọn họ chưa hẳn có lá gan kia.” Nghĩ đến tóh tình của hai vị kia, Đồng Minh Dương không khỏi bổ sung một câu, “Liên luy thì thật sẽ có khả năng, nàng hiện tại lo lắng cũng vô dụng, phu nhân, nàng cũng đã nói đồng khí liên chi, nàng nếu không để ý thì không để ý, nếu nàng muốn quản bọn họ ta cũng sẽ không mặc kệ, chỉ là ta không tán thành nàng đi quản, không phải sợ Đồng gia ta sẽ bị dính líu vào, Đồng gia chỉ cần có Thư Tình thì sẽ không suy sụp, chuyện của bọn họ nếu ta đề nhắc bọn họ với Trang nha đầu chưa hẳn không giúp, chỉ là phu nhân, nàng có thể quản được bọn họ cả đời sao? Hiên Thực đang lớn lên, nàng nghĩ đến con đi, gia nghiệp hiện tại ta tích góp được sau này đều là của con, chúng ta chỉ có một đứa con trai là nó, không có thứ tử tranh đoạt, ta cũng muốn tận hết khả năng lưu lại một chút cho con.”

Lưu thị nhắm mắt lại, ý của lão gia không phải nàng không rõ, thân là con rể Lưu gia, những chuyện chàng ấy làm được đã vô cùng tốt, thay hai vị huynh đệ của nàng don dẹp tàn cục của bọn họ cũng không phải một hai lần, mấy vị con rể khác nào có dụng tâm với nhạc gia như vậy.

“Lão gia, vậy chàng cảm thấy phải làm như thế nào mới tốt đây?”

“Để bọn họ chịu khổ một chút, chút khổ vô dụng với bọn họ, vậy chịu khổ lớn mới có thể kéo người về kịp.” Đồng Minh Dương nắm lấy đôi tay đã giúp đỡ hẳn hơn hai mươi năm qua, “Chỗ của nhạc phụ ta sẽ đi nói, người sẽ đồng ý, cha mẹ ai chẳng mong nhi tử mình tiến bộ, ta sẽ không hại bọn họ, nếu vẫn không được ta sẽ đi cầu Thư Tình, để Bạch công tử ném bọn họ cho thuộc hạ của ngài ấy thao luyện mấy năm, ta cũng ngóng trông có một ngày kia bọn họ có thể trưởng thành, hiểu được thế nào mới có thể dụng tâm làm việc.”

“Ta nghe chàng.” Lưu thị lau nước mắt, “Tất cả đều nghe chàng, bên chỗ nương ta sẽ đi nói.”

Vợ chồng hai người trò chuyện một hồi, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân.

Cửa mở ra, hai huynh muội mặt trầm ngâm một trước một sau tiến vào, “Cha, nương.”

“Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

“Bên ngoài có rất nhiều người nói xấu biểu tử.” Đồng Hiếu Linh quyết miệng, vô cùng mất hứng, “Biểu tử rõ ràng lợi hại như vậy, nhờ tử ấy mà cục diện mới trở nên tốt hơn, bây giờ còn đang cứu hoàng thượng, bọn họ dựa vào cái gì vừa mở miệng liền nói toàn lời khó nghe.”

Lưu thị nhất thời đau đầu không thôi, “Con đi ra ngoài sao? Không phải nói bây giờ còn đang rất loạn, không cho phép ra cửa sao?”

Đồng Hiếu Thực lập tức che chở muội muội, “Muội muội không đi ra ngoài, là nhi tử ra ngoài với mới vị cùng trường nên mới nghe được một chút, nhưng mà cũng không nghiêm trọng như muội muội nói, mặc dù có người nói lời khó nghe, nhưng cũng có người giống như biểu muội đứng ra bênh vực, tình huống lúc đó nếu không có biểu muội, Đại Chu lúc này sớm đã rối loạn, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.”

Liếc mắt nhìn phụ thân, Đồng Hiếu Thực do dự một chút lại nói: “Còn có người nói Đồng gia muốn mượn biểu muội để trở thành ‘tân sủng’...”

Đồng gia ở kinh thành đã hơn trăm năm, nhưng lại bị người nói thành ‘tân sủng’, Đồng Minh Dương nghe thấy không quá tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười.

“Con thì sao? Con cảm thấy thế nào? Cảm thấy Đồng gia dính ánh sáng của Thư tình nên mất mặt?”

“Làm sao có thể!” Đồng Hiếu Thực vội vàng biện bạch, “Biểu muội lợi hại như vậy, không phải tùy tiện tìm một người là có, con được mấy vị cùng trường hâm mộ vô cùng, còn nói muốn gặp biểu muội.”

“Đáp ứng rồi?”

“Không có không có, Bạch đại ca sẽ tức giận.”

“Con còn biết như vậy là tốt rồi.” Đồng Minh Đường là một vị phu thân không quá nghiêm khắc, quan hệ của hai phụ tử cũng rất tốt, “Đồng gia là bởi vì biểu muội người mới còn như ngày hôm nay, bằng không Đồng gia đã sớm bị buộc phải rời khỏi kinh đô, mặc kệ là bây giờ hay mai sau, con đều phải nhớ rõ phần ân tình này của biểu muội con, về những chuyện khác, đã là người trong nhà thì không cần so đo rõ ràng như vậy, có thể dùng tình cảm gắn bó, đây mới là trụ cột của tình thân, biểu muội con đáng giá để mọi người đối tốt với nàng ấy.”

Đồng Hiếu Thực nghĩ nghĩ, gật đầu, “Con đã biết, cha, biểu muội có thể dùng tình thân gắn bó, nói những chuyện khác sẽ làm tổn thương cảm tình.

“Chính là như vậy.”

Đồng Hiếu Linh nghe cũng rất cao hứng, “Cha, biểu tỷ khi nào mới xong việc a, con muốn gặp tỷ ấy.”

“Biểu tỷ con không nhất định có thể tới được, trước khi nàng xong chuyện thì các con phải an phận chút cho ta, đừng chọc thêm phiền toái cho nàng, Đồng gia tiếp tục đóng cửa từ chối tiếp khách, ai cũng không gặp.”

“Vâng, cha.”

Trang Thư Tình bị nhắc tới lúc này đang vui mừng muốn nhảy dựng, chỉ là không có sức, vừa bật dậy liền lập tức ngã ngồi xuống dưới. Chu Tri

Sâm giật mình, đang định đi đỡ nhưng hiên nhiên có người không cho hấn cơ hội này, Bạch Chiêm vốn cách rất xa lúc này lại đột nhiên lướt qua hấn, ôn nhu đỡ người dựa vào cánh tay mình.

“Chỉ Cố chàng mau nhìn.”

Theo chỗ nào chỉ, Chu Tri Sâm thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Phụ hoàng!”

Chu Tề nhanh chóng chạy tới bắt mạch, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ rõ ý mừng, “Mạnh đã rõ ràng hơn rất nhiều.”

Trang Thư Tình như nghĩ tới cái gì, cầm lượng máu vừa rút ra hướng về nơi có ánh sáng quan sát kỹ, màu sắc của máu đã đậm hơn rất nhiều, phải quan sát kỹ mới phát hiện được dịch thể trắng màu nhũ.

Nhưng cho dù là thế nào thì sao với trước đã tốt hơn rất nhiều, nàng vừa suy nghĩ, hoàng thượng cũng chậm chậm ngồi dậy, trong lòng nàng cũng không còn lo lắng hoàng thượng cứ thế vô tri vô giác ngủ đi không tỉnh lại nữa.

Chu Tề đuổi tới, liên tục hỏi, “Như thế nào? Có phải đã tốt hơn nhiều rồi hay không? Còn phải tiếp tục truyền máu sao?”

“Tiếp tục, nhất định không thể dừng lại, độc này quá lợi hại, một khi dừng lại sợ là sẽ xảy ra chuyện.” Cường chế lại tâm tình hưng phấn, Trang Thư Tình nói: “Nhưng hiện tại lúc này không đủ người đi lấy máu, người xem trong thái y viện người nào tin tưởng được thì mau gọi đến, chỉ cần có chút tâm tư bất định cũng nhất quyết không cho vào, có một số việc, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

Chu Tề hiểu, khom người vái chào, sau đó liền lui ra ngoài.

Trang phòng, hoàng đế nhìn thấy ba người con trai.

Hắn tin tưởng Chiêm Nhi biết hắn gặp nạn nhất định sẽ vội vàng chạy đến, Sâm Nhi mặc dù có chút tư tâm, nhưng làm người không phải tính tình không từ thủ đoạn, chỉ là hắn không ngờ tới, lục nhi quanh năm suốt tháng hiểm khi gặp mặt lúc này cũng ở đây.

Nhưng mà hiện tại không phải thời điểm nhắc đến những chuyện này.

Há miệng thở dốc, hoàng đế mới phát hiện hắn không thể nói được ra lời.

Bạch Chiêm chỉ đứng nhìn bên giường, không nói chuyện.

Chu Tri Sâm là người biết suy nghĩ, thấy Bạch Chiêm như vậy hắn cũng thu liễm tâm tư, không tiến lên trước chiếm công lao, hắn không có bản lĩnh kia.

Chu Tri Tiểu đối với Bạch Chiêm có một loại tín nhiệm mù quáng, thấy Bạch Chiêm trầm mặc, hắn càng ngậm chặt miệng.

Cũng may còn có Ôn Đức.

Ôn Đức tiến lên, muốn dứt cho hoàng thượng miếng nước, nhưng hiện tại sợ là uống không được, đành phải thấm chút khăn ẩm lên môi của hoàng thượng, trong miệng liên miên lái nhái kể lại những chuyện sau khi hoàng đế mất, “Kinh đô đã ổn định lại, ngũ... không có thành công, người Chủ gia toàn bộ đã bị bắt vào thiên lao, Vệ tướng quân dẫn hai mươi vạn binh đóng quân ngoài thành, công tử đã triệu các văn thần võ tướng đến bàn giao mọi việc, hết thảy đều đang dần khôi phục, hoàng thượng, hiện tại chỉ cần ngài tốt lên thôi.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 164: Lại Giết Người

Mắt hoàng đế đảo qua những thứ treo xung quanh giường, Ôn Đức hiểu ý, giải thích nói: “Ngài bị trúng độc vô cùng khó giải, ngay cả đệ tử chân truyền của Hữu Vọng chân nhân cũng không giải được, Trang tiểu thư và Thanh đạo trưởng tìm cách thay máu cho ngài, cũng may có tác dụng, lão nô biết ngài rất khó chịu, trong lòng khó chịu, cơ thể cũng khó chịu, nhưng ngài phải chịu đựng qua, vì ngài, công tử và Trang tiểu thư đã dốc mọi sức, công tử còn...”

“Đủ.” Bạch Chiêm không muốn đem khuyết điểm của mình nói ra ngoài, liền đánh gãy lời của Ôn Đức, nhìn người trên giường nói: “Ngài chỉ cần tốt lên, những cái khác không cần xen vào, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi.”

Đúng là phong cách của Chiêm Nhi, trong mắt hoàng đế hiện lên ý cười.

Rất nhanh, ý cười trong mắt liền biến mất không còn, hắc nhợt tời một nhĩ tử.

Trong các con trai, trừ Chiêm Nhi ra, hắc thích nhất là Ngũ Nhi, luôn tự hỏi ngày thường hắc đối với Ngũ Nhi không kém, nhưng không thể ngờ được, Ngũ Nhi là nhĩ tâm muốn lấy tính mạng hắc.

Trong lòng tâm tư ngoan độc nhưng lại biểu hiện ra không có gì khác thường ngày, quý phi cũng cười nói rôm rả với hắc, thật đáng buồn cười.

Vì sao lại trở nên như vậy? Nữ nhân ôn nhu hiểu ý năm đó đâu rồi, Ngũ Nhi năm đó còn bi bô tập nói nhưng gan lớn dám kéo long bào đòi hắt ôm đâu rồi? Sao lại trở nên ngoan độc như vậy?

Nói đến cùng, cũng là do ngôi vị hoàng đế đi.

Hoàng đế nhin không được thở dài, trên người truyền đến đau đớn chân thật như vậy, nhắc nhở chính hắt hiệnt tại có bao nhiêu bất lực.

Hắt không muốn hỏi kết quả của lão ngũ hiệnt tại như thế nào, cũng không muốn đi quản những chuyện hắt đã quản suốt mấy thập niên qua, nếu hắt cứng rắn hơn, dù thất bại, cũng không thất bại đến như lúc này

Trang Thư Tình quan sát bình máu và bình nước muối, thấy còn lại một chút., lập tức liền tiến lên nói: “Mọi người nên tránh mặt một chút, Ôn công công, hoàng hậu nương nương, nhị vị hậu hạ hoàng thượng giải quyết chuyện gấp, phải cẩn thận một chút, không nên đụng vào mấy thứ này, nhất là kim.”

Nàng nói rất tự nhiên, những người khác trong phòng ngược lại có chút không được tự nhiên.

Trang Thư Tình dẫn đầu đi ra ngoài, cũng dắt theo Bạch Chiêm.

Mặt trời rất dịu, khiến nàng cảm thấy rất ấm áp thoải mái, Trang Thư Tình không nhin được ách xì một cái, chỉ hận không thể biến ra một cái giường nằm lên ngủ một giấc.

Chu Tri Sâm đến bên người nàng hỏi,, “Chỉ cần thay máu phụ hoàng sẽ tốt lên sao?”

Trang Thư Tình cũng không cho hắt một đáp án chắc chắn,”Ta kì thực cũng không biết rõ loại độc này, theo lý giải của ta, hoàng thượng không cần ăn giải dược, mà đang dùng một lối tắt để giải độc,tạm thời sợ là không

thể khôi phục lại như ban đầu, Chu Tề mang ngự y đến xem thử rồi mới quyết định được, thử xem có thể kê được phương thuốc hữu dụng nào không?”

Lại ách xì một cái, mắt có chút cay cay, hơi nước vờn quanh hốc mắt, xiêm y trên người lại rách nát, khiến nàng thoát nhìn có chút đáng thương, Chu Tri Sâm không nhịn được nói: “Ta đến chỗ cung phi mượn một kiện xiêm y đến cho người đi, trong cung không thiếu nhất chính là thứ này.”

Trang Thư Tình cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân mới giật mình, nhưng mà nàng vẫn cự tuyệt, “Không cần, ta không quen mặc xiêm y của người khác, Chỉ Cố cũng không thích mùi lạ.”

Vế sau mới là nguyên nhân chính đi, Chu Tri Sâm biết điều cũng không nói thêm nữa, hai người này ràng buộc có bao nhiêu sau, hẳn mỗi khắc đều có nhận thức mới.

Bạch Chiêm nắm chặt lấy tay Trang Thư Tình, như là không nghe thấy lời của Chu Tri Sâm.

Không bao lâu liền nghe thấy tiếng Ôn Đức truyền đến, “Đã tốt lắm.”

Trang Thư Tình giống như không có việc gì đi đến bên giường, nhìn lên hai bình truyền, còn lại không nhiều, nàng đang đợi một bình máu mới tới mới tiếp tục rút máu của hoàng thượng.

Nhưng mà người đã tỉnh lại, trước khi động thủ, nàng ngẩng đầu nói: “Hoàng thượng, sẽ có chút đau, ngài kiên nhẫn một chút.”

Hoàng đế miễn cưỡng cử động thân thể, nàng hiểu ý, xuống tay không hề do dự.

Nhưng mà hoàng thượng cơ bắp buộc chặt, trước khi hạ kim xuống tĩnh mạch nàng xoa nhẹ nơi đó một chút, cảm giác được người đã thả lỏng

mới đâm kim vào, tay kia đề lại phía trước.

Bạch Chiêm thấy thế, lập tức tiến lên hỗ trợ.

“Hoàng thượng, thả lỏng.” Nói xong, Trang Thư Tình bắt đầu lấy máu, hoàng hậu từ nãy đến giờ vẫn như người ẩn hình, lúc này mới tìm lòng không đập tiến lên lau mồ hôi cho hoàng thượng, lại xoa bóp chỗ cánh tay bị xanh tím của hoàng thượng.

Hoàng đế nhìn nàng, nhất thời thất thần, không không biết là đang có một cây kim đang đâm trong người hắn.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, người đến hẳn là không ít, Trang Thư Tình nghĩ là người thái y viện tới, cũng không để ý, hiện tại nhân thủ không đủ, người truyền lời không có một cái, vẫn là Chu Tri Tiểu chạy tới nhìn thoáng qua, sau đó trở về nói: “Nương nương các cung đến.”

Hoàng hậu trầm mặt, thay một cái khăn khác cho hoàng đế sau đó nói: “Ta đi.”

Việc này Trang Thư Tình cũng chỉ mang tâm xem náo nhiệt, nhưng mà nàng cũng không nghĩ tới, hoàng hậu ôn nhu lại đối với các phi tần cường thế như vậy, qua nhiên, người vẫn không chỉ có một mặt.

Thanh âm càng lúc càng ôn áo, Chi Tri Sâm chán ghét nhăn mày lại, hẳn ra phủ nhiều năm, mẫu phi mấy năm trước cũng đã qua đời, đối với người trong cung trước giờ tranh thủ tình cảm cũng không nhìn trong mắt.

Ôn Đức tiếp được ánh mắt của hoàng thượng, lập tức sửa sang lại quần áo đi ra ngoài.

“Hoàng thượng có lệnh, hiện tại không gặp bất kì ai, các vị nương nương mời trở về, hoàng hậu nương nương, hoàng thượng mời ngài vào.”

Hoàng hậu là người chưởng quản phượng ấn, cũng không vì dựa vào cái này mà địa vị có gì cải biến, nhưng lần này, hoàng thượng ở trước mặt các vị phi tần cho nàng chỗ dựa.

Điều này nói lên cái gì, không cần nghĩ cũng biết.

Ma ma đỡ tay đột nhiên cảm thấy hoàng hậu dùng sức, tuy rằng đau, nhưng khóe miệng ma ma lại hiện lên ý cười, nường nường cười cùng cũng kết thành chính quả, “Ôn công công chậm đã.” Một nữ tử trang phục lộng lẫy, nhan sắc không thắng được hoàng hậu đoan trang, nhưng tuổi trẻ nên càng có vẻ diễm lệ, nhưng ở trong mắt Ôn Đức, từ tối hôm qua hoàng hậu cùng mọi người trông nom hoàng thượng mới càng trân quý, hiện tại đến khoe mẽ làm cái gì?

Vì vậy hắn chỉ chậm chậm quay đầu, dùng ánh mắt cực nhật nhìn nàng.

Bởi vì trong lòng nữ tử vốn có tư tâm mà không cẩn thận che dấu trong mắt, một mặt quan tâm tiến lên hai bước, “Ôn công công, thiếp thân không có ý gì khác, chỉ là muốn nhìn hoàng thượng một chút, cho dù xa xa quan sát cũng được, mong Ôn công công thành toàn.”

“Nường nường thứ tội, hoàng thượng không có ý muốn gặp chúng nường nường, mong các vị nường nường trở về đi.”

“Ôn công công! Tả chỉ xác định hoàng thượng không có việc gì xong lập tức liền đi, sao ngươi không thể thành toàn cho chúng ta?”

Ôn Đức khom người, thái độ thể hiện rõ ràng, xoay người đỡ hoàng hậu trở về phòng, khiến cho nữ tử kia tức đến hộc máu.

Đầu như bị rút hết lý trí, thế nhưng căn răng đi theo, Ôn Đức và hoàng hậu không ngờ tới nàng thế như lớn gan như vậy, nhất thời không chút ý, chờ đến khi phản ứng thì đã muộn.

“A!”

Trang Thư Tình hoảng sợ, tay run lên, bình máu ‘Phanh’ một tiếng rơi xuống đất, chai nát bầy, máu tươi văng ra, không biết là tức hay gấp, sắc mặt đều đen hoàn toàn.

“Đây là bình máu cuối cùng! Thanh Dương Tử vẫn còn chưa đưa tới!”

Bạch Chiêm đỡ nàng ngồi xuống, tay phải vung lên một cái, nữ nhân kia ôm ngực đổ máu không thể tin ngã xuống, muốn hét lên nhưng yết hầu cũng đồng thời bị cắt đứt.

Nhưng một người chết còn chưa đủ, mấy vị nương nương ở bên ngoài nghe thấy tiếng la, phảng phất như có được chỉ thị, đồng loạt chạy vào, Chu Tri Sâm biết tình huống hiện tại không tốt, đang định đuổi người đi để chạy ra lấy bình máu mới, chợt nghe thấy Bạch Chiêm dùng giọng nói âm lãnh nhất nghiêng ra một câu: “Cút đi!”

Sát ý trong lời nói quá nồng, các nữ nhân đều bị dọa.

Chu Tri Sâm cũng chất chấp, nhân cơ hội chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói, “Không muốn sống thì đừng vào.”

Bên trong, Trang Thư Tình đẩy tay Bạch Chiêm chạy đến bên giường, lượng máu đã ở mức thấp nhất, nhìn Bạch Chiêm lắc đầu, “Không kịp, làm sao bây giờ.”

“Không thể ngừng?”

“Ngừng rồi sẽ không thể biết trước hậu quả.” Cổ họng Trang Thư Tình khô đắng, nuốt mấy ngụm nước miếng nói: “Độc này rất tà tình, càng về sau càng phát tán rất lợi hại.”

“Dùng của ta.” Chu Tri Tiểu cuộn ống tay áo đưa đến trước mặt nàng.

“Hôm qua đã lấy của người rồi, hiện tại không thể tiếp tục lấy.”

“Sẽ chết sao?”

“Trang Thư Tình dừng lại một chút, hiểu ý, giống như nhìn một tiểu hài tử dũng cảm vỗ vỗ mặt hăn, “Hài tử ngoan, chỉ suy yếu một đoạn thời gian, bồi bổ lại là có thể.”

Chu Tri Tiểu đỏ mặt, chuyển đầu đi, vừa chuyển đầu lại nhìn thấy tầm mắt nhu hòa của phụ hoàng, lại chuyển đầu về.

Phản ứng đơn thuần như vậy, vào thời điểm này lại khiến người cảm thấy ấm lòng.

Hộp giải phẫu bị Thanh Dương tử cầm đi, Trang Thư Tình mở hộp của hăn ra, không chút ngoài ý muốn phát hiện một nửa hộp đều chứa đầy dụng cụ giải phẫu, công cụ lấy máu không chỉ một bộ.

Thì ra hộp thuốc của hăn lớn như vậy cũng rất tiện dụng!

Trang Thư Tình lúc này cảm thấy thật may mắn, may mắn có một Thanh Dương Tử yêu y thành si, nếu không có hăn, chỉ bằng nàng, có lòng như không có dụng cụ cũng chỉ có thể bó tay.

Biết Chi Tri Sâm đã đi lấy máu, Trang Thư Tình chỉ lấy khoảng 200ml, số lượng như vậy cũng đủ để chống đỡ đến khi hăn trở lại.

Sau khi Chu Tri Tiểu đã chuẩn bị xong tâm lý, Trang Thư Tình bắt đầu rút máu, sau đó lại nhanh chóng chuyển hướng về phía giường, mọi người đều bận rộn làm việc của mình.

“Mắt ta có chút hoa, Chỉ Cố, chàng cầm máu này đối chiếu với máu trước xem có gì khác nhau hay không.”

Bạch Chiêm cầm ống máu, mang ra chỗ sáng quan sát một chút, “Khác biệt không lớn, nhưng quả thật đã nhạt hơn.”

Trang Thư Tình cười khổ, đặt ống ngồi trên giường rồng, “Cho nên mới nói độc này vô cùng bá đạo, một khi dừng lại, máu sẽ hoàn toàn bị chuyển hóa, ta cũng không dám tưởng tượng hậu quả.”

Chu Tề đúng lúc này trở về, người của thái y viện đều được tuyển rất chặt chẽ, trước khi cho người vào đã sớm cảnh cáo không được truyền ra một tiếng.

Thấy được vết máu ngoài cửa, hắn nhìn thoáng qua liền chuyển tầm mắt, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Trang đại phu hắn sửng sốt một chút.

“Chu ngự y, người đến rồi?”

“Vâng? Đúng vậy, mọi người đều đến.”

“Các người chờ một lát, vừa rồi có chút ngoài ý muốn... Tam Tử, mau, bình máu.” Nói được một nửa, Trang Thư Tình liền nhìn thấy Tam Tử vội vàng chạy đến cầm lấy bình máu, tốc độ so với vừa rồi nhanh hơn rất nhiều.

Tam Tử lau mồ hôi giải thích, “Có chút vấn đề, rất nhiều người không có nhóm máu phù hợp, Thanh Dương tử sợ chỗ này của ngài không thể tiếp tục chờ, gấp đến độ kéo đám người vừa mới rút máu lại rút một lần mang đến.”

“Ta cũng làm vậy, lục hoàng tử hôm qua mới bị ta rút máu, vừa rồi lại rút một lần.” Trang Thư Tình cười khổ, phương diện này nàng thật không có tư cách trách cứ Thanh Dương Tử cái gì.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 165: Kế Vị Đi!

Ngự cơ giải trừ, Trang Thư Tình mới ra hiệu cho Chu Tề mang ngự y tiến vào.

Người đến đều là những gương mặt quen thuộc.

Viện sử Vinh Chính, Tả hữu viện phán, sau đó cũng có vài vị nàng từng cùng hợp tác ở Nam Đài phủ.

Chu Tề coi như có tâm, Trang Thư Tình dựa nhờ Chỉ Cố đứng lên, “Những chuyện trước không nói, các người mau tới bắt mạch cho hoàng thượng.”

Mắt Vinh Chính dán lên mấy cái chai trong phòng không dứt ra, nghe thấy lời này liền buông mắt tiến lên phía trước.

Trên đường đến Chu Tề đã nói sơ qua cho bọn họ tình huống đại khái, đổi máu, đem máu từ cơ thể người này truyền vào cơ thể người khác, vòng đi vòng lại cho đến khi máu đổi mới hoàn toàn, cách này thế nhưng có thể làm được.

“Viện sử.” Chu Tề thấp giọng nhắc nhở một câu, Vinh Chính mới thu thần đi xem mạch, không vội, nghe Chu Tề nói Trang đại phu không phải người hẹp hòi, nói không chừng sau này có thể hỏi kỹ một hai.

Ngự y luân phiên tiến vào xem mạch, Vinh Chính trước lui ra bên người trang Thư Tình, mày nhíu lại, “Trang đại phu, mạch tượng lúc này sao lại kỳ quái như vậy, hoàng thượng rõ ràng rất suy yếu, nhưng mạch

tượng lại rất hữu lực, không nên là trạng thái hoàng thượng nên có lúc này.”

Trang Thư Tình uống một ngụm trà, “Chờ mọi người xem mạch mạch xong ta sẽ giải thích.”

Vinh Chính thấy nàng mệt mỏi đến hai mắt đều đã đỏ bừng, thức thời lui ra phía sau một bước, cúi đầu chờ.

Đám người xem mạch xong, Trang Thư Tình phái Chu Tề đến bên giường trông chừng, đem tình huống của hoàng thượng nhất nhất nói ra, “Độc này chính là cổ quái như vậy, từ lúc sáng đến bây giờ vẫn một mực thay máu, theo lý mà nói đã phải đổi hết toàn bộ, nhưng độc vẫn còn dư lại, chỉ có thể tiếp tục đổi, ta nghĩ có thể thương lượng với mọi người một chút về cách giải độc, như vậy kéo dài nữa thân thể hoàng thượng sẽ bị tổn hại rất lớn.”

“Đây là trách nhiệm của ta.” Vinh Chính nâng mắt hỏi, “Trang tiểu thư sao có thể xác định được máu trong cơ thể hoàng thượng đã đổi hết?”

“A?” Trang Thư Tình hơi ngừng một chút, lập tức hiểu được hắc hắc đang thắc mắc chuyện gì, rất sáng khoái giải thích cho hắc hắc, “Khi tình trạng cơ thể ở mức bình thường, thể trọng máu trong cơ thể của một người được ước tính là 8/100, đánh giá chút thể trọng của hoàng thượng là có thể đoán được.”

Vinh Chính không có tiếp tục truy vấn sao nàng lại biết được rõ ràng như vậy. Khom người cúi chào, sao đó liền đi cân nhắc phương thuốc.

“Chiêm Nhi...”

Sắc trời tối dần, hoàng đế rốt cuộc có thể mở miệng nói chuyện. Vinh Chính bước lên phía trước bắt mạch, mạch tường yếu đi, nhưng so với lúc trước đã dần ổn định.

“Trang đại phu, hoàng thượng đã tốt lên rất nhiều.”

Nhìn nhìn bình máu cơ hồ sắp hết, Trang Thư Tình nhìn về phía Chỉ Cố, “Cho người đi gọi Thanh Dương Tử trở về, máu vẫn có thể chống đỡ được một hồi nhưng độc phải nhờ kết luận của hãn.”

Rút kinh nghiệm từ vị cung phi trước, lúc này Trần Nguyên cho hai người trông chừng ở cửa, bằng không bên người Bạch Chiêm không có ai hãn cũng không yên tâm đi lấy máu.

Vừa phân phó người, Trang Thư Tình lại đưa cho hãn một lượng máu.

Bạch Chiêm hiểu ý, nường ánh sáng bên ngoài cẩn thận phân biệt, “Chất nhũ màu trắng đã rất ít.”

“Vậy là tốt rồi, hôm nay nhất định phải loại bỏ hoàn toàn độc tố, hoàng thượng có thể nói chuyện chứng minh rằng độc tố đã yếu đi rất nhiều, không đủ để ảnh hưởng đến ngài...” Trang Thư Tình lập tức im lặng nhìn về phía giường, hành động của nàng khiến người khác cũng phản ứng kịp.

Vinh Chính nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội, “Hoàng thượng thứ tội!”

Trong phòng, bao gồm toàn gia Chu Tri Sâm đều quỳ xuống.

Có phải nàng cũng nên quỳ hay không? Trang Thư Tình có chút luống cuống nhìn về phía Chỉ Cố.

Bạch Chiêm tiến lên, đập vào ghế con bên giường đỡ nàng ngồi xuống, nửa điểm cũng không muốn để nàng chịu ủy khuất, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người trên giường. Chỉ qua thời gian hai ngày, hãn thoát nhìn như già đi mười tuổi, trên mặt xuất hiện nếp nhăn, tóc cũng bạc đi nhiều.

“Nếu ngài mang dạng này đi gặp nương ta, nàng chắc chắn sẽ không nhận ra.”

Tâm tình phức tạp của hoàn đế bỗng dừng đến tan thành mây khói, nhất thời không biết nói gì mới tốt, dứt khoát không nhìn hắn.

“Đều đứng lên đi, hoàng hậu, ngồi bên người trẫm.”

Hoàng hậu đỏ bừng hốc mắt nhưng không hề có chút thất thố, chỉ vững vàng ngồi ở mép giường, bảo vệ uy nghiêm của hoàng hậu.

Hoàng thượng nhìn về phía Trang Thư Tình, ngữ khí nhu hòa trước nay chưa từng có, “Vất vả người.”

“Ta là đại phu, cho dù ngài không là hoàng thượng, ta cũng sẽ cứu.”

Hoàng thượng nhìn nàng cười cười, lại nhìn lão tam và lão út, không nói lời nào, nhưng trong mắt lại hiện hòa.

Nhất nhất nhìn mỗi một người trong phòng, đều là những gương mặt quen thuộc, nhìn lại lòng hắn tràn đầy cảm khái.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Bạch Chiêm, không cần hỏi cũng biết, cục diện muốn ổn định, nhất định phải cần hắn.

“Chiêm Nhi, kế vị đi.”

Bạch Chiêm căn bản không để ý đến hắn, cúi đầu hỏi Hữu Phong, “Phụ thân bị thương đến đâu sao?”

Trang Thư Tình biết tình huống lúc này của Bạch Chiêm, đừng nói là kế vị, sợ là còn có một cái phiền toái lớn hơn, nhưng trước mặt hoàng thượng, tình huống lúc này không phải ai quản cũng được, mà Đại Chu, không thể ngay cả một người đi quản cũng không có.

Đau đầu suy nghĩ, Trang Thư Tình nhìn về phía hoàng thượng: “Chỉ Cổ tạm thời sẽ không mặc kệ chuyện này.”

Thấy thái độ của hai người bọn họ chỉ dừng lại ở hai chữ tạm thời, hoàng thượng không hài lòng cho lắm, đang định hỏi lại, khóe mắt lại nhìn thấy Ôn Đức lắc đầu với hắn, hắn liền dừng lại, đem lời nuốt xuống.

Thanh Dương Tử rất nhanh liền tiến vào, Trang Thư Tình nhanh chóng đem tình huống trước mắt nói cho hắn, Thanh Dương Tử không nói hai lời liền tiến lên rút máu, sau đó bỏ toàn vào trong nước chanh đựng trong chén trà, tinh tế xem xét một hồi, ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn sáng quắc, “Không nhiều, nhưng càng gần đến cuối độc sẽ càng phát tán nhanh, phải cẩn thận chút.”

Hai mươi bình máu bị vỡ một bình, còn dư lại cũng đủ dùng, Thanh Dương Tử cũng không vội đi lấy máu lưu lại tham khảo phương thuốc cùng một đám ngự y, bỏ thêm hai loại dược vào thang thuốc, một đám người bụng đói kêu vang kéo nhau đi ăn cơm chiều.

Đèn trong cung đều đốt sáng, hành lang và trên đường đã có cung nữ và nội thị đi lại, nếu không phải trong không khí còn ngửi thấy mùi máu tươi thì Trang Thư Tình kém chút đã cho rằng nơi này vẫn luôn yên ổn như trước.

“Buổi tối trời lạnh, sao lại đi ra.” Bạch Chiêm đem áo choàng đưa cho nàng, là chiếc áo lúc trước nàng khoác.

“Đi ra ngoài hít thở chút không khí.” Lúc trước thần kinh buộc chặt, nhất thời buông lỏng xuống, nếu không ra hóng gió nàng nghĩ là sẽ mở mắt không được mất.

Dựa vào cái ôm ấm áp phía sau, Trang Thư Tình nhìn về phía hư không, “Chỉ Cổ, chàng... có tính toán gì không?”

Bạch Chiêm ôm chặt lấy nàng, không có dấu giếm, “Chuyên nơi này xong ta tính đi Tây Vực một chuyến, nàng đi cùng ta.”

Đề nghị này đúng là khiến nàng động tâm, nếu nàng có thể ít cố kị một chút, gạt đầu một cái là được rồi, nhưng chuyện gì nàng cũng có thể không để ý, duy chỉ có sức khỏe của Chi Cố là điều nàng không thể không chú ý.

Thở dài, Trang Thư Tình khoát tay lên người hấn, “Ta cũng muốn đi, nhưng lần này không được, Tây Vực quá xa, ta không có khả năng tự bảo vệ mình, mang theo ta sẽ liên lụy đến chàng, sau này đi. Thân thể của chàng tốt lên thì chuyện gì cũng có thể thương lượng.”

Bạch Chiêm hận không thể thời thời khắc khắc đem người nhét dưới mí mắt của hấn, chỉ là lúc này hấn biết bản thân không thể tùy hứng được, tình huống của hấn hiện tại không thể ra tay, bằng không sợ là hậu quả hấn không thể chịu đựng nổi, nhưng một khi đi ra ngoài thì sẽ có rất nhiều thứ hấn không thể biết được, hấn căn bản không thể đem Hữu Phong giao cho người khác.

Ôm chặt người hơn, đáy lòng Bạch Chiêm có chút không cam.

Trang Thư Tình vén tóc của hấn lên, màu trắng đã chiếm hơn phần nửa.

“Ngày mai liền đi.”

Bạch Chiêm lắc đầu, “Phải hai ngày, có một số người vẫn không thành thật, nàng ở chỗ này chờ ta, ta không thể để bọn họ có cơ hội nhắm vào nàng.

“Nhưng mà...”

“Tin ta, ta sẽ không để mình có chuyện.”

“Được rồi, tin chàng, không tin chàng thì còn có thể tin ai.” Trang Thư Tình vuốt vuốt mặt hần, cảm giác được nam nhân đang cọ cọ lòng bàn tay nàng, nàng chỉ cảm thấy xót xa đến không được.

Vì sao nàng vốn tưởng cuộc sống của mình đã có thể thuận lợi lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy?

Nếu Chỉ Cố đi Tây Vực nhưng vẫn không thể giải quyết thì nàng phải làm thế nào đây?

Nếu khoảng thời gian Chỉ Cố không ở kinh đô lại xảy ra biến cố thì phải làm sao đây?

”Không phải sợ.”

Sao nàng có thể không sợ, Trang Thư Tình cười khổ, ngàng đầu nhìn về phía ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, lại nhìn kĩ, sẽ phát hiện có rất nhiều đốm đang phát sáng.

“Công tử.” Ôn Đức ho nhẹ một tiếng, không thể không quấy rầy thế giới hai người bọn họ.

“Chuyện gì?”

Ôn Đức đem vật trong tay đưa lên, Bạch Chiêm cũng không tiếp, nhìn tay hần một cái liền thu hồi tầm mắt, không hề gợn sóng nói: “Có rất nhiều người muốn là quan.”

“Vâng, lão nô biết phải làm gì.” Ôn Đức khom người lại nói: “Lão nô muốn mượn người của công tử một chút.”

“Không cần bọn họ, tìm Vệ Hàm.”

“...Vâng.” Ôn Đức cảm thấy đáng tiếc công tử nhà hần quá mức thông minh, nhưng công tử lại không hề cho hoàng thượng một chút cơ hội.

Một đêm, kinh đô mất bảy vị quan, hai võ tướng, năm văn thần.

Biết Bạch Chiêm sẽ không chùn tay trong chuyện này, những quan nhân khác nhất thời đều trở nên thành thật, Bạch công tử không phải hoàng thượng, giờ khắc này bọn họ đã nhận thức rõ ràng.

Đêm nay Trang thư Tình vẫn không có lên giường ngủ, nghiên cứu với Thanh Dương Tử một lượt sau liền dựa vào lòng Bạch Chiêm thiếp đi.

Rạng sáng, giờ sừ đã qua nửa, Nghi Thiên điện đứng đầy người.

Trang Thư Tình vận dụng mọi thức hết mức có thể nhất, một tay chỉnh nước muối, một tay bắt mạch, chỉ chờ có gì xảy ra liền lập tức truyền máu.

Thanh Dương Tử bên kia cách một khác lại lấy một giọt máu, đặt lên mũi người, quan sát kỹ càng, mọi người, bao gồm cả hoàng thượng cũng gắt gao nhìn chăm chăm hai người.

Chu Tri Sâm nhin không được hỏi, “Như thế nào? Độc có giải được không?”

Hai người cũng không thèm để ý đến hăn.

Hăn còn muốn hỏi, hoàng hậu kéo hăn một chút hăn mới miễn cưỡng nhin xuống.

Một hồi lâu, Thanh Dương Tử mới thở ra một ngụm trọc khí, “Máu đã sạch.”

Hoàng hậu tiến lên một bước hỏi, “Thật sao? Sẽ không cần truyền nữa?”

“Tạm thời là như thế, nhưng mà các người cũng đừng sớm vui mừng, chỉ máu bên trong sạch, mạng được cứu về mà thôi, muốn xuống giường,

qua nửa năm mới có thể, càng đừng nói muốn lập tức khôi phục như ban đầu, qua một năm có thể khôi phục đến tám phần đã rất tốt.”

So với chết, đây đã là kết quả tốt nhất, nhưng người đều nghĩ theo hướng tốt, Ôn Đức vội vàng nói: “Trong cung có dược liệu tốt nhất, có thái y viện, còn có Trang đại phu và Thanh đạo trưởng tương trợ, cũng phải nửa năm mới có thể xuống giường, một năm mới có thể khôi phục được tám phần?”

“Ừ.” Thanh Dương tử đã vô cùng buồn ngủ, ném một câu liền đi tìm giường.

Trang Thư tình nói tiếp, “Dưỡng tốt một chút, hoàng thượng lúc này phải tỉ mỉ chăm sóc.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 166: Chuyện Tiếp Theo

Cho dù có như thế nào, thì thời điểm khó khăn nhất cũng đã qua, cuối cùng mọi người có thể ngủ một giấc an ổn.

Những người nên đi cũng cáo lui ra ngoài, Trang Thư Tình cũng không thèm để ý, dựa vào người Bạch Chiêm ngủ đến thiên hôn địa ám.

“Nghỉ ngơi ở đây luôn đi, Ôn Đức, người tìm một bộ quần áo mới cho nàng.” Dừng một chút, hoàng đế lại nói: “Chiêm Nhi, Đại Chu không thể không có con, con biết điều đó.”

“Nếu còn sống trở về, chuyện này lại bàn tiếp.”

Hoàng đế nâng nửa người lên, “Có ý gì?”

Bạch Chiêm ôm lấy người trong lòng rời đi.

Hoàng đế vẫn muốn truy vấn cẩn thận chuyện này, Ôn Đức giành nói: “Hoàng thượng chuyện này lão nô có biết.”

Hoàng hậu đỡ tay ma ma, ôn nhu nói: “Hoàng thượng, nô tì về đổi xiêm y trước.”

“Cũng tốt, nàng cũng mệt mỏi, trở về rồi thì nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng đi quá nhiều.”

“Vâng.”

Căn phòng vừa rồi chật ních người, bây giờ cũng chỉ còn lại chủ tớ hai người.

“Nói, sao lại vậy, Chiêm Nhi bị thương?”

“Cũng không phải như thế.” Ôn Đức tiến lại gần một chút, thanh âm đề thấp, “Công tử luyện công xảy ra vấn đề, lão nô nghe được tình trạng đã đến độ rất nguy hiểm, đêm qua lão nô nhìn thấy công tử từ nóc nhà đi xuống, còn phun một ngụm máu, lão nô tìm Thanh đạo trưởng hỏi thăm, hắn không nhiều lời, chỉ nói Bạch gia công pháp có nguồn gốc từ Tây Vực, công tử phải nhanh chóng đi tìm căn nguyên vấn đề, vậy nên công tử mới nói...”

Quả là như thế! Tim hoàng thượng đập mạnh một cái, một lúc sau mới hỏi, “Trang Thư Tình cũng biết?”

“Vâng.”

Hai người này quả là rất tín nhiệm lẫn nhau. Thân thể hoàng đế có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một hồi mới hỏi lại. “Trẫm đã mê man bao lâu?”

“Hôm nay là buổi tối ngày thứ hai.”

“Chút thời gian như vậy sao Chiêm Nhi có thể lập tức tới kịp?”

“Hồi hoàng thượng, theo tin tức lão nô biết được, Trang tiểu thư trước là bị người bắt cóc, lão nô đoán là người của ngũ hoàng tử phái tới, vì muốn rời đi lực chút ý của công tử, công tử đoán được chỉ có người ở kinh đô mới có lá gan động đến người của hắn nên cơ bản không cần đi tìm, trực tiếp chạy đến kinh đô đòi người, kết quả liền đụng phải tình huống hiện tại. Trang tiểu thư nhờ có mãnh thú cứu trợ nên trốn thoát, đến trễ nửa ngày so với công tử.”

“Đúng rồi, lão nô quên mất, Trang tiểu thư dẫn theo mấy trăm con mãnh thú đến kinh đô, hẳn là khi đó nàng biết thân thể công tử xảy ra vấn đề, sợ hẳn ở kinh đô xảy ra chuyện gì nên mới gấp rút như vậy, may mà có bầy mãnh thú này mới có thể đối trọi được với đội quân của ngũ hoàng tử và Chủ gia, tiến vào hoàng cung cứu ngài. Sau lại có mấy vị hoàng tử liên hợp động thủ, cũng may có dã thú bảo hộ hoàng cung, sau đó được Trang tiểu thư dẫn đi tham chiến, người của công tử rất lợi hại, đám người kia tổn thất nặng nề.”

Ý trong lời nói hoàng đế nghe được rất rõ ràng, nhưng về tình về lý, trong khoảng thời gian hãn hôn mê, nếu không có hai người bọn họ, cục diện này chỉ dựa vào Ôn Đức chắc chắn sẽ không thể nào đứng vững.

Sau chuyện này, Trang Thư Tình cũng ngồi vững cái ghế phù thủy này, ngẫm lại hẳn cũng cảm thấy may mắn bản thân không phải là một vị quân chủ không dung được bất cứ mầm mống nào có thể lay chuyển đến ngôi vị hoàng đế, lời đồn vừa ra liền cho người đi lấy mạng nàng, nếu thật làm như vậy, cơn sóng dữ này, không người nào có thể ngăn được.

Quả thật, mỗi cử chỉ hành động, đều do thiên định.

“Lão nô còn quên mất một chuyện, người cứu ngài trước tiên là Lục hoàng tử, lúc đó lão nô tuy rằng cảm thấy không thích hợp nhưng họ phòng lão nô rất gắt, lão nô sợ đã thảo kinh xà, không dám vọng động, không biết tại sao lục hoàng tử lại có được manh mối nên đã tìm mọi cách cứu ngài ra, nghe Thanh Dương Tử nói, nếu ngài ngửi hết lưu hương kia, Sợ là sẽ mãi mãi không tỉnh.”

“Lục Nhi a...” Nhi tử cơ thể không trọn vẹn kia của hẳn đều thu mình nhiều năm, hẳn nhiều năm qua cũng rất ít để ý tới, nghĩ đến bản thân cũng là nhi tử này cứu ra, hẳn tất nhiên không thể đối xử lãnh đạm với con trai, nhưng bộ dáng kia, cho dù cho Lục Nhi quyền lực cũng không thể, triều thần sẽ không thể chấp nhận một vị hoàng đế có thiếu khuyết.

“hoàng thượng, Trang tiểu thư đã xem qua tay cho Lục hoàng tử, nói là có thể loại bỏ ngón tay dư thừa đi.”

Hoàng thượng liền vui vẻ, “Thật sao?”

“Vâng, lão nô không dám lựa gậy hoàng thượng.”

“Tốt, tốt, tốt.” Liên tục nói ra ba chữ tốt, ý cười trên mặt hoàng đế càng lúc càng dày, “Trang Thư Tình này chính là phúc tinh của trẫm... Không, không chỉ là của trẫm, mà còn là của toàn bộ hoàng thất.”

Ôn Đức cũng cười theo, thành tâm thành ý nói: “Lão nô cũng cảm thấy Trang tiểu thư là một người vô cùng nhân hậu.”

Hai người cao hứng một hồi, không thể tranh khỏi đồng thời nghĩ đến chuyện bọn họ vẫn một mực tránh đi.”

“Không giống như ngài nghĩ, công tử ngày từ đầu đều lưu tình với bọn họ, Lương quý phi và ngũ hoàng tử bây giờ vẫn chỉ bị giam giữ, đại hoàng tử, nhị hoàng tử và tứ hoàng tử đã bị công tử cảnh cáo từ sớm, nhưng bọn họ vẫn cố tình động thủ khiến công tử chỉ có thể ra tay ngoan độc, ba vị hoàng tử lúc đó căn bản không nghĩ tới công tử sẽ dám giết bọn họ, bọn họ cho rằng cho dù chuyện bại cũng sẽ không sao, nhiều nhất cũng chỉ bị ngài phải bề môn trong phủ mà thôi, nhưng công tử không thể tiếp tục nhân nhượng bọn họ lần nữa.”

Dừng một chút, Ôn Đức nhìn vẻ mặt có chút sững sờ của hoàng thượng, lại nói: “Lão nô đã tự mình đi xem, tòa nhà kia cực kì phô trương, dát bằng vàng nguyên, bố trí hết sức xa hoa, nghe thủ hạ của công tử là Hương Tả nói, tòa nhà kia chắc chắn còn có mật thất, chỉ là lúc đó không có thời gian để ý những chuyện này nên lão nô cũng không đi tra kỹ càng.”

Chuyện như vậy hẳn có thể làm được đến đây cũng là đã cố sức, hoàng đế nghĩ, nguyên tưởng rằng lão ngũ hại hẳn mất nửa cái mạng đã bị

Chiêm nhi sử lí, nhưng không ngờ người đi trước là ba người kia.

Giống như bọn họ đoán, nếu để hãn xử trí, sẽ không chỉ đơn giản là bế môn, nhưng cũng tuyệt đối không quyết đoán ra tay lưu loát được như Chiêm Nhi, ‘vương tử phạm tội, trị như thứ dân’ lời này, cho tới bây giờ vẫn chưa hề tồn tại, hãn không thể nhẫn tâm như Chiêm Nhi.

Cũng tốt, như vậy... cũng tốt.

Chết thì chết đi, còn dư lại... cũng nên mau chóng xử lý.

Coi như trừ bỏ khối u ác tính.

Chỉ là nghĩ tới bảy đứa con trai hãn vừa ngủ dậy đã mất bốn, tính cả một sinh mạng đã chết yếu là năm, trong lòng hãn liền không hiểu có chút kinh hoàng.

“A Đức, người đi gọi Tam hoàng tử đến một chuyến.”

“Hoàng thượng, bây giờ đã không còn sớm, tam điện hạ vẫn còn trong cung, trời sáng nhất định có thể thấy...”

“Không giải quyết xong chuyện trong lòng, trăm không ngủ được, đi thôi.”

Chu Tri Sâm tới rất nhanh, ánh mắt ảm đạm, quần áo nhẵn, giống như chưa có thoát y, mặc một bộ như vậy trực tiếp ngủ.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Nếu người hãn gọi là Chiêm Nhi, chỉ sợ nhận lại sẽ là một ánh mắt lạnh, chứ không phải một cái hành lễ, mấy năm nay, Chiêm Nhi chưa bao giờ hành lễ đứng đắn với hãn.

“Đứng lên, ngồi ở đây.”

Hoàng thượng chỉ mép giường, Chu Tri Sâm nháy mắt thanh tỉnh, trong lòng bắt đầu bồn chồn, không biết phụ hoàng muốn nói gì với hần.

“Sâm Nhi, phụ hoàng muốn truyền ngôi hoàng đế cho Chiêm Nhi, con có cam không?”

Chu Tri Sâm không phải là kẻ ngu dốt, chuyện này hần cũng không dối, nói lời thật, “Trong lòng nhi thần lúc mới đầu cũng có chút không cam, nhưng sau này lại cảm thấy trong đám hoàng tử, hần so với bất kỳ ai đều thích hợp, nhi thần cảm thấy vấn đề lớn nhất không phải là nhi thần nghĩ thế nào, mà là làm thế nào để khiến hần gật đầu, người khác ai cũng muốn trèo lên ngôi vị hoàng đế, nhưng Bạch Chiêm, hần căn bản là trưởng mắt.”

Hoàng đế cười khỗ, “Con có thể nghĩ thoáng là tốt rồi, Sâm Nhi, không phải là con không tốt, mà là Bạch Chiêm thích hợp với ngôi vị kia, con, càng hợp làm một vị tướng quân anh dũng, chỉ có Chiêm Nhi mới có thể xé bỏ vách tường vô hình mà thế gia đại tộc dựng nên, đề bạt người chân chính có bản lĩnh, phụ hoàng không phải không biết tình huống của Đại Chu, chỉ là không dám động thủ, càng không dám động vào, một bước không tốt, Đại Chu liền xong, phụ hoàng không dám cược, mắc kẹt trong huynh đệ các con người nào làm hoàng thượng, cũng chỉ có thể kéo dài được cục diện như vậy, bị quản chế khắp nơi, trơ mắt nhìn tình huống càng ngày càng trở nên hồng бет mà chỉ có thể bất lực không làm được gì, Đại Chu, đã tràn ngập nguy cơ.”

Lời nói sâu sắc như vậy khiến Chu Tri Sâm nghe mà lưng ứот mồ hôi, có chút lờ, là chuyện hần không thể nghe, trừ phi, hần là người cuối cùng ngồi trên vị trí kia.

Nhưng mà lời của phụ hoàng hần phải tiếp, “Phụ hoàng, có lẽ ngài còn chưa biết, đã có bảy vị quan viên bị cắt chức, Bạch Chiêm hần nói ‘Thà giết lầm, chứ không bỏ sót’ lời này, đã truyền khắp kinh đô,, lúc trước không ít người nhìn hần không vừa mắt, lời này vừa ra, không khí kinh đô

lập tức nóng lên, khiến cho chuyện tạo phản hoàn toàn bị đề cuống, giống như hần nói vậy, hần không sợ không có người dùng, chỉ là người kia có nguyện ý vì hần sử dụng.”

Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, lời này nói ra có vẻ ngu ngốc, nhưng mà, nghe lại vô cùng thống khoái.

Ngồi trên ngôi vị hoàng đế vài thập niên, hần vẫn chưa từng thống khoái như vậy.

Chu Tri Sâm đứng dậy quỳ xuống bên giường, vẻ mặt của hần chưa bao giờ nghiêm cẩn như vậy, “Phụ hoàng, lúc trước nhi tử quả thật có để ý đến vị trí kia, nhưng nhi tử cũng biết một câu nói, thượng vị giả, người người tin phục, lời này chính là để nói Bạch Chiêm, nhi tử, tin phục.”

“Đứng lên đi, phụ hoàng tin con.” Hoàng đế vỗ vỗ vai hần, “Không còn sớm, con dâu của trẫm sợ là cũng lo lắng, trở về đi.”

“Vâng, nhi thần cáo lui.”

Lão tam nói đã không còn để tâm tới ngôi vị hoàng đế là thật, hoàng thượng xác định xong điểm này tâm cũng liền để xuống, chỉ là Chiêm Nhi...

Chiêm nhi nói nếu có thể trở về thì mới bàn tiếp, trong khoảng thời gian này làm sao bây giờ?

Hần tinh lực không tốt, lão tam mặc dù có chút năng lực nhưng cũng không thể giám quốc, quyền lực một khi dính tay, tất nhiên không thể dễ dàng buông ra, Lục Nhi... tâm rất mềm, bản thân hần lại tuổi nhỏ, căn bản là không thể lo lắng chu toàn, làm sao bây giờ?

Nghĩ nghĩ, hoàng thượng liền ngủ, trong lúc mơ màng, trong đầu hiện lên khuôn mặt kia của Trang Thư Tình.

Ngày kể tỉnh lại nhìn thấy nàng, trong lòng hẳn liền nhớ lại tối hôm qua trước khi đi ngủ hẳn đang suy nghĩ đến chuyện gì, nhưng càng nghĩ lại càng thấy khó hiểu, chưa nói đến nàng và Chiêm Nhi vẫn chưa thành thân, nhiều nhất hiện tại chỉ là người khác họ, càng chủ yếu là, nàng là nữ nhân.

Tuy rằng nữ nhân này quả thực có chút bản lĩnh.

Trang Thư Tình căn bản không nghĩ tới có người đang tính toán mình, đi ra ngoài rút máu với Thanh Dương Tử, một lát sau liền tiến vào xem xét, “Tin tức tốt, độc không tái phát.”

Thanh Dương tử hỏi Vinh Chính phương thuốc ngày hôm qua, sạn lại hai vị thuốc, lại bỏ thêm hai vị, những thứ khác cũng hơi sửa lại chút liều lượng, “Theo như cái này đi bốc.”

Biết hẳn là đệ tử duy nhất của Hữu Vọng chân nhân, ở phương diện này, không người nào dám xen vào, huống chi hẳn thật sự có bản lĩnh.

Vinh Chính nhìn phương thuốc đã hoàn toàn thay đổi, tinh tế quan sát một chút, hai mắt liền sáng rực lên, diệu, tuyệt diệu! Thết nhưng lại có thể phối được như vậy! Không hổ là đệ tử truyền nhân của Hữu Vọng chân nhân!

“Chiêm Nhi đâu?”

Trang Thư Tình đến từ sớm thêm nước muối cho hoàng thượng, thuận miệng trả lời: “Các đại thần đến, hẳn đi gặp.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 167: Có Rất Nhiều Người Nguyễn Ra Sức Vì Hãn

Văn thần võ tướng tách ra làm hai, người người đều so với hôm qua an phận hơn rất nhiều, thái độ cũng rất thành thật.

Có người đi trước là gương, không cần nói gì bọn họ cũng biết Bạch công tử thật sự dám ra tay, hơn nữa con không chút do dự đưa chân đá cái mũ quan của bọn họ xuống.

Nếu là hoàng tử khác, bọn họ còn có thể liên hợp lại ức chế, nhưng đối mặt với Bạch công tử, bọn họ quả thực không dám, bởi vì bọn họ còn không nắm chắc.

Lăn lộn trong quan trường nhiều năm ai mà chả thành tinh, trong tình huống ngay cả nửa điểm nắm chắc cũng không có bọn họ tuyệt sẽ không mạo hiểm rồi phải cỡi xuống mũ quan.

Bộ hộ thương thư Lâm Tri đã ở vị trí này mười năm, tóc hoa râm, mặt lúc nào cũng âm trầm như ai nợ hãn, nhất là khi lấy ra một số tiền lớn từ hãn, nhưng nhờ có một người như vậy, mới có thể giúp hoàng đế quản được cái ngân khố kia, khiến Đại Chu miễn cưỡng đứng trong thời đại thịnh thế.

Lúc này, tất cả mọi người không dám lên tiếng, hãn lại không chút nào cố kị, bước ra khỏi hàng nói: “Thần không quản tốt người, hai người của bộ hộ bị bãi chức, lại trong lúc thời điểm cần dùng người, mong công tử cho thần hai người.”

Bạch Chiêm nhớ rõ trong bảy người bị bãi chức, quan lớn nhất chính là Hộ bộ tả hữu thị lang, “Không kéo cấp dưới lên được?”

“Tư lịch không đủ, năng lực làm việc còn phải mài hai năm.”

“Ôn Đức, đem phần danh sách kia cho hẵn.”

Ôn Đức khom người, đưa một phần sổ con đến trước mặt Lâm Tri.

Lâm Tri tiếp nhận, mở ra nhìn, bên trong tất cả đều là tên người, phía sau tên cùng viết kỹ càng người này xuất thân ở đâu, quen thuộc cái gì, có tính xấu nào, thích hợp với chức vị gì.

Nếu tất cả tư liệu này đều là thật...

“Có người nào hợp ý Bộ hộ đại nhân?”

Lâm Tri hoàn hồn, áp chế nghi vấn muốn hỏi, quyển sổ này là ai làm, không chút do dự nói: “Có, xin cho lão thần chọn lọc.”

Bạch Chiêm lại nhìn về phía những người khác, “Ta đã sớm nói, Đại Chu không lo không có người dùng. Nếu ai không cần cái mũ quan trên đầu kia, chỉ cần đến Phụng Dương điện báo với Ôn đức một tiếng, Ôn Đức.”

“Có lão nô.”

“Năm người còn thiếu. Người cứ lấy từ đó bổ khuyết qua.”

“Vâng, công tử.” Cung tiễn công tử rồi đi, Ôn Đức mới đứng thẳng thắt lưng, đừng nhìn công tử giống như mọi chuyện đều không quan tâm, thật ra ánh mắt người vô cùng lợi hại, cho nên, chỉ có Lâm thượng thư mới là người duy nhất có quyền lực chọn người cho mình.

Lâm Tri hiển nhiên cũng minh bạch điểm này, trên mặt mặc dù không chút biến hóa, nhưng trong mắt lại gợn lên sóng nhỏ, đến gần Ôn Đức nhỏ

giọng hỏi, “Ôn công công, quyển sổ này là ai làm? Tư liệu bên trong toàn bộ là thật?”

Ôn Đức cũng không gạt hăn thanh âm thậm chí có chút lớn, để mọi người chung quanh đều có thể nghe được, “Hồi thượng thư đại nhân, là Trang tiểu thư kiến nghị, công tử phân phó thủ hạ của ngài cùng ẩn vệ đi làm, tuyệt đối là thật.”

Trang tiểu thư là người phương nào bọn họ đều biết, ai có thể đoán được một cô nương gia nhưng trên phương diện này lại có quyền lợi nói chuyện, có thể thấy được, Bạch công tử đối với nàng một mảnh cuồng dại không chỉ là đồn đãi.

“Lão phu cảm thấy biện pháp này có thể áp dụng liệt kê sổ sách.”

“Vâng, ý của thượng thư đại nhân lão nô sẽ bẩm báo cho hoàng thượng.”

Lâm Tri nghe được ra ngụ ý, trên mặt rốt cục hiên lên ý mừng, “Hoàng thượng đã tỉnh? Độc đều đã giải sao?”

“Nhọc thượng thư đại nhân lo lắng, hoàng thượng quả thật đã tỉnh dậy, độc cũng đã giải, nhưng mà Trang tiểu thư nói hoàng thượng không thể lao lực quá sức, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể quản sự, về sau có việc gì cứ bẩm báo cho công tử là được.”

Nói xong lời này, Ôn Đức cũng không có những người khác cơ hội đặt câu hỏi, thi lễ với mọi người xong liền khom người rời đi.

Chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, ý của hoàng thượng, chẳng lẽ là...

“Lâm đại nhân, ngài thấy thế nào?”

Lâm Tri đem sổ tay vắt chéo sau lưng, Mang theo nhàn nhật trào phúng quét một vòng, đem sắc mặt mọi người nhìn ở trong mắt. “Ai ngồi được lên vị trí kia, người đó chính là hoàng thượng, cũng là người chúng ta phải trung thành, quản nhiều làm gì, quản hơn nữa các người cũng không thể định đoạt, chuyện gấp, cáo từ.”

Lúc này, Ôn Đức đã trở về hầu hạ bên người hoàng thượng.

Bạch Chiêm vừa trở về liền kéo Trang Thư Tình rời đi dùng điểm tâm sáng, người đến thỉnh an cũng nhanh chóng rời đi, Chu Tri Sâm mang theo toàn ra rời cung, nhưng hoàng hậu lại bị giữ lại.

Trải qua sinh tử hoạn nạn, đế hậu rõ ràng càng thêm thân cận, mọi người đều nhìn ở trong mắt, hoàng hậu không phải loại người khiến người khác chướng mắt, trải qua việc này sau cũng không ai dám lên tiếng.

“Xong nhanh như vậy?” Hoàng đế dựa vào giường chống người nửa ngồi dậy, tinh thần cũng tốt hơn chút.

Ôn Đức xác nhận, cũng trách không được hoàng thượng lại hỏi như thế, trong dĩ vãng mỗi lần hoàng thượng nghị sự đều mất ít nhất hai canh giờ có đôi khi còn không có được kết quả như vậy, đẩy đến đẩy đi, kéo tới một tháng cũng chưa xong.

Công tử tuyệt không cho phép chuyện này phát sinh, không cần công tử nói, chỉ cần là người biết quan sát sắc mặt là có thể đoán được rõ ràng.

Hoàng đế cũng suy nghĩ cẩn thận nguyên do trong đó, hừ cười một tiếng, mang theo chút vui sướng khi người gặp họa, “Nên để bọn họ chịu chút giáo huấn, đừng tưởng rằng Chiêm Nhi sẽ nhẹ nhàng như trấm.”

Ôn Đức từ trong tay áo lấy ra một phần sổ sách đưa đến trước mặt hoàng thượng mở ra cho hắn xem, “Đây là cuốn sổ công tử nghe theo kiến nghị của Trang tiểu thư mà viết ra, lão thần sao lại một bản, Hộ bộ thượng

thư cũng nói biện pháp này vô cùng tốt, có thể dùng để thống kê nhiều thứ.”

Nhìn ra được là vội vàng sao lại, chữ viết rất ngoáy, hoàng đế chỉ lật xem hai trang liền để xuống, như có đăm chiêu nói, “ “Là Trang Thư Tình đề nghị?”

“Vâng, lúc đó lão nô ở đó, chính tai nghe được.”

“Quả là một cô nương thông minh, lá gan cũng lớn.”

Hoàng hậu lưng chén thuốc đến, cười dịu dàng nói, “Nếu như nàng không lớn gan, nô tì cũng còn ai có thể được hoàng thượng nhắc tới, hoàng thượng, nên uống thuốc.”

Hoàng thượng ngửi thấy mùi thuốc, trong miệng liền thấy đắng, nhưng hắn thật không dám không uống, mệnh chung quy là của mình.

Một hơi uống xong hoàng thượng liền ngậm vào mút quả hoàng hậu đưa tới, run rẩy nói, “Thanh Dương Tử tên kia sẽ không phải lại tăng lượng hoàng liên lên chứ, sao lại đắng như vậy.”

“Thuốc đáng dã tật.” Nhìn ra hoàng thượng có chuyển muốn nói với Ôn Đức, hoàng hậu đem đĩa mút quả để vào trong tay hắn, cầm bát lui ra ngoài.

“Trăm thế nhưng vắng vẻ hoàng hậu nhiều năm.” Hoàng đế tự giễu, “Để sủng người muốn lấy tính mạng mình.”

“Gặp chuyện mới có thể biết ai tốt ai xấu.” Ôn Đức không dám nhiều lời trong chuyện này, đổi đề tài nói: “Công tử để lão nô từ trong này tuyển ra năm người thay vào chỗ trống kia, lão nô không dám làm chủ, vẫn là mong hoàng thượng định đoạt.”

“Hắn tin người mới dám giao việc này cho người, người xem rồi tự mình tuyển đi, người luôn không không muốn trộn lẫn với triều thần, còn có thể thiên vị ai được, huống chi những người này không thiếu người xuất thân thế gia, dùng bọn họ cũng tốt.”

Ôn Đức sao dám nhận chuyện này, trông mắt vừa chuyển liền có chú ý, “Lão nô cảm thấy không bằng để Trang tiểu thư tuyển ánh mắt nàng độc đáo, sẽ có thể nhìn được những phương diện người khác không nhìn thấy.”

”Ý kiến hay.” Hoàng đế vốn có tâm muốn nhìn xem vị cô nương này có bao nhiêu bản lĩnh, ý niệm này vẫn luôn đảo qua đầu hắn từ đêm qua, hiện tại nghe được lời này của Ôn Đức dĩ nhiên là muốn để nàng đề nghị, ý niệm này liền càng lúc càng sâu, hắn cảm thấy bản thân lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử.

“Ôn Đức, hiện tại người mau đi tìm nàng, để nàng chọn ra năm người.” Cơ thể hắn bây giờ đúng thật là vô cùng suy yếu, suy nghĩ chút chuyện như vậy mà đã muốn mệt đến hôn mê, nếu Chiêm Nhi rời đi, Đại Chu nên giao cho ai?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 168: Giám Quốc?

Vận khí của Ôn Đức không tệ, Bạch Chiêm lúc này không ở đây, hăn dứt khoát cũng không khách khí, trực tiếp nói mục đích đến.

Trang Thư Tình có chút trầm tư, “Ôn công công, có phải tìm lắm người rồi không? Việc này ta sao có thể tự ý định đoạt?”

Ôn Đức cẩn thận đáp lời, “Thân thể hoàng thượng ngài cũng biết, vừa rồi chỉ mới suy nghĩ một chút mà mệt đến thiếp đi, ý hoàng thượng là mời ngài giúp đỡ chọn lựa, ngài cũng là người soạn ra, chắc chắn sẽ biết ai là người thích hợp.”

Trang Thư Tình cũng không nghĩ nhiều, ngay cả muốn chỉ cố kế vị cũng đã nói ra, coi trọng nàng chắc cũng vì nể mặt Chỉ Cố đi.

Về chuyện này...

Nhìn những con số trên bàn, Trang Thư Tình cảm thấy một người hiện đại, thả vào trong xã hội phong kiến tự tìm tòi lẫn lộn chắc cũng có chút tác dụng của hiện đại.

Thấy nàng bắt đầu lật xem, Ôn Đức vội càng đi đến trước mặt nàng, “Đây là năm chức quan còn thiếu.”

Trang Thư Tình nhìn lướt qua, trong lòng đã có tính toán.

Một mực chờ đến khi Trang Thư Tình tuyển xong năm người Bạch Chiêm vẫn chưa có trở về, Ôn Đức không phải người lắm miệng, nhưng

vẫn không nhin được hỏi một câu, “Công tử xuất cung?”

“Ừm, mấy ngày sau sẽ phải đi, nên hôm nay bắt đầu chuẩn bị.” Trang Thư Tình thu liễm tươi cười, nàng không thể đi theo, lúc này không thể giúp hần thu thập hành lý, trong lòng sao có thể dễ chịu, nhưng nàng được ở lại trong cung, so với nàng, Thanh Dương Tử đi theo Chỉ Cố mới có thể giúp đỡ được cho chàng ấy, nói theo phương diện của Thanh Dương Tử, cái gì nàng cũng không hiểu, đi thì có tác dụng gì. Nghĩ tới cái này, Trang Thư Tình lại thở dài, đứng lên nói: “Tình thời gian cũng đến lúc phải thay nước, ta và Ôn công cùng qua đi.”

Ôn Đức khom người đứng ở một bên chờ nàng đi trước.

Tư thế này của hần khiến trong lòng Trang Thư Tình có chút cảm giác bất an, kỳ thực nàng vô cùng không muốn để Chỉ Cố ngồi lên vị trí này, cho dù chàng ấy khỏe mạnh trở về nàng cũng không đồng ý.

Nàng không muốn trở thành hoàng hậu tiếp theo, như vậy rất đáng buồn.

Lúc đổi nước biển hoàng đế liền tỉnh lại, ngủ một chút, tinh thần đã khôi phục không ít.

Khó có khi Chiêm Nhi không ở đây, hoàng đế muốn một mình trò chuyện với nàng, thấy nàng bận rộn xong mới mở miệng lưu người lại.

Ôn Đức chuyển một cái ghế đến bên giường, khoảng cách không gần cũng không xa.

“May mắn có người, bằng không mệnh này của trẫm sơ là đã sớm không còn.”

“Không phải công sức của một mình thần nữ, tuy nhiên công của thần, cũng thật không nhỏ” Lần trước gặp mặt ở kinh đô, cảm nhận Trang Thư

Tình đối với hoàng đế là một nam nhân cao cao tại thượng, nhưng bởi vì lần này hẳn là bệnh nhân nàng cứu về nên cũng không còn cảm giác kính ngưỡng từ xa, nói chuyện cũng trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

Trải qua sinh tử, bước khỏi bóng tối băng lãnh, hoàng đế càng nhìn càng thích Thư Tình, nghe thấy nàng nói vậy, ý cười liền tràn ra đầy mặt.

Nhờ Ôn Đức giúp đỡ ngời dậy, hoàng đế lúc này giống như một lão nhân tuổi già sức yếu, trang thư Tình không thể không cảm thán độc này thực bá đạo, lúc trước nói nuôi một năm là có thể khỏe được tám phần đã là đề cao. Có chút di chứng không thể loại bỏ, ví dụ như hoàng đế có thêm chứng choáng đầu và tinh thần không thể hao tổn quá sức.

Đây là Thanh Dương Tử nói với nàng.

Vì vậy, ngôi vị hoàng đế này, phải thay người.

Nghĩ như vậy, Trang Thư Tình nhin không được thở dài trong lòng, chỉ cần Chỉ Cố có thể còn sống trở về, nàng không phải không thể thoái nhượng, nàng sẽ không trở thành một vị hoàng hậu chỉ biết nhẫn nhịn, cũng sẽ không sống ủy khuất cầu toàn.

“Trầm nhìn ra được, người cũng không hy vọng Chiêm nhi kế vị, có phải cũng không muốn trở thành người ủy khuất như hoàng hậu?”

“Trang Thư tình kinh ngạc ngẩng đầu, không cần phải nói gì, ánh mắt liền biểu đạt ý tưởng của nàng, ‘Thì ra ngài cũng biết ngài bạc đãi hoàng hậu’

“Người đúng thật không sợ trầm.” Hoàng đế không nhin được cười khẽ.” Đúng vậy, trầm hiện tại biết trầm bạc đãi hoàng hậu. Nhưng Chiêm Nhi không giống, trầm ngay từ đầu không biết quý trọng người bên gối, nhưng trong mắt Chiêm Nhi chỉ có một mình người.”

“Ta không tin nhân tâm, người sẽ thay đổi, ta cũng không có kiên nhẫn cũng ba ngàn giai lệ đi tranh đoạt một nam nhân, người nhìn đi, bằng khả năng của ta có thể cứu được vài người, học y giống như bơi ngược dòng nước, không tiến lên sẽ lùi lại, tâm giống như cưỡi ngựa trên bình nguyên, ta không muốn để bản thân biến thành người như vậy, sống cả đời như vậy, rất không có ý nghĩa, ta rất quý trọng cánh chim của mình, cũng sợ hãi bản thân sẽ trở nên ngu muội như vậy.”

Trang Thư tình nhìn xung quanh Nghi Thiên điện, nơi tôn quý nhất Đại Chu, mà người trên giường này, là nam nhân tôn quý nhất Đại Chu.

Nhưng hân cũng đã từng hấp hối, người có thể tin được chỉ có một vị thái giám bên người, trong bảy người con trai, bốn người muốn lấy mạng hân, thời điểm nguy nan chỉ có một mình hoàng hậu liều mình chăm sóc, cung phi không thấy bóng dáng một người, dù là hiện tại, cũng chỉ có thể suy yếu như một vị lão nhân chuẩn bị an bày hậu sự.

Hoàng đế, dứt bỏ mọi thứ để ngồi vững ngôi vị, nàng sao có thể nhẫn tâm khiến một Chỉ Cố tính tình thanh lãnh tự do tự tại ngồi lên vị trí đó.

“Phải làm cung phi, thì trong lòng chỉ chứa được một người nam nhân, trong mắt chỉ có thể chứa được lợi ích, vì nhi tử của mình mà tranh thủ càng nhiều, thứ các nàng từ nhỏ học được chính là cái này, trong mắt trong lòng cũng chỉ có thể chất chứa được như vậy, ta không phải, ta đã từng nhìn thấy thiên địa rộng lớn, đã từng sống tự do thoải mái tại cái nơi cách xa hoàng quyền, muốn bản thân ta sống qua những ngày như vậy, ta không chịu được.”

Hoàng đế lắng nghe, thậm chí ý cười trong mắt cũng không suy giảm nửa phần.

Hân không nghĩ là Trang Thư Tình lại có suy nghĩ như vậy, nếu nàng nghĩ, nàng muốn, nàng nhìn giống như những nữ tử bình thường,

Chiêm Nhi sẽ không kiên trì theo đuổi nàng, nàng cũng không có lá gan làm những chuyện kinh thế hãi tục như vậy.

Mạng của hãn, cũng là nàng cứu về.

“Không kể vị, vậy giám quốc thì sao?”

“Giám quốc?” Trang Thư Tình sửng sốt, không hề hiểu được ý nghĩ của từ này, giám quốc với kể vị có gì khác nhau?

“Đúng, giám quốc.” Hoàng đế từ dưới gối đầu lấy ra mấy tờ giấy, “Đây là những người trong hoàng thất trăm cảm thấy có tư cách kể vị nhất, các người từ trong này chọn ra một người rồi bồi dưỡng, khi nào hãn có thể gánh vác được đất nước rồi thì trọng trách của các người có thể miễn, như thế nào?”

Trang Thư Tình không biết nên nói gì cho phải, đỡ đỡ cầm lấy lật mấy trang, tổng cộng có ba tờ, một tờ là tên, phía sau ghi quan hệ rõ ràng.

Đợi chút...

Trang Thư Tình ngơ ngác hỏi, “Vì sao lại là ‘các người’? Cái này có quan hệ gì với ta sao? Hoàng thượng, lời này không phải ngài nên nói cho Chỉ Cố sao?”

“Trăm cảm thấy, nếu người không gạt đầu, Chiêm Nhi sẽ không thềm nhận.”

“Vì sao lại là ta?” Trang Thư Tình đã hoàn toàn quên mất người trước mắt là hoàng đế, đem khoai lang nóng phồng tay kia ném xuống đất, lúc này, nàng có chút tức giận.

Nàng cảm thấy người nàng cố sức cứu về lại không hề mang trong lòng chút cảm ơn nào, không chỉ vậy, còn có ý đồ đánh chủ ý lên nàng,

muốn thông qua nàng để kiểm chế Chỉ Cố, lương tâm bị chó ăn rồi sao?

Đúng rồi, hoàng gia không có tình, chỉ có giang sơn, sao nàng lại quên rồi.

“Ngồi xuống.” Hoàng đế có chút đau đầu, một đám này sao tì khí đều lớn như vậy.

Trang Thư Tình chỉ đành xoay xoay vắn vắn ngồi lại, khi nghĩ đến hoàng gia không có tình nàng mới nhớ lại, người này là hoàng thượng.

“Thư Tình.” Hoàng đế thay đổi xương hô, “Trăm bây giờ không sống được mấy năm, trước khi chết cũng phải đem giang sơn liệt tổ liệt tông gây dựng này giao lại cho người thân tín mới có thể an tâm nhắm mắt, tính tình Chiêm Nhi trăm hiểu rõ, cũng bởi vì hiểu rõ nên mới chậm chạp không dám giao Đại Chu cho hãn, không dám trực tiếp phong hãn là hoàng tử.”

Thấy nàng vẫn cứng đầu như trước, giống như tiểu nữ nhi đang cáu kỉnh với trưởng bối, trong lòng nhất thời liền mềm mại, “Trăm lần đầu thấy hãn là khi mẫu thân hãn qua đời, Hãn phụng mệnh Linh Lung đến truyền tin cho trăm, trong thư Linh Lung nói cho trăm, tính tình Chiêm Nhi có chỗ thiếu hụt, không có năng lực xác nhận được thị phi, làm việc chỉ nhìn xem có thuận mắt hay không, đây đã là kết quả nàng nuôi dưỡng nhiều năm mới có, nhiều năm nàng không liên hệ với trăm, sau khi chết mới nguyện ý giao phó cho trăm cũng vì lo lắng Chiêm Nhi, muốn nhờ trăm chiếu cố hãn một chút.”

“Chiêm Nhi không phải người có nhiều dã tâm, hơn nữa trời sinh có khả năng khiến người phục tùng, những người đó còn là người bản lĩnh. Chuyện gì cũng có thể thay hãn sắp xếp chuyện thỏa đáng, mấy năm qua hãn cũng có thể tìm cho hãn chút chuyện để giải sầu. Hãn một chút cũng không cần đến ta.”

Hoàng đế lắc đầu cười khẽ, tiếp tục nói: “Đem Đại Chu giao cho hãn có tốt cũng có xấu. Tốt tất nhiên là có thể trừ bỏ một chút quan viên ngồi không ăn bám, để con thuyền Đại Chu có thể từ từ tu bổ lại những nơi bị rỉ nước, về phần xấu, tình hình kia của hãn người cũng biết, quá mức cầu toàn, trong thời gian ngắn thì tốt, nhưng về lâu dài, cũng có khả năng trở thành bạo quân, cũng may có người, hiện tại người chính là người dẫn đường cho hãn, tựa như mẫu thân hãn năm đó, mặc kệ là kế vị cũng tốt, giám quốc cũng tốt, điều kiện tiên quyết là phải có người đồng ý, người phải ở bên người hãn, bằng không, cho dù trăm chết trước mặt hãn, hãn cũng sẽ không gật đầu.”

Trang Thư Tình nghe vậy sững sốt, theo bản năng bao che khuyết điểm: “Ngài không phải đang lừa ta đấy chứ? Chỉ Cố vẫn tốt lắm, sao có thể không biết phân biệt thị phi? Hãn chỉ giết người nên giết, nhưng hãn cũng không lạm giết, ở Hội Nguyên Phủ cũng có người từng chọc giận hãn nhưng hãn cũng không lấy mạng bọn họ.”

“Bởi vì người là đại phu, tay người cứu người, không cần người nói gì hãn cũng sẽ bị người ảnh hưởng, không muốn trở thành sát nhân, sợ người sẽ không vui.”

Là như vậy sao? Đầu Trang Thư Tình có chút loạn, nhất thời không trả lời.

Hoàng đế chịu đựng buồn ngủ tiếp tục thuyết phục, “Thư Tình, trăm đối với các người không có yêu cầu gì khác, nếu như nguyện ý kế vị, vậy Đại Chu chính là của các người, nếu thật không muốn, vậy thì giám quốc, bất luận các người muốn thế nào, trăm cũng tùy các người.”

Lời đã nói đến như vậy, cơ hội cũng coi như ủy khuất để cầu toàn, một lão nhân lại ăn nói khép nép với nàng như vậy sao nàng có thể hạ ngoan tâm, nhưng nàng cũng cảm thấy bản thân đáng thương vô cùng, vẻ mặt đau

khổ níu kéo, “Không phải còn người khác sao? Tam hoàng tử cũng không sai.”

Ôn Đức nhìn một già một trẻ nói chuyện, nhanh chóng quay đầu đi, trên mặt vẫn có kìm chế tươi cười.

“Không được, lão tam có thể làm tướng, nhưng hoàng đế thì còn kém chút, hơn nữa hãn cũng không có nhiều người trợ lực như Chiêm Nhi, quan của Đại Chu đều bị trăm nuôi hồng rồi, lão tam không áp chế được bọn họ, không chỉ không áp chế được, không chừng còn bị cản tay.”

Trang Thư Tình đứng dậy bỏ chạy, rất nhanh lại quay lại trong tầm mắt hoàng đế và Ôn Đức, nhìn nhìn bình nước, phát hiện vẫn còn đầy sau liền trực tiếp rút kim ra, “Buổi chiều còn phải thay nước, chỗ xanh tím ở cổ tay phải dùng nước ấm lau qua.”

”Thư Tình...”

Bước chân Trang Thư Tình dừng lại một chút, “Ta không thể quyết định, nhưng một số lời ta sẽ chuyển cáo cho Chỉ Cố.”

Thấy người đã chạy xa, hoàng đế nhìn về phía Ôn Đức, “Bị dọa chạy?”

“Lão nô cũng nhìn được.” Ôn Đức cố nhin cười, “Trang tiểu thư cũng không phải người thấy chút ưu việt liền hận không thể đem toàn bộ bỏ vào túi mình.”

“Cũng bởi vì nàng không phải nên trăm mới an tâm, trăm cũng không muốn Đại Chu xuất hiện một nữ hoàng, bằng tính tình kia của Chiêm Nhi, nếu Thư Tình thực sự có tâm tư, người cho là hãn sẽ không giúp nàng?”

Ôn Đức nghĩ, giang sơn và nụ cười của mỹ nhân, công tử chắc chắn không do dự chọn cái thứ hai.

“Chiêm Nhi phải đi Tây Vực, vì Chiêm Nhi, nàng sẽ gặt đầu.”

Ôn Đức vẫn luôn có nghi vấn muốn chứng thực, kinh thanh nói: “Hoàng thượng, ngài là muốn...”

“Có gì không thể, trừ nàng, còn ai có thể gánh được trọng trách này? Lão tam? Nếu không tính để hấn kế vị thì tuyệt không thể để hấn giám quốc, dã tâm của con người không thể trêu vào, trừ hấn, còn có ai? Đại Chu đã nỗ lực hết đà.”

Trong mắt hoàng đế lộ vẻ thâm trầm bi ai, hấn không phải hôn quân, cả đời tận tụy ổn trọng, nhưng mà mặc kệ hấn làm gì cũng không thể khiến Đại Chu khôi phục cường thịnh lại như trước, hơn nữa này càng sa sút.

Chỉ có thể nói rằng, năng lực của hấn không đủ.

Hi vọng của Đại Chu đều đặt lên người Chiêm Nhi muốn Chiêm Nhi tiếp nhận cục diện rối rắm này, hấn chỉ có thể tìm cách đột phá từ chỗ Trang Thư Tình, lợi dụng tâm tư lương thiện của nàng, cùng với sự mềm lòng với trưởng giả.

Hoàng đế cười khổ, thật là vô sỉ, nhưng hấn, không thể nghĩ được biện pháp tốt hơn.

Bạch Chiêm vừa trở về liền nhìn thấy người trong lòng đang thần thờ như người mất hồn, hấn cũng không hỏi, chỉ ngồi xuống bên cạnh, ôm Trang Thư Tình vào trong lòng.

Cảm giác được có người đang bao lấy mình, Trang Thư Tình sờ sờ, “Xiêm y sao lại ấm như vậy? Tóc cũng thế... Trời mưa?”

”Mưa nhỏ.” Nói xong, Bạch Chiêm từ bên người lấy ra một cái hộp, bên trong còn có mấy vật được gói bằng giấy thấm dầu, “Trần Nguyên nói cái này ăn ngon.”

Bên trong là một con bồ câu nướng, không lớn, vừa mở ra mùi thơm liền xông vào mũi.

Trang Thư Tình nhất thời liền cảm thấy đói bụng, mấy ngày nay ăn không được tốt lắm, còn bị ép buộc không nhẹ, nàng còn cảm thấy quần áo rộng ra một vòng.

Đổi lại tư thế ngồi ổn trong lòng Bạch Chiêm, Trang Thư Tình xé bên đùi đưa đến miệng Chỉ Cố, nhìn hắn ăn, nàng cũng cắn một miếng, mỗi người một miếng ăn hết.

“Thích không?”

“Rất được.” cắn xong miếng cuối, Trang Thư Tình gật đầu, “Trần quản gia làm chức vị này rất tốt.”

Trong mắt Bạch Chiêm mang theo ý cười, “Sau này lại cho người đi mua.”

“Ngày mai đi, ngày mai muốn ăn.” Những thứ này dù ăn ngon cũng không thể ăn nhiều, dạ dày không tốt, Trang Thư Tình cầm khăn lau miệng cho hắn.

“Quyết định khi nào đi?”

“Ngày sau.”

Ngày sau sao, Trang Thu& Tình dựa vào người Bạch Chiêm thở dài, “Thật muốn đi với chàng.”

“Vậy đi theo ta.”

Người sao có thể tùy hứng như vậy? Nàng sống thêm một đời cũng không sống tùy ý được như hắn.

Dựa vào lồng ngực ấp áp, Trang Thư Tình đem lời hoàng đế nói cho hần, “Ta thấy hần cũng thật sự không còn đường nào khác.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 169: Giám Quốc! (2)

Bạch Chiêm vỗ nhẹ lưng nàng, “Mềm lòng?”

Trang Thư Tình khẽ lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy ngài ấy rất đáng thương, sinh nhiều nhi tử như vậy có lợi ích gì, mỗi người vì lợi ích riêng, không ai đáng tin cậy.”

Rõ ràng là mềm lòng, Bạch Chiêm tựa cằm trên đỉnh đầu nàng, phụ thân có chủ ý của hắn, trong lòng, hắn thật nguyện ý thúc đẩy chuyện này.

Hắn phải đi Tây Vực, không phải chuyện sẽ chỉ đơn giản như vậy, mà mục đích là phải giải quyết vấn đề thân thể của hắn, hắn không biết sẽ phải đi bao lâu mới có thể trở về, hoặc là, sẽ không thể trở về.

Hữu Phong hiện tại đã có thể tự do làm theo ý thích của nàng ấy, nhưng vì hắn mà nàng phải đứng trước đầu sóng ngọn gió, tuy rằng hắn chắc chắn sẽ lưu lại đủ người để bảo vệ nàng, nhưng chỉ cần Hữu Phong có thể nắm quyền, đem tất cả mọi thứ nắm trong tay, đó mới là đảm bảo lớn nhất.

Về phần nếu như Hữu Phong luyện tiếu muốn trao quyền lực lại... Vậy để nàng ngồi ở vị trí kia thì có làm sao?

Trang Thư Tình nếu biết được suy nghĩ của hắn lúc này thì chắc chắn sẽ liếc xéo nhìn hắn, tuy rằng nàng có dã tâm, nhưng dã tâm của nàng từ trước đến giờ vẫn không phải ở đây.

“Nàng đã nhiều ngày chưa nghỉ ngơi, đi nghỉ một lát đi.”

Đoán hăn muốn gặp hoàng đế, Trang Thư Tình ngoan ngoãn lên giường, vốn không muốn ngủ, nhưng vừa đặt lưng trên giường thì chưa đợi Bạch Chiêm rời đi đã chìm vào mộng.

Bạch Chiêm ngồi ở bên giường, thấy nàng ngủ sâu mới rời đi, “Hương Tả.”

“Có thuộc hạ.”

“Màng vải người đến đây bảo vệ tốt nơi này.”

“Vâng.”

Hoàng đế nhìn thấy hăn đến trong mắt không hề có chút nào ngoài ý muốn, Trang Thư Tình không phải người nhẵn tâm như đứa con trai này của hăn, nhưng lời nói của nàng, Chiêm Nhi đều sẽ nghe lọt.

“Là tới hưng sư vấn tội hay là muốn đưa tin tốt?”

Vẻ mặt Bạch Chiêm tự nhiên ngồi xuống bên giường, “Ôn Đức, giữ cửa.”

Ôn Đức liếc mắt nhìn hoàng thượng sau đó khom người lui ra, đến cửa liền tập chung tinh thần canh gác.

Hoàng đế ngồi thẳng người, chờ hăn nói chuyện.

“Biết rõ ta muốn rời đi nên nói chuyện này cho Hữu Phong, ý ngài là muốn để Hữu Phong giám quốc?”

“Biết là không gạt được con.” Hoàng đế gật đầu, “Đúng là ta có suy nghĩ này, con không đồng ý sao?”

“Không, nếu Hữu Phòng có thể giám quốc, Ta liền nhận lời ngài, sau khi trở về sẽ tạm thời quản lý cục diện rối rắm này.”

Hoàng đế vui vẻ trong lòng nhưng trên mặt lại không hiển, “Con tin rằng nàng có bản lĩnh giám quốc?”

“Nàng có bao nhiêu bản lĩnh ngài nhìn mới biết được.”

“Không sợ nàng bị triều thần cản tay, bị người khi dễ?” Hoàng đế nheo mắt nhìn hần, “Giám quốc cũng không phải chuyện dễ dàng, hươu chi nàng còn không họ Chu, thân phận cũng không phải thê tử của người, con dâu của ta, danh không chính ngôn không thuận.”

“Ta chỉ biết sau khi rời đi, những người còn lại của Bạch phủ, hoàn toàn do nàng điều khiển.” Bạch Chiêm cúi đầu nhìn vài lọn tóc của mình, “Ngài cũng biết người của Bạch phủ cũng không phải chỉ có cái danh.”

“Bao nhiêu?”

“Chuyện này ngài không cần biết.” Bản thân Bạch Chiêm hần kì thực cũng không rõ số lượng là bao nhiêu, liền qua loa trả lời, “Để nàng cầm quyền thì không người nào có thể khi dễ nàng, chúng ta đã hứa, cho dù ta chưa về, nàng cũng sẽ thay ta giữ lời.”

Hoàng đế nhìn tóc trắng trên đầu Bạch Chiêm cũng không ít hơn hần bao nhiêu, trong lòng liền cảm thấy chua xót, nói đến cùng, không ít chỗ tóc này vì hần mà trắng đi.

“Không nên nói mấy lời không may này, sao lại không về được? Cho dù người không đau lòng lão phu ta người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thì cũng phải nghĩ thay Thư Tình, ta thấy nàng cũng là một đứa nhỏ cố chấp, người nhần tâm để nàng sống như vậy cả đời?”

Bạch Chiêm trầm mặc một hồi, sau đó thì đông cứng đôi đờ tài, “Ngày sau sẽ đi, ngày mai sẽ phải sắp xếp sự tình ổn thỏa, chuyện của Chu Tri Đức và Chủ gia không thể để nàng làm, ngày mai lập tức liền giải quyết xong.”

Hoàng đế lúc này cảm thấy bản thân thua thiệt Bạch Chiêm quá nhiều, sao có thể không đáp ứng, “Chìa khóa kho phòng Ôn Đức đang giữ, Người tìm xem người nào có thể dùng được thì giao cho. Chiêm Nhi, dù thế nào cũng phải trở về.”

“Con sẽ.” Cũng không biết là đáp ứng về trước hay sau, nhưng hoàng đế cũng không dám hỏi nhiều, dặn dò vài lời sau cũng không chống đỡ nổi, nói một nửa liền ngủ mất.

Bạch Chiêm nhìn hẩn một hồi mới tiến lên nâng người nằm xuống, vén chăn xong rồi mới rời đi.

Ngày kế, một đám quần thần rốt cuộc gặp được hoàng thượng, không ít người nghĩ hoàng quyền đã đổi chủ, hoàng thượng cũng chỉ là bị giam lỏng, ngời người đều xám xịt, đầu không dám ngẩng lên.

Trong phòng, trừ hoàng đế trên giường còn có Ôn Đức, tam hoàng tử Chu tri Sâm, lục hoàng tử Chu Tri Tiểu cùng với hoàng hậu ít khi lộ diện, và cả Bạch Chiêm Trang Thư Tình.

“Tình huống của trăm các người cũng thấy được, nói ngắn gọn, từ khoảng khắc này, Chiêm Nhi và Trang Thư Tình sẽ cùng nhau giám quốc.”

“Hoàng thượng...” Hơn hai mươi văn thần võ tướng bị triệu đến kinh hô ra tiếng, công tử giám quốc thì bọn họ có thể chấp nhận, mấy ngày nay không phải đều là công tử quản sao? Nhưng Trang Thư Tình giám quốc! Một nữ nhân, một nữ nhân thì biết làm cái gì?

Cho dù y thuật nàng thần thông quán đại nhưng dù sao thì cũng chỉ là một đại phu!

“Ý trăm đã quyết, các người có ý kiến?”

Có ý kiến? Đúng nhiên là có ý kiến! Nhưng không đợi bọn họ biểu đạt, Bạch Chiêm đã tỏ ra sát ý, “Có ý kiến cũng phải nuốt vào cho ta.”

Trang Thư Tình lại còn đang trong hốt hoảng, chuyện này Chỉ Cố chưa từng thương lượng với nàng!

Nàng giám quốc? Nàng giám kiểu gì? Dùng dao mổ sao?

Hoàng đế vừa lòng nhìn một đám người câm như hến không dám hó hé lời nào, trong dĩ vãng, nhưng người này không hề thành thật như vậy, “Chuyện khác nữa là về Chủ gia mưu nghịch, tịch thu tài sản sau đó trăm, việc này giao cho hình bộ nghiêm tra, những người có liên quan, nghiêm trị theo luật.”

Nghỉ ngơi một lát, hoàng đế lại nói: “Ngũ hoàng tử Chu Tri Đức, Lương quý phi Chủ thị, trăm, lập tức hành quyết!”

Cả phòng đều yên tĩnh.

Không người nào có thể nghĩ rằng, lần này hoàng thượng lại hạ quyết tâm lớn như vậy.

“Các người có ý kiến?”

“Thần không dám.” Lâm Tri dẫn đầu mọi người đáp lại, so với hoàng thượng ôn nhu của dĩ vãng, hẳn càng cảm thấy hoàng thượng như vậy có vẻ tốt hơn, có một số người, vốn không nên lưu.

Những người khác phản ứng kịp, đều quỳ xuống tâu không dám.

Hoàng đế nhìn đám người quỳ dưới đất lắc đầu, cuộc sống vốn như vậy, trước kia hẳn dễ nói chuyện bọn họ chỉ biết được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, hẳn không dễ nói chuyện nữa thì ngược lại mới có thể một là một hai là hai.

“Thân thể trăm không tốt, về sau lời của Trang Thư Tình cũng là ý của trăm, đi xuống đi.”

“Tuân chỉ.”

Đám người nối đuôi nhau ra cửa, lục tục có người phải ứng lại lời nói của hoàng thượng, vì sao là Trang Thư Tình mà không phải công tử?

Nhưng mà bây giờ để bọn họ quay trở lại bọn họ cũng không dám.

Trong phòng, trang Thư Tình túm chặt Bạch Chiêm hỏi, “Đây là ý gì?”

Bạch chiêm kéo nàng về phòng, Cửa vừa đóng nàng liền bị người ôm vào lòng, “Phải làm như vậy thì nàng mới không bị quản chế, Hữu Phong, hiện tại khác với trước kia.”

Hơn nữa còn vô cùng khác, hăn ngày mai sẽ phải rời khỏi, nếu không an bày hết thảy thì sẽ bất lợi đối với nàng, trước khi hăn đi mọi chuyện khiến hăn bất an về nàng đều phải được loại bỏ, như vậy hăn mới an tâm, Trang Thư Tình lập tức hiểu ý hăn, trong lòng lại càng thêm chua xót, nàng muốn nói chàng đi thì cứ đi đi, không có chàng ta cũng không chết được, chỉ bằng ân cứu mạng của nàng với hoàng đế nàng sẽ an toàn, nàng cũng không phải ngu ngốc ngồi chịu chết. Huống chi nàng có mãnh thú bảo hộ, tuyệt đối có thể bảo vệ mình.

Nhưng nàng biết hăn vì sao lo lắng, bởi vì biết nên mới không nói nên lời.

Đấu với tên hồ ly nay nàng không có đến một phần thắng, vì vậy cũng chỉ có thể mặc hăn đem quyền lực cao nhất đưa cho mình, không thể để người khác cao hơn nàng.

Nàng có thể cự tuyệt phần dụng tâm này của Chỉ Cố sao?

Trang Thư Tình cười khổ, không, nàng không thể, cho dù song song với phần dụng tâm này là một trách nhiệm vô cùng lớn.

“ta đã biết, ta canh giữ nơi này chờ chàng trở về.”

Một ngày này, hai người cũng không tiếp tục xuất hiện. Không người nào nhắc nhở, Thanh Dương tử tự giác tiếp nhận trách nhiệm chăm sóc hoàng đế.

Hoàng đế phái Ôn Đức và tất cả mọi người trong phòng đi ra ngoài, hỏi người đang lấy máu trên đầu ngón tay hắc, “Trẫm còn có thể sống được bao lâu?”

Thanh Dương Tử nhướn mày, “ngài muốn nghe lời nói thật?”

“Đương nhiên.”

Lấy xong máu, Thanh dương tử mới nói: “Tuy rằng độc này tổn hại tuổi thọ của ngài, nhưng qua tay ta điều dưỡng ta có thể giúp ngài giữ nguyên tuổi thọ vốn có, nhưng nếu lại hao tổn tinh thần, không vượt qua hai năm.”

Hoàng đế nghe xong, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên cười. “Theo nhi tử hưởng niềm vui gia đình, chuyện này trước đây ta chưa từng dám nghĩ đến. Bây giờ có thể danh chính ngôn thuận, tốt, rất tốt.”

Thanh Dương Tử nhún vai.

“Lời này không thể nói với người khác.”

“Vậy không được, ta không thể dấu giếm công tử bất kỳ chuyện gì, Trang tiểu thư coi như là nửa sư phụ của ta, ta cũng không thể giấu.”

“Hai người bọn họ thì không sao.” Nghĩ đến hắc tử vừa cứng rắn nhét chuyện vào tay Trang Thư Tình, hoàng đế cười, “Nói cho nàng cũng đúng

lúc, để nàng thương tiếc trăm cái lão nhân sắp bước vào quỹ môn quan này, không thể để nàng làm việc mà không cam không nguyện.”

Thanh Dương tử mặc kệ, “Nếu Trang tiểu thư đã đáp ứng, ngài sợ là nên lo lắng nàng sẽ đoạt quyền, hoàng thượng, chúng ta không phải người kinh thành không hiểu quy củ, nhưng Trang tiểu thư là nửa sư phụ của ta, ngài cũng không thể thừa dịp chúng ta không ở đây mà khi dễ nàng, coi chừng trở về công tử sẽ tìm ngài tính sổ.”

Hoàng đế bật cười lắc đầu, còn cần bọn họ trở về, bằng tính tình kia của Trang Thư Tình, chịu thiệt mới là đám người kia.

Hôm Bạch Chiêm rời đi, trên trời lớt phớt mưa.

Mưa không lớn nhưng lại dai dẳng không dứt.

Trang Thư Tình nhìn không được mở miệng lưu người lại, “Đợi mưa tạnh rồi lại đi, đợi một chút cũng không sao.”

“Đi sớm về sớm.” Bạch Chiêm nhận lấy ô che mưa Trần Nguyên đưa cho hắn, “Hương Tả, Tam Tử, bảo hộ nàng chu toàn.”

Hai người đi theo công tử nhiều năm, đây là lần đầu tiên công tử ra lệnh cho bọn họ mà như đang phó thác, điều này khiến trong lòng bọn họ có chút khó chịu, “Công tử yên tâm, cho dù mất mạng thuộc hạ cũng sẽ bảo hộ tiểu thư chu toàn.”

Ôn Đức cũng nói: “Công tử yên tâm, lão nô cũng sẽ hầu hạ Trang tiểu thư ổn thỏa.”

Trang Thư Tình nghe không được những lời này, kéo tay áo hắn nói: “Ta sẽ chiếu cố tốt bản thân, chàng cũng vậy, nhất định phải mau chóng trị xong bệnh rồi trở về.”

Nói xong, hốc mắt nàng liền đỏ, “Ta có thể cứu nhiều người, nhiều bệnh như vậy nhưng vì sao lại không thể cứu được chàng?”

Lúc này, Trang Thư Tình mới nhận thức được, Chỉ Cố khả năng sẽ không thể trở về, chuyến đi này, có thể sẽ là chia ly mãi mãi.

Nghĩ như vậy, bàn tay Trang Thư Tình dùng sức nắm chặt lại đến phát đau, chỉ hận không thể bỏ qua hết mọi thứ đi theo hắn đến Tây Vực, đem người đặt dưới mí mắt của mình, sống hay chết đều ở cùng nhau.

Chứ không phải là xa cách, hắn sống hay chết cũng không biết, chỉ có thể chờ đợi.

Loại cảm giác này, mới nghĩ thôi nàng cũng đã chịu không nổi.

Gắt gao túm lấy tay áo, thanh âm Trang Thư Tình mang theo van nài, “Chỉ Cố, đáp ứng ta, nhất định phải trở về, không được để ta lại một mình, đáp ứng ta.”

“Ta sẽ trở về.” Nhìn thấy được lưu luyến trong mắt nàng, Bạch Chiêm cố gắng nhớ kỹ khuôn mặt này, biểu tình này, “Ta sẽ trở về, chờ ta.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 170: Lui Hay Không Lui

Trang Thư Tình đưa người ra khỏi nghi thiên điện liền dừng bước.

Bạch Chiêm một mực không qua đầu.

Người đi khỏi tầm mắt, tâm, giường như cũng không còn.

“Gió lớn, Trang tiểu thư trở về phòng đi thôi.”

Trang Thư tình quay đầu, đập vào mắt đều là những giường mặt buồn bã.

Chỉ Cố chỉ dẫn theo tám người đi theo, trong đó có hai người nàng biết là Trần Nguyên và Thanh Dương Tử, những người khác, hẳn đều để lại cho nàng.

:Hương Tả, người phái người trở về dọn dẹp một chút, đêm này chúng ta xuất cung.”

Mấy ngày nay hai người đều nghỉ ngơi ở nghi thiên điện, chuyện gấp cần xử lý nên không có gì đáng trách, nhưng lúc này Chỉ Cố không có, nàng ở trong cung thì có chút kỳ quái.

Chuyện này nàng vẫn hiểu.

“Vâng.” Hương Tả đi ở bên người nàng nói: “Cũng không cần đặc biệt chuẩn bị gì, công tử đã sớm phân phó, trong phủ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, ngài tùy thời có thể trở về, tỷ muội Nam Châu và Bảo Châu hẳn là đã nhận được tin tức.”

“Các nàng mấy ngày nay hẳn là không dễ chịu.” Ngày đó nàng phái hai người đi làm việc, sau đó nàng ra ngoài rồi liền xảy ra chuyện, hai người bọn họ không biết là đã tự trách bao lâu, cho dù các nàng biết rõ là có các nàng ở cũng không tác dụng gì.

“Liễu Tri Quỳnh có phải cũng đến đây hay không?”

Hướng Tả cười, “Vâng, Liễu tiểu thư và Hạ Trân Hạ Mạn đều đến.”

Y quán phải làm sao? Đóng cửa?

Như là biết suy nghĩ trong lòng nàng, Hướng Tả tiếp tục nói: “Y quán có hai vị đại phu, sau khi các nàng rời đi lại mời đến hai vị nữa, sẽ không đóng cửa.”

Trang Thư tình an lòng, cũng không hỏi thăm là ai chọn đại phu, đại phu được mời đến là ai.

Nàng vẫn luôn nhận định Hội Nguyên Phủ là quê hương nàng ở thế giới này, về sau, nàng vẫn sẽ ở đó đến già, chỉ cần y quán mở, hàng tháng đều có tiền tiêu thì sẽ không phải lo lắng gì. Nàng đi vào trong ngôi, trong đầu suy nghĩ, nơi đó vẫn luôn là y quán Cùng Tế cùng nàng, y quán duy nhất.

Trong lòng thất lạc, hôm nay Trang Thư Tình không nói lời nào, nàng cũng biết trạng thái của mình không tốt, lúc thay nước muối có nhờ Chu Tề đến hỗ trợ, hoàng thượng thấy nàng như vậy cũng không trêu chọc nàng.

Một ngày này tất cả mọi người không hẹn đều để cho nàng một không gian yên tĩnh, không có làm phiền gì đến nàng, sau khi chuyện của hoàng thượng đã xong nàng liền cáo lui xuất cung.

Trước khi hồi phủ, nàng đi Đông gia trước.

Đồng Minh Dương mấy ngày nay xin nghỉ ở nhà, có dù người Đồng gia hản cũng không gặp, cho dù là ai chuyển lời cũng không được.

Đang miên man suy nghĩ hản liền thấy Mạnh bá tiến vào, cho rằng hản thay ai nói chuyện, Đồng Minh Đức liền trầm mặt.

“Lão gia, biểu tiêu thư đến.”

“Thư Tình?” Đồng Minh Dương vội đứng dậy, “Người đâu?”

“Tiểu nhân đã mang người đến phòng khách.”

Đồng Minh Dương vừa đi ra ngoài vừa phân phó, “Đi gọi phu nhân, công tử và tiểu thư qua.”

“Vâng.”

Đây vẫn là lần đầu tiên sau vài ngày biến động qua Đồng Minh Dương nhìn thấy Thư Tình, vóc n rất cao hững, nhưng nhìn thấy nàng lông mày hản liền nhăn lại, “Đều nói hoàng cung là nơi tôn quý nhất trên đời, con vẫn luôn ở trong cung nhưng sao lại gầy nhiều như vậy? Gió lớn hơn nữa sợ là sẽ bị thổi đi mất.”

“Trong cung tuy phú quý nhưng những người đó đều hậu hạ hoàng thượng chứ không phải cháu gái, tam cữu, ngài mời con bữa cơm đi.”

“Nha đầu này...” Đồng Minh Dương không biết nói gì cho phải, cho dù tất cả mọi người chỉ lo cho hoàng thượng thì chắc chắn vẫn có Bạch công tử chiếu cố nàng, còn có thể gầy thành như vậy chỉ có thể là mấy ngày nay sống không thoải mái.

Nhìn thời gian, Đồng Minh Dương phân phó nói: “Mạnh bá, người đi phòng bếp phân phó một tiếng, đồ ăn thanh đạm một chút.”

“Vâng.”

Đuổi đi hết những người không liên quan trong phòng, Đồng Minh Dương ngồi xuống bên cạnh nàng hỏi, “Sao không có tinh thần như vậy? Bạch công tử đâu?”

“Hắn đi Tây Vực rồi.”

Đồng Minh Dương cả kinh, “Sao bây giờ là đi? Có chiến sự?”

“Có chiến sự thì cũng chưa đến Tây Vực.” Trang Thư Tình lắc đầu, “Cửu cửu đừng hỏi, Tin tức này không thể để những người khác biết, để bọn họ tưởng rằng hắn ở lại kinh đô đi, bằng không sợ là có một số người sẽ sinh ra tâm tư khác”

Đồng Minh Dương tất nhiên không tiếp tục truy vấn, “Nghe được tin tức nói hoàng thượng đã được cứu, thật sao?”

“Vâng, đã giải được độc, nhưng mà trong không thời gian ngắn chưa thể khôi phục, tam cửu, ta nghe nói trong khoảng thời gian này cửu cửu vẫn luôn ở nhà, có người không an phận sao?”

“Ta bất quá chỉ là quan tam phẩm, cũng không có quan hệ gì nhiều, mấy vị nhị phẩm nhất phẩm đều tươi cười đến chỗ ta nói tin tức, ta nhìn bọn họ cả người liền không được tự nhiên, lên triều cũng cảm thấy kỳ quái, vì vậy dứt khoát xin nghỉ, dù sao chức quan này của ta cũng không phải không phải ta thì không thể, về phần thu chi của Đồng gia.” Đồng Minh Dương cười lạnh, “Lúc trước có công cứu hoàng thượng, hoàng thượng chưa thưởng, bọn họ liền nhớ thương, người đến đều xếp thành hàng, cũng không phải vì bọn họ, đều do hậu bối bọn họ làm việc tốt, nếu Đồng gia còn như trước kia thì tốt rồi.”

Trang thư Tình cầm chén trà uống một ngụm, nàng giống như sợ lạnh nên cầm chén trà nóng không chịu buông xuống, “Tam cửu, chuyện của Đồng gia ta nguyên bản không có tư cách nói gì, nhưng lúc này tình huống

có chút đặc thù... Cửu Cửu hẳn là đã nghe nói, hoàng thượng giao cho ta quyền giám quốc.”

“Là thật?”

“Thật, nói là cho ta và Chỉ Cố, chỉ là lúc đó mọi người đều biết hẳn xác định phải đi Tây Vực, vì vậy, quyền giám quốc này, ngay từ đầu là giao cho ta, thật không biết bọn họ coi trọng ta điểm nào.”

Đồng Minh Dương không biết phải nói cái gì, cũng bởi vì tin tức này lan truyền trong kinh nên một số người Đồng gia càng thêm không an phận.

“Tam Cửu, quyền giám quốc này không phải vĩnh viễn, chỉ là tạm thời, hoàng thượng muốn Chỉ Cố kế vị, nhưng bằng hiếu biết của ta với Chỉ Cố, hẳn có lẽ sẽ hứa hẹn làm một người giúp đỡ quản lý kinh đô mấy năm, nhưng tuyệt đối sẽ không ngồi suốt đời, ý của ta là, tam Cửu ngài nên đi Hội Nguyên Phủ cũng với ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu một đoạn thời gian, lúc ta rời đi thì ngài hãy trở về.”

“Đến lúc đó, mặc kệ là ta hay người kia còn tại thế hay không thì ngài cũng nhất định sẽ được trọng dụng, ngược lại, hiện tại dù ngài có cố sức bao nhiêu cũng sẽ bị người ta coi thường, ngài có bản lĩnh như không ai tin tưởng, bọn họ sẽ chỉ cho rằng, Cửu Cửu có thể được trọng dụng là bởi vì ta, điều này sẽ bất lợi với tam Cửu, còn không bằng bây giờ rút lui một cách lưu loát để đổi lại ưu việt càng lớn về sau, đương nhiên, ta chỉ đưa ra liên nghị, cụ thể phải làm như thế nào, vẫn là do tam Cửu quyết định.”

Hẳn sao còn phải suy nghĩ, không có đề nghị nào càng thích hợp hơn của Thư Tình, hẳn nhìn như hy sinh, nhưng thực chất lại là đang ngủ đông, đợi đến khi Thư Tình thành công lui về mới là thời điểm hẳn dốc lực, đến lúc đó, còn có ai có thể kiềm chế sự phát triển của Đồng gia? Hoàng gia đồng ý để một nữ tử khác họ giám quốc, có thể thấy được là bị ép đến nước sơn cùng thủy tận, nàng có thể được ưu việt lớn như vậy, chỉ cần qua ai khó

khăn này, dưới tình huống này chính là Trang gia đang được lợi, hoàng thượng chen ép ái thì cũng không phải là Đồng gia hẳn!

Nói đi cũng phải nói lại, Trang Thư Tình vẫn đang suy nghĩ cho Đồng gia.

“Tốt, cừu cừu nghe con, chúng ta đến Hội Nguyên Phủ, kinh đô ở đây con cừu yên tâm giải quyết, không cần cố kị bất kỳ ai. Ai dám khiến con khó xử, con liền cắt chức hẳn, không cần cố kị ta, người thực lòng giao hảo với Đồng gia là ai, trong lòng tam cừu biết.”

“Con đã biết, tam cừu.”

Lưu thị đứng bên ngoài một hồi, nghe bên trong ngừng nói chuyện mới mang một đôi nhi nữ đi vào, Đồng Hiếu Linh trực tiếp lướt qua nàng chạy tới Trang Thư Tình, “Biểu tử, tử tới rồi.”

Ấn tượng của Trang thư Tình đối với vị biểu muội này vô cùng tốt, vội vàng giang hai tay ôm lấy người, “Nhẹ chút, nhẹ chút, thân thể này của ta không chống nổi con thô tình nghịch này, biểu muội, có phải muội nên giảm cân hay không, thắt lưng này, sợ là không gả ra được.”

Đồng Hiếu Linh vặn vẹo trong lòng nàng, trên mặt có chút chột dạ, nàng cũng cảm giác được bản thân mấy ngày nay mập lên không ít. Quần áo đều chật đi rất nhiều, nhưng mà ngoài miệng không thể thừa nhận, “Người ta làm gì có béo, biểu tử, ngài lâu rồi không gặp nên mới thấy vậy.”

Lưu thị kéo người ra, dùng sức ấn trán nàng nói: “Nha đầu này con còn dám nói dối, đừng tưởng rằng mấy ngày nay ta bận rộn liền coi như ta không nhìn ra được.”

“Biểu muội.” Đồng Hiếu Thư tiến lên chào hỏi, sau đó đứng ở phía sau phụ thân.

Nàng lúc này không cấp bách yêu cầu gia tộc trợ giúp để tranh thủ quyền lực triều đình, cũng không cho người đồn ra ngoài, người hiện đang giám quốc là Trang Thư Tình. Lúc này, việc đầu tiên nàng làm khi ra khỏi cung là đến Đồng gia, chỉ cho bọn họ biết phải làm thế nào trong lúc này.

Trong phòng ngoại trừ Đồng Hiếu Linh ra, lòng của ba người đều cảm thấy có chút nóng lên.

“Tiếp theo con muốn vào cung hay...”

“Không, về sau con cũng không ở trong cung mà sẽ ở Bạch phủ, nếu muốn tìm con thì cứ cho người đến Bạch phủ nhắn lại là được, bây giờ người ở nơi đó đều do con điều khiển.”

Đồng Minh Dương gật đầu, “Như vậy tốt, Bạch phủ cách nơi này cũng không xa, nếu không muốn ăn cơm một mình thì ở lại đây ăn cơm tối rồi trở về.”

Lưu thị tuy rằng không hiểu vì sao lại một người nhưng cũng nói: “Đúng vậy, một mình ăn cơm không ngon, cứ ở nơi này ăn đi.”

“Nếu như có lời nào khó nghe.”

Đang nói chuyện, Mạnh Bá sắc mặt khó coi tiến vào, đầu tiên là liếc mắt nhìn Trang Thư Tình sau đó mới bẩm báo, “Lão gia, Thúc lão gia lại tới nữa, nói là...”

Trang Thư tình liền hiểu, “Muốn gặp ta?”

“Vâng.”

“Không gặp, nói với hắn, muốn chiếm ưu việt từ ta, trước phải nhớ kỹ bản thân hắn họ Đồng.”

“Vâng.” Mạnh Bá đứng thẳng thắt lưng, nghe xong lời của nàng trong lòng liền cự kỳ thoải mái.

Nhưng người một khi đã có tâm tư cho tời bây giờ vẫn không phải dễ đối phó như vậy, nhưng mà Trang Thư Tình cũng không ngờ tới, người kia thế nhưng dám cật già lên mặt lập tức xông tới.

Đồng Minh Dương dù không thích người này nhưng lúc này không thể không trầm mặt đứng dậy, “Chú, ngài muốn làm gì?”

Trong mắt lão nhân dường như không nhìn thấy hấn, ánh mắt hoàn toàn dừng lại trên người Trang thư Tình, cho dù nàng không hề có ý muốn tiến lên đón hấn, “Khó có được cơ hội gặp Thư Tình, nếu đã gặp thì không thể có chuyện chỉ gặp một lần, Đồng gia khó có được một nhân vật lợi hại như vậy.”

Trang Thư Tình tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn, “Ta họ Trang, không họ Đồng.”

“Là người nhà, đều là người nhà, đây là nhà ngoại của con, trong người con có một nửa huyết thống.”

“Chú!”

“Tam cữu, con đói bụng.”

Đồng Minh Dương nhìn về phía mình, một hồi sau mới gật đầu, “Đồ ăn đã làm xong, chúng ta đi ăn trước.”

Trang thư Tình đứng dậy, có chút không nhịn được nhìn lão nhân nói: “Ta chảy một nửa máu của Đồng gia nhưng không có nghĩa là ta có quan hệ gì với ngài, ngài đại khái là không muốn hiểu, chỉ cần người Đồng gia không gây chuyện quá đáng thì cơ bản là sẽ không thể sống quá chật vật, ngài đến đây cầu xin ta thay vì nên chú ý quản tốt tiểu bối trong nhà, người

có thể dùng ta sẽ dùng, không cần ta mở miệng, cũng có người sẽ vì hấn họ
Đồng mà xem trọng một hai phần, điều kiện tiên quyết là, dùng để cho ta
có cơ hội chặt đứt đường sống của các người, ta kỳ thực cũng không thích
loại bà con thân thích chỉ mang đến cho ta mấy thứ phiền toái kiểu cạp váy
ăn bám, dù chết, ta cũng không tiếc, ngài thì sao? Cảm thấy tiếc sao?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 171: Nàng Sợ Cái Gì!

Coi như không nhìn thấy sắc mặt xanh mét của hân, Trang Thư Tình đi ra cửa.

Đồng Hiểu Linh làm mặt quỷ sau đó đuổi theo nắm lấy tay Trang Thư Tình, giơ ngón cái với nàng, trong mắt tràn đầy sùng bái.

Nàng có lẽ không hiểu chuyện nhưng vừa rồi nhìn thấy tận mắt nàng chỉ cảm thấy biểu tử của nàng uy phong tám phía.

Những thân thích này vô cùng đáng ghét, mấy ngày gần đây phụ thân gặp bao nhiêu phiền toái nàng đều biết, nhưng lại ngại thân phận đối phương là trưởng bối nên cha mẹ đành nhịn, nhưng biểu tử lại khác, hoàn toàn không hề cố kỵ, thật sự là, quá tuyệt vời.

Lúc rời đi, tam cữu tiễn Trang Thư Tình ra ngoài cửa.

“Không cần khách khí với bọn họ, bọn họ sẽ không khách khí với mọi người, bọn họ nghĩ rằng ta sẽ sợ bọn họ nên mới làm quá đáng, con đã sớm tỏ rõ thái độ, dù trong lòng có hận nhưng bọn họ cũng sẽ không dám làm gì, ai bảo bây giờ con quyền lớn đây!” Trang Thư Tình cười, “Con còn hy vọng bọn họ sẽ cảm thấy con chướng mắt nên tự bản thân phấn đấu, nhưng mà đáng tiếc, những người có lòng dạ như vậy rất ít.”

Lên xe ngựa, Trang Thư Tình vén rèm xe lên nói: “Tam cữu, nếu cữu cữu đã quyết định thì phải mau chóng tiến hành, chuyện càng để lâu sẽ càng phiền toái, cách Đồng gia xa một chút cũng tốt, miễn cho việc bị người đẩy ra làm bia ngăm.”

“VẬY con...”

“Con? HIện tại có còn ai gây khó dễ được cho con? Nếu đã tiếp nhận thì phải dốc sức làm cho thật tốt, vị trí này là Chỉ Cố thay con dành được, coi như là vì hân, con cũng không để bất kì người nào trèo lên đầu con ngồi, Chỉ Cố làm Bạch công tử kiêu ngạo nhiều năm, con làm cách nào cũng phải bảo vệ cho danh vọng của chàng ấy.”

Nhưng con chung quy cũng chỉ là một nữ tử mới lớn... Đồng Minh Dương cảm thấy xót xa không thôi, đứa cháu gái này cho dù ở chung không lâu nhưng lúc nào gặp mặt cũng khiến hân đau lòng.

“Thư Tình, tam cữu ở lại giúp con.”

“Chuyện này đối với Đồng gia sẽ không tốt...”

“Con không cần nói nữa, mâu thân con không còn, người làm cậu như ta dù thế nào cũng phải che chở cho con, biết là không thể giúp được quá nhiều, nhưng cho dù cùng con ở lại ăn chung một bữa cơm cũng tốt rồi.” Đồng Minh Dương cười khổ, “Loại thời điểm này chúng ta né tránh sẽ có thể sống yên, làm theo lời con nói, Đồng gia nhất định sẽ có thể đứng vững trong tương lai, nhưng vì vậy mà để con lại ở đây, chờ thời điểm thích hợp sẽ trở về. Làm như vậy ta sao còn giống như cữu cữu của con nữa, về đến Trang gia, cha mẹ sợ là sẽ chỉ vào mũi ta mắng, không chừng còn động đến gia pháp, ta cũng sợ tối ngủ thấy Uyển Như về mắng ta, con đừng tưởng rằng nương của con không dám, gan nàg rất lớn, về điểm này con rất giống nàg.”

Trong lòng Trang Thư Tình dâng lên lo lắng, lúc này nàg mới phát hiện. Trong lòng nàg không hân là không ôm chờ mong, chỉ là không dám nói ra thôi.

Nàg và Đồng gia là có quan hệ huyết thống, Đồng gia còn lại vài người phẩm tính tốt nhưng rốt cuộc cũng không có tình cảm lâu dài, nàg

coi bọn họ như người thân, nhưng cũng không phải kiểu người trong lúc hoạn nạn có thể dựa vào.

Cho nên, nàng sắp xếp một con đường tốt nhất cho Đồng gia, mà không phải muốn Đồng gia đứng sau lưng nàng, vào lúc nàng cần có thể giúp nàng chống đỡ.

“Được rồi, con cũng không cần nghĩ nhiều, người thân phải có bộ dáng của người thân. Ngày mai ta sẽ mặc quan phục vào triều, con không cần lo lắng, những người đó ta vẫn có thể ứng phó được.”

Trang Thư Tình trầm mặc, Tam cữu là Trung Thư Thị Lang, một chức vị nửa vời, không quá trọng yếu, nhưng qua các triều đại đều có một chức quan cơ bản như vậy.

Nếu có thể làm một Trung Thư Lệnh thì sẽ có thể tấu chuyện trước mặt hoàng đế, có cơ hội gặp đế nhan rất nhiều lần, với sĩ đồ mà nói đây là một chuyện có lợi, nhưng lúc này lại không phải như xưa nữa.

Nàng giám quốc, Đồng gia không cần vắt óc tìm mưu kế làm sao mới có thể có cảm giác tồn tại trước mặt hoàng đế. Vì vậy, tốt nhất là tam cữu có thể bằng thực lực leo lên được vị trí kia.

“Con đã biết, Tam cữu, cảm ơn cữu.”

“Không cần khách khí như vậy, Đồng gia mới cần phải nói cảm ơn với con, cần việc gì, cứ nói với ta một tiếng.” Đồng Minh Dương biết trong lòng nàng có tính toán trước, nên cũng rất thoải mái, “Trời sắp tối rồi, trở về đi.”

Bạch phủ trước sau như một, cũng không vì chủ tử không có ở đây mà làm việc qua loa, ngược lại, thái độ của bọn họ với nàng càng thêm cung kính.

Hướng Tả mang người đến phòng trước cửa có hai nha hoàn, thấy nàng đến liền cúi đầu hành lễ.

“Trang tiểu thư, đây là Thu Vũ và Thanh Phong, sau này sẽ hầu hạ ngài cùng với Bảo Châu Nam Châu.”

“Ta không cần phải bốn người hầu hạ...”

“Đây là chuyện công tử đã an bài trước khi rời đi, người cũng do công tử tuyển chọn.”

Trang Thư Tình không nói cái gì, chỉ là tâm có chút lạc lõng.

Hướng Tả liếc mắt ra hiệu, hai nha hoàn nhanh chóng tiến lên trước hành lễ.

“Đừng lên đi, về sau bốn người cùng ở chung.”

“Vâng.”

Bạch Chiêm không ở, Trang Thư Tình không chớp mắt, thức cho đến hừng đông.

Tình thần không tốt, mặt mày có chút tái nhợt, người Bạch phủ không dám nói gì, hoàng đế cảm thấy bản thân là trường bối vẫn nên khuyên nàng vài câu, “Đi Tây Vực vì cái gì thì ta không biết nhưng chí ý muốn trở về cũng phải mất hai tháng, nha đầu ngươi chẳng lẽ còn muốn thức đến khi đó? Trẫm biết ngươi lo lắng, nhưng trẫm tin tưởng Chiêm Nhi đối với ngươi cũng lo lắng như vậy vì vậy mới chuẩn bị đầy đủ cho ngươi trước khi đi, ngươi...”

Hoàng đế lắc đầu, “Nếu biết ngươi thành ra như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không yên tâm.”

Trang Thư Tình không thể ức chế hốc mắt đỏ bừng, ngẩng đầu lên nhìn hai chai sứ đựng thuốc, ngửi khí có chút khàn khàn, “Ta chỉ là chưa có thích ứng kịp.”

Hoàng đế sao có thể nhẫn tâm trách mắng nàng, nói đến cùng nàng cũng là vì lo lắng cho Chiêm Nhi? Cũng không phải có lương tâm lo lắng cho sống chết của hoàng thượng hân đây!

Thở dài, hoàng thượng cũng không nói thêm gì, quay đầu phân phó Ôn Đức, “Bữa trưa người đi chuẩn bị đi, nói bọn họ để bụng một chút, trầm thấy nàng đã gầy đi mấy vòng, tiếp tục như vậy nữa thì không thể được.”

“Vâng.”

Trang Thư Tình cũng không cự tuyệt phần ý tốt này, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, vừa đứng dậy đối công việc cho Vinh Chính vừa nói: “Các người cũng đã nhìn thấy ta đối thuốc không ít lần, cũng không cần quá nhiều kỹ thuật, chỉ cần quan sát nước trong bình, thấy hết thì lập tức hay mới, chỗ này còn ba chai, phiền Vinh viện sử giúp đỡ.”

Trong lòng Vinh Chính vốn còn có chút cố kị, dù sao cũng là được dùng trên người hoàng thượng, nếu không làm tốt, hậu quả hân gánh không nổi, nhưng chưa kịp nói gì thì hoàng thượng đã mở miệng, “Trầm đã biết, người đi đi.”

Bị xua đuổi, Trang Thư Tình ủy khuất bĩu môi, mang theo Ôn Đức đi tới thiên điện, ở nơi đó, các quan ngũ phẩm đã sớm đứng chờ.

Một đường đi, tim nàng đập như sấm, khi đến ngoài cửa điện, Trang Thư Tình cảm thấy nàng có chút đầu choáng mắt hoa, không thể không dừng bước lại trấn nhạp tim của bản thân.

Ở hiện đại nàng cũng chỉ là một người bình thường, chín giờ sáng đi làm, chiều năm giờ về nhà, quan viên triều thần gì đó chỉ nhìn thấy trên TV,

cũng giống như những dân chúng bình thường khác.

Nếu nói đến khả năng vượt trội hơn người thì đó có thể là tính tự cường, cũng bởi vì nàng lớn lên ở cô nhi viện nên tính tự cường rất mạnh, những khó khăn bình thường không dễ khiến nàng gục ngã.

Chỉ là khó khăn trước mắt quả thật rất lớn.

Trong điện đã có người nhìn thấy nàng, nhưng bởi vì nàng chậm chạp không tiến vào nên đã có thanh âm nghị luận truyền ra.

Tai Trang Thư Tình rất thính, tất nhiên có thể nghe được trong đó không ý lời mang ý xấu.

Phải nhận thua sao?

Không!

Lo sợ lúc trước hoàn toàn rút đi, những lời này lọt vào tai ngược lại đã kích thích ý chí chiến đấu của nàng!

Nàng quả thật chưa có làm quan, không hiểu đạo lý làm quan, nhưng như vậy thì có sao!

Nàng coi Đại Chu như một công ty lớn để quản, thân là người điều hành công ty, chỉ cần đưa người lên vị trí thích hợp với họ, để bọn họ làm trâu làm ngựa, chỉ cần nàng không u mê đưa ra những quyết sách kỳ quái thì Đại Chu sẽ không loạn đi đâu được.

Nếu như vậy, nàng còn sợ cái gì!

Hít sâu một hơi, Trang Thư Tình ưỡn thẳng ngực, tràn đầy ý chí chiến đấu bước qua ngưỡng cửa.

Ôn Đức không biết vừa rồi Trang tiểu thư đã trải qua đấu tranh như thế nào, nhưng hẳn nhìn ra được tinh thần của Trang tiểu thư tốt lắm, chỉ cần không quá căng thẳng phát huy hết trình độ của nàng, lại có hẳn phụ trợ, còn có hoàng thượng đứng phía sau làm chỗ dựa, há còn sợ đám người kia không cúi đầu xưng thần?

Đồng Minh Dương đứng trong đám người, đầu hướng lên trước, thấy cháu gái thoải mái lưu loát bước vào, tay nắm thành quyền mới thoáng nói ra.

Nếu bước đầu tiên đã khiếm nhược, như vậy sẽ không có bước thứ hai.

Nàng lại là phù thủy, ở trong mắt chúng thần quan, cũng chỉ có một ấn tượng này, không hơn.

Người dẫn đầu phía trước hơi kéo ra chút khoảng cách là Chu Tri Sâm.

Tối hôm qua hẳn đã được Ôn Đức truyền lời, chờ Trang Thư Tình đứng ổn trước mặt chúng thần, Chu Tri Sâm chấp tay cúi đầu, “Trang tiểu thư.”

Có hoàng tử làm gương, những người phía sau mặc kệ là có tức giận hay không, cam lòng hay không thì cũng đều phải chấp tay khom người, miệng hô ‘Trang tiểu thư’.

“Miễn lễ.” Trang Thư Tình cũng không ngồi xuống, vóc người nàng vốn nhỏ, ngồi xuống nữa sẽ không có cảm giác tồn tại.

“Ta biết các người không phục ta, ta cũng không cần các người phải tin phục, chỉ hy vọng các người vì hoàng thượng vẫn đang còn bệnh nặng mà tự quản tốt chuyện của bản thân, ăn lộc của vua thì làm việc cho vua, đây là bốn phận của thần tử, sẽ không có vì bất kỳ nhân tố bên ngoài nào mà thay đổi, trước mặt cũng chỉ như thế, ta không cần các người trung tâm

với ta, người các người cần nguyện trung thành trước hết vẫn phải là hoàng thượng.”

Ánh mắt Trang Thư Tình lướt qua tam cữu sau đó cũng không có lưu lại, “Nếu là muốn nhìn trò hay của ta, thì chỉ cần nhìn, nhưng ta mong rằng các người sẽ không nên vì vậy mà chậm trễ chuyện Chỉ Cố giao cho các người, ta không phải hoàng thượng, ta không mềm lòng, nhiệm vụ của ta là đảm nhận và duy trì những việc trước đây Chỉ Cố làm, người có thực tài mới có thể thăng quan tiến chức, kẻ vô năng sẽ tự động bị khai trừ, Đại Chu, không nuôi người rảnh rỗi.”

“Lúc trước không tra nên không biết, tra xong mới phát hiện Đại Chu quả là nơi nhân tài đông đúc, chỉ là dùng người không đúng chuyên môn, mà hiện tại, cánh cửa này lúc nào cũng rộng mở, các người tùy ý cạnh tranh với nhau, đừng tưởng rằng ta không dám động thủ, cũng giống như ta đổi máu cho hoàng thượng vậy, triều đình Đại Chu, cũng nên thay máu!”

Lời nói vô cùng đồng dục, người cười nhạt có, kẻ kinh miệt cũng không ít, nhưng cũng có người giống như vừa có một nhận thức mới về nàng, ví dụ như Lâm Tri.

“Hiện tại, chư vị có chuyện gì muốn nghị sự?”

Giống như muốn khiến cho nàng quần bách, không có người dám nói chuyện, ngay khi Đồng Minh Dương chuẩn bị xuất đầu, Chu Tri Sâm đã dẫn đầu nói trước.

“Bởi vì chuyện lúc trước, nên cấm vệ quân đã được thanh tra toàn bộ, trách nhiệm này do Vệ tướng quân và một số người có liên quan xử lý, nhưng nếu muốn xử lý hết thì sẽ phải tốn thời gian rất dài, Trang tiểu thư có kế sách đối ứng hay không?”

Vệ Hàm cũng đứng ở hàng đầu, lúc này tiến lên một bước, chấp tay nói: “Điện hạ nói rất đúng, không chỉ phòng ngự trong cung mà cả trong

kinh đô cũng là do hạ quan chưởng quản, có thể được hoàng thượng tín nhiệm là vinh hạnh to lớn của thần, nhưng như vậy không hợp quy củ, thỉnh Trang tiểu thư cho quyết sách.”

“Nếu đã nói đến chuyện này, vậy ta sẽ lấy chuyện chuyện khác cũng nghị sự với các người.” Trang Thư Tình đỡ tay Ôn Đức ngồi xuống, tuy rằng thấp xuống, nhưng khí thế lại không mất, “Nhân chuyện ngũ hoàng tử cầu kết với Cúc quốc mà Đại Chu mất đi một tòa thành, hơn nữa... Binh bộ thượng thư Chu đại nhân, ngài nói thử một chút về động tĩnh hiện tại của Cúc quốc.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 172: Dừng Ba Người

Binh bộ thượng thư Chu Tân Đông bị điểm danh, thân thể cứng lại một chút, nhưng rất nhanh liền đứng ra khỏi hàng, hắng lại giọng nói: “Ngày hôm qua binh bộ vừa nhận được tin tức, Cúc quốc đang tăng cường binh lực ở biên giới, có ý muốn đánh qua biên giới.”

Cho dù là người ôm thái độ chuyện không liên quan đến mình nhưng khi nghe lời như vậy trong đầu liền hoảng hốt, hoặc là nói đã bị dọa.

Đại Chu, đã yên ổn hơn mười năm, hiện tại Từ Công Mậu đã gặp nạn, nếu bây giờ thật sự xảy ra chiến sự, ai sẽ làm tướng?

Nếu chuyện chỉ giống như đi hái đào, bọn họ tất nhiên sẽ tận hết biện pháp đem người có quan hệ với mình đưa ra, nhưng trước mắt lại không phải là lúc đào đã chín.

Trong mắt nhìn rõ biểu hiện của mọi người, Trang Thư Tình nhàn nhạt nói: “Theo ý của chư vị, ai sẽ làm tướng?”

Vẫn không có người nói chuyện.

Hay là mọi người cảm thấy, Đại Chu ngay cả đánh một trận cũng không có sức?”

Chu Tri Sâm thân là hoàng tử Chu Quốc, tuy rằng cũng có thời điểm rối rắm nhưng từ trong thiên tính đã có kiêu ngạo của một vị hoàng tử, bị lời này chọc trúng điểm ngứa hẳn liền tiến lên một bước, “Ta nguyện làm tướng.”

Trang Thư Tình liếc hắt một cái, cũng không lập tức đáp ứng nói: “Ta đã biết.”

Mọi người chỉ cho rằng nàng không thể làm chủ chuyện này nên cũng không để ý.

“Cấm vệ có tả hữu thống lĩnh, hữu thống lĩnh đã bị hạ ngục, còn lại vị tả thống lĩnh được ngũ hoàng tử đề nghị hoàng thượng điều đi đón người của Từ gia, hoàng thượng cũng nói hắt chung tâm, chờ sau khi hắt trở về sẽ trực tiếp cho hắt chưởng quản cấm vệ quân, nói đến đây, ta cũng muốn tính với chư vị một khoản lớn.”

Trang Thư Tình dựa ra phía sau, người lui vào càng khiến cho nàng càng trở nên nhỏ bé, nhưng lúc này không có người chú ý đến chuyện này.

Một vạn cấm vệ trong cung cộng với tứ vệ trong kinh đô cũng có hơn người hai vạn người, trừ một bộ phận nhỏ trông giữ bên ngoài ra thì toàn bộ số còn lại đều là phản tặc, không phải mấy chục mấy trăm, cũng không phải mấy ngàn người, con số này được tính bằng vạn, LÀ BẰNG VẠN. Chư vị quân từng chuyện lớn nhỏ của Đại Chu, thế nhưng lại không có đến một người phát giác, trước khi sự tình xảy ra liền động thủ dập tắt. Chư vị có từng nghĩ đến? Hay là cảm thấy chỉ cần các người không tham dự mưu phản thì có nghĩa là các người vô tội? Hoặc là đám người các người nghĩ rằng, đã có người của mình đứng trong đội ngũ của ngũ hoàng tử nên mới có thể đắc trí?”

“Sự tình cuối cùng khi nào mới trở lại bình thường? Là khi Bạch công tử tự thân giết người mới có thể mở ra một con đường máu, là mượn sức của đám mãnh thú mà trong mắt các người chúng chỉ là đám súc vật kia để đánh lui quân phản loạn. Trong khoảng thời gian này, các người làm cái gì?”

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, trong lòng mọi người đều đang suy nghĩ, hoàng thượng có phải việc xong liền tính toán sổ sách với bọn họ, bọn họ phải làm thế nào để chứng minh sự trung quân của mình,...

“Hoàng thượng không có ý muốn truy cứu.” Thấy rất nhiều người nhẹ nhàng thở ra, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Nhưng sau này, tuyệt sẽ không tiếp tục dung túng, chư vị, ngày lành của các người đã qua. Về sau, người nào tự giác thấy mình không có tài thì tự động treo ấn đi, Ôn Đức.”

“Có lão nô.”

“Đem thứ này cho chư vị nhìn.”

”Vâng.”

Trên khay vàng đựng một quyển sổ con, chữ viết quyên týt, là do Trang Thư Tình tự tay viết.

Đầu tiên qua tay Chu Tri Sâm.

“Ngày hôm đó, người đầu tiên đến cứu giá gồm có ba người của Lại bộ, gồm có Lại bộ thượng thư Trương Hải, Trung thư thị lang Đồng Minh Dương, hữu Thiên Tri Ngự sử Vệ Kiến Hi cùng phụ trách. Truyền tin có Ôn công công lĩnh theo ẩn vệ bẩm báo, về sau nhậm quan, điều tra rõ sự tình sau liền thăng quan cho ba người các người, đương nhiên, nếu hoàng thượng cảm thấy các người làm việc không thích hợp sẽ lập tức đổi người.”

Như vậy cơ hồ đã dời đi một bộ phận của Lại bộ, quyền lực của Lại bộ giảm xuống. Nhưng người được lợi trong đó cũng là Lại bộ thượng thư, thủ đoạn cân bằng này khiến không ít người thầm nghĩ nữ oa nhi này làm việc lão luyện, như mà nhanh như vậy đã đỡ người của mình lên, có phải hay không quá nóng vội?

“Đồng Minh Dương là tam cửu của ta không sai, ta dùng hần, đưa hần lên vị trí này là vì hần thích hợp, một người có thể vì phụ mẫu mà ẩn nhẫn mười mấy năm, lực nhẫn nại của hần, sự cẩn thận của hần, cùng với sự kiên định mười mấy năm như một này trong số các người ít người có được, nắm giữ quốc khố và nhân lực của một quốc gia có ý nghĩa gì ta biết, các người cũng hiểu được rõ ràng, nếu không có một tấm lòng kiên định, biết phân biệt thị phi thiện ác thì không thể ngồi lên vị trí này.”

Chuyện của Đồng gia đã sớm truyền khắp kinh đô, ở đây không có mấy người không biết, tuy rằng không có người nào chạy đến trước mặt Đồng Minh Dương khen ngợi hần, nói hần mấy năm qua làm được rất giỏi, nhưng trong lòng, rất nhiều người đều đối với hần cũng có hảo cảm, cảm thấy hần là một nam tử hán, thể diện của Đồng gia đều do hần từng chút từng chút nhặt lại.

Để vị trí này cho hần ngồi, bọn họ tuy rằng vừa không cam lòng vừa hâm mộ nhưng cũng cảm thấy thích hợp, giống như Trang Thư Tình nói vậy, đi theo lão đại và lão nhị Đồng gia nhiều năm nhưng vẫn có thể bảo toàn được tấm lòng như lúc ban đầu, người như vậy khó có được.

Người như vậy cho dù có làm việc thiên vị nhưng cũng có điểm mấu chốt.

“Ta dùng Trương đại nhân cũng không phải chỉ vì muốn bóc quyền lực của Lại bộ ra để bồi thường hần, mà cũng bởi vì hần thích hợp, làm quan lâu năm, chút tật xấu vẫn phải có, nhưng hần có một bản lĩnh mà không bất cứ người nào trong các người có được, những quan viên hần đã từng gặp, cho dù là mười năm trước hần vẫn có thể nhớ rõ ràng, hơn nữa còn vừa thấy người liền có thể gặp ra, quốc khố cần người như vậy, hi vọng Trương đại nhân về sau có thể làm được càng tốt.”

Trương Hải cảm thấy trong lòng vô cùng kích động, hần bước ra khỏi hàng, đáp một tiếng ‘Vâng’, lại muốn nói thêm lời cam đoan chắc chắn

nhưng thế nào cũng cảm thấy không nói nổi nên lời.

Trang Thư Tình lại nói, “Về phần vì sao ta lại muốn dùng Thiên Tri Ngự sử đại nhân... hẳn là không cần ta nhiều lời.”

Không ít người trên mặt vắn vẹo một chút, nếu trong các vị quan viên có xếp hạng người không được hoan nghênh nhất, người đứng đầu bảng chắc chắn là Vệ Kiến Hi, quan viên trên triều đình cơ hồ ít có người nào không bị hấn tố cáo, người gần bốn mươi nhưng lại vẫn duy trì tính khí của người trẻ tuổi, cô độc không chịu bất kỳ uy hiếp, người chán ghét hấn nhất cũng phải thừa nhận, người này làm việc mặt có hếch lên tận trời cũng không ai tìm ra được khuyết điểm của hấn, vô cùng thanh liêm, đến này hấn vẫn còn ở một căn nhà trong phố nhỏ, ăn đồ bình thường, dùng đồ bình thường, muốn tìm phiền toái cho hấn, kéo hấn xuống ngựa cũng không được.

Nhưng hoàng thượng thích hấn, mỗi lần ban thưởng đều cho hấn hai phần, có đôi khi nhớ tới hấn còn cho người đưa điểm tâm qua cho hấn, vừa thăng thần lại thanh liêm.

Đua hấn lên vị trí kia, quả thật là... còn tốt hơn là chữ ‘tốt’.

Cũng bởi vì dùng hấn, nên đối với chuyện Trang Thư Tình dùng Đồng Minh Dương cũng không người nào nói cái gì.

Bọn họ tin tưởng, nếu Đồng Minh Dương ngồi ở vị trí kia mà làm không tốt, người đầu tiên không buông tha hấn chính là Vệ Kiến Hi.

Vệ Kiến Hi đứng ra, một thân quan bào cũ nhưng lại chỉnh tề thẳng đứng, thanh âm cũng vang vọng: “Hạ quan nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh.”

Thời điểm Trang Thư Tình biết Vệ Kiến Hi thì nàng rất có hảo cảm với hấn, nhìn hấn cười cười, nói: “Làm cho tốt, tầm quan trọng của nhân tài

đối với quốc gia mà nói tuyệt không thu kém ngân khố có đầy hay không, quân lương có đủ hay không, chỉ cần có nhân tài, cho dù thứ gì cũng không có thì chúng ta cũng có thể khiến nó trở nên có.”

“Vâng.” Ánh mắt Vệ Kiến Hi sáng lên, nhìn thấy hắc khiến cho người có loại cảm giác nhìn thấy hi vọng, khó có khi do dự, thanh âm Vệ Kiến Hi đột nhiên hạ thấp, giống như có chút lo lắng, hay hoặc là... ngưng ngưng,”Trang tiểu thư, tuy rằng người mang đến mãnh thú lập công lớn, nhưng chuyện lúc này đã xong, không biết có thể để chúng nó về núi hay không? Khắp nơi trong hoàng cung đều thấy chúng nó, cho dù là kinh đô cũng thường có thể nhìn thấy, nếu thương hại đến người, chẳng phải là Trang tiểu thư đã tự bôi đen mình?”

Tên đầu gối này!

Vừa mới chiếm được ưu việt lớn từ người ta nhưng vẫn còn chưa nuốt xuống đã bắt đầu tìm phiền toái, đầu óc tên này rốt cuộc sinh trưởng như thế nào?

Trang Thư Tình đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại chợt cười, “Đa tạ Vệ đại nhân nhắc nhở, ta đã biết, chờ đến khi hoàng cung có người phòng ngự ta sẽ thả chúng nó về núi.”

Vì không để chúng nó bị đói mà đã thương người, lượng thịt mỗi ngày cung cấp đều vô cùng khủng bố, nhiều đại gia như vậy, quả thật nuôi không nổi, cho dù không có Vệ Kiến Hi nhắc nhở, nàng cũng sẽ mau chóng thả chúng nó rời đi.

Điều kiện tiên quyết là an nguy trong hoàng cung phải có người tiếp nhận, hơn nữa người này phải được nàng tín nhiệm.

“Về phần tứ vệ thống lĩnh trong kinh, đây chính là khảo nghiệm thứ nhất đối với các người, hiện ở kinh thành có Vệ tướng quân, cũng không cần nóng nảy, ba người các người thương lượng một chút, tuyển ra mấy

người lấp vào vị trí này, những thứ khác, tài nguyên và vật tư cũng cần phải trang bị một chút, chuyện này các người cũng quyết định đi, chọn tốt thì giao người ra là có thể.”

Ba người nhất tề xác nhận..

“Đúng rồi Chu đại nhân, hiện tại tứ vệ và cấm vệ quân quá ít, người nghĩ biện pháp bổ sung vào đi.”

”Vâng.”

Đồng Minh Dương hít sâu vào một hơi mới khiến bản thân không thất thố, nắm giữ nhân tài quốc gia, vị trí này có bao nhiêu trọng yếu không cần người nào nói hăn cũng biết, Trang Thư Tình thế nhưng lại dám đưa hăn lên vị trí này, ngay khi hăn lo lắng sẽ có người lợi dụng việc công mà xử lý tư, nàng lại dùng lý lẽ khiến mọi người không có lời nào để phản bác.

Thư Tình cũng là đang nói cho hăn, nàng cho hăn cơ hội, cho Đồng gia cơ hội, nhưng mà bọn họ cũng phải cố gắng, Đại Chu không nuôi người rảnh rỗi, Đồng gia cũng không ngoại lệ.

Nội dung lâm triều hôm nay đều có tiểu thái giám thay phiên nhau nhớ kỹ về bẩm báo lại cho hoàng thượng biết, một chữ cũng không thiếu, cho dù là lời của Trang Thư Tình hay là quan viên.

Những nội dung này, Trang Thư Tình không có nói trước cho hoàng đế, hoàng đế cũng không hỏi, hai người trong vô hình đều có chung nhận thức: Trong lúc nàng giám quốc, cũng không phải chuyện gì nhất nhất đều báo cho hăn biết.

Hoàng đế ngầm đồng ý.

Lúc này nghe, hăn càng thêm cảm thấy quyết định này không sai, làm một người ngoài cuộc quan sát, nhưng lại cảm thấy vô cùng thích ý.

“Thì ra còn có thể làm được như thế, trăm thật sự đã nhất được bảo, Tiểu Nhi, con nói tẩu tử chưa qua cửa này của con có lợi hại hay không?”

“Phụ hoàng, là Bạch ca ca nhất được bảo.” Khi đến thỉnh an được hoàng thượng lưu lại hẳn đều nghe hết quá trình, Chu Tri Tiểu nhỏ giọng sửa lại một chút, “Trang đại phu vốn đã rất lợi hại, lợi hại hơn rất nhiều người.”

Hoàng đế đặc ý cười ra tiếng, nhất thời quên trên tay đang còn có kim liên vỡ xuống giường, Vinh Chính sợ tới mức hồn bay mất, “Hoàng thượng, ngài cẩn thận!”

“Không sao, trăm cao hứng.” Đặt tay lên chăn, vén lên ống tay áo, vừa nhìn thấy vết ứ xanh liền cười, “Nha đầu kia cũng thật dám xuống tay, nhìn tay trăm này, đã vài ngày rồi mà vẫn còn xanh.”

“Trang đại phu cũng là vì cứu ngài, nghe Chu Tề nói, lúc đó Trang đại phu đứng ngồi không yên, vì thay máu cho ngài mà phải làm luôn tay, không có người nào biết phải làm thế nào, tất cả mọi người không ai có thể giúp nàng...”

”Trăm không trách nàng.” Đánh gãy lời giải vây của Vinh Chính, hoàng đế giả bộ tức giận nghiêm mặt, “Mới bao lâu mà cả đám các người đều đứng về phía nàng.”

Mặt Vinh Chính cứng lại, đầu cũng nâng không dậy được.

“Được rồi, không trách các người, như vậy cũng chứng minh rằng nàng quả thật là người tốt, nhân tâm đều sẽ trưởng thành, có thể khiến đám người ở trong cung lâu đến thành tinh các người cũng giúp nàng nói chuyện, rất ít người có thể có được.

”Hoàng thượng thánh minh, vi thần chỉ là... Bội phục Trang tiểu thư, tuổi còn nhỏ nhưng lại rất có bản lĩnh, không dễ gì tìm được.”

Aizz, người bản lĩnh cũng không phải từ trên trời rơi xuống, đúng là không dễ tìm được.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 173: Nhân Tuyển

Kinh đô hai ngày nay náo nhiệt vô cùng.

Những ngày tháng mờ mịt đã qua, mọi người lại có thể thành thoi bàn tán, mà đề tài nóng hổi hiện nay đều xoay quanh triều đình.

Mà cho dù là đề tài gì thì nội dung bên trong cũng chỉ có một người, Trang Thư Tình.

Một nữ nhân lại có thể làm nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn lên giám quốc, chưa kể đến thuở khai thiên dựng nước, mà ngay cả trong lịch sử cũng cực kỳ hiếm thấy, nhưng đại khái là vì nàng làm nên được quá nhiều đại sự, thời cơ lại vừa, cũng không có nhiều người dám đứng ra thách mặt phản đối, ngược lại, bọn họ đang cảm thấy tò mò.

Vì vậy khi tin tức quan viên đề bạt nhân tài của bộ tài nguyên được lập ra, những người tự nhận có tài giống như trời hạn gặp mưa to, trong lúc nhất thời Trang Thư Tình đã được phùng lên thần đàn.

Học thành văn võ chỉ vì bán mạng vì đế vương gia, nhưng con đường đến với đích cuối chỉ có một: Tham gia khoa cử.

Chỉ là cây cầu độc mộc này quá khó đi, có một số người thứ gì cũng tinh thông, chỉ duy độc không hiểu bát cổ ngôn luật, vì thế đường ra duy nhất cũng không còn.

Mà hiện tại, Trang đại phu mới chịu trách nhiệm giám quốc không bao lâu đã mở ra một cánh cổng lớn như vậy cho bọn họ, sao bọn họ có thể

không mừng như điên?

Sau đó, bảng vàng được đề ra.

Cái bảng vàng này có chút đặc thù, chỉ có một bảng.

Bảng vàng này cũng như lần khác bọn họ nhìn thấy rất khác biệt, một đồng ô vuông lớn lớn nhỏ nhỏ, bên trong viết tên họ, quê quán, cùng với am hiệu.

Nha dịch đứng hai bên khua chiêng đồng, thanh âm vô cùng vang dội, “Trang tiểu thư phụng sự ký thác của hoàng thượng đề ra bảng này, những ai cảm thấy bản thân có thể ra sức làm việc vì Đại Chu thì đều có thể đến nha môn lĩnh một tờ giấy như thế này, sau đó điền vào đơn rồi nộp lên, không được mang đi, Trang tiểu thư ra lệnh cho ta đứng ở đây nhắc nhở kỹ càng cho mọi người, không phải các người viết cái gì thì sẽ được như thế đó, sẽ có người đặc biệt được cử đi xác minh, nếu như thứ các người viết chỉ là lừa gạt, loại người không có phẩm đức như vậy, trọn đời sẽ không được bổ nhiệm.”

Cùng một lời nói đó được nhấn mạnh đến ba lần.

Người nghe được bắt đầu cân nhắc suy nghĩ, sau khi đã triệt để hiểu được lập tức ào ào chạy đến nha môn, chuyện như vậy mà không chiếm trước tiên cơ thì sẽ tuột mất khỏi tay.

Trong cung, Hoàng đế cũng đang cẩn thận suy nghĩ, “Nhưng nơi khác cũng dùng biện pháp này sao?”

“Có thể, nhưng ta kiến nghị việc này nên để bộ tài nguyên đi làm, không được để quan viên địa phương trực tiếp nhúng tay, sẽ rất khó quản lý.” Hôm nay nói không ít lời, cổ họng Trang Thư Tình có chút khó chịu, đã uống ba chén nước, uống xong lại cầm chén trà đi ra ngoài, Ôn Đức hiểu ý giúp nàng nói tiếp.

Việc này không thể thành trong thời gian ngắn, nếu muốn khai thác hết nhân tài của Đại Chu thì cũng phải mất ba năm.” Với một thế giới không có internet, nàng làm được như vậy đã là cự hạn, có thể sử dụng được một bộ phận cũng tốt hơn để nhưng nhân tài không thi đậu khoa cử dần dần mai một.

Hoàng đế có chút dăm chiêu gạt đầu, đưa ra một vấn đề khác, “Cúc quốc... người tính để ai xuất chiến?”

“Từ tướng quân.”

Hoàng đế ngồi ngay ngắn lại, trên mặt vừa mừng vừa sợ, “Hắn còn sống?”

Trang Thư Tình sững sờ một chút. Chẳng lẽ nàng vẫn chưa nói chuyện này với hắn sao? Nghĩ một chút cũng thấy chuyện cứ lần lượt xảy đến, quả thật là không có thời gian nói đến chuyện này.

“Còn sống, trúng độc, tận mắt thấy trưởng tử vì bảo vệ hắn rút lui mà chết ngay trước mắt, treo lại một hơi được con thứ hau dùng mọi cách, thiên chân vạn khổ mang về Hội Nguyên Phủ, Chỉ Cố cho người hộ tống bọn họ đến Khi thành, chắc đã đến trước võ đài.”

“Đó là bề tôi đặc lực của trẫm!” Hoàng đế hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu hắn không tin tưởng Từ Công Mậu sau có thể thả cho hắn về Hội Nguyên Phủ tỉnh dưỡng, lúc biên cương nguy nan lại nhớ đến hắn đầu tiên!

Sự thật chứng minh hắn không nhìn nhầm người. Vì bảo vệ giang sơn của trẫm mà ba người con trai giờ chỉ còn lại hai. Đáng tiếc cuối cùng lại...

Đầu nhất thời choáng váng, hoàng đế nghiêng người qua một bên.

“Hoàng thượng!” Ôn Đức nhanh chóng tiến lên đỡ lấy người, Trang Thư Tình vội đứng dậy bắt mạch, cơ thể thể nhưng lại yếu đến như vậy,

trách không được Thanh Dương Tử nói nếu không điều dưỡng tốt thì chỉ còn hai năm.

Một hồi sau, hoàng đế mới trở lại bình thường, cười khổ nói: “Thân thể này có thể chống đỡ được bao lâu.”

“Là ta đã quên mất ngài không thể tiếp tục chịu kích thích.”

“Chuyện như vậy sao có thể gạt trăm, Thư Tình, trăm biết người thân cận với Từ gia, thay trăm suy nghĩ tốt làm như thế nào mới có thể bồi thường bọn họ.”

“Vâng, ta sẽ khiến bọn họ an lòng.”

Ôn Đức mang trà đến, hoàng đế uống vào hai ngụm, đây là trà điều dưỡng thân thể Thanh Dương Tử đã để ại trước khi đi, sau đó hoàng đế lại hỏi, “Từ khanh còn có thể lên chiến trường hay không?”

“Có thể, nhưng ta sẽ không đồng ý, có cơ hội được lên chiến trường trả thù hãn sẽ liều chết tìm mọi cách trả thù cho trường tử, hoàng thượng, ta muốn tam hoàng tử xuất chiến, lại cho một tổ đến quan sát chiến trường, người Chu Quốc hiện tại đang cực kỳ thiện thốn đó là một vị tướng quân chân chính trải qua chiến sự, để cho bọn họ đi quan sát để thích ứng hoàn cảnh, chờ cơ hội thích hợp rồi cho bọn họ tham chiến.”

Hoàng đế lau trán, “Vì có thể sống đến khi Chiêm Nhi trở về, sau này trăm sẽ không quan tâm đến triều chính nữa, thời điểm cần trăm ra mặt thì người nói một tiếng là được.”

Đây là giao cho nàng tất cả tín nhiệm?

Một lát sau Trang Thư Tình mới gật đầu.

Thấy hoàng thượng mỗi một nhắm mắt, Trang Thư Tình đang định rời đi lại chợt nghe hắc nói: “Gia quyến của lão đại, lão nhị, lão tứ, ba người cũng phải xử trí, việc này không thể kéo dài, càng kéo dài sẽ càng khó xử lý.”

Đầu sỏ gây nên đã chết, thừa lại một phòng thê thiếp mất đi nam nhân, nhi nữ mất đi phụ thân, “Hoàng thượng... tính toán xử lý thế nào?”

Lại một trận trầm mặc.

Trang Thư Tình cũng chỉ lẳng lặng chờ.

Sau một hồi khác lâu, thanh âm của hoàng đế mới ần ần truyền đến, “Cấm túc tam phủ, mỗi ngày đưa những cái cần đưa qua, bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập.”

“Đứa nhỏ vô tội.”

“Sao trăm có thể không biết đứa nhỏ vô tội, nhưng đây đều là phụ thân bọn họ tạo nghiệt, làm con thì cần trả lại, bằng không trăm sao có thể giao phó với nhiều người đã chết đi như vậy.”

Gia quyến của ba người bọn họ Trang Thư Tình đã xem qua tư liệu, tổng cộng có tám đứa nhỏ, bốn nam bốn nữ, lớn nhất là chín tuổi, nhỏ nhất vẫn còn trong tã lót.

Nếu như để bọn nhỏ một mực sống trong hoàn cảnh như vậy, nàng không thể tưởng tượng được bọn nhỏ sẽ trưởng thành thành cái dạng gì.

“Hoàng thượng, người của hoàng thất đã không còn nhiều.”

Ngược hoàng đế cứng lại, “Vậy theo ngươi thì phải làm thế nào?”

“Đón đứa nhỏ vào trong cung nuôi dưỡng, không cần giao vào tay phi tần nào cả, để bọn nhỏ cùng sinh hoạt ở một cung, nhờ hoàng hậu chiếu cố,

chọn ra một người đức hạnh xuất chúng làm tiên sinh của bọn chúng, dạy bọn nhỏ học tập tri thức và đạo lý làm người, mặc kệ bọn nhỏ có thành tài hay không thì cũng tốt hơn để cho bọn chúng tự sinh tự diệt, trẻ nhỏ rất dễ dạy, không chừng có thể nuôi dưỡng ra vài người có tiền đồ.”

Vinh Chính hận không thể biết ẩn thân ngay lúc này, biến mất lập tức khỏi phòng, những lời này không phải hẳn có thể nghe.

Trong mắt hoàng đế cũng có vui vẻ, cân nhắc một chút, càng nghĩ càng cảm thấy đây quả là một biện pháp tốt, tuy rằng nhi tử không tốt nhưng kia dù sao cũng là tôn tử của hắn, nhiều như vậy sao có thể buông tha hết thảy, hắn sao có thể nhẫn tâm như thế!

Cường ngạnh chống đỡ thân thể dậy, hoàng đế cũng quên mất lễ nghi quy củ, nắm chặt lấy tay nàng, “Thư Tình, việc này con cứ tự mình xử lý, không cần phải mượn tay người khác, trăm tin con, nhưng không thể tin được những người trong cung đó.”

Trang Thư Tình đối với loại tứ chi tiếp xúc này cũng không có phản ứng quá lớn, thấy hắn khí sắc không tốt liền tiến lên đỡ người hắn xuống, sau đó mới thuận thế rút tay ra, khẩu khí nhẹ nhàng giống như đang an ủi người bệnh, “Yên tâm, con tất nhiên sẽ ra sức hoàn thành.”

Không biết hoàng đế nghĩ như thế nào, lại nói thêm một câu, “Hoàng hậu nơi đó con cũng phải tự mình đi nói.”

“Vâng.”

Nhìn nàng, hoàng đế đột nhiên đổi đề tài, “Có phải trong lòng đã có nhân tuyển hay không?”

“Vâng.” Trang Thư Tình nói thẳng, “Lục hoàng tử không sai.”

“Tiểu Nhi?” Hoàng đế nhăn mày lại, “Tính tình của thằng bé này rất mềm lòng, làm người không sai như làm hoàng...”

“Hắn không mềm lòng, hơn nữa làm việc cực kỳ có kết cấu, nếu trong lòng không có thông minh và mưu kế, hắn không có khả năng có thể cứu được ngài dưới sự canh phòng nghiêm ngặt của ngũ hoàng tử, hắn ở trong cung không có nhiều người tài trợ giúp, hắn chỉ có một thái giám cận thân, nhưng hắn lại vẫn có thể trộm được ngài từ trợ thủ của ngũ hoàng tử, bị vắng vẻ mấy năm nay nhưng hắn lại không hề oán hận, không bị dã tâm khiến thần trí mê muội, không vì thân thể không trọn vẹn mà cảm thấy bế tắc hay không cam lòng, mà có thể trầm tĩnh xem sách và học hỏi tri thức nhiều năm, hoàng thượng, đứa con trai này của ngài so với bất cứ người nào cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều lần, còn nữa, hắn mới mười bốn tuổi, trụ cột tri thức tốt, phẩm chất tốt, nhưng cái khác đều có thể dạy.”

“Xem ra con thực sự coi trọng Tiểu Nhi.” Tâm tình hoàng đế rất tốt, “Trẫm chỉ sợ Tiểu Nhi giống trẫm, đến lúc đó sợ là làm việc sẽ bị cản trở.”

“Chuyện như vậy không thể nói trước, chờ người của con đến kinh thành, con sẽ làm phẫu thuật cắt đi ngón tay thừa cho lục hoàng tử trước, những chuyện khác, từ từ nói sau.” Trang Thư Tình đứng dậy, “Ngài nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì muốn làm thì để Ôn công công nói lại với con, phải tận lực khiến đầu óc được nghỉ ngơi, không được nghĩ nhiều.”

“Trẫm đã biết, Ôn Đức, người cho người đi thu thập Lan Chỉ Hiên cung đi, về sau Thư Tình sẽ ở đó xử lý công vụ, nếu mệt thì cũng có nơi để nghỉ ngơi.”

“Vâng.”

Hiện tại bên người Trang tiểu thư có hai người trong sáng ngoài tối che trở, hô một tiếng liền có mãnh thú chung quanh trợ giúp, sau khi rời đi tâm trạng cũng vô cùng sáng khoái.

Phủ đại hoàng tử đã bị bế mấy ngày hôm nay mới nhìn thấy đoàn người cầm lệnh bài hoàng thượng tiến vào, trong lòng mọi người đều cảm thấy không yên, đại hoàng phi gầy yếu rất nhiều, tuy nhiên về mặt lại không hề có khiếp nhược,”Không biết phụ hoàng tính xử lý gia quyến như thế nào?”

“Không vội, hoàng phi chờ một chút.”

Thời gian chờ đợi tuy không lâu nhưng lại khiến lòng người dày vò, ngay khi đại hoàng phi khẩn trương sắp ngất đi thì nhị hoàng phi và tứ hoàng phi đồng thời đi tới.

Ba người gặp nhau đều cảm thấy thốn thức.

“Người đều đến vậy ta liền nói ngắn gọn, ý chỉ hoàng thượng là phong bế ba tòa phủ đệ của ba vị hoàng tử, nhu cầu vật chất trong phủ mỗi ngày sẽ được đưa đến, không được bất luận kẻ nào xuất nhập, nếu phát hiện, toàn phủ chịu tội.”

Xử lý như vậy cũng là chuyện trong dự liệu, ba người cũng không biết là nhẹ nhàng thở ra hay vẫn là thất vọng, không có bất kỳ kỳ tích nào xuất hiện, sự tình cũng không bởi vì điện hạ chết đi mà kết thúc,. Trang Thư Tình đem vẻ mặt của ba người thu hết vào trong mắt, lại nói: “Tam phủ tổng cộng có ba vị hoàng tôn, toàn bộ đón vào cung giáo dưỡng...”

“Cái gì?” Người thiếu kiên nhẫn nhất là tứ hoàng phi lập tức liền kinh hô ra tiếng, chợt lại che miệng lại, trong mắt nổi lên nước mắt.

Phá bỏ lệnh cấm trừ phi được hoàng thượng đặc xá, bằng không cả đời này các nàng cũng đừng mơ bước ra ngoài một bước, các nàng nhận mệnh, ai bảo các nàng có một vị trượng phu đã tâm.

Nhưng các nàng đều có đứa nhỏ của mình, bọn nhỏ còn nhỏ như vậy, trói buộc ở nơi tù túng này sao có thể trưởng thành hoàn thiện, vốn cho là

vận mệnh bọn họ đã sớm định ra như vậy, đột nhiên lại có đường xoay chuyển, các nàng sao có thể không kích động.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 174: Đường Sống Trong Chỗ Chết

Trang Thư Tình cho tới bây giờ cũng không phải một người cứng rắn, chỉ là hiện thực khiến cho nàng không thể không xây nên một lớp vỏ cứng rắn, nhưng cho dù cứng rắn nhưng vẫn như trước là một trái tim mềm mại.

Nàng mềm giọng nói: “Ta hi vọng các người có thể tự mình đưa hài tử xuất môn, dặn bọn họ nỗ lực tiến lên, không cần bắt bọn nhỏ nhận hết oán hận cùng không cam lòng của các người, ta sẽ tuyển một vị tiên sinh dạy bọn nhỏ học thức và phẩm đức, chắc chắn sẽ dạy bọn nhỏ nên người, sẽ không để cho bọn nhỏ gọi người khác là mẫu thân, hoàng hậu sẽ tự thân giáo dưỡng, bọn nhỏ sẽ ở cùng một cung, sẽ không một mình cô đơn trong một toàn cung điện.”

Ba vị hoàng phi, ba vị mẫu thân lúc này đã rơi lệ đầy mặt, đây là hy vọng xa vời mà các nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

“Chỉ cần bọn nhỏ một lòng tiến tới, về sau có thể có tiền đồ, chưa hẳn không thể đón các người ra phủ.” Trang Thư Tình nhìn các nàng, nói lời thăm thía, “Không được để bọn nhỏ đi còn đường trước kia của phụ thân chúng, Chu Quốc là thiên hạ của Chu gia, vì nhà của mình góp một viên gạch còn tốt hơn hủy đi trụ cột của chính mình, các người nghĩ thế nào?”

“Vâng, vâng, chúng ta đã biết, ta nhất định sẽ nói tốt với bọn nhỏ, nhất định sẽ, nhị đệ muội, tứ đệ muội, các muội nói có đúng hay không?”

“Đúng đúng, ta nhất định sẽ làm như thế, cho dù hủy đi bản thân ta cũng không thể hủy đi con ta.”

Trang Thư Tình nở nụ cười, “Yên tâm, bọn nhỏ là con cháu Chu gia, hoàng thượng sẽ che chở bọn họ, sẽ không để bọn nhỏ chịu khi dễ, mấy vị quận chúa sẽ có ma ma đốc lòng dạy, về sau nhất định sẽ tìm được một lang quân như ý.”

Đại hoàng phi phịch một tiếng quỳ xuống, nhị hoàng phi và tứ hoàng phi cũng đồng dạng như vậy, “Ta trước giờ không biết phân biệt người tốt kẻ xấu, ân tình của Trang tiểu thư, suốt đời này ta nhớ kỹ, những chuyện khác không nói, người nhà mẹ đẻ ta nhất định sẽ không khó xử Trang tiểu thư, Chỉ mong đến ngày có thể gặp lại ở bên ngoài.”

“Đại tẩu nói chính là ý của ta và tứ đệ muội, Trang tiểu thư giúp chúng ta tìm đường sống trong chỗ chết, chuyện này trước đây ta cũng không dám nghĩ, cảm ơn ngài, thật sự cảm ơn ngài, cảm ơn ngài...”

Vì con, cho dù là người kiêu ngạo cũng có thể trở nên hèn mọn, tựa như mẫu thân của nàng, lúc đó chẳng phải vì tỷ đệ bọn họ mà táng mạng ở Trang gia.

Trang Thư Tình tất nhiên không thể chịu đại lễ của các nàng, cũng không thích như vậy, nâng đại hoàng phi lên nói: “Ta đi ra ngoài trước, người đưa hai tử ra, hai người các người cũng trở về đi, ta sẽ lập tức qua đón bọn nhỏ.”

“Vâng, vâng.” Ba người lau lệ đi chuẩn bị, tinh thần trước giờ chưa từng tốt như vậy.

Ba nhà, tám đứa nhỏ, mọi người đều hiểu lần này ly khai thì rất khó có thể gặp lại nhau, có người không hiểu chuyện mếu máo, cũng có người cười đến thoải mái.

Đưa người đến Ôn Tâm điện, cung nữ và ma ma toàn bộ đều đã đến, Ôn Đức cũng đến. Trang Thư Tình không tiếp xúc nhiều với đám hoàng tôn quận chúa nhiều, nàng còn có nơi phải đi.

Hoàng hậu nhìn nàng đến cũng nói, “Ôn Đức đã tới, có ý nhắm dùm ý chỉ của hoàng thượng.”

Nàng không có nói ý chỉ là gì, Trang Thư tình cũng không hỏi.

Hai người ngồi đối diện nhau, một người là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, một người là nữ tử hiện có quyền lực lớn nhất Đại Chu.

Nhưng bản thân hoàng hậu biết rõ, nàng kém đôi phương rất nhiều.

“Thư Tình... ta có thể gọi người thư vậy sao?”

“Tất nhiên có thể, nương nương là trưởng bối, xưng hô Thư Tình như thế nào cũng được.”

Hoàng hậu cười, tuy rằng khóe mắt đã có nếp nhăn nhưng bộ dáng vẫn dịu dàng như trước, khiến Trang Thư Tình nhìn cũng cảm thấy rất đẹp.

“Ta thực hâm mộ người.”

“Nương nương ngài có biết trên đời này có bao nhiêu người hâm mộ ngài? Nhưng ngài vẫn không vui vẻ, đây cũng là lý do ngài hâm mộ ta. Có vài thứ chưa hẳn mình muốn là đã có được.” Trang Thư Tình nhìn cung điện khắp nơi tràn ngập vàng son đẹp đẽ quý giá nhưng lại vô cùng tịch mịch, “Ta cũng không có bao nhiêu vĩ đại, giang sơn này là thứ hoàng thượng muốn giao cho Chỉ Cố, cho dù hẳn không cần, nhưng trước khi hẳn trở về ta không thể để người khác đập đổ, kết quả thế nào ta không dám đoán trước, nhưng ta sẽ tận hết khả năng có thể.”

“Người a, thật không biết ai là kiếp của ai, lần này đến đây là vì cái gì?”

Trang Thư Tình cũng không quanh co lòng vòng, “Phủ đệ của đại hoàng tử, nhị hoàng tử và tứ hoàng tử đã bị niêm phong, người trong phủ

đều bị cấm túc, tám đứa nhỏ của ba phủ ta đã đón vào cung, về sau sẽ ở lại Ôn Tâm điện, giao cho nương nương toàn quyền chiếu cố, nương nương là người không minh, cũng biết được đây chính là hoàng thượng tín nhiệm ngài.”

“Ta không có kinh nghiệm chiếu cố đứa nhỏ...”

“Chuyện này sẽ có người đi làm, nương nương cụ thể phải làm nhưng gì, nói như vậy cũng không cần ta xen vào.” Trang Thư Tình đứng dậy, “Trong cung rất tịch mịch, nhiều thanh âm của đứa nhỏ một chút cũng khiến lòng người vui vẻ, sinh hoạt của nương nương cũng có thêm chút sắc thái.”

Hoàng hậu hiểu được, dùng sức gật đầu với Trang Thư Tình: “Bàn cung đã biết.”

Trang Thư Tình vén áo thi lễ, cáo từ rời đi.

Ma ma vẫn đứng ở phía sau hoàng hậu tiến lên đỡ hoàng hậu ngồi xuống chậm chậm nói: “Vị Trang đại phu này cũng không phải người bình thường.”

Nếu như là người tầm thường, há có thể được Bạch Chiêm ưu ái, hiện tại còn nhảy lên phía trên mọi người, được toàn bộ tín nhiệm của hoàng thượng, thực là có bản lĩnh.

“Lời như vậy về sau ít nói, nàng có thiện ý với ta, chúng ta cũng nên báo lại thiện ý, người của Ôn Tâm điện người tự mình đi quan sát, chi phí ăn mặc cũng tinh tế một chút, không được để bọn họ chịu thiệt, phân phó người Ôn Tâm điện, nếu bọn họ xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải lập tức nói với ta... Thôi, vẫn là ta tự mình đi một chuyến mới an tâm.”

Ma ma nhìn hoàng hậu tinh thần sáng láng, trong lòng cũng được trấn an không ít, Trang đại phu thật sự là tấm gương tốt, hoàng hậu đều treo

nàng ở ngoài miệng, làm việc cũng ần ần có chút giống nàng, như vậy tốt, dù sao cũng số với tự bản thân bị ghen hòng vẫn tốt hơn nhiều.

Qua lại mấy nơi đến buổi trưa Trang Thư Tình mới trở về Lam Chi Hiện cung, cơm cũng ăn ở đây.

Một người ăn cơm không có chút hương vị gì, qua loa ăn vài miếng liền buông đũa, vòng qua tấu số xem một chút.

Những thứ này nguyên bản là phải qua tay hoàng đế nhưng về sau nàng đều phải làm hết.

Không phải không cam lòng, nhưng bây giờ nếu nàng chăm chỉ một chút, làm tốt một chút, tưởng tượng rằng sau khi Chi Cố trở về có thể thoải mái một chút, nghĩ như vậy nàng liền cảm thấy tốt hơn nhiều.

Không biết... Chi Cố đến nơi nào rồi.

”Trang tiểu thư, lão nô cầu kiến.”

”Ôn công công mời vào.” Buông số con, Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Có việc?”

”Vâng, Trang tiểu thư, đây là Giang Hải, hần rất quen thuộc chuyện trong cung, nếu ngài cần người chạy việc thì cứ kêu hần, nhất định hần sẽ làm việc thỏa đáng.”

Trang Thư Tình không hỏi hần có tin được hay không, mà hỏi, “Lúc phát sinh phản loạn hần ở đâu? Đang làm gì?”

Ôn Đức gục đầu xuống, “Hần đúng lúc được hoàng thượng phái ra kinh đô truyền chỉ, không ở nơi này.”

”Lưu lại đi.”

”Vâng.” Ôn đức ho một tiếng, Giang Hải liề niên vào ùy xuống, “Nô tài Giang Hải, tham kiến Trang tiểu thư.”

”Miễn lễ, người đi tìm Lục hoàng tử, gọi hắn tới gặp ta.”

”Vâng.”

Ôn Đức thấy nàng không có phân phó gì khác, cúi người hành lễ, cũng lui đi ra ngoài.

Không bao lâu, Chu Tri Tiểu đến.

Không đợi hắn nói lời nào, Trang Thư Tình chỉ vào cái ghế bên cạnh nàng nói, “Ngồi xuống đây, những thứ này đệ xem hết một lần, không hiểu thì cũng phải nghĩ biện pháp để hiểu được nó.”

Chu Tri Tiểu chưa kịp phòng bị liền bị nàng ném cho một thứ, cúi đầu nhìn, là tấu chương, này...

Trang Thư Tình cũng không nói gì nữa, lần nữa cầm lấy một cái tấu chương khác lên đọc.

Chu Tri Tiểu trong lòng có vô số nghi vấn, ẩn ẩn còn có chút không thể tin cùng chờ đợi, nhưng lúc này chỉ có thể khiêm chế xuống, nghiêm cẩn xem.

Giang Hải cong thắt lưng tiến vào bẩm báo, “Trang tiểu thư, Trương đại nhân. Đồng đại nhân, Vệ đại nhân của bộ tài nguyên cầu kiến.”

“Mời vào.”

“Vâng, ba vị mời vào.”

Ba người vừa vào cửa liền nhìn thấy một bàn tấu chương, cùng với những người đang kiểm duyệt tấu chương ở sau án.

Đồng Minh Dương nhất thời cảm thấy mặt hắn đang vận vẹo, thiên hạ này rốt cuộc là của ai? Sao ngay cả tấu chương cũng phải do Thư Tình xem? Nếu truyền ra, vốn lời đồn vẫn còn đang chỉ là gió thổi mây phun cũng lập tức hóa thành cuồng phong thổi bay Thư Tình.

Đồng tử Trương Hải co rút lại, nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc nói: “Biện pháp của Trang tiểu thư quả thật tuyệt diệu, chỉ một thời gian ngắn như vậy cửa nha môn cũng sắp bị đập hư, lão phu làm quan vài thập niên mới biết được Đại Chu thế nhưng có nhiều nhân tài có thể sử dụng như vậy.”

“Chỉ cần đưa người đến vị trí thích hợp, ai cũng đều có thể phát huy tác dụng, đem một người lợp ngói đi khắc hoa, người cũng không thể trách hắn làm không tốt.” Nói xong cũng không ngần đầu lên, Trang Thư Tình tùy tay đem tấu chương đã phê xong ném vào trong tay Chu Tri Tiểu, sau đó mới nhìn về phía mấy người, “Gặp được việc khó?”

“Vâng.” Người nói là Đồng Minh Dương, khi hắn ngồi lên vị trí kia, hắn đã đem tâm thái san cho bằng phẳng, “Trương đại nhân tạm thời điều động bốn người từ Lại bộ đến hỗ trợ, nhưng nhân thủ vẫn không đủ, người đăng kí quá nhiều, còn đang cuồn cuộn không dứt, nếu cứ như vậy...”

“Đây chính là vấn đề các người phải tự mình giải quyết.” Trang Thư Tình xoa xoa cổ tay, “Bộ tài nguyên không chỉ nắm giữ tài nguyên, còn phải hóa giải những vấn đề nan giải, hiến sự tình trở nên gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa có thể tìm được người tài trong vạn người, bây giờ chỉ có một kinh đô, về sau chính là cả nước, các người tính thế nào? Cũng không phải chỉ kinh đô mới có người tài.”

Vệ Kiến Hi cười khỗ, “Trang tiểu thư, đối với chuyện làm sao có thể đào được chỗ tốt từ người khác thì ta quen thuộc nhất, nhưng việc này thật sự là... Chúng ta cũng không cầu gì khác, chỉ cần Trang tiểu thư đứng ra làm mẫu một lần, để chúng ta có cái phương hướng.”

Đúng là cũng không ngốc, Trang Thư Tình khước mắt nhìn thấy Chu Tri Tiểu đang vênh tai lên nghe, hơi suy nghĩ một chút, cầm ra một khối án thư, lại cầm bốn bản tấu chương đặt lên trên cùng, mỗi bản có chút khoảng cách, “Đây là phương hướng của kinh đô.”

Sau đó cầm bốn bản đặt phía dưới bản thứ nhất, “Hoặc lại có thể chia theo hướng này.”

Quét tấu chương lại cùng nhau, Trang Thư Tình lại lần nữa sắp xếp. “Ngoại thành thuộc kinh đô, trong ngoài đều có chia thành nhiều phân khu, mỗi phân khu đều có một số nghề nghiệp đặc thù...” Trang Thư Tình nhún nhún vai, tính tổng lại, sau đó bắt đầu chia.

“Hẳn là có ba mươi sáu nghề nghiệp, thậm chí là nhiều hơn, các người có thể có lợi, chia làm vài cái thuộc loại, phân loại người, sau đó bỏ vào một chỗ...” Nhìn ba người đang đăm chiêu, Trang Thư Tình biết mình nói đã đủ, “Không cần làm hoàn toàn theo lời ta nói, các người tự bản thân cân nhắc xem phương thức nào thích hợp, chuyện này cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, từ từ sẽ đến, không nên nóng nảy.”

Trương Hải chấp tay thi lễ, “Hiểu được, chuyện này đến hoàng cung đúng là không uổng công.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 175: Cần Các Người Để Làm Gì?

Phê xong tất cả tấu chương, Trang Thư Tình để Giang Hải chuyển đến chỗ của hoàng thượng.

Hoàng thượng chỉ tùy tay lật xem mấy bản, sau đó cho Ôn Đức đưa về, “Hoàng thượng nói những chuyện này sau này Trang tiểu thư cứ tự mình phê chuẩn không cần phải đưa đến chỗ của hoàng thượng nữa.”

Ôn Đức nhớ đến khi hoàng thượng liền thở dài nói: “Lúc đó đưa nàng lên vị trí này cũng vì bất đắc dĩ, lại không nghĩ rằng đây chính là quyết định đúng đắn nhất cuộc đời này của trẫm.”

Ngày tiếp theo vẫn ngự triều ở nghi thiên điện, mọi chuyện đều phải đặt dưới mắt hoàng đế, đây là chuyện mà Trang Thư Tình nàng kiên trì muốn làm.

Lần này, Trang Thư Tình không chờ những người khác mở miệng trước liền nói: “Ta đã cho người đi điều tra, con số binh quân mỗi ngày các bộ trình lên có khoảng 120 tấu chương, nhưng những chuyện bắt buộc ta phải xử lý, phê duyệt lại không vượt quá 100, ta muốn hỏi các vị, nếu như chuyện gì cũng phải giao hết vào tay ta thì còn cần các người để làm gì? Những chuyện còn con đó các người ra mặt giải quyết so với đưa vào tay ta có gì khác nhau? Chức vụ của các người để làm gì? Quyền lực của các người dùng ở đâu?”

Ý của nàng... là muốn chính bọn họ tự ra quyết sách?

Trong mắt chúng thần đều có chút hưng phấn, Trang tiểu thư này cuối cùng là nàng không hiểu hay đã quá hiểu?

Từ trên bàn cầm lấy một quyển tấu chương, “Đây là tấu chương của bộ lễ trình lên, xin chỉ thị là, trang phục và phục sức của ta phải làm như thế nào... Chuyện này các người không cần tốn tâm tư, ta chính là ăn mặc như thế này, cũng không phải không thể ra ngoài gặp người, nghe nói xiêm y của ta vẫn luôn dùng vải dệt vô cùng tốt, đối lại là các người làm thì không nhất định sẽ tốt như vậy.”

“Cái này.” Trang Thư Tình lại cầm lấy một bản tấu chương lên, “Nếu ban trước còn có thể nói là xin ý kiến của ta, nhưng cái này... Ngô đại nhân, nếu một ngôi nhà trong kinh bị cháy cũng cần phải tấu lên cho hoàng thượng thì có phải nhà ai mới sinh, người nhà ai mới chết, hoàng thượng đều nhất thiết cần phải biết sao?”

Ngô đại nhân bị điểm danh mặt đều đã sắp cúi đến ngực, trong lòng cảm thấy khó chịu. Hắn viết tấu sớ như vậy đã mười năm, bao nhiêu năm trước cũng không sao, thế nào hôm nay lại không được?

“Cảm thấy ta không có việc gì nên kiểm chuyện sao? Hoặc là, cảm thấy ta làm như vậy là vì muốn củng cố quyền lực?”

Ném tấu chương lên bàn, Trang Thư Tình giương mắt về phía chúng thần. “Kỳ thực ta chỉ muốn khiến bản thân ta thoải mái một chút, mong muốn quyền lực trong tay của các người có thể được vận dụng một cách triệt để, chuyện gì cũng cần xin quyết định của hoàng thượng cũng không thể chứng minh được rằng các người có bao nhiêu tôn kính hoàng thượng, bất quá chỉ là sợ gánh phải trách nhiệm thôi, như vậy, còn cần các người để làm gì?”

Mấy chục nam nhân trong phòng bị một nữ nhân khinh miệt nói ‘Cần các người để làm gì?’ cơ hồ nháy mắt liền bị kích động, không kiên nhẫn

lên tiếng, “Hạ quan xin hỏi Trang tiểu thư. Thế phải làm như thế nào thì mới hữu dụng?”

“Đơn giản, người là quan viên bộ binh, chuyện gì liên quan đến nội bộ thì người tự mình đưa ra quyết sách, Binh bộ thượng thư là người lãnh đạo trực tiếp, người cứ xin chỉ thị của hãn mà chấp hành, đây là quyền hạn chức quan của các người, cũng là nghĩa vụ các người cần phải làm, nếu người không tài giỏi hơn người khác thì dựa vào cái gì người có thể làm quan mà người khác không thể?”

Trang Thư Tình nâng cằm. “Chuyện trước kia ta không xen vào, về sau cũng không có liên quan gì đến ta nhưng hiện tại người đang giám quốc là ta, tất cả các người làm việc phải dựa trên quy củ của ta, ta cho các người thời gian để thích ứng, hi vọng ngày mai số lượng tấu chương ta nhìn thấy trên bàn không vượt quá một trăm, ngày sau, không vượt quá chín mươi, cứ như vậy mà giảm xuống.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, không một người lên tiếng.

Lâm Tri bước ta khỏi hàng, “Lão thần ngu dốt, không thể không hỏi.”

Thái độ của Trang Thư Tình với hãn coi như là khá khách khí, “Lâm đại nhân, mời nói.”

“Nghe ý tứ của Trang tiểu thư làm muốn phải tự bản thân quyết đoán hết tất cả sự vụ, lão thần muốn hỏi. Chuyện xử lý có cần bó buộc trong phạm vi nào hay không? Hay là tất cả mọi chuyện đều như vậy, nếu tất cả mọi chuyện ta đều phải tự mình làm chủ, như vậy có phạm vào tội khi thượng(*) hay không?

(*) Khi thượng: khinh thị người trên --> ở đây chỉ hoàng thượng

“Phạm vi xử lý như thế nào chư vị đại nhân đều phải nắm chắc, đó là quyền hạn của các người, các người không phải trẻ con, không cần một tiểu

bồi như ta cầm tay chỉ từng nét chữ, như vậy sẽ là trò cười của người làm quan, cũng là trò cười của toàn thiên hạ, về phần khi thượng... Ta chỉ nói chuyện do các người quyết định, chứ không nói tất cả mọi chuyện sẽ không để cho hoàng thượng biết.”

Lâm Tri chấp tay, lui trở về.

“Đối mặt với bất kỳ chuyện nào thì cũng phải đưa ra nhiều phương hướng giải quyết rồi chọn ra phương pháp thích hợp nhất để xử lý, ta cũng muốn nhìn một chút, các vị có thật sự thích hợp ngồi ở trên vị trí kia không, thời gian mười ngày hy vọng các vị có thể thích ứng tốt, về phần khác, Ôn công công, tuyên chỉ đi.”

“Vâng.” Ôn Đức lấy ra thánh chỉ, tất cả mọi người quỳ xuống.

”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lã Bách Song, Phan Lập, Trần Như Phi, Cát Hạo bốn người này khi tại vị chưa từng đề ra kế sách giải quyết cùng các vị quan viên trong bộ, có cử chỉ phạm thượng, nay đoạt này chức quan, ra lệnh cường chế bế môn tại gia, có chư khanh ở đây chứng giám, khâm thờ.”

Lời ngắn ý giản, tuy là viết trong thánh chỉ, nhưng nghe ngữ khí lại giống như là lời của Trang Thư Tình, Trang Thư Tình cũng không phủ nhận, nhìn về phía bốn người đã sắc mặt xanh mét: “Ngày hôm qua ta đã cảnh cáo, nếu không muốn làm chức quan này, vậy thì từ đi, Trương đại nhân, Đồng đại nhân và Vệ đại nhân, các vị hãy mau chóng chọn ra người thích hợp thay vào chỗ trống đi.”

“Vâng.”

Đồng Minh Dương trả lời vô cùng lớn, tiểu cô nương tự nhiên tùy ý như chốn không người này chính là cháu gái của hắn, nhìn đi, nàng có bao nhiêu lợi hại, quả thực nữ nhi nói đúng, uy phong tám phía, không cần đi

hỏi thăm nhiều hần cũng có thể tưởng tượng được, sau ngày hôm nay lời đồn về nàng sẽ tăng lên đến mức độ nào.

Không cần nói nữ nhi sùng bái Thư Tình như thế nào, mà ngay cả hần cũng không thể không bội phục.

Hần là tất cả thông minh tài trí, cam đảm khí phách của Đồng gia và Trang gia đều dồn hết trên người nàng.

Quyền lực cao nhất của một quốc gia cứ như vậy được đặt vào tay của một nữ nhân, hơn nữa còn là công khai.

Người hữu tâm thì bàng quan, cũng không người không phải không muốn nhân cơ hội đảo loạn, nhưng cuối cùng là bị tước mất chức quan, ngay cả thể diện cũng mất đi sạch sẽ.

Mặc kệ nói như thế nào, bị một nữ nhân điểm danh trào phúng, người hơi có chút tự tôn đều sẽ không tiếp thực được, cũng có không ít người vì tránh đi chuyện mất mặt này mà làm việc để tâm hơn rất nhiều.

Chỉ cần để bụng, hiệu suất chắc chắn sẽ tăng lên.

Số lượng tấu chương đưa tới mỗi ngày giảm đi rất ít, nhưng quả thật là có giảm, đại nhân các bộ gầy đi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, nhưng tinh thần ngược lại rất tốt.

Có thể là vì thật sự dụng tâm làm việc nên có cảm giác thành tựu tràn đầy.

Ba ngày sau trời liên tiếp mưa, thời tiết sau cơn mưa trở nên trong vắt.

Tuần cuối của tháng tư, cỏ cây như chứa đầy sức sống, trên lá còn đọng hơi nước, ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ ra sắc màu xinh đẹp.

Lệnh cấm của kinh đô được trừ bỏ, thủ vệ chung quanh cửa thành được bổ xung thêm rất nhiều.

Khi nhìn thấy số lượng lớn xe ngựa đang chạy đến kinh thành, thủ vệ ập tức thông tri trưởng quan.

Lúc trước xảy ra phản loạn, thần kinh mọi người vẫn còn buộc chặt, hai tiểu đội nhân mã, mỗi đội mười người lập tức được điều đến.

Xe ngựa ngừng lại.

Có người cưỡi đao xuống cho thuộc hạ dục ngựa tiến lên, chấp tay hướng về phía đoàn người xa lạ, “Bản quan thống lĩnh cấm quân Kim Quý, phụng mệnh hoàng thượng lĩnh người Từ gia lên kinh, đây là quan bài của hạ quan.”

“Nguyên lai là Kim đại nhân.” Người dẫn đầu tiểu đội tiếp nhân quan bài cẩn thận nghiệm qua, sau khi xác định là thật lập tức liền thu hồi phòng bị: “Hạ quan Tà Quân, hiện là tướng thủ thành Đông, Trang tiểu thư sớm có truyền xuống mệnh lệnh, Khi đại nhân trực tiếp vào kinh yết kiến, về phần mọi người Từ gia, hoàng thượng đã ban thưởng phủ đệ, thỉnh mọi người trước trở về phủ đệ nghỉ ngơi, chờ triệu kiến.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 176: Thời Kỳ Giáp Hạp

Mặt Kim Quý không hề biến sắc, chấp tay nói: “Phiền Tả đại nhân phải người dẫn đường, bản quan đưa Từ gia về Từ phủ sau đó liền lập tức đi bái kiến hoàng thượng.”

Mọi người đều là người thông minh, Tả Quân lập tức đi an bày, Kim Quý giục ngựa tiến đến một chiếc xe ngựa, gõ nhẹ cửa.

Rèm xe nhấc lên, lộ ra vẻ mặt Từ Giai Oánh đã gầy đi không ít.

“Kim Quý đại nhân.”

Kim Quý khẽ gật đầu với nàng, “Từ phu nhân, phải vào thành, giống như tin tức lúc trước ta nhận được, hiện tại là Trang tiểu thư giám quốc, Tả quân nói hoàng thượng đã sớm chuẩn bị phủ đệ cho Từ gia, có thể thấy được Từ gia đã an toàn.”

Từ phu nhân đè nén vài tiếng ho khan, thanh âm khàn khàn truyền ra, “Trên đường ít nhiều nhờ có Kim đại nhân chiếu cố, lão thân ghi nhớ trong lòng.”

“Từ tướng quân là người tại hạ vô cùng khâm phục.” Thấy Tả Quân đã chờ ở phía trước, Kim Quý đè nặng thanh âm nói lời cuối cùng, “Đóng cửa, từ chối tiếp khách, bất kỳ ai.”

“Đa tạ Kim đại nhân nhắc nhở.”

Trên đường tới phủ, mặc dù đã thả chậm tốc độ nhưng thời tiết lại không tốt, thường xuyên đổ mưa, Từ phu nhân luân phiên bị đả kích, thân thể vốn kém còn bị ép buộc như vậy nên liền đổ bệnh.

Mỗi ngày đều có người đưa thuốc đến đúng giờ, nhưng trong lòng có tích tụ nên thân thể lão phu nhân cũng không có bao nhiêu khởi sắc.

Từ Giai Oánh thấy mẫu thân gầy đi nhiều như vậy, nước nở ôm lấy người nói: “Nương, không có việc gì, Từ gia không có việc gì, ngài nhất định phải nghĩ thoáng lên, nếu cha nhìn thấy người như vậy sẽ vô cùng tự trách, Từ gia lúc này không thể chịu bất kỳ kích thích nào, nương, người không thể có việc gì...”

Vỗ vỗ tay nữ nhi, lão phu nhân thở dài, “Nương biết, nương chỉ là có chút mệt mỏi, nghĩ ngơi mấy ngày sẽ tốt lên.”

Từ Giai Oánh không tiếng động rơi lệ, vừa nghĩ có thể lập tức nhìn thấy sư phụ, tâm buộc chặt nguyên một đường rớt cuộc cũng buông xuống. Nàng cho rằng đến kinh đô Từ gia sẽ phải đối mặt với thác dữ, trong kinh đô Từ gia giao hảo với nhiều người như vậy, ai có thể ra mặt nói giúp cho bọn họ.

Nhưng hiện tại nàng không vội, có sự phụ ở đây, sư phụ khẳng định sẽ thay nàng suy nghĩ chu đáo mọi chuyện.

Kim Quý đi cầu kiến hoàng thượng trước, nhưng hoàng thượng lại cho Ôn Đức trực tiếp đưa hản đến trước mặt Trang Thư Tình.

“Từ gia mọi người có khỏe không?”

Kim Quý không dám ngẩng đầu lên, “Những người khác chỉ có chút suy yếu tinh thần, chỉ là lão phu nhân, sợ là có chút không tốt.”

Trang Thư Tình lập tức ngẩng đầu, buông bút hỏi, “Như thế nào?”

“Từ khi ra khỏi Hội Nguyên Phủ liền ngã bệnh, thuốc do người của Bạch công tử chuẩn bị, Từ phu nhân trên đường đến đây cũng rất ít xuống xe ngựa, có chuyện gì cũng đều để Tứ tiểu thư truyền lời, hoặc là để Từ gia tam công tử lên xe ngựa nói chuyện, không muốn để mọi người Từ gia biết được, sợ sẽ rối loạn nhân tâm.”

Trang Thư Tình nguyên bản không tính khi Từ gia vừa đến sẽ lập tức đi xem bọn họ, hiện tại mỗi tiếng nói cử động của nàng đều đại biểu cho hoàng thượng, tất cả đều phải cân nhắc, nhưng lúc này nàng cũng bất chấp những thứ này.

“Giang Hải, người đến thái y viện một chuyến, an bày cho Vinh viện sử đến Từ gia.”

“Vâng.”

Trang Thư Tình đứng dậy chuẩn bị đi, lại nhớ đến cần an bày chuyện cho Kim Quý, “Người trở về đúng lúc, nhanh chóng chỉnh lý cấm quân, về sau không có thống lĩnh tả hữu, an nguy của hoàng cung giao hết cho người.”

Một đường hồi kinh, tin tức liên tiếp truyền đến khiến Kim Quý nhất thời chưa kịp tiêu hóa, nhưng nghe Trang Thư Tình nói như vậy cũng biết bản thân được coi trọng, trên mặt tươi cười sáng lạn, chỉ là thoát nhìn có chút ngốc.

Trang Thư Tình có vài phần thiên vị với những người như vậy, cười cười, lại nói: “Cấm quân là bộ phận bị tổn hại nhiều nhất, người mau chóng bổ sung người vào. Nhớ kỹ, trọng chất lượng chứ không đặt nặng số lượng, người nhất định phải được sàng lọc chọn lựa, không thể lại khiến những người dụng tâm kín đáo trà trộn vào.”

“Vâng, hạ quan nhớ kỹ.”

Trang Thư Tình vội vàng đi tới Từ phủ.

Nơi này lúc trước là toàn nhà của đại hoàng tử, sau khi nàng thu hồi hoàng thượng liền ban cho Từ gia, bởi vì lúc trước đã đến nên cũng quen thuộc.

Không có người gác cổng, nha hoàn và sai vặt mang theo cũng chỉ có mấy người ít ỏi, Trang Thư Tình tiến vào phòng chính mới có người nhìn thấy nàng.

“Trang tiểu thư!”

“Người ở nơi nào?”

Nha hoàn kia vành mắt đỏ hồng vội vàng cúi người thi lễ, sau đó nghiêng người dẫn đường, “Mời ngài theo nô tì, vừa rồi ngự y trong cung đã đến, hiện tại người đều ở trong phòng lão phu nhân.”

Cách chỗ của mọi người cũng chưa đến vài bước, rất nhanh Trang Thư Tình liền thấy được mọi người Từ gia.

Lần gặp mặt này khiến nàng nghĩ đến Dương gia, chỉ là so sánh một chút thì nữ quyến trong phòng yếu hơn rất nhiều so với nữ quyến Dương gia.

Còn nữa, mệnh của Từ gia cũng tốt hơn Dương gia, tốt xấu gì thì Từ tướng quân và nhị công tử cũng có thể còn sống trở về.

“Sự phụ!” Từ Giai Oánh vừa quay đầu liền nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa, cơ hồ là dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến, ôm chặt lấy nàng khóc đến nỗi không kịp thở.

Từ phu nhân chống giường ngồi dậy, đẩy người bên cạnh ra một chút muốn đi xuống giường.

Trang Thư Tình vội kéo Từ Giai Oánh lên, “Lão phu nhân hiện tại không cần nói gì hết thân thể ngài quan trọng hơn.”

“Lão thân ta cảm ơn ngài, Trang đại phu, chỉ là tiếng cảm ơn này quá nhẹ, thi lễ mới khiến thể xác và linh hồn lão thân có thể thoải mái chút.”

“Ngài thoải mái, nhưng trong lòng của ta không cho phép, được rồi, Giai Oánh, đừng khóc, đến đỡ nương nằm xuống, Vinh viện sử, tình huống thế nào?”

Trước mặt vị này, Vinh Chính cũng không chỉ nói lời tốt, đành nói thẳng: “Lão phu nhân tuy rằng lúc trước bảo dưỡng tốt nhưng rốt cuộc cũng là người có tuổi, tinh thần bị tổn thương nặng nề, hơn nữa còn bị phong hàn xâm nhập lục phủ ngũ tạng, tĩnh dưỡng vài tháng may ra mới tốt lên được, lão phu nhân nhất định phải an tâm tĩnh dưỡng.”

Cho dù là dưỡng tốt thì thọ nguyên sợ là vẫn sẽ có chút trở ngại, nếu như lại chịu kích thích thì không chừng sẽ không còn, lời này Vinh Chính chưa nói.

Trang Thư Tình cũng đi qua xem mạch, trong lòng cũng hiểu được, “Mọi người đều nghe được rồi chứ, lão phu nhân cần phải tĩnh dưỡng tốt, có chuyện gì, các người đều phải chịu tội, đừng ép buộc người đến mức không còn.”

Lời này nếu người khác nói, Từ gia chưa chắc sẽ nghe lọt tai, thậm chí còn tâm sinh phản cảm.

Nhưng bởi vì lời này là do Trang Thư Tình nói, trên đường không quá chịu khổ đều nhờ người của nàng, đến kinh đô cũng nhờ nàng mà được yên ổn, đối với nàng mọi người đều tin phục, tất cả ào ào đáp lời.

Vinh Chính kê đơn thuốc, sau đó Từ Khang Bình tự mình đưa người ra ngoài.

Lão phu nhân cầm lấy tay Trang Thư Tình, đôi tay ngày thường được bảo dưỡng thích dăng, thoát nhìn phú quý trắng nõn, nay lại gầy trơ xương, “Có thể khiến viện trưởng thái y viện đến đây một chuyến đều là nhờ mặt mũi của Trang đại phu, người Từ gia khiến ngài thêm phiền toái rồi.”

“Từ gia vốn không làm sai gì, ngài yên tâm, hoàng thượng đã từng nói, Từ tướng quân là bề tôi đắc lực của ngài. Từ tướng quân trung tâm, hoàng thượng đều hiểu, con đường sau này còn dài, ngài đừng vì chuyện này mà khiến bản thân suy yếu.”

Nước mắt của Từ phu nhân nhịn suốt một đường lúc này liền chảy xuống, “Hoàng thượng thánh minh.”

Đây là tư tưởng Trang Thư Tình không cách nào lý giải, vì hoàng gia mà mất đi một đứa con. Phu quân và một đứa con khác còn sống trở về cũng phải nhận hết cực khổ, nhưng bởi vì một câu thánh minh của hoàng thượng lại có thể hóa giải khúc mắc trong lòng.

Nàng tự nhận bản thân làm không được.

Nếu người chịu phải chuyện này là nàng, nàng sẽ hận cả đời.

“Ngũ hoàng tử đã trảm, những chuyện hãn làm không thể giấu giếm, Từ tướng quân chịu oan đã như đinh đóng cột, tuy hiện tại chuyện Từ tướng quân còn sống chưa người nào biết được, nhưng chờ mọi người an trí tốt sợ là có người đến cửa, hiện tại tốt nhất là không nên gặp bất kì ai.”

Từ phu nhân gật đầu, “Lão thân minh bạch ý của Trang đại phu, Bình Nhi, đóng cửa Từ gia, từ chối tiếp khách.”

“Vâng, nương.” Từ Khang Bình trả lời mẫu thân, sau đó xoay người bái một bái với Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình muốn tránh đi, Từ phu nhân lại cầm chặt lấy tay nàng, “Lễ này, Trang đại phu ngài nhận đi.”

Nữ quyến Từ gia cũng ào ào cúi đầu, Trang Thư Tình không thể chịu lễ của mọi người trong phòng, “Mau đứng lên hết đi.”

Từ Giai Oánh lại rớt nước mắt, Trang Thư Tình bất đắc dĩ, “Quần áo ta đều là nước mắt, có thể mang đi làm muối cho một bàn đồ ăn.”

Đang khóc, Từ Giai Oánh ‘phốc’ một tiếng nở nụ cười, vừa khóc vừa cười, chật vật vô cùng.

“Để nàng khóc đi, nước mắt đã ghen một đường.” Từ phu nhân yêu thương nhìn nữ nhi, bởi vì tùy hứng mà chọn nhầm nam nhân, với tính cách của nữ nhi sợ là phải khiến nàng lo lắng cả đời, nhưng nghĩ đến cũng người được lợi lại là nữ nhi gốc này.

May mắn bá được một vị sư phụ tốt như vậy, về sau hai mắt nàng đóng lại cũng không cần lo nữ nhi sẽ bị người bắt nạt. Ít nhất ở Từ gia, về sau ngay cả chút sắc mặt cũng sẽ không cho nữ nhi xem.

Hồi cung không lâu, Hương Tả liền đến bẩm báo cho nàng, “Từ tướng quân đến kinh đô.”

“Rốt cục cũng đến. Trực tiếp mang người đến gặp hoàng thượng đi, những người khác không gặp nhưng người này hoàng thượng sẽ gặp.”

“Vâng.”

Nguyên tưởng rằng sẽ không cần đến nàng, nhưng không bao lâu Ôn Đức lại đến mời nàng qua. Dặn dò Lục hoàng tử xem xong một bản tấu chương, Trang Thư Tình mới vội vàng đi theo.

So với thời điểm mới được cứu, tuy rằng bôn ba một đường nhưng tinh thần của Từ Công Mậu đã tốt hơn trước nhiều, có thể nói là hồng hào.

Cũng không biết hoàng thượng cho hăn ăn tiên đan thần dược gì.

Từ Khang Thăng và Lưu Xuân Hiền đã ở đó.

Nhìn thấy nàng, hai người nhất tề hành lễ, “Trang đại phu.”

Trang Thư Tình gật đầu với bọn họ, ngồi xuống ghế Ôn Đức vừa mới chuyển đến.

Trong mắt Từ Công Mậu nhìn nàng tràn đầy cảm kích, “Trang đại phu, mọi người từ gia... Ít nhiều đều nhờ ngài.”

“Ta đã nhận một rắc rối ở Từ gia, hoàng thượng, ngài tìm ta?”

Hoàng đế nâng đầu, nhìn tình thần cũng không tệ, “Chuyện bây giờ đều là con quản, nên ta an bày con đến nói chuyện với hăn.”

Trang Thư Tình hiểu được, “Từ tướng quân ngài còn có thể xuất chinh không?”

Hoàng đế dờ khóc dờ cười, nói như vậy có phải quá trực tiếp hay không? Thật là, ngày cả đi đường vòng cũng không có.

Từ Công Mậu nghe xong tinh thần run lên, kém chút vỗ án đứng lên, “Trang đại phu ý muốn nói là hạ quan còn có thể đi đánh Cúc Quốc?”

“Có đi hay không?”

“Đi! Thù của trưởng tử không thể không báo!”

“Từ Khang Thăng vội xin đi giết giặc, “Trang đại phu, ta cũng muốn đi.”

“Có thể, Lưu Xuân Hiền, người có muốn đi?”

Lưu Xuân Hiền miệng khô khốc, hần lại không muốn đi, nhưng ở trước mặt hoàng thượng hần nào có thể cự tuyệt, vậy không phải nói rõ là sợ chết sao?

Lúc này, kỳ thực hần muốn trở về xem thê nhi một hồi, về phần chuyện khác, không muốn suy nghĩ, “Nếu như cần ta, ta sẽ đi.”

Trang Thư Tình vừa lòng gật đầu, “Các người đều có thể đi, hơn nữa, không chỉ các người, tam hoàng tử sẽ đi, hần được xếp làm tiểu tướng dưới trướng Từ tướng quân, chỉ là tiểu tướng, giống tất cả những tiểu tướng khác.”

Câu nói này của nàng khiến Từ Công Mậu nuốt lại lời muốn nói.

“Về chuyện khác, còn có thể cử một tổ người thích hợp đến quan sát trận chiến, lời như ý, quan sát cuộc chiến thì chỉ có thể quan sát cuộc chiến.”

Từ Công Mậu cơ hồ lập tức liền hiểu ý của Trang Thư Tình, dùng sức gật đầu, Chu Quốc hiện tại đang trong thời kì chiến tranh, không nhân cơ hội bồi dưỡng người thì đợi đến khi nào!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 177: Trước Khi Lên Chiến Trường

Quân tình đang khẩn cấp, tạm thời cũng không thể lập tức xuất phát, Từ Công Mậu rốt cuộc cũng không cần lẩn tránh, thoải mái từ trong cung rời đi.

Trang Thư Tình cần phải bắt đầu bố trí.

Cũng không biết là hoàng thượng đang có tâm rèn luyện nàng hay vẫn đang chờ nàng mở miệng xin giúp đỡ, không hề có ý muốn hỗ trợ, giống như đã quên mất chiến trường là thiên hạ của nam nhân, nữ nhân dù biết cũng chỉ là hữu hạn.

Nhưng Trang Thư Tình trước giờ vẫn luôn là cứng nhắc, hơn nữa những thủ hạ của Bạch Chiêm lưu lại cho nàng vẫn còn rất nhiều, nên không hề có ý muốn mở miệng.

“Giang Hải”

“Có nô tài.”

“Thông báo cho binh bộ thượng thư Chu Đại Nhân, hộ bộ thượng thư Lâm Đại Nhân, cùng ba vị đại nhân bộ nhân sự đến nay nghị sự.”

“Vâng.”

Mấy người gặp nhau trước cửa Lan Chỉ Hiên cung, liếc nhìn nhau, tuy rằng không nói lời nào nhưng trong lòng lại hiểu rõ.

Chuyện Từ Công Mạo tìm được đường sống trong chỗ chết đã sớm truyền ra ngoài, hắn vừa rời khỏi cung Trang Tiểu Thư liền triệu bọn họ đến nghị sự, hiển nhiên đã định ra chủ soái là ai, nếu là Từ Công Mạo thì bọn họ cũng không cần phải nhiều lời.

Đối mặt với tình trạng như vậy mà hắn vẫn có thể sống sót quả là gùg càn gĩa càn cay.

“Quân tình trên chiến trường không thể tiếp tục trì hoãn, những tướng lĩnh xuất chinh sẽ được bộ nhân sự cung cấp danh sách, đến lúc nó sẽ thông báo với các quan viên, nhớ rõ, phải viết tất cả mọi thứ đầy đủ, hơn nữa còn phải ghi chú rõ ràng nguyên nhân dùng bọn họ, đây xem như là một bước lớn của bộ nhân sự, Nếu bước đầu tiên mà đã khiến người khác chấ vấ, về sau niềm tin của bộ nhân sự đối với các quan trong triều sẽ bị giảm xuống rất nhiều, Cho nên ba vị đại nhân phải dụng tâm một chút.”

Ba người nhất tề cúi người, “Vâng, hạ quan nhất định sẽ tận lực.”

“Chu Đại Nhân.”

Chu tân Đông tiến lên một bước, “Có hạ quan.”

“Hiện tại chỗ trống trong quân binh còn rất nhiều, tình huống trưng binh hiện nay như thế nào?”

“Chu Quốc nhiều năm chưa xảy ra chiến sự, tướng sĩ lúc trước được trả về nhà có thể đề bạt một số bộ phận, hơn nữa mấy năm nay cũng có trưng binh, nguồn binh lính coi như đầy đủ, cũng không có quá nhiều vấn đề, chỉ là... nếu xuất chinh thì quân đội có nhiều tân binh, chiến lực sợ là không đủ.”

“Năm vừa rồi... A đúng. Chu Quốc nhiều năm vẫn chưa có chiến sự.” Trang Thư Tình suy nghĩ, “ như vậy rút ra một phần ba Nhân Mã của các doanh địa. Không... một nửa nhân mã, tân binh mới đến sẽ được đi đưa đi

các doanh địa để huấn luyện, coi như hậu binh. Dù sao thì cũng tốt hơn ngay từ bắt đầu đã để bọn họ đi chịu chết.”

Đây quả thật là một biện pháp tốt!

chỉ là, “Các thủ tướng của doanh địa sợ là sự không đồng ý.”

“Không tới lượt bọn họ có đồng ý hay không, Chu Quốc là của hoàng thượng, hoàng thượng muốn tuyển binh đi đánh giặc cũng không cần phải thông qua ý kiến của họ. Nếu bọn họ thật dám không đồng ý ta liền cách chức của bọn họ, an bày cho bọn họ tội danh mưu phản cũng không quá phải oan uổng.”

Trang thư tình dứt khoát viết xuống thánh chỉ, bút đã hạ, một cơ hội cũng không lưu lại cho bọn họ.

Chu Tân Đông còn có thể nói lời gì. Hẳn tuy là Vinh bộ thượng thư nhưng vẫn phải nhận mệnh tạo quan hệ hòa hảo với các tướng lĩnh bên ngoài. Hẳn thật muốn nhìn Trang tiểu thư có thể chinh cho bọn họ nghe lời một chút.

“Sau đó là bộ hộ, Lâm Đại Nhân, quân lương của tướng sĩ đều do bộ hộ quản lý, có vấn đề gì không?”

Thân là người quản lý túi tiền của Chu Quốc, Lâm Chi Lúc này tiến lên, khoe miệng rữ xuống, hiển nhiên đối với người có hành vi muốn quét sạch tiền túi của hắn là không quá cao hứng, nhưng thái độ vẫn còn đoan chính, “lão thần đã có chuẩn bị, có thể chống đỡ được.”

“Năng lực của Lâm Đại nhân hoàng thượng đã nhiều lần đề cập với ta, Ngài nói có thể chống đỡ được ta cũng yên tâm. Tài sản của bốn vị hoàng tử đã được kiểm kê lại, đến lúc đó sẽ có một số lượng lớn tài sản được đưa vào hộ bộ.”

Sắc mặt Lâm Tri tốt hơn một chút. “Như vậy thì tốt quá.”

Trang Thư Tình xoay đầu nhìn ra ngoài, ánh mắt có chút đăm chiêu. “Mãnh thú đã đến thời điểm bên trở về núi, tứ vệ thống lĩnh trong kinh đã có nhân tuyển chưa?”

Tứ vệ thống lĩnh đã được tuyển xong trong hai ngày nay, nếu Trang Thư Tình không hỏi, bọn họ cũng sẽ chụp độc tấu lên.

Trong ba người Thương Hải là quan tam phẩm, hai người khác đều là từ phẩm, vì vậy người đứng lên đưa tấu là Trương Hải.

“Mời Trang tiểu thư xem qua.”

Trang Thư Tình nhìn thoáng qua, phái Giang Hạ chuyển cho Chu Tân Đông và Lâm Chi xem thử.

“Các người cảm thấy như thế nào? Bốn người này có thể gánh vác được an nguy của kinh đô hay không?”

Chu Tân Đông muốn chọn người tài để khiến Trang tiểu thư có ấn tượng khắc sâu, nhưng sau khi nhìn kỹ ghi chú của mỗi người, hẳn lại có cảm giác không thể xuống tay.

Mỗi một người Lâm Tri đều nhìn xem cẩn thận, “Ba người này rất tốt, năng lực và tài năng đều đầy đủ, nhưng vị Chu Quân này... từ lục phẩm lên tới tam phẩm, liên tục thăng ba cấp, có phải có chút không thích hợp hay không?”

Người này thì Trang Thư Tình biết, “Nhờ có Lâm đại nhân nhắc nhở, ta mới có thể nhớ ra là hoàng thượng đã quên phải thưởng cho vị công thần này.

Lời này nói ra, trừ Đồng Minh Dương thì mấy người còn lại đều có đỏ mặt, hoàng thượng có quên, đại khái cũng bởi vì người được thương có quá ít, Bạch công tử có thể kịp thời cứu giá, hoàng thượng trao ngôi vị hoàng đế lại cho công tử bởi vì chỗ ngôi đó mới xứng đáng với tài năng của công tử.

Trang Thư Tình... càng không cần phải nói, hiện tại nàng có bao nhiêu quyền lực thì lúc trước cũng đã bỏ ra bấy nhiêu sức lực.

Về phần thuộc hạ của Bạch công tử, ý của hoàng thượng hẳn là muốn để công tử dùng người của mình ra sức vì Đại Chu.

Còn về đám mãnh thú Trang tiểu thư mang đến, vừa không thể thăng quan tiến chức, lại cũng chỉ một mình Trang tiểu thư mới có thể ra lệnh cho bọn chúng.

Chỉ còn lại ít ỏi mấy người, trách không được hoàng thượng sẽ quên mất bọn.

“Cũng là do ta sơ sẩy, đã quên nói với các vị đại nhân, vị Chu Quân này là người thay Chỉ Cố mở cổng thành khi chàng ấy dẫn người vào trong cung, tuy rằng cửa cung không có hắc mở thì Chỉ Cố cũng nhất định mở được, nhưng tấm lòng trung quân ở nơi đó, lại nói lúc đó Chỉ Cố cũng không chiếm thế thượng phong tuyệt đối, canh bạc này coi như là Chu Quân lựa chọn chính xác.”

Trang Thư Tình thở dài một hơi, “Nếu hỏi ta có yêu cầu gì đối với tư vệ thống lĩnh thì chỉ có một, đó là trung tâm, về điểm này hẳn vô cùng phù hợp, hơn nữa ẩn vệ đã điều tra tổ tiên các đời nhà hắc, phụ thân đã từng làm quan đến ngũ phẩm, không thấy được ở kinh đô, bản thân cũng không quá xuất chúng, nhưng cũng tận tụy cẩn trọng, chưa từng phạm sai lầm, như vậy là đủ rồi, huống chi hẳn so với phụ thân hẳn còn rất chủ kiến, chưa hẳn không gánh nổi trách nhiệm thống lĩnh.”

Đây kỳ thực cũng không tính là công lao lớn gì, không ai có thể đi ngăn cản người khác được, mấy người bọn họ cũng không có nhắc lại.

“Đồng đại nhân, công của ngài sẽ không có ban thưởng đặc biệt gì, từ trung thư thị lang lên đến trung thư một bộ, quan giai không thay đổi, chỉ chuyển từ một chức quan nhàn tản lên một chức vị chủ chốt, như vậy đã đủ rồi, nếu còn thưởng nữa, sợ là sẽ có người chỉ vào mũi mắng ta.”

Đồng Minh Dương gật đầu, “Tùy Trang tiểu thư định đoạt.”

Chợt cảm thấy thái độ của bản thân có chút không đúng, đang tính mở miệng, chợt nghe được Thư Tình nói: “Về phần bạn bè ngài lúc đó, Đồng đại nhân thử hỏi bọn họ có nguyện ý dốc sức vì triều đình hay không, lần xuất chinh sắp tới có rất nhiều cơ hội, muốn có phú quý thì phải ra sức, có quân công so với chút công lao này còn lớn hơn rất nhiều.”

“Vâng, ta thay mặt bọn họ đa tạ Trang tiểu thư.”

Việc công không kể chuyện tư, sau khi nói xong Trang Thư Tình quay lại chính đề, “Cúc quốc có khả năng tùy thời xuất binh, phải xử lý mọi thứ nhanh chóng một chút, điều tân binh không thể trì hoãn, trước mắt cũng chỉ có thể điều người từ các doanh trại, ta chỉ có thể cho các vị hai mươi ngày, hai mươi ngày sau, quân đội nhất định phải ra tiền tuyến.”

Chu Tân Đông tính toán một chút, mày nhăn lại, “Trang tiểu thư, nếu muốn đưa thánh chỉ của hoàng thượng đến từng quân doanh sợ là thời gian hai mươi ngày không đủ.”

“Đủ, chỉ cần chạy nhanh một chút là được, kinh nghiệm có thể đúc kết trên chiến trường, ta tin tưởng Từ tướng quân có bản lĩnh này.”

Chu Tân Đông còn muốn nói gì đó, Lâm Tri đã lập tức đáp ứng, “Lão thần sẽ chuẩn bị đầy đủ, cho người tiến hành sắp xếp lương thảo.”

“Lâm đại nhân vất vả, nếu không có việc gì nữa, chư vị nên đi làm việc đi.”

Từ Lan Chỉ cung bước ra, Chu Tân Đông không khỏi liếc mắt nhìn Đồng Minh Dương, thở dài, “Đồng gia có nàng, chờ ta sinh được mười nhi tử cũng không thể bì nổi.”

Đồng Minh Dương chỉ cười cười, không tiếp lời của hắn nhưng trong lòng lại cực kì kiêu ngạo.

Lâm Tri chấp tay sau lưng, khó có khi nghe được những lời này của hắn, “Trang tiểu thư làm việc cực kỳ giống Bạch công tử, đi theo nàng làm việc hiệu suất quả thực nhanh hơn rất nhiều, chỉ mong người này được chỉ bảo có thể được một nửa của nàng, bằng không... Hình như mấy ngày rồi vẫn chưa thấy Bạch công tử.”

Bỏ lại lời này, sau đó hắn liền phui mông rời đi, lưu lại mấy người nhất thời không biết nên nói cái gì, phải nhờ Lâm đại nhân nhắc nhở bọn họ mới tỉnh lại, bọn họ nhớ tới, mấy ngày nay đến nghị sự với Trang tiểu thư hình như bên cạnh đều có Lục hoàng tử ở đó, trong tay cầm, là tấu chương.

Hay là...

Còn có Bạch công tử, quả thật là đã lâu rồi chưa gặp.

Chu Tân Đông giật giật khóe miệng, chung quy hắn vẫn không hỏi ra lời, chỉ ôm quyền, nhanh chóng rời đi.

Ba người của bộ nhân sự cũng cùng nhau trở về, Trương Hải đến gần bên người Đồng Minh Dương, thấp giọng hỏi một câu, “Đồng đại nhân, hình như từ ngày ấy trở đi vẫn chưa thấy Bạch công tử.”

Đồng Minh Dương tất nhiên là biết hắn muốn moi lời từ mình, trên mặt lại bình tĩnh không chút để ý nói: “Hành tung của Bạch công tử ai cũng

không dám hỏi đến, nếu Trang tiểu thư đã ở đây, chắc hẳn Bạch công tử sẽ không bỏ người lại mà biến mất.”

“Cũng đúng, nhưng mà việc này bản thân công tử không ra mặt, lại toàn do tiểu nữ tử... Đồng đại nhân, ta không có ý gì khác, bản lĩnh của Trang tiểu thư bản quan mỗi ngày đều chứng kiến, chỉ là cảm thấy Bạch công tử làm việc có chút quá mức khó lường.”

“Ý của Trương đại nhân ta hiểu, không đối gạt gì Trương đại nhân, nếu một tháng trước có người nói với ta cháu gái ta có tài năng bất phàm như vậy, ta quả thật cũng không tin, tuy ta là cữu cữu nhưng cũng không thể biết được cận kề những năm qua nàng đã trải qua những gì mới có thể khiến một tiểu cô nương trở nên cứng cỏi như vậy, nếu có thể ta cũng chỉ cầu nữ nhi kia của ta có được một phần mười của Thư Tình để nữ nhi có thể sống tốt cuộc sống của chính mình là tốt rồi.”

Trương Hải cười to, “Lời này của Đồng đại nhân, bản quan cũng đã từng nghĩ đến.”

Hai người liếc nhau nở nụ cười.

Vệ Kiến Hi một bên nhìn, trong lòng hờ hững, hai lão hồ ly, nếu mấy chuyện như vậy mà có thể dạy được, thì trên đời nhiều nữ tử như vậy, hà cớ gì lại chỉ có một Trang Thư Tình.

Trong Lan Chỉ Hiên cung, hạ nhân đi đến đưa điểm tâm lên.

Chu Tri Tiểu đang trong quá trình trưởng thành, mỗi lần đến xế chiều liền cảm thấy đói bụng, Trang Thư Tình cũng muốn nuôi hân tốt một chút, đến lúc đó mới có thể dễ dàng tiến hành giải phẫu, mấy ngày hôm trước đã đi phân phó đầu bếp trong cung.

Hai người tiến đến bàn ngồi xuống, ăn một chút điểm tâm, sau đó Trang Thư Tình mới hỏi, “Lời vừa rồi, đệ có nghe hiểu hết không?”

Mấy ngày nay thường xuyên bị hỏi, hẳn hiện tại đã sớm quen, “Nghe hiểu.”

“Nói thử coi.”

Chu Tri Tiểu có chút chần chờ nói: “Triều thần đều có ý tưởng và tư tâm của bọn họ, hoặc là không làm, hoặc là ngay từ đầu phải chặt đứt mọi cơ hội phát triển tư tâm của bọn họ, phải... cường thế một chút.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 178: Chỉ Dạy

Trang Thư Tình nắm lấy cái cốc, nghiêm mặt xuống, “Lúc trước ta có chút thất vọng, thật không hiểu sao mà để lại chậm chạp nhìn không thấy vấn đề, hôm nay cuối cùng cũng đã hiểu.”

Chu Tiểu Nhất thời vừa mắc cỡ lại quần bách.

“Giang Hải, người mang mọi người lui ra ngoài, Hướng Tả, người canh giữ bên ngoài, bất kỳ ai cũng không được phép tới gần.”

“Vâng.”

Chu Tri Tiểu có chút bất an, nhưng dù sao hắn cũng là người của Hoàng thất, từ trong thiên tính đã có kiêu ngạo của một vị hoàng tử, huống chi Trang Thư Tình trước giờ vẫn luôn đối đãi với hắn rất thiện ý, tín nhiệm của hắn với nàng có khi còn hơn cả phụ hoàng.

“Hoàng thượng muốn truyền ngôi cho Chỉ Cố, nhưng Chỉ Cố chàng ấy sẽ chỉ ngồi một thời gian ngắn, chứ không muốn trói buộc ở nơi này, vì vậy hoàng thượng giao phó cho ta và chàng ấy chọn ra một vị xuất chúng trong hoàng thất để kế vị.”

Chu Tri Tiểu hai tay run lên, lúc trước Trang tỷ tỷ mỗi ngày đều mang theo hắn đến đây, không phải là hắn chưa từng có ảo tưởng, nhưng cho dù cũng đã làm mơ hồ đoán được, hiện tại lại thành sự thật, quả thực có chút không chân thật.”

“Hoàng thượng cũng không xem trọng đề, nói tính tình đề rất mềm yếu, rất giống ngài ấy, lo lắng về sau đề sẽ rơi vào hoàn cảnh ngài ấy, ta lại không nghĩ như vậy, ta luôn cảm thấy đề chỉ là không có điều kiện để tranh giành, cũng không phải là không có dã tâm, ta cảm thấy đề tài giỏi như vậy, vì bản thân đã mà suy tính rất nhiều, mong có thể có một ngày kia được hoàng thượng chú ý.”

“Cho nên, đề mới có thể cứu được hoàng thượng từ trong tay của ngũ hoàng tử, trí dũng và mưu kế, đề đều có, thứ đề kém, chỉ là tự tin, đề không tự tin vào chính bản thân đề, giống như sợ rằng hoàng thượng không tin tưởng đề, đề là huyết mạch của hoàng thượng, đề giống ngài ấy không có gì đáng trách, chỉ cần cho đề một tấm gương, chưa hẳn là đề sẽ không thể học tập được, vì vậy ta nghị sự với triều thần cũng không cho đề đi ra, hơn nữa mỗi ngày đều xem đề có hiểu được không, và cho tới ngày hôm nay, ta mới nghe được điều ta muốn nghe.”

“Bắt nạt kẻ yếu là thiên tính của con người. Triều thần e ngại Chỉ Cố, nhưng lại muốn ép hoàng thượng, bởi vì hoàng thượng mềm yếu. Nhưng, bọn họ lại rất hiểu, nếu muốn dùng thái độ khi đối mặt với hoàng thượng để đối mặt với Chỉ Cố, Chỉ Cố sẽ không cho bọn họ trái cây ngon để ăn, cho nên bọn họ mới có thể tránh đi đối mặt, bọn họ không biết Chỉ Cố đến Tây Vực, họ cho rằng ta có Chỉ Cố làm chỗ dựa lưng, cho nên bọn họ mới có thể thành thật trước mặt ta như khi ở trước mặt Chỉ Cố, không dám đối với ta nhưng đối với hoàng thượng, Nhưng nếu từ thân phận để nói. hẳn là hoàng thượng với là người bọn họ tại em ngại nhất, nhưng tại sao lại không phải vậy?”

“Bởi vì tâm tính của hoàng thượng nhân hậu, nhất là khi đối đãi với lão Thần, ngài ấy vẫn có một phần khoan dung, Hoàng thượng làm như vậy chẳng lẽ là sai sao? Không, ngài ấy không sai, chỉ là con người luôn luôn có lòng tham, dần dà, phần đối xử khoan dung đó bọn họ lại coi thành đương nhiên, Ai cũng không ngoại lệ. có một số việc chỉ cần xảy ra một

lần, như vậy sau này bọn họ lại muốn tiếp tục, cuối cùng người chịu thiệt chính là hoàng thượng.”

Nói xong, Trang Thư Tình nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Chu Tri Tiểu nhưng có đăm chiêu và hơi giật mình, “Nếu như từ ban đầu, hoàng thượng cường thế giống như Chỉ Cố thì sẽ như thế nào? Nếu phần ưu đãi kia chỉ có một số rất ít nhân tài có thể có được vậy sẽ như thế nào? Nếu chỉ cần có một nhĩ tử dám tạo phản, lập tức giết gà dọa khỉ muốn mẹ của hắc chết thì sẽ như thế nào? Phần nhân hậu kia hắc là nên được dành cho dân chúng, khoan dung với dân chúng, chứ không phải là triều thần. Văn võ toàn Triều, nhận bổng lộc, hưởng thụ những lợi ích về ưu việt mặt thân phận và địa vị mang đến bọn họ lại còn muốn được thêm càng nhiều. nhưng việc họ làm lại không được trả giá ngang bằng. Chu Quốc còn cần đến quan lại như vậy làm cái gì? Để khiến bản thân uất giận đến chết sao? Chỉ Cố sẽ không làm như vậy.”

“Người xưa có câu nước quá trong ắt không có cá, lời này không sai, nhưng điều kiện là người phải làm tốt nhiệm vụ của hắc, làm một vị quan giỏi, thì cho dù là tham một chút, nhưng tài năng và năng lực vẫn có thể dùng được.”

Chu Tri Tiểu lúc này đã có thể bắt kịp được ý tưởng của nàng, “Cho nên biết rõ lại bộ thượng thư Trương Hải làm quan không thanh, nhưng vì cân bằng nên vẫn muốn đưa hắc lên làm việc ở bộ nhân sự, binh bộ thượng thư tính khí hạn hẹp, nhưng vẫn muốn tiếp tục dùng hắc.”

“Chính là cái lý như vậy, xem ra mấy ngày nay làm không ít công khóa.” Trang Thư Tình cuối cùng cũng đã không còn nghiêm túc giống như trước. “Quan viên phải xem hắc dùng được như thế nào, vị trí nào mới là thích hợp nhất cho hắc, chưa hắc là đưa hắc lên một vị trí khác thì sẽ không thích hợp, Chung Tâm Đông rằng tính khí hạn hẹp, nhưng hắc ở vị trí kia nhiều năm, quan lại lớn nhỏ trong bộ binh đều nghe hắc điều hành, hơn nữa chuyện của binh bộ trước giờ vẫn chưa thể quá tiết lộ quá nhiều bên ngoài,

đã nói lên được làm hãn không phải chỉ có một chút tài năng, thường thường nhắc nhở hãn mấy câu là được, còn có Tam Cửu của ta Đồng Minh Dương.”

Chu Tri Tiểu Vội xua tay, “Trang tỷ tỷ, để biết tí không có từ tâm...”

“Không, ta có tư tâm.” Trang Thư Tình cười, “Làm người ai chẳng có tư tâm, chỉ cần không quá mức, thành toàn bọn họ một chút cũng không sao, nhưng mà ta nhắc đến hãn với đệ, cũng không phải là gì giải thích truyện này.

“Vâng.” Chu Tri tiểu lắng nghe nghiêm cẩn.

“Lúc trước có ta ở đây, hơn nữa tam cửu còn có công hộ giá, Đồng gia sao có thể có khả năng tiếp tục yên lặng, mặc kệ là vì lấy lòng ta, hay là vì lấy lòng hoàng thượng, hãn cũng khó có thể luôn nhàn tản ở cái chức quan kia, giả có khả năng lấy hãn làm đá thử vàng, thông qua việc nâng chức quan của hãn để thăm dò phản ứng của ta và phản ứng của hoàng thượng, cho nên trước đó, ta dùng hãn trước, hơn nữa còn là một vị trí vô cùng trọng yếu, thẳng mặt nói cho bọn họ, bất luận thân sơ, chỉ cần có bản lĩnh, ai ta cũng dám dùng, nói theo một hướng khác vì việc này nhất định sẽ được đồn ra ngoài, ta muốn khiến những người có ý định nhắm vào ta, nhắm vào Đồng gia đều phải thu hồi tâm tư của bọn họ, như vậy sẽ ngăn chặn được rất nhiều những phiền toái có khả năng xảy ra, và cũng là một loại phương pháp để cân bằng triều chính, hậu quả để cũng thấy được rồi đấy, tam cửu ta làm việc rất khá, những người khác không tìm ra một lỗi lầm gì từ hãn.”

“Ta lấy tam cửu làm ví dụ, để nói cho đệ rằng mặc kệ là chuyện gì cũng không thể không giải quyết được, muốn dứt là dứt, càng kéo dài thì sẽ càng cho người khác có cơ hội giở trò. Đây là điều tối kỵ, hoàng thượng bại chính là bại bởi một điểm duy nhất này.”

Trang Thư Tình nói vô cùng thống khoái, Chu Tri Tiểu cũng không biết phải tiếp lời như thế nào, cũng không thể cùng Trang tỷ tỷ nói xấu phụ hoàng không làm tốt, hẳn không có gan lớn giống nàng có thể chỉ trách phụ hoàng!

Nhưng lúc nghe Trang tỷ tỷ nói như vậy trong lòng quả thực có một chút thống khoái!

“Bộ nhân sự rất quan trọng, mặc dù bây giờ mới thành lập, nhưng đợi đến thời điểm thích hợp sẽ có thể trở thành một bộ đứng đầu các bộ, chứ không phải để tài năng của bọn họ treo ở lại bộ, giống như bộ hộ đại nhân cai quản ngân khố của Chu Quốc, bộ nhân sự cầm trong tay nhân tài của thiên hạ, nhân tài mới là gốc rễ của một quốc gia, so với kỳ bộ nào cũng đều trọng yếu hơn cả, chỉ cần có nhân tài cho dù không có bất kỳ thứ gì, chúng ta cũng có thể biến nó thành có.”

“Đệ nhớ kỹ.”

Trang Thư Tình châm trà thêm cho hẳn, ngữ điệu nhẹ nhàng nói, “Nãy giờ nói quá nhiều, cũng không biết đệ hiểu được bao nhiêu, vốn chỉ muốn nói với đệ một chút chuyện trọng yếu, ngồi trên vị trí kia điều quan trọng nhất là phải làm cho bọn họ đi theo suy nghĩ của đệ, chứ không phải là bị bọn họ nắm mũi dẫn đi, giống như...”

Kém chút nữa liền cầm hoàng thượng ra soi, trang thư tình bật cười lắc đầu, ngài ấy thật sự không phải là tấm gương tốt, “Đệ để bụng một chút, nắm thực quyền rồi thì hãy nói với hoàng thượng là ta không chọn sai người.”

Chu Tri Tiểu dùng sức gật đầu, lại gập đầu, hai tay nắm thành quyền đặt trên bàn, lộ ra bàn tay dị dạng.

Trang Thư Tình bước đến năm lấy, thuận tay xem mạch cho hẳn, “Hai vị trợ thủ của ta đang trên đường tới đây, chờ các nàng ấy vừa đến ta sẽ lập

tức giải phẫu cho đệ, đến lúc đấy, đệ sẽ giống những người bình thường khác.”

Chu Tri Tiểu cúi đầu nhìn tay của mình, hăn nhớ rất nhiều việc.

Dù là chuyện khi còn rất nhỏ hăn cũng nhớ rõ, bởi vì hăn, mà mẫu khuya mất đi súng ái của phụ hoàng, Cho nên ngay từ đầu mẫu phi vẫn không thích hăn, đánh hăn mắng hăn cũng đều có.

Sau này nàng nghĩ thoáng hơn, mẫu phi đối với hăn tốt hơn, nhưng những hành động lúc trước, hăn không muốn nhớ đến nhưng lại luôn cất giấu sâu trong trí nhớ.

Trên thế giới này, chỉ có hai người... không, ba người luôn dùng ánh mắt bình thường nhìn tay hăn, một là An Cùng, người còn lại là Bạch ca ca và Trang tỷ tỷ.

Cả đời hăn cũng sẽ nhớ rõ ánh mắt bình thường này của bọn họ khi nhìn hăn.

“Ngoại tổ mẫu ngày hôm qua đã dâng thiệp muốn tiếng cung gặp đệ, mẫu hậu đã hỏi ý của đệ, đệ cự tuyệt.”

Trong đầu Trang Thư Tình thầm đảo qua tình huống nhà mẹ của Mai Phi, cũng quả là gia thế hiển hách.

“Đệ nghĩ như thế nào?”

Chu Tri Tiểu ngẩng đầu, trong mắt không hề dao động một gợn sóng, “Thời điểm mẫu phi qua đời đệ chỉ mới 9 tuổi, lúc đó đệ đã từng mong bọn họ có thể đến thăm đệ, sáu năm chờ đợi không khỏi quá dài, nếu chờ thêm nữa thì cũng đã hao hết tâm.”

9 tuổi a, Trang Thư Tình nghĩ đến một nam hài ngày ngày sống trong chốn thâm cung, không dám lộ ra bàn tay phải của mình, không khỏi có chút chua xót.

“Cũng không phải là không thể gặp, nhưng mà nếu để đệ có thể hạ quyết tâm, Tốt nhất là không nên gặp, Nếu đệ có thể không dựa vào ngoại thích mà tự bản thân ngồi lên vị trí kia, về sau bọn họ sẽ không dám có ý suy nghĩ dám cản tay đệ, không dám dùng ân tình để uy hiếp đệ.”

“Đệ không gặp.”

“Tốt, vậy thì không gặp.” Nhìn Chu Tri Tiểu, Trang Thư Tình vỗ vỗ tay hân, “Hôm nay chỉ đến đây thôi, cẩn thận suy nghĩ lời nói của ta, ta chờ đệ trưởng thành thành một bộ dáng ta muốn nhìn thấy, không cần gặp, chúng ta còn thời gian.”

Nắng đèn từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, ánh sáng mờ nhạt, Trang Thư Tình đi qua, đứng giữa Ảnh Tĩnh đường, trên người mang theo chút lo lắng.”

“Hương Tả, công tử nhà người nếu không nhanh trở về, ta thật lo rằng bản thân sẽ sốt ruột mà dạy hết mọi thứ cho lục điện Hạ mất.”

Hương Tả vẫn luôn canh giữ ở cửa, những lời này hân tất nhiên nghe thấy được, “cho dù là công tử ở đây, với tính tình kiêu lời của công tử cũng không thể dạy cho lục điện hạ những thứ này được, vẫn đều phải dựa vào Trang tiểu thư.”

“Nhưng có chàng ấy ở đây, lòng ta mới cảm thấy yên tâm.” Trang Thư Tình cuối đầu xem lại khoe mắt đang dần nóng lên, lời đồn bên ngoài không phải nàng không biết, ai cũng nói nàng có bản lĩnh lợi hại, nhưng lo sợ trong lòng nàng lại Không một ai hiểu được.

Bản thân nàng cũng chỉ là một người bình thường, không trâu bắt chó đi cày mới đi lên vị trí này, chưởng quản quyền sinh sát, ổn định một quốc gia, ngay cả chiến sự nơi tiền tuyến cũng cần có nàng điều hành, kể cả hoàng đế kế tiếp, cũng là nàng dạy.

Ở trong mắt người khác là nàng thật nhàn tản thoải mái, nhưng thực tế là nàng đã dốc hết khả năng có thể để làm.

Nếu kết quả chuyển biến tốt thì những mệt nhọc cực khổ này cũng không có người nhận ra.

Nhưng nếu kết quả xấu thì sao? Nếu Chu Quốc thất bại thì sao? Nếu người nàng dạy dỗ lại trở thành một con bạch nhãn lang, nếu quan viên kinh đô đều ngầm giở trò xấu với nàng, nếu lại tiếp tục rơi vào phản loạn, nếu...

Trang Thư nàng nhắm mắt lại, nàng biết sự tình không nhất định sẽ xấu thành như vậy, nhưng một người ngồi ở vị trí này, suy nghĩ những điều có thể xảy đến vẫn phải cần thiết.

Chỉ Cố, chàng nhanh chóng trở về đi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 179: Nhạc Vương Gia

Bên ngoài ngàn dặm, Bạch Chiêm mở mắt, phun ra một búng máu.

“Công tử!”

Thanh Dương Tử thuần Thục tiến lên bắt mạch, trong lòng lại nôn nóng muốn chết người, “Công tử, phế bỏ võ công đi, cứ mạnh mẽ áp chế như vậy gây tổn thương quá lớn đến thân thể của công tử.”

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng lục phủ ngũ tạng đều sẽ xuất huyết!

“Trong lòng ta đã có tính toán.” Bạch Chiêm đẩy hẳn ra, xoay người lên ngựa, nắm lấy dây cương từ trên cao nhìn xuống 8 người, “Đẩy nhanh tốc độ.”

Bọn họ còn có thể nói gì được nữa, 1 đám người lập tức lên ngựa đuổi kịp Bạch Chiêm.

Trần Nguyên nhìn về phía trước, dùng sức cắn răng, công tử đang lo lắng cho Trang tiểu thư, lấy thân phận một vị đại phu để điều hành một quốc gia, dù là hẳn cũng cảm thấy lo lắng không biết tiểu thư có thể chống đỡ được hay không.

Nhưng thân thể công tử lại...

Bảy ngày rời khỏi kinh, Đây đã là lần thứ ba Công tử hộc máu, nếu vấn đề không lớn, Thanh Dương Tử dọc theo đường đi cũng không cần treo bộ mặt nghiêm túc như vậy.

Nhất định đừng nên có chuyện gì, cho dù là công tử hay Là Trang Tiểu Thư, Trần Nguyên thăm cầu nguyện.

Vì phải giám quốc, nên Trang Thư Tình triệt để tiến vào tầm mắt của dân chúng trong kinh, chỉ cần là người ở kinh thành đều sẽ vô cùng chú ý đến hướng hướng đi của triều đình.

Chuyện xuất chinh tất nhiên không thể che dấu được, muốn chi còn có người có ý muốn truyền bá.

Có Từ tướng quân ở đây, chủ tướng chắc chắn sẽ là hãn, mọi người càng quan tâm là chiến đoàn quan sát cuộc chiến.

Nhất thời, nơi nào cũng đang thảo luận chiến đoàn này Là chuyện gì xảy ra.

Trong nhĩ gian, mấy người ngồi quanh bàn.

“Hoàng thúc, Ngài nói thử xem, tham chiến thì cứ tham chiến, nhìn làm cái gì?”

“Bản vương lại cảm thấy, chiêu này của Trang thư tình đi rất tốt.” Một nam nhân trung niên với hai chòm râu, thông thả đưa củ lạc vào trong miệng, “Hiện tại trong triều, trừ người chết và hạ ngục ra, chỉ còn mỗi Từ Công Mậu có thể tìm đường sống từ chỗ chết, trừ hãn ra, võ tướng trong triều mấy ai có thể chân chính trải qua chiến trường? Theo ta thấy, người trong chiến đoàn được cử đi lần này sẽ được tuyển từ võ tướng. Ta đoán, Trang Thư Tình lần này hãn là muốn bồi dưỡng một vị chỉ huy mới, trước mắt đang là thời chiến, các người nhìn không thấy sao?”

“Rõ ràng là bọn họ không thể tham chiến, còn cho đi làm gì? Đổ máu, giết người, làm võ tướng đều đã được rèn luyện. Chỉ được cái tiếng nói cho to.”

“Thật không biết phân biệt.” Nam nhân buông đũa xuống, vẻ mặt châm chọc, “Người đi là võ tướng, không phải tân binh. Trên chiến trường thực chiến, nếu tình huống hơi có chút không tốt, võ tướng chịu không được áp lực liền cầm đầu chạy mất, chẳng lẽ nhưng người khác đều phải chạy theo? Trang Thư Tình cho người ta đến quan sát, là để bọn họ thích ứng với máu, thích ứng với chiến trường, sau đó mới để bọn họ tham chiến, như vậy không phải tốt hơn nhiều so với một đám người chỉ biết nói mà không làm được sao? Thời khác mấu chốt phải biết động nào.”

Nam nhân cười lạnh một tiếng, “Lúc mới nghe thấy tin này bản vương liền cảm thấy hoàng huynh hồ đồ, sao lại có thể để một nữ nhân giám quốc, tóc càng dài kiến thức càng ngăn lại hay sao? Nữ nhân có thể làm cái gì, còn là một người khác họ, hiện tại mới biết được hoàng huynh thánh minh, những chuyện Trang Thư Tình làm từ khi giám quốc tới này điều lấy thể tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giải quyết tất cả những chuyện đã để đóng bụi từ lâu, các người tự hỏi xem, ai có thể làm được tốt hơn nàng? Theo bản vương thấy, để nàng giám quốc rất tốt, nàng làm việc còn mạnh mẽ vang dội hơn cả hoàng huynh.”

“Đừng tưởng rằng người khác đều là đồ ngốc, nhìn không ra các người đang đánh chủ ý gì, bốn vương mặc kệ, bận rộn nhiều năm như vậy, hiện tại sẽ không hao tâm đi tính toán những chuyện này, ngôi vị hoàng đế là của hoàng huynh, hẳn thích để ai ngồi thì người đó ngồi. Nếu không phải tò mò vị Trang Thư Tình kia, bản vương cũng sẽ không bị các người khuyến khích trở về.”

Nam nhân phui ống tay áo đứng dậy, “Thông minh thì tốt nhất nên bỏ tâm tư này xuống. Nếu để vị cháu trai không dễ nói chuyện kia của bản vương biết được các người đang đánh chủ ý gì trong đầu thì cứ cẩn thận nóc phòng nhà các người, sớm ngày cũng sẽ bị hấn xốc ngược, những thứ hiện tại không thể đảm bảo cái gì, tự giải quyết cho tốt đi, về sau những

chuyện như vậy không cần tìm đến bốn vương, ở kinh thành chơi mấy ngày đủ rồi, bản vương đi đây.”

Lên xe ngựa, quản gia theo vào hỏi, “Vương gia, ngài hồi phủ hay là...”

“Hồi đi, nếu hiện tại tiến cung bọn họ sợ là sẽ cho rằng ta bán đứng bọn họ, thật sự là một đám không biết phân biệt tốt xấu.” Nam nhân thoải mái dựa vào thành xe, bên trong xe ngựa vô cùng xa hoa, hai vị nữ tử mặc cung trang đi lên, nam nhân mỗi tay ôm một người, cười, “Bản vương cảm thấy cuộc sông vẫn nên phải hưởng thụ mới tốt, đâu không phải là đồ trang sức, muốn bản vương đưa đâu ra? Hừ, năm mơ.”

“Vương gia anh minh.”

“Nàng đừng khen bản vương, là bọn họ rắc tâm quá rõ ràng, cũng không chịu ngấm lại chỉ bằng đám bao cỏ như bọn họ trừ chuyện thường xuyên đến xin thứ này thứ nọ của hoàng huynh ra thì còn có bản lĩnh gì, cũng chính bởi vì hoàng huynh nhân hậu mới dung được bọn họ, có bản lĩnh thì đi cầu Trang Thư Tình đi, xem nàng thu thập bọn họ như thế nào.”

Động tĩnh bên ngoài dần dần lớn, quản gia vội đi ra xem xét tình huống, nam nhân cũng vén rèm lên nhìn ra phía ngoài.

“Vương gia, là Trang tiểu thư, cần phải xác minh thân phận không?”

Nam nhân nâng má, rất hứng thú gật đầu, đã chạm mặt thì tất nhiên phải gặp, bản vương cũng tò mò, một nữ tử có thể giám quốc sẽ có dáng dấp như thế nào.”

Quản gia không biết có nên nhắc nhở một câu hay không, đây là thể tử của Bạch công tử nha...

“Biểu tình kia của người là cái gì, bản vương sao có thể làm những chuyện hành đao đoạt ái.” Nam nhân trừng mắt nhìn hắn, cho dù hắn muốn, cũng phải có bản lĩnh mới được.

Quán gia lĩnh mệt xoay người, lui ra ngoài.

Hôm nay trong cung ít chuyện phải xử lý nên Trang Thư Tình trở về sớm hơn mọi ngày, mỗi lần nàng đi trên đường đều sẽ gây ra động tĩnh, nhiều lần cũng đã thành thói quen, hộ vệ cũng ngày càng nhiều.

Nhưng mà hôm nay lại khác, xe ngựa đi được một nửa đã dừng lại, theo lý mà nói, hiện ở kinh thành hẳn là không có người dám ngăn cản nàng, nàng cũng không cần phải tranh né ai mới đúng.

Hướng Tả đánh ngựa tiến đến cửa sổ, “Tiểu thư, là Nhạc vương gia.”

Nhạc vương gia? Không phải hắn cực ít khi đến kinh đô hay sao?

Chu Quốc không thường phong đất cho hoàng tử, nhưng mà hoàng tử được sủng ái cũng có thể rời kinh đi nơi khác ở, đồng lứa với hoàng thượng cũng chỉ có một mình vị Nhạc vương gia có được đãi ngộ này, nhìn danh hào của hắn cũng biết năm đó lão hoàng đế có bao nhiêu sủng ái hắn.

Nhưng mà nếu thật là Nhạc vương gia thì nàng cũng cần phải qua chào.

Thanh Phong và Thu Vũ chỉnh sửa lại xiêm y và trang sức cho nàng, một trước một sau đỡ nàng xuống xe ngựa.

Tuy rằng thanh danh đã lớn đến không ai trong kinh mà không biết, nhưng trừ quan lại ra, thì rất ít người có thể gặp qua nàng.

Nàng vừa lộ diện, liền có thanh âm truyền vào tai, “Thật gầy, vóc dáng cũng không cao.”

“Nhìn qua thật nhỏ, bộ dáng còn nhỏ hơn ta.”

“Thật trắng, là ai đồng dạc chắc chắn gương mặt của nàng không thể gặp người? Rõ ràng là sinh được một bộ dạng rất tốt.”

“...”

Bị người đánh giá như vậy, khóe miệng của Trang Thư Tình có chút co rút, nàng thật cảm thấy may mắn khuôn mặt này của nàng không khiến mọi người thất vọng.

Nhạc vương gia cũng không xuống dưới, vén màn cửa lên, hẩn ghé đầu vào thành cửa sổ, một bộ vô lại nhìn nàng, thần nhiên tự đắc.

Ấn tượng đầu tiên cũng không tệ, Trang Thư Tình không chán ghét người này.

“Thư Tình gặp qua Nhạc vương gia.”

“Bản vương không dám chịu lễ của người, mau đứng lên đi.”

“Ngài là trưởng bối, Thư Tình là văn bối, tất nhiên là ngài nhận được.”
Trang Thư Tình đứng thẳng lên, “Vương gia đây là vừa hồi kinh?”

“A, vừa trở về đã bị người quần đi nói mấy lời vô nghĩa, nhưng mà mấy năm chưa hồi kinh, kinh đô này náo nhiệt không ít.”

“Nếu như vương gia có thể về sớm hơn một tháng, nhất định có thể vượt qua một tràng náo nhiệt hơn rất nhiều.”

“...” Đến lúc này, hẩn đúng là bị ép xuống hạ phong!

Nhạc vương gia càng cao hứng, Trang Thư Tình thật sự là... còn thú vị hơn cả suy đoán trước của hẩn, so với những tiểu thư khuê các như một đám đầu gối kia thì đúng là thú vị hơn rất nhiều.

Trang Thư Tình cũng thu liễm thái độ.

Nàng không muốn khiến bản thân nổi bật trước mắt công chúng. Nhưng ngược lại, vì ở trước mặt công chúng, nàng càng không thể yếu thế.

Trước mặt vị vương gia mới gặp này nàng cũng không thể yếu thế.

“Vương gia hiện tại muốn vào cung sao? Hoàng thượng nhìn thấy ngài nhất định sẽ rất cao hứng.”

Nhạc vương gia nháy mắt liền sửa lại chủ ý, “Cũng tốt, nhiều năm không gặp hoàng huynh, bây giờ gặp mặt sẽ có rất nhiều chuyện để hàn huyên.”

Trang Thư Tình cười cười, thu tay thi lễ, nhường qua một bên, “Hoàng thượng nhất định cũng rất ngóng trông vương gia.”

“Có một số người không cần đi quản, bọn họ chưa từng nếm trải thế nào là khổ nên không thể biết chuyện gì nên làm và không nên làm. “Chậm rì rì lưu lại lời này, Nhạc vương gia lùi đầu về.

Xe ngựa đi xa, Trang Thư Tình cũng đem tin Nhạc vương gia truyền đến cho hoàng thượng. Có động tác là tốt rồi, nàng chỉ sợ bọn họ cứ im lặng, đến thời điểm mấu chốt lại cản một chân.

Ngẩng đầu quét một vòng, hoặc hưng phấn, hoặc khẩn trương, hoặc sùng bái, hoặc khinh thường... nàng cũng đã thành náo nhiệt trong mắt người khác.

”Nàng đang nhìn ta, đang nhìn ta...”

”Rõ ràng là đang xem ta!”

”Phía sau đừng chen, ta sắp ngã xuống!”

“...”

Trang Thư Tình lại co rút khóa miệng, đạp lên ghế nhỏ tiến vào xe ngựa, sau này tốt nhất vẫn không nên lộ diện.

Sáng sớm ngày kế, Trang Thư Tình liền thấy Nhạc vương gia, cũng không biết có phải thật sự hàn huyên đến khuya hay không mà hôm nay lại đứng xếp hàng đầu tiên trong triều.

Ánh mắt kia hiện ra hứng thú quá mức rõ ràng, Trang Thư Tình chỉ có thể nỗ lực xem nhẹ hấn.

”Kim Quý, Kim đại nhân.”

”Có hạ quan.”

“Cấm vệ trong cung đã chinh lý hết chưa?”

Kim Quý cẩn thận trả lời. “Trước mắt chỉ có thể bổ xung một nửa nhân số...”

“Cũng không phải chậm, trước cứ để bọn họ vào cung làm nhiệm vụ đi. Mãnh thú nên về núi.”

“Vâng.”

Trang Thư Tình quét một vòng, ”Danh sách những người được chọn đi quan sát cuộc chiến sẽ do bộ nhân sự sắp xếp, nếu có ai muốn chủ động xin đi giết giặc, ta cũng sẽ châm trước, nhưng mà nếu là ôm tương tưởng đi quan sát thì ta chỉ nói một câu, quân đoàn này, chưa hẳn là sẽ hoàn toàn không tham chiến, Từ tướng quân.”

Hôm nay Từ Công Mậu đã khôi phục chức tướng, đứng ở hàng thứ hai, hấn bước ra khỏi hàng, cao giọng xác nhận.

“Mệnh người là chủ soái tiền phương, làm chủ tất cả chiến sự.”

Không ít người đều lộ vẻ kinh ngạc, đây là mệnh lệnh của hoàng thượng, hay là của Trang Thư tình?

Từ Công Mậu đã sớm được hoàng thượng dặn dò, hết thảy đều nghe theo mệnh của Trang tiểu thư, lúc này trả lời cũng vô cùng lớn tiếng, “Lão thần tuân mệnh.”

“Chiến sự ta không hiểu, ta thậm chí không biết chiến trường chân chính là như thế nào, cho nên ta không thể đưa ra mệnh lệnh bắt buộc nào đối với binh sĩ, thời khắc mấu chốt, Từ tướng quân cứ tùy cơ ứng biến, nếu có chút người ỷ vào thân phận không thuận theo quân lệnh, tùy ngài tiền trạm hậu tấu, hi vọng Từ tướng quân sớm chuẩn bị cho tốt, mong ngài có thể đắc thắng trở về.”

“Lão thần nhất định sẽ không nhục mệnh.”

“Còn có quân đoàn quan sát cuộc chiến.” Về mặt Trang Thư Tình càng thêm nghiêm túc, “Hoàng thượng từng nói, Từ tướng quân là bề tôi đắc lực của ngài, ta hi vọng những người đang ngồi quan sát trận chiến kia có thể thấy rõ, nhưng thế nào chính là bề tôi đắc lực, đoàn người có thể đứng quan sát cuộc chiến, sau này tất yếu chính là trụ cột của Chu Quốc, bọn họ chính là hi vọng về sau của Chu Quốc, ta đem hi vọng này giao cho ngài, mong Từ tướng quân có thể hướng dẫn bọn họ thành tài.”

Không chỉ Từ Công Mậu được nêu danh, mà tất cả mọi người trên triều đều theo bản năng đứng thẳng lưng, mà võ tướng, trong lòng bọn họ đã sớm rục rịch.

Nhạc vương gia thầm khen, triệt để yên lòng.

Tiêu dao vương gia cũng cần quốc gia yên ổn, thì bản thân mới có được những ngày tháng tiêu dao.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 180: Về Núi

Ngày đưa mãnh thú vào thành, Trang Thư Tình không có nhiều thời gian để suy nghĩ kỹ càng, khi đó khi đó nàng chỉ sợ Chỉ Cố chịu thiệt, lo lắng cho thân thể của hắn, trong suy nghĩ chỉ có mong muốn là nhanh chóng nhìn thấy hắn.

Ngày đưa thú rời đi, nàng nguyên bản có thể khiến chúng nó đi trong im lặng, nhưng nàng lại chọn trước giờ ngo, chứ không phải buổi tối.

Chiếc ghế phù thủy này nàng đã sớm ngồi vững, mặc kệ là lấy phương thức gì đưa chúng nó rời đi thì thanh danh của nàng cũng sẽ không thay đổi, hiện tại nàng cũng không cần len lút.

Trong lòng, nàng cũng cảm thấy bọn chúng có công rất lớn, nhưng thường không thể thưởng, tối thiểu thể hiện chúng nó có thể thoải mái rời đi cuộc sống của con người.

Nếu có thể, nên càng hi vọng có thể huyền não Kinh Đô đưa tiễn bọn chúng rời đi.

Giống như khi đến, Trang Thư Tình ngồi trên lưng con sói lúc trước, là đội ngũ mệnh mệnh cuộn cuộn, không thể nói là chinh tề, nhưng có thể coi là ôn định.

Hai bên đường lớn đầy người đứng, nhường ra một con đường lớn, lúc đầu có người hét rất lớn, nhưng lâu dần không thấy chúng tấn công con người nên đám người cũng tự giác yên tĩnh lại.

Nhân loại và dã thú vốn là thiên địch, giờ khắc này lại hòa bình quý dị. dã thú từ ngày ấy vào thành cũng chưa từng tổn thương người vô tội.

Chúng nó có cắn chết người, có ăn thịt người, nhưng tất cả đều là loạn thần tặc tử, bọn họ đáng chết!

Bọn họ kém chút khiến cho Chu Quốc rung lay sụp đổ, chỉ kém một chút, Chu Quốc không còn những ngày lành, ngược lại, là đám mãnh thú hung hãn này đã giúp bọn họ.

“Nhường nhường, nhường nhường.”

Phía sau đẩy chen lên trước khiên những người đứng đầu bắt đầu thấy bất mãn, nhìn thấy tính huống phía sau, tự giác chen qua bên cạnh, còn không quên túm lấy đồng bạn bên người tiến lên.

Hai người nâng theo thịt heo, nhìn cánh tay cơ bắp cùng một thân béo mập, hai người này hẳn là mỡ thịt.

Hai người đem thịt đặt trên đất, dao nhỏ sắc bén vung lên đã cắt thịt heo ra thành rất nhiều khối, sau đó ném từng khối từng khối một về phía đoàn thú. “Ăn thịt, ăn thịt, ăn no rồi hãy trở về.”

Thịt đến bên miệng, không có đạo lý nào không ăn, bước chân không ngừng, cúi đầu ngậm lấy miếng thịt, vừa ăn vừa tiếp tục đi về phía trước.

May mắn là hoàng đế chưa quên chúng nó, trước khi đi đã cho người chuẩn bị một số lượng lớn thịt để chúng nó ăn no nê, coi như biểu lộ chút lòng biết ơn, lúc này mới không có tranh đoạt dẫn đến sai lầm.

Trang Thư Tình quay đầu nhìn thoáng qua, thối một tiếng sáo thật dài, chúng nó nghe hiểu, nhất tề gầm lên. Trong lúc nhất thời, kinh đô tràn ngập tiếng thú.

Có lẽ bởi vì tâm mang lòng biết ơn, có lẽ là vì muốn nổi bật, lại có lẽ cảm thấy bản thân nên biểu hiện một chút, càng ngày càng có nhiều người gia nhập đội ngũ đưa thịt.

Trang Thư Tình dứt khoát thả chậm tốc độ, thỏa mãn tư tâm của nhân loại, cũng thỏa mãn cho cái bụng của chúng mãnh thú.

Đồng lão gia tử và lão phu nhân vừa đúng một ngày trở lại Đồng gia. Đoàn người tận mắt thấy một màn như vậy, trong lòng đều phập phồng khó bình ổn.

Bọn họ không phải người khác, không thể ôm tâm tư giúp vui xem một màn này.

Chỉ cần nghĩ đến thời điểm bọn họ không có ở đây, tiểu cô nương trên lưng con sói kia phải căn răng chống đỡ mọi chuyện, xử lý mọi chuyện, nghĩ như vậy trong lòng bọn họ liền cảm thấy chua xót.

Coi chuyện này thành đương nhiên giống như đã quên mất, vị tiểu cô nương thoát nhìn vô cùng lợi hại kia tới tháng tám này mới đến mười sáu tuổi.

“Chúng ta về trước, ngộ thiên, người hỗ trợ đi nói với Tình nha đầu rằng chúng ta đã trở lại, để nàng đi một chuyến đến ngoại tổ gia.”

“Đã biết, lão gia tử.”

Trang Thư Hàn thu hồi tầm mắt, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân có lẽ không nên đến đây mà nên theo tiên sinh ở lại Hội Nguyên Phủ nghiên cứu học vấn, tỷ tỷ khẳng định vẫn luôn lo lắng cho hắn, nhưng ít nhất không cần bận tâm hắn mỗi ngày.

Hắn đưa bản thân đến dưới mi mắt của tỷ tỷ, thỏa mãn ý của chính mình, tỷ tỷ mỗi ngày lại phải bỏ thêm tâm tư lo cho hắn, tỷ tỷ... sẽ càng

mệt đi. Trang Thư Tình lúc này chạy tới cửa thành.

Tướng thủ thành đã sớm nhận được tin tức, cửa thành đã được mở, nhân thủ đã được phái đi ổn định mọi người ra vào thành, không để bọn họ va chạm với mãnh thú

Trang Thư Tình cười cười gật đầu với vị tướng thủ thành, vỗ vỗ đầu ngân sói, ngân sói hiểu ý, tốc độ mau hơn.

Hai mươi dặm ngoại thành mới có đường lên núi, đoàn mãnh thú hướng về phía trước tiến lên.

Đội ngũ đứng ở chân núi.

Trang Thư Tình ra hiệu cho xe ngựa tiến lên.

Trên xe ngựa có những chiếc bình đựng tro cốt được dán chính tề, bên trên có ghi sói, hổ, báo, sư tử, giữa hai cái bình có một sợi dây buộc lại với nhau.

Trang Thư Tình rời khỏi lưng sói, tiếp nhân hai bình tro cốt Tam tử đưa tới, đem bình ghi chữ sói buộc lên lưng con sói, vỗ vỗ đầu nó, tiếp tục lấy chữ hổ buộc lên lưng con hổ.

Vừa tiếp tục làm vừa nói: “Đây là đồng bạn của các người, mang chúng nó về núi đi, đến địa bàn của các người hãy đào một cái hố, vùi bình này vào sau đó lấp lại, để chúng nó an tâm về với đất.”

“Ta đã đáp ứng sẽ đưa chúng nó trở về, chỉ là hiện tại ta bị nhốt lại không thể thoát được, các người hãy giúp ta hoàn thành.”

“Nếu như chúng nó có con nhỏ thì hãy giúp chúng nuôi dưỡng, đừng khi dễ chúng nó.”

“Chúng nó vì ta mà chết, là ta thiếu chúng nó.”

“Đây là nghiệt của ta...”

Có khoảng chừng ba mươi lọ tro cốt, đối với số người chết đi thì thứ này không tính là nhiều, nhưng Trang Thư Tình không giống người khác nàng từng là thú y, cả đời này nàng cũng sẽ không quên, nàng còn có thể nghe hiểu lời nói của chúng nó, cũng bởi vì như vậy chúng nó mới đồng ý ra sức vì nàng, cũng vì tư tâm của nàng mà mất mạng.

Đối với nàng mà nói, chúng không phải là ba mươi hai con súc sinh, mà là ba mươi hai người đồng bạn.

Có người có thể hiểu thú ngữ như nàng thật là kiếp nạn của chúng thú, Trang Thư Tình tự giễu, trong miệng tràn đầy vị khổ.

“Trở về đi, nên đi thật xa, đừng quay lại tìm ta.”

Mấy con thú gần nàng nhất cọ cọ nàng, lộ ra vẻ không tha.

Niệm Niệm mới sinh ra không lâu đã đi theo nàng, trao đổi với nàng cũng càng thông thuận, không ngừng ngao ô nói với nàng, chúng nó đều thích nàng, không có trách nàng, sinh tồn trong rừng, chỉ cần không cẩn thận sẽ mất mạng, số lượng hàng năm chết đi có rất nhiều, phần lớn là chết bởi địch thủ, nhiều mãnh thú trước giờ luôn coi nhau là kẻ địch lại có thể có thời gian hòa bình chung sống như vậy đã rất khó có được, chúng nó cũng rất trân trọng khoảng thời gian này, chúng nó vẫn sẽ ở chốn cũ, chờ nàng tìm chúng nó chơi đùa...

Mũi Trang Thư Tình chua xót vô cùng, nói không ra lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu.

Sau khi chia tay, mấy trăm mãnh thú lục tục về núi, bộ tộc ngân sói đi cuối cùng.

Niệm Niệm và kim hổ muốn ở lại.

Nơi như kinh đô, Trang Thư Tình tất nhiên không đồng ý lưu bọn chúng lại, nhưng cho dù nàng nói như thế nào, thì hai tiểu bất điểm lúc này đã cao hơn rất nhiều, rắn chắc hơn rất nhiều, móng vuốt cũng sắc bén hơn rất nhiều này đều lắc đầu, cuối cùng rất trực tiếp chạy về phía kinh đô.

Trang Thư Tình bất đắc dĩ, chỉ đành mang theo chúng nó, chỉ cần nàng giám sát chặt chẽ một chút là được.

Xe ngựa chạy suốt một đường vào thành, đang định vào cung xử lý mấy chuyện lặt vặt, xe ngựa của Hưởng Tả đột ngột liền dừng lại, “Trang tiểu thư, người của Hội Nguyên Phủ tới.”

Nguyên bản có chút mệt mỏi, Trang Thư tình lập tức cao hứng trở lại, “Khi nào thì đến? Người hiện tại đang ở đâu?”

“Ở Đồng phủ.” Hưởng Tả dừng một chút, “Lão gia tử và lão phu nhân đều đã trở lại, còn có Trang công tử...”

“Thư Hàn cũng tới? Đệ ấy tới làm gì?” Trang Thư Tình đầu đầu không thôi, nàng chỉ hận không thể nhanh chóng đem hắc ném khỏi kinh đô, hắc thể nào còn? “Trực tiếp đi Đồng phủ.”

”Vâng.”

Mạnh bá biết biểu tiểu thư khẳng định sẽ đến nên đã an bày sẵn mọi sự, tự mình đứng ngoài cửa chờ, nhìn thấy xe ngựa dừng lại lập tức liền tiến lên nghênh đón.

Xe ngựa của biểu tiểu thư không có đánh dấu gì, nhưng lại vô cùng dễ nhận ra, dù sao một chiếc siêu xe ngựa được cải tiến như vậy, trong kinh đô cũng không có mấy chiếc, cũng chỉ có biểu tiểu thư ngây thơ thuần khiết đến cái gì cũng không để ý.

“Mạnh bá.”

Mạnh bá cười mỉa mắt, biểu tiểu thư rất giống tứ tiểu thư, đối với ai cũng đều hiền lành, “Lão thái gia biết ngài sẽ đến, còn đang chờ ngài đó!”

“Trên đường bên ba mệt mỏi còn chưa đủ sao, ngoại tổ phụ và tổ mẫu hẳn nên nhanh chóng nghỉ ngơi, còn đợi ta làm cái gì.”

“Lão thái gia kỳ thực chính là đau lòng ngài, muốn gặp ngài.” Mạnh bá dẫn người vào trong phòng.

Đại khái bởi vì định hải thần châm của Đồng gia đã trở lại nên Đồng gia thoát nhìn có sức sống hơn rất nhiều, hạ nhân lui tới trông thấy nàng đều ào ào dừng lại chào.

Bên trong nhà chính, người đã ngồi đầy đủ.

Trang Thư Tình nhìn thấy tam cữu có chút kinh ngạc, lúc này, tam cữu không phải hẳn là nên ở bộ nhân sự sao?

Không đợi nàng hỏi, Đổng Minh Dương đã mở miệng giải thích, “Trong nhà có người đưa tin qua, Trương đại nhân và Vệ đại nhân liền đuổi ta về, ta không thể phụ hảo ý bọn họ.”

“Xem ra tam cữu làm việc với bọn họ không sai.’ Trang Thư Tình nở nụ cười, nói xong câu liền tiến lên hành lễ với nhị vị lão nhân.

Không đợi nàng bái xuống, Tuyết ma ma bên cạnh lão phu nhân lập tức đỡ nàng lên.

Lão thái gia thấy nàng gầy đến nỗi khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay, mày liền nhíu lại có thể kẹp chết muỗi, “Con tuổi còn nhỏ, đừng quá bận tâm khiến thân thể bị thương.”

Lão phu nhân cũng đau lòng hát đệm, “Lão thái gia nói đúng, đây mới là đại sự, chuyện gì cũng không qua trọng bằng thân thể của mình.”

Trang Thư Tình ôn tồn trấn an nhị lão, “Khoảng thời gian trước phát sinh quá nhiều chuyện, lúc đó không cố hơn được mới phải ra sức như vậy, mấy ngày nay không ốm, hoàng thượng đã ra lệnh cho đầu bếp trong cung nghiên cứu mấy món bồi bổ cho còn, ngài ấy sợ đến lúc Chỉ Cố trở về sẽ không thể giao phó.”

“Còn cười.” Lão phu nhân trừng nàng, “Bộ dạng này của con giống như dân chạy nạn vậy, đây là chuyện của nam nhân, con đi...”

”Nương!”

”Phu nhân!”

Lão thái gia và Đồng Minh Dương nhất tề lên tiếng, lão phu nhân cũng thấy mình nói sai, có chút ngượng ngùng, “Ta không phải có ý kia...”

”Con biết, ngoại tổ mẫu là đau lòng con.” Trang Thư Tình đỡ người ngồi xuống, “Ban đầu nhìn có chút gầy, sau này từ từ bồi bổ lại.”

Lão phu nhân liên tục gật đầu, “Nên bồi bổ lại, trên người phải có chút thịt mới tốt, nghe Tam Nhi nói con không ở trong cung, nếu không về sau con đều về đây dùng bữa tối?”

Nàng cũng muốn a, Trang Thư Tình cười khổ nhưng lúc này có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào Đồng gia, nếu nàng ngày ngày đều đến đây, không biết còn sẽ bị truyền thành cái dạng gì.

Hiển nhiên,, lão gia tử và Đồng minh Dương hai phụ tử đều hiểu thấu đạo lý này hơn lão phu nhân.

“Nương, Thư Tình có thể tới được thì sẽ tới, nàng ở kinh thành, cách Đồng gia rất gần, còn có thể trốn đi nơi nào.”

“Đúng vậy, ngoại tổ mẫu, con sẽ thường đến.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 181: Đánh Cược

Sau khi dỗ tổ mẫu đi nghỉ ngơi phòng liền an tĩnh lại.

Lão gia tử năm bắt lấy trọng tâm nói: “Trên đường đến đây ta có nghe thoáng qua, sao lại bị truyền Thành yêu ma quỷ quái, Tình nha đầu, con nói cho ta biết, kết quả này là tình huống gì, nhiều người như vậy sao lại tới phiên con gián Quốc?”

Đúng vậy, nhiều người như vậy, sao lại tới phiên nàng, Trang Thư Tình nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Lưu Thị đỡ con trai và con gái đứng lên, “Cha, lão gia, chúng con đi trước...”

“Ngồi đi, việc này mọi người đều có thể nghe.” Lão gia tử chỉ về phía hai đứa cháu ngoại, “Nhất là hai người các con, dụng tâm nghe cho kỹ, Hàn Nhi còn nhỏ nhưng cũng đủ để hiểu chuyện.”

“Vâng, con đã biết.”

Trang Thư Hàn cũng gật đầu, ánh mắt vẫn không rời tỷ tỷ.

“Hoàng thượng tuy đã được cứu, nhưng thân thể là vô cùng suy kiệt, nếu điều dưỡng thích đáng thì còn có thể sống được mấy năm, nếu không chú tâm chắc cũng chỉ sống chưa đến hai năm, hơn nữa độc còn lưu lại di chứng, người chỉ cần nghĩ nhiều sẽ cảm thấy đầu bị choáng váng, không thể hao tâm tổn sức, vì vậy chuyện quốc gia đại sự ngài ấy không có khả năng xử lý.”

“Bảy con trai của hoàng thượng, đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tứ hoàng tử đã chết, còn ngũ hoàng tử, hoàng thượng đã định ngày trăm, phan hoàng tử có dũng, nhưng nuôi được không đủ, không thể ép chế được triều thần, lục hoàng tử hiện chưa được mài giũa, không thể đứng ra điều hành quốc gia, hiện tại cũng chỉ có Chi Cố là có thể, những sức khỏe của hãn lại có vấn đề, hiện tại hãn không ở Kinh Đô.”

Lão gia tử vừa phân tích, cảm thấy tim gan đều đang run sợ, cuối cùng nghe được sức khỏe của Bạch công tử xảy ra vấn đề, đã rời khỏi kinh, lập tức liền truy vấn, “Đi nơi nào?”

“Tây Vực.”

“!!!” Lão gia tử bất dậy đứng lên, “Sao lại nghiêm trọng đến nỗi phải đi Tây Vực?”

“Kỳ thực lúc ở Hội Nguyên Phủ sức khỏe của hãn đã xảy ra vấn đề, chỉ là lúc đó không có nghiêm trọng, chúng con cho rằng còn có thời gian để tìm cách giải quyết...” Trang thư Tình cười khổ, “Sau đó nhìn phát sinh rất nhiều chuyện, công pháp của Bạch Gia bắt nguồn từ Tây Vực, hãn chỉ có thể truy dò theo hướng đó.”

Lão gia tử hết đi qua rồi lại đi lại, đột nhiên lại nhưng nghĩ đến cái gì, ánh mắt lập tức trừng lớn, “Nói cách khác, mấy ngày nay tất cả mọi chuyện đều do một mình con gánh vác? Mỗi một mệnh lệnh truyền ra đều là con hạ lệnh, không phải hoàng thượng, cũng không phải Bạch công tử?”

“Vâng.”

Chân lão gia tử liền lão đảo, nhưng nhanh chóng đỡ lấy ghế dựa nên mới không bị ngã sắp xuống.

“Cha...”

“Ngoại tổ phụ...”

Lão gia tử vẫy vẫy tay, ý bảo bản thân không có việc gì, tiếp tục hỏi, “Không có ai dạy con? Con dựa vào cái gì mà ra những quyết đoán như vậy?”

Trang Thư Tình chỉ vào đầu mình, “Cậy vào nơi này.”

Đồng Minh Dương nhin không được tiến lên giúp cháu gái nói chuyện, “Cha, Tình Nhi làm rất tốt, tốt hơn bất cứ ai.”

“Ta đương nhiên biết là Tình nha đầu làm rất tốt, bằng không hoàng thượng sao còn có thể vẫn dùng nàng?” Lão gia tử vừa đau lòng lại vừa tức giận, một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi đã phải xử lý quốc gia đại sự, cho dù là thiên tài, nhưng muốn đi bước đầu tiên có bao nhiêu khó khăn? Lần đầu tiên hạ mệnh lệnh có bao nhiêu sợ hãi? Mất bao nhiêu tâm mới có thể nắm bắt rõ ràng thế cục trong triều?

Có một số việc, cho dù là nắm trong tay nhưng lại có mấy người có thể dùng được.

Làm rất tốt? Làm rất tốt còn không phải là do bọn họ bức ra?

Nhưng cho dù có làm tốt, thì chờ khi sau này Hoàng thất thay quyền, còn có thể dung được một nữ nhân đã từng giám quốc? Đến lúc đó, vị trí của nền đặt ở nơi nào?

“Hoàng thượng muốn Chỉ Cố kế vị. Giang sơn này, con chỉ đang giúp Chỉ Cố canh giữ, cho dù mệt, con cũng cam nguyện.”

“Hoàng Thượng chính là nhìn thấu sự cam nguyện của con.” Lão gia tử bưng trà lên hấp một ngụm cạn sạch nhưng vẫn cảm thấy trong miệng vẫn còn khô. “Tình nha đầu, sự tình cũng không phải cứ đơn giản như mình suy tính, chuyện này liên quan quá lớn!”

“Con biết.”

Thấy ngoại tổ phụ vì nàng mà đau lòng, vì nàng mà bất bình, nhưng lại cố tình thể hiện một bộ tức giận nhìn nàng, Trang Thư Tình gật đầu, “Con biết, con người sống cả đời, không phải bất kỳ ai cũng có thể gặp được kỳ ngộ như con, con đã suy nghĩ, đây cũng là một sự trải nghiệm khó có được, nên muốn thử là một người tham quyền một lần trong đời. Về sau chuyện này tất nhiên là không thể tiếp tục, nhưng lúc này, nhất con chỉ mong là Chỉ Cố có thể bình yên vô sự nhanh chóng trở lại, như vậy, vị trí này, dù có cho con cũng không cần.”

Vẻ mặt kia, không oán cũng không hối khiến cho lão gia tử không biết nói gì cho tốt, khi ngẫm lại, Đồng gia huy hoàng mấy đời, Trang gia cũng không phải là chưa từng có người làm quan, đại khái là tư tưởng của mấy đời trước cộng lại tất cả đều cho Tình Nha Đầu, nên mới khiến nàng tài năng trí tuệ như vậy.

“Trong lòng của con cũng đã có tính toán, nhưng làm gì thì làm cũng tuyệt đối không thể sinh ra tham niệm, Đồng gia có Tam cữu của con đứng ra là đủ, những người khác, trừ phi có thể dựa vào tài năng của bản thân để trèo lên, không con không cần phải để ý, chỉ cần chăm sóc tốt cho chính mình, Hàn Nhi.”

Lão gia tử nhìn về phía cháu trai, “Con trở về Hội Nguyên Phủ đi, người nào cũng biết các con chính là hai tỷ đệ, có con ở đây tỷ tỷ con sẽ phải phân ra một phần tâm trí để chú ý đến con, lúc này ai cũng đang nhìn chăm chăm vào Thư Tình, con không thể kéo chân của nàng.”

“Vâng, con sẽ lập tức trở về.” Khi biết tí ti trong thời gian nhạy cảm như vậy, hẳn sao có thể vì tư tâm mà khiến tỷ tỷ thêm phiền toái.

“Cũng không sao, đến cũng đã đến rồi, ai dám đụng đến móng vuốt, ta liền chặt, ta thật muốn nhìn xem bọn họ có bao nhiêu ngón tay cho ta chặt.”

Ra hiệu cho đệ đệ ngồi xuống bên người nàng, Trang Thư Tình cười nói: “Hai người chúng ta vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, đệ ở xa, ta sẽ cảm thấy lo lắng, đặt dưới mí mắt lúc nào cũng có thể trông thấy cũng tốt, Tô tiên sinh... ta đang tính để hãnh làm thái phó của lục hoàng tử.”

Trong lòng ẩn ẩn có đoán được, nhưng Đồng Minh Dương nghe xong vẫn không nhin được trừng lớn mắt thốt ra lời, “Thật là lục hoàng tử?”

Nói xong lại lập tức hối hận, “Con cứ làm như ta chưa nói gì cả.”

“Con cũng không có ý định muốn giấu giếm, hơn nữa hiện tại ngoài Chỉ Cố ra cũng chỉ còn ba vị hoàng tử, Chỉ Cố không chịu nổi trời buộc, sẽ không chiếm lấy vị trí kia, tam hoàng tử không thích hợp, cũng chỉ còn lại Lục hoàng tử, không thì cũng chỉ có thể lựa chọn trong chúng Hoàng Tôn, nhưng Hoàng Tôn lớn nhất cũng chỉ mới 9 tuổi, phụ thân lại vì mưu phản mà chết, như vậy càng phiền toái, Lục hoàng tử rất thông minh, chỉ cần định hướng tốt, nhất định sẽ xuất sắc.”

Còn có thể thoải mái nói ra việc như vậy cũng chỉ có Tình nha đầu, lão gia tử đành phải âm thầm lắc đầu, không biết là trong lòng lo lắng nhiều hơn thì là kiêu ngạo nhiều hơn.

“Đến lúc đó, Thư Hàn, đệ vào cung cùng làm thư đồng cho lục hoàng tử đi.”

Trang Thư Hàn trước giờ nghe lời tỷ tỷ như thánh chỉ, nói gì làm đó, nhưng Đồng Minh Dương lại nhăn mày lại, “Như vậy có thích hợp không? một khi đã định ra thái tử, vị trí thư đồng sợ là có rất nhiều người tranh giành.”

“Thích hợp, đứa nhỏ nhà ai cũng không tốt bằng Thư Hàn, ta cũng không nghĩ Lục hoàng tử đang thị sủng sinh kiêu, có một người có ý tiến thủ như Thư Hàn ở bên cạnh, hãnh cũng sẽ nhanh chóng tiến bộ, Thư Hàn, việc này tỷ sẽ không dạy đệ, ở chung với thái tử như thế nào, vị trí của

mình đặt ở chỗ nào, như thế nào mới có thể nhận được tín nhiệm, chuyện này để phải dựa vào chính mình.”

“Đệ đã biết, tỷ tỷ, đệ sẽ không khiến tỷ thất vọng.”

“Cho tới bây giờ đệ vẫn chưa từng khiến ta thất vọng.”

Sau khi hồi cung, Trang Thư Tình nói suy nghĩ của mình với hoàng thượng.

Hoàng thượng nhắm hai mắt nghe, sau khi nghe xong hần nói, “Để Tô Văn làm thái phó cũng chỉ cần một ý chỉ, đệ đệ của con xuất sắc lắm đã sớm biết, để hần làm thư đồng của Tiểu nhi thì không thể tốt hơn, như mà... con nhất định phải muốn Tiểu nhi thành thái tử?”

“Trừ lục hoàng tử ra, hoàng thượng còn có lựa chọn khác?”

“Còn.” Hoàng thượng mở mắt nhìn nàng, “Chờ Chiêm nhi trở về, hai người các con lập tức thành thân, nhi tử vừa sinh ra liền lập làm thái tử, trăm tin rằng con trai của các con định sẽ là người xuất sắc nhất.”

“Có lẽ con chỉ sinh được ra nữ nhi.” Trang thư tình bất vi sở động, “Thay vì tin tưởng đứa nhỏ tương lai sẽ trở nên xuất sắc, chẳng bằng tin vào hai mắt mình, Lục hoàng tử rất tốt, thượng nếu không tin, chúng ta có thể đánh cược, như thế nào?”

“Hừm? Đánh cược như thế nào?”

“Nếu như Lục hoàng tử có đủ xuất sắc, vậy khi nào để hần lên kế vị sẽ do con và Chi Cố định đoạt, nhưng nếu Lục hoàng tử vẫn không thể khiến ngài vừa lòng, vậy chuyện kế vị sẽ do ngài định đoạt, hoàng thượng, ngài dám cược hay không?”

Hoàng thượng có hứng thú suy nghĩ, gật đầu, “Cược, trẫm đặt thêm một phần thưởng, nếu con thắng, con có thể đề ra một yêu cầu.”

“Bất kỳ yêu cầu gì?”

“Chỉ cần con cảm thấy trẫm làm được.”

“Thành giao.”

Khóe miệng Ôn Đức run rẩy nhìn hai người vỗ tay thành giao, nhưng cũng không nhiều chuyện đi nhắc nhở thân phận của hai người trước mắt không thích hợp để thân cận quá mức.

Hắn theo hoàng thượng đã vài thập niên, tâm đương nhiên là hướng về hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng vui vẻ, đừng nói hoàng thượng đối với Trang tiểu thư giống như con dâu, cho dù hoàng thượng thực sự có tâm tư kia, cho dù hắn vứt bỏ lương tâm, cũng sẽ che ở giữa hoàng thượng và công tử.

Huống chi, trà trộn trong hoàng cung cả đời, lương tâm thứ này cũng chả còn được bao nhiêu, sợ rằng chính mình cũng không còn là mình trước kia nữa.

Có lần đánh cược này, Trang Thư Tình chỉ bảo cho Chu Tri Tiểu càng đặt nặng tâm tư, Chu Tri Tiểu cũng càng ra sức học tập, mỗi ngày, Trang Thư Tình cũng có thể nhìn thấy tiến bộ của hắn, nàng quả thực giống như dành thấy thắng lợi trước mắt.

Nàng mong rằng hắn có thể nhanh chóng học xong, nhanh chóng tiếp nhận vị trí kia, khi đó, nàng vô cùng vui vẻ trao lại.

Sau khi lão gia tử trở về Đông gia, ngày kế Ôn Đức liền tự mình đi Đông phủ một chuyến mời người đến cung.

Quân thần hai người kém gần 10 tuổi, mà lúc này thoát nhìn lại như cùng tuổi.

Trong lòng lão gia tử vẫn cảm thấy có chút khó chịu, nhưng thấy bộ dạng này của hoàng thượng, tức giận liền phai nhạt đi một chút.

“Lão thần tham kiến bệ hạ...”

Không đợi hần quỳ xuống, hoàng thượng đã lười biếng mở miệng ngăn lại, “Đừng làm mấy cái nghi thức xã giao này, nói một vạn lần vạn tuế trăm cũng không sống được đến vạn tuế, ngồi xuống nói chuyện với Trẫm đi, đến, ngồi ở nơi này, nha đầu kia ngày thường vẫn ngồi ở chỗ này không lớn không nhỏ nói chuyện với trẫm.”

“Hoàng thượng thứ tội, nàng sinh nơi sơn dã, không được cha mẹ dạy dỗ...”

“Được rồi, không trách nàng, ngồi đi.”

Lão gia tử cúi đầu.

“Không trách được Chiêm nhi đặt nàng trong lòng, một cô nương như vậy, người biết nàng tốt, ai chẳng muốn nâng như bảo vật, có đôi khi nghĩ lại trẫm thực sự có chút hâm mộ người, tuy rằng hai đứa con trai trưởng không tốt, Nhưng một mình lão tam có thể chống lại hai người bọn họ, còn có 2 đứa cháu ngoại tài giỏi, Đồng lão, người có phúc khí hơn trẫm nhiều.”

Nhắc tới hai đứa con trai, Lão gia tử nhất thời cùng hoàng thượng có chút cảm giác thông cảm lẫn nhau, trong lời ngoài lời, đều mang theo chút thân cận tùy ý, “Hai tử đệ thật sự rất tốt, nhưng tiểu cô nương tóm lại vẫn phải gả ra ngoài, đến lúc đó không phải tiểu thư của Đồng gia hay của Trang gia, mà là con dâu của ngài.”

Hoàng thượng sửng sốt, chợt cười to, “Đúng vậy, sau này cũng phải thành con dâu của trẫm, con dâu nhà người khác biết quản gia, con dâu nhà trẫm cũng vậy, hơn nữa còn quản được rất nhiều, ha ha.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 182: Lời Nói Sắc Bén

“Đồng khanh, lo lắng trong lòng người chẳng biết, người yên tâm, trăm sẽ không bạc đãi nàng.” Sau khi cười xong, ngữ khí hoàng thượng cảm khái nói: “Nàng sẽ là con dâu trăm, chuyện này sẽ không thay đổi, giang sơn này trăm sẽ giao vào trong tay hai vợ chồng bọn họ, nhưng cũng phải xem bọn họ có đồng ý hay không, trăm vẫn mong rằng bọn họ có thể truyền xuống nhất mạch, đáng tiếc.”

Hoàng đế cười khẽ lắc đầu, nhìn về phía Đồng lão gia tử, “Đáng tiếc, vị trí kia cháu gái người chương mắt, nói rằng nàng sẽ chỉ sinh nữ nhi, nàng cũng không sợ ứng nghiệm, quyết tâm muốn dạy dỗ lão lục.”

Từ khi gặp mặt đến bây giờ, biểu hiện yêu thích của hoàng thượng với Tình nha đầu đều rất rõ ràng, lại nghe câu như thế, tảng đá trong lòng lão gia tử rốt cuộc rớt xuống, có lẽ cũng bởi vì nàng vô dục vô cầu mà hoàng thượng mới dám đem Chu Quốc giao cho nàng.

“Tâm nàng không lớn, chỉ muốn làm đại phu, ngài không biết, người ở Hội Nguyên Phủ đều rất thân cận với nàng, giống như đối với người nhà vậy, mỗi lần đến dịp lễ tết đều thu được rất nhiều lễ vật, tiểu thư nhà khác chỉ ở nhà ngồi chờ gả, nhưng nàng mới nhỏ như vậy đã phải gánh vác rất nhiều, chỉ có ở Hội Nguyên Phủ nàng mới cảm thấy vui vẻ, hiện tại bị vướng chuyện trong cung không về được, lão thê thần đau lòng nàng, nói nàng đến Đồng phủ nhiều một chút nàng cũng không dám đáp ứng, lão thần nhìn cũng đau lòng.”

“Đây là lần đầu tiên trăm nghe, không nghĩ tới nàng còn rất được nhân tâm, cũng đúng, hiện tại trong triều có không ít người rất tin phục nàng.” Bị đối xử như vậy nhưng vẫn có không ít người tin phục đủ để thấy bản lĩnh của nàng bất phàm như thế nào.

“Chuyện này không ai có thể làm tốt hơn Tình nha đầu, đây là chuyện tốt, nếu người đau lòng nàng thì vào triều giúp nàng.”

Lão gia tử lắc đầu, hẳn không tin hoàng thượng thật hi vọng Đồng gia lại có thêm mấy thần tử nắm giữ quyền cao, “Lão thần tuổi già, thân thể và tinh lực cũng không còn, Đồng gia có lão tam là đủ rồi, nhiều hơn cũng chỉ khiến Tình nha đầu thêm phiền.”

Hoàng đế rất vừa lòng thái độ của hẳn, Trang Thư Tình thế nào hẳn cũng không lo lắng, tóm lại cuối cùng thì nàng cũng sẽ trở thành người của hoàng gia, nếu có người không thức thời muốn dính chút hào quang của nàng để đi lên, hẳn sẽ mất hứng.

“Trăm sẽ không bạc đãi Đồng gia.”

“Hoàng thượng chưa bao giờ bạc đãi lão thần, nếu không có hoàng thượng cho phép, tam nhi cũng không thể từ một chức quan nhàn tản đi lên vị trí trọng yếu như vậy, lão thần đa tạ hoàng thượng.”

Hoàng đế thay đổi dáng ngồi, cười lắc đầu, “Điểm này người nói sai rồi, mọi sự trong triều trăm hiện không quản, cho dù là thành lập bộ nhân sự hay an bày việc xuất chinh, đều là chủ ý của Thư Tình, trăm sớm để cho nàng quyền tự do đưa ra chỉ thị, không cần thông báo cho trăm, tất cả làng đều toàn quyền quyết định.”

Một người có thể được tín nhiệm đến mức độ nào mới có thể giao quyền ra như vậy?

Đồng lão gia tử ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, thật lâu vẫn không nói gì.

Hoàng đế cười cười, vẽ mặt bình hòa, “Thời điểm ban đầu, trẫm cũng lo lắng, nghĩ rằng nàng không thể chống đỡ được thì Đại Chu sẽ phải như thế nào, nhưng sự thật chứng minh trẫm không nhìn lầm người. Để làm tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của trẫm, đổi lại là bất kỳ người nào cũng không nhất định sẽ có thể làm tốt được như nàng, cho dù Chiêm nhi trở về, nhiều chuyện vẫn còn phải nhờ nàng quản, nếu như trước đây trẫm có thể sẽ còn lo lắng nhưng hiện tại trẫm thật sự dám buông tay, cho dù bây giờ có nhắm mắt thì cũng vẫn an tâm.”

“Hoàng thượng!” Lão gia tử sao còn có thể ngồi được, thích người quỳ xuống.

“Đứng lên đi. Trẫm vẫn thích kiểu người lưu loát như Thư Tình, có chuyện nói chuyện, nói xong liền chạy lấy người, cho đến bây giờ nàng vẫn chưa thực sự đứng đắn hành lễ với trẫm, cố tình còn làm như truyện đương nhiên, nếu nói bất kính thì nàng lại chân thành hơn mấy đứa con trai của trẫm nhiều, tính tình này, đúng là thê tử của Chiêm Nhi.”

Cuộc đối thoại của quân thần hai người đều là những câu vô cùng sắc bén.

Đồng lão gia tử sau khi từ trong cung đi ra trong lòng liền không còn lo lắng, ngữ khí khi nhắc tới Tình nha đầu của hoàng thượng đều một bộ như đang khoe ra, giống như Tình nha đầu là người nhà của bọn họ vậy, hừ, tình nha đầu hiện tại vẫn là cháu ngoại của hắn!

Chuyện lão gia tử tiến cung tất nhiên không giấu giếm được Trang Thư Tình, nàng cũng không xuất hiện trước mặt bọn họ, tùy bọn họ đi, dù sao hiện tại hai phương cũng không xảy ra xung đột.

“Chờ sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ thì có thể mổ, thuốc điều trị thân thể vẫn phải tiếp tục uống, cứ để tâm lý thoải mái, đây chỉ là một cuộc tiểu phẫu.”

Chu Tri Tiểu theo bản năng cảm thấy khẩn trương, tay trái chạm vào phần ngón tay dư ra bên tay phải.

“Hiện tại nói chuyện này cho đệ cũng vì muốn khảo nghiệm đệ, là người Hoàng Gia, không thể dễ dàng vì chuyện bên ngoài, ngôn lời của bất kỳ ai ảnh hưởng, người nam nhân tâm trí phải kiên cường, Nếu không chỉ cần tiếng gió bên tai sẽ có thể gây hoạ, càng đừng nói là vua một nước.”

Chu Tri Tiểu âm thầm hít sâu, gật đầu nói: “Đệ nhớ kĩ, Trang tỷ tỷ.”

Trang Thư Tình chỉnh lại một chút tấu chương, “Hoàng thượng đã hạ chỉ triệu Tô Văn vào kinh, hẳn sẽ là thái phó của đệ, mặt khác, đệ đệ của ta Thư Hàn, sẽ trở thành thư đồng của đệ.”

Hai mắt Chu Tri Tiểu sáng lên, hẳn đương nhiên biết Tô Văn là ai, người đọc sách trong thiên hạ, khó ai mà không biết đến hẳn.

Có đệ đệ của Trang tỷ tỷ làm bạn học, hẳn càng cao hứng, Trang tỷ tỷ xuất sắc như vậy, đệ đệ của nàng nhất định cũng sẽ không kém được.

“Thư Hàn năm nay mười hai tuổi, năm trước thi được hàng nhất, có chút tài danh, để hẳn là thư đồng của đệ một nguyên nhân trong đó cũng bởi vì đệ ấy là đệ tử của Tô tiên sinh nên dứt khoát để Tô tiên sinh dạy cho hai người cùng nhau, mặt khác cũng bởi vì ta lười phải lựa chọn người trong các thế gia, nếu chọn không đúng, đặt nhầm một cái tai họa bên cạnh đệ, ta sẽ không biết tìm chỗ nào để mà hối hận, Thư Hàn là do ta dạy dỗ, phẩm tính không phải hoàn hảo nhưng ít nhất không cần lo lắng hẳn sẽ dạy hư đệ.”

“Bây giờ đệ thật muốn lập tức nhận thức Thư Hàn.”

“Không vội, chờ sau khi đệ giải phẩu đệ có thể thoải mái đi nhận thức mọi người, trước khi Tô tiên sinh chính thức trở thành thái phó của đệ, đệ có thể đến gặp hần.”

Kết thúc cơm trưa, Trang Thư Tình tiếp tục đi làm việc, hiện tại chuyện nàng phải xử lý quá nhiều, mấy chục vạn người xuất chinh, chi phí ăn mặc tuy rằng không cần nàng nhất nhất đi chuẩn bị nhưng điều hành lại là do nàng, hơn nữa còn phải xử lý nhân số sau phản loạn, mỗi ngày đều có sổ con từ phủ trình lên...

Nàng còn hận mình không thể có tám cánh tay.

Chu Tri Tiểu tuy rằng nỗ lực khiến bản thân ngày một tốt lên, nhưng rốt cục hần vẫn đang từ từ chạy đến, Trang Thư Tình nhìn ở trong mắt, cũng không nhiều lời gì thêm, dù sao, hần có thể đạt được như vậy nàng đã thật vừa lòng.

Giải phẩu được định ra là bốn ngày sau.

Phòng giải phẩu được bố trí ở Lam Chỉ Hiên, vì để cho mọi người mau chóng thích ứng với phòng giải phẩu mới, Trang Thư Tình đã mang hai vị đệ tử cùng với Hạ Mạn, Hạ Trân tiến cung.

Mấy người đã mấy ngày vẫn chưa gặp được Trang Thư Tình, vừa thấy người liền dính tới.

Từ Giai Oánh còn tốt, lúc ở kinh đô đã gặp qua sư phụ một lần, Liễu Tri Quỳnh lại là người trợ mắt nhìn sư phụ bị bắt đi, lúc này thấy người liền đỏ hốc mắt.

“Được rồi, được rồi, không phải ta vẫn còn tốt sao? Đi xem phòng giải phẩu mới, nhìn xem còn thiếu cái gì không.”

Vừa vào phòng giải phẫu, mấy người như cảm giác trở về tới Hội Nguyên Phủ, chỉ là phòng này lớn hơn rất nhiều, cũng sáng sủa hơn, Hội Nguyên Phủ mỗi phòng chỉ có một ngọn đèn, nơi này có ba, dù sao cũng là nơi xa hoa nhất Đại Chu, qua thật không phải người thường có thể so.

Lần lượt lấy dụng cụ ra khỏi hộp giải phẫu đặt lên xe đẩy, bản mô cũng được làm theo yêu cầu, tỷ lệ không sai chút nào, máy hô hấp đã làm xong, máy ly tâm cũng đã có...

Từ Giai Oánh kiểm tra lại, thấy không thiếu cái gì mới nói, “Sư phụ, tất cả đã đầy đủ.”

“Đầy đủ hết là tốt rồi, mọi người đêm nay ngủ ở Lan Chỉ Hiên, dưỡng tinh thần cho tốt, ngày mai giải phẫu.”

”Vâng.”

Sau khi lâm triều xong, Trang Thư Tình trở về Lan Chỉ Hiên liền nhìn thấy người đứng chờ ở ngoài cửa.

“Trang tiểu thư.” Vinh Chính đoan đoan chính chính cúi người thi lễ, mấy người phía sau cũng đều khom lưng.

“Miễn lễ, Vinh viện sử đây là...” Trang Thư Tình sao có thể không biết ý đồ của bọn họ, chỉ là nàng cố ý muốn hỏi một câu như vậy chờ bọn họ mở miệng.

Nàng không dấu diếm, thậm chí còn hi vọng y thuật của bản thân có nhiều người có thể học tập, để giúp cho bệnh nhân có thêm nhiều đường sống, thái y viện chính là nơi cấm rễ nảy mầm tốt, cho nên có chút lời, nàng nói không bằng người khác mở miệng cầu.

Vinh Chính vẽ mặt rõ ràng, “Trang tiểu thư, lão phu mặt dày nói lời này khỏi miệng, hi vọng có thể cho chúng ta quan sát lúc Trang tiểu thư

giải phẫu, Trang tiểu thư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ giữ quy củ.”

”Tò mò?”

“Tò mò tất nhiên là có, chúng ta cũng muốn biết Trang tiểu thư cứu người như thế nào, trước giờ không có bất cứ ai có thể làm được đến trình độ như Trang tiểu thư, không dám cầu Trang tiểu thư có thể dạy cho ta, chỉ muốn mở mang tầm mắt cũng tốt, nói không chừng y thuật của chúng ta cũng có thể có chút dẫn dắt...”

“Ta nguyện ý dạy, chỉ cần các người thật tâm muốn học.” Đánh gãy lời lẽ nhãi của hắn, Trang Thư Tình nghiêm mặt nói: “Không cần các người phải từ bỏ sư môn để đầu nhập ta, cũng không cần các người buông tha cho y thuật hiện tại, chỉ cần các người tuân thủ quy củ của ta, ta nguyện ý đem y thuật của ta dạy cho các người.”

Đây quả thực là miếng bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống!

Mấy người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng cao hứng, nhưng cũng chần chờ, không cần báỉ sư cũng có thể học được y thuật, thực sự có chuyện tốt như vậy?

Đây chính là sự khác nhau giữa người hiện đại và cổ nhân, quan niệm tôn sư trọng đạo của cổ nhân người hiện đại không thể sánh bằng, chính vì vậy mà nhiều người cả đời chỉ thu ít ỏi vài đệ tử.

Y học hiện đại, chỉ cần thành tích của người đủ tốt, có thể đậu được vào trường đại học, có tiền chi trả học phí, muốn học thế nào, tùy người, chỉ cần đầu óc của người có thể dùng được, Trung y hay tây y học hết cũng được.

Hiện tại Trang Thư Tình nói ra lời này, không thể nghi ngờ là đánh vỡ quy củ.

“Đương nhiên, không muốn học ta cũng không cưỡng cầu.” Lưu lại lời này, Trang Thư Tình bước vào Lan Chỉ Hiên. Thay đổi một thân xiêm y bước ra, Vinh Chính đám người liền tiến lại, nhất tề khom người hành lễ.

“Tiên sinh.”

Không gọi sư phụ nên gọi tiên sinh? Cũng có chút nhanh trí, phạm vi của hai chữ tiên sinh này thật lớn.

“Đi theo ta đi.”

Sáng sớm đã đặt mấy bồn than trong này, độ ẩm của phòng giải phẫu cao hơn bên ngoài một chút, Chu Tri Tiểu mặc một thân trung y ngồi trên bàn phẫu thuật, nhìn thấy Trang Thư Tình tiến vào liền kêu nàng một tiếng Trang tỷ tỷ.

Hạ Mạn và Hạ Trân bước lên phía trước mặc đồ giải phẫu cho nàng, châu thoa trên đầu Trang Thư Tình đều lấy ra, sau đó vừa mang mũ vào vừa nói: “Không cần lo lắng, rất nhanh, ngủ một giấc liền kết thúc.”

Chu Tri Tiểu sờ sờ tay phải, nhẹ giọng ‘vâng’ một tiếng.

Trang Thư Tình quay đầu, nhìn về phía mấy người ngoài cửa, “Nếu muốn tới gần quan sát thì phải mặc đồ giống như ta, những đồ này đều được đặt trong ngăn tủ, từ mình đi lấy, đúng rồi, ai là người đứng đầu ngoại khoa?”

Một lão giả khoảng hơn năm mươi phía sau Vinh Chính tiến lên một bước, “Là lão thần.”

”Hạ Mạn, đi giúp hẩn mặc đồ giải phẫu.”

”Vâng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 183: Giải Phẫu

Trang Thư Tình hiện tại rất có kinh nghiệm.

Từ trong hộp thuốc của Thanh Dương Tử lấy ra vài cái bình sứ, để Hạ Trân đến đo liều lượng cho tốt, nàng không có khả năng đo lường lượng thức chuẩn xác như của Thanh Dương Tử, chỉ có thể dùng cái này.

“Bên trong sách y có viết về loài anh túc, chư vị có biết?”

Vinh Chính tiến lên trả lời, “Người học y đều biết, nhưng không có ghi lại nhiều công dụng của nó.”

“Cách điều chế cây anh túc đã thất truyền, nhưng Thanh Dương Tử lại làm được loại thuốc tê này, được hiệu giống như cây anh túc, đều có thể khiến cho con người mất đi tri giác, thời gian dài ngắn có thể dùng lượng thuốc để khống chế.”

“Được hiệu ngang bằng với cây anh túc?” Vinh Chính nhất thời cất cao thanh âm, những vị thái y viện đi cùng cũng khó có thể ức chế ích động đứng lên, thuốc này có ý nghĩ gì, người làm đại phu đương nhiên rõ ràng nhất.

Có chút bệnh không thể không trị được, có một số người không phải không thể cứu, nhưng loại đau đớn đó, người thường không thể chịu nổi, nếu có cây anh túc...

Trang Thư Tình cẩn thận cường điệu, chờ mọi người thất thần xong mới nói, “Không để bọn họ ngắt đi, sao ta có thể mổ bụng bọn họ ra được?”

Thuốc tê đối với khoa ngoại có tác dụng vô cùng lớn, vị này...”

“Lưu Cư An, lão thần Lưu Cư An.” Lưu Cư An kích động rõ ràng, lúc nói chuyện nước miếng đều phun ra.”

“Lưu ngự y hẳn là người rõ ràng nhất.”

“Vâng, lão thần biết, có loại thuốc anh túc này...”

“Đã gọi là thuốc tê, ngài tự lấy tên của cổ nhân, truyền ra người khác sẽ tưởng rằng Thanh Dương tử là loại người mua danh chuốc tiếng.”

Chuyện Thanh Dương tử là đệ tử chân truyền của Hữu Vọng chân nhân đã sớm truyền khắp thái y viện, việc này nếu là người khác làm bọn họ có khả năng sẽ nghĩ như vậy, nhưng là đệ tử của Hữu Vọng chân nhân, bọn họ tin tưởng hẳn có khả năng này.

“Vâng, thuốc tê, có loại thuốc tê này, rất nhiều bệnh sẽ có thể trị, quá nhiều người chính bởi vì đau đớn mà chết đi.”

Sau khi đã xử lý tốt liều lượng đưa cho Chu Tri Tiểu, Liễu Tri Quỳnh lập tức đưa lên một chén rượu, Chu Tri Tiểu không chút do dự uống cạn.

“Thuốc này giống như anh túc cần rượu làm trung gian.” Đỡ Chu Tri Tiểu nằm xuống, Trang Thư Tình vén tóc của hắn lên, ôn hòa nói: “Tin tưởng tỷ tỷ, có được không?”

“Vâng.” Từ khi mới gặp, đệ vẫn luôn tin tưởng tỷ tỷ, trước khi mất đi ý thức, nhìn gương mặt ôn nhu của Trang Thư Tình, Chu Tri Tiểu nghĩ trong lòng.

Trang Thư Tình đeo tốt khẩu trang, mang bao tay vào.

“Vinh việu sử, phải phiên ngài xem mạch.”

“Vâng.”

Thấy mấy vị ngự y khác đã đối xong đồ phẫu thuật đứng một bên quan sát, Lưu An Cửu càng quan sát nghiêm cẩn, Trang Thư Tình cảm thấy vừa lòng, sờ một chút phần xương ngón tay, không chút do dự hạ dao xuống.

Tách phần da ra, dao đi sau xuống cắt bỏ phần thịt thừa, tiếng của Trang Thư Tình ong ong từ khẩu trang truyền ra, “Đây là gân chằng phụ, gân bắt thịt là một bộ phận của da, phải giữ lại. Lợi dụng dây chằng phụ và gân bắt thịt để cân bằng các khớp xương, phòng cho trường hợp sau...”

Bởi vì vết thương nhỏ nên không chảy nhiều máu, nhưng dù sao cũng là xương thịt trong cơ thể, y thuật của ngự y có cao siêu tới đâu thì đối với bộ phận trong cơ thể cũng không quan thuộc.

Nhìn Trang Thư Tình hoạt động dao trong cảnh máu me nhầy nhụa, bọn họ đều buộc bản thân nhớ kỹ tên từng bộ phận mới, đồng thời, ánh mắt nhìn về phía Trang Thư Tình đều lộ ra vẻ kinh sợ, y thuật không thể làm giả, nàng có thể quen thuộc động tác, hơn nữa rất chuẩn xác cắt bỏ đi phần xương thịt dư thừa, có thể chứng minh rằng nàng đã gặp qua rất nhiều, cho nên mới tự tin rằng bản thân không hề cắt sai.

Bọn họ quả nhiên vẫn còn kém xa lắm.

Thứ này đối với Trang Thư Tình chỉ là một cuộc tiểu phẫu, nửa canh giờ liền xong, nhưng nàng cũng lợi dụng lần này để bọn họ có thể quan sát rõ ràng nên động tác thả chậm rất nhiều, Ngay từ đầu đã tính sẵn phần thuốc tê nên khi kết thúc giải phẫu, Chu Tri Tiểu vẫn chưa tỉnh lại.

“Mạch tượng như thế nào?”

Ánh mắt Vinh Chính chưa từng rời khỏi miệng vết thương kia, trả lời.
“Không sai.”

Trang Thư Tình tránh ra khỏi vị trí mổ, “Mọi người qua đây xem đi, để một người không trọn vẹn hoàn chỉnh lại, đây chính là thành quả của giải phẫu.”

Lưu Cư An đứng đó gần nhất, nhanh chóng tiến lên một bước, chiếm lấy vị trí đó không rời.

Người trời sinh sáu ngón tay tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không phải chưa từng thấy, cho dù sinh ra như thế nào, có thân phận như thế nào thì ngón tay dư thừa kia chính là gánh nặng mà người có phải chịu cả đời, bị người chê cười, bị chỉ trích, những thứ tốt đẹp trên đời cũng không liên quan đến hẳn.

Cho nên, lục hoàng tử cho dù có là hoàng tử tôn quý, nhưng ở trong cung cũng không có chút tiếng tăm gì, nếu không phải có lần phản loạn này, có một số người đã sớm quên mất hoàng thượng còn có lục hoàng tử.

Nếu không có Trang tiểu thư, cả đời này đừng nói lục hoàng tử đối với ngôi vị hoàng đế xa đến không thể với tới, sợ rằng hẳn cũng chỉ có thể vĩnh viễn nhốt mình trong cung.

Trong nháy mắt Lưu Cư An liền tràn đầy kỳ vọng, “Tiên sinh... thực nguyện ý đem y thuật này dạy cho chúng ta sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần các người nguyện ý học.” Trang Thư Tình nhìn xung quanh phòng giải phẫu, “Căn phòng như thế này, trên đời mới chỉ có hai nơi, ta hi vọng, một ngày kia nó có thể mọc lên như nấm.”

“Ta sẽ nỗ lực.”

Ra hiệu cho từ Giai Oánh và Liễu Tri Quỳnh tiến lên thanh lý, Trang Thư Tình thoát bao tay, gỡ khẩu trang và mũ ra, cởi bỏ áo giải phẫu, nàng lại khôi phục lại dáng vẻ thường ngày.

“Chuyện ta phải làm bây giờ quá nhiều, chắc là không thể rảnh rỗi dạy cho các người cái gì, hai nàng đã theo ta học hơn nửa năm, nếu các người không ghét bỏ các nàng là nữ nhân, nơi nào không hiểu có thể hỏi các nàng.”

“Ghét bỏ các nàng? Cho dù thực sự ghét bỏ, trong bọn họ ai chẳng phải học y hơn nửa năm, người mới học nửa năm sao có thể sánh bằng.

Nhưng bọn họ chỉ có thể đáp ứng.

Khinh thường nữ nhân? Đừng nói giỡn, có Trang tiểu thư ở đây, cho bọn họ gan cũng không dám.

Cũng không thể nói Trang tiểu thư đừng đi giám quốc mà đến dạy y thuật cho bọn họ, người không tha cho bọn họ đầu tiên chính là hoàng thượng.

Lượng thuốc tê không chế rất tốt, bên này vừa thu thập xong Chu Tri Tiểu liền mở mắt, từ trong đám người tìm được Trang Thư Tình, âm thanh mềm nhũn mở miệng, “Trang tỷ tỷ.”

Trang Thư Tình cẩn thận nắm tay phải của hắc nữ nhân, “Nhìn xem, không phải không còn rồi sao?”

Chu Tri Tiểu nhìn bàn tay chỉ còn lại một vết khâu, không còn, thật sự không còn, ngón tay dư thừa khiến hắc nữ nhân bị mẫu phi quở trách oán giận, khiến phụ hoàng ngay cả liếc hắc nữ nhân một cái cũng không thêm, khiến hắc nữ nhân ăn cơm cũng chỉ có thể dùng tay trái, không dám dùng tay phải đưa ra trước mặt người khác, ngón tay kia, thực sự đã mất đi.

Chu Tri Tiểu hốc mắt nóng lên, hận không thể khóc lớn một hồi để phát tiết khổ cực bao năm qua hắc nữ nhân phải chịu. Nhưng cuối cùng, hắc nữ nhân chỉ cắn răng dùng sức gặt đầu.

“Về sau, đệ và những người khác giống nhau, nhưng đừng cảm thấy ngón tay kia làm chậm trễ cuộc đời đệ, bởi vì nó mà đệ học được ẩn nhẫn, cũng bởi vì nó mới khiến đệ tôi luyện được một bộ dáng như vậy giờ, chính bởi như vậy đệ mới có thể được trọng dụng.”

“Đệ biết, Trang tử tử, ta không oán.”

Trang Thư Tình sờ sờ đầu của hắn, giống như đối với một đứa nhỏ bị bệnh nghe lời, “Hiện tại được tính còn chưa lui, khi nào đệ cảm thấy đau thì nói với ta.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 184: Bối Cáo Thiên Hạ

Sau khi giải phẫu kết thúc, hoàng đế liền nhận được tin tức.

Hoàng đế thở dài ra một hơi, không nói lời nào, cũng không biết hẳn đang cảm thán cái gì.

Khi Chu Tri Tiểu đã cảm thấy bàn tay không còn cảm giác đau đớn, Tô Văn liền vào kinh.

Tô Văn khi còn trẻ ở kinh đô cũng là nhân vật có danh có tiếng, nhưng lại không hề cậy tài khinh người nên văn thần võ tướng đều có quan hệ rất tốt với hắn.

Cho nên năm đó, khi hoàng đế muốn cải trang ra ngoài đầu tiên đặt chân đến chính là Hội Nguyên Phủ, cũng bởi vậy mới có Bạch Chiêm sau này.

Mỗi khi hoàng thượng đi Hội Nguyên Phủ, chỉ gặp mặt một thần tử duy nhất là hắn, quan hệ quân thần.

Lần này gặp lại hoàng thượng, Tô Văn hồi lâu vẫn không thể hô một tiếng vạn tuế.

“Bị dọa đến sao? Cho đến hôm nay bộ dạng này của trẫm đã coi như được điều dưỡng tốt hơn trước nhiều rồi.” Hoàng thượng cười khẽ, ra hiệu cho Ôn Đức tiến lên dìu hắn đứng dậy, “Được rồi, người cũng không phải lần đầu tiên quen biết trẫm, ngồi nói chuyện đi.”

Tô Văn quả thật có chút bị dọa đến, bộ dạng này của hoàng thượng quả là như đã già đi mười tuổi

Tuy rằng hãn không ở kinh đô, nhưng tin tức hãn vẫn luôn nắm bắt rõ ràng, tình huống ở kinh đô hãn cũng biết được đại khái, thánh chỉ chỉ triệu hãn vào kinh, nhưng chỉ như vậy hãn cũng không đoán được thành ý, dọc theo đường đi hãn đều đang cân nhắc, khả năng lớn nhất chính là vào triều làm quan.

“Gọi người hồi kinh không phải ý của trẫm, là Thư Tình.”

Tô Văn kinh ngạc, là nàng? Ý nàng muốn là nhờ hãn đến trợ giúp?

“Nàng quyết tâm muốn đưa Tiểu Nhi lên vị trí kia, muốn người làm thái phó, giúp nàng dạy dỗ thái tử.”

Thấy biểu tình trên mặt của Tô Văn lại biến đổi, tâm tình hoàng đế rất tốt cười cười, “Xem đi, chính người cũng giật mình, nào có người nào không muốn tự mình ngồi lên vị trí kia, sau đó truyền lại cho con, nàng lại gấp gáp muốn đẩy cho người khác.”

Tô Văn suy nghĩ một lát liền đáp, “Vậy, ý hoàng thượng là...”

“Theo nàng đi.” Hoàng đế không chút do dự, “Người đi hỏi thăm nhiều một chút sẽ biết, mỗi một chuyện sau khi nàng tiếp nhận đều được xử lý rất tốt, nàng đã xem trọng Tiểu Nhi như vậy, trẫm cũng chỉ có thể tin tưởng vào ánh mắt nàng, nếu có lựa chọn tốt hơn, trẫm cũng sẽ không cần phải bắt Chiêm Nhi ngồi vào vị trí kia, người cũng biết, hãn không thích hợp, về phần Thư Tình, nàng thật sự là không có một chút dã tâm, trẫm không thể ép buộc người khác.”

Không có dã tâm là thật, nhưng phần nhiều là tự hiểu lấy, Tô Văn cũng đã gặp nàng vài lần. Biết rõ tính tình của vị cô nương này, nàng trước

giờ vẫn luôn như vậy, thứ gì mà nàng ấy đã không muốn, cho dù hai tay dâng lên cũng không thể dao động được nàng.”

“Người tiêu dao cũng đủ lâu rồi, hồi kinh đi, cũng trở về giúp nàng, nàng một mình chống đỡ không dễ.”

“Vâng, vi thần tuân chỉ.”

Hoàng đế vừa lòng gật đầu, lúc này mới có hứng thú nói đến chuyện khác, “Nghe nói nhà ngươi kết thân với Thư Tình?”

“Vâng, tuy rằng vẫn chưa làm lễ chính thức, nhưng trường bối hai nhà đã trao đổi tín vật, chỉ chờ hai đứa nhỏ trưởng thành hơn một chút sẽ lập tức đính hôn.”

“Người xuống tay thật mau, nghe nói tiểu tử kia rất có tài.”

Tô Văn cười, “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nói đến cùng cũng là tiểu nữ nhà thần thích hợp, bằng không với tính tình trầm ổn của vị Trang gia cô nương này, chắc chắn là nàng sẽ không gật đầu.”

Hoàng đế suy nghĩ, đúng vậy, nàng sẽ không xem trọng gia thế, tài sản của nhà gái, chỉ nhìn coi cô nương có thích hợp hay không, có tương xứng hay không, nhà mẹ đẻ có thanh lương trong sạch hay không. Ngoài đó ra, những thứ khác nàng sẽ không để ý.

Quân thần hai người đối thoại cho đến khi Tô Văn cảm thấy hoàng thượng đã có chút lộ vẻ mệt mỏi liền đứng dậy cáo lui.

“Đi gặp Thư Tình đi, hiện tại trăm không quản nhiều được như vậy, có chuyện gì người cứ nói với nàng.”

“Vâng, thần cáo lui.”

Tiểu thái giám dẫn Tô Văn đến Lan chỉ hiên, Tô Văn nhìn khắp án thư rộng rãi, Trang Thư Tình thân ảnh nhỏ nhắn khiến cho nàng càng thêm bé nhỏ.

Trên án thư chất đầy một đồng tấu chương, bút trong tay nàng không ngừng phê duyệt.

“Tô tiên sinh tới thật nhanh.” Buông bút, Trang Thư Tình đứng dậy chào đón, Chu Tri Tiểu ngồi bên cạnh, trên tay hắn còn quần băng gạc cũng lập tức đứng dậy theo.

Tô Văn cười khẽ, “Ta có phải cũng nên hành lễ mới thích hợp?”

“Ngài là tiên sinh của đệ đệ ta, không phải người ngoài, nói hành lễ cũng nên là ta mới đúng.” Trang Thư Tình đẩy Chu Tri Tiểu về phía trước một bước, “Ta còn đang định đề cử cho ngài một vị đệ tử, Tri Tiểu, chào tiên sinh đi.”

Chu Tri Tiểu rất nghe lời, nhưng Tô Văn lại cản lại, “Chờ khi ta chính thức nhận chức thái phó rồi bái lễ cũng không muộn.”

Trang Thư Tình cũng không bắt buộc, mời Tô tiên sinh ngồi xuống đối diện nàng.

“Tô tiên sinh đừng trách ta mang ngài đến đây, ta chỉ có thể dạy cho Tri Tiểu một vài thứ nhưng ta rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử, có vài chuyện không cách nào dạy cho Tri Tiểu, những người khác ta lại không tin được, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mời ngài đến đây mới là tốt nhất.”

Tô Văn làm tấm gương cho người khác nhiều năm như vậy, ở phương diện này vẫn rất có tự tin, nghe vậy cũng không khách khí nhân lời tân bối của nàng, “Người muốn ta dạy cho hắn cái gì?”

”Bát cổ thì không cần, hần không phải tham gia khoa cử, học cái kia cũng vô dụng, muốn dạy như thế nào thì tuy ngài định đoạt, ngài cảm thấy dạy hần như thế nào có hiệu quả nhất thì cứ dạy, không cần rập khuôn cổ nhân, nhưng mà... mặt khác cũng phải chú ý tới tình huống hiện tại của Chu Quốc, tình huống trước mặt chính là vết xe đổ.”

Tô Văn không nói gì nhìn nàng, lời này chỉ còn thiếu chỉ đích danh hoàng thượng ra chứ ý tứ mĩa mai ngài ấy bởi vì quá mức nhân từ tạo nên cục diện hiện tại trong lời nói thì quá rõ ràng, nhưng mà, lời này quả thật không sai.

Trang Thư Tình chỉ vào một chồng tấu chương vẫn chưa được phê tấu. “Tư vị của quyền lực vô cùng tuyệt vời, không phải mỗi người đều có thể giữ vững tâm trí, tình huống như vậy, xảy ra một lần là đủ rồi.”

“Người thật đúng là.” Tô Văn cũng không biết nói nàng cái gì mới tốt, “Người bình thường ở trong cung đều nói như vậy sao? Coi chừng họa từ trong miệng mà ra.”

“Bình thường cũng không có mấy người nói chuyện với ta, ngài yên tâm, Lan Chi Hiên đều là người của Chỉ Cố, lời trong này không truyền ra tới bên ngoài.”

“Trong lòng người có tính toán là tốt rồi.” Tô Văn nhìn về phía Chu Tri Tiểu từ nãy đến giờ vẫn chỉ yên tĩnh ngồi nghe, tuy rằng đệ tử này hần bị cưỡng ép nhét vào tay, nhưng ấn tượng đầu tiên của hần vẫn rất vừa lòng.

“Ta viết thư về cho gia đình để bọn họ chuyện lên đây.”

“Cũng tốt, ta cũng không muốn Thư Hàn và Vi Nhi sau này không có cơ hội gặp mặt, như vậy cảm tình vốn có đều sẽ bị phai nhạt, đúng rồi Tô tiên sinh, ta sẽ để Thư Hàn là thư đồng của Tri Tiểu, hai vị đệ tử này, ngài cùng dạy bọn họ đi.”

Tô Văn nghĩ nghĩ, cũng không phản đối, kỳ thực hai người là không thể dạy chung với nhau, một người học để làm vua, một người học đạo làm thần, hai hướng học không hề giống nhau.

Nhưng mà học cùng cũng có lợi ích của học cùng.

Thư Hàn về sau sẽ phải thi cử vào triều làm quan, nếu bá cùng một vị tiên sinh với thái tử, cùng nhau học tập, ngày ngày làm bạn, cơ hội như vậy, ngàn năm có một.

Ngày sau tựa hồ cũng không có gì khác với hôm qua.

Chỉ là bên cạnh vị nữ tử thân ảnh nhỏ bé đang ngồi trên ghế chủ rộng rãi kia hôm nay lại có thêm một người.

“Đây là Lục điện hạ, Ôn công công, truyền chỉ đi.”

Ôn Đức cầm trong tay thánh chỉ, tiến lên một bước mở ra, trừ Trang Thư Tình đang ngồi, những người khác đều quỳ xuống.

”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trăm tuổi già ốm yếu, đã không đủ sức lực chăm lo cho một quốc gia, nay Trang Thư Tình, trí tuệ, trung tâm, là thiên tạo trời ban, trăm cực kỳ yêu quý tín nhiệm, giao cho nàng quyền hạn lớn nhất, chấp hành quốc gia đại sự, lời của nàng, chính là ý chỉ của trăm, mệnh của nàng ai ai cũng phải tuân theo, nếu làm trái, luận tội kháng chỉ, bố cáo thiên hạ, ngự sử ghi vào, khâm thử.”

Trang Thư Tình nghe được một nửa liền đứng dậy, lời này không giống nhưng nàng nghĩ.

“Ôn công công, ta cho rằng đây là chiếu thư lập thái tử.”

Ôn Đức hai tay dâng lên thánh chỉ, “Đây là thánh chỉ do hoàng thượng tự tay viết, tự tay ấn ngọc tỷ, hoàng thượng nói, việc lập thái tử, do Trang

tiểu thư toàn quyền quyết định.”

Trang Thư Tình có loại cảm giác nàng đang bị người ta đào hố, không đúng, từ sau khi vào kinh, nàng luôn bị người ta đào hố cho nàng nhảy, cho dù trong cái hố này chất đầy quyền thế và phú quý, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật rằng nó là cái hố.

Chuyện có dính dáng đến hoàng quyền, viết thánh chỉ cùng với nhượng quyền rất khác nhau, đùng đến thánh chỉ thì đó là mệnh lệnh bố cáo thiên hạ.

Mọi câu chữ trong thánh chỉ, đều sẽ được ngự sử nhập vào sổ sách, nàng có tài đức gì!

Chỉ cần nghĩ đến sau khi hậu nhân nhìn vào sổ sách sử sẽ thấy ‘Từng có nữ nhi Trang thị tài năng ngập trời, nắm quyền giám quốc’ nàng liền cảm thấy mình hụt một hơi, sau này sổ sách sử không biết sẽ bị hậu nhân xuyên tạc thành bộ dáng gì, nói không chừng về sau còn có người lấy nàng làm thơ, nghiên cứu nàng gian nịnh như thế nào, mĩ mao có bao nhiêu, nuôi dưỡng mấy vị trai lơ,...

Càng nghĩ càng cảm thấy như đang đứng trong một trận gió lạnh.

Mà lúc này, thánh chỉ đã hạ, chuyện đã như đinh đóng cột, không cần chờ hạ triều, việc này cũng sẽ truyền khắp thiên hạ.

Như thế rất tốt, xứng với cái tên giám quốc.

“Đều đứng lên đi.” Chống lại ánh mắt lo lắng của tam cữu, Trang Thư Tình thờ dài, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, “Hoàng thượng phó thác, ta tất nhiên sẽ hết lực hoàn thành.”

Văn võ trọng thần đều có cân nhắc trong lòng, nhưng mà trải qua một thời gian quan sát, lúc này cũng không có người nào dám đứng ra nói rằng

nàng không đủ tư cách, so với đồng đồ nát ban đầu nàng tiếp nhận, cục diện đây giờ đã ổn hơn rất nhiều, công lao của Trang Thư Tình lớn như thế nào, mọi người đều nhìn ở trong mắt.

Bọn họ tất nhiên là không cam lòng bị một nữ nhân sai bảo, nhưng lại không thể thừa nhận rằng nàng cũng không phải là người vô năng.

”Có một số việc các vị có người còn chưa biết, khi hoàng thượng bị ngũ hoàng tử hạ độc ở nơi của Lương quý phi, chính lục điện hạ đã xả thân cứu hoàng thượng, lục hoàng tử khi ấy không có bất cứ ai hỗ trợ, chỉ bằng một chủ một tớ nhưng lại có thể cứu được hoàng thượng ra ngoài, chỉ bằng điều này cũng đủ để chứng minh lục hoàng tử là một người có dũng có mưu, lại còn có tâm hiếu thuận, Chu Quốc cần có một vị thái tử như vậy, chỉ là hiện thời hoàng thượng đang còn dưỡng thân, quân đội sắp tới lại phải chinh chiến, đại điển sắc phong sẽ dời về sau.”

Dừng lại một lát, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Giao cho Tô Văn làm thái phó của thái tử, chức sĩ phủ của hãn tạm thời bỏ trống sẽ được bộ nhân lực tìm kiếm người thay thế, xét thấy thái tử tuổi còn nhỏ, trước ở trong cung, chuyện khác chờ sau rồi xét.”

Không ít người đều đang vụng trộm đánh giá vị thái tử điện hạ này, vị lục hoàng tử tuy rằng ít hiện thân nhưng người này, lúc trước đã truyền ra chút đồn đãi.

Một thái tử có sáu ngón tay, trong lịch sử trước giờ chưa từng có.

Lại nhìn về phía tay hãn, trên tay cột một mảnh vải, bàn tay lộ ra năm đầu ngón tay, tin tức từ thái y viện truyền tới nói Trang tiểu thư đã cắt bỏ đi ngón tay thừa của thái tử, xem ra lời này là thật.

Lại nói tiếp, tài năng của Trang tiểu thư thật sự là thần kỳ, tiểu cô nương tuổi không lớn, sao nàng có thể học được những thứ này?

Cho dù là học từ khi sinh ra thì cũng phải có người dạy a.

Cũng không thể giống như lời đồn về nữ phù thủy, ngủ một giấc liền học được.

Trên đường trở về, Trang Thư Tình nhẹ giọng nói: “Tri Tiểu, không được để cho người khác chê cười chính mình.”

Ánh mắt Chu Tri Tiểu yên tĩnh, không người nào biết hẳn phải mất nửa buổi tối mới có thể bình phục tâm tình, khiến bản thân không thể lộ ra vẻ mặt lo lắng trước mặt triều thần.

“Đệ sẽ nỗ lực, sẽ không để cho thiên hạ nói Trang tỷ tỷ đã nhìn lầm người.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 185: Trưởng Thành

Đầu tháng năm, cách thời gian nóng nhất trong năm vẫn còn rất xa, nhưng không khí trong kinh đô đã vô cùng ngột ngạt, giống như chỉ cần cầm một thìa dầu hỏa đổ vào có thể cháy rụi hết thảy.

Trung tâm của đề tài vẫn là Trang Thư tình, chuyện này hoàn toàn nằm trong dự liệu của nàng.

Ý nghĩa của việc bố cáo thiên hạ, không chỉ nàng biết, phàm là người có chút kiến thức đều biết, cũng cùng ngày hôm đó, nàng tuyên bố sắc phong lục điện hạ làm thái tử, không ai có thể hiểu được, trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Nàng làm như vậy thì sẽ cách vị trí đó rất xa, nghe đồn rằng hoàng thượng một mực luôn muốn để Bạch công tử kế vị, nàng làm như thế...

Hay là đây lại là một bí mật khác của hoàng gia?

Trang Thư Tình cam nguyện trao trả hoàng quyền lại sao?

Hương gió đã trở nên có chút kì lạ.

Trang thư Tình lại không có tâm tình để ý đến những thứ này, lúc này nàng đang vô cùng bức tức đi tới nghi thiên điện.

Ôn Đức chạy về phía nàng.

Hoàng đế sớm đã đoán được là nàng sẽ đến, cười tủm tỉm nhìn nàng vọt vào.

Chống lại anh mắt kia, Trang Thư Tình cảm thấy như có một thau nước lạnh tạt lên cái đầu đang bốc cháy của mình, ngời chột tình tao lại, thanh âm cũng bình tĩnh hơn, “Sao lúc trước ngài không chịu bàn với con một tiếng?”

“Nói với con thì con sẽ đồng ý sao?”

Nàng đương nhiên sẽ không đồng ý, nàng đương nhiên không ngốc đến nỗi đem bản thân đẩy vào nơi đầu sóng ngọn gió, người có thể cho nàng chỗ dựa lúc này không ở đây, nàng đương nhiên sẽ không cuồng vọng như vậy.

“Ngốc.” Hoàng đế ra hiệu cho Ôn Đức bỏ thêm cho hãn cái gối đầu khiến cho hãn dựa vào có thể thoải mái hơn một chút, “Đây mới là danh chính ngôn thuận giám quốc, nếu ngay từ đầu đã bố cáo thiên hạ, tất nhiên sẽ khiến nhiều người không phục, nhưng đến hôm nay, ai dám không phục?”

“Con làm không ít chuyện vì Đại Chu, ta không muốn hậu nhân mang công lao của con đưa cho người khác, con không coi trọng những thứ này, nhưng trăm không thể bởi vì con không coi trọng mà coi nó như đương nhiên, quên mất những vất vả khoảng thời gian này con đã làm.”

Trang Thư Tình không còn lời nào để nói.

Phiền toái là nàng lại không nghĩ như vậy, nhưng nếu nói theo bất kỳ phương diện nào thì nàng cũng là người có lợi, đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ, không khỏi có hơi chút đáng giận.

Thở dài, Trang Thư Tình cảm thấy cả người mệt mỏi.

Hoàng đế nhìn nàng thấy buồn cười. Nàng chưa hãn không biết nàng nhận được ưu việt như thế nào, chỉ là từ trong thiên tính nàng không có nhiều lòng tham, chỉ vì nghĩ đến sẽ có nhiều phiền toái đến từ nàng nên

mới đến đây hưng sư vẫn tội, nhưng cũng bởi vì nàng biểu lộ thật tình mà hăn mới càng ngày càng yêu thích nàng.

Một hôm trở về Lan Chỉ Hiên, bị tâm tình ảnh hưởng nên hiệu suất làm việc hôm nay của Trang Thư Tình không bằng mọi khi.

“Tiểu thư, Từ tướng quân cầu kiến.”

Sắp tới chuẩn bị xuất chinh, Từ Công Mậu đến không có gì ngoài việc này, Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Mời hăn vào đi.”

Vừa hạ triều không lâu, Từ Công Mậu vẫn đang mặc một thân triều phục, nhưng mà bởi vì hăn gầy đi không ít nên triều phục nhìn có hút rộng, cũng đúng, so với trước kia, Từ tướng quân hiện tại rõ ràng có thể thấy được hăn đã già đi rất nhiều. Tuy rằng gừng càng già càng cay, nhưng chiến trường không phải nơi đi chơi, Trang Thư Tình trong lòng không thể không lo lắng cho hăn, bằng không nàng cũng sẽ không dạy cho hăn một số cách cấp cứu phòng ngừa trường hợp khẩn cấp.

“Lão thần bái kiến Trang tiểu thư, bái kiến thái tử điện hạ.”

“Từ tướng quân không cần khách khí như vậy, ngồi đi.”

Nhìn dáng vẻ thong dong của Trang Thư Tình, Từ Công Mậu trong lòng ngàn lần cảm khái, nhưng trên mặt lại không biểu lộ nửa điểm, “Trang tiểu thư, lão thần đến là vì chuyện xuất chinh, cách ngày ra chiến trường chỉ còn bốn hôm nữa, nhưng quân đội vẫn không có một bóng, chuyện này...”

“Đây vốn không phải là chuyện dễ, nhưng Từ tướng quân yên tâm, ta sẽ không để ngài phải đánh giặc một mình, nếu không đủ nhân thủ, ngài đến sơn doanh lĩnh hai mươi vạn người ra tiền tuyến ứng phó trước, nhân mã, lương thảo, nhất định ta sẽ không để thiếu.”

Từ Công Mậu đương nhiên biết việc này không dễ, nhưng người và lương thực ngoài tiền tuyến đã dần cạn kiệt.

Không có nhân mã, sao có thể đánh?

Hắn tới rồi này, Vì muốn cho bản thân một sự đảm bảo.

Hắn biết mình đã không còn trẻ, những thương tích lúc trước phải chịu đã để lại cho hắn những vết sẹo không thể xóa nhòa, hắn biết rõ tình huống thân thể không phải đang trong trạng thái tốt nhất, Nhưng chỉ cần cho hắn người, hắn nhất định sẽ đi đánh giặc.

Một đứa con trai của hắn đã mất mạng ở đó, cũng bởi vì, những tướng lĩnh khác của Đại Chu không thể dùng được, cho dù là Vệ Hàm hay bất cứ ai, cũng không phải một tướng lĩnh xuất sắc, chưa từng có ai trải qua thực chiến, không biết chém giết Huyết Nhục sẽ như thế nào, bọn họ thiếu sự tàn nhẫn đó.

Những thứ này, chỉ có thể có được từ chiến tranh, như Chu Quốc lúc này sẽ không thể tồn thất bại. Nếu lại bại, chắc chắn sẽ không thể vực dậy được.

“Từ tướng quân, ngài không cần phải lo lắng, Cúc Quốc bọn họ cũng phải đang lo ngại, bọn họ không dám đánh cược quốc gia để chiến đấu.” Trang Thư Tình không hiểu người cổ đại đánh trận như thế nào, nhưng nên biết phải cổ vũ người khác như thế nào, “ Võ Quốc từng có giao tình với Chi Cố.”

Hai mắt Từ Công Mậu sáng ngời, nếu có thể liên hợp với Võ Quốc, thì sẽ không cần phải e ngại Cúc Quốc

Trang Thư Tình chỉ nói một nửa liền dừng khiến cho từ Công Mậu tưởng tượng quá nhiều, Trang Thư Tình chỉ cười một nụ cười sâu xa khó hiểu, nhanh chóng truyện đi để tải, “Chuyện của Từ đại công tử từ từ chiến

Hoàng Thượng vô cùng thương tiếc, muốn ta ra mặt vì Từ gia, Từ tướng quân, nếu ta nhớ không lầm, thì Đại Công Tử có trai một gái có phải không?”

“Đúng vậy.” Từ công Mậu ẩn ẩn có chút hiểu được dụng ý của nàng, nếu thật có thể như thế...

“Ý của ta là muốn đền bù cho ba đứa nhỏ này, mà cũng không thể là hiện tại, nghịch cảnh mới khiến con người thành tài, Từ tướng quân nói có phải hay không?”

Nhớ tới trường tử đã chết thảm, hốc mắt Từ Công Mậu đỏ lên hướng về phía trên Trang Thư Tình cúi xuống một cái thật sâu.

“Từ gia nhờ ơn Trang Tiểu Thư, lão thần đa tạ ngài đã lo lắng cho Từ gia.”

“Ai bảo đại đệ tử của ta họ Từ, nếu Từ gia không tốt, làm sao có thể an tâm học Y.” dừng một lát, Trang Thư Tình lại nói: “ Từ tướng quân chỉ cần an tâm ra tiền tuyến, ở đây Từ ra sẽ không có việc gì.”

“Lời của Trang tiểu thư, lão thần hiểu.” Từ Công Mậu cung kính cúi người, “có những lời này của Trang tiểu thư, lão thần mới dám mang theo hai con trai cùng đi, Từ gia xuất thân võ tướng, bọn họ không thể tránh ở nhà cả đời.”

“Có nên lưu lại một người?”

Từ Công Mậu lắc đầu, “Trang tiểu thư không cần khuyên lão thần, dưới gối ba con trai đều đã có con nối dõi, đã không cần lo lắng. Nếu thực sự xảy ra cái vạn nhất kia, thì bằng sự trung liệt của Từ gia, ngày sau bọn họ sẽ không sống quá khó khăn, hoàng thượng để ý, chắc chắn trang Tiểu Thư cũng sẽ che chở.”

Trang Thư Tình trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu, “Ngài đừng Khiến Từ phu nhân quá khổ sở, thân thể của nàng lúc này không chịu nổi kích thích.”

“Lão thần then với nàng từ ngày đầu tiên nàng gả đến Từ gia cũng đã nhận thức được, Từ gia chính là một gia tộc như vậy, thân là võ tướng, chôn thân nơi chiến trường cũng không thể an nhàn làm phế vật.”

Từ tướng quân vừa đi Trang Thư Tình liền nhìn về phía Chu Tri Tiểu, “Có cảm tưởng gì?”

“Cả nhà trung liệt, nếu tất cả võ tướng đều có lòng dạ nhưng Từ tướng quân, Chu Quốc không lo.”

“Nếu bọn họ không trung, đệ cũng phải khiến bọn họ trở thành người như Từ tướng quân, có một câu là binh nhiều tướng mạnh, chỉ cần tướng lĩnh mạnh mẽ, quân lính ai còn dám không nghe.”

“Đệ đã hiểu, Trang tỷ tỷ.”

Trang Thư Tình gật đầu, giọng nói: “Hương Tả.”

Hương Tả lập tức từ bên ngoài Tiến vào, “Trang tiểu thư.”

“Chỉ Cố không ở đây, Võ Quốc có thể điều động hay không?”

“Có thể, trước khi công tử rời đi đã nói, lời của Trang tiểu thư chính là lời của ngài ấy, mọi thứ của ngài ấy Trang tiểu thư đều có thể sử dụng.”

Trang Thư Tình Trong lòng có chút chua xót, tâm tình hồi lâu mới bình thường trở lại, “An bày người đi Võ quốc, để Võ quốc phái binh tới biên giới, chuẩn bị tùy thời đều có thể tham chiến, không cần bọn họ thực sự đánh nhau với Cúc quốc, chỉ cần có thể khiến cho Cúc quốc cố kị là đủ rồi.”

“Vâng.”

“Có năm chắc không?”

Hương Tả trên mặt có mang theo ngạo khí, “Chỉ cần là ý của công tử, bọn họ sẽ nghe theo.”

“Đi đi.”

Việc này Trang Thư Tình không có tránh mặt Chu Tri Tiểu đi, sau đó cũng không giải thích với hắn, hắn cũng không truy vấn.

Có một số chuyện, trong lòng biết rõ là được rồi.

Trên đường trở về, Trang Thư Tình sâu sắc cảm giác được tiếng người bên ngoài lớn hơn bình thường, Nếu không phải nàng cho tăng thêm hộ vệ, chắc chắn những người kia sẽ vì lòng hiếu kỳ mà chặn xem ngựa của nàng lại, làm ra một số chuyện không sử dụng đầu óc.

Ngày xuất chinh chỉ còn lại hai, quân đội liên tục được điều đến, nhân số quá nhiều, toàn bộ đều an trí ở ngoài thành, Từ Công Mậu nhận được tin lập tức đi đến chinh lý quân đội, các nhân mã đều được điều đến tư các doanh trại cơ bản đã đến đầy đủ.

Người chú ý đến việc này tâm đều buông xuống, đóng cửa lại đánh nhau là một chuyện, nhưng không có người nào hi vọng sẽ thua trận trên chiến trường.

Ngày ấy xuất chinh, Trang Thư Tình không đến đưa tiễn, mà do Chu Tri Tiểu đại biểu cho hoàng thượng nghênh tiễn đưa.

Khi Từ Giai Oánh tiến cung, hai mắt của nàng đều đỏ bừng, nhìn thấy Trang Thư Tình liền khóc rống một hồi.

Bốn huynh muội, nàng là người nhỏ nhất, trước giờ vẫn luôn nhận được vô tận sủng ái, khi bị khi dễ, cả ba huynh trưởng và phụ thân đều sẽ thay nàng xuất đầu, nhưng lúc này, đại ca đã không còn, nhị ca và tam ca đều phải theo phụ thân ra chiến trường, không biết ngày nào mới có thể trở về, ở nhà chỉ còn nàng và mẫu thân, nàng không thể khóc, nếu không mẫu thân sẽ càng khó chịu.

Trang Thư Tình ôm nàng, vỗ nhẹ sau lưng giống như đang an ủi một đứa trẻ, “Già trẻ Từ gia sau này đều phải dựa vào người, kiên cường một chút.”

Từ Giai Oánh ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt đầy nước mắt, “Sự phụ, ta không sợ, ta chịu đựng được, nhưng chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ta lo lắng.”

“Lo lắng thì có thể cùng đi sao?” Lau nước mắt cho nàng, lúc này Trang Thư Tình giống như lúc khi con ở Hội Nguyên phủ, là Trang đại phu ôn hòa hiền hậu, “Hôm nay không cần học, trở về cùng Từ phu nhân đi, học tập cách trở thành tâm phúc trong nhà, nương người, bây giờ chỉ còn có thể dựa vào người.”

“Giống như sự phụ sao?”

Trang Thư tình sửng sốt, chợt cười gật đầu, “Đùng vậy, giống như ta, ta cũng không muốn trở nên kiên cường nhưng tình thế bắt buộc con người phải thích ứng với hoàn cảnh, nếu không bản thân chỉ có thể chờ bị gạt bỏ.”

Nước mắt từ giai Oánh ngừng lại, đúng vậy, nàng đã không phải vị tứ tiểu thư từ nhỏ lớn lên trong hũ mật, nàng không có cơ để yếu đuối, không kiên cường sẽ chỉ có thể bị người khi dễ.

Nàng rơi nước mắt cho ai xem? Sự phụ sao? Nhưng sự phụ còn phải gánh vác quốc gia đại sự, nước mắt của nàng có năng lực gì bắt buộc sự phụ phải lưu ý?

Không cần nàng nói ra bất kỳ lời hứa hẹn nàng, Trang Thư tình cũng biết, trải qua lần này, vị đại đệ tử ngây thơ của nàng cũng dần dần trưởng thành.

Thế giới này, không ai có thể nuôi người cả đời, để ý người cả đời, cho dù là nam nhân cường hãn đến không ai bì nổi kia, lúc này cũng không thể làm chỗ dựa cho nàng được.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 186: Động Đất (1)

Thế cuộc đang dần trở nên vững vàng.

không biết vì sao, những ngày qua nàng làm việc vô cùng trôi chảy, những người nàng cẩn thận chú ý cũng không có động thái gì khác thường, trong lòng Trang Thư Tình luôn có loại cảm giác bất an giống như sắp có cơn giông kéo đến.

Cảm giác bất an này quấy nhiễu nàng đến mấy ngày, khiến nàng ăn không ngon ngủ cũng không yên, sáng hôm nay đầu có chút nóng lên.

Xem mạch cho bản thân, lại cho người truyền lời tới phòng bếp nấu cho nàng chén canh gừng, uống thêm mấy chén nước sôi, cảm giác mệt mỏi đã bớt đi một chút.

Trong triều không có chuyện gì, bộ nhân sự dần dần đi theo quỹ đạo, thái tử cũng đã có thái phó dạy bảo, nàng bây giờ đã có thể nhàn rồi.

Nhưng người thật sự không thể quả an nhàn, càng an nhàn đầu óc sẽ càng suy nghĩ nhiều.

Chỉ Cố cách kinh đô đã 45 ngày, không biết chàng ấy tới nơi nào, Tình huống hiện tại như thế nào, nếu như tìm không được biện pháp giải quyết, nói không chừng người cũng sẽ không thể nhìn thấy, làm sao bây giờ?

Càng nghĩ, nàng càng không thể khống chế nổi tâm tình, thậm chí còn nghĩ Chỉ Cố sẽ không có khả năng trở về, tâm lập tức trầm xuống đầu óc xoay chuyển, trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

không thể nghĩ nữa, Trang Thư Tình nói thầm, đúng vậy, không nghĩ, Chỉ Cố chắc chắn sẽ trở về. Chỉ Cố luyện tiếc nàng, làm sao chàng ấy có thể không về được, nếu như chàng ấy thực sự không trở về...

Tình huống xấu nhất, nàng sẽ vì Chỉ Cố thủ tiết cả đời.

Chắc bởi vì thân thể cảm thấy khó chịu, trước giờ vẫn không có thói quen ngủ trưa nhưng lúc này Trang Thư Tình lại ngủ rất trầm.

“Ngao ô!”

Thân thể bị thứ gì đó dùng sức lay động, Trang Thư Tình mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn về phía trước, sau khi thấy rõ là ai, giọng khàn khàn hỏi, “Niệm Niệm, làm sao vậy?”

"Ngao ô, ngao ô!"

Trang Thư Tình lập tức bật dậy, đầu chợt choáng váng, vội đỡ lấy bàn để chống thân thể, “đang động đất? Có động đất sao?”

“Ngao ô!” Thanh âm của Niệm Niệm càng lúc càng gấp gáp, Kim hồ ngày thường thích náo loạn nhưng lúc này cũng không dám quấy rầy Niệm Niệm. Vừa gấp lại sốt ruột, trước khi Trang Thư Tình nằm sấp xuống liền vung đuôi đánh nên đuôi nàng. Thúc giục nàng nhanh chóng leo lên lưng nó. Trang Thư Tình không dám tin tưởng, nhưng những chuyện như thế này thà tin còn hơn không. Càng bức mình là, cơ thể nàng lúc này giống như cảm bệnh nặng thêm, sao cố tình lại là lúc này!

Nhà ở hiện đại, những căn nhà làm bằng bê tông cốt thép cũng không chịu được động đất, huống chi ở cổ đại đều làm bằng gỗ, Nếu động đất quá lớn, không biết là sẽ chết bao nhiêu người.

Nhanh chóng ngồi lên lưng kim hồ, thân hình của nó bây giờ đã lớn lên rất nhiều, Trang Thư Tình xoa đầu của nó trấn an, “không cần chạy

loạn, không có việc gì.”

Ngoài cửa, người trực ban hôm nay là Tam Tử, nhìn thấy Trang Thư Tình bước ra, lập tức vội vã tiến lên hành lễ, “Tiểu Thư.”

Hiện tại bọn họ đều gọi nàng là tiểu thư, tuy rằng không nói ra, nhưng đã biểu lộ thái độ của bọn họ.

Trang Thư Tình không đáp lời, nàng mờ mịt nhìn lên bầu trời, đám mây báo hiệu động đất, thế nhưng nàng lại thấy được đám mây báo hiệu động đất. động đất là thật, là có thật!

“Tam Tử, Tam tử, nhanh chóng nói cho mọi người trong Bạch phủ xuất cung, thông báo cho những người cần phải thông báo, sẽ có động đất, động đất vô cùng nghiêm trọng, nhanh lên!”

Tam Tử thấy nàng sắp muốn ngã xuống, muốn bước lên phía trước đỡ lấy, Trang Thư Tình đẩy hẳn ra, giống như đã dùng hết sức của nàng rống lên, “đi nhanh đi! không thể ở trong phòng. Bất cứ ai cũng không thể ở trong phòng, Từ gia và đồng gia, người tự mình cho người đi. Giang Hải, nhanh chóng thông báo cho Thái tử điện hạ, nói bọn họ nhất định phải làm theo lời ta.”

Từ Giai Oánh và Liễu Tri Quỳnh mỗi ngày đều đúng giờ đến lan chỉ hiên, lúc này trong mắt các nàng đều hiện lên vẻ sợ hãi, hiển nhiên là đã nghe được lời vừa rồi của Trang Thư Tình, hơn nữa cũng biết động đất có bao nhiêu đáng sợ.

“Nhanh chóng mang những gì có thể mang bên trong phòng mỗ ra ngoài, để ở nơi trống trải, Hạ Mạn, Hạ Trân, hai người các người cũng đi, phải nhanh”

“Vâng.”

Trang Thư Tình cũng đi qua, nàng ôm lấy hộp thuốc của Thanh Dương Tử leo lên lưng Kim hổ, nó chạy tới Nghi Thiên điện.

Ở trên lưng hổ, Trang Thư Tình mở hộp thuốc ra, tìm vài thứ thuốc có thể hạ sốt bỏ vào trong miệng, nuốt xuống.

Nàng đã lâu rồi không bị bệnh, bệnh này sợ rằng sẽ kéo dài, hi vọng thuốc của Thanh Dương Tử có thể giúp nàng chống đỡ được.

“Trang tiểu...” lời của Ôn Đức chưa hết đã nghe lại, Trang Thư Tình ngồi trên lưng hổ trực tiếp đứng dậy một vào bên long sàng.

“Hoàng thượng, có động đất, không thể ở trong phòng, Ôn Đức, người nhanh chóng công hoàng thượng ra ngoài, đến ngự hoa viên, chỗ đó trống trải, nhất định không thể tới gần bất cứ căn phòng nè, mái hiên cũng không thể tới gần, nhớ kỹ chưa?”

“Vâng.” Ôn Đức chỉ kinh ngạc một chút, không nói hai lời lập tức liên công hoàng thượng chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại tiểu thái giám, Trang Thư Tình nói: “Chút chần chừ ra ngoài, đồ ăn thức uống cũng phải chuẩn bị một chút cho hoàng thượng, đúng rồi, thuốc của hoàng thượng nhất định cũng phải mang theo, nhanh chóng chuẩn bị, nhất định không thể thiếu thứ nào.”

"Vâng."

Trang Thư Tình cũng không tiếp tục ở lại trong phòng, vừa ra khỏi cửa lập tức liên triệu tập nội thị và cung nữ trong cung, để bọn họ truyền tin tức đến tất cả các bộ trong cung.”

Lúc này, Kim Quý đang nghe được tin tức liền lập tức chạy tới, nhìn thấy hẳn, Trang Thư Tình nhện hàng thở ra.

“Kim Đại Nhân, có biện pháp nào thông báo cho dân chúng trong thành rời khỏi phòng ở hay không?”

“Có, nhưng mà...”

“Mạng người là quan trọng nhất, đừng có dông dài.”

“Vâng, chuông đánh 12 tiếng, kẻ dân chúng trong thành đều phải ra khỏi phòng hướng về Hoàng Cung quỳ lạy trong vòng một khắc.”

Trong lòng Trang Thư Tình có dự cảm không tốt, “Đánh 12 tiếng chuông là có ý gì?”

Sắc mặt Kim Quý hơi tái, “Hoàng thượng... không còn.”

nó như vậy, đây chính là tội! chắc không được Kim Quý nói được một nửa liền im.

Sắc mặt Trang Thư Tình cũng trở nên trắng bệch, “liệu không còn biện pháp khác khẩn cấp hơn sao?”

Kim Quý lắc đầu.

không có thời gian, Trang Thư Tình không thể tiếp tục lo lắng nhiều hơn nữa, cắn răng một cái, nàng nói: “đánh 12 tiếng chuông.”

Kim Quý hít sâu vài lần, lập tức cúi đầu chạy đi làm việc.

Nếu sau này truy trách trách nhiệm, hãnh thoát không được, nhưng có lời này của Trang tiểu thư, hãnh cảm thấy không có gì mà hãnh.

Lượn về dũng khí, nếu hãnh còn không bằng một nữ tử, hãnh cũng uống sống trên đời.

Lúc này có rất nhiều người ở ngự hoa viên, phi tử ở các cung nhận được thông báo cũng đều đến, trong lòng mọi người tuy rằng có bất an, nhưng Hoàng thượng và hoàng hậu ở đây nên cũng không xảy ra rối loạn.

Trang Thư Tình đến ao cá, Những con cá chép lúc này đều bơi trên mặt nước, chốc lại có tung mình nhảy ra khỏi mặt nước, lúc đến phía hoàng thượng nàng thậm chí còn thấy có mấy con rắn chạy loạn xạ trong bụi hoa.

Những con rắn lúc này giương như đã toàn năng lực tư duy, nàng chỉ có thể cảm nhận được sự sợ hãi 1 độ của chúng.

Tiến đến trước mặt hoàng thượng, đang định giải thích về nguyên nhân nàng cho người đánh 12 tiếng chuông, hoàng thượng đã mở miệng trước, “Chỗ này không cần con quản. Con đi quản chuyện bên ngoài đi, cho dù 12 tiếng chuông trăm cũng không trách con.”

Lúc này Trang Thư Tình cũng chỉ có thể gật đầu. nói với Ôn Đức đang đứng ở bên cạnh: “Động vật luôn mãi cảm trước sự thay đổi của thiên nhiên, vừa rồi ta nhìn thấy có rắn, Ôn công công lưu ý nhiều một chút.”

"Vâng."

Nhìn Trang Thư Tình đi xa, Ôn Đức không quá xác định nói: “Hoàng thượng, lão nô nhìn thấy sắc mặt trên Tiểu Thư giống như có chút xanh...”

Hoàng đế nhìn lên 2 áng mây to lớn quỷ dị trên bầu trời, không nói gì, vào thời điểm này, cho dù Trang Thư Tình thật sự bệnh nặng thì cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ. cho dù việc này không trách được nàng, nhưng bản thân nàng cũng không thể bỏ xuống được.

Tiếng chuông thứ nhất vang lên, dân chúng trong thành liền buông chuyện trong tay đứng dậy, chờ đến khi tiếng chuông thứ mười vang lên,

lên tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc bước ra cửa, chân mềm nhũn, quỳ xuống hướng mặt về phía hoàng cung.

Tiếng thứ 11 vang lên, tiếng chuông ngừng lại, người trên đường đứng lên, nhưng không có người nào trở về phòng, vẫn quỳ như trước.

Bọn họ nghĩ bản thân đã nghe lầm.

Tin tức này đột ngột xảy đến khiến cho bọn họ có chút không dám tin.

Hồ đồ kinh ngạc cùng gần một khắc, dần dần có người đứng dậy, mặt âm đạm, cảm thán thở dài, đang định trở về tiếp tục công việc, nhưng đúng lúc này, dưới đất rung chuyển.

Người đang quỳ còn đỡ, bọn họ có thể nhanh chóng ổn định cơ thể, mà những người đứng lúc này đã có chút lảo đảo, người sau đổ lên người trước, giống như hiệu ứng domino, người người khi nhau ngã xuống đất.

Theo như lời đồn, ở dưới đất có một con cá trình rất lớn. Thời gian dài trôi qua, con cá này muốn xoay người một chút, nhưng chỉ cần con cá vừa nghiêng người. Mặt đất liền rung chuyển, nháy mắt, chính là kiếp nạn của vạn người.

Cho dù Trang Thư Tình là người thu được tin tức đầu tiên, nàng cũng đã nghĩ hết biện pháp cứu người từ tay diêm vương, nhưng mặt đất liên tục lại liên tục bị chấn động, trong lòng nàng càng lúc càng cảm thấy không ổn.

Ôm lấy Niệm Niệm và kim hồ đang run rẩy bất an, nghe thấy cách đó không xa truyền tới tiếng cung điện ầm ầm đổ xuống, Trang Thư Tình càng không dám nghĩ nhiều, chỉ mong rằng động đất nhanh chóng dừng lại.

Giống như đã qua rất lâu sau, mặt đất mới dừng lại.

Trang Thư Tình không dám động đây, mãi cho đến khi xác định động đất đã ngừng lại thì nàng mới dám ngẩng đầu nhìn xung quanh.

"Niệm Niệm, có an toàn không?"

"Ngao ô!"

Nhận được tín hiệu an toàn, Trang Thư Tình lập tức đứng lên, trèo lên lưng kim hổ chạy tới ngự hoa viên.

Dọc theo đường đi nàng thấy mấy chủ điện còn chưa đổ, nhưng những tiểu điện khác cũng không còn mấy cái, tro bụi đầy trời, trời cũng bị nhuộm thành màu xám.

Nàng rất ít tới ngự hoa viên, chỉ nhớ rằng ở đó có hai đình đài rất đẹp, bên cạnh còn nuôi một ao đầy cá chép cảnh, xung quanh còn đặt mấy khóm hoa.

Mà lúc này, đình đài đều đổ ngã, lúc đi qua ao còn nhìn thấy có mấy con cá chép lúc này đang phơi bụng.

Hoàng thượng vừa uống thuốc xong, tinh thần nhìn như còn tốt, hoặc giả là đang cố chống đỡ, nhìn thấy Trang Thư Tình liền hỏi, "Tình huống bên ngoài như thế nào?"

"Vẫn chưa được thông báo nhanh như vậy, nhưng mà trận động đất này có khả năng vẫn chưa kết thúc."

Sắc mặt hoàng đế lập tức thay đổi, "Vẫn còn sao?"

Hiếu biết của Trang Thư Tình đối với động đất đều đến từ tri thức trong sách, nàng chỉ biết sau khi hết động đất còn có dư chấn, tuy rằng không đáng sợ như trận động đất trước, mọi người cũng không quá đề

phòng nó như khi đôi mắt với động đất, nhưng chính bởi vì vậy mà mọi người mới không kịp đề phòng, khiến cho nhiều người vì vậy mà mất mạng.

“Ta không thể khẳng định, nhưng mà khả năng có sẽ rất lớn, hoàng thượng ngài không nên về phòng trước, ngồi ở đây một lát nữa để phòng ngừa vạn nhất.”

“Còn con?”

“Con phải ra ngoài an bày, lúc này không thể khiến người dân rối loạn.” Thấy hoàng thượng lo lắng nhìn nàng, Trang Thư Tình cười bất đắc dĩ, “Lúc này đang có bao nhiêu người nhìn vào con, vào thời điểm này không thể trốn tránh.”

“Trang tỷ tỷ, đệ đi cùng với tỷ.”

“Tỷ tỷ, đệ cũng muốn đi.”

Chu Tri Tiểu và Trang Thư Hàn đồng thời nói, nói xong, hai người nhìn nhau, cảm thấy thân cận không ít.

Trang Thư Tình nghĩ một lát, mang theo bọn họ.

Tô Văn cực kỳ tự giác đi theo.

Lan Chi hiên đã đổ nát, Từ Giai Oánh mấy người ôm thành một đoàn nghe lời ngồi trong sân, người ở Bạch phủ ở lục tục trở về, tất cả đều xúm lại đây.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du
dtv-ebook.com

Chương 187: Động Đất (2)

“Sư phụ.” Hai người giống như tìm được chỗ dựa, hoảng hốt hét lên.

“Hạ mạn.” Người đến Thái Y viện, nói bọn họ phải tận lực đem tất cả những dược liệu có thể dùng được chuyển đến nơi đất trống bên ngoài, hơn nữa phải nghĩ cách để chống mưa cho dược liệu, trời không chừng sẽ mưa, tình huống thương vong bên ngoài không biết thế nào, dược liệu cần dùng khi đó chắc chắn sẽ không ít.”

“vâng.”

Nhìn thấy Kim Quý tiến lại, Trang Thư Tình nói: “Giai Oánh, Tri Quỳnh, hai người xuất cung đi, Kim Đại Nhân, người hãy phái vài người đưa cho họ, dược liệu tất cả các Y Quán trong kinh đô có thể lấy được bao nhiêu đều lấy hết, thời gian không còn nhiều, nếu tiếp tục lại có động đất, phải đến những nơi đất trống ôm người ngồi xổm xuống, nhớ, không thể ở trong phòng thời gian dài.”

Kim Quý gật đầu xác nhận, có chút lo lắng nhìn về phía hai vị đệ tử của Trang Tiểu Thư. Chuyện như vậy, lại để nữ tử làm...

Từ Giai Oánh nắm chặt lấy hai tay, nhìn thoáng qua sư muội, hai người dùng sức gật đầu, nàng đã nói, nàng muốn trở nên kiên cường, như vậy, liền bắt đầu từ hôm nay đi.

“đi đi, không sợ, hết thầy đều có ta.”

Giang Hải không biết từ đâu xuất hiện, vào thời điểm này còn dám đi vào điện ôm lấy ghế dựa ra ngoài, đặt xuống phía sau Trang Thư Tình, đỡ nàng ngồi xuống.

Trang Thư Tình nhìn vị hoạn quan ít lời nhưng lại vô cùng chu đáo này, “Giang Hải, người và Ôn Đức đều là người tận tụy, lúc này Ôn Đức không thể rời khỏi hoàng thượng, bây giờ chuyện trong cung người quản lý, hiện tại giúp ta truyền mệnh lệnh ra ngoài, cũng đồng thời đem tình huống bên ngoài lại cho ta.”

“Vâng.”

“Còn chuyện gì nữa không” Trang Thư Tình nhắm mắt lại dùng sức suy nghĩ, Khi động đất cần phải tiêu độc, đúng vậy, những dụng cụ lúc trước dùng để trị bệnh truyền nhiễm vẫn còn đây, không thể trực tiếp uống nước, nếu mặt đất bị ảnh hưởng, nguồn nước sẽ bị ô nhiễm nghiêm trọng, phải cho người đi tìm nguồn nước sạch, còn phải chờ đến khi có số liệu thống kê những người thương vong, mới có thể mau chóng lý được những thi thể, tránh cho dẫn đến ôn dịch.

Ngàn lời vạn chữ, gom lại làm một đồng phiên toái.

“Kim Đại Nhân, truyền lời cho tứ vệ thống lĩnh, không cần đến xin chỉ thị từ ta, tất cả người trong tứ vệ đều phải phải được phải cứu người. Mặt khác, lúc này nếu có người dám nhân cơ hội làm loạn, giết chết tại chỗ.”

Tim đập có chút nhanh, Trang Thư Tình giống như không có chuyện gì, tay đặt ở chỗ vị trí trái tim, trừ Tô Văn ra, những người khác hầu như không có phản ứng hành động trì trệ của nàng, “Nhanh chóng cho người ra roi thúc ngựa truyền tin đến Vệ tướng quân, phòng ngự ngoài kinh đô nhờ hân trọng giữ.”

“Vâng.”

“Thông báo cho các Bộ trong triều, tất cả quan viên ai làm việc này, không được phép tự tiện rời khỏi cương vị công tác. Nếu có người làm trái, triệt bỏ chức quan, tùy tội mà xử lý, tuyệt không nương tay.”

“Thái tử điện hạ.”

Chu Tri Tiểu Luôn chú ý nghe mỗi mệnh lệnh của nàng, vừa thấy được gọi lập tức bước đến.

“Dân chúng nhiên bây giờ đang lâm vào hoảng sợ, để trấn an dân chúng trong thành, không thể mặc trang phục bây giờ, mau chóng thay triều phục của Thái tử, phải để cho dân chúng vừa liếc mắt nhìn lập tức liên nhận ra đệ là ai, để cho bọn họ biết lúc này hoàng thất không vứt bỏ bọn họ. Chu Quốc an bình thì dân chúng mới ấm no hạnh phúc, lúc này, đệ thân là thái tử, đệ phải để cho bọn họ được an tâm. Kim Đại Nhân, ngài đi cùng bảo vệ cho thái tử, phải tận dụng hết nhân lực, tránh mà đi phô trương, Đây là chuyện chỉ có kẻ ngu dốt mới làm.

“Vâng.”

Chu Tri Tiểu căng thẳng uốn lưng, “Trang tỷ tỷ, Đệ Nhất định sẽ không khiến tỉ phải thất vọng.”

“Điều đệ phải làm là không khiến cho dân chúng thất vọng.” Trang Thư Tình nhìn về phía đệ đệ, thanh âm của nàng nghiêm khắc hơn bất cứ lúc nào, “Thư Hàn, đệ phải đi theo bên cạnh Thái tử. Quan sát thế giới bên ngoài sách vở, nhớ kỹ, tận lực không nên đi vào trong nhà, nếu lại có động đất, phải chạy ngay đến chỗ đất trống ôm đầu gối xõm xuống, bảo vệ tốt bản thân.”

“Vâng, tỷ tỷ.”

Nàng chẳng những dám đẩy thái tử ra, mà ngay cả đệ đệ duy nhất cũng kéo hẳn ra khỏi cánh chim của nàng, người không biết sẽ nghĩ rằng nàng nhẫn tâm, thậm chí có rắc tâm khác, nhưng Tô Văn lại có thể hiểu được

khổ tâm của nàng, có một số việc, cho dù vậy nhiều hơn nữa, nói có sâu đến đâu, thì cũng không hữu dụng bằng chính mắt nhìn thấy.

Khổ sở hai chữ này, để hình dung cả đời của dân chúng, bọn họ sống trong gian nan, cả đời cũng không bằng một bộ trang sức bạc mà những vị quý nhân mua, nhưng tính cách của bọn họ lại cứng cỏi nhất, có dũng khí dám tiến lên, nói trắng ra là vì sống sót, vì sinh tồn, mà những thứ này, thân là thái thái tử và một người muốn trở thành quan để tử tử có được một chỗ dựa vững chắc giống như Thư Hàn, hai người Họ phải tận mắt nhìn thấy.

Tô Văn chấp tay, nói: “Ta sẽ tận lực dạy dỗ bọn họ thành người.”

Nhìn bóng dáng ngày càng đơn bạc của đệ đệ, giọng Trang Thư Tình khàn khàn: “Nhọc Tô tiên sinh lo lắng.”

“Cho dù là ai cũng không thể quan tâm hẳn được như người, Chu Quốc có người, là phúc của Chu Quốc.”

Vậy phúc của nàng ở đâu?

Chỉ Cố, sao chàng vẫn chưa trở về!

“Tiểu thư, ngài uống nước đi.” Hạ Trân mang một chén trà đặt vào tay Trang Thư Tình, chén trà vô cùng ấm áp, vừa lúc nhuận giọng.

“Người đi vào?”

Hạ Trân gật đầu, chỉ vào một đồng hồ lớn được đặt ở một bên nói: “Cần phải mang chút đồ ăn đồ uống ra ngoài, nếu không sợ rằng sẽ thiếu rất nhiều.”

Đúng rồi, lương thực!

Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn về phía những người đang đứng trong viện, hiện tại người có thể làm được cũng chỉ có người của bạch phủ.

Bên người Thái tử có ân vệ bảo hộ, nhưng nàng tín nhiệm nhất, trước sau vẫn là người của Bạch phủ, “Tam tử, người phải vài người đi theo thái tử, không đến lúc cần thiết thì không được xuất hiện.”

Tam Tử không nói hai lời, chọn vài người xuất phát liền ra hiệu cho bọn họ đi theo.

“Còn có một việc người phải tự mình xử lý.”

“Vâng, tiểu thư, ngài nói đi.”

Trang Thư Tình ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đang dần thay đổi, cơn mưa này, sẽ đổ xuống.

“Người dẫn người, không chế toàn bộ lương thực trong thành, sau động đất, ăn uống là chuyện quan trọng nhất, không thể xảy ra rủi ro về vấn đề này.”

Tham Tử cẩn thận hỏi, “Chỗ của hộ bộ...”

“Lương thực của hộ bộ không cần phải lo, chỉ cần có Lâm Trithì sẽ không có chuyện lớn xảy ra, những lương thực đó cũng không thể dùng trong chuyện này, chỉ có thể đưa tiền tuyến, không thể chặt đứt lương thảo nơi tiền tuyến.”

“Vâng.”

“Còn nữa, thân thể ta có chút không ổn lắm, người gọi tỷ muội Nam Châu Bảo Châu tiến cung hầu hạ ta, nói cho Hương Tả, dặn hẳn phải lưu ý kỹ tình huống ở kinh đô, nếu thời điểm cần phải ra tay, nói hẳn tùy cơ ứng biến, nhất định không thể để xảy ra chút sai lầm.”

Tam Tử lúc trước vẫn còn bình tĩnh lúc này lại có chút nóng nảy, “Để thuộc hạ phái thái y tới đây...”

“Người hồ đồ rồi sao, ta chính là đại phu.” Trang Thư Tình không khỏi cười cười, “không có việc gì, chỉ bị chút cảm lạnh, chỉ là thời điểm phát bệnh không đúng, người đi làm đi, chuyện gì cũng không lớn hơn chuyện này.”

Tam Tử trong lòng nhất thời có chút xót xa, nhưng rốt cuộc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng suy nghĩ, nếu công tử ở đây, Trang tiểu thư sẽ không cần phải làm việc quá sức, nhưng trong lòng hẳn lúc này cũng hiểu rõ, lúc này, mọi chuyện không thể thiếu nàng.

Chu Quốc lúc này nếu nhưng cần phải nhờ đến một nữ tử, cũng trách không được công tử chướng mắt không cần.

An bày một phen, người trong sân chỉ còn dư lại mấy người, cũng may là rất nhanh Giang Hải liền mang heo người thay vào chỗ trống.

Ôn Đức không thể cách xa hoàng thượng, lúc này hẳn đã đem tất cả quyền lợi chuyển cho Giang Hải, hơn nữa còn nói hẳn lại cho Trang tiểu thư, “Ôn công công nói ngài có thể tùy ý điều động gần vệ.”

“Tình huống của hoàng thượng thế nào?”

Thái độ của Giang Hải càng cung kính hơn lúc trước, “Nô tài quan sát thấy sắc mặt ngài ấy có chút kém.”

Lúc này có thể tốt mới là kỳ quái, Trang Thư Tình xoa xoa mi tâm, “một hồi nữa sợ là có mưa, phải làm thế nào, người đi xử lý trước đi.”

“Vâng.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 188: Động Đất (3)

Động đất đã qua được ba canh giờ, dư chấn đến.

Tuy rằng uy lực không bằng động đất lúc này, nhưng bởi vì trận động đất kia, những nơi bị sụp đổ trong cung không ít hơn lần trước.

Trang Thư Tình ôm Niệm Niệm và kim hồ cúi đầu ngồi trên bãi đất trống, ai cũng đều cảm thụ được chấn động đến từ dưới lòng đất, các loại thanh âm truyền vào nhau, điều đáng mừng là trong những âm thanh hỗn độn kia, rất ít có tiếng của con người.

không biết là Chu Tri Tiểu và Thư Hàn như thế nào.

“Ầm!” đất bị nứt ra thành một đường dài ngoằng như rễ cây, phía trước là Bảo Châu, thân thể mềm nhũn sau lưng nàng hằn là Nam Châu.

“Nam Châu, tình huống như thế nào? Có phải Lan Chỉ hiên bị đổ rồi không?”

“Vâng, chủ diện bị sập một bên.” Lưng không biết đã bị vật gì đập phải, Nam Châu đau đến nổi mặt mũi trắng bệch, nhỏ giọng hít khí.

“Bị thương rồi? Có nghiêm trọng không?”

“Tiểu thư không cần lo lắng nô tì không có việc gì, chỉ là lưng bị đập một chút.”

Thanh âm dần dần nhỏ đi, Trang Thư Tình cầm ngược lấy tay nàng cận thận kéo người lên trước, nhìn lưng của Nam Châu.

Quần áo che cũng không được gì, nàng bắt đầu ấn vài cái, thấy bộ dạng của nàng hẳn là rất đau, nhưng xương cốt không có gì đáng ngại.

“Phỏng chừng đã xanh lên rồi, Bảo Châu, một lát nữa nếu như thời điểm thích hợp, người lấy một bình xứ màu trắng trong hộp thuốc của Thanh Dương Tử, bên trong là rượu thuốc chữa điều chế, có thể trị thương được, người xoa cho Nam Châu.”

“Đã biết, tiểu thư.”

“Những người khác có bị thương không?”

Giang Hải nhìn, “Tiểu thư, vẫn chưa đổ máu.”

Vậy là tốt rồi.

Vỗ đầu Niệm Niệm, Trang Thư Tình hỏi, “Bên dưới còn rung chuyển nữa không?”

Niệm Niệm kề sát lỗ tai xuống mặt đất hồi lâu mới kêu lên hai tiếng.

Tạm thời an toàn, nghĩ một lát nàng nhìn về phía đám mây trên trời, Trang Thư Tình biết sau đó dư chấn sẽ vẫn chưa dừng lại. Cũng không biết là dư chấn tiếp theo chưa biết là khi nào, nàng cũng không thể ngồi chờ như vậy.

Trèo lên lưng kim hổ, Trang Thư Tình để Giang Hải lại. “Ta đi xem tình huống, cần có người qua lại để truyền tin, người để hẳn qua bên kia tìm ta.”

“Vâng.”

Lục bộ cách nhau không xa, lúc này, bởi vì người đều ở ngoài, càng không bị cản trở. Một thỏ một sói hang nghiến ngoài đường, từ rất xa đã có rất nhiều người nhìn thấy, có thể cười hở ra ngoài, chỉ có một người.

Lục bộ thượng thư, bộ nhân lực, ngũ quân đô đốc, khâm thiên giám... tất cả đều cúi đầu tiến lên chào.

"Bái kiến Trang tiểu thư."

"Miễn lễ." Trang Thư Tình liếc mắt nhìn bộ dạng có vẻ chật vật của tam cữu, Vệ Kiến Hi và Trương Hảiii cũng không tốt hơn chỗ nào, bộ nhân sự đều tồn đọng rất nhiều giấy tờ sổ sách, cố gắng mang ra ngoài, hẳn là không ít.

"Có thương tích gì không?"

"May nhờ có Trang tiểu thư cho người cảnh báo trước, chỉ có mấy người bị thương nhẹ." người nói chuyện là Lâm Tri, bên trong nội bộ hẳn là người có tuổi cao nhất, cũng là vị đại nhân được mọi người tin phục, trên người hẳn toàn bụi và đất, quay đầu nhìn về phía những căn phòng đồ nát, vẻ mặt tràn đầy may mắn, "Nếu như còn ở trong phòng, sợ là không còn được bao nhiêu người."

"thật may mắn. Sau đó khả năng còn sẽ có dư chấn, mọi người phải chú ý nhiều hơn, không được tới gần những nơi có mái hiên, một thời nữa có thể sẽ có mưa, phải chuẩn bị sẵn sàng trước, mặt khác, chuyện của bản thân phải làm cho tốt, là vào giờ phút này, mọi chuyện nhất định không thể loạn, mọi người đều vất vả rồi. Chúng ta cùng đồng tâm hợp lực giúp Chu Quốc vượt qua một kiếp này."

"Vâng."

"Công bộ, tạ đại nhân."

Tả mình tiến lên một bước, "Có lão thần."

"Sau khi động đất qua đi, một số nguồn nước sẽ bị ô nhiễm không thể tiếp tục uống nữa. Đây là chuyện của công bộ, người quản cho tốt."

"Lão thần tuân mệnh."

Trang Thư Tình khẽ gật đầu."Lâm đại nhân, ngài đi theo ta."

Tác phong của Trang Thư Tình vẫn như lúc trước không quanh co lòng vòng, "Nếu ta nhớ không lầm thì ở Kinh Đô có kho lúa có phải không?"

Lâm Tri gật đầu, "Trang tiểu thư không nhớ lầm."

"Đóng kín, sau khi kết thúc động đất ăn uống chính là vấn đề lớn, ta lo lắng sẽ có người mượn cơ hội để sinh sự, kho lúa nhất định không thể có vấn đề gì."

"Vâng, lão thần nhớ kỹ."

"Mặc kệ tình huống ở kinh đô như thế nào, thì lương thảo ở tiền tuyến cũng không thể thiếu một phần, Chu Quốc liên tiếp gặp chuyện không may, vào thời điểm này tuyệt đối không thể lại bị đánh bại, mặc dù ta không hiểu chiến sự, nhưng cũng biết khí thế là phần không thể thiếu."

Lâm tri chương quản bộ hội nhiều năm, lúc này lo lắng nhất chính là phía trên muốn làm gì với lương thực trong kho lúa, nghe được lời này của Trang tiểu thư, trong lòng hẳn nhất thời không còn chút lo lắng nào, "Trang tiểu thư yên tâm, không người nào có thể cướp được một viên gạo từ trong tay lão thần."

"Có ngài ở đây, ta yên tâm, về phần lỗ hổng ở kinh Thành, ta sẽ điều tiết để không chế cho tốt."

Nhìn vị công nương trước mắt, toàn thân nàng đều dính tro bụi, sắc mặt cũng không tốt, vẫn tự tin trước, từ sâu trong lòng Lâm Tri hẳn nhận thấy được rằng, số vận của Chu Quốc vẫn chưa hết, bằng không, trong lúc nguy hiểm nhất trời cao lại phải xuống một nhân vật như vậy, tuy rằng là nữ tử.

“Mong trang tiểu thư bảo trọng thân thể.”

Trang Thư Tình gập đầu cảm ơn, xoa xoa đầu kim hồ, ra hiệu cho nó đi về phía khâm thiên giám.

Lúc này, trong Khâm Thiên Giám, vẻ mặt mọi người đều như tro tàn, xảy ra chuyện lớn như vậy, Khâm Thiên Giám lại không thể đoán trước được bất cứ chuyện gì, sau này bị hỏi tội chắc chắn không thể thoát.

Người đứng đầu Khâm Thiên Giám là Thủy Thần, hắn tiến lên cúi đầu chào Trang Thư Tình.

“Việc này không ai có thể biết trước, khâm thiên giám là vô tội.”

Thủy Thần ngạc nhiên ngẩng đầu, này...

“Động đất là một loại thiên tai biến hóa tự nhiên, không liên quan gì đến yêu ma quỷ quái, ta không lo lắng sẽ có người đem chuyện này tính lên đầu ta, nhưng ta lo rằng dân chúng sẽ bị một số thành phần xúi giục sinh là ý nghĩ sai lầm, chuyện này phải nhờ Khâm Thiên Giám ra mặt an ổn nhân tâm, trong dân gian, Khâm Thiên Giám là nơi trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, lời của các người, so với lời của bất kì ai cũng đều hữu hiệu hơn rất nhiều.”

Thủy thần vừa mừng vừa sợ, nói chuyện cũng nóng nảy hơn lúc trước mấy phen, “Hà Quan tuân mệnh, mọi người trong Khâm Thiên Giám, nhất định sẽ làm tốt chuyện Trang tiểu thư phân phó.”

Trang Thư Tình cười cười, “Lúc này, thái tử đã ra mặt xuất cung trấn an dân chúng, các người chỉ cần phối hợp với hắn là được.”

"Vâng."

“Ma đi đi.”

"Vâng."

Trong đầu Thủy Thần nhẹ bẫng, rời khỏi hoàng cung vẫn giống như ở trong mộng, từ địa ngục lên thiên đàng, đại khái chính là loại cảm giác này.

Trang Thư Tình từ xa nhìn tam cữu vài lần, không có đến gần, trong hai người lúc này đều quan tâm đến đông gia, nhưng hai người cũng không thể ly khai nơi này, hiện tại trước mắt hãy giải quyết chuyện công trước.

Quay đầu nhìn về bãi đất trống trải, tuy rằng người không ít, nhưng nơi này đủ lớn, so với ngự hoa viên thiên toàn hơn nhiều.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời đã bắt đầu âm u, tầng mây cũng dày, không bao lâu nữa mưa chắc chắn sẽ đổ xuống.

Đưa tay lên gọi vài thị vệ tiến đến, "Làm mấy cái lều tránh mưa ở trong này, phải tận lực làm cho chắc chắn, không thể lơ là bất kỳ chỗ nào, quý nhân trong cung nhiều, không cần làm quá lớn, vừa đủ là được."

"Vâng." Biết là dựng cho hoàng thượng và cung phi, thị vệ lập tức nhanh chóng đi làm, nói không chừng có thể tranh công trước mặt hoàng thượng, mọi người đương nhiên tận tâm tận lực đi làm.

Giang Hải vội chạy đến, "Tiểu thư, ngoài cung có tin tức truyền đến, đưa ngài xem. "

"Ai đưa tin tức?" Trang Thư Tình Vừa xem vừa hỏi.

"Là người của nhạc Vương Gia."

không nghĩ tới Nhạc vương gia cũng phái người nhìn chăm chăm những người kia, Trang Thư Tình cười lạnh, "Nhìn lâu như vậy, lại chọn thời điểm này để ra tay, nên nói bọn họ ngu ngốc hay là thông minh đây?"

đang nói chuyện, Hường Tả đã dùng tốc độ nhanh nhất đến trước mặt nàng, chưa đợi hẳn mở miệng, Trang Thư Tình đã hỏi: “Những người kia có động tĩnh?”

Hường Tả kinh ngạc, “Tiểu thư đã nhận được tin tức rồi?”

Trang Thư Tình đưa tờ giấy cho nàng xem, “Lấy lời đồn rằng ta là phù thủy, thời cơ cũng chọn rất tốt, đáng tiếc.”

Đáng tiếc người chết không nhiều, đáng tiếc vì nàng là phù thủy, mới có thể khiến cho dân chúng trong thành may mắn thoát nạn, cho dù có người nhận định rằng tai nạn này là do phù thủy như nàng mang đến, nhưng nàng cũng là người trường khởi trận tai nạn này, Những người đã từng được nàng và Chỉ Cố cứu thoát, sẽ chỉ nhớ rằng nàng làm việc tốt, vì vậy, bọn họ nhất định sẽ không làm dậy nổi sóng gió gì.

“Bắt toàn bộ người lại, nhốt vào thiên lao, người hoàng gia ta không đứng ra giải quyết, đến lúc đó giao cho Thái tử xử lý.”

"Vâng."

Hường tại cung kính trả lời, từ trong túi lấy ra một bình sứ lớn bằng ngón tay cái đưa cho Trang Thư Tình, “Đây là loại thuốc của An Dương Tử để lại.”

Trang Thư Tình cũng không hỏi thuốc này trị bệnh gì, hẳn giám để cho nàng ăn, tất nhiên là nàng có thể ăn, nhận lấy lọ thuốc, mở nút, ngẩng đầu lên uống hết.

Thuốc vào khoang miệng có chút lạnh lạnh, xuống đến bụng lại có chút nóng nóng, không thể phảng phất như đã có lại được sức lực.

“Giang Hải, người trở về trông chừng.”

Trang Thư Tình ra hiệu cho Hường Tả cùng với nàng, “Tình huống ngoài cung như thế nào? Thương vong có lớn không?”

“Con số cụ thể vẫn chưa được liệt kê, nhưng mà với những lần động đất trước, thương vong lúc này đã ít hơn rất nhiều, tình huống lúc đó, phàm là người có một phần kính ý đối với hoàng thượng đều sẽ đưa quý lạy tiến đưa, biện pháp của tiểu thư thật tốt.”

Trang thư tình hiểu ý trong lời của Hường Tả, không khỏi khẽ cười nói: “Ở trong mắt người, ta vẫn còn là tiểu công nương vì kiếm sống mà không thể không mở cửa hàng hay sao? Sinh tử có số, thiên tai lần này, ta chỉ có thể tận lực, càng không dám nghĩ rằng sẽ cứu được mọi người, lại càng không dám đem lỗi lầm gán lên lưng của bản thân.”

Hường Tả sờ sờ mũi, hèn một tiếng xoay đầu đi.

Bên trong đám người Bạch phủ, tâm tình của hắn đối với tranh Tiểu Thư là phức tạp nhất.

Ở trong lòng hắn, hắn thường xuyên sẽ quên mất hiện tại nàng đã làm người cầm trong tay quyền cao, có sự quyết đoán và tài năng lãnh đạo mà thường nhân không thể nào có được, vẫn còn coi nàng là vì tiểu công nương ngày nào cũng vẽ đồ án đến hoa cả mắt, luôn nghĩ rằng có thể bỏ tâm bỏ sức vì nàng suy nghĩ một chút.

“Hường Tả, kỳ thực ta rất cảm ơn người, vào thời điểm đó tuy rằng ta không phải là cái gì cả, nhưng cuộc sống thật đơn giản, không như hiện tại, một câu nói, một quyết định cũng phải suy nghĩ thấu đáo, cũng chỉ có người mới có thể coi ta vẫn là ta khi đó, có đôi khi ta luôn muốn cuộc sống của ta có thể quay trở về khi đó.”

Hường Tả có chút quần bách nói: “Nếu như trở về khi đó, tiểu thư và công tử sẽ là người xa lạ.”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, "Đúng là có chút luyện tiếc."

"Tiểu thư bây giờ cũng tốt lắm, chỉ là một ngày đều phải mệt mỏi một chút."

Áp lực quá lớn, Trang Thư Tình nhìn cổ tay đã gầy đi hẳn một vòng của nàng, mặc dù là trong nhà hay trong cung, đầu bếp vẫn luôn nghĩ cách bồi bổ cho nàng.

Nhưng sơn hào hải vị đã ăn không ít, thuốc bổ quý giá cũng uống rất nhiều, nhưng cũng chẳng bổ được chút nào, chẳng những không thêm được miếng thịt nào mà nhìn còn giống như gầy đi, nếu có cơn gió lớn thổi qua, nàng thật sợ rằng mình sẽ bị thổi bay đi mất.

Nhưng mà, những nơi nên có thịt lại được bổ sung rất tốt, nhìn không hề nhỏ, đây cũng miễn cưỡng coi như là tin tức tốt.

Trang Thư Tình suy nghĩ, coi như là tìm niềm vui trong đau khổ đi, theo bản năng ưỡn ngực lên, ừm, Chỉ Cố hân là sẽ vừa lòng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 189: Động Đất (4)

Kéo lại tinh thần, Trang Thư Tình lại hỏi, “Chỗ của thái tử tình huống như thế nào? Thư Hàn đâu?”

“Thái tử và công tử đều không sao, nhưng mà tình huống của Từ tiểu thư và Liễu tiểu thư lại không quá thuận lợi, y quán không cam nguyện đưa dược liệu vào tay người khác, đã âm thầm sử dụng không ít thủ đoạn, sau đó lại có thêm dư chấn, nên thương vong đã vô cơ tăng thêm.”

“Bọn họ cũng không phải đồ ngốc, biết sau khi qua động đất sẽ phải cần rất nhiều dược liệu, việc này không thể dung túng, mềm không được thì phải cứng rắn với bọn họ, nói cho bọn họ, sau khi trưng thu dược liệu sẽ chiết bạc cho bọn họ.”

"Vâng."

“Bây giờ phải lấy lương thực làm trọng, đến thời điểm tất yếu, người phối hợp với Tam Tử, chỉ cần dân chúng không đói, kinh đô sẽ không nổi loạn, Đồng gia và Từ gia có thương tích gì không?”

“Trước khi đến đây hạ quan đã đến xem qua, Đồng gia còn tốt, có lão gia tử chỉ huy gánh vác, chỉ cần ra lệnh một tiếng là xong, Từ gia thì chỉ có mấy người bị thương, tiểu thư không cần quá lo lắng, bị thương cũng không nghiêm trọng.”

Đây chính là sự khác nhau của một gia tộc có người đứng đầu và không có người đứng đầu, Trang Thư Tình thở dài, nói: “Về phía từ gia người cho người đi hỗ trợ một chút, ta không thể thất tín với Từ tướng quân.”

"Vâng."

Lúc này, ngự hoa viên càng thêm rối loạn, hoàng thượng đã thiếp đi, nhưng lông mày vẫn còn nhăn, dáng ngủ không yên lòng. Trang Thư Tình chỉ có thể nói với hoàng hậu, "Chỗ này trông có vẻ nhỏ, lúc này ta đã ra ngoài xem xét quảng trường trong cấm hành là nơi lớn nhất, ta đã cho người dựng mấy cái lều tránh mưa ở đó, nương nương dẫn mọi người đi qua, những việc nhỏ nhặt khác lúc này đành mong nương nương ra mặt thay."

"Ta đã biết." lúc này hoàng hậu trong cũng có vẻ chật vật, nhưng vẫn duy trì uy nghi của một vị hoàng hậu, vội vàng đi an bày.

"Ôn công công, người công Hoàng Thượng đi qua, người đi chuẩn bị chăn mền, thân thể hoàng thượng hiện tại rất yếu, không thể bị bệnh lần nữa."

"Lão nô tuân mệnh."

Những thứ quan trọng có thể lấy ra được. Cũng đều chuyển đến quảng trường, đặt một cái bàn xuống, các bộ cách đó rất gần, Trang Thư Tình cũng ở gần đó, gọi một tiếng là có thể nghe được.

Nhưng mà, cũng không có ai dám gọi.

trên đường chuyển đến quảng trường, hoàng đế tỉnh lại, tình thần rõ ràng có chút uể oải, cho đến khi tất cả được dàn xếp xong xuôi cũng chưa nói lời nào, chỉ thường nhìn về phía Trang Thư Tình đang liên tục bận rộn.

Lúc này, đã có người lục tục đi lên tấu chuyện.

Động đất lớn như vậy, cho dù Trang Thư Tình đã sớm nhắc nhở cũng không có khả năng hoàn toàn không có thương vong.

Lúc này người đang cung kính bầm tấu là chủ phủ kinh thành, Doãn Dự.

“không được lưu trữ thi thể, phải mau chóng thiêu hủy, tránh cho việc phát sinh bệnh dịch, nhớ phải làm tốt các công tác thông kê. Giang Hải, mời Vinh viện sử đến.”

Mọi người tụ tập ở một chỗ cũng có một cái lợi, lời vừa dứt không lâu, Vinh Chính liền đến.

“Vinh viện sử, bộ dụng cụ dùng trong lần truyền nhiễm lúc trước có còn hay không?”

Vinh Chính lập tức gật đầu, “Có, vẫn luôn giữ kỹ.”

“Tốt lắm, cứ dựa theo lời ta nói lúc trước, cho người đi tiêu độc trong phạm vi lớn, dự phòng dịch bệnh, mặt khác.” Trang Thư Tình đứng lên, hai tay đỡ lấy bàn để cố định lại thân thể, “Cho dù sau này có còn dư chấn hay không thì hiện tại, tất cả người của ngự y viện, thái y viện đều phải được điều ra ngoài, nếu người bị thương càng kéo dài thời gian sẽ trở thành người chết.”

“Vâng, hạ quan lập tức đi bẩm.”

“Mang bản đồ kinh thành đến cho ta, Trang Thư Tình chỉ vào mấy chỗ nói: “Những chỗ này là nơi trọng điểm cần phải chữa bệnh, treo bảng lên, ngự y không đủ thì trưng dụng đại phu, theo tình huống hiện tại thì chủ yếu là ngoại thương, toàn bộ dược liệu dùng để trị ngoại thương phải mang đi hết, thái y viện, giống trống khua chiêng đi ra ngoài.”

Vinh Chính cung kính cúi thấp đầu thi lễ. “Hạ quan tuân mệnh.”

“Dự đại nhân, người phái người đi đến từng ngõ hẻm của kinh đô để nhắc nhở mọi người, nếu nguồn nước có gì lạ lạ thì nhất định không thể

uống,nói cho dân chúng biết, người của công bộ đã đi điều tra rồi, sau đó tìm một đám trẻ con, dạy cho chúng bài đồng dao này,nói bọn nhỏ đi đến chỗ nào cũng đều phải hát, nhất định phải để tất cả mọi người nghe lọt lỗ tai.”

“Vâng.”

“Tiếp sau đó có khả năng lớn sẽ còn có dư chấn lần nữa,nói cho tất cả mọi người rời xa những nơi nguy hiểm, lấy an toàn làm trọng, đi đi.”

"Vâng, hạ quan cáo lui."

Tiếp tục phân phó cho mấy người, cổ họng Trang Thư Tình có chút đau nghẹn lại, hoàng đế sai Ôn Đức đưa chén trà qua cho nàng, nàng nữa điểm cũng không khách khí, một hơi uống sạch.

"Trời đổ mưa!" không biết là ai kêu một tiếng, trong thanh âm thoáng có chút hốt hoảng.

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Trang Thư Tình, nàng đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, là nàng nhắc nhở mọi người rằng sẽ có động đất, cũng là nàng đoán trước được trời sẽ đổ mưa, phù thủy, quả nhiên không giống bình thường.

“Sổ sách giấy tờ đều phải bọc mấy tầng vải chống nước, không được để ướt, không được xếp quá cao, nếu lại có động đất thì sẽ không ổn.”

Thanh âm cung kính trả lời vang lên từ bốn phương tám hướng.

Chu Quân, người vừa được thăng lên làm tư vệ thống lĩnh nhanh chóng tiến lên bẩm báo, “Khởi bẩm Trang tiểu thư, có gần bốn mươi người mượn chuyện này gây náo loạn, là du côn có tiếng đứng đầu kinh đô, ngài xem...”

“Bọn họ có yêu cầu gì?”

Chu Quân do dự một chút mới nói: “Bọn họ yêu cầu mở kho lương.”

“Hoang đường.” Trang Thư tình cười lạnh, “Lúc trước ta đã nói, người dám náo loạn lúc này, giết không tha, bọn họ cho rằng ta không dám giết người sao, Chu thống lĩnh, điều trarõai là kẻ đứng sau bọn họ, giết, những người khác, giam tất cả vào ngục, chuyện này qua lập tức sẽ ổn thôi.”

"Mặt tướng tuân mệnh." Tâm Chu Quân lập tức buông lỏng, âm thầm cảm thấy may mắn. Chuyến này là hoàn toàn chính xác, giết toàn bộ những người này không ảnh hưởng đến đại cục, nói không chừng còn có thể giết gà dọa khỉ, nhưng từ trong lòng, hẳn được Trang tiểu thư mang ơn, hẳn không muốn thanh danh của Trang tiểu thư bị đập bể.

Người nào cũng biết, mưa vào lúc này sẽ chỉ khiến cho tình huống càng trở nên hỗn loạn, nhất là vào đêm sau.

Trời đất đảo loạn! Dư chấn, lại tới nữa!

“Tất cả ngồi xuống!” Trang Thư Tình hô to, theo bản năng chạy về phía hoàng thượng, giúp Ôn Đức đỡ người ngồi vào đồng chần mền, một trận gió lạnh thổi tới, Trang Thư Tình động tác nhanh chóng, cầm lấy chăn phủ lên người hoàng thượng.

“Hoàng thượng, ngài phải cố gắng, bệnh dù nhỏ, nhưng xảy ra trên người ngài lúc này cũng là chuyện lớn, ngài cũng thấy đấy, hiện tại lúc này con không thể gánh thêm ngài, Vinh Chính và mọi người trong thái y viện đều đã được phái ra ngoài, ngài nhất định phải chống đỡ qua lần này, đừng thấy rằng hiện tại bọn họ bị con sai tới sai lui thì sau này cũng sẽ tiếp tục nghe con điều khiển, tất cả đều là vì có ngài ở đây, nếu ngài có chuyện gì xảy ra, bọn họ chắc chắn sẽ không để con vào mắt.”

Hoàng đế biết nàng đang nói cứng, vừa rồi nàng đỡ hẳn, nhiệt độ trên người nàng còn cao hơn hẳn rất nhiều.

Vỗ vỗ tay nàng, thanh âm của hoàng đế nhu hòa hơn bất kì lúc nào, “Trẫm sẽ không gây thêm phiền toái cho con, con cũng phải cố gắng, mau đi uống thuốc, trẫm ngã xuống còn có con, nếu như con ngã xuống, còn có thể có ai bây giờ?”

Trang Thư Tình sờ sờ cái trán, cũng không cậy mạnh, “Còn chỉ là không chú ý đến, chuyện cần phải xử lý quá nhiều, hộp thuốc của Thanh Dương Tử con vẫn đang giữ, chờ sau khi hết ba lần động đất này còn sẽ lập tức đi uống thuốc.”

Uy lực của dư chấn càng lúc càng nhỏ đi, thời gian cũng không dài như trước, trải qua hai lần trước nên đến lần này mọi người cũng không cảm thấy sợ hãi như lúc trước.

Ở chỗ này không nghe thấy tiếng phòng ốc bị sập, lo lắng trong lòng Trang Thư tình cũng không mãnh liệt như trước.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 190: Ngày Sau Đó

Tuy rằng Trang Thư Tình dùng phương pháp này để mang mọi người tránh khỏi phòng ở, khiến cho con số thương vong giảm đến mức tối đa nhất, nhưng người bị thương vẫn không ít.

Đối mặt với tai nạn như vậy, cho dù là người tự nhận rằng mình đã sống lâu đến thành tinh cũng phải kinh hoàng, càng không cần nói đến những người trẻ tuổi.

Người dễ bị kích động có, người oán trời trách đất có... Đại Chumộtmàng phấp phồng.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy hoàng thái tử một thân một mình đi về phía căn phòng đang sắp bị sụp đổ để cứu lấy một đứa nhỏ, vừa ân cần hỏi thăm lão nhân, vừa nhớ phải đem đứa nhỏ bảo vệ trong lòng, sau đó cấm quân được điều ra để trợ giúp dân chúng trong thành, trợ giúp những người bị thương, bắt người đang có ý định làm loạn, gõ chiêng đánh trống cao giọng hát đồng dao, dạy cho trẻ nhỏ hát đồng dao báo cho mọi người biết không thể uống nước lung tung, ngự y và thái y bình thường chỉ có chữa bệnh cho quan lại quyền quý nay lại ào ào xuất cung đưa thuốc cứu người...

Dân chúng hoang mang lo sợ như tìm được tâm phúc, bọn họ chưa thời khắc nào có thể sâu sắc nhận thấy sự quan tâm che chở của quốc gia đối với bọn họ như lúc này, tình cảnh như vậy khiến một số người không nhận được lệ nóng quanh tròng.

Dân chúng là cỏ đá, dân chúng trước giờ vẫn luôn luôn cúi thấp đầu, cho nên bọn họ trước giờ cũng chưa từng kỳ vọng đến cái gọi là yêu dân như con, hiện tại đột nhiên được đặt ở trong lòng, bọn họ vẫn có chút không dám tin.

Có người đi đầu dẫn dắt, có phương hướng ứng đối, nhân tâm tất nhiên sẽ trở nên yên ổn.

Người đang có ý nghĩ nổi loạn trong đầu phần lớn đều trở nên an phận lại, còn dư lại một số nhỏ khác, đến thời khắc quyết định, chính là sự trừng phạt khắc nghiệt nhất.

Trang Thư Tình bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng là tùy thời tùy chỗ, nhất là lại đang trong tình thế này, nàng tuyệt sẽ không nhân nhượng.

Vào thời khắc này, nếu nội bộ rối loạn, Chu Quốc, sẽ không đứng dậy nổi.

Dư chấn vẫn còn, nhưng thời gian lần sau so với lần trước càng lúc càng dài, chấn động cũng càng ngày càng nhỏ, nhưng mà, mưa lại càng lúc càng lớn.

đã vào ban đêm.

Lều tranh mưa đã được bọc ba mặt vải dầu, gió không vào được, nhưng mọi người lại vẫn cảm thấy lạnh.

May mắn, đã là tháng năm.

Hoàng thượng ở ngay lều đối diện Trang Thư Tình.

Ôn Đức mang một chén sứ đến, “Trang tiểu thư, hoàng thượng mệnh lão nô đến đưa canh cho ngài.”

“Thay ta cảm ơn hoàng thượng.” Bảo Châu tiến lên đón lấy. Trang Thư Tình khẽ giọng hỏi, “thân thể hoàng thượng thế nào? Liệu có bệnh gì không?”

“Lão nô nhìn thấy ngài ấy vẫn tốt lắm. Lúc trước lão nô đã xem thử mạch cho hoàng thượng, vẫn bình thường không có gì khác.”

Trang Thư Tình khẽ thở ra, “Vậy là tốt rồi, người yên tâm, ta không phải đang dọa các người, cơ thể hoàng thượng bị thương đến gốc, bây giờ không thể tiếp tục bị bệnh thêm nữa, đối với người thường mà nói chỉ là bệnh nhỏ, nhưng đối với hoàng thượng có thể sẽ là trí mạng.”

Đáy lòng Ôn Đức thở ramộtngực khí lạnh, hẳn quả thật cho rằng Trang tiểu thư đang dọa hoàng thượng...

“Lão nô lập tức trở về, không thể rời khỏi hoàng thượng quá lâu.”

Bảo Châu tiến lên, “Tiểu thư, canh còn nóng, tiểu thư nhân lúc còn nóng hãy mau uống đi.”

Đầu óc căng thẳng quá lâu, hơn nữa trên người còn mang theo hơi lạnh, lúc này Trang Thư Tình quả thật cũng mệt mỏi, miễn cưỡng uống xong bát canh, lại nằm trên giường nghỉ một lát nhưng lại không có một chút buồn ngủ. “Người đi hỏi xem thái tử và Thư Hà đã ngủ chưa.”

Bảo Châu trở về, mang theo hai người bọn họ

Cho dù cách không xa, nhưng nếu không mặc đồ tranh mửa trên người sẽ bị ướt.

“Lúc này không thể tùy ý như vậy.” Trang Thư Tình vội ngồi dậy, mắng hai người một câu. Sau đó, nhanh chóng để Bảo Châu tìm khăn cho hai người lau, “Mau lau đi, nếu bị bệnh sẽ phải rút nhân thủ ra chiếu cố hai đệ.”

Hai người đều ngoan ngoãn lau khô tóc.

Trang Thư Hàn trước đến giờ luôn là người tuân theo chủ nghĩa ‘việc của mình, tự mình làm’,hiệntại Chu Tri Tiểu cũng dần dần có thói quen như vậy.

“Tri Tiểu, có suy nghĩ gì về chuyện hôm nay haykhông?”

Động tác của Chu Tri Tiểu rất chậm, nghe thấy Thư Tình hỏi,khôngcó nghĩ nhiều liền trả lời, lờinóicũng chậm chậm, “Kỳ thực... dân chúng rất an phận, ngay từ đầu bọn họ cũng chưa từng ôm bất kỳ hy vọng gì với triều đình, thậm chí có thểnóilà chừng từng nghĩ đến. Cho nên khi nhìn thấy đệ, nhìn thấy có đại phu đến chẩn bệnh cho bọn họ, mới có thể có rất nhiều người kích động đến khóc. Khi đó ta nghĩ, nếuhiệntại, nhưng nước láng giềng thừa dịp Chu Quốc bị thiên tai mà tiến đến nhặt tiện nghi, những người này nhất định sẽcầm bất kì thứ gì có thể được ở trong nhà để bảo vệ Chu quốc, bảo vệ nhà của bọn họ, mặc dùhiệntại phần lớn đềuđãbị đổ...”

Chu Tri Tiểu cúi đầu ngượng ngùng cười, “Trang tỷ tỷ, kỳ thực đệ suy nghĩ rất nhiều, nhưng đệnóikhôngnên lời,khôngbiết phảinóinnhư thế nào.”

“Đệ có thểnóidược những lời như vậy, tỷđãrất vui mừng, thứ dân chúng họ muốn rất ít, bọn họ cũng rất dễ an ủi, chỉ cần cho bọn họmộtchút xú,bọn họ sẽtrả lại cho đệ rất nhiều nhiệt huyết, trong lịch sửkhôngphải là chưa từng xảy ra thiên tai, nhưng thời gian dùng để khôi phục nguyên khí vô cùng dài, vì sao?”

Trang Thư Tìnhkhôngcần bọn họ trả lời, trực tiếp đưa ra đáp án, “Bởi vì vào thời điểm đó, những người nắm quyền luôn suy nghĩ rằng làm thế nào để bảo vệ tốt cho chính mình,trênlàm dưới theo, quan viên bên dưới tất nhiên là cũng nghĩ như thế, ai còn có tâmđiquản sống chết của dân chúng.”

“Cho nên ngay từ đầu Trang tỷ tỷ mới mệnh lệnh bọn họkhôngkẻ nào được tự tiện rút khỏi chức vị, gửi lại tất cả mọi người.” Chu Tri Tiểu biết,

Trang tỷ tỷ dạy cho hãnhững thứ này vô cùng quan trọng, lúc nói chuyện, ánh mắt đều đang tỏa sáng, hãnhững, không một ai có được phúc khí như hãnh, có thể được một người như vậy dốc hết lòng dạy dỗ.

Trang Thư Tình kéo chặt lại áo choàng, nhìn về phía đệ đệ của mình, “Đệ đệ sao? Quan sát thấy được cái gì?”

Trang Thư Hàn mân miệng, “Những khốn khổ của người dân được miêu tả trong sách vở cũng không thể nào bằng được việc tận mắt chứng kiến, đệ đệ, nếu như đệ là chủ phủ kinh hành thì đệ nên làm thế nào, nếu là tư vệ thống lĩnh thì sẽ làm thế nào, hoặc giả như là lục bộ thì sao... Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, đệ mới phát hiện rằng, dù là vị trí nào thì đệ cũng khó có thể hoàn toàn xác định rằng mình sẽ làm tốt, thay vì đọc nhiều sách, còn không bằng ra ngoài quan sát.”

“Đúng là không giống tỷ đệ các đệ ra ngoài quan sát, hai đệ đều học được một chút, ngày mai tiếp tục đi, thái tử, phải ổn định nhân tâm cho tốt, đây chính là nền móng của đệ.”

Chu Tri Tiểu có chút do dự, hiện tại người giám quốc là Trang tỷ tỷ, cũng là người trực tiếp ngồi trên vị trí kia, nhưng hãnh lại... có phải hay không có chút quá nhanh?

Nhìn được sự do dự trong mắt hãnh, Trang Thư tình bật cười, trong lòng cũng có nhàn nhạt lo lắng, chuyện gì cũng nên nói rõ ràng một chút, dù sao cũng tốt hơn là dưỡng ra thành một bạch nhãn lang, “Đệ có bản lĩnh, nếu hiện tại lập tức có thể để đệ thay thế ta ngồi lên vị trí này, ta cầu còn không được, cố gắng nỗ lực rèn luyện bản thân, ta ngóng trông ngày kia có thể tới nhanh một chút.”

"Trang tỷ tỷ..."

“Đừng làm nũng.” Trang Thư Tình liếc mắt nhìn đệ đệ, cái liếc mắt này, bao hàm rất nhiều thứ mà không thể nói thành lời, không chỉ lúc này, cho

dù là về sau nàng cũng không thể nói, có một số việc, người khác nói nhiều cũng không có ích gì, chỉ có thể từ bản thân tìm tòi mới có thể ngộ ra được.

“đình nghỉ ngơi đi, thời gian kế tiếp sẽ không rảnh rồi.”

“Vâng.” Chu Tri Tiếu đi phía trước, quay đầu nhìn lại cũng không nghĩ là Thư Hà đã quay đầu lại trước, nhìn vị nữ tử đang cúi người ho khan vài cái, nhìn nàng như vậy, giống như có chút bé nhỏ.

một người bé nhỏ như vậy, lại có thể xử lý ngọn ngành ngăn nắp được rất nhiều chuyện vô cùng khó khăn, nàng không biết rằng có bao nhiêu người bội phục nàng, nàng sẽ không biết, hẳn bội phục nàng đến nhường nào.

Trang Thư Tình quả thật là đang ho khan, cũng không biết có phải được liệu Thanh Dương Tử để lại có thực sự tốt như vậy không nhưng bệnh cảm của nàng dường như tốt hơn rất nhiều.

Nam Châu cầm hộp thuốc lại, “Tiểu thư trong hộp thức có loại được nào ngài có thể uống được không?”

“Đưa cái chai kia cho ta.” Đổ ra hai viên thuốc nuốt vào, Trang Thư Tình nói: “Chuẩn bị cho ta một chút nước nóng, uống nhiều nước là tốt rồi.”

Ngày hôm sau, mưa cả ngày không dứt, lục tục có người được cứu ra, cũng có thi thể được đào ra ngoài, vắng vắng có tiếng khóc truyền đến, cảm xúc bi thương lan tràn, toàn bộ người trong kinh giống như đang bị bao trong một tầng bụi mỏng.

một ngày này, lại trải qua thêm hai lần dư chấn, lần này độ rung cũng không lớn.

Tới ngày thứ ba, việc giải quyết lương thực chính là vấn đề lớn nhất, cũng là vấn đề bức thiết nhất cần giải quyết.

“Choang choang choang choang...” Tiếng chiêng đồng dày đặc vang lên, người đến truyền lời hăng giọng kêu lớn, “Xung quanh cửa thành đều có nơi phát cháo, còn có cả nước sạch, mọi người gần cửa thành nào thì đến cửa thành đó! không nên gấp gáp tranh giành, mọi người đều có phần!”

Nói phát cháo hiển nhiên là không đủ, sau đó lại phải bổ xung thêm mấy cái khác, có quan binh duy trì trật tự, cũng không gây ra bất kỳ nhiều loạn nào.

Trang Thư Tình phái người đi hướng dẫn dân chúng dọn dẹp đơn giản trong thành, ăn uống no đủ, làm việc cũng có sức.

Chỉ bằng thời gian ba ngày, kinh thành lại một lần nữa sáng sủa gọn gàng.

Mưa cũng bắt đầu ngừng lại, tuy rằng vẫn còn có người bị thương, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục kéo dài, mọi người vẫn đang ở trong lều trại, mỗi ngày đều có người đến để làm công tác phòng chống tiêu độc, ai đào ra được thi thể cũng lập tức thông báo, cho dù là người nhà thì cũng không có ai không hiểu chuyện dừng ra ngăn cản không cho thiêu thi thể.

Có thể dẫn đường dân chúng đến như vậy, đây là chuyện mà bất cứ ai cũng không thể ngờ tới.

Tất cả mọi thứ đều ngay ngắn trật tự.

không biết là bắt đầu từ ngày nào, một họ trong thành dẫn đầu, những thế gia đại tộc trong thành cũng dựng trại phát cháo, tuy rằng gạo được dùng để nấu cháo đa số là gạo cũ, nhưng lúc này có để lót đầy bụng, không có người nào dám soi mói, trên thực tế, trong lòng dân chúng cũng tồn tại lòng cảm kích.

Người sống trên đời, thiên tai có thể chịu vài lần, nhưng chưa lần nào giống như lần này, trong lòng bọn họ có thể nắm chắc tin tưởng có thể khôi phục lại được như trước.

Cảm giác e ngại đối với quý tộc cũng bất tri bất giác đổi thành tôn kính.

Hoàng cung cũng bắt đầu được trùng kiến.

Nếu là dĩ vãng, xảy ra chuyện như vậy, hoàng cung chính là nơi quan trọng nhất, không sửa chữa lại hoàng cung cho tốt, sẽ không có ai quản người khác.

Nhưng lần này, Trang Thư Tình chỉ cần trùng kiến lại nghi thiên điện và hai cung điện của hoàng hậu với hai vị cung phu khác, những thứ khác để sau, hiện tại phần lớn lực lượng đều được điều ra ngoài trùng kiến kinh đô.

“Nghi thiên điện thật lớn, trước đây thái tử ở nơi này, ta chỉ cần chiếm một căn phòng là đủ rồi, Lan Chỉ Hiên trước mắt cứ để đó, hoàng hậu phải chiếu cố ba đứa nhỏ, không thể quá ảnh hưởng đến bọn nhỏ, đành phải ủy khuất các vị nương nương ở chung với nhau một đoạn thời gian.”

Người trong cung đều đã thành tinh, vài vị hoàng tử lúc trước tạo phản, lại thêm vị quý phi kia lập mưu hại hoàng thượng, cộng thêm trước đó Bạch Chiêm vung tay giết chết một vị phi tử, những người khác đều thu liễm khí焰 của mình lại, không dám lớn lối trước mặt Trang Thư Tình.

Huống chi, thái độ của hoàng thượng cũng đã đặt ở đó.

Ngày thường trừ hoàng hậu ra, các nàng muốn gặp mặt đã không dễ, hiện tại có cơ hội này, đương nhiên là không muốn chọc cho hoàng thượng không vui, lập tức liền ào ào đồng ý.

Trang Thư Tình cảm kích cười với mọi người, thanh âm cũng trở nên ôn hòa, “Lúc trước đã làm nhiều như vậy, nhân cơ hội này ta muốn bình ổn dân tâm, dân tâm an ổn thì Chu Quốc mới an ổn.”

Hoàng thượng chỉ nhìn, không nói một lời.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 191: Xem Mình Là Nam Nhân

Trời, rốt cục trở nên trong.

Trang Thư Tình cũng có thể rút thời gian đi ra ngoài xem tình huống.

Từ khi động đất đến nay đã là năm ngày, nhưng đây mới là lần đầu tiên nàng xuất cung.

đi đến trước nơi phát cháo quan sát, sau đó lại đến nơi thái y chẩn bệnh.

Nơi này, do Lưu Cư An phụ trách.

một thân quan phục đã không còn sạch sẽ, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, thái độ làm việc vô cùng đoan chính.

“Lúc trước bản quan đã nói là hễ bị thương đến xương, vết thương này cần phải tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian ngắn nhất định không thể làm việc nặng, nếu như còn lần sau, các người không cần phải đến đây nữa, nếu vị trí xương lại bị lệch... Trang tiểu thư!”

Lưu An Cử lập tức đứng dậy, nghĩ tới lời vừa rồi của mình, trên mặt nhất thời vừa ngượng ngùng vừa lúng túng.

Trang Thư Tình không hề có ý trách cứ, chỉ nói: “Lời của đại phu mọi người phải nghe theo, đại phu sẽ không hại các người, thương gân động cốt, chỉ cần làm không tốt sau này sẽ phải hối hận.”

Trang tiểu thư là ai, trước kia có lẽ còn không có người biết, nhưng sau trận động đất này, không ai là không biết.

Thê tử của vị nam nhân trung niên kia kích động không thôi, nam nhân giãy giụa muốn đứng lên lạy xuống, sau khi bị ngăn cản có chút ngượng ngùng xoa xoa tay nói: “Thảo dân cũng không nghị là sẽ gây thêm phiền thoái cho đại nhân, chỉ làm một nhà già trẻ lớn bé đều đang chen chúc trong lều, nếu không nhanh chóng thu thập lại nhà cửa, một trận mưa trút xuống nữa, người chịu tội sẽ là lão nhân và trẻ nhỏ, cho nên thảo dân mới...”

Đầu Lưu An Cư nóng lên, không tiếp tục kiên trì, cũng không ngồi xuống.

Trang Thư Tình lại hỏi nam nhân kia, “hiện tại ngũ quân trong thành không phải đã buông binh khí trùng kiến kinh đô rồi hay sao? không có người đến trợ giúp người?”

“Có, có, bọn họ làm việc vô cùng dụng tâm. Chỉ là thảo dân không thể bởi vì có người hỗ trợ mà ỷ lại ngồi nhìn, vết thương ở chân dân hơn rất nhiều người rồi, tiểu dân chúng, không thể cứ như vậy.”

“Phải nghe lời đại phu mới tốt được.” Trang Thư Tình cười cười, không tiếp tục hỏi đến chuyện này.

Rất nhanh, tin tức Trang tiểu thư xuất cung lập tức được lan truyền ra ngoài, cho dù là nàng đi đến chỗ nào cũng có người vừa liếc mắt liền nhận ra được, người quỳ lạy càng lúc càng nhiều, Trang Thư Tình quả thật không chịu nổi lễ nghi như vậy, dứt khoát đi tới Từ gia.

Phòng ốc Từ gia cơ hồ bị đổ gần hết, phòng chính không có việc gì, tinh thần của Từ phu nhân nay đã tốt lên không ít.

Trang Thư Tình nhanh chóng tiến lên bắt mạch cho nàng, cười nói: “Tích tụ trong lòng của Từ phu nhân đã giảm đi rất nhiều, thân thể càng ngày

càng tốt lên.”

“Người từng trải mới có thể nhớ kỹ, người sống vẫn phải tiếp tục sống, lão gia và Binh Nhi, Thăng Nhi chinh chiến bên ngoài, lão thần phải chăm sóc tốt cho cái nhà này, chờ bọn họ khải hoàn trở về.” Lão phu nhân vén vén mái tóc đã nhiễm trắng của mình, nhìn về phía Trang Thư Tình, “Nhưng mà Trang tiểu thư, lão thần thấy cô nương nhìn như đã gây đi rất nhiều, cô nương chịu trách nhiệm lần thiên tai này, sức khỏe là quan trọng nhất, không thể gục ngã.”

“Ta đã biết, nhọc Từ phu nhân quan tâm.” Trang Thư Tình uống một ngụm trà, “chuyện của Giai Oánh, từ phu nhân chớ có trách ta.”

“Trang tiểu thư đừng nhắc đến lời này, một ngày là thầy, cả đời là thấy, đừng nói là Trang tiểu thư muốn tôi luyện nàng, cho dù khiến nha đầu kia chịu chút đau khổ cũng là vì tốt cho nàng, lão thân không phải là người không biết phân biệt.”

Nhìn như là làm chuyện đắc tội với người, nhưng sự tình qua đi, lợi ích nhận được còn lớn hơn rất nhiều so với chút trả giá ấy.

Đây chính là cái lợi khi có một sự phụ tốt, Oánh Nhi, thật sự không cần nàng phải lo lắng.

Trang Thư Tình lại an ủi Từ phu nhân mấy câu liền rồi đi.

Cửa lớn Đông gia so với lần đầu tiên nàng đến không có gì thay đổi, nhưng nàng biết, so sánh với khi đó, Đông gia bây giờ đã hoàn toàn không gì sánh nổi.

Ấn vệ đã trưởng thành, người đứng ra cầm đầu chuyện phát cháo trong đám quan lại chính là ngoại tổ phụ nàng. Việc này do ngoại tổ phụ làm chủ, một chữ nàng cũng chưa từng nói.

“Biểu tiểu thư đến!” Mạnh bá đang đứng chỉ huy người chuyển gạo đến trại phát cháo, nhìn thấy người đến vội vàng đi qua, mồ hôi trên trán hẳn cũng không thể che dấu được sự vui vẻ trong mắt hẳn.

“Mạnh bá.” Trang tiểu thư đi qua, nắm lấy một bao trong đám bao gạo mở ra quan sát, là gạo cũ trộn với gạo mới.

Mạnh bá vội thay lão gian nói chuyện, “Phát gạo không phải chỉ làm một sớm một chiều, lâu như vậy số gạo mới trong kho sắp chống đỡ không được nên mới trộn chút gạo cũ vào, bằng tiền trữ của Đồng gia, phát gạo khoảng hai tháng cũng không thành vấn đề.

“Như vậy là tốt lắm rồi, mọi người mau đi làm đi, ngoại tổ phụ ở chỗ nào?”

“Lúc này hẳn là đang trong thư phòng, biểu tiểu thư có thể tùy thời đến.”

Lúc này Đồng gia đã được thu thập chỉnh tề sạch sẽ, những nơi bị sụp cũng đã được thu dọn, một đường đi thẳng đến phòng chính, hành lang đến đường đi đến cũng bị sụp một đoạn, nhưng mà đã được dọn dẹp tốt, có thể đi thẳng qua, không cần phải vòng đường khác.

Vừa đến phòng chính, lão thái thái đang cùng với Lưu thị nói chuyện, hai người vừa giương mắt liền nhìn thấy nàng đang đi đến, vẻ mặt vô cùng cao hứng, bước nhanh đến đón.

“Rất cục cũng thấy được con, nếu không phải cậu con nói rằng con vẫn còn tốt, ta còn muốn đưa thiệp mời vào cung cầu kiến.”

Lão thái thái kéo người đến trước mặt đánh giá một vòng, nét nhăn trên mặt đều nhún vào nhau, “Hoàng cung không cho con ăn uống hay sao? Mỗi lần gặp mặt liền thấy con gầy đi không ít?”

không đợi Trang Thư Tình giải bày cho ngự thiện phòng hai cầu, lão thái thái liền phân phó con dâu: “Nghiên Nhi, con đi phòng bếp nhìn xem có thứ gì có thể bồi bổ cơ thể, làm nhiều mấy món, Tình Nhi hôm nay sẽ ở lại ăn trưa.”

Lưu thị nào dám ngỗ nghịch mẹ chồng, chỉ là nhẹ giọng nhắc nhở, “Nương, chuyện lần này kinh đô không thể thiếu Tình Nhi...”

“không thể thiếu thì nàng cũng cần phải ăn cơm, con mau đi.”

Lưu thị nháy mắt mấy cái cho Trang Thư Tình, ý bảo nàng mau dẫn Từ phu nhân, sau đó nhanh chóng đi về phía phòng bếp.

Trang Thư Tình tiếp lên kéo tay ngoại tổ mẫu nhẹ nhàng nói: “Đều nghe theo ngoại tổ mẫu, hôm nay con ở lại đây dùng cơm, hoàng cung cho dù làm đồ ăn có ngon nhưng cũng không thể thoải mái được bằng ở nhà.”

Lão thái thái lập tức cười giãn cả mặt mày, liên tục vỗ tay nàng gật đầu, “Nếu không phải lão thái gia cứ lải nhải bên tai ta, làm như vậy không thích hợp, ngoại tổ mẫu a, mỗi ngày đều muốn cho người mang cơm đến cho con.”

Nếu thật làm như vậy, mặt của hoàng thượng sẽ bị ném đến một nơi rất xa mà không ai có thể tìm thấy, Trang Thư Tình tưởng tượng đến hình ảnh như vậy, trong lòng có chút xấu xa cười cười, “Ngoại tổ mẫu đừng vì con mà mệt mỏi, thật sự, hoàng thượng còn đang trông chờ con có thể giải quyết được thiên tai lần này, mỗi ngày đều phân phó ngự thư phòng làm rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng cho con, nhưng chuyện phải làm thì nhiều quá, nên người liên gầy đi, chờ lần này qua là tốt rồi.”

“Chuyện cứ từng cọc từng cọc xảy đến, làm gì có như con nói, sao có thể xong nhanh chóng như vậy được.” Lão thái thái biết lời này không thể nói quá lớn tiếng, than thở một câu liền dẫn người đi, “Được rồi,

ngoại tổ mẫu không ngăn cản con, ai, cũng không biết con như vậy có phải là phúc khí hay không nữa.”

Nếu có thể nàng cũng không muốn như vậy a, còn không phải bị buộc sao?

Nàng chỉ có thể làm được đến mức này đã là may mắn rồi, xem lại hình như chưa từng có chuyện gì nàng không thu thập được.

“Nếu như Bạch Chiêm dám ghét bỏ con, xem con làm thế nào thu thập hẳn, người không có tư cách ghét bỏ con chính là hẳn.”

nhẹ đánh tay nàng một cái, lão thái thái sẵn giọng nói: “cô nương gia có thể nói những lời này sao, phải thẹn thùng, phải ý tứ.”

“không có cách nào a, ngoại tổ mẫu, mấy ngài nay con đều coi mình là nam nhân, sắp chuẩn bị quên mất ta cũng là nữ nhân

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 192: Bộ Tộc Mộc Hạ

Vừa mới bước đến phòng chính, lão gia tử liền nghe thấy lời của nàng, trong lòng có chút chua xót.

Tuy rằng là ngoại tổ phụ, chính là người thân, nhưng đối với việc nàyhãncũng chỉ có thể nhìn chứkhôngthể làm,hãnhiểu quάρõ, đối với chuyện nàyhãnhôngnên hành động như vậy, điều đó chỉ mang đến phiền toái cho nàng.

Giống như lão thênói,mộttiểucônương như vậy, có thể đứngtrênvị trí kia,khôngbiết có phải là phúc khí của nàng haykhông.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy cháugái, lão gia tử liền hiểu vì sao lời của thê tử đều mang theo đau lòng, “Lại gâyđĩnhư vậy còn nhìn thế nào được nữa, còn có thể chịu đựng được?”

“Lúc này cho dùkhôngchịu được cũng phải liều.” Ngồi xuống đối diện ngoại tổ phụ, Trang Thư Tình cười cười, “Ngài yên tâm, lúc trước có chút khó chịu, sau nàyđãkhôngsao rồi.”

Chuyện phát sinh ở trong cung, mỗimộtmệnh lệnh nàng thông báo, tam nhi về nhà liềnnóichohãnbiết, trong lònghãnhôngthể kiềm chế được kiêu ngạo, nhưng đồng thời cũng vô cùng lo lắng, mượn cớ giết lừa cũngkhôngphải là chuyện hiếm thấy, tuyhiệntại nhìn thái tử coi như tốt, nhưng về saukhôngbiết có thể dung được nàng haykhông, dù sao, uy vọnghiệntại của nàngthậtsựrất cao, chuyện này đối với bất kỳ người kế vị nào mànóicũng đều là uy hiếp.

không phải bất cứ ai đều sẽ tin tưởng nàng không có dã tâm.

Nhưng mà hẳn cũng chỉ có thể lo lắng trong lòng, những lời này không thể nói ra.

“Chuyện lần này con làm rất tốt, từ trước đến giờ, mỗi chuyện con làm đều rất tốt, bất luận người nào ngồi lên vị trí kia cũng không thể làm tốt hơn con.”

Miệng Trang Thư Tình hơi mở, ý cười ngưng trên mặt.

Nàng không nghĩ tới sẽ nhận được lời khen ngợi như vậy từ ngoại tổ phụ, bằng tính tình của ngoại tổ phụ, có thể nói một tiếng tốt đã chứng minh được nàng thật sự làm không sai, nhưng vừa rồi, ngoại tổ phụ không chỉ nói một chữ tốt!

sự tán thành này, khiến nàng nhất thời không nói được lời nào.

Giống như một người đang làm xiếc trong bóng đêm, không ai biết được người đang làm gì, lúc này lại đột nhiên có một vệt sáng, một người đứng trước vệt sáng đó nói: Người rất nỗ lực, người làm rất tốt. Nàng nghĩ, cho dù là ai cũng đều cảm thấy thỏa mãn.

Lão gia tử như không nhận thấy được cảm xúc của nàng, làm như không có việc gì, uống một ngụm trà sau đó hỏi, “Con số thương vong đã thống kê ra chưa? Có bao nhiêu?”

“Chết hơn hai ngàn, bị thương có hơn hai vạn.”

Con số này không tính là nhỏ, nhưng lão gia tử lại liên tục gật đầu, trên mặt vui vẻ, “Kinh thành có hơn ba mươi vạn người, nếu không có mười một tiếng chuông kia, người chết có thể còn nhiều hơn như vậy, chết hơn mấy vạn cũng là bình thường. Đã nhiều ngày rảnh rồi ta có xem chút sách sử, trong đó có ghi lại mấy trận động đất, gần đây nhất là ở hai mươi

lăm năm trước, ở Thanh Châu phủ, trong đó có ghi lại số người tử vong là bảy vạn người, trước đó nữa là năm mươi hai năm trước, người chết là mườimộtvạn, bây giờ chỉ có hai ngàn người, so với những con số kia không là gì cảm sách sử sẽ nhớ công của con.”

Nếu không có mườimộttiếng chuông dẫn mọi người ra khỏi phòng, nhân số ở kinh đô nhiều như vậy, chỉ cần phát sinh động đất số người tử vong sẽ vô cùng kinh khủng, hơn ba mươi vạn người, nếu có thể còn lại một nửa, thì số người bị thương cũng chiếm phần lớn.

“Cũng may là Niệm Niệm kiên trì muốn ở bên cạnh con, con cũng có thể nghe hiểu ý nó, bằng không, cũng sẽ không có đủ thời gian, nói đến cùng cũng là vận số của Chu Quốc chưa hết, dân chúng có thể tránh đi kiếp nạn lần này.”

Lão gia tử biết Niệm Niệm là tên của ngân sói, nghe vậy cũng cảm thấy may mắn không thôi, “Mườimộttiếng chuông kia, hoàng thượng có nói gì không?”

“Hoàng thượng nói, cho dù con có gõ đến tiếng thứ mười hai ngai ấy cũng sẽ không trách con.”

Tuy là nói như thế, nhưng nàng cũng đã phạm vào điều kiêng kị, lại đúng lúc hoàng thượng đang suy yếu, trong lòng của cô có chút lo sợ diềm xấu. Tránh được thì tốt, Trang Thư Tình nhìn chuyện rất rõ ràng. Hiện tại nàng đang là lúc có uy vọng nhất, nhưng dù sao cũng không phải họ Chu, cũng không phải con trai hoàng thượng.”

Đừng nói đến chuyện nàng chưa gả vào Chu gia, cho dù thật sự thành thân với Chỉ Cố, nàng cũng chỉ là con dâu, con dâu có quyền quản gia, chứ tuyệt không có quyền chưởng quản quốc gia đại sự.

Lão gia tử suy nghĩ một hồi, cũng cố nhắc nhở một câu, “Chú ý nhiều một chút, tóm lại là không được làm việc xảy ra lỗi hổng, con bây giờ

còn mang họ Trang, chưa phải con dâu nhà họ Chu.”

“Vâng, ngoại tổ phụ, consẽđể ý.”

Lão gia tử khẽ gật đầu, “Bạch công tử còn chưa có tin tức truyền về sao?”

nóidến chuyện này, tâm tình Trang Thư Tình liền thấp xuống, “khôngcó, Tây Vực bên kia vô cùng xa lạ, chàng ấysẽkhôngđưa tin cho người lạ truyền đến chỗ con, con cũngkhôngcầnhãndưa tin, chỉ cầnhãnnhanh chóng trở về là được.”

Nhìn về phía giá sách, Trang Thư Tình lẩm bắmnói: “Consẽđem hết khả năng để có thể làm được tốt nhất, nếuhiệntại lại xảy raserổ nào, conkhôngchắc có thể tiếp tục ứng phó thêm nữa haykhông.”

Lão gia tửkhônghỏi cái gì, áp lực của nànghiệntại rất lớn, nhìn cơ thể nàng gầyđinhanh chóng trong khoảng thời gian ngắn như vậy cũng có thể biết được nàng phải vất vả như thế nào,hãnhỏi nhiều hơn cũngkhôngthể giúp được nàng cái gì, còn mang chuyện này ra hỏi làm chi, biếtrõlòng nàngkhôngyên cònnóira, đúngthậtlà.

Trang Thư Tình vừa ăn vừa có người gắp cho nàng, sau khi xong bữa trưa, Trang Thư Tình mangmộtcái bụng tròn vo rời khỏi Đồng phủ, tiếp tục hồi cung bán mạng.

Phá hoại là chuyện trong nháy mắt, nhưng trùng kiến lại mất rất nhiều sức lực, cũng may là mùa mưađãqua, thời tiết càng ngày càng nóng, thời gian ban ngày cũng kéo dài, thời gian làm việc cũng tăng lên rất nhiều,mộtdoạn thời gian trôi qua, những chỗ cần trùng tuđãđàn được trùng tu xong, kinh thành đại kháidãkhôi phục rất nhiều.

Trang Thư Tình lúc này mới nhớ tớimộtđám hoàng thân quốc thích bị nàng ném vào thiên lao. Hoàng thượng biết việc này để nàng xử lý

cũng không tốt, không muốn để nàng khó xử nên liền gọi thái tử đến, “Muốn làm thế nào bản thân con cứ بیان, việc này, chỉ có con mới có thể quyết định, không được đưa đến tay Thư Tình.”

Chu Tri Tiểu lúc này đã sớm không phải lục hoàng tử không hiểu chuyện, sau khi đi theo Trang Thư Tình lẫn lộn một thời gian, liếc mắt cũng biết ý tứ của phụ hoàng, sự trân trọng của hắn đối với Trang tỷ tỷ cũng không hề ít hơn bất luận người nào, phụ hoàng vừa nói xong, hắn lập tức liền gật đầu đáp ứng.

Thái tử vừa đi, hoàng đế liền cười, “thật là làm khó nàng, trong khoảng thời gian ngắn đã có thể dạy Tiểu Nhi được thành như vậy, ván cược kia trăm sự là sẽ thua mất.”

Trong mắt Ôn Đức cũng hiện lên ý cười, “Trang tiểu thư rất dụng tâm chỉ dạy cho thái tử, nghe nói lần động đất này, cho dù làm việc mệt mỏi nhưng nàng vẫn gọi điện hạ và Trang công tử đến trước mắt hỏi bọn họ ngày hôm nay có thể ngộ ra được điều gì, thật đúng là đã hao hết tâm tư, hơn nữa Tô thái phó cũng không dạy theo phương thức bình thường, mấy ngày nay, không một ai mà không thể nhận ra được thái tử điện hạ đang ngày càng xuất sắc, đây cũng là phúc khí của Đại Chu ta.”

“Đúng vậy, là phúc khí của Đại Chu.” Hoàng đế cười đến thích ý gồi đầu nằm xuống, nếu Chiêm Nhi có thể mau chóng trở về, như vậy càng là phúc khí, đúng là hôm nay, mấy ngày nay đã gặp rất nhiều.

Bạch Chiêm, người đang được mọi người nhớ thương, lúc này đang động thủ đánh người.

Đám người Trần Nguyên ở một chỗ không xa đứng chờ, trong lòng tuy rằng sốt ruột, nhưng lại không thể tiến lên.

“Cảm giác thế nào?” Giọng người nói có chút cổ quái, nhưng vẫn có thể khiến người nghe hiểu, bộ dạng người kia khác với người Trung

Nguyên, có hoa văn trên gương mặt, ngũ quan thâm thúy, hơn nữa còn mặc trang phục khác lạ.

Hiển nhiên, đây là người Tây Vực.

Bạch Chiêm nhìn gầy một chút, nhưng vẻ mặt vẫn như lúc trước, “Còn kém một chút, tiếp tục đi.”

Người đối diện liên tục xua tay, “không luyện nữa, hôm nay đến đây thôi, mệt.”

trên thực tế ngày mai hắn cũng không muốn đánh nhau với tên này, nhưng tộc trưởng lại nhận hắn là tộc nhân lưu lạc bên ngoài, cũng đem nhiệm vụ giúp tên này đột phá giao cho hắn, vì vậy, tháng ngày cực khổ của hắn liền bắt đầu.

Người này lợi hại như thế nào hắn đã chứng mắt nhìn thấy, hắn đã là dũng sĩ lợi hại nhất của Mộc Hạ bộ tộc, hơn nữa đã đột phá đến tầng thứ sáu, thế nhưng hắn lại đánh không lại tên còn chưa đột phá này, như vậy mặt của hắn còn để ở chỗ nào nữa chứ!

Mày Bạch Chiêm nhăn lại, trong lòng có chút bức bối.

hắn tìm được bộ tộc Mộc Hạ đã mười ngày, đại khái bởi vì họ Bạch, tên của Bạch gia có được ghi lại trong bộ tộc, hơn nữa biết rõ lý do hắn rời đi, tộc trưởng dễ dàng liền tiếp nhận hắn, biện pháp đột phá tầng thứ sáu cũng không dấu giếm.

Lại nói tiếp, kì thực muốn đột phá cũng rất đơn giản, thậm chí có thể nói là rất đơn giản, chính là dùng sức mạnh để đột phá.

Tuy rằng toàn tộc đều luyện công pháp này, hơn nữa cũng biết phương pháp để đột phá, nhưng trong đám người trẻ tuổi, cũng chỉ có một Bạch Trạch Nhi là đã đột phá, mà vị tộc nhân lưu lạc bên ngoài này tuy rằng vẫn

chưa đột phá, nhưng lại có thể đánh ngã Bạch Trạch Nhi, đây cũng là một trong những nguyên nhân bộ tộc Mộc Hạ tiếp nhận hẳn.

Cường giả, đến nơi nào cũng có thể nhận được sự tôn trọng.

“Bạch huynh đệ, ngày mai ta lại tới tìm người.”

Bạch Chiêm lại không ngời, ngày mai phải đi tìm tộc trưởng.

Nam nhân Mộc Hạ bộ tộc gương mặt đều có hiện lên hoa văn, tộc trưởng cũng không ngoại lệ, chỉ là hoa văn trên mặt hắn dường như nét rất rõ ràng, cho dù tộc trưởng đã già, nhưng mắt không hề đục ngầu.

Vị lão nhân này không dễ chọc.

“Bạch Chiêm Nhi, có chuyện gì không?”

Đám người Trần Nguyên đứng phía sau, gương mặt bọn họ đã có chút vặn vẹo, công tử bọn họ là người uy phong như vậy nhưng lại thêm một chữ Nhi đằng sau tên nghe có vẻ vô cùng mềm mại, bọn họ thật sự không quen.

Nhưng mà không có cách nào, người của bộ tộc đều như vậy.

Trên mặt Bạch Chiêm không có vẻ gì biến hóa, thông dong ngồi xuống đối diện tộc trưởng, “Bạch Trạch Nhi quá yếu, không thể giúp ta, mong tộc trưởng phái người khác đến giúp ta.”

Mộc Hạ tộc trưởng gọi là Bạch Thực Nhi, đừng nhìn tên của hắn mềm đến vô lực như vậy, thực sự hắn chính là người mạnh nhất bộ tộc, không chỉ thân thủ, mà đầu óc cũng vô cùng tốt.

Hắn chưa từng hỏi đến thân phận hiện thời của Bạch Chiêm, cũng không cần hỏi, hắn có một đôi mắt sắc bén, nhìn ra được vị tộc nhân lưu lạc ở bên ngoài này có bao nhiêu bất phàm.

Bạch Trạch Nhi là người trẻ tuổi đáng được chú ý nhất tộc nhưng cũng không thể đánh lại Bạch Chiêm Nhi, cho dù là chống lại bảy trong tám tên thuộc hạ của hắn, trừ một người là đại phu ra, hắn cũng không thấy được có mấy phần thắng.

Bộ tộc Mộc Hạ là cường giả ở Tây Vực, rất ít có địch thủ, nhưng nói đến Bạch Trạch Nhi, hắn kỳ thực cũng không yếu, chỉ là hắn thiếu sựma luyện sát khí trên chiến trường, mà Bạch Chiêm và vài tên thuộc hạ kia của hắn, người nào cũng không phải lương thiện.

thật may là Bạch Chiêm Nhi trở lại lúc này, những người trẻ tuổi, thực lực mạnh mẽ, lúc này đã chìm xuống rất nhiều.

Cho dù hắn thực sự không có suy nghĩ muốn trấn hưng bộ tộc, nhưng trong lòng tộc trưởng cũng rất biết ơn.

“Tadien bày.” Bạch Thực Nhi nhìn hắn, “Người rất vội vàng muốn trở về?”

Bạch Chiêm khó có khi nói nhiều hơn hai câu, hơn nữa vẻ mặt của hắn vô cùng ôn nhu, đại khái cũng bởi vì quá mức tưởng niệm, “Nhà của ta hiện tại thể tử đang phải trông nom, nàng sẽ vất vả.”

Bạch Thực Nhi nở một nụ cười giả, “Ta thực tò mò thân phận ở Trung Nguyên của ngươi.”

“Hoàng tử Chu Quốc.” Bạch Chiêm vô cùng thoải mái trả lời, một bộ thân phận này cũng không có gì quan trọng lắm, lời nói ra vô cùng sáng khoái, “không phải ngươi vẫn luôn quan sát sao? không nhìn ra?”

“Tình huống ở Trang Nguyên ta cũng hiểu đại khái, hoàng tử Chu Quốc, hẳn là họ Chu.”

“Ta theo họ mẹ.” Đây đã là lời nhiều nhất trong ngày hôm nay của hắn, nói xong hắn liền đứng dậy, “Ngay tối hôm nay đi, càng nhanh càng tốt.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 193: Đột Phá!

Cuối tháng năm dầ háng sáu, đây là khoảng thời gian mà thời tiết dễ chịu nhất.

Trời đêm trăng thanh gió mát, lấp lánh đầy sao, vô cùng đẹp.

Bạch Chiêm một mình một mình đứng một chỗ, tứ phương xung quanh đứng bốn người, trong đó có một người là bộ trưởng bộ tộc Mộc Hạ, Bạch Thục Nhi.

“Muốn đột phá, quan trọng nhất là phải chuẩn bị tinh thần, người sẽ phải trải qua những chuyện mà người chưa từng nghĩ đến...” Bạch Thục Nhi đột nhiên ngừng lại, một chút sau lại nở nụ cười, “Nhưng mà, lo lắng ho ai cũng không cần lo lắng người.”

Bạch Chiêm khẽ gật đầu với hắn, không hề có chút khách khí nào, “Bắt đầu đi.”

Bốn người nhìn nhau, sau đó nhanh chóng tản ra, bọn họ vô cùng thương thức Bạch Chiêm Nhi, nhưng đối với một vị hậu bối cuồng vọng như vậy, bọn họ cũng nên cho hắn chịu chút giáo huấn.

Bạch Chiêm cho tới bây giờ không phải là người bị động để kẻ khác đánh, lúc bốn người kia bắt đầu hành động hắn đã sớm chuẩn bị, Bạch Chiêm đánh thẳng về phía người lạ mặt nhất trong bốn gương mặt kia, trong bốn người, người này là mạnh nhất.

Nhưng, hắn không ngại.

hắn tin là trong thiên hạ có lẽ sẽ có người lợi hại hơn hắn, nhưng nhất định sẽ không phải đối thủ của hắn.

Trận đánh này sau khi bắt đầu, chớp mắt đã mất hơn nửa buổi tối.

Nhưng Bạch Chiêm vẫn chưa có đột phá.

Lúc này vẻ mặt bốn người da khó nén mệt mỏi, bọn họ không cảm thấy kinh ngạc bởi vì Bạch Chiêm không đột phá, khiến bọn họ kinh ngạc là hắn có thể kiên trì được lâu như vậy.

Lúc trước Bạch Trạch Nhi đột phá chỉ cần hai người trong số bọn họ, hơn nữa chỉ cần tốn một canh giờ là đã đột phá, đương nhiên, đó là vì sau mấy lần đột phá thất bại hắn mới có thể thành công.

Nhưng lần này là bốn người, không chỉ thế, bọn họ đã đánh nhau gần ba canh giờ nhưng đối phương vẫn chưa kiệt sức, đây mới chỉ là chưa đột phá, nếu như đột phá... Ai còn có thể là đối thủ của hắn?

Bốn người nhìn nhau, từng người thối lui, Bạch Trạch Nhi giương giọng nói: “Bạch Chiêm Nhi, một kích cuối cùng, nếu không thành, chỉ có thể để lần sau, nhưng mà người nhất định phải biết rằng, đây đã là bốn người chúng ta cùng liên thủ đánh, trên thế gian này, ít có địch thủ.”

Bạch Chiêm không ngừng tay gió thổi xiêm y của hắn bay phấp phới, lúc này khí huyết của hắn đang nổi cuộn cuộn, thân thể chống đỡ đến cực hạn, nhưng hắn biết, sắp đến rồi!

“Đến!”

Trần Nguyên đột nhiên hay đôi sắc mặt, một phen túm lấy Thanh Dương Tử nhanh chóng chạy ra xa, “Nhanh chóng lui ra.”

“Ầm!”

Bạch Chiêm bị văng ra khỏi chỗ, một búng máu phun ra giữ không trung.

Bốn người Bạch Thục Nhi cũng không tốt hơn hẳn, người nào cũng bị Bạch Chiêm phản kích thương đến nội phủ.

La đi vết máu dính trên khóe môi, Bạch Thục Nhi nói, “Nếu còn không được, sau này đành phải thêm hai người đấu với hẳn.”

Trong lòng mấy người đều cảm thấy bọn họ bị ghen một cục tức, nhìn không được nói: “hắn mới bao lớn? Sao lại lợi hại đến như vậy, nếu đến tuổi này của chúng ta... haiz, ta có thể tự mình hiểu lấy, ta không phải đối thủ của hẳn, Bạch Trúc Nhi, người thì sao?”

Bạch Trúc Nhi chính là người lạ mặt mà Bạch Chiêm nghĩ, hẳn cực ít xuất hiện trước mắt người khác, bởi vì hẳn còn phải luyện công, hẳn là lực lượng cốt lõi của bộ tộc khi đối mặt với kẻ thù.

Bạch Trúc Nhi nhìn Bạch Chiêm đang bị thuộc hạ vây quanh, “Ta cũng không thể. Tộc trưởng, lưu hẳn lại.”

“không lưu được, hẳn là hoàng tử Chu Quốc.”

“Quốc gia ở trung nguyên cho tới bây giờ không thiếu hoàng tử.”

Bạch Thục Nhi bắt đầu nhìn về phía vị đường đệ cố chấp của hẳn, “hắn không phải đám hoàng tử vô dụng kia, hẳn rất mạnh, thuộc hạ của hẳn cũng rất mạnh, nga cả vị hôn thê của hẳn cũng rất lợi hại, một nữ nhân lại có thể nắm giữ đại cục khi nam nhân của mình vắng mặt, đừng nói là bộ tộc Mộc Hạ, ngay cả những bộ lạc khác, người có từng nghe tới nữ nhân nào có khả năng như vậy sao?”

“Mãn phụ bộ lạc đều là nữ nhân.”

“Thế nhưng một khi thế cục cân bằng của các bộ lạc bị đánh vỡ, bộ lạc chịu thiệt đầu tiên chính là các nàng.” Bạch Thục Nhi đối với Mãn Phụ bộ lạc trước tới nay chưa từng có hảo cảm, nhưng hẳn biết có thể lọt vào trong mắt Bạch Chiêm, hơn nữa còn được giao phó trọng trách lớn như vậy, nhất định sẽ không kém.

Bạch Trúc Nhi thu hồi tâm mắt nhìn về phía đường huynh, “Người rất xem trọng hẳn?”

“Hẳn là hoàng tử Chu Quốc,” Lưu lại một câu như vậy, Bạch Thục Nhi đi về phía Bạch Chiêm.

Ba người còn lại nhìn nhau, đã hiểu được ý trong lời của hắn.

Mộc Hạ bộ lạc rất cường đại, chính bởi vì bọn họ bị giới hạn hoàn cảnh sinh tồn do đó buộc phải mạnh mẽ, nếu bọn họ cường thịnh trở lại sẽ có những thứ không thể chiếm được, bởi vì nơi này căn bản là không có.

Chỗ này không có nhưng trung nguyên dồi dào như vậy, sao có thể thiếu!

thì ra là vậy!

Ba người cũng cùng đi theo.

“Cảm giác như thế nào?”

Trần Nguyên thầm lui về sau một bước đề cao phòng bị, “Công tử vẫn chưa tỉnh lại.”

Bạch Thục Nhi làm người lâu đến sắp thành tinh, sao có thể không nhìn ra mấy người bọn họ đang phòng bị hắn, cũng không tiến lên nữa, nói với hắn: “Ta trở về trước, các người bảo vệ hẳn cho tốt, trên thảo nguyên có sói.”

“Đa tạ tộc trưởng báo cho biết.”

Nếu không phải biết đám người này trung thành tuyệt đối với Bạch Chiêm, hẳn thật muốn dụ dỗ bọn họ ở lại đây, Bạch Thục Nhi vô cùng tiếc nuối lắc đầu, chấp tay sau lưng rồi đi.

Sau khi xác định người đã đi xa, Trần Nguyên mới thấp giọng hỏi Thanh Dương Tử, “Như thế nào rồi?”

Ngũ quan của Thanh Dương tử nhăn thành một nhúm, “Mạch tượng có chút cổ quái, không giống lúc trước, công tử... có thể là đã đột phá.”

Trần Nguyên nhất thời chấn động, “Thanh Dương Tử, người lưu lại bên người công tử, nhưng người khác tản ra bảo vệ.”

"Vâng."

Thời gian Bạch Chiêm hôn mê vừa đúng hai đêm.

Buổi sáng ngày thứ ba, Bạch Thục Nhi tiến đến, ôm một cái giỏ trúc to như hai ngày trước, bên trong toàn là đồ ăn.

“Vẫn không có động tĩnh gì?”

Trần Nguyên tiến lên tiếp nhận nói cảm ơn, “Vẫn như vậy.”

“Đây là cơ thể bắt đầu thích nghi với quá trình đột phá, nhưng mà trước giờ thời gian đột phá cũng không lâu lắm, dùng một tối với nửa ngày là xong, thời gian của hắn lâu như vậy, Bạch huynh đệ sau này nhất định sẽ vô cùng lợi hại.”

Đó là đương nhiên, công tử nhà ta chưa đột phá đã có thể thoải mái đánh ngã người, sao có thể không lợi hại, Trần Nguyên vừa ăn đồ ăn của người ta vừa thầm khinh bỉ người ta trong lòng.

Mãi cho đến ngày thứ năm Bạch Chiêm vẫn chưa thức dậy, chờ đến khi Trần Nguyên gấp đến độ đứng ngồi không yên, Bạch Chiêm hẳn mới thở

dài một hơi mở mắt ra.

Thanh Dương Tử lập tức chạy đến bắt mạch cho hắn, chưa kịp hỏi gì, đám thuộc hạ xung quanh đã thấy Thanh Dương Tử cười thấy rằng không thấy mắt, “Công tử, ngài đột phá!”

“Ừ, đột phá.” Bạch Chiêm khó có khi nở nụ cười khi Trang Thư Tình không ở bên cạnh, “Mấy ngày?”

“Năm ngày.”

“đi chuẩn bị, nên về nhà.”

“Vâng.”

Về nhà, từ này thật vô cùng dễ nghe, ngay cả Thanh Dương Tử người không hề có cái khái niệm này cũng cảm thấy cả người hăng hái.

Bạch Thực Nhi nhìn đám người trước mắt cùng với Bạch Chiêm đang mang theo vô hạn sức sống không khỏi cảm khái, nếu có thể lưu lại một hậu bối như vậy...

Lắc lắc đầu, Bạch Thực Nhi cũng biết hắn đang vọng tưởng.

“đi nhanh như vậy? Người mới vừa đột phá thôi, nếu không ngẩng đầu thì lưu lại một chút rồi hãy đi.”

“không cần.” Bạch Chiêm nhìn thẳng Bạch Thực Nhi, “Thứ Mộc Hạ bộ tộc cần ta sẽ có người đưa tới, mặt khác, ta sẽ lưu lại một người, hẳn phụ trách liên lạc giữa ta và Mộc Hạ bộ tộc.”

Bạch Chiêm không nói rõ vì sao cần liên lạc, nhưng Bạch Thực Nhi nghe liền hiểu, đây quả là cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, hẳn đoán chắc với tính tình của Bạch Chiêm Nhi tất nhiên sẽ mang đến ưu việt cho bộ lạc, nhưng hẳn không nghĩ rằng hắn có thể làm việc triệt để như vậy.

Được, tốt lắm.

Bạch Thực Nhi gật đầu, “ta cũng không nhiều lời vô nghĩa, Mộc Hạ bộ tộc vịnh viễn hoan nghìn người, nếu có chỗ nào cần Mộc Hạ bộ tộc hỗ trợ, chúng ta nhất định nghĩ bất dung từ.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 194: Lời Đồn Nổi Lên!

Tháng sáu là lúc thời tiết thay đổi tất thường, một khác trước mặt trời vẫn còn gay gắt, một khác sau, một cơn mưa lớn đột nhiên đổ xuống, chỉ cần chạm một bước đã ướt như chuột lột.

Thời tiết đang nổi lên.

Kinh đô gần đây đang xây lại rất nhiều tòa nhà, bụi đất trong không khí rất nhiều, một trận mưa trút xuống, không khí liền tươi mát hơn rất nhiều.

Tiếng vó ngựa vang lên từ xa.

Tiểu binh mặc quân phục trên lưng ngựa đều khiến một người chú ý, người nào cũng biết tiền tuyến đang giao chiến, vừa nhìn thấy tiểu binh, trong lòng mọi người không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ là tiền tuyến phát sinh chuyện gì.

Trang Thư Tình đầu tiên thấy người, đưa cho hắn một cốc nước uống nhuận họng, sau khi uống xong tiểu binh lập tức đem chuyện trình tấu lên trên.

Nhận lấy tấu chương.

Trang Thư Tình đọc xong nhanh như gió, ánh mắt nàng dần dần lạnh lẽo.

Trang Trạch Lương, người thật khiến Trang gia mất mặt, Trang Thư Đình cũng thực có vài phần bản lãnh, thế như khiến nàng tìm được chỗ của

Trang Trạch Lương.

Cuộc đời này không thể thoát khỏi một nhà này, Trang Thư Tình từ đáy lòng cảm thấy chán ghét.

Trang Thư Tình lúc này liền viết một phong thư cho Từ Công Mậu, cho người nhanh chóng ra roi thúc ngựa truyền cho hắn, người kia, sớm đã không phải phụ thân của nàng và Thư Hàn.

Quả thật nàng không ngờ, chuyện này lại vẫn chưa kết thúc.

Qua bảy tám ngày sau, kinh đô liền nổi lên lời đồn.

“Trang tiểu thư tư thông với Cúc Quốc? Chuyện này sao có thể? Nàng cấu kết với Cúc quốc có thể được cái gì? Hiện tại trừ ngôi vị hoàng đế là nàng chưa ngồi lên rồi thì quyền hành tất cả không phải đều nằm trong tay nàng hay sao?” Người nói chuyện lén lút đè nặng giọng, “Ainói không phải chứ? Nhưng chuyện chính là truyền ra như vậy, phụ thân của nàng đang làm quan ở Cúc quốc, nên nói hoàng đế Cúc quốc còn phong tước vị cho hắn, hưởng hết vinh hoa phú quý.”

“Trang tiểu thư là người thông minh, chắc chắn nàng sẽ không làm việc ngốc nghếch như vậy, chỉ cần nàng có hơi chút lỏng tay, Trang gia không phải sẽ trở nên phú quý hay sao? Nhưng mà giống như cũng không nên nói nàng có xếp người Trang gia vào triều đình, Đồng gia cũng chỉ có một tam lão gia có thể thượng vị. Những người khác đều bị đè nặng xuống, người như vậy khó có được.”

“...” Người đi truyền lời đồn ghen muốn phun một búng máu, hẳn không phải muốn truyền đạt ý này a!

“nói không chừng cũng là bởi vì có an bài khác nên không cần đến Trang gia này sao? Mặc kệ người tin hay không. Dù sao ta nghe được chính là chuyện như vậy.”

“Ta vẫn là không quá tin tưởng Trang tiểu thư sẽ làm ra chuyện như vậy, tin tức của người từ đâu đến? Lại đi hỏi thăm một chút đi, thôi, để ta tự mình đi.”

Lời đồn nào chỉ cần có liên quan đến Trang tiểu thư sẽ được truyền đi với tốc độ cực kì mau, chưa đến nửa ngày, cả thành đều biết.

Trang Thư Tình tất nhiên cũng nhận được tin tức.

Muốn nó là trong lòng không thoải mái tuyệt đối là không có khả năng, nhưng trừ bỏ trăm mặc ra, chuyện gì nàng cũng không thể làm.

Nếu như nàng làm nhiều chuyện như vậy, trả giá nhiều như vậy nhưng vẫn không bằng một lời đồn vô căn cứ, nàng nghĩ, nhưng mệt mỏi khổ sở mấy ngày qua, nàng thật sự là nhận không.

Quốc gia nàng dùng hết tâm tư để bảo vệ này, không đáng để nàng trả giá nhiều như vậy.

“Trang tỷ tỷ!” Chu Tri Tiểu nhanh chóng chạy vào, hơi thở có chút gấp, phía sau là Thư Hàn, chắc là hắn cũng nghe được lời đồn đãi, sắc mặt vô cùng khó xem.

“Trang tỷ tỷ, nhưng lời này ta không tin, cho dù tất cả mọi người trên đời nói người phản quốc ta cũng sẽ không tin, đây là quý kế của Cúc Quốc!”

Trong lời nói còn mang theo lo lắng, ấm áp khiến lòng Trang thư Tình cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. “Các người cũng nghe được? thật là, việc tốt ra không tới cửa, việc xấu truyền ngàn dặm.” Trong mắt Trang Thư Tình mang theo ý cười, “Cho nên các đệ cứ vậy bỏ mặc Tô thái phó chạy đến đây?”

Chu Tri Tiểu cũng cảm thấy hành động có chút lỗ mãng, trên mặt lộ ra đỏ ửng.

“Nhưng mà ta rất vui.” Trang Thư Tình cười tủm tỉm nhìn hắn, “Vô cùng, vô cùng vui vẻ, những người khác có tin ta hay không cũng không quan trọng, nhưng người thân cận với ta nếu không tin, ta sẽ thương tâm.”

Chu Tri Tiểu nhanh chóng đáp lại nàng, “Tin, Trang tỷ tỷ.”

Trang Thư Tình cười nhìn đệ đệ vẫn luôn tầm mắt, “thư Hàn, không cần để ý những người không liên quan, Trang Trạch Lương đã sớm không còn quan hệ gì với chúng ta.”

“Nhưng mà hắn lại khiến tỷ tỷ thêm phiền toái, lại còn khiến tỷ mất mặt, hắn muốn đưa tỷ vào chỗ chết.” Trang Thư Hàn mím môi, trên mặt thiếu niên vẫn chưa có góc cạnh, nhưng lại lộ ra một chút lãnh khốc, hận ý mất rất lâu mới có thể nguôi ngoai nhưng vừa nghe thấy lời đồn lại bùng lên từ tro tàn, Trang Trạch Lương, sao hắn có thể! Hắn có biết rằng tỷ tỷ phải vất vả như thế nào hay không, có biết rằng để có được ngày hôm nay tỷ tỷ phải trả giá như thế nào hay không!

hắn muốn đâm chết bọn họ! Muốn mạng của bọn họ! Bọn họ sống sẽ chỉ mang đến phiền toái cho tỷ tỷ, chỉ có chết, tỷ tỷ mới có thể thoải mái!

Đúng, cứ làm như vậy, hắn muốn đến đó, muốn tận mắt nhìn bọn họ tắt thở! Không tận mắt thấy, hận ý không lòng, hắn không thể giải!

Trang Thư Tình đứng dậy tiến đến, ôm lấy thiếu niên đang không ngừng phát run, giống như an ủi một đứa nhỏ, nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn, từng trên xuống dưới từng chút, từng chút một.

Đợi đến khi thân thể hắn thả lỏng, thở cũng không gấp như trước, Trang Thư Tình mới nói: “Tỷ tỷ biết đệ hận hắn, tỷ cũng hận hắn không kém gì đệ, nhưng tỷ không thể bởi vì hận hắn mà khiến bản thân không thoải mái, đệ xem,

vào lúc trời nóng chỉ cần có một cơn gió mát thổi qua đã là chuyện rất hạnh phúc, lúc đói bụng có thể ăn được đồ ăn mình thích cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, nhớ tới những chuyện vớ vẩn sẽ chỉ khiến cho bản thân lo lắng, có tưởng niệm, con người mới cảm thấy ngọt, khi kết giao được một vị bằng hữu hợp tâm ý, khi biết được có một người lặng lẽ trả giá vì mình, khi người khác thật tâm nói lời cảm ơn với mình, khi cảm giác được người khác cần mình, rất nhiều nữa, cũng đã là một sự hạnh phúc.”

“So sánh với thời khắc tốt đẹp này, hận ý có là gì chứ? Dựa vào cái gì mà ta không thể thường xuyên nhận được những thứ tốt đẹp này, mà lại để hận ý bao trùm bản thân? Nếu thật sự hận hân, thì phải khiến bản thân sống tốt hơn hân, cho dù là bất kỳ phương diện nào cũng có thể đè nặng hân không chìm một, mà mấy cái đầu, khiến hân cả đời dù không sống trong nghèo cũng nhưng so ra vẫn kém đệ, hân chỉ có thể ngưỡng vọng đệ, Thư Hàn, đây mới là trả thù, hủy đi bản thân mình để trả thù người khác, đó là việc làm ngốc nghếch, bởi vì kẻ thù sẽ không đau lòng khi đệ hủy đi bản thân, người đau lòng là người quan tâm đến đệ, người đau lòng đệ tuyệt đối sẽ không khiến đệ vui lấp bản thân mình, đệ xuất sắc như vậy, mới mười một tuổi đã có thể đỡ ba giải nguyên, đệ là niềm kiêu ngạo của tỷ tỷ, đệ nhất định sẽ không đành lòng thấy tỷ khổ sở, có phải hay không?”

Trang Thư Tình dùng sức ôm chặt lấy tỷ tỷ của hân, bây giờ nàng đã thấy hơn hân một chút, dùng sức đem những giọt nước mắt bốc đồng của hân chôn trong cổ của tỷ tỷ.

Chu Tri Tiểu hân mộ nhìn Thư Hàn đang ôm lấy Trang tỷ tỷ khóc rống, hân dùng tâm nhớ kỹ những lời này trong lòng, hân muốn khắc sâu vào tâm trí, để lúc nào cần hân có thể lấy ra nghiền ngẫm, coi chúng thành... những lời khuyên giải của Trang tỷ tỷ dành cho hân.

Tô Văn đứng ở ngoài cửa không tiến vào.

hắn cũng không lo lắng thái tử điện hạ, hắn vẫn một mực dẫn đường, hơn nữa có ảnh hưởng từ Thư Tình nên lời đồn này căn bản không nhắc lên sóng gió gì.

hắn lo lắng là tiểu đệ tử này của hắn.

Cũng mà là trước đến giờ Trang Thư Tình vẫn vô cùng để bụng vị đệ đệ này, luôn luôn dẫn đường cho hắn.

Haiz, chỉ là, nếu như nàng khổ sở, không biết ai tới để an ủi nàng.

Lúc nhìn thấy hắn đến, Ôn công công liền thi lễ với hắn, sau đó rời đi, hai tay dựng trên hành lang của hắn buông thõng xuống, trước kia hắn cảm thấy hoàng thượng quá nhân từ, hiện tại lại cảm giác may mắn hoàng thượng nhân từ, tuy ngài không hợp làm một hoàng đế, nhưng làm một trưởng bối, hoặc là nó làm một thái thượng hoàng lại rất phù hợp.

May mắn, số phận của Chu Quốc chưa tận.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 195: Hiện Thực

Thời tiết như vậy nên trên người hoàng đế phải che thêm một chiếc chăn mỏng.

Hiện tại mỗi ngày hắn đều xuống giường đi lại một chút, như phần lớn thời gian vẫn là ở trên giường.

Kéo chăn lên trên, thanh âm hoàng đế vẫn ôn hòa như trước, “Trẫm đã lâu không quan tâm đến chuyện triều chính, coi như là đã ủy quyền triệt để, lúc này mọi chuyện đều do Trang Thư Tình xử lý, người đưa ân vệ cho nàng dùng.”

“Vâng.”

Thờ dãi một thời, hoàng đế không khỏi cảm khái, nhà người khác là nhi tử, nữ nhi không nên thân, còn nhà nàng lại là phụ thân không nên thân, thật không biết so sánh hai chuyện này thì chuyện nào mới càng đáng thương hơn.

Khi thành không yên, Khê Thủy Trấn lúc này cũng mãi bình tĩnh thường ngày.

Từ sau tin Trang Thư Tình giám quốc truyền đến, Trang gia luôn là cái đích để mọi người chú mục, phần là người có quan hệ, ngay cả huyện lão gia ngày thường bọn họ có đến cửa cầu kiến cũng không thấy nay lại tự mình đến hàn huyên một hồi, càng không cần phải náo xung quanh Trang gia đạo này dựng lên không biết bao nhiêu tòa nhà, hiện tại, mua một tòa nhà ở Khê Thủy trấn là chuyện không hề dễ.

Thời điểm ban đầu, Trang gia cũng có chút đánh đồng theo, những người trẻ tuổi thiếu kiên nhẫn trong tộc sớm đã đánh mất dáng vẻ thư hương, uống rượu nháo chuyện khiến người khác trê cười.

Cũng may Trang gia có một, hoặc là nó còn có mấy vị trưởng gia còn suy nghĩ thanh tỉnh, chưa bị tình huống hiện tại làm cho đầu óc mụ mẫn.

Tộc trưởng Trang Bình Chi tự thân dùng đến gia pháp, mấy người kia hiện tại đều đang đóng cửa cấm túc, mỗi ngày chỉ đưa ba cái bánh ngô và hai chén nước vào cho, còn có mấy trang giấy, mỗi ngày đều phải chép gia pháp, từ sáng sớm đến tối muộn, không ai dám cầu tình.

Trang Trạch Dân gắt gao nắm chặt một phong tư vội vã tiến vào phòng của phụ thân, “Phụ thân, Thư Tình gửi thư đến.”

Trang Bình Chí vội buông chén trà nhận lấy thư, đọc nhanh như gió, sau đó còn nhìn lại hai lần.

“Phụ thân, Thư Tình nói cái gì?” Đợi một hồi, Trang Trạch Dân không nén nổi hỏi ra.

Trang Bình Chí đưa thư cho nhi tử, mặt mày giãn ra. “Ta lúc trước còn lo lắng nàng sẽ không ổn vị trí kia, xem ra là ta lo lắng vô ích, nàng nếu như chỉ có một chút tài năng, cũng sẽ không được hoàng thượng trao quyền giám quốc.”

Trang Trạch Dân cẩn thận nhìn thư, sau đó liền hiểu được tại sao phụ thân lại nói như vậy.

Ai cũng muốn quyền, muốn phú quý, muốn gia tộc hương tình không suy, hẳn tất nhiên cũng không ngoa đi 5 lạng.

Sau khi xác định lời đồn là thật, hẳn không phải không có ý nghĩ kia, huyện lệnh tự mình đến phủ, chuyện nở mặt nở mày như vậy, thái độ còn

hận không thể đem một nửa quyền lực của Lãnh Sơn huyện giao cho hắn.

Sau này chủ phủ Hội Nguyên Phủ cũng phải thân tín đến, còn nói rằng bọn họ chỉ cần gặt đầu một cái, con cháu Trang gia không cần phải vất vả tham gia khoa khảo cũng có thể có một con đường tốt để đi, còn là công việc có được thực quyền.

hắn đương nhiên động tâm.

Nếu không phải có phụ thân kịp thời đánh thức hắn...

Sau này một mực không có nhận được thông tin chính xác từ Thư Tình, trong lòng hắn cũng không phải không có khúc mắc, cảm thấy nàng quá lạnh tình, không nghĩ kể vì gia tộc.

Nhưng sau khi lá thư này tới, nàng đã giải thích rất rõ ràng nguyên nhân tại sao không dùng Trang gia.

Cũng đúng, nàng có thể lấy thân phận nữ tử, bằng tuổi như vậy đã có thể nắm quyền chương quản quốc gia, tại sao ngay cả chút suy tính ấy cũng không có.

Nàng có thể cho Trang gia một khởi điểm tốt, khiến Trang gia không còn là một gia tộc không hề có tiếng tăm gì, nhưng nàng không thể cho Trang gia thực quyền, không thể để người của Trang gia không dùng năng lực của bản thân mà muốn trèo lên vị trí cao. không có tài năng gì mà có thể được đến hết thảy, nàng biết, người bất tài đứng càng cao, một khi đã ngã xuống thì càng thêm thê thảm.

Trang gia nếu muốn đi xa, nhất định phải đi ổn. Chỉ cần người cầm lái của Trang gia vững vàng ổn định, lại có nàng nâng đỡ, Trang gia không phải lo sau này không thể nổi danh.

Ưu thế vững nhất Trang gia đang chiếm đó là Trang Thư Tình hiện tại còn trẻ như vậy, sau này còn có thể tương trợ Trang gia rất lâu.

Nàng họ Trang, tuy rằng thân cận với nhà ngoại, nhưng họ của nàng không có chữ Đồng. Đồng gia cũng chỉ có một người ở trong triều. Về phương diện này, nàng đã suy nghĩ vô cùng cẩn thận, làm việc thận trọng giống như một lão nhân đã suy nghĩ ngàn lần vạn lần những chuyện như thế này.

Cảm giác kiêu ngạo tràn đầy lồng ngực không thể che dấu được, trên mặt Trang Trạch Dân đều vui vẻ phấn chấn, “Phụ thân, con đi hỏi âm cho Thư Tình, nói cho nàng rằng những chuyện nàng lo lắng tuyệt đối sẽ không phát sinh.”

Trang Bình Chỉ suy nghĩ, lắc đầu, “Thư để ta viết, con đi dọn dẹp một chút đi, dẫn theo thể đi đến Hội Nguyên Phủ nhìn xem Mẫn nha đầu nơi đó có xảy ra chuyện gì hay không, một Lãnh Sơn huyện nhon nhỏ hiện nay cũng không được yên tĩnh, ta lo lắng chỗ của nàng sẽ xảy ra chuyện gì.”

"Phụ thân là nói..."

Mấy ngày nay thân thể lão nhân cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như là cảm giác được có chuyện gì không hay, nhưng hiện nay thư đến khiến tâm trạng vui vẻ, chỉ ho vài tiếng, cũng không có gì không ổn, “Tình nha đầu là nữ nhi, đây là tử huyết của nàng, người Trung Nguyên từ xưa đến nay đều có một tật xấu, có chuyện gì trước tiên đều nghĩ rằng kết thân mới là lời đảm bảo chắc chắn nhất, quốc thái dân an, người sẽ không an phận, coi như là phòng ngừa chút rắc rối có thể xảy ra đi, đề phòng một chút cũng không sai.”

Trang Trạch Dân rung mình, cúi đầu xác nhận, buông lá thư xuống, cúi đầu đi ra ngoài.

Nhi tử đi rồi, Trang Bình Chỉ lại nhìn thư hêm mấy lần.

nói rằng không kiêu ngạo là giả, Chu Quốc có bao nhiêu người, cố tình lại xuất hiện quý nhân trong nhà hân.

Nhưng hân không vui mừng phát điên như nhà khác, chuyện gì chỉ cần dính dáng đến hoàng quyền, cho tới bây giờ đều là mầm tai vạ.

hân vẫn luôn biết, đôi tỷ đệ kia chắc chắn sẽ có tiền đồ, chỉ là hân vẫn cho rằng về sau hân là sẽ nổi danh, hoặc là nói, người có cơ hội làm quan vinh danh gia phả là Thư Hàn, không nghĩ tới, Thư Hàn còn chưa lớn lên, Tình nha đầu đã có thể tới trình độ này.

hân không biết nàng đi bước này như thế nào, cũng không biết nàng đã trải qua những gì, thừa nhận bao nhiêu, trả giá bao nhiêu, nhưng hân biết, không có chuyện tự nhiên có cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, Trang gia không thể giúp nàng chuyện gì, chỉ có thể tận hết khả năng không gây thêm phiền toái cho nàng.

Giống như Đồng gia vậy.

Trang Bình Chí lấy ra một cái tráp hình chữ nhật, bên trong nằm lẳng lẳng một phong thơ.

Đây là lá thư Đồng lão gia phái người thúc ngựa đưa tới sớm nhất, từng chuyện từng chuyện đều nói rõ ràng, những từng câu từng chữ đều biểu đạt một ý: không được tóm chân sau của Thư Tình, không được gây thêm phiền toái cho nàng.

Đối với chuyện này, thái độ của hai nhà đều giống nhau.

hân chỉ là không thể không lẳng, Tình nha đầu nàng đang đứng cheo leo trên vách núi, không biết nàng có thể đứng vững được hay không.

Vào thời điểm đó, hân không biết là người muốn đẩy nàng xuống nhiều hơn nay muốn giúp đỡ nàng nhiều hơn, cũng không biết, số phận Trang gia

rồi sẽ như thế nào.

Trang Thư Tình và Trang gia, trước đến này đều đứng chung một thuyền, chỉ cần không cần thận, xương cốt sẽ bị đánh nát bấy, cả gân cũng không còn.

Lúc này, lời đồn đãi mới còn chưa truyền đến nơi này, lão nhân còn không biết, người hăng đang suy nghĩ, kẻ kéo chân sau của Thư Tình, đánh gãy xương sống của gia tộc, cũng chính là người Trang gia.

Lời đồn càng truyền càng thật.

Cho dù là triều đại nào, dân chúng đều rất dễ dàng kích động nhất, cho dù phần lớn người đều tin tưởng Trang tiểu thư, nhưng lời đồn càng truyền càng nhiều, phần tín nhiệm này cũng dần giảm đi.

Chân chính khiến lời đồn này trở thành thật, chính là tin tức truyền từ tiền tuyến đến.

Tướng lĩnh xuất trình, bao gồm cả chiến đoán được cử đi tham gia trận chiến, cho dù không xuất thân từ gia tộc có tiếng tăm, như bọn họ đều có con đường truyền tin của bọn họ, sau khi nhận được xác thực, phụ thân của Trang Thư Tình, Trang Trạch Lương quả thật đã trở thành một trong số những gia tộc có tiếng của địch quốc, kinh thành đều yên lặng xuống.

Bầu không khí không còn nóng như trước, người nhắc tới Trang tiểu thư cũng không còn thành kính như trước.

Con người, chính là như vậy

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 196: Nhận Được Thật Tâm

Kỳ quái là, nhân gian đã dần đến như thế, như trong triều lại không có nửa điểm gợn sóng.

Sau khi nghị sự xong, Lâm Tri đi về cuối cùng.

Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Lâm đại nhân còn có việc?”

Lâm Tri nhìn về phía Trang Thư Tình, nàng vẫn trầm tĩnh thong dong như trước, trong lòng hẳn không khỏi bội phục không thôi, nếu muốn nói nàng phản quốc, hẳn nói là hèn, cho dù là vị đại thần trong triều không ưa nàng nhất cũng sẽ không tin.

Nếu người muốn phản quốc cũng có thể làm việc liều mạng như vậy, phí tâm tư như vậy, hẳn cũng mong có thêm nhiều người nữa giống như vậy xuất hiện.

“Trang tiểu thư xin bảo trọng thân thể, lão thần và mọi người đều tin ngài, Chu Quốc không thể thiếu Trang tiểu thư, cho dù một số người không đáng giá ngài mang đến che trở cho bọn họ, nhưng mong Trang tiểu thư tin tưởng, có một số 16 người dù họ trầm mặc nhưng cũng không phải họ thật sự tin tưởng ngài phản quốc, có thể là bọn họ đều... đau lòng cho ngài, ngài không thể lựa chọn phụ mẫu cho mình, không phải tội của ngài, nhưng ngài cũng chỉ có thể thừa nhận, hơn nữa cũng vô lực biện giải, bọn họ chỉ là không muốn khiến cho bầu không khí trở nên càng thêm trầm trọng, khiến ngài càng thêm khó chịu.”

Là như vậy sao? Trong mắt Trang Thư Tình lộ vẻ mê hoặc.

Nàng càng ngày càng ít lộ diện ra bên ngoài, lời đồn cũng càng truyền càng thật, sau này nàng cũng tận lực bớt chút thời gian ở lại trong cung, kí hiệu trên xe ngựa cũng thay đổi, tránh cho có người vây xem nàng.

Nàng cho rằng, bọn họ trầm mặc chính là tin tưởng lời đồn.

Nhưng lúc này có người nói cho nàng không phải như thế, nàng... có thể tin sao?

Trang Thư Tình khó có khi lộ ra cảm xúc không bình tĩnh trước mặt người khác, lúc này Lâm Tri hẳn cũng mới giật mình nhận ra, cô nương này, nàng cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi, những cô nương khác, vào tuổi này họ đang làm gì? Hẳn là đã sớm định ra chung thân, chuẩn bị lập gia đình, hoặc là đã gả ra ngoài rồi.

Mà nàng thì sao?

Nàng còn có rất nhiều tấu chương chưa kịp phê, trong mắt Lâm Tri có chút xót xa, sau đó lại đột nhiên sinh ra hận ý mãnh liệt với Trang Trang Lương, hận ý xảy ra bất ngờ đến nỗi hẳn có chút không kịp phòng ngự.

Làm người sao có thể đẩy nữ nhi của mình vào hố lửa, uống hãn làm cha!

Lâm Tri khom người xuống thật sâu, “Mong Trang tiểu thư bảo trọng.”

Tình huống của Trang Thư Tình hiện nay tuyệt đối không thể nói là tốt, thậm chí nàng còn đang sinh ra ý nghĩ muốn bỏ chạy lấy người.

Lòng nhiệt tình của mình lại bị người ta hắt chom một gáo nước lạnh, đây chính là cảm giác của nàng mấy ngày nay.

Mà lúc này, bởi vì mấy câu nói của Lâm Tri, nàng cảm thấy giống như nguyên khí đang chậm rãi khôi phục.

“Đa tạ Lâm đại nhân.”

Lâm Tridira ngoài chưa được mấy bước, liền nhìn thấy mấy vị đại nhân xuất hiện trước mắt. Lúc bọn họ thấy hắn nán lại, nhất thời mọi người cũng ào ào dừng bước chờ hắn.

Trương Hải là người đầu tiên đề nghị thanh mở miệng, “Như thế nào?”

Lâm Tri liếc mắt nhìn hắn hỏi lại, “Cái gì mà như thế nào?”

Trương Hải cắn răng, “không phải ngài đi hỏi nàng hay sao? Trang tiểu thư tính ứng phó với tình huống trước mắt như thế nào?”

“Trương đại nhân vì sao phải hỏi lời này? Họ thích đồn thì họ đồn, mình không tin thì không tin, chuyện có thể thế nào được? Hay là nói, ngài tin chuyện này? Tính mạng theo dõi của ngài về quê sao?”

“Người coi ta là đồ ngốc sao!?” Trương Hải tức giận đến vênh râu trừng mắt nhìn hắn, cho dù phụ thân của Trang Thư tình thật sự phản quốc, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến nàng, muốn nói nàng phản quốc, trừ những người có dụng tâm kín đáo ra, ai tin?”

Lại nói, Trang Thư Tình và Trang Trạch Lương sớm đã cắt đứt quan hệ, ở kinh đô phàm là người có chút quan hệ thì ai mà chẳng biết? Nếu nói là thân thích, đặt ở người khác thì đó là tội chu di, nhưng Trang Thư Tình không phải những người khác.

Nàng không chỉ là vị hôn thê mà Bạch công tử đích thân đứng ra nhận định. Nàng còn có được toàn bộ sự tín nhiệm của hoàng thượng, từ cửa đến nay, chưa từng một ai có thể lấy thân phận một nữ tử chấp quyền giám quốc, thái tử cũng do nàng tự thân chỉ bảo. Từ lúc phát sinh lời đồn đến nay, thái độ của hoàng thượng cũng không hề có một chút biến hóa nào, chỉ bằng như vậy đã đủ nói lên, nàng không phải người thường.

Cũng chỉ có đám tuồng ngoài kia, nghĩ rằng chỉ cần nhảy lên nhảy xuống là bọn họ có thể thành công.

Lâm Tri chấp hai tay về phía trước, chậm rãi nói: “không tin thì cứ làm tốt công việc của mỗi người là được, cần gì phải để ý chuyện này.”

Trang Hải lại không phản bác được.

Những người khác thấy thế đều ào ào trách ra nhường đường cho hắn, âm thầm cảm thấy may mắn lúc này bản thân không xúc động mở miệng trước.

Miệng của Lâm đại nhân trước giờ luôn bơi toàn độc.

Sao hôm nay Trương đại nhân lại quên mất chuyện này rồi? Chắc!

Hai hàm răng của Trương Hải nghiền lại với nhau, âm thầm nhớ lấy lần này, sớm muộn gì hắn cũng phải khiến tên độc mồm này ngậm miệng.

Nhưng mà xem bộ dáng này của Lâm Tri, Trang tiểu thư hẳn là không sao rồi.

Nếu trong nhà của hắn có một nữ nhi như vậy, bắt hắn đổi mười đứa con trai hắn cũng chịu, ngoài ra còn phải đốt thêm ba nén nhang cho tổ tiên. Làm sao dám nổi bức nạng vào chỗ chết.

"Trang tỷ tỷ."

Vừa lúc Trang Thư Tình phê xong bản tấu chương cuối cùng, buông bút xuống xoa xoa cổ tay rồi nói: “Hôm nay có vẻ sớm hơn mọi ngày.”

“Vâng. Thái phó lưu Thư Hàn lại nói rằng muốn khảo hắn một chút, vì vậy đệ liền đến đây trước.”

Trang Thư Tình bật cười, Tô tiên sinh đúng là không chịu lãng phí thời gian, cũng không sợ có người làm khó hắn.

Nhìn Chu Tri Tiểu bắt đầu tự giác lật xem tấu chương, trong lòng Trang Thư Tình đột nhiên dâng lên xúc động, không nghĩ nhiều mà lập tức thốt ra: “Thái tử, ngày mai đệ lên triều nghị sự đi.”

Chu Tri Tiểu hết hồn, tấu chương trong tay đều rơi xuống đất, “Trang tử tử, đệ vẫn chưa được...”

“Có được hay không, phải thử mới biết được, tử sẽ ở một bên nhìn, nếu có chỗ nào không ổn, tử sẽ giúp đệ.”

"Trang tử tử..."

“Lúc trước khi nghĩ phải đứng trước mặt triều thần trong lòng tử cũng cảm thấy hoang mang, trước đó tử chưa từng tiếp xúc với quốc gia địa sự, lúc đó tử có lý do để từ chối, nhưng ta không làm như vậy, chẳng phải bây giờ Trang tử tử vẫn làm được đó sao, hơn nữa còn được mọi người tán thành, nếu lúc trước tử không đi bước này, tử cũng sẽ cảm thấy rằng bản thân mình không thể làm được, nhưng sự thật đã chứng minh lựa chọn của tử là đúng, còn đệ thì sao? Có dám tiến lên một bước này hay không?”

Im Ch ri iê đập rất nhanh, hắn cảm thấy bản thân không làm được, hắn biết rõ hắn không chỉ kém một chút, mà là rất nhiều, nhưng hắn biết bản thân không thể cự tuyệt.

Trang tử tử rất mệt mỏi, loại mệt mỏi này không chỉ hôm nay nàng bận rộn nên mệt mỏi, mà là do tháng ngày tích lũy, trong lúc vô tình sẽ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Hắn không biết có bao nhiêu người đã nhìn ra, nhưng hắn biết, chỉ cần hắn có thể giúp nàng một tay, có thể khiến nàng không quá mệt mỏi, bức bản thân phải bước ra ngoài đối mặt thì có làm sao!

Chu Tri Tiểu đứng dậy tiến đến gần nàng, trang Thư Tình lúc này mới phát hiện, vị thiếu niên này, trong khoảng thời gian gần đây đã cao hơn rất nhiều, đã cao hơn nàng gần nửa cái đầu.

Ánh mắt nàng chuyển đến tay phải của hắn, trên ngón tay cái có một vết sẹo mới, thịt non màu hồng nhạt mới kéo ra, người biết chuyện đều hiểu được đã xảy ra những gì, nhưng lúc này tay của hắn không cần phải giấu đi, bàn tay hắn bằng phẳng bình thường, khiến những người có thành kiến về hắn đều phải câm miệng.

Đây chính là tiến bộ dễ dàng thấy được từ hắn nhất.

Địch nhân lớn nhất, trước đến giờ đều là bản thân.

“Trang tỷ tỷ, đệ có thể làm được.”

“Tỷ tỷ biết, đệ nhất định sẽ đồng ý.” Trang Thư Tình cười, khi nàng mở miệng hỏi hắn câu kia, nàng đã biết nhất định hắn sẽ trả lời như vậy, đó là một trong những nguyên nhân cho thấy bản thân hắn tự tin vào chính mình, lúc nhỏ cuộc sống của hắn trôi qua không tốt, cho nên khi nàng đối tốt với hắn như vậy, hắn liền hồi báo nàng rất nhiều.

Khi đã có quyết định, Trang Thư Tình lập tức đi tới chỗ của hắn và nói.

không nghĩ tới lúc này người lại không gặp.

Ôn Đức khom người nói: “Hoàng thượng nói rằng, tất cả mọi chuyện Trang tiểu thư cứ ra quyết định là được.”

Trang Thư Tình có chút ngoài ý muốn, hoàng thượng lại không gặp nàng? Bởi vì lời đồn ảnh hưởng nên không muốn gặp nàng?

Nhưng nhìn không giống như vậy nha, nếu thật bị ảnh hưởng, không phải trước tiên là thu hồi quyền lực sao?

Ôn Đức như là biết được suy nghĩ trong lòng nàng, cười nói: “Hoàng thượng nói, công tử không dễ chọc.”

“...” Cho nên ý của hoàng thượng là sợ khi Chỉ Cố trở về sẽ tìm hăng gây chuyện?

Mặc kệ như thế nào cũng không sao, chỉ cần kết quả như nàng muốn là được.

Ngày kế, Trang Thư Tình mang theo Chu Tri Tiểu cùng lâm triều.

Nàng đã sớm nói Giang Hải đặt thêm một cái ghế dựa bên cạnh.

Trước cái nhìn chòng chọc của triều thần, Chu Tri Tiểu tự động đem ghế dựa chuyển ra sau một chút, biểu đạt thái độ rõ ràng, hẳn không cùng ngồi vị trí ngang bằng với Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình cảm thấy ấm áp trong lòng, hơn một tiếng nói: “Từ hôm nay, thái tử sẽ làm chủ các buổi thượng triều, có việc gì thì lập tức tấu đi.”

Một đám đại thần hai mặt nhìn nhau, ý của Trang tiểu thư là gì... muốn trao quyền?

Đây là ý của nàng hay là ý của hoàng thượng?

Đồng Minh Dương nghĩ rằng hoàng thượng bởi vì lời đồn lần này mà có cái nhìn không tốt đối với nàng, hẳn gặp đến độ hận không thể bỏ lại hết thảy mọi việc, phóng ngựa qua Chu Quốc làm thịt tên họ Trang chết tiệt kia, nhưng vừa nhắc đầu, hẳn liền chống lại tầm mắt nhàn nhạt của Trang Thư Tình, nàng hơi lắc đầu.

Lòng hẳn liền cảm thấy an tâm một chút.

“Chư vị hôm nay không có chuyện gì để nghị sự sao?” Ánh mắt Trang Thư Tình đảo qua, trong lòng cũng có chút an ủi, cũng may, không có người nào mong nàng rớt xuống đài, “Thái tử sớm hay muộn cũng phải ham gia việc triều chính, hiện tại ta còn có thể để cho thái tử từ từ thích ứng, tìm ra những thiếu sót của thái tử, dù sao cũng tốt hơn đột nhiên ném tất cả cho thái tử, các người nên biết, Bạch công tử tuyệt đối chính là người như vậy.”

Bằng cái tính không kiêng nể gì của Bạch công tử, sau khi hẳn biết còn có người có thể thay vị trí này cho hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ ném hết lại mọi chuyện cho người kia, nghĩ như vậy, bọn họ cũng có chút hiểu được vì sao Trang tiểu thư phải phòng ngừa chu đáo.

Nhưng mà...

Rất nhiều người đều bị Trang Thư Tình nhắc đến chuyện này mà lập tức nghĩ tới, cho dù là chuyện động đất lúc trước lớn như vậy, hay là lời đồn hiện tại đang nổi lên bốn phía, Trang tiểu thư đang đứng ở cục diện bất lợi như vậy nhưng Bạch công tử lại vẫn chưa xuất hiện, hay là... Bạch công tử đã sớm rời khỏi kinh đô?

Nhưng tại sao hẳn lại phải rời đi >!

Từ lời đồn cũng có thể nhận ra được Bạch công tử có bao nhiêu ái mộ thương tiếc Trang tiểu thư, nhưng sao lại giao trọng trách nặng như vậy cho nàng, mà hẳn lại mất tích không thấy bóng người?

Là Bạch công tử vì cứu hoàng thượng mà xảy ra chuyện gì hay có có biến có gì khác?

Ý niệm trong lòng không ngừng xoay vòng, nhưng cũng không có người nào dám quét thể diện của thái tử, tất cả đều làm như bình thường bắt đầu nghị sự.

Gần đây không có chuyện gì lớn xảy ra, Trang Thư Tình nguyên buổi chiều vẫn không nói câu nào.

Cho dù có lúc thái tử đột nhiên không biết phải trả lời làm sao nhìn về phía nàng, nàng cũng luôn trầm mặc.

một hồi cứ như vậy, Chu Tri Tiểu đã sớm ướm hết cả lưng.

Nhưng tinh thần lại rất phấn khởi.

Cho đến khi không còn chuyện để bàn, trang Thư tình mới nói, “Cứ làm theo lời thái tử.”

Lâm Tri chau mày, thái tử xử sự dù sao cũng vẫn còn non nớt, nếu như từ Trang toa thư ra quyết định, chuyện sẽ không an bày như vậy.

"Thái tử."

Chu Tri Tiểu đứng dậy, "Vâng."

“Vừa nãy mọi chuyện đều làm theo lời đệ, kết quả như thế nào cũng không quan trọng, cho dù là tệ nhất cũng sẽ không thể hỏng được đến cốt lõi, nhưng đệ cứ về suy nghĩ lại quá trình, sau đó đến nói cho tỷ biết, chỉ định của đệ có phải thích hợp nhất hay không, nếu có thể ra quyết định một lần nữa, đệ sẽ làm như thế nào, chắc chắn thái phó đã sớm nói cho đệ biết, một lời nói của đệ sẽ có ảnh hưởng lớn như thế nào, tỷ sẽ tận mắt cho đệ thấy hậu quả, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, một khi đã xuất khẩu thì không thể đổi lại được, có một số việc cho dù sai lầm thì cũng không ảnh hưởng đến đại cục, nhưng có một số chuyện, một khi đã sai thì không bao giờ có thể sửa lại được.”

"Vâng."

Lâm Tri suy nghĩ lại những chuyện vừa rồi nghĩ sự, cho dù làm theo quyết định của thái tử cũng không ảnh hưởng đến quốc gia đại sự, hãncũng liền nuốt vào lời phản đối của mình.

Nhưng mà vị Trang tiên sinh này, đúng là kiểu người làm việc không chịu bám vào khuôn mẫu.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 197: Trở Về

Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên là không có người dám gạt hoàng thượng.

Tiếng Ôn Đức nhện hàng nói xong từng tiếng sau đó liền cúi đầu chờ hoàng đế nói chuyện.

Bởi vì hiện tại hoàng đế đứng ngoài cục diện nên hẳn có thể nhìn được rõ ràng hơn trước rất nhiều, chỉ hơi cân nhắc một chút rồi nói, “Lúc này mọi chuyện đều trở nên không tốt, cứ thuận theo tự nhiên đi.”

“Vâng.”

Mặc kệ là trong triều hay dân gian, tin tức thái tử thượng triều đã sớm truyền ra, bầu không khí trầm mặc đã không thể duy trì lâu hơn nữa.

Có người đoán Trang Thư Tình đã mất đi thánh tâm, cũng có người đoán thái tử muốn đoạt quyền, cũng có nhiều người lúc này đang có một suy đoán khác: Bạch công tử lúc này sợ là không giữ kinh đô.

Làm một nam tử bình thường, không ai có thể chấp tay đem quyền lợi giao cho một nữ nhân, nhưng có một nam nhân không suy nghĩ theo hướng bình thường như Bạch công tử, nhường quyền không đáng là gì, nữ nhân của mình bị khi dễ đến như vậy mà vẫn không lộ diện mới là chuyện không bình thường.

Càng ngày, càng nhiều người càng nghĩ theo hướng này, một vấn đề khác lập tức liền nổi lên mặt nước.

Nếu như Bạch công tử đã không ở, nói cách khác trong khoảng thời gian này mỗi một mệnh lệnh phát ra từ miệng nàng đều là do nàng tính toán?! Chứ không phải giống như bọn họ suy nghĩ, là do Bạch công tử làm quân sư ở sau lưng?

Nói như vậy, chẳng phải Chu Quốc mấy tháng qua, tất cả đều dựa vào một nữ nhân để chống vững?

Người lúc trước nói Trang Thư Tình phản quốc ở đâu rồi? Đánh chết hẳn, ai cũng có lý do phản quốc, nhưng lý do để Trang tiểu thư phản quốc là cái gì? Quốc gia nào có thể cho nàng tất cả những gì Chu Quốc cho? Giám quốc? Chỉ kém nỗi không mặc hoàng bào ngồi lên ngôi vị hoàng đế thôi!

Dân chúng đều phát điên rồi!

Trang Thư Tình cũng muốn giấu giếm chuyện Chỉ Cố không ở kinh đô.

Nhưng trên thực tế có thể giấu đến bây giờ cũng đã ngoài dự đoán của nàng.

Nếu như lúc Chỉ Cố mới đi đã thông báo, thì nàng khẳng định sẽ rất phiền toái, nàng có thể thuận lợi tiếp quản mọi chuyện mà không bị người khác đến kiểm chuyện, phần lớn đều dựa vào nàng có Chỉ Cố chống lưng, bởi vì tất cả bọn họ đều e ngại Bạch công tử.

Nhưng mà đã mấy tháng qua, đi được đến bước này, Chu Quốc cũng đã ổn định lại, nàng thực không sợ sẽ có người dám thừa dịp Chỉ Cố không ở mà muốn kiếm chuyện làm loạn.

Sau khi biết Chỉ Cố không ở đây, chuyện nàng có dễ dàng để bọn họ khi dễ hay không, qua mấy tháng sau khi nàng giám quốc, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Huống chi Bạch công tử không có, nhưng nhân thủ của Bạch công tử vẫn còn.

Ít nhất chuyện này đã nói rõ rằng, Bạch công tử không phải đã chán ghét Trang Thư Tình, mặc dù hẳn không ngờ, nhưng lực lượng bảo vệ không hề thiếu dù chỉ một chút.

Đương nhiên, không người nào dám khi đã chán ghét người còn mang quyền lợi tối thượng dâng lên cho người.

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là Bạch công tử có chuyện bắt buộc phải rời đi, chờ hẳn xong việc trở về, thiên hạ này vẫn là của hắn.

đã bàn đến bàn định hừng vẫn là kết quả như vậy, ai còn dám náo loạn?

Nếu bọn họ dám thừa dịp Bạch công tử không ở tìm phiền toái cho Trang tiểu thư. Bọn họ cũng không dám tưởng tượng rằng sau khi Bạch công tử trở về sẽ thu thập bọn họ như thế nào, huống chi, bọn họ không thể hạ thủ với Trang tiểu thư.

“Tiểu thư, có cần đi không chế lời đồn hay không?”

Trang Thư Tình lắc đầu, đứng dậy nhìn bọn họ, “không cần, chuyện này cũng không nhắc lên nổi bao nhiêu sóng gió, nhưng người thì vẫn cần phải coi chừng.”

“Vâng.” Hường Tả đáp ứng, nhìn qua Tam Tử, sau đó hai người cùng đi.

Chỉ làm một chiếc xe ngựa bình thường, nhân thủ phần lớn cũng từ sáng chuyển vào tối, chỉ dư lại Tam Tử và Hường Tả hai người đứng ở hai bên, đoàn người ở nơi quyền quý như kinh đô có vẻ không hợp mắt.

Khác hẳn với vẻ trầm mặc những ngày trước,hiện tại kinh đô giống như được cởi trói, bỗng chốc liền trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Tadãnóilà Trang tiểu thư sẽ không phản quốc rồi mà, mấy người lúc trước cá cược với ta đâu, đã dám chơithì phải dám chịu.”

“Phi, ai cược với người, không phải chúng ta đều cược Trang tiểu thư không có khả năng sẽ phản quốc hay sao?”

“Người vẫn đừng nói nữa, ta nghe nói lúc trước còn có người đóng giả dân chúng đến tửu lâu cá cược có phải Trang tiểu thư phản quốc hay không, còn cược một tấn năm. Kết quả cuối cùng, mọi người đều gặt đầu Trang tiểu thư không phản quốc, người kia thấy vậy lập tức liền chạy mất, nghe nói hiện tại vẫn có người đang tìm hảnhòai tiền cược.”

“Đúng là xúi uầy, đừng nói nữa, lão tử ném một lượng bạc vào, người còn chưa tìm được, tiền vốn đều ném vào nước.”

“Người mới chỉ có một lượng, biểu huynh ta cược hẳn mười hai lượng, vẫn còn đang tìm người kia.”

“...” Trang Thư Tình dựa vào vách xe ngựa nghe bọn họ nói chuyện, trên mặt hiện lên ý cười từ lúc nào nàng cũng không biết. Nhắc rèm cửa lên nhìn ra một góc ở bên ngoài, không biết có phải nàng cảm, giác sai hay không, mà bất giác lại thấy xe ngựa chậm hơn mọi hôm.

“Tam Tử, cho người đi tìm người kia.”

“Vâng, tiểu thư yên tâm.” Tam Tử nhìn về phía Hướng Tả, hai người đều nở nụ cười, đây không phải là bọn họ tận lực an bày để Trang tiểu thư nghe thấy, chỉ là vừa đúng lúc đi qua, nhưng lại có thể khiến nàng nghe được dân tâm đang hướng về nàng, mấy ngày hôm trước tuy rằng nàng không nói, nhưng nàng vẫn cho rằng nàng không được tín nhiệm, quả thật là đã vô cùng thương tâm.

Mùa hè rất nóng, giữa tháng bảy lại là khoảng thời gian nóng nhất.

Năm nay lại càng nóng hơn rất nhiều.

Kinh đô vẫn đang tiếp tục trùng kiến, tới tháng bảy trời bắt đầu chuyển nóng, người bị cảm nóng tăng lên rất nhiều, y quán lúc này đều chật kín cả người.

Trang Thư Tình ra lệnh cho thái y viện, mỗi ngày đúng giờ đó đều đến một nơi cố định để phát thuốc chống cảm nắng, ở kinh đô xuất hiện người bị cảm trong phạm vi lớn, đi ra ngoài một vòng ai cũng đều ho khan, hơn nữa bởi vì thời tiết nóng nên tính khí con người cũng nóng lên theo, đã có mấy vụ gây gỗ phát sinh, trị an đã không còn ổn định như lúc trước.

Cuối cùng không có biện pháp, Trang Thư Tình dứt khoát ra một quy định cứng nhắc, buổi trưa vào giờ Mùi, không được làm việc, bù lại giờ làm vào sau, mọi người cứ làm đến giờ Hợi thì kết thúc công việc. Mùa hè trời tối trễ, vừa đến giờ Hợi trời cũng tối không lâu.

Cứ như vậy tình huống mới giảm bớt.

Chuyện cần làm bây giờ không nhiều như trước, Trang Thư Tình cũng bắt đầu lên lớp giảng giải cho thái y viện, không thể nghỉ ngơi, những vị đại phu khoa ngoại như Lưu Cư An là người có thể học được nhanh nhất.

Hiện tại chuyện mà nàng lo lắng nhất suy chỉ có quân tình nơi tiền tuyến, cùng với vấn đề của Chi Cốc không biết đã được giải quyết hay chưa.

Quân tình thường xuyên có thư truyền đến, biết tình huống hiện tại vẫn đang giằng co, tạm thời chưa thể phân định thắng bại, nhưng Chi Cốc, từ ngày ấy rồi đi hàng ấy vẫn chưa có tin tức.

Nàng không thể không lo lắng, có đôi khi đang xử lý chuyện gì đó đột nhiên sẽ xuất thần suy nghĩ đến chuyện này, tâm lại sẽ không thể an tĩnh được.

“Tiểu thư, ngài ăn chưa được mấy muống cơm, ăn thêm một chút đi.”
Bảo Châu và Nam Châu gấp gáp vô cùng, tiểu thư sắp nhanh chóng trở thành người giấy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm sao được.

Miễn cưỡng ăn thêm một miếng điểm tâm, cắn miếng cuối cắn xuống
nàng liền cảm thấy khó chịu, xuýt chút nữa ói ra hết.

Mùa hè giảm cân, mùa hè giảm cân, đúng thật là khổ.

Ăn không ngon, ngủ không yên, mấy ngày nay quả thực khó chịu vô
cùng.

Ôm một chén chè đậu xanh lành lạnh, uống từng ngụm từng ngụm,
Trang Thư Tình nỗ lực để bụng mình nhiều thêm một chút.

Bỗng nhiên ngoài người truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Trang Thư
Tình đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra, liền nhìn thấy một thân ảnh yên lặng
đứng tại cửa.

“Choang!”

Trang Thư Tình nhìn bóng dáng kia, đầu óc chưa kịp hoạt động thân
thể đã phản ứng, vội vàng buông chén sứ, nhanh chóng chạy thẳng ra cửa
nhào vào lòng người kia, hương vị quen thuộc xông vào mũi nàng, Trang
Thư Tình nghĩ, đây nhất định là mùi hương dễ ngủ nhất trên đời.

Tác giả có đôi lời muốn nói: Ta biết độc giả sẽ cảm thấy, Trang Thư
Tình đời trước rõ ràng chỉ là người bình thường, sao có thể quản được huyện
quốc gia đại sự? Vấn đề này ban đầu khi viết đến đoạn này ta đã nghĩ tới.

Trong nội dung tác phẩm, cho dù là động đất hay những chuyện khác
xảy ra, Trang Thư Tình đều dùng phương pháp hiện đại, nàng chỉ đang vận
dụng tất cả nhân lực vật lực vốn có để ổn định lại cục diện, chỉ cần quan
viên ai có chức nấy, phía trên không loạn thì phía dưới chắc chắn yên,

có một số việc không cần nàng phải làm, bọn đã làm rất tốt, nếu không thì ai cũng làm quan được rồi, dẫu đến lượt bọn họ.

Giống như một đoạn bên trong tác phẩm, Trang Thư Tình kỳ thực là coi quốc gia thành một công ty lớn để quản lý, đời trước nàng dù gì cũng sống được đến ba mươi năm, chưa từng ngồi lên vị trí cao, nhưng xuất thân của nàng bắt buộc nàng không thể làm một người đơn giản không hiểu chuyện, nàng vừa học vừa làm để học xong đại học, lúc nàng làm bác sĩ còn bị người vu oan, vì vậy mới không thể tiếp tục làm bác sĩ, một người trải qua những chuyện như vậy, cho dù là chủ động hay bị động cũng có thể hiểu biết được càng nhiều.

Ta viết nàng giám quốc, là bởi vì ta đưa bản thân ta đứng ở vị trí nàng để suy xét, ta cảm thấy kịch tình ta an bày không quá đáng.

Nàng làm rất tốt, bởi vì nàng tìm đúng phương pháp, chứ không phải toàn bộ đều phải vâng theo khuôn phép cổ đại, nếu ngay từ đầu nàng không thể ổn định quan viên, khẳng định sẽ không có hiệu quả sau đó, người đều ích kỷ, đã đổi mặt với sinh tử thì con người làm việc sẽ càng thêm thuần thực, đây chính là một bước đi đúng đầu tiên, cũng là quan trọng nhất của nàng.

Mặt khác, Bạch công tử rốt cuộc đã trở lại rồi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 198: Trở Về (2)

Hai người cũng không phải người thích thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài, nhưng thời khắc này, bởi vì cái ôm này đã được mong đợi đã lâu, hai người đứng ở cửa thật lâu mới tách ra.

Cho dù đã sớm nghe được thông báo, nhưng Ôn Đức và thái tử đều rất thức thời không đến quấy rầy.

Bạch Chiêm nhanh chóng ôm người vào phòng, lúc đã ngồi xuống cũng không muốn buông ra, trực tiếp để nàng ngồi lên đùi.

Thư Tình gầy rất nhiều, gò má cũng hóp vào trong, hãnh nhin mà đau lòng, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi tại sao lại gầy đến nhiều như vậy, nếu không phải vì muốn hãnh không cần lo trước lo sau quá nhiều chuyện, nàng cũng không cần phải lấy thân phận nữ tử để gánh vác nhiều chuyện như vậy.

Nàng không phải họ Chu, nàng cũng chưa được cưới vào cửa, chỉ vì hãnh.

Thư Tình như vậy, hãnh còn hận không thể mang những thứ tốt nhất trên đời hai tay dâng đến trước mặt nàng, vậy mà đám tôm tép nhãi nhép kia lại dám đụng vào người của hãnh, lúc trước là hãnh nhân từ.

Vừa tiến vào Trung Nguyên, hãnh liền nhận được tin tức, khi biết Trang trạch Lương được phong tước ở địch quốc, cho dù lúc đó hãnh hận không thể chấp cánh bay về cũng cố gắng nhịn xuống, đi thẳng đến tiền tuyến.

Thực cho rằng đã ở địch quốc là sẽ an toàn sao? nói một người địch vạn mã đúng là vô cùng khoa trương, nhưng đi bắt đám người kia cũng không cần phải tốn nhiều sức như vậy.

“Còn chưa ăn cơm sao? Nam Châu Bảo Châu, đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

Bạch Chiêm ôm nàng không buông tay. Trang Thư Tình bắt lấy đôi tay đang vòng trên bụng mình để xem mạch của hắn, mạch tượng đập mạnh mẽ tràn đầy sức sống khiến nàng triệt để yên lòng.

“Đột phá có dễ không?” Trang Thư Tình nhìn hắn, trên thực tế, sau khi hai người tách ra mấy tháng mới gặp lại, ban đầu kích động trôi qua, bầu không khí trầm mặc khiến nàng có chút ngại ngùng không biết làm sao, liền hỏi đến một đề tài không quá trọng tâm.

Bạch Chiêm tựa đầu lên vai nàng, tư thế này khiến cho hắn vô cùng thoải mái, “không khó, chỉ là mất chút thời gian tìm được bộ lạc kia.”

“Bọn họ có yêu cầu gì không?”

Nhìn đi, đây chính là người hắn nhìn trúng, cho tới bây giờ nàng vẫn luôn biết trên đời này không có chuyện gì có thể chokhông. “Đưa cho bọn họ chút trà bánh, ừm, còn có đồ sứ.”

Mấy tháng nay giám quốc, nhãn giới của Trang Thư Tình đã không thể so sánh với trước, nàng sẽ không cho rằng chỉ cố sẽ chỉ đưa những thứ đơn giản như vậy cho bọn họ, sợ là sẽ có giao dịch gì đó, chỉ cố lợi hại như vậy, có thể chỉ điểm cho hắn đột phá chắc chắn không phải là người bình thường. Có một số người, trời sinh đã là người nắm quyền, không cần phải tận lực để bố trí kế hoạch, thứ bọn họ muốn bọn họ chắc chắn sẽ có được hết thảy.

Nếu chỉ Cố có dã tâm, thế chân vạc của tam quốc Trung nguyên nhất định sẽ bị đánh vỡ

Nhưng đáng tiếc, ở phương diện này cho đến nay vẫn chưa từng có dã tâm.

Bạch Chiêm ngay cả dùng bữa cũng ôm lấy người, bản thân ăn một miếng, lại đút cho nàng một miếng, chứng kiến ăn vào mùa hè của Trang Thư Tình giống như đều biến mất, mỗi lần ăn một miếng nàng đều cảm thấy vô cùng ngon.

Sau khi ăn xong, Bạch Chiêm vẫn không muốn buông tay, cố ý ôm chặt lấy người.

Ôn Đức đứng ở chỗ dễ thấy nhất bên ngoài, đi qua đi lại vài cái để nhắc nhở cho hai người biết sự tồn tại của hắn. Bạch Chiêm không nhìn, trang Thư Tình lại không thể làm như không thấy.

“Ôn Đức tới tất nhiên là ý của hoàng thượng, làm một vị phụ thân, quan tâm nhi tử cũng là điều đương nhiên, chàng đi thỉnh an hoàng thượng đi.”

“không vội.”

“Chàng đến chỗ hoàng thượng một chuyến, ta xem xong sổ con này, chờ chàng trở lại chúng ta cùng về nhà.”

Bạch Chiêm cân nhắc một chút, rốt cuộc cũng buông lỏng tay ra. “Nàng nghỉ một lát, mấy cuốn sổ này dù không xem thì Chu Quốc cũng không mất được.”

“Vừa trở về đã nói lời này.” Trong mắt Trang Thư Tình tràn đầy ý cười, mặt mày ủ dột bởi vì mệt mỏi bởi vì Bạch Chiêm trở về mà đã tan đi rất nhiều, “Ma đi đi, hoàng thượng vẫn một mực lo lắng cho chàng.”

Bạch Chiêm nhìn nàng một hồi, tinh thần căng thẳng mệt mỏi vì ngày đêm bôn ba trở về, khi thấy một nụ cười của nàng tất cả đều trở nên vô cùng đáng giá, hân hận cấp muốn trở về bên cạnh nàng như vậy, ở một khắc kia nàng nhào vào trong lòng hắn, hắn liền xác nhận tưởng niệm của nàng cũng không ý hơn hẳn.

đã trở lại, thật tốt.

Sờ sờ mặt nàng, Bạch Chiêm đứng dậy rồi đi.

Trang Thư Tình trừng mắt nhìn theo bóng dáng hắn, vừa rồi nàng coi như đã bị khinh bạc sao? Nhưng vì sao người bị khinh bạc là nàng lại còn cảm thấy cao hứng như vậy? Quả thật là nhớ hắn đến điên rồi.

Ngoài phòng, gương mặt Tam tử vô cùng vui vẻ nhìn công tử, mấy tháng qua lo lắng rốt cuộc cũng buông xuống. Chu Tru Tiểu cũng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Bạch Chiêm bước ra liền tiến lên phía trước cúi chào, “Bạch ca ca.”

Bạch Chiêm vừa liếc mắt liền thấy Chu Tru Tiểu đã thay đổi vô cùng nhiều, bàn tay sáu ngón nay đã trở lại bình thường, hơn nữa cách ăn mặc của hắn cũng không phải thứ dành cho một vị hoàng tử bình thường, không cần ai nói hắn cũng biết thế cục hiện tại đã như thế nào.

Xem ra, người Thư Tình lựa chọn là hắn.

Hắn không quan tâm ai là người ngồi ở vị trí kia, hắn chỉ quan tâm người đó sau khi ngồi lên vị trí đó sẽ tồn tại mấy phần kiêng kỵ đối với Thư Tình và hắn hay không, một khi trong lòng đã chôn xuống một hạt giống, về sau nhất định sẽ không được sống yên ổn.

Cũng may Chu Tru Tiểu hiện tại thoát nhình không tệ, trong mắt hắn không có những thứ âm trầm không nên có, ừm, cũng có thể là bởi vì Thư Tình dạy dỗ tốt.

"không sai."

Bỏ lại hai chữ không đầu không đuôi, Bạch Chiêm liền đi về phía chủ điện.

Chu Tri Tiểu đứng tại chỗ ‘a’ một tiếng.

hắn nghĩ rằng hắn nhất định là đã thật sự tiến bộ rất nhiều nên mới có thể được một tiếng khen ngợi này của Bạch đại ca, ừm, từ hôm nay, sau khi trở về mỗi ngày đều phải xem sách nữa canh giờ.

trên long sà, hoàng đế đang ngẩng cổ nhìn về phía cửa, sau khi nghe thấy tiếng bước chân liền hớn hớn một tiếng ngồi thẳng người, chỉ là trong mắt hắn vẫn mang theo vui vẻ và chờ mong.

Quốc gia yên ổn, nhi tử cũng khỏe mạnh trở về, không có tin tức nào tốt hơn nữa.

Ở trong mắt phụ thân, nhi tử này của hắn vẫn cao lớn rắn rỏi như trước, thái độ vẫn kiêu ngạo đi thẳng tới bên giường không để ý đến nghi thức, cho đến khi ngồi xuống bên giường mới gọi một tiếng phụ thân.

Thái độ rõ ràng là cực kì xấu, nhưng hoàng đế lại cảm thấy cao hứng, ánh mắt cũng cười thành một đường nhỏ.

“Đều tốt lắm?”

“đều tốt lắm.” một chữ dư thừa cũng không chịu nói, bạch Chiêm đi thẳng vào vấn đề, “Chuyện Trang Trạch Lương phản quốc đưa Thư Tình xử lý không quá tốt, phụ thân tính toán như thế nào?”

Hoàng đế trừng mắt nhìn hắn, ngay cảm một câu ân cần hỏi thăm lão già này cũng không thèm nói, con dâu lại nửa phần cũng không thể chậm trễ, “hiện tại mọi chuyện ta đều mặc kệ, hỏi tathì có tác dụng gì, Thư Tình...”

Vón định nói Thư Tình muốn làm như thế nào thì cứ làm như thế đó, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại của nàng liền biết là lời này không nói được, hoàng đế thở dài, nói: “hiện tại không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm nàng, việc này nàng làm như thế nào cũng không thỏa, chỉ có thể bỏ mặc lời đồn càng truyền càng lớn, nếu con đã trở lại, thì con đi xử lý đi, dù sao danh vọng Bạch công tử của con vẫn còn dùng được tốt, người hiểu chuyện cũng sẽ không đem chuyện này đặt chung với Thư Tình.”

“Con vốn đã có tính toán như vậy.”

“Vậy người còn hỏi ta!”

“Con chỉ muốn biết thái độ của phụ thân sẽ như thế nào, nếu Thư tình làm nhiều chuyện như vậy vẫn không thể nhận được sự duy trì của phụ thân, con sẽ cảm thấy nàng trả giá như vậy là không đáng.” Sau đó sẽ gây thêm một số chuyện khiến cho ngài càng thêm không vui vẻ.

“hiện tại có không ít người thay nàng cảm thấy không đáng.” Hoàng đế nở nụ cười nói một câu, “Tính ngày thì cũng đến lúc nàng hết thời gian để tang mẫu thân rồi, người nhanh chóng cưới nàng vào cửa đi, vị trí kia không thể cho nàng, vậy cho nàng một buổi lễ hôn long trọng cũng hợp với quy củ.”

Bạch Chiêm vô cùng nghiêm cẩn suy nghĩ, “Ôn Đức, cho người đi khám thiên giám nói bọn họ chọn ra ngày tốt.”

“A, vâng, vâng, lão nô lập tức đi ngay.”

Hoàng đế nhìn bóng dáng của Ôn Đức cười mắng: “Nhìn hẳn vui vẻ như vậy, ai không biết còn tưởng người hẳn hầu hạ là Thư Tình.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người trầm mặc một cách ăn ý, nhớ đến một chuyện, hoàng đế liền thu liễm ý cười, “Chắc là con đã biết, người Thư Tình chọn là Tiểu Nhi, ý con thế nào?”

“Thư Tình thích người nào thì nàng chọn người đó, chắc chắn nàng sẽ không nhìn lầm.”

“Đúng vậy, nàng không nhìn lầm người, lúc trước ta cũng không biết rằng, mềm yếu như nhược như lão lục lại có thể trở thành một bộ dáng như hiện tại, bây giờ thứ ta lo lắng nhất là bản tính mềm yếu trong hắn sẽ cản trở hắn tiến lên, có ngoại thích như Chương gia, đây cũng không phải gia tộc khiến người khác bớt lo, về sau không chừng còn trở thành chướng ngại vật của hắn.”

“Nếu đã biết sau này sẽ trở thành chướng ngại vật, thì hiện tại chuyển đi là được, ngại cái gì.” Bạch Chiêm cười lạnh, “Nếu ngay cả ngoại thích cũng không đối phó được, vậy kẻ thù bên ngoài tiến đến hắn sẽ phải làm như thế nào? Mọi người sẽ không thật sự cho rằng con sẽ đứng ra quản thứ này đó chứ? sẽ để cho Thư Tình buông tha cho y thuật nàng thích để ở lại kinh đô tùy thời tiếp nhận những cục diện rắc rối như thế này? Đừng có mơ, chỉ cần Thư Tình cảm thấy Tri Tiểu có thể gánh vác quốc gia đại nghiệp, con lập tức ném vị trí kia lại cho hắn, trách nhiệm của chúng ta đến đây là hết, một kinh thành nhỏ nhoi, ngài cũng biết là sẽ không vây khốn được con.”

“Ở kinh thành cũng có thể mở ý quán...”

Quả nhiên là không ngoài đoán trước của hắn, phụ thân quả thật có suy nghĩ như vậy, Bạch Chiêm lạnh lùng nhìn hoàng đế, “Phụ thân, ngài đừng quá đáng.”

Hoàng đế bất đắc dĩ, hắn biết là việc này chỉ cần vừa mở miệng nhất định là không nói tiếp được.

“Nếu vẫn một mực muốn trói buộc Thư Tình lại kinh đô này phòng hờ cho bất kì tình huống nào, vậy còn cần hoàng đế làm gì, trực tiếp nhường ngôi cho nàng không phải là được rồi sao, lấy giang sơn làm sính lễ, miễn cưỡng cũng có thể thu vào tay.”

"Chiêm Nhi..."

Bạch Chiêm đứng dậy, “Phụ thân, ngài đừng khiến cho Thư Tình ghét ngài, ghét hoàng cung này, nếu như một ngày nào đó nàng không đồng ý trở về, ngài cũng sẽ không nhìn thấy ta.”

Vừa trở về liền tìm hăng gây chuyện, hoàng đế chán nản, vẫy vẫy tay đuổi người, “Mau đi đi, không nói được một câu dễ nghe.”

Đi tới cửa, Bạch Chiêm dừng bước chân lại, cũng không quay đầu lại nói: “Chu Tri tiểu thông minh hơn cả tưởng tượng của ngài, ngài đừng xem thường hẳn.”

Ít nhất, trong lòng hẳn có càng nhiều ý tưởng, cho dù không biết thời điểm nào sẽ lộ ra nhưng không thể gạt được hẳn.

Một nữ tử như Thư Tình, người khác bị nàng hấp dẫn, đối với nàng động tâm cũng là chuyện quá mức dễ dàng.

Nhưng mà, hẳn không cho phép.

Cung điện trong cung vẫn còn đang xây lại, sau khi động đất đi qua, đến nay Trang Thư tình vẫn đang ở trong nghi thiên điện.

Thời điểm Bạch Chiêm đi vào, nàng vừa lúc phê duyệt xong cuốn sổ cuối cùng, khóe miệng nhếch lên một độ cong vui vẻ.

Nàng đều nhìn thấy hẳn đi vào, nhu tình trong mắt cơ hồ giống như tràn ra ngoài, “Nhanh như vậy đã làm xong?”

“Ừm, chúng ta về nhà đi.”

“Được.” tự nhiên thân mật ôm lấy tay Bạch Chiêm, mười ngón tay của hai người đan vào nhau đi ra ngoài, bộ dáng ngọt ngào khiến người khác nhìn đỏ con mắt.

Mỗi ngày Chu tri Tiểu đều đúng giờ đến xem tấu chương, nhìn thấy hai người như vậy, ánh mắt của hắn có chút ảm đạm, nhưng rất nhanh liền che lấp đi, “Bạch ca ca, Trang tỷ tỷ, hai người muốn xuất cung hay sao?”

“Chuyện hôm nay không nhiều, tất cả tấu chương tỷ đã xem xong, cũng đã đánh dấu những chỗ đệ cần lưu ý, mặt khác, những chuyện ta giao cho đệ làm, ngày mai tỷ sẽ xem qua.”

“Đệ đã biết, Trang tỷ tỷ.”

Tươi cười với hắn, Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn Bạch Chiêm, ý cười rõ ràng mềm mại rất nhiều, “đi thôi.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 199: Tâm Tư Của Chu Tri Tiếu

Bạch Chiêm gật đầu, liếc mắt nhìn Chu Tri Tiếu, nói: “Phụ thân nói hôn sự của hãn nàng nên lưu ý nhiều một chút, nên định xuống.”

Trang Thư Tình thật đúng là đã quên mất chuyện này, gật đầu nói, “Là ta sơ sót, Tri Tiếu, tỷ nhất định sẽ tìm cho đệ một thái tử phi ôn nhu sẵn sốc.”

Đầu óc Chu Tri Tiếu mơ mơ hồ hồ, không biết vì sao, theo bản năng hãn liền nhìn về phía Bạch ca ca, chỉ liếc một cái, hãn lập tức biết được nguyên nhân.”

Không biết từ khi nào hãn lại có tâm tư này, nhưng khi nhìn về phía Bạch ca ca.

Hãn ngượng ngùng, luống cuống, sau đó là không cam lòng.

Nhưng cho dù hãn hiểu rất rõ bản thân không thể sánh được bằng Bạch ca ca, nhưng hãn vẫn không cam lòng, hãn chỉ có thể giấu tâm tư này thật kỹ, thật sâu trong lòng, không để cho người khác biết được, những người này, bao gồm cả Trang tỷ tỷ.

Cho tới bây giờ điều hãn lo lắng nhất không phải Bạch ca ca sau khi biết được sẽ gây khó dễ cho hãn, mà chỉ sợ sau khi Trang tỷ tỷ biết sẽ trở nên xa lạ với hãn.

Hãn biết điều hãn lo lắng không phải dư thừa, Trang tỷ tỷ làm hết thảy những thứ này đều là vì Bạch Chiêm, nàng dốc lòng bồi dưỡng hãn, cũng

bối vì Bạch ca ca chưa từng có dã tâm với vị trí kia, vì vậy nàng cần một người thừa kế đủ tư cách, có thể nhanh chóng giúp bọn họ thoát khỏi hết thảy những rắc rối này.

Trước đó không lâu cữu cữu của hãn có cầu kiến, hãn thấy, trong lời của cậu câu nào cũng đều mang ý nhắc nhở hãn phải phòng bị Trang tử tử, phòng bị Bạch Chiêm, hãn nói: Hãn đã lo lắng tất cả, nhưng hãn chưa bao giờ lo lắng đến chuyện duy nhất này.

Hãn là người Trang tử tử lựa chọn, người hãn tín nhiệm nhất, từ trước đến giờ vẫn là Trang tử tử.

Chứ không phải phụ hoàng, người không hề quan tâm hãn hơn mười năm năm, cũng lại càng không phải là Chương gia.

Đối với người này, hãn nguyện ý hai tay dâng lên tất cả kính ý cho dù là thân phận thái tử, tất cả cảm tình của thái tử Chu Quốc.

Giao tình cảm cho một người như vậy, hãn sẽ không thiệt.

Cho nên chỉ cần cân nhắc một cái nháy mắt, hãn liền nghĩ thoáng, trong mắt hiện lên ý cười hoàn toàn thật tâm, “Trang tử tử đã chọn người thì khẳng định là sẽ không kém.”

Bạch Chiêm liếc hãn một cái, âm thầm vừa lòng.

Thức thời là tốt.

Trang Thư Tình căn bản không biết hai người này đang đấu nhau trong vô hình, hiện tại trong lòng nàng hoàn toàn chỉ có một người này. Tươi cười với Tri Tiểu, sau đó kéo người ra ngoài.

Nhìn xe ngựa đơn sơ, Bạch Chiêm nhíu mày lại nhưng cũng không nói gì thêm.

Sau khi lên xe ngựa. Trang Thư Tình mới nhẹ giọng giải thích, “Chiếc xe ngựa kia người trong kinh đô đều nhận ra được.”

Kéo người ngồi xuống bên cạnh, lại ôm nàng kéo vào trong lòng, dùng tư thế khiến nàng có thể dựa vào một cách thoải mái nhất, Thỏa mãn cọt cọt, Bạch Chiêm nói: “Vây đổi chiếc khác.”

Đổi xe ngựa theo tiêu chuẩn của chàng, không bao lâu sau người ta cũng biết hết, Trang Thư Tình oán thầm trong lòng, nhưng cũng không có phản đối. Bạch công tử của nàng a, trước đến giờ đều sử dụng thứ tốt nhất, nàng cũng muốn có thể khiến hần có được tốt nhất.

Chỉ là, cho dù nàng không phải người tốt nhất hần cũng không thể đổi.

Nhìn từ dưới lên trên, cho dù là góc độ nào hần cũng là một nam tử vô cùng tuấn mỹ, Trang Thư Tình sờ sờ chiếc cằm trơn bóng của hần, trong lòng tràn đầy thỏa mãn và an tâm.

Cứ nghĩ như vậy, đầu dần dần trầm xuống. Khi Bạch Chiêm cảm giác được bàn tay vẫn đang vuốt cằm của mình buông xuống, hần mới phát hiện người trong lòng đã ngủ từ lúc nào.

Thư Tình mệt mỏi như thế nào hần cũng có thể nhìn thấy được, tuy có xót xa, nhưng kiêu ngạo và thỏa mãn lại tràn đầy. Trong lòng cũng không thể nói thành lời, khi nhìn ra được tâm tư của Chu Tri Tiểu, hần có bao nhiêu ý định muốn giết chết người kia cũng chỉ có hần là rõ ràng nhất.

Nếu không phải hần còn nhớ rõ, người này là do Thư Tình bồi dưỡng để có thể giúp bọn họ nhanh chóng thoát ly ra khỏi hết thảy những người này, nếu không chắc chắn hần chưa kịp nghĩ thêm đã hành động trước.

Chu Tri Tiểu lúc này đã là người chết.

Thư Tình, là của riêng một mình hắn, bất kỳ kẻ nào cũng không thể mơ ước!

Không thể!

”Công tử. Đến.”

Khi nhận được tin tức, Hương Tả đã dẫn theo người của Bạch phủ chờ ở bên ngoài, những người ở quanh đây, đã lâu cũng chưa thấy Bạch phủ phô trương như vậy, hôm nay thấy thế không khỏi chú ý nhiều bên này.

Đến khi thấy được xe ngựa của Trang tiểu thư dừng lại, Bạch công tử biến mất hồi lâu rồi cuộc cũng ôm người từ xe ngựa bước xuống, tất cả mọi người đều quên mất phải che dấu, ánh mắt bọn họ không tự giác nhìn chăm chăm.

Bạch Chiêm nhiên lướt qua, sau đó nhanh chóng ôm người vào phủ.

Tin Bạch công tử trở về lập tức truyền ra, mấy vị đại thân vừa có chút tâm tư buông lỏng da đầu lập tức liền căng thẳng, giữ vững tinh thần suy nghĩ kỹ lại xem trong khoảng thời gian này bản thân có làm không tốt chỗ nào hay không.

Chỉ cần một chỗ không hoàn hảo, cả người lập tức trở nên đứng ngồi không yên.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Bạch công tử trở về nhất định là muốn tìm người tính sổ.

Đối lại là bản thân, trong lúc chính mình không có ở đây, người vì mình hao hết tâm tư nhưng lại bị kẻ khác khi dễ, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không để yên.

Mấy người lúc trước còn nhảy cuống lên nói Trang tiểu thư phản quốc đầu rồi, ha ha!

Bạch Chiêm nhẹ nhàng đỡ người nằm xuống giường, Thanh Phong và Thu Vũ vội muốn tiến lên hầu hạ.

”Lui ra.”

Hai người dừng lại bước chân, vén áo thi lễ sau đó rời khỏi phòng.

Khi vừa vượt qua ngưỡng cửa, Thu Vũ lặng lẽ giương mắt nhìn thấy công tử ôm tiểu thư dựa vào ngực, động tác nhẹ nhàng gỡ bỏ từng món trang sức trên đầu của Trang tiểu thư.

Thanh Phong bên cạnh thấy bước chân nàng chậm chạp, nhận thấy được nàng đang làm cái gì, vội vàng kéo ống tay áo nàng một chút, chủ động đóng cửa lại, ngăn trở tầm mắt của nàng.

Sau đó nháy mắt ra dấu cho hai tỷ muội Nam Châu và Bảo Châu, hai người hiểu ý, lập tức đứng canh giữ ở cửa.

Thanh Phong kéo Thu Vũ đi xa mới dừng bước lại, lạnh lùng hỏi: “Thu Vũ, đừng có tâm tư không nên có, quy củ của Bạch phủ, người đã quên rồi sao?”

Thu Vũ cắn môi, quy củ nàng đương nhiên không dám quên, nhưng người như công tử, ai có thể không động tâm?

Nhưng nàng cũng rõ ràng, nàng không có cơ hội, nếu như tâm tư bị phác giác, có khả năng nàng sẽ bị đuổi khỏi Bạch phủ.

Chỉ là, tâm đã động, nàng sao có thể không chế?

“Thanh Phong, người một chút cũng không...”

“Ta chưa từng nghĩ, dù chỉ một chút.” Quả quyết trả lời nàng, Thanh Phong cảm thấy có chút thất vọng cũng sốt ruột, nàng, Thu Vũ, cùng với Bảo Châu, Nam Châu và một số tỷ muội khác cùng nhau lớn lên ở Bạch phủ, cùng nhau học quy củ, cùng nhau luyện công, ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau, tình cảm tất nhiên không phải tốt bình thường.

Bạch phủ không nhiều quy củ như các đại gia tộc khác, cũng không có gì xấu xa, sinh hoạt có thể nói là vô cùng sung túc đầy đủ, nhưng bên cạnh đó, mỗi một nội quy đều bắt buộc mọi người phải tuân thủ vô cùng nghiêm khắc, một khi phạm vào, quy củ định như thế nào, tuyệt đối cứ như vậy mà phán quyết.

Mà trong Bạch phủ có một điều đó là: Không được leo lên giường chủ tử.

Nàng tất nhiên nhìn ra được Thu Vũ đã động chân tâm, quả thật, người như công tử, có mấy ai có thể cự tuyệt, nữ tử trong phủ, mấy người ai chẳng thầm động tâm? Nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, quy củ của bạch phủ, không ai dám phạm phải.

Nhưng nàng không nghĩ tới, Thu Vũ rước giờ luôn thông minh như vậy lúc này lại phạm phải điều này.

Về sau công tử còn ở Bạch phủ, ngày ngày đều có thể thấy, nếu còn như vậy, Thu Vũ sợ rằng sẽ gây ra chuyện.

Nghĩ đến quy củ trong phủ, ngẫm lại tình tỷ muội nhiều năm, trong lòng Thanh Phong âm thầm quyết định.

Chuyện này Bạch Chiêm tất nhiên là không biết, Thư Tình ngủ, hẳn cũng theo nàng, sắc trời từ sáng chuyển sang tối, lại hoàn toàn chuyển thành đen hẳn cũng không có nhúc nhích.

Không có cản dận của hẳn, tất nhiên là không có ai dám tiến vào.

Mà Trang Thư Tình vừa ngủ, liền ngủ đến mặt trời lên cao, thân thể mềm nhũn, tinh thần thả lỏng thoải mái bay giữa không trung, nhất thời không biết hôm nay đã là hôm nao.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 200: Đồng Giường

”Tỉnh dậy.”

Lời nói lạnh lạnh, mang theo vô tận triền miên và ôn nhu khiến Trang Thư Tình lập tức xoay người ngồi dựng lên, ký ức trở về.

Đúng rồi, Chỉ Cố đã trở lại.”

”Giờ nào?”

”Hắn là sắp giờ Thìn.” Vừa lòng nhìn thất nét mặt tỏa sáng của người trên giường, khóe miệng Bạch Chiêm gợi lên độ cong rõ ràng.

Đã là giờ thìn rồi sao, giấc ngủ này của nàng thật tốt.

Đầu óc Trang Thư Tình tỉnh táo lại, nhìn bàn tay bị hắn giữ lại nàng cũng không vội mà rời giường, dựa vào lòng hắn nói: “Cứ như vậy cùng ta cả đêm?”

“Ừm.” Bạch Chiêm nâng tay kia đặt lên ngực, “Thật vui.”

Không cần dùng nhiều cảm xúc, không cần suy nghĩ nhiều, ý cười cứ như vậy từ trong lòng tràn ra, tràn tới trong ánh mắt, nét mặt Trang Thư Tình xuất hiện phong tình tươi đẹp, cứ như vậy vô cùng tự nhiên.

Bạch Chiêm tiến lên trước, ngậm lấy hai cánh môi kia, giây phút đó, phàn phất như đẩy lòng của hắn đang tươi cười, thỏa mãn thở dài một tiếng.

Bạch Chiêm không có tiến thêm một bước, chỉ nhẹ nhàng chạm lên môi nàng nói: “Hữu Phong, chúng ta thành thân đi.”

Tên này đã mấy tháng qua chưa có ai gọi nàng như vậy, lúc này hai tiếng kia phát ra từ trong miệng hắn, nàng lại cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết, thậm chí còn đề cập đến chuyện hôn sự, nàng cũng cảm thấy bản thân không cần nghĩ nhiều hơn nữa, “Được.”

Hơi thở của Bạch Chiêm hơi loạn một chút, càng ra sức hôn sâu.

Cho nên khi Trang Thư Tình xuất hiện trước mọi người, sắc môi nàng hôm nay vô cùng diễm lệ.

Ăn no bụng, Trang Thư Tình lười biếng nghĩ, rốt cục có thể nghỉ ngơi một ngày, không biết bây giờ bên ngoài đã độn thành dạng gì rồi.

Nhưng mà cũng không sao, vị hôn phu của nàng có thể mang ra ngoài dọa người.

Lời đồn tất nhiên là vô cùng nóng hổi...

Bạch công tử vừa trở về Trang tiểu thư liền không thể ra cửa, chắc, sẽ không phải là nói chuyện lâu đến nỗi kéo đến... khụ!

Ai nha, Trang tiểu thư vất vả lâu như vậy, nghỉ một ngày là điều nên làm, khụ!

“Bôn ba trên đường nhiều ngày như vậy, lại không ngủ nguyên một buổi tối, không có gì chứ?”

Lúc này, hai nhân vật chính đang bị đồn không lên được khỏi giường lúc này đang ngồi đối diện nhau. Bộ dáng vô cùng nhàn nhã tùy ý, ngay cả tóc cũng thả lỏng xuống, không hề mang thêm bất kỳ trang sức nào.

Trên mặt không chút phấn son, trong cái tuổi đẹp nhất của đời người này, cho dù không cần trang điểm cũng có thể khiến người khác không rời được tầm mắt.

Lúc này, cũng sẽ không có hạ nhân nào dám liếc tầm mắt qua nhìn bọn họ.

Vì vậy Bạch Chiêm rất không kiên nhẫn sờ lên mặt nàng.

Lại bị kinh bạt. Trang Thư Tình tà tà liếc mắt nhìn hắn. Nhưng cũng không có hất cái tay trên mặt ra.

“Không có gì.”

Nhìn sắc mặt hắn quả thật là không quá khó coi, Trang Thư Tình cũng không tiếp tục đề tài này, cắn nửa viên mơ ngậm trong miệng hỏi. “Thanh Dương Tử bọn họ đâu?”

“Chậm một chút nữa sẽ tới.” Nói đến chuyện này, ánh mắt Bạch Chiêm lập tức trầm xuống, cũng không gạt nàng, “Ta thuận đường đi tới biên cảnh, đem cả nhà kia mắt về đây.”

Trong lúc nhất thời, Trang Thư Tình cũng không biết là nên nói rõ ràng chuyện thuận đường của hắn có thật không, hay là nên nói đến cái nhà kia.

“Còn vì bọn họ mà cảm thấy khó chịu sao?”

Trang Thư Tình lắc đầu. “Đối với bọn họ, ta đã không còn cảm tình chứ đừng nói là sẽ khó chịu, chỉ là cảm thấy... có chút dọa người, Trang Thư Tình ta làm sao có thể có đám người thân ngu xuẩn như vậy? Gia phong Trang gia trước giờ vẫn rất tốt, sau khi tự thân giám quốc ta đã đặc biệt phái người đến Khê Thủy Trấn trông chừng bọn họ kĩ càng, tin tức truyền lại đây cũng rất tốt, tuy rằng ngay từ đầu có mấy vị đồng lứa tuổi

nhỏ mà tâm trí không kiên, nhưng cũng sẽ không phải loại người dám náo loạn chuyện lớn. Hiện tại đã bị gia trưởng dẫn dắt kỹ càng. Một gia tộc như vậy, sao lại xuất hiện một người như Trang Trạch Lương? Nếu không phải có tầng quan hệ này, Trang gia đỡ phải vất vả hơn rất nhiều.”

Dừng một chút, Trang Thư Tình cười khổ lắc đầu, “Nếu không có ta như ngày hôm nay, chắc cũng không có người sẽ để ý hãnh, muốn lấy hãnh để kéo ta xuống nước, khiến hậu phương Chu Quốc bị rối loạn.”

“Quả trứng thối mới có con giòi.” Bạch Chiêm nắm lấy tay nàng, “Bọn họ cứ để ta giải quyết.”

Kết quả của việc giải quyết này như thế nào, Trang Thư Tình có thể tưởng tượng được, phàm là có thể lục ra được những chuyện tốt đẹp trong trí nhớ mà Trang Trạch Lương đã làm với tỷ đệ nàng, cho dù là một chút, nàng nghĩ nàng sẽ ngăn Bạch Chiêm lại, nhưng mà, nàng tìm không thấy.

Giống như Thư Hàn nói vậy, nàng đối với Trang Trạch Lương cũng chỉ có hận, chỉ là nỗi hận của nàng không thể hiện ra ngoài, hoặc là nói nỗi hận của Trang Thư Tình giấu sâu dưới đáy lòng, vào thời điểm mấu chốt mới có thể bộc phát ra hung hăng cắn đối phương một ngụm.

Giống như hiện tại, nàng chỉ hơi hột nói: “Chàng quyết định là được rồi.”

Bạch Chiêm không chút nào ngoài ý muốn khi nàng nói như vậy, Hữu Phong nhìn như mềm mại, nhưng thực tế trong lòng nàng vô cùng cứng rắn, thời điểm nên mềm lòng, lòng của nàng sẽ mềm hơn bất kỳ ai, nhưng đối với những người muốn hại nàng, nàng cũng nhớ vô cùng rõ ràng, thời điểm nên báo thù cũng trả thù bọn họ vô cùng nghiêm túc.

Một người như vậy, nên là của hãnh.

“Chu Tri Tiểu còn bao lâu nữa mới có thể dùng được?”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, “Hai năm đi.”

”Quá lâu.”

“Hai năm sau hẳn cũng mới mười tám, ta hi vọng trong những năm hẳn dễ dàng hành động xúc động nhất chúng ta có thể giám sát hẳn, bằng không sẽ sinh ra những rắc rối khác, nếu không phải tình thế bắt buộc, ta cũng không muốn ở lại kinh đô, có thể chờ hẳn tròn hai mươi tuổi rồi rời đi là thích hợp nhất.”

So với bốn năm, hai năm đã có thể dễ dàng chấp nhận, Bạch Chiêm cũng không nói thêm cái gì nữa, chỉ cần ở bên cạnh Hữu Phong, hai năm thì hai năm, cách ra mấy tháng, cảm giác của bọn họ về đối phương đâu chỉ là hai năm.

Mặt trời ngày càng cao, thời tiết càng nóng lên, dù bốn góc trong phòng đều được đặt bốn khối băng, trên người cũng có cảm giác nhóp nhép.

Hai người ngồi trò chuyện, bất tri bất giác đã qua nửa ngày.

Thời gian nghỉ trưa, Trang thư Tình cũng không suy nghĩ nhiều, vồ vồ nửa cái giường nói, “Cùng nhau.”

Cho dù là Bạch Chiêm thì lúc này cũng không khỏi chớp mắt nhiều lần, Hữu Phong có biết nàng đang nói cái gì hay không?

“Chỉ là nghỉ ngơi một lát mà thôi, chàng đừng nghĩ nhiều.” Bị nhìn chăm chăm như vậy, Trang Thư Tình cũng có chút không được tự nhiên, đang muốn nói, ‘không đến thì thôi’, nam nhân kia đã thoát ngoại sam, đá rơi giày xuống nhanh chóng chiếm lấy nửa bên giường còn lại.

Là giường đơn nên một người ngủ rất rộng, nhưng thêm một người không gian lại có vẻ nhỏ hơn, Trang Thư Tình càng cảm giác không được

tự nhiên, mặt hướng vào bên trong, nhắm mắt lại thôi miên chính mình.

Nàng hiểu rõ mình đang làm cái gì, cũng biết chuyện này thật khác người, nhưng mấy tháng chia lìa đã hoàn toàn bức ra sự dựa dẫm của nàng đối với nam nhân này, thật vất vả mới thấy được người trở về, nàng lưu luyến không muốn tách hẳn ra, cho dù chia hai giường cùng ngủ nàng cũng luyến tiếc.

Một bàn tay phủ lên lưng, hô hấp của nam nhân thổi bên tai, nói không hẳn trương là giả, chỉ là càng nhiều là cảm giác an tâm.

Chỉ Cố đã khỏe mạnh trở về, cơn ác mộng khiến cho nàng bất an bấy lâu nay đã không còn, hẳn là sẽ không tách ra nữa, trước khi chìm vào giấc ngủ, Trang Thư Tĩnh nghĩ như vậy.

Một canh giờ trôi qua, Hữu Phong vẫn chưa tỉnh, hơn nữa còn vẫn luôn giữ lấy tư thế như vậy, cũng không động đậy một chút, tâm của Bạch Chiêm trầm xuống, trong lòng cảm thấy không ổn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 201: Đại Hòa Thượng

Lật người qua, lộ ra gương mặt ửng đỏ của Trang Thư Tình, hơi thở bình thường, đưa tay lên trán, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường.

Bạch Chiêm thoáng yên tâm một chút.

“Hữu Phong, nên dậy, nếu không buổi tối sẽ không ngủ được.”

Người ngủ cũng không có động tĩnh gì.

Trong lòng Bạch Chiêm không biết sao lại cảm thấy vô cùng khẩn trương, khẽ đẩy nhẹ nàng, “hữu Phong, Hữu Phong? tỉnh, Tỉnh.”

“Hữu Phong, buổi tối lại ngủ tiếp.”

“Hữu Phong?!”

“Người đâu!”

Bảo Châu và Nam Châu vội đẩy cửa tiến vào, “Công...”

“Mời đại phu, đi mời ngự y trong cung đến đây, mau!”

Sáu vị ngự y dẫn đầu là Vinh Chính rất nhanh liền tiến vào, người bước đến đầu tiên là Ôn Đức.

“Công tử,, hoàng thượng bảo lão phu hỏi ngài chuyện này là sao?”

Bạch Chiêm cũng không nhấc mắt lên nhìn hấn, chỉ nhìn chăm chăm vào người đang xem mạch là Vinh chính, thấy hấn nhăn mày lại, lòng Bạch Chiêm liền trầm xuống.

”Như thế nào.”

“Thỉnh công tử chờ một chút, các người lên đây xem thử.”

Đám người Chu Tề lục tục tiến lên phía trước xem mạch, chốc lát liền hiểu tại sao hấn lại nhíu mày, mạch tượng Trang tiểu thư rõ ràng là...

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, Vinh Chính liền biết hấn không đoán sai, nhanh chóng trả lời, “Công tử, mạch tượng của Trang tiểu thư vẫn bình thường, không giống như sinh bệnh.”

Trước khi đợi ngự y đến, Bạch Chiêm đã xem kỹ mạch tượng của nàng, hấn không phải đại phu, nhưng hấn là người tập võ, về phương diện này không phải là không biết gì, cho nên hấn chắc chắn là mạch của Hữu Phong vẫn bình thường.

Nhưng mà, “Vậy vì sao nàng vẫn không tỉnh?”

Vinh Chính lắc đầu, “Thần cũng cảm thấy nghi hoặc.”

Cả người Bạch Chiêm như đang bị thiêu đốt, “Ta gọi các người đến đây không phải vì để nghe các người nói các người không biết, không biết cũng phải tìm cho ra, bằng không còn cần các người để làm gì!”

Da đầu Vinh Chính run lên, vội vàng kéo chúng thái y qua một bên để thương lượng.

Đừng nói Bạch công tử, Trang tiểu thư đối với bọn họ giống như nửa sư phụ, bằng tình nghĩa đó, bọn họ chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực cứu nàng.

“Các người có phát hiện gì khác hay không?”

Chu Tề thay mọi người đáp lời. “Không có, thân thể Trang đại phu rất tốt, không có nửa điểm khác thường.”

Mạch tất cả bọn họ xem được cũng là như thế. Mà nếu quả không có vấn đề, Trang đại phu bây giờ sẽ không bất tỉnh như vậy, nhất định là bọn họ có sơ sót chỗ nào.

Giương mắt đảo qua mấy người bọn họ, ánh mắt dừng lại trên người Khang Hoa, mặt hắn từ nãy đến giờ vẫn luôn đăm chiêu.

“Người có phát hiện gì?”

Khang Hoa do dự một chút, “Hạ quan là cảm thấy khí huyết của Trang đại phu dường như có vẻ quá tốt.”

Rất tốt, nhìn vô cùng tốt. Vinh Chính đi đến bên giường quan sát, quả thật như thế, trên gương mặt trắng nõn phien lên màu đỏ ửng. Khí sắc của những nữ tử bình thường sẽ không thể tốt như vậy.

Nhưng khí sắc tốt lại là bệnh... Chuyện này nói ra ai tin? Có bệnh gì lại khiến khí sắc tốt?

Hương Tả vội vàng từ bên ngoài tiến vào, đi đến bên người công tử nhẹ giọng nói: “Công tử, đại sư Phúc Nguyên của Tăng Trí tự cầu kiến.”

“Không gặp.”

Hương Tả biết lúc này không thể chọc đến công tử, vội vàng nói hết, “Phúc Nguyên đại sư nói hắn đến vì Trang tiểu thư.”

Lúc này Bạch Chiêm mới nhìn qua phía hắn, ánh mắt lạnh như băng, phảng phất như muốn cắt lưỡi của hắn, “Mời vào đây.”

”Vâng.”

Phúc Nguyên vẫn chưa tới, nhưng Chu Tri Tiểu và Trang thư Hàn đã xông tới. Chu Tri Tiểu có chút cố kỵ, nhưng Trang Thu Hàn đã trực tiếp chạy vội tới bên giường, thấy sắc mặt tốt đến không thể tốt hơn của tử tử hẳn có chút mờ mịt ngẩn đầu, “bạch đại ca, tử tử làm sao vậy? Bị bệnh gì?”

Bạch Chiêm đối với người khác đều là dáng vẻ lạnh nhạt, cho dù là Đồng gia, hẳn cũng chỉ nhàn nhạt tiếp xúc, duy độc vị đệ đệ này của Trang Thư Tình là có mấy phần quan tâm.

Hắn biết rõ Hữu Phong vô cùng quan tâm đến hắn, đã từng có một đoạn thời gian rất dài địa vị của hắn trong lòng Hữu Phong cũng không thể nào sánh bằng Thư hàn, hiện tại...

Nhìn về phía người đang ngủ, Bạch Chiêm nghĩ, bây giờ không nhắc đến, chỉ cần nàng tỉnh lại, hẳn sẽ không so đo.

Không nhận được cuộc trả lời chắc chắn, Trang Thư Hàn vẫn cố chấp hỏi, “Bạch đại ca, tử tử sẽ không có chuyện gì có phải hay không?”

Bạch Chiêm cúi đầu nhìn về phía hắn, dùng ngữ khí vô cùng khẳng định nói cho hắn, “Tử tử người đương nhiên sẽ không có chuyện gì, nàng chỉ có chút mệt mỏi, nên muốn ngủ lâu một chút mà thôi.”

Trang Thư hàn dùng sức gật đầu, “Ta biết, tử tử bận việc lâu như vậy, nhất định là mệt mỏi.”

Lừa mình dối người, Chu Tri Tiểu làm sao có thể tin, nhưng mà hắn cũng không truy vấn Bạch Chiêm, mà đi đến chỗ của ngự y để hỏi tình huống.

Không hỏi cho ra, lòng hắn sẽ không yên.

Phiền chán trầm mặt xuống, “Nhanh chóng nghĩ biện pháp.”

Vinh Chính cười khố, “Vâng.”

Lúc này Hường Tả đã dẫn Phúc Nguyên đại sư đi vào.

Tăng Trí tự đã có mấy năm truyền thừa, ở nơi đó có rất nhiều vị hòa thượng có tiếng, Phúc Nguyên cũng là một trong số đó.

Bạch Chiêm nguyên bản cũng không ôm quá nhiều kì vọng với hăn, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, hăn liền coi trọng người này.

Người đã luyện võ đến trình độ này như hăn, nhìn người đã không phải chỉ dùng ánh mắt, mà là cảm quan, cảm giác vị hòa thượng này mang đến cho hăn rất không bình thường.

Hăn cũng đã gặp qua không ít hòa thượng, chuyển đi Tây Vực lần này hăn cũng từng động thủ với vài vị hòa thượng nhưng không người nào có thể khiến hăn có loại cảm giác này, nhất là đôi tai có vẻ vô cùng to bản kia, bình sinh hiếm thấy.

Mệnh tướng nói, tài dài là tượng trưng cho trí tuệ, quả thật như vậy, người này sâu không lường được.

Bạch chiêm bình thường không nghĩ nhiều như vậy, nhưng hôm này lại khác, người này nói rằng hăn đến là vì Hữu Phong.

“Bần tăng Phúc Nguyên, kính chào công tử.”

“Người nói rằng người đến là vì Hữu Phong, có ý gì?”

Lời này thật sự rất không khách khí, nhưng Phúc Nguyên đại sư lại làm như không để ý đến, hai tay chắp thành chữ thập cúi đầu, “Mệnh cách của Trang thí chủ khác với những người khác, là một người lạc đường tìm đến nơi này, trong lúc vô ý lại tìm thấy đường về...”

“Đại hòa thượng, người tới nơi này chỉ vì nói những lời nhảm nhí này thôi sao? Hưởng Tả, tiền khách.”

Hưởng Tả tiến lên một bước, nhưng lại cảm thấy bản thân không thể nhúc nhích.

Bạch Chiêm cảm quan linh mãnh, lập tức phát hiện, lệ khí khắc người như bị mở nút, ào ào thoát ra, một chưởng nhìn như nhẽ bằng đánh tới Phúc Nguyên.

Phúc Nguyên phỉ lui về sau một bước mới có thể đứng vững, không quá thoải mái tiếp lấy một chưởng này, trên mặt lộ rõ kinh ngạc, “Bạch công tử quả nhiên phi phạm.”

Bạch Chiêm cũng xem trọng liếc mắt nhìn Phúc Nguyên, vừa rồi bởi vì quá tức giận, hắn đã dùng tám phần công lực, vì không để phòng ở trở nên đổ nát hắn đã nén công lực lại một chỗ để đánh ra, hắn muốn dùng một kích này để ném Phúc Nguyên ra khỏi phòng, nhưng không ngờ người này lại có thể tiếp được.

Tám phần công lực hiện tại của hắn, cho dù là Mộc hạ bộ tộc cũng không có người dám tiếp.

“Lời này phải là ta nói mới đúng, đại hòa thượng quả nhiên bất phạm.”

Tâm Phúc Nguyên như một cái giếng cạn không nhắc lên một chút gợn sóng, lần đầu tiên phải hắn phải mở to mắt nhìn chính là khi một ngôi sao kì lạ xuất hiện tư hai năm trước.

Nguyên bản hắn vốn không nên đến nơi này, trong hai năm qua vì sự xuất hiện của ngôi sao kia mà đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện, khiến cho một quốc gia sắp bên bờ sụp đổ lại một lần nữa có thể khôi phục, tuy rằng hắn sớm đã tính ra được long mạch của Đại Chu đã đến hồi sắp đứt

nhưng vì ngôi sao đó mà lại hiện ra đêm lành, khi đó hắc liên biết, ngôi sao đó đột ngột xuất hiện, tất cả là do thiên ý.

Mà bây giờ, ngôi sao này phải rời đi, cũng là vì thiên ý.

Chỉ là vào thời điểm ngôi sao này rời đi lại hiện ra một sát tinh, nơi nơi đều là dấu hiệu bất ổn, cho dù không muốn tham dự đến thế sự nhưng hắc vẫn không thể tạm dừng tu hành để đến Bạch phủ.

Thiên hạ. Không thể loạn.

Mà vị Bạch công tử, chính là ngọn nguồn.

Không, phải nói là từ khi Bạch công tử ra đời thiên hạ này đã gieo xuống một mầm vạ. Trước kia có mẫu tính dùng thân tình để ràng buộc hắc, dùng dương thọ trói chặt hắc, nhưng và lúc hắc sắp thoát khỏi sự trói buộc ấy, Trang tiểu thư lại xuất hiện một cách kịp thời, đây mới là cái khóa chân chính, khóa chặt lấy Bạch công tử.

Có cái khóa này khóa hắc lại thì Bạch công tử mới là bạch công tử, chứ không phải là một sát tinh.

Nếu hiện tại thiên hạ rối loạn, tiếp theo sẽ là một trận náo động vô cùng lớn từ trước tới giờ, sau đó phải qua hơn mấy trăm năm thì thiên hạ mới có thể bình ổn, đây chính là kết quả hắc tính ra được.

Nếu muốn tránh khỏi sát tinh, nhất định phải tìm lại chiếc khóa kia.

“Bạch công tử bớt giận, bản tăng đến đây chính là vì giúp công tử mang trang thí chủ trở về.”

Hô hấp của Bạch chiêm cứng lại, lẳng lặng nhìn hắc. Một hồi lâu sau cũng không quay đầu lại, chỉ phân phó, “Mang những người khác ra ngoài.”

Không cần đề cao âm điệu, cũng không có ai dám cản lại, cho dù là Trang Thư Hàn cố gắng níu lấy không tha cũng bị Chu Tri Tiểu kếp ra ngoài.

Hướng tả đi cuối cùng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, canh gác ngoài cửa.

Bạch Chiêm không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm Phúc Nguyên.

Phúc Nguyên cũng không thêm để ý, tiến lên xem mạch cho Trang Thư Tình, tâm liền hiểu rõ, quả nhiên như thế.

“Trang thí chủ vốn là người dị giới, nếu muốn dẫn nàng về phải có hai điều kiện, không, một thôi cũng có thể.” Phúc Nguyên nhìn về phía Bạch Chiêm, “Nếu muốn nàng không còn gì lưu luyến ở thế giới kia, vậy thì thế giới này phải có thứ gì đủ lớn để có thể níu nàng ở lại, hoặc là người, chỉ có chính bản thân nàng muốn trở về nơi này thì nàng mới có thể trở về, bạch công tử có nắm chắc không?”

“Có, vì ta, nàng sẽ trở về.” Thanh âm Bạch Chiêm vô cùng lạnh lẽo nhưng lại cực kì thành khẩn, thân thể cũng đang buột chặt,

“Người nắm chắc mấy phần?”

”Một nửa.” Đáp án của hắn không ngoài suy đoán của Phúc Nguyên, bằng động tĩnh từ sau khi Trang tiểu thư đến đây, có thể nói rằng dị tính không phải là người có dã tâm nàng chỉ muốn yên ổn sinh sống, nhưng cuối cùng nàng lại ngồi lên vị trí giám quốc, xét cho cùng, là bởi vì Bạch Chiêm không thể không rời khỏi kinh đô, từ đó cũng có thể thấy được cảm tình của bọn họ có bao nhiêu sâu nặng.

Nhưng phần tình cảm này cũng không phải là mấu chốt có thể mang nàng trở về, nếu như ở thế giới kia có người hoặc có vật gì đó có quan trọng hơn Bạch Chiêm, như vậy, thế giới này sẽ phải hứng lấy đại nạn, thiên ý chính là như thế.

“Phải làm thế nào?”

Phúc Nguyên đánh giá phòng ở một chút, “Bàn tăng xin hỏi, đây có phải là phòng ở Trag thí chủ thường ở?”

Đúng vậy, từ khi vào kinh nàg đều vẫn ở tại đây.”

“Miễn cưỡng cũng có thể được, tất cả những thứ dư thừa đều phải chuyển ra ngoài, bàn tăng muốn lập một hoa sen trận.”

Bạch Chiêm không nói hai lời, tự động mở cửa mang những thứ dư thừa tất cả ném ra ngoài, những thứ đó cho dù trân quý, ở trong mắt hắn cũng không đáng một đồng.

“Những thứ mà Bạch công tử thường xuyên sử dụng nhiều đều đưa tới đây, hoa sen trận không cần những thứ khác, chỉ cần vật có khí tức của Bạch công tử là đủ rồi, mặt khác, Bạch công tử và Trang tiểu thư hai người có tin vật đính ước hay không?”

Tín vật đính ước... Bạch Chiêm nhanh chóng đi đến bàn trang điểm, lật lật trong một đồng tráp đựng trang sức, không có tìm thấy, lại mở ra mấy cái khác, rốt cuộc tìm được ở trong một cái hộp nhỏ, bên trong chỉ đựng một cây trâm cài.

“Đây là vật ta đưa Hữu Phong trong ngày nàg ấy cấp kê, là do ta tự tay chế tạo, có thể dùng được không?”

Phúc Nguyên tiếp nhận, nhắm mắt cảm thụ một lát, giữa chiếc trâm cài và Trang tiểu thư có một sự ràng buộc nhẹ nhẹ khiến trên mặt hắn hiện lên ý cười, “Bây giờ bàn tăng đã có sáu phần năm chắc.”

Bạch Chiêm vẫn luôn biểu hiện rất bình tĩnh, hẳn quả thật cũng rất bình tĩnh, loại bình tĩnh này giống như đã đem tất cả cảm xúc dư thừa bài trừ ra bên ngoài, chỉ duy nhất còn lại bình tĩnh.

Bởi vì hãn buộc phải bình tĩnh, không thể để bản thân không thể không chế được chính mình.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 202: Trang Chu Mộng Hồ Điệp?

(Edit: Đây là tên bài thơ, nàng nào muốn tìm hiểu thì GG nha)

Trang thư Tình lúc này đang đứng ngây người trước gương.

Người trong gương có một mái tóc ngắn, trên người mặc một bộ áo ngủ màu bạc, ngũ quan thanh tú, nhưng khí chất của nàng đi ra ngoài cũng có thể thu hút không ít những cái ngoái đầu.

Đối với gương mặt này, nếu là lúc trước, Trang Thư Tình sẽ rất vừa lòng, nhưng trước mắt, nàng không vừa lòng nổi.

Kéo kéo mặt của mình, thật đau.

Không phải mơ.

Nhưng mà, rốt cuộc là Trang Chu mộng hồ điệp hay là điệp diễn Trang Chu?

Nàng là ai? Là Trang Thư Tình hay là Trang Tình?

Nếu như kia chỉ là giấc mộng, vậy Bạch Chiêm đâu? Là nhân vật nàng tạo ra trong vô thức sao? Nhưng ma hắc rõ ràng sống động như vậy.

Nàng chưa từng có ảo tưởng gì đối với nửa kia của mình, thời niên thiếu nằm mơ thì cũng là giả cho người có tiền, cho dù lớn hơn mình nhiều tuổi cũng không sao, nhưng sao lại có thể mơ ra một người có hình tượng như Bạch Chiêm?

Còn có cả Thư Hàn, nàng chỉ luôn nghĩ rằng bản thân muốn có một ca ca, chưa từng muốn có một đệ đệ, em trai, em gái trong cô nhi viện cũng đã đủ nhiều rồi.

Chuyện này, rốt cuộc là sao vậy?

Chuong điện thoại di động đột ngột vang lên, Trang Thư Tình chờ dẫn đi về phía giường, hình như lúc thân thể này tỉnh lại, nàng đang nằm trên chiếc giường này.

Nói cách khác, nàng chỉ ngủ một giấc mà thôi.

Thật buồn cười, giống như đã từng trải qua một đoạn nhân sinh, hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Trong mơ, nàng có người thân, có người yên, hiện tại, ai có thể cùng nàng?

“Trang Tình, cậu làm sao vậy? Đang cười hay là đang khóc, ở yên trong nhà chờ ta, tớ lập tức đi qua.”

“Không cần, tớ không bị bệnh, chỉ là... mơ một giấc mơ rất đặc biệt, nhất thời chưa thể hồi thần, tớ sẽ đến.”

Đầu bên kia điện thoại vẫn mãi luôn xác nhận, “thật sự không có chuyện gì?”

“Ừm. Không có chuyện gì, cúp, lát nữa gặp.”

Đánh giá căn phòng thuê này, rõ ràng là nơi vô cùng quen thuộc, nhưng lúc này lại có vài phần xa lạ.

Mở tủ quần áo ra, bên trong không có trường bào rộng tay, không có áo cánh vải và giày lót đế. Mỗi kiện quần áo, kiểu dáng đều rất ngắn gọn hào phóng.

Đứng ngốc một lúc lâu, trang thư tình mới tùy tiện chọn lấy một bộ, nước mắt nàng không ngừng rơi.

Không có tiếng nước nở, không có tiếng động phát ra chỉ lặng lẽ rơi lệ.

Vừa mở cửa ra, luồng không khí nóng lập tức phả vào mặt, đúng rồi,,nơi này cũng đang là mùa hè.

Trang Thư tình nhìn quần dài và áo dài tay nàng đang mặc, không biết đi như vậy ra ngoài có bị cảm nắng hay không.

Một lần nữa quay trở về, lại một lần nữa mở tủ quần áo ra, cầm một bộ áo ngắn tay và quần đùi chuẩn bị đi thay, sau đó yên lặng đem quần đùi bỏ vào, cầm một chiếc quần lửng đi thay..

Căng chân trơn bóng lộ ra ngoài, đeo giày vào, còn chưa đi ra ngoài nàng đã cảm thấy không được tự nhiên.

Cuối cùng vẫn nhận mệnh quay trở lại thay quần dài và giày vải.

Nơi ở của nàng cách cửa hàng thú cưng không xa, đến đó khoảng mười phút đồng hồ.

Cho dù đã đeo kính râm, nhưng khi đến cửa hàng thú cưng cũng bị chói không ý mồ hôi.

“Trang Tình, cậu bị điên sao? Hôm nay trời nóng nhưng cậu lại mặc nhiều như vậy, sao không học phụ nữ Arab, che hết mặt và cổ luôn đi.”

Tuy rằng nói như vậy nhưng vẫn nhanh chóng kéo nàng về phía điều hòa.

Đây là chủ của cửa hàng thú cưng, Lưu Chân Chân, hai người đều là người đơn giản, hai năm ở chung rất nhanh chóng liền trở thành bạn tốt.

Trang Thư Tình túm người lại, “Bây giờ không thể trực tiếp đứng trước điều hòa.”

“Đúng đúng, tớ quên mất cậu là bác sĩ.” Lưu Chân Chân nói móc nàng một câu, cũng không tiếp tục kéo nàng, “Sao lại như vậy, mới có một đêm đã giống như thay đổi thành người khác.”

Với cậu đó chỉ là một buổi tối, nhưng với mình đó là hai năm, Trang Thư Tình cười khổ, trong lòng nhịn không được có chút khó chịu, “Đại khái là bị bệnh rồi.”

Thấy khóe mắt nàng còn ửng hồng, xem ra là đã khóc, với tính tình này của nàng mà còn khóc, vậy nhất định là đã phát sinh chuyện đại sự, Lưu Chân Chân không có tiếp tục truy vấn, chỉ hỏi: “Nếu như có chuyện gì khó khăn cứ nói với tớ, nếu là tiền thì không có vấn đề gì.”

“Biết cậu có tiền rồi.”

“Chị đây chính là người có tiền, chỉ thiếu mỗi nam nhân để có thể hưởng thụ.” Lưu Chân Chân kiêu ngạo giương cằm lên, chỉ vào một con chó quý mà một khách hàng vừa đưa tới: “Làm việc đi tỷ tỷ tăng lương cho.”

”Tuân mệnh, đại tỷ.”

Lưu Chân Chân vừa đi, nét mặt Trang Thư Tình liền thoải mái không ít, tâm trầm xuống.

“Gâu gâu.”

Trang Thư Tình sửng sốt, nàng nghe hiểu lời nó nói, nó nói đuôi nó có chút đau.

Ngày hôm qua, ở nơi này ngày hôm qua, mặc dù nàng có duyên với động vật nhưng nàng không thể nghe hiểu.

Vì để xác định bản thân không có nghe nhầm, Trang Thư Tình cẩn thận nhắc đuôi nó lên kiểm tra, trong đám lông xù có một cây gai nhỏ ghim vào.

Chó là loài động vật rất mẫn cảm, không biết cây gai này bị ghim vào thịt đã bao lâu, khiến cho nó đã quen với đau đớn ở chiếc đuôi.

Cầm lấy dụng cụ, trừ độc, nhổ đi cái gai, cho dù tâm tư nàng không đặt ở đây, nhưng động tác vẫn vô cùng thuần thục.

Cửa hàng thú cưng không nhỏ, vừa chữa bệnh vừa có dịch vụ chăm sóc làm đẹp cho thú cưng, ngoài Trang Thư Tình ra bên trong tiệm còn có những nhân viên khác.

Bác sĩ thì ó ba.

Đại khái bởi vì nàng là người đến sau, lại có quan hệ tốt với chủ cửa hàng nhất nên quan hệ của nàng với hai người còn lại rất bình thường, có thể coi như là người xa lạ có chút quen biết.

Mò mẫm lăn lộn mấy năm trong xã hội, Trang Thư Tình rất quen với hình thức ở chung như vậy, đối với mọi người cũng tất nhiên mang theo vài phần đề phòng, lúc này cho dù nàng ắt muốn nói chuyện với nó để xác định bản thân có phải thật sự nghe hiểu lời động vật nói hay không nhưng chỉ có thể sờ sờ đầu của nó, dùng giọng bình thường nhẹ nhàng nói: “Thoải mái hơn chút nào chưa?”

Con chó nhỏ cọ cọ lòng bàn tay nàng, “Gâu gâu.”

Đau đau.

Trang Thư Tình nhắm mắt lại, dùng hết khí lực toàn thân mới có thể chống đỡ bản thân không lộ ra vẻ khác thường.

Nơi này không phải Chu Quốc, nàng không phải Trang Thư Tình năm quyền cao trức trọng trong tay, cũng không có một người cường đại như Bạch Chiêm để che chở cho nàng.

“Trang Tình, có chút không thoải mái sao?” tiếng bước chân dừng lại bên người nàng, là Nhậm Vi, một vị bác sĩ thực y khác trong cửa hàng.

Trong căn phòng mắt mờ, nhưng trán Trang Thư tình lại đổ đầy mồ hôi, nàng mở to mắt, bình tĩnh đáp lại, “Hắn là cảm lạnh, tối qua bất điều hòa quá thấp.”

Nhậm Vi rất dễ dàng tiếp nhận lời giải thích này, người trẻ tuổi thường tham lạnh, “Vậy thì nên chú ý một chút, hôm nay trời nóng sẽ hơi khó chịu, chuyện cũng không nhiều, ta và Lưu Giai có thể ứng phó được, người đi xin nghỉ đi.”

Trang Thư Tình cũng không tiếp tục kiên trì, “vậy đành nhờ hai người rồi.”

“Không có việc gì, lúc trước ta đã xem qua, cũng không có việc gì nhiều.”

“Lưu Giai, có thể chứ?”

Lưu Giai đẩy kính mắt, “Qua vài ngày nữa ta có chuyện muốn xin nghỉ nửa ngày.” Nhậm Vi rất tự nhiên thể hiện thiện ý với nàng, hiện tại Trang Thư Tình rất vui vẻ nhận ý tốt của nàng.

Đây là điều kiện, Trang Thư Tình gật đầu đáp ứng, đi ỏi một tiếng xin phép với Lưu Chân Chân sau đó liền rời khỏi cửa hàng thú cưng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 203: Vẫn Là Giấc Mộng Trang Chu?

Nhưng nàng cũng không trở về.

Mà bắt xe buýt, mang theo bao lớn baonhỏ, không lâu sau nàng dẫn nhìn thấy nơi mà mình rất quen thuộc.

Đây là nơi nàng đã sống cả nửa đời, mở cửa ra, Trang Thư Tình dặn bản thân rằng không nên nghĩ lung tung nữa.

“Là chị Tình, chị Tình về rồi!” Đứanhỏ mở cửa khoảng bảy tám tuổi, mang cặp kính rất dày, gọng kính bi gãy, phải dùng băng keo để cố định lại, gương mặt mang vẻ cảnh giác, nhưng sau khi thấy người tới là Trang Thư Tình lập tức liền cười sáng lạn.

“Hôm nay Kỳ Kỳ đảm nhiệm trọng trách gác cửa sao? Đến đây, có thưởng.” Lấy một khối chocolate từ trong túi ra đưa cho đứa bé, Trang Thư Tình sờ sờ đầu, cười rất ôn nhu.

Kỳ Kỳ vui vẻ cười híp cả mắt, nhưng vẫn cố kìm lòng không mở ra ăn, mà đóng cửa lại, kéo Trang Thư Tình đi vào trong, “Hôm nay viện trưởng có chút không thoải mái, chị Mẫn đã đưa viện trưởng trở về phòng.”

Mẫn? Ở thế giới kia cũng có một người.

“Chị Tình, Viện trưởng sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Đứanhỏ không quay đầu lại, nhưng sự mờ mịt lo lắng trong giọng nói vẫn có thể nghe ra được, Trang Thư Tình ôn nhu trấn an, “Đương nhiên

là không có việc gì rồi, viện trưởng đã lớn tuổi, người già sức khỏe thường hay thất thường, chị đã hẹn cho bác sĩ, hôm sau sẽ mang viện trưởng đi làm kiểm tra, uống thuốc đầy đủ là sẽ tốt lên thôi, Kỳ Kỳ không cần lo lắng, cũng nói với các anh chị em khác không cần lo lắng.”

“Vâng.” Kỳ Kỳ lập tức liền cao hứng trở lại, hẳn luôn luôn tin lời của chị Tình nhất.

Con nít còn chưa biết, đây chính là giai đoạn mấu chốt của con người, lão, rồi đến bệnh, sau đó là tử.

Trang Thư Tình nhìn khoảng sân của cô nhi viện, không có thay đổi gì mấy so với lúc trước, sao lại có thể không già chứ? Nàng cũng đã trưởng thành, trong ký ức của nàng, từ khi nàng tới đây, mái tóc viện trưởng đã đầy màu trắng.

Chỉ là bà ấy vẫn hiền lành như trước.

Nhìn vị lão nhân đang nằm nửa tựa trên giường, bị thương trong lòng Trang Thư Tình không thể đè nén. Bà ấy sẽ chết, nàng không muốn viện trưởng chết đi. Nếu như những ngày kia chỉ là mộng, nàng tình nguyện mong rằng những tháng ngày hiện tại có thể trôi qua thật mau.

Từng đã có một nam nhân toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, đem tất cả mọi thứ tốt nhất đưa đến trước mặt nàng, cho nàng sự thành tâm tuyệt đối, đó là thứ tình cảm sạch sẽ nhất, nàng sao còn có thể coi trọng những người khác?

Nhưng một đời người, lẻ loi trong cái thế giới này, nàng phải làm sao để tiếp tục tiếp nữa?

“Làm sao vậy? Con bị ai khi dễ?” Viện trưởng vỗ vỗ cô gái đang nằm ở bên người mình khóc đến run rẩy, phát sinh chuyện gì khiến một nha đầu cứng cỏi lại có thể khóc thành như vậy?

Trang Thư Tình chỉ gục đầu bên người viện trưởng, dù thế nào cũng không ngẩng đầu lên. Lúc này nàng rất khó chịu. Nàng đã không rõ là khóc cho bản thân nhiều hơn hay vì viện trưởng nhiều hơn.

Vậy vậy tay cho những người khác đang ở trong phòng, những người đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Trang Thư Tình mới ngồi dậy, ánh mắt sưng đỏ, “Viện trưởng, ngài có hối hận không? Tồn sức cả đời vì chúng con, dù cho bản thân có đau đớn cũng chỉ có thể chịu đựng một mình. Chưa từng ăn ngon, mặc đồ tốt, cho dù viện trưởng đã từng có rất nhiều lựa chọn khác nhưng ngài lại bỏ qua, hiện tại, viện trưởng có hối hận không?”

“Hối hận, quả thật là vô cùng hối hận.” Viện trưởng hiền lành cười nhìn nàng, ánh mắt mềm mại. “Khi đó... Dùng lời hiện đại mà nói thì hẳn là đang trong thời kỳ mãn kinh. Cảm xúc vô cùng khó khống chế, thường xuyên sẽ nổi giận. Nếu như ta không buông tay những cơ hội lúc trước, có phải sẽ sống hạnh phúc như con nói, ăn sơn hào hải vị, mỗi ngày mặc một bộ đồ mới, mà không phải như lúc này, ngày ngày lo lắng cho bọn nhỏ, lúc trước, quả thật đã ngẫm tới.”

Viện trưởng cười, mang theo sự cảm khái, “Nhưng, trừ khoảng thời gian kia ra, phần lớn tất cả những thời điểm khác ta đều vui vẻ, những đứa trẻ ta nuôi lớn đều có lương tâm, những người trong tay chỉ cần hơi có chút tiền đều sẽ mang đến cho các đứa nhỏ ở đây, ta nghĩ, nếu lúc trước ta bỏ qua, giao bọn trẻ vào tay người khác, nói không chừng bọn nhỏ sẽ phải chịu khổ, hoặc bọn nhỏ sẽ không biết làm cách nào thể hiện thiện ý của chúng nó với người khác, chỉ cần nghĩ rằng những đứa nhỏ ta nuôi dưỡng đều có ích cho xã hội a liền cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và thỏa mãn, sự thỏa mãn, giàu có về mặt tinh thần này không thứ gì có thể sánh bằng, ta có thể khẳng định, cho đến ngày ta chết ta nhất định cũng không hối hận, thứ ta lo lắng duy nhất đó là sau khi ta chết người lên thay có thể sẽ là người không tốt, chỉ xem nơi

này là bậc thang để tiến lên mà không dụng tâm chăm sóc cho mấy đứa nhỏ, Tình Nhi, nếu như chuyện này xảy ra, ta dù chết cũng không nhắm mắt.”

Trang Thư Tình căn môi lắc đầu, “Còn có chúng con, ai dám ngược đãi bọn nhỏ, chúng con sẽ khiến người đó không thể ở lâu trong này, thực sự nếu có một ngày như vậy, con sẽ ở lại đây, thay ngài trông nom cho bọn nhỏ, để chúng có thể yên ổn lớn lên.”

Viện trưởng nhẹn hàng vỗ tay nàng, “Con có tâm là đủ rồi, nhưng viện trưởng không đồng ý muốn con đi con đường này của ta, ta đã đi qua nó mấy thập niên, hiểu quá rõ những khó khăn trên nó, ta không muốn con cũng trải qua những chuyện như vậy, hiện tại thu nhập của con cũng tốt, con cũng không phải người tiêu tiền như nước, để dành một chút, về sau nếu có ai cần trợ giúp, con có thể giúp người ta một phen là được.”

“Viện trưởng...”

Trang Thư Tình làm một đứa trẻ kiên cường, viện trưởng nuôi nàng từ nhỏ lớn lên nên cũng biết, thấy cảm xúc của nàng hôm nay cũng biết sự tình xảy ra không phải nhỏ, “Có phải có người nào làm con thương tâm hay không?”

Trang Thư Tình lắc đầu, lại gật gật đầu.

“Con mơ một giấc mơ, làm một giấc mơ rất dài.” Trang Thư Tình ôm lấy tay viện trưởng, đem tất cả những gì nàng thấy trong mộng kể ra hết, từng chuyện từng chuyện, vừa kể, nước mắt không ngừng rơi, thanh âm có khi nghẹn ngào, có khi lưu loát, tựa như... nàng thật sự đã trải qua hai năm đó vậy.

Viện trưởng vẫn một mực an tĩnh nghe nàng nói, nàng năm nay đã sáu mươi tám, trải qua rất nhiều khó khăn, cũng đã thấy những gì mà bọn trẻ chưa từng thấy, nàng sẽ không coi rằng chuyện này chỉ là giấc mộng.

không có ai mơ một giấc mơ hoàn chỉnh như vậy, cần trọng như vậy.

Nhưng nàng lại không dám nghĩ đến một phương hướng khác.

Con người đều e ngại khi đối diện với sự thật, nàng cũng vậy.

“Con muốn đi không? Trở về lại thế giới trong giấc mơ kia? Con có nhớ những người ở đó không?”

“Nhớ, rất nhớ.” Trang Thư Tình cười buồn, “Viện trưởng, con không muốn kết hôn.”

“Đó chưa hẳn là một giấc mơ, có chút cơ duyên không phải ai cũng có thể gặp được, nhưng mà không có nghĩ là nó không tồn tại.”

Viện trưởng là người từng trải qua nhiều năm tháng, ánh mắt của nàng khiến cho Trang Thư Tình gần như rơi vào tuyệt vọng lại một lần nữa tìm thấy hi vọng.” Con người nói đến cùng là phải trải qua thì mới biết được, không nỗ lực, về sau sẽ hối hận.”

“Con không biết bản thân phải nỗ lực như thế nào, hướng đi đâu con cũng không biết.” Trang Thư Tình cúi đầu, “Nhưng nếu không thử một lần, sao con có thể cam tâm.”

“Vậy là được rồi, là mộng hay thực, thử mới biết được.”

Viện trưởng cẩn thận đánh giá nét sáng rọi trên mặt tiểu cô nương, cẩn thận có thể nhìn thấy nàng quả thật đã có chút thay đổi, sự thay đổi này giống như thói quen dần dần bị cuộc sống ảnh hưởng, độ cong khi ngẩng đầu, động tác uống trà, đã không giống với Trang Tình của trước kia.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 204: Tìm Đường

Nhận được sự duy trì của viện trưởng, Trang Thư Tình đã có quyết định.

Nếu những chuyện kia chỉ là giấc mơ, nàng cũng hi vọng có thể trở lại giấc mơ đó một lần nữa, để nàng có thể tạm biệt những người ở đó, để nàng có thể gặp lại người kia một lần.

Cho dù đó chỉ là nhân vật hư cấu trong giấc mơ, nàng cũng không muốn hãm thương tâm.

Người kia không đáng phải sống trong sợ hãi, bất cứ cảm xúc tiêu cực gì cũng không nên thuộc về hắn, không nên xuất hiện trên nét mặt hắn.

Mà nếu như, nếu như đó không phải là một giấc mơ, nếu như... đó thật sự là cơ duyên của nàng... Nếu như có thể lựa chọn, sẽ không có gì vương vấn mà lựa chọn ở lại.

không được nghĩ, hiện tại không phải là thời điểm để suy nghĩ những chuyện này, Trang Thư Tình tự nói với bản thân, nếu như thật sự phải suy nghĩ, thì trước hết phải xác định những chuyện kia có phải là giấc mơ hay không, Hay là do tinh thần nên không ổn định mới có thể tưởng tượng ra được những chuyện như vậy.

Trở về nhà, đóng cửa lại, Trang Thư Tình đứng ở trước cửa liêu mạng hồi tưởng lại những chuyện trước khi mơ giấc mơ kia nàng đã làm những thứ gì.

Sau khi tan tầm trở về nhà tùy tiện ăn một chút, sau đó, mở máy tính.

đi đến trước bàn học, mở máy tính ra, xem chút tin tức, về nhạc vừa đọc sách y... Đúng rồi, chính là cuốn sách này.

Cầm cuốn sách bên trên tay, Trang Thư Tình tiếp tục suy nghĩ, hình như vào lúc 10 giờ nàng có nhận một cuộc điện thoại, là do bạn học cũ gọi tới, hẹn thứ bảy tuần này sẽ mang viện trưởng đến chỗ của nàng để kiểm tra sức khỏe.

Tiếp tục suy nghĩ những chuyện sau đó, tiếp sau đó là như thế nào nữa? Đúng rồi, tắt máy tính, uống một ly nước ấm, sau đó tắm rửa. Sau đó thay bộ áo ngủ ngày đó, nàng lại sắp xếp một số chuyện, làm xong cũng vừa đúng 11 giờ. Sau đó lên giường.

Đợi đến khi nàng mở mắt ra thì đã là Trang Thư Tình.

Trang Thư Tình nằm trên giường, cố gắng để ngủ. Nàng thôi miên chính mình, sau khi tỉnh ngủ, nàng sẽ lại là Trang Thư Tình.

Một lúc lâu mới vất vả ngủ được, ngày thứ hai mở mắt ra. Vẫn là trần nhà màu trắng, vẫn là căn phòng nàng đã mua.

Nản lòng che mặt, trang thư tình cố vũ bản thân, không thể hấp tấp, một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì 10 ngày 20 ngày. Nếu như lại không được, thì nàng sẽ nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà bây giờ này còn phải đi kiếm tiền, cho dù sau này mình vẫn như thế, hay thật sự có thể trở về thế giới kia. Thì làm cũng phải cố gắng kiếm nhiều chút tiền để trợ cấp cho cô nhi viện, ở thế giới này, thứ làm vướng bận nhất chỉ có cô nhi viện.

Cứ 2 ngày như vậy, nàng liền gầy đi.

Lưu Chân Chân gọi nàng vào phòng, ngẩng đầu hỏi, “Mấy ngày nay cậu bị bệnh hay sao mà sắc mặt trông có vẻ kém vậy? người ta muốn giảm

béothìkhôngđược, Còn cậuthìmỗi ngày đều gầy? Chỉ cần bán bí phương này rathìcậukhôngcần phảiđilàm công ở đây nữa đâu. thu xếpđi, tớ đưa cậuđibệnh viện kiểm tra.”

Bán? Bí phương? Mắt Trang Thư Tình lập tức trở nên sáng ngời, đâykhôngphải là biện pháp để trở về hay sao? đưadithuật từ thế giới này sangmộthế giới khác,Ngoài ra, điều kiện là y thuật đó phải có tác dụng với thế giới kia.

Trang Thư Tình kiềm chế tâm tình kích động, giữ chặt lấy cổ tay Lưu Chân Chân, “Chân Chân, cậu có muốn làmmộtcuộc buôn bán lớn haykhông?”

“khôngmuốn.” Lưu Chân Chân tuyệt đốikhôngđộng tâm, “Cửa hàng này mỗi thángđãlời rất nhiều, đủ để nuôi sống tớ. Có nhiều tiền hơn để làm gì, càng nhiều tiền càngkhôngtìm được bạn trai.”

“Là vì cậu sợ bọn họkhôngđủthậttâm.” Trang Thư Tình cắt đứt lời của nàng, giờ mới kịp phản ứng ra đề tàiđãbị kéo sang hướng khác, “Cậukhôngmuốn cũngkhôngsao,sẽcó rất nhiều người muốn nhưng, Chân Chân, người tớ tin được chỉ cómộtminh cậu, Nếu như cậu muốn, Tớisẽđể lại cho Lưu Gia.”

Lưu Chân Chân liếc mắt nhìn nàng, “buôn bán thứ gì?”

“Trong tay ở có mấy phương pháp cổ truyền.”

Lưu Chân Chân tuy rằng cũngkhôngquan tâm nhiều đến việc buôn bán trong nhà, nhưng nhà nào mấy đời tích góp từng chútmộtbuôn bán, mưa dầm thấm đất cũngkhôngphải làkhôngghiếu thứ gì, lợi nhuận có được từ những phương pháp cổ truyền nàyẽmang lại lợi nhuận vô cùng to lớn, chỉ cần tưởng tượng nàng cũng có thể nghĩ được.

“Là từ đâu?”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Bí phương không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của con người, nhưng tôi không thể nói cho cậu làm sao tôi có thể biết.”

“không ảnh hưởng đến sức khỏe là được, cậu chờ một chút, Tôi gọi điện thoại.” Lưu Chân Chân mở di động, không thể ấn vài cái, tìm được tên lập tức gọi qua.

“anh Hai, có bận không?”

“anh đến chỗ của em một chuyến, ừm, bây giờ, có chuyện rất quan trọng, không thể nói trực tiếp qua điện thoại.”

“Được, em ở đây đợi anh.”

Cúp điện thoại, Lưu Chân Chân đóng điện thoại lại, nói: “Tớ cũng có chút tư tâm, những gia tộc như của chúng tớ bất cứ chuyện gì cũng không thể làm việc qua loa, anh trai của tớ tuy rằng là người thừa kế có đủ tư cách nhất, nhưng sau chúng tớ còn có một em trai khác mẹ, nếu như cuộc sống của tớ còn có thể tiếp tục tự do tự tại, thì anh trai của tớ phải luôn là người nắm quyền, Trang Tình, chỉ cần phương pháp của cậu có sử dụng, gia chủ của Lưu Gia bất cứ ai cũng không thể chen lọt, hơn nữa, việc này nếu giao vào tay anh hai, tớ ở cam đoan rằng cậu sẽ không chịu thiệt.”

Trang Thư tình nói thế nào thì cũng là người từng cầm quyền cao, cho dù là trong giấc mơ thì chuyện đã trải qua cũng có thể ảnh hưởng đến nàng, “Chuyện này tớ hiểu, nếu như tôi dẫn chuyện này với cậu, tức là tớ thật sự tin tưởng cậu, cũng tin tưởng người cậu chọn.”

Lưu Chân Chân giữ lấy tay nàng, nắm chặt.

anh trai của Lưu Chân Chân gọi là Lưu Bác, lúc bước vào trên mặt đeo một chiếc kính màu đen, vóc người rất cao, mặc áo sơ mi trắng quần tây rất ra dáng của một đàn ông thành đạt.

“Chân Chân, có chuyện gì mà không thể nói trong điện thoại.” Lịch sự gật đầu với Trang Thư Tình coi như chào hỏi, Lưu Bác cương chiều xoa xoa đầu em gái mình, hiển nhiên có thể thấy thấy tình cảm của hai anh em rất tốt.

“Tóc của em rồi hết cả lên.” Lưu Chân Chân nhiên người né tránh, “anh, đây là Trang Tình.”

Giới thiệu một câu, Lưu Chân chân rất tự nhiên đi đến đóng cửa lại, sau đó nhìn qua mắt mèo quan sát tình huống bên ngoài.

Lưu Bác nhìn động tác của nàng nương mảy, cẩn thận như vậy?

“Xin chào, Trang tiểu thư.”

Trang Thư Tình rất tự nhiên, thoải mái đưa tay ra, chủ động bắt tay, “Là tôi tìm đến Lưu tiên sinh, tôi sẽ trực tiếp đi vào vấn đề chính, trong tay tôi có một phương pháp y học cổ truyền, không biết Lưu tiên sinh có cảm thấy hứng thú hay không?”

“Y học cổ truyền?” Lưu Bác thú vị nhìn cô gái trước mắt, “hiện tại muốn tìm phương pháp y học cổ truyền thật sự không phải là chuyện dễ, không biết trong tay Trang Tiểu Thư có bao nhiêu phương pháp?”

“Đừng có nói chuyện quái khí như vậy.” Lưu Chân Chân đánh gãy lời nói của anh, bất mãn vì anh không chịu khách khí với bạn của nàng, “Em tin lời của Trang Tình, chúng em quen biết nhau 2 năm qua, Trang Tình chưa bao giờ nói chuyện mà không giữ lời.”

“Chân Chân!” Lưu Bác bắt đặc dĩ, “Dù sao thì anh cũng phải hỏi rõ ràng một chút, Nếu phương pháp này là thật, chỉ bằng một đơn thuốc, có thể bằng được cảm mạo sản nghiệp.”

“Những thứ đó em không hiểu, em chỉ biết, trước giờ những chuyện mà Trang Tình nói ra, nàng đều đã có nắm chắc, nếu như ngay cả sự tín nhiệm cơ

bản cũng không có, thì còn nói gì đến chuyện hợp tác.”

Lương Bác cứng họng. Lời này hẳn thật sự không thể nào phản bác!

Trang Thư Tình cười, đẽ lại tay Lưu Chân Chân, “Phương pháp là thật, tổng cộng có 3, tất cả tôi đều nhớ rõ, nếu như anh không tin, hiện tại tôi có thể viết ra, anh chỉ cần tìm người đi nghiệm chứng. nhưng mà phải làm cẩn thận một chút, đừng để người khác nhập được tiện nghi, Chân Chân, cho tớ mượn giấy bút.”

“Ờ trên bàn có đó.”

Trang Thư Tình đương nhiên không phải chỉ biết có ba, đoạn thời gian trước khi Chỉ Cố trở về, những ngày rảnh rỗi, làm đều sẽ trao đổi cùng ngự y, cũng sẽ lấy ra một ít phương thuốc để thảo luận, không phải tất cả phương thuốc nào cũng đều thích hợp với thế giới này, nhưng có mấy phương thuốc dưỡng thân kiện thể lại rất thích hợp.

Nếu không phải là do không muốn chọc người khác chú ý, đừng nói là ba. nhiều hơn nữa cũng không là vấn đề, nhưng khi nghe Lưu Bác nói một đơn thuốc cũng có thể dựng lên được một sản nghiệp, nàng liền có chút hối hận, 3 phương thuốc là quá nhiều.

Trang Thư Tình chỉ viết một đơn, được liệu, khối lượng. Hành văn liền mạch lưu loát.

Lương Bác âm thầm quan sát nàng. thấy nàng chắc chắn như vậy trong lòng càng tin tưởng. Nếu thực sự có 3 phương pháp y học cổ truyền...

Lưu Gia, ha ha.

Cầm tờ giấy lên, Trang Thư Tình thối theo quán tính, sau đó... nàng muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lưu chân chân đã cười nghiêng trên ghế sofa.

Tuy rằng Lưu Bách không có thất thố, Nhưng ý cười trên mặt cũng không che giấu được, nhận lấy phương thuốc, đưa cho nàng một các bậc thềm, “Trang tiểu thư từng học trung y hay sao? Thói quen này chỉ có trung y mới có.”

“Ừm, trên thực tế, tôi học tây y 8 năm, sau này có một chút trung y.” Lúc đầu có chút xấu hổ, sau đó Trang Thư Tình rất nhanh liền trấn định lại.”

Lưu Chân Chân ý nhíu mày, “ Tớ chưa nghe cậu kể chuyện này, cậu học tây y vậy sao phải đến chỗ này của tớ làm thú y?”

“Bởi vì tớ bị người ta hắt một thùng nước bẩn không ngẩng đầu lên nổi, thanh danh đã bị hủy hết, không có bệnh viện nào dám thuê tớ.” Chuyện năm đó khiến nàng vô cùng thống khổ, nay nhắc đến lại héo hắt, Thậm chí lời nói còn mang chút chế nhạo, ừm, cảm giác không sai.

Nhìn ánh mắt kỳ quái của Lưu Chân Chân, Trang Thư Tình cười vô cùng tiêu sái, “Cậu cũng biết là tớ cần tiền, nếu tiếp tục so đo những chuyện như vậy thì làm sao có thể sống sót, cho nên tớ đi học Thú y hai năm, chứ không làm sao? Cậu nghĩ giấy phép của tớ là giả?”

“Tên vương bát đản nào dám hắt nước bẩn lên người cậu?”

“Chuyện cũ rồi, trước kia không phải cậu nói Lưu gia ở trong y dược thế gia ai cũng không thể chen lọt hay sao? Công việc bác sĩ không thể làm giả được, bọn họ có thể may mắn lợi dụng tớ để thoát khỏi một kiếp, nhưng lần sau thì chưa hẳn, bây giờ trèo càng cao thì sau này té sẽ càng đau, cứ chờ đi.”

“Là cậu quá hiền.” Lưu Chân Chân bĩu môi, “Nếu như cậu là bác sĩ, xem ra không cần phải đưa cậu đến bệnh viện, chắc, vào cửa tiệm của tớ làm thú y thì thật đúng là may mắn, có một người học y mười năm xem bệnh cho chúng nó.”

Lưu Bác cẩn thận gấp lại đơn thuốc bỏ vào túi, sau khi biết được nàng là người học y mười năm, ánh mắt nhìn nàng quả thật nặng hơn rất nhiều, là lừa hay là ngựa, kiểm tra xong rồi nói, “Trong vòng hai ngày nay có thể cho tôi cách liên lạc với cô được không?”

“Có thể.” Trang Thư Tình sáng khoái đáp ứng, nhìn hai huynh muội có chuyện muốn nói, nàng rất thức thời đưa ngoài.

Lưu Chân Chân đến bên cửa sổ, như có đắm chiêu nhìn bóng dáng của Trang Tình, nàng cảm thấy Trang Tình mấy ngày nay có chút kỳ quái, nhưng nếu kỳ quái ở đâu nàng thật không nói ra được, điều suy nhất nàng có thể khẳng định là Trang Tình đã gặp phải chuyện gì đó.

“anh hai, anh không thể để cô ấy chịu thiệt.”

“Em cho cô ấy là em hay sao?” Lưu Bác sóng vai cùng đứng với nàng, cùng nhìn theo bóng dáng của Trang Thư Tình, “Đầu tiên nói là có ba phương pháp, nhưng lại ghi có một, em nói thử coi, nếu như phương pháp này là thật, ta lại không đưa cho nàng đủ những lợi ích mà nàng cần, không chừng nàng sẽ đem hai phương pháp kia đưa cho những người khác trong Lưu gia, để bọn họ cùng lên võ đài với ta?”

Lưu Chân Chân nháy mắt hỏi, “Trang Thư Tình có lợi hại như vậy sao?”

Lưu Bác khẳng định nói, “Có.”

nói không chừng còn lợi hại hơn rất nhiều so với những gì đoán.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 205: Đoán Lo Trước Lo Sau

Bên trong Bạch phủ.

Phúc Nguyên vừa mở mắt ra, Bạch Chiêm liền lập tức hỏi, “Như thế nào?”

Phúc Nguyên lắc đầu, “Nhân quả của Trang thí chủ ở thế giới kia vẫn chưa hết, ràng buộc quá chặt.”

Đáy lòng Bạch Chiêm nổi lên ý lạnh, ánh mắt nhìn người có thể đọc ra thành Lỗ, “ người đã nói là có thể nắm chắc 6 phần.”

Phúc Nguyên không để ý thái độ của bạch Chiêm, “ Nhân quả của Trang tiểu thư ở thế giới kia vẫn chưa đoạn, nhưng không phải là không có cơ hội, chỉ là thời cơ chưa tới.”

Bạch Chiêm thu tầm mắt lại, nhìn về phía hoa sen trận, người trong hoa sen trận vẻ mặt vẫn hồng nhuận, Tuy rằng sắc mặt không tốt như trước, Nhưng bằng mắt thường vẫn có thể nhìn ra được, hai ngày qua, khí huyết của Hữu Phong đã yếu đi rất nhiều.

Thời cơ chưa tới, vậy phải chờ đến khi nào thì thời cơ mới tới?

Vào lúc này, tin tức Trang Thư Tình bệnh nặng đã truyền khắp cả nước, hoàng đế đã mấy lần sai người tới nghe ngóng tin tức, Bạch Chiêm cảm thấy phiền, lập tức đóng cửa Bạch Phủ, bất cứ ai cũng không cho vào.

Đồng Lão Gia Tử tự mình đến cửa.

“Tránh ra, lão nhân ta có quyền gặp mặt cháu gái mình.”

Hướng Tả không Có ý muốn nhường bước, “Đồng lão gia tử thứ lỗi, công tử chính mệnh ra lệnh đóng cửa, chuyện này cũng là suy nghĩ cho Trang Tiểu Thư.”

Việc liên quan đến cháu gái, nếu để xảy ra chuyện, dù là nhỏ hãn cũng không thể khinh thường, nhất thời có ý thoái nhượng, “Tình huống của nha đầu kia rốt cuộc là như thế nào?”

“Thoạt nhìn không có gì khác, tiểu thư chỉ đang ngủ, nhưng mà gọi như thế nào Trang tiểu thư cũng không tỉnh lại, Phúc Nguyên đại sư của Tăng Trí Tự nói mệnh cách của Trang tiểu thư khác với người thường, đại sư đang bày hoa sen trận để cứu Trang tiểu thư, mong lão gia tử an tâm một chút.”Ngữ khí của Hướng Tả trầm trầm, “Chúng ta đều mong trang tiểu thư không xảy ra bất kỳ chuyện gì, mọi người đều tận lực thu xếp ổn thỏa.”

Lão già tử tin lời này, những người khác khó có thể nói, nhưng Bạch công tử hẳn chắc chắn sẽ nghĩ tất cả biện pháp có thể để cứu Tình nha đầu.

Nhưng mà, nếu như tất cả biện pháp có thể nghĩ ra lại vẫn không thể khiến người tỉnh lại thì sao?

Lão gia tử cầm quả trượng, bàn tay run rẩy, không dám nghĩ sâu.

May mắn, hiện tại ở trong triều không xảy ra chuyện lớn, trong đó đa phần là do Tình nha đầu sắp xếp ổn thỏa, khiến cho sự việc không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Những việc nhỏ khác, thái tử và Lục Bộ triều thần có thể xử lý, cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Triều đình không có người cầm lái, nhưng lại quy củ ngoài suy nghĩ của mọi người, quan viên biểu hiện vô cùng thành thật.

Ai cũng không phải là người ngu. Lúc này để xảy ra chuyện, Châm dầu vào ngọn lửa đang cháy của Bạch công tử, không biết hôm sau cái đầu của người có còn trên cổ hay không, ai cũng không dám cam đoan bản thân có thể toàn mạng trước lửa giận của Bạch công tử.

Nhưng mà, họa vô đơn chí là vào lúc này hoàng thượng suy nghĩ quá nhiều, đã bị bệnh.

Vinh Chính mang phương thuốc trình lên, “Tâu Hoàng Thượng, đây là phương thuốc mà Trang tiểu thư khi ở trong cung đã có cùng thần thảo luận về cách ứng phó với bệnh tình của hoàng thượng trong trường hợp khẩn cấp” chính là tình huống trước mắt.

Tuy rằng lúc này hoàng đế cảm thấy đầu của hắn vô cùng đau đớn. nhưng lời của Vinh Chính hắn vẫn có thể nghe rõ, nhưng càng nghe rõ trong lòng Lại càng khó chịu, hắn bị bệnh đã sớm có trong những đoán của nàng. nhưng bệnh của nàng thì sao? Ai có thể giúp nàng vượt qua?

Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hắn không hi vọng những lời này sẽ ứng nghiệm với nàng.

“Dùng đi.”

Vâng.”

“Tiểu nhi.”

Chu Tri Tiểu bước lên phía trước quỳ gối xuống, “Phụ Hoàng, nhi thần ở đây.”

“Thư Tình đối với con cũng coi như là nửa ân sư, trước khi nàng tỉnh lại, con phải giúp nào ổn định lại giang sơn, không thể để nàng mất mặt.”

“Nhi thần... tuân chỉ”

Bởi vì Chu Tri Tiểu biết hẳn phải đứng ra làm chủ. Hoàng đế tuy nhắm mắt, nhưng khoé miệng vẫn hiện lên nụ cười, “Tiểu nhi, Chu Quốc đã được thư tình ổn định lại, con còn cần phải e ngại điều gì? Lúc trước, vì có thể đưa con lên làm thái tử, nàng không tiếc đánh cược với trăm. Mang đến cho con người thầy tốt nhất, thần tử đặc dụng nhất, dân tâm ổn định nhất, một giang sơn như vậy con còn ngồi không vững. vậy, làm sao có thể đáng với tấm lòng của nàng.”

Chu Tri Tiểu muốn nói rằng hẳn sẽ không để cho Trang tử tử phải thất vọng, Nhưng cổ họng giống như bị thứ gì đó chặn lại, một câu cũng không thể nói nên lời.

Hoàng đế cũng không thêm để ý, vừa nói hẳn vừa hồi tưởng lại, mới giật mình phát hiện, thì ra, thời gian cũng chỉ trôi qua có mấy tháng, nhưng, nàng lại có thể khiến cho Chu Quốc hay hình đổi dạng.

Thần tử, ai làm chức lấy, cho dù xảy ra thiên tai và có người ngầm ngầm hãm hại, nhưng lòng trung thành của nhân dân chống đối với Chu Quốc lại mãnh liệt chưa từng có như lúc này. Nghe nói, hai ngày qua đã có một số người đến chùa cầu phúc cho nàng, trong thời điểm sĩ khí của Cúc quốc đang tăng vọt như hiện nay, nhưng những tướng sĩ nàng phái đi vẫn chưa từng rơi vào thế hạ phong..

Hoàng đế suy nghĩ, sau này, con cháu của Chu Quốc đều đang thừa hưởng ân tình của nàng.

“Truyền ý chỉ của trăm, Hộ Bộ thượng thư Lâm Tri và Thái phó Tô Văn phụ trợ Thái Tử giám quốc.”

”Tuân chỉ.”

Vốn dân chúng vẫn không quá tin tưởng rằng Trang tiểu thư bị bệnh nặng, nhưng sau đạo thánh chỉ này, toàn bộ kinh đô đều trở nên yên lặng.

Dân chúng đi chùa ngày càng nhiều.

Trang Thư Tình đương nhiên không biết những chuyện này, bởi vì vẫn không thể đi vào giấc mơ, thậm chí giấc ngủ của nàng cũng ngày càng kém, lúc này nàng còn đang hoài nghi bản thân có chứng ức chế.

Lưu Chân Chân không dám cho nàng làm việc quá nhiều, cũng không dám nàng ở một mình, mỗi ngày đều gọi Trang Thư Tình vào văn phòng của mình để ngồi.

Trang Tình là cô nhi, tình huống hiện tại của Trang Tình lúc này nếu để Trang Tình ở nhà một mình, cô sẽ không yên lòng.

Nhận điện thoại, Lưu Chân Chân nói: “Anh hai của tớ sắp đến.”

Trang Thư Tình ngồi thẳng người.

Lưu Bác vẫn mặc quần tây và áo sơ mi trắng, tay áo vén lên, lộ da rắn chắc màu đồng.

Ngồi xuống vị trí đối diện Trang Thư Tình, lấy kính râm xuống đặt trên bàn, Lưu Bác ngẩng đầu, nhìn vào mắt Trang Thư Tình.

Không cần phải nói gì, Trang Thư Tình cũng biết được kết quả, cho nên mỉm cười, tuy rằng tinh thần không tốt, nhưng lại như người nắm chắc thắng lợi trong tay.

”Trang tiểu thư thật tự tin.”

”Thứ trong tay, tôi vẫn luôn nắm chắc.”

Lưu Bác nhún nhún vai, “Không biết Trang tiểu thư tính toán muốn hợp tác thế nào.”

“Tôi thích nói chuyện với người thẳng thắn.” Trang Thư Tình ngả người dựa vào ghế, tư thái hoàn toàn thả lỏng khiến Lưu Bác càng thêm hứng thú.

Mấy ngày nay hắn đã đem lý lịch của Trang Tình tra xét từ đầu đến cuối, chuyện nàng học y nhiều năm là thật, bị hắt nước dơ lên người cũng là thật, thân phận cô nhi của nàng càng thật, nhưng biểu hiện của cô gái này, quá mức xuất sắc, khí độ của nàng, bối cảnh như vậy không thể nào dưỡng ra được.

Phương thuốc cổ truyền thì càng không thể cầm ra.

nhưng cổ tình cô gái này lại có.

“Ba phương thuốc, hai phần trong đó dùng để đổi lấy 15% cổ phần, cho dù có bị pha loãng như thế nào thì 15% cổ phần của tôi cũng không thể thiếu, không có vấn đề gì chứ?”

“Trên thực tế, con số Trang tiểu thư muốn còn ít hơn dự đoán của tôi.”

“Tôi không có lòng tham quá lớn chỉ cần có đủ tiền là được, 15% cổ phần không phải là con số nhỏ.”

Lưu Bá khẽ gật đầu, “Vậy còn một phương thuốc còn lại thì sao?”

“Cái này, tôi tặng không cho Lưu tiên sinh, nhưng tôi hi vọng, Lưu tiên sinh có thể đáp ứng tôi hai điều kiện.”

”Mời nói.”

Trang Thư Tình đã sớm nghĩ tốt, lúc này không hề lo lắng nói ra: “Tôi đoán anh hắn là muốn rời khỏi Lưu gia để bắt đầu từ con số không, nói như thế, sự tồn tại của tôi là không thể giấu giếm, như vậy, tôi hi vọng Lưu tiên

sinh có thể cam đoan sự an toàn của tôi, cùng với những người có liên quan tới tôi.”

“Đây là điều tôi phải làm, còn cái thứ hai?”

“Cái thứ hai.” Trang Thư Tình buông mắt tầm mắt xuống, “Hi vọng Lưu tiên sinh có thể chiếu cố cho cô nhi viện Trường Thành, những đứa nhỏ ở cô nhi viện muốn đến làm ở công ty, cũng xin Lưu tiên sinh dàn xếp.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 206: Đi Vào Giấc Mộng

Lưu Bác nhúu mày, “Trang tiểu thư là người thông minh, chắc cũng biết được đạo lý: tài có bao nhiêu thì cơm ăn bấy nhiêu, cho dù là đối với mình, hay là người khác đều sẽ có lợi.”

“Tôi biết, tôi nói chuyện vào công ty không phải là vào chức quản lý, mà là ở vị trí thích hợp với bọn họ, nếu học kế toán thì vào tài vụ, Nếu chỉ mới tốt nghiệp trung học, Vậy thì vào xưởng, anh Lưu cảm thấy thế nào?”

“Yêu cầu cô đương nhiên không quá đáng.” Lưu Bác sửa lại dáng ngồi, thưởng thức trong mắt không thể nào che giấu, “Tôi rất kinh ngạc, Trang tiểu thư thế nhưng có thể tận tâm đối với cô nhi viện như vậy, xã hội hiện tại, người biết tri ân cũng không nhiều.”

Trang Thư Tình nhúu mày, tiếp tục nói ra quyết định của mình, “Tôi có việc cần có sự giúp đỡ của luật sư, không biết anh có thể giới thiệu cho tôi người đáng tin cậy, tôi tính mở một tài khoản trong ngân hàng, tiền lãi hàng năm sẽ được đưa vào đó, hàng tháng cố định gửi tiền đến cô nhi viện. Sau này những đứa nhỏ trong đó lớn lên có thể làm chút buôn bán nhỏ, cũng có thể đóng góp cho cô nhi viện, cụ thể phải làm thế nào, đành phải nhờ người có chuyên môn rồi.”

Lưu Chân Chân lúc này đã ngồi xuống bên người Trang Thư Tình, muốn nói gì đó, nhưng lại bị cái liếc mắt của anh trai khiến cô chỉ có thể im lặng.

“Theo tôi được biết, hiện tại trong cô nhi viện có ba mươi hai đứa trẻ, số tiền lớn như vậy...”

“Về sau sẽ nhiều lên, Lưu tiên sinh có tin hay không?”

Anh tin, cho dù có không quan tâm đến đứa nhỏ của mình, thì điều kiện của con hăn cũng sẽ tốt hơn những đứa trẻ trong cô nhi viện rất nhiều, bản tính con người chính là như thế, không liên quan đến thiện ác.

Nhưng mà, “không biết tôi có hiểu sai ý của Trang tiểu thư không? Vì sao tôi lại cảm thấy ngữ khí của cô càng giống như ủy thác, việc này, về sau Trang tiểu thư có thể tự mình quản lý không tốt hay sao?”

“Tôi có chuyện khác cần phải làm.” ngữ khí rất nhẹ, nhưng cả hai anh em đều có thể nghe được sự nghiêm túc trong giọng nói của cô. Lưu Bác đoán, cô an bài nhiều chuyện như vậy, vì trong lòng có chuyện quan trọng muốn làm.

“Sẽ không phụ sự tín nhiệm của cô.”

Trang Thư Tình đột nhiên cười, người nghiêm chỉnh phương thuốc kia có thể tin được?”

“Là thuộc hạ của tôi, sau này vị trí trong công ty cũng có chỗ của bọn họ, có gì không ổn?”

“Kết quả như thế nào anh vẫn chưa nói cho tôi.”

Trong lòng Lưu Bác chuyển qua vài loại ý niệm trái với lương tâm. Nhưng lời cũng không dừng lại, “Bọn họ xác định đây là một phương thuốc dưỡng thân rất hiếm có”.

“Nếu như bọn họ thật sự được anh tín nhiệm, vậy tôi yên tâm.”

“Phương thuốc có vấn đề?” Lưu Bác lập tức phản ứng được, nhưng bọn họ đã kiểm tra qua, sau đó đều vô cùng vui mừng xác nhận đây đúng là một phương thuốc cổ truyền.

“Vấn đề lớn thì không có, chỉ là tôi đã thay đổi một phần nhỏ trong phương thuốc, nhưng sau khi dùng, sẽ có sự chênh lệch gấp mười lần so với phương thuốc thật có chút chênh lệch.”

Cho nên mặc dù đã cho Lưu Bác toa thuốc, nàng vẫn đề phòng, nếu anh ta nổi lên ý xấu, cô sẽ tìm một vị đối tác khác, dùng phương thuốc giống vậy để đả bại hắn.

“Lưu tiên sinh hiểu lầm, tôi không phòng anh, chỉ là phòng những người nghiệm chứng.”

Lưu bá nhìn nàng một cái thật sâu. Cầm lấy di động ra ngoài gọi mấy cuộc điện thoại, Trang Thư Tình hiểu ý của hắn, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Đại khái nửa giờ sau, tin tức lập tức được truyền đến.

Lưu Bác đến Mặt Lưu Bác đến độ không thể nhìn.

“May mắn nhờ có anh Trang tiểu thư giúp một tay, giờ mới biết được Lưu gia thế nhưng để mắt tôi đến như vậy.”

Lưu Chân Chân giật mình, “Anh Hai, ý gì? Ý anh là Lưu gia cho người theo dõi anh? Ai? Là bác? Chú Ba? Hay là...”

“Chỉ cần là Lưu gia, ai cũng không có gì khác nhau, hiện tại người làm chủ Lưu gia vẫn là ba, nếu bọn họ có hành động gì, em cho rằng ông ấy ba không biết? Ông ấy Ông biết, như không làm gì cả. Thậm chí còn không cảnh báo cho anh. Hừ, thật đúng là cha ruột.”

“Có mẹ kế thì sẽ có ba dượng,ã sớm đoán trước.” Lưu Chân Chân cười lạnh, “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần nề tình, anh, đã đến lúc lấy đi cổ phần của mẹ, chúng ta không cần gì hết, ỉ chúng không thể để người khác chiếm được tiện nghi.”

Lưu Bác hít sâu một hơi, “AnhAnh đi một chuyến về nhà ông ngoại, thương bàn với ông ngoại một chút, Thử xem ông ngoại nói như thế nào, Còn có ba đơn thuốc cổ truyền này, khôngphải anh cảm thấy hứ chỉ có chúng tang thú với nó.”

Trang Thư Tình giống như không nghe thấy chuyện của Lưu gia, gật đầu nói: “Chỉ cần 15% cổ phần công tytôi không thiếu, nnhững chuyện kháckhác hai người cứ tùy ý.”

““Yên tâm, Từ gia theo chính trị, chỉ cần bọn họ muốn nhúng tay vào, bước v ai cũng phải suy nghĩ kỹ trước.”

Từ gia là nhà ngoại của Lưu chân chân.

Trang Thư Tình có chút dăm chiêu gật đầu, dân không đấu với quan, Ở chỗ nào cũng vậy, cô nhi viện nếu có quaan trên chống lưng, sau này sẽ không phải sợ nguwofi không có mắt đến quấy rốicần lo lắng nhiều.

Lưu bác rất để bụng chuyện nàyà, hai ngày sau, mọi chuyện cơ bản đều đã được định xong, cho dù là ườngtài chính hay là làm chỗ dựa cho cháu ngoại, Từ giagi cũng đã tham dự vào.

Trang Thư Tình mượn một số tiền lớn từ Lưu Chân Chân, thuê thuê một vị luật sư cực kỳ tài giỏi. trả lương cao Những chuyện tài sản này, giúp đỡ tuyển dụnggiữ làm tốt,Cam đoan sau này tất cả đều sẽ phát huy tác dụng.

Cònhiện tại t

Mà nàng vẫn tìm cách đi vào giấc mơ kia.

Mấy ngày liên tục không thành công,lúc này Trang Thư Tình cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng giống như đi đến một nơi khác, người ở nơi đó, quen thuộc khiến nàng muốn khóc.

“Hữu Phong!”

Nghe được âm thanh đó, Trang Thư Tình lập tức nhìn qua, là hắc, người nam nhân trong giấc mơ của nàng, chỉ là thoát nhìn như gần hơn, sự vui mừng lộ ra từ trong mắt của hắc, chân thật như vậy, nàng sao có thể lừa dối bản thân. Đây chỉ là một giấc mơ sao?

”Chỉ Cố...”

Trang Thư Tình muốn tiến lên, nhưng cơ thể lại giống như có ngàn vạn sức nặng kéo nàng không thể bước tới nửa bước, nam nhân kia rõ ràng đã đi tới trước mặt nàng, nhưng lại không thể đụng đến nàng.

Ảnh dần dần mơ hồ,Trang Thư Tình gấp đến độ hô lớn, “Chỉ Cố,ta làm saota có thể tr trở về, giúp ta trở về, ta muốn ở lại bên cạnh chàng, Chỉ Cố...”

”Chỉ cố!” Vết Nước mắt rơi đầy khuôn mặt Thư Tình, cô lập tức ngồi dậy, đưa mắt nhìn chung quanh, nhìn rõ mọi thứ, nước mắt càng rơi nhiều, nàng nên vui mừng rốt cuộc có thể tiến vào giấc mơ kia, thấy được nam nhân kia, hay nên hay là nên khổ sở vì không thể ở lại nơi đó.

Nhưng mà, chuyện này cho thể cho nàng hi vọng, Đúng, nàng phải nhanh chóng xử lý tốt chuyện ở nơi này, không có bất kỳ vương bá vươnggn rời đi.

Mà bên kia, Bạch Lưu Chiêm cũng lập tức giật mình tỉnh lại.

Nhiều ngày chưa ngủ, vừa rồi không biết vì sao hần lại ngủ, nhưng mà, ở trong giấc mơ hần có thể gặp được HữuHữu Phong Hần! Hần không tin đây chỉ là giấc mơ!

“Đại Hòa Thượng,Sao lại như vậy!”

Phúc Nguyên đại sư bấm đốt tay, “Còn thiếu một chút.”

“Vừa rồi, Quả thật là hữu Phong sao?”

“àBạch thí chủ, bần tăng lúc này đã bần tăng có bảy phần nắm chắc.”

Phúc Nguyên đứng dậy rời khỏi hoa snliên trận đi về phía cửa, Ánh sáng của ngôi sao kia lúc trước vẫn chỉ le lói nhưng lúc này đã hơi tỏa sáng lấp lánh.

“Trang thíc hủ muốn trở về nơi này, nàng đangđã nghĩ tất cả biện pháp để có thể trở về, bần tăng bần tăng không biết nàng đã làm những gì. Chỉ có thể biết là ràng buộc ở thế giới kia đối với nàng đã buông lỏng đi rất nhiều, việc trở về có lẽ sẽ là chuyện sớm muộn.”

Bạch chiêm nhắm mắt lại, Lệ Thú Trong lòng hần đang rít gào muốn hủy diệt,Lúc này con dã thú kia đã Bình ổn Rất nhiều.

“Bần tăng là người ngoài cũng có chút cảm thấy hâm mộ Bạch công tử, con người lúc sống có thể có được quyền quý, duy độc chân tâm là khó cầu, người tuệ chất lan tâm như Trang thí chủ càng là một vị nữ tử khó có được trên đời, về sau, mong rằng Bạch công tử có thể đối xử tốt với nàng.”

Bạch Chiêm sao có thể hứa hẹn cam đoan với một hòa thượng, hần chỉ nghĩ ở trong lòng: Mạng này của hần cũng có thể đưa cho Hữu Phong, Hần nguyện ý vì Hữu Phong mà tiến nhập ma đạo, cũng có thể vì nàng mà bỏ kiếm xuống, nàng muốn hần là người như thế nào, hần có thể trở thành

người như thế đó, Hấn là Bạch Chỉ Cố của Hữu Phong, cũng nguyện vì nàng mà trở thành Bạch Chỉ Cố.

Chỉ cần nàng có thể trở về, chỉ cần nàng ở bên cạnh hấn.

Sát tinh đã dần chìm vào ngủ yên, khóe miệng Phúc Nguyên hơi cong lên, nhưng vẫn tỏ ra trang nghiêm.

Trang Thư Tình không biết nàng nếu thật có thể trở lại thế giới kia thì thân thể này sẽ như thế nào, nên nàng bắt đầu viết di thư.

Không biết đã xé bản nháp bao nhiêu lần, cuối cùng chỉ để lại một tờ giấy mỏng.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ nàng đều đặt nó ở trên bàn, một khi không thể tỉnh lại cũng có thể giao phó cho những người còn lại.

Nàng cũng bắt đầu thúc giục Lưu Bác.

Hiện tại Lưu Bác chỉ cần nhìn thấy điện thoại của nàng hấn lập tức liền đau đầu, cho dù thủ tục liên quan hấn đều đã xử lý đầy đủ, đặt mua xong mọi thứ, nhưng chuyện sao có thể quá mức thuận lợi như vậy.

Mấy ngày qua cũng gầy đi rất nhiều.

Mỗi một xoa xoa mi tâm. Lưu bác Thở dài một hơi, Nói: “Thủ tục đã xong, Ta thu mua một công ty được. Những thứ khác thì phải đợi một khoảng thời gian sau mới có thể đưa đến.”

“Ta hiểu, Chỉ cần xử lý xong những thứ cơ bản, Những chuyện khác ta sẽ không thúc giục.” Trang Thư Tình Cầm lấy một phần thủ tục Đọc lại kĩ càng, sau đó đưa cho luật sư, vừa giới thiệu cho Lưu Bác, “Đây là Trịnh Ninh, luật sư của tôi, cũng sẽ là người theo dõi số tiền trong tài khoản, về

sau hai người hẳn là sẽ có không ít cơ hội tiếp xúc, Trịnh luật sư, đây là Lưu Bác, Lưu tiên sinh.”

Hai người đều đã nghe qua đại danh của đối phương, bắt tay nhau liền coi như nhận thức.

“Tôi sẽ gửi cho anh một phần hợp đồng mà Trịnh luật sư đã đề xuất, Lưu tiên sinh cứ từ từ xem thử có vấn đề gì hay không, nếu không có, chúng ta nhanh chóng ký đi.”

Lưu Bác suy nghĩ một chút, hẳn không có vấn đề gì, chi tiết còn phải nhờ luật sư cân nhắc, “Hai giờ chiều ngày mai gặp ở Tân Giang lâu.”

“Được.”

Lưu Bác vừa đi, Trang Thư Tình cũng để luật sư ra về, giữ lấy Lưu Chân Chân ngồi xuống bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: “Cậu lại mời một người.”

“Còn cần cậu nói, vào thời điểm câu hợp tác với anh trai tớ, tớ đã sớm dự liệu đến.” hốc mắt Lưu Chân Chân có chút hồng, nhưng vẫn cười, “Cậu đã hợp tác với anh trai tớ rồi, về sau sợ là sẽ ít gặp cậu hơn, đại ca của tớ rất có hảo cảm với cậu, nếu không, hai người thử xem.”

Lời nói nghe như vui đùa nhưng Trang Thư Tình biết nàng nói thật, ánh mắt Lưu Bác nhìn nàng có chút thay đổi, nhưng nàng biết, trong đó có lẽ có yên mến, có thưởng thức, càng nhiều những thứ khác, nhưng duy độc lại không có tình yêu đơn thuần.

Nàng đã tự mình cảm nhận được một thể nào là tình yêu đơn thuần, làm sao còn có thể để những thứ này vào mắt, Lưu bác không phải người có thể mang đến tình yêu cho nàng, hẳn là người làm ăn, lợi ích luôn đặt lên hàng đầu.

“Chân Chân, thân thể ta không tốt, sợ là không vào được cửa của Lưu gia, nhưng mà chúng ta là bằng hữu, tớ vẫn sẽ nhớ cậu.”

“Lời này sao nghe vào tai lại kỳ cục như vậy.” Chân Chân cũng biết hi vọng không lớn, lời Trang thư Tình cũng nằm trong dự đoán của nàng, chỉ là có chút đáng tiếc.”

Trang Thư Tình cười cười đứng dậy, nhìn xung quanh nơi mà nàng đã cư trú hơn hai năm, trong lòng yên lặng ghi nhớ từng thứ.

“Nhưng mà tớ thấy gần đây sắc mặt của cậu càng ngày càng không tốt, nếu có rảnh thì nhất định phải đi làm kiểm tra, bằng không, tớ đi với cậu?”

“Bệnh viện tớ quen thuộc hơn cậu, còn cần người đi cùng sao? Yên tâm, sự tình tớ thu xếp ổn thỏa rồi lại đi.”

Nơi đó là nơi đầu tiên nàng làm việc, nhất định là muốn đi, còn bệnh viện kia, có thể cự tuyệt nàng làm bác sĩ, nhưng có thể cự tuyệt nàng làm bệnh nhân sao?

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 207: Tìm Bùa Hộ Mệnh

ngày Tiếp theo, Hai người cùng mang luật sư đến Tân Giang lâu Để ký hợp đồng.

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ,Tôi khẳng định sẽ là một đối tác khiến anh có thể yên tâm nhất Từ trước đến giờ.”Trang thơ tình đùa giỡn nói, chợt sửa lại đề tài, “ không biết từ trưởng phòng có thể cho tôi thời gian nửa giờ hay không?”

tươi cười trên mặt lưu Bác cứng lại, “nếu là vì hợp tác của chúng ta...”

“phải, nhưng cũng không phải.” Trang Thơ Tình đứng dậy kéo cửa sổ lên, hơi nóng từ bên ngoài truyền vào, át đi cái lạnh của máy điều hòa, khiến cho nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút, “Tôi có một phần lễ vật muốn tặng cho từ bộ trưởng,Nhưng mà, nế như từ bộ trưởng không có thời gian,Tôi cũng không bắt buộc.”

Là một phương thuốc nữa!

Lưu bát cơ Hồ có thể lập tức đoán được,Nàng có thể lấy ra 3 phương thuốc cổ truyền, chưa chắc sẽ không có phương thuốc thứ tư.

Chỉ là nếu như lấy một phương thuốc cổ truyền để mang đi tặng lễ, hồ đồ rồi sao?

Nhưng mà, bất kể là vì lý do nào, thì hần cũng không có đạo lý sẽ đem đồ tốt như vậy đẩy ra bên ngoài.

“ chờ một lát.”

Cửa đóng lại, trang thư tình cũng không quay đầu.

Rất nhanh, Cửa lại một lần nữa được mở ra, “ông ngoại nói, Đang chờ cô ở trong phòng.”

hiếu được câu trả lời ở bên trong, Trang thư tình quay đầu nói, “Trịnh luật sư, Chuyện tôi nhờ luật sư làm, tôi hi vọng có thể xong trong vòng 2 ngày.”

Trịnh Ninh gật đầu, không nói hai lời, là tức đứng dậy rồi đi, lúc đóng cửa hần không khỏi nhìn vị nữ tử đang đứng ở bên cạnh cửa số nhiều hơn mấy lần, tóc cô ấy bị gió thổi bay.

Tính của hần trước giờ luôn luôn ôn hòa, không phung cao đập thấp, ý thế bức người, cho dù, nghề nghiệp của hần là luật sư.

Hần cảm thấy may mắn bản thân không vì nàng tuổi trẻ nên khinh mạn, hoặc là nói, từ khi nàng vừa mới xuất hiện trước mặt hần, hần liền không thể sinh ra nửa điểm tâm tư khinh mạn, cứ như vậy biểu đạt sự tôn trọng, hơn nữa là toàn tâm toàn ý, tận tâm hết sức có thể để đạt đến yêu cầu của nàng.

Hần cũng nhận được sự hồi báo vô cùng lớn, hơn nữa còn vẫn luôn nhận được sự hồi báo,.

Nơi Từ gia ở là một nơi rất bình thường.

Sau khi được thông báo, tầng tầng kiểm tra mới được phép bước vào.

Từ trưởng phòng cũng không có làm khổ nàng, khi nàng vào nhà, hẳn đã từ trên thư phòng đi xuống.

Tâm mắt hai người chống lại, trang Thư Tình không hề né tránh, nàng chậm chậm đến gần tựa như nhà mình vậy, vươn tay về phía đối phương, “Xin chào Từ trưởng phòng, tôi là Trang Tình.”

Ánh mắt từ trưởng phòng khẽ nhúc nhích, tư thái này, hoàn toàn đem nàng đặt ở vị trí ngang hàng.

Đưa tay bắt lấy tay nàng, sau đó buông ra, “Trang tiểu thư, mời ngồi.”

Dáng ngồi của Trang Thư Tình rất tự nhiên, hai chân khép lại, bài tay xếp lại đặt lên đùi, ánh mắt bình hòa, không có bất kỳ ý công kích, nhưng cảm giác tồn tại vô cùng mạnh mẽ khiến không ai có thể bỏ qua.

Lưu Bác vừa nhìn, trong lòng liền sáng tỏ. Nhiều lần trước ở chung, Trang Tình chưa lần nào đặt hẳn ở vị trí ngang hàng, cho nên tư thái như vậy chưa từng xuất hiện.

Trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

“Thời gian của Từ trưởng phòng vô cùng quý giá, ta cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, phiền ngài đưa giấy bút cho ta.”

Bảo vệ lập tức tiếp được ánh mắt của Từ trưởng phòng, liền tức lấy giấy bút ra.

“Những người khác đi ra ngoài.”

Thái độ hoàn toàn đảo khách thành chủ! Hơn nữa còn làm vô cùng tự nhiên.

Mà bảo vệ thậm chí giống như bản năng nghe theo lời của nàng, đi tới cửa mới phản ứng lại, nhất thời ai nấy vẻ mặt đỏ bừng.

Thú vị. Từ trưởng phòng cười, “Đi ra ngoài, canh giữ cửa.”

Trang thư Tình lưu loát viết ra từng phương thuốc, buông bút xuống, nhưng chưa đưa qua, “Đây là một loại phương thuốc dùng để điều trị cho hoàng đế, ta dùng thứ này, giao dịch với trưởng phòng.”

“Nếu ta thật sự tặng không, sợ là Từ trưởng phòng cũng không dám lấy.”

Quả thật như thêm ở vị trí này của hần, giao dịch so với lễ vật càng khiến hần dè dặt tiếp thu hơn, Từ trưởng phòng dựa người ra sau, “Cô muốn lấy được thứ gì từ chỗ của ta.”

“Tôi nhất định sẽ không khiến trưởng phòng phải khó xử.” Dem phương thuốc đặt trên bàn trà, Trang Thư Tình nâng chung trà lên uống một ngụm, không tự giác toái ra tư thái không phải tuổi hiện tại của nàng sẽ có.

“Xuất thân của ta như thế nào chắc là Từ trưởng phòng đã sớm điều tra xong, yêu cầu của ta chính là, chỉ cần một ngày từ gia chưa rơi khỏi đài, thì ngài sẽ phải bảo vệ cho cô nhi viện, không phải thứ gì cũng có thể đưa người vào cô nhi viện, viện trưởng sau này phải là người hưu ái, có tâm nhân nại, những thứ khác, quỹ của ta dành cho cô nhi viện cũng mong rằng Từ gia có thể bảo vệ, không được phép để bất cứ người nào nhúng tay vào, quỹ này, về sau có thể sẽ khuếch đại rất lớn, sẽ không chỉ là của mỗi cô nhi viện của ta, nhưng ta hi vọng quỹ này có thể bảo vệ sự sạch sẽ và tương đối độc lập, bất kì là ai, cũng không được phép nhúng tay vào.”

Chuyện này đối với từ gia thật sự là quá mức đơn giản, đơn giản khiến cho Từ trưởng phòng không thể tin được, nhưng rõ ràng là hần có thể nhìn rõ, đó là tất cả những yêu cầu của nàng.

“Sao ta lại cảm thấy Trang tiểu thư vì muốn ta dễ dàng tiếp nhận phần lễ vật này nên mới đề ra yêu cầu đơn giản như vậy.”

Đơn giản sao? Đối với Từ gia đương nhiên là đơn giản, nhưng đây là một cuộc buôn bán lâu dài, là việc nàng dùng một phương thuốc hết sức bình thường đối với nàng để đổi lấy sự yên ổn ít nhất là trong hơn hai mươi năm cho cô nhi viện.

Cô nhi viện nuôi nàng trưởng thành, đây là việc nàng nên làm.

“Vậy từ trường phòng ó đồng ý hay không?”

“Ta không có lý do để cự tuyệt.”

Trang Thư Tình cầm bút lên một lần nữa, hoàn thiện phương thuốc, ghi rõ ràng từng tác dụng và cách phối phương của từng loại nguyên liệu, sau đó mới đẩy về phía đối diện.

Từ trường phòng cầm lên xem, cho dù hắc ngòi ở vị trí này nhiều năm thì bàn tay cũng không nhận được run rẩy.

“Nói như vậy, Từ trường phòng nhận thức không ý nguwoif có quyền trong giới Trung y, toa thuốc này có tác dụng hay không, bọn họ chắc chắn sẽ biết.”

Từ trường phòng nắm chặt tờ giấy trong tay, ý tứ hắc thể hiện đã rất rõ ràng, cũng bởi vì phần lễ vật này quá nặng, thái độ của hắc hòa hoãn hơn, “Xem ra, trong cuộc giao dịch này, ta là người chiếm tiện nghi.”

“Đó cũng là ta cam nguyện,.” Từ Trăn là cán bộ cao cấp, một nguwofi bình thường như nàng không là thứ gì trong mắt hắc, nhưng sau khi tiếp xúc hắc mới cảm thấy nàng không đơn giản.

Yêu cầu của nàng không coi là chuyện lớn, cho dù đối phương là loại người nào thì chắc chắn đều sẽ đáp ứng, mà nếu như hắc là một người có lòng tham không đáy, vậy nàng chưa chắc đã có thể đưa ra một phương thuốc có ích tuyệt đối, mà sẽ tùy tiện viết ra một bản để qua loa tắc trách.

Mà Từ Trăn này, hẳn cho nàng cảm quan rất tốt.

Một người không tùy tiện nhận hết thứ tốt về mình, cố kị là điều đương nhiên, cũng luôn có một giới hạn cuối cùng.

Tác dụng của phương thuốc này không phải ở chính bản thân một người dùng, mà phải cùng chung, về phần người nào muốn cùng chung, trong lòng hẳn hiện tại đã sớm biết.

Về phần có phải thực sự giúp hẳn nâng cao một bước hay không...

Khỏe miệng Trang Thư Tình câu lên, nàng đã làm tất cả những thứ nàng có thể, sau này mọi chuyện đều vô can đến nàng.

Trang Thư Tình đứng dậy, chủ động vươn tay như khi nàng tiến vào, “Nguyện con đường làm quan của Từ trưởng phòng sẽ có thể trải dài bằng phẳng, cũng mong rằng Từ trưởng phòng có thể ghi nhớ lời mà ngài nói ngày hôm nay.”

Từ Trăn cũng đứng dậy cùng bắt tay với nàng, dáng người cao lớn, vẻ ngoài đã trải qua gió sương khiến hẳn thoạt nhìn càng lộ vẻ uy nghiêm, “Nếu có thể được như lời của Tằng tiểu thư thì âu cũng là nhờ phúc của Trang tiểu thư, Bác Nhi, con thay ta đưa Trang tiểu thư ra ngoài.”

Lưu Bác vẫn một mực đứng bên cạnh lúc này mới lên tiếng, Từ Trăn đưa người tới cửa, nhìn xe đi xa rồi mới trở lại phòng, mở phương thuốc ra nhìn một lúc lâu, sau đó lập tức đi gọi điện thoại.

“Lão viên, ông đến đây một chuyến, tôi có thứ tốt muốn cho ông xem.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 208: Tìm Đường Trở Về

Từ gia muốn sử dụng phương thuốc kia như thế nào rang Thư Tình cũng không tiếp tục chú ý, cũng không đến cửa hàng thú cưng nữa, sau khi thương lượng thỏa đáng với Trịnh Ninh và đoàn luật sư xong, nàng trả lại căn phòng thuê, mang theo hành lý đơn giản trở về cô nhi viện.

“Tình tỷ tỷ đã về rồi!” Hôm nay người gác cửa là một em gái, rất có lễ phép tiến lên cầm giúp nàng một túi xách. Trang Thư Tình tránh đi, sờ sờ đầu nàng, ôn nhu cười nói: “Đi nói với Tiểu Mẫn, một lát nữa sẽ có người đưa đồ ăn đến, mọi người đều có phần, để Tiểu Mẫn mọi người chuẩn bị.”

“Vâng!” Em gái nhỏ giòn tan trả lời, chạy như bay đi.

Trang Thư tình đi tìm viện trưởng.

Viện trưởng đang đeo kính lão, lúc này đang xem gì đó, ngẩng đầu lên thấy nàng tới liền cười, vẫy tay nói: “Tới đúng lúc, mau giúp ta xem phần tư liệu này.”

“Là tư liệu gì vậy ạ?” Trang Thư Tình nhận lấy xem qua một lần, là văn kiện của chính phủ.

“Nói là quốc gia muốn giúp đỡ cô nhi viện, cũng không biết lại là vị quan nào muốn văn vẻ.” Chuyện như vậy luôn thường có, nhiều năm qua viện trưởng sớm đã thành thói quen, chỉ cần cô nhi viện có thể nhận được lợi, nàng sẽ không so đo với những người luôn mang cô nhi viện ra để nói chuyện.

Trang Thư tình lại biết lúc này chưa hẳn là quan viên đang ra về, Từ gia làm việc thật mau, xem ra là đã xác nhận được phương thuốc đó là thật, sẽ không biết bọn họ có thể nhìn ra mấy phần trong đó.

Đó quả thật là phương thuốc dùng cho hoàng đế, cũng bởi vì phương thuốc này là thật mới có thể khiến nàng càng thêm tin tưởng, tất cả mọi thứ đều không phải là một giấc mộng hoang đường.

“Nhìn ra cái gì? Lsc này lại muốn làm gì?”

Trang Thư Tình phục hồi lại tinh thần, rấ nhanh nhìn lai, cười nói: “Thứ này không hải hùng rỗng kêu to, cho dù là lợi ích gì, ngài chỉ cần cầm là được, dù sao thì chúng ta cũng không thiệt gì cả.”

“Đúng vậy, bọn họ dám cho, ta cũng dám cầm.” Viện trưởng tháo kính xuống, dụi dụi đôi mắt, “Nhsung mà không lâu trước đó ta nhận được tin tức, Khối đất của cô nhi viện chúng ta cũng không nhỏ, hình như là có người muốn đánh chủ ý đến, nếu như thực sự bị thu hồi lại, không biết phải ma bọn nhỏ đi nơi nào.”

Nếu như là trước đây, Trang Thư Tình sớm đã sốt ruột đến tá hỏa, nhưng lúc này nàng lại bình thản như nước, trước không nói có Từ gia chống lưng, cho dù thật sự đến nông nỗi ấy, thì số quỹ nàng vừa lập cũng có thể đủ đảm bảo cho cọn nhỏ.

Dù sao bây giờ chỉ đang là tin đồn, muốn truyền ra ngoài sợ là cũng không nhanh được như vậy, xưởng thuốc có sẵn, cuối năm có thể chia hoa hồng.

Những chuyện này, tất cả nàng đều lo đến.

“Đúng rồi, Tiểu Tình, hôm nay cũng không phải chủ nhật, sao còn lại đến đây?”

”Nhớ viện trưởng nên con tới.”

Viên trưởng vỗ nhẹ mặt nàng một chút, “Nói thật, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Sao dạo này lại gầy đi nhiều như vậy?”

“Thật không có việc gì, lúc trước con trực ban đêm người trong cửa hàng, hiện tại trong cửa hàng đã không có việc gì nên xin nghỉ một ngày.”

Thật không có việc gì?”

“Thời tiết mùa hè có chút khó chịu nên bị sụt kí, viện trưởng đừng lo lắng.”

Viên trưởng biết nàng không nói thật nhưng cũng không tiếp tục truy vấn, không ít đứa nhỏ sau khi lớn lên dọn ra ngoài cô nhi viện đều có tâm đối với nơi này, nhưng tận tâm nhất chính là Trang Tình.

Tiền lương của nàng hiện tại không thấp, nếu hai năm qua tiết kiệm cũng có thể nói là dư giả, nàng lại là người rất biết tiết kiệm, nhưng lại không có dư bao nhiêu, bởi vì tiền nàng tiết kiệm được đều gửi đến cô nhi viện cho mấy đứa nhỏ.

Có đôi khi nàng cũng thường xuyên suy nghĩ cho bà lão này, chỉ là mỗi lần bản thân nhìn thấy vẻ mặt tư cười của nàng thì những lời này rất cuộc cũng không nói ra được.

Đứa nhỏ nàng nuôi lớn nàng biết, khuyên không được.

Ngủ lại một tối ở cô nhi viện, Trang Thư Tình chơi đùa với bọn nhỏ một hồi sau đó yên lặng rời đi.

Không nói tạm biệt với bất kì ai, bởi vì sẽ không gặp lại.

Đứng ở trước cửa bệnh viện, Trang Thư Tình suy nghĩ nhìn những người đến người đi, chỗ này, thời điểm nào đi chẳng nữa cũng vẫn thật náo

nhiệt.

Bác sĩ hẳn là nghề nghiệp không bị thất nghiệp.

“Trang Tình? Sao lại đến đây?” Người mặc áo choàng trắng đi ra cửa nhận điện thoại, nhìn thấy nàng, không khỏi kinh hô lên một tiếng, vội bâng cụp điện thoại đi tới.

“Thân thể có chút không thoải mái nên đến xem.” Trang Thư Tình cười nhạt, giống như không nhìn thấy đặc ý trong mắt của người đối diện.

Người này tên là Tần Mân, là một trong những người càng vào bệnh viện cùng một thời điểm với nàng, cũng một khoa, hướng phát triển cũng không khác lắm, ẩn ẩn có chút dè chừng nàng.

Nhưng thao tác cùng lý thuyết cơ bản nàng đều nắm chắc, lại rất ra sức, thời gian Tần Mân trang điểm và hẹn hò nàng đều dùng để đọc sách, hiểu biết tất nhiên là nhiều hơn nàng, bác sĩ chủ khoa cũng thích nàng, bình thường luôn hướng dẫn cho nàng. Sau khi nàng gặp chuyện không may, nguwofi cười lớn nhất chính là Tần Mân.

Nàng cho rằng bản thân không biết hau sao? Nhưng bệnh viện nhiều bác sĩ và y tá như vậy, không ý ngufoi có quan hệ tốt với nàng, hai vị sư huynh cùng trường với nàng cũng làm việc ở trong này, nàng sao có thể không biết.

Nếu hôm nay đã tự mình đưa đến cửa, nàng sẽ không khách khí.

Tần Mân lôi kéo nàng đến cửa, vẻ mặt giống như nơi này là địa bàn của nàng, nàng mới là chủ nhân, “Không thoải mái chỗ nào, tớ mang cậu đi xem.”

“Tim đập có hơi nhanh.” Trang Thư Tình giữ chặt lấy nàng, chỉ vào nơi đăng kí nói: “Ta đi đăng kí trước.”

Tân Mân cười, “Cậu làm như vậy quá khách khí, đừng coi mình là người ngoài, đăng kí gì chứ, trực tiếp đi qua để Hứa phó viện trưởng khám cho là được.”

“Như vậy không hợp quy củ.”

Trang Thư Tình càng nói vậy, Tân Mân càng thêm hăng hái, trong lòng không khỏi đắc ý nghĩ, lúc trước người lợi hại thì thế nào, hiện tại không phải cũng là một người bệnh, đến bệnh viện phải thành thật đi đăng kí hay sao? Mà ta, đã là bác sĩ mổ chính.

Nàng đã quên, lúc Trang Tình rời khỏi bệnh viện cũng là bác sĩ mổ chính.

Còn nàng, phải dùng mấy năm mới có thể đuổi kịp.

Nhìn Trang Tình còn đang do dự, Tân Mân trực tiếp kéo người về phía thang máy, “Còn nhớ khoa nội ở đâu không?”

“Đúng là có chút không thể nhớ rõ, lâu bốn hay lâu năm?”

“Trí nhớ này của cậu nha, là lâu bảy.” Thang máy đến, khó có khi thấy thang máy không có người.

Hai người một trước một sau tiến vào thang máy, thang máy chậm rãi đi lên, Tân Mân nhìn về phía Trang Tình, thấy nàng gầy giống như tờ giấy, lòng nàng càng thêm đắc chí, “Nghe nói cậu làm thú y?”

“Ừm, tiền lương cũng cao hơn một chút.” Một mặt trong thang máy là thủy tinh trong suốt, Trang Thư Tình đi qua hai bước, dựa gần vào nhìn xuống phía dưới, giống như không biết rằng bởi vì câu nói của nàng đã chặn mất vẻ đắc ý trên mặt của đối phương, khiến cô ta không thể nói được lời nào.

Thu nhập của một bác sĩ không cao hơn cả thú y, lời này khiến lòng người sao có thể cân bằng!!

Ần Mân không cam lòng hỏi, “Làm thú y thật sự dễ kiếm tiền như vậy?”

“Cậu nghĩ gì vậy? Nếu như chỉ vì tiền thì đương nhiên là làm động vật nhanh hơn, ừm, lời này cũng không phải hoàn toàn chính xác, hiện tại hẳn là cậu đã lên làm bác sĩ mổ chính, thu nhập hẳn là không sai.”

“Ừm, cũng được.” Nếu không phải nàng lén thu tiền ngoài, sao còn có thể mua được hàng hiệu, Tần Mân còn đang muốn nói, lâu 7 đến.

Trên đường thế nhưng lại không có quá nhiều người.

Tần Mân đi nhanh hơn nàng một bước tiến đến cửa văn phòng, nhìn qua một hồi, không tìm được người, vô cùng quen thuộc đi về phía văn phòng chuyên gia, cũng không thấy.

Hỏi y tá vừa mới đi đến thì nhận được câu trả lời, “Hôm nay Hứa phó viện trưởng nghỉ.”

Tần Mân xem thời gian biểu một chút, Hứa Hạo quả thật đã nghỉ.

Hôm nay không phải là chủ nhật, sao có thể xin nghỉ?

Nàng không biết, nhưng Trang Thư Tình lại nhớ rõ, Hứa Hạo không nghỉ vào chủ nhật, mà nghỉ cố định vào thứ tư, năm nào cũng vậy.

Cho nên nàng mới chọn thứ tư để đến.

Tần Mân hiện tại không thể xuống đài được, sắc mặt tất nhiên là không quá tốt, đang muốn nói sẽ giúp nàng đổi thầy thuốc, ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Trang Tình, giống như... mấy năm trước vậy.

Đầu óc nóng lên, lời lập tức liền thốt ra, “Hứa phó viện trưởng là bác sĩ khoa tim tốt nhất bệnh viện. Băn khoăn, tớ giúp cậu đăng kí, cậu đi nằm viện trước?”

“Nhu vậy có phải là không tốt lắm? Tớ nhớ là giường ở khoa tim không phải lúc nào cũng có đủ.”

“Việc nhỏ, cứ để đó cho tớ.”

Thấy nàng đi xử lý, Trang Thư Tình cười đến ý vị thâm trường, vẫn dễ xúc động và hư vinh như trước, một chút cũng không hề thay đổi, thật tốt.

Nàng nghe nói hiện tại Tần Mân đang cấu kết với người kia cùng nhau làm việc xấu.

Không bao lâu, Tần Mân mang vẻ mặt tươi cười đi tới, nói với trưởng y tá đang đứng ở một bên: “Một lát nữa người của ta đến đây, cô tìm một cái giường ngủ, vị trí tốt một chút.”

Y tá trưởng tra xét máy tình một chút, “Giường thứ sáu đi, đó là giường lớn cho hai người, hiện tại không chưa có ai.

“Được, quyết định giường đó.”

Cho dù là bệnh nhân ở hành lang cũng không được, bệnh viện cũng không phải thật sự không có giường ngủ, mà có chút giường, không phải tình huống đặc biệt, không thể đặt, nhất là một bệnh viện cao cấp như ở đây, Trang Thư Tình biết rõ vấn đề này, nàng không nghĩ tới sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn.

Nếu trong phòng bệnh còn có bệnh nhân khác, như vậy nàng chế ở nơi đó sơ là sẽ bị dọa đến người, tình huống trước mắt vô cùng hợp với tâm ý của nàng, nếu như sự tình có thể thành trong tối nay, vậy lão thiên gia cũng đứng bên cạnh nàng.

“Cậu đi nghỉ trước đi, tớ đi làm thủ tục đăng kí, gần đây bệnh viện tra rất nghiêm.”

“Tần Mân.” Trang Tình xoay người gọi lại Tần Mân đang chuẩn bị muốn đi, mắt cong cong cười nói: “Cám ơn.”

Tần Mân nhất thời cảm thấy xương cốt mềm đi, tiêu sai dương dương tự đắc nói: “Việc nhỏ, khách khí là gì?”

“Là nên cám ơn.”

Phòng bệnh chỉ có một mình nàng có vẻ quá mức ảm đạm, Trang Thư Tình không có mở máy điều hòa, ngược lại mở cửa sổ ra cho có chút không khí, điều hòa ở trung ương bệnh viện đã đủ dùng.

Sự tình cùng dự kiến của nàng không quá giống, nhưng như vậy càng hợp với tâm ý của nàng.

Nếu có thể thông qua Tần Mân đem người kia kéo vào, vậy càng tốt.

Tần Mân làm xong thủ tục nhập viện tòa đáng, vội vội vàng vàng đem người cần nhập viện đưa trở về phòng, người bên kia đã dục điện thoại mấy lần.

Đóng cửa lại, sau đó tự mình kiểm tra một hồi, Trang Thư Tình nằm lên giường.

Nàng cảm thấy mệt mỏi, loại mệt mỏi này không phải từ cơ thể mà từ tinh thần.

Nếu ngày ngày đêm đêm đều có chuyện để nàng làm không hết, nàng nghĩ, không bằng chết cho lành.

Xong hết mọi chuyện, mỗi ngày cũng không cần chịu tra tấn như vậy.

Trang Thư Tình càng ngày càng khó đi vào giấc ngủ, lúc này tâm nguyện đã xong, hôm nay nàng ngủ rất nhanh, mà lúc này, vừa đúng hoàng hôn.

Hoàng hôn là thời khắc gặp ma.

Trang Thư Tình cảm thấy như mình đang bay, thật thoải mái, giống như hòa vào làn một với gió, thùy thời đều có thể biến thành gió, tự do tự tại bay khắp trời đất.

Nàng muốn tránh thoát trời buộc, nhưng đáy lòng cũng có một thanh âm nói với nàng, nàng đã quên một chuyện, đã quên mất một người, người kia rất quan trọng với nàng, nàng cũng rất quan trọng đối với người đó.

Tự do là đáng quý, nhưng để làm việc này nàng phải gạt bỏ đi tự do, Chỉ Cố đâu? Chỉ Cố làm sao bây giờ?

Đúng rồi, Chỉ Cố!

Chỉ cố đang ở nơi kia chờ nàng!

Gió ngừng lại, Trang Thư Tình chậm rãi mở mắt ra.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 209: Trở Về

Đình nhà quen thuộc, hơi thở quen thuộc, người... quen thuộc.

“Đã trở lại.” Bình thản nói xong lời này, nàng liền cảm thấy một tầm mắt nóng bỏng nhìn về phía nàng, sau đó ôm chặt lấy.

Hắn dùng sức như vậy, giống như một khi vừa rơi lỏng, nàng sẽ biến mất.

Trang Thư Tình muốn ngồi dậy ôm lấy hắn, an ủi hắn, nói cho hắn rằng nàng đã trở lại, nhưng cơ thể giống như không phải là của nàng, không chịu nghe theo sự sai khiến của nàng, muốn nói chuyện, nhưng vừa hé miệng lại không thể nói được lời nào.

Nàng có chút hoảng.

“Trang thí chủ không cần sốt ruột, thần hồn và thân thể một lần nữa dung hợp cần phải có một chút thời gian.” Một vị hòa thượng tiến vào tầm mắt của nàng, “Lần này dung hợp, Trang thí chủ sẽ không thể ly chia, ngài có hối hận không?”

Nàng không hối hận.

Đây là biện pháp nàng nghĩ ra, giải quyết tất cả ràng buộc mới có thể trở về nơi này, nàng sao có thể hối hận.

Vị hòa thượng cười vô cùng hiền hòa, “Bần tăng thay mặt cho nơi này đa tạ Trang thí chủ.”

Vì sao?

Vì sao a, Phúc Nguyên nhìn về phía Bạch Chiêm, cả người hần đều nhu hòa xuống, đương nhiên là vì nam nhân khiến ngài ném bỏ tất cả mọi ràng buộc để trở về nơi này.

Bạch Chiêm đột nhiên mở miệng, “Trận pháp có thể bỏ đi hay không?”

Phúc Nguyên lắc đầu, “bằng tình huống hiện tại của trang thí chủ ở trong hoa sen trận sẽ có lợi cho nàng.”

Chỉ cần có lời cho Hữu Phong, Bạch Chiêm tất nhiên sẽ không nói lời nào, sờ sờ mặt nàng, thanh âm tự nhiên mà ôn nhu, “Nàng ngủ một lát đi.”

Trang Thư Tình lắc đầu, nàng không dám ngủ, sợ ngủ rồi, sau khi mở mắt nàng sẽ lại trở về phòng bệnh có trần nhà màu trắng,

Phúc Nguyên như biết suy nghĩ của nàng, “Không cần lo lắng, Trang thí chủ đã không thể trở về.”

Trang Thư Tình không dám tin.

Bạch Chiêm nằm xuống bên người nàng, ôm lấy nàng, “Ngủ.”

hơi thở Quen thuộc, ôm ấp Ấm áp. Tình thần Trang Thư Tình vốn có chút suy nhược lúc này cũng không thể chống đỡ bao lâu liền ngủ mất

”Bạch công tử cũng nên an tâm.”

Bạch Chiêm không nói chuyện, nhìn người trong lòng. Nhắm mắt lại nhưng hần không có nửa điểm buồn ngủ.

Mười một ngày, hần mất đi rồi Hữu phong mười một ngày.

Trong thời gian mười một ngày qua, không đêm nào hấn có thể chợp mắt yên ổn, lúc này mới cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt lại nằm xuống, sau đó cứ như vậy qua một ngày.

Hấn cảm thấy bản thân có mệt hơn nữa cũng không sao, hấn chỉ biết cả đời này, lần đầu tiên hấn biết được, như thế nào là sợ hãi.

Hấn sợ hãi Hữu phong sẽ không thể quay về.

Hấn sợ hãi hữu phong có người yêu thương, nàng sẽ bỏ qua hấn, không bao giờ trở về.

Ai đối tốt với nàng, nàng sẽ hứa báo gĩa trăm lần, ân sinh dưỡng của ha me, nàng sao có thể bỏ xuống?

Ân dạy dỗ của sư phụ, nàng sao có thể không báo?

Trong mười một ngày qua, không có lúc nào mà hấn không sợ, không lo lắng.

Vạn hạnh, nàng đã trở lại.

Vì hấn.

Trước kia hấn không hiểu hạnh phúc là cảm giác gì, hiện tại hấn thiết thực cảm nhận được, hạnh phúc, chính là khoảnh khắc hiện tại, khi hấn có nàng.

Sắc trời càng lúc càng tối, sao giăng đầy trời.

Phúc Nguyên nhìn thấy sát tinh đã biến mất, phúc tinh lóe sáng vô cùng, lại tính thêm một lần, cảm thấy yên lòng.

Trăm năm sau không xảy ra chiến sự, thiên hạ hạnh phúc.

◇◇◇◇◇◇

Trang Thư Tình vừa ngủ, liền ngủ đến giữa trưa.

Trong khoảng thời gian này nàng đã sớm hình thành thói quen, vừa mở mắt liền uan sát hình dáng nóc nhà.

Sau khi đã xác nhận là trần nhà khắc hoa, nhất thời thở dài một hơi, còn ở nơi này, thật tốt.

!!!

Nàng đã trở lại!

Chỉ Cố đau? Trang Thư Tình đang muốn ngồi dậy tìm, một thanh âm quen thuộc đến tận xương truyền vào trong tai, “Ngủ ngon không? Có thoải mái hơn chút nào không?”

Trang Thư Tình cảm thụ một chút, tri giác của cơ thể đang dần hồi phục, nhưng nếu muốn xuống giường sợ là không được, Trang Thư Tình thử thăm dò nói, “Chỉ... Cố...”

Thanh âm không lớn, cũng không rõ lắm, nhưng Bạch Chiêm lại nghe rõ, ôm lấy nguwoi chặt hơn, “ta ở đây, vẫn luôn ở đây.”

Trang Thư Tình dùng sức cọ cọ cổ hăn, hăn vẫn luôn ở, thật tốt.

Nếu không phải hăn tận lực nghĩ biện pháp, nàng muốn trở về là chuyện vô cùng khó.

Hai nguwofi, ai cũng không nói chuyện, ôn nhu lưu luyến giữa hai nguwofi bắt đầu lưu chuyển, cảm giác ấm áp khiến không ai nỡ quấy quấy.

Phúc Nguyên tuy là nguwofi ngoài, nhưng cũng có tâm thành toàn cho hai nguwofi kia, đợi một hồi lâu mới mở miệng, “Bạch công tử, xin cho

bần tăng nhìn xem tình huống của Trang thí chủ.”

Trong phòng còn có người!

Mặt Trang Thư tình có chsts nóng lên, ôm ấp trước mặt người ngoài, nàng vẫn chưa từng làm bao giờ!

Nghĩ đến trời còn nóng nhưng nàng lại bị bao kín mít, nhấ thời có chút hoảng hốt, nàng thật sự trở lại? Không biết thế giới kia có bị nguwoi phát hiện hay không, người không còn sống, bệnh viên cũng sẽ khác trước.

Tần Mân mỗi sáng đều sẽ đi xem phòng bệnh, cửa đang khóa, nghĩ là người đi rồi nên cũng không để ý, trở về phòng.

Một giờ sau nàng quay trở lại, phát hiện cửa vẫn khóa trái.

Nàng hỏi y tá đi qua, thấy nói là không phát hiện có người ra vào.

Sắp đến mười một giờ nhưng bên trong vẫn không thấy có động tĩnh gì, trong lòng Tần Mân không hiểu sao có chút hoảng hốt.

Y tá có chìa khóa phòng bệnh, vừa tìm được chìa khóa lập tức mở cửa ra, Tần Mân và y tá trưởng liền nhìn về phía người đang nằm trong phòng bệnh số sáu, hai tay đặt lên bụng, tư thế ngủ quy củ nhất.

Nhưng bởi vì quá mức yên tĩnh, tần Mân càng cảm thấy bất an.

Đây y tá trưởng một chút, “Cô đi qua gọi người dậy.”

Y tá trưởng cũng cảm thấy không thích hợp, nàng không hải do Tần Mân quản, tất nhiên là không sợ nàng, “Tôi đi gọi Hứa phó viện trưởng đến đây.”

Đứng ở cửa chỉ còn lại một mình Tần Mân.

Nàng cũng muốn đi, nhưng chân nàng mềm đến không thể nhúc nhích, chỉ dám đứng ở chỗ gọi càng lúc càng lớn tiếng, “Trang Tình, Trang Tình, Trang Tình...”

Không tỉnh, người vẫn không tỉnh.

Động tĩnh ở nơi này khiến cho những người khác chú ý, có vài người đưa mắt qua xem.

Nhưng không có ai dám vào cửa.

Khoa tim không thiếu người chết.

“Tần Mân, sao lại như vậy?” hứa phó viện trưởng đã khoảng năm mươi, khí chất tao nhã, danh tiếng ở bệnh viện vẫn luôn rất tốt, nhìn thấy hân đến, người bệnh đều tự giác tránh ra.

Về mặt Tần Mân kinh hoàng quay đầu, “Hứa phó viện trưởng, ngài mau nhìn tình huống của Trang Tình, chính là Trang Tình lúc trước từng làm việc ở bệnh viện chúng ta.”

Hứa Hạo vừa nghe là Trang Tình, bước chân của hân nhanh hơn mấy phần, bọn họ tuy rằng khác khoa, nhưng chuyện của Trang Tình lúc trước náo rất lớn, sao hân có thể không biết.

Đến gần, Hứa Hạo dò xét hơi thở, tâm liền trầm xuống, lại sờ mặt của nàng, lạnh như băng, thời gian tử vong ít nhất là tám giờ.

“Thông báo cho bệnh viện... Đợi chút, ta tự mình đi.”

Tần Mân nếu ngốc cũng không thể đậu vào trường y, nàng biết mình xong rồi, cho dù Trang Tình chết hoàn toàn không liên quan gì đến nàng, nhưng Trang Tình nhập viện là do nàng giúp làm thủ tục, hơn nữa còn là nàng an bày phòng bệnh.

Nếu Trang Tình là co sỹ muốn trả thù chuyện vài năm trước, nàng sẽ là người xui xẻo đầu tiên, nếu Trang Thươ Tình thật sự tử vong ngài ý muốn, chuyện này tra xét xuống, nàng sẽ phải đứng ra chịu trách nhiệm.

Trang tình, người nhất định là cố ý!

Phải nhanh chóng nói với Trần phó viện trưởng, đúng, để hấn đi làm chuyện này, Trang Tình là cô nhi, không ai làm chỗ dựa cho nàng, tốn chút tiền là có thể giải quyết, nàng không có chuyện gì, nhất định sẽ không.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 210: Lá Thư

Rất nhanh, Tần Mân và người phía sau nàng liền biết bọn họ nghĩ thật đơn giản.

Trang Thư Tình là cô nhi, những đứa trẻ xuất thân từ cô nhi viện luôn có tâm lý tự ti, hận không thể lau đi quá khứ của mình, có thể cả đời này tốt nhất là không dính dáng gì đến cô nhi viện.

Nhưng Trang Thư Tình không phải người như vậy, hơn nữa viện trưởng của cô nhi viện Trường Thành, Đinh phu nhân từ trước đến nay luôn được mọi người kính trọng, nhiều năm như vậy, nhân mạch tích lũy không ít, có thể nói là vô cùng rộng rãi, hưởng chi những đứa nhỏ từ cô nhi viện trưởng thành đi ra hầu hết đều là người có địa vị trong xã hội, giờ phút này bọn họ không hề keo kiệt một chút mực nước.

Đinh Đặng gần đây thân thể không tốt, vừa nhận được tin của Trang Tình, đầu óc nàng liền tối đen, nếu không phải còn một hơi chống đỡ, chắc hẳn đã sớm ngất xỉu.

“Viện trưởng...” Trần Mẫn giúp viện trưởng đưa tin, thấy người sắp ngã xuống lập tức tiến lên đỡ, nhận lấy điện thoại hỏi tình huống.

Đợi khi biết rõ là chuyện gì phát sinh, Trần Mẫn hoảng hốt cúp điện thoại, chị Tình mất rồi, làm sao có thể? Hôm qua nàng còn gặp chị ấy, tuy rằng có chút gầy, nhưng người vẫn rất tốt mà!

“Gọi điện thoại, Tiểu Mẫn, gọi điện thoại cho mọi người.”

“Vâng, vâng.” Tần Mẫn vội vàng trả lời, dùng điện thoại của viện trưởng gọi cho từng người quen.

Trong tiếng nói chuyện của Tần Mẫn, viện trưởng nhắm mắt lại, nghĩ tới trong khoảng thời gian này Trang Tình có chút khác thường.

Người gầy như vậy, cho dù vẫn cố tươi cười nhưng trong mắt không thể che giấu u sầu, thời điểm không có người nàng sẽ ngẩn người, còn có, nàng rất ít khi về cô nhi viện ngủ lại, nhưng ngày hôm qua trở về, còn mang theo hành lý, còn ngủ chung với nàng một buổi tối.

Nàng cảm thấy, nha đầu kia ngủ không yên.

Đúng rồi, lúc nha đầu kia đi cũng không chào nàng một tiếng, sau khi ăn cơm chiều cũng không thấy nàng đâu cả, hỏi ra mới biết nàng đã đi, lúc trước Trang Tình sẽ không như vậy, nhưng lúc nàng đi, không hề nào không chào nàng một tiếng.

Đinh Đặng mở mắt ra nhìn về chỗ quả ngày hôm qua nàng đưa tới, vẫn còn, cố gắng chống đỡ cơ thể để lấy chúng, nhưng lại phát hiện bản thân không có chút sức nào.

“Tiểu Mẫn, con giúp ta cầm cái túi kia lại đây.”

Tiểu Mẫn vừa gọi điện thoại, vừa mang cái túi đưa cho nàng.

Gói to nhưng không nặng.

Đinh Đặng kéo khóa xuống, bên trong không ít đồ

Bên dưới có một cái áo khoác vải nỉ, trên đặt một phần văn kiện rất dày, một tấm chi phiếu, cùng với một lá thư.

Loại cảm giác xấu nay... Đinh Đặng che lấy trái tim, trấn an bản thân một chút, mới run run rút lá thư ra.

“Viện trưởng, ngài xem lá thư này hẳn là cũng biết được tin tức của con. Ngài hẳn là sẽ rất buồn, con thật xin lỗi. Ngài hãy tin con, rời đi nơi này, người con luyện tiếc nhất chính là ngài, Nhưng mà, con không thể không rời đi, bởi vì ở thế giới kia, con có được tất cả, người thân, người yêu, bạn bè. Và còn, con có thể tiếp tục với nghề y, nếu ở đây con mất đi tất cả, thì ở một thế giới khác con lại có được tất cả, ngài hay vui mừng thay cho con. Trước đó không lâu, con mơ một giấc mơ, có đầu có đuôi, một giấc mơ vô cùng đẹp, ở đây chỉ là một buổi tối, nhưng trong mơ lại là hai năm, giống như ngài nói vậy, đây chính là cơ duyên của con, ở trong giấc mơ, con có được rất nhiều thứ. Trước khi con rời đi, con có một thứ cho ngài, con đã tính toán tương lai cho cô nhi viện. Trong gói lớn kia là quỹ con tự lập ra, dùng phương thuốc cổ truyền trong giấc mơ để hợp tác với Lưu Bác, chiếm được 15% cổ phần công ty, cho dù về sau công ty có như thế nào thì 15% này cũng không bị pha loãng, quỹ bây giờ chỉ là cái vỏ rỗng, nhưng về sau, lãi suất hàng năm của công ty sẽ trực tiếp được đưa về cô nhi viện, có quỹ này, ngài cũng không cần phải lo lắng cho tương lai của cô nhi viện.

Nếu có đứa nhỏ nào muốn buôn bán, chỉ cần có kế hoạch tỉ mỉ, có thể trích vốn từ quỹ cho bọn nhỏ, nếu muốn một vị trí công tác an ổn, cũng có thể vào công ty của Lưu Bác, con đã nói trước với hẳn, hẳn sẽ hỗ trợ, nhưng mà, mong viện trưởng báo với mọi người, cơ hội con có thể cho, cũng mong mọi người biết quý trọng, phải bằng chính thực lực của mình mà cố gắng.

Viện trưởng, hợp đồng còn có những phần khác cần ngài kí tên, sau khi kí xong thì bản thân giữ lại một phần, một phần khác giao cho luật sư, hẳn gọi Trinh Ninh, sau này sẽ là luật sư của quỹ hội, tất cả con giao hết lại cho ngài, về sau muốn xử lý như thế nào đều tùy ngài quyết định, nhưng con hy vọng sẽ không có thay đổi quá lớn, con chắc chắn đây là tình huống tốt nhất con có thể làm cho mọi người.

Chi phiếu này là tiền con tích góp nhiều năm qua, không nhiều, ngài cầm lấy mà dùng, mặt mã là ngày con vào cô nhi viện, ngài nhất định còn nhớ, còn có cái áo choàng này là tháng trước con đi dạo khu mua sắm, trong lúc vô ý nhìn thấy, chất lượng không sai, sắp đến mùa đông, chắc chắn sẽ hợp với ngài, hi vọng ngài sẽ cảm thấy ấm áp, giống như khi có con ở bên cạnh.

138xxxxxxx, đây là số điện thoại của Lưu Bác, nếu có gì khó khăn thì ngài đi tìm hân, hân sẽ giúp đỡ, giống như tình huống hiện tại lúc này.

Viện trưởng, con yêu ngài, nhưng con rất xin lỗi, con muốn trở lại bên người mà con yêu, ngài nhất định muốn biết anh ấy là người như thế nào có phải không? Hân a, vóc người rất cao, rất anh tuấn, vô cùng liêu ngạo, tính khí cũng không tốt, nhưng một người như vậy lại sủng con trong lòng bàn tay, ngày kiêu vạn sủng, chỉ chung tình với một mình con, con biết hân vẫn đang chờ con trở về, cho nên, con phải đi, viện trưởng, ngài phải bảo trọng, Trang Tình bất hiếu.”

Đinh Đăng lấy mắt kính xuống, lau nước mắt vài lần mới đọc xong phong thư này, khóc không thể kiềm chế.

Trần Mẫn đứng ở bên người Đinh Đăng, tất nhiên cũng có thể nhìn thấy hơn phân nửa nội dung, kinh ngạc đến quên mất phải gọi điện thoại, nhìn hấy phần giấy còn lộ ra bên ngoài phong thư, vội kéo tay áo viện trưởng chỉ cho nàng xem.

Đinh Đăng vội lau nước mắt, bên trong còn hai tờ giấy nhỏ.

Một tờ viết, “Con cố ý chọn bệnh viện kia, ai bảo lúc trước họ khiến con chịu tiếng oan, nhưng mà sau đó phải làm như thế nào chắc viện trưởng khẳng định biết.”

Một tờ khác còn có một chuỗi điện thoại, mặt sau viết, “Đây là một số điện thoại rất đặc biệt, nếu không phải trường hợp khẩn thì ngài không cần

gọi, ngài yên tâm, con đều chuẩn bị rất tốt, những chuyện khác Lưu Bác sẽ cho người mang thuốc đến cho ngài, ngài nhớ uống đúng hạn, đó là phương pháp dưỡng thân, không có phản ứng phụ nào, có lợi với thân thể của ngài, ngài nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, Trang Tình yêu ngài.”

Đặng Định gắt gao cầm hai tờ giấy trong lòng bàn tay, lặp lại nhiều lần để nhớ kĩ số điện thoại kia, vừa rồi nàng tận lực tránh đi tầm mắt của Tần Mẫn, bằng sự cẩn thận của Trang Tình, nếu không phải số điện thoại này đặc thù, nha đầu kia cũng sẽ không viết vào một tờ giấy khác.

“Viện trưởng, con đến.” Tần Mẫn lấy bật lửa.

Đặng Định đem hai tờ giấy nhỏ đốt đi, đem bụi giấy bỏ vào chén trà, đổ một ly nước trà đầy, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, chén trà sạch sẽ, không lưu lại nửa điểm dấu vết.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 211: Chuyện Sau Đó

Tần Mân và phó viện trưởng Thẩm Ngôn căn bản không nghĩ rằng chuyện Trang Thư Tình chết sẽ đưa tới nhiều người như vậy.

Thân là viện trưởng công an viện, tới đây là chuyện đương nhiên, những người xuất thân từ công an viện đến cũng miễn cưỡng có thể nghĩ, nhưng Lưu thiếu gia vì sao lại đến? Lưu thiếu gia tới cũng đã tới, nhưng điện thoại của cấp trên vì sao cũng gọi tới? Nói là kiểm soát trường sự mình điều tra việc này!

Chuyện có dính dáng gì đến Trang Tình đều phải tra sao?

Những người khác thì không có chuyện gì, nhưng hẳn là không giống!

Thẩm Ngôn có chút đứng ngơ không yên, nhưng tin tức sau đó truyền đến khiến hắn hận không thể trực tiếp ngắt đi.

Từ cục trưởng của tổ chuyên án cục công an tự mình tra xét! Khi nào thì hiệu suất của công an cao như vậy!

Trang Tình này, nàng không phải là công an sao? Chẳng lẽ là công an riêng của đại nhân vật nào?

Lòng Tần Mân trăm chuyển ngàn hồi, biết rằng sự tình lúc trước sẽ không giấu giếm được. Nhưng mà chuyện đó không liên quan đến cô, công an nhiều nhất chỉ cần không là ở bệnh viện này, đổi một bệnh viện khác là được. Nhưng Thẩm phó viện trưởng lại tuyệt đối không thể chọc vào.

Nghĩ như vậy, cô liền chuẩn bị từ chức, “Thẩm phó viện trưởng, hôm nay tôi còn một cuộc giải phẫu, đành nghỉ ngơi trước.”

Thẩm Ngôn tuy là bị dọa đến, nhưng vẫn không phải ngu ngốc, thấy bộ dáng của cô ta như vậy, lòng bị kích thích bạo. Nhe răng cười nói: “Giải phẫu? Tôi sao lại không biết hôm nay cô có giải phẫu? Người hôm qua còn hẹn với tôi đi dạo khu mua sắm là ai? Tôi vẫn chưa có gặp rủi ro đâu, Tần Mân, cô thu chân lúc này không khỏi có hơi sớm một chút!”

“Thẩm... Thẩm phó viện trưởng, ngài đang nói gì vậy? Tôi sao lại thu chân, phòng có người xin phép, nên chủ nhiệm an bày tôi đi, tôi còn có thể cự tuyệt sao?”

Thẩm Ngôn tươi cười không thay đổi. “Ha, bằng trình độ đó của cô cũng có thể giải phẫu? Nếu không có tôi hỗ trợ, ngay cả thực tập sinh cô cũng không bằng, tiện nhân, kỹ nữ, được lợi xong liền muốn chạy? không có cửa đâu.”

Tần Mân vừa nóng vừa giận, “Thẩm Ngôn, anh có ý gì? Muốn kéo tôi xuống nước cũng phải xem coi là có kéo được không, người lúc đó khiến bệnh nhân chết trên bàn phẫu thuật, hại Trang Thư Tình chịu tiếng xấu cũng không phải là tôi.”

“Năm trên giường mở chân ra cho tôi cười cũng không phải cô sao?”

“anh...”

“Chuyện quan trọng như vậy mà hai vị thảo luận cũng không nhớ phải đóng cửa, đây cũng không phải thói quen tốt.” một người nam nhan cao lớn mặc một bộ cảnh cục, đẩy cửa đi vào, phía sau còn có Lưu Bác đi theo, Đinh Đặng được một vị nam nhân trẻ tuổi đeo kính đỡ lấy, phía sau còn đứng vài người, chặn hết đường lui của bọn họ.

"Các người... Các người..."

"thậtkhôngkhéo, chúng ta đều nghe hết rồi."

Nam nhân đeo kính bỏ thêmmộtcâu, "thậtkhôngkhéo, ta đều ghiâmhết rồi, Vương cảnh quan, đây có thể gọi là chứng cứ haykhông?"

"Đương nhiên rồi." Vương cảnh quan quay đầu tán thưởng nhìn về phía hă, lúc trước cũng làhănhắc nhở mọi ngườiđitheo Tần Mân,khôngnghĩ tớithậtsựcâu được con cá lớn.

"Thẩm phó viện trưởng, bác sĩ Tần, phiền toái hai vịđimộтчuyểndi."

Tần Mân hétmộttiếng chói tai lui về phía sau, "Việc nàykhôngliên quan gì đến tôi,khôngphải tôi hại Trang Tình, tôi chưa từng hại nàng, ngày hôm quacôta đến bệnh viện xem bệnh tôi còn giúp xử lý thủ tục, tôikhôngcó hạicôta..."

"Đồ tiện nhân, nếukhôngphảicôgiúpcôta xử lý thủ tục, saocôta có thể chết ở bệnh viện, tiện nhân, saokhôngđichếtđi!" Thẩm Ngônhăngiống như điên rồi, cũngkhôngbiết bên người sao lại có dao giải phẫu, tiến lên níu lấy tóc nàng, cầm dao giải phẫu đưa về phía cổ nàng.

Vương cảnh quan cách đó nhanh nhất, dùng tốc độthậtnhanh tiến lên, nhưng cũngkhôngthể ngăn cản thảm kịch xảy ra trước mắt, Tần Mân ôm cổ ngã cuống.

Có hai sĩ quan nhanh chóng tiến lên chết trụ Thẩm Ngôn, Vương cảnh quan giúp nàng áp mạch máu, ngẩng đầuđangđịnh gọi bác sĩ đến, liền thấy nam nhân đeo kính chạy đến phòng đối diện gọi bác sĩ.

Nhìn thấy tình huống trước mắt, bác sĩ cũng bất chấp những chuyện khác, tiến lên kiểm tra, thấy cảnh quan đè lại mạch máu vô cùng chuẩn xác lập tức đứng dậy cầm lấy điện thoạitrênbàn công tác ấn vài con số, "Tôi là Tào Quang, người bệnh bị cắt đứt yết hầu, động mạch chủ bị thương tổn, lập tức chuẩn bị giải phẫu."

Nam nhân đeo kính nhìn tình huống trong phòng rối loạn, nhưng trong lòng cũng không có nửa điểm đồng tình, hẳn đồng tình Tần Mân, vậy ai đồng tình cho Trang tình? Chị Tình sống nghiêm cần hơn bất cứ ai, thiên ý, tận tâm tận sức báo đáp những người yêu thương này hơn bất cứ ai, nhưng cuối cùng lại mất ở tuổi chưa đến ba mươi.

Nàng lựa chọn rời đi ở đây, tận lực khiến cho cái bệnh viện từng có lỗi với chị Tình nhiễm một lớp nước đen ngòm tanh tưởi, như vậy có thể nói lên rằng chị ấy có bao nhiêu oán hận nơi này, làm một người em trai, một bằng hữu, hẳn cũng phải thay chị Tình xuất lực.

Chỉ mong, thật sự giống như lời chị Tình viết trong thư, chị ấy đã đi đến thế giới kia, đi theo đuổi hạnh phúc của chị.

“đi thôi.” Đinh Đăng vỗ vỗ tay hẳn, đợi khi đi xa mới nghe giọng nói: “Đứa nhỏ ta nuôi lớn nên ta biết, trong nhiều đứa trẻ, con là người thông minh nhất, tài năng nhất, hơn nữa cũng có rất nhiều tâm tư, Tiểu Tình lưu lại những thứ này còn nói rằng nhất định phải để con quản lý tức là nó rất tin tưởng con, ta đã già, thân thể mỗi năm mỗi kém, đừng nói trăm tuổi, có thể sống nhiều hơi mấy năm ta đã cảm ơn trời đất, những chuyện này con giúp ta làm, cho người ta còn cách không bằng dạy người cách bắt cá, đạo lý này, con hẳn biết.”

Khi viện trưởng tự mình đưa lá thư cho hẳn trong lòng hẳn đã đoán được phần nào, hiện tại nhận được xác định cũng không quá kích động, ngược lại cảm thấy trái tim nặng trĩu, tín nhiệm quá lớn, tâm ý cũng quá nặng.

Phòng bệnh bị ngăn cách, trong ngoài đều có cảnh sát, Lưu Bác đứng cạnh đó, cách hai người cũng không xa, Đinh Đăng vỗ vỗ tay nam nhân, “A Tình đã từng nói, con sau này sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc nhất của cô nhi viện, điều đó nói lên rằng Tình Nhi tin con, cũng tin bản lĩnh của con, giao cho con, cô bé biết sẽ rất vui vẻ.”

“Con sợ sẽ phụ sự nhờ vả của cô ấy, nhưng mà.” Nhìn về phía viện trưởng, hắn trịnh trọng cúi đầu, “Con nhất định sẽ cố hết sức mình.”

“Có cố gắng là tốt rồi, Lưu tiên sinh, về sau phải phiên tiên sinh dẫn dắt thẳng bé.”

Lưu Bác nhìn hai người gật đầu, “Trang tiểu thư là người mà đời này ta kính nể nhất, chuyện này phó thác ta nhất định sẽ giúp đỡ.”

Ánh mắt hai nam nhân chạm nhau trong một khắc, rất nhanh liền tách ra, làm bộ như không nhìn thấy được tình cảm lưu động trong mắt đối phương.

Trang Thư Tình không suy nghĩ nhiều đến bản thân ở thế giới kia nàng đã bị mang đi hóa thiêu hay không, hai ngày qua, tuy rằng thân thể không quá linh hoạt nhưng đã có tri giác, nói chuyện cũng lưu loát, Phúc Nguyên đại sư nói tình huống của nàng đang dần tốt lên.

Cho đến lúc này, tin tức nàng tỉnh lại mới được truyền ra khỏi Bạch phủ, người nhận được tin đầu tiên là Thư Hàn, Chu Tri Tiểu và Ôn Đức.

Trang Thư Hàn vừa mới tới lập tức liền ôm chầm lấy tỷ, tỷ không buông, mùa hè vốn mặc ít, chỉ trong chốc lát Trang Thư Tình cảm thấy cả người mình đang đổ mồ hôi.

Trang Thư Tình không khuyên giải an ủi hắn, mẫu thân đã qua đời, phụ thân có cũng như không, hai năm qua tỷ đệ luôn sống nương tựa lẫn nhau, vai trò của nàng không khác gì mẫu thân, mấy ngày nay Thư Hàn hẳn là bị dày vò không ít.

Cũng may nàng đã trở lại.

Ngẩng đầu nhìn về phía thái tử, chỉ là vừa nhìn thấy tầm mắt hắn, Trang Thư Tình lại cảm thấy có chút kì quái, nhưng nàng cũng không nghĩ

nhieu, chỉ cho rằnghãn quá mức giật mình, theo quán tính nhìnhãncười nói:
“Có bị dọa haykhông?”

“Cómộtchút.” Dừn gmộtchút, Chu Tri Tiểu lại tăng thêm ngữ khí, “Bị
hù chết, mọi người đều bị hù,rất nhiều ngườiđãđicầu phúc cho Trang tỷ tỷ,
nghenóilà rất nhiều vị phu nhân tiểu thưđãđichùa cầu phúc.”

“Xem ra, ta có thể tỉnh lại là nhờ phúc của mọi người.”

Chu Tri Tiểu lại muốnnói, kỳthậtrất nhiều người đều luôn cho rằng
Trang tỷ tỷ mới là phúc tinh, nhưng khi nhìn thấy tầm mắt của Bạch đại
ca,hãncũng chỉ có thể rần rĩ chấm dứt đề tài.

Sao Bạch đại ca lạinhỏmọn như vậy, biếtrõlàhãndã...

Trang Thư Tình nhìn về phía Ôn Đức, “Thân thể của hoàng thượng thế
nào?”

Ôn Đức khom lưng xuống, “Sau khi tiểu thư bị bệnh hoàng thượng
cũng liền đổ bệnh, nhưng nhờ có phương thuốc ngài lưu lại nênđãchuyển
tốt,nóilà muốn đích thân đến xem tiểu thư, lão nô vất vả khuyên ngăn mới
có thể khiến hoàng thượng ở lại cung, tiểu thư phải mau chóng điều dưỡng
tốt cơ thể.”

“Tasẽ cố gắng.” Trang Thư Tình cười, biết có nhiều người quan tâm
mình như vậy, là aithìcũngsẽcảm thấy vui vẻ, nàng đương nhiên
cũngkhôngngoại lệ.

Nàngthậtmay mắn, nàngđãtrở lại.

“Được rồi, mau lau nước mắtđi, tỷ tỷkhôngphảidãkhôngcó chuyện gì
rồi sao?”

Trang Thư Hàn nâng đôi mắt đã đỏ lên giống như con thỏ nhìn nàng,
“Tỷ tỷ về sau sẽ còn đột nhiên sinh bệnh sao?”

Trang Thư Tình sửng sốt, không dám suy nghĩ sâu đến nỗi trong lòng nói,
“sẽ không, về sau tỷ tỷ cũng sẽ không sinh bệnh như vậy nữa.”

“nói lời phải giữ lời.”

“Đương nhiên, có khi nào tỷ nói mà không giữ lời chưa.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 212: Người Chưa Đi, Trà Đã Lạnh

Trong ba người thì đã có hai là không thể ở bên ngoài quá lâu.

Tuy rằng không có người nào quản Trang Thư Hàn hăn, bắt hăn phải làm như thế này, như thế kia, nhưng hăn luôn suy nghĩ cho tỷ tỷ, không muốn người khắc bắt lấy chân sau của hăn để chỉ trích tỷ tỷ, nên hăn trước đến giờ luôn biết đúng mực, cho dù rất muốn ở bên cạnh tỷ tỷ lâu hơn một chút, nhưng khi thái tử nói hăn phải đi hăn cũng cùng thái tử ly khai.

Sau đó, người đến là Đồng gia.

Đồng lão gia tử, lão phu nhân vừa đến không lâu, Đồng Minh Dương cũng đến sau đó.

Bị lão phu nhân và cháu gái nhìn chăm chăm, thanh âm của hăn không tự giác nhỏ đi, “Ta đã xin nghỉ một canh giờ, Trương đại nhân và Vệ đại nhân đều đồng ý

Lão gia tử cũng không có trách cứ hăn, ngược lại đồng ý, “Nên đến.”

Trang Thư Tình bật cười, “Tam cữu ngồi xuống đi.”

Bạch Chiêm sẵn sóc ly khai, để mọi người có thể tự nhiên nói chuyện.

Lão phu nhân khẩn cấp hỏi: “Sao lại đột nhiên bị bệnh nghiêm trọng như vậy? Hiện tại con cảm thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không ổn hay không?”

“Lần này có thể nói là bệnh nhưng cũng không phải bệnh, nhưng mà tất cả cũng đều đã qua, Phúc Nguyên đại sư nói chỉ cần con tỉnh lại là sẽ tốt lên, khiến mọi người lo lắng rồi.”

“Con bị như vậy chúng ta sao không thể lo lắng, có ai mà hôn mê nhiều ngày như vậy chứ, ta còn tưởng rằng...” Lão phu nhân lập tức im lặng, mọi người đều hiểu ý của nàng, không chỉ nàng, rất nhiều người con sợ rằng sẽ phải chuẩn bị hậu sự.”

“Quả thật chỉ thiếu một chút là con không thể trở về, cũng may Phúc Nguyên đại sư bản lĩnh lớn, chờ con tốt lên nhất định phải đi cảm tạ.”

“Đúng vậy, nên đi.” Lão phu nhân cầm lấy tay cháu gái, cũng không nói tiếp.

Trầm mặc trong giây lát, Đồng Minh Dương mới nói: “Hoàng thượng để thái tử chính thức điều hành triều chính, do Tô thái phó và Lâm thượng thư phụ trợ.”

Hai ngày nay, Trang Thư Tình hoàn toàn không nghe thấy chút gì về chuyện trên triều, lúc này nghe Đồng Minh Dương nói cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu đã là thái tử, Chỉ Cố lại bỏ mặc không quản, dưới tình huống như vậy, cũng chỉ có mình hảnh đứng ra.

“Phản ứng trong triều thế nào?”

Đồng Minh Dương cười, “Lúc này sao có ai dám không biết sống chết đi náo loạn.”

Trang Thư Tình vừa nghĩ liền hiểu, cũng đúng, ai cũng không ngốc, vào thời điểm này lại chỉ hòng sủng về phía Chỉ Cố. “Tam cữu nói như vậy, là Tri Tiểu có ý muốn động Đồng gia hay sao?”

“Thái tử điện hạ không có, là quần thần trong triều đang chú ý bước đi của Đồng gia.”

“Tam cữu cứ yên tâm, cho dù hơn nửa triều thần có dâng tấu chương thì hoàng thượng và thái tử cũng sẽ không động vào Đồng gia, cháu gái không tham quyền. Không nuôi giấu thân tín của mình, không xếp gia tộc vào trong triều, Trang gia vẫn an phận ở Khê Thủy Trấn, Đồng gia cho đến nay cũng chỉ có một mình tam cữu làm quan trong triều. Nếu con vừa ủy quyền, người ngồi lên chỗ kia lập tức lại muốn động đến Đồng gia, đừng nói là con, ngày cả tam triều thần cũng cảm thấy băng giá, thất vọng, cho dù Tri Tiểu không hiểu chuyện, Lâm thượng thư và Tô thái phó cũng sẽ khuyên bảo, huống chi, bọn họ cũng có kị Chỉ Cố, cho dù con thật sự chết đi. Nể mặt con, Chỉ Cố cũng không cho phép chuyện người đi, nước trà lạnh xảy ra.”

“Đừng lúc nào cũng để từ chết ở ngoài miệng.” Đồng Minh Dương nói một câu, “Không phải tam cữu lưu luyến vị trí kia, chỉ là lúc trước nguyên khí của Đồng gia bị thương tổn quá lớn, cữu cữu nghĩ, không bằng hoãn lại một chút, giao ra vị trí trong bộ nhân sự, đổi một vị trí không quá quan trọng khác, tránh cho việc cứ bị người khác nhìn chăm chăm, Đồng gia hiện tại không thể chịu được kích thích quá lớn, tránh cho con lại phải vì Đồng gia mà bận tâm.”

“Tam cữu, cữu cữu nghĩ sai rồi, càng vào thời điểm này, cữu cữu càng phải giữ lấy vị trí này, thần tử trong triều đều là cự thần của hoàng thượng, tuy rằng hiện tại thái độ của bọn họ rất tốt, nhưng tật xấu lúc trước cũng không thể nói bỏ là bỏ ngay được, chỉ là bọn họ đang thu liễm lại, thái tử tuổi nhỏ, chuyện bọn họ khi chủ cũng không phải là sẽ không xảy ra, tam cữu ngồi ổn vị trí kia, vào thời điểm mấu chốt có thể giúp hắn một tay, trừ phi cữu cữu làm chuyện sai lầm, hoặc thế cục khiến cho ta và cữu cữu không thể không lui, bằng không tuyệt đối không thể lui, có một số người, cho tới bây giờ vẫn còn chưa biết thế nào là có chừng có mực, ngài là tam

cửu của con, cho dù đổi qua một vị trí khác vẫn sẽ giống như trước, bị vô số người nhìn chăm chăm, đến lúc đó, ngài lại nhường ra nữa sao?”

Chuyện này khiến cho Đồng Minh Dương trần trở đã lâu, lúc này nghe thấy cháu gái nói vậy, trong lòng liền kiên định, “Con nói như vậy ta cũng an tâm, ta không sợ gì khác, chỉ lo khi con không có quyền trong tay, bọn họ sẽ tìm ta kiếm phiền toái, cho dù chúng ta đều biết quan hệ của con và thái tử rất thân cận, biểu hiện bên ngoài cũng rất thân thiết, nhưng chưa hẳn tất cả mọi người đều tin tưởng, người muốn bôi đen con trước mặt thái tử sợ là có không ít.”

Nằm lâu cơ thể cũng có chút không thoải mái, nhưng lại không động được, Trang Thư Tình cực kỳ khó chịu, lúc không có Chỉ Cố nàng chỉ có thể cố gắng không biểu hiện ra ngoài, nhất là trước mặt hai vị lão nhân, chỉ có thể nhẫn nại dịch dịch cơ thể, cho dù chỉ động một chút xíu cũng khiến nàng dễ chịu không ít.

“Nếu thực sự có người làm như vậy thì càng tốt, cứ như vậy là có cơ né tránh ra khỏi triều, không khí trong triều cũng sẽ tốt hơn.”

Đồng Minh Dương còn muốn nói, Đồng lão gia tử đã cắt đứt câu chuyện, “Biết ý của Tình nha đầu là được, những chuyện khác con cũng không cần quá bận tâm, làm tốt chuyện của con là đã giúp được cho cháu gái.”

Đồng Minh Dương lúc này mới nhớ ra người còn đang nằm trên giường bệnh, nhất thời mặt liền đỏ,, “Thư Tình, tam cửu...”

“Không sao, con cũng biết tam cửu cũng là vì không muốn rước lấy phiền toái cho con, cửu chỉ cần làm tốt việc của mình, con còn sống, cho dù không tiếp tục giám quốc, cũng không phải ai cũng có thể khi dễ.”

Cho dù vẫn còn suy yếu nằm trên giường bệnh không thể động dậy, bình bình đạm đạm, nghe nhàn nói ra từng lời nhưng ai cũng không thể

coi thường sự tự tin trong lời nói.

Đồng Minh Dương cho rằng nàng dựa vào Bạch công tử, nhưng lại không biết rằng núi dựa của nàng nhiều vô cùng, đó là sự hiểu biết của nàng đối với hoàng gia.

Dã tâm của Chu Tri Tiểu chỉ vừa lộ ra, nhưng mà bản tính của hãn khác với những vị huynh trưởng khác, huống chi hết thấy hãn có cơ hồ đều là nàng cho, do một tay nàng đỡ hãn lên cái vị trí kia, có thể nói, trong thiên hạ này người chưa từng bạc đãi hãn chính là nàng, từ lúc bình thường ở chung cũng có thể đoán ra được, sự tôn kính của hãn đối với nàng không hề giả.

Về phần hoàng đế, nếu nàng và Chỉ Cố không có tăng quan hệ kia, hãn sẽ không đối xử với nàng nhẹ nhàng như vậy, càng đừng nói đế giám quốc, chỉ sợ lời đồn của nàng còn sẽ mang đến nhiều phiền toái hơn nữa.

Nhưng bởi vì nàng và Chỉ Cố đã đính hôn, hãn làm như vậy vì hãn cho rằng hãn không thể bù đắp được lại tất cả cho Chỉ Cố.

Từ một phương diện khác mà nói, hoàng đế có phẩm tính cực kỳ đáng quý, tuy rằng hãn là hoàng đế, nhưng hãn không có bệnh đa nghi như phần lớn các vị hoàng đế khác.

Cho dù hãn muốn mạng của ngũ hoàng tử, hay còn cái khác, nhưng hãn kỳ thực vô cùng tín nhiệm người hãn đặt trong lòng.

Mà người nhận được nhiều sự tín nhiệm của hãn nhất, chính là Chỉ Cố.

Bởi vì hãn tin tưởng Chỉ Cố, tin tưởng ánh mắt của chàng ấy, nên thời điểm kia, hãn cũng lựa chọn tin nàng.

Người như vậy, nếu nói về sau hăn sẽ đuổi cũng giết tuyệt nàng, thậm chí không cho phép nàng bước chân vào triều một lần nữa, nàng không tin.

Đối với tương lai của Đông gia và Trang gia, trải qua lần này nàng kiên không có bất kỳ lo lắng, tựa như nàng tin tưởng Chỉ Cố thật tâm với nàng vậy.

“Đúng rồi, Thư Tình, một nhà Trang Trạch Lương kia nghe nói đều bị Bạch công tử mang về, con có biết không?”

Trang Thư tình nhướn mày, “Con chưa nghe, đã xử trí bọn họ chưa?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du
dtv-ebook.com

Chương 213: Phúc Thọ, Báo Ứng

“Vẫn chưa xử trí bọn họ, hiện tại mọi người đều vô cùng kiêng kỵ việc này, không biết Bạch công tử tính xử trí như thế nào.”

Sắc mặt Trang Thư Tình nhàn nhạt, “Lúc trước hắc có nói với con về chuyện này, con cũng nói, việc này, con mặc kệ, bọn họ sống hay chết cũng không có quan hệ gì đến con, luật pháp Đại Chu luận tội bọn họ như thế nào thì họ phải chịu như thế.”

Tội phản quốc, tru di cửu tộc, lời này của trang Thư Tình tương đương phán định tội chết cho bọn họ.

Vậy Trang gia...

“Trang gia không có việc gì, bọn họ không nên chịu liên lụy với hắc.”

Đồng lão gia tử gật đầu, “Ta đã biết, Trang gia bên kia mọi người không cần lo lắng, chỉ cần bọn họ làm bốn phận bọn họ nên làm, chuyện sẽ không kéo lên người bọn họ.”

Thấy tinh thần của Trang Thư Tình không tốt, ba người cũng không lưu lại lâu, thay vì nói mấy lời khiến nàng hao tâm tổn sức, còn không bằng để nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Trang Thư Tình thật sự mệt mỏi, người vừa đi, nàng liền ngủ mất.

Bạch Chiêm đi vào, thấy ánh mắt của nàng hơi trầm, cố gắng nén không lay người tỉnh dậy, sau khi xác nhận nàng thật sự chỉ đang ngủ, hắc

liền đi đến bên giường trông chừng.

Vừa ngủ, sau khi tỉnh lại đã là hai canh giờ sau.

Tuy rằng khi mở mắt ra được nhìn thấy người mình thích đầu tiên nàng sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy trong mắt hấn tràn đầy lo lắng cũng khẩn trương, nàng liền không vui vẻ nổi.

“Trong khoảng thời gian này vẫn không ngủ được sao?”

Bạch Chiêm ngồi trên giường, ôm người vào trong lòng, thanh âm trầm thấp, “Không sao, ta không mệt, chỉ ngồi một lát thôi.”

“Ngồi một lát cũng không thể thay cho việc ngủ.” Trang Thư Tình có chút sốt ruột, nhưng nàng không động dậy được, không an ủi được nam nhân này, chỉ có thể giúp tâm trí hấn thả lỏng, nói cho hấn biết tình huống hiện tại của nàng, “Phúc Nguyên đại sư cũng nói, ta chỉ cần tỉnh lại thì mỗi ngày sẽ tốt lên, sẽ không bị mất đi tri giác giống như lúc trước, chàng yên tâm ngủ một lát được hay không?”

Bạch Chiêm nhắm mắt lại, tựa đầu vai nàng, “Phúc Nguyên nói nàng đến từ một thế giới khác.”

Trang Thư Tình cũng không nghĩ là Phúc Nguyên không biết, nếu không biết, hấn sẽ không thể hướng dẫn nàng trở về.

“Ừm, muốn biết thế giới kia như thế nào không?”

“Muốn.”

Thế giới kia sao? Trang Thư tình có chút dăm chiêu, không biết hiện tại viện trưởng như thế nào.

“So với nơi này, thế giới kia vô cùng phát triển, lộ trình từ Hội Nguyên Phủ đến kinh đô, cho dù chàng có kiên trì ngày đêm thì muốn đến

kinh thành cũng phải mất bốn ngày, nhưng chút lộ trình này ở thế giới kia mà nói, ngồi máy bay thì chỉ cần một canh giờ, máy bay chính là một phương tiện giao thông vô cùng tiến bộ, có thể chở người bay trên bầu trời...”

Ngữ khí của Trang Thư Tình rất chậm, thanh âm có vẻ trầm thấp hơn trước, nàng nói về sự vật ở thế giới kia, nói về chuyện nàng học y, những chuyện nàng trải qua khi làm bác sĩ. Nàng biết người đang ôm nàng đã ngủ, nhưng cho dù hắt ngủ, lực tay ôm nàng vẫn không thả lỏng.

Nàng không ngừng nói, trong lúc nhất thời không thể nghĩ được muốn nói gì tiếp theo thì sẽ lặp lại những điều nàng đã nói qua, thanh âm khàn khàn, yết hầu đã đau, nhưng nàng vẫn không dừng.

Tối rồi, bóng đêm phủ kín mọi nơi, ánh trăng đã tỏa sáng.

Không có đèn, cũng không người nào dám đến quấy rầy.

Thanh âm Trang Thư Tình cơ hồ đã khàn đến không thể nghe thấy, nhưng nàng vẫn nói.

Mãi cho đến khi Bạch Chiêm tỉnh lại.

Không nói hai lời liền buông người xuống đi rót nước, nước đã lạnh.

Âm thanh của hắt lạnh lẻo vang lên: “Nước.”

Mọi người đều đã có chuẩn bị, Bảo Châu lập tức tiến vào.

Bạch Chiêm thử xem độ ấm trong nước, cảm thấy đã thích hợp mới ôm lấy Trang Thư Tình đưa cho nàng uống. Sau khi đã uống xong, hắt mới hỏi, “Còn muốn uống nữa không?”

Trang Thư Tình trừng mắt nhìn.

Bạch Chiêm hiểu ý, lại đứng dậy rỏ một chén.

“Đủ rồi.”

Thanh âm khàn khàn cực kì khó nghe, nhưng với Bạch Chiêm đây cũng là thiên âm, hẳn cũng không nói nàng làm sai, càng không trách cứ, chỉ nói, “Đừng nói chuyện nữa, Bảo Châu.”

“Vâng, nô tì ở đây.”

“Làm chút đồ nhuận giọng.”

“Vâng.”

Thuốc bổ ở Bạch phủ không hề thiếu, lúc trước Trang Thư Tình đột nhiên bị bệnh, hoàng thượng cơ hồ sai người mang cả kho thuốc chuyển đến.

Cổ họng khó chịu, cơ thể lại không thể động, Trang Thư Tình rầm rì hai tiếng, Bạch Chiêm nghe thấy bụng nàng đang đánh trống.

Trong mắt hắn nổi lên ý cười, “Lập tức sẽ đưa tới.”

Uống thuốc xong, lại lấp đầy bụng, lúc này Trang Thư Tình mới nói về đề tài kia, “Ta sẽ không ly khai nơi này nữa, mỗi khi chàng tỉnh dậy ta vẫn luôn ở bên cạnh.”

Bạch Chiêm nhẹ giọng ‘Ừm’ một tiếng, coi như tin nàng lần này.

Nhưng hẳn biết, Trang Thư Tình cũng biết, cơ thể không thể lập tức tốt lên.

Nhưng vẫn chuyển biến mỗi ngày.

Một tuần trôi qua, Trang Thư Tình rốt cuộc có thể xuống giường đi vài bước.

Tâm tình Bạch Chiêm vô cùng tốt, khó có khi đáp ứng Ôn Đức sẽ dẫn người vào cung, tính ra hẳn cũng đã hơn mười ngày chưa ra phủ.

Vị đại sư Phúc Nguyên đã biến mất vài ngày lúc này lại xuất hiện trước mặt Trang Thư Tình, nàng tuyệt không ngoài ý muốn, thậm chí còn vẫn đang chờ hẳn.

“Trang thí chủ có khỏe hơn không?”

“Đã tốt lắm, vẫn là ta phải cảm ơn đại sư mới đúng, bằng không sợ là ta không thể trở về.”

“Vậy thì không cần, Trang thí chủ không phải người thường, chấp niệm của Bạch công tử vô cùng sâu, không có bần tăng, nhiều nhất chỉ thêm chút khó khăn thôi, chứ kết quả vẫn sẽ giống như cũ.”

Trang Thư Tình cũng không nói tiếp về đề tài này, vẫy tay ra hiệu cho đám người Bảo Châu rời đi.

Phúc Nguyên thấy thế nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn về bầu trời, bầu trời hôm nay vô cùng quang đãng sáng sủa, “Tiền duyên của Trang thí chủ đã đứt, lại không thể trở về nơi đó, ngài có cảm thấy lưu luyến hay không?”

“Lưu luyến đương nhiên là có, nhưng mà mong muốn được trở về lớn hơn nhiều, cái thế giới kia không có ta, có lẽ sẽ có một số ít người thương tâm khổ sở, rơi lệ vì ta, nhưng nỗi buồn trôi qua bọn họ vẫn có thể sống tốt, trước khi trở về ta đã chuẩn bị tốt mọi thứ, trong lòng cũng cảm thấy an tâm, sau khi rời khỏi chỉ có thắc thỏm chứ không quá lo lắng, nhưng ở đây, ta không thể rời đi, Thư Hàn chỉ có một người tỷ tỷ để dựa vào, Tri Tiểu còn rất trẻ, Tri Quỳnh và Giai Oánh y thuật của hai người chỉ mới nhập môn, còn có cả Chỉ Cố.

Không biết tiêu chuẩn nhìn người của hãn như thế nào lại có thể để ý ta, nguyện ý để ta đi cùng hãn những ngày mãi mãi về sau, nếu ta biến mất, không nhất định hãn có thể gặp được một người khác, cho dù hãn có cường đại như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ mới hai mươi, cuộc đời dài như vậy lại chỗ có một mình hãn cô đơn vượt qua. Sao ta có thể để hãn như vậy được, một bên có thể bỏ xuống, một bên cho dù bỏ xuống trong lòng sẽ vô cùng luyến tiếc. Lựa chọn như thế nào cũng không cần phải nghĩ nhiều, vạn hạnh, cuối cùng ta cũng được như nguyện, cho dù khổ sở thì có sao, ta cảm thấy đáng giá là được.”

Trang Thư Tình cười cười, “Kỳ thật ta cảm thấy rất vui vẻ khi có thể trở về thế giới này, lúc trước quá đột ngột, chuyện gì cũng chưa kịp an bày, lúc ở đó luôn luôn lo lắng mọi người và bọn nhỏ có bị khi dễ hay không, có sống tốt không. Trở về một chuyến cũng tốt, coi như giải tỏa lo lắng trong lòng ta.”

“A di đà phật, là bần tăng xem nhẹ Trang thí chủ.”

“Vinh hạnh khi được đại sư để vào mắt.” Trang Thư Tình nhìn về phía đối phương, “Đại sư còn có gì muốn hỏi hay không?”

“Bần tăng không muốn hỏi, chỉ có lời muốn nói.”

”Đại sư mời nói.”

Phúc Nguyên niệm một đoạn phật hiệu, nói: “Trang thí chủ là ngôi sao từ một thế giới khác lưu lạc đến đây, theo lý mà nói, nếu đến thế giới này tiểu thư sẽ bị bài xích. Nhưng ngược lại, lúc này bần tăng mới phát hiện, vào thời điểm tiểu thư trở lại, mảnh đất này đã tiếp nhận ngài. Mỗi khi sát tinh xuất hiện đều sẽ khiến cho trời đất rung chuyển, thiên tai, thậm chí là triều đại thay đổi, thiên địa cũng không thể tiếp nhận quá nhiều thứ xảy đến như vậy, cho nên mới mang ngài đến để ức chế sát tinh, rất ngạc nhiên sao?”

Thấy Trang Thư Tình tròn tròn mắt, Phúc Nguyên cười vô cùng hiền lành, “Sự thật là như thế, chắc tiểu thư không biết, những ngày qua tiểu thư hôn mê, sát tinh tỏa sáng sáng vô cùng, nói là ngôi sao sáng nhất trong dải ngân hà cũng không ngoa.”

Trang Thư Tình nỗ lực để bản thân không quá giật mình, “Vì sao đại sư lại muốn nói với ta những thứ này?”

“Đề tiểu thư biết được tầm quan trọng của chính mình, cho dù là lúc nào tiểu thư nhất định cũng phải bảo vệ tốt bản thân, tiểu thư tốt, thì hắc mới có thể tốt, không nên tăng lên nghiệp chướng của hắc.” Phúc Nguyên đứng dậy, đi đến bên cạnh đình hóng mát, hòa nhập vào ánh nắng, cả người giống như đang lóe sáng lên, nhất là phần đầu của hắc.”

“Bạch công tử sát khí quẩn thân, không hề có một chút phúc khí, Trang thí chủ lại là người có tướng đại phúc, mong rằng Trang thí chủ làm nhiều việc thiện, giảm bớt sát khí của Bạch công tử, giúp hắc có thêm phúc thọ, việc này chỉ có Trang thí chủ mới có thể làm được, bần ăng cáo từ.”

Trang Thư Tình uống một ngụm trà, trà đã lạnh bớt, lòng nàng cũng cảm thấy có chút lạnh.

Ý của Phúc Nguyên là sát khí của Chỉ Cố quá nặng, ảnh hưởng đến dương thọ của chàng ấy sao? Làm việc thiện có thể tăng thêm tuổi thọ?

Cho dù lời này của Phúc Nguyên có bao phần thật trong đó thì nàng nghĩ về sau nàng cũng sẽ làm nhiều việc thiện hơn, nhưng mà tại sao trong lòng vẫn cảm thấy bất an?

Bên ngoài Bạch phủ, Phúc Nguyên chậm rãi bước ra.

“Phúc Nguyên đại sư, công tử nhà ta có vài lời muốn chuyển đến đại sư, công tử nói còn thiếu ngài một nhân tình, ngài tùy thời đều có thể đến đây.”

”Bần tăng nhớ kỹ.”

Phúc Nguyên cúi chào Hường tạ, chuẩn bị ly khai.

Hường Tạ đáp lễ lại, nhìn theo hướng người đi xa.

Trang Thư Tình ngồi trong đình hóng mát thật lâu, cho đến khi Bạch Chiêm xuất hiện trước mặt nàng mới phục hồi lại tinh thần.

“Đã trở lại? Hoàng thượng nói như thế nào?”

“Phụ thân lo lắng cho nàng, luôn hỏi về tình huống của nàng.”

Chỉ hỏi như vậy thôi? Vậy sao lại lâu như thế? Nhưng mà Trang thư Tình cũng không tiếp tục truy vấn, hắn nói nàng như thế nào nàng liền tin như vậy.

“Còn có chuyện của Trang Trạch Lương, ta quyết định trăm hắc.” Bạch Chiêm ngồi xuống bên người nàng, “Bốn người đều trăm.”

“Bốn người?” Trang Thư Tình tính toán, “Lão thái thái mất?”

“Qua bên đó không lâu liền chết.”

Trang Thư Tình muốn hỏi nàng chết như thế nào, bệnh hay là vì cái khác, nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, dứt khoát thu lời.

“Ngã chết, ta đã cho người đi ra xét, là Trang Thư Diệu đấy.”

“...” Trang Thư Tình quay đầu về phía hắc, “Đấy? Trang Trạch Lương biết không?”

“Hắc đã biết.”

“Sau đó?”

“Chỉ là đã biết mà thôi.”

Đã biết mà thôi, thật quá đáng sợ, tôn tử đẩy bà nội ngã chết, thân là phụ thân, là một con người, hãn cũng chỉ là đã biết mà thôi.

Trang trạch Lương rốt cuộc là thế nào mới có thể trưởng thành nên bộ dáng như vậy?

Đúng rồi, hãn là do mẫu thân hãn nuôi lớn, lão Trần thị là người nuôi hãn thành như vậy, sau đó con trai của con trai nàng đưa nàng vào đường chết.

Báo ứng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 214: Trang Gia Xuất Hiện

Biến mất trong tầm mắt của mọi người gần một tháng nay, Trang Thư Tình rốt cuộc đã xuất hiện.

Nàng không cần dùng Xe ngựa Lúc trước để tránh tầm mắt của mọi người, chiếc xe lần đầu do nội phủ được Bạch Chiêm yêu cầu thiết kế đặc biệt.

Là chiếc xe làm theo quy cách của Hoàng Tử, nhưng bỏ đi những màu sắc hoa lệ, bốn phía treo vải xa-lanh, có thể ẩn ẩn nhìn thấy được bóng người bên trong.

Chiếc xe ngựa này vừa ra khỏi bạch phủ lập tức liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người, gió nhẹ thổi qua, xa-lanh nhẹ nhàng phấp phới, lộ ra hai bóng người đang cùng ngồi bên trong.

Trang tiểu thư bình yên vô sự!

Không đợi xe ngựa tiến vào hoàng cung, tin tức này lập tức được truyền khắp kinh đô.

Người chính là như vậy, không có thông tin chính xác bọn họ còn đang lo lắng, không biết nàng có phải thật sự chuyển tốt hay không, trong lòng một bước khó đi, không ít người liền bắt đầu nghị luận, không biết Trang tiểu thư đối mặt với phán quyết của phụ thân nàng sẽ phản ứng như thế nào?

“Trước tới nay ta chỉ thấy nhi nữ làm bại hoại gia phong, hủy hoại sự nghiệp của tổ tiên, khiến cho cha mẹ tức chết, nhưng làm phụ thân lại kéo chân sau của nữ nhi như Trang Trạch Lương ta vẫn thấy lần đầu tiên, hẳn như là không giết chết tử nữ của mình thì đời này hẳn sống không yên vậy, cũng không biết kiếp trước Trang tiểu thư tạo phải nghiệp gì mà kiếp này lại đầu thai vào Trang gia.”

Người nói chuyện thở dài lắc đầu, những người nghe thấy đều đồng ý gật đầu. “Thật vất vả mới đoạt được mạng lại từ trong tay của diêm vương nàng lại phải đối mặt với chuyện như vậy, không biết Trang tiểu thư sẽ đau lòng đến mức nào nữa.”

“Có khổ cũng không biểu hiện ra ngoài, theo ta thấy, Trang tiểu thư khẳng định sẽ không cứu Trang Trạch Lương, dứt bỏ hết ân oán oán này cũng tốt, Trang tiểu thư trước đến nay luôn làm việc quang minh lỗi lạc, nàng không hề kém cõi hơn bất cứ nam nhân nào, vẫn luôn là một tấm gương tốt, ngoài Trang Trạch Lương làm ra chuyện lớn như vậy ra thì những người khác cũng coi như an phận nhưng Trang tiểu thư lại không nâng đỡ bọn họ, Trang gia không biết là oán hận nàng như thế nào.”

“Phi, còn oán hận, tội phản quốc là tru di cửu tộc, nhưng chỉ xử quyết đám một nhà bốn người kia, làm như vậy coi như đã nể mặt Trang tiểu thư lắm rồi? Muốn nói oán hận sợ là không chỉ có oán hận, bọn họ là oán Trang tiểu thư một người đắc đạo, nhưng gà chó lại không được lên trời, Đồng gia chỉ có một mình vị lão tam được làm việc trong triều, nắm thực quyền, Trang gia có ai? Ta biết được, Trang tiểu thư chẳng những không đề bạt người Trang gia, còn phái người đặc biệt đi truyền tin, chính là sợ bọn họ làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến nàng, nói ra cũng coi như nhần tâm.”

“Nhưng nếu nói, Trang tiểu thư sau khi lên giám quốc, nàng bị quyền lợi mê muội, bốn phía đề bạt Trang Đồng hai nhà, như vậy hoàng thượng có thể tin nàng sao? Thái tử điện hạ cũng sẽ không đề phòng nàng sao? Nhần tâm vậy là đúng, bằng không chính là mang họa đến cho bọn họ,

Trang tiểu thư là người thông minh, cũng chỉ có người thông minh như vậy mới có thể trong tình huống Trang Trạch Lương phản quốc nàng vẫn có thể bảo vệ được Trang gia.”

“Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, bằng không nàng cũng sẽ không bị bệnh đến như vậy, nghe nói Phúc Nguyên đại sư của tăng trí tự dùng hơn mười ngày mới có thể cứu nàng trở về, chỉ mong là lần bị bệnh này sẽ không ảnh hưởng gì đến thân thể nàng, một nữ nhân có thể làm được đến như vậy, đã là chuyện không hề dễ.”

“Phúc Nguyên đại sư? Trước kia chưa từng nghe qua người này.”

“Tăng trí tự truyền thừa nhiều năm như vậy còn không phải có chút bản lĩnh hay sao? Chứ người nghĩ một vị đại sư có bản lĩnh như thế nào? Bản lĩnh chân chính sao có thể dễ dàng để lộ ra ngoài. Ta có biết được vài chuyện, đến đến, ta sẽ nói cho các người vài chuyện về vị đại sư này...”

Đề tài tiếp theo cứ như vậy được dời đi, bốn người trong tửu lâu yên lặng không lên tiếng động âm thầm trả tiền trà sau đó liền rời đi.

Thái dương rất chói, bốn người tìm một gốc cây râm để đứng lại.

“Phụ thân...” Nếu Trang Thư Tình ở đây chắc chắn nàng sẽ nhận ra, người nói chuyện là Trang Trạch Dân, người đầu tóc hoa râm, chính là Trang Bình Chí.

“Nếu như không đến đây một chuyến, chúng ta nhiều lắm mới chỉ biết được Tình nha đầu bị bệnh thiếu chút nữa liền đi, hơn lắm thì cũng chỉ có thể biết được Trang Trạch Lương thế nhưng làm ra chuyện như vậy, các người đừng chỉ nghe câu nàng phái người đi canh chừng Trang gia liền sinh bất mãn với nàng, dưới tình huống như vậy nàng còn nhớ rõ phải bảo vệ Trang gia đều này nói lên rằng nàng muốn bảo toàn Trang gia, nên nàng mới có thể bỏ tâm đi quản, bằng không, dưới tình huống như vậy nàng lại bỏ qua Trang gia, các người nghĩ tương lai của chúng ta sẽ như thế nào?”

Ba người trong đó, trừ Trang Trạch Dân ra còn có lão lục Trang Trạch Dung, và một vị tiểu bối là Trang Thư Ngộ, lúc này bọn họ đều cúi đầu, vừa rồi trong tửu lâu, bọn họ quả thực trong lòng không vui.

Trang Bình Chí lắc đầu, “Các người a, tài năng không phải là bẩm sinh, được nàng che chở nhưng các người có nghĩ cho nàng, nàng đi đến bước này là có bao nhiêu khó khăn, các người đã quên rằng hiện ai nàng mới chỉ có mười sáu thôi, ngay cả các người cũng sinh ra ý nghĩ như vậy, nếu không phải nàng phải người trông chừng, Trang gia sẽ bị người ngoài xúi dục trở thành dạng gì rồi.”

Mặt Trang Trạch Dân đỏ lên, mấy ngày nay đến đây, cho dù hân biểu hiện không khác gì người thường nhưng trong lòng hân biết, tâm hân cũng cảm thấy tự phụ.

Ai cũng đều nịnh nọt tâng bốc hân, muốn bảo trụ một lòng bình thản, quá khó khăn.

Mà Thư Tình, nàng ở vị trí kia, nàng làm thế nào để bảo trụ sự tỉnh táo?

Trang Trạch Dung ho nhẹ một tiếng đổi đi đề tài, “Đại bá, ngài xem tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Đưa bá thiếp cho Đồng gia.”

”Không đi Bạch phủ sao?”

“Đồng gia là thông gia, cho dù bọn họ không tiếp thu thì cũng phải kiên trì, Trang gia vốn thẹn với Đồng gia, chịu chút sắc mặt là việc nên làm.”

Không nói Đồng gia sau khi nhận được bá thiếp sẽ như thế nào, lúc này, Trang Thư Tình đã tiến cung, đứng ở trước mặt hoàng thượng.

“Gầy đi một chút, nhưng tinh thần vẫn còn tốt.” Hoàng đế đánh giá một phen, ý cười trên mặt vẫn chưa lui đi.

“Nhưng tình huống của ngài lại không quá tốt, không phải con đã nói thân thể của ngài không thể bị bệnh nữa hay sao? Cho dù là bệnh nhỏ, thì đối với ngài nó cũng là bệnh nặng.” Vừa nói xong, Trang Thư Tình lập tức tiến tới long sàng, kê gối xuống, cầm tay bắt mạch.

Hoàng đế thấy vậy bật cười, lại có chút rối rắm, được người quan tâm lo lắng, ai có thể mất hứng cho được.

Nhú mào, Trang Thư Tình ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Chiêm, “Mấy ngày nay sao không thấy Thanh Dương Tử? Hắn đi đâu rồi?”

“Sắp về rồi, hắn nhìn trúng thảo dược của bộ tộc Mộc Hạ, nhưng lấy mầm đi lại không trồng được nên muốn ở lại một đoạn thời gian mang mầm về.”

Trách không được, Trang Thư Tình gật đầu, “Trước khi đi hắn có nói thân thể hoàng thượng cần hắn điều trị mới có thể khởi sắc, ta xem quả đúng là như thế, mấy tháng nay thân thể hoàng thượng không hề có tí khởi sắc nào cả, phương diện này ta quả không am hiểu.

Vinh Chính xấu hổ cúi đầu.

Không thể trách được mọi người, ai cũng có thứ mình am hiểu và không am hiểu, ta biết mọi người đều đã tận lực, Thanh Dương Tử vốn có ít người có thể so với hắn, chờ Thanh Dương Tử trở về ta sẽ nói hắn chỉ điểm cho các người một chút, hắn sẽ nỗ lực ta.”

Dùng phương thuốc của bọn họ ở thế giới để mang lại lợi ích cho cô nhi viện, Trang Thư Tình nhớ kỹ, tuy rằng bọn họ không biết, nhưng nàng cũng muốn bồi thường cho bọn họ ở một phương diện khác.

Vinh Chính lập tức ngẩng đầu, sau khi xác định lời của Trang tiểu thư thật không phải thuận miệng nói ra, nhất thời liền kích động, chỉ có thể gật đầu liên tục.

Bản lĩnh của Hữu Vọng chân nhân ai mà chẳng muốn học? Là vị đệ tử duy nhất của Hữu Vọng chân nhân, hẳn đã tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Thanh Dương Tử, nếu có thể được hẳn chỉ điểm, vậy Vinh Chính hẳn... không, là toàn bộ người của thái y viện đều vui mừng khôn xiết.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 215: Phụ Tử Xung Đột

Hoàng đế đuổi hết những người không liên quan ra ngoài, sau đó nhìn về phía Trang Thư Tình, “Uy vọng của thái tử không đủ, kinh nghiệm của hã cũng không đủ, chỉ có thể miễn cưỡng ổn định được cục diện, nhưng vẫn may là có phúc của con và Chiêm Nhi, có một số việc, vẫn phải nhờ con quyết định.”

“Phụ thân, ngài là bệnh nhân, Hữu Phong cũng vậy.”

Hoàng đế cười khố, hã cũng biết lời này không nên nói vào lúc này, nhưng giang sơn Đại Chu không thể loạn.

“Chiêm Nhi, con có biết việc này không phải con quản thì là Thư Tình quản, ta càng muốn để nàng quản, nàng làm tốt hơn con nhiều.”

Bạch Chiêm cười lạnh, khó có khi hã tham tham bất duyệt như vậy, còn dùng ngữ khí châm chọc, “Nàng không có họ Chu, đây không phải là chuyện nàng nên làm, ngài đem những thứ này đưa cho nàng, bất quá là vì nhìn thấu nàng sẽ vì ta mà thoái nhượng, để nàng làm trâu làm ngựa cho Chu Quốc, bồi dưỡng người thừa kế, sau đó thì sao? Sau khi thái tử đã có đủ năng lực mọi người liền coi như đương nhiên bắt nàng giao quyền ra, trên đời nào có chuyện tốt như vậy? Đồng Trang hai nhà cộng lại cũng chỉ có một mình Đồng Minh Dương vào triều làm quan, đã như vậy lại còn có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào cái vị trí kia, muốn nàng phải giao ra, nàng trả giá tâm huyết để đổi lấy, nàng hi sinh nhiều như vậy, nhưng có mấy ai biết được, có mấy ai trân trọng? Ngài thì sao? Ngài cũng chỉ đang

áp bức nàng thôi, dựa vào cái gì nàng phải tiếp tục cai quản giang sơn của Chu gia?”

Hoàng đế khó thở, “Nếu không phải vì nàng, Trang gia sao có thể không cần phải chịu tội tru di cửu tộc?”

“Nếu không phải vì nàng là người cai quản giang sơn của Chu gia, Cúc quốc sao có thể coi trọng Trang Trạch Lương?” Bạch Chiêm hừ lạnh, “Nếu ngài muốn tru di cửu tộc, ta muốn nhìn xem, là người của ngài động tác mau, hay người của ta động tác mau hơn.”

Trước mắt hoàng đế từng đợt, từng đợt biến thành màu đen, “Chiêm Nhi, con cũng là hoàng tử Chu Quốc, Thư Tình là con dâu, cũng chính là người của hoàng gia, những thứ nàng trả giá ta đều nhớ kỹ, nhất định sẽ không bạc đãi nàng...”

“Ta họ Bạch.” Bạch Chiêm nhẹ nhàng đánh gãy lời hăn, còn muốn nói tiếp, nhưng tay lại bị nắm chặt.

Theo bản năng nắm ngược lại, Bạch Chiêm cúi đầu.

Trang Thư Tình cười nhìn hăn, rất dịu dàng, thật... thoải mái, đó là nụ cười xuất phát từ chính lòng nàng.

”Ôn Đức, giúp hoàng thượng uống thuốc.”

Rõ ràng cảm giác được bàn tay đang giữ lấy nàng từ căng thẳng trở nên thả lỏng hơn rất nhiều, Trang Thư Tình cầm tay hăn cọ cọ lên mặt nàng.

Sau khi trở lại bình thường, hoàng đế cảm thấy lòng của hăn vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại nói, “Thư Tình, con nên biết, ta cũng không có ý kia.”

Là ta, không phải trẫm, có thể thấy được hoàng đế thật sự bị lời của Bạch Chiêm kích thích.

Cảm giác được lực nắm tay của hắn trở nên chặt hơn, Trang Thư Tình thân thiết cầm lấy tay hắn cọ cọ trên mặt nàng.

Trang Thư Tình không để cho Chỉ Cố mở miệng, đáp lời: “Hoàng thượng không muốn giang sơn Chu Quốc xảy ra vấn đề trong khi ngài đang tại vị, con có thể hiểu, hơn nữa con cũng tận lực giúp đỡ ngài, mong ngài tin tưởng điều này. Nếu như Chu Quốc thực sự xảy ra chuyện gì, Chỉ Cố chắc chắn sẽ không bàng quang, chàng ấy chỉ là có chút lo lắng cho con, dù sao lúc trước, thiếu chút nữa là con đã không thể tỉnh lại.”

“Con cũng không hối hận vì những gì con đã trả giá, đương nhiên. Cũng không phải con muốn đến trước mặt ngài tranh công, nói rằng công lao của bản thân lớn bao nhiêu, chỉ là, con không tán thành suy nghĩ này của ngài, nếu như con là người có dã tâm... Không, không cần phải có dã tâm, chỉ cần là người có chút không kiên định, đều sẽ sinh ra tâm tư muốn có được quyền lợi cao hơn nữa, ai chẳng muốn tiền hô hậu ủng? Con không phải người thanh tỉnh như ngài suy nghĩ, cũng không phải không quen quyền lực, chỉ là con có lý tưởng của con, cũng không muốn Chỉ cố nhìn thấy bộ mặt xấu xí khác của mình.

“Con lo lắng bản thân sẽ trở thành tấm gương xấu, lúc này Chu Quốc đang gặp nguy, nếu như sau này, vừa đúng hoàn cảnh như vậy, cũng đồng thời xuất hiện một người có khả năng như con, không chừng nàng ta sẽ là con kế tiếp. Ai có thể khẳng định được nàng ấy cũng có thể thanh tỉnh được đến cuối như con? Con chỉ hi vọng, trong lịch sử Chu Quốc chỉ một lần duy nhất có một nữ nhân khác họ đứng ra giám quốc.”

Trang Thư Tình nói xong lời này, cho dù hoàng đế vẫn còn bị câu nói lúc nãy của nhi tử chọc cho tức giận muốn chết nhưng cũng biết nàng cũng

vì muốn giải vây cho nhi tử, hãn hiện tại cũng bớt giận đi rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy lời của nàng nói thật sự có đạo lý.

Nếu như Trang Thư Tình có một chút dã tâm, bằng tài năng của nàng trước kia cùng với uy vọng và sự duy trì của dân chúng lúc này, muốn Chu Quốc bất ổn khiến nàng có thể thừa cơ hội lợi dụng đứng lên trực tiếp nắm quyền cũng không hẳn là không thể, huống chi, người chống lưng cho nàng căn bản không chút quan niệm gì về thị phi, không có bất kì sự trung quân ái quốc, hơn nữa hãn còn có tài năng ngập trời.

Vạn hạnh là nàng không phải.

“Ý của con trăm hiểu được, nhưng lúc này tình huống cả Đại Chu con cũng biết đấy, không thể nào thiếu được con.”

Bạch Chiêm lúc này chỉ hận không thể xốc ngược hoàng cung, dựa vào cái gì hoàng thượng bị bệnh thì có thể dưỡng, còn thân thể của Hữu Phong chưa lành, hãn lại mở miệng bắt nàng xử lý quốc sự? Mệnh của Hữu Phong rẻ mạt như vậy sao? Chỉ bởi vì nàng không phải nam nhân, bởi vì nàng không họ Chu, nên nàng xứng đáng hi sinh sức lực của mình, thay những người chân chính mang họ Chu cai quản giang sơn vốn là của bọn họ?

Trang Thư Tình gắt gao nắm lấy tay hãn, nàng không muốn đeo tội danh làm cho phụ thân tức chết.

“Ta...”

“Ta làm.” Bạch Chiêm mạnh mẽ lôi người ra ngoài, “Ta sẽ quản.”

Hãn coi như đã triệt để đắc tội với Chiêm Nhi, hoàng đế bất đắc dĩ thờ dài, nếu có thể kéo dài thêm chút thời gian, hãn cần gì đi trêu chọc sự kiên nhẫn của Chiêm Nhi.

“Chiêm Nhi...”

“Mong là ngài không hối hận.”

Hoàng đế càng cảm thấy bất lực, Chiêm Nhi sợ là đang oán hằn.

Nếu cứ như vậy, sợ là chút tình phụ tử cuối cùng cũng không còn.

Lắc đầu nhìn hai người rời đi, hoàng đế cười khổ, hẳn sống cả đời cũng không thể hành động tùy ý như Chiêm Nhi được, nhưng mà Chu Quốc bây giờ đang truyền vào trong tay hắn, phàm là còn sót lại một hơi hắn cũng phải bảo vệ cho giang sơn này.

“Hoàng thượng, Trang tiểu thư thân thể không tốt, ngài cần gì...”

“Mục tiêu của trăm vốn là Chiêm Nhi, tình huống của Thư Tình như thế nào sao ta có thể không biết? Nhưng nếu như không ra tay từ nòng, Chiêm Nhi có thể chủ động mở miệng sao? Nếu không từ Chiêm Nhi chủ động thì ai có thể nói được hắn?”

Ôn Đức khẽ nhếch miệng, để Bạch công tử đứng ra cai quản triều đình, các vị quan lại còn có thể chịu được?

Coi chừng sẽ bị công tử thanh lý cho không còn một mống.

“Vua nào triều thần ấy, có một số người, nên thoái lui.”

”Hoàng thượng thánh minh.”

Hắn thánh minh chỗ nào chứ, rõ ràng là bị ép đến bất đắc dĩ, hoàng đế thở dài, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ngồi trên xe ngựa, Trang Thư Tình mới mở miệng nói, “Hiện tại ta vừa xảy ra chuyện, hoàng thượng đã sử dụng để tính kế chàng.”

Bạch Chiêm nhìn xe ngựa bên ngoài, còn chưa ra khỏi hoàng cung, có rất nhiều chỗ vẫn chưa được sửa chữa tốt, dấu vết của trận động đất lúc trước vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Chỉ là, nơi được mệnh danh là tôn quý nhất trên đời này, mẫu thân chưa từng đặt chân đến, hẳn, thật sự cũng không nguyện ý đến.

Hắn không đổi họ, không ở tại kinh đô, một năm cũng chỉ cố định mấy ngày gặp mặt với phụ thân, nói trắng ra là không muốn giao thiệp quá sâu với người của Chu gia. Một khi đến gần, kết quả sẽ giống như hiện tại vậy.

Hắn bỏ lại hết thảy, không cần bất cứ thứ gì, ai cũng không thể cản hắn, nhưng mà lúc này, đã không phải.

Hữu Phong là người vô cùng có trách nhiệm, hơn nữa còn có lời kia của Phúc Nguyên, Hữu Phong nhất định không thể buông bỏ mọi thứ để đi cùng với hắn.

Coi như là tạo ân đi, bạch Chiêm tự nói với bản thân như vậy.

“Chỉ Cố. Chúng ta ở kinh đô hai năm rồi lại quay về Hội Nguyên Phủ.” Trang Thư Tình dựa vào đầu vai Bạch Chiêm, “Nếu như Tri Tiểu cố gắng, nói không chừng là chưa tới hai năm, về sau, chúng ta sẽ cao chạy xa bay.”

Bạch Chiêm hôn thái dương của nàng, nghiêng đầu kề bên đầu nàng, “Hắn nhất định phải cố gắng.”

Trang Thư Tình nhếch lên khóe miệng, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Chi Tri Tiểu.

Xe ngựa vừa ra khỏi cung liền ngừng lại, ầm ầm có tiếng Trần Nguyên tiến lên nói chuyện với người ta.

“Tiểu thu, Đồng lão đại nhân cho người đến truyền lời, Trang gia có người vào kinh, lúc này đang ở Đồng phủ.”

“Người Trang gia tiến cung? Sao ta không nhận được tin?”

Bạch Chiêm mặt không biểu cảm mở miệng, “Có người đến đưa tin, chỉ là lúc đó nàng đang hôn mê, sau đó ta cũng quên.”

Nàng còn tưởng rằng có người đã bị thu mua, hoặc là đã xảy ra chuyện gì, Trang Thư tình không có lo lắng nhiều, “Đi Đồng phủ.”

”Vâng.”

Đồng lão gia tử cũng không có ra ngoài nghênh đón.

Dựa theo thân phận và địa vị mà nói, cho dù là Bạch Chiêm hay Trang Thư Tình thì cũng không có ai dám chậm trễ tiếp đãi hai người bọn họ, nếu là gia tộc khác, sợ là toàn ra đã đứng trước cửa nghênh đón.

Nhưng lão gia tử không như thế.

Hiện tại hân vô cùng nhàn rồi, Trang Thư Tình là cháu ngoại hân, Bạch Chiêm là cháu rể tương lai của hân, tiểu bối tới gặp trưởng bối, không có đạo lý nào nói trưởng bối còn phải ra tiếp đón.

Huống chi Tình nha đầu luôn rất có hiếu, hân nếu thực sự phủng nàng càng cao, còn đứng lên chào hỏi với nàng, nàng ngược lại sợ là sẽ càng thương tâm.

Cho nên khi đoàn người tiến bào, người đứng chờ ở cổng chỉ có Đồng Hiếu Chân và Mạnh Bá.

”Biểu muội, Bạch đại ca.”

Trang Thư Tình tươi cười với hân, “Biểu ca.”

Trong lòng Đồng Hiếu Chân có chút kích động, thấy hai người xuống ngựa vội nói, “Tổ phụ nói thời tiết hôm nay có chút nóng bức, biểu muội thân thể lại chưa lành, biểu muội cứ ngồi xe vào phủ.”

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn Bạch Chiêm, cũng không có cự tuyệt ý tốt, xe ngựa cứ như vậy tiến vào trước viện.

Đồng Hiếu Linh vẫn luôn mong ngóng người đến, vừa thấy xe ngựa liền nâng váy chạy lại, “Tình tỷ tỷ.”

Đồng Hiếu Chân nhìn chân trời, “Tiểu muội, nếu muội cứ tiếp tục như vậy, nhà trai nào còn dám đến cửa.”

Đồng Hiếu Linh vúi lấy cánh tay Trang Thư Tình phản bác, “Nương nói có rất nhiều người đến cửa cầu hôn, sao có thể không ai cần muội.”

Còn không phải là do bọn họ muốn bám vúi lấy biểu muội, Đồng Hiếu Chân nói thầm trong lòng, nhưng không có làm rõ trước mặt vị muội muội đơn thuần này của hắn.

Nhưng mà Trang Thư Tình sao lại có thể không hiểu, nắm lấy bàn tay của tiểu cô nương đi vào trong phong, “Biểu muội của ta xinh đẹp khả ái như vậy, đương nhiên là có rất nhiều người muốn cầu hôn rồi, biểu tỷ sẽ chọn ra cho muội một vị tốt nhất.”

Đồng Hiếu Linh lập tức tươi cười, sức sống kia không hề thua kém với thái dương trên trời.

Đây cũng là nguyên nhân mà Trang Thư Tình thích nàng, mợ bảo hộ nàng rất tốt, sự tình của Đồng gia lúc trước không hề ảnh hưởng đến nàng nửa phần, ở gia đình như vậy lại có thể dưỡng ra một vị tiểu thư đơn thuần như Đồng Hiếu Linh cũng là khó có được.

Nhưng mà những chuyện nên học thì cũng cần phải học, đến nhà người khác, ngày sau muốn sông như thế nào cũng chỉ có thể dựa vào chính nàng, cho dù có tra ra tất cả mọi người, có lật ngược từ đất lên trời, tận lực để tìm ra được người có phẩm tính tốt, tính tình thích hợp, đáng giá với nàng, nhưng Đồng Hiểu Linh cũng phải có đủ khả năng để bảo vệ chính nàng, để không ai có thể khi dễ.

Dọc theo đường đi vào phòng chính, chỉ nghe thấy tiếng Đồng Hiểu Linh nói riu rít, Trang Thư Tình ngẫu nhiên cũng phụ họa vào câu, khiến cho Đồng Hiểu Chân hoảng hốt cảm thấy nếu có thể vẫn luôn như vậy thì tốt rồi.

Không cần lo lắng đề phòng thân thích, và những người họ hàng mượn danh đến phá hoại, tổ phụ cơ trí, tổ mẫu hiền lành, cha mẹ ân ái, muội muội hồn nhiên, biểu muội thân cận với bọn họ... Nếu có thể một mực như vậy thì tốt rồi.

Nhưng mà, hắn bắt buộc phải thành thân, tuy rằng mẫu thân luôn coi trọng phẩm tính hơn cả gia thế, nhưng có một số chuyện sao có thể nói được tuyệt đối.

Muội muội đến một ngày rồi sẽ phải lập gia đình, tình huống trong nhà sẽ càng phức tạp.

Đồng Hiểu Chân cúi đầu, cha đã nói, vinh quang của Đồng gia đều là nhờ có biểu muội mang đến, có thể kéo dài vinh quang này hay không, phải nhìn vào hắn, trách nhiệm này không phải của biểu muội, mà là của hắn.

Hắn đáng lẽ phải càng thêm nỗ lực mới đúng.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 216: Không Bằng Heo Chó

Đồng gia đối với người của Trang gia rất khách khí, thái độ bình hòa ngoài dự đoán của mọi người.

Trang Bình Chí tuy rằng không tiếp xúc nhiều với quan lớn, nhưng nắm quyền trong Trang gia nhiều năm hẳn cũng vô cùng ổn trọng, có thể thấy được hẳn cũng không phải người không có một chút thành ý.

So vài chiêu với Đồng lão gia tử cũng liền hiểu rõ tâm lý Đồng gia, nhất thời liền an lòng.

Cũng đúng, cho dù là Trang gia xuất thân nơi sơn dã hay Đồng mấy năm chìm nổi ở kinh đô thì bất cứ ai cũng mong Thư Tình có thể sống tốt, một mình nàng chống đỡ hai gia tộc, lúc này người có chút đầu óc sẽ ngầm dẫn dắt ân oán của hai nhà, kéo chân sau của nàng.

Trừ phi là Trang Thư Tình ghét một trong hai gia tộc, bằng không quan hệ hòa bình sẽ không thể tiếp tục bảo trì như bề ngoài.

Nhưng mà như vậy thì có sao, hai nhà cũng không có khả năng có thể ở chung với nhau như người thân một nhà, trong lòng Trang Bình Chí có tính toán, Đồng gia có thể tâm bình khí hòa đối đãi với Trang gia đã là kết quả tốt nhất hẳn có thể nghĩ đến.

Hai bên nói xong lời khách khí, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cung với hai thanh âm nói chuyện.

Một trong số đó, bọn họ vô cùng quen thuộc.

Trang Thư Ngộ đã kích động đứng lên.

Trang Bình Chí liếc mắt nhìn hăn một cái, cũng không trách hăn biểu hiện thất thố, ở Trang gia, Trang Thư Tình đã sớm bị một người thần hóa, tất cả tiểu bối ai ai cũng đều vô cùng sùng bái nàng.

Vừa vào chính đường, Đồng Hiểu Linh liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đây là một điểm của nàng mà Trang Thư Tình rất thích, tiểu cô nương vô cùng hiểu chuyện, khi nào có thể linh động giương oai, khi nào có thể trở thành Đồng tiểu thư dịu dàng nhu thuận, nàng đều phân biệt được rõ ràng.

Trách không được người trong nhà đều thương nàng.

“Tổ bá phụ.” Trang Thư Tình dựa theo quy củ, hành đại lễ với Trang Bình Chí đã lâu không gặp.

Trang Bình Chí cũng không thật để nàng quỳ xuống, lập tức tự mình đỡ nàng lên, “Nghe nói thân thể con còn chưa tốt, những nghi lễ xã giao này cứ miễn đi.”

Nam Châu và Bảo Châu nhanh chóng tiến lên đỡ người.

Trang Thư Tình lại hành lễ của một vị tiểu bối với hai trưởng bối với đường ca, có tấm gương trước là Trang Bình Trí, những lễ nghi này đều đơn giản rất nhiều.

Bạch Chiêm chỉ hơi khom người một cái, không nói bất kỳ lời nào.

Trang Bình Chí nhìn thái độ này của hăn trong lòng có chút an tâm, nếu thực sự để một vị hoàng tử cúi chào hăn, hăn thực sự là chịu không nổi.

Trang gia thế nhưng cũng có một ngày nhắc lên quan hệ với hoàng gia, nghĩ đến Tình nha đầu xuất thân nơi thôn dã, không biết hai người như

thế nào lại có thể gặp gỡ lẫn nhau.

Chủ khách đều đã cùng ngồi xuống, Trang Thư Tình làm một tiểu bồi, nàng rất tự nhiên thay đổi đề tài, “Sao tổ bà phụ lại đến kinh đô? Hôm nay ngoài thành nóng như vậy, nếu bị bệnh trên đường thì sao đây?”

“Ở nhà không yên tĩnh, luôn có rất nhiều người tìm lý do đến bãi phóng, con cũng biết Trang gia dòng dõi không cao, ai cũng không thể cự tuyệt được. Lúc trước không có cách nào cũng đành phải tiếp rất nhiều người, có chút thứ không thể không nhận, nhưng gần đây tình huống lại không thích hợp, ta không đi một chuyến sẽ không an lòng.”

Trang Thư Tình ở thế giới kia ít ngày, trở về lại phải nằm tĩnh dưỡng trên giường bệnh, hơn nữa nàng vốn cũng không có ý tưởng muốn khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay, Trang Thư Tình ngẫm lại, quả thật mấy ngày nay nàng đã bỏ bê rất nhiều chuyện.

Bằng tình tình của Chỉ Cố, chỉ cần không phải việc liên quan đến sức khỏe của nàng, sợ là sẽ dẹp hết ra ngoài không thèm để ý.

Nghe vậy Trang Thư Tình liền ngồi thẳng dậy, “Là người hay là chuyện gì?”

“Cả hai.” Về mặt Trang Bình Chí rất nghiêm túc, “Trước kia có rất nhiều người vì muốn cầu vinh, muốn thông qua Trang gia để liên hệ với con, mong có thể có được một con đường làm quan rộng rãi, nhưng những người đến sau này lại không đơn giản như thế nữa, tuy rằng bọn họ cũng muốn cầu vinh, có lẽ là muốn kiếm chút lợi ích, nhưng lại chuyển thành đến nghe ngóng chuyện của con, ngay từ đầu ta chỉ cho rằng bọn họ đổi phương thức khác, nhưng sau lại dần cảm thấy không thích hợp, ai đến đều sẽ hỏi một câu có ý giống nhau, vì vậy ta liền cho người đi hỏi thăm, phát hiện quả thật có người đang nghe ngóng tin tức của con, sau đó ta đến Hội

Nguyên Phủ, phát hiện tình huống cũng như thế, vậy nên mới đến đây một chuyển chính miệng nói cho con những chuyện này.”

Trang Thư Tình nhú mày, người nên thu thập không phải đã được thu thập hết rồi sau? Sao lại còn có người không an phận?

Nghiêng đầu nhìn lại, “Chỉ Cố, chỗ của chàng có nhận được tin tức gì hay không?”

Bạch Chiêm đương nhiên lắc đầu, hắn không rảnh để quan tâm chuyện thiên hạ, với hắn mà nói, những chuyện như vậy cũng không quan trọng bằng việc Hữu Phong tỉnh dưỡng, cho nên đã sớm phân phó xuống, những chuyện không quan trọng thì không được đến quấy rầy hắn, càng không thể nói cho Hữu Phong.

“Trần Nguyên.”

Vẫn một mực đứng ở bên ngoài, không cần người thông báo, Trang Nguyên đã tiến vào nói ra tất cả những thông tin mà hắn biết,:Lúc trước có tin truyền đến, thuộc hạ đã cho người tra xét, là những người bị Trang tiểu thư gỡ xuống nên quan nên âm ức làm thơ về Trang tiểu thư, nhưng mà bọn họ cũng không làm dậy nổi sóng gió gì, thuộc hạ đã cho người đi coi chừng.”

Bạch Chiêm bất mãn liếc mắt nhìn Trần nguyên, “Xử lý hết.”

”Vâng.”

Chỉ cần là quyết định của Bạch Chiêm, Trang Thư Tình đều rất ít can thiệp vào, lúc này cũng giống như vậy, nàng không phải sứ giả của chính nghĩa, sẽ không tâm sinh thương hại đối với những người có ý đồ xấu với nàng, cho dù phương thức xử lý có chút thô bạo lạnh lùng.

Chỉ có người tồn tại tâm tư muốn hại người khác sẽ tự mang đến tai ương cho chính mình, không trách ai được cả.

Nhưng mà...

”Đợi một chút.”

Trần Nguyên quay lại nhìn nàng.

Ánh mắt những người khác cũng đều dừng trên người nàng, đều cho rằng nàng sẽ cản lại.

“Chỉ Cố, không phải hoàng thượng buộc chàng quản chuyện triều đình sao? Dùng mấy người này để giết gà dọa khỉ, miễn cho bọn họ cảm thấy Bạch công tử chỉ là hư danh.”

Bạch Chiêm trước giờ luôn nghe lời nàng như thánh chỉ.

Trần Nguyên đồng ý rời đi.

Đúng là không giống người thường, Trang Bình Chí thầm nghĩ trong lòng, một Trang Thư Tình sát phạt quyết đoán của ngày hôm nay, có ai ngờ được đây chính là vị tiểu cô nương mang theo đệ đệ cùng một thân thương tích tìm đến nhờ tộc trưởng Trang gia làm chủ.

Bây giờ nghĩ lại, sự quyết đoán và có chủ kiến ấy đã có thể nhìn thấy được khi đó.

Thật không biết trang Trạch Lương bị thứ gì che mờ mắt.

Nghĩ đến Trang Trạch Lương, Trang Bình Chí không khỏi nghĩ đến tin tức mà hẳn nghe được, “Trang Trạch Lương bị phán tội phản quốc?”

“Đâu chỉ có Trang Trạch Lương, ngài có biết chuyện lão thái thái chết hay không?”

Lão thái thái...”Trần thị?”

“Đúng vậy, lão Trần thị, bà ấy bị Trang Thư Diệu đẩy ngã mà chết.”

Sắc mặt Trang Bình Chí đột nhiên thay đổi, làm sao có thể! Chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, Trang gia sao có thể tự nhân bản thân là dòng dõi thư gia? Bọn tiểu bối làm sao có thể sống yên cho được!

”Trang Trạch Lương cũng biết?”

“Biết, nhưng mà cũng chỉ biết mà thôi, trước khi Chỉ Cố mang người đến bắt bọn họ về, Trang Thư Diệu vẫn đang tiêu dao bên ngoài.”

Trang Bình Chí tức giận đến run rẩy, “Súc sinh, súc sinh, cả heo chó cũng không bằng!”

Trang Trạch Dân vội tiến lên giúp phụ thân thuận khí, Trang Thư Tình đứng dậy bắt mạch, xác định là không có gì trở ngại mới nhẹ giọng nói: “Tổ bá phụ phải bảo trọng, ngài tức giận vì người như vậy, không đáng giá.”

Nàng nói ra chuyện này, sợ dĩ vì tránh cho người Trang gia nói nàng thấy chết không cứu, lãnh huyết vô tình, tiếng xấu do Trang Trạch Lương mang đến, nàng không muốn nhận.

Trang Bình Chí ngẩng đầu nhìn nàng, “Theo luật pháp đại chu, phản quốc là tội tru di cửu tộc, Trang gia...”

”Trang gia sẽ không bị liên lụy, tổ bá phụ yên tâm.”

Mấy người Trang gia lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, không cần phải nói, đây chắc chắn cũng là vì có Thư Tình mà bọn họ mới được tránh liên lụy.

“Thư Tình, có thể an bày cho tổ bá phụ gặp mặt hẳn một lần hay không?” Dừng một chút, Trang Bình Chí lại bỏ thêm một câu, “Nếu như phiền toái con thì coi như tổ bá phụ chưa nói lời này.”

Trang Thư Tình không chút lo lắng liền gật đầu, “Để con an bày.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 217: Chó Cẩn Chó

Mấy người Trang gia ở lại Đồng phủ.

Ngày kế, Trang Thư Tình liền mang theo bọn họ đi đại lao hình bộ.

Đương nhiên, Trang Thư Tình không có đi vào, vì để giết thời gian, nàng liền đi lật xem hồ sơ của hình bộ.

Hình bộ thượng thư Sở Trác thường thường ngẩng đầu nhìn nàng, không biết nàng đang nhìn thật hay là đang thất thần.

Trang Thư Tình không thất thần, chẳng những vậy hiện tại nàng đã đọc được không ít.

Trang Thư Tình đột nhiên mở miệng, “Sở đại nhân cảm thấy hiệu suất phá án hiện tại của hình bộ như thế nào?”

”Này...”

“Không dám trả lời?” Trang Thư Tình ngẩng đầu, “Hay là không biết phải trả lời như thế nào?”

Sở Trác đang định đáp lời, Trang Thư Tình lại nói: “Không cần suy nghĩ phải ứng phó ta như thế nào, bây giờ ta đã mặc kệ mọi chuyện, không ngại báo trước cho Sở đại nhân một tiếng, sau này các người sẽ do Bạch công tử quản, nếu không muốn bị hấn lột xuống một tầng da, tốt nhất là nên làm tốt mọi chuyện, hấn không dễ nói chuyện như ta đâu.”

Nghe được tiếng bước chân, Trang Thư Tình khép hồ sơ đứng dậy, “Ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, phải làm như thế nào là chuyện của Sở đại nhân, quấy rầy rồi.”

“Hạ thần tiên Trang tiểu thư.”

Trang Bình Chí thấy vị đại thần trong triều cung kính đưa Thư Tình ra ngoài, tức khi lúc này nhất thời đều biến mất, đây mới là hy vọng của Trang gia, tương lai của Trang gia, những tên kia đến khi ngồi lao lại vẫn chưa biết hối cải, chết cũng xứng đáng.

”Tổ bá phụ.”

Trang Bình Chí phục hồi lại tinh thần, cảm xúc của hắn đã hòa hoãn rất nhiều, “Sau khi trở về ta sẽ khai trừ tên bọn họ khỏi từ đường, đá bọn họ ra khỏi gia tộc, Trang gia không có loại con cháu như vậy.”

“Tổ bá phụ không cần vì bọn họ mà tức giận, không đáng giá.”

“Trang gia tự nhận là dòng dõi thư hương, đời đời vẫn luôn thanh thanh bạch bạch, không nghĩ tới thế nhưng lại có loại làm ra những chuyện bất trung bất hiếu như vậy, sao có thể không tức cho được.” Trang Bình Chí thở dài một hơi, “Bọn họ còn muốn gặp con, ta đã trực tiếp cự tuyệt, bọn họ còn có mặt mũi nào để gặp con.”

Khóe môi Trang Thư Tình giơ lên, “Là ai nói muốn gặp con? Trang Thư Đình?”

“Là nàng đề xuất, phụ... Trang Trạch Lương cũng phụ họa, con không cần để ý tới, con không nợ bọn họ bất kì thứ gì cả, bọn người không biết thị phi này, trong lòng tổ bá phụ đã quyết, Trang gia sẽ không có người nào dám nói xàm.”

“Thư Tình đa tạ tổ bá phụ duy trì, nhưng mà nếu bọn họ đã muốn gặp con, vậy liền gặp đi, con có cái gì mà không dám, nay bọn họ đã mất đi tự do, con lại ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt, bọn họ đếm ngược từng ngày, mà con, lại có tương lai trường trường cửu cửu. Bọn muốn gặp con chắc là muốn đề ra một yêu cầu cuối cùng, con đương nhiên sẽ thỏa mãn bọn họ.”

Trang Trạch Dân nhú mày, lời, không khỏi có chút...

“Hương Tả. Người thay ta đưa tổ bá phụ mọi người về Đồng phủ trước.”

“Vâng.”

Trang Bình Chí thấy bộ dáng nàng như đã hạ quyết tâm, hăn cũng không khuyên gì nữa, chỉ nhắc nhở: “Lời của bọn họ nếu quá mức khó nghe thì con cũng đừng để trong lòng, hiện tại bọn họ đã cùng đường, nói chuyện cũng khó lựa lời, ngay cả với ta đã thế, đối với con chỉ sợ sẽ càng khó nghe, con đừng quá chấp nhặt.”

“Con biết, tổ bá phụ yên tâm.”

Trang Trạch Lương, một nhà bốn người bị nhốt trong hai lồng giam cạnh nhau.

Tuy rằng tội của bọn họ đã định, ít ngày nữa lập tức sẽ bị hành quyết, nhưng dù sao cũng là người thân của Trang tiểu thư, cũng không có ai dám quá mức khắc nghiệt với bọn họ, ai biết được lúc nào Trang tiểu thư sẽ mềm lòng? Cho nên mấy người ở trong lao cũng không chịu đau khổ, tính tình càng không có nửa phần thu liễm.

Nhìn thấy Trang Thư Tình một khắc, Trang Thư Đình lập tức nhào tới cửa lao, cố gắng khống chế bản thân không cào nát gương mặt kia.

Trước mắt, chỉ có Trang Thư Tình mới có thể khiến nàng thoát ra khỏi nơi này.

Trang Trạch Lương cũng cùng chạy đến, hăn không khống chế bản thân lại như Trang Thư Đình, từ trong khe hở vươn tay ra muốn bắt lấy nàng, lập tức bị Bảo Châu không khách khí đánh về.

Chịu đựng đau đớn, kiềm chế tỳ khí, ngữ khí Trang Trạch Lương khẩn cầu nói: “Thư Tình, Tình Nhi, con cứu cha đi, chuyện này đối với con rất dễ dàng, con thả ta ra ngoài, ta là cha con, cho dù ta có lỗi với mẫu thân con thì ta cũng là cha của con, con sao có thể nhìn phụ thân mình đi tìm chết.”

“Ta có thể.” Trang Thư Tình nhẹ nhàng nói ra ba chữ, nhìn vẻ mặt vẫn tuấn lãng như trước của Trang Trạch Lương lúc này ngốc ra, trong lòng nàng vui vẻ không ít, “Vì sao ta lại không thể? Phụ thân? Phụ thân ta đã chết sớm, còn người, tạm thời còn sống, nếu người chết, nói không chừng ta còn có thể thả cho người một nén hương.”

“Đồ bất hiếu!: Cảm thấy thanh âm của mình quá lớn, tỳ khí cũng không khống chế tốt, Trang Trạch Lương lại đè xuống thanh âm, “Tình Nhi, cha sai lầm rồi, cha biết sai rồi, về sau cha nhất định sẽ đối tốt với con, đối tốt với Hàn Nhi, con tin tưởng cha, có được không?”

Trang Thư Tình ra hiệu cho Hường Tả chuyển ghế ngồi đến cho nàng, phủ phủ tro bụi vốn không có trên quần áo, ngẩng đầu chống lại ánh mắt vội vàng của Trang Trạch Lương, lại chuyển đầu về phía Trang Thư Đình, “Nghe nói là người muốn gặp ta, muốn nói cái gì?”

Trang Thư Đình không nghĩ tới nàng sẽ đột nhiên nói chuyện với mình, sau đó cắn răng một cái nói: “Chỉ cần người ta ta ra ngoài, ta sẽ đập đầu bồi tội với người.”

“Người nghĩ rằng là ta sẽ giống như người sao?” Trang Thư Tình chỉ vào Trang Trạch Lương, “Để ý quan ái của hần? Để ý chút tài sản của Trang gia? Luôn cảm thấy rằng người xuất sắc hơn ta, ta phải ghen tị người, cho nên bây giờ mới muốn áp chế người?”

”Người...”

“Nếu như khi ta còn nhỏ thì đúng là như vậy, có lẽ ta đã từng để ý, cũng từng chờ đợi, nhưng hiện tại, những thứ này đối với ta đã không còn cần thiết, ta dựa vào bản thân mình để có được hết thảy chính mình mong muốn, những thứ này, cho dù là cả đời các người cũng không thể theo kịp, bất kể là thứ gì, chỉ cần ta muốn, ta rất dễ dàng có thể lấy được, giống như hiện tại vậy, là các người phải cầu khẩn ta, mà ta, có thể ngồi ở chỗ này nghe các người cầu xin.”

Trang Thư Đình oán hận cắn chặt lấy môi, cố gắng để bản thân không được mất khống chế, dựa vào cái gì, Trang Thư Tình dựa vào cái gì mà có thể có được hết thảy!

Quyền thế, nam nhân cường đại, danh vọng khó ai có thể sánh bằng, tất cả những thứ này, nên là của nàng mới đúng!

Từ nhỏ nàng đã mạnh hơn Trang Thư Tình, Thư Tình chỉ là đồ nhá gan, vĩnh viễn chỉ biết tránh đằng sau nương, y thuật thần kỳ có thể mổ bụng người gì đó, nàng học được từ chỗ nào? Sao nàng lại dám học

Người này, không phải Trang Thư Tình, tuyệt đối không phải!

“Đúng, đúng, người không phải Trang Thư Tình, Trang Thư Tình cho dù nói chuyện lớn tiếng cũng không dám, bị khi dễ cũng chỉ ó thể trốn một chỗ nào đó thầm khóc, nàng căn bản không biết y thuật, càng không có tài năng giám quốc, người không có khả năng là Trang Thư Tình, nói, người là ai!”

“Đúng vậy, ta không phải Trang Thư Tình, Trang Thư Tình đã sớm chết, chính là Trang Thư Tình nhát gan kia, nàng chính là bị các người liên thủ giết chết, Trang Thư Tình hiện tại là một người hoàn toàn mới, nàng to gan, không sợ bất luận kẻ nào, bất kỳ việc gì, có thể cứu được người, giữ được nước, dám làm dám chịu, nàng có được sự hâm mộ của mọi người, có được hết thảy những thứ người thứ mà người khác chỉ dám nghĩ trong mơ, những thứ này, tất cả đều là của Trang Thư Tình, người, cho dù không cam lòng thì có thể làm được gì?”

Trang Thư Tình không biết lúc này nàng hận ai, nhưng đồng thời, trong lòng nàng lại thoải mái giống như được uống mô ly nước đá vào ngày trời nóng bức, thoải mái từ đầu đến chân.

Những người này, đều là người đã từng làm nhục nàng, hiện tại, bọn họ đã chịu báo ứng.

“Tình Nhi, Tình Nhi, đừng để ý đến nàng, thả phụ thân ra ngoài, nhanh, thả phụ thân ra ngoài.”

Nam nhân này, sinh được một bộ túi da tuần lã, nhưng bên trong lại thối rữa đến tanh tưởi.

Trang Thư Tình lạnh lùng nhìn hắn, “Trong bốn người các người, ta chỉ thả một người, các người tự thương lượng với nhau, nên thả ai.”

“Ta.”

Cả ba người đều trầm miệng một lời, Trang Thư Diệu và Trần thị lúc trước vẫn luôn làm người ẩn hình lúc này cũng tiến lại đây, chỉ có Trang Thư Đình mắt lạnh quan sát hết thảy, nàng biết, Trang Thư Tình sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nàng muốn xem bọn họ xấu mặt, nàng cho dù chết, cũng không muốn bị Trang Thư Tình chế giễu.

“Chỉ có thể chọn một.”

“Ta, Tình Nhi, ta, ta là phụ thân của con, là trụ cột trong gia đình, đương nhiên là ta.”

Trang Thư Diệu lập tức phản bác, “Cha, ngài già rồi, ngài ra ngoài có thể sống được mấy năm, nên để con ra ngoài mới đúng, ngài yên tâm, đi ra ngoài con nhất định sẽ nối dõi tông đường, không khiến hương khói của ngài bị đứt.”

Mặt Trang Trạch Lương vặn vẹo nhìn hần, chỉ cảm thấy nhi tử ngày thường hần vẫn luôn yêu mến lúc này đã lộ bộ mặt thật, “Nối dõi tông đường cũng không đến phiên ngươi!”

“Ngài còn có thể sinh được sao? Không đúng, ngài còn có thể cứng được sao?” Trang Thư Diệu thở hỗn hển trừng mắt nhìn hần, trong mắt lóe lên nguy hiểm.

Trang Trạch Lương hất tay cho hần một cái tát, “Ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi đã làm gì hay sao? Ngươi nghĩ là ta không biết tổ mẫu ngươi chết như thế nào hay sao? Nàng bất quá chỉ muốn ngươi tiêu tiền bớt lại, thế nhưng ngươi lại nhẫn tâm đẩy nàng xuống mỏ núi, tên súc sinh như ngươi, thiên lý khó dung, ngươi còn muốn ra ngoài?”

“Ngươi... sao ngươi biết được? Nương, ngài nói cho cha biết đúng không?” Trang Thư Diệu hung tợn trừng mắt nhìn Trần thị.

Trần thị lắc đầu liên tục, muốn nói rằng nửa chữ nàng cũng chưa từng nói ra, nhưng Trang Thư Diệu đã không cho nàng cơ hội nói chuyện, giống như người điên đi đập cửa lao của nàng, “Dám bán đứng ta, bóp chết ngươi, ta muốn bóp chết ngươi.”

Trang Thư Tình liếc mắt nhìn Tam Tử, Tam Tử hiểu ý, đi qua mở ra nơi ngăn cách giữa hai bên nhà lao.

Trang Thư Diệu lập tức phóng qua nhà lao bên cạnh, một phen đẩy ngã tỷ tỷ đang muốn ngăn cản hẳn, một cước đá Trần thị xuống đất, tiến lên nắm lấy cổ nàng, bộ dáng kia xem như đã dùng hết toàn lực. Trang Thư Đình tiến lên gỡ tay hẳn ra, cạy không được liền đánh lên đầu hẳn, “Thư Diệu, đệ điên rồi sao, nàng là nương, nàng là người sinh ra đệ, nuôi đệ, thương đệ, cho dù đệ bóp chết nương thì đệ cũng chạy không thoát, chúng ta cùng hết, người một nhà chúng ta có chết thì cùng chết, mau buông nương ra!”

Nhìn một màn này, Trang Thư Tình đột nhiên nhớ tới Trang Thư Đình đã từng rất ghét bỏ Trần thị, lại nhu mộ đại nương, hiện tại xem ra, sau khi trải qua khổ, cảm tình hai mẹ con lại sâu hơn trước.

”Trang Trạch Lương chạy.”

Lời này hữu dụng hơn Trang Thư Đình rất nhiều, Trang Thư Diệu mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn nhà giam bên quả nhiên đã không có người, nhìn về phía cửa, bóng dáng Trang Trạch Lương biến mất ở đó.

Trang Thư Diệu sao còn có thể lo lắng đến Trần thị, té chạy đuổi theo.

Trang Thư Tình không có ngăn cản, chuyện hai người kia rời đi nhà giam là nằm mơ.

Trang Thư Đình ôm lấy Trần thị, thanh âm khàn khàn kêu lên, “Người vừa lòng chưa? Trang Thư Tình, người đã vừa lòng?”

“Ta vừa lòng hay không cũng không thể thay đổi được kết cục của các người, Trang Thư Đình, các người đã bị phán tội phản quốc, nếu ta thả các người, Trang gia sẽ hủy, đương nhiên, các người làm sao quan tâm đến những thứ này, Trang gia có ra sao thì liên quan gì đến các người, có phải hay không? Nhưng mà Trang gia có liên quan tới ta, những người khác ta mặc kệ, nhưng Thư Hàn cũng họ Trang, đây là sự thật, cả đời cũng không sửa được, người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ vì các người mà hủy đi tương

lai của hẳn? Vào thời điểm các người chấp nhận những lợi ích mà Cúc quốc mang đến, muốn gây thêm phiền toái cho ta thì các người có từng nghĩ đến kết cục sẽ có ngày hôm nay? Đời sau an phận làm người đi.

Vừa nói, cũng với hai tiếng thảm thiết vang lên, Trang trạch Lương và Trang Thư Diệu bay lên không trung rồi rơi mạnh xuống đất.

Bạch Chiêm xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 218: Trảm

Trang Thư Đình cứ như vậy nhìn người nam nhân như thiên thần kia đi đến trước mặt Trang Thư Tình, bộ dáng vốn không coi ai ra gì nhưng khi đối mặt với Thư Tình ánh mắt hẳn lại trở nên nhu hòa.

“Sao lại đến đây?”

“Làm xong rồi.” Nhà giam quá mức ẩm thấp, Bạch Chiêm lập tức nắm tay Trang Thư Tình nâng nàng dậy đi ra ngoài, “Ba ngày sau sẽ trảm.”

Trang Thư Tình từng có kinh nghiệm xử lý quốc sự, biết được thời gian cần để làm xong hết mọi chuyện, bình thường nàng phải mất cả buổi sáng mới có thể làm xong, tính ra, Chỉ Cố làm còn chưa đến một canh giờ, đây chính là chênh lệch.

Về phần ba ngày sau sẽ trảm, nàng coi như không nghe đến.

Nhưng Trang Trạch Lương lại sợ hãi, bò lại muốn ôm lấy chân Trang Thư Tình. Không đợi hẳn tới gần đã bị Trần Nguyên đá một cước gã lăn.

Trang Trạch Lương cũng bất chấp những thứ này, lúc này hẳn chỉ muốn bảo toàn mạng sống, mọi người chết cũng không sao, chỉ cần hẳn còn sống.

“Tình Nhi, Tình Nhi, con đáp ứng buông tha một người trong chúng ta rồi, con đã nói, lời đã nói ra thì không thể sửa đổi.”

Trang Thư Tình cúi đầu nhìn hăn, “Ta đáp ứng, nhưng người khác không đáp ứng, luật pháp Đại Chu không đáp ứng, liệt tổ liệt tông Trang gia không đáp ứng.”

Trang Trạch Lương rên lên một tiếng thật dài, nếu ai không biết những chuyện hăn đã làm trước đây, bộ dáng thống khổ tuyệt vọng kia quả có thể khiến người đồng tình.”

Bạch Chiêm ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Trang Thư Diệu vẫn một mực không nhúc nhích, Trang Thư Tình chỉ cho rằng hăn đã hôn mê rồi, lúc bước qua người hăn, nhìn thoáng qua mới nhận thấy, trong mắt đầy vẻ điên cuồng cùng hai bàn tay nắm chặt, lòng nàng liền biết chuyện không tốt, lúc này nàng đã quên mất Bạch Chiêm là người vô cùng lợi hại, theo bản năng vừa nhào tới bên người hăn, vừa khê lên tiếng, “Cẩn hận.”

”Phanh!”

Trang Thư Diệu bị đá bay ra ngoài, ánh mắt Trần Nguyên tối sầm nhìn hăn. Nếu không phải bọn họ còn muốn hăn chết rên đoạn đầu dài thì hôm nay hăn chết chắc rồi, chứ không chỉ là phun máu.

Bạch Chiêm bị động tác của Trang Thư Tình khiến cho hăn trở nên bối rối, thấy vẻ mặt nàng vẫn đang chấn kinh, lập tức bế người đi ra ngoài.

Trang Thư Đình an tĩnh nhìn, sau khi đám người rời đi thì chậm rãi cúi đầu, nhìn mẫu thân đang yên lặng rơi lệ.

Ba ngày sau là trăm, nàng chỉ còn lại ba ngày để sống mà thôi.

Hối hận sao?

Nếu ngay từ đầu không nhắm vào Trang Thư Tình. Nếu như lúc đầu đối tốt với nàng, hiện tại nàng hẳn cũng sẽ đối xử tử tế với bọn họ, sẽ có một con đường thênh thang như Trang Thư Hàn đang đi dành cho bọn họ.

Tương lai, thật là thứ kỳ lạ.

“Nếu như đời này ta có thể sống lại một lần nữa, ta nhất định sẽ không muốn có bất cứ liên quan gì với Trang Trạch Lương.” Trần thị nhìn hai phụ tử đang bị ném vào nhà giam, cúi đầu nói. “Nhất định sẽ nuôi dưỡng tốt con cái của mình, không cần có thể xuất sắc như Trang Thư Tình, ít nhất chỉ cần có thể ưỡn ngực thẳng đầu mà sống, bình thản làm người. Đình Nhi, là nương hại con rồi.”

Trang Thư Đình chỉ trầm mặc.

Bây giờ có nói gì đi nữa thì cũng chỉ dư thừa.

Nàng chỉ nguyện đời sau mẫu thân sẽ là một nữ tử như đại nương, nếu như nàng được đại nương dạy bảo, nhất định nàng sẽ không tham lam vọng niệm, nhất định sẽ không có nhiều suy nghĩ xấu xa như vậy, gả cho một người đáng giá, có con cái của bản thân, sống một cuộc sống bình thường.

Đời sau, nàng không muốn giống như bây giờ.

Đời sau, nàng không cần có cha mẹ huynh đệ như bọn họ.

Đời sau, nàng muốn có một tỷ tỷ như Trang Thư Tình, có thể được nàng toàn tâm bảo vệ, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Đi ra khỏi nơi âm u ẩm ướt, ánh mặt trời chiếu lên người có cảm giác vô cùng thoải mái, toàn thân như có thể cảm giác được nhiệt độ.

Nheo mắt lại ngẩng đầu nhìn lên đám mây đang bay trên trời, tâm tình Trang Thư Tình trở nên bình tĩnh, nàng nghĩ, Trang Thư Tình hẳn đã có thể

an tâm ly khai.

Chỉ mong nàng ấy sẽ có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc cả đời.

Thực xin lỗi vì đã chiếm thân thể của người, người yên tâm, ta nhất định sẽ thay người chiếu có tốt cho Thư Hàn.

“Đi thôi.”

Xe ngựa trực tiếp chạy về Bạch phủ.

Buổi tối, Trang Thư Tình mơ một giấc mơ, một nữ tử ôn nhu nhìn nàng mỉm cười, vén áo thi lễ với nàng, “Ta phải đi rồi, người hay sống thật hạnh phúc, sống thêm cả phần của ta nữa.”

Mở to mắt, xung quanh vẫn là bóng đêm u tối.

Trang Thư Tình nở nụ cười, ta sẽ hạnh phúc, cho cả phần của người nữa.

Ngày hành hình hôm ấy, Trang Bình Chí đưa nhà bốn người bọn họ đi.

Cho dù có gây ra lỗi lầm gì, thì bọn họ cũng mang họ Trang, vào thời điểm này, yên lặng đưa bọn họ một đoạn đường coi như hãn đã tận lực.

Trang Trạch Dân đột nhiên kinh hô, “Thư Hàn đến.”

Trang Thư Hàn mang theo một hộp cơm rất lớn, quan binh duy trì trật tự hiếu ý. Lập tức lui ra.

Không khí nguyên bản trầm lặng, Trang Trạch Lương nháy mắt nhìn thấy hãn lập tức liền sáng lên, “Hàn Nhi, Hàn Nhi, con đến cứu cha có phải không?”

Trang Thư Hàn đi đến trước mặt hăn, mở hộp cơm a, lấy mỗi một món đồ ăn ra ngoài, chia làm mười phần.

Đây là phần cơm dành cho bốn người, Trang Bình Chí nhìn, trong lòng tờ dài cảm khái, đây là hài tử xuất sắc do Trang Thư Tình một tay dạy nên.

Lão Thất a, hăn thật sự đã cô phụ mẹ con bọn họ.

Bưng lên bát cơm, gấp chút đồ ăn lên, dùng thìa múc đưa đến bên miệng Trang Trạch Lương, “Ăn no, lên đường cũng dễ hơn.”

“Trang Thư Hàn, uống cho người đọc nhiều sách thanh hiền, uống người làm người, người thế nhưng lại trở mặt nhìn phụ thân của mình đi chết mà không cứu, người, không phải người!”

Trang Thư Hàn thấy hăn không ăn, cũng không bắt buộc, đổi hướng chuyển đến trước mặt Trần thị.

Trần thị nhìn hăn, rơi lệ mở miệng, mơ mơ hồ hồ nói ra mấy chữ, Trang Thư Hàn nghe rõ ràng, nàng đang nói xin lỗi.

Sau đó là Trang Thư Đình, Trang Thư Đình yên lặng ăn xong, “Nói với tỷ tỷ người, nói với nàng, ta rất hối hận.”

Hối hận cái gì, đại khái cũng chỉ Trang Thư Tình hiểu.

Trang Thư Hàn gật đầu.

Cuối cùng là Trang Thư Diệu, bị thương thế tra tấn không nhẹ, lúc này hăn cũng nhận mệnh, ăn hết đồ ăn Trang Thư Hàn đút cho, cuối cùng nói: “Trang Thư Hàn, ta thực hâm mộ người.”

Trang Thư Hàn cũng gật đầu, đây là lời đáp lại duy nhất hăn có thể biểu đạt lúc này.

Đến lúc này rồi Trang Trạch Lương vẫn một mực chửi bới không ngừng, cho dù là binh lính dẫn phạm nhân đến pháp trường, hay người dân bên đường tất cả đều nhận mày lại.

Nếu nói từ hiếu đạo, tỷ đệ Trang Thư Tình và Trang Thư Hàn quả thật bất hiếu, nhưng so với bất trung, bất hiếu cũng không quan trọng bằng.

Vào phút cuối cùng, Trang Thư Hàn còn nguyện ý bất chấp cả thiên hạ để xuất hiện ở nơi này đưa bọn họ một đoạn đường, hành động này đã khiến cho mọi người không thể nói thêm một lời gièm pha nào.

Nhưng người làm cha lại không nghĩ cho nhi nữ của mình, bọn họ đi được đến bước này cũng không dễ dàng, thế nhưng lại còn dùng ngôn ngữ độc ác như vậy để mắng mỏ bọn họ, dù là người nghe cũng cảm thấy trái tim băng giá.

”Trang Thư Hàn, người sẽ không được chết tử tế, người và tỷ tỷ kia của người đều sẽ không được chết tử tế...”

”Người nói tỷ tỷ không cứu người, là vì bất hiếu.” Nghịch lân của Trang Thư Hàn chính là tỷ tỷ của hắn, mắng hắn thế nào hắn cũng nhận được, dù sao bọn họ cũng chỉ gặp mặt lần này, nhưng Trang Trạch Lương tuyệt đối không được mắng chửi tỷ tỷ của hắn.

“Phản quốc là tội tru di cửu tộc, nhưng người hiện tại chịu chết chỉ có bốn người các người, tỷ tỷ đã cố hết sức để bảo vệ tộc nhân, nàng không hổ thẹn với Trang gia, tại sao lại là bất hiếu? Mà người, lúc người phản quốc người có từng nghĩ đến sẽ mang đến bao nhiêu tai nạn cho Trang gia? Có nghĩ đến tình thế của tỷ tỷ lúc đó khó khăn như thế nào? Có nghĩ đến ta sẽ bị người liên lụy mà tiền đồ bị hủy mất? Có nghĩ đến thanh danh mà Trang gia tích góp được từng chút một đều sẽ vì người mà mất hết không còn lại thứ gì? Người bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa là ai, là ai?”

Trang Thư Hàn thu thập xong bát đĩa liền đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tỷ tỷ sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới, ta cũng sẽ sống rất tốt, người an tâm đi đi.”

“...”

Nghẹn họng chân trời nhìn thân ảnh đang đi xa của Trang Thư Hàn, Trang Thư Ngộ thì thào nói: “Lời này, thật sự không phải cố ý nói ra để khiến cho người chết cũng chết không cam lòng chứ?”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 219: Hoàng Thượng Triệu Kiến

Trang Bình Chí chuẩn bị trở về Khê Thủy trấn.

Với hăn mà nói, chuyển đi lần này thật sự không hề đến không, nếu như hăn không tận mắt chứng kiến, hăn cũng không thể tin tưởng, một nữ tử của Trang gia lại có quyền thế đến như vậy, được mọi người tâng bốc đến như vậy.

Hăn không phải người trẻ tuổi, nhưng mỗi khi nói đến, hăn đều cảm thán nàng làm được như vậy cũng không phải dễ.

Sống đến tuổi này, hăn hiểu rất rõ đạo lý, thiên hạ này không có bữa cơm nào mà miễn phí, hiện tại nàng có được bao nhiêu, nàng trả giá bấy nhiêu mới có được.

Ở nơi mà bọn họ không thấy, vào thời điểm bọn họ không biết, Thư Tình đã làm được đến mức này,

Nàng từng mang mãnh thú trong núi áp chế phản loạn, từng thay máu để cứu mạng hoàng thượng, lấy thân phận nữ tử để giám quốc, cũng bởi vì có nàng mà trong trận động đất lớn như vậy phần lớn dân cư trong thành mới có thể bảo toàn tính mạng, đem tổn thất ép đến thấp nhất.

Nàng đã từng hôn mê mười một ngày, nhưng không hề tìm thấy được nguyên nhân của bệnh, cuối cùng phải nhờ đến đại sư của tăng trí tự mới có thể cứu về được một mạng, tuy rằng không có ai biết rõ, nhưng tất cả mọi người đều đoán rằng nàng mệt nhọc quá độ, áp lực quá lớn, cho nên khi

Bạch công tử vừa mới trở về nàng liền thả lỏng khiến cho cơ thể chưa kịp thích ứng dẫn đến hôn mê sâu.

Những chuyện này, bọn họ đều không biết.

Nàng cũng không nói nàng đã trả giá bao nhiêu, chỉ bảo bọn họ ước thúc những đệ tử có tư chất trong tộc, đợi Trang gia đến ngày quạt khởi.

Nàng mang đến vinh quang cho gia tộc, nhưng việc nàng làm, viết ra cũng khó kể hết.

Hắn không chút nghi ngờ, nếu như tộc nhân gây ra chuyện không thể挽回, nàng sẽ không chút do dự gạt bỏ Trang gia, cũng giống như toàn gia của Trang Trạch Lương vậy.

Nhưng hắn cũng tin tưởng, nếu như Trang gia có người biết tiến lên phía trước, nàng chắc chắn sẽ mang đến cho bọn họ hỗ trợ rất lớn.

Nha đầu này, nàng còn quyết đoán và cường thế hơn cả nam nhân, cũng càng là người có thể cầm được thì buông được.

Hắn phải làm, là quản tốt tộc nhân, khiến mọi người nhớ kỹ từng thứ mà nàng đã trả giá.

Biết tính toán của tổ bá phụ, Trang Thư Tình cũng không ở lâu, “Khê Thủy Trấn non xanh nước biếc, là một nơi tốt để mọi người có thể dốc lòng đọc sách, những vị phu tử con đã mời đến đều là người có học vấn, mong bá phụ sắp xếp tốt cho bọn họ, cũng mong bá phụ nhắc nhở các vị đệ tử trong tộc dốc lòng cầu học, những chuyện lúc trước con đã ứng con đều nhớ kỹ, mắt khác.”

Trang Thư Tình dừng một chút, ánh mắt đảo qua bốn người, “Con biết tâm của không ít người trong tộc vẫn luôn phấp phỏng, không ít người đều trách con không đề bạt tộc nhân, nếu con lý giải cũng sẽ có người cho rằng

con đang nói dối, con chỉ hỏi một lời thôi, đại bá, nếu con cho ngài làm quan, ngài nhận mình có thể đảm nhiệm vị trí nào?”

Trang Trạch Dân không nghĩ tới bản thân sẽ bị điểm danh, nghĩ một lát, cảm thấy huyện lệnh hăn chưa hăn không thể làm được.

Nhưng lời này vẫn không thể nói ra khỏi miệng, chỉ lắc đầu.

“Đại bá không cần lắc đầu, chắc là ngài cảm thấy huyện lệnh không thành vấn đề, chỉ là nếu chức quan lớn hơn một chút sẽ không thể đảm nhiệm nổi, nếu là bình thường, bằng bản lĩnh của mọi người có thể ngồi lên vị trí kia. Vậy mọi chuyện đều rất dễ nói, không có chỗ nào mà không tốt. Nhưng mọi người không làm được, bởi vì chức tước của mọi người tới quá đột nhiên, danh không chính ngôn không thuận, càng bởi vì luôn có người nhìn chăm chăm vào con, vì chỉ cần tìm ra sai lầm của con lập tức sẽ tìm cách bôi đen con, thậm chí sẽ còn có người bắt lấy nhược điểm của Trang gia để kéo con xuống nước, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà con cho người giám sát chặt chẽ Trang gia, cho dù là Đồng gia, cũng chỉ có một minh tam cửu của con làm quan trong triều, hoàng thượng từng muốn phục quan cho ngoại tổ phụ, nhưng ngoại tổ phụ cự tuyệt, cũng bởi vì Đồng gia, cũng bởi vì muốn tốt cho con, trong nhà hiền quý tất nhiên là chuyện tốt, nhưng sau khi mọi chuyện qua đi, tiếp theo sẽ là mạng của mọi người.”

Thở ra một hơi, Trang Thư Tình lại nói: “Mà hiện tại, Trang gia tránh né thị phi, vô thánh vô thức càng thể hiện sự thành thật, làm tròn bốn phận của mọi người, cho dù là hoàng thượng hay là thái tử đều biết Trang gia là một gia tộc tốt, về sau chỉ cần người có tài xuất hiện ở Trang gia, ai cũng không thể áp chế được hăn, hiện tại con đã thiết kế tốt kết cục về sau cho mọi người, nếu như sau này có người của Trang gia muốn vào triều làm quan, cho dù con đã thoái lui, thì ấn tượng tốt này vẫn còn để lại, đến lúc đó mọi người có thể thoải mái hơn một chút, huống chi còn có Thư Hàn ở đó.”

Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, “Con hình như lại quên nói cho tổ bà phụ, Thư Hàn hiện nay là thư đồng của thái tử, mà thái phó của thái tử lại là Tô tiên sinh, ân sư của Thư Hàn, chỉ cần Trang gia không làm ra chuyện động trời, Thư Hàn sẽ luôn một mực tiến tới, sau này tiền đồ vô lượng, không phải con không suy nghĩ cho Trang gia, con chỉ là suy nghĩ xa hơn một chút mà thôi, chứ không phải chỉ ở trước mắt, hiện tại danh khí của con vô cùng nổi bật, nếu như vì chuyện này mà khiến cho hoàng thượng cảnh giác, thu hồi lại hết thảy cũng là việc trong nháy mắt, quyền lợi, thứ này muốn có được không phải chuyện dễ dàng, nếu muốn đoạt lại thì không phải chỉ cần một câu nói là có thể thành công, dù sao, thiên hạ này mang họ Chu, mà con, không phải họ Chu.”

“Không đến hai năm, con và Chỉ Cố sẽ trở về Hội Nguyên Phủ, nơi đó mới là nơi thích hợp để chúng ta sinh hoạt về sau, con sẽ mua một tòa nhà lớn ở Hội Nguyên phủ, dành cho những người ở Trang gia có ý định muốn rời khỏi Khê Thủy Trấn, nếu như nhận được sự chấp thuận của trưởng bối, tòa nhà này sẽ do người trong tộc quản, những chuyện có thể làm vì Trang gia, con đều đã làm, yêu cầu con đối với mọi người không có gì khác, chỉ cần mọi người trước khi làm việc gì đó hãy thử hỏi lương tâm của mình, suy nghĩ kỹ càng xem việc mình làm, lời mình nói có nên hay không, có làm đúng hay không.”

Một lời vô cùng dài, ở trong lòng mọi người liên tiếp để lại từng đợt sóng lớn, bọn họ không nghĩ tới trong lòng Trang Thư Tình lại có nhiều cân nhắc đến như vậy, trách không được nàng có thể giám quốc, mà bọn họ, chỉ có thể là một phàm nhân tục tũn.

Trang Bình Chí trịnh trọng gật đầu, “Trang gia sẽ không cô phụ tấm lòng của con.”

Trang Thư Tình thở phào một hơi, “Hiện tại con đã không giám quốc, chỉ cần yên ổn trôi qua hai năm, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, bằng không lúc trước cho dù có làm nhiều hơn nữa cũng trở nên không tốt,

nguyên nhân bởi vì một nhà Trang Trạch Lương, công lao cũng mất đi một nửa, còn dư lại một chút kia, con hy vọng có thể sử dụng ở những chỗ hữu ích.”

“Ta đã biết, con yên tâm, sau khi trở về ta sẽ ước thúc tộc nhân cho tốt.”

“Con tin lời của tổ bá phụ, nếu không phải có tổ bá phụ, Trang gia hiện tại sợ rằng cũng sẽ không an ổn như vậy.”

Trang Bình Chí lộ ra tươi cười, lời này xem như nói đến chỗ ngứa của hắn.

”Cốc cốc cốc.”

”Chuyện gì.”

Hương Tả ở ngoài cửa bấm báo, “Tiểu thư, Ôn công công đến.”

Ôn đức? Tìm nàng hay là...

”Tiến vào.”

Khoảng cách ngắn ngủi, Trang Thư Tình còn chưa kịp nói cho Trang gia thân phận của Ôn Đức. Nhưng vừa nghe nói là đại thám giám bên người hoàng thượng, mấy người nhất thời đều có chút khẩn trương.

Thái độ của Ôn Đức ngược lại cực kỳ ấm áp, vừa tiến vào liền chào hỏi Trang Thư Tình, sau đó mới cười tủm tỉm nói: “Hoàng thượng biết tộc lão của Trang gia đến nên đã mệnh cho lão nô mời các vị vào trong cung gặp mặt một lần, chủ yếu cũng vì hôn sự của Trang tiểu thư và công tử.”

Thái độ dù rất tốt nhưng cũng không che dấu được thánh ý, cho dù lúc đối mặt với hoàng đế Trang Thư Tình cũng rất tùy ý nhưng ở ngoài nàng

luôn nhớ rõ phải duy hộ hoàng quyền, bằng không hoàng đế cũng không vừa lòng nàng đến như vậy.

Hoàng thượng truyền lời tất nhiên là phải đi, Ôn công công, Trang gia xuất thân là tiểu môn hộ, người làm đến chức lớn nhất cũng chỉ là Huyện lệnh, ta phùng bồi cũng đi một chuyến hăn là hợp với quy củ chứ?”

Ôn Đức khom lưng xuống, “Hoàng thượng nói, Trang tiểu thư khi nào muốn tiến cung cũng có thể, dù là nghi thiên điện cũng không cần phải thông truyền.”

Lợi dụng nàng để ép Chỉ Cố giám quốc xong, hiện tại liền vội tới cho nàng mặt mũi? Trang Thư Tình hừ hừ trong lòng, tuy rằng vẫn không quá thoải mái, nhưng cũng không thể không nhận ý tốt này.

”Mạnh bá, chuẩn bị xe.”

“Lão nô lập tức chuẩn bị xe ngựa đến đây.”

Trang Thư Tình hừ hừ hai tiếng, sau đó mới quay đầu nhìn về mấy người nói: “Mọi người mau đi đổi y phục để diện thánh, yên tâm, con sẽ cùng đi.”

Cho dù có khiếp đảm hay không, thì chuyến đi này cũng là tất yếu.

Mấy người lần lượt tiến vào cung điện, nhìn cũng không dám nhìn nhiều, tim đập nhanh vô cùng.

Trang Thư Tình một mình một xe ngựa, nhất thời cũng không giúp được bọn họ, vừa xuống xe ngựa, áo ai cũng ướt một mảng ở cổ áo.

Loại cảm giác khẩn trương này dù người khác có khuyên cũng không được, Trang Thư Tình cũng không nói nhiều, đi phía trước cùng với Ôn Đức.

“Trang tử tử.” Chu Tri Tiểu và Trang Thư Hàn đang đứng bên ngoài nghi thiên điện, vừa nhìn liền biết cố ý chờ nàng.

“Tan học rồi?”

“Vâng, đã kết thúc được một lát, các vị này chính là tộc nhân của Trang tử tử sao?”

“Đúng vậy, tổ bá phụ, đây là thái tử điện hạ.”

Nghe vậy, chân Trang Chí Bình liền mềm nhũn, muốn lập tức hành lễ, Chu Tri Tiểu tiến lên trước tự tay đỡ hấn dậy, “Ngài là trưởng bối của Trang tử tử, cũng không thể quỳ trước ta, nói ra, ta còn phải chào hỏi ngài trước mới thích hợp.”

Trang Bình Chí muốn giữ khí thế cho Thư Tình, nỗ lực ổn định mình, “Thảo dân tạ thái tử điện hạ.”

Chu Tri Tiểu cũng không khó xử hấn, hấn đi tới nói chuyện với Trang Thư Tình, hiện tại Trang tử tử đã không cần phải thường xuyên tiến cung nữa, muốn gặp mặt sẽ không dễ.

Trang Thư Hàn tiến đến cúi chào trưởng bối.

Hai vị tiểu bối đều ở đây nên Trang Bình Chí cũng thả lỏng chút.

Ôn Đức bước ra khỏi phòng nói, “Trang tiểu thư, hoàng thượng đang chờ.”

Đoàn người đi vào nghi thiên điện, thời tiết như vậy, hoàng đế cũng đang che chắn mỏng ngồi ở trên giường, Bạch Chiêm an vị bên giường, khí thế của hấn ai cũng không thể làm ngơ.

Chu Tri Tiểu không nghĩ tới Bạch đại ca cũng ở đây, chân hơi ngừng lại, sau đó cách Trang tử tử xa một chút, mấy ngày nay hấn sống không hề

dễ chịu, nếu không phải những thứ hăn học vô cùng thiết thực, rất có nhiều ích lợi cho hăn sau này, hăn thật hoài nghi bạch đại ca là đang muốn thu thập hăn.

Nếu Bạch Chiêm biết suy nghĩ trong lòng hăn, nhất định sẽ nói trắng ra, đúng vậy, ta chính là muốn thu thập người.

Dám đánh chủ ý đến Hữu Phong, coi hăn chết rồi?

Trang Thư Tình nghĩ hiện tại đang ở trước mặt trường bối, cũng không làm càn giống trước kia.

Còn chưa làm gì, hoàng đế liền vậy tay với nàng, “lại đây ngồi.”

Ôn Đức chuyển ghế đến đặt bên cạnh bạch Chiêm, trong đầu nàng suy nghĩ rất nhiều, nhưng cũng không làm trái ý hoàng đế.

Mọi người Trang gia há hốc mồm nhìn đãi ngộ của Trang Thư Tình, lúc này cũng bất chấp nhiều, lập tức quỳ xuống hô vạn tuế.

”Bình thân, ban ngồi.”

”Tạ hoàng thượng.”

Mấy người đặt mông ngồi xuống, thời cũng không dám thở mạnh.

“Không phải con có ý kiến với trẫm nên không đồng ý tiến cung sao? Có Bạch Chiêm ở đây, trẫm có thể làm gì tộc nhân của con.”

Trang Thư Tình từ đầu tới cuối cũng chưa từng sợ hoàng đế, ở chung lâu như vậy cũng càng không biết sợ, lời phản bác liền ra khỏi miệng, “Con nào giám có ý kiến gì với ngài, hiện tại rốt cục còn có thể thanh nhàn, ngài còn không cho con mỗi ngày trốn trong nhà ngủ.”

“Không có tiền đồ.” Hoàng đế trừng nàng, “Con không thể vào cung trò chuyện với trẫm sao? Bằng không thì giúp Chiêm Nhi chút việc nhỏ cũng được, mới có vài ngày, quan viên trong triều đều bị hắt hủi không ra hình người.”

“Chuyện này con không xen vào.” Trang Thư Tình nhẹ giọng than thở một câu, sau khi phục hồi tinh thần lại không tiếp tục nói nữa.

Nhất cử nhất động của nàng đều khiến cho mấy người Trang gia cảm thấy bất ổn, nàng chưa bao giờ khiến cho bọn họ lo lắng quá nhiều.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 220: Đàm Hôn Luận Gả

Hoàng đế nói mấy câu này đương nhiên đều là cố ý, thấy nàng không nói nữa liền cười cười, chuyển đề tài đi.

“Thư Tình đứa nhỏ này luôn suy nghĩ rất nhiều, các người cũng đừng trách nàng không suy nghĩ vì gia tộc, thanh danh có thịnh bao nhiêu, thì cũng có bấy nhiêu người nhìn chăm chăm các người, nàng thực không quan tâm, mặc cho Trang gia bị người xui khiến, đây mới chính là muốn hại Trang gia, các người yên tâm, những chuyện Thư Tình làm vì quốc gia này, trẫm đều ghi tạc trong lòng.”

Mấy người kinh sợ quỳ xuống, ngay cả nói cũng không dám.

Ôn Đức tiến lên nâng người dậy, để bọn họ ngồi xuống, hoàng đế lại nói: “Tộc lão còn phải đốc thúc tộc nhân thêm nhiều, nói bọn họ đừng kéo chân sau của Thư Tình, nàng có hôm nay, đó là do nàng trả giá rất nhiều mới có được.”

Nhìn mấy người lại muốn quỳ, hoàng đế cười nói, “Ngồi nói chuyện.”

Bạch Chiêm đột nhiên xen miệng vào, “Nói chuyện hôn sự.”

“Sẽ không quên chuyện của con.” Hoàng đế vừa bực mình vừa buồn cười liếc mắt nhìn nhi tử. “Trong vòng hai ngày nay hai người ai cũng không được rời khỏi kinh đô, cho nên hôn sự chỉ có thể xử lý ở kinh đô, ý của trẫm là muốn Thư Tình xuất giá từ Đồng gia, Trang gia muốn đặt đồ cưới chỉ cần đưa đến Bạch phủ hay Đồng gia đều được, tộc lão có đồng ý hay không?”

“Thảo dân tuân mệnh hoàng thượng.”

Hoàng thượng đặc ý nhìn Trang Thư Tình, nhìn đi, việc này chỉ cần hần nói là lập tức được ngay.

Về phần Đồng Trang hai nhà muốn làm chuyện này như thế nào, trăm sẽ không hỏi đến, trăm chỉ có một yêu cầu.” Hoàng đế ngồi thẳng người, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, “Vạn vạn không thể khiến Thư Tình mất mặt, trăm sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

“Vâng, thảo dân tuân chỉ.” Trang Bình Chí lau mồ hôi trên trán, rõ ràng Thư Tình là người Trang gia, hiện tại ý của hoàng thượng lại là muốn cho nàng là chỗ dựa, này đúng thật là...

Hoàng đế thấy ý của hần đã biểu đạt rõ ràng, thấy hiệu quả không sai biệt lắm liền dặn Ôn Đức tự mình đưa người trở về, nhưng lại lưu Trang Thư Tình lại.

“Con có yêu cầu gì về hôn sự hay không?”

Trang Thư Tình bất đắc dĩ, “Con muốn xử lý đơn giản một chút, giống như những gia đình bình thường, mời thân nhân bằng hữu đến ăn một bữa cơm là được, nhưng khẳng định ngài sẽ không đồng ý.”

“Con phải biết được thân phận của con, Thư Tình.” hoàng đế lắc đầu bật cười, “Cho dù là đại hôn của một vị hoàng tử bình thường cũng không có khả năng, huống chi, con và Chiêm Nhi lại muốn lặng lẽ làm, sau khi dân chúng biết sẽ nghĩ như thế nào đây, con coi như suy nghĩ cho Đại Chu đi, trước đây Đại Chu liên tục gặp chuyện không may, hiện nay cũng cần một hỉ sự để khiến lòng mọi người trở nên thoải mái.”

Trang Thư Tình sớm đã có chuẩn bị tâm lý, cũng không do dự quá nhiều, thản nhiên tiếp nhận.

“Chiêm Nhi, chuyện sính lễ trăm đã để bộ lễ và Ôn Đức cùng...”

“Không cần, con tự mình chuẩn bị.” Bạch Chiêm cắt đứt lời nói của phụ thân, “Khâm thiên giám đã tính xong ngày tốt, đại hôn đã định vào mười sáu tháng ba năm sau, thời gian như vậy là đủ rồi.”

Vậy cũng được? Trang Thư Tình thoáng có chút nghi hoặc, ánh mắt có chút không quá tin tưởng.

Bạch Chiêm giải thích nói: “Trước khi rời Hội Nguyên Phủ ta đã chuẩn bị không ít, có những thứ nặng nề nên di chuyển hơi chậm, nhưng thời gian như vậy cũng đủ rồi.”

Thì ra là thế, Trang Thư Tình gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng mà. “Về sau vẫn phải trở về Hội Nguyên Phủ mà? Không đưa tới cũng không sao.”

“Chỉ đưa một phần tới.” vấn đề này, Bạch Chiêm vô cùng kiên trì. Sính lễ càng nhiều, càng thể hiện mức độ coi trọng của hoàng gia đối với Trang Thư Tình. Hẳn không cho phép bất cứ lời đàm tiếu nào có liên quan đến Trang Thư Tình.

Hoàng thượng hiểu được quyết tâm của nhi tử, cũng không can thiệp nhiều đến chuyện này, “Sính lễ những người khác sẽ không nhúng tay đến, những chi tiết khác thì cứ giao cho bộ lễ, những thứ trong kho phòng con cứ tùy tiện đến chọn.”

“Con sẽ.” Bạch Chiêm trả lời không có nửa điểm khách khí, trước giờ trong đời hẳn chưa từng có hai chữ khách khí.

Hoàng đế bật cười, chợt nhớ tới một chuyện, có chút xúc động muốn hỏi khi hai người các người rời đi có thể mang theo trăm không? Khiến hẳn có thể tận hưởng thế gian, nhưng đã làm hoàng đế vài thập niên, tự tôn là thứ không thể mất, lời này, nghĩ sao cũng không thể nói lên lời.

Hoàng đế tự xưng là vương, ai có thể thật sự nguyện ý để bản thân làm một người cô độc.

Mấy người vốn tính trở lại Trang gia, nhưng vì hôn sự của Trang Thư Tình nên đã lưu lại mấy ngày, để thương lượng tốt với Đồng gia sau đó mới quay về.

“Hoàng thượng nói đúng, Trang gia không thể làm hậu thuẫn cho con, dù sao cũng không thể khiến con mất mặt, ta sẽ viết thư đưa về trước, để bọn họ chuẩn bị sớm vài ngày, thời gian không quá dư dả, cũng may bá nương một hai năm nay cũng không ngừng chuẩn bị cho con một chút, hơn nữa một phần lúc trước chuẩn bị cho Mẫn nha đầu cũng có thể dùng trước.”

Trang Bình Chí lắc đầu than nhẹ, “Cũng may là còn có chút trụ cột, bằng không thật đúng là...”

Trang Thư Tình hiểu ý tứ của tổ bá phụ.

Những gia đình có gia thế tốt thường thì khi nữ nhi vừa sinh ra đã bắt đầu chuẩn bị đồ cưới.

Có những bó củi tốt không phải tùy thời đều có thể mua được, có những thứ muốn chuẩn bị cũng không phải muốn là lập tức có được, vì vậy mà nương cùng đã chuẩn bị đồ cưới cho nàng từ khi còn nhỏ, đáng tiếc cuối cùng nàng vẫn không thể dùng được.

“Không cần lấy đồ cưới của Mẫn tỷ tỷ, những món đồ này cũng không nhất thiết phải có, con cũng không cần quá nhiều, Chỉ Cố cũng sẽ không vì thế mà xem nhẹ con, hân cần là người, nếu không con cũng chướng mắt.”

“Ta tin lời con, nhưng mà Trang gia cũng nên làm chút gì đó, nếu không, cũng khó an lòng.”

Lời đã nói đến như thế, Trang Thư Tình cũng không nói thêm cái gì, sau khi đưa mọi người lên đường lập tức liền trở về Đồng gia.

Lão phu nhân và Lưu thị vẫn đang chờ nàng.

Lão phu nhân tươi cười đưa cho nàng một cuốn sách, trong lời còn mang theo chút đặc ý, “Năm đó nương con không thể dùng tới, mấy năm nay liên tục tích góp lại từng chút, còn nửa năm nữa, Trang gia cũng sẽ tận lực, đặt mua thêm những thứ đang lưu hành hiện nay nữa là được.”

Nét mực trên trang sách vẫn còn mới tinh, đây là một bản mới sao chép lại, bản cũ bỏ đi một số thứ, thêm vào càng nhiều những thứ đồ cưới xa hoa, công chúa hoàng thất gả ra ngoài cũng không hơn những thứ này.

Lão phu nhân lại nói, “Bằng sự coi trọng của Bạch công tử đối với con, sính lễ chắc chắn sẽ không ít, đến lúc đó đồ cưới của hai nhà chúng ta có tính là gì, Giang nam mười dặm hồng trang cũng không ngoa, chúng ta hai mươi dặm là đủ.”

Trang Thư Tình tưởng tượng một chút đến tương hợp kia đầu nàng liền cảm thấy đau, như vậy không khỏi có chút quá khoa trương đi.

Thấy nàng như vậy, Lưu thị nhin không được nở nụ cười, “Đây là chuyện mà nữ nhi nhà khác cầu còn không được, con còn sầu cái gì, cuộc đời nữ nhi cũng chỉ có một lần như vậy, con coi như thành toàn cho tiết nuôi của tổ mẫu đi.”

Hốc mắt lão phu nhân đỏ lên, nhớ lại tình huống năm đó, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nỗi đau lúc ấy khiến nàng không biết sao có thể sống được đến giờ.

“Con và Hàn Nhi đều vô cùng xuất sắc, nếu nương của con còn sống không biết sẽ vui đến mức nào.”

Lưu thị ảo não vỗ vỗ đầu mình một chút, “Xem con đã nói gì rồi nay, nương, hiện tại chúng ta nên cao hứng thay cho Thư Tình, tính cả phần của nương nàng nữa, để tiểu cô dù xuống cửu tuyền cũng có thể an tâm.”

“Đúng đúng.” Lão phu nhân lau lau khóe mắt, lại vui vẻ trở lại, “Không nói những chuyện này nữa, hôn sự của Tình Nhi quan trọng nhất, con xem thử xem còn thiếu gì không, nếu thấy thiếu thì nói ra, để ta thêm vào.”

“Ôi.” Lưu thị nháy mắt ra dấu, hai người cùng dỗ lão phu nhân trở nên vui vẻ.

Sau khi trở lại Bạch phủ, nhìn thấy mọi người trong phủ, Trang Thư tình có ngàn vạn suy nghĩ, ở thế giới kia đến ba mươi tuổi nàng cũng chưa có bạn trai, ở nơi này, mới mười sáu tuổi nàng đã lập gia đình rồi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 221: Rời Khỏi Triều Đình

Tuy vẫn còn ba tháng nữa, bên ngoài chiến trận đang có hai nước giao chiến, cùng với chuyện ở kinh đô, nhưng cũng không cần nằng lại nhúng tay vào.

Trong lúc mọi người đang bận rộn, Trang Thư Tình trừ thời gian chỉ dạy cho hai đệ tử ra thì vô cùng nhàn nhã rảnh rỗi.

Vừa lúc này, Thanh Dương Tử đã mang theo bảo bối của hắn trở lại.

Trong phủ đặc biệt dọn ra một chỗ trống trải, hai người rất vui vẻ tụ cùng một chỗ, cùng nghiên cứu thảo luận, có loại đã bị chết, nhưng cũng may phần lớn cây vẫn còn sống, như vậy cũng ở trong đoán trước của hai người, cũng không đến nỗi quá mức thất vọng.

Cho đến khi Thanh Dương Tử rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt của công tử, hắn liền kiến nghị, “Tiểu thư, không bằng chúng ta mở một y quán ở kinh đô?”

“Ta cũng đã nghĩ đến.” Dưỡng mấy ngày, rốt cục Trang Thư Tình cũng tăng lên được mấy cân, mặt nàng lúc này cũng không còn gầy như trước, lúc này đang nâng quai hàm phát sầu, “Nhưng hiện tại ta đã trở thành danh nhân rồi, nếu mở y quán vậy những y quán khác khẳng định sẽ không có người đến, ngược lại ở y quán thì người không muốn khám bệnh cũng sẽ đến vây đầy, còn những người thật sự muốn chữa bệnh cũng sẽ không chen lộn.”

“Cũng không nhất định là như vậy...” Nói xong lời ngay cả mình cũng không tin, Thanh Dương Tử ngồi xổm bên người nàng, cũng nâng quai hàm, “Dù sao cũng phải thử mới biết được, nói không chừng thật có người muốn nhờ tiểu thư cứu mạng thì sao? Lại nói, hai vị đệ tử kia của tiểu thư cũng học gần xong hết lý thuyết rồi, nếu như không có cơ hội để thực hành các nàng cũng không học xong được, dù sao cũng không giống y thuật ở đây, cần vọng, văn, vấn, thiết.”

“Sau khi người trở về không phải đã không ít thì thế được mang đến sao?” Trang Thư Tình lờ mờ hắc, không thể phụ nhận lời này khiến cho nàng có chút tâm động, nàng là đại phu, cái gì giám quốc, cái gì hoàng tử phi, tất cả đều là danh phận bề ngoài, nàng là Trang đại phu.

Y thuật của nàng rất cần phải thực hành, vừa lơi tay liền cảm giác có chút không quen, nếu hiện tại để nàng đi làm giải phẫu, nàng cũng phải luyện tập trước mới dám động dao, “Không phải tiểu thư còn đang dạy cho ngự y hay sao? Đến lúc đó để ngự y ngồi chẩn bệnh, vừa lúc bọn họ có thể quan sát. Trong cung chỉ có vài người như vậy, bọn họ thực nhân.”

Trang Thư Tình...bị thuyết phục.

Chưa đến nửa tháng, Trang Thư Tình vẫn dùng tên y quán cũ ở Hội Nguyên phủ, Cùng Tế y quán để mở một sản nghiệp trong thành.

Vì tránh cho phiền toái xảy ra, mãi cho đến khi khai trương qua mấy ngày, vẫn rất ít người biết y quán này là Trang Thư Tình mở.

Nàng cũng không để thừa lại mấy chiếc xe ngựa trong nhà, chỉ cần sửa lại một chút liền lấy ra dùng.

Nhưng chỉ cần nàng chẩn bệnh, vậy việc này cũng khó có thể giấu giếm được.

Không ngoài dự đoán, người đến ngày càng nhiều.

Cũng may Trang Thư Tình sớm có đối sách, trong ba vị đại phu ngồi chẩn bệnh bên ngoài có một vị là ngự y.

Hai người khác thì không biết do Trần Nguyên lấy đến từ đâu, không phải tình trạng bắt buộc nàng ra mặt, nàng sẽ không hiện thân.

Một thời gian sau lượng người hấn là sẽ dần giảm đi.

Tuy rằng sinh ý của y quán tốt hơn rất nhiều y quán khác ở trong thành. Nhưng vì lúc trước chuyện Trang Thư Tình thay máu cho hoàng thượng đã truyền khắp kinh đô, có cái thanh danh này nên nhân dân trong kinh thành đều có tín nhiệm cực cao đối với thanh danh của nàng, rất nhanh liền có người bệnh được đưa tới cửa.

Đó là một nam tử trẻ tuổi bị dao gây thương tích.

“Miệng vết thương đã sinh mủ, bị đã bao lâu rồi?”

Phụ nhân đi theo đoàn người gạt nước mắt nói: “Đã nửa tháng nay rồi, ta đã tìm rất nhiều đại phu, lúc trước vẫn chưa nghiêm trọng như vậy, vẫn ăn ngủ được, nhưng sau đó bắt đầu hộc máu, dần dần ngày càng trở nên nghiêm trọng. Trang đại phu, Nhiên Nhi nhà ta mới mười chín tuổi, dưới gối chỉ có một nữ nhi còn nhỏ tuổi. Nếu như con ta ngã xuống, cái nhà này sẽ không còn gì cả, Trang đại phu, ngài nhất định phải cứu lấy con ta, cứu lấy hấn!”

Vị phu nhân kia đã khóc không thành tiếng, một vị phu nhân trẻ tuổi khác lại trầm mặc, không rên một tiếng.

Gãy ba cây xương sườn, vị trí này, hấn là đã bị thương đến phổi, Trang Thư Tình giơng giọng nói: “Giai Oánh, Tri Quỳnh, chuẩn bị giải phẫu, Thanh Dương Tử, tìm nhóm máu thích hợp.”

”Vâng.”

Vị phụ nhân mừng rỡ, giữ chặt lấy cổ tay Trang Thư tình nói: “Trang đại phu, Nhiên Nhi nhà ta có thể cứu được hay không?”

“Ta sẽ tận lực.” Trang Thư Tình tránh khỏi tay vị kia, “Vết thương này của lệnh công tử không phải tự mình làm, nghe nói khoảng thời gian trước phát sinh chuyện hai vị công tử cùng tranh đoạt một mỹ nhân mà ra tay quá nặng, nói vậy lệnh công tử đây chính là một người trong đó, Chu gia công tử thật đúng là thiếu niên phong lưu, không biết công tử để mặt của thê tử trong nhà ở đâu mất rồi.”

Lời này nếu là người khác nói, Chu phu nhân nhất định sẽ mắng lại một câu liên quan gì đến người, nhưng lời này lại do Trang đại phu nói, nàng chẳng những không dám nói lời nào, ngược lại vô cùng kinh hoàng.

Trang đại phu là ai? Đó là tiên sinh không chính thức của thái tử, là người trên đầu quả tim của Bạch công tử hiện nay đang giám quốc, nàng còn là vị nữ tử khác họ duy nhất mà hoàng thượng tín nhiệm, Nhiên Nhi một khi bị nàng phủ định, về sau sao có thể tiếp quản gia nghiệp, sau này sao hẳn có thể sống yên trong kinh thành!

Nghĩ nghĩ, Chu phu nhân liền nóng nảy, âm thầm ra hiệu cho nàng dâu, ngoài miệng vội vàng giải thích hộ nhi tử, “Nhiên Nhi quả thật không hiểu chuyện, nhưng việc này hẳn cũng không muốn sẽ có kết quả như vậy, nam nhân kia không biết thương tiếc mỹ nhân, Nhiên nhi chỉ vì nhất thời hồ đồ, nếu nói hẳn muốn chủ động đi tranh đoạt một nữ nhân thanh lâu là chuyện không có khả năng, bình thường cùng con dâu cũng vô cùng ân ái, Huyền Nhi, con nói có phải không? Nhiên Nhi bình thường đối với con có tốt không?”

Tốt sao? Nếu thật sự tốt, vậy tại sao lại phát sinh loại chuyện như vậy.

Nhưng nàng có thể nói không tốt sao? Nàng là con dâu Chu gia, nửa đời sau cũng chỉ có thể sống ở nơi hậu trạch kia, chết cũng chỉ có thể chết ở

nơi đó, còn có một nữ nhi chưa được một tuổi cũng cần có nàng che chở, nàng sao có thể nói không tốt.

Ngẩng đầu chống lại tầm mắt ôn hòa của Trang Thư Tình, lòng vị thiếu phụ nổi lên chua xót, nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng không rơi lệ, nhẹ, giọng nói: “Hắn là phu quân của ta, mong Trang đại phu cứu hắn.”

Trang Thư tình thở dài trong lòng, mỉm cười với nàng, cũng không nói thêm gì nữa, nàng vốn cũng không có ý muốn châm ngòi mối quan hệ giữa bọn họ, chỉ là vừa khéo biết có một chuyện như vậy nên mới đâm cho bọn họ một câu.

Chỉ mong bởi vì lời hôm nay của vị phu nhân này mà cuộc sống sau này của nàng có thể tốt hơn chút.

Ở xã hội này, làm nữ nhân đã là một chuyện không dễ dàng.

Không phải mỗi người đều có mệnh tốt như nàng, có thể gặp được một nam nhân như Chỉ Cố, yêu nàng, thương nàng, bảo vệ nàng.

So với phần lớn nữ tử mà nói, nàng đã là hạnh phúc.

“Sư phụ, đã chuẩn bị tốt.”

“Tiểu thư, đã nghiệm được nhóm máu.”

Liễu Tri Quỳnh cà Thanh Dương Tử một trước một sau tiến ra ngoài bẩm báo.

Trang Thư Tình gật đầu, “Đi lấy máu đi, Thanh Dương Tử, chuẩn bị thuốc tê.”

“Được.”

Một cuộc phẫu thuật như vậy đối với Trang Thư Tình cũng không phải quá khó, Lưu An Cư lúc này cũng đã xuất hiện, hai người đệ tử và cả Thanh Dương Tử cũng đã ở, hơn nữa còn có Hạ Trân và Hạ Nạm, nhân thủ đều đủ.

Bầu không khí quen thuộc khiến Trang Thư Tình rất nhanh liền chìm vào trong đó, giảng giải cũng vô cùng kĩ càng.

Có người bắt đầu, hơn nữa cũng xác định Chu gia công tử đã sắp kề cận tử vong nay mỗi ngày đều trở nên khỏe mạnh, người đến xem bệnh cũng càng ngày càng nhiều, đặc biệt chiếm đa số là bệnh nhân cần phẫu thuật.

Tuy rằng mệt mỏi, nhưng mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ, tươi cười trên mặt Trang Thư Tình càng ngày càng nhiều.

Bạch Chiêm thấy nàng như vậy, dù không nguyện để nàng chịu một nhọc nhưng mỗi ngày đều dành ra một chút thời gian để theo cùng nàng.

Hắn mong muốn, tất cả chỉ là khiến cho Hữu Phong có thể vui vẻ tươi cười.

Một ngày không có ca giải phẫu.

Trời âm u, gió đang nổi lên, xem ra là muốn đổ mưa.

Liên tục mấy ngày phải cầm dao mổ, Trang Thư Tình cũng có chút mệt mỏi, khó có khi nhàn rỗi nàng cảm thấy lười biếng không có việc gì làm, ngồi ở hậu viện có thể ngửi thấy được vị thuốc quen thuộc trên sảnh chính.

Khác với mùi gay mũi của nước tẩy trùng, nàng càng thích mùi của thuốc bắc.

Hôm này người đến đây là viện sử Vinh Chính.

Trang Thư Tình cũng không miễn cưỡng yêu cầu tất cả đại phu trong cung đều phải đến thay phiên làm việc ở y quán, nhưng bọn họ tự thống nhất với nhau, tuy không nói ra thẳng trước mặt, nhưng tất cả đều cam nguyện chấp lễ của một vị đồ đệ đối với tiên sinh của mình.

Cũng có thể nói bản thân viện sử Vinh Chính là một người tâm tư liêm chính, ngay cả những người trong thái y viện cũng đều có sự theo đuổi không ngừng đối với y thuật.

Đây cũng chính là nguyên nhân mấu chốt mà Trang Thư Tình nguyện ý dạy cho bọn hắn.

Vinh Chính có chút tiếc nuối vì hôm nay không có ca phẫu thuật nào, không thể tiếp tục tận mắt nhìn thấy y thuật thần kỳ của Trang đại phu, vừa lúc cũng không có người đến chẩn bệnh, liền cầm một cuốn vở hắn đã ghi chép ra.

Đem tất cả những chỗ mình không hiểu ghi lại trong tập, sau đó lại hỏi Trang Thư Tình đáp án chính xác, đây phương pháp của Từ Giai Oánh, do nàng cảm thấy bản thân không có tư chất bằng sư muội nên đã nghĩ ra cách này để học tập, sau đó Lưu Cư An thấy được cũng học theo, ngày từ đầu là để cho hắn dùng, sau đó toàn bộ thái y viện đều học hỏi theo.

Đây cũng là lý do khiến cho thái y viện từ trước đến nay chưa có lúc nào hòa thuận được như vậy, trách không được hoàng thượng cười nói, hiện tại thái y viện là nơi đồng lòng nhất cả nước.

Trang Thư Tình nhìn vấn đề kia, lại nêu ra vài ví dụ cụ thể, sau đó vẽ ra giảng giải kĩ càng, Vinh Chính nghe nàng nói liên tục gật đầu, Từ Giai Oánh và Liễu Tri Quỳnh cũng đi đến nghe, nhưng chỉ nửa hiểu nửa không.

”Trang Thư Tình.”

Một giọng nữ xa lạ từ ngoài cửa truyền đến, một đám người theo tiếng nói nhìn qua, là một vị cô nương mặc trang phục của nam tử.

Cô nương này rất đẹp, cho dù mặc một thân nam trang cũng không thể che giấu được vẻ đẹp của nàng, loại sắc thái tương phản này càng khiến cho nàng thêm vài phần xinh đẹp.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 222: Khiêu Khích

Trang Thư Tình trừng mắt nhìn, người này, là ai?

Vinh Chính thường xuất nhập các phủ, liếc mắt liền nhận ra, cảm thấy bất mãn với thái độ kiêu ngạo của nàng, lúc này cũng chỉ có thể hạ giọng giới thiệu cho Trang Thư Tình, “Đây là đại tiểu thư Mễ gia.”

Vinh Chính không biết nói gì hơn, ở trước khi thanh danh của Trang tiểu thư được lan truyền đi xa, thì đại tiểu thư Mễ gia chính là nữ tử nổi tiếng nhất kinh thành.

Nhưng từ khi Trang tiểu thư vào kinh, đại tiểu thư Mễ gia liền bị mọi người lãng quên, cho dù là nàng mỹ mạo song toàn hay tính tình mạnh mẽ thì ở trước mặt Trang đại phu đều không thể so sánh.

Hôm nay đến đây, sợ là lai giả bất thiện.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng sấm, trời đổ mưa.

Trang Thư Tình đứng dậy, trên mặt mang theo ý cười, “Nguyên lai là Mễ tiểu thư thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Mới gặp lần đầu liền nói loại lời như thế này, đây là lễ nghi của Trang tiểu thư?”

Trang Thư cảm thấy buồn cười, “Nơi này là y quán, người đến chẩn bệnh đương nhiên là bệnh nhân, nếu thân thể Mễ tiểu khỏe mạnh, vậy tiểu thư đến y quán của ta làm gì?”

“...”

Từ Giai Oánh cùng sư muội nhìn nhau, cố gắng nhin cười, muốn khi dễ sư phụ, đúng là không hề dễ dàng.

Mễ Như Linh cắn môi, đôi môi đỏ mọng trông có vẻ càng diễm lệ, vẻ mặt nàng mang theo một tia quật cường, khiến người khác không hiểu muốn nhìn nhiều thêm một lát.

Trận mưa lớn bên ngoài cản trở những người ngoại lai, cũng vây khốn những người bệnh đang ở y quán.

Tâm lý Trang Thư Tình lớn hơn rất nhiều so với tuổi thật của thân thể này, cũng không muốn so đo với một tiểu cô nương, khiến nàng mất mặt trước mặt người khác, liền cho đối phương một bậc thang để bước xuống, “Mùa hè mau đến mau đi, không bằng Mễ tiểu thư theo ta vào trong nhà uống chén trà đợi mưa tạnh?”

Mễ Như Linh đương nhiên không muốn.

Nàng tới nơi này không phải vì muốn uống trà.

“Trà của Trang tiểu thư là loại trân phẩm, Như Linh uống không trôi, y thuật Trang tiểu thư vô cùng cao siêu, lại chỉ biết mở y quán kiếm tiền, tiểu thư có biết sau lần động đất kia đã có bao nhiêu người biến thành hai bàn tay trắng, bị bệnh cũng chỉ có thể chờ chết? Uống cho dân chúng kinh thành khen ngợi, Trang tiểu thư ngài có cảm thấy rằng bản thân đã phụ sự ưu ái của họ?”

Biết lời của nàng vẫn chưa nói xong, Trang Thư Tình yên tĩnh ngồi một chỗ, vừa xua tay ngăn lại người đang muốn thay nàng nói chuyện. “Trang tiểu thư có bản lĩnh hơn chúng ta, có thể lấy thân phận một nữ tử đứng trong triều đình, tiểu thư có cơ hội tốt như vậy, thế ngài có từng làm việc gì có ích cho dân chúng hay chưa? Có từng tranh thủ vì nữ tử hay

chưa? Hiện tại Trang tiểu thư lại muốn kiếm lợi ích từ dân chúng, Có được một thanh danh tốt, tiểu thư có nghĩ rằng nếu như tiểu thư tiếp tục ở trong triều, làm nhiều việc vì dân chúng, chẳng phải sẽ giúp đỡ cho thiên hạ rất nhiều so với việc ngài mở thêm vài cái y quán nữa hay sao? Người khác nói rằng Trang tiểu thư thức thời biết tiến thoái, cầm được thì buông được, Như Linh lại cảm thấy, Trang tiểu thư ngài ích kỷ tới cực điểm.”

Trang Thư Tình thật sâu lý giải những người đột nhiên bị gán tội nhưng lại bị đối phương dùng lý do nghe có vẻ vô cùng đường hoàng chính chính hán đĩnh cho mình. Thật đúng là, người ngồi rong nhà, họa lại theo trời rơi xuống.

“Nếu như đối lại là Mễ tiểu thư, tiểu thư sẽ làm như thế nào?”

Mễ Như Linh quay người qua, ảo não nhìn về phía bầu trời đang không ngừng đổ mưa, lúc trước nàng đến đã tính trước thời gian, nàng và Bạch công tử hẳn là một trước một sau tiến vào y quán, không nghĩ lại bị cơn mưa này phá hỏng việc tốt, đáng giận!

Nhưng lời đã nói đến như vậy, càng chỉ có thể tiếp tục nói tiếp, “Nếu như là ta, tất nhiên sẽ tiếp tục giám quốc, mưu chuyện thiên hạ, làm một vị nữ quan xuất sắc nhất từ trước đến giờ, khiến cho nam nhân biết, không phải nữ nhân tóc dài là kiến thức ngắn, cũng sẽ có một số người có thể mang đến lợi ích cho Đại Chu, mang đến lợi ích cho nữ tử...”

Trong màn mưa xuất hiện một chiếc xe ngựa, Mễ Như Linh kích động hô hấp đều trở nên rối loạn, đợi khi nhìn thấy thân ảnh của Bạch công tử, càng cắn chặt đầu lưỡi khiến bản thân không thể thất thố, cảm hơi dương lên, kiêu ngạo nhưng lại tự tin một cách mất tự nhiên.

Liễu Tri Quỳnh đột nhiên liền hiểu được loại cảm giác quen thuộc này là chuyện gì xảy ra, người này, đang học thần thái của sư phụ nàng.

Lại vừa nhìn thấy người vào cửa, nàng nào còn không biết trong đầu nàng ta đang suy nghĩ cái gì.

Thật là buồn cười, người thật ở ngay trước mặt, ai còn có thể bỏ qua người thật mà coi trọng thứ đồ dỏm như nàng ta?

Trang Thư Tình lúc trước không suy nghĩ đến phương diện này, hiện tại thì, muốn cướp nam nhân của nàng sao? Chắc!

”Bạch công tử...”

Bạch Chiêm nhẹ liếc mắt nhìn qua, Mễ Như Linh nhất thời giống như bị người chặn cổ lại, muốn nói ra lời cũng không biết nên nói thế nào.

Trang Thư Tình nhìn thấy thú vị, bằng chút lá gan như vậy còn muốn cướp người?

Đi đến bên người Hữu Phong, thanh âm Bạch Chiêm tự nhiên mà ôn nhu, “Hôm nay không bận sao?”

“Không bận.” Trang Thư Tình nhìn về phía Mễ Như Linh vẫn đang duy trì kiêu ngạo của nàng như trước, nói: “Mễ tiểu thư cảm thấy lúc trước là ta làm không tốt, hiện tại cũng làm không tốt... Ta nhớ là hình như ở Hộ bộ đang thiếu nhân thủ, vậy để Mễ tiểu thư qua đó lịch lãm mấy ngày đi.”

“Được rồi, ngày mai đến Hộ bộ tìm Lâm Tri đại nhân.” Từ trong túi lấy ra một giấy thăm đầu, đem miếng bánh còn nóng để bên miệng nàng, “Có bỏ thêm vị mứt nàng thích ăn.”

Trang Thư Tình mở miệng cắn một cái, hương vị mềm mại tràn ngập trong khoang miệng khiến nàng vô cùng thỏa mãn, “Bánh nhà ai cũng giống nhau, chỉ có vị mứt này là ăn ngon nhất.”

Nói xong liền muốn cầm lấy chiếc bánh nhưng lại bị Bạch Chiêm giữ lại, đưa tới bên miệng nang, “Có dầu.”

Trang Thư Tình vẫn luôn tiếp nhận sự cưng chiều của hã như vậy, thấy hã nói, nang liền thu tay, ăn bánh hã dứt cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Mễ Như Linh ghen tị đến đỏ mắt, nam nhân khắp thiên hạ, duy chỉ có Bạch công tử mới có thể xứng đôi với nang, ba năm trước khi nang lần đầu nhìn thấy hã nang đã thề, đời này, không phải Bạch công tử sẽ không gả.

Nhưng mặc danh kỳ diệu lại xuất hiện một Trang Thư Tình, chẳng những khiến cho danh tiếng của nang ngày càng ảm đạm, mà còn có được trái tim của Bạch công tử, sao nang có thể cam tâm!

Nang tới nơi này, không phải vì kết quả như vậy!

Đang muốn nói nữa để thu hút sự chú ý của Bạch công tử, Trần Nguyên đã lập tức tiến lên phía trước, “Mời Mễ tiểu thư đi trước, sáng mai sẽ có người đến Mễ phủ đón Mễ tiểu thư đến Hộ bộ, mang Mễ tiểu thư chuẩn bị sẵn sàng.”

”Ta...”

Trần Nguyên vung tay lên, lập tức liền có hai người tiến lên kéo nang ra ngoài, cũng không quản bên ngoài đang mưa to, vừa đẩy người ra khỏi y quán bọn hã cũng không để ý.

Nha hoàn một mực chờ ngoài cửa lúc này vội vàng tiến lên che mưa cho đại tiểu thư, vừa dè dặt cẩn trọng nói, “Đại tiểu thư, chúng ta trở về sao?”

Mễ Như Tình đẩy ngã nha hoàn xuống đất, để cho nước mưa xối lên người, Hộ bộ nang phải đi, nhất định phải đi, chuyện Trang Thư Tình người

có thể làm được, Mễ Như Linh ta cũng nhất định có thể!

Muốn xem ta bị xấu mặt, a, từ nhỏ đã được đại sư nho giáo chỉ dạy, cũng đã học qua sử tử tạo, sao có thể không so được với một nha đầu xuất thân thôn dã.

Người chờ đi! Ta sẽ khiến Bạch công tử nhìn lại, coi ai mới là cá mực, ai mới là trân châu chân chính!

Ăn xong miếng bánh cuối cùng, Trang Thư Tình nghiêng người nhìn ra ngoài cửa, người đã mất.

“Chỉ là một tiểu cô nương không hiểu chuyện, tâm sinh vọng tưởng, chàng đừng ra tay quá nặng, nàng không chịu nổi hai chúng ta đồng loạt đối phó.”

Bạch Chiêm tiếp nhận khăn tay, lau sạch sẽ, thuận tiện còn giúp Hữu Phong lau miệng, nhẹ giọng ‘Ừm’ một tiếng

Về phần có phải hấn thật sự không làm gì cả...

Bạch Chiêm nhìn ra ngoài trời mưa, không cho người chịu chút giáo huấn, người khác sẽ cho rằng Hữu Phong dễ khi dễ, nàng mềm lòng, thu thập người cũng không muốn thương gân động cốt, nhưng hấn không phải người lương thiện, không cho người nếm thử tư vị bị rút gân róc thịt, sao bọn họ có thể nhớ đau.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 223: Hậu Quả Của Khiêu Khích

Phản ứng của Mễ gia như thế nào thì không biết, nhưng ngày tiếp theo Mễ Như Linh đã xuất hiện ở Hộ bộ.

Lâm Tri liếc nhìn nàng một cái, nói với Tả thị lang: “Không phải người cần người giúp đỡ tính thu nhập từ thuế sao? Để nàng làm đi.”

Về mặt tả thị lang nhất thời nhả lại như bị bắt ăn một trái chanh, từ lúc Bạch công tử thay thế Trang tiểu thư giám quốc, tình cảnh của bọn họ ngày sau lại càng tệ hơn ngày trước, đừng nói là nghỉ ngơi, cho dù nhà xí cũng phải nén nhịn không thể đi, sợ có một ngày bọn họ không làm tốt sẽ bị Bạch công tử thu thập.

Trước mắt sắp đến vụ mùa thu hoạch, hẳn đúng thật rất cần người hỗ trợ, nhưng hẳn là muốn thưởng thư đại nhân đến bộ nhân sự xin vài người đến đây, nhưng hiện tại lại ném cho hẳn một vị đại tiểu thư, đây là hỗ trợ hay muốn gây thêm trở ngại cho hẳn, cả đại Chu cũng chỉ có một Trang tiểu thư mà thôi.

Mễ Như Linh hôm nay cố ý sửa soạn, bộ dáng mím môi giống như đang chịu ủy khuất vô cùng lớn, quả thật là mỹ nhân, nhưng cho dù người có đẹp, cũng không thể khiến bọn hẳn nhắc lên một chút tâm tư.

Chuyện ngày hôm qua đã được truyền đi, Lâm Tri tất nhiên biết đây là chuyện gì, hẳn là một trong những lão thần được tiếp xúc sớm nhất với Trang tiểu thư, đối với nàng vô cùng tin phục, nhưng với loại người như Mễ Như Linh hẳn sớm đã không quen nhìn, mặt của Mễ gia đều mất hết.

Xảy ra chuyện như vậy, sau này nếu muốn nghị thân, sợ là cũng không có ai dám đến.

“Kính chào Thượng thư đại nhân.”

“Ôn công công?” Lâm Tri vội đứng dậy đi ra khỏi thư án, “Sao công công lại đến đây, hoàng thượng có gì phân phó hay sao?”

“Cũng không phải là hoàng thượng phân phó, mà là công tử muốn ta truyền lời, Mễ tiểu thư quản việc lương thảo tiền tuyến, sai một số, cắt một tấc tóc, nếu sai mười lần, vậy liền đưa vào am ni cô tu dưỡng. Bất cứ ai cũng không được cầu tình.”

Lâm Tri nhất thời nhăn mày lại, “Việc này cho dù là lão thần thì cũng có lúc xảy ra lỗi, nàng mới bao lớn? Chưa nói đến chuyện không có kinh nghiệm, là người ai chẳng có khi để xảy ra lỗi, sợ là sẽ không trụ được bao lâu, không phải mỗi người đều có được tài năng như Trang tiểu thư.”

“Mễ tiểu thư tất nhiên không cho rằng như vậy. Nàng cảm thấy Trang tiểu thư có được ngày hôm nay là do tiểu thư may mắn có được cơ hội. Chỉ cần nàng có được cơ hội giống như vậy, chắc chắn nàng sẽ làm được tốt hơn cả Trang tiểu thư, một khi đã như vậy, cơ hội này tất nhiên là sẽ đưa cho nàng, hoàng thượng cũng muốn nhìn một chút Đại Chu có phải sẽ xuất hiện thêm một Trang tiểu thư nữa hay không.”

Ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động...

Mễ Như Linh xong rồi!

“Chúng ta biết thượng thư đại nhân và Mễ đại nhân coi như là bạn cố tri, không ngại nói cho đại nhân một câu, Mễ tiểu thư chưa hẳn sẽ sống cả đời trong am ni cô, Hoàng thượng nói như vậy cũng đã nhờ phúc của Trang tiểu thư làm, chỉ cho nàng chịu chút giáo huấn như vậy, đương nhiên, điều kiện là nàng phải nhớ kỹ giáo huấn lần này.”

Lâm Tri còn có thể nói gì nữa, so với chết già ở am ni cô, giáo huấn như vậy đã là quá ít.

Lấy gương mặt kia của Mễ Như Linh, cho dù dùng một số lượng lớn đồ cưới gả ra ngoài cũng không phải chuyện khó, nhưng nếu muốn tái giá thì dù có bao nhiêu tốt cũng chỉ là mơ tưởng.

”Lão thần đã biết. Đa tạ Ôn công công nhắc nhở.”

Ôn Đức khom người, “Hoàng thượng có bao nhiêu coi trọng Trang tiểu thư thì cũng có bấy nhiêu duy hộ nàng. Có một số người vốn không thể chạm vào được.”

Lâm Tri hiểu ý, “Lão thần sẽ chuyển lời cho Mễ đại nhân.”

Mễ Như Linh lớn lên xinh đẹp, trong quá khứ cũng bởi vì nàng có gương mặt xinh đẹp mà mọi việc đều trở nên thuận lợi. Nhưng lần này, Bộ hộ không ai dám liếc nhìn nàng, sợ bị liên lụy.

Cho nên khi nàng nhận việc thống kê lương thảo nàng chỉ có thể đi hỏi những quan viên hơi lớn tuổi, người ta cũng chỉ trả lời nàng với thái độ cứng nhắc, cũng không chịu nói nhiều một câu.

Càng là như vậy, nàng càng quyết tâm làm cho thật tốt, khiến mọi người giật mình.

Nhưng hiện thực lại khiến nàng càng lúc càng lâm vào hoảng hốt, việc này, có tiên sinh dạy cho nàng, nhưng khi chính bản thân bắt tay vào làm, nàng mới phát hiện, so với thứ nàng hiểu biết lại là một trời một vực.

Nàng rõ ràng là biết, rõ ràng là biết!

Nàng đi thăm dò những người khác, buông tự tôn đi hỏi, chỉ là khi nàng đưa lên phần hồ sơ thứ nhất, Lâm thượng thư trực tiếp ném cho nàng

một câu, “một sai lầm cũng có thể gây lên hậu quả vô cùng lớn, đều sai.”

Mễ Thư Linh cắn răng, xoay người đi, tính làm lại một phần.

“Đợi một chút.” Chống lại tầm mắt của nàng, Lâm Tri nói: “Bạch công tử có lời truyền xuống, sai một lần, cắt một tấc tóc, sai mười lần, đưa vào am ni cô, lần này đã sai, những lần sau người tự giải quyết cho tốt.”

Mễ Thư Linh ghen hòng nhìn trân trối, nàng nghe lầm sao? Làm sao có thể, Bạch công tử sao có thể nhẫn tâm hạ mệnh lệnh như vậy với nàng!

Để nàng đi làm ni cô, làm sao có thể!

“Lâm... Lâm đại nhân, có phải ta nghe lầm hay không? Ngài... ngài mới nói cái gì vậy?”

Lâm Tri nhìn nàng, trên mặt vô bi vô hỷ, “Nên phụ trách hậu quả của những việc ngu xuẩn người đã làm.”

Mễ Như Linh đột nhiên phản ứng lại, bước nhanh tới gần thư án, “Là Trang Thư Tình phải không? Nàng giả truyền lời Bạch công tử có phải hay không? Nhất định là nàng, bất quá chỉ là một nha đầu thôn dã...”

“Mễ Như Linh!” Lâm Tri trầm giọng khiển trách, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, “Người chó có lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, Trang tiểu thư tuy rằng là nữ tử, nhưng bản lĩnh của nàng không hề kém hơn bất kỳ nam nhân nào, tuy rằng là người chủ động khiêu khích nàng, nhưng nàng cũng chỉ vì muốn cho người biết khó mà lui, nhận được giáo huấn mà đánh mất vọng tưởng của mình, chứ không phải chán ghét người, người muốn người không dễ chịu là Bạch công tử, không phải Trang tiểu thư, mà là Bạch công tử, người đang suy nghĩ cái gì vậy!”

”Trang Thư Tình tính là thứ gì, nàng tính là thứ gì...”

“Nàng quyết đoán dám đánh mười một tiếng chuông, để mọi người có thể bước ra khỏi cửa, có thể bảo toàn tính mạng của mọi người, Mễ Như Linh, Trang tiểu thư đã cứu người một mạng, cứu già trẻ lớn bé trong nhà người, nói ra, nàng chính là ân nhân của Mễ gia, người dám nói nàng tính là thứ gì!”

Mễ Như Linh sửng sờ, ánh mắt như lọt vào hư không, việc này tất nhiên là nàng đã nghe nói qua, nhưng mà, chuyện này không phải do người khác đồn bậy hay sao? Không phải là giả hay sao? Nàng nghe người ta nói đây là giả a, đây điều là do hoàng thượng sai người đi làm, không phải nàng ta.

“Nàng có thể ổn định cục diện của Đại Chu, khiến thần tử tin phục, mà người, ngay cả một chút công việc nhỏ của Hộ bộ cũng không làm được Mễ Như Linh, người lấy thứ gì để so với nàng?”

Không phải như thế, không phải như thế, là Bạch công tử để nhân thủ lại giúp nàng giải quyết, người khác nghe nàng, là vì có uy nghi của Bạch công tử, mọi người đều e ngại Bạch công tử, chứ không phải Trang Thư Tình nàng!

Thấy nàng như vậy, Lâm Tri lắc đầu, “Đi làm việc đi.”

Mễ Như Linh hoảng hốt ra khỏi phòng chính, hiệu suất làm việc, đương nhiên là không có.

Khi Tả thị lang đã tức giận đến nỗi muốn cắn người, bộ tài nguyên rốt cục đưa người tới, hắt dút khoát vút Mễ Như Linh qua một bên, để nàng tự kiểm việc làm.

Mãi ngày tiếp theo, Mễ Như Linh lại không xuất hiện ở Hộ bộ.

“Té gãy chân?” Trang Thư Tình kinh ngạc ngẩng đầu, “Làm sao lại ngã?”

Lưu Cự mang theo hòm thuốc nhin cười, “Nghe nói là tinh thần không tập chung, đi không nhìn đường.”

Nàng thật đúng là, Trang Thư Tình cũng không biết nói gì cho phải, “Mẽ gia mời người?”

“Đây là chuyên môn của ta, Trang đại phu có gì muốn giao phó hay không?”

“Ta có thể nói cái gì.” Trang Thư Tình bật cười, “Nàng đều đã như vậy, ta còn có thể so đo gì với nàng, Thanh Dương Tử làm loại cao trị nứt xương rất tốt, người mang qua đi, tiểu cô nương gia, về sau còn phải lập gia đình, giảm bớt thương tổn nào thì hay phần ấy.”

“Vâng.” Lưu Cự nghe theo lời nàng, hẳn tất nhiên là tin tưởng nhân phẩm của Trang đại phu, nàng sẽ không sử dụng thủ đoạn gì cả, nhưng hẳn cũng không nghĩ rằng Trang đại phu lại rộng lượng đến như vậy, cũng đúng, người ta căn bản là không cần phải đặt Mẽ Thư Linh vào mắt.

Khi Bạch Chiêm tiến vào, Trang Thư Tình liền nói đến việc này: “Được rồi, có thái độ này của chàng, về sau còn ai dám xuống tay với ta, đại giới đã trả đủ, chàng thả nàng đi, có được không?”

Bạch Chiêm không nói chuyện, hẳn vẫn cảm thấy chưa đủ.

Cho dù gãy chân cũng không thể hoãn thời gian đưa đến am ni cô.

Thả một người không quan trọng ra ngoài, và tâm trạng của người trong lòng mình, Trang Thư Tình đương nhiên không hề do dự lựa chọn cái thứ hai, cũng liền không nói gì thêm.

Có giáo huấn của Mẽ Như Linh, cho dù là các vị phu nhân tiểu thư hay các vị nam nhân nào có đánh chủ ý gì khác thì cũng đều phải buông xuống tâm tư.

Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nữ nhân không ngăn cản được, cũng không có tư cách để ngăn cản, cho dù nam nhân căn bản là không có ý nghĩ kia, nhưng bọn họ vẫn không nên đi vượt râu hổ vẫn tốt hơn.

Thời tiết bắt đầu vào thu, ban ngày giống như trôi qua rất nhanh.

Đầu tháng mười một, Hội Nguyên Phủ nghênh đón một đội ngũ rất đông.

Trang Thư Tình nhìn những thứ đang được chất đống trong nhà, trong lúc hoảng hốt lại phảng phất như cảm thấy được vị nữ tử không được vận mệnh chiếu cô kia đang mỉm cười ôn nhu với nàng.

Cả nhà Trang Trạch Lương đã phải trả giá, ngài cũng biết, đúng không? Ngài... có thể nhìn thấy được Trang Thư Tình chân chính không?

Phía sau xuất hiện một người, không có tiếng bước chân, hẳn cũng không nói gì, nhưng Trang Thư Tình lại biết.

Không quay đầu lại, nàng hỏi, “Mấy thứ này, khi nào thì mang đến?”

“Sau khi Trang Thư Đình lập gia đình, Trần Nguyên đã mang mấy thứ này dờ về.”

“Làm tốt lắm.” Ánh mắt Trang Thư Tình phiến hồng, trong mắt rõ ràng có lệ, nhưng cũng không giấu được tươi cười, “Đây là đồ cưới mà nương ta chuẩn bị, của ai cũng không thể thay thế.”

Bạch Chiêm ôm lấy vai nàng, không tiếng động an ủi.

Hai mươi tám tháng mười một là ngày đại cát.

Ngày này là ngày mà Bạch công tử chuyển sính lễ đến Đồng gia.

Kinh đô có vẻ náo nhiệt hơn xưa rất nhiều, dọc theo đường đi cũng thấy những cửa hàng sớm đã được chiếm hết vị trí tốt, người dân ào ào kéo nhau ra đường xem.

”Đến đến.”

Một đám người mặc quần áo mới, người chịu trách nhiệm khiêng sình lễ, là...

“Cư nhiên là cấm vệ quân.” Có người nhận ra được vài người trong đó, kinh hô ra tiếng.

Thế nhưng lại xuất động cấm vệ quân, còn bị sai đi khiêng sình lễ!

Có người bắt đầu chà sát tay âm thầm đếm số rương sình lễ.

Mặt trời từ phía đông đã dờ lên đỉnh đầu nhưng đội ngũ vẫn chưa có dấu hiện dừng lại, người đang đến cũng sớm dừng lại không đếm, nhìn số lượng như vậy, có mà đếm tới chết.

Tám trăm dặm hồng trang, so với cái này có gì khác nhau? Chưa từng thấy tám trăm dặm hồng trang? Vậy cứ ra đường mà xem, số lượng sình lễ vẫn còn được chuyển đi, có người đã ngồi lại về bàn của mình.

“Bạch công tử muốn chuyển hết nội kho ra làm sình lễ sao?”

“Người thông minh làm việc thông minh, cho dù sình lễ có nhiều hơn nữa về sau không phải là cũng trở lại Bạch phủ hay sao, Đồng gia còn dám nuốt riêng?”

“Theo ta thấy chẳng những không dám nuốt riêng, sợ còn phải cho người coi giữa cẩn thận, nhưng mà chuyện này cũng không cần quá lo lắng, đến lúc đó các thế gia đại tộc toàn kinh đô ai mà chẳng đến đưa qua cưới

cho Trang tiểu thư? Chắc, đến lúc đó khăng định còn náo nhiệt hơn bây giờ nhiều.”

“Đúng rồi, đến lúc đó phải chiếm được vị trí tốt hơn hôm nay.”

Bởi vì câu nói nay, bốn tháng sau đó, tất cả vị trí từ Bạch phủ đến Đồng phủ đều đã được đặt trước, có người còn lo lắng đến lúc đó sẽ bị đoạt chỗ, nhìn trận náo nhiệt này quay đầu lại phải đi tiên hạ thủ vi cường, nếu như để còn lại hai tháng mới đi đặt chỗ, vị trí tốt, đã không còn.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 224: Cửa Ải Cuối Năm Lai Khách

Vào buổi trưa, cửa lớn Đồng gia rộng mở chào đón khách nhân, khắp nơi tràn đầy vẻ vui mừng.

Chủ tử và nha hoàn trong phủ đều vui vẻ, ngay cả gió lạnh cũng không thể thổi tan ý cười trên mặt.

“Sao vậy? Đẳng sau còn bao nhiêu?” Trời rất lạnh, nhưng Lưu thị lại vừa lau mồ hôi trên trán, vừa vội vàng hỏi Mạnh bá.

Mạnh bá đi nhanh, hơi thở có chút gấp, “Thiếu phu nhân, Trần quản gia nói phía sau đại khái còn bảy mươi rường nữa.”

Lưu thị tính toán, nhẹ nhàng thở ra, “Hẳn là đủ để.”

Mạnh bá vừa cười vừa thở dài, “Có hai sân trống, tôi tính hai sân trống sẽ đủ, không nghĩ đến là sẽ nhiều như vậy.”

Đúng vậy, nhà mẹ đẻ nàng nghe khi thấy nàng bố trí thêm hai sân còn nói là nàng suy nghĩ nhiều, hiện tại hai sân này vừa đủ tốt, có thể dùng được trong tình huống này.

Đi đến phòng chính, nhìn thấy vẻ mặt Trang Thư Tình đang thoải mái nói chuyện với mẹ chồng mình, Lưu thị cười nói: “Con nha, sao không nói với Bạch công tử, dù sao cũng phải mang về, chuẩn bị như vậy làm gì, mới đưa sinh lễ đã như vậy, về sau dựng vợ gả chồng sẽ còn như thế nào nữa.”

“Sau này như thế nào thì chưa nói đến, con đã nói chuyện này với hân vài lần, nhưng hân không thuận theo con cũng không có biện pháp.” Nghĩ đến nam nhân này vô cùng cố chấp, Trang Thư Tình vừa cảm thấy ngọt ngào lại đau đầu, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng ra trong kinh sẽ truyền ra hư thế nào rồi.

“Người ta nhìn theo ghen tị, con còn ngại, đây là chuyện mà nhiều người có cầu cũng không được.” Lão phu nhân giận dữ liếc mắt nhìn nàng, “May mắn Đông gia chuẩn bị không thiếu đồ cưới, bằng không thật đúng là phải khiến con mất mặt.”

Trang Thư Tình không để bụng việc này, cũng không muốn khoe ra hoàng thượng đối với hỉ sự lần này quan tâm đến mức nào, ngay từ đầu Chỉ Cố căn bản không muốn dùng tới cấm vệ quân, nhưng hoàng thượng lại đề xuất, chuyện này coi như là lần đặc biệt nhất.

Nàng nhìn rất thoáng, náo nhiệt cứ để người khác xem, nàng sống cuộc sống của nàng, nhưng mà điểm ấy nàng cũng không cần lo lắng, người như Chỉ Cố, một khi đã động tâm thì chính là chuyện cả đời, trình độ cố chấp của hân, người bình thường cho dù có ra roi thúc ngựa cũng không cản nổi.

Lưu thị nhìn mẹ chồng, lựa chọn ngôn từ nói: “Theo như quy củ, trước khi nam nữ thành thân thì không được phép gặp mặt, việc này hai người các con đã thương lượng với nhau chưa?”

“Chỉ Cố làm sao sẽ để ý những quy củ này, nếu muốn nói tới quy củ, người không quy củ nhất hân là chúng ta, lúc trước không tuân thủ, về sau cũng không tất yếu phải tuân theo. Nên làm thế nào cứ làm như vậy đi.” Trang Thư Tình cúi đầu uống một ngụm trà, lại nói: “Lúc trước con hôn mê quả thật đã dọa đến hân, thật vất vả mới có thể khiến hân tin tưởng rằng con sẽ không bị như vậy nữa, hiện tại nếu để hân không gặp con mấy tháng, sợ là sẽ không an tâm.”

Lưu thị nhìn về phía mẹ chồng.

Lão phu nhân thở dài, “Cũng bởi vì hân thật lòng với con nên mới có thể như thế, lúc trước ta đã cùng thương lượng với lão thái gia về chuyện này, ý của ngoại tổ phụ con cũng dựa theo ý kiến của các con, kẻ mạnh là người chế định quy củ Các con không cần để ý ánh mắt của bất luận kẻ nào, ta cũng cảm thấy như vậy, chỉ cần các con cảm thấy không có vấn đề gì là được.”

Trang Thư Tình đứng dậy tiến đến trước mặt ngoại tổ mẫu ngồi xuống ôm lấy thắt lưng lão phu nhân. Tựa đầu xuống đầu gối, khó có khi Trang Thư Tình biểu lộ ra loại tình cảm quyến luyến. “Con sẽ sống rất tốt, sống thêm cả phần của nương con nữa, ngài và ngoại tổ phụ phải sống thêm vài năm nữa, nhìn thấy ta hạnh phúc.”

Lời này khiến cho lão phu nhân rơi lệ, nếu như đứa con gái số khổ của nàng có thể sống đến bây giờ thì thật tốt.

“Về sau chúng ta vẫn sẽ trở về sống ở Hội Nguyên Phủ, ngài và ngoại tổ phụ hãy cùng đi với con, rời xa hoành thành này, tiêu điều tự tại.”

“Được, được, được.” Lão phu nhân liên thanh trả lời, “Ta và lão thái gia cũng rất thích Hội Nguyên Phủ, hân vẫn luôn thường nhắc tới, nói nói đó rất có tình người, là một nơi địa linh nhân kiệt, đến lúc đó a, ta và ngoại tổ phụ con sẽ cùng mọi người sống qua ngày lành tháng tốt.”

“Nói giống như ngài chưa từng được trải qua cuộc sống như thế bao giờ vậy.” Trang Thư Tình bật cười, ngẩng đầu vươn tay lau đi giọt nước mắt trên má ngoại tổ mẫu, “Những chuyện khổ sở đã qua, những thứ cần trả giá cũng đã phải trả giá, về sau Đồng gia sẽ trở nên tốt hơn, con cũng sẽ sống rất tốt.”

Hôm nay, Trang Thư Tình ở tại đồng phủ.

Tuy rằng thời gian nàng ở lại kinh đô đã không ngắn, nhưng ở lại Đồng phủ vẫn là lần đầu.

Lưu thị cho người thu thập lại căn phòng mà nương nàng từng ở để nàng có thể thoải mái dọn vào, nơi này cũng chính là nơi nàng rời khỏi trong ngày thành thân.

Đưa từng hộp sính lễ rất dày qua đây,, Lưu thị nói: “Đây là những đồ mà Trần quản gia giao cho ta, ta vẫn chưa mở ra xem, không biết bên trong là thứ gì.”

Trang Thư Tình lắc lắc, âm thanh rất vang, trong lòng nàng cũng đã đoán được.

Vừa mở ra, quả là thế.

“Chìa khóa?” Lưu thị đoán: “Ý của Bạch công tử là bắt đầu từ bây giờ đều sẽ giao hết gia sản cho con?”

Hai thanh chìa khóa này nhìn thật sự rất quen mắt, Trang Thư Tình gật đầu, “Một cái là Bạch phủ ở kinh thành, một cái khác là Bạch phủ ở Hội Nguyên phủ.”

Cho dù tuổi của Lưu thị đã không nhỏ, nàng và trượng phu cũng coi như ân ái, nhưng lúc này cũng khó có thể giấu được hâm mộ.

Một phu quân như vậy, ai mà chẳng từng ảo tưởng qua, chỉ là chân chính có thể nhận được cũng là rất ít.

“Thư Tình, mợ cầu con một chuyện.”

Đóng tráp lại, Trang Thư Tình cười, “Nếu là việc hôn nhân của biểu muội thì mợ không cần lo lắng, con đã xem xét người.”

Mắt Lưu thị tròn tròn, “Sao con biết...”

“Có thể khiến mợ nhờ vả, tính tới tính lui cũng chỉ có hai chuyện suy nhất, cũng không khó đoán.”

Đúng là không khó đoán, chỉ là không nghĩ tới con lại để bụng như vậy, trong lòng Lưu thị có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng chỉ có thể cười nói cảm ơn.

Trang Thư Tình chỉ ở Đồng phủ một buổi tối, sáng sớm ngày kế Bạch Chiêm đã đích thân tới đón người đi rồi.

Không biết bao nhiêu người đang ngăm chế cười hai người bọn họ đánh nhau giống như sam vậy, không quy không phép, nhưng cũng không một ai dám nói ra bên ngoài.

Từ trong đáy lòng, kỳ thực bọn họ cũng không cảm thấy có gì là sai, mỉm cười nói vài câu cũng thôi.

Từ lúc Trang tiểu thư vào kinh, nàng vẫn luôn một mực ở tại Bạch phủ, quy củ? Đối với bọn họ mà nói có là cái gì?

Mà sinh hoạt của Trang Thư Tình cũng dĩ vãng cũng giống như nhau, vẫn luôn lui tới giữa Bạch phủ và y quán, ngẫu nhiên cũng sẽ tiến cung một chuyến.

Mấy ngày nay, nàng phát hiện một chút dị thường, đó là về Thư Hàn.

“Đệ ấy đang tập võ?”

Bạch Chiêm gật đầu, “Ừm, Tam Tử đang dạy hần.”

“Cường thân kiện thể cũng tốt.” Trang Thư Tình nhú mày, “Nhưng sao đột nhiên đệ ấy lại muốn học võ? Chẳng lẽ đệ ấy muốn trở thành một người văn võ toàn tài hết hay sao?”

“Đệ ấy nói vào ngày chúng ta thành thân, đệ ấy muốn đích thân công nàng lên kiệu hoa.”

Tập tục của đại chu, ngày thành thân nương tử phải do ca ca công lên kiệu hoa, nếu không có ca ca thì thúc phụ hoặc là đường huynh, tỏ vẻ tân nương có nhà mẹ làm chỗ dựa.

Nàng không có huynh trưởng, đường ca và thúc phụ ngược lại thì không thiếu, nhưng mà nếu Thư Hàn có tâm, nàng đương nhiên muốn thành toàn.

Đứa nhỏ kia từ lúc đệ ấy còn rất nhỏ đã muốn trở thành chỗ dựa của nàng.

“Tùy đệ ấy đi, không ảnh hưởng đến thân thể là được, để Tam tử dạy cho đệ ấy mấy chiêu phòng thân, nói không chừng có lúc có thể dùng đến.”

“Được.”

Giao thừa hàng năm, Trang Thư Tình đều mang theo đệ đệ và Chỉ Cố cùng nhau đón năm mới, hơn nữa còn có cơm tất niên do nàng tự tay chuẩn bị, năm nay tất nhiên cũng không ngoại lệ.

”Tỷ tỷ.”

”Ừm?” Trang Thư Tình đang cắt thịt, không quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

”Khụ...”

Trang Thư Tình theo bản năng quay đầu, “Hoàng thượng?”

Vội lau tay sạch sẽ chuẩn bị tĩnh an, hoàng đế liền xua tay ngăn lại, “Con đi làm đi, ta và Tiểu Nhi cảm thấy trong cung quá lạnh lẽo nên muốn đến đây ăn ké một bữa cơm tất niên.”

Chu Tri Tiểu nhìn Trang tỷ tỷ mặc một thân xiêm y bình thường, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm cài vô cùng giản dị, hắc cười đến mặt mày cong cong, “Trang tỷ tỷ đừng ghét bỏ, nếu ngay cả tỷ tỷ cũng đuổi đi, Bạch đại ca chắc chắn sẽ không lưu đệ và phụ hoàng lại.”

“Hai người, một là phụ thân Chỉ Cố, một là huynh đệ của hắc, sao có đạo lý nào lại đuổi người đi, nhưng mà.. Tay nghề của ta sẽ không thể sánh bằng với ngự thiện trong cung, mọi người đừng ngại không ngon.”

Đương nhiên là không chê, đã ăn đồ ăn của ngự thiện phòng cả đời, ăn đến ăn đi cũng chỉ có như thế, những món ăn gia đình bình thường này, bọn họ ngược lại là không có phúc khí ăn được.

Nhìn đôi tay dính dầu mỡ, xiêm y cũng có chút vết bẩn của Trang Thư Tình, hoàng đế cảm khái, hai tay này, đã từng phê tấu chương, cầm dao phẫu thuật, đã trị bệnh cứu người, mà lúc này, nàng cũng có thể tận tâm vì người nhà rửa rau nấu canh, một nữ tử có thể luôn giữ vững bình tâm như nàng, thiên hạ này ít có.

Chiêm Nhi có phúc khí.

“Thư Hàn, đệ mang hoàng thượng và thái tử đi đại sảnh ngồi đi, nơi này có vị khói dầu, rất khó ngủ.”

“Không, không cần, nơi này rất tốt.” Không đợi Thư Hàn nói chuyện, hoàng đế liền xua tay, mang Chu Tri Tiểu ngồi xuống bên cạnh, “Con cứ làm đi, nếu tiện thì vừa làm vừa trò chuyện với ta.”

Chu Tri Tiểu hầu hạ phụ hoàng ngồi xuống, cũng hát đệm nói: “Mỗi ngày ở trong cung, thời gian ở một mình quá dài, nơi này của Trang tỷ tỷ thật tốt, rất... thoải mái.”

Chu Tri Tiểu cũng không biết nhà là cảm giác gì, cho nên hắc cũng chỉ có thể nói thoải mái, hoàng đế sống mấy thập niên như vậy, trong lòng cũng

rõ ràng, phần thoả mái này, cũng là vì Thư Tình đã hao tổn công sức khiến cho nơi này có thể trở thành nơi gọi là nhà.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 225: Cơm Tất Niên

Thấy bọn họ như thế, Trang Thư Tình lại quay đầu nhìn thấy còn có rất nhiều đồ ăn chưa chuẩn bị xong, cũng không kiên trì, để Bảo Châu đi châm trà, còn nàng tiếp tục làm.

Thư Hàn thi lễ, sau đó cũng vén tay áo tiến lên hỗ trợ.

Đây là phòng bếp Bạch Chiêm đặc biệt chuẩn bị cho Trang Thư Tình, cải tạo lại từ một căn phòng chính, nơi này không lớn, vẫn là hai gian phòng một trước một sau, phòng sau dùng để làm phòng bếp, phòng trước làm thành một bàn lớn, dùng để đặt nguyên liệu, nơi còn dư lại được Trang Thư Tình bố trí thành một nhà ăn ấm áp.

Mỗi khi nàng có hứng thú xuống bếp, bọn họ cũng sẽ cùng dùng cơm ở đây, ho dù bình thường nàng cũng không có thời gian nấu cơm, cũng sẽ cho người mang đồ ăn tới nơi này.

Cũng bởi vậy, nơi này không hề thua với bất cứ nhà ăn lớn nào.

Hoàng đế nhìn trái nhìn phải, trong mắt đều tràn đầy ý mừng.

“Đúng rồi, Chiêm Nhi đi đâu?”

“Ở trong thư phòng, tiền tuyến có quân tình đưa đến.” Trang Thư Tình cũng không quay đầu lại trả lời, tùy ý giống như đã thật coi hoàng thượng và thái tử trở thành trong nhà một thành viên trong gia đình, “Thái tử có thể đi nghe một chút.”

Mông Chu Tri Tiểu không nhúc nhích chút nào, “Trang tử tử, hôm nay là giao thừa, tử cho đệ một ngày nghỉ đi, nếu quân tình khẩn cấp, đệ chắc chắn sẽ biết.”

Trang Thư Tình hơi dừng tay lại liếc hắt một cái, đúng là biết lý sự.

Hiện tại Chu Tri Tiểu sớm đã không còn vẻ ngây ngô như lúc trước, làm chuyện gì cũng đều có phương pháp, nghe nói đại thần trong triều rất xem trọng hắt.

“Đi giúp tử tử rửa rau đi.”

Trang Thư hàn làm việc cũng không hé răng.

Chu Tri Tiểu lúc này cũng đi tới, “Trang tử tử, đệ cũng muốn hỗ trợ.”

“Đệ có thể làm gì?”

Chu Tri Tiểu nhìn mấy thứ trên bàn, “Rửa cái đó?”

Trang Thư Tình nhìn thoáng qua, đó là rau mà Nam Châu đã rửa qua một lần, sau đó gật gật đầu, “Nhẹ tay một chút, coi chừng bị dập.”

“Trang tử tử, tử cũng quá con thường đệ rồi, nhìn đệ làm đây.”

Tà tà liếc mắt nhìn hắt, Trang Thư Tình từ chối cho ý kiến.

Hoàng đế cũng không ngồi, đi đến nơi đây nhìn một cái. Nơi đó coi trộm một chút. Cảm thấy tâm tình của hắt lúc này vô cùng vui vẻ thoải mái.

Bạch Chiêm tiến vào nhìn đến chính là hình ảnh như vậy, nhú mày nhìn hai người không mời mà đến này, nhưng cũng không có ý muốn đuổi người.

Hoàng đế rất là tự giác.”Ta ăn cơm xong liền đi.”

Đi đến bên người Thư Tình, nhận lấy dao trong tay nàng, hăn hỏi, “Cắt thế nào?”

Trang Thư Tình ra hiệu vài cái, bạch Chiêm liền hiểu. Động tác rất thuần thục giống như đã làm nhiều lần.

Hoàng đế và thái tử rút cằm, lặng lẽ ngồi trở về.

Chu Tri Tiểu cúi đầu nhìn rau xanh sắp bị hăn dày vò nát, yên lặng lui về ngồi, ở trước mặt Bạch ca ca vụn vụn, hăn vẫn không nên tự tìm mất mặt.

“Ta vào bên trong nấu cơm, mọi người tùy ý.”

“Không cần xen vào chúng ta, mọi người ra ngoài đi.”

Bạch Chiêm tự nhiên theo vào, Trang Thư Tình nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn thức thời ở lại hầu hạ.

Rất nhanh, buồng bên trong truyền tới thanh âm nôi được để lên bếp, hoàng đế tản bộ ghé qua, làm bộ như vô tình nhìn vào buồng trong, nhi tử của hăn ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không xem vào mắt kia, lúc này đang cầm cái gì đó đưa cho Thư Tình, mặt mày ôn nhu mềm mại ngay cả hăn cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Cái dạng này, đại khái cũng chỉ có Trang Thư Tình mới có thể khiến hăn biểu lộ ra.

Cơm tất niên rất là phong phú.

Nhiều thêm hai người, Trang Thư Tình cũng không thêm quá nhiều đồ ăn, cho dù thêm bốn người, bàn đồ ăn này cũng ăn không hết.

Chỉ trừ hoàng thượng ra, tất cả mọi người bao gồm cả Thư hân cũng uống thêm chút rượu, nâng chén nói: “Chén thứ nhất, kính Đại Chu.”

Hoàng đế bắt đặc dĩ uống một ngụm nước trà nhạt nhẽo, hẳn đã lâu rồi chưa được uống rượu, ngửi ngửi hương rượu, thật cho chút ham.

“Chén thứ hai.” Trang Thư Tình rót rượu cho mọi người, “Kính cho duyên phận của chúng ta, có thể trở thành người một nhà.”

Ý trong lời nói, Bạch Chiêm là người hiểu nhất, cho nên hẳn uống hết nhanh nhất.

“Chén thứ ba, kính cho tương lai vô hạn sau này.”

Liên tiếp ba chén rượu, gò má Trang Thư Tình đã hiện lên đỏ ửng, nếu nói say, thì vẫn còn thiếu nhiều lắm.

Gắp một miếng thịt bỏ vào trong chén hoàng thượng, “Ngài không thể ăn đồ ăn có nhiều dầu mỡ, món này ngài chỉ có thể ăn được một phần thôi.”

Hoàng đế cắn hết một nửa, không biết là món gì, vừa vào miệng liền tan, rất là ngon.

Buông đĩa xuống, hoàng đế cảm khái, “Không thể tùy ý ăn uống, cuộc sống mất đi bao nhiêu thứ thú vị.”

“Hại tại phải nhìn, về sau ngài muốn ăn như thế nào cũng được.” Trang Thư Tình lại gắp cho mỗi người một miếng, bản thân lại không ăn.

Thấy Chỉ Cố nhìn mình, Trang Thư Tình bưng chén rượu lên đụng hẳn một cái, “Ngửi mùi đã thấy no rồi.”

Bạch Chiêm gắp cho nàng chút đồ ăn thanh đạm đặt vào trong chén, không nói gì, nhưng ý lại biểu lộ rõ ràng.

Trang Thư Tình từng ngụm từng ngụm ăn hết.

Đây là quãng thời gian thoải mái nhất từ khi Chu Tri Tiểu có ý thức đến nay, không phải sơn hào hải vị, nhưng lại có thể thỏa mãn mọi góc ngách trong cơ thể, cũng bởi vì quá mức thoải mái, lời chưa kịp nghĩ đã thốt ra, “Trang tử tử, về sau hàng năm đệ sẽ đến ăn cơm tất niên cùng mọi người đi.”

“Hàng năm?” Bạch Chiêm nhẹ bằng liếc hắt một cái, “về sau mỗi năm đệ đều đến Hội Nguyên Phủ?”

Đều biết tiểu ngậy ngấn cả người.

“Sau đó để cho kẻ xấu bắt được, lấy mạng của đệ?”

Đồ ăn bây giờ giống như không ngon như lúc ban đầu.

Chu tri Tiểu cúi đầu, “Nhất định phải đi Hội Nguyên Phủ sao? Khi đó có chỗ nào không so được với Hội Nguyên Phủ?”

Trang Thư Tình một ngụm uống cạn một chén rượu, bởi vì uống rượu, lời nói càng không có kiêng kị, “Chỗ nào cũng không so được a, kỳ thực cũng không khác nhiều lắm, nhưng đây là kế hoạch ban đầu của tử, tử muốn dưỡng lão ở Hội Nguyên Phủ, kinh đô đương nhiên không kém hơn Hội Nguyên ohur, nhưng tử và Chỉ Cố không thể ở lâu dài tại kinh đô, Tri Tiểu, đệ hẳn là biết rõ nguyên do.”

Chu tri tiểu được dạy hơn nửa năm, việc này tất nhiên có nghĩ đến, nhưng mà, “trang tử tử, đệ không nghĩ như vậy, đệ có đề phòng ai cũng tuyệt đối sẽ không đề phòng tử và bạch ca ca, ngôi vị hoàng đế này nếu hai người muốn sao còn đến lượt đệ, đệ luôn hiểu.”

“Đệ hiểu được, đệ cũng không phòng chúng ta, nhưng nguwoi khác sẽ không nghĩ như vậy, luôn có người khổng ngừng chăm chăm nhìn cào chúng ta, bọn họ sớm muộn cũng sẽ lợi dụng việc này, bây giờ đệ chỉ có một người, nhưng đệ sẽ phải thành thân, sẽ có đứa nhỏ, tử và Chỉ Cố cũng

sẽ có đứa nhỏ,, đệ có thể khẳng định sau này bọn nhỏ sẽ không bị ảnh hưởng? Trường trường cừu cừu về sau, ai có thể nói trước được mọi chuyện, thay vì tiêu ma hết cảm tình ở trong nghị kỵ, chẳng bằng đi đến nơi xa một chút, một khoảng cách đủ có thể trở thành người thân bình bình thản thản, khi đệ cảm thấy hoàng cung ở lâu quá buồn tẻ, cũng có thể có nơi để đi, về sau cũng có thể nói với các hoàng tử của đệ, ở Hội Nguyên Phủ còn có một thân thích có thể tín nhiệm, mà không phải trong quá trình trưởng thành của đứa nhỏ có người không ngừng nói với nó, nó phải đề phòng gia tộc kia, Tri Tiểu, như vậy đối với bất kì ai đều là một kết cục tốt.”

Rót đầy rượu cho hần, Trang Thư Tình tiếp tục nói: “Hội Nguyên Phủ cách kinh thành cũng gần, đệ muốn đến lúc nào cũng có thể, mặc dù hàng năm không thể đến Hội Nguyên Phủ đoàn viên cùng mọi người, bình thường cũng không phải muốn đi là có thể đi, nhưng đệ không thể đi, chúng ta không thể trở về sao? Đệ a, chỉ cần đệ quản lý tốt Đại Chi, về sau muốn làm như thế nào cũng có thể, nếu Đại chu không thể an ổn, sao đệ có thể nhàn hạ thoải mái, cho nên a, xét đến cho cùng còn phải xem chính đệ, hoàng thượng, ngài nói có phải không?”

Hoàng đế đang vụng trộm ăn một miếng thịt, lúc này nghe thấy Thư Tình điểm danh, hần thấp thỏm không yên vội vàng phụ họa, “Đúng đsung, chính là như thế, nhưng mà Thư Tình a, lúc hai con rời đi có thể mang theo ta không?”

“Ngài muốn đi thì cứ đi, ai có thể ngăn cản ngài được chứ.” Tràn Thư Tình bất mãn nhìn Chỉ Cỗ cướp đi chén rượu của nàng, “Quanh năm suốt tháng ta chỉ uống một lần như vậy.” Làm đại phu kiêng kị nhất là uống rượu, ở phương diện này nàng càng thêm chú ý, cũng chỉ có thể vào thời gian này mới có thể thả lỏng một chút.”

“Ăn đồ ăn trước, rượu lát nữa uống.”

Trong bụng quả thật có chút đói, Trang Thư Tình chỉ có thể ủy khuất khuất phục, thành thật ăn đồ ăn Bạch chiêm gấp đến trong chén.

Chu Tri Tiểu nhìn hành động của hai người, nội tâm vô cùng hâm mộ, không biết thái tử phi của hần có thể được bằng một phần ba của trang tử tử hay không/

Vừa đúng lúc Trang Thư Tình cũng nghĩ tới việc này, nuốt đồ ăn vào bụng sau đó ngẩng đầu nói. “Thái tử phi mà ta xem trọng có ba người, Trưởng nữ Trần gia, thứ nữ Vi gia và trưởng nữ Chúc gia, ăn nay an bày một cơ hội để đi gặp mặt, xem thử coi là ai hợp tâm ý đệ nhất.”

Thấy Bạch Chiêm liếc mắt nhìn, Chu Tri Tiểu thử thăm dò hỏi, “Trang tử tử xem trọng ai nhất?”

“Ta a.” Trang Thư Tình suy nghĩ, “Trưởng nữ trần gia trí tuệ, vốn có tài danh, tâm tính cũng coi như trầm ổn, coi như không sai, thứ nữ vi gia, đại khái bởi vì bên trên có hai vị huynh trưởng nên tính tình kiêu dưỡng hơn hai vị kia mooht chút, nhưng mà cũng coi như biết được đại thế, mẫu nghi thiên hạ thì chỉ kém một chút, có thể được ta nhìn trúng cũng là cảm thấy nàng có thể làm tri kỷ, hiểu được đệ, có thể khiến cho đệ thả lỏng một chút, về phần nữ nhi Chúc gia.”

Trang Thư Tình dừng một chút, “Chúc gia là gia tộc đơn giản nhất trong ba tộc, chỉ có một trai một gái, còn đều là con trưởng, nàng là trưởng nữ, đệ đệ được ta tuyển lên tiền tuyến quan sát chiến cuộc, đệ cũng biết là tiêu chuẩn của ta như thế nào, có thể được tuyển cũng coi như không kém, hơn nữa Chúc gia là thế gia võ tướng, con gái Chúc gia cũng khác với những nữ tử nhà khác, nàng có được anh khí mà người khác không có, cô nương kia ta đã gặp qua, xét về diện mạo sẽ không được chọn, mặc dù tập võ từ nhỏ, làm việc lại không thô lỗ, khí khái rất không sai, học thức tuy rằng không thể so được với cô nương Trần gia, nhưng tài nữ trên đời này rất nhiều, ta lại cảm thấy nàng rất tốt, làm thái tử phi cũng không cần phải xuất

khẩu thành thơ, theo ta thấy, trong cả ba người nàng là người có thể gánh được chuyện nhất, mai lan trúc cúc, người có ưu tất có khuyết, đệ không cần phải để ý rằng ta xem trọng nguwofi nào, đây chính là người sẽ đi cùng đệ đến hết cuộc đời, đệ thích ai thì tuyển người đó.”

Nghe Trang tử tử nói nhiều như vậy, Chu Tri Tiểu sao còn có thể không biết người Trang tử tử thích là nữ nhi nhà Chúc gia, nghe nàng nói, hẳn cũng cảm thấy vị nữ tử này rất tốt.

Chuyện này cứ như vậy liên nhắc qua một bên, hẳn cần một thái tử phi tâm tính cứng cỏi, ở trong thâm cung kia, người yếu đuối chỉ có thể bị cắn nuốt, tâm tính không kiên định sẽ hoàn toàn thay đổi, nữ nhi Vi gia ngay lập tức bị bài trừ.

Mà tài nữ xưa nay tâm tính đều kiêu ngạo, người như vậy có thể làm sườn phi, không thể làm chính thất.

Về phần nữ nhi Chúc gia...

Ánh mắt Chu Tri Tiểu hơi sâu lại, người tính tình như vậy có thể trấn được yêu ma quỷ quái, tâm tính cũng tất nhiên kiên định.

Hắn hi vọng vào thời điểm bản thân mệt mỏi, có thể có người cùng trò chuyện, không cần cố kị ngoại thích, không cần lo lắng nàng có rắc tâm khác, hẳn không dám nói chính mình có thể đối đãi với nàng như Bạch ca ca đối xử với Trang tử tử, nhưng mà, hẳn nhất định tận hết khả năng cho nàng hết thấy những thứ mà một thê tử nên có.

Tác giả: phiên ngoại hẳn là liên sẽ không có thái tử.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 226: Quà Cưới Khắp Thành

Rượu tất niên là uống rất nhiều.

Bạch Chiêm canh giữ bên người nàng một đêm, nghe nàng nói lời đầu tiên hẳn vẫn không đáp lại, nghe nàng nói nàng lo lắng cho viện trưởng, người đã nuôi nàng lớn lên, nghe nàng oán giận nữ nhân ở thế giới này sống không dễ dàng, nghe nàng nói nàng thỏa mãn với cuộc sống hiện tại...

Buổi tối này, Trang Thư Tình giống như một vị nữ tử bình thường như bao nữ tử khác, không phải là vị Trang tiểu thư cao cao tại thượng, mang theo bách thú cứu trợ cho kinh thánh, chỉ là một vị nữ tử bình thường.

Một Trang Thư Tình như vậy khiến cho lòng cuar Bạch Chiêm trở nên mềm mại, với hẳn mà nói, không phải hẳn thích Hữu Phong ở điểm nào, mà là, tất cả những điểm gì Hữu Phong có, hẳn đều thích.

Tới đầu tháng ba, thời tiết còn lạnh, người Trang gia cũng đã vào kinh đô.

Tính thời gian, Trang gia còn mang theo nhiều đồ cống kênh như vậy, sợ là còn chưa ra tết mới tiến vào kinh đô, Tang Thư Tình lặng lẽ ghi nhớ phần tình cảm này ở trong lòng, cười đến phá lệ vui vẻ.

”Tổ bá phụ vất vả, đại bá, bá nương, Mẫn tỷ tỷ cũng tới rồi.” Trang Thư Tình nhìn về phía Trang Thư Cố bên cạnh Trang Thư Mẫn, vóc người của hẳn đã cao hơn không ít, ngay từ đầu nàng không thể lo lắng cho hài tử này, trên thực tế, khi đó ngay cả Thư Hàn nàng còn không để ý được, là Thư Cố tự ý theo ngoại tổ phụ đến kinh đô

Trang Thư Cỗ cũng không dám quá tùy hứng, vẫn luôn thành thật ở lại Hội Nguyên Phủ, sau đó nàng cũng thường xuyên viết thư về, đương nhiên, nàng cũng có thể thu được hồi âm, chữ viết tuy có vẻ non nớt, nhưng cảm tình lại không hề phai nhạt.

Sờ sờ đầu của hần, Trang Thư Tình nhẹ giọng nói: “Đừng trách tỷ tỷ bỏ đệ một mình lại Hội Nguyên Phủ, tỷ tỷ cũng thân bất do kỷ.”

”Đệ biết, đệ không trách tỷ tỷ.”

Tươi cười của Trang Thư Cỗ vô cùng sạch sẽ, một chút đệ ấy cũng không giống những người trong thôn kia, không giống cha mẹ hần, lớn lên càng lúc càng giống hai tỷ đệ Trang gia, “Tiên sinh đã nói với đệ, tỷ tỷ đang làm một chuyện vô cùng lợi hại. Có thể khiến rất nhiều người có cuộc sống an lành, không phải là không quan tâm đến đệ.”

Hốc mắt Trang Thư Tình có chút nóng lên, “Chờ tỷ tỷ đi trở về nhất định phải cảm ơn trần tiên sinh thật tốt.”

Mắt Trang Thư Cỗ nhất thời sáng lên, “Tỷ tỷ sẽ trở về sao? Khi nào thì trở về?”

”Có thể là cuối năm, chậm nhất cũng là sang năm hoặc nửa năm, đệ ở nhà ngoan ngoãn chờ tỷ tỷ, có được không?”

“Vâng.” Một năm có chút lâu, nhưng chỉ cần tỷ tỷ có thể, một năm thì có là gì, Trang Thư Cỗ tuy rằng chưa trưởng thành nhưng hần lại rất hiểu chuyện.

Đồng lão gia tử ho nhẹ một tiếng, sau khi khiến cho mọi người chú ý liền nói: “Những chuyện khác bây giờ không nói đến, ngày đại hôn của Tình nha đầu đã gần ngay trước mắt, có một số việc phải an bày.”

“Đồng lão đại nhân nói đúng.” Trang Bình Chí hơi hơi khom người một cái, tư thái vô cùng đoan chính, “Trang gia xuất thân tiểu địa phương, quy củ ở kinh đô không quá hiểu biết, phải làm như thế nào Đồng lão đại nhân cứ quyết định là được, Trang gia không thể chiếu cố Thư Tình, tuyệt đối sẽ không khiến nàng mất mặt.”

Biết được thái độ của Trang gia, thái độ của Đồng lão gia tử cũng không còn nghiêm nghị như trước, lúc trước hăn lo nhất là điểm này, cho dù lời nói lần trước đều đã nói hết, nhưng sợ rằng bọn họ sẽ không quá đồng ý.

“Vậ lão phu đành đi quá giới hạn, ngày đã định là mười sáu, mười lăm đưa gả, thì quà cưới đưa vào ngày mười bốn đi, khâm thiên giám đã phải vô cùng dụng tâm, mấy ngày này đều tính tốt, không có chỗ gì cần phải kiêng dè, vấn đề hiện tại là quà cưới.”

Lão gia tử nhìn về phía Trang Thư Tình, ánh mắt vừa kiêu ngạo lại có chút bất đắc dĩ, “Cái này lão phu hơi khó xử, không phải là lo lắng căn cơ của Trang gia không ở kinh đô, xưa này cũng không nhân tình lui tới mà không có người đến, lão phu lo lắng lại ngược lại, chỉ sợ ngày đưa quà cưới người tới quá nhiều, sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt, nhà người khác có lẽ không lo lắng chuyện này nhưng Thư Tình lại khác, hơn nữa thân thích của Đồng gia cũng nhiều, Thư Tình, con có ý gì không?”

Nhà người khác còn có đối nghịch, Tình nha đầu nơi này cũng sẽ không có, đó là cùng Đồng gia không đối phó nhân lúc này chỉ sợ đều sẽ không hạ xuống, Tình nha đầu, người liệu có cái gì nói?”

“Chuyện này ngài không cần quá lo, trong lòng hoàng thượng và thái tử đều đã tính trước, quá khách khí không chừng sẽ phản hiệu quả, nhận lấy quà cưới bọn họ mang đến coi như nhận lấy ý tốt của bọn họ, coi như thành toàn cái thân tình mà bọn họ muốn trả lại, trong lòng mọi người đều an ổn.”

Đồng lão gia tử khẽ gật đầu, hần cũng nghĩ như vậy, ân cứu mạng không thể buông xuống, cũng không phải một hai hộ gia đình thiếu nòng, từ đó tính lên có bao nhiêu nợ ân tình cho xiết, có thể tìm lý do để bọn họ trả là tốt nhất, miễn cho về sau thành mầm tai vạ.

Nếu thật nhớ ân tình này trong lòng, cũng sẽ không dứt khoát xóa bỏ, nhưng ở trong mắt hoàng thượng và thái tử, tư thái này cũng đã biểu hiện ra ý tứ minh bạch.

Mặc dù đã có đoán trước, hơn nữa cũng đã làm chuẩn bị, nhưng ai cũng không ngờ rằng người đến đưa quà cưới có thể nhiều đến thế.

Đồng Minh Dương được thả về nghỉ năm ngày để chuẩn bị cũng không thể không kéo Mạnh Bá lại nói nhỏ, “Chuẩn bị thêm mười bàn nữa, không, hai mươi bàn tiệc rượu, mặt khác lại chuẩn bị một ít lương khô, nhất định phải có thịt để ăn, dùng bột mì tốt nhất, gói lại cho những dân chúng không thể vào phủ, nhân thủ không thủ thì đi mượn những phủ xung quanh, nói với bọn họ dám ăn xén chút nào sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc.”

Mạnh bá liên tục gật đầu, cho dù trên đầu tóc đã dần bạc trắng nhưng bước đi vẫn uy vũ sinh phong.

Đồng Minh Dương nhìn người đến người đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, tiến tới bàn ghi chép, nhìn thấy bút tích ghi trên đó, lại hít vào một ngụm khí lạnh, có phải có chút nhiều quá hay không?

Nhìn danh mục quà tặng đang bốn vị quan viên bộ lễ thống kê, sau khi Đồng Minh Dương báo cáo phụ thân mới biết là do hoàng thượng cố ý phái bọn hần tới.

Lúc này thấy bộ dạng hần như vậy, một người trong đó liền mang một bản ghi chép khác qua cho hần xem, “Chỗ này mới là dọa người nhất.”

Đồng Minh Dương chỉ nhìn trang thứ nhất liền không muốn lật tiếp trang tiếp theo, nặng nề bỏ trở lại, “Mấy vị đại nhân vất vả.”

“Vinh hạnh của chúng ta.”

Bên ngoài Đồng phủ cũng đặt một đài lễ rất lớn.

Vốn tưởng là không có, ai cũng không ngờ tới sẽ có dân chúng tiến đến, hơn nữa nhiều dân chúng như vậy, bọn họ đặt đồ trước cửa xong liền đi, phần lớn là gà mái được nuôi dưỡng cẩn thận, còn không thì cũng đặt rất nhiều rổ trứng, toàn những món ăn thôn quê, chẳng những thế, còn có những con cá bình thường, đủ loại cả, cái gì cũng có.

Sau khi lão gia tử cho người bày lễ đài ra ngoài, dân chúng cũng không nghĩ tới những thứ này sẽ được Đồng gia nhận lấy, Đồng Minh Dương còn đặc biệt an bày người đứng ở cửa nhận quà, nếu không trật tự lại sẽ không nhận, lúc này mọi người mới chận rãi xếp hàng.

Bởi vì lúc trước không có chuẩn bị quá nhiều phần quà để trả lễ, ngay từ đầu quà đáp lễ có rất nhiều thứ, nhưng sau khi không còn biện pháp liền dứt khoát tặng gạo, Đồng Minh Dương thật sự là bận không thoát thân được, lúc này mới để quản gia chuẩn bị lần nữa.

Vấn đề không xảy ra trong dự kiến này thật sự khảo nghiệm hãn, khảo nghiệm Đồng gia.

Nghe được tiếng vó ngựa, Đồng Minh Dương ngẩng đầu lên, là Trần Nguyên.

Trần Nguyên xoay người xuống ngựa. Ôm quyền hơi cúi người, “Đồng đại nhân.”

Tuy rằng thân phận đối phương chỉ là một quản gia, nhưng Đồng Minh Dương lại không dám chậm trễ, vội đáp lễ nói: “Sao Trần quản gia lại

tới đây?”

“Công tử ra lệnh ta đến đây xem có thể giúp được gì hay không.” Trần Nguyên nhìn đoàn người đứng xếp hàng trước Đồng phủ, cười nói: “Xem ra Đồng gia sớm có chuẩn bị.”

Đồng Minh Dương cười khố, “Trần quả gia đừng xem trọng chúng ta như vậy, ngày từ đầu chúng ta vạn không nghĩ tới sẽ có nhiều dân chúng như vậy.”

Vậy cũng coi như là phản ứng nhanh. Đồng gia cũng coi như là nhà đề của Trang tiểu thư. Nhất cử nhất động của nơi này đều dùng tốc độ nhanh nhất truyền đến Bạch phủ, lúc trước cũng chưa từng dự đoán được sẽ phát sinh chuyện như vậy, xem tình thế như này, người đến hẳn là sẽ càng lúc càng đông.

Mặc kệ là ở Hội Nguyên Phủ hay là ở kinh đô, nếu xét về nhân tâm, chỉ sợ ngay cả hoàng thượng cũng không theo kịp Trang tiểu thư.

Rõ ràng Trang tiểu thư cũng chưa bao giờ bận tâm mưu lược dân tâm, hơn nữa sau khi động đất qua, dân chúng trong kinh đô cũng không còn lại mấy.

Hai người sóng vai đi vào nhà chính, Đồng Minh Dương nói: “Trần quản gia tới vừa đúng lúc, ta thật sự có chuyện muốn nhờ Bạch công tử hỗ trợ.’

Trần Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu, “Chuyện gì?”

Sau khi bước vào, Đồng Minh dương liền dẫn hẳn đi tới một nơi khá yên tĩnh, “Lúc đó Bạch công tử xuất động cấm quân để vận chuyển sính lễ, nhưng đồ cưới nhìn cũng biết sẽ nhiều hơn sinh lễ, Đồng gia không có quá nhiều người để dùng, mong Trần quản gia thông báo lại với công tử để nghĩ biện pháp.”

Là việc này, Trần Nguyên cười, “Đồng đại nhân yên tâm, công tử sớm đã có chuẩn bị, sáng mai, cấm vệ thành đông sẽ tới hỗ trợ, cấm vệ thành tây cũng tùy thời chờ đại nhân điều khiển.”

Đồng Minh Dương sững sốt, như vậy... có được hay không?

“Vâng, Trang tiểu thư và công tử nhà ta thành thân, tất cả mọi thứ đều phải chuẩn bị thỏa đáng.”

Đồng Minh Dương yên lặng suy nghĩ, cũng biết được đạo lý cây to thì đón gió, sự nổi bật này nếu không biết tiết chế, ngày sau sợ là sẽ có càng nhiều phiền toái, hoàng thượng còn dễ nói, quan hệ với thái tử hiện nay cũng rất tốt, nhưng sau này, vẫn có thể như vậy sao?

Nhưng lại lo lắng, những lời này hẳn đều không thể nói, thái tử là thái tử, là người hãn nguyện trung thành, nếu thực sự về sau sẽ xảy ra chuyện này, hẳn lại lo lắng cũng không muộn.

Về phía Trang gia lúc này, Trang thư thần vội vàng chạy vào trong viện chính.

Ở chính phòng, Trang Bình Chí đang cùng nói chuyện mấy người trong tộc.

Vì lần hôn sự này, nam nhân Trang gia cơ hồ đều được huy động, ngay cả không ít nữ tử cũng muốn nương chuyện này để đến kinh đô.

“Chuyện gì, sao lại xúc động như vậy?”

Trang Thư Thần là trưởng tử Trang Trạch Dân, dù bị tổ phụ rắn dạy cũng không thể dấu được cảm giác hưng phấn, “Rất nhiều người đến đưa quà cưới, nghe nói bên ngoài còn có rất nhiều dân chúng.”

“Năm trước kinh đô bị động đất, là Thư Tình bất chấp có thể bị hoàng thượng trách phạt mà can đảm cho người gõ mười một tiếng chuông, mới có thể giúp dân chúng kinh thành tránh được một kiếp, bọn họ cảm ơn Thư Tình cũng là bình thường.” Trang Bình Chí thở dài nói, lại hỏi, “thật sự có rất nhiều dân chúng đến? Đồng phủ có chuẩn bị đủ quà đáp lễ hay không? Tình huống như thế nào?”

“Tôn nhi chỉ có thể nghe được một chút, tam gia Đồng gia đã để quản gia đi chuẩn bị chút gạo thịt để đáp lễ, bên ngoài phủ cũng có chuẩn bị lễ đài.”

“Đồng gia có thể đứng vững nhiều năm ở kinh đô cũng là có đạo lý, Trang gia không thể ngồi không được, Trạch Dân, con đi hỏi tam gia Đồng gia xem có chuyện gì chúng ta có thể giúp đỡ được không, đúng rồi, không phải còn cần quà đáp lễ sao? Mang theo con dâu và nữ quyến đi hỗ trợ đi.”

“Vâng.” Trang Trạch Dân đứng dậy, tinh thần vô cùng tốt, “Đồng gia cũng nên xuất lực mới đúng, cũng không thể ngồi không hưởng sẵn.”

Trang Bình Chí lắc đầu thở dài, “Cũng đúng, nhờ phúc của tổ tiên mà toàn bộ Trang gia mới có được một trang Thư Tình mang đến vẻ vang cho Trang gia.”

“Nếu thật là do phúc phần của tổ tiên, người có tiền đồ nên là ni tử, khuê nữ tóm lại cũng phải lập gia đình.”

Nhìn về tam gia đang nói chuyện, Trang Bình Chí hừ lạnh, “Xem ra ta quyết định chuyển đến Hội Nguyên Phủ là đúng, nếu các người chỉ có chút nhân giới ấy, cho dù con cháu có tiền đồ thì cũng chỉ hữu hạn, các người tự hỏi bản thân xem, trong những chuyện Trang Thư Tình đã làm, người có thể là được một phần hau không? Thư Hàn cũng là do nàng dạy dỗ, không phải là các người.”

Tất cả mọi người trong phòng, không có người nào dám trả lời.

Bọn họ tất nhiên cũng bội phục Trang Thư Tình, cũng thật kiêu ngạo vì nàng, chỉ là cảm thấy có khi cũng không tránh khỏi tiếc nuối, nàng là nữ nhân, nữ nhân cho dù có lợi hại hơn nữa, sau này không phải cũng gả đến nhà khác hay sao? Muốn giúp được nhà mẹ đẻ cũng chỉ có hạn.

Nhưng mà những an bày trước kia của Thư Tình quả thật cũng mang đến không ít lợi ích cho gia tộc, nàng chưa từng khiến gia tộc chịu thiệt thòi, đây cũng là sự thật.

Tác giả: Ngày mai chính là hôn lễ!

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 227: Muốn Trở Về? Ăn Năm Đi

Ngày mười lăm tháng ba là ngày đại cát.

Tính tốt thời gian, cổng lớn Đồng gia đã được mở từ sáng sớm, người ở kinh thành cũng đã sớm chọn xong vị trí tốt.

“Dậy sớm làm chi, đưa sinh lễ và hồi môn, hơn nữa còn có quà cưới, theo quy củ còn phải đi một vòng quanh thành, một buổi sáng sợ là không khiêng xong.”

Hôm nay lão gia tử mặc một bộ đồ màu đỏ sậm, râu đã được xử lý thỏa đáng bởi vì hôm nay là ngày vui nên những việc cần làm, cần chuẩn bị đều đã làm xong, không còn bộ dáng suy yếu như lúc trước mà gương mặt tràn đầy ý cười.

Lão phu nhân cũng mặc một thân trang phục đỏ sậm, trên đầu đeo một bộ châu sai, trang điểm nhẹ nhàng, tinh thần vui vẻ.

Người trong phủ đều biết lão phu nhân đã đem tất cả tiếc nuối của mình khi không được tự tay chuẩn bị hôn lễ cho nữ nhi đời hết lên người ngoại tôn nữ.

“Những chuyện cơ bản đều đã xử lý xong, nhiều người đều mong đợi hôn lễ này như vậy, ai dám không để bụng?”

Lão gia tử không tranh cãi với thê tử, quay đầu nhìn con trai vẫn đang một mực muốn nói lại thôi:

“Nơi này không có người ngoài, có lời gì con cứ nói đi!”

Đồng Minh Dương nhìn sắc trời ngoài cửa, biết rằng nếu bây giờ không nói thì sẽ không còn cơ hội thích hợp, nên nói:

“Đại tẩu và nhị tẩu hôm qua đã đến đưa quà cưới, đang để ở chỗ phu nhân.”

Lão gia tử nhất thời trầm mặc, nhìn thấy vẻ mặt thê tử trong nháy mắt trở ảm đạm, lòng càng không thể áp chế được lửa giận, “Lúc này các nàng trở về làm gì, là muốn khiến cho Tình nha đầu khó chịu hay là muốn uy hiếp? Coi Tình nha đầu là hạng người vô năng đến mức ai cũng có thể uy hiếp được hay sao?”

Đồng Minh Dương cũng tức giận, nhưng hấn quả thật lo lắng hai nhà kia sẽ không bớt gây thêm phiền toái, ngày mai sẽ đến gây chuyện cho Tình nha đầu.

Lão phu nhân đột nhiên nói: “Con dâu, bọn họ nói như thế nào?”

Lưu thị nhìn cha mẹ chồng, lại nhìn về phía lão gia nhà mình, thấy hấn gật đầu mới dám nói sự thật, “Đại tẩu nói thừa dịp Thư Tình đang việc vui muốn cầu xin nàng đặc xá cho đại ca và nhị ca để một nhà bọn họ có thể đoàn viên.”

Nể mặt Trang Thư Tình, lúc đó hoàng thượng không phán tội chết cho Đồng Minh Húc và Đồng Minh Đức, chỉ lưu đầy bọn họ, hơn nữa còn không phán tội người nhà.

Nhưng lão gia tử lại nhẫn tâm đuổi hai chi này ra khỏi Đồng gia, cũng là người một nhà, nếu đã cùng hưởng phú quý thì cũng phải chịu cùng đau khổ. Trong lòng, kỳ thật lão gia tử rất thương con trai của hấn.

Chỉ là chuyện nhi tử làm ra khiến hấn vô cùng thương tâm, cả đời tốt nhất không cần gặp lại nhau.

Không nghĩ tới con dâu cả và con dâu thứ lại chọn thời điểm này để trở về, bằng đầu óc của các nàng thì không thể nghĩ ra được ý tưởng này. Sợ rằng đây vẫn là chủ ý của lão đại.

Đáng tiếc, cho đến lúc này hấn lại vẫn xem thường Tình nha đầu.

Nếu như bọn họ tiếp tục thành thật ăn năn ở đó, không chùng về sau Tình nha đầu sẽ mềm lòng tha bọn họ. Nhưng cho dù mềm lòng, thì cũng sẽ tại thời điểm thích hợp sẽ để họ trở về.

Tại thời điểm này bọn họ lại đưa ra yêu cầu, sẽ chỉ khiến nàng càng thêm chán ghét.

Nghĩ đến đây, cửa liền mở ra, Trang Thư Tình vẫn mặc một thân phục trang đơn giản đi tới trước mặt họ, hai bên là hai huynh đệ Trang Thư Hàn và Trang Thư Cố.

Hành lễ thỉnh an mấy vị trưởng bối. Trang Thư Tình ngồi xuống, “Chuyện gì xảy ra vậy? Sao sắc mặt mọi người lại khó coi như thế? Nếu là trên đường đưa của hồi môn xảy ra sự cố thì nói bọn họ đi đường khác là được. Chuyện này cũng chỉ có Chỉ Cố mới để ý.”

“Cô nương gia, nói chuyện tùy ý như vậy mà mặt cũng không đỏ” Lão phu nhân bị chọc cho nở nụ cười, trong lòng lại lắc đầu thở dài, người có thân thích xa gần thì cũng tốt, nhưng tính tình phải thành thật, như hai đứa con trai kia của nàng một góc cũng không bằng nữ nhi này của Uyên Như.

Thấy vẻ mặt thoải mái của ngoại tổ mẫu, Trang Thư Tình lén dùng ánh mắt hỏi tam cữu.

Không phải nàng xem trọng bản thân, cho dù hiện tại đang đắc thế cộng với uy danh của Chỉ Cố, toàn Đại Chu này cũng không có mấy người dám cả gan gây chuyện trong ngày đại hỉ của bọn họ.

Đồng Minh Dương thấy phụ thân mình không có ý phản đối, liền nói ra yêu cầu của hai vị tẩu tử.

“Còn tưởng rằng chuyện gì.” Ra hiệu cho Mạnh bá chuẩn bị điểm tâm, Trang Thư Tình không muốn nói nhiều:

“Bọn họ càng muốn, con càng không làm, quyền chủ động nằm trong tay chúng ta, để bọn họ chịu chút khổ, khi nào bọn họ nói là quá nhớ người nhà nên muốn trở về, thì lúc đó mọi người đau lòng cũng không muộn”

Lão gia tử vẻ mặt không hiểu, giống như bị lại giống như hận, “Cũng đúng ít nhất bây giờ bọn họ cùng chưa mặt dày đến nỗi nói thẳng ra lời như vậy.”

Đồng Minh Dương nhìn về phía cháu gái, “Vậy đại tẩu và nhị tẩu trả lời như thế nào?”

“Trực tiếp nói cho các nàng, khi nào ta cho phép bọn họ trở lại bọn họ mới có thể trở về, trước đó, hãy thành thật ăn năn đi, đúng rồi, nói các nàng chuyển lời lại cho đại cữu và nhị cữu, không nên mắng ta bất hiếu hay là ngỗ nghịch phạm thượng mấy lời này, đối với bọn họ ta cũng không xiết chặt quá mức, nếu thật sự để ta xử lý theo khuôn phép...”

Trang Thư Tình hừ cười, “Vậy cả đời này bọn hần cũng đừng muốn trở về.”

Lưu thị cảm thấy vô cùng thống khoái, hai chị dâu cho tới bây giờ cũng chưa từng đặt nàng trong mắt, hiện tại rõ ràng nàng mới là người quản lý hậu viện Đồng gia, nhưng hôm qua bọn họ lại bày ra tư thái dâu cả ở trước mặt nàng, giống như các nàng mới là người ra lệnh vậy. Lúc đó nàng

nhìn, ở trước mặt cha mẹ chồng nàng cứ không nói nhiều các nàng một chữ, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là sau khi thấy có người thu thập bọn họ nàng còn không thấy hết giận.

Chỉ là Thư Tình làm như vậy, cha mẹ chồng sẽ cao hứng sao?

Lưu thị nhìn không được nhắc nhở một câu, “Thư Tình, đó dù sao cũng là...”

“Mợ, con hiểu ý của ngài.” Trang Thư Tình tươi cười nhìn nàng, nàng thật hiểu rõ, kỳ thực ở thế giới này, người nàng có thể chân chính giao phó tin nhiệm, chỉ có một mình Bạch Chiêm, mà có thể khiến nàng toàn tâm trả giá, ngoài Bạch Chiêm ra, cũng chỉ có một mình Trang Thư Hàn, hoặc là có còn có một Trang Thư Cố.

Cho dù là người Trang gia hay là Đồng gia, nàng cũng tận tâm duy hộ, hơn nữa bọn họ cũng đáng để nàng duy hộ, làm một người xứng chức trong gia tộc, khiến không ai có thể tìm ra sai lầm.

Chỉ vậy không hơn.

Nếu như Đồng gia thực vì chuyện này mà trách nàng, nàng không còn lời nào để nói, trước khi trở thành một thành viên trong gia tộc, nàng chỉ có thể đảm bảo rằng bản thân trước hết không thể để bọn họ liên lụy, đồng thời cũng không vì nàng mà chịu liên lụy.

Nếu như bọn họ không nghĩ thông tăng quan hệ này, cho dù nàng có nói nhiều cũng vô dụng.

Đồng Minh Dương liếc mắt nhìn cha mẹ, nói: “Thư Tình, con đừng quá nghĩ nhiều, chúng ta không trách con, con làm như vậy rất đúng, bọn họ hiện tại không thể trở về.”

“Về sau cũng đừng cho bọn họ trở về.” Về mặt lão thái gia nhàn nhạt nói hết câu, “Chuyện này con đừng suy nghĩ nữa, ra cũng phải vì đời sau của Đồng gia mà suy tính một ít, nếu bọn họ trở về, cục diện tốt nhất mà con ra sức tạo dựng đều sẽ không còn. Con trai của ta tất nhiên ta hiểu bọn họ, trừ phi đến chết xem ra có thể còn chút hồi ý, chứ hiện tại, bọn họ đại khái vẫn còn nghĩ rằng nhờ thế của con vẫn còn có thể Đông Sơn tái khởi, không thể để bọn họ trở về, Đồng ra mới bước ra khỏi vũng bùn, không thể tiếp tục để bọn họ kéo vào nữa. Ta coi như... bọn họ chết rồi.”

Lão phu nhân nghiêng đầu đi gạt lệ, thời điểm mới nghe Trang Thư Tình nói như vậy nàng cũng cảm thấy nhẫn tâm, nhưng lúc này, nàng triệt để hiểu rõ. Cũng không phải Thư Tình không tiếp nhận người thân, mà là do nàng không thể nhẫn tâm.

Hai đứa con trai kia chính là u nhọt của Đồng gia, không nhẫn tâm cắt bỏ, chỉ biết sẽ lây lan ra toàn bộ Đồng gia. Về phương diện này cho tới bây giờ Thư Tình đều nhìn thấy toàn diện nhất, người đến kết thân nhân lúc này đều phải bận tâm, Nàng nên tin Thư Tình nhiều hơn một chút.

Trang Thư Tình ra hiệu bằng mắt cho đệ đệ.

Trang Thư Hàn đã không biết phải làm nũng như thế nào, hăn chần chờ một chút mới đứng dậy đi đến trước mặt ngoại tổ mẫu, giữ lấy tay nàng, cam đoan, “Ngoại tổ mẫu, con sẽ hiếu kính ngài.”

“Ô ô.. Cháu ngoại ngoan của tổ mẫu.” Lão phu nhân lập tức nín khóc mỉm cười, nước mắt lại không dừng được.

Trang Thư Hàn không quá thuần thạo việc lau nước mắt cho người khác, toàn thân căng thẳng, khóe miệng mân lại, bộ dáng kia khiến lão phu nhân không khỏi buồn cười.

Mạnh bá rốt cuộc cũng mang người đưa điểm tâm đến, Trang Thư Tình giống như đang oán giận nói: “Mạnh bá, điểm tâm hôm nay có gì đặc

biệt mọi ngày mà lại đến chậm hơn bình thường vậy?”

Mạnh bá đương nhiên sẽ không bởi rằng cơm hôm nay đã được hâm nóng qua hai lần, chỉ xoay người thỉnh tội, “Biểu tiểu thư thứ tội, gạo hôm qua nhà bếp đã dùng hết nên điểm tâm hôm nay tới có chút chậm.”

Gạo ngày hôm qua đều được dùng để đáp lễ dân chúng, Trang Thư Tình đương nhiên biết, lần này nhắc tới ý là muốn chê cười nàng đây!

Nếu là người bình thường chắc đã sớm ngượng đỏ mặt xấu hổ nói một câu, ‘Ngài chê cười con’, phản ứng của Trang Thư Tình đương nhiên không thể giống như các nàng, thoải mái mà nói: “Vậy ta phải nếm thử xem, điểm tâm hôm nay, có gì khác so với mọi ngày.”

Lão phu nhân đỡ tay Trang Thư Hàn đi tới bàn ăn, vừa cười nói: “Toàn kinh đô có cô nương nhà nào bằng được với tài ăn nói của nàng, lão Mạnh, người không làm khó được nàng đâu, đúng rồi, Hiếu Linh cô nương nhà chúng ta đâu? Sao không thấy Hiếu Thực tới?”

Lưu thị hầu hạ bà bà ngồi xuống, vội nói tiếp: “Lão gia giao cho Thực Nhi không ít chuyện, đã phải dậy từ sớm, con dâu đã để phòng bếp chuẩn bị trước bát mỳ để ăn lót dạ rồi ạ, một lát nữa rảnh rồi lại ăn cũng không muộn, Linh Nhi đang bị giữ ở trong sân, hôm nay có nhiều nam tử đến Đồng phủ, con dâu nghĩ nơi này không tiện để Linh Nhi ở lâu.”

“Việc này con đã lo lắng nhiều rồi, con làm đúng.”

Lão phu nhân vỗ vỗ tay con dâu, trước kia không cảm thấy con dâu có khả năng xử lý tốt việc nhà, thậm chí còn cảm thấy nàng không so được với con dâu cả và con dâu thứ, hiện tại xem ra, năng lực cũng không kém, còn hào phóng hơn cả hai người con dâu kia, trước đây cũng khó cho nàng phải nhận nhin bọn họ.

Trang Thư Tình nghe, không có nói nhiều một câu, nàng rất rõ ràng, ở thế giới này, nàng là một người khác loại, rất nhiều chuyện tuy rằng thân phận không cho phép, nhưng trên người nàng có nhiều quang hoàn như vậy, lại thêm một Bạch công tử lúc nào cũng dung túng vô độ, càng không người nào có thể nói cái gì.

Cũng không người nào có suy nghĩ giống như nàng, ở thế giới này, nữ tử thuộc về hậu trạch, không được ra ngoài, nàng hi vọng có một tiền lệ như nàng, thì những nữ nhân khác ít nhất cũng sẽ có quyền lợi hơn một chút, địa vị cũng có thể gia tăng lên một chút.

Nhiều hơn nữa, nàng thật không dám nghĩ xa.

“Đúng rồi mợ, ta đã chọn cho biểu muội hai gia tộc, đến lúc đó con sẽ viết lại rõ ràng mọi thứ để mợ xem qua.”

Lưu thị mừng rỡ, “Nhanh như vậy?”

“Nói đến cũng khéo, khoảng thời gian trước vì tuyển thái tử phi cho thái tử, con xoi như là tra toàn bộ các thế gia trong kinh đô, nhìn thấy có vài vị tuổi trẻ tuần tú, cuối cùng lưu lại hai gia tộc có nhân phẩm tương đối thích hợp nhất, đến lúc đó mợ xem thử xem có được hay không?”

Thái tử phi? Do Thư Tình tuyển?

Mấy người trong phòng hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều ăn ý coi như bản thân chưa nghe thấy gì, Lưu thị cảm kích gật đầu với nàng, “Con có tâm, người con lựa chọn chắc chắn sẽ không kém, ta sẽ suy tính trong hai gia tộc đó.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 228: Đồ Cưới

Sớm biết hôm nay là một ngày vô cùng náo nhiệt, chương quỹ của các cửa hàng hai bên đường đều thức dậy sớm hơn mọi khi, nhưng còn chưa đến ngã tư đường, trong tai đã có thể nghe được động tĩnh của đoàn người đang truyền đến.

Sẽ không phải là...

Càng đến gần, trong lòng càng thêm khẳng định, rất nhiều thanh niên trang trắng mặc vệ phục khiêng những rương hòm lớn, bọn họ không khỏi nhìn lên bầu trời, sắc trời mới vừa sáng không lâu!

”Mau mau mau, tô chương quỳ, mở tiệm, lạnh chết.”

Những ngày tháng ba, gió thổi rất lạnh, nhất là vào buổi sáng.

Thức dậy gấp như vậy, ai nghe cũng đều có thể hiểu được

Bach Chiêm đang đi bên ngoài.

Phần đồ cưới đầu tiên là do hắc tử thân vận chuyển.

Người khiêng chiếc rương đầu tiên cũng là hắc, người mang đến tận gian phòng đặt đồ sinh lễ cũng là hắc, không quản những người phía sau vì phải đuổi kịp bước chân hắc mà chịu bao nhiêu khổ, làm xong phần mình, hắc vẫn một mực đứng dưới góc sân, nhìn khoảng sân trống từng chút từng chút được lấp đầy.

Ngày mai, ngày mai là Hữu Phong có thể mãi mãi ở bên người hắc.

Tuy rằng ba ngày này cũng không phải tách ra quá lâu, không người nào biết, ba buổi tối hẵn đều ở lại trên nóc phòng của Thư Tình.

Tách ra không phải điều hẵn mong muốn, nhưng chỉ cần nghĩ đến nhần nại mấy ngày là hẵn có thể ngày ngày đêm đêm ở cùng với Hữu Phong, sau đó cũng không còn cảm thấy bản thân không thể chịu được.

“Công tử, Nhạc vương gia đến.”

Bạch Chiêm đã thấy được vị vương thúc của hẵn đang lượn quanh đám đồ cưới.

Hẵn cũng không đi qua.

Quả nhiên, trong chốc lát, Nhạc vương gia liền vui mừng tiến đến, “Vốn là một chuyện vô cùng náo nhiệt, nhưng sao thái độ của người lại lạnh nhạt như vậy?”

Bạch Chiêm liếc mắt nhìn hẵn, không thềm để ý.

Nhạc vương gia cũng không cần hẵn để ý, một mình nói chuyện vô cùng thoải mái vui vẻ, “Một lát nữa hoàng thất trong họ đến, chắc, ta nhất định phải xem cho kĩ sắc mặt của bọn họ.”

“Vương thúc ngài rất nhàn?”

“Đương nhiên, bốn vương không nhàn thì ai nhàn.” Nhạc vương gia tuyệt không cho rằng hẵn đang bị khinh bỉ, hơn nữa còn rất dương dương tự đắc, cũng không phải ai cũng có thể tiêu dao tự tại được như hẵn.

Bạch Chiêm đối với vị vương thúc này không có hảo cảm cũng không có ác cảm. Nhưng bởi vì nghe Hữu Phong từng khen ngợi hẵn, nên cũng ghé mắt nhìn.

“Ngài mai, còn phải mời vương thúc đến mời rượu.”

“Yên tâm, việc này bao lên người ta, những người khác người cũng không cần tự mình mời rượu, giao cho ta là được.” Nhìn đồ cưới không ngừng được đưa vào, Nhạc vương gia cảm khái, “Nếu như là người khác, bọn họ còn có thể trục lợi một hai, nhưng nương tử của người, lại là người như Trang Thư Tình, ai biết quan sát sắc mặt chỉ có thể xum xoe nịnh nọt, chứ ai dám đắc tội.”

Không dám đắc tội là tốt nhất, người mà chính hãn cũng luyện tiết nói một lời nặng nếu như bị người khác khinh mạn, hãn tuyệt sẽ không bận tâm mặt mũi của bất kỳ ai.

Có một số đồ cưới vừa mới đưa đến không biết là đặt xuống không cẩn thận hay là do quá nặng nên bị đổ xuống.

Hai người vừa mới nâng đồ cưới vội đi nhặt lại, kết quả chưa dọn xong đã đổ xuống càng nhiều, trong lúc nhất thời mồ hôi đổ hết ra.

Bạch Chiêm đi qua, “Các người tiếp tục đi khiêng đi.”

”Bạch công tử thứ tội!”

Thấy công tử ngồi xuống thu thập, Hường Tả vội kéo hai người kia ra, ra hiệu cho bọn họ đi trước.

Hai người lại thi lễ xong liền rời đi.

Đây là rương châu báu, đương nhiên không phải tùy ý đặt lên, mà phải bỏ vào trong hộp, từng cái từng cái cất lại.

Sính lễ, đồ cưới, còn có không biết bao nhiêu là đồ cưới, tổng lại tất cả, vừa nhắc lên liền không bỏ xuống được.

Cũng may là tráp rơi xuống cũng không bị hư, Bạch Chiêm chỉ cần xếp lại những đồ này là được, nhưng bởi vì vô cùng dụng tâm mà hãn

dùng một khắc thời gian mới xếp xong.

Nhạc vương gia một bên nhìn, vẻ mặt không phải treo lên nụ cười như thường ngày.

Hai người này vừa thành thân, hẳn có thể yên tâm tiếp tục tiêu dao khắp thiên hạ, thời điểm khó khăn nhất của Đại Chu đã trôi qua, thái tử lại xuất sắc, tương lai chắc chắn Đại Chu sẽ vững vàng, lại có vị này, không, đôi phu thê cường đại nhất thiên hạ này đứng phía sau, hẳn cũng không cần lo lắng vào lúc hắn sinh thời cũng là lúc Đại Chu bị diệt.

Hắn cũng tin tưởng, chỉ cần tình cảm của của hai người bọn họ vẫn thủy chung như một, sự ổn định của Đại Chu không ai có thể đánh vỡ.

Bọn họ, là hình mẫu trong lòng biết bao nhiêu người, là đối tượng để noi theo, càng nhiều người coi bọn họ như một cái mức đo để học tập, như vậy, Đại Chu sẽ càng an ổn.

Tính tình hoàng huynh rất mềm yếu, có thể sinh ra được một nhi tử như vậy đúng là kỳ tích, mà một nữ tử như Trang Thư Tình lại có thể gặp gỡ Bạch Chiêm, càng là thiên ý.

Đại Chu của hắn, sẽ không diệt vong.

”Tham kiến thái tử điện hạ.”

Thái tử? Nhạc vương gia quay đầu nhìn lại, tuyệt không kinh ngạc rằng hắn sẽ tới.

Sợ là trong lòng hoàng huynh chắc cũng biết, có lẽ thái tử đối với hắn có tình phụ tử, nhưng người thật sự khiến hắn kính yêu và coi trọng nhất, chính là Trang Thư Tình, nàng ấy là người cho hắn hết thảy, lại không hề ức chế hắn trưởng thành, ngược lại còn bảo vệ hắn khắp nơi.

Người khác đều nói chung quy cũng có một ngày thái tử sẽ đề phòng Bạch Chiêm và Trang Thư Tình, nhưng ngoại nhân nào có biết, người muốn thái tử càng trở nên cường đại, hơn nữa còn luôn giúp hã trở nên cường đại để có một ngày hã có thể ngồi vững vị trí kia, chính là Trang Thư Tình.

Nàng có bao nhiêu bức thiết và khát vọng muốn thoát ly nơi này, hã biết, thái tử biết, hoàng huynh cũng biết.

Cho nên Bạch Chiêm hiện tại mới có thể xuống tay càng ngày càng quả quyết, vì có thể mau chóng thanh lý sạch sẽ triều đình, làm cho thái tử có thể một bước ngồi ổn trên ngai vàng, yên tâm thâm tóm triều chính, phụ thể bọn họ mới có thể an tâm rời đi.

Hiển nhiên, sau khi có Trang Thư Tình làm trụ cột, lại có Bạch Chiêm dạy dỗ, thái tử hiện tại đã có thể tự mình quyết định, tuy rằng có chút chuyện không liên quan đến chính sự trọng đại, Bạch Chiêm đều giao cho hã xử lý.

Nghe nói, ngày hôm qua tặng quà cưới thái tử cũng có một phần, cũng là bên trong dự kiến, dù là về tình hay về lý.

“Bạch ca ca, đệ có thể hỗ trợ gì không?”

Bạch Chiêm khẽ gật đầu với hã, “Đứng ở chỗ này là được.”

Nhạc vương gia cười ra tiếng, đúng vậy, đứng ở chỗ này là được, hoàng thân tôn thất giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều nấy, có thái tử tương lai tự mình đến đây, ai dám không thu hồi sắc mặt của bọn họ lại.

Mà ở bên Đông phủ, Trang Thư Tình nhìn đồ cưới chất đống từng tờ từng tờ liệt kê, có chút đau đầu.

Đồng Minh Dương giải thích: “Ngày hôm qua lễ bộ đã ghi lại, cũng không biết là người quá nhiều nên đã quên mất việc này hay là cố ý giấu giếm, nếu không phải Thực Nhi cẩn thận, sợ là ngay cả Mạnh bá bọn họ cũng có thể giấu hẩn.”

Nếu như thái tử mang đến một phần quà cưới giống như các gia tộc khác, hoặc là nhiều hơn một chút nàng có thể tiếp nhận, nhưng nhiều đây không khỏi quá nhiều đi!

Tám cửa hiệu mặt tiền ở kinh đô, một tòa nhà, tám hộp châu báu, tám hộp trang sức, còn nhiều hơn cả đồ cưới của nữ tử nhà quyền quý.

“Nhận rồi không có đạo lý nào lại trả về.” Trang Thư Tình khép tập lại, “Chuyện hẩn nạp phi đã định xuống, đến lúc đó hoàn trả lại một ít là được.”

Nhìn mấy quyển tập dày thật dày trên bàn, Trang Thư Tình bật cười, “Cho dù mong bị tán gia bại sản trong vòng ba đời cũng không thể tán gia bại sản được.”

“Con không thể nói ra lời gì tốt lành chút sao.” Đồng Minh Dương vừa muốn cười lại cảm thấy ngày vui như vậy, nói lời này lại không quá thích hợp, trừng mắt nhìn nàng mặc dù không có chút uy lực nào cả, vẫn là nhịn xuống không tiếp tục nói đến vấn đề này, “Nếu như hài tử của con và Bạch chiêm có tán gia bại sản, đến lúc đó hai người các con sẽ được người đời nhìn với một con mắt hoàn toàn khác, con vẫn nên kiềm chế lại đi, đừng có ngóng trông những chuyện như vậy.”

“Việc này thật đúng là không nên nói.” Hậu đại của vĩ nhân cũng có người nhược trí hoặc tàn tật, nàng và Chỉ Cố chưa hẳn sẽ tốt hơn bọn họ.

Nhưng mà cũng may là mặc kệ có như thế nào, thì của cải hiện tại của nàng có nuôi bọn hẩn cả đời sung túc cũng không thành vấn đề, hưởng chi nơi này cũng không có kế hoạch hóa gia đình, nàng muốn sinh một đội

bóng đá cũng được, cũng không tin là sẽ không sinh ra một đứa thông minh, chỉ cần một hài tử thông minh là đủ, có thể bảo vệ được huynh đệ tỷ muội còn lại.

Ừm, nàng nghĩ có chút xa.

Thu hồi lại suy nghĩ đang không biết chạy đến nói nào về, Trang Thư Tình nói: “Tam cữu, việc này đừng để cho người của Trang gia biết được, ta không thể cho bọn hắc có tiền vốn để kiêu ngạo, đây không phải là chuyện tốt.”

“Yên tâm, ta đã biết.”

Đồ cưới cần phải vận chuyển gần tới giờ Thân mới xong

Buổi tối, lão phu nhân gọi Trang Thư Tình qua.

“Có một số việc a, đáng lẽ phải do nương đến dạy con, hiện tại nàng mất rồi, ngoài tổ mẫu thay nàng dặn con vài câu.”

Trang Thư Tình dựa đầu lên đầu gối lão phu nhân, ngửa đầu nhìn nàng, “Ngoại tổ mẫu ngài nói đi, Thư Tình nghe.”

Lão phu nhân nhẹ nhàng vỗ về tóc của nàng, ngữ thanh ôn nhu, “Đại sự bên ngoài con đều hiểu, trong tất cả các nữ tử ít người có thể làm được, nhưng con cũng sẽ phải thành dâu nhà khác, làm thế tử của một nam nhân, tâm tư phải biết đặt nhiều vào cho gia đình, Bạch công tử yêu con, bảo vệ con, đó là bởi vì hắc có tâm ý với con, nhưng hắc cũng có bốn phận của hắc, con không thể thị sủng mà kiêu, hãy hồi báo lại cho hắc cảm tình giống như hắc đã dành cho con, ngày sau mới có thể sống cùng đến trường trường cửu cửu.”

Lão phu nhân cười, “Người khác có lẽ không nhớ tốt, nhưng Bạch công tử mọi chuyện đều nhớ rõ, ngoại tổ mẫu sống cả đời, chưa từng thấy

nam nhân nào dùng tình sâu như vậy đối đãi với một nữ tử, người như vậy con có thể gặp được, cũng là phúc khí của con, đương nhiên, hẳn có thể lấy con làm vợ cũng là phúc khí của hẳn, các con trời sinh một đôi, ngoại tổ mẫu biết con rất mạnh mẽ, cho dù về sau cũng sẽ vẫn không an tâm, nhưng con phải đáp ứng ngoại tổ mẫu, khi hai người đã thành thân rồi, nhất định con càng phải coi trọng gia đình, nhà mới là chỗ nương thân căn bản của một con người, là nơi mà con sẽ cư trú hết cuộc đời, chuyện gì cũng không quan trọng bằng gia đình, nhớ kỹ chưa?”

“Con đã biết, ngoại tổ mẫu, ngài yên tâm.”

“Ngoại tổ mẫu đương nhiên là an tâm với con, con thông minh như vậy, nhất định sẽ khiến bản thân sống tốt nhất.” Lão phu nhân vẻ mặt buồn buồn, “Nếu như nương con còn sống, không biết là sẽ cao hứng đến mức nào.”

Trang Thư Tình nằm trên đầu gối lão phu nhân, nhẹ giọng ‘vâng’ một tiếng.

“Được rồi, ngày lành, không nên nói những chuyện này, con nên về sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải bận nguyên một ngày, ba ngày sau hồi môn, ngoại tổ mẫu sẽ chuẩn bị thỏa đáng, con chỉ cần yên tâm, có được không?”

“Vâng, ngoại tổ mẫu.”

Đêm lạnh như nước, ngày mờ lấm trắng rất tròn, chiếu sáng giống như ban ngày.

Trang Thư Tình đi từng bước chậm chậm, đánh giá Đồng phủ, nơi không quá quen thuộc này với nàng, ngày mai, nàng sẽ xuất gia từ nơi này.

Sống hai đời, rốt cục cũng phải lập gia đình.

Đi đến thế giới này tuy rằng mới hơn hai năm, nhưng thời gian trôi qua quá nhanh, ở thế giới kia gần ba mươi năm kí ức cũng dần phai nhạt, chỉ nhớ rõ thế giới kia vô cùng nhốn nháo.

Từ ngày mai trở đi, nàng sẽ cùng sống với nam nhân nàng yêu nhất, cũng là người yêu nàng nhất.

Cho dù hai người đã cùng sống một chỗ rất lâu, cho dù nàng tin tưởng hẳn nhất, tin tưởng hẳn sẽ luôn đối tốt với nàng, nhưng mà... trong lòng vẫn có chút không yên.

Một đoạn nhân sinh mới của nàng, ngày mai sẽ chính thức rẽ ngoặt, mặc dù không biết con đường này có thuận buồm xuôi gió hay không, nhưng nàng là Trang Tình, là Trang Thư Tình, mặc kệ gặp phải chuyện gì suy sụp, nàng cũng sẽ khiến bản thân sống được tốt nhất.

Lấy ánh trăng làm chứng.

Tác giả: Ngày mai đại hôn, sau đó...

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 229: Đại Hôn (1)

Mười sáu tháng ba, là ngày đại cát.

Ngày hôm nay mặt trời vô cùng ấm áp, không khí trong kinh đô cũng vô cùng tốt, những người ngày thường không đi ra ngoài hôm nay cũng đều tính giờ để đi ra, càng nhiều là phụ nhân và thiên kim.

Về phần sính lễ đã cho người đi canh chừng, không sợ bị người khác chiếm đi, có giáo huấn hôm qua, hẳn là sẽ thông minh hơn.

Mà bên trong Bạch phủ, lúc này mọi thứ đã được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn chờ được gọi.

Trần Nguyên kiểm tra từng thứ lại một lần, sau khi xác nhận đã không có bất kì sơ sót nào liền xem xét thời gian chuẩn bị xuất phát.

Đi đến phòng chính nhắc nhở công tử đã đến giờ, vừa mới đặt chân tới sảnh đường công tử đã đứng dậy, vâng vâng tay áo nói: “Đi Đồng phủ.”

”Vâng.”

Trần Nguyên thầm cười nhạo bản thân, có ai trong phủ cao hứng bằng công tử được chứ?

Đội ngũ bên này vừa xuất phát, Đồng phủ cũng đã nghe được tin tức,.

Trang Thư Tình mặc một thân hỷ phục đỏ rực, nhưng bộ hỷ phục này của nàng khác với những bộ hỷ phục của các tân nương khác.

Bộ đồ không quá phiền phức, thậm chí có thể nói là quá mức đơn giản.

Chỉ là chiếc áo có một đường xẻ tà đến bên hông, vạt áo được tản ra, kéo dài trên đất, khoắn voan nếu nhìn từ phía trước thì không có gì khác biệt nhưng phía sau chỉ ngắn hơn vạt áo một chút xíu.

Nữ quyền trang gia thì có đại bá nương, nữ quyền Đồng gia thì có lão phu nhân, Lưu thị và Hiếu Linh.

Hiện tại người của Trang gia không có bất kì dị nghị nào đối với quyết định của Trang Thư Tình, Đồng lão phu nhân lại không cố kị nói: “Trách không được lúc trước con không chịu cho ta xem giá y, nếu con sớm nói cho ta biết trước, dù có liều mạng già này cũng phải làm một cái khác cho con.”

Trang Thư Tình nhìn bản thân qua gương đồng, hôm nay nàng trang điểm vô cùng kiềm diễm, khoe miệng có chút bất đắc dĩ cười nói: “Ngài nghe con nói trước rồi đến trách con cũng không muộn. Hôm nay con phải vào cung dập đầu lạy tạ hoàng thượng trước, sau đó mới trở về Bạch phủ hành lễ, vừa ra khỏi hoàng cung là cửa chính cung, ngài nghĩ lại coi, ở đó có bao nhiêu bậc thang phải bước xuống, nếu như đội mũ phượng nặng nề thì làm sao con có thể chịu được. Chưa nói đến sự gọn nhẹ của bộ trang phục này, mà trước kia con đã từng nghĩ bản thân sẽ có ngày được mặc vào bộ giá y như thế này, hiện nay rốt cuộc đã đạt được mong muốn, ngoại tử mẫu không cảm thấy giá y này xinh đẹp sao?”

Không đẹp? Đương nhiên không phải, “Cũng bởi vì rất xinh đẹp nên ta mới muốn nói với con, trước giờ con nổi bật như vậy còn chưa đủ hay sao? Nếu như mặc bộ hỷ phục này ra ngoài về sau sẽ không biết là bị bao nhiêu người nhớ thương.”

“Đã nổi bật nhiều như vậy, thêm một chút cũng không sao. Hôm nay là ngày đại hỷ của con, bản thân con thích mới quan trọng nhất.” Trang Thư Tình cầm lấy tay ngoại tổ mẫu, “Con biết ngài lo lắng cho con, ngài yên tâm, tất cả mọi chuyện con đều ứng phó được, có chuyện gì mà con chưa trải qua chứ, thời điểm khó nhất con vẫn có thể chống chịu được. Hiện tại cũng không có là gì.”

Lão phu nhân còn có thể nói gì nữa, đành vỗ vỗ tay nàng quay đầu nói: “Đi mời Chu phu nhân đến đây.”

”Vâng.”

Chu phu nhân là lão tổng tông Chu gia. Đã bảy mươi tuổi đầu nhưng thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, là một vị lão thái thái hà sàng hiền hòa.

Chu gia còn mạnh hơn cả khoảng thời gian hoàng kim nhất của Đồng gia, hơn nữa Chu gia lo lắng lão tổ tông mang phúc khí chia ra ngoài sẽ tổn hại đến chính phúc phận của nàng nên cực ít khi để nàng đến làm việc này, toàn kinh thành, người có thể mời nàng đến cũng rất ít, Đồng gia vốn cũng không dám có tâm tư kia, là Bạch Chiêm tự mình tới cửa mời nàng đến.

Lão thái thái một đầu tóc bạc, sắc mặt hồng nhuận, nhìn chính là một bộ phú quý phu nhân.

Được con dâu đỡ đến, trên mặt tràn đầy ý cười.

Trang thư Tình đứng dậy hành lễ, “Chỉ mong Thư Tình có thể có được phúc khí của lão phu nhân.”

“Bạch công tử có tâm, Trang tiểu thư dù không có lão thân cầu phúc cũng nhất định có thể phúc khí liên miên.”

Lão thái thái thản nhiên nhận lễ của nàng, tiến lên tự mình nâng người dậy, nhìn chung quanh một chút sau đó gật đầu, “Là một oa nhi có phúc

khí.”

Trang Thư Tình cười, “Đa tạ cát ngôn của ngài.”

Kéo người ngồi xuống trước bàn trang điểm, tâm mắt hai người đều nhìn vào trong gương, lão thái thái chải tóc cho nàng, nói: “Cũng không phải lão thân thích nói lời dễ nghe, ai chẳng biết lão thân không thích khen người khác, Trang tiểu thư mang đến đại phúc khí cho Đại Chu, thiên địa chắc chắn sẽ hồi báo Trang tiểu thư, có thể làm phu nhân mang đến phúc khí cho tiểu thư là vinh hạnh của lão thân.”

“Ngài cũng đừng gọi con là Trang tiểu thư, Thư Tình chịu không nổi, nếu ngài để mắt gọi con một tiếng Thư Tình là được.”

Vỗ vỗ vai nàng, lão thái thái lại không thật sự gọi tên nàng như vậy, nếu nàng thuận theo mà nói thật sự mất cái mặt già nua này.

Tuy rằng không có chính thức công khai ra nhưng chuyện Bạch công tử là hoàng tử, đây chính là sự thật, hãn chương quyền còn cao hơn cả hoàng tử, dám làm cả những chuyện mà hoàng tử cũng không dám làm, hoàng phi của hãn, trừ phi là người nhà của nàng, ai dám gọi thẳng tục danh của Trang tiểu thư.

Cho dù nàng không cảm thấy gì, nhưng người khác cũng để ý.

Trước dùng ngón tay vuốt vuốt tóc, lão thái thái mới cầm lấy lược, chải từ trên đỉnh đầu tới cuối đuôi tóc, miệng vừa nói:

“Một chải, chải hết đầu, phú quý không cần sầu.

Hai chải, chải hết đầu, chải đến răng long đầu bạc.

Ba chải, chải hết đầu, nhiều con lại nhiều thọ.

Một chải, chải đến cuối, cử án lại tề mi.

Hai chải, chải đến cuối, bỏ dục cộng song phi

Ba chải, chải đến cuối, vĩnh kết đồng tâm bội.

Có đầu lại có cuối, một đời cũng phú quý.”

Đồng lão phu nhân từ lần chải đầu tiên đã bắt đầu ghen ngạo, sau khi chải xong nàng mới dám thở ra một hơi, thuận lợi là tốt rồi, thuận lợi là tốt rồi.

Buông lược, lão thái thái cũng không vội đi, ngược lại sờ sờ vuốt phần tóc qua gáy cho nàng.

Đồng lão phu nhân thấy thế, bước lên phía trước nói: “Không dám làm phiền lão tổ tông...”

“Ngàn vàng khó mua sự nguyện ý của ta.” Lão thái thái một chút cũng không muốn dừng tay, động tác thuần thục nhanh nhẹn, “Lão thân cao hứng là được, người ngồi đi.”

Đồng lão phu nhân tuy rằng tuổi đã không nhỏ, nhưng ở trước mặt lão thái thái, bối phận lại thấp hơn một bậc, lúc này cũng không dám ngỗ nghịch nàng, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Chu phu nhân.

Chu phu nhân che miệng cười, “Chuyện bà bà đã quyết định ta cũng không thể ngăn cản được, ngài chỉ cần ngồi là được, bà bà chăm sóc đâu không kém bất kì người nào.”

Lã phu nhân còn muốn nói nữa, Trang Thư Tình liền mở miệng tiếp lời, “Vây làm phiền lão phu nhân.”

Lão thái thái cười càng thêm vui vẻ, “Lão thân thích nhất phần nhanh lẹ này ở người.”

Đồng lão phu nhân cười khỗ, đây là ghét bỏ nàng không đủ nhanh lẹ sao? Nàng nếu có tài năng như Thư Tình, nàng cũng không cố kị bất kì chuyện gì.

Đợi khi tóc chuẩn bị tốt, thời điểm che lên khăn voan đứng dậy đi vài bước để xem hiệu quả, một đám người thế mới hiểu vì sao việc lão phu nhân nhất định muốn giúp Trang Thư Tình búi tóc.

Trang Thư Tình bản thân cảm thấy không sai, hỏi: “Bên ngoài nhìn như thế nào?”

Không có người trả lời.

Trang Thư Tình kỳ quái vén khăn voan lên, nhìn thấy vẻ mặt kinh diễm của biểu muội liền hiểu được, hé miệng nở nụ cười.

Xem ra bộ dáng không quá khó coi.

Đều nói trong lòng nam nhân luôn có một giấc mộng giang hồ, nàng không phải nam nhi, nhưng nàng cũng hâm mộ những nữ hiệp, giấc mộng này một ngày có thể trở thành hiện thực, nàng có thể tùy ý tiêu giao, phóng ngựa đi khắp giang hồ, khi thành thân, hồng y như máu, phía sau đuôi áo kéo thật dài, ngày cả giá y cũng mang theo hiệp khí.

Mà hiện tại, nàng mặc dù không có võ công cao cường như nữ hiệp, cũng chưa từng cảm thụ được khoái ý giang hồ, nhưng nàng có thể tùy ý như các nàng, hơn nữa có thể hoàn thành một chiếc giá y như trong mộng của mình.

Huống chi, lúc trước nàng nói cũng không sai, mũ phượng khăn quàng tổng cộng mười hai cân, mặc bộ hỷ phục dài như vậy đi lên thêm đá, đoạn đường dài như vậy, nàng không có khí lực.

Nàng đã từng ảo tưởng ra vẻ mặt kinh diễm của Chỉ Cố, để hẳn chặt chẽ nhớ kỹ bản thân ngày hôm nay, như vậy sau này nàng dần dần già đi, nhan sắc không còn, hẳn vẫn có thể nhớ tới, bộ dáng khi mặc giá y của nàng.

“Biểu tỳ, muội cũng muốn một bộ giá y như vậy.”

Đồng lão phu nhân liền biết, sau khi nhìn thấy ngoại tôn nữ, nàng cũng sẽ nói như thế, nhưng chiếc giá y đẹp như vậy, chỉ có một mình Thư Tình mới có thể mặc được, bởi vì không có bất kì ai có được khí chất như nàng.

Mà Hiếu Linh, lại càng không được.

Lão nhân luôn đặt nặng quy củ, cho dù là nàng không muốn, nhưng thành thân không có mũ phượng khăn choàng còn ra thể thống gì! Huống chi nhà người khác, nếu vừa mới vào cửa đã làm cho trưởng bối không vui, gả qua sẽ chỉ có thể chịu khổ.

Lưu thị kéo nữ nhi một cái, Đồng Hiếu Linh bủn rủn môi, thành thật không dám lên tiếng.

Chu lão thái thái tán thưởng nói. “Quả thật rất đẹp, nhưng mà đại khái chỉ có một mình khí độ của Trang tiểu thư mới có thể khiến cho bộ giá y này phát huy hoàn toàn vẻ đẹp của nó.”

Chu phu nhân liên tục gật đầu phụ họa.

Mặc kệ là lời thiện thâm hay là khách khí, Trang Thư Tình đều vui vẻ nhận lấy, cho dù người khác có nói là khó coi, nàng vẫn kiên trì bộ y phục này.

Nha hoàn bên ngoài hé đầu vào phòng trong, Lưu thị vội vàng đi tới, chỉ trong chốc lát liền thất thố tròn mắt, “Thư Tình, bên ngoài có rất nhiều

mãnh thú đến.”

Trang Thư Tình mừng rỡ, “Rốt cục đến? Còn tưởng rằng bọn chúng sẽ bị cản lại.”

Đang nói chuyện, Niệm Niệm liền bước vào, bây giờ nó đã trưởng thành gần như là một con sói lớn trưởng thành nên không khỏi khiến mọi người trong phòng kinh hô, nó cũng biết hôm nay là ngày lành, không thể khiến người khác sợ, tiếng kêu cũng rất nhỏ.

Trang Thư Tình vỗ tay ý bảo nó tiến lai, vẻ mặt rất là vui mừng, “Đều thông tri đến?”

”Ngao ô.”

”Cám ơn Niệm Niệm.”

Niệm Niệm cọ cọ nàng, lại làm nũng gị một tiếng.

“Hồng trù? Các người cũng muốn đưa dâu?” Trang Thư Tình nghĩ đến trường hợp kia, thật sự là nhịn không được cười ra, nhưng mà nàng đương nhiên cũng không cự tuyệt, “Bảo Châu, người đi tìm một tấm vải hồng? Xé ra thành từng khối, tìm một người gan lớn chút, phát cho đám gia hỏa này, ngân sói hay hổ thì chỉ cần đeo lên tai là được, rắn thì cuốn một vòng lên người, chút ý phải tránh tới gần vị trí bảy tấc, nó sẽ cắn người.”

”Vâng.”

Đồng lão phu nhân chần chờ hỏi, “Thư Tình, như vậy...”

”Không có việc gì, chúng nó sẽ không đả thương người, trải qua lần trước chuyện, dân chúng kinh đô cũng không còn sợ chúng nó như trước, thời điểm chúng nó rời đi cũng cho chúng nó ăn không ít thịt.”

”Khả rốt cuộc cũng sẽ không quá tốt.”

”Chúng nó là người bạn mà con tín nhiệm, ngày vui của con, ta cũng hi vọng chúng nó có thể chứng kiến, đây cũng là muốn cho những người mang tâm tư muốn hại Đại Chu thấy thế mà kinh sợ, cho dù con và Chỉ Cố về sau có ở lại kinh thành hay không, thì trận đánh này của Đại Chu nhất định phải thắng, những mãnh thú này giống như tòa núi lớn để Đại Chu có thể dựa vào, sau này cho dù con trăm tuổi, nhưng chỉ cần con còn sống, con vẫn hi vọng Đại Chu sẽ an ổn, như vậy con mới có thể an tâm nhắm mắt...”

”Thư Tình! Hôm nay là ngày đại hỷ, sao con lại có thể nói những lời này!” Lão phu nhân vừa nóng vừa giận, “Người ta còn phải liều mạng nói lời cát tường, con ngược, ngay cả vài câu dễ nghe cũng không nói.”

”Vâng vâng vâng, Thư Tình sai rồi, con không nói.”

Ngoài cửa, Đồng Minh Dương lặng lẽ ly khai, hăn vốn cũng là vì chuyện mãnh thú tụ tập bên ngoài mà đến, cảm thấy cũng không phải quá tán thành việc chúng nó đến đây ngày hôm nay, nhưng sau khi nghe xong lời của Thư Tình, hăn cảm thấy dù hăn có nói lời nào cũng đều sẽ dư thừa, Thư Tình làm việc, trước tới nay chưa từng qua loa bừa bãi.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 230: Đại Hôn (2)

Cửa thành phía đông đã sớm thu được mệnh lệnh ‘Nếu có chút mãnh thú đến, không cần lo lắng’

Vì vậy nhiều mãnh thú như vậy vào thành tuy có chút sợ hãi nhưng không có hoảng, cửa thành ngược lại được mở lớn hơn, dân chúng cũng được sắp xếp ổn định, để mãnh thú có thể vào thành.

Tuy số lượng không đồ sộ như lần trước nhưng, lúc này khi một đàn mãnh thú vào thành chúng giống như đã được tập luyện trước, đội ngũ ngay ngắn trật tự, khiến người nhìn tấm tắc làm lạ, nhưng không có ai dám đi lên thử vuốt lông hổ một chút.

Không dưới tám trăm con mãnh thú xếp hàng trước cửa Đồng phủ, Bạch Chiêm đã thu được tin tức từ sớm, ánh mắt của hắn cũng không hề thay đổi, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ cần Hữu Phong chịu gả qua, quá trình như thế nào, hắn cũng không để ý.

“Đến đến, cách Đồng phủ chỉ còn một con phố.” Lưu thị nâng váy, người còn chưa tới tiếng đã tới trước.

Một con phố, cũng chỉ cách ba trăm bước.

Đồng lão phu nhân lúc này trong lòng đột nhiên sốt ruột vô cùng, nàng biết lúc này hắn là nên dặn dò nhiều hơn vài câu nữa, chỉ là vạn ngư ngàn

ngôn, cuối cùng cũng chỉ có thể nắm chặt lấy tay của cháu gái, nói ra một câu, “Phải sống thật tốt, hạnh phúc cả phần của nương con nữa.”

“Con sẽ, ngoại tổ mẫu.” Trang Thư Tình quỳ xuống dập đầu ba cái, mặc dù cái cúi đầu không phải ly biệt, nhưng cũng nói ra rằng nàng phải rời nhà mẹ đẻ, chính thức nhập tên vào gia phả của phu gia.

“Đội ngũ đón dâu vào phủ.”

Trang Thư Tình lúc này mới cảm nhận được cảm xúc hồi hộp khi gả ra ngoài, tim đập vô cùng nhanh.

“Nâng kiệu hoa vào phòng chính.”

Mỗi một tiếng thông truyền khiến cho ý mừng trong lòng nàng lại nhiều hơn một phần thương cảm.

Cho dù là Đồng gia hay Trang gia, tuy rằng khả năng đều có lợi ích bên trong, nhưng đối với Trang thư Tình mọi người đều có lòng thật tâm chúc phúc, không hề dối trá.

Trước kia các nàng cũng lo lắng, sợ rằng sau khi Trang Thư Tình gả vào nhà chồng sẽ bị trói chặt, trở thành một vị phu nhân bình thường như bao vị phu nhân khác.

Người khác tuy rằng không hiểu, nhưng cũng biết Trang Thư Tình là ửng trên trời, nàng hẳn nên giương cánh bay cao, chứ không phải trở thành con người tục tũn như các nàng, như vậy thật sự quá đáng tiếc.

Nghiêm cẩn luyện võ mấy tháng, hiện nay thân thể Trang Thư Tình đã rắn chắc hơn rất nhiều, vóc người cũng cao hơn, tóc buộc cao, trên mặt là vẻ chững chạc không hợp với tuổi của hã. Gương mặt bớt đi tính trẻ con, thoát nhìn cũng trưởng thành hơn trước.

”Tỷ tỷ, đệ đến đưa tỷ.”

Điều này tuy rằng không hợp quy củ, nhưng Trang Thư Tình đã quyết định, không người nào có thể phản đối.

Nhắc lên khăn voan, nhìn về phía vị đệ đệ ngày càng trầm mặc của nàng, Trang Thư Tình sờ sờ đầu hăn, trong lòng cảm thấy vô cùng chua xót, “Thư Hàn, đệ trưởng thành chậm lại một chút cũng không có sao, chỉ cần tỷ tỷ còn sống một ngày nhất định tỷ tỷ vẫn có thể bảo hộ cho đệ. Tuy rằng tỷ tỷ lập gia đình, nhưng cũng không có nghĩ là đệ sẽ mất đi tỷ tỷ, Thư Cố còn nhỏ, không biết được nhiều. Điều đệ ấy có thể nghĩ đến cũng là có hạn, đệ lại không giống, đệ sớm đã rất thông minh. Lại là độ tuổi có nhiều sự mẫn cảm riêng tư, hiện trong lòng sợ là đang nghĩ sau này sẽ chỉ còn một mình đệ. Thư Hàn, chuyện như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không phát sinh, cho dù tỷ có lập gia đình hay là về sau đệ có thành thân, ta vẫn luôn là tỷ tỷ của đệ, đệ làm sai chuyện tỷ tỷ vẫn sẽ phạt đệ, sẽ mắng đệ, nhưng tỷ tỷ vĩnh viễn luôn bao dung đệ, làm chỗ dựa cho đệ, cho dù về sau có bảy mươi hay tám mươi tuổi, những chuyện này cũng không thay đổi, trước khi đệ thanh thân, tỷ tỷ ở đâu, đệ liền ở đó, Bạch phủ kinh thành, Bạch phủ Hội nguyên phủ, vĩnh viễn đều có một chỗ cho đệ, cho dù tỷ có gả qua nhà chồng, thì nhà của đệ cũng chính là nơi có tỷ, nhớ kỹ chưa?”

Lưu thị suýt nữa khóc ra thành tiếng, vội quay đầu đi lấy tay che miệng lại.

Đồng lão phu nhân cũng lau nước mắt nói, “Hàn nhi, tính tình của tỷ tỷ con như thế nào con còn không biết sao? Cho dù nàng mặc kệ cả thiên hạ cũng sẽ không mặc kệ con, con ngàn vạn chớ đừng làm ra chuyện khiến cho tỷ tỷ con thương tâm.”

“Tỷ tỷ, tỷ đừng khóc.” Trang thư Hàn có chút luống cuống, ngày như vậy, tỷ tỷ không thể khóc, hơn nữa hăn vẫn luôn dặn bản thân rằng phải trở

thành trụ cột cho tỷ tỷ, ở Hội Nguyên phủ cũng vậy mà ở kinh đô cũng vậy, hẳn không muốn cùng tỷ tỷ tách ra.

Hắn chỉ là... Có chút buồn bực vì tỷ tỷ sắp thuộc về một người khác.

Trang Thư Tình vỗ đầu của hắn, “Ngốc, tỷ tỷ không khóc, nếu một ngày nào đó đệ thật sự muốn tách ra khỏi tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ khóc cho đệ xem, sau đó sẽ để cho tỷ phu đệ đánh cho đệ một trận tơi bời.”

“Được.” Trang Thư Hàn không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng, “Nếu như một ngày nào đó đệ khiến tỷ tỷ khóc, vậy cứ để tỷ phu đến đánh đệ.”

“Vậy mới ngoan.” Trang Thư Tình lúc này mới khen ngợi sờ sờ đầu hắn, căn bản đã quên mất đầu nam nhân là không thể sờ, tuy rằng bây giờ vẫn là tiểu nam nhân.

Nước mắt lão phu nhân vẫn còn chưa lau sạch, nàng cười nói, “Được rồi, hai người các con, có chuyện gì thì về sau còn rất nhiều thời gian để nói, đừng làm trễ giờ lành.”

“Tỷ tỷ, đệ công tỷ.” Trang Thư hàn vội ngồi xổm xuống trước mặt tỷ tỷ, Trang Thư Tình vỗ vỗ lưng hắn, ừm, có chút cứng rắn, vì vậy nàng yên tâm nằm sấp lên.”

Nữ nhân toàn phòng nhìn Trang Thư Hàn vững vàng đi vài bước mới yên lòng, đi vững chắc như vậy, xem ra cũng một đoạn đường cũng không thành vấn đề.

Nam Châu đi theo phía sau người, ôm giá y thật dài vào trong ngực, đi ra khỏi khuê phòng, liền đặt xuống trước mặt hai nhà Đồng Trang, nhất thời cũng không có người phát hiện có gì không giống.

Nhanh chóng trở về phòng chính, tìm Trang Thư Tình đập càng lúc càng nhanh.

Từ lúc bắt đầu rời khỏi khuê phòng, nàng liền từ một cuộc sống này, chuyển tới một cuộc sống khác.

Mà trong cuộc sống mới này, nàng cũng một người nam nhân sẽ dắt tay nhau đi hết một đời, nàng hi vọng hai người bọn họ sẽ không bao giờ buông tay đối phương.

Đến phòng chính, Hồng nương liền chuẩn bị tiến lên giúp đỡ, Bạch Chiêm đã đi trước một bước, ôm lấy người đang ở trên lưng Trang Thư Hàn, Trang Thư Tình cảm giác được, Chỉ Cố ôm nàng rất chặt.

Khi ngồi ổn trên kiệu hoa, ôm ấp quen thuộc mới rời đi.

“Tỷ phu, phải đối tốt với tỷ tỷ, và vẫn luôn phải đối tốt với tỷ tỷ của ta, cho dù sau này tỷ tỷ có già đi, không còn xinh đẹp như những người khác, người cũng phải đối tốt với nàng, về sau ta sẽ rất có tiền đồ, nếu như tỷ phu người dám không đối tốt với tỷ tỷ, ta nhất định sẽ không bỏ qua.”

Đại khái bởi vì tâm tình của hần vô cùng tốt, khóe miệng Bạch Chiêm cong lên, khó có khi lộ ra ý cười trước mặt người ngoài, “Nàng còn có người, mà ta, chỉ có nàng, hiện tại như thế, về sau, cũng như thế.”

Lời nói tuy bình thường, nhưng lại vô cùng thâm tình.

Trang Thư Hàn lui về sau một bước, vô cùng cung kính khom lưng xuống.

“Trường tỷ như mẹ, về sau ta chắc chắn cũng coi tỷ phu như cha, nguyện tỷ tỷ và tỷ phu đầu bạc đến già, cảm tình vĩnh cố.”

Bạch Chiêm tiến lên đỡ hần, vỗ bả vai hần hai cái, lời này đã là biểu lộ cực hạn hần có thể nói với ngoại nhân, mà người có thể coi như thân cận, trước mắt cũng chỉ có được một Trang Thư hàn.

Dù là thái tử, đến bây giờ vẫn chưa có được một câu tán thưởng của hân, càng đừng nói là những người khác.

”Khởi kiệu!”

Kiệu hoa do mười sáu người nâng, chuẩn đãi ngộ của hoàng phi.

Nếu như ngày thường, mười sáu người nâng tất sẽ là đề tài để bát quái, nhưng hôm nay, bên ngoài thành từng đội ngũ mãnh thú treo hồng trù trên người tạo thành hàng dài mới là thứ hấp dẫn tầm mắt mọi người nhất.

Vừa ra khỏi kiệu hoa, cũng không biết là nghĩ thấy người đến hay là thế nào, mãnh thú nhất tề ngửa mặt lên trời rống dài.

Không cần Trang Thư tình đi phân phó, chúng nó tự giác đi theo phía sau đội ngũ, bước chân vô cùng chỉnh tề, không nhìn thấy được một chút hung mãnh nào của mãnh thú.

Nhưng mỗi khi chúng nó lộ ra răng nanh, hoặc ngẫu nhiên lo đang vuốt móng vuốt sáng loáng của chúng nó, thì không ai có thể quên chúng nó đến từ nơi nào.

Chúng nó ngẫu nhiên mới đổi tính, là vì Trang tiểu thư.

Lần trước như vậy, lúc này cũng như vậy.

Về sau, tất nhiên cũng chỉ có Trang tiểu thư có thể khiến cho bọn chúng trở nên như vậy. Tiểu Huân, 20/7/17 #393 LyLy Mai, Sô Cô la Đăng, cobe votam và 21 others thích bài này.

Tiểu Huân Well-Known Member Bài viết:400 Được thích:11,670
Chương 231: Đại hôn (3)

Hôn lễ tuy đều được tất cả mọi người quan tâm, nhưng người được chú ý nhiều nhất chính là tân lang, Trang Thư Tình vẫn luôn ngồi ở trong

kiệu hoa không lộ mặt.

Từ Đông cung đến nội thành, kiệu hoa rớt cuộc cũng ngừng lại, Trang Thư Tình được Bạch Chiêm công ra khỏi kiệu, lúc này một thân giá y mới hiện ra trước mắt mọi người.

Hiện tại tuy rằng không có nhiều người vây xem như trước, nhưng chúng đại thần đều ở đây, những vị phu nhân có cáo mệnh từ ngũ phẩm trở lên cũng được tiến vào tham dự, cấm vệ quân trong cung chỉnh tề xếp thành hai hàng.

Xuyên qua khăn voan đỏ, nàng có thể nhìn thấy được Chỉ Cố đang vươn tay về phía nàng, Trang Thư Tình không chút do dự đặt tay mình vào lòng bàn tay hãn, tay bị nắm rất chặt, lòng nàng lại cảm thấy ấm áp.

Đi lên trước vài bước, giá y càng lộ ra vẻ đặc biệt của nó, phần đuôi phía sau rất dài được cung nhân kéo lên, nam nhân thì không cảm thấy có gì, nhưng những người theo quan niệm truyền thống thì lại thấy không ra thể thống gì, nhưng cũng không dám nói. Cho dù là bất cứ ai, ánh mắt của bọn họ cũng không thể dời đi bộ giá y kia.

Nữ tử nào chẳng từng ảo tưởng bản thân có được một hôn lễ thịnh thế của bản thân, ai chẳng muốn có một vị phu quân đỉnh thiên lập địa, một chiếc giá y độc nhất vô nhị, có thể diễm lệ so với thái dương.

Nhưng các nàng có được, lai là một nam nhân tam thê tứ thiếp, cũng từng một lần được đội lên đầu khăn voan mũ phượng, nhưng mọi thứ nhìn thấy cũng chỉ có hồng và trắng.

Nguyên tưởng rằng là các nàng đã yêu cầu quá cao, nhưng lúc này các nàng mới phát hiện, thì ra là các nàng không có cái mệnh kia.

Thứ các nàng không thể có được, nhưng có người lại có được nó.

Một nam nhân mà trong mắt hắn chỉ có mình nàng, nàng cũng có thể biết được gương mặt của hắn như thế nào qua lớp trang dung kia, một thân giá y cũng tuyệt đối có thể xứng với bốn chữ độc nhất vô nhị.

Nhưng các nàng cũng chỉ có âm mộ, chứ không hề ghen tị.

Các nàng không thể gánh nổi quốc gia đại sự, không dám cầm lấy dao phẫu thuật trị bệnh cứu người, các nàng cũng không có khí thế để ổn định được một quốc gia. Càng đừng nói có thể dứt khoát buông bỏ quyền hành tối cao trong tay, quyết đoán trao lại quyền lực cho hoàng tộc.

Chỉ vì chút quyền lực nơi hậu trạch các nàng đã có thể đấu đến người chết ta sống, huống chi là quyền thế có thể mang đến phú quý ngập trời cho bản thân và cho gia tộc của mình.

Nhưng Trang Thư Tình có thể làm được, từ một vị giám quốc cao cao tại thượng, vô thanh vô thức trở lại thành một vị đại phu, nàng chuyển hoá vô cùng thành thạo.

Nghe nói, nàng còn có thể dạy cho thái tử đạo trị quốc. Mà các nàng, ngay cả khiến con trai của mình ít đi gây chuyện thị phi cũng làm không được.

Cho nên, thứ Trang Thư Tình có được là do nàng có tư cách nhận lấy.

Các nàng có thể làm, chính là đưa ra lời chúc phúc chân thành nhất của bản thân, hy vọng nàng có thể hạnh phúc.

Hy vọng sự thâm tình đọng đầy trong mắt người nam nhân kia sẽ vẫn mãi thâm tình như thế, để nàng có thể mãi mãi tươi cười thoải mái như vậy.

Thang trời có ba trăm chín mươi chín bậc. Sau ba trăm chín mươi chín bậc là một cái bình đài rất lớn hướng thẳng lên trời.

Bước xong bước thứ chín mươi chín, Trang Thư Tình thở dài một ngụm khí, dùng thanh âm mà chỉ có người bên cạnh nghe thấy nói: “May mắn là ta thông minh, không mắc vào mũ phượng khăng choàng nặng nề, quả thật không biết sau này thái tử phi sẽ như thế nào sống sót qua.”

Bạch Chiêm quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, phảng phất như xuyên qua tấm khăn voan có thể nhìn thấy vẻ mặt giảo hoạt đặc ý của nàng.

Nàng mặc dù biết lễ tiết Đại Chu, nhưng quy củ của hoàng thất nàng lại không biết nhiều, hán cũng tận lực không để cho người khác nói với nàng những chuyện này, để nàng có thể tự do tự tại mà sống, không bị trói buộc quy củ.

Cho nên nàng cũng không biết, bước qua thang trời, hướng tới thiên thai là đặc ân chỉ có khi lập hậu mới có.

Mà hiện tại, vì Thư Tình, hần mạnh mẽ đổi thành đế trời cao làm chủ hôn cho hai người bọn họ.

Đồ tốt nhất trên đời, đãi ngộ tốt nhất trên đời, hết thảy những thứ tốt nhất, hần đều muốn cho Hữu Phong, chỉ có nàng, cho dù nàng cũng không quá coi trọng nó.

Hần muốn cho người trong thiên hạ biết được, Hữu Phong là người trên đầu quả tim hần, hần nguyện ý cho Hữu Phong hết thảy, hần cũng có năng lực để cho nàng hết thảy.

Đi qua bước thứ hai trăm chín mươi chín.

Bước chân hai người mới hoãn lại.

Một người là bị mỗi chân, còn một người biết nàng bị mỗi chân.

”Mệt mỗi sao?”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Vẫn tốt, khi biết phải đi chuyến này ta đã tập đi nhiều ở nhà, để bản thân có thêm khí lực, ngày quan trọng như vậy, ta không thể mất mặt.”

Trên thiên thai, bốn phía bố trí ánh sáng màu vàng, hoàng thượng một thân long bào, thái tử là chính trang trịnh trọng, có thể đồ án rồng phượng phức tạp, hai người đều cúi đầu nhìn về phía bọn họ chậm chậm bước đến.

Trong mắt Chu Tri Tiểu có kinh diễm, có ảm đạm, càng nhiều là, thoải mái, nữ tử như vậy, nếu đặt nàng vào chốn thâm cung, với nàng mà nói là một điều bất hạnh, so sánh như vậy, Bạch Chiêm mới là người thích hợp với nàng nhất.

Hắn có thể bảo vệ được nàng, có thể dung túng cho nàng giương cánh bay cao.

Thư Hàn tâm tâm niệm niệm luôn muốn có được tiền đồ tốt, muốn tỷ tỷ có thể cậy vào, mà hắn, cũng muốn vậy.

Sau này Thư Hàn có thể đứng được rất cao, không cần chức quan lớn bao nhiêu, chỉ cần để Chu Quốc trở nên cường đại, hắn sẽ không bị chèn ép, không cần Trang tỷ tỷ lại tham dự vào những chuyện này, kỳ thực nàng vô cùng không thích tham dự vào.

Đúng, hắn cũng muốn để bản thân có thể trở nên cường đại, nếu một ngày kia Bạch Chiêm phụ Trang tỷ tỷ, hắn nhất định sẽ khiến Bạch Chiêm hối hận.

Hoàng thượng vẫn nhìn hai người tiến đến, đột nhiên nói: “Tiểu Nhi, khâm thiên giám đã tính được ngày lành, trừ hôm nay ra thì mười hai tháng mười một năm nay cũng là một ngày rất tốt.”

Chu Tri Tiểu hé miệng, tâm tư của hắn, sợ là phụ hoàng cũng đã nhìn ra.

Cô nương Chúc gia hân đã âm thầm gặp qua vài lần, quả thật xuất sắc như Trang tử tử nói, nếu như hân đặt tâm tư lên người nàng, hân là... cũng sẽ nhận được tình cảm tương ứng, thậm chí là càng nhiều hồi báo.

Đây là người tốt nhất mà Trang tử tử đã lựa chọn cho hân, nếu như bọn họ có thể hòa thuận, Trang tử tử khẳng định cũng sẽ cao hứng.

Nhưng vậy là đủ rồi.

“Đều do phụ hoàng làm chủ.”

Hoàng đế nghe xong lời này, tầm mắt liền rơi lên người hân, ngữ khí vốn ấm áp càng trở nên ôn hòa.

“Trong nhiều người như vậy Trang Thư Tình chỉ lựa ra được một người tốt nhất, chắc chắn nàng là một người rất tốt, Thư Tình đã hao hết tâm tư cho con, ngày như vậy, con cũng nên chúc phúc cho nàng càng thêm chân thành hơn tất cả những người khác mới đúng.”

“Vâng, phụ hoàng.” Nhìn người cách thiên thai chỉ còn mấy bước chân, thanh âm Chu Tri Tiểu phóng rất thấp, đủ để mình hân mới có thể nghe, “Con còn muốn nàng có thể hạnh phúc hơn bất kỳ ai, nếu chúc phúc có thể mang lại hạnh phúc cho Trang tử tử, con nguyện ý toàn tâm chúc phúc nàng.”

Hoàng thượng rời tầm mắt khỏi hân, cũng không nhiều lời nữa.

Chuyện cảm tình, nhiều hơn hay ít hơn cũng sẽ xuất hiện vấn đề, Thư Tình và Chiêm Nhi như vậy là vừa vặn tốt, bọn họ không dung được bất kỳ người nào nữa.

Ngày tháng ba, thường có gió lạnh.

Nhưng ngày hôm nay không chỉ mặt trời tốt, ngay cả gió cũng không có một ngọn, ở trên thiên thai, mặc một kiện áo choàng cũng không cảm thấy lạnh.

Hoàng đế nhin không được nghĩ, mấy ngày nay đều chuẩn bị thành công như vậy, nếu như một đôi này về sau lại gặp phải bất hạnh thì quả không có thiên lý.

Rốt cuộc cũng bước đến bước cuối cùng, hơi thở Trang Thư Tình đã có chút hỗn hển.

Bạch Chiêm vẫn một mực nắm tay nàng không chịu rời ra, đợi khi nàng trở lại bình thường hẳn mới nắm tay nàng tiến lên, hai người cùng quỳ xuống trước mặt hoàng thượng, không chút do dự.

Một người cho dù trời đất cũng không quỳ, lại càng chưa từng quỳ xuống trước mặt phụ thân, nhưng cái quỳ này, hẳn lại vô cùng cam tâm tình nguyện.

Ôn đức hiếu ý. Lập tức châm sáu nén hương cho Bạch công tử.

Bạch Chiêm chia ra ba nén đưa vào tay Trang Thư Tình.

Lễ bộ Thượng thư kém chút nữa cắn phải đầu lưỡi của hắn.

Lễ bộ đã tốn công chuẩn bị rất nhiều thứ, nhiều người như thế này cùng đọc một đoạn tế văn ngắn gọn để tạ ơn thiên địa cũng không dùng được!

Người đều đã quỳ xuống rồi, không phải là để bái thiên địa sao?

Tâm tình hoàng đế lại rất tốt, cao giọng cười nói: “Trực tiếp hành lễ đi.”

”Vâng.” Bành Thư Ngôn hắng giọng một cái, dùng một giọng hùng hậu đọc lên, người dưới thiên thai đều có thể nghe được thanh âm bắt đầu làm lễ. “Một lạy, hai lạy, ba lạy.”

Ôn đức đem sáu nén hương cắm vào lư hương.

”Đứng..”

Bạch Chiêm không giao nàng cho người khác, bản thân đứng dậy sau đó cũng vịn nàng đứng dậy.

Bành Thư Ngôn nhìn hoàng thượng, hoàng thượng khẽ gật đầu, hắng đành hắng giọng tiếp tục nói: “Đến giờ hành lễ, nhất bái thiên địa.”

Hai người vừa đứng vững lại quỳ xuống.

“Đứng... nhị bái cao đường.”

Hoàng đế cảm thấy mỹ mãn khi được nhi tử dập đầu, càng đối với con dâu này không thể vừa lòng hơn nữa.

“Đứng... phu thê giao bái.”

Trong ba lần bái lạy, chỉ có lần này Bạch Chiêm giao bái chân thành nhất

”Kết thúc buổi lễ!”

Lúc này, sắc trời đã nhem tối.

Chân trời có pháo hoa được phóng lên, pháo hoa của niên đại này rất thô sơ, không ra hình dạng gì, chỉ là phóng lên giữa trời, sau đó nổ rộ.

Hôm nay, Trang Thư Tình nhìn không thấy, chỉ có thể nghe được tiếng vang, nhưng rất nhanh, hơn tám trăm mãnh thứ rống lên một tiếng,

triệt để đè ép lại ấm thanh của pháo hoa.

Hổ gầm, sói tru, sư tử rống... Giao thoa xen lẫn, nổi thành một mảnh, khí thế thiên thành.

“Chúng đúng thật là, không sợ hãi tử bị kinh hách hay sao.”

Hoàng đế đứng dậy, độ cao này muốn nhìn xuống phía dưới sợ là nhãn lực của hãn không thể, nhưng ánh mắt bọn chúng có quang mang, hãn có thể dễ dàng tìm được mục tiêu.

”Thư Tình, con có tâm.”

“Không biết hoàng thượng là đang khen con chuyện gì, nhưng ngày đó thật sự con không làm gì cả.”

Thấy nàng giả bộ hồ đồ, hoàng đế cũng không nói ra, quay đầu lại nhìn người đang che khăn voan đỏ, “Thiên địa cũng đã bái, có phải nên sửa miệng hay không?”

“... Phụ thân.”

“Tốt.” Một tiếng vang dội vô cùng, thật giống như hãn vẫn một mực chờ đợi một tiếng này vậy, bên kia vừa nói xong, bên này đã tiếp lấy lời.

Thái tử vừa cười vừa nói, “Phụ hoàng, Trang tử tử đều đã sửa miệng rồi, hồng bao của ngài đâu?”

“Cái này đương nhiên không thể thiếu.” Hoàng đế từ bên hông lấy ra một tấm hồng bao, rất mỏng, không biết bên trong là cái gì.

“Không cần nghĩ nhiều, chỉ là một tâm ngân phiếu thôi, hiện tại ngay cả quốc khố cũng không giàu có bằng con đâu, ta cũng phải lưu một phần tài sản cho Tiểu Nhi nữa, tiền tuyến còn đang đánh giặc...”

“Báo! Tiền tuyến đang cho người tới đây!”

Sao lại báo đến nơi này? Mấy người nhìn nhau, trong lòng đều có chút không hiểu.

Nếu là tin tức tốt cũng thôi, ngày vui sẽ càng thêm vui, nếu là tin tức xấu, vậy không phải là rủi ro sao?”

Hoàng thượng vẫn ngồi yên trên ghế nói: “Người ở nơi nào?”

“Người truyền tin đã hôn mê rồi, tin tức là do vi thần lấy được trên người hắn.” Thống lĩnh cấm vệ quân Kim Quý liếc mắt nhìn Trang tiểu thư, “Vi thần thấy là tin mừng, nên liền chủ trương đưa lên đây, thỉnh hoàng thượng xem qua.”

Tin mừng? Ôn Đức tiến lên tiếp nhận, cho dù chưa mở, trên phong thư quả thật có vẽ một đoá hồng mai.

Hoa mai có nghĩa là mở ra tin vui, cho nên trên từng bức tin mừng, đều sẽ vẽ một đoá hồng mai.

Hoàng đế nhìn quanh lá thư, nhanh chóng mở ra xem, ý cười trong mắt hắn lại càng nhiều, cuối cùng ngửa mặt lên trời cười to, “Thư Tình, con quả nhiên là phúc tinh của Đại Chu chúng ta, quân ta đại thắng, đã đoạt được lại phần đất bị chiếm đóng, khí thế rất mạnh, thừa thắng xông lên, ha ha ha, Từ tướng quân quả nhiên là gừng càng già càng cay, Tam Nhi cũng vô cùng anh dũng, lão thiên đối đãi không tệ với trẫm, cho trẫm một nhi tử tài năng ngập trời, lại có một con dâu tài giỏi. Về sau có các con làm hậu phương, Tiểu Nhi thủ ở triều đình, lão tam xung phong ngoài biên cương, Đại Chu lo gì không thịnh! Thiện, đại thiện! Dù cho hiện tại có chết, trẫm cũng sáng mắt!”

Chiến tranh kéo dài suốt mấy năm rốt cục cũng thắng trận, ai lại không hưng phấn.

Nhưng bởi vì chuyện này do có Trang Thư Tình sắp xếp, nàng lại càng chú ý. Cũng đã quên mất hiện tại trên đầu đang có khăn voan đỏ, nên do phu quân vén lên, nàng chỉ cảm thấy vướng bận, liền xốc lên hỏi, “Đoàn đội được cử thi quan sát chiến trận như thế nào? Có người tham chiến không? Trạng thái bọn họ như thế nào? Có bao nhiêu người lui bước? Có mấy người được khơi mào chiến ý? Có bao nhiêu người muốn trở về?”

Trên thiên thai yên tĩnh không một tiếng động, cả đám người nhìn về phía tân nương hồng y như lửa, trên mặt đỏ ửng kinh diễm.

Trang Thư Tình còn chưa ý thức được có cái gì không đúng, thấy bọn họ đều không nói chuyện nàng lại tiếp tục truy vấn, “Việc này là chủ ý của ta, một tay ta thúc đẩy, tốt hay xấu cũng phải để ta biết.”

Hoàng đế nhìn về phía nhi tử, trên mặt hần là cười rõ ràng, “Chiêm Nhi, hiện tại từ hôn có phải đã muộn rồi hay không?”

Bạch Chiêm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hần, tiến lên đảo qua tin tức, trả lời vấn đề của Hữu Phong, “Người được cử đến xem có ba người tham chiến, không người nào lùi bước ngược lại còn bị khơi mào chiến ý, mong muốn được tham chiến, nhưng bị Từ Công Mậu áp chế lại.”

Nói xong liền đưa tin cho nàng.

Trang Thư Tình nhìn tin tức, cho dù là thư cung viết không thể rõ ràng như Chỉ Cố nói, nhất thời cao hứng vô cùng, “Xem đi, cho người đi xem chiến đoàn là một chủ ý không sai có phải không? Người muốn làm chủ chiến trường phải là người có tâm huyết, nổi lên chiến ý là chuyện tốt, hồi âm lại cho Từ tướng quân, nói hần tiếp tục ổn định, vẫn chỉ để cho bọn họ ngồi xem, tiếp tục kích thích tâm huyết của bọn họ.”

“...” Ngày như vậy, nói những lời này thích hợp sao?

Không nhận được đáp lại, nàng ngẩng đầu lên nhìn Chỉ Cố, lại chỉ có thể nhìn ra ý cười trong mắt hắn, Trang Thư Tình mặc danh kỳ diệu lại tiếp tục cúi đầu coi tin nhắn một lần, nhưng đập vào mắt lại là một màu hồng sắc, lúc này nàng mới nhớ ra, bây giờ nàng đang thanh thân!

Nàng là tân nương tử! Mới vừa rồi nàng còn đang hành lễ! Nàng hẳn là phải chờ đến lúc Chỉ Cố nhắc khăn voan lên mới đúng! Chứ không phải nàng tự ý kéo lên!

Trên đầu truyền đến động tĩnh, ngay sau đó, khăn voan đỏ lại được che tốt.

Bạch Chiêm ôm lấy nàng rời khỏi thiên thai, một phu một thê đi xuống dưới, gió nhẹ phả lên mặt, hồng y thật dài phiêu dật trong không trung.

“Chuyện này ngày mai nói tiếp cũng không gấp, hôm nay, trong mắt của nàng chỉ nhìn ta, trong lòng chỉ có ta là đủ.”

Trang Thư Tình vui mặt vào vai nam nhân, chỉ có thể tự an ủi trong lòng mình rằng, hôm nay người ở trên thiên thai không nhiều lắm, mất mặt cũng... không tính lớn.

Xuống khỏi thiên thai, Bạch Chiêm cũng không đưa người và lại kiệu hoa, mà ôm nàng phi thân lên ngựa, hai người cùng cười.

Kéo dây cương dục ngựa đi về phía trước.

Trần Nguyên vội vàng trấn an đám đông, hắng giọng cất cao nói: “Bạch phủ có chuẩn bị rượu, thỉnh chư vị đại nhân di giá.”

Ai dám không đi? Trần Nguyên tuyệt không lo lắng, hai năm trước Bạch phủ đã không cần phải nhìn sắc mặt người khác, Bạch phủ hiện tại càng mạnh hơn hai năm trước gấp mấy lần, có gì phải e ngại?

Tối nay bỏ lệnh cấm.

Bởi vì hôn sự này vô cùng được mọi người chú ý, toàn thành thấp đầy đuốc, chiếu cho kinh đô sáng như ban ngày.

Biết đôi tân nhân đã rời đi hoàng cung, đám người lại không tan ra, ngày hỉ của Bạch công tử, nếu không hồi Bạch phủ thì đúng là không nên.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, lập tức liền nhìn thấy đôi nhân kia, bọn họ bây giờ vô cùng hấp dẫn tầm mắt mọi người.

“Chúc Bạch công tử, Trang tiểu thư tình cảm vĩnh cố, bạch đầu giai lão.”

Không biết là ai hô lên trước, một tiếng lại tiếp một tiếng, cuối cùng càng lúc càng lớn, tạo thành một thanh âm chinh tề hùng hậu, “Chúc Bạch công tử, Trang tiểu thư tình cảm vĩnh cố, bạch đầu giai lão.”

Mãnh thú bị kích thích, lại một lần nữa rống lên, trong lúc nhất thời toàn bộ kinh thành náo nhiệt vô cùng.

Nếu không phải tuần mã hai người đang cười là mã vương Bạch Chiêm tự mình thu phục nhiều năm trước, hơn nữa Trang Thư Tình cũng rất trấn định, sợ là đã sớm thoát ly khỏi khống chế.

Hướng tả quay đầu nhìn công tử, thả chậm bước chân.

Bạch Chiêm cho dù lãnh tâm lãnh tình, nhưng khi thấy hôn sự của hắc và Hữu Phong được nhiều người chúc phúc như vậy về mặt hắc cũng không khỏi nhu lại mấy phần, nhìn khắp nơi nói lời cảm tạ.

Như vậy càng khiến cho mọi người thêm hăng hái, tiếng la càng thêm vang dội.

Trang Thư Tình chôn bả đầu vào trong lòng Chỉ Cố, cảm động và cao hứng vô cùng.

Thời khắc này đủ để khiến lòng người khắc sâu nhiều năm.

Có lẽ về sau càng sẽ có trường hợp náo nhiệt hơn xảy ra, nhưng tất cả mọi người đều tin tưởng rằng, không ai có thể nhận được nhiều thật tâm chúc phúc của bọn họ như vậy, đồng tâm được như vậy.

Đội ngũ mang theo tràn ngập chúc phúc tiến vào Bạch phủ.

Bạch Chiêm ôm người bước qua chậu than, trực tiếp tiến nhập tân phòng, cất bước tới chiếc giường được phủ đầy long nhãn hoa sinh.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, như là chỉ có hai người tồn tại, Trang Thư Tình vẫn luôn che khăn voan đỏ, tầm mắt bịn cảnh trở rất không thoải mái.

Chưa đợi nàng oán giận, trước mắt liền rực sáng.

Trang Thư Tình ngẩng đầu, chống lại tầm mắt ôn nhu của nam nhân, không hề bủn xỉn cho hấn một nụ cười đẹp nhất.

“Ta có xinh đẹp không?”

Bạch Chiêm cúi đầu hôn lên mắt nàng, “Rất đẹp.”

Trang Thư Tình ngượng ngùng nắm lấy giá y, “Ta chỉ vẽ giá y, là do tú nương trong cung làm ra, ta có thể cầm dao phẫu thuật, nhưng thêu thùa lại rất kém, chàng không thể ghét bỏ ta.”

“Không chê, nàng có làm không được cũng không sao.” Nhìn ra bên ngoài, Bạch Chiêm cọ cọ cái trán của nàng, thấp giọng nói: “Ta đi ra ngoài trước, một lát nữa sẽ có tôn thất phu nhân đến đây nói chuyện với nàng, còn có vị cô nương Chúc gia kia nữa, không cần khách khí với các nàng,

muốn nói thế nào thì nói như vậy, không cần ủy khuất bản thân, có được không?”

“Có khi nào ta để bản thân chịu thiệt chưa?” Trang Thư Tình đẩy đẩy hẳn, “Chàng đi đi.”

Bạch Chiêm vừa mới đi, Thanh Phong liền bưng một chén rượu ngọt tiến đến, Nam Châu cầm lấy điểm tâm trong tay nàng, “Tiểu thư, ngài uống chút nước cho ấm áp.”

Trang Thư Tình đã sớm đói bụng, nhân dịp người còn chưa đến, liền ăn sạch những thứ này.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, nha hoàn nhanh chóng thu thập sạch sẽ, Trang Thư Tình lau khóe miệng một chút, tư thái đã chuẩn bị xong, vô cùng đoan trang.

Trong các vị tôn thất phu nhân, người có thân phận cao nhất là Nhạc vương phi, tất nhiên là người đi phía trước.

Trang Thư Tình rất rõ ràng, người nàng cần coi trọng, cũng chỉ có một vị này, những người khác, nàng thật không để vào mắt.

Nhạc vương phi đúng là một người trí tuệ, nói chuyện cũng rất ôn nhu, những người khác lại càng không dám làm khó dễ, chỉ biết nói lời dễ nghe.

Trang Thư Tình cũng trả lời hai câu, sau đó ngừng một lát, tuy rằng không rõ thân phận nhưng cũng ngầm để Chu Mạn Dao tiến lại gần nàng một chút.

Ánh mắt Nhạc vương phi lóe lên, không nói chuyện nữa.

Bên trong tất cả nữ quyến của hoàng thất, người có phân lượng nhất là Trang Thư Tình.

Vào trường hợp này nàng lại gọi Chúc Mạn Dao tiến đến, rõ ràng là có ý muốn cho nàng làm chỗ dựa, kết hợp với tin tức gần đây nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, Chúc Mạn Dao này sẽ là thái tử phi.

Chúc Mạn Dao cũng không có cảm thấy an tâm như trên mặt nàng thể hiện, nàng chỉ đang cố gắng khiến bản thân tỏ ra thản nhiên.

Trang tiểu thư là người mà nàng kính nể nhất ngoại trừ cha mẹ ra, đừng nói đến việc cùng trò chuyện với Trang tiểu thư trong lúc này, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa nàng sẽ không chối từ.

“Nghe nói muội có học chút công phu, ngay cả học thức cũng không kém, về sau nếu không ngại thì học thêm cả quy củ đi, nói không chừng sau này sẽ cần.”

Chu Mạn Dao không ngốc, bằng không sẽ không phải là người được Trang Thư Tình lựa chọn, ý tứ trong lời nói có nghĩa là...

Trang Thư Tình vỗ vỗ tay này, “Ta rất thích tính cách của muội, hi vọng sau này muội vẫn có thể bảo trì được tâm tính như cũ.”

Nến đỏ mới cháy được một nửa, làm nổi bật một mảng mờ lung trong phòng, ngay cả vẻ mặt hân cũng càng có vẻ nhu hòa.

Trên đời này, đại khái không người nào so với nàng càng có thể biết được trái tim bên trong vẻ bề ngoài lạnh lùng ấy có bao nhiêu mềm mại, những việc hân làm có thể khiến lòng người có bao nhiêu ấm áp, đương nhiên, cũng không có người nào càng yêu nàng nhiều hơn hân.

Bạch Chiêm đang suy nghĩ gì đó, chậm rãi đi về phía nàng.

Hân biết không thể gạt được Thư Tình, cho dù hân có thả nhẹ bước chân như thế nào cũng không thể gạt được, hân từng hỏi nàng vì sao lại có

thể phát hiện được hần nhanh như vậy, nàng nói, nàng nhận thấy hơi thở của hần.

Đáp án này, khiến chó hần vui vẻ hơn bất kỳ lúc nào.

“Toàn thân đầy mùi rượu, nước đã chuẩn bị tốt, nhanh đi tắm đi.”

Trang Thư Tình đứng dậy, đi đến trước tủ quần áo lấy trung y ra cho hần, “Nhanh đi, không có nha hoàn hầu hạ chàng đâu, về sau cũng không có, tự mình làm đi.”

Bạch Chiêm hôn hôn nàng, nghe lời đi tắm rửa.

Trang Thư Tình nhìn về phía giường, trong lòng cũng không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài của nàng.

Đi đến bên giường ngồi xuống, đầu giường đặt một cái hộp, không cần mở ra nàng cũng biết bên trong là cái gì.

Là thứ đại biểu cho trinh tiết, không biết sẽ thu đến chỗ nào, cũng không thể mang vào trong cung đi? Hay là tự mình thu hồi? Nghĩ ngợi lung tung một lát, cũng không có đáp án nào có thể khiến nàng an tâm.

Một bàn tay cầm lấy chiếc hộp ném đi thật xa, “Chúng ta không cần cái này.”

Tắm nhanh như vậy? Trang Thư Tình trừng mắt nhìn hần, trong lòng nàng âm thầm dùng sức vỗ tay, nhưng mà, “Sáng mai ma ma trong cung sẽ đến thu, làm sao bây giờ?”

“Hết thủy của nàng đều là của ta, ai dám có tư cách thu?”

Khí phách! Nàng thích! Trang Thư Tình dùng sức gật đầu, “Là của chàng, thứ này đưa cho người khác ta cũng cảm thấy kỳ quái.”

Bạch Chiêm ngồi xuống bên người nàng, ôm người vào trong lòng, “Hữu Phong, Hữu Phong, có thể lấy nàng làm vợ, cuộc đời này Bạch Chiêm ta sống không uổng.”

“Có thể gặp được chàng, có thể gả cho chàng làm vợ, là phúc phận của Trang Thư Tình ta.” Trang Thư Tình cọ cọ lồng ngực của hắn, “Chỉ Cố, ta thật may mắn khi có cơ duyên đi đến thế giới này, thế giới mà ta sinh ra kia, nguồn gốc của ta rõ ràng là ở nơi đó, nhưng ta chỉ muốn ở bên cạnh chàng, nghĩ muốn điên rồi vậy, sau khi an bày xong tất cả, ta thậm chí nghĩ, có phải hay không nếu như ta chết đi, nói không chừng hồn phách của ta sẽ trở về nơi này, nói không chừng sẽ còn một chút khả năng...”

Bạch Chiêm cũng nghĩ tới hơn mười ngày mà Hữu Phong nằm mơ, đó là lần đầu tiên trong suốt cuộc đời, hắn nếm trải được tư vị của sự sợ hãi tột độ.”

Không dám ngủ, không dám suy nghĩ, không dám rời đi nửa bước, ngay cả nhắm mắt cũng không muốn, chỉ sợ bản thân sơ xảy sẽ bỏ qua một chút động tĩnh của nàng.

Chỉ cần nghĩ đến những ngày này, tim của hắn liên đập gia tốc, phải tận mắt nhìn thấy người mới có thể an tâm.

Hắn sợ hãi mất đi một người đến như vậy.

Bạch Chiêm hôn hôn vầng trán của nàng, mi tâm, khóe mắt, chóp mũi. Cuối cùng là miệng.

Tiếng nước giao hòa khiến cho không khí trở nên gợn sóng.

“Hữu Phong, Hữu Phong...”

Trang Thư Tình ôm lấy cổ hắn, triển khai thân thể của mình, hoàn toàn mở rộng thể xác và tinh thần của nàng đối với nam nhân này.

Màn nhẹ buông, không khí càng thêm nóng rực.

Ánh nến lay động, cảnh xuân mở ra.

Sau khi cảm nhận được khoái nhạc cực hạn, Trang Thư Tình nghĩ, tám thế trước nàng khẳng định đã đầu thai làm người lương thiện, cho nên mới có thể sống nhiều thêm một thế, mới có thể nhận được toàn bộ cảm tình của nam nhân này, có được giấc mộng của hầu hết mọi nữ nhân, làm những chuyện ngay cả nghĩ các nàng cũng không dám nghĩ.

Cờ nào may mắn.

Cả đời của nàng vẫn còn rất rất dài, cho dù là gặp phải biến cố nào, nàng nghĩ là nàng đều có đủ dũng khí để đối mặt

“Chỉ Cố, chàng có muốn mãi mãi ở cùng với ta hay không? Không thể đi trước ta, không thể coi trọng người khác, nhất định không thể, có biết không, ta sẽ thương tâm mà chết.”

Bạch Chiêm nhìn về phía Hữu Phong, trên mặt mệt mỏi, nhưng ánh mắt nàng lại rất sáng, “Hữu Phong, chúng ta dắt tay đến già, sinh cùng sinh, chết cùng huyệt.”

Trang Thư Tình cười đến chân mày cong cong, nam nhân này, tuy rằng hẳn không biết lãng mạn là gì, nhưng lời nói ra lại là lời động lòng người nhất, “Ừm, chúng ta sinh cùng sinh, chết cùng huyệt.”

Chính văn xong.

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du

dtv-ebook.com

Chương 231: Phiên Ngoại 1: Trở Về

Đầu tháng năm, mùa mưa vừa mới đi qua, mặt trời đã có chút nhiệt độ nhưng cũng không khiến mọi người cảm thấy khô nóng, đúng là thời điểm thoải mái nhất năm.

Vì vậy gần đây luôn có rất nhiều người mặc y phục xinh đẹp cùng bạn đi du ngoạn, xe ngựa xếp hàng dài ra khỏi thành cũng không hiếm thấy.

Nhìn từ xa, một hàng đội ngũ từ xa tiến đến, thủ vệ hai mặt nhìn nhau, bây giờ không phải thời gian công tử và tiểu thư trở về, cũng không có nghe nói gần đây Hội Nguyên Phủ có vị đại nhân nào muốn đến...

“Là Trần quản gia của Bạch phủ!” Đội trưởng nhận được tin tức, liếc mắt liền nhìn thấy người đang giục ngựa tiến đến, cũng bất chấp những người khác nói cái gì, vội vàng tiến lên nghênh đón, “Hạ quan kính chào Trần quản gia.”

Trần Nguyên cũng không thoái thác, xoay người xuống ngựa chấp tay đáp lễ, “Xe ngựa của công tử và phu nhân đã qua đặc chế, phải mở lớn cổng thành thì mới có thể vào được.”

Công tử và phu nhân!

Là Bạch công tử và Trang đại phu, kiêu ngạo của Hội Nguyên Phủ!

Trong mắt tiểu đội trưởng đột nhiên vụt sáng, nhin không được hỏi nhiều hơn một câu: “Bạch công tử và Trang đại phu đã trở lại sao? Còn đi nữa không?”

Trần Nguyên cười, hẳn thật có thể hiểu được vì sao phu nhân nhất định phải trở về Hội Nguyên Phủ, người ở nơi này, tuy rằng cũng có chút thói hư tật xấu nhưng cũng là nơi hẳn cảm thấy có tình người nhất, bọn họ tốt với một người, thì ngay cả một lời khó nghe cũng không nghe thấy được.

“Không đi, phu nhân đã mang thai năm tháng, nàng muốn trở về nơi này, mọi chuyện công tử đều theo nàng.”

“Hội Nguyên Phủ tốt, Hội Nguyên Phủ so với kinh đô tốt hơn nhiều.” Tiểu đội trưởng cũng không dám tiếp tục lôi kéo người nói chuyện, sau khi thi lễ liền dẫn người đi mở cửa thành, nhìn hơn mười chiếc xe ngựa lần lượt đi vào thành, không chút nghi ngờ, Bạch công tử và Trang tiểu thư khẳng định là đang ở chiếc xe thứ tư.

Bởi vì chiếc xe này nhìn qua cũng biết được những chiếc xe khác hoàn toàn không thể so sánh.

Chờ khi cửa thành lần nữa được đóng lại, binh lính thủ thành mới vây lại truy vấn, “Thật sự là Bạch công tử đã trở lại sao? Trang tiểu thư có trở về không?”

“Ngốc, Bạch công tử và Trang tiểu thư đã thành thân, Trang tiểu thư có thể không cùng Bạch công tử trở về sao?” Tiểu đội trưởng liếc mắt nhìn hẳn, “Trần quản gia nói, Trang tiểu thư đã có thai năm tháng, về sau cũng sẽ không rời đi nữa.”

“Có thai? Sao ngay cả một chút tin tức cũng không truyền ra?”

Hội Nguyên Phủ gần với kinh đô, đối với những chuyện của Trang tiểu thư lại càng cùng chú ý. Có chút động tĩnh gì sẽ lập tức truyền ngay đến. Nhưng chuyện Trang tiểu thư có thai quả thật là ngay cả một chút tin tức cũng không thấy, thành thân hơn một năm nhưng chưa thấy có đứa nhỏ, không biết có bao nhiêu người đang thầm thay nàng lo lắng.

Tiểu đội trưởng vỗ vỗ tay áo. “Đây là việc vui, nhưng Trang tiểu thư không phải chuyện gì cũng muốn để cho thiên hạ biết, người cũng không nghĩ lại coi, từ khi Trang tiểu thư mặc kệ thế sự chuyên tâm làm đại phu cũng không có chuyện gì mới truyền đến.”

“VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI, TRƯỚC ĐÓ KHÔNG LÂU CÒN CÓ TIN NÓI TRANG TIỂU THƯ CỨU ĐƯỢC MỘT ĐỨA NHỎ TIM ĐÃ NGỪNG DẬP HAI NGÀY RỒI ĐÓ SAO? TÌNH THỜI GIAN, LÚC ĐÓ TRANG TIỂU THƯ CŨNG CHỈ MỚI MANG THAI BA THÁNG THÔI.”

Tiểu đội trưởng tính toán trong lòng. Thật đúng là như vậy, lấy thân phận của Trang tiểu thư, đứa nhỏ trong bụng kia nhất định là hoàng tử, cũng không thấy nàng tỉnh dưỡng ở nhà, mà vẫn làm đại phu trị bệnh cứu người, chắc, những người đang ngầm ghen ghét Trang tiểu thư họ sẽ không bao giờ hiểu được tại sao Trang tiểu thư lại người ủng hộ đến như vậy.

Trang Thư Tình tất nhiên là không biết tin tức nàng trở về đang được truyền đi với tốc độ rất mau, vừa tiến vào Hội Nguyên Phủ, nàng liền vén màn lên nhìn ra phía ngoài, rõ ràng nàng ở nơi nàng cũng không lâu nhưng chỉ nơi nàng mới cho nàng cảm giác như trở về nhà, hít thở cũng khiến cho tâm tình thoải mái.

Bạch Chiêm cẩn thận vòng qua thắt lưng nàng, thấy ý cười trên mắt Trang Thư Tình, thanh âm hân mê đi rất nhiều, “Vui vẻ không?”

“Ừm, rất vui vẻ.” Trang Thư Tình cầm tay hân để lên bụng, “Vừa vào thành liền đá thật nhiều, đứa nhỏ khẳng định cũng thích nơi này.”

Chỉ cần có Thư Tình, những thứ khác hân cũng không quá để ý như vậy.

Trang Thư Tình nào biết suy nghĩ trong lòng hân, đối với nàng mà nói, đứa nhỏ không chỉ có huyết mạch tương liên mà còn khiến cho gia đình trở nên hoàn hảo.

Nàng lớn lên ở cô nhi viện, từ khi đến nơi này nàng chưa được hưởng thụ dù chỉ là một chút thân tình, chấp niệm của nàng so với bất cứ ai đều mãnh liệt hơn rất nhiều, mà đứa nhỏ, là một thành viên không thể thiếu trong gia đình.

Vì vậy khi đó thành thân đã hơn nửa năm nhưng không thấy động tĩnh gì nàng đã thất vọng rất nhiều, rõ ràng hai người vô cùng ân ái, nhưng đứa nhỏ lại chậm chạp không đến.

Cũng may lão thiên gia đối với nàng không tệ.

Xe ngựa dừng lại trước Bạch phủ.

Trước khi trở về một này Hường Tả đã dọn dẹp thỏa đáng mọi thứ trong Bạch phủ, nhưng mà người trong Bạch phủ vẫn còn rất nhiều, sau chuyện ở kinh đô, phần lớn mọi người đều trở về nơi này, hiện đã vây quanh cửa phủ, thực không có quy củ gì cả.

Bạch Chiêm ôm người xuống dưới, lướt mắt đảo qua mọi người những cũng không thể ngăn trở ánh mắt chăm chăm của bọn họ nhìn về phía bụng của Thư Tình.

Bọn họ kính sợ công tử không sai, nhưng hài tử trong bụng phu nhân là tiểu chủ tử của bọn hắn, sao có thể không nhìn nhiều vài lần a!

Bạch Chiêm nhú chặt mi tâm, có xúc động muốn đánh người.

Trang Thư Tình kéo kéo vạt áo trước ngực hắn, nhin cười nói: “Thả ta xuống dưới đi, ta không thoải mái.”

Bạch Chiêm không muốn, nhưng cho tới bây giờ Bạch Chiêm đối với mỗi lời của Thư Tình đều coi như mệnh lệnh không thể từ, chỉ đành cắn răng để người xuống nhưng tay vẫn đỡ lấy không tha.

Phía sau xe bước xuống hai người.

Không phải thái thượng hoàng đã thoái vị và thái hậu thì còn là ai.

Tóc lão gia tử đã bạc đi không ít, tay chống quai trượng, trải qua một hồi điều dưỡng tinh thần và khi sắc đều rất tốt.

Thái hậu Hứa thị đã sớm cởi bỏ hoa phục, chỉ mặc một thân xiêm y đơn giản màu vàng nhạt, dưới chân là một đôi giày vải màu xanh nhạt, thoạt nhìn tuyệt không giống như một lão nhân năm mươi tuổi, ngược lại càng giống như một phụ nhân quyền rũ.

Một đám người Bạch phủ lúc trước không nhận được tin tức có chút sững sờ, thế nào ngay cả lão gia tử cũng về rồi? Bây giờ còn chưa đến tháng mười một!

“Thư Tình, nơi này có chỗ cho ta không? Sẽ không phải để ta đi nơi khác ở chứ.”

“Ở trong lòng ngài con là người bất hiếu như vậy sao? Tất nhiên ngài muốn ở đâu thì cứ ở đó, muốn nghỉ ngơi ở đâu thì nghỉ ngơi ở đó, chỉ cần ngài cao hứng.”

Lão gia tử vừa lòng gật đầu, vỗ vỗ Hứa thị âm trượng đang có chút khẩn trương để nàng có thể an tâm.

Bạch thị tuy không được ghi vào tông điệp hoàng thất, thậm chí khi có Chiêm Nhi cũng không yêu cầu được truy phong, nếu không phải Chiêm Nhi và Thư Tình gật đầu, hẳn quả thật không thể mang theo Hứa thị đi vào.

Đây là tôn trọng đối với Bạch thị, hẳn cũng không muốn con trai và con dâu phải e ngại.

Cũng may trước tới giờ con dâu luôn là người hiểu biết lí lẽ, về phần nhi tử, chỉ cần con dâu gặt đầu, hấn cũng không xen vào.

Trang Thư Tình cầm tay nam nhân bên cạnh nàng, cười cười với hấn.

Việc này nàng đương nhiên sẽ không làm trái lại ý nguyện của Chỉ Cố, trước kia đã nói với hấn trước, nếu hấn cảm thấy làm như vậy sẽ mạo phạm mẫu thân vậy nàng tất nhiên sẽ không cần đứng ra làm người tốt.

Nhưng Chỉ Cố nói để nàng làm chủ, đây cũng chính là đang ngầm đồng ý.

Bằng không nàng sẽ không âm thầm nhắc nhở thái thượng hoàng mang theo phu nhân cùng đi, chọn Hứa phu nhân cũng là chuyện trong dự liệu, càng là người nàng hy vọng được thái thượng hoàng lựa chọn.

Cũng không thể để lão gia tử cô đơn một người, nhưng cũng không có đạo lý nào lại khiến con dâu đi tìm nữ nhân cho cha chồng, tốt nhất là để người tự chọn.

“Phu nhân, vào phủ đi.”

Trước khi vào phủ, Trang Thư Tình nhìn quanh một lượt tòa nhà nàng đã sống hơn một năm kia, nàng muốn trở về nơi đó, nhưng nàng đã gả ra ngoài, cũng không thể mang theo tướng công và cha chồng trở về ở.

Tòa nhà kia, nàng vốn định lưu lại cho Thư Hàn.

Cho dù trước khi hấn trưởng thành là nàng mang theo hấn đến Bạch phủ, nhưng sau này hấn thành thân, có thể nhi, cũng chưa chắc sẽ muốn ở cùng nàng, nơi đó, là nhà của hấn khi trở về Hội Nguyên Phủ.

Về phần Thư Cố, nàng sẽ tìm một chỗ thích hợp khác cho hấn, tuy rằng người đệ đệ này không phải ruột thịt, nhưng tình cảm bao năm, về tình

về lý, nàng cũng phải tận lực xử lý, không thể khiến đệ ấy nghĩ nàng xử sự không công bằng.

Còn có Mẫn tử tử cũng nên lập gia đình.

Đồ cưới của tử ấy nàng cũng sẽ chuẩn bị phong phú.

Tay của nàng được một bàn tay ấm áp nắm lấy, “Nghĩ gì vậy, mau vào trong thôi.”

Trang Thư Tình lắc đầu, “Ta không thể ỷ vào chàng sung ta mà không quan tâm đến mọi thứ, nơi đó quá nhỏ, không chứa được nhiều người như vậy.”

Bạch Chiêm nhìn nàng.

“Thật sự không có việc gì, chàng cho người qua bên kia báo tin, bây giờ Thư Cố hẳn là đang ở chỗ của Trần tiên sinh, cũng cho người thông báo đệ ấy một tiếng, còn có căn nhà bên kia, đừng để bọn họ biết được tin tức do người ngoài truyền đến.”

Bạch Chiêm Quay đầu liếc mắt nhìn Trần Nguyên, Trần Nguyên hiểu ý, xoay người rời đi, Hường Tả lập tức thay thế chỗ của hắn

Bạch Phủ hiện tại, mọi người đều công nhận đại quản gia là Trần Nguyên, nhị quản gia là Hường Tả.

Hơn nữa là bọn họ tự nguyện, Bạch Chiêm và Trang Thư Tình căn bản là chưa từng quản những chuyện này.

Không nói kinh đô, cho dù là Đại Chu, hoặc ngay cả các quốc gia khác, thuộc hạ có thể tự giác đến mức độ này cũng sợ là chỉ có người của Bạch phủ.

Mọi người đều rất nhanh đã nhận được tin tức, Trang Thư Cố trực tiếp xin phép tiên sinh rồi đi cùng người báo tin, Trang Thư Mẫn hơi thu thập một vài sau thứ cũng cùng theo tới.

“Thư Cố, tỷ tỷ về rồi có vui không?”

Trang Thư Cố hưng phấn kích động, chỉ biết gật đầu, tiểu gia hỏa đã lớn hơn một tuổi, có chút ngượng ngùng.

Trang Thư Tình bật cười, vẫy tay với hân, lúc này hân mới tiến lại.

Sờ sờ đầu của hân, Trang Thư Tình đánh giá hân một hồi, gật đầu, “Cao lên, khí sắc cũng rất tốt, Mẫn tỷ tỷ chiều cố đệ rất tốt, còn tận tâm hơn nhiều so với tỷ tỷ như ta.”

“Muội sao có thể quản những chuyện này mỗi ngày, Thư Cố rất hiểu chuyện, chiều cố đệ ấy cũng không phí bao nhiêu tâm tư.” Trang Thư Mẫn từ khi đến Hội Nguyên Phủ đã thay đổi một trời một vực, khí chất hiên ngang kia đúng là bị ảnh hưởng từ Trang Thư Tình.

Nhìn bụng đã hiện ra ngoài, Trang Thư Mẫn giấu đi trong mắt hâm mộ, “Có ốm ghén không? Thật sự không đi nữa?”

“Ba tháng đầu có chút mệt mỏi, ăn không vô, nhưng bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, ăn gì cũng thấy ngon.” Nói xong Trang Thư Tình thực cảm thấy đói bụng, nhìn xung quanh một chút, Bạch Chiêm lập tức hiểu, tiến lên nói: “Đã cho người đi làm, lập tức tới ngay.”

Trang Thư Tình tươi cười với hân, tiếp tục trả lời Trang Thư Mẫn, “Không đi, chuyện ở kinh đô đã xử lý tốt, chúng ta không cần phải tiếp tục ở đó.”

Tân hoàng đăng cơ, chiếu cáo thiên hạ, Trang Thư Mẫn tất nhiên cũng biết, tuy rằng hai năm nay nàng vẫn luôn sống độc lập, nhưng khi biết Thư

Tình thật sự trở về, nàng vẫn cao hứng vô cùng.

”Không đi là tốt rồi, muội ở đây, trong lòng ta cũng an tâm.”

ÁC NHÂN THÀNH ĐÔI

Quý Quý Mộng Du
dtv-ebook.com

Chương 232: Phiên Ngoại 2: Hoàn

Trang Thư Tình đã trở lại, toàn thành oanh động.

Nhưng cửa Bạch phủ không phải ai cũng có thể vào.

Lúc trước như vậy, hiện tại còn có thái thượng hoàng ở nơi này, hơn nữa nàng còn đang có mang thai, những người có tư cách thăm hỏi cũng hạn chế lui tới.

Tân hoàng đăng cơ không lâu, cho dù tín nhiệm lẫn nhau, Trang Thư Tình ở trên phương diện này vẫn tận lực chú ý nhiều hơn, sẽ không cùng những người có máu mặt ở Hội Nguyên Phủ thường xuyên lui tới, trừ bỏ hai nhà Liễu Từ, còn một đám đại phu ở Hạnh Lâm, ai cầu kiến nàng đều sẽ gặp một lần.

Thời gian dài, mọi người liên tục thăm dò nhân mạch của nàng, biết y thuật của nàng lại có tiến triển, người trong Hạnh Lâm ai cũng đều cao hứng.

Có một vị đại phu như Trang đại phu ai sẽ ngại nhiều?

Nếu y thuật của đại phu càng có thể thông thấu, người được lợi không phải dân chúng sao?

Ngay sau đó, Đồng gia hai vị lão gia cũng đến Hội Nguyên Phủ, đây là nhà ngoại của Trang đại phu, tất nhiên đám người bao che khuyết điểm ở Hội Nguyên Phủ cũng coi họ trở thành người một nhà, cũng chỉ thiện ý chê cười nhị vị lão nhân đi theo cháu gái hưởng phúc.

Không qua mấy ngày, những người cùng đi theo tới cũng khiến cho mọi người giật mình.

Không chỉ có ba bốn người mà là cả một đội ngũ.

Rất nhanh liền có người nghe ngóng được rõ ràng, nói đều là người của thái y viện.

Chừng khoảng hơn mười một vị, cũng mang theo đệ tử và tiểu đồng, nhìn bộ dáng liền biết tính toán định cư lâu dài ở Hội Nguyên Phủ.

“Nhiều người đến như vậy, hoàng thượng cũng chịu thả người?”

Vinh Chính vuốt chòm râu cười, “Lão phu lớn tuổi, chút tâm tư cũng đã phai nhạt, hiện thời chỉ nguyện ý đi theo phu nhân để trau dồi y thuật, hoàng thượng nói những người cần ở trong cung thì cứ lưu lại một ít những đại phu y thuật cao minh đủ để chống đỡ thái y viện là đủ, chờ thêm mấy năm nữa thái y viện triệt để thay đổi, sợ là sẽ lại có mấy người lục tục đến đây. Đến lúc đó phu nhân đừng ngại quá nhiều người.

“Cầu còn không được sao có thể ngại nhiều người.” Trang Thư Tình nói ra ý tưởng trong lòng nàng ẩn giấu mấy năm qua, “Ta tính sẽ xây một trường y ở Hội Nguyên Phủ, mỗi một hệ là một khoa, mỗi khoa sẽ có một vị đại phu tinh thông khoa đó làm chủ nhiệm, ngoài ra sẽ có phó chủ nhiệm và trợ giảng, ví dụ như ta, ta thiên về ngoại khoa, ta sẽ là chủ nhiệm ngoại khoa hệ thứ nhất, Chu đại phu làm phó chủ nhiệm, phó chủ nhiệm có thể là một người cũng có thể là nhiều người, khi đã có một trình độ nhất định sẽ có thể thăng chức làm chủ nhiệm, như vậy sẽ có thể phát huy hết những khả năng của học sinh, cũng có thể tìm được chỗ hồng dễ dàng. Nơi nào phát sinh có người tranh quyền đoạt lợi, ta có thể làm theo quy củ rõ ràng. Nhưng nếu muốn hoàn toàn cho tránh việc này phát sinh thì lại không có khả năng, tranh đấu là thiên tính của mỗi người, nếu chư vị muốn theo ta làm chuyện này thì phải chuẩn bị tốt tâm lý, trừ phi quy ẩn thâm sơn, cùng

núi non phong cảnh làm bạn, chứ trên đời này không có nơi nào là thế ngoại đào viên

Đám người Vinh Chính đứng dậy, xoay người thi lễ, “ta nguyện ý đi theo Trang tiểu thư.”

Lại là Trang tiểu thư. Không phải phu nhân, thói quen này không biết dường thành từ lúc nào, bình thường chỉ gọi nàng phu nhân, khi đến lúc nghiêm túc lập tức sẽ tự động sửa thành Trang tiểu thư, không chỉ bọn họ, rất nhiều người khác cũng thế.

Vinh Chính đám người đứng dậy. Xoay người thi lễ thật sâu, “Ta đương nhiên nguyện ý đi theo Trang tiểu thư.”

May mắn là Chỉ Cố không có ở đây.

“Đứng lên đi, bây giờ ta chỉ là một đại phu bình thường, đã sớm ly khai kinh đô, thân phận này cứ ném ở đó đi.”

“Vâng.” Vinh Chính lại ngồi xuống, cười nói: “Nếu bàn về người lừa ta gạt, trên đời này có nơi nào so được với hoàng cung? Chúng ta có thể toàn thân lui khỏi nơi đó, những thứ khác thật đúng là không để vào mắt.”

Trang Thư Tình bật cười, quả đúng là như vậy, hoàng cung là nơi tôn quý nhất, đồng thời cũng là nơi có nhiều oan hồn nhất.

“Ta đã cho người chọn nơi thích hợp để xây trường học, việc này tạm thời cứ như vậy, trước đó, các người liên cùng mấy vị đại phu ở Hội Nguyên Phủ luận bàn y thuật trước đi, bọn họ không phục các người, nói như vậy các người cũng sẽ không phục bọn họ, thay vì đấu tranh, ta thích nghe ngóng trước.”

Vinh Chính lập tức liền hiểu ý tứ của Trang Thư Tình, gật đầu xác nhận.

Nếu như tranh đấu đã không thể tranh né, vậy thì nắm chắc trong tay cũng tốt, một phái ở kinh đô có hân, nói vậy ở Hội Nguyên Phu cũng là người Trang tiểu thư lựa chọn tốt, có nắm chắc, khi tranh đấu mới có thể cùng nhau xúc tiến, chứ không phải kết cục trở mặt thành thù.

Trang Thư Tình chọn người đứng đầu phái ở Hội nguyên là sư huynh Lưu Thanh Quân, sư phụ của Trình Kha Tô Vĩnh Nguyên.

Tuy rằng không gặp mặt nhiều, nhưng khi điều tra, Trang Thư Tình phát hiện người này vô cùng thích hợp trở thành người đứng đầu.

Hắn không phải người có tài sản lớn nhất nhưng danh vọng của hắn ở Hạnh Lâm lại cực cao, chưa kể đại đệ tử Trình Kha của hắn lại là người vô cùng tài năng, hơn nữa không một y quán nào có thể cự tuyệt hắn.

Phải biết rằng có một sư phụ như thế nào mới dạy ra được một đồ đệ như thế đó.

Tuy rằng không thiếu những vị đại phu có suy nghĩ cổ quái, nhưng nàng cảm thấy Tô Vĩnh Nguyên là người duy nhất có thể đứng đầu đám đại phu ở Hạnh Lâm.

Nếu người khác biết nàng nghĩ như vậy nhất định sẽ nhắc nhở nàng, đại phu ở Hội Nguyên Phủ ai ai cũng đều tin phục nàng, người mà tất cả đại phu trên thiên hạ tin phục, ngoài Trang Thư Tình ra chẳng thể nào là ai khác.

Nếu không có nàng, trường y không có khả năng được mở cửa,

Đem tay nghề kiếm cơm của mình dạy cho một đám đại phu khác, cho dù là Vĩnh Chính trong lòng cũng không dứt khoát được như vậy.

Nói đến cùng, rốt cuộc trường y cũng có thể mở cửa.

Vào thời điểm Bạch Duy An được một tuổi rưỡi.

Bạch Duy An sinh ra cũng không quá thuận lợi, Trang Thư Tình chịu đau hai ngày một đêm mới sinh ra hẳn.

Cũng không biết có phải vì ở trong bụng nàng thời gian quá dài hay không mà Bạch Duy An phát dục có chút chậm chạp, bây giờ nhìn bé đã một tuổi rồi mà vẫn chưa biết đi, bé cũng rất ít nói, phải ứng đối với người khác cũng chậm chạp hơn một chút.

Tựa như ứng nghiệm lời Trang Thư Tình đã từng nói qua.

Bạch Chiêm mọi thứ đều hơn người, nàng làm người hai thế, thanh danh vô cùng lớn, nhưng trường tử của bọn họ lại âm đạm vô quang.

Nàng đương nhiên cũng có chút khổ sở, nhưng tinh thần lại không sa sút, tựa như nàng đã từng nói, nàng sinh nhiều hơn vài đứa trẻ, lão thiên cũng không thể đem trí tuệ tất cả những đứa nhỏ của nàng dấu đi, chỉ cần một người thông minh cũng có thể bảo vệ các huynh đệ tỷ muội khác.

Hội Nguyên Phủ không người nào mà không tiếc hận, có người tâm tư bất chính, ngầm có ý ghen tị nói lời ba hoa, nói Trang Thư Tình làm nhiều chuyện thất đức nên con cháu mới không có phúc phận, nói đây là báo ứng, nhưng sau khi bị dân chúng ngoài sáng trong tối thu thập vài lần, ngay cả thanh âm cũng không phát ra một câu.

Dám nói, đương nhiên phải có can đảm chịu bị thu thập, sau này còn ai dám hắt nước bẩn lên người của Bạch phủ, chỉ là mấy vị chủ tử từ trước đến nay chưa hề nghe lọt tai mấy lời này, Trang Thư Tình càng không để ý việc trường tử không tuệ truyền vào tai hoàng đế, hạ nhân theo chủ, lại càng không đặt những người đó vào mắt, nơi bình tĩnh nhất Hội Nguyên phủ lại là Bạch phủ.

Thời gian lâu dần, việc này liền thành cấm kỵ, chuyện trưởng tử Bạch phủ không còn bị người nào nhắc tới.

Duy An không có nhũ mẫu, Trang Thư Tình tự mình nuôi nấng bé, dùng vụn phần nhũ nạy dạy bé, cho dù bé không có phản ứng nàg cũng không buông tay, đứa nhỏ của nàng không ngốc, chỉ là phản ứng chậm một chút mà thôi. Thanh danh của bé không thể giống cha mẹ cũng không sao, chờ khi bé thích ứng với thế giới này, mỗi ngày đều có thể sống được tự tại là tốt rồi

Bạch Chiêm đối với Duy An không có bao nhiêu cảm tình, nhưng mỗi khi bé bị bệnh cần người chiếu cố hẳn đều có mặt. Thường xuyên sẽ giúp một tay, cứ như vậy, tình yêu thương tất nhiên sẽ phải có. Với hẳn mà nói, con của hẳn không cần thiết phải thông minh, hẳn sẽ không để bất kỳ ai thoát khỏi tầm che trở của hẳn, ai cũng không thể may mắn thương tổn đến hẳn.

Thái thượng hoàng ngay từ đầu có chút thất vọng, theo suy nghĩ của hẳn, một đôi phu thê độc nhất vô nhị như vậy đứa nhỏ nhất định sẽ hào quang vạn trượng, trí tuệ không người nào theo kịp, nhưng đứa nhỏ này lại...

Hẳn mỗi ngày đều nhìn thấy phu thê bọn họ dụng tâm chiếu cố đứa nhỏ từng ly từng tí, hơn nữa tuy rằng đứa nhỏ có chút phản ứng chậm nhưng đến ba tuổi cũng đã biết gọi cha mẹ, đứa nhỏ cho tới bây giờ đều rất yên tĩnh. Trên người vĩnh viễn là sạch sẽ yên tĩnh, trong trí nhớ của hẳn, đứa trẻ này cực ít khóc, khiến người lớn bớt lo rất nhiều.

Nhất là khi nói chuyện với người khác, bé sẽ dùng cặp mắt đen bóng nhìn người, khi hẳn vui vẻ, buồn rầu, thích nghe hay không thích nghe sẽ đều thể hiện hết trên ánh mắt.

Muốn nói đứa nhỏ này không thông minh, hăn kỳ thực một chút cũng không tin.

Hăn vẫn luôn luôn tin tưởng, đứa nhỏ này chỉ là chưa tới thời điểm thông suốt, đến một lúc nào đó, nhất định bé sẽ rất thông minh.

Đứa nhỏ càng lớn, hăn càng cảm thấy như vậy.

Cho đến khi hăn lâm chung, hăn rốt cục xác định được điểm này, hăn đi không hề dự liệu, Hứa thị vì hăn đi mà không chống đỡ nổi ngất đi, trong phòng chỉ còn một mình hăn, đột nhiên thân thể giống như được nâng dậy, yết hầu lại không thể phát ra tiếng.

Duy An mười hai tuổi đột nhiên xuất hiện, nắm chặt lấy tay hăn nói: “Tổ phụ, ngài an tâm yên nghỉ, lão phu nhân sẽ được chiếu cố chu đáo, Đại Chu ít nhất sẽ trăm năm không xảy ra chiến sự, ngài không cần phiền lòng.”

Mơ hồ nghe thấy được âm thanh của xiềng xích, mơ hồ, thấy được từ hư không có người đang hành lễ trước tôn tử, mơ hồ, thấy được Hứa thị đi tới.

Thái thượng hoàng miễn cưỡng nhếch lên khóe miệng, yên tâm nhắm mắt lại, tùy ý cho linh hồn phiêu tán, cả đời này của hăn có lỗi với rất nhiều người, nhưng lão thiên gia lại chưa từng bạc đãi hăn, khiến hăn khi tuổi già còn có thể nhận hết được niềm vui gia đình, còn có tâm đưa Hứa thị đến làm bạn với hăn.

Đời sau, những người đó không cần phải gặp lại hăn, đời sau, hăn muốn giống như Chiêm Nhi, đối với một người thật tốt, tốt cả đời...

Thái thượng hoàng băng hà, di thể được đưa về kinh đô chôn cất tại hoàng lăng.

Mà lúc này, Trang Thư Tình đã mang thai bốn tháng.

Cho dù sắp lâm bồn, nàng vẫn không yên lòng, không nói thái thượng hoàng ở chung mấy năm nay, hai người so với cha chồng nàng dâu còn giống như phụ thân và nữ nhi ruột.

Một đường cuối cùng, nàng cam tâm tình nguyện đến đưa, Bạch Chiêm cũng ngăn cản không được.

Lúc này bọn họ đã có bốn đứa nhỏ, ba nam một nữ.

Khác với lão đại, ba đứa nhỏ khác đều cực kì thông minh, mấy năm nay y thuật của Trang Thư Tình có chút thả chậm, tâm tư của nàng tất cả đều đặt trên người bốn đứa nhỏ.

Nàng không sợ đứa nhỏ của mình ngốc nghếch, nàng chỉ sợ những đứa nhỏ này quá thông minh, người thông minh ngược lại sẽ làm người làm mình.

Cũng may tình cảm của mấy đứa nhỏ vô cùng tốt, một đám đều coi việc chiếu cố đại ca trở thành trách nhiệm của mình, ngay cả tứ nhi mới bốn tuổi cũng như thế, có cái gì ăn ngon đều nhớ để cho đại ca một phần.

Ngày đó nếu nàng đi, tin rằng cục diện huynh đệ tàn sát sẽ không phát sinh, bọn nhỏ sinh trong một gia đình như vậy, có thể làm được đến thế cũng đủ rồi, nàng không bắt buộc quá nhiều.

Bạch phủ người người để tang, liếc mắt nhìn lại, nơi nào cũng đều là mau trắng.

Ngày mai lập tức muốn lên đường hồi kinh, đêm nay Bạch Chiêm thủ tại linh đường cả đêm.

Trang Thư Tình cũng cả đêm không ngủ, lúc này cũng đang ở trong linh đường cùng với hắc.

Chỉ Cổ trừ nàng ra đối với bất luận người nào cũng đều lạnh nhạt, nhưng dù sao cũng là phụ thân ở chung hơn mười năm sao không thể không có cảm tình.

Nàng cũng không nói lời gì an ủi, chỉ cùng bồi bên cạnh hắc, hai người mười ngón tay đan vào nhau, ánh mắt hồng hồng ngồi trước linh đường đốt vàng mã.

“Cha, nương.”

Là trưởng tử, bởi vì lão đại có chút đặc thù, hai người đối với hắc so với ba đứa nhỏ kia cũng để bụng vài phần, nghe thấy thanh âm vội vàng quay đầu lại.

Trang Thư Tình chưa nhìn ra cái gì nhưng Bạch Chiêm lập tức liền nhận ra vấn đề.

Ánh mắt An Nhi, chưa từng sâu như vậy.

Không phải loại sâu đến âm trầm, mà là thuần đen, đen không thấy đáy.

Bạch Duy An như không cảm giác được phụ thân đề phòng, bưng một chén nước như có chứa gì đó đưa cho mẫu thân, “Nương, người uống cái này đi, trên đường đi muội muội cũng có thể an ổn.

Trang Thư Tình ngốc lảng, ghen hòng trăn trối nhìn con trai lớn nhất

Duy An của nàng, sao đột nhiên lại trở nên... Trở nên

Trong lúc nhất thời, Trang Thư Tình cũng không biết hình dung như thế nào, chỉ cảm thấy nhi tử như thay đổi, cả người đều lộ ra vẻ nhẹ nhàng,

tựa như tất cả gông xiềng trên người hắt trước đây đều phá vỡ.

“Đại ca, nương nhớ muội muội sao?”

Bạch Duy An ngồi xổm xuống, hôn lên trán bé một cái, ánh mắt ôn nhu sờ sờ đầu tứ nhi.

Những chuyên mười hai năm nay hắt đều nhớ rõ, cha mẹ đối với hắt đều rất dụng tâm, đệ đệ và muội muội đều đối với hắt vô cùng tốt, cũng là vì vậy mà hắt mới có thể từ trong mơ hồ tỉnh lại.

“Ân, nương hoài muội muội, chờ muội muội sinh ra đệ chính là tiểu ca ca.”

Bọn nhỏ kỳ thực cũng rất tranh thủ tình cảm, nhưng Trang Thư Tình dạy bọn nhỏ rất khá, cũng sẽ không vì muội muội mới sinh mà bớt đi một phần sủng ái, một phần của cải nào cả, mấy huynh đệ tỷ muội đều ôm tâm tình chờ mong mẫu thân có thể tiếp tục sinh cho bọn họ một đệ đệ hoặc muội muội.

Vừa nghe nói là muội muội, tứ nhi Bạch Duy Thụy vô cùng cao hứng, tam nhi là cô nương duy nhất lại càng cao hứng vô cùng, nếu không phải tình huống bây giờ không đúng năng đã sớm nhảy lên, hừ hừ, có muội muội năng sẽ không cần làm nữ nhi duy nhất trong nhà..

Vài người tiến lên cùng nhau cẩn thận biểu đạt hưng phấn, Bạch Duy An nhìn về phía mẫu thân, “Nương, uống cái này đi, bằng không tiểu muội muội sẽ không chống đỡ nổi đến kinh đô.”

Đối với đứa nhỏ của mình, cho dù không giống với lúc trước, nhưng Trang Thư Tình cũng cho hắt toàn bộ tín nhiệm, đem chất lỏng ấm áp trong chén uống sạch toàn bộ.

Bạch Chiêm cũng không có ngăn cản.

Thiện ác trên đời này, nhất là hướng gió, không có khả năng che dấu được hẳn.

Đã là thiện ý, Bạch Chiêm không có tìm cách ngăn cản, thu hồi đề phong lúc trước.

Trên đường lên kinh, biểu hiện của Bạch Duy An càng khiến hẳn xác định, đứa con trai lớn này không biết vì sao bỗng nhiên lại trở nên thông minh, đem chuyện bên ngoài phân tích chính xác đến tinh vi.

Nghe xong lời đánh giá của Trần Nguyên, hẳn thật yên tâm không tiếp tục hỏi đến.

Quy định của Đại Chu, tang sự của hoàng thượng phải sau ba mươi sáu ngày mới có thể hạ táng.

Hoàng lăng mấy năm trước cũng đã xây tốt, sau khi có tin tức của thái thượng hoàng, lập tức nhanh chóng đi an bày.

Sau khi quỳ lạy trước linh cữu liền thấy Chu Tri Tiểu đang nói chuyện với Bạch Chiêm, ánh mắt dừng trên người nàng, mắt hẳn đỏ hồng khom người thi lễ “Trang tử tỷ.”

Chúc thị cũng hành lễ với nàng.

Trang Thư Tình đỡ Chu Tri Tiểu một chút, tiến lên kéo tay Chúc Mạn Dao, “Mệt mỏi không? Cố gắng nữa cũng không còn sức, không thể trì hoãn nhiều ở đây, thời gian sau sợ là sẽ kiệt sức.”

“Dù mệt cũng không thể mệt bằng tỷ tỷ.” Quan hệ hai nhà thân mật, thường có thư từ lui tới, Chúc Mạn Dao cũng đang có mang “Bây giờ sao tỷ còn đi ra ngoài làm gì?”

Trang Thư Tình nhìn trưởng tử cách đó không xa, cười cười với hắn: “Ta không sao, nhiều người hầu hạ ta như vậy, chưa ăn chút khổ cũng không sao cả.”

Dù có người hầu hạ, nhưng sức khỏe vẫn phải chú ý dù sao cũng đi đường dài như vậy, Chúc Mạn Dao nhìn về phía hoàng thượng, chờ hắn quyết định.

Làm phu thê nhiều năm, nàng biết mình ở trong lòng hồng thượng cũng có chút địa vị, nhưng nàng càng biết, ở trong lòng hoàng thượng, địa vị Trang tử tử không người nào có thể so sánh được.

Mặc kệ là tình cảm nam nữ hay tử đệ, Trang tử tử ở trong lòng hắn đã là một vết son không thể xóa mờ.

Nhưng với nàng, hắn như vậy cũng đã đủ.

Hậu cung cũng chỉ ít ỏi mấy người, thời gian một tháng thì có hơn phân nửa hoàng thượng ở chỗ của nàng, ngâm thơ thưởng nguyệt giống như những cặp vợ chồng bình thường khác, khi nàng có thai hắn cũng ít đi đến nơi của những vị khác, càng dành nhiều thời gian làm bạn với nàng, cho dù hắn không thể giống Bạch công tử đời này chỉ cần một người nhưng nàng cũng đã thấy đủ.

Hoàng thượng như vậy, là nhờ có Trang tử tử dạy dỗ, nàng cảm kích, cũng tôn kính.

Phần tôn kính này giống như nữ nhi đối với nhà mẹ đẻ, đến bây giờ cũng không hề thay đổi.

“Chuyện trong kinh ta đều đã sắp xếp xong xuôi, bây giờ không vội, nghỉ ngơi một canh giờ rồi trở về cũng không sao.”

Trang Thư Tình cũng không bắt buộc, vẫy tay ý bảo trưởng tử tiến đến, “An Nhi, chào hoàng thúc đi.”

Bạch Duy An biết trong lòng mẫu thân nghĩ gì, thăm nhiên tiến lên hành lễ, “Duy An gặp qua hoàng thúc.”

Chu Tri Tiểu vẫn nhớ rõ ràng thời điểm lúc trước hắn gặp qua Bạch Duy An, nhớ rất rõ ràng Duy An khi đó không giống như bây giờ.

Nếu nói là Duy An lúc trước là đang ẩn dấu, hắn là người thứ nhất không tin.

Nếu một hài tử từ lúc sinh ra đến mười tuổi có thể ẩn dấu đến mức như vậy, không phải thiên tài cũng là quái vật.

Trang tử tỷ cũng không phải người như vậy, nàng không cần thiết phải dấu diếm.

Kéo người qua nhìn một hồi, Chu Tri Tiểu chần chờ hỏi, “Duy An đây là....”

“Vào thời điểm phụ thân qua đời đột nhiên thông suốt, cũng không biết có phải là phụ thân phù hộ hay không.” Trang Thư Tình sờ sờ đầu đứa nhỏ, lúc này tiểu nam hài đã cao hơn nàng, ánh mắt ôn nhu, “Đúng rồi, Thư Hàn không tới sao?”

Chu Tri Tiểu cũng không chú ý nhiều đến Duy An, đáp lời nói: “Hắn muốn đi, nhưng ta lưu hắn lại kinh đô để tọa trấn.”

Đây chính là tín nhiệm giữa quân thần, sợ là thiên hạ cũng hiếm thấy, Trang Thư Tình lắc lắc đầu, cũng không nói gì nữa.

Thư Hàn cũng đã làm phụ thân, nàng chỉ cần biết đệ ấy vẫn luôn tiến về phía trước, biết con đường hắn đi vẫn luôn bằng phẳng là tốt, không cần

hỏi nhiều cũng không quản nhiều,

Tùy ý tự tại, nghỉ ngơi một canh giờ, đội ngũ lại khởi hành.

Quá trình mai táng mệt mỏi lại mất nhiều thời gian, Trang Thư Tình đang có mang nên được rất nhiều người chiếu cố, không chỉ Bạch Chiêm, vợ chồng hoàng thượng hoàng hậu, cho dù Nhạc vương gia cũng không cho nàng đi bộ trong thời gian dài.

Mấy đứa nhỏ đi theo Trang Thư Tình cũng để cho bọn nhỏ được tận hiếu trước linh đường, chỉ đem trưởng tử lưu lại bên cạnh.

Có chút lời nàng muốn giao phó, muốn nói ra, lại chần chờ vài ngày nay không thể nói ra miệng.

Bạch Duy An không đành lòng nàng ngày ngày cân nhắc những việc này, vì vậy hôm nay liền chủ động mở miệng, “Nương, con đều hiểu, người yên tâm đi, chuyện người lo lắng sẽ không phát sinh, nhi tử sẽ bảo vệ đệ đệ và muội muội trong tất cả mọi mặt, ngài nhất định sẽ con cháu đầy đàn, hưởng hết niềm vui gia đình, phúc khí ngài tích góp được, ít nhất có thể phủ ấm Bạch gia hai trăm năm, Bạch gia sẽ luôn luôn rất tốt

Lời tuy nói có chút mơ hồ, nhưng Trang Thư Tình lại cảm thấy An Nhi nói là thật, Bạch phủ, thật sự có thể an ổn ít nhất hai trăm năm.

“Là thật như thế, lão thiên đã nợ ta nhiều như vậy, nhưng mà nương cũng không thể quản xa như vậy, nương chỉ cần các con có thể hòa thuận vui vẻ.”

Ánh mắt Trang Thư Tình nhìn trưởng tử ngày càng sáng, “An Nhi, những chuyện nương đã trải qua ngay bản thân cũng có chút mơ hồ, vì vậy cũng không truy vấn con điều gì, chỉ hy vọng con có thể đi trên con đường thích hợp với mình, đường đường chính chính làm người, những thứ khác nương đều sẽ không can thiệp quá nhiều, có thể đáp ứng nương sao?”

“Nương, nhi tử chỉ muốn trông chừng Bạch gia, không có chí hướng gì lớn, muốn nói đến tương lai... Nương, nhi tử muốn học y với người, về sau nhi tử cũng muốn làm một đại phu như ngài vậy, uy danh ở Bạch phủ đã có các huynh đệ tử muội chống lấy, nhi tử chỉ không muốn làm mất đi danh vọng của ngài là đủ rồi.”

Trang Thư Tình cười mỉa mắt, “Đương nhiên, chỉ cần con nguyện ý học.”

Trong bốn đứa con, cuối cùng cũng có một đứa nhỏ nguyện ý kế thừa y bát của nàng, nàng sao có thể mất hứng.

Bạch Chiêm đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy nữ tử cười đến thoải mái, ánh mắt thanh lãnh lập tức nhu hòa xuống, tầm mắt dời về phía trường tử, chống lại ánh mắt nhu hòa của đối phương, trong lòng đều tràn ngập ấm áp.

”Cha, Hi nhi muốn đi vào.”

Bạch Chiêm tránh ra một bước, ba đứa nhỏ nắm tay chạy đi vào bên trong, vây quanh bên người mẫu thân sờ sờ bụng, líu ríu líu ríu nói lời vô cùng náo nhiệt.

Trang Thư Tình nhìn qua, hai người nhìn nhau, trong mắt đều là cảm tình không thể nói thành lời.

Người trong căn phòng này là toàn bộ thế giới của bọn họ.

Đây là hạnh phúc của bọn họ.

Đúng vậy, bọn họ thật hạnh phúc, cũng chắc chắn sẽ vẫn mãi luôn hạnh phúc như vậy.

”Cha, mau tới, muội muội lại đang đá nường bụng.”

”Nha, đá đến tay của ta, muội muội thật nghịch ngợm.”

“ ... ”

khóe miệng Bạch Chiêm nhếch lên, cất bước đi tới cái vòng tròn nhỏ hẹp kia.

Trang Thư Tình cười, thấy hắc đến liền đuổi tay về phía hắc.

Mười ngón tay chạm nhau, nắm chặt cả đời.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hồng Bét

Chương 2: Di Nương Cùng Thử Nữ

Chương 3: Hưng Sư Vãn Tội

Chương 4: Dừa Thế Rời Nhà

Chương 5: Lòng Người Ấm Ấp

Chương 6: Khê Thủy Trấn

Chương 7: Nhược Nhưng Không Khiếp

Chương 8: Đào Hầm Từng Bước Một

Chương 9: Tính Toán Của Mỗi Người

Chương 10: Mỗi Ngày, Người Ăn Hay Không?

Chương 11: Thông Minh Và Tự Cho Là Thông Minh

Chương 12: Đường Ra

Chương 13: Kết Thúc

Chương 14: Sinh Mạng Mới

Chương 15: Khởi Đầu Mới

Chương 16: Nơi Đặt Chân

Chương 17: Hai Người Thành Ba Người

Chương 18: Kiếm Tiền

Chương 19: Tìm Đường Đi Khác

Chương 20: Tiêu Tiền Như Nước

Chương 21: Tỷ Tỷ, Tỷ Còn Có Đệ

Chương 22: Độc Nhất Vô Nhị

Chương 23: Luống Cuống Tay Chân

Chương 24: Gặp Nạn

Chương 25: Ân Nhân Cứu Mạng

Chương 26: Khả Năng Mới

Chương 27: Lại Gặp Nhau

Chương 28: Báo Ân

[Chương 29: Bạch Chiêm](#)
[Chương 30: Đông Đi Xuân Đến](#)
[Chương 31: Tặng Người](#)
[Chương 32: Có Tiền](#)
[Chương 33: Bạch Công Tử Bất Mãn](#)
[Chương 34: Khả Nghi](#)
[Chương 35: Bại Lộ](#)
[Chương 36: Cửa Hàng Mới](#)
[Chương 37: Thoả Thuận Hai Bên](#)
[Chương 38: Tiếp Tục Nghi Ngờ](#)
[Chương 39: Hiểu Biết](#)
[Chương 40: Chúc Mừng](#)
[Chương 41: Hoàn Cảnh Khiến Con Người Trở Nên Bất Đồng](#)
[Chương 42: Đến Liễu Gia](#)
[Chương 43: Bệnh Của Liễu Tam](#)
[Chương 44: Tâm Tư Minh Bạch](#)
[Chương 45: Liễu Tứ Tiểu Thư Tìm Người](#)
[Chương 46: Chuyện Xấu](#)
[Chương 47: Từng Người Giở Trò Xấu](#)
[Chương 48: Giả Bộ Hồ Đồ Không Biết Gì](#)
[Chương 49: Tự Loạn Đầu Trận Tuyển](#)
[Chương 50: Chuyển Nhà, Chung Sống](#)
[Chương 51: Lợi Dụng Hay Bị Lợi Dụng?](#)
[Chương 52: Lên Tuyết Thiên Sơn](#)
[Chương 53: Theo Đuôi Tới](#)
[Chương 54: Bí Mật Bại Lộ](#)
[Chương 55: Tâm Động](#)
[Chương 56: Đồng Hành Trong Gió Tuyết](#)
[Chương 57: Sinh Tử Do Trời](#)
[Chương 58: Tâm Tư? Tình Ý](#)
[Chương 59: Khúc Mắc](#)
[Chương 60: Phát Sinh Biến Cố](#)

[Chương 61: Cùng Cười Ngựa](#)
[Chương 62: Bán Con](#)
[Chương 63: Sống Sốt](#)
[Chương 64: Ném Vào Lửa Đi!](#)
[Chương 65: Tìm Nơi Nướng Tựa](#)
[Chương 66: Quan Đến, Người Đi](#)
[Chương 67: Ta Là Đại Phu, Như Vậy Là Đủ Rồi](#)
[Chương 68: Trở Về Trang Gia](#)
[Chương 69: Không Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 70: Goá Chồng Trước Khi Cười](#)
[Chương 71: Trang Thư Đình Đến](#)
[Chương 72: Bái Tế](#)
[Chương 73: Thi Cử](#)
[Chương 74: Thành Toàn](#)
[Chương 75: Hối! Hận! Quá!](#)
[Chương 76: Ngươi Cứ Việc Măng, Ta Nhận!](#)
[Chương 77: Đưa Người Lên Kiệu Hoa](#)
[Chương 78: Hiệu Thuốc](#)
[Chương 79: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 80: Khai Phúc](#)
[Chương 81: Nữ Nhân Khó Xử Nữ Nhân](#)
[Chương 82: Ngọt](#)
[Chương 83: Đáng Giá?](#)
[Chương 84: Nuốt Vàng!](#)
[Chương 85: Lấy Vàng](#)
[Chương 86: Y Thuật Mới](#)
[Chương 87: Đồng Gia Xuất Hiện](#)
[Chương 88: Lợi Ích Gia Tộc](#)
[Chương 89: Đến Liễu Gia](#)
[Chương 90: Trước Giải Phẫu](#)
[Chương 91: Giải Phẫu](#)
[Chương 92: Không Hiểu Thì Phải Học Hỏi](#)

[Chương 93: Sợ Sao?](#)
[Chương 94: Ta Muốn Học Y](#)
[Chương 95: Bệnh Truyền Nhiễm](#)
[Chương 96: Tình Huống Hồng Bét](#)
[Chương 97: Yêu Đi](#)
[Chương 98: Thánh Chỉ Đến](#)
[Chương 99: Một Phong Thư](#)
[Chương 100: Lời Đồn Về Nữ Phù Thủy](#)
[Chương 101: Tốt Xấu](#)
[Chương 102: Đồng Minh Đức Chịu Chết](#)
[Chương 103: Bạch Chiêm Tức Giận](#)
[Chương 104: Giá Trị](#)
[Chương 105: Bạch Chiêm Tính Kế](#)
[Chương 106: Đưa Người Vào Quặng Sắt](#)
[Chương 107: Đánh Ngắt Rồi Mang Đi](#)
[Chương 108: Lão Thái Thái Vô Sĩ](#)
[Chương 109: Liễu Tam Bệnh Nặng](#)
[Chương 110: Âm Sát](#)
[Chương 111: Ngọt Ngào](#)
[Chương 112: Bộc Phát!](#)
[Chương 113: Sấm Dậy Hoàng Cung](#)
[Chương 114: Quyết Định Của Hoàng Đế](#)
[Chương 115: Hoạn Nạn Gặp Chân Tình](#)
[Chương 116: Đồng Gia](#)
[Chương 117: Gặp Mặt Nhị Lão](#)
[Chương 118: Dạy Đỗ Nghiệt Tử](#)
[Chương 119: Đồng Gia Tam Lang](#)
[Chương 120: Không Phải Cứ Họ Đồng Thì Sẽ Nhận Thân Thích](#)
[Chương 121: Tiến Cung](#)
[Chương 122: Đưa Ra Quyết Định](#)
[Chương 123: Trở Lại Đồng Gia](#)
[Chương 124: Nam Đài Phủ](#)

[Chương 125: Tiếp Nhận](#)
[Chương 126: Việc Hôn Nhân](#)
[Chương 127: Cự Thân](#)
[Chương 128: Thu Đồ Đệ, Mở Y Quán](#)
[Chương 129: Y Quán Cùng Tế](#)
[Chương 130: Mổ Bụng Lấy Thai Nhi](#)
[Chương 131: Truyền Máu](#)
[Chương 132: Trong Lúc Vô Hình Đã Có Thứ Gì Đó Thay Đổi](#)
[Chương 133: Cập Kê](#)
[Chương 134: Nửa Đêm Cầu Chữa Bệnh](#)
[Chương 135: Cứu Người](#)
[Chương 136: Gió Nổi Lên](#)
[Chương 137: Nhà Có Sói Và Hồ](#)
[Chương 138: Lời Ước Định](#)
[Chương 139: Tìm Nơi Nương Tựa](#)
[Chương 140: Người Bạch Gia](#)
[Chương 141: Bạch Gia, Bạch Chính Thụ](#)
[Chương 142: Có Chuyện](#)
[Chương 143: Còn Sống Hay Đã Chết](#)
[Chương 144: Cầu Cứu](#)
[Chương 145: Mất Trưởng Tử](#)
[Chương 146: Bạch Chiêm Bị Bệnh](#)
[Chương 147: Căn Nguyên](#)
[Chương 148: Bị Bắt](#)
[Chương 149: Thịnh Nộ!](#)
[Chương 150: Thế Giới Động Vật](#)
[Chương 151: Sát Khí Khắp Nơi](#)
[Chương 152: Vây Giết!](#)
[Chương 153: Gặp Nhau!](#)
[Chương 154: Phù Thủy, Thì Như Thế Nào?](#)
[Chương 155: Bị Tật!](#)
[Chương 156: Người Còn Hỏi Vì Sao?](#)

[Chương 157: Trong Cung](#)
[Chương 158: Cách Phòng Thủ Tốt Nhất Là Tấn Công](#)
[Chương 159: Người Nào Hạ Vũ Khí, Không Giết!](#)
[Chương 160: Một Kiếm Giết Ba Hoàng Tử!](#)
[Chương 161: Giao Phong](#)
[Chương 162: Thà Giết Lầm Còn Hơn Bỏ Sốt!](#)
[Chương 163: Lời Khó Nghe](#)
[Chương 164: Lại Giết Người](#)
[Chương 165: Kế Vĩ Đại!](#)
[Chương 166: Chuyện Tiếp Theo](#)
[Chương 167: Có Rất Nhiều Người Nguyện Ra Sức Vì Hân](#)
[Chương 168: Giám Quốc?](#)
[Chương 169: Giám Quốc! \(2\)](#)
[Chương 170: Lui Hay Không Lui](#)
[Chương 171: Nàng Sợ Cái Gì!](#)
[Chương 172: Dùng Ba Người](#)
[Chương 173: Nhân Tuyển](#)
[Chương 174: Đường Sống Trong Chỗ Chết](#)
[Chương 175: Cần Các Người Để Làm Gì?](#)
[Chương 176: Thời Kỳ Giáp Hại](#)
[Chương 177: Trước Khi Lên Chiến Trường](#)
[Chương 178: Chỉ Dạy](#)
[Chương 179: Nhạc Vương Gia](#)
[Chương 180: Về Núi](#)
[Chương 181: Đánh Cược](#)
[Chương 182: Lời Nói Sắc Bén](#)
[Chương 183: Giải Phẫu](#)
[Chương 184: Bố Cáo Thiên Hạ](#)
[Chương 185: Trưởng Thành](#)
[Chương 186: Động Đất \(1\)](#)
[Chương 187: Động Đất \(2\)](#)
[Chương 188: Động Đất \(3\)](#)

[Chương 189: Động Đất \(4\)](#)
[Chương 190: Ngày Sau Đó](#)
[Chương 191: Xem Minh Là Nam Nhân](#)
[Chương 192: Bộ Tộc Mộc Hạ](#)
[Chương 193: Đột Phá!](#)
[Chương 194: Lời Đồn Nổi Lên!](#)
[Chương 195: Hiện Thực](#)
[Chương 196: Nhận Được Thật Tâm](#)
[Chương 197: Trở Về](#)
[Chương 198: Trở Về \(2\)](#)
[Chương 199: Tâm Tư Của Chu Tri Tiểu](#)
[Chương 200: Đồng Giường](#)
[Chương 201: Đại Hòa Thượng](#)
[Chương 202: Trang Chu Mộng Hồ Điệp?](#)
[Chương 203: Vẫn Là Giấc Mộng Trang Chu?](#)
[Chương 204: Tìm Đường](#)
[Chương 205: Đoán Lo Trước Lo Sau](#)
[Chương 206: Đi Vào Giấc Mộng](#)
[Chương 207: Tìm Bùa Hộ Mệnh](#)
[Chương 208: Tìm Đường Trở Về](#)
[Chương 209: Trở Về](#)
[Chương 210: Lá Thư](#)
[Chương 211: Chuyện Sau Đó](#)
[Chương 212: Người Chưa Đi, Trà Đã Lạnh](#)
[Chương 213: Phúc Thọ, Báo Ứng](#)
[Chương 214: Trang Gia Xuất Hiện](#)
[Chương 215: Phụ Tử Xung Đột](#)
[Chương 216: Không Bằng Heo Chó](#)
[Chương 217: Chó Cắn Chó](#)
[Chương 218: Trảm](#)
[Chương 219: Hoàng Thượng Triệu Kiến](#)
[Chương 220: Đàm Hôn Luận Gả](#)

[Chương 221: Rời Khỏi Triều Đình](#)
[Chương 222: Khiêu Khích](#)
[Chương 223: Hậu Quả Của Khiêu Khích](#)
[Chương 224: Cửa Ải Cuối Năm Lai Khách](#)
[Chương 225: Cơm Tất Niên](#)
[Chương 226: Quà Cưới Khắp Thành](#)
[Chương 227: Muốn Trở Về? Ăn Năn Đi](#)
[Chương 228: Đồ Cưới](#)
[Chương 229: Đại Hôn \(1\)](#)
[Chương 230: Đại Hôn \(2\)](#)
[Chương 231: Phiên Ngoại 1: Trở Về](#)
[Chương 232: Phiên Ngoại 2: Hoàn](#)